Giới thiệu

Giữa cao nguyên Hoàng Thổ cằn cỗi của tỉnh Thiểm Tây, trên con đường đất lầy lội, một chiếc xe khách cũ kỹ ì ạch lăn bánh, mang theo những tâm hồn phiêu bạt vừa thoát khỏi hiểm nguy chết người từ thành cổ Tinh Tuyệt.

Đó là Hồ Bát Nhất, bậc thầy phong thủy với nửa cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thư", người thủ lĩnh trầm ổn và dày dạn kinh nghiệm; là Vương Bàn Tử, gã mập mạp trượng nghĩa, hài hước nhưng có phần lỗ mãng, luôn là người bạn đồng hành trung thành nhất; và Đại Kim Nha, tay buôn đồ cổ ranh mãnh với cái miệng không bao giờ ngơi nghỉ.

Tưởng chừng như chuyến đi này chỉ là một cuộc giao dịch đơn giản nhằm thu mua một hòm báu vật từ tay một người nông dân tên Trương Xuân, một cơ hội kiếm chút tiền trang trải sau chuỗi ngày "gác kiếm".

Nhưng định mệnh đã sắp đặt một chương hoàn toàn mới, bắt đầu bằng sự xuất hiện của một nhân vật không ai ngờ tới.

Đó là Trương Lân, người được giới thiệu là em họ xa của Vương Bàn Tử.

Ngay từ giây phút đầu tiên, chàng trai trẻ này đã toát lên một khí chất khác thường.

Lặng lẽ như một pho tượng, lạnh lùng tựa băng giá, đôi mắt sâu thẳm của hắn dường như chứa đựng cả ngàn năm tuế nguyệt, không hề gợn sóng trước bất cứ biến động nào.

Sự im lặng và phong thái thoát tục của Trương Lân khiến anh trở thành một ẩn số lớn trong mắt bộ ba Mạc Kim.

Nhưng sự bí ẩn đó nhanh chóng được thay thế bằng nỗi kinh hoàng và sự thán phục tột độ khi chiếc xe khách của họ bị hỏng giữa đường, buộc cả nhóm phải đi thuyền qua Hoàng Hà cuồng nộ.

Bất chấp lời cảnh báo ngắn gọn nhưng đầy trọng lượng của Trương Lân về sự nguy hiểm của thủy lộ, cả nhóm vẫn quyết định lên thuyền.

Và rồi, tai ương ập đến. "Thiết Đầu Long Vương" – những con cá khổng lồ với lớp vảy cứng như sắt – bất ngờ tấn công, biến con thuyền nhỏ thành chiếc lá mỏng manh giữa cơn bão tố.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử còn đang chật vật chống đỡ, Trương Lân đã hành động.

Với thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, hắn lao xuống dòng nước xiết, một mình đối đầu với hai con thủy quái hung tợn.

Màn thủy chiến kinh hoàng kết thúc trong sự ngỡ ngàng của mọi người: Trương Lân trở về thuyền mà không một vết xước, bỏ lại sau lưng xác của hai con quái vật.

Kể từ đó, vị trí của Trương Lân trong đội đã không còn là một "cậu em họ" tầm thường.

Thoát khỏi thủy nạn, nhóm người đến được nhà trọ tại Cổ Lam.

Tại đây, họ gặp gỡ một lão thầy bói mù bí ẩn, Trần Hạt Tử.

Lão già không chỉ đoán được vận hạn chết chóc mà họ vừa trải qua, mà còn đưa cho Hồ Bát Nhất một quẻ bói đầy ẩn ý, cảnh báo về hiểm nguy sắp tới.

Đáng kinh ngạc hơn, trong cuộc gặp gỡ riêng, Trương Lân đã dùng mật hiệu để nói chuyện với Trần Hạt Tử, tiết lộ thân phận thực sự của mình – một hậu duệ của dòng dõi Phát Khâu Trung Lang Tướng

huyền thoại, khiến vị tiền bối từng là thủ lĩnh Giới Lĩnh cũng phải kính nể.

Mối liên minh ngầm giữa hai người được thiết lập, báo hiệu một âm mưu lớn hơn đang chờ đợi phía trước.

Đúng như lời cảnh báo, cuộc giao dịch với Trương Xuân thực chất là một cái bẫy chết người.

Gã nông dân chất phác chỉ là con tốt trong tay Mã Đại Đảm, một tên trùm xã hội đen khét tiếng trong vùng.

Nhờ sự cảnh giác của Hồ Bát Nhất và những ám hiệu từ quẻ bói của Trần Hạt Tử, cùng với sự quyết đoán của Trương Lân, cả nhóm đã kịp thời nhận ra âm mưu và tìm cách thoát thân.

Một cuộc rượt đuổi và hỗn chiến nảy lửa diễn ra ngay trên đường phố.

Một lần nữa, Trương Lân lại trở thành vị thần chiến tranh, một mình tả xung hữu đột, đánh tan đám tay chân của Mã Đại Đảm, bảo vệ mọi người an toàn rút lui.

Tưởng chừng đã thoát khỏi nguy hiểm, một biến cố lớn hơn ập đến khi Tuyết Lỵ Dương bất ngờ xuất hiện.

Cô mang theo một tin tức kinh hoàng: lời nguyền "con mắt" mà họ mắc phải ở thành cổ Tinh Tuyệt đã bắt đầu biến đổi, trở nên nguy hiểm hơn.

Lời nguyền này bắt nguồn từ tổ tiên của cô, tộc Trát Khắc Lạp Mã, và cách duy nhất để hóa giải nó là tìm ra món thần vật trong truyền thuyết – Mặc Trần Châu.

Theo những manh mối cuối cùng mà ngoại công cô, Chá Cô Tiếu - vị Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng, để lại, tung tích của Mặc Trần Châu được ghi lại trên một nửa còn lại của "Long Cốt Thiên Thư".

Và nửa thiên thư thất lạc đó rất có thể đang được chôn cất cùng với chủ nhân của nó – Lý Thuần Phong, nhà phong thủy đại tài thời nhà Đường, trong một ngôi mộ cổ nằm đâu đó ngay tại vùng đất này.

Chuyến đi săn tìm kho báu đơn thuần đã kết thúc, nhường chỗ cho một nhiệm vụ sinh tử, một cuộc phiêu lưu vào lòng đất để tìm kiếm lăng mộ huyền thoại, đối mặt với những cạm bẫy không thể lường trước và chạy đua với thời gian trước khi lời nguyền tước đi sinh mạng của họ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 1

Trên con đường đất lầy lội dẫn đến tỉnh Thiểm Tây, một chiếc xe khách nhỏ toàn thân dính đầy bùn đang chạy.

Chiếc xe lắc lư, trên nóc chất một đống hành lý lộn xộn.

Bên trong xe, mùi mồ hôi, mùi thuốc lá và đủ thứ mùi khác trộn lẫn vào nhau.

Có người ngửi thấy sẽ cảm thấy khó chịu!

Lúc này, một gã mập đang nhoài người ra ngoài cửa sổ xe nôn thốc nôn tháo.

Suốt cả chặng đường, miệng hắn không hề ngơi nghỉ.

Đại Kim Nha ngồi bên cạnh vừa quạt gió cho hắn, vừa vỗ lưng nói: "Ối dào!

Sao thế Bàn gia!

Cả đường đi nôn bao nhiêu rồi." Vương Bàn Tử rụt đầu lại, giật lấy chiếc quạt trên tay Đại Kim Nha rồi tự quạt.

Hắn thở hổn hển, chỉ vào Hồ Bát Nhất đang ngồi phía trước hai người, nói: "Nhìn xem, hai người phía trước, xóc nảy như thế mà vẫn ngủ được." Đại Kim Nha đương nhiên biết bản lĩnh của Hồ gia, nên không ngạc nhiên việc anh có thể ngủ trên một chiếc xe lắc lư như vậy.

Ngược lại, gã lại hứng thú với một chuyện khác: "Tôi nói này, từ sau khi ở Tinh Tuyệt về, Hồ gia không liên lạc với cô Dương kia nữa à?" Vương Bàn Tử nghe vậy, thản nhiên đáp: "Cái cô nàng người Mỹ đó đang ở Mỹ chữa bệnh cho giáo sư Trần rồi!" Vừa dứt lời, hắn lập tức đưa tay lên bịt miệng, cảm giác cuộn trào lại ập đến.

Nói chưa được hai câu, hắn lại nhoài đầu ra ngoài cửa sổ xe.

Hồ gia ngồi phía trước lúc này cũng tháo kính râm xuống, nhìn Trương Lân bên cạnh nói: "Đừng nói tôi, nhìn cậu nhóc này xem, suốt đường đi chẳng nói câu nào, cứ như một cái Muộn Du Bình vậy!

Còn cái thứ đeo sau lưng nữa!" Vương Bàn Tử rụt đầu lại, lau miệng nói: "Hồ gia, mấy ngày rồi mà cậu còn chưa hiểu à, mặc kệ cậu ta đi, quan tâm tôi đây này!

Tôi nôn thành cái dạng gì rồi đây!" Nghe Vương Bàn Tử nói, Trương Lân ngồi phía trước không khỏi nhếch nhẹ khóe miệng.

Cậu vốn không phải người của thế giới này, về việc tại sao lại đến đây, chính cậu cũng rất mơ hồ.

Cậu đang xem phim trên máy tính thì ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trong căn phòng mà Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang ở.

Ngay lúc cậu còn đang bối rối, giọng nói trong trẻo của hệ thống vang lên bên tai.

Hệ thống Phẫn Diễn Vạn Năng đã sắp xếp cho cậu một thân phận — em họ xa của Vương Bàn Tử.

Vừa tốt nghiệp cấp ba, ở quê không biết làm gì nên lên thành phố tìm anh họ Vương Bàn Tử kiếm miếng cơm.

Sau khi sắp xếp thân phận, hệ thống lại cho cậu một gói quà tân thủ: đóng vai Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh.

Thông qua việc hoàn thành các nhiệm vụ do hệ thống đưa ra để nhận được tiến độ phẫn diễn.

Sau khi mở gói quà, hệ thống đã công bố nhiệm vụ đầu tiên: đi cùng Hồ Bát Nhất vào tỉnh Thiểm Tây, phần thưởng là 10% tiến độ

phẫn diễn.

Mấy ngày sau đó, khí chất siêu phàm thoát tục cùng ánh mắt vạn cổ bất biến của Trương Lân đã để lại ấn tượng sâu sắc cho nhóm Hồ Bát Nhất.

Đặc biệt là mấy ngày trước, khi Trương Xuân cầm đôi giày thêu hoa đó ra chợ đồ cổ, xuất hiện trước mặt Hồ Bát Nhất để hỏi giá.

Trương Lân đứng bên cạnh đã nói thẳng ra đây là kiểu giày thêu thời Minh, viền kim tuyến thêu hoa mẫu đơn, có giá trị sưu tầm.

Một tràng phân tích như vậy khiến ba người Hồ Bát Nhất chết lặng.

Sau đó, những gì Đại Kim Nha nói cũng không khác gì lời cậu.

Lúc này, ánh mắt của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn cậu đã bắt đầu có chút thay đổi.

Về sau biết được Trương Xuân có cả một rương báu vật, mấy người bèn bàn nhau thu mua lại.

Tuy Trương Lân không nói nhiều, nhưng ba người Hồ Bát Nhất cảm thấy cậu có kiến thức và hiểu biết về văn vật, nên dứt khoát đưa cậu đi cùng, dù sao thêm một người là thêm một phần sức lực.

Hơn nữa, Trương Lân lại lạ nước lạ cái, để cậu lại một mình cũng không ổn.

Cả nhóm xuống tàu hỏa rồi chuyển sang ô tô, cuối cùng cũng đến được cao nguyên Hoàng Thổ.

Chiếc xe khách nhỏ vẫn lắc lư chạy trên con đường bùn đất.

“Cậu nhóc này, ra vẻ cũng giỏi đấy, suốt đường đi chẳng nói câu nào!” Đại Kim Nha nói với giọng trêu chọc.

Hồ Bát Nhất cũng chỉ cười không nói, còn Vương Bàn Tử thì lại

nhoài đầu ra ngoài cửa sổ.

Thật ra ba người không hề biết, Trương Lân cũng chẳng muốn tỏ ra lạnh lùng, chỉ vì nhiệm vụ trong người, cậu buộc phải đóng vai Trương Linh, quán triệt sự lạnh lùng đến cùng!

Lời Đại Kim Nha vừa dứt, chiếc xe khách đột nhiên rung mạnh rồi dừng lại.

Lập tức, trong xe trở nên vô cùng ồn ào.

"Lái xe kiểu gì thế!" "Sao vậy!" "Này, không đi được à?" "Bác tài, nhanh lên, tôi có việc gấp." "...!" Hồ gia bất lực nói: "Cả đường đi cứ lải nhải, xe cũng bị các cậu nói cho nổ lốp rồi." Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn Hồ gia.

Chuyện này mà cũng đổ lên đầu mình được.

Hồ Bát Nhất đi đầu bước xuống xe, những người khác cũng theo sát phía sau.

Đến đầu xe, nhìn thấy khói bốc lên, trong lòng mọi người đều hiểu rằng chiếc xe này coi như xong.

Vương Bàn Tử thấy xe không đi được nữa, mặt nhăn lại thành một cục, xung quanh toàn là những gò đất vàng, không thấy một bóng người, hắn có chút sốt ruột nói: "Chúng ta không thể cứ ở đây mãi được!

Anh Xuân, có cách nào khác không?" Trương Xuân nghe vậy, vẫy tay ra hiệu cho bốn người đi theo.

Anh ta đi lên phía trước, chỉ vào con sông Hoàng Hà trước mặt nói: "Hay là chúng ta đi đường sông đi!" Lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hồ Bát Nhất nghe xong không nói nhiều, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Lúc này Trương Lân lại hơi nhíu mày, nếu đi đường sông chắc chắn sẽ gặp phải Thiết Đầu Long Vương.

"Đổi đường khác, đường sông không an toàn!" Một giọng nói lạnh lùng phản đối vang lên từ miệng Trương Lân.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn cậu, không hiểu tại sao cậu lại nói như vậy.

Hồ Bát Nhất đang định mở miệng hỏi nguyên do thì Trương Xuân ở bên cạnh nghe lời Trương Lân xong có chút sốt ruột: "Không đi đường sông, đến tối cũng không tới nơi được đâu!" Hồ Bát Nhất và những người khác cho rằng Trương Xuân là người địa phương, hiểu rõ nơi này hơn nên cuối cùng mọi người quyết định đi đường sông.

Trương Lân thấy mấy người không nghe lời khuyên, định một mình trèo đèo lội suối, tuy chậm hơn một chút nhưng an toàn.

Ngay lúc cậu quyết định, giọng nói trong trẻo của hệ thống xuất hiện bên tai.

"Đi cùng nhóm Hồ Bát Nhất, đi đường sông, thưởng 1% tiến độ phẫn diễn!" Ý định trèo núi trong lòng cậu lập tức dao động.

Tuy đi đường sông sẽ có chút nguy hiểm, nhưng cuối cùng nhóm Hồ Bát Nhất cũng qua được một cách an toàn.

Vậy chẳng phải là nhận không tiến độ phẫn diễn sao!

Không kiếm thì phí, Trương Lân quyết định đi cùng họ một chuyến.

Cả nhóm đi bộ hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nơi có thể lên thuyền.

Nhưng nhìn ra xa chỉ thấy nước sông Hoàng Hà mênh mông, ngoài ra không có gì khác.

Hồ gia thấy xung quanh không có thuyền, sắc mặt có chút thay đổi, mày cũng nhíu lại.

"Anh Xuân, nơi này trước không có làng, sau không có quán, chẳng lẽ chúng ta phải ngủ đêm bên bờ sông à?" Trương Xuân cũng sốt ruột nhìn ra xa, đáp: "Đừng vội, đừng vội, đợi thêm một lát nữa!" Lúc này Đại Kim Nha chen vào giữa hai người nói một câu: "Hay là chúng ta quay lại xem xe sửa xong chưa?" Lời vừa nói ra, không đợi Hồ gia tỏ thái độ, Vương Bàn Tử ở bên cạnh đã không đồng ý: "Muốn về thì cậu về, đi bộ thêm hai tiếng nữa tôi chịu không nổi đâu, nuôi thân hình béo tốt này có dễ đâu tôi!" Mọi người đều nhất trí không quay lại, ở lại đây chờ xem sao.

Đợi một lúc lâu, vẫn không thấy chiếc thuyền nào trên sông.

Bầu không khí trong nhóm Hồ Bát Nhất trở nên có chút nóng nảy.

Vương Bàn Tử nhìn Hồ gia bên cạnh, đảo mắt một vòng, định bảo anh hát vài câu để cải thiện không khí.

"Hồ gia, nhìn xem, đều đến bờ sông rồi, không định làm vài câu à?" Bị Vương Bàn Tử khích, Hồ Bát Nhất cũng có chút hứng thú, chuẩn bị mở miệng hát.

Giọng nói lạnh lùng của Trương Lân đã cắt ngang hứng thú của Hồ gia.

"Đừng hát nữa, có thuyền." Mọi người đều nhìn ra mặt sông.

Xa xa có một chiếc thuyền nhỏ đang từ từ tiến lại.

Nhóm Hồ Bát Nhất liều mạng vẫy tay, lớn tiếng gọi: "Này, chúng tôi ở đây, chúng tôi muốn đi thuyền!" Sau vài lần thương lượng với người lái thuyền, cuối cùng họ cũng lên được thuyền.

Lên thuyền rồi, tâm trạng mọi người cũng thả lỏng hơn một chút.

Đại Kim Nha tràn đầy tò mò về Trương Lân.

Nhưng Trương Lân quán triệt sự lạnh lùng đến cùng, đối mặt với sự trêu chọc của Đại Kim Nha, cậu không hề dao động, từ đầu đến cuối không nói một lời, giống như một tảng băng.

"Được rồi đấy, nói vài câu là được rồi, người ta có thèm để ý cậu đâu mà cứ nói mãi." Hồ Bát Nhất cũng có chút mất kiên nhẫn nói.

Vừa lên thuyền, Đại Kim Nha đã lải nhải không ngừng bên cạnh Trương Lân, đặc biệt ồn ào.

Thấy Hồ gia đã lên tiếng, Đại Kim Nha cũng biết điều bỏ đi, đến bên cạnh Vương Bàn Tử, hai người bắt đầu thì thầm, không biết đang nói gì.

Lúc này, người lái thuyền từ buồng lái bước ra, nói với vẻ hơi áy náy: "Tôi không nói điêu đâu, mấy hôm nay mưa to lắm, nước dâng cao, sắp lụt cả rồi!" "Thời tiết thế này, sợ nhất là Hà Thần nổi giận, tôi đây là đang liều mạng đưa các vị một chuyến đấy!" Hai chữ "Hà Thần" đã thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất, anh đến bên cạnh người lái thuyền, định giáo huấn một trận: "Lão ca, đây hoàn toàn là mê tín, chúng ta phải tin vào khoa học, ông hiểu không?" Người lái thuyền nghe giọng điệu của anh cứ như mình đang lừa người, có chút sốt ruột nói: "Tôi không nói bậy đâu, tôi nói cho cậu nghe, có một năm nọ...!" Người lái thuyền kể lại câu chuyện về Ngư Cốt Miếu một cách sinh động từ đầu đến cuối.

Nhóm Hồ Bát Nhất nghe rất chăm chú.

Càng nghe về sau, mọi người càng cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ, cảm thấy đó không chỉ đơn giản là một ngôi miếu.

Trong lúc đang đoán xem ngôi miếu đó dùng để làm gì, chiếc thuyền nhỏ đột nhiên rung lắc dữ dội.

Mọi người hoảng loạn lùi về mép thuyền, bám chặt lan can để giữ vững thân mình.

Mới bắt đầu, chẳng mấy chốc trời đã đổ mưa, bầu trời vốn trong xanh cũng nhanh chóng tối sầm lại.

Sấm chớp rền vang, kéo màn cho một trận bão táp.

Chiếc thuyền nhỏ như một chiếc lá khô, có thể bị lật úp bất cứ lúc nào.

Chương 2

Lắc lư dữ dội, người trên thuyền căn bản không đứng vững được.

Cái gì đến cũng sẽ đến.

Trương Lân biết tiếp theo, Thiết Đầu Long Vương sắp xuất hiện.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất cũng suýt chết ở đây. [Đinh!] "Giết Thiết Đầu Long Vương, tiến độ phẫn diễn tăng 1%!" Nghe nhiệm vụ hệ thống công bố, Trương Lân trong lòng cũng dâng lên một cảm giác bất lực, trong kịch bản, Hồ Bát Nhất cuối cùng dốc toàn lực cũng chỉ đuổi được Thiết Đầu Long Vương đi mà thôi.

Cái hệ thống chết tiệt này vừa mở miệng đã yêu cầu giết chết!

Bây giờ mọi người đều ở trên thuyền, không thể trốn được.

Bình tĩnh lại, tuy gọi là Thiết Đầu Long Vương, nhưng chẳng qua chỉ là một con cá lớn có vảy giáp, thân hình to lớn mà thôi.

Hơn nữa, bây giờ mình cũng có chút thân thủ, chỉ cần chú ý một chút, phối hợp với Hồ Bát Nhất, việc giết chết Thiết Đầu Long Vương chắc không thành vấn đề.

Trương Lân đội chiếc mũ liền áo màu đen.

Cậu rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra cầm trong tay.

Từng bước từng bước tiến về phía đầu thuyền.

Lúc này, Đại Kim Nha không còn để ý đến Trương Lân bên cạnh.

Gã lấy dây thừng tự trói mình vào mạn thuyền, sợ cái thân hình nhỏ bé của mình bị thuyền hất văng ra ngoài.

Hồ Bát Nhất không rõ chuyện dưới nước, bèn hỏi người lái thuyền đang ngồi bên cạnh: "Chuyện gì vậy!" Nhưng lúc này, khuôn

mặt người lái thuyền đã viết đầy sự sợ hãi, mất hết lý trí, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Hà Thần nổi giận rồi, Hà Thần nổi giận rồi...!" Hồ Bát Nhất thấy tình trạng của người lái thuyền hiện giờ, có hỏi cũng bằng không.

Anh nhìn ra mặt sông, ngó nghiêng tứ phía, muốn phát hiện ra thứ gì đó.

Trời mưa to cộng thêm thuyền lắc lư dữ dội.

Trong tình huống này căn bản không nhìn rõ dưới sông có gì.

Dưới sông, một con cá lớn bằng cả chiếc thuyền, toàn thân phủ lớp vảy đen, quẫy đuôi lao về phía chiếc thuyền nhỏ.

Thuyền trong nước lắc lư dữ dội từ trái sang phải, như thể sắp lật.

"Chắc chắn có thứ gì đó đang đâm vào thuyền của chúng ta!" Vương Bàn Tử bám chặt lan can thuyền nói.

"Tôi cũng cảm thấy dưới sông có thứ gì đó, không thể để nó đâm nữa, cứ thế này thì ai cũng không sống nổi, lấy đồ nghề ra, để nó nếm mùi!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lấy xẻng công binh từ trong ba lô ra ném cho anh.

Nhận được đồ nghề, hai người đổi vị trí cho nhau.

Hồ Bát Nhất vội vàng nhìn xuống sông.

Lần này có thể nhìn rõ hình dạng con cá lớn.

Không đợi cây xẻng công binh trong tay vung lên, con cá lớn dưới sông lại một lần nữa đâm vào thân thuyền.

Sự rung lắc dữ dội khiến Hồ Bát Nhất, người vừa khó khăn đứng vững, lại ngã nhào trên thuyền, đầu óc choáng váng.

Anh lắc lắc đầu, phát hiện lúc này Trương Lân đã xuất hiện trước

mặt hai người.

Trên chiếc thuyền lắc lư như vậy, Trương Lân không tỏ ra có chút khó chịu nào.

Vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, không có bất kỳ thay đổi nào.

Đôi chân như dính chặt vào sàn thuyền, không hề có dấu hiệu mất thăng bằng.

Hồ Bát Nhất thấy Trương Lân cầm đao đi ra đầu thuyền, lo lắng nói: "Mau quay lại, nguy hiểm, đừng..." Lời anh chưa nói xong, đã thấy Trương Lân lấy dây thừng buộc vào eo rồi nhảy thẳng xuống thuyền.

Nhìn thấy cảnh này, mắt hai người họ như muốn lồi ra, quá sức tưởng tượng.

Họ vội vàng nhoài người ra mạn thuyền, tập trung nhìn chằm chằm xuống sông.

Chỉ thấy con cá lớn vùng vẫy lên xuống mấy lượt, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng đao va vào vảy cá!

Con cá lớn không còn dùng đầu đâm vào thuyền nữa, lúc này dường như nó đã gặp phải rắc rối, phân thân không kịp.

Dưới nước, Trương Lân trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, cơ thể bắt đầu hơi căng cứng.

Dưới nước, không phải một con Thiết Đầu Long Vương, mà là hai con.

Thân hình còn to hơn một chút!

Có chút khác biệt so với kịch bản trong trí nhớ.

Hai con Thiết Đầu Long Vương, một trái một phải, lượn lờ bên cạnh Trương Lân, như đang quan sát xem nên bắt đầu tấn công từ

đâu.

Trương Lân cũng cảnh giác xung quanh, nếu bị dính một phát, e rằng nửa thân người cũng mất.

Đột nhiên, con Thiết Đầu Long Vương bên trái bắt đầu phát lực, mở cái miệng lớn như chậu máu lao về phía cậu.

Con bên phải cũng theo sát.

Đòn tấn công liên tiếp, nhưng Trương Lân lại như một con cá dưới nước, né tránh linh hoạt, không hề bị thương.

Mỗi khi Thiết Đầu Long Vương tiến lại gần, đều bị thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay cậu rạch một đường, để lại một vết thương thấy xương.

Động tĩnh dưới nước ngày càng nhỏ, Hồ Bát Nhất trên thuyền căn bản không nhìn rõ tình hình dưới nước.

Lo lắng Trương Lân gặp nguy hiểm, anh cầm xẻng công binh trong tay chuẩn bị nhảy xuống.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh giữ anh lại, nói: "Hồ gia, đừng vội, nhìn kìa!" Hồ Bát Nhất nhìn ra mặt nước, chỉ thấy hai con cá lớn đã lật ngửa bụng trắng.

Trương Lân cũng trồi lên khỏi mặt nước, men theo dây thừng leo lên thuyền một cách gọn gàng.

Nhìn cậu không có một vết thương nào.

Nhưng Hồ Bát Nhất vẫn ngay lập tức đến trước mặt cậu, hỏi han tình hình: "Không sao chứ!" Trương Lân lắc đầu, rồi cầm đao bỏ đi.

Sau mấy ngày ở chung, họ đã quen với tính cách này của cậu.

Nhưng cảnh vừa rồi nhảy xuống thuyền giết cá thật sự quá chấn động.

Giải quyết xong con cá lớn mà trên người không hề hấn gì, đổi lại là mình, e rằng đã sớm toi mạng, nhiều nhất cũng chỉ đuổi được con cá đi, chứ giết chết thì tuyệt đối không làm được.

Từ đó, anh nảy sinh một tia kính phục đối với Trương Lân.

Trương Lân cầm đao, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giết Thiết Đầu Long Vương, nhận được 1% tiến độ!" Sau khi giải quyết xong Thiết Đầu Long Vương, thời tiết cũng bắt đầu dần quang đãng.

Mặt sông cũng từ từ lặng sóng.

Chương 3

Tổng kết lại là hữu kinh vô hiểm.

Người lái thuyền sống sót sau tai kiếp, đến trước mặt Trương Lân, định quỳ xuống để bày tỏ lòng biết ơn cứu mạng.

Hiểu được ý định của người lái thuyền, Trương Lân bước lên một bước, đỡ lấy tay ông ta, khiến ông không thể hoàn thành động tác quỳ xuống.

Mặc dù hành động bị ngăn lại, nhưng miệng ông vẫn không ngừng nói lời cảm tạ.

Hồ Bát Nhất thấy hành động của cậu, trong lòng lại càng đánh giá cao cậu thêm một bậc.

Tuổi còn trẻ mà không kiêu không vội, hiểu biết lễ số, tương lai không thể lường được!

"Cậu em, giỏi thật đấy, con cá đó ở trước mặt cậu cứ như đồ chơi vậy." Hồ Bát Nhất lúc này tiến lại gần, nói với giọng dò hỏi, muốn biết thêm chút gì đó từ miệng cậu.

Trong lòng Hồ Bát Nhất lúc này, Trương Lân chắc chắn có một bối cảnh mà ngay cả ông anh họ Vương Bàn Tử cũng không biết.

"Chỉ là may mắn!" Vẫn là giọng nói lạnh lùng, không mang một chút cảm xúc.

Nói xong bốn chữ, cậu lại khôi phục dáng vẻ "tôi không nói chuyện".

Hồ Bát Nhất há miệng, định hỏi thêm gì đó, nhưng bị một tiếng hét kinh ngạc của Vương Bàn Tử cắt ngang: "Con cá lớn kia đâu rồi, đi đâu mất rồi?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất cũng vội vàng

chạy ra mạn thuyền xem.

Quả nhiên không còn nữa.

Cá ư!

Sớm đã bị Trương Lân thu đi mất rồi, thu vào không gian đi kèm của hệ thống.

Trong thời đại thiếu thốn này, hai con cá lớn có thể bán được không ít tiền, có thể dùng làm quỹ dự phòng.

Dù sao trong không gian có thể bảo quản tươi vĩnh viễn, cứ để đó trước, khi nào cần tiền thì tìm một khu chợ bán đi là được.

"Chúc mừng ký chủ, tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh: +1%" Tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

Trương Lân cảm nhận từng luồng khí ấm trên người đang nuôi dưỡng toàn thân cậu.

Cậu biết đây là sự tẩy lễ của Kỳ Lân Huyết Mạch.

Lập tức toàn thân trên dưới, không một chút khó chịu.

Vô cùng sảng khoái, suýt nữa không nhịn được mà hét lên.

"Chúc mừng ký chủ, tiến độ phẫn diễn đạt 12%!" Sự mệt mỏi khó chịu do trận chiến với cá lớn mang lại giờ đây đã tan biến!

Lúc này nếu có thêm hai con cá lớn nữa, chắc chắn cậu sẽ giải quyết dễ dàng hơn trước.

Hiện tại trên mặt sông sóng yên biển lặng, không hề có dấu hiệu của một trận cuồng phong bão táp vừa qua.

Đại Kim Nha lại lấy chiếc quạt ra, vừa quạt vừa đi đến bên cạnh cậu nói: "Muộn Du Bình, tôi thật không nhìn ra cậu lại lợi hại như

vậy, được đấy, nói cho anh nghe xem, mấy cái trò này học từ đâu thế.” Lời của Đại Kim Nha kéo suy nghĩ của Trương Lân trở lại.

Trương Lân không trả lời gã, bọc thanh đao trong tay lại, đeo lên lưng.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng đến trước mặt Trương Lân, ngồi xổm xuống, hỏi: “Nói ra nghe xem nào, tôi cũng muốn biết bản lĩnh của cậu từ đâu ra.” Tuy cậu là em họ xa của Vương Bàn Tử, nhưng hắn cũng không rõ lai lịch của Trương Lân.

Lúc Trương Lân đến bên cạnh hắn, có mang theo một lá thư của ông chú.

Ngoài vài lời dặn dò đơn giản, tuổi tác, tốt nghiệp cấp ba ra, không còn gì khác.

Vừa rồi màn kia, thật sự có chút quá sức tưởng tượng.

Hắn không nhớ trong gia tộc có một nhân vật lợi hại như vậy.

Đối mặt với câu hỏi của hai người, Trương Lân vẫn giữ một bộ mặt poker, từ chối trả lời mọi câu hỏi!

Ngay lúc Vương Bàn Tử chuẩn bị mở miệng lần nữa.

“Chúng ta là một nhóm, đừng cứ hỏi bí mật của người ta mãi!” Một câu của Hồ Bát Nhất, trực tiếp khiến những lời Vương Bàn Tử sắp nói ra bị nghẹn lại.

Vương Bàn Tử cũng biết điều không hỏi tiếp nữa, biết rằng có hỏi nữa cũng không ra kết quả.

Dứt khoát đi sang một bên.

Đại Kim Nha thấy Vương Bàn Tử đã rút lui, cũng không tiện tiếp tục hỏi, liền đi ra mạn thuyền ngắm cảnh hùng vĩ của sông Hoàng Hà.

“Cậu Trương, xin lỗi nhé, hai người họ nói nhiều, nhưng thực ra

không phải người xấu đâu, cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi, vừa rồi thật sự vất vả rồi!" Hồ Bát Nhất nói với giọng áy náy.

Trương Lân gật đầu, tỏ ý không để tâm.

Hồ Bát Nhất hiểu ý cậu, cũng lui sang một bên không làm phiền nữa.

Sau đó, chiếc thuyền nhỏ hữu kinh vô hiểm cập bờ.

Sau khi đặt chân lên đất liền, nhóm Hồ Bát Nhất cảm thấy như đang mơ.

Trải nghiệm vừa rồi giống như mây khói thoáng qua.

Họ bước lên cây cầu dẫn đến huyện Cổ Lam.

Lúc này trời đã không còn sớm, bầu trời cũng tối sầm lại, nhưng người đi đường lại không hề ít đi.

Đi trên con đường quen thuộc, Trương Xuân cảm thấy vững tâm hơn nhiều, vẻ mặt cũng tự nhiên hơn một chút.

"Tôi nói cho các vị nghe, bây giờ chúng ta đang đi trên sông Hoàng Hà đấy, sắp đến rồi, phía trước là Cổ Lam." "Phía sau là tỉnh Thiểm Tây, bây giờ tôi nhanh chóng đưa các vị đến nhà khách, để các vị tắm nước nóng, đừng để bị ốm nhé, đi!

đi!

đi!" Biết rõ kịch bản, Trương Lân hiểu rằng sắp tới sẽ bước vào tuyến truyện chính.

Trương Xuân trước mắt này, chỉ có vẻ ngoài thật thà, sau lưng lại đang cấu kết với một nhóm lừa đảo.

Nhưng bây giờ nói với ba người Hồ Bát Nhất, không có bằng chứng xác thực, e rằng họ cũng không tin.

Vì vậy bây giờ chỉ có thể tạm thời án binh bất động!

Trương Xuân dẫn cả nhóm vào trong nhà khách.

Họ mở một phòng có ba giường, bốn người lên kế hoạch: Trương Lân một mình ngủ một giường, Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất chen chúc một giường, Vương Bàn Tử ngủ một giường.

Lấy được chìa khóa phòng, mọi người đi về phía phòng của mình.

Đi qua một cái sân, bên trong có một sân khấu, trên đó đang diễn kịch.

Dưới sân khấu có khoảng ba mươi người đang ngồi xem.

Ba người Hồ Bát Nhất đều bị vở kịch trên sân khấu thu hút.

Trương Lân thì ngay từ lúc bước vào cửa, mắt đã dán chặt vào lão tiên sinh bói toán ở phía đối diện.

Chương 4

Lão tiên sinh này không phải dạng vừa.

Trương Xuân đi sau lưng đột nhiên chạy nhanh lên, đi trước một bước đến cửa, tự mình vén rèm lên nói: "Mấy vị lão bản, vào nghỉ ngơi trước đi, tắm rửa một cái, sáng mai tôi mang đồ đến cho các vị xem, thế nào?" Hồ Bát Nhất gật đầu, đi vào trước, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử cũng theo sau.

Chỉ có Trương Lân vẫn đang nhìn lão tiên sinh bói toán kia, trong lòng tính toán làm sao để tránh được lão già này.

"Tiểu huynh đệ, mau vào đi, nhìn cái gì ở đó thế?" Vương Bàn Tử thấy Trương Lân không theo kịp, ở bên trong gân cổ lên gọi.

"..." Nghe Vương Bàn Tử gọi, cậu cũng bước vào.

Mấy người vào phòng rồi, bắt đầu bàn tán về chuyện ngôi miếu.

Vừa nói vừa cởi giày, tất trên chân ra.

Lập tức căn phòng nồng nặc như quầy đậu phụ thối.

Mùi chua nồng thật không thể tin nổi.

Trương Lân vội vàng mở cửa sổ ra cho thoáng khí.

Nếu lúc này chưa dính vào tuyến truyện chính mà đã bị hun cho chết ngất thì thật không đáng!

Lúc này Hồ Bát Nhất chuyển chủ đề sang Long Mạch.

"Hồ gia, thật ra tôi vẫn luôn có một câu hỏi muốn hỏi ông, ông nói xem trong lịch sử có bao nhiêu vị đế vương, ít cũng phải trên trăm vị rồi nhỉ, trong phong thủy thường nói đến Long Mạch, nhiều đế vương như vậy, phải cần bao nhiêu Long Mạch mới chôn đủ, gộp cả lại có

khi được cả một tiểu đoàn ấy chứ.” Nói rồi, Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử cầm chậu và khăn mặt đi ra ngoài.

Trương Lân vừa quay đầu lại đã không thấy ba người đâu, chân trước vừa nghĩ cách tránh lão già kia, chân sau mấy người đã đi ra ngoài rồi.

Sự đã đến nước này, cậu cũng đành cầm khăn và chậu đi theo, để xem lão tiên sinh bói toán kia thế nào.

“Kim gia, thế này nhé, mỗi nhà đều có cách nói riêng, về mặt phong thủy, Long Mạch, chẳng qua là ‘hình’ và ‘thế’, tức là địa hình và thế núi nơi đặt mộ huyệt.” “Trong ‘Tầm Long Quyết’ có câu: Đại đạo long hành tự hữu chân, phiêu hốt ẩn hiện long thân...!” Cả nhóm vừa đi vừa nói chuyện, đã đến nơi tắm rửa.

Ba người tắm rửa qua loa, Đại Kim Nha ở bên cạnh nhìn thấy vết sẹo trên lưng Hồ Bát Nhất.

“Ấy!

Hồ gia, trên lưng ông có một vết sẹo này!” Vương Bàn Tử nghe vậy cũng hứng thú, ghé lại xem.

“Thật này!” “Bàn gia, sau lưng ông cũng có kìa!

Giống hệt!” Mấy người xem xét cho nhau một hồi, cũng không đưa ra được lời giải thích hợp lý, nên không để trong lòng nữa.

Đột nhiên.

“Ân ngạch a!” Một tiếng nói đầy “hương vị” từ trong hố xí sau lưng truyền ra.

“Chúc Chiếu quy bốc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh!” (Dùng mai rùa để bói, không sai một ly, Trần Đoàn tái thế, Văn Vương sống lại!) Tiếng nói vừa dứt, một ông lão

đeo kính râm từ từ đứng dậy.

Trương Lân liếc mắt một cái đã nhận ra ông lão trước mặt chính là lão tiên sinh ở đối diện sân khấu.

Thường Thắng Sơn tổng đà chủ, thủ lĩnh của quần đạo thiên hạ, Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu!

Nhưng đó đều là chuyện thời trẻ, sau này ở mộ Hiến Vương, hai mắt trúng phải độc chướng hộ lăng, bị khoét đi, bây giờ chỉ có thể dựa vào bói toán để kiếm sống, phiêu bạt khắp nơi, sống rất khổ cực.

Ông ta bây giờ không còn vẻ tự tin ngông cuồng như thời trẻ nữa.

Trần Hạt Tử chống gậy, loạng choạng bước ra.

Đối với màn mở đầu đầy "hương vị" như vậy, Vương Bàn Tử ở bên cạnh không nhịn được mở miệng nói: "Bốn câu thơ mở đầu của ông đúng là chướng mắt thật đấy!

Này, ông chui ra từ đâu thế, dọa tôi hết cả hồn!" Trong đầu chỉ có Trương Lân là hiểu rõ.

Trần Hạt Tử đã vào từ lúc nào, rồi ngồi xổm ở đó chờ.

Còn việc loạng choạng bước ra, là do ngồi xổm lâu chân tê.

Cậu cũng khâm phục ông lão này, có nghị lực như vậy, có thể ngồi xổm lâu đến thế.

"Lão phu ta không nỡ nhìn các vị đoạn mệnh tại đây!

Nên mới đến chỉ điểm!" Nhìn ông lão đeo kính râm, tay cầm một cây gậy, ba người tiến lên, đưa tay hươ hươ trước mặt ông ta, để xác nhận xem có phải mù thật không.

Thấy ông ta không hề có phản ứng, họ xác nhận rằng chắc không phải giả vờ, liền thu tay lại.

Trần Hạt Tử bắt đầu dẫn họ vào cái bẫy đã được thiết kế sẵn.

“Lão phu tuy mắt mù, nhưng thông hiểu thiên lý, ba vị hôm nay từ trong cõi chết trở về, sao không bói một quẻ?” Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe Trần Hạt Tử nói, biết được chuyện xảy ra hôm nay, mặt mày đều kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất mở miệng nói: “Vừa rồi chúng tôi nói chuyện to như vậy, ai mà không nghe thấy chứ!” Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lúc này mới hiểu ra.

Họ không phản ứng kịp lúc đầu.

Bị Hồ Bát Nhất nói một câu như vậy mới biết, trên mặt chắc chắn có chút mất mặt.

Vương Bàn Tử quyết định phải gỡ gạc lại chút thể diện: “Lão gia tử, ông bói toán à, thôi, đừng làm trò cười nữa, mau về ngủ đi!” Nói xong ba người quay người, tiếp tục tắm rửa.

Nhưng Trần Hạt Tử không định bỏ cuộc như vậy.

“Theo ta thấy, thứ chôn dưới đất tuy tốt, nhưng ra tay cũng cần có chừng mực, những người đã từ giã cõi đời đều mong sớm được siêu thoát, không ai muốn bị người ngoài quấy rầy khi đang yên giấc!” Lúc này, ông ta đưa tay ra, chỉ một cái.

“Mấy vị vừa nói chuyện, trong đó có hai vị mang âm khí rất nặng, e rằng sắp có đại họa giáng đầu.” Trần Hạt Tử nói một tràng khiến ba người Hồ Bát Nhất ngây người ra.

Mắt to trừng mắt nhỏ, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Bán tín bán nghi!

“Ba vị, đừng đi, nếu muốn biết, hãy theo ta.” Nói xong liền đi ra ngoài. [Đinh!

Chấp nhận ủy thác của Trần Hạt Tử, thưởng 0.5% tiến độ phẫn diễn] Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Trương Lân.

Trong sân, vở kịch trên sân khấu đã hát xong, người dưới đài cũng đã đi gần hết.

Nhưng sạp bói toán đối diện sân khấu lại không hề dọn đi.

Trương Lân đi trước Hồ Bát Nhất đến trước sạp bói của Trần Hạt Tử, ngồi xuống một cách khô khan, không nói một lời.

Trần Hạt Tử thấy người trước mặt mãi không lên tiếng, đành phải mở lời trước: "Không biết vị khách trước mắt đây có việc gì?" "Bói quẻ!" Nghe câu trả lời, khóe miệng Trần Hạt Tử lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Nếu đã muốn bói quẻ, vậy mời khách.

Lão phu nổi danh nhờ tài sờ xương đoán người, không biết có thể sờ đầu của cậu không?" "Được!" Nói xong, Trương Lân rất tự giác đưa đầu ra.

Hành động này ngược lại khiến Trần Hạt Tử có chút ngạc nhiên.

Tuy ông ta sờ xương đoán người, nhưng chưa từng nói là sờ đầu.

Chương 5

Người trước mắt này, lời lẽ ngắn gọn, khí chất đầy mình, căn bản không nghe ra được bất kỳ cảm xúc nào, khiến cho mấy thuật vọng, văn, vấn, thiết hạ đẳng của ông ta không thể thi triển.

Dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng giờ cũng đành nén xuống, bắt đầu hành nghề.

Trần Hạt Tử đặt cây gậy chống trong tay xuống, đưa tay ra sờ xương.

"Gia truyền quái thuật các đời, tướng thuật kinh kỳ khó sánh, một ống tre chứa thiên cơ, mấy đồng tiền bói vạn sự, sờ xương xem lời chẳng cần nói, liền biết cao...!" Khẩu quyết trong miệng còn chưa niệm xong, tay ông ta đã dừng lại, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ vô cùng.

Dường như ông ta biết được một chuyện khó mà tưởng tượng.

Thực ra, sự chấn động trong lòng ông ta còn nhiều hơn cả vẻ nghi ngờ trên mặt.

Ông ta cau mày, chậm rãi nói: "Không đơn giản a, trời sinh tướng mạo đế vương, rắn khóa linh khiếu, địa vị tột cùng nhân gian!" Trong lòng Trương Lân cũng hơi kinh ngạc, từ ý trong lời nói, dường như ông ta đã sờ ra được manh mối.

Anh cũng có chút thán phục vị thủ lĩnh Tá Lĩnh này.

"Tuổi còn trẻ mà đã thông tỏ sự đời, lời nói ngắn gọn mà có lực, xem ra không phải con cháu quan lại tầm thường.

Không biết là môn sinh của môn phái nào?" Đối với câu hỏi này, Trương Lân không hề né tránh, trực tiếp nói rõ thân phận.

"Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" Tám chữ đơn giản đã

gây ra một cú sốc không nhỏ cho Trần Hạt Tử.

Bôn ba nam bắc bao nhiêu năm, tự nhiên ông ta cũng biết một vài chuyện.

"Phát Khâu Trung Lang Tướng!" Nói xong, ông ta bất giác nuốt nước bọt mấy lần.

Trong dòng chảy lịch sử, Phát Khâu Trung Lang Tướng xuất hiện cực kỳ hiếm hoi, gần như không thấy bất kỳ dấu hiệu xuất thế nào!

"Thảo nào!

Chuyến đi lần này của ba người họ tuy là chuyến đi chết chóc, nhưng có một ngôi sao sáng chỉ đường, khiến cho con đường này thêm nhiều phần sinh cơ.

Người chỉ đường kia, tuổi còn trẻ mà có bản lĩnh như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ!" Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng ông ta lại vô cùng lo lắng, bởi vì một nhân tố không xác định này.

Nếu thực sự là Phát Khâu Trung Lang Tướng, những biến cố sau này khó mà lường trước được, những thay đổi trong quẻ bói e rằng sẽ có biến.

Nếu không phải, vậy thì tay nghề kiếm cơm của ông ta đã có vấn đề.

Sau một hồi cân nhắc, Trần Hạt Tử quyết định tin vào vế trước.

Cả đời mưa gió, tay nghề của mình chắc chắn đáng tin.

"Không ngờ, lão phu từng này tuổi rồi mà còn có thể gặp lại một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng!

Hạnh ngộ, hạnh ngộ!" Nói rồi, Trần Hạt Tử hai tay ôm quyền hành lễ với Trương Lân.

Trương Lân vội vàng đáp lễ.

Trần Hạt Tử dù sao cũng là tiền bối, về mặt lễ tiết phải làm cho đủ.

Sau một hồi lễ tiết hình thức, Trần Hạt Tử đi thẳng vào vấn đề.

Phát Khâu Trung Lang Tướng đã tìm đến tận cửa, có vòng vo tam quốc cũng chỉ phí công vô ích.

"Ai!

Lão phu thực ra...!" "Tôi giúp ông lấy lại ngọc bội!" Lời của Trần Hạt Tử chưa nói xong đã bị Trương Lân cắt ngang.

Ông ta không hề tức giận vì bị ngắt lời một cách vô lễ, ngược lại còn tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc trước lời nói của anh.

Trong lúc một già một trẻ đang nói chuyện, ba người Hồ Bát Nhất cũng đi ra.

Mặc áo ba lỗ, đi dép lê, cả đường đi như mang theo gió đến trước sạp bói.

"Uầy!

Huynh đệ Muộn Du Bình, đang làm gì đấy, xem lúc nào lấy vợ à?" Đại Kim Nha vỗ vai Trương Lân nói.

Thấy ba người đến trước sạp, Trương Lân cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhường vị trí cho ba người Hồ Bát Nhất.

Sau khi biết thân phận của Trương Lân, những lời định lừa gạt Hồ Bát Nhất sau đó, Trần Hạt Tử cũng không nói ra.

Ông ta chỉ đơn giản bói cho họ một quẻ.

Ông ta biết có Trương Lân ở đây, những lời sau đó của mình căn bản không có tác dụng.

Dù sao thì mục đích hiện tại cũng đã đạt được.

Trong quẻ bói tiếp theo, vốn dĩ đều là quẻ đại hung, nhưng khi kết hợp với phương vị, lại làm sống lại toàn bộ quẻ tượng.

Trần Hạt Tử chắc chắn rằng điều này có liên quan đến người thanh niên kia.

Cuối cùng, lúc sắp đi, Vương Bàn Tử định cứ thế mà đi.

Đại Kim Nha vội kéo Vương Bàn Tử lại, ra hiệu bằng mắt, ý bảo cậu ta trả tiền cho Trần Hạt Tử.

Vương Bàn Tử nhíu mày, trăm điều không muốn.

Cuối cùng, cậu ta lấy từ trong túi ra một tờ tiền Đại Đoàn Kết đặt lên bàn trước mặt Trần Hạt Tử.

"Cái đó, gặp được cũng là duyên phận, coi như ông cũng đã bói cho tôi một quẻ." Nói xong, cậu ta quay người định rời đi.

Nhưng khi vừa cất bước, Vương Bàn Tử lại muốn quay lại lấy tờ tiền đó.

Dù sao ông ta cũng là người mù, mang tâm lý may mắn rằng ông ta không nhìn thấy, cậu ta liền quay đầu lại.

Đúng lúc này, Trương Lân xuất hiện trước mặt Vương Bàn Tử.

Anh nhìn thẳng vào cậu ta rồi nói: "Đi thôi!

Không lấy lại được đâu!" Nếu không phải là anh, tờ tiền Đại Đoàn Kết đó cũng không lấy lại được.

Thay vì lúc đó mất mặt, chi bằng để cậu ta dừng lại bây giờ.

Cả bọn Hồ Bát Nhất chuẩn bị về phòng, vừa đi được hai bước, một giọng nói già nua vang lên.

"Một chiếc thuyền con mắc cạn trên bãi cát." "Có cao không có nước, tiến thoái lưỡng nan." "Gặp lúc mưa rơi sông ngòi tràn đầy."

“Chẳng cần tốn sức mặc sức qua lại.” Trần Hạt Tử ở sau lưng đọc bốn câu thơ một cách tình cảm.

Mọi người cũng dừng bước, nghe xong bốn câu thơ rồi mới trở về phòng.

Sau khi về phòng, Trương Lân đặt chậu rửa mặt, khăn mặt về chỗ cũ, sau đó không nói một lời, trực tiếp lên giường đi ngủ.

Đối với chủ đề bàn luận về Trần Hạt Tử, anh không hề hứng thú.

Dù sao lai lịch của vị lão gia đó, anh đã biết rõ ràng.

Trần Hạt Tử cũng không có ác ý, chỉ nhờ họ giúp lấy ngọc bội trong mê quật mà thôi.

Chương 6

Nếu không phải mắt ông ta bây giờ không nhìn thấy, cũng sẽ không tìm đến Hồ Bát Nhất.

Dựa vào bản lĩnh của mình, xuống mộ lấy một miếng ngọc bội tự nhiên không thành vấn đề.

Những chuyện đó đều là chuyện sau này.

Việc cấp bách trước mắt là ngày mai gặp mặt Trương Xuân.

Hắn ta đã thiết kế một cái bẫy như vậy để Hồ Bát Nhất chui vào, tuy đã bị phát hiện.

Nhưng những người đứng sau Trương Xuân đều là những kẻ độc ác.

Một đám người không nói lý lẽ, khó tránh khỏi phải chịu chút khổ sở.

Cho nên phải nhân lúc này nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lúc ra tay, sức lực cũng đủ hơn một chút.

Đúng lúc anh chuẩn bị nhắm mắt ngủ, giọng nói của hệ thống vang lên bên tai. 【Hoàn thành nhiệm vụ tiếp nhận ủy thác của Trần Hạt Tử, thưởng tiến độ phẫn diễn 0.5%.】 【Hiện tại tiến độ phẫn diễn của ký chủ là 12.5%!】 Sau đó hệ thống không nói gì thêm, cũng không phát hành nhiệm vụ mới.

Trương Lân lúc này hoàn toàn thả lỏng.

Giọng của Hồ Bát Nhất cứ vang lên bên tai, không hề dừng lại.

Lúc này họ đang nói về chuyện bói quẻ vừa rồi.

Vương Bàn Tử vì không có đầu óc trí tuệ đó, lại thích suy nghĩ

lung tung: “Này!

Hai vị gia, lão già bói toán kia, bốn câu thơ cuối cùng có ý gì vậy?” Đại Kim Nha nghe lời Vương Bàn Tử, mày nhíu chặt, cũng bắt đầu suy nghĩ.

Là người có tiếng nói nhất trong ba người, Hồ Bát Nhất giải thích: “Đó là nói về quẻ Tốn, hai người đừng nghiên cứu nữa, không hiểu đâu!” “Hơn nữa, chúng ta cũng không nhắm vào ông lão đó, coi như mở mang tầm mắt một lần.

Tóm lại một câu, nơi này không nên ở lâu, làm xong việc thì mau chóng đi, ngủ thôi!” Nói xong, cậu ta nằm vật ra giường, vẻ mặt tận hưởng.

Lần này cậu ta mới thực sự thả lỏng.

Vừa đi đường cả ngày, lại gặp phải chuyện với Thiết Đầu Long Vương.

Thân thể bằng sắt cũng sẽ mệt.

Nhưng Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, hai tên hề này, lại như không có chuyện gì.

Có lẽ chuyện bói quẻ của Trần Hạt Tử khiến họ cảm thấy có chút mới lạ, tỏ ra hơi phấn khích.

Vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha thấy Hồ Bát Nhất đã nằm lên giường, cũng không định tha cho cậu ta.

Hai người một đầu một cuối ngồi trên giường Hồ Bát Nhất, bắt đầu thảo luận bốn câu thơ của Trần Hạt Tử.

“Câu cuối cùng không phải là ‘khinh chu dĩ... vạn... vạn trùng sơn’ à!

Đúng không?" Đại Kim Nha ngồi đối diện trợn trắng mắt, dường như có một hơi không thể thở ra.

Hắn có chút mất kiên nhẫn nói: "Là 'bất dụng phí lực nhậm vãng phản', cha tôi ơi!" "Ai!" Vương Bàn Tử không hề suy nghĩ, mở miệng đáp lại, chiếm hời cũng không thèm do dự.

Bị chiếm hời trắng trợn, Đại Kim Nha tất nhiên không đồng ý, hai mắt trợn lên to như quả chuông đồng.

"Hắc!

Hắc!

Cậu còn đáp lại thật à!" "Không!

Không!

Không!

Không phải tôi chiếm hời của ông, ý tôi là, 'bất dụng phí lực nhậm vãng phản', bốn câu thơ này tôi hiểu rồi!" Câu nói này trong tai Đại Kim Nha, giống như đang chém gió.

Cả cậu ta còn chưa hiểu chuyện gì, mới có chút công phu, Vương Bàn Tử đã nghĩ ra.

Dù sao vẻ mặt hắn cũng đầy vẻ không tin.

"Ai u!

Ông đến thơ còn không nhớ, mà ông lại hiểu à!" Nghe lời của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử có chút sốt ruột, lập tức phản bác: "Không!

Thơ tôi không nhớ, nhưng ý nghĩa thì tôi hiểu rồi!" Đại Kim Nha mặt không biểu cảm nhìn cậu ta, xem xem cậu ta rốt cuộc có thể nói ra được cái gì hay ho.

Lời nói tiếp theo của Vương Bàn Tử, từ từ bắt đầu có chút biến

vị.

"Chẳng phải là chuyện giữa nam và nữ thôi sao!" Nói xong, cậu ta còn đẩy Hồ Bát Nhất đang nằm bên cạnh một cái.

Đối với lời của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất căn bản không thèm để ý.

Đại Kim Nha có chút không hiểu nói: "Không!

Của ông chỗ nào cũng không dính dáng đến chỗ nào, quá gượng ép rồi!" "Không gượng ép đâu, Kim gia, nếu tôi giải thích như vậy, lời của lão mù đó liền xâu chuỗi lại được với nhau!" Lời nói sau đó của Vương Bàn Tử có lý có cứ, đem mọi thứ giải thích một cách gượng ép, nguyên nhân đều do cô gái người Mỹ trong miệng cậu ta.

Bụp!

Một tiếng động vang lên cắt ngang lời nói của cậu ta.

Trong phút chốc, trong phòng không còn ai nói gì.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, cả hai đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong phòng đặc biệt yên tĩnh.

Lúc này Hồ Bát Nhất từ từ mở mắt nói: "Nói nữa đi, lại làm nổ thêm một cái bóng đèn nữa rồi!" "Tôi nói hai người, không thể giống như tiểu huynh đệ Trương Lân kia, ngoan ngoãn ngủ một giấc không được à?

Vất vả cả ngày rồi, không mệt sao?" "Ngày mai chúng ta còn có việc phải làm đó!" Nói xong, cậu ta quay đầu nhắm mắt lại.

Vương Bàn Tử nghe ra Hồ Bát Nhất có chút không vui, cũng rất biết điều hạ thấp giọng nói: "Chúng ta chỉ nói đến cô gái người Mỹ thôi mà bóng đèn cũng nổ à!" Nghe lời của Vương Bàn Tử, Đại Kim

Nha lộ ra một bộ dạng rất đáng đòn, bỉ ổi.

"Chắc chắn là ông nói trúng rồi!" Hai người hạ thấp giọng, cười khúc khích.

Tìm được niềm vui rồi, Vương Bàn Tử xua tay nói: "Ngủ, ngủ, ngủ!" Cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Tắt đèn đi ngủ.

Một đêm không có chuyện gì...

Chương 7

Hồ Bát Nhất và mấy người đều dậy rất sớm.

Sau khi ăn sáng đơn giản, cả bọn bàn bạc, trưa nay mời Trương Xuân đến quán ăn một bữa, để thể hiện thành ý thu mua bảo bối lần này.

Trong mấy tiếng đồng hồ sau đó, Vương Bàn Tử không hề yên tĩnh một khắc nào.

Ăn sáng xong, cậu ta cứ đi đi lại lại trong phòng.

Hai lòng bàn tay cứ xoa vào nhau, miệng không ngừng lẩm bẩm, lần này chắc chắn kiếm được.

Trong bốn người, người bình tĩnh nhất phải kể đến Trương Lân.

Lúc này anh vẫn là một khuôn mặt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào và một đôi mắt bình thản như nước.

Dường như mọi thứ đều không liên quan đến anh.

"Bàn gia, ông đừng đi qua đi lại nữa, đầu tôi chóng mặt rồi, lát nữa là gặp được rồi, bình tĩnh chút đi!

Làm như đi cưới vợ vậy!" Đại Kim Nha cầm quạt vừa quạt vừa nói.

"Đúng vậy!

Nhìn Trương Lân xem, bình tĩnh biết bao, hai người không phải là anh em họ sao, sao lại chênh lệch lớn như vậy?" Hồ Bát Nhất ở một bên cũng không nhịn được nói.

Nghe lời của hai người, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng ngồi xuống, nhưng một đôi chân to của cậu ta lại không ngừng run lên.

“Chúng tôi là anh em họ, nhưng tôi là anh họ mà!

Hai vị gia đừng nói tôi, chẳng lẽ trong lòng không có một chút mong đợi nào sao?” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Bàn Tử, thực sự khiến Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha bật cười.

Đại Kim Nha đến bên cạnh cậu ta, vỗ vai nói: “Ai u!

Bàn gia!

Tôi đã nói rồi, thịt đến miệng rồi, chẳng lẽ còn bay đi được sao, ông cứ yên tâm đi!” Trong lúc mọi người đang vui vẻ, trong đầu Trương Lân vang lên giọng nói của hệ thống. 【Đinh!

Đánh lui đám người Mã Đại Đảm, thưởng tiến độ phẫn diễn 2%】 Nhiệm vụ này cũng không khó, so với việc đánh giết Thiết Đầu Long Vương thì dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng cũng là một việc tốn thể lực, thủ hạ của Mã Đại Đảm không ít, còn có một tên chơi thuốc nổ.

Khi anh hoàn hồn, ba người Hồ Bát Nhất đã quyết định đi đến quán ăn.

Họ chọn quán ăn trong nhà khách.

Vừa gần, lại không đắt, người cũng không đông.

Dù sao cũng là thu mua văn vật, đông người nhiều chuyện, phiền phức sẽ đến.

Điều mà ba người Hồ Bát Nhất không biết là, trong quán ăn này toàn là người của Mã Đại Đảm.

Bốn người ngồi vào một bàn tròn lớn.

Vương Bàn Tử bắt đầu bàn bạc, làm sao để mua được những thứ đó với giá thấp.

Không lâu sau, Trương Xuân ôm một cái hộp đi vào.

Cả bọn Hồ Bát Nhất vội vàng đứng dậy, tỏ vẻ chào đón, trên mặt treo nụ cười, giống như nhà có chuyện vui vậy.

Vương Bàn Tử nhìn cái hộp, hai mắt càng sáng như đèn.

Đối mặt với ba người nhiệt tình như vậy, Trương Xuân cũng có chút ngại ngùng.

"Xem ra, vẫn là chỗ tôi đáng tin, còn mời tôi ăn cơm!" Trên bàn ăn, mấy người tỏ ra đặc biệt thân thiện, giống như bạn cũ lâu ngày không gặp.

So với ba người Hồ Bát Nhất, Trương Lân tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Phảng phất như mọi chuyện xảy ra xung quanh, không có một chút quan hệ nào với anh.

Trương Xuân vừa vào đã cảm nhận được khí chất khác người của Trương Lân.

Tuy không nói một lời, nhưng thái độ bình thản với mọi thứ trên người anh, không chú ý cũng khó.

"Vị tiểu ca này, không phải là người nói đôi giày của tôi đáng tiền sao, cao thủ, quả nhiên khác biệt!" Ba người Hồ Bát Nhất nghe vậy, cười như không cười phụ họa.

Tuy không biết khi nói câu này, hắn có ý hay vô ý.

Nhưng lời vừa nói ra, ba người đều có chút mất mặt.

Đại Kim Nha là người đầu tiên phá vỡ cục diện lúng túng.

"Xuân lão ca, xem hôm nay chúng ta xem đồ ở đây, xung quanh có người ngoài không tiện, cho nên đành phiền ông một chút, chúng ta ở trong phòng riêng của nhà khách, tạm bợ một chút nhé?" Đại Kim Nha

không hổ là người khéo ăn nói nhất trong ba người, một câu nói đã làm không khí sôi nổi trở lại.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng phụ họa.

Trương Xuân xua tay nói: "Được rồi, không tạm bợ, không tạm bợ!" Trong lúc nói chuyện, phục vụ viên bưng thức ăn lên, Vương Bàn Tử gọi hai chai bia.

Phục vụ viên đáp ứng.

Lúc đi ra ngoài, hắn ta và Trương Xuân có trao đổi bằng mắt.

Sự không che giấu này, không bị ba người Hồ Bát Nhất nhìn thấy, nhưng tất cả đều thu vào mắt Trương Lân.

Hiện tại anh không nói ra, đang đợi một thời cơ, đợi Hồ Bát Nhất ra ngoài, nhận được quẻ bói mà Trần Hạt Tử đưa.

Nhìn quẻ bói sẽ hiểu ý.

Lúc đó, nhắc nhở Đại Kim Nha là được.

Lúc này họ đang thảo luận về giá của đôi giày.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha không nghĩa khí như Hồ Bát Nhất, đem giá gốc một trăm tám một chiếc, trực tiếp ép xuống còn một trăm rưỡi một chiếc.

Nghe giá này, Trương Xuân mày nhíu chặt lại, trong một lúc, lại không nói được lời nào.

"Bia đến rồi!" Phục vụ viên cầm hai chai bia đi đến bên bàn.

Thấy phục vụ viên lên, Trương Xuân đang im lặng đột nhiên mở miệng: "Ba trăm hai chiếc giày, ba trăm hai chiếc giày!

Ba trăm hai chiếc giày!" Lúc nói, khóe mắt Trương Xuân thỉnh thoảng liếc về phía phục vụ viên.

Lần này Hồ Bát Nhất đã nhìn ra manh mối.

Những lời đó rõ ràng là nói cho phục vụ viên nghe.

Đợi phục vụ viên đi ra ngoài, cậu ta cúi đầu nhìn bát, hơi suy nghĩ một chút, rồi mở miệng nói: "Tôi đi vệ sinh một lát!" Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe vậy, tưởng không có chuyện gì, đầu cũng không quay lại, xua tay tỏ ý không vấn đề.

Chương 8

Thấy Hồ Bát Nhất rời đi, Trương Lân biết thời cơ đã gần đến, Hồ Bát Nhất quay lại chắc chắn sẽ đưa ra tín hiệu rút lui.

Trương Xuân lại lấy từ trong hộp ra một chiếc nhẫn ngọc và một chiếc vòng tay vàng, đều là kiểu dáng thời nhà Minh.

Đại Kim Nha cầm vật phẩm lên quan sát kỹ lưỡng.

Vương Bàn Tử đang cùng Trương Xuân cò kè về giá tiền đôi giày: "Tôi nói này Xuân lão ca, chúng ta đừng cứ mãi nhùng nhằng chuyện sáu mươi đồng nữa, Hồ gia nhà tôi, vì cứu ông mà bị thương, tiền thuốc men đó, tôi có đòi ông không?" "Không!

Đó là tôi tự bỏ tiền ra mà!" Đại Kim Nha xem xong, đặt vật phẩm trong tay xuống, đối với hai món đồ này trong lòng đã có đánh giá.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, hắn ta tiếp lời: "Lúc đi thuyền, tôi còn cho người ta hai mươi đồng đấy, ông thấy rồi mà!" "Đúng vậy, ông suy nghĩ kỹ đi!" Hai người một xướng một họa, phối hợp ăn ý không một kẽ hở.

Không biết còn tưởng họ đang diễn tấu hài.

Phục vụ viên bưng đĩa thức ăn cuối cùng lên.

Hắn ta nói với Vương Bàn Tử: "Thức ăn đã lên đủ rồi!" Sau đó gật đầu với Trương Xuân một lần nữa.

Phục vụ viên gật đầu là để báo cho hắn ta biết giá tiền không có vấn đề.

Trương Xuân vốn dĩ không chịu nhượng bộ, lúc này đã thỏa hiệp.

"Ba trăm thì ba trăm!

Tôi cũng không phải người khó nói chuyện!" Nghe Trương Xuân cuối cùng cũng chịu nhượng bộ, Vương Bàn Tử hưng phấn đến mức giọng nói cũng cao lên.

Cậu ta vội vàng cầm chai bia, chuẩn bị rót vào ly.

"Xem đi, Xuân lão ca mới sáng suốt.

Ông nói đúng rồi, rót rượu cho ông!" Giá tiền đôi giày đã thỏa thuận xong, trên bàn còn có vòng tay vàng và nhẫn ngọc, cùng với cái hộp bên cạnh Trương Xuân.

Vương Bàn Tử quyết định phải từ từ, ép giá xuống thấp, lúc giao dịch chắc chắn sẽ kiếm được.

Đúng lúc này, Trương Lân từ đầu đến giờ không mở miệng nói chuyện đột nhiên bật ra một câu, khiến Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử kinh hồn bạt vía: "Một vạn!" "Một vạn!" Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha như bị dẫm phải đuôi, giọng nói cao lên tám độ.

Trương Xuân thì mặt ngơ ngác, căn bản không biết "một vạn" có ý nghĩa gì.

Nhưng Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha thì biết.

"Một phương" là một vạn.

Lúc này trán Vương Bàn Tử đầy mồ hôi, hơi thở cũng trở nên nặng nề, tay cậu ta run rẩy.

Cậu ta đẩy Đại Kim Nha bên cạnh nói: "Không phải điên rồi chứ, không phải cậu ta có chút kiến thức sao?

Một, một vạn!

Tôi đem cả cái quần lót đi cầm cũng không có nhiều tiền như vậy!" So sánh ra, Đại Kim Nha trầm ổn hơn nhiều.

Chỉ là nhất thời cũng không hiểu, tại sao Trương Lân lại đột nhiên

nói ra một câu như vậy.

Giá cao như thế, trước hết không nói bảo bối của hắn ta có đáng giá nhiều tiền như vậy không.

Dù có một vạn, cũng sẽ không bỏ ra nhiều như vậy để giao dịch.

Hắn ta nhìn về phía Trương Lân, hy vọng từ đó có thể nhận được một chút manh mối.

Lúc này, ánh mắt Trương Lân cũng nhìn về phía hắn ta, và gật đầu.

Đại Kim Nha đầu tiên nhíu mày suy nghĩ, sau vài giây bắt đầu hiểu ra nguyên nhân tại sao Trương Lân lại làm vậy.

Đưa ra một cái giá cao như vậy, rõ ràng là không muốn làm vụ làm ăn này.

Cả bọn từ xa đến, chắc chắn không thể đi tay không.

Trừ phi đã xảy ra chuyện gì đó bất đắc dĩ phải ngưng giao dịch.

Chắc chắn Trương Lân đã nhìn ra manh mối, mới làm như vậy.

Có Trương Lân cùng một phe, không có lý do gì lại hại mình.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng hắn ta quyết định tin tưởng Trương Lân.

"Xuân lão ca, vừa rồi ông cũng nghe thấy lời của vị tiểu ca này rồi, một phương một vạn!" "Một vạn!" Miệng Trương Xuân mở to đến mức có thể nhìn thấy cả răng hàm sau.

Vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Hắn ta thực sự không ngờ, một hộp đồ lại có thể bán được giá cao như vậy.

Vương Bàn Tử ở một bên cứ lẩm bẩm nhỏ: "Xong rồi, xong rồi, xong rồi!

Lại điên thêm một người nữa!" Đại Kim Nha không để ý đến Vương Bàn Tử, lại nhìn Trương Lân một cái rồi nói: "Thế này nhé, trên người tôi không có nhiều tiền, tôi bây giờ đi ra ngoài rút tiền mặt cho ông, ông đợi một lát nhé!" Trương Xuân vội vàng đồng ý, cả đời hắn ta làm gì đã thấy nhiều tiền như vậy!

Người ta muốn đi rút tiền giao dịch, tự nhiên không cản trở.

Đại Kim Nha còn đứng dậy kéo Vương Bàn Tử định rời đi.

Lúc này Vương Bàn Tử như một đứa trẻ giận dỗi, lì lợm ngồi trên ghế không đi.

Thân hình nhỏ bé gầy gò của Đại Kim Nha, làm sao kéo nổi Vương Bàn Tử.

"Tôi làm gì có một...!" Không đợi cậu ta nói hết lời, Trương Lân cầm quả ngô trên bàn, trực tiếp nhét vào miệng cậu ta, khiến cậu ta không nói ra được chữ cuối cùng.

Một tay nắm lấy áo trên vai cậu ta, trực tiếp nhấc cậu ta lên.

Một loạt động tác, gọn gàng dứt khoát, không một chút dây dưa.

Vương Bàn Tử cứ thế bị nhấc lên, vẻ mặt đông cứng.

Cậu ta cố gắng chớp mắt, đúng vậy, đây là lần đầu tiên cậu ta bị người ta một tay nhấc lên.

Trương Lân cứ thế lôi cậu ta đi ra ngoài.

Đại Kim Nha cũng ở phía sau đỡ tay, đẩy Vương Bàn Tử.

Ba người đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Trương Xuân vẫn treo trên môi, dường như đã nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau có vợ.

Sau khi thu dọn giày và các vật phẩm khác vào hộp, hắn ta rất vui vẻ uống rượu ăn thức ăn...

Ba người vừa ra ngoài, đã gặp Hồ Bát Nhất đang vội vàng quay lại.

Lúc này sắc mặt cậu ta có chút khó coi.

Thấy họ ra ngoài thì vô cùng kinh ngạc.

“Ra ngoài rồi à?” Hồ Bát Nhất đang định tìm cách thoát thân, không ngờ ba người lại thông minh ra ngoài trước.

Chương 9

"Ai!

Là huynh đệ Muộn Du Bình nhắc nhở tôi ra ngoài đó!

Chúng ta đều phát hiện ra rồi, sao mặt cậu khó coi vậy?" Đại Kim Nha nhìn sắc mặt Hồ Bát Nhất không tốt, cảm thấy chắc cậu ta cũng phát hiện ra chuyện không hay.

Hồ Bát Nhất nhìn quanh, nhỏ giọng nói: "Đi, về phòng nói!" Cả nhóm bước nhanh như bay trở về phòng của mình.

Về đến phòng, Trương Lân không nói một lời bắt đầu thu dọn hành lý, khiến Vương Bàn Tử ngơ ngác.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy, không, rốt cuộc đã phát hiện ra chuyện gì rồi?

Ai có thể nói một tiếng được không!" Hồ Bát Nhất nhìn ra ngoài cửa, xác định không có ai đang nghe lén.

Cậu ta đóng cửa phòng lại, đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử nói: "Tên phục vụ viên đó và Trương Xuân có vẻ có gì đó mờ ám, tôi đi theo hắn ra ngoài." "Gặp phải lão già bói toán cho chúng ta tối qua, ông ta đưa cho tôi một lá bùa!

Tôi xem qua rồi!" "Trên quẻ là Đoài, Đoài là trạch!

Dưới quẻ là Khảm, Khảm là thủy!

Nước ngập đáy đầm, trong đầm khô héo, là một quẻ Khốn!" Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đều ngơ ngác nhìn Hồ Bát Nhất.

Đối với quẻ tượng, hai người thật sự một chữ bẻ đôi cũng không biết.

Hồ Bát Nhất dựa vào nửa cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thư» có chút hiểu biết về quẻ tượng, cho nên hình vẽ trên lá bùa, đại khái có thể hiểu được.

Trương Lân nghe Hồ Bát Nhất nói về lá bùa của Trần Hạt Tử, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Lá bùa trong tay cậu ta, chẳng qua chỉ là một tấm bản đồ, bản đồ để vào Ngư Đầu Cổ Miếu.

Trần Hạt Tử sợ họ không nhận ra đường, nên đã cố tình dùng cách của quẻ bói để đưa cho họ.

Thời cơ này đưa cho một lá quẻ Khốn, rõ ràng là bảo họ chạy trốn.

Như vậy không những có thể đạt được mục đích, mà còn có thể tiện tay cứu họ, có thể bán được một ân tình.

Trương Lân trong lòng thật sự khâm phục tâm tư của con cáo già này.

Không lâu sau, Trương Lân đã thu dọn xong đồ đạc.

Hồ Bát Nhất cũng đã suy đoán gần xong.

Nghe xong, Đại Kim Nha phát ra lời khen ngợi từ tận đáy lòng: "Hai vị thật là tinh tường, Hồ gia, tôi đối với ông không có gì để nói, nhưng Trương huynh đệ, thật sự khiến tôi càng ngày càng không nhìn thấu." "Lúc đó tôi còn tưởng cậu buột miệng nói ra một vạn, hóa ra đã sớm nhìn thấu rồi, lợi hại!" Đại Kim Nha vừa nói vừa đến trước mặt Trương Lân, giơ ngón tay cái lên.

Nhưng Trương Lân ngay cả nhìn cũng không nhìn, trực tiếp lướt qua người hắn, đi ra ngoài cửa.

Thấy Đại Kim Nha còn có tâm tư nịnh bợ trong lúc lửa cháy đến

nơi, Hồ Bát Nhất không nhịn được cười mắng.

"Kim gia!

Đừng nịnh bợ nữa, mau thu dọn đồ đạc đi, về rồi nịnh cũng không muộn!

Đừng để việc chưa làm xong, người đã bị bắt, rút!" "Được thôi!" Trong lúc ba người vội vàng thu dọn hành lý, Trương Xuân đang uống bia ăn đồ nhắm, không thể nói là thoải mái đến mức nào.

Không bao lâu, hai chai bia trên bàn đã uống cạn.

Lúc này, phục vụ viên lại bưng lên một đĩa thức ăn.

Lần này người bưng thức ăn là một người đầu trọc – Mã Đại Đảm.

Thấy trên bàn ăn chỉ có một mình Trương Xuân, khuôn mặt vốn vui mừng của hắn ta lập tức biến sắc.

"Người đâu!" Hắn ta bước nhanh đến bên cạnh Trương Xuân chất vấn.

Nghe thấy tiếng, Trương Xuân vội vàng đứng dậy, dùng tay áo lau miệng, nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi hỏi: "Sao ông lại vào đây?" "Tôi hỏi người đâu!" Khóe miệng Trương Xuân bất giác nhếch lên, có thể thấy trong lòng hắn ta vô cùng vui vẻ.

"Người ta đi lấy tiền rồi, đã thỏa thuận xong cả rồi!" Mã Đại Đảm nhìn vẻ mặt vui mừng của hắn ta, không khỏi tò mò không biết bao nhiêu tiền mà có thể khiến hắn ta vui như vậy.

"Một vạn!" "Nằm mơ cũng không ngờ, đồ của chúng ta lại đáng giá một vạn!" Mã Đại Đảm không dễ lừa như Trương Xuân, từ miệng hắn ta nghe ra giá giao dịch là một vạn, hắn ta biết chuyện này chắc chắn đã hỏng.

Sắc mặt càng lúc càng âm trầm, nghiến răng nói: "Mày cũng biết là đang nằm mơ à, bà cô ba dì hai của mày cũng không cho mày được một vạn!" Nói xong, hắn ta ném thẳng nắm lạc trong tay vào mặt Trương Xuân.

Xong xuôi, hắn ta dẫn theo đám đàn em, xông vào phòng Hồ Bát Nhất ở.

Nhưng lúc này, đám người Hồ Bát Nhất đã không còn bóng dáng, đã trốn đi rồi.

Nhìn căn phòng trống không, Mã Đại Đảm lúc này cũng tức giận bừng bừng.

Trên cái đầu trọc lóc, đầy những giọt mồ hôi.

"Nếu để chúng nó chạy thoát, sau này tao không làm ăn nữa!" "Người và đồ, đều phải để lại cho tao, đào sâu ba thước đất, cũng phải bắt người về cho tao!" Lời của Mã Đại Đảm vừa dứt, đám đàn em của hắn ta đều đi ra ngoài tìm người.

Lúc này, bốn người Trương Lân đã đến điểm đỗ xe khách nhỏ.

Hỏi tài xế, xe chỉ còn vài phút nữa là chạy.

Cả nhóm trực tiếp lên xe.

Mông còn chưa kịp ngồi nóng, Đại Kim Nha qua cửa sổ sau xe, thấy thủ hạ của Mã Đại Đảm đã tìm đến.

"Đi!" Hồ Bát Nhất không một chút chần chừ, dẫn mọi người chuẩn bị xuống xe.

Nhưng vừa đi đến cửa xe, đã thấy đầu xe có mấy người đứng, đang nhìn chằm chằm họ.

Hồ Bát Nhất là người đầu tiên nhảy xuống từ cửa sổ xe, Đại Kim Nha theo sát phía sau.

Nhưng đến lượt Vương Bàn Tử, cậu ta bị kẹt ở cửa sổ không xuống được.

Thủ hạ của Mã Đại Đảm không lâu sau đã lên xe.

Trương Lân lúc này rất dứt khoát, đá một cước vào mông Vương Bàn Tử, trực tiếp đá cậu ta xuống.

Thủ hạ của Mã Đại Đảm thấy trên xe chỉ còn một mình Trương Lân, quyết định bắt hắn trước.

Mấy người cùng xông lên...

Mấy người này, rõ ràng đã tìm nhầm đối thủ.

Với thân thủ của họ, làm sao có thể làm Trương Lân bị thương.

Ngay cả quần áo của Trương Lân cũng không chạm vào được, đã lần lượt ngã xuống đất, ôm lấy chỗ bị đánh mà kêu la!

Người trông trẻ nhất này, lại là người khó đối phó nhất trong bốn người.

Bên ngoài xe, ba người Hồ Bát Nhất không được nhẹ nhàng như Trương Lân.

Mỗi người đều bị thủ hạ của Mã Đại Đảm bám riết.

Chương 10

Thảm nhất phải kể đến Bàn gia.

Có lẽ vì thân hình to lớn, cậu ta bị mấy người vây quanh cùng lúc, người ôm tay, người ôm chân, có kẻ còn cứng rắn kéo quần cậu ta không buông.

"Kéo quần tao làm gì?

Buông ra!" Điều này khiến Vương Bàn Tử la lớn.

Cảnh tượng hỗn loạn không thể tả.

Quần chúng xung quanh vừa sợ hãi vừa tò mò.

Sợ hãi sẽ bị liên lụy, nhưng lại tò mò đứng vây quanh không chịu giải tán.

Vở kịch như thế này ngày thường không dễ thấy.

Trương Lân giải quyết xong người trên xe, lập tức nhảy xuống từ cửa sổ.

Động tác vô cùng dứt khoát, tiếp đất cũng rất vững vàng.

Anh đến bên cạnh Vương Bàn Tử trước, đánh ngã tất cả những người xung quanh.

Vương Bàn Tử nhìn mà ngây người.

Lúc này cậu ta mới phát hiện, người em họ này dường như không có gì là không biết.

Cảnh đánh nhau này và bộ dạng uất ức vừa rồi, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Sau khi xử lý xong chỗ Vương Bàn Tử, anh đến đuôi xe, một tay

lôi người đang bò vào gầm xe ra, ném đi.

Đại Kim Nha trốn dưới gầm xe thấy không còn ai tấn công, lập tức bò ra.

Bây giờ chỉ còn một người trên nóc xe đang đối đầu với Hồ Bát Nhất.

Hai người như rơi vào thế giằng co, không ai chủ động tấn công.

Trương Lân thấy vậy, nhặt một viên sỏi bên cạnh, ném vào hông người đó.

Cảm giác đau đớn truyền đến từ hông, để lộ sơ hở, giúp Hồ Bát Nhất tìm được cơ hội, một cước đá hắn ta từ nóc xe xuống.

Đợi Hồ Bát Nhất từ nóc xe xuống, cả bọn ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Thủ hạ của Mã Đại Đảm cũng trong tiếng kêu la mà bò dậy.

Một trong số đó nghiến răng nói: "Mau quay về gọi người, những người còn lại đuổi theo cho tao!" Trên con phố sầm uất của huyện thành, đang diễn ra một màn rượt đuổi.

Con phố bụi mù mịt.

Hồ Bát Nhất và những người khác chạy đến trước một bức tường thấp.

Hồ Bát Nhất là người đầu tiên trèo lên, ngồi trên đó, đưa tay ra kéo những người phía sau.

Lúc này, cậu ta phát hiện, Trương Lân không có ở đây.

"Trương Lân đâu?" Cậu ta vô cùng lo lắng hỏi.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng mặt mày ngơ ngác.

Rõ ràng nhớ rằng, Trương Lân chạy cùng họ, sao bây giờ lại

không thấy đâu?

"Không được, tôi phải quay lại tìm!" Hồ Bát Nhất nhảy xuống, quay lại theo đường cũ.

Lời nói của Vương Bàn Tử còn chưa kịp nói ra, đã không thấy bóng dáng Hồ Bát Nhất đâu nữa.

Cậu ta thở dài một hơi nặng nề, cũng trèo tường quay lại theo đường cũ.

Đại Kim Nha cũng theo sát phía sau.

Ba người Hồ Bát Nhất không những không thấy Trương Lân, mà thủ hạ của Mã Đại Đảm cũng không thấy.

Trong lòng họ càng thêm nặng nề.

Thực ra, bản thân Trương Lân đang đuổi theo đám thủ hạ của Mã Đại Đảm.

Bọn chúng đã bị Trương Lân đánh cho sợ.

Vốn đang đuổi theo rất tốt, tên sát thần kia đột nhiên quay đầu lại đánh cho một trận tơi bời.

Bất kể là solo hay hội đồng, đều bị ăn đòn.

Sau đó ngay cả dũng khí đối đầu cũng không còn, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Trên đường phố, diễn ra một cảnh tượng mà quần chúng cả đời hiếm thấy.

Một người đuổi theo một đám người.

Trương Lân chỉ đuổi không đánh, vậy mà, bọn chúng vẫn không có ý định đánh trả!

Trương Lân đuổi theo đến tận khu dân cư.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng tìm đến đây.

Một nhóm người đang tìm Trương Lân, một nhóm người đang trốn Trương Lân.

Hai nhóm người cứ thế âm kém dương sai mà gặp nhau.

Ba người Hồ Bát Nhất không nói hai lời, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Trương Lân đuổi theo thủ hạ của Mã Đại Đảm, thủ hạ của Mã Đại Đảm đuổi theo ba người Hồ Bát Nhất.

Cứ thế mà chạy lòng vòng trong khu dân cư.

Thể lực của những người này, làm sao tốt bằng Trương Lân.

Chưa nói đến việc trên người anh có Kỳ Lân huyết mạch gia trì, chỉ riêng thể chất tự có của Phát Khâu Trung Lang Tướng cũng đủ cho họ uống một bình rồi.

Thủ hạ của Mã Đại Đảm cuối cùng không chịu nổi nữa, từng người một ngồi xuống đất không đi được.

Có người thậm chí còn chạy đến nôn mửa.

Hồ Bát Nhất thấy người phía sau không đuổi nữa, cũng dừng lại, nghỉ ngơi một chút.

Nhưng khi ba người dừng lại nghỉ ngơi, Mã Đại Đảm dẫn theo một nhóm người khác xuất hiện trước mặt họ.

Hồ Bát Nhất lúc này trong lòng nguội lạnh.

Nhưng nhóm người phía sau, tâm tình lại hoàn toàn trái ngược với Hồ Bát Nhất.

Chương 11

Thấy đại ca của mình xuất hiện, trên người dường như lại có sức lực, tất cả đều đứng dậy.

Bây giờ, trước sau đều bị chặn lại, ngoài việc đột phá chính diện ra không còn cách nào khác.

Khi họ chuẩn bị đánh, đột phá từ chính diện, phía sau truyền đến một trận la hét thảm thiết.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mỗi một tiếng la hét, là có một người ngã xuống.

"Trương Lân!" Vương Bàn Tử nhìn rõ người phía sau, hưng phấn kêu lên.

Cậu ta không phải vì sắp được cứu mà hưng phấn, mà vì thấy Trương Lân không sao mà hưng phấn.

Mấy người họ, nhất định phải cùng nhau trở về, thiếu một người cũng không được.

"Ca, đừng nói nhảm với hắn, để em cho nổ tung hắn." Một giọng nói cực kỳ hài hước, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Một gã đệ tử thứ ba đeo túi một bên vai bên cạnh Mã Đại Đảm đứng ra, tay cầm thuốc nổ đi về phía trước.

Mã Đại Đảm vội kéo hắn lại.

Nếu một quả thuốc nổ ném xuống, sẽ kinh động không ít người.

Cả đám anh em đều phải bỏ mạng ở đây.

Lúc đó không ai đi được.

Hắn đưa tay ra, xua xua, ra hiệu cho đám anh em phía sau.

“Lên!” Người của Mã Đại Đảm cầm hung khí xông lên.

Hồ Bát Nhất đi đầu, một cước đá văng người xông lên đầu tiên, sau đó lại một quyền đấm vào người theo sau.

Thân thủ của Hồ gia, tự nhiên không cần lo lắng, ít nhất sẽ không chịu thiệt.

Nhưng Đại Kim Nha không may mắn như vậy.

Bị người ta một bàn tay ấn thẳng vào tường, không thể động đậy!

Người ấn hắn dường như lúc này đã trút được một hơi giận dữ, vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nói: “Không phải chạy giỏi lắm sao, chạy nữa đi cho lão tử!” Đại Kim Nha chớp lấy một cơ hội, thấy vậy liền một cước giẫm lên chân hắn.

Cơn đau dữ dội, khiến gã đệ tử lập tức buông tay, ôm lấy bàn chân bị giẫm.

Được thả ra, Đại Kim Nha lập tức cầm chiếc túi da trong tay đập vào đầu hắn.

Vừa đập ngã một người, lại có một người khác xông lên, tay cầm gậy gỗ vung về phía đầu hắn.

Đại Kim Nha thấy vậy, hồn bay phách lạc, phản ứng bản năng, lập tức ngồi xổm xuống, né được một đòn chí mạng.

Cây gậy đó đánh vào tường.

Nhưng người vung gậy dường như không định buông tha, tiếp tục truy kích.

Hắn cầm cây gậy gỗ trong tay chuẩn bị xông về phía Đại Kim Nha, đột nhiên bị một người thân hình khá to lớn, đâm vào tường.

Bị đâm vào tường, vô cùng khó chịu, đầu cũng bị đâm choáng váng.

Thân hình khá to lớn đó không phải ai khác, chính là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đoạt lấy cây gậy gỗ trong tay hắn, quay người vung loạn xạ về phía sau, có chút khí thế phá phủ trầm chu, khiến hai người phía sau đều bị dọa sợ, nhất thời quên mất việc xông lên.

Sự việc phát triển đến đây, Mã Đại Đảm có chút không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Người hắn mang theo, có chút không ngăn được bốn người Hồ Bát Nhất.

Sau khi quan sát một chút, hắn phát hiện, trong đó có một phần lớn nguyên nhân là vì Trương Lân.

Trong số người Mã Đại Đảm mang theo, có một nửa bị Trương Lân giữ chân, không thể thoát ra.

Mấu chốt là giữ chân cũng không có hiệu quả, chỉ là đơn phương bị đánh, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Mã Đại Đảm nhìn mà vô cùng sốt ruột, thật không ngờ trong đám người này lại có một tên lợi hại đến mức xui xẻo như vậy.

Ba người Hồ Bát Nhất vừa đánh vừa lùi, tiến lại gần Trương Lân.

Không bao lâu, bốn người đã tụ lại một chỗ.

"Đi!" Hồ Bát Nhất thấy người đã đủ, vội vàng hạ lệnh rút lui.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha theo sát phía sau.

Trương Lân ở lại cuối cùng, không lập tức chạy theo.

Anh đứng đó, những người đang đuổi theo phía sau đều dừng bước, không một ai dám tiến lên.

Lúc này Trương Lân như một vị tướng quân một người giữ ải,

vạn người không qua được, uy hiếp những người khác.

Với khuôn mặt lạnh lùng vô tình đó, đôi mắt bình thản đó, khiến người ta có chút ý định từ bỏ chống cự.

Không nói một lời, cũng khiến người ta sau lưng lạnh toát, cảm giác trước mắt không phải là một người, mà là một ngọn núi không thể vượt qua.

Khí chất tỏa ra từ người anh, áp bức đến mức khiến người ta không dám tiến lên.

Mã Đại Đảm thấy Trương Lân một mình chặn ở phía trước không thể động đậy, cục diện giằng co.

Lông mày hắn dần dần nhíu lại thành một chữ "xuyên".

Cứ kéo dài như vậy, ba người Hồ Bát Nhất chắc chắn đã chạy xa.

Trương Lân trước mắt lại không hạ được.

Đừng nhìn bên này người đông, nhưng nếu đánh, ước chừng không đủ đánh.

Lúc đó, ai cũng không giữ lại được.

Sau đó chuyện này truyền ra ngoài, e rằng Mã Đại Đảm ở nơi này, không thể lăn lộn được nữa.

Do đó, hắn đành dẫn theo một số người, đi đường khác đuổi theo Hồ Bát Nhất.

Trương Lân cũng chú ý đến, động hướng của Mã Đại Đảm, đoán rằng hắn nên đi đường khác để đuổi theo ba người Hồ Bát Nhất.

Anh lập tức đuổi theo hướng của Mã Đại Đảm.

Những người cản đường phía trước, rất tự giác nhường ra một con đường, đều đã bị đánh sợ, sợ một chút bất cẩn đụng phải vị ôn

thần này, sau đó lại bị đánh một trận.

Mã Đại Đảm và đám người quả thực đi một con đường khác, để đuổi theo ba người Hồ Bát Nhất.

Nhưng hắn không ngờ rằng, đám đàn em của mình, không hề cản trở, trực tiếp để Trương Lân thuận lợi đi qua.

Chương 12

Cho nên không bao lâu, Trương Lân đã xuất hiện phía sau hắn.

“Ca, người đó đang đuổi theo sau, để em đi cho nổ tung hắn đi!

Phiền quá!” Vừa nói, lão tam lại lấy từ trong ba lô ra một bó thuốc nổ, tay kia cầm bật lửa, làm động tác muốn châm thuốc nổ.

“Lão tam, đặt xuống, đừng có động một chút là nổ, nổ, nổ!

Tao phải dùng chút trí tuệ!” Mã Đại Đảm vội vàng khuyên can, hắn biết gã đệ tử thứ ba này, một đầu óc.

Lời của hắn cũng có chút tác dụng.

Nếu không khuyên, không chừng lão tam thật sự sẽ châm quả thuốc nổ, ném ra ngoài.

Mã Đại Đảm không tiếp tục bước về phía trước nữa.

Cứ như vậy, sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp.

Dứt khoát dừng lại, quay người, trực tiếp đối mặt.

Mã Đại Đảm dẫn đầu, những người khác cũng lần lượt quay người.

Trương Lân thấy vậy cũng dừng bước, cách nhau năm sáu mét đối đầu.

Mã Đại Đảm là người đầu tiên nói: “Này, huynh đệ, xem thế này được không?

Chúng tôi không tìm phiền phức, cậu cũng đừng đuổi theo chúng tôi nữa?” “Chúng ta coi như không quen biết?

Từ biệt tại đây!” Phía sau có một người cứ mãi bám theo như vậy,

thật sự không dễ chịu.

Một người đặc biệt giỏi đánh, không thể đối phó.

Đối với tình huống như vậy, Mã Đại Đảm ôm tâm lý có thể không động thủ, thì cố gắng không động thủ.

Hơn nữa, nếu động thủ cũng chưa chắc đánh lại được người ta.

Lúc này, hắn đã bình tĩnh hơn nhiều, quyết định dùng chút trí tuệ để đàm phán.

Trương Lân trong lòng hiểu rõ, những người trước mắt này, đều là những kẻ ăn thịt người không nhả xương.

Nếu không phải thân thủ của mình lợi hại, những người này sẽ dễ dàng buông tha sao?

E rằng bị bắt đã sớm bị ném cho cá ăn rồi.

Mã Đại Đảm thấy Trương Lân không nói gì, trong lòng nhất thời có chút sốt ruột.

Từ khuôn mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, thật sự không nhìn ra được bất kỳ suy nghĩ nào.

Rõ ràng bên mình chiếm ưu thế về số người, nhưng lại phải cúi đầu.

Ở nơi này đều là những kẻ ngang ngược, hôm nay gặp phải tấm sắt, một cước đá lên, chân cũng bị gãy, thật sự không còn cách nào khác.

Chỉ có thể thử nói chuyện tử tế trước.

Nhưng bên cạnh hắn có một người không phục, tính tình vô cùng nóng nảy.

“Ca, đừng nói nhảm với hắn, tôi thấy hắn là một tên câm, không

biết nói, để em cho nổ tung hắn đi!

Sẽ đỡ phiền phức hơn nhiều.” Lão tam thấy người kia, cứ im lặng không nói, cứ để họ đứng đó.

Trong lòng vô cùng khó chịu.

Trong đầu lại bắt đầu nảy sinh ý định, cho nổ người.

Mã Đại Đảm đưa tay ra cản lại, ra hiệu không được hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn cảm thấy người trước mặt, vô cùng nguy hiểm, tốt nhất không nên động thủ!

Hắn tiếp tục mở miệng khuyên: “Thân thủ tốt như vậy, hay là theo tôi đi, theo ba người đó thật sự có chút lãng phí.” Lại một lần nữa khuyên, nhận được sự im lặng đáp lại.

Lúc này hắn cảm thấy mình như một thằng ngốc, đang nói chuyện với một khúc gỗ.

Bất kể nói gì, đều không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Sau một lúc, Mã Đại Đảm thật sự không đợi được nữa.

Cứ đợi như vậy, ba người kia đã sớm chạy mất tăm.

Chi bằng bây giờ liều một phen, vận may tốt bắt được hắn, lúc đó có thể uy hiếp ba người Hồ Bát Nhất.

Quyết định như vậy, Mã Đại Đảm, khí thế lại trở nên hung hăng.

“Anh em, liều rồi, mọi người cùng lên!” Nói xong hắn dẫn đầu xông lên.

Thấy đám người Mã Đại Đảm hung hăng xông đến, trong lòng Trương Lân không một chút gợn sóng.

Ở một bên khác, ba người Hồ Bát Nhất một đường chạy như điên,

chạy đến tầng hai một cửa hàng thực phẩm, bò trước cửa sổ trên lầu.

Thấy bên dưới không có ai đuổi theo, mới ngồi xuống thở phào một hơi.

"Thật uất ức!

Nếu là tôi, tôi trực tiếp lao vào đánh!

Bàn gia tôi sợ ai chứ?

Công phu cao thấp gặp anh hùng!" Vừa nói vừa rót nước vào ly cho Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha.

Một đường chạy như điên, chạy đến khô cả miệng lưỡi.

Ba người liên tiếp uống mấy ly nước vào bụng, mới đỡ hơn.

Uống nước xong, Hồ Bát Nhất đặt ly xuống bàn, lắc lắc đầu, tỏ ý không đồng ý với suy nghĩ của Vương Bàn Tử.

"Bọn khốn đó nhìn là biết lũ liều mạng, chúng ta tay không tấc sắt đánh với chúng nó à!" Đại Kim Nha nghe xong cũng liên tục gật đầu, tán thành lời của Hồ Bát Nhất.

"Đúng vậy, nhìn thân thể xương xẩu của tôi đây, lên là bị người ta xé ra, đấu với đám người đó à, ông tưởng tôi cũng là tiểu ca Trương sao!" Nói xong, mắt hắn nhìn quanh, nhưng không thấy người đâu.

"Ai!

Tiểu ca Trương đâu rồi!" Lời vừa nói ra.

Thái độ thả lỏng của ba người lại căng thẳng.

Xung quanh toàn là các bà các cô, đâu có Trương Lân.

"Lại chơi trò mất tích à?" Vương Bàn Tử vội vàng đứng dậy.

Chương 13

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng lần lượt đứng dậy.

Lông mày của mấy người nhíu chặt.

Bất kể tìm thế nào, trên lầu không có Trương Lân.

Mất tích vào lúc mấu chốt, họ cho rằng chắc chắn đã bị Mã Đại Đảm bắt rồi.

Họ vội vàng đến bên cửa sổ, xác nhận bên dưới không có đám người Mã Đại Đảm, vội vã xuống lầu, quay lại theo đường cũ, tìm Trương Lân.

Một đường quay lại không thấy người quen nào, người của Mã Đại Đảm cũng không thấy.

Khi rẽ vào một con hẻm, Trương Lân đã xuất hiện trước mặt họ.

"Thằng nhóc, chạy đi đâu vậy, cứ chơi trò mất tích với tôi!" Vương Bàn Tử vừa gặp đã bắt đầu mắng.

Nếu người em họ này xảy ra chuyện gì, những người trong nhà chắc chắn sẽ ngày ngày viết thư làm phiền cậu ta.

Hồ Bát Nhất nhìn phía sau không có ai đuổi theo, liền nói với cậu ta: "Trước hết đừng quản chuyện đó, bây giờ không có ai đuổi theo, chúng ta mau chạy thôi, lát nữa không đi được đâu." "Đúng đúng đúng!

Đi trước là quan trọng!" Vương Bàn Tử nghe thấy có lý, liên tục gật đầu.

Bốn người vội vàng chạy một mạch rời khỏi đây.

Ở một bên khác của con hẻm, đám người Mã Đại Đảm đều nằm la

liệt trên đất, không một ai đứng được.

Đủ loại tư thế, người ôm chân, người ôm tay, người ôm bụng, có người còn ôm cả hạ bộ, một mảnh kêu la.

Không biết còn tưởng gần đây mới mở một lò mổ lợn!

Tên lão tam thích chơi thuốc nổ, trong miệng bị nhét vào một cái kíp nổ trong túi, bất tỉnh nhân sự nằm trên đất.

Trên cái đầu trọc lóc của Mã Đại Đảm, có một dấu chân to đùng.

Những người nằm trên đất này đều bị một mình Trương Lân đánh ngã.

Mã Đại Đảm sờ sờ đầu, khó khăn đứng dậy.

Vẻ mặt méo mó, có thể thấy bị đánh đau đến mức nào!

Miệng đầy đất vàng.

"Phì!" "Phì!" Hắn vội nhổ hai ngụm nước bọt, nhưng đất vàng trong miệng dính vào khoang miệng, căn bản không nhổ sạch được!

Lúc này một người bên cạnh Mã Đại Đảm đứng dậy, ôm bụng đến bên cạnh hắn nói: "Đại ca, có đuổi nữa không!" Câu nói này nghe sao mà chói tai.

Cứ cảm giác như bị tát một cái trước mặt bao nhiêu người.

Nếu không đuổi, lần này mặt mũi thật sự mất hết.

Bao nhiêu người như vậy, đều bị một người đánh thành ra thế này.

Nếu đi đuổi, chẳng phải lại đi chịu thêm một trận đòn sao!

Mã Đại Đảm trừng mắt nhìn hắn, nhìn vẻ mặt chân thành đó, suýt nữa không kìm được đôi tay.

Thấy đại ca sắp đánh người, người đó sợ hãi lùi lại hai bước.

“Đi, về thôi, lại không đánh lại người ta, đuổi theo làm gì?

Cảm ơn người ta đã giúp mình nới lỏng da thịt à?” Hắn đỡ lão tam đang ngã bên cạnh nói.

Cả đám người dìu nhau, trở về phủ.

Lần này có thể nói là chẳng được gì, còn làm bao cát cho người ta.

Cùng lúc đó, Trương Lân đang chạy trốn, trong đầu vang lên giọng nói của hệ thống. 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ đánh lui đám người Mã Đại Đảm, thưởng tiến độ phẫn diễn 2%】 【Ký chủ hiện tại tiến độ phẫn diễn là 14.5%】 Trương Lân vừa nghe xong, hệ thống lại tiếp tục phát hành nhiệm vụ. 【Đinh!

Đến Ngư Đầu Cổ Miếu, lấy được ngọc bội hình rồng, giao cho Trần Ngọc Lâu, thưởng tiến độ phẫn diễn 3%, một đôi Dạ Nhãn!】 Phần thưởng cuối cùng của hệ thống, anh đã nghe rõ.

Bởi vì thứ đó đã thu hút sự hứng thú của Trương Lân, Dạ Nhãn tuy không phải là thứ đặc biệt lợi hại, nhưng có một công năng, lại vô cùng thực dụng.

Dạ Nhãn có thể nhìn rõ mọi vật trong đêm tối không trăng, không sao, là một thứ tốt không dễ có.

Bản lĩnh có cao đến đâu, cũng cần mắt để nhìn sự vật.

Trong cổ mộ nếu đi sai một bước, thì thật là vạn kiếp bất phục.

Khi nói những chuyện này, bốn người đã đi ra khỏi huyện thành, thoát khỏi sự truy đuổi của Mã Đại Đảm.

Ba người thở phào một hơi nặng nề, tìm một sườn đồi nhỏ không người, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vừa ngồi xuống, Vương Bàn Tử không nhịn được bắt đầu phàn nàn.

“Đều tại thằng khốn Trương Xuân đó, bề ngoài thì thật thà, một bụng toàn ý đồ xấu.” Hồ Bát Nhất nghe lời của Vương Bàn Tử, cũng khẽ gật đầu.

Cậu ta cũng cảm thấy Trương Xuân che giấu quá tốt.

Suốt đường đi không hề nhìn ra một chút sơ hở nào!

Có thể nói nguyên nhân của sự việc là do Trương Xuân.

Hơi suy nghĩ một chút, kết hợp với những lời nghe được lúc đánh nhau, cậu ta cau mày nói: “Tôi vừa rồi loáng thoáng nghe thấy, hình như có người gọi tên cầm đầu là Mã Đại Đảm!” Nghe câu nói này, ánh mắt của Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đồng loạt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Bởi vì cái tên này quá quen thuộc.

Được nhắc nhở, hai người đều chìm vào hồi ức.

Khi gặp Trương Xuân, có nói, Mã Đại Đảm và mười mấy anh em ở tiệm quan tài bị sét đánh, đều chết hết.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử đập mạnh vào đùi, tức giận nói: “Tôi có ấn tượng, tên Mã Đại Đảm đó bị sét đánh rồi mà!” Ba người lúc này đã hiểu ra mọi chuyện.

Những chuyện đó, toàn là bịa đặt.

“Trương Xuân chỉ là thứ yếu, người chủ mưu chắc chắn là tên Mã Đại Đảm đó!” Vẻ mặt Hồ Bát Nhất vô cùng phức tạp, có hối hận, có tức giận, có bất lực.

Bây giờ có một điều đáng mừng, là đã mang được Trương Lân ra ngoài.

Gặp nguy hiểm trên sông, vạch trần âm mưu lừa đảo, đột phá vòng vây.

Suốt đường đi, những hiểm nguy đều do anh ra tay.

Nếu không có anh ở đây, những hiểm nguy đó không biết có thể bình an vượt qua không!

Chương 14

Hồ Bát Nhất cảm thấy Trương Lân trước mắt càng ngày càng không hiểu được.

Vĩnh viễn bình tĩnh như vậy, dường như mọi chuyện trên thế gian, anh đều đã nhìn thấu, nhìn rõ tất cả.

Luôn cảm thấy anh không giống như vẻ bề ngoài, chắc chắn có những chuyện họ không biết.

Trương Lân cảm nhận được ánh mắt của Hồ Bát Nhất.

Nhưng anh không quay đầu lại nhìn!

Mắt không chớp nhìn về phía xa.

Hồ Bát Nhất là người khá thông minh, quan sát sự vật cũng khá tỉ mỉ.

Sức mạnh anh thể hiện trước đó, khiến cậu ta bắt đầu có chút tò mò về anh.

Cũng không sao, dù sao cũng là người cùng một thuyền, thân phận là em họ của Vương Bàn Tử.

Nội tâm Hồ Bát Nhất là một người khá chính trực, khá đáng tin cậy!

Sẽ không nảy sinh những suy nghĩ kỳ quái.

So với tên Vương Khải Toàn, Vương Bàn Tử đầu óc thường không tỉnh táo kia, tốt hơn nhiều.

Đại Kim Nha hiểu ra, thu lại chiếc quạt trong tay, vô cùng tức giận nói.

"Đào quan tài đánh hạn bạt cầu mưa, đều là lừa chúng ta!" Mấy

người ở Tứ Cửu Thành, cũng chưa từng chịu thiệt thòi như vậy!

Lần này thì hay rồi, suýt nữa thì không đi được.

Đại Kim Nha càng nghĩ càng tức, càng khó chịu.

Chiếc răng vàng lớn trong miệng cũng sắp bay ra ngoài.

Vương Bàn Tử cũng nhìn ra hắn không vui, đến bên cạnh hắn, vỗ vai an ủi: "Ở đây là địa bàn của người ta, lần này coi như mua một bài học." "Bây giờ quan trọng nhất là trở về." Hồ Bát Nhất đứng dậy, hai tay chống hông, nhìn xung quanh.

Toàn là những ngọn đồi nhỏ, không thấy bất kỳ phương tiện giao thông nào có thể giúp họ rời đi.

Cậu ta đi tại chỗ hai bước rồi nói.

"Tôi nói cho các cậu nghe!

Bây giờ chúng ta đến bến tàu và bến xe, chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới!" "Tôi nghĩ chúng ta nên tìm một chỗ trốn hai ngày trước!" "Đợi bọn chúng không tìm thấy chúng ta nữa, rồi tìm cách rời khỏi đây!" Vương Bàn Tử nhìn xung quanh toàn là những ngọn đồi trọc, ngay cả một cái cây cũng không có, thật sự không thấy có chỗ nào có thể trốn.

Không khỏi có chút chán nản nói: "Cậu nói thì hay lắm, chúng ta trốn ở đâu đây!" Hồ Bát Nhất lúc này nghĩ đến lá bùa của Trần Hạt Tử.

Trước đó ở nhà khách xem, phát hiện trên đó dường như có ghi thông tin phương vị.

Cậu ta vội vàng lấy lá bùa từ trong túi áo ngực ra!

"Đợi một lát!

Để tôi xem!

Lá bùa của lão gia tử đưa!" Cậu ta mở lá bùa đã gấp lại ra, rất nghiêm túc nhìn quẻ tượng trên đó!

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử hai người cũng ghé vào xem.

Những thứ trên đó hai người căn bản không hiểu.

Đối với hai người, đó là một bức tranh bút lông vô cùng trừu tượng, không biết trên đó vẽ cái gì.

Khác với Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đối với cái này có chút nghiên cứu, nhìn ra được ý nghĩa bên trong quẻ.

"Bên trong có chứa một phương hướng!" "Trên Chấn dưới Khảm, Chấn là động, Khảm là hiểm!

Gặp hiểm thì động!" "Là đang dạy chúng ta chạy trốn đó!" Vương Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt hơi tốt lên.

Không ngờ lá bùa này lại có tác dụng.

Trong lòng nghĩ, may mà không uổng công đưa một tờ Đại Đoàn Kết.

Cậu ta có chút kích động hỏi: "Chạy đi đâu?" "Tây Nam!" Lúc này một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, vang lên bên tai họ.

Ba người đều dùng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn anh, như thể phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa.

Biểu cảm u uất trên mặt trước đó đã được gột rửa sạch sẽ.

Hồ Bát Nhất là người đầu tiên thu lại ánh mắt nhìn vào quẻ trong tay, phát hiện phương hướng giống với của Trương Lân.

"Quẻ từ trên nói lợi về phía Tây Nam!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử hai người trực tiếp bước nhanh đến bên cạnh anh, một trái một phải đứng bên cạnh nói: "Khá lắm, huynh đệ, bản lĩnh nhiều như vậy, có thời gian dạy tôi với!" "Đợi về Tứ

Cửu Thành, hai chúng ta tìm cơ hội hợp tác nhé!

Kim gia đảm bảo ăn ngon mặc đẹp!" Đối với lời nói của hai người, Trương Lân căn bản không để ý, vẫn lạnh lùng như trước, không trả lời một câu, cất bước đi về phía Tây Nam.

Hai người dường như đang tự nói chuyện một mình.

Gặp phải một cục đá, hai người nhìn nhau, cười một cách lúng túng.

Hồ Bát Nhất nhìn cảnh này, cũng liên tục lắc đầu.

Hai người này lúc nào cũng không đứng đắn.

Cậu ta lại cầm lá bùa trong tay lên xem lại, xác nhận xem có chỗ nào sơ sót không.

Quả nhiên phát hiện bên dưới còn có một quẻ.

"Nhìn gì vậy?

Hồ gia!

Mau theo kịp đi!" Đại Kim Nha nhìn bộ dạng không có ý định động đậy của cậu ta, hỏi.

Hồ Bát Nhất không trực tiếp trả lời, đọc câu thơ trên quẻ bói ra.

"Đãn nguyện khổ hải độ, di bộ bái thần tiên!" Vương Bàn Tử nghe câu nói này, cảm thấy mình đã hiểu ý nghĩa của hai câu này, vẻ mặt tự tin nói: "Tôi biết rồi, là bảo chúng ta tìm một vị thần tiên bái lạy!

Phù hộ chúng ta bình an thuận lợi!" Hồ Bát Nhất lắc đầu, phủ định câu trả lời của cậu ta.

"Không đúng!

Bên dưới có một quẻ Ly!

Sao lại là quẻ Ly chứ!" Hồ Bát Nhất cuối cùng vẫn không hiểu tại sao cuối cùng lại là quẻ Ly.

Vương Bàn Tử thấy cậu ta lẩm bẩm nửa ngày, cuối cùng cũng không hiểu rốt cuộc có ý gì, có chút mất kiên nhẫn nói: "Không hiểu thì chúng ta đoán làm gì, nếu là tôi thì cứ chạy theo tên Muộn Du Bình đó, vừa đi vừa đoán!" Đại Kim Nha cũng tán thành lời nói đó, cũng cho rằng không cần thiết phải đứng yên một chỗ làm chuyện này.

Hắn gật đầu nói: "Bàn gia nói đúng, xem kìa, năm đó!" Vừa nói, vừa làm động tác tay, quay người chỉ vào ngọn đồi nhỏ phía sau.

Chương 15

"Lúc Lưu Bị đến Giang Đông, Gia Cát Lượng đã cho ba cái túi gấm!" Lúc này hắn không biết, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này đã cất bước đi rồi, để lại một mình hắn, thao thao bất tuyệt nói.

"Cuối cùng, không phải cũng là từng túi gấm một mở ra sao?" "Đúng không?" Nói xong câu cuối cùng, không có ai đáp lại.

Quay đầu lại nhìn, Hồ Bát Nhất hai người đã đi xa mười mấy mét.

Hắn lập tức ba chân bốn cẳng đuổi theo.

"Tôi nói hai vị, đợi tôi với!" Bốn người Trương Lân đi về phía Tây Nam...

Ở Tứ Cửu Thành, nơi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở.

Một cô gái cao ráo, xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy đến gần nhà.

Một bà lão đang giặt quần áo thấy cô gái đang tìm người, liền mở miệng hỏi: "Cô nương, tìm ai vậy?" Cô gái bước nhanh đến trước mặt bà lão đang giặt quần áo, rất lịch sự hỏi: "Dì ơi, xin hỏi Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn có ở đây không?" "Đi ra ngoài rồi!

E rằng phải mười ngày nửa tháng mới về." Cô gái nghe xong, vẻ mặt không khỏi có chút thất vọng.

Khó khăn lắm mới đến một chuyến, cuối cùng lại công cốc.

Trong lòng khó tránh khỏi có chút hụt hẫng!

"Cảm ơn dì ạ!" "Không có gì!" Cô lịch sự cảm ơn bà lão, sau đó bước nhanh rời đi.

Người này chính là cô gái người Mỹ trong miệng Vương Bàn Tử, người mà chỉ cần nhắc đến là bóng đèn cũng nổ – Tuyết Lỵ Dương.

“Lão Hồ, sao Trần Hạt Tử lại giúp chúng ta vậy?” Trên đường đi về phía tây nam, trong đầu Vương Bàn Tử có một câu hỏi cứ lởn vởn mãi mà không hiểu được.

“Lẽ nào là vì tờ ‘Đại Đoàn Kết’ mà tôi đưa cho ông ta?” Suy đi tính lại, đây là lý do duy nhất có thể giải thích được.

“Không biết!” Hồ Bát Nhất cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Nhưng xem tình hình hiện tại, có lẽ không có vấn đề gì đâu!” Trong bốn người, người duy nhất hiểu rõ chỉ có Trương Lân.

Suốt chặng đường, thể lực của Vương Bàn Tử không có vấn đề gì, trông vẫn rất sung sức.

Nhưng Đại Kim Nha thì không còn kiên cường như lúc trước nữa.

Ông ta đi ở cuối cùng trong bốn người, mỗi bước đi đều than trời oán đất, cảm giác như không thể đi nổi nữa.

Thấy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại bắt đầu nói chuyện, Đại Kim Nha lại khom lưng rên rỉ: “Hai vị gia, chúng ta nghỉ một lát đi, được không?

Tôi thật sự không xong rồi!” Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Vương Bàn Tử nói đùa: “Lão Kim, thân thể ông yếu ớt quá đấy!” Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cũng có chút chịu không nổi, bèn nói chen vào: “Nên nghỉ một lát rồi!

Bằng không, bụng không có gì, chân tôi cũng sắp chuột rút rồi!” Miệng thì nói đi không nổi, nhưng chân vẫn rất thành thật bước đi.

Tất cả là vì có một người vẫn luôn dẫn đường ở phía trước, từ đầu đến cuối chưa từng dừng lại, đó chính là Trương Lân.

Anh một mình đi đầu, không than vãn một lời, chỉ lặng lẽ dẫn đường.

Thực ra anh cũng không phải không muốn dừng lại nghỉ ngơi, chỉ là anh biết phía trước sẽ có một nhà hang.

Lão đại gia ở đó lòng dạ rất tốt, sẽ cung cấp cho họ một ít viện trợ.

Đến đó rồi nghỉ ngơi cho tử tế, yên tâm điều chỉnh lại một phen.

Cuối cùng, bốn người cũng đến trước một nhà hang rồi dừng lại.

Nhìn thấy ngôi nhà, sắc mặt mấy người đều tốt hơn một chút.

Đại Kim Nha vốn đang than thở đi không nổi, sau khi thấy ngôi nhà, đôi mắt đang híp lại của ông ta bỗng trợn to như chuông đồng, không hề có vẻ gì là đi không nổi nữa.

Đại Kim Nha sợ mấy người lại đi tiếp, vội vàng rên rỉ: "Tìm được chỗ nghỉ chân rồi, sao không nghỉ một lát?

Tôi đi không nổi nữa rồi." Hồ Bát Nhất lúc này cũng đã mệt lả, liền gật đầu lia lịa đồng ý với lời của Đại Kim Nha.

Nếu không ăn chút gì mà cứ đi tiếp thế này, e rằng không cần Mã Đại Đảm ra tay, mấy người họ đã chết gục trên mảnh đất vàng này rồi.

Hồ Bát Nhất đi đầu, Vương Bàn Tử dìu Đại Kim Nha theo sau, còn Trương Lân thì đi cuối cùng.

Khi họ đến gần hơn, họ nhìn rõ được dáng vẻ của nhà hang.

Một bức tường đất thấp bao quanh khoảng sân bên trong.

Trong sân có một cây đại thụ xanh um, trở thành nơi che nắng duy nhất.

Ngôi nhà bên trong là kiểu nhà hang đất vàng điển hình của địa phương, trên tường còn hằn rõ những vết tích của năm tháng.

Lão đại gia trong sân đang thu dọn nông sản dưới gốc cây.

Hồ Bát Nhất đến bên bức tường thấp rồi gọi một tiếng: "Đại gia!" Nghe có người gọi, lão đại gia vội đặt công việc trong tay xuống, đi đến trước tường.

"Chào đại gia!" Thấy người lạ lễ phép chào hỏi, lão đại gia cũng gật đầu đáp lại: "Chào!

Chào!" "Chúng cháu là người nơi khác đi đường, trước không có làng, sau không có quán, có thể cho chúng cháu vào xin hớp nước được không ạ?" Giọng nói kỳ lạ, ngữ điệu cũng kỳ quặc khiến lão đại gia nghe mà ngơ ngác cả mặt, hoàn toàn không hiểu họ nói gì.

Ba chữ "nói cái gì" như được khắc rõ trên mặt ông.

Vương Bàn Tử thấy lão đại gia dường như không hiểu, lại bồi thêm một câu: "Đại gia!

Ông có hiểu chúng tôi nói gì không?" Giống hệt Hồ Bát Nhất, giọng điệu kỳ lạ, ngữ điệu cũng kỳ quặc.

Lời nói của hai người không có gì thay đổi.

Lão đại gia nhíu mày, thật sự chịu không nổi nữa, sợ mấy người này lát nữa lại phun ra mấy câu khó hiểu, vội nói: "Cậu trai trẻ, có thể nói chuyện cho đàng hoàng được không!

Tôi nghe hiểu mà!" "Được thôi!" Vương Bàn Tử sảng khoái đáp lời.

Câu này cho thấy lão gia tử chịu nghe họ nói chuyện rồi.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Khát!" "Đói!" "Mệt!" Ba người mỗi người một câu, phân công rất ăn ý.

Nói xong, mọi người đều nhìn về phía Trương Lân sau lưng,

dường như đang chờ câu tiếp theo.

Nhưng chờ mãi mà anh không nói gì.

Nếu phải đợi anh lên tiếng, chắc mấy người họ đã chết đói từ lâu rồi.

Đại Kim Nha vội bổ sung: “Chúng tôi không phải người xấu!” “Đúng!” Vương Bàn Tử xen vào: “Ông xem người lương thiện như tôi có giống người xấu không?

He he!

A!” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Hồ Bát Nhất vội đưa tay đánh cậu ta.

Trông cái dạng này mà trong lòng không tự biết sao?

Chương 16

Hồ Bát Nhất quay đầu lườm cậu ta một cái.

Lão đại gia nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trương Lân: "Cậu trai trẻ này không giống người xấu, còn ba người các cậu thì khó nói!" Nói rồi, ông quay người định đi.

Hồ Bát Nhất và hai người kia tưởng lão đại gia sợ, không cho vào, định quay người vào nhà.

Trong khoảnh khắc, họ như quả bóng xì hơi.

Ngay khi họ chuẩn bị quay người rời đi, một câu nói vọng ra từ trong sân: "Vào đi!" Nghe thấy câu này, mấy người mừng rỡ như điên.

Họ không chần chừ, mở cánh cửa bên cạnh bức tường thấp rồi bước vào.

Trên chiếc bàn đá trong sân, lão đại gia đã bày sẵn thức ăn.

Lá cây đại thụ che khuất ánh mặt trời.

Ngồi hóng mát dưới bóng râm quả thực là một sự hưởng thụ.

Lão đại gia rất hiếu khách, vừa lấy nước, vừa mang đồ ăn ra.

"Đây!

Cơm thừa canh cặn từ bữa trưa, mấy cậu đừng chê nhé!" "Xem ông nói kìa!

Cảm ơn ông nhiều, đại gia!" "Cảm ơn ạ!" Hồ Bát Nhất và những người khác thật lòng cảm tạ.

Lão đại gia thờ ơ xua tay: "Không cần cảm ơn!" Rồi ông đi vào nhà.

Vương Bàn Tử lúc này như thể mấy ngày chưa được ăn gì, ăn như hổ đói, đồ ăn trong miệng còn chưa nuốt xuống đã lại nhét thêm một miếng bánh màn thầu vào miệng!

Miệng cậu ta không ngừng nghỉ một giây.

Trương Lân và Hồ Bát Nhất không ăn khoa trương như Vương Bàn Tử.

Đại Kim Nha lúc này đang ngồi xổm trong nhà xí.

Trong lúc đang "dồn sức", ông ta bỗng thấy có gì đó bất thường dưới đất.

Tuy bị bụi đất che lấp, nhưng vẫn có thể nhìn ra vài thứ.

Ông ta vội vàng dùng tay phủi sạch lớp bụi trên mặt đất.

Sau khi nhìn rõ thứ kỳ lạ, ông ta thò đầu ra, nói với ba người đang ăn cơm: "Mấy vị gia, mau qua đây!" Nghe câu này, cả ba người đều nhất trí không đi.

Miệng đang nhai đồ ăn mà bị gọi vào nhà xí, sau đó làm sao mà ăn nổi nữa.

Hồ Bát Nhất nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhíu mày, bất mãn la lên: "Làm gì thế!

Đang ăn cơm mà!" Đại Kim Nha thấy không có động tĩnh gì, bèn đưa tay ra vẫy vẫy.

"Nhanh lên!

Cho mấy vị xem chút đồ tươi mới!" Câu nói của Đại Kim Nha khiến Vương Bàn Tử đang nhai ngấu nghiến phải dừng lại.

Cậu ta ăn mà cảm giác miếng màn thầu trong tay đã đổi vị.

"Tươi mới?

Hay là khô?

Tươi mới!" Miệng thì nói vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thật đi qua đó.

Cậu ta biết Đại Kim Nha chắc chắn đã phát hiện ra thứ gì đó kỳ lạ.

Bằng không, một người lớn như vậy, đùa kiểu này chẳng phải là tự tìm trò cười sao?

Chỉ có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi qua.

Trương Lân vẫn ngồi yên lặng ăn cơm bên bàn đá.

Đối với việc khám phá những thứ có "mùi vị" như vậy, anh thật sự không có hứng thú.

Ngồi ăn không ngon sao?

Cả ba người vây quanh ngồi xổm trong nhà xí.

Mùi vừa mới "xả" vẫn còn, khá là nồng.

Nhưng có lẽ vì chính Đại Kim Nha vừa "xả", nên ông ta không thấy có vấn đề gì.

Hồ Bát Nhất có chút không chịu nổi mùi này, cảm thấy hơi xộc lên đầu, vội dùng tay bịt mũi miệng, mới hơi đỡ hơn.

Ngược lại, Vương Bàn Tử tay cầm một miếng màn thầu, một miếng củ cải muối, cứ thế nhét vào miệng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng!

"Hồ gia, ông xem cái này, thế nào?" Đại Kim Nha vừa nói vừa dùng tay phủi sạch bùn đất trên một khu vực, để lộ ra một phiến đá khắc chữ.

"Ối!

Đây đúng là đồ tốt, sao lại dùng để lót chân vậy?" Đại Kim Nha

mặt mày tươi cười, hưng phấn nói: “Theo tôi thấy, đây có lẽ là đồ thời Tây Chu sơ kỳ, tiếc là… chữ đều bị mài mòn hết rồi.” Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức hiểu ra một chuyện.

“Vậy, gần đây có mộ táng thời Tây Chu à!” Cậu ta kinh ngạc hỏi Hồ Bát Nhất, hy vọng có được câu trả lời từ miệng anh.

Hồ Bát Nhất chỉ tay vào cậu ta: “Tôi phát hiện ra ở phương diện này, tư duy của cậu đặc biệt nhạy bén đấy!” Tuy không trả lời thẳng, nhưng Vương Bàn Tử nghe vậy cứ như đang được khen, vậy thì phỏng đoán vừa rồi chắc chắn không sai rồi.

Xung quanh đây hẳn là có mộ táng thời Tây Chu.

Cậu ta vui vẻ cắn thêm một miếng màn thầu trong tay.

Hồ Bát Nhất thấy cậu ta vẫn có thể ăn một cách tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, bèn hỏi Vương Bàn Tử một câu: “Thơm không?” Vương Bàn Tử nghiêm túc trả lời: “Cũng được!

Hơi cay mắt một chút!” Câu nói khiến Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đều phải bật cười.

Đúng lúc này, lão đại gia từ trong nhà lại mang ra một đĩa thức ăn.

Ông nhìn thấy trên bàn đá chỉ có một mình Trương Lân đang ăn, những người khác đều biến mất.

Nhìn quanh, ông phát hiện ba người mất tích đang vây quanh nhà xí.

Ông liền cất cao giọng hét lên: “Này các cậu trẻ, đó là nhà xí, không phải chỗ ăn cơm, ăn cơm ở đây này!” Nghe lão đại gia gọi, ba người cũng ngoan ngoãn quay lại bàn đá ăn tiếp.

Sau khi chuẩn bị xong đồ ăn, lão đại gia ngồi sang một bên, dùng

dây mây đan giỏ.

"Đại gia, phiến đá lót chân trong nhà xí của ông, ông lấy từ đâu vậy?" Đại Kim Nha có chút tò mò về lai lịch của phiến đá, bèn mở miệng hỏi lão đại gia.

Lão đại gia cũng không giấu giếm, thẳng thắn nói: "Từ lúc tôi còn nhỏ đã có rồi, trước đây à!

Có một vị giáo sư từ Bắc Kinh đến, nói thứ này tốt lắm!" "Tốt thì tốt, nhưng cũng không thể ăn thay cơm được, nên tôi lấy nó lót hố xí." Trương Lân nghe giọng điệu thản nhiên như mây bay gió thoảng của đại gia, trong lòng cũng vô cùng khâm phục.

Chương 17

Người ta xem là bảo bối, ông lại mang đi lót chân trong nhà xí.

Quả nhiên đại gia có khác!

Hồ Bát Nhất lúc này đặt miếng màn thầu trong tay xuống, nghiêm túc hỏi: "Cho cháu hỏi thăm một chuyện ạ!" "Ông có biết người tên Mã Đại Đảm không?" Đối với đám Mã Đại Đảm này, họ biết quá ít.

Họ quyết định hỏi thử lão đại gia trước mặt xem có biết người này không.

Là người bản địa, danh tiếng của Mã Đại Đảm khá là vang dội.

Hầu như ai cũng biết người này!

"Đương nhiên là biết rồi!

À!

Hắn ta và mấy tên đàn em mới đến đây được vài năm, mở một tiệm quan tài, có ngoại hiệu là 'Hoạt Diêm Vương'." Lão đại gia kể chuyện một cách đặc biệt huyền bí.

Cộng thêm giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, nghe cứ như thật!

Người nói nghiêm túc, người nghe cũng nghiêm túc.

Cả ba người Hồ Bát Nhất đều đặt đồ ăn trong tay xuống, ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm lão đại gia, tập trung lắng nghe.

Họ muốn biết gã đã đuổi họ chạy khắp huyện thành rốt cuộc là kẻ thế nào.

Lúc này chỉ có Trương Lân vẫn đang ăn.

Anh không có nhiều hứng thú với Mã Đại Đảm, chỉ là một tên

cướp vặt.

Cuối cùng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp, không có gì đáng chú ý.

Nhưng vị giáo sư trong lời của lão gia tử lại thu hút anh nghe thêm vài câu.

Trong ấn tượng của anh, vị giáo sư này không phải là người bình thường.

Mặc dù lão đại gia không giới thiệu nhiều về ông ta, nhưng Trương Lân biết, vị giáo sư Tôn trong lời ông chính là một nhân vật lớn xuyên suốt toàn bộ câu chuyện.

Đồng thời cũng là một người vô cùng bi thương, cả đời trải qua nhiều thăng trầm!

Hồ Bát Nhất và hai người kia chưa tiếp xúc với giáo sư, nên hiện tại cũng không cần thiết phải nói với họ.

Một người chưa từng gặp mặt, có nói cũng không gây được nhiều sự chú ý.

Hiện tại, thứ hấp dẫn họ chính là Mã Đại Đảm có phần huyền bí trong lời của lão đại gia.

Dù sao người này từ đầu đến cuối đều đang tính kế họ.

Lão đại gia vẫn đang kể những chuyện huyền bí về Mã Đại Đảm: "Nghe đồn!

Trong tiệm quan tài đó có một cỗ quan tài, chỉ cần Mã Đại Đảm vỗ vào ván quan tài, trong vòng mười dặm tám làng sẽ có một người chết, vỗ càng mạnh, người chết ở nơi càng xa!" "Mỗi khi tiệm quan tài làm ăn không tốt, hắn lại vỗ ván quan tài!" Nghe xong, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thật hay giả vậy!

Sao mà tà ma thế!

Nếu vậy, sao không mau chóng đập nát cái tiệm quan tài đó đi?" Cậu ta không lý trí như Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất, nghe câu nào tin câu đó.

Những lời huyền bí này tuy từ miệng đại gia nói ra, nhưng bản thân ông lại không tin những thứ này.

Ông cảm thấy chuyện này bị đồn thổi quá mức tà dị.

Lão đại gia thấy Vương Bàn Tử bề ngoài có vẻ không lanh lợi, không ngờ đầu óc cũng không lanh lợi nốt, bèn nói với giọng điệu sâu sắc: "Đây chỉ là lời đồn, lại không có bằng chứng thực tế, dựa vào đâu mà đập tiệm của người ta!" Lời nói ngầm ám chỉ rằng, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu.

Vương Bàn Tử cười gượng, tiếp tục ăn miếng màn thầu trong tay.

Nghe người ngoài hỏi thăm Mã Đại Đảm, ông không khỏi có chút tò mò: "Mấy cậu hỏi thăm hắn làm gì?" "Ồ!

Không có gì ạ, hỏi bừa thôi!

Có bạn bè nhắc đến!" Hồ Bát Nhất và hai người kia giờ đã hiểu rõ lai lịch của Mã Đại Đảm.

Hắn ta là một tên thổ phỉ chuyên làm những việc bẩn thỉu sau lưng người khác.

Lời đồn trong miệng đại gia có lẽ cũng nửa thật nửa giả, rõ ràng là do dân gian thổi phồng lên.

Nhưng việc có người chết trong đó, cả ba đều cho rằng có thể là thật.

Theo suy đoán, những người chết đó có lẽ đều là người ngoại tỉnh.

Những người ngoại tỉnh xui xẻo này giống như Hồ Bát Nhất, bị lừa đến đây.

Sau đó hàng không mang đi được, người và tiền đều phải để lại.

Đây là một chiêu trò âm hiểm rất kinh điển trong giới đồ cổ, một con cá ăn nhiều lần!

Nghe lời của lão đại gia, e rằng số người chết trong tay Mã Đại Đảm không ít.

Tiền trong tay đã tiêu hết, hắn lại bắt đầu tìm con mồi tiếp theo, lặp lại chiêu trò cũ.

Chỉ cần người không ra khỏi được huyện thành, việc làm ăn có thể tiếp tục mãi mãi.

"Mấy cậu định đi đâu?" "Chúng cháu đi về phía tây nam!" Nghe Hồ Bát Nhất trả lời, lão đại gia ngẩng đầu nhìn họ, có chút do dự nói: "Tây nam?

Là đến bến đò à! .....

Trên đường cẩn thận, tuyệt đối đừng đi vào sâu trong mê cung." Trương Lân nghe vậy cũng đặt thức ăn trong tay xuống.

Thứ mà Trần Hạt Tử muốn tìm đang ở dưới mê cung.

Có liên quan đến chuyện này, anh cũng chăm chú lắng nghe.

"Mê cung ở khu vực miếu Xương Cá, bề ngoài trông như một vùng núi bình thường, nhưng chỉ cần lơ là một chút, sẽ rơi vào hố sụt, hố rỗng, một khi rơi xuống thì đừng hòng ra được!" "Người địa phương chúng tôi gọi nơi đó là Long Lĩnh Mê Quật, nơi đó tà ma lắm!" "Giữa ban ngày ban mặt cũng có thể gặp phải quỷ đả tường, còn có rất nhiều thứ bẩn thỉu, rất nhiều người đã chết ở trong đó." Hồ Bát Nhất và hai người kia lại một lần nữa nhìn về phía lão đại gia.

Nơi tiếp theo họ phải đến chính là nơi đó.

Nghe lời của lão đại gia, nơi đó dường như rất nguy hiểm.

Nhưng đây là chuyện liên quan đến tính mạng, phải nghe cho kỹ, nếu không cẩn thận một chút, e rằng cả đời này cũng không về được Tứ Cửu Thành nữa.

Trong lời của lão đại gia có một từ quen thuộc: miếu Xương Cá.

Đây là lần thứ hai họ nghe thấy cái tên này.

Lần đầu tiên là trên chiếc thuyền đường thủy, do người lái thuyền nhắc đến.

Vốn dĩ trên thuyền nghe người lái thuyền nói, mấy người đã muốn đến xem miếu Xương Cá.

Chương 18

Lần này lại từ miệng lão đại gia nghe thấy lần nữa.

Miếu Xương Cá, nhất định phải đến xem một phen!

“Tháng trước có một đội khảo sát, nói là muốn đào mỏ dầu gì đó, sau khi vào đó à!

Không bao giờ ra nữa, một người cũng không!” Lão đại gia kể hết những gì mình biết.

Những chuyện này cũng không phải bí mật gì, không cần phải giấu giếm.

Những chuyện cần biết, họ cũng đã biết gần hết.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và hai người kia cũng đã ăn gần xong.

Tinh thần, thể lực đã hồi phục không ít.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, họ định tiếp tục lên đường.

Dù sao vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi nơi này, ở lại thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm.

Lúc rời đi, Hồ Bát Nhất và mọi người một lần nữa bày tỏ lòng cảm ơn với đại gia.

Sau đó, bốn người lại một lần nữa lên đường hướng về phía tây nam.

Sau khi đi được một lúc, họ phát hiện không có một bóng người.

Ngoài cỏ dại và vài cái cây lác đác, không thấy bất kỳ cảnh tượng nào khác.

Đại Kim Nha đi cuối cùng có chút sốt ruột nói: “Hồ gia!

Chúng ta đi thế này có đúng không?" "Dưới chân làm gì có đường đâu, cái này!" Nhưng Hồ Bát Nhất hoàn toàn không để ý, chỉ cắm đầu đi về phía trước.

Bị bơ ở đó, Đại Kim Nha lại quay sang hỏi Vương Bàn Tử.

"Thôi đi!

Kim gia, ông đừng nói nhảm nữa, đi theo Hồ gia là không sai đâu, xem tiểu huynh đệ Trương Lân kìa, suốt đường đi có nói gì đâu, yên tĩnh biết bao, tốt biết bao!" "Ngoài ra, Kim gia, thể chất của ông cũng không được tốt lắm nhỉ!

Mới đi được mấy bước đã tụt lại phía sau rồi." Đại Kim Nha thở hổn hển, xua tay nói: "Thân thể tôi sao so được với mấy vị gia chứ?

Tôi ở Tứ Cửu Thành, là cái loại được bưng trong chăn ấm nệm êm đấy." Nghe xong, Vương Bàn Tử lập tức nói tiếp: "Thôi được rồi, Kim gia, cái số của ông là số hưởng trên giường." Chưa đi được mấy bước, Đại Kim Nha lại bắt đầu lải nhải: "Chúng ta thở một hơi đi!" "Chẳng phải ông vẫn đang thở đấy sao?

Không thở thì chết à?" Vương Bàn Tử một câu chặn họng Đại Kim Nha, khiến ông ta thật sự suýt chút nữa không thở nổi, suýt thì thăng thiên.

Ông ta vội vàng dùng tay xoa xoa lồng ngực đang phập phồng kịch liệt, cố gắng bình tĩnh lại, rồi nói một cách yếu ớt: "Đến một con đường cũng không có!

Sắp mệt chết rồi!" Hồ Bát Nhất và ba người kia cứ thế trèo đèo lội suối.

Không biết đã đi bao lâu, càng đi, cảnh tượng trước mắt càng hoang vu.

Không thấy một bóng người, cũng không có gì thay đổi so với

trước đây.

Người nói nhiều nhất trên đường phải kể đến Đại Kim Nha.

Miệng ông ta không ngừng nghỉ, cứ lải nhải mãi.

“Tôi nói này!

Chúng ta đi cũng không gần rồi đấy!

Hướng đi không sai chứ, Hồ gia!” “Chắc là không sai!

Nếu có vấn đề, tiểu huynh đệ Trương Lân đã sớm nhắc nhở tôi rồi.” Hiện tại trong lòng Hồ Bát Nhất, anh đã coi Trương Lân như một cao thủ ẩn mình ít nói.

Có anh ở đây, làm việc gì cũng cảm thấy có chỗ dựa.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh nói: “Xem ra Trần Hạt Tử thật sự muốn giúp chúng ta, chỉ cho chúng ta một con đường đến bến đò!

Câu thơ bái thần kia, đúng thật là ứng nghiệm!” “Đãn nguyện khổ hải độ, di bộ bái thần tiên.” Vương Bàn Tử vỗ hai tay vào nhau nói: “Vậy là bảo chúng ta lúc đi qua miếu Xương Cá thì mau chóng vào bái lạy đi!” Đối với Hồ Bát Nhất không tin vào bất kỳ loại trâu quỷ rắn thần nào, anh lập tức phản bác: “Bái lạy cái gì, thần tiên ở đâu ra.” Lúc này, bốn người đã đi đến một đỉnh núi.

Đứng trên cao nhìn xa, có thể thấy được nhiều thứ hơn.

Đại Kim Nha mắt tinh nhìn thấy miếu Xương Cá ở phía đối diện, xa xa.

“Kia không phải là miếu Xương Cá sao?” Mọi người nhìn theo hướng tay ông ta chỉ.

Một ngôi miếu tọa lạc trong một khe núi.

Tuy ở xa, nhưng có thể nhìn rõ đại khái hình dáng của ngôi miếu.

Nhìn qua có thể thấy một cái đầu cá lớn.

Rõ ràng đây chính là miếu Xương Cá trong lời của người dân địa phương.

Hồ Bát Nhất thấy vị trí của miếu Xương Cá, liền cười lạnh một tiếng.

"Miếu mà lại xây ở đây?

Nếu đây mà là đất quý, tôi về sẽ đốt nửa cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' đi." Nghe Hồ Bát Nhất nói chắc nịch như vậy, Vương Bàn Tử có chút không hiểu: "Sao vậy?

Chẳng phải tốt lắm sao?

Nhìn gió thổi vù vù, có gió là có phong." Cậu ta còn nhìn xung quanh, thái độ nhanh chóng thay đổi.

"Đúng!

Không sai, ở đây thiếu nước à!

Ai, nếu có một con sông lớn, nước lại chảy róc rách, gộp lại chẳng phải là đất quý phong thủy sao?" Hồ Bát Nhất nghe xong, lắc đầu nói: "Có thêm bao nhiêu con sông cũng không phải là đất quý phong thủy, xây chùa miếu so với xây nhà cất mộ, lại có một bộ quy tắc khác." "Xây chùa miếu là để tạo phúc cho một phương, nên nơi xây chùa miếu tất nhiên phải quang minh chính đại, ở núi lớn điện lớn, đúng như câu nói 'trong hang có ẩn chớ xuyên tâm, xuyên tâm lập miếu chẳng bằng không'!" "Ngoài miếu Xương Cá, cậu có thấy miếu nào xây trong khe núi không?" "Miếu Thổ Địa, cũng không cần phải xây trong khe núi sâu như vậy." Trương Lân ở phía sau nghe Hồ Bát Nhất phán đoán phong thủy của miếu Xương Cá.

Lòng hiếu kỳ khiến anh không khỏi liếc nhìn vị trí của miếu Xương Cá hai lần.

Tuy ‘Phát Khâu Trung Lang Tướng Phong Thủy Bí Thuật’ chưa hoàn toàn tinh thông, chỉ mới mở khóa được 14.5% tương đương với tiến độ phẫn diễn, nhưng với chút kiến thức này, cũng đủ để anh nhìn ra phong thủy khác với những gì Hồ Bát Nhất nói.

Trong lúc Trương Lân quan sát phong thủy, ba người Hồ Bát Nhất đã xác định dưới miếu hẳn là có mộ.

“Vậy là, những gì chúng ta thảo luận trên thuyền trước đây đều đúng cả rồi?

Miếu Xương Cá thật sự là do đám đạo mộ dựng lên để che mắt thiên hạ?” Vừa nhắc đến mộ táng, Vương Bàn Tử liền đặc biệt hăng hái.

Trong mộ có bảo bối, tinh thần cậu ta lập tức dâng cao, không còn vẻ mệt mỏi vì đi đường nữa.

Cậu ta kéo áo Hồ Bát Nhất nói: “Chúng ta mau đi xem đi, lỡ như bên dưới có…!” Lời còn chưa dứt, Hồ Bát Nhất đã cắt ngang.

Đối với suy nghĩ như vậy của cậu ta, anh không khỏi có chút tức giận.

“Xem cái gì mà xem!

Chương 19

Không muốn sống nữa à?

Mã Đại Đảm sắp đuổi tới nơi rồi.” “Hơn nữa, ở nơi thế này, có mộ cũng không phải của nhà đại hộ, sớm đã bị người ta đào rỗng rồi!

Đi thôi!” Nói xong, anh vẫy tay, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, một giọng nói không chút cảm xúc vang lên khiến anh dừng bước.

“Vân nghê tàng cao đỉnh, an ninh đình súc thế!” Mười chữ đơn giản trong hai câu nói khiến Hồ Bát Nhất phải dừng bước.

Như một tia sét giữa trời quang, nó nổ tung trong đầu anh.

Đôi mắt anh ánh lên những sắc thái kỳ lạ.

Anh lùi lại vị trí cũ, một lần nữa nhìn lại phong thủy của miếu Xương Cá.

Con ngươi không ngừng đảo quanh, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào xung quanh miếu.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, anh quả thực phát hiện ra có vài điểm khác biệt.

Nhìn một lúc, anh từ từ mở miệng nói: “Tuyệt diệu, người xây miếu này đúng là một cao thủ!

Tôi phải tìm một nơi cao hơn để xem.” Anh nhẹ nhàng đẩy Vương Bàn Tử trước mặt ra, một mình đi xuống.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền lớn tiếng gọi: “Đây chưa đủ cao à!” Nghe Hồ Bát Nhất nói muốn lên nơi cao hơn, cậu ta không khỏi cảm thấy chân mềm nhũn.

Đại Kim Nha thấy Hồ Bát Nhất đi về phía miếu Xương Cá, liền nói với Vương Bàn Tử: "Tôi nói này, mấy vị đi trước đi, tôi phải nghỉ một lát đã." Bây giờ khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, ông ta không muốn tốn sức đi xem cái miếu Xương Cá hoang phế đó nữa.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lắc đầu nói: "Không sao, Kim gia, ông cứ đi theo sau là được!

Tôi đi cùng..." Vừa nói cậu ta vừa quay đầu nhìn xuống độ cao hiện tại, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Bắp chân mơ hồ có dấu hiệu chuột rút!

"Ây u!

Thật là cao quá." Một người to con như vậy bỗng trở nên rụt rè.

"Lão Hồ à!

Đi chậm thôi!

Chậm thôi." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã đi xuống, trên đỉnh núi chỉ còn lại Đại Kim Nha và Trương Lân.

Đại Kim Nha nhìn về phía Trương Lân đang đứng bất động, nuốt nước bọt nói: "Cậu không đi xuống à?

Không đi theo Hồ gia xem miếu Xương Cá à?" Một khoảng lặng!

Cứ như Đại Kim Nha đang nói chuyện với không khí.

Đáp lại ông ta chỉ có tiếng gió vù vù trên đỉnh núi.

"Cậu không mệt chút nào sao?

Đi lâu như vậy rồi?" Đại Kim Nha tiếp tục hỏi, cảm thấy hai người đàn ông cứ đứng im như vậy thật quá gượng gạo.

Phải nói gì đó để phá vỡ bầu không khí.

Nhưng Trương Lân ngay cả đầu cũng không quay lại, ánh mắt vẫn

luôn dán chặt vào miếu Xương Cá ở phía xa.

Lúc này, Trương Lân đang đắm chìm trong 'Phát Khâu Trung Lang Tướng Phong Thủy Bí Thuật'.

Tuy chưa hoàn toàn nắm vững, chỉ mới nắm được một chút, nhưng sự huyền bí trong đó khiến anh lưu luyến không rời, đến nỗi Đại Kim Nha nói gì bên cạnh anh cũng không nghe rõ.

"Hai câu vừa rồi, là về phong thủy phải không?

Tôi không hiểu nhiều lắm!

Chúng ta lang bạt giang hồ bao nhiêu năm nay, cậu là người thứ hai khiến tôi khâm phục." Đại Kim Nha vẫn không quản mệt nhọc bắt chuyện bên cạnh.

Nhưng đáp lại vẫn chỉ có tiếng gió.

Lần này ông ta không nói tiếp nữa, rất biết điều mà ngậm miệng lại.

Cứ thế này, dù có la rát cổ họng, khúc gỗ kia cũng sẽ không đáp lại một lời.

Nên bây giờ ông ta ngậm miệng lại.

Mấy ngày nay, dù sao cũng đã quen rồi.

Cứ coi như những câu hỏi vừa rồi là tập luyện khả năng ăn nói.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi dọc theo con đường nhỏ dưới núi.

Con đường nhỏ uốn lượn không ngừng dẫn đến cửa miếu Xương Cá.

Con đường quanh co khúc khuỷu khiến khoảng cách vốn không xa lại phải mất không ít thời gian mới đi hết.

Trên đường, Vương Bàn Tử lại mở máy nói: "Lão Hồ, vừa rồi tên Muộn Du Bình đó nói cái gì vậy?

Cậu nhìn lại nửa ngày trời, rốt cuộc nhìn ra huyền cơ gì rồi?" Cậu ta cũng nghe thấy hai câu nói của Trương Lân, nhưng hoàn toàn không hiểu ý nghĩa trong đó là gì.

Hồ Bát Nhất rất kiên nhẫn giải thích: "Tầm Long Quyết có câu, núi lớn sông lớn trăm nghìn điều, nhưng Long Lâu Bảo Điện lại đi không đếm xuể, Long Lĩnh này… nhìn qua có vẻ ẩn chứa thế của long mạch." "Nhưng bề mặt đất đai ở đây lại quá rời rạc, có hình mà không có thực, đã phá mất thế!

Lời của cậu ấy có nghĩa là miếu này xây rất hay!" "Tôi không hiểu rồi, nơi này nếu có mộ, cũng không phải mộ lớn, tốn nhiều công sức như vậy, xây miếu ở đây làm gì?" Những điều Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử một chút cũng không hiểu, hoàn toàn không thể lý giải được.

Đi chưa được bao lâu, hai người đã đến dưới miếu Xương Cá.

"Lão Hồ, cao thế này chúng ta thật sự phải lên à!" Nhìn miếu Xương Cá ở lưng chừng núi, Vương Bàn Tử không khỏi có chút chùn bước.

Nhưng Hồ Bát Nhất dường như hoàn toàn không nghe thấy lời cậu ta nói, cứ thế sải bước về phía miếu Xương Cá.

Hai người chẳng mấy chốc đã đến trước cửa miếu.

Họ không vào trong, chỉ đứng trước cửa quan sát.

Đồ vật trong miếu đều phủ đầy bụi bặm, xem ra đã bị bỏ hoang một thời gian khá dài rồi.

"Lão Hồ!

Miếu này biết đâu là do thương nhân nào đó phát thiện tâm xây nên thì sao!" Vương Bàn Tử dừng lại thở một hơi dài, rồi nói tiếp: "Chẳng lẽ người ta có lòng tốt làm sai việc à?" Hồ Bát Nhất không để lời cậu ta lọt vào tai, anh xoay người, nhìn về con đường nhỏ trước miếu.

Sau khi nhìn chằm chằm vài giây, anh liền bước lên đó.

Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn bóng lưng anh, hỏi vọng theo: "Làm gì thế?" Nói rồi cậu ta cũng bước theo sau.

Nhưng con đường càng đi càng hẹp.

Chương 20

Vương Bàn Tử không thể thản nhiên đi theo sau như Hồ Bát Nhất.

Sau khi đi được vài bậc thang, cậu ta không bước tiếp nữa, trực tiếp ngồi xuống một bậc đá.

Đôi chân cậu ta bất giác run lên.

“Lão Hồ!

Lão Hồ!

Tôi không đi nữa đâu, ở đây cao quá, tôi, tôi, tôi, tôi ở đây!” Cậu ta thật sự sợ độ cao, nhất thời nói năng cũng lắp bắp.

Hồ Bát Nhất hoàn toàn không để ý, anh đi đến cuối con đường nhỏ, nhìn thế núi bốn phía.

Sau khi quan sát một vòng, trên mặt anh lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Bây giờ anh đã hiểu tại sao Trương Lân lại nói ra hai câu đó.

Đồng thời trong lòng anh thật sự khâm phục.

Đứng trên đỉnh núi trước đó mà đã nhìn ra được phong thủy thật sự của nơi này, còn anh lại phải đi đến tận cửa miếu mới nhìn ra.

“Cao tay!

Thật sự cao tay!” Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tưởng anh đang nói với mình, vội vàng đáp lại: “Đủ cao rồi, chúng ta mau đi thôi!

Được không!” Vương Bàn Tử bây giờ đã khắc hai chữ sợ hãi lên mặt.

Người có mắt đều có thể nhìn ra, người này thật sự đang sợ.

Hồ Bát Nhất xua tay nói: “Tôi không nói chuyện này, tôi nói hai câu của huynh đệ Trương Lân!” Vương Bàn Tử thật sự không hiểu, hai câu nói đó cao tay ở chỗ nào.

Hồ Bát Nhất biết cậu ta không hiểu, bèn kiên nhẫn giải thích: “Xung quanh tuy là núi non cằn cỗi, không che không chắn, không thành thế sự, nhưng trên có mây cầu vồng ẩn ở đỉnh cao tuyệt đối! ‘Vân nghê tàng cao đỉnh’, dưới có thế nằm sâu xa, tạo thành thế an ninh đình súc, ‘an ninh đình súc thế’!” “Tôi cứ tưởng dựa vào nửa bộ ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’, có thể nhận biết được phần lớn thế phong thủy trong thiên hạ.” “Nhưng không ngờ, lại cần một hậu bối chỉ điểm, mới có thể nhìn rõ chân tướng phong thủy của miếu Xương Cá!

Thật đáng xấu hổ!” Ngay khi anh đang cảm khái, một bóng người xuất hiện trên đỉnh núi đối diện.

Người đó không ai khác, chính là Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha đứng trên đỉnh núi, hét về phía Hồ Bát Nhất: “Hồ gia!

Sao rồi!

Cũng gần được rồi, mau rút thôi!” “Ông chạy đi đâu thế?” Thấy Đại Kim Nha ở đỉnh núi đối diện, Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Dưới núi rõ ràng có đường, sao lại đi đến đó.

“Tôi đi nhầm đường!

Mau đi thôi!” Đại Kim Nha giải thích đơn giản.

Khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử quay người chuẩn bị đi, Đại Kim Nha hét lên một tiếng rồi biến mất.

Biểu cảm của Hồ Bát Nhất lập tức đông cứng lại, phản ứng đầu

tiên của anh là có chuyện rồi!

Anh gân cổ hét lớn: "Lão Kim!" "Lão Kim!" Không có ai trả lời.

Vương Bàn Tử lúc này, vẻ sợ hãi trên mặt đã biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là sự lo lắng.

"Hỏng rồi!" Hai người lập tức hành động, chạy về phía đỉnh núi đối diện.

Nhưng họ không nhanh bằng Trương Lân đã có mặt tại hiện trường.

Ngay khi Đại Kim Nha sắp lún sâu hơn, anh đã đưa tay ra, nắm lấy cánh tay của Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lúc này nhìn Trương Lân đang nắm lấy mình, trong lòng vô cùng cảm động.

Trước đó khi lên đây, Trương Lân đã dùng những lời rất đơn giản và rõ ràng để cảnh báo nơi này nguy hiểm.

Nhưng ông ta mang tâm lý may mắn, muốn lên xem một chút rồi đi.

Hơn nữa cũng không thấy trên đỉnh núi có gì khác thường.

Lúc này, Đại Kim Nha có thể nói là hối hận vô cùng, cảm giác như một chân đã bước vào quỷ môn quan.

Cũng chính vào lúc tuyệt vọng này, bóng dáng Trương Lân xuất hiện, một tay nắm lấy ông ta, khiến ông ta không tiếp tục lún xuống.

Bây giờ trong lòng ông ta, Trương Lân không khác gì đấng cứu thế!

Nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm đó, không biết vì sao, tâm trạng sợ hãi ban đầu của ông ta lúc này đã tan biến sạch sẽ.

Phảng phất như trời có sập xuống, anh cũng có thể chống đỡ được.

Có sự xuất hiện của anh, lòng can đảm của ông ta cũng tăng lên không ít.

Trương Lân không làm ông ta thất vọng.

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, một tay kéo ông ta lên.

Đại Kim Nha mặt đầy vẻ khó tin.

Nhẹ nhàng như vậy đã nhổ ông ta ra.

Người cảm thấy khó tin không chỉ có một mình ông ta, còn có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang vội vã chạy đến.

Hai người cũng đã nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

"Không sao chứ!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đến trước mặt Trương Lân, lo lắng nhìn hai người.

Sau khi quan sát kỹ từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận không ai bị thương, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mau đi thôi, nơi này không nên ở lâu!" Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, nói.

Những người khác cũng không có ý kiến.

Ai mà muốn ở lại nơi quỷ quái này.

Vương Bàn Tử dìu Đại Kim Nha, bốn người không dừng lại lâu, vội vàng xuống núi, đi về phía chân núi.

Suốt đường đi, mọi người đều khen ngợi Trương Lân, đặc biệt là Đại Kim Nha.

Là người trong cuộc, ông ta càng nước mắt lưng tròng, cảm ơn rối rít.

Nhưng dù thế nào, Trương Lân cũng không có biểu hiện gì, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng đó, cứ như chuyện vừa rồi không phải do anh làm.

Khi họ đi dọc về phía tây nam, đến một ngọn đồi nhỏ khác, bốn người dừng lại một chút.

Chương 21

Bởi vì Đại Kim Nha lại đi không nổi nữa.

Mấy người quyết định nghỉ ngơi tại chỗ một lát rồi đi tiếp.

Đối với lần xui xẻo vừa rồi, trong lòng Hồ Bát Nhất và hai người kia đều rất khó chịu, buông ra những lời hỏi thăm họ hàng nhà người ta.

"Tôi nói cho ông nghe Bàn gia, lần này về, tôi phải luyện lại kỹ năng nhìn người cho tốt, để không bị lừa nữa…!" Lời chưa nói xong, người đã biến mất.

Cứ như ảo thuật, nói biến mất là biến mất.

Tại nơi cậu ta vừa đứng, xuất hiện một cái hố, rõ ràng là cậu ta đã rơi xuống đó.

"Lão Kim!" "Lão Kim!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hét vào cái hố trên mặt đất.

Nhưng trong hố cũng không có tiếng trả lời.

Bây giờ, ý nghĩ duy nhất của Hồ Bát Nhất là phải cứu Đại Kim Nha ra.

Anh cắn răng, chuẩn bị nhảy xuống thì bị Trương Lân ngăn lại.

"Tôi xuống!" Hai chữ ngắn ngủi.

Nhưng trong lòng Hồ Bát Nhất lại vô cùng nặng nề, quý giá!

Vào lúc này, có thể đứng ra đầu tiên.

Trong tình huống hoàn toàn không biết tình hình dưới lòng đất mà vẫn đứng ra.

Vương Bàn Tử thì lo lắng nhìn người em họ trước mắt.

Nhất thời, cậu ta cũng không biết nên nói gì.

Vốn dĩ định đưa em họ đi lần này để mở mang tầm mắt.

Nhưng không ngờ, suốt đường đi lại trải qua nhiều chuyện như vậy.

Tất cả những chuyện nguy hiểm, Trương Lân đều ra tay giải vây.

Đến lúc này mới phát hiện, người em họ này đã đứng ở một độ cao mà mình không thể với tới.

Trương Lân rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, cầm trong tay.

Không nói hai lời, anh trực tiếp nhảy xuống.

Nhân tiện, đây chẳng phải là cơ hội để lấy miếng ngọc bội hình rồng đó sao?

Xuống tìm Đại Kim Nha, thuận tiện lấy luôn miếng ngọc bội hình rồng.

Anh nhảy xuống một đường hầm dốc nghiêng, trượt xuống một mạch.

Đường hầm trượt xuống chằng chịt phức tạp, có mấy ngã rẽ.

Trong lúc trượt xuống, anh không ngừng điều chỉnh cơ thể, để tránh bị va đập.

Sau khi trượt khoảng một phút, cuối cùng anh cũng đáp xuống đất an toàn.

Lúc đáp xuống, anh hoàn toàn không thấy bóng dáng Đại Kim Nha đâu.

Anh cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này, anh nghe thấy có tiếng động.

Lắng nghe kỹ, là tiếng người kêu, phát ra từ phía trên.

"A!" "A!" "A!"… Trương Lân vội vàng né sang một bên.

Nếu bị đè trúng, dù thể chất có mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ khó chịu một hồi.

Người rơi xuống chính là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Bịch" một tiếng, bụi bay mù mịt.

"Đây là đâu vậy!" Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn xung quanh, phát hiện Trương Lân ở bên cạnh liền vội vàng hỏi: "Cậu có thấy lão Kim đâu không?" Hồ Bát Nhất không cho Trương Lân thời gian trả lời, đã nói trước: "Cậu hỏi thừa à?

Nếu ở đây, lão Kim có thể không lên tiếng sao?

Mà có thể hay không, đừng đè lên tay tôi nữa." Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng đứng dậy.

Sau đó, Hồ Bát Nhất cũng khó khăn đứng lên.

Hai người bị va đập không nhẹ.

Hai người họ sợ một mình Trương Lân không đối phó được, nên đã nhảy xuống, thêm một người thêm một phần sức!

Nhìn Trương Lân không hề hấn gì trước mắt, họ không khỏi thầm bội phục.

"Huynh đệ Trương Lân lợi hại thật!

Không bị thương chỗ nào!" Hồ Bát Nhất còn nhìn xung quanh, không phát hiện tung tích Đại Kim Nha, sốt ruột gọi: "Lão…!

Ây u!

Không được, tôi bị nghẹn hơi rồi." Anh quay sang nói với Vương Bàn Tử: "Cậu dùng hết sức đi." Vương Bàn Tử nghe vậy, gật đầu lia

lịa, mở miệng hét: “Lão Kim, o o, ây u!” Giống hệt Hồ Bát Nhất, đến chữ cuối cùng thì tắt tiếng.

Vương Bàn Tử ôm mông nói: “Tôi không được!

Rơi mạnh quá, mông tôi cũng đau!” “Làm gì thế, bảo cậu hét một tiếng, cứ như bị người ta thiến vậy!” “Thế à?” Trong lúc họ đang tranh cãi, không biết từ hướng nào truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Đại Kim Nha.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

“Là lão Kim phải không!” “Nghe như bị người ta thiến thật ấy nhỉ!” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Bàn Tử khiến Hồ Bát Nhất tức không biết nói gì.

“Nói nhảm, mau đi tìm đi!” Trương Lân nghe thấy tiếng kêu của Đại Kim Nha, đã đi đầu tiên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dìu nhau theo sau.

Ba người rất cẩn thận tiến về phía trước.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dìu nhau, đi theo sau Trương Lân.

Trong mê cung đặc biệt tối, đưa tay ra không thấy năm ngón, gần như không có ánh sáng.

Nguồn sáng duy nhất hiện tại là đèn pin trong tay Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

“Chậm thôi, Trương tiểu ca!” Hai người hiện tại có chút không theo kịp bước chân của Trương Lân.

Nhưng bây giờ quả thực cũng không đi nhanh được.

Chương 22

Rơi từ trên đỉnh xuống, ai cũng có những vết thương ở các mức độ khác nhau.

Hai người dùng đèn pin chiếu xung quanh, nhưng không có một thứ gì đặc biệt, có thể nhận biết được đây là loại mê cung gì.

"Nơi quái nào đây?" "Lão Kim!" "Lão Kim" "…" Vương Bàn Tử vừa đi vừa gọi.

Nhưng chờ mãi không có hồi âm.

Ngoại trừ ba người họ, không thấy sinh vật sống nào khác.

Trương Lân đang đi đầu, đột nhiên dừng lại, rồi từ từ ngồi xổm xuống.

Hồ Bát Nhất thấy anh ngồi xổm, theo phản xạ đầu tiên liền cho rằng anh chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Anh vội vàng đến bên cạnh, nhìn thấy một dấu giày trên mặt đất.

Nhìn kỹ, dấu giày rất quen thuộc, Hồ Bát Nhất lập tức đưa ra phán đoán: "Dấu giày da của lão Kim!" Ánh đèn pin chiếu theo hướng dấu chân.

Những dấu chân phía sau trông có vẻ hoảng loạn, thậm chí còn có dấu tay xuất hiện trên mặt đất.

Nhìn những bước chân và dấu tay không theo quy tắc như vậy, có thể đoán rằng ông ta đã gặp phải thứ gì đó đặc biệt đáng sợ, rồi vừa bò vừa lết bỏ chạy.

"Xem ra, lão Kim đã gặp phải thứ gì đó ghê gớm, đang liều mạng chạy trốn!" Vương Bàn Tử lúc này cũng ghé vào, nhìn dấu chân, dấu

tay trên đất, trực tiếp nói ra.

Ba người lúc này cũng ý thức được, Đại Kim Nha đã gặp phải thứ gì đó.

Họ vội vàng đứng dậy, đi theo hướng dấu chân bỏ chạy.

Sau khi họ rời đi, một hòn đá bình thường trên vách tường, lúc này dần dần hiện ra một khuôn mặt cười, trông đặc biệt quỷ dị.

Giống như một khuôn mặt đầy lông lá, khiến người ta dựng tóc gáy.

Quan trọng nhất là, khuôn mặt đó còn lắc lư trái phải hai lần, dường như đang phủi bụi trên mặt.

Ba người vừa đi vừa gọi lão Kim.

Họ di chuyển rất chậm.

Ở một nơi tối đen như mực xung quanh, ánh đèn pin trông có chút muối bỏ bể.

Trong tình hình không nhìn rõ đường, họ di chuyển rất chậm.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất rất cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh.

Cuối cùng họ nhìn lên đỉnh, những hang động chằng chịt, căn bản không đếm xuể.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lần đầu tiên thấy hang động như vậy, hai người đều kinh ngạc.

So sánh lại, Trương Lân bình tĩnh hơn nhiều.

Anh hoàn toàn không ngẩng đầu lên nhìn.

Những hang động đó chỉ có đường xuống, không có đường lên, nên chỉ có thể tiếp tục cúi đầu tiến về phía trước.

Vương Bàn Tử vẫn luôn gọi Đại Kim Nha ở phía sau, hy vọng có được hồi âm.

“Kim gia, ông chạy lung tung làm gì!

Chờ chúng tôi cứu hay là không muốn được cứu nữa hả?

Tối om thế này tôi biết tìm ông ở đâu?” “Lão Kim!” Gọi suốt đường, nhưng mãi không nghe thấy tiếng trả lời, khiến người ta vô cùng lo lắng, sợ Đại Kim Nha đã xảy ra chuyện.

Họ cứ đi thẳng, rồi dừng lại trước một con đường.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu về phía trước.

Quá tối, vẫn không nhìn thấy phía trước.

Cảm giác như con đường này không có điểm cuối, đi mãi không hết.

Trương Lân đi đầu tiên, cảnh giác nhìn xung quanh.

Tuy thân mang bản lĩnh, nhưng cẩn thận vẫn hơn, còn hơn là lật thuyền trong mương.

Hồ Bát Nhất đi bên cạnh Trương Lân, dùng đèn pin trong tay chiếu sáng con đường phía trước.

Vương Bàn Tử đi cuối cùng.

Không biết vì sao cứ liên tục quay đầu lại, thần tình vô cùng căng thẳng, lo lắng không yên.

Cậu ta bước nhanh đến bên cạnh Hồ Bát Nhất nói: “Lão Hồ!

Tôi cứ có cảm giác có ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình!” Hồ Bát Nhất tuy không tin vào những chuyện ma quỷ, nhưng ở một nơi tối đen như mực mà nghe những lời này, quả thực có chút rợn người.

Anh cầm đèn pin chiếu vào mặt Vương Bàn Tử nói: “Đừng nói

bậy!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, cậu ta đành phải nén nỗi sợ hãi trong lòng xuống.

Lúc này, họ đi đến một khu vực rộng hơn.

Trương Lân không tiếp tục tiến lên, mà dừng lại tại chỗ.

Vương Bàn Tử lòng dạ không yên, không chú ý Trương Lân đã dừng lại, trực tiếp đâm sầm vào.

Cậu ta tưởng phía trước có chuyện gì, vội vàng hỏi: "Đến rồi à, sao không đi tiếp." Chỉ thấy Trương Lân đưa tay, chỉ lên phía trên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn theo hướng tay anh.

Đèn pin trong tay cũng chiếu theo lên đó.

Dày đặc, những con dơi treo ngược.

Số lượng nhiều đến nỗi hai người tê cả da đầu.

Nhìn một mảng đen kịt.

Lúc này, trong lòng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử như có một tảng đá lớn đè nặng, có chút không thở nổi.

Miệng Vương Bàn Tử mở ra mãi không khép lại được.

"Trời đất!

Nhiều dơi quá!" Không chỉ phía trên, mà bức tường phía trước cũng treo đầy dơi.

Mùi ở đây đặc biệt khó ngửi, còn nồng nặc hơn cả mùi trong nhà xí của lão đại gia.

Quá xộc!

Trương Lân và hai người kia vội vàng dùng tay bịt mũi miệng.

Chương 23

Thật sự không chịu nổi cái mùi này, quá kích thích.

Đèn pin của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều chiếu về phía trước.

Dáng vẻ đại khái của phía trước, dưới ánh đèn pin, có thể nhìn thấy được.

Lúc này, Vương Bàn Tử phát hiện con đường phía trước rất hẹp, không biết có qua được không liền hỏi Hồ Bát Nhất bên cạnh.

"Hồ gia, bên trong hẹp thế, hai chúng ta có qua được không?" Hồ Bát Nhất nhìn theo hướng đèn pin, quả thực giống như lời Vương Bàn Tử nói, con đường bên trong rất hẹp.

Nói là đường, không bằng nói là một cái hang.

Anh nhìn Vương Bàn Tử, rồi lại nhìn Trương Lân, so sánh thân hình của họ.

"Tôi và Trương tiểu ca không có vấn đề gì, chỉ là cậu thì, tôi không rõ lắm!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, cậu ta vô thức nhìn bụng mình, rồi lại nhìn Hồ Bát Nhất và Trương Lân.

"Chắc là, có thể đấy, lách một chút chắc không có vấn đề gì." Dấu giày của Đại Kim Nha vẫn luôn hướng vào bên trong, nên phía trước chắc chắn phải đi vào.

Tuy hiện tại không thấy, nhưng đi theo hướng những dấu chân này, chắc chắn không có vấn đề gì.

Ít nhất là hướng đi sẽ không sai.

Lời vừa dứt, thấy Trương Lân lấy ra một miếng vải, bịt mũi

miệng lại.

Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ khó hiểu.

“Huynh đệ, làm vậy để làm gì?” Người hỏi là Trương Lân, nhưng người trả lời lại là Hồ Bát Nhất.

“Phân dơi dễ sinh ra một lượng lớn khí amoniac, hít vào lượng lớn có thể sẽ…!” Lần này Vương Bàn Tử học được cách cướp lời, giọng điệu vô cùng chắc nịch.

“Gây tử vong!” Hồ Bát Nhất liếc cậu ta một cái, chớp chớp mắt nói: “Hôi!” Ba người đều che mũi miệng xong, chuẩn bị đi.

“Đợi đã!

Đợi đã!

Đợi đã!” Đều chuẩn bị đi, Vương Bàn Tử lại gây chuyện.

Chưa nói đến thân hình có qua được hay không, nhiều dơi như vậy, Vương Bàn Tử nhìn mà không khỏi có chút e ngại!

“Hay là, chúng ta đổi đường khác đi, hang động lớn thế này, thông tứ phía, biết đâu có thể đi vòng qua được!

Chúng ta mà thật sự vào trong đó, bị dơi cắn thì sao.” “Lúc đó chúng ta hoàn toàn không cứu được Kim gia nữa.” Hồ Bát Nhất nghe lời Vương Bàn Tử có chút đạo lý.

Quả thực nếu những người ở đây đều xảy ra chuyện, thì không một ai ra được.

Đừng nói là cái thân thể yếu ớt của Đại Kim Nha.

Anh ở đây, cầm đèn pin chiếu sang những nơi khác, xem có con đường nào an toàn hơn không!

Hồ Bát Nhất quay người, nhìn về phía mê cung trên đỉnh đầu, hoàn

toàn không có chỗ nào có thể leo lên!

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở một phần nhô ra trên tường.

“Hai vị, xem kìa.” Anh không dám trực tiếp đưa ra kết luận, gọi hai người kia cùng xem.

Ánh đèn pin dừng lại ở phần nhô ra trên tường.

Hai người nhìn theo ánh sáng.

“Tôi có bị hoa mắt không?

Cú ngã vừa rồi làm tôi choáng váng à, cái thứ đó không phải đang động sao?” Vương Bàn Tử nheo mắt nói: “Đâu cơ!” “Cái đó!” Giọng Hồ Bát Nhất vừa dứt, nơi ánh đèn pin chiếu vào động đậy.

Vương Bàn Tử sợ đến mức muốn hét lên, bị Hồ Bát Nhất dùng tay bịt miệng lại, không kêu ra tiếng.

Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn.

Cậu ta hạ thấp giọng, thở hổn hển nói: “Không phải là thứ bẩn thỉu của lão đại gia đó sao?” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Anh bắt đầu có chút tò mò về nơi này.

“Đây rốt cuộc là nơi nào?” Nơi này chắc chắn có những bí mật chưa được phát hiện.

“Tôi nói này, hay là chúng ta quay lại đi!” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang chuẩn bị quay người, thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trương Lân.

“Không có đường!” Hai người quay đầu lại, con đường trước đó đã biến mất.

Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ khó tin.

Rõ ràng lúc đi vào có một con đường, bây giờ trong nháy mắt đã

biến mất.

Giờ thì hay rồi, không quay lại được nữa.

Lúc này, Hồ Bát Nhất có chút không quyết định được.

"Vậy bây giờ làm sao!" Anh đặt ánh mắt lên người Trương Lân, muốn có được câu trả lời từ đó.

Nhưng không đợi anh mở miệng, Vương Bàn Tử ở bên cạnh đã nói: "Tôi thà để dơi cắn tôi, cũng không thể để nó cắn tôi.

Chúng ta đi vào cái hang hẹp đó đi!" Hồ Bát Nhất gật nhẹ đầu, cảm thấy lời cậu ta không có vấn đề.

Ở lại đây, quỷ biết sẽ xuất hiện những thứ kỳ quái gì.

Trương Lân cũng không có dấu hiệu phản đối.

Thấy không ai phản đối, Vương Bàn Tử nói: "Cứ coi như không thấy gì!

Chúng ta cứ thế đi qua!" Ba người đi về phía hang hẹp.

Vương Bàn Tử miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đều không thấy, không thấy, đều là ảo giác, đều là ảo giác!

Tôi đều không thấy." Miệng tuy nói vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thật quay lại, liếc nhìn khuôn mặt của Trương Lân.

Trương Lân biết lúc này Vương Bàn Tử sẽ quay đầu lại, nên đã sớm đứng sau lưng cậu ta.

Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ gượng gạo, miệng thì nói không quay đầu, nhưng thực tế lại quay lại.

Lúc này, trong miệng vẫn đang niệm chú.

"A a!

Đều là ảo giác, a a đều là ảo giác!" Rồi từ từ quay đầu lại.

Ba người đi đường đều rất cẩn thận, sợ làm kinh động những con dơi đang treo ngược kia.

“Lão Hồ, tôi cảm thấy trong miệng có vị gì lạ!” Vương Bàn Tử dùng lưỡi liếm liếm môi, cảm thấy hình như mùi vị có chút quen thuộc.

Chương 24

"Tay cậu không phải vừa sờ phải phân đấy chứ!" Hồ Bát Nhất nghe lời Vương Bàn Tử, dừng bước ngây người, quay đầu nhìn cậu ta, nhìn chằm chằm vài giây rồi nói: "Vừa rồi có phân dơi rơi xuống vai tôi, tôi đã phủi nó đi." "Dùng tay à?" Hồ Bát Nhất dùng một ánh mắt nhìn kẻ thiểu năng nhìn cậu ta: "Chân tôi có với tới vai được không?" Vương Bàn Tử bị một câu nói chặn họng không còn chút tức giận nào.

Sau đó không nói gì nữa.

Ba người chậm rãi tiến về phía trước.

Mỗi bức tường đều treo đầy dơi, trông đặc biệt ngột ngạt.

Họ rón rén, sợ gây ra tiếng động, làm kinh động những con dơi này.

Nếu không cẩn thận, có ra được hay không cũng khó nói.

Càng đi về phía trước, độ cao có thể đi càng ngày càng thấp, đến nỗi phải cúi người mới đi qua được.

Trương Lân không biết từ lúc nào đã đi đầu tiên trong ba người.

Lúc này, lối đi cũng trở nên ngày càng hẹp, cũng ngày càng thấp, cần phải bò mới tiến lên được.

Trương Lân bò đầu tiên, Vương Bàn Tử ở giữa, cuối cùng là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử đeo ba lô, khoảng cách đến những con dơi trên đỉnh chỉ còn một chút.

Cậu ta lắc lư trái phải, vô cùng nguy hiểm!

Anh vỗ vỗ vào đùi Vương Bàn Tử, thấy cậu ta quay đầu lại, liền nói nhỏ: "Tháo ba lô ra!" Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó bắt đầu tháo ba lô sau lưng ra.

Ba người mông vặn trái, vặn phải, bò về phía trước.

Lúc này, khoảng cách với những con dơi rất gần, chỉ cần hơi không chú ý là sẽ chạm vào.

Nhưng những điều này đối với Trương Lân lại khá dễ dàng, có thể nói là hoàn toàn không có độ khó.

Anh hoàn hảo tránh được những con dơi treo ngược.

Ngược lại, Vương Bàn Tử ở phía sau không dễ dàng như vậy.

Thân hình cậu ta khá to lớn, bò ở nơi chật hẹp có chút khó khăn.

Hồ Bát Nhất ở phía sau hiện tại mồ hôi đầm đìa.

Không phải là bò về phía trước khó khăn, mà là tư thế bò của Vương Bàn Tử phía trước thật sự quá đáng sợ.

Có mấy lần mông của cậu ta suýt nữa chạm vào dơi.

Nếu thật sự chạm vào, Vương Bàn Tử to như vậy mà chặn ở đó, lúc đó chạy cũng không chạy được, sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho dơi trong hang.

"Này, Bàn Tử, cẩn thận một chút, trên mông cậu có một con dơi, đừng chạm vào." Một câu nói ra, cả ba người đều không dám động.

Trương Lân nghe vậy, quay lại nhìn.

Con dơi đó cách mông Vương Bàn Tử chỉ vài milimet.

Chỉ cần Vương Bàn Tử hơi động đậy một chút, chắc chắn sẽ chạm vào và bị kinh động.

Vương Bàn Tử cũng cảm nhận được không khí căng thẳng, không

dám động.

"Từ từ!" Hồ Bát Nhất ở phía sau nói nhỏ.

Vương Bàn Tử gật đầu.

Trương Lân cũng quay đầu lại.

Khi ba người chuẩn bị đi tiếp, đúng lúc này.

"Phụt!" Một âm thanh rất có mùi vị, từ mông Vương Bàn Tử truyền ra.

Cả ba người lúc này đều ngây người.

Trương Lân biết Vương Bàn Tử sẽ gây ra chuyện ở đây, nên ngay từ đầu, anh đã đi đầu tiên.

Đây là quyết định được đưa ra để đề phòng những chuyện như vậy xảy ra!

Với thân thủ của mình, anh có thể ra ngoài đầu tiên, sau đó nhanh chóng tiếp ứng hai người ở phía sau, có thể giảm thiểu tổn thất.

Nhưng Vương Bàn Tử thật sự rất có chí tiến thủ, giống hệt như trong kịch bản mà Trương Lân đã biết.

Biểu cảm của Hồ Bát Nhất ở phía sau là đặc sắc nhất, vừa kinh ngạc vừa tức giận!

Mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào con dơi trên mông Vương Bàn Tử.

Nếu con dơi đó tỉnh lại, phát hiện ra ba người, vỗ cánh hai cái, trong không gian chật hẹp như vậy, tuyệt đối sẽ đánh thức những con dơi xung quanh.

Lúc đó, cảnh tượng không muốn thấy nhất sẽ xuất hiện.

Vương Bàn Tử lúc này trong lòng vừa áy náy vừa sợ hãi.

“Tôi!

Tôi!

Tôi!

Tôi thật sự…!” “Phụt!” Lại một tiếng nữa.

Cảm giác như sợ một tiếng không đủ đánh thức, lại phải thêm một tiếng nữa.

Hồ Bát Nhất ở phía sau suýt nữa đã ra tay đánh cậu ta.

Có thể nhịn được đều là nể mặt những con dơi bên cạnh.

“Chuyện nhỏ, tôi lại không khống chế được, thật sự không cố ý!” “Phụt!” Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, lại một tiếng nữa.

Liên tiếp ba tiếng, không đánh thức chúng cũng khó.

Hồ Bát Nhất mắt dán chặt vào con dơi trên mông Vương Bàn Tử, đèn pin cũng không dám dời đi nơi khác.

Con dơi đó bắt đầu phát ra âm thanh nhỏ, đầu nó bắt đầu lắc lư trái phải, dần dần mở rộng đôi cánh.

Vương Bàn Tử cũng cảm nhận được động tĩnh trên mông mình, không dám thở mạnh.

Hiện tại Vương Bàn Tử đã mồ hôi đầm đìa.

Nhưng như vậy cũng không ngăn được con dơi đó tỉnh lại!

Con dơi vỗ cánh mấy cái, đột nhiên hạ xuống cắn vào mông cậu ta.

“A!…” Cảm giác đau đớn đột ngột, cậu ta không khống chế được, trực tiếp hét lên.

Chương 25

Một tiếng hét đã làm kinh động tất cả những con dơi gần đó.

Tiếng vỗ cánh của dơi vang lên khắp nơi.

Lập tức, bóng đen bao trùm.

Trương Lân thấy tình hình không ổn, lập tức bò về phía trước.

Hồ Bát Nhất ở cuối cùng, vội vàng vỗ vỗ Vương Bàn Tử.

"Mau đi đi, còn ở lại đây làm thức ăn cho lũ dơi này à!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất ở phía sau, cậu ta một bên ôm mông, một bên bò về phía trước.

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất đến được lối ra của con đường hẹp.

Trương Lân ra ngoài đầu tiên, đứng bên cạnh hang động.

Anh ước chừng theo kích thước của hang động, nếu Vương Bàn Tử ra ngoài trực diện, chắc chắn sẽ bị kẹt lại.

Lúc đó, Hồ Bát Nhất bị chặn bên trong sẽ thảm.

Anh đưa tay ra, nắm lấy vai Vương Bàn Tử, một tay kéo ra ngoài.

Cậu ta nghiêng người, dễ dàng bị kéo ra.

May mà Trương Lân đi trước một bước, ra ngoài đầu tiên, kéo ở cửa hang.

Nếu Vương Bàn Tử đi đầu, Hồ Bát Nhất và Trương Lân hai người chắc chắn đều sẽ bị dơi cắn nát.

Sau khi cả ba người đều ra ngoài, không dừng lại một khắc nào, co giò bỏ chạy.

Dơi ở phía sau đuổi theo không rời, một mảng đen kịt, còn có tiếng kêu đặc thù của dơi, khiến người ta rợn tóc gáy.

Trương Lân quay đầu lại nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đã bị kéo ra một khoảng cách, không theo kịp bước chân của anh.

Lũ dơi phía sau sắp đuổi kịp.

Thấy vậy, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nhảy một cái ra sau lưng họ.

"Mấy cậu đi trước!" Nói xong, anh cầm đao trong tay, chắn sau lưng họ.

Bốn chữ đơn giản, đã ghi sâu vào lòng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Lúc này, hình ảnh của Trương Lân trong lòng họ như một vị chiến thần.

Dáng vẻ ngẩng cao đầu ưỡn ngực đó đã in sâu vào tâm trí họ.

Nhưng Hồ Bát Nhất không phải là người sẽ bỏ rơi bạn đồng hành.

Anh ta nhíu mày nói: "Một mình cậu ấy đối phó với nhiều dơi như vậy, sơ sẩy một chút là sẽ...!" Mấy chữ cuối cùng, anh ta không nói ra.

Không dám tưởng tượng một người như vậy lại có kết cục bi thảm.

Anh ta cũng không muốn điều đó xảy ra!

Trong mắt Hồ Bát Nhất, người thanh niên này tuy trầm mặc ít nói, nhưng lần nào cũng âm thầm cống hiến, ngấm ngầm bảo vệ mọi người.

Không thích nói nhiều, nhưng lại luôn âm thầm trả giá, dùng hành động thực tế để quan tâm và bảo vệ những người xung quanh.

Thường xuyên vì cứu người khác mà đẩy bản thân vào hiểm cảnh.

Giống như bây giờ.

Chỉ nói vỏn vẹn bốn chữ.

Sau đó dứt khoát đứng chắn sau lưng họ.

Trong tình huống này, Vương Bàn Tử lại lý trí hơn Hồ Bát Nhất rất nhiều.

Cậu ta hiểu rõ.

Nếu hai người họ ở lại, chỉ mang đến phiền phức không cần thiết cho Trương Lân.

Không hề khoa trương, họ chính là hai gánh nặng.

Nếu chỉ có một mình.

Với thân thủ của cậu ấy, chắc chắn có thể toàn thân trở ra.

"Hồ gia, cậu nghe tôi nói một câu đi, mấy con dơi con con này, với thân thủ của em họ tôi, chắc chắn có thể rút lui an toàn!

Sẽ không có chuyện gì đâu!" "Hồ gia, chúng ta đi trước đi, ở lại đây chỉ tổ thêm phiền cho cậu ấy thôi!" Vương Bàn Tử cứ kéo tay anh ta.

Những lời này của cậu ta, Hồ Bát Nhất thực ra đều nghe lọt tai, cũng hiểu rõ những đạo lý đó.

Nhưng cứ thế mà đi, thật sự không cam lòng.

Lời của Vương Bàn Tử thực ra không sai, hai người họ ở lại chẳng có tác dụng gì.

Đến lúc đó còn trở thành gánh nặng.

Hồ Bát Nhất cắn răng.

Cùng Vương Bàn Tử chạy đi.

Bầy dơi đã ở ngay trước mắt Trương Lân.

Lúc này, sắc mặt anh trầm tĩnh, không nhìn ra một tia gợn sóng.

Hoàn toàn không vì đàn dơi đen kịt mà trở nên hoảng loạn.

Anh cởi áo trên người ra.

Cầm trong tay múa liên tục, như thể đang vung một cây roi!

Từng chiêu từng thức.

Mỗi lần vung lên, lại có không ít dơi rơi xuống.

Anh vừa lùi vừa vung áo.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên.

Khiến Trương Lân vô cùng bất ngờ.【Đinh!

Phát hiện Ký chủ thể hiện thành công phẩm chất âm thầm cống hiến, bảo vệ đồng đội của Trương Linh!

Chương 26

Thưởng tiến độ phẫn diễn 1%】【Chúc mừng Ký chủ, tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 15.5%】Thật không ngờ, làm như vậy cũng có thể nhận được độ phẫn diễn.

Giờ thì anh đã biết, tiếp theo chỉ cần cố gắng phẫn diễn càng giống, chắc chắn sẽ nhận được phần thưởng tiến độ.

Thân thủ của anh vô cùng nhanh nhẹn.

Không một con dơi nào chạm được vào người.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chạy thục mạng.

Tuy phía sau có Trương Lân bọc hậu, chặn lại phần lớn bầy dơi.

Nhưng vẫn có hơn chục con lọt ra.

Chúng đang đuổi theo hai người.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn, xem Trương Lân đã đuổi kịp chưa.

Mỗi lần quay lại.

Vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Lòng họ cũng nóng như lửa đốt.

Dù anh có lợi hại đến đâu, cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Hồ gia, cậu nói xem, em họ tôi có thoát ra được không?" Hồ Bát Nhất nghe vậy, có chút nhíu mày.

"Sao lại không!

Sao cậu lo lắng thế, lúc nãy còn kéo tôi chạy ra!

Sao không ở lại?" Vương Bàn Tử nghe ra được chút tâm trạng

không vui trong lời nói của Hồ Bát Nhất.

Cậu ta vội giải thích: "Thật đấy, nếu chúng ta ở lại, cậu ấy còn phải chăm sóc chúng ta, lúc đó chưa chắc đã ra được." "Đó là cách lý trí nhất rồi, nhưng dù gì đó cũng là em họ tôi, có giỏi đến mấy tôi cũng lo chứ!" Hai người vừa chạy vừa nói.

Họ vòng quanh một cây cột hai vòng.

Cố gắng cắt đuôi lũ dơi phiền phức này.

Rõ ràng là họ đã quá ngây thơ.

Lũ dơi này như keo dính.

Cắt thế nào cũng không xong.

"Lão Hồ!

Cậu chắc chắn Lão Kim đã vào động dơi không?

Nhiều dơi như vậy, Vương Bàn Tử bắt đầu nghi ngờ, với lá gan của Lão Kim, sao dám chui vào đó!" "Thằng khốn đó còn sống mà ra được không?" Hồ Bát Nhất vừa chạy vừa nói.

Anh cũng có chút nghi ngờ, không biết bây giờ Đại Kim Nha còn sống hay không.

Cái thân hình gầy gò đó không đủ cho lũ dơi hút hai ngụm.

Anh vừa chạy, vừa quay đầu xua đuổi lũ dơi.

Vương Bàn Tử vì vậy mà không chú ý dưới chân.

Một cái hố lớn xuất hiện ngay trước mặt cậu ta.

Lúc phát hiện thì đã muộn, thân hình cậu ta đã nghiêng về phía trước.

Cả người sắp ngã xuống.

Lúc này, cậu ta vô cùng nhanh nhạy dùng hai tay bám chặt lấy mép

hố.

Cứ như vậy chống đỡ, khiến cậu ta không bị rơi xuống.

Nhưng tình trạng này, Vương Bàn Tử cũng không trụ được bao lâu.

Cả cơ thể không có một điểm tựa nào.

Cậu ta lo lắng hét lớn.

"Lão Hồ!" Nghe tiếng gọi.

Hồ Bát Nhất lập tức chạy đến bên cạnh, cúi người nắm lấy vai Vương Bàn Tử.

Kéo cậu ta lên.

Được đỡ dậy, Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán.

Thở phào một hơi thật dài.

Hồ Bát Nhất sau khi đỡ cậu ta dậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện phía trước không xa có một cái hốc!

Anh chỉ vào cái hốc đó nói: "Chúng ta chui vào đó trước!" Vương Bàn Tử thuận theo hướng tay anh chỉ nhìn thấy cái hốc.

"Được!" Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh xua dơi.

Để Vương Bàn Tử chui vào trước.

"Ối!

Lão Hồ tôi bị kẹt rồi!" Quay đầu lại thấy mông của Vương Bàn Tử kẹt cứng ở cửa hốc không nhúc nhích được.

Hồ Bát Nhất không chút nể nang dùng hết sức đá một cước vào mông cậu ta.

Trông có vẻ hơi giống đang trả thù riêng!

“A!” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng như heo bị chọc tiết.

Có thể biết cú đá đó mạnh đến mức nào.

Sau khi cả người lọt vào trong, Hồ Bát Nhất không do dự, cũng lập tức chui vào.

Anh lấy một tảng đá chặn cửa hốc.

Sau đó dùng ba lô che lại.

Chặn toàn bộ lũ dơi ở bên ngoài.

Lúc này Hồ Bát Nhất không nhịn được nữa mà cằn nhằn: “Tao nói này, lúc khác không đánh rắm, sao lại nhằm đúng lúc này mà đánh?

Hả!” “Tôi cũng không kiểm soát được mà, với lại mông tôi chẳng phải cũng bị một cước rồi sao?” Nhìn bầy dơi hung hãn như vậy, rồi nghĩ đến thân hình gầy yếu của Lão Kim: “Lão Hồ!

Chương 27

Lão Kim không bị lũ dơi ăn thịt rồi chứ?" "Cút đi!" "Chặn kỹ vào!" Lực va đập của bầy dơi ngày càng lớn, có thể cảm nhận rõ ràng số lượng của chúng tăng lên đột ngột.

Hai người dùng sức đến mức biểu cảm trên mặt đều có chút méo mó.

Sau khoảng hai phút, động tĩnh bên ngoài ngày càng nhỏ lại.

Tâm trạng căng thẳng bắt đầu hơi thả lỏng.

Hai người lúc này đều thở hổn hển.

"Hết động tĩnh rồi nhỉ!" "Chắc là vậy rồi!" "Đi!" Hai người từ từ bỏ ba lô trong tay xuống.

Chừa ra một khe hở, quan sát bên ngoài.

Sau khi xác nhận không còn dơi.

Mới bỏ hẳn ba lô xuống.

Hồ Bát Nhất nhìn bên ngoài không còn một con dơi nào, nói với Vương Bàn Tử.

"Ra thôi!" Hồ Bát Nhất đi ra trước.

Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Lúc chạy trốn họ đều không quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Bây giờ không còn dơi.

Họ bắt đầu yên tâm cầm đèn pin đi dạo xung quanh!

"Ối!" Vương Bàn Tử hét lên một tiếng kinh ngạc.

Lập tức thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất.

Quay đầu lại, phát hiện có một người đang đứng trong bóng tối.

Người đó từng bước từng bước đi ra khỏi bóng tối.

Thấy rõ dáng vẻ người đó.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Người đó không ai khác chính là Trương Lân đã bọc hậu giúp họ!

Vương Bàn Tử kích động lao lên ôm chầm lấy anh!

"Huynh đệ, không sao chứ!" Cậu ta thật sự lo lắng, Trương Lân đối mặt với bầy dơi đó sẽ xảy ra chuyện.

Bây giờ xem ra, không có chuyện gì cả.

Trên người cũng không có một vết thương nào.

Lúc này Trương Lân không mặc áo.

Thân hình cân đối, những cơ bắp đó tuy không đặc biệt nổi bật.

Nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng mạnh mẽ!

Vương Bàn Tử nhìn thấy mà không nhịn được nuốt nước bọt.

Cậu ta chưa bao giờ có thân hình như vậy.

Sức hấp dẫn từ thân hình đó chỉ kéo dài một lúc.

Trên người Trương Lân có một thứ, vẫn luôn thu hút ánh mắt của cậu ta.

Hình xăm Kỳ Lân.

Sống động như thật, giống như một con Kỳ Lân thật đang nhập vào.

Lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy hình xăm như vậy, nửa thân bên trái như có một con Kỳ Lân sống đang bám vào.

Nhưng không lâu sau, hình xăm Kỳ Lân dần dần biến mất.

Cuối cùng như chưa từng xuất hiện.

Nhưng hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Lân lúc nãy thực sự đã gây ra một cú sốc lớn cho cậu ta.

Cậu ta hơi sững sờ một lúc, mới phản ứng lại là Trương Lân không mặc áo.

Hồ Bát Nhất lập tức cởi áo khoác của mình đưa cho anh.

Trương Lân không nói một lời, nhận lấy áo khoác.

Mặc vào người.

Sau đó ngồi xuống một tảng đá bên cạnh.

Nhắm mắt dưỡng thần.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy vậy cũng không làm phiền.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, hai người bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này, Vương Bàn Tử mới nhìn rõ cái hốc mà họ vừa trốn.

"Hầy!

May mà có cái đỉnh này, nếu không chúng ta đã bị lũ dơi đó cắn chết rồi." Nghe lời Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lập tức phản bác: "Phải may là có tiểu ca Trương, nếu không có cậu ấy chặn lại phần lớn lũ dơi, chúng ta làm gì có cơ hội trốn vào trong hốc!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh gật đầu lia lịa như giã tỏi.

Cậu ta hiểu rất rõ, nếu không có Trương Lân, không chừng bây giờ họ đã không thể đứng đây nói chuyện.

Hồ Bát Nhất nói xong cũng quay người, nhìn cái đỉnh lớn đã trở thành nơi trú ẩn cho họ vào thời khắc quan trọng.

Cái đỉnh lớn nghiêng đổ trên mặt đất.

Một vài tảng đá chồng chất lên trên, tạo thành một cái hang động.

“Mà nói đi cũng phải nói lại, tại sao ở đây lại có một cái đỉnh chứ!” Vương Bàn Tử không hiểu tại sao ở đây lại xuất hiện một cái đỉnh lớn.

Hồ Bát Nhất nhìn cách bài trí xung quanh, đại khái đoán ra: “Để tôi nói cho cậu biết!

Cái đỉnh này, người xưa dùng để tế tự hoặc ghi chép những sự kiện quan trọng!

Cậu có biết không?” Phía bên kia của cái đỉnh không bị đá đè lên.

Anh dùng đèn pin chiếu vào.

Chương 28

Trên đó có một số văn tự cổ.

Hồ Bát Nhất dùng tay phủi lớp đất phủ trên đó, nhẹ nhàng gạt đi.

“Từ minh văn trên đó phân tích, đây là đồ thời kỳ đầu Tây Chu!” Vương Bàn Tử vừa nghe thấy, hai mắt liền sáng rực.

Lưng cũng ưỡn thẳng.

Cả người trông vô cùng phấn chấn.

Khóe miệng cũng bắt đầu nhếch lên.

Giây phút này có lẽ cậu ta đã quên mất mục đích chính của chuyến đi này là cứu Đại Kim Nha.

“Nhà Tây Chu à?” Tay cậu ta bất giác bắt đầu vuốt ve chân đỉnh.

Hồ Bát Nhất quay người nhìn sang chỗ khác.

Sau đó dùng đèn pin trong tay chiếu vào một khu vực.

“Bệ tế!

Thấy chưa, cái đỉnh này vốn dĩ nên được đặt ở đó!” Cậu ta chớp chớp mắt, quay đầu hỏi Hồ Bát Nhất.

“Tế ai?” Vương Bàn Tử hắng giọng, hạ thấp giọng nói: “Không phải là tế mấy thứ bẩn thỉu chứ?” “Tôi làm sao mà biết được!

Cậu nghĩ sao!” Tâm trí Hồ Bát Nhất hoàn toàn không đặt ở đó.

Ngược lại Vương Bàn Tử lại vô cùng để ý đến cái đỉnh lớn.

“Tôi thấy thế này!

Món đồ tốt như vậy mà to quá!

Chậc!

Chúng ta không mang đi được rồi.” Nghe lời Vương Bàn Tử, trong lòng anh cũng cạn lời, lúc này rồi mà còn quan tâm đến chuyện này.

Anh nảy ra ý định trêu cậu ta một chút!

“Đúng vậy!

Nếu chúng ta mang được về, cũng đổi được mấy tòa nhà đấy!” Câu nói này vừa thốt ra, khiến cậu ta có chút dở khóc dở cười.

Báu vật lớn như vậy nhìn thấy mà không lấy đi được, thật sự không cam tâm.

Cậu ta sờ sờ chân đỉnh nói: “Hay là chúng ta tháo một cái chân mang đi là được rồi?” Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Được thôi!

Có thể thử!” Vương Bàn Tử bây giờ có lòng mà không có sức.

“Vấn đề là bây giờ không có đồ nghề tiện tay!” Có vội cũng vô ích.

Chỉ có thể đứng đó nhìn!

Lúc này Hồ Bát Nhất thông minh đã chỉ cho Vương Bàn Tử một chiêu, nhướn mày nói: “Không có đồ nghề thì có thể dùng răng cắn!” Vương Bàn Tử vẻ mặt như đã hiểu.

Thật sự tìm trên chân đỉnh xem chỗ nào có thể hạ miệng!

“Chà!

Chỗ này cũng không có chỗ nào hạ miệng được!” Cậu ta còn tùy tiện tìm một chỗ, há miệng ra cắn vào cái chân đỉnh đó.

Hồ Bát Nhất đưa tay vỗ vào đầu Vương Bàn Tử.

Thật hết nói nổi, Vương Bàn Tử nhìn thấy cái đỉnh lớn xong, đầu

óc cũng không thèm hoạt động nữa.

“Cậu làm gì đấy!” Bị vỗ một cái như vậy, Vương Bàn Tử có chút ngơ ngác nhìn anh.

“Chúng ta xuống đây làm gì, chúng ta đến cứu Lão Kim, không phải đến để phát tài!” “Với lại, dùng răng cắn là nghề của Lão Kim mà!” Vương Bàn Tử lúc này mới lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng ha!

Ông ấy có cái răng vàng...” Lời chưa nói hết, cậu ta bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ấy!” Cậu ta kêu lên một tiếng, sau đó đưa tay đẩy anh, vẻ mặt tức giận nói: “Lúc nào rồi, còn lấy tôi ra làm trò đùa.” Hồ Bát Nhất thấy cậu ta cuối cùng cũng phản ứng lại, nở một nụ cười, trông có vẻ khá vui.

Thấy bộ dạng đó của Hồ Bát Nhất, cậu ta càng thêm ấm ức: “Chuyến này chúng ta không phải quá oan uổng sao?

Khó khăn lắm mới thu được chút đồ tốt, kết quả lại bị người ta lừa, chạy tới chạy lui Lão Kim lại biến mất.” “Ai!

Nhìn thấy một món đồ quý giá như vậy, chúng ta lại không mang đi được, tôi nói cậu nghe!

Lão Hồ, yêu tiếc gì thì tiếc, hôm nay dù có phải bẻ, tôi cũng phải bẻ cái chân này xuống!” Cậu ta nói xong liền bắt đầu bẻ cái chân đỉnh, dùng hết sức bình sinh, ra sức bẻ.

“Thôi được rồi, tôi hỏi cậu, kíp nổ của Mã Đại Đảm cậu vẫn mang theo chứ!” “Mang theo, vẫn ở trong túi!” Nói xong, tay cậu ta dừng lại.

Vẻ mặt đầy khâm phục nhìn anh.

“Đúng rồi!

Lão Hồ, chúng ta dùng thuốc nổ cho nổ nó ra là được mà!” Cậu ta bắt đầu tìm ba lô.

Đối với sự hiểu biết của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng vô cùng cạn lời!

Anh che mặt, thậm chí còn nghi ngờ bây giờ Vương Bàn Tử đã mất khả năng suy nghĩ.

Trong đầu cậu ta bây giờ chỉ có cái đỉnh.

“Nghèo đến phát điên rồi à, tôi dùng kíp nổ để phá một con đường ra, nếu không chúng ta ra ngoài bằng cách nào!” “Vậy thì đi phá đi!” Vương Bàn Tử nghe hiểu ra, không phải để phá cái đỉnh, lập tức từ bỏ việc tìm ba lô, lại bắt đầu dùng tay không bẻ đỉnh.

Đúng lúc này, một mùi hương không biết từ đâu bay tới.

Thu hút mũi của Hồ Bát Nhất.

“Chờ chút, cậu có ngửi thấy mùi hương gì không?

Hình như tôi đã ngửi thấy ở đâu đó rồi!” Vương Bàn Tử dừng tay, hít hít mũi.

“Có mùi hương à!” Cậu ta lập tức quay người, vỗ vỗ vào cái đỉnh lớn sau lưng nói: “Ấy!

Trong đỉnh đang hầm thịt!” Nói xong, cậu ta úp mặt vào chân đỉnh bắt đầu ngửi.

Nhưng trên đỉnh lại không ngửi thấy mùi hương đó.

“Không đúng!

Chương 29

Mùi không phải từ cái đỉnh tỏa ra.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của mùi hương!

Lúc này, Trương Lân đang ở bên cạnh mở mắt ra.

Anh cũng ngửi thấy mùi hương này.

Anh biết mùi hương này tỏa ra từ miếng ngọc bội hình rồng.

Anh đứng dậy, đi đến trước cửa hang mà Vương Bàn Tử suýt chút nữa rơi xuống.

Ngồi xổm bên cạnh hít hít, xác định mùi hương từ bên trong tỏa ra.

Không nói một lời, anh trực tiếp nhảy xuống.

Bị Vương Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy, vội vàng kêu lên: “Lão Hồ, Lão Hồ, có một cái hố!

Mùi hương hình như từ trong đó tỏa ra.” Hồ Bát Nhất vội vàng chạy đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Hướng vào trong hố hít hít.

“Thật thơm!

Cậu tìm thấy à?” Vương Bàn Tử lắc đầu nói: “Không!

Không phải tôi!

Là huynh đệ Trương Lân nhảy xuống rồi!” Nghe câu trả lời, anh sững sờ, mở miệng nói: “Vậy sao không nói sớm, còn đứng đó ngây ra làm gì, mau xuống đi!” Nói xong Hồ Bát Nhất nhảy vào trong.

Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Bên dưới hố không cao, phải khom lưng mới đi được.

Khi xuống dưới, mùi hương đó đã biến mất.

Đi về phía trước hai bước, họ nhìn thấy Trương Lân đang ngồi xổm cách đó không xa.

Hai người vội vàng chạy lại gần.

Đến gần xem, là một bộ xương khô mặc quần áo.

Hồ Bát Nhất cúi xuống trước bộ xương khô đó.

Bắt đầu ngửi.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ khó tin.

Cậu ta cảm thấy hôm nay mình đã phát hiện ra một bí mật động trời.

"Ấy!

Khẩu vị nặng thật!" Hồ Bát Nhất nghe xong, có chút tức giận, miệng Vương Bàn Tử lúc nào cũng không nói được lời nào đứng đắn!

"Cậu mới khẩu vị nặng!

Cậu không thấy mùi hương, là từ trên người ông ấy tỏa ra sao?

Chỉ là sau khi xuống đây, mùi hương hình như đã bị gián đoạn, trên người ông ấy, tôi chỉ ngửi thấy một chút thôi!" Nói xong, anh bắt đầu tìm kiếm trên quần áo của bộ xương khô.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng đưa tay ra bắt đầu tìm.

Đèn pin của hai người đều tập trung vào bộ xương khô.

Mùi hương lúc nãy bị gián đoạn, là vì miếng ngọc bội hình rồng có mùi hương đó đã bị thu lại.

Đó là vật phẩm quan trọng để giao nộp nhiệm vụ.

Cho nên sau khi ngửi thấy mùi hương, anh đã nhảy xuống đầu tiên.

Thu lại miếng ngọc bội hình rồng trên người ông ấy.

Về phần những thứ khác trên bộ xương, anh không động đến.

Cũng không có hứng thú đó.

Sau đó Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất theo xuống.

"Lão Hồ!

Nhìn xem đây là gì?" Chỉ thấy Vương Bàn Tử từ cổ bộ xương, lấy ra một sợi dây chuyền!

Trên đó treo một vật phẩm hình sừng nhỏ.

Hồ Bát Nhất nhận lấy vật phẩm từ tay Vương Bàn Tử.

Sau khi thổi sạch bụi trên đó, trên chiếc sừng nhỏ đó khắc hai chữ: Mô Kim!

"Mô Kim Phù à!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử kích động giật lại Mô Kim Phù đó.

Cưỡng ép giật nó ra khỏi cổ bộ xương.

"Mẹ kiếp!" Cậu ta cầm đèn pin trong tay xem xét kỹ lưỡng.

"Nếu đây là Mô Kim Phù, vậy ông ta là ai?" "Mô Kim Giáo Úy!" Hồ Bát Nhất nói ra thân phận của bộ xương khô.

Vương Bàn Tử kinh ngạc một trận!

Mắt cũng sắp trợn ra ngoài.

Ngược lại Trương Lân vẻ mặt điềm tĩnh, ánh mắt như gương.

Thực ra anh đã sớm biết thân phận của bộ xương khô.

Mô Kim Giáo Úy Kim Toán Bàn!

Theo vai vế.

Là nhị sư bá của ông nội Hồ Bát Nhất.

Cũng có chút duyên nợ với Hồ Bát Nhất!

Xuất thân từ gia đình thương nhân, miếu Ngư Cốt này thực ra là do ông ta xây dựng.Là người tinh ranh xảo quyệt, nhưng lòng dạ chính trực.

Một chiếc bàn tính bằng vàng ròng không bao giờ rời tay, trên hạt bàn tính và khung bàn tính khắc đầy số thiên can địa chi, dùng để diễn số thuật ngũ hành, chiêm bốc phương vị bát môn.

Đáng tiếc báu vật như vậy đã bị nứt vỡ trước khi chết.

Cũng có chút đáng tiếc.

Chương 30

Một thân bản lĩnh.

Đáng tiếc cuối cùng lại bỏ mạng tại đây.

Trong lúc anh đang cảm khái trong lòng, giọng nói của Hồ Bát Nhất đã kéo suy nghĩ của anh trở lại.

“Sao ông ấy lại ở đây?” Hồ Bát Nhất đang nghĩ tại sao Mô Kim Giáo Úy lại ở đây.

“Ở đây có mộ!

Cho dù có mộ, theo minh văn trên cái đỉnh lúc nãy phán đoán, thì phải là mộ thời Tây Chu!” Trong lúc anh đang nói chuyện, Vương Bàn Tử đã lục lọi khắp người bộ xương khô.

Nhưng không tìm ra được thứ gì tốt.

“Lão Hồ, nếu là Mô Kim Giáo Úy, không phải nên có chút bảo bối sao!

Nhìn đồ đạc trong này xem, toàn đồ rách nát!

Chẳng phải là một tên nghèo rớt mồng tơi à!” Hồ Bát Nhất không để ý đến lời cậu ta, cầm đèn pin chiếu lên đầu.

Trên đỉnh đầu bộ xương có một cái lỗ thủng.

Vết thương chí mạng.

“Nhìn đi!” Theo giọng nói của Hồ Bát Nhất.

Ánh mắt của Trương Lân và Vương Bàn Tử đều nhìn sang.

“Tôi chưa bao giờ thấy vết thương như vậy!

Có lẽ là do mấy thứ bẩn thỉu đó gây ra!” “Xem ra đã chết được

một thời gian rồi, đã là tiền bối, lại để chúng ta gặp được!" "Chúng ta chôn cất ông ấy đi!" Đối với đề nghị này, Vương Bàn Tử không hề phản đối: "Được!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều đồng ý, Trương Lân tự nhiên cũng không phản đối.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh cầm Mô Kim Phù trong tay, nói với bộ xương khô: "Vậy, đây coi như là lễ tạ của ngài cho tôi nhé!

Cảm ơn nhé!" Nói xong không chút khách khí bỏ Mô Kim Phù vào túi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đưa bộ xương đến trước cái đỉnh lớn.

Sau đó dùng đá chất lên, chôn cất đơn giản.

Sau khi hoàn thành, Trương Lân dẫn đầu vái lạy vị tiền bối Mô Kim này.

Tuy không thuộc cùng một môn phái.

Nhưng cũng đã lấy của người ta một chút đồ. 【Đinh!

Ký chủ hoàn thành việc thể hiện lòng trắc ẩn và kính sợ sinh mệnh của Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh!

Thưởng độ phẫn diễn 1%】 【Chúc mừng Ký chủ, độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 16.5%】 Âm thanh của hệ thống không hề báo trước xuất hiện bên tai.

Lại âm thầm kiếm được độ phẫn diễn, tuy có hơi ít.

Nhưng ruồi có nhỏ cũng là thịt!

Có còn hơn không.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng theo sau vái lạy.

Sau khi mọi việc đã xong xuôi.

Ba người thu dọn đồ đạc, ba lô, chuẩn bị rời đi.

“A!” Một tiếng hét thảm thiết thu hút sự chú ý của họ.

Sau đó là một loạt tiếng bước chân hoảng loạn vang lên bên tai.

Tiếng bước chân ngày càng gần.

Cuối cùng xuất hiện trước mắt ba người chính là Đại Kim Nha đã đi lạc.

Đầu tóc rối bời, mặt mày xám xịt.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: “Cứu mạng!

Cứu mạng! ...!

Có ma!” Lúc chạy, đầu cũng không ngẩng lên.

Hoàn toàn không nhìn thấy ba người họ.

Sượt qua người họ!

Trương Lân không nói một lời, đuổi theo.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này có chút chưa phản ứng kịp.

Hơi sững sờ.

Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ mờ mịt, nhíu mày nói: “Người này trông quen quen!” Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh hơn một chút: “Nói nhảm!

Lão Kim!” Nói xong, lập tức đuổi theo.

“Ấy!

Hầy!

Hầy!

Kim gia, Kim gia!

Tìm được ông rồi!" Vương Bàn Tử vội vàng theo sau Hồ Bát Nhất, đuổi theo Đại Kim Nha.

Chân trước vừa đi, chân sau đàn dơi lại xuất hiện.

Trương Lân lúc này đang đuổi theo sát nút Đại Kim Nha.

Lúc đầu không đuổi kịp.

Xem ra Đại Kim Nha đã bị kích động không nhỏ.

Tiềm năng bộc phát khi chạy trốn.

Thật sự rất lớn.

Chương 31

Trương Lân dùng một chút sức, dễ dàng đuổi kịp.

Nhưng tay vừa chạm vào vai Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha toàn thân run lên.

Chạy thục mạng còn nhanh hơn.

Lúc này Trương Lân phát hiện, Đại Kim Nha cũng không phải thể lực không tốt, chỉ là chưa đến lúc phải liều mạng.

Ở cuối cùng, Vương Bàn Tử cũng vẻ mặt muốn chết.

Bởi vì sắp bị đàn dơi đó đuổi kịp rồi.

Vừa chạy, vừa quay đầu.

Thấy mấy thứ bẩn thỉu phát hiện trên vách đá lúc trước.

Hình như cũng đang đuổi theo.

Mỗi lần quay đầu, thứ đó lại đổi một vị trí khác.

Sợ đến mức Vương Bàn Tử vội vàng gọi Hồ Bát Nhất ở phía trước.

"Lão Hồ!" Bây giờ anh ta hoàn toàn không có tâm trí quay đầu.

Cứ bám theo sau Trương Lân và Đại Kim Nha.

Nhưng, khoảng cách với hai người họ ngày càng xa.

Sau một khúc cua thì không thấy người đâu.

Cũng không biết họ đi về hướng nào.

Đành phải dừng lại.

Vương Bàn Tử đuổi kịp, hỏi: "Lão Kim đâu rồi?" Hồ Bát Nhất lắc

đầu nói: "Thằng khốn đó chạy nhanh thật đấy!" Anh ta nhìn trái nhìn phải, không thấy bóng dáng Trương Lân và Đại Kim Nha đâu.

"Lão Hồ, tôi nói cậu nghe, đuổi theo chúng ta không chỉ có dơi, còn có mấy thứ bẩn thỉu khác nữa!" Vương Bàn Tử nói ra những gì mình đã thấy.

Vừa nghe, Hồ Bát Nhất cũng có chút căng thẳng.

"Thật hay giả!" "Thật đấy!" Đúng là họa vô đơn chí!

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh nói: "Vậy chúng ta phải mau tìm Lão Kim!" "Ừ!" Nhưng Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, một bóng người cũng không thấy, lo lắng nói: "Người đâu rồi!" Lại tìm kiếm một lần nữa nhưng không có một chút thông tin nào để xác định phương hướng.

"Ối!" Đột nhiên một tiếng kêu vang lên.

Khiến họ xác định được phương hướng.

"Lão Hồ, đằng kia, đằng kia có tiếng động!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người theo tiếng động chạy tới.

"Lão Kim!

Lão Kim!" Vừa chạy vừa gọi.

Theo tiếng động tiến vào một con hẻm cụt!

Ở cuối con hẻm cụt, Đại Kim Nha bây giờ đang ngồi bệt trên mặt đất.

Có Trương Lân đang đứng bên cạnh.

Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức xông vào.

Hồ Bát Nhất ở phía sau quan sát các bức tường xung quanh.

Và không vào ngay lập tức.

Đàn dơi sắp lao đến trước mặt Hồ Bát Nhất rồi.

“Bàn Tử!

Kíp nổ!” Nghe lời anh ta, Vương Bàn Tử lập tức lấy kíp nổ từ trong ba lô ra.

Ném về phía Hồ Bát Nhất.

Anh ta bắt được kíp nổ.

Lấy bật lửa từ trong túi ra.

Sau khi châm thuốc nổ.

Ném ra ngoài.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn!

Rung động dữ dội kèm theo bụi đất mù mịt.

Cuốn về phía bốn người.

“Mẹ kiếp!” Trước khi bốn người bị bụi đất nhấn chìm.

Vương Bàn Tử không quên bày tỏ cảm xúc của mình lúc này.

Không lâu sau, bụi đất tan đi.

Trên người mỗi người đều phủ một lớp bụi dày.

Trương Lân và hai người kia ngẩng đầu lên.

Bây giờ không nghe thấy bất kỳ tiếng dơi nào.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cầm đèn pin trong tay.

Đi đến nơi bị nổ.

Bây giờ hoàn toàn không còn đường.

Những tảng đá bị nổ vỡ đã chặn kín lối ra duy nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn những tảng đá chất đống nói: “Lần này thì hay rồi!” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhíu mày, thở dài một hơi.

“Ai!

Nhưng chúng ta cũng không ra được nữa rồi!” Hồ Bát Nhất quay đầu vẻ mặt khó hiểu nhìn cậu ta.

Chương 32

“Ý gì?” Do Hồ Bát Nhất lúc nãy không vào, cũng không quay người nhìn.

Không biết bên trong là một con hẻm cụt.

Lúc này quay đầu nhìn thấy một bức tường.

Mới hiểu tại sao Vương Bàn Tử lại nói câu đó.

Lần này thật sự là vào không được, ra cũng không xong.

“Ô!

Kim gia sao lại thành ra thế này?” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Đại Kim Nha.

Bước nhanh đến bên cạnh ông ta.

“Không sao chứ!

Lão Kim” “Lão Kim!” Mặc cho hai người gọi thế nào, ông ta vẫn cứ trợn trắng mắt.

Miệng lẩm bẩm.

“Ma!

Ma!

Ma!

Ma!” Hồ Bát Nhất sờ trán Đại Kim Nha.

Thân nhiệt có hơi cao.

Hai người đứng bên cạnh không ngừng gọi.

Nhưng Đại Kim Nha như bị trúng tà.

Hoàn toàn không để ý.

“Là tôi đây!

Tôi là Lão Hồ đây!” Nghe câu này, Đại Kim Nha lập tức phản ứng lại: “Hồ đại gia!” Không một chút do dự, nói năng vô cùng rõ ràng!

“Ấy!

Là tôi” Hồ Bát Nhất cũng không chút do dự, phản ứng cực nhanh tát cho ông ta một cái thật mạnh!

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh, xem có chút ngơ ngác.

Từng cái từng cái.

Xảy ra quá nhanh.

Nhưng một cái tát này xuống, đặc biệt hiệu quả.

Ánh mắt Đại Kim Nha cũng dần dần trở lại bình thường.

Cuối cùng cũng có chút dấu hiệu hồi phục.

“Hồ gia!” Vương Bàn Tử nghe thấy.

Một tay túm lấy má ông ta, quay sang hỏi: “Thế tôi là ai?” Đại Kim Nha nhìn chằm chằm một lúc lâu, ánh mắt lại bắt đầu mơ màng.

“Ừm! ...Heo!” Vương Bàn Tử không nói một lời, lại tát vào mặt ông ta.

Chát!

Một cái tát này mạnh hơn của Hồ Bát Nhất rất nhiều, tiếng vang cũng lớn hơn nhiều.

Đại Kim Nha từ từ quay đầu, nhìn kỹ, giọng như sắp khóc nói: “Bàn gia!” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thở phào một hơi thật dài.

Cuối cùng cũng bình thường rồi.

Có thể nhận ra hai người họ.

Hai người ngồi bệt xuống đất.

Nhưng mông chưa kịp nóng.

Đại Kim Nha đầu nghiêng một cái, ngất đi.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, tâm trạng vừa thả lỏng lại căng lên.

"Lại ngất rồi!" "Không phải!

Sợ chết khiếp rồi!" Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt lo lắng.

Nhíu mày nói: "Mặt ông ta bị dơi cắn, lúc nãy tôi sờ rồi, đang sốt đấy!" Vương Bàn Tử nhìn biểu cảm trên mặt anh biết, chuyện không đơn giản.

"Vậy làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử đứng bên cạnh gọi Đại Kim Nha.

Nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh.

Lúc này, Trương Lân từ nãy đến giờ im lặng không nói gì đã hành động.

Anh nhặt một viên màu đen trên mặt đất.

Một tay bóp miệng ông ta.

Banh ra.

Sau đó đút vào.

Không lâu sau Đại Kim Nha tỉnh lại.

"Khụ!

Khụ!

Khụ!" Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Mặt đầy kinh ngạc.

Vương Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

“Ối, vãi!

Chương 33

Thứ gì thế, sao mạnh vậy!

Vừa ăn vào đã có hiệu quả!" Đại Kim Nha sau khi tỉnh lại cứ ho sặc sụa, nhổ nước bọt, cả khuôn mặt gần như méo mó.

Có thể từ biểu cảm đó thấy được, mùi vị chắc chắn không dễ chịu.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng nhặt một viên trên mặt đất.

Đưa lên mũi ngửi.

"Phân dơi!" Lần này Hồ Bát Nhất hoàn toàn hiểu ra.

"Bệnh sốt rét!" Bị dơi cắn xong, sẽ bị nhiễm một loại triệu chứng.

Hồ Bát Nhất lúc này có chút hối hận, lúc nãy vội quá, đến cả thứ cơ bản nhất này cũng không nghĩ ra.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng đó của Đại Kim Nha, đã mất bình tĩnh.

So sánh ra, Trương Lân lại điềm tĩnh hơn rất nhiều.

Hồ Bát Nhất thật sự khâm phục, bất kể gặp chuyện gì, anh đều không đổi sắc mặt.

Đều có thể bình tĩnh suy nghĩ, không bị rối loạn.

Trong lúc Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bó tay không có cách nào.

Anh đã đứng ra.

Nhận ra Đại Kim Nha là do bị dơi cắn nhiễm bệnh sốt rét.

Thế gian trăm độc, trong vòng năm bước ắt có thuốc giải!

Tuy chỉ là một câu ngạn ngữ dân gian.

Nhưng lại vô cùng thích hợp.

Vừa nhìn đã thấy phân dơi trên mặt đất.

Dùng làm thuốc chữa bệnh sốt rét.

Thấy Đại Kim Nha tỉnh lại, Trương Lân lại lặng lẽ trở về vị trí ban đầu.

Như thể chưa từng tham gia vào chuyện này.

Nhưng dung mạo thoát tục tuyệt thế và khí chất thanh đạm xuất trần thế đó.

Mỗi lần xuất hiện đều có thể để lại ấn tượng không thể phai mờ!

Vương Bàn Tử từ trong chấn động từ từ tỉnh táo lại.

Thấy thứ trong tay Hồ Bát Nhất, giống hệt thứ Trương Lân vừa đút cho ông ta.

Không khỏi có chút tò mò hỏi: "Thuốc à!" "Dạ Minh Sa!" Vương Bàn Tử đối với từ này, vô cùng xa lạ, chưa từng nghe.

Vẻ mặt ngơ ngác nhìn anh.

"Phân dơi!" Nghe câu trả lời này xong, suýt chút nữa không nhịn được mà chửi thề.

Vương Bàn Tử bất giác dùng tay che miệng, nhìn bộ dạng của Hồ Bát Nhất, như thể muốn lấy cho cậu ta ăn.

Không khỏi lùi lại vài bước!

Hồ Bát Nhất từng bước từng bước ép sát.

Miệng giải thích.

"Phân dơi còn có tên là Dạ Minh Sa, là một vị thuốc đông y, vị cay, tính hàn, có thể thanh can minh mục, tán ứ tiêu tích, tăng cường thị lực, có thể dùng để chữa bệnh sốt rét!" "Tôi nhớ, hình như mông cậu

lúc nãy cũng bị cắn đúng không!

Lão Kim vừa rồi mới dùng một viên, với thể hình của cậu chắc phải hai viên mới đủ!" Vương Bàn Tử liều mạng lắc đầu, biểu cảm trên mặt không cần phải nói là kháng cự đến mức nào.

Cậu ta vỗ vỗ mông nói.

"Hồ gia, con dơi lúc nãy không cắn xuyên qua, không sao đâu!" Hồ Bát Nhất tự nhiên biết, cậu ta không sao, chỉ trêu cho vui.

Nếu thật sự có vấn đề, cậu ta sẽ không còn nhảy nhót được nữa.

Sớm đã nằm bệt trên mặt đất rồi.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Đại Kim Nha đã hồi phục một chút tinh thần.

Có thể mở miệng nói chuyện.

"Hai vị gia!

Tôi làm sao vậy?" Vương Bàn Tử trả lời ngay lập tức: "Bị sốt rét!

Tôi vừa mới cho ông ăn một..." Trong lúc cậu ta định nói ra từ đó, Hồ Bát Nhất vỗ vai cậu ta không cho nói.

"Thôi được rồi!

Kim gia, cảm thấy thế nào?" Đại Kim Nha nghe lời Hồ Bát Nhất.

Bắt đầu chép chép miệng.

Trông như đang hồi tưởng lại món gì đó ngon.

"Nhớt nhợt trong miệng!

Thơm phết!" Vẻ mặt như vừa được ăn ngon!

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, mím môi nhìn sang chỗ khác, thực sự không thể nhìn nổi vẻ mặt hưởng thụ của Đại Kim Nha bây giờ.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh nhíu mày nói: “Khẩu vị của ông cũng nặng thật đấy!” Đại Kim Nha hồi vị xong, có vấn đề muốn hỏi.

“Đúng rồi, lúc nãy mấy vị gia đang đuổi theo tôi à!” “Nửa đoạn đầu!

Là dơi đuổi theo ông đấy, còn cắn ông nữa, nửa đoạn sau mới là chúng tôi đuổi theo.” Hồ Bát Nhất ở bên cạnh giải thích.

Vương Bàn Tử lúc này tiếp lời: “Mà nói đi cũng phải nói lại, Lão Kim, ông nhát gan quá, mấy con dơi quèn mà dọa ông thành ra thế này!” Nghe lời cậu ta xong, ông ta kích động, giọng như sắp khóc nói: “Không phải dơi!

Tôi nói với Bàn gia!

Tôi...tôi!

Tôi chắc chắn bị nó cho một trận rồi!” Vương Bàn Tử nghe thấy, vô cùng hứng thú.

“Tôi nói này!

Chương 34

Bị cái gì cho một trận!" Hồ Bát Nhất nghe hai người nói chuyện, như nghe đọc líu lo.

Nghe mà như vịt nghe sấm.

Rõ ràng là tiếng phổ thông, nhưng không hiểu hai người đang nói gì!

"Cái gì!" "Nữ quỷ!" Giọng điệu của Đại Kim Nha vô cùng chắc chắn.

Biểu cảm trên mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Vương Bàn Tử nghe xong, ngoáy ngoáy tai, tưởng mình nghe nhầm, xác nhận lại một lần nữa: "Cái gì?" "Nữ quỷ, chắc chắn là nữ quỷ, tóc đặc biệt dài!

Dùng tóc quấn cổ tôi!

Tôi dùng sức giật tóc ra, tôi mới chạy thoát được, nếu không tôi...huhu!" Lời chưa nói hết, đã khóc.

Ngồi bên cạnh Hồ Bát Nhất nghe không nổi nữa.

"Đừng có ở đây nói bậy!

Lấy đâu ra nữ quỷ!

Chúng ta đều là người có học, chút thử thách này cũng không chịu nổi à!" Đại Kim Nha bị giáo huấn đến ngơ ngác.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh thấy thế cũng hùa theo Hồ Bát Nhất, mắng Đại Kim Nha một trận: "Đúng!

Đúng!

Đúng!

Nói bậy, nữ quỷ gì chứ, đi đi đi!

Để tôi đi" Nói xong ngồi bên cạnh Trương Lân.

"Nhưng mà Lão Hồ!

Nói đi cũng phải nói lại!

Lúc vừa xuống mê cung, tôi cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào tôi!" "Ngoài ra, cậu không thấy thứ di chuyển trên vách đá đó sao?" "Có lúc chúng ta chạy không phát hiện, phía sau ngoài dơi ra, còn có những thứ linh tinh khác đang đuổi theo chúng ta." "Tôi thấy!

Không chừng thật sự là cái mà Lão Kim nói, nữ..." Nói đến chữ cuối cùng, ánh mắt Hồ Bát Nhất cứ nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử.

Chữ sắp tuôn ra khỏi miệng, bị cậu ta cứng rắn nuốt trở lại.

Ngay lập tức đổi giọng.

"Đúng!

Đả đảo tất cả ngưu quỷ xà thần, chúng ta đều là người có học, đừng có suốt ngày nữ quỷ nữ quỷ!" "Lấy đâu!

Lấy đâu!

Lấy đâu ra nữ quỷ!" Đại Kim Nha đã được chứng kiến bản lĩnh không biết xấu hổ của Vương Bàn Tử.

Cái miệng đó như bôi dầu vậy.

Đặc biệt trơn tru!

Lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Chạy một quãng đường dài chín dặm giờ cũng không mệt.

Cũng hừ hừ hai tiếng bày tỏ cảm xúc của mình!

Thấy phản ứng của Đại Kim Nha, cậu ta cũng không để ý.

Tiếp tục nói với Hồ Bát Nhất.

“Nhưng Lão Hồ!

Bây giờ chúng ta phải giải quyết chuyện trước mắt, chúng ta ra ngoài thế nào?

Lúc nãy chúng ta còn có kíp nổ, có thể nổ đường ra ngoài!” “Lần này thì hoàn toàn bị nổ kẹt ở trong này rồi!” Vương Bàn Tử cầm đèn pin trong tay, chỉ vào con đường vừa bị chặn.

“Chúng ta không ra được!” Bây giờ ra ngoài là vấn đề lớn nhất của cả nhóm.

Nếu không sẽ bị kẹt chết ở trong này.

“Tôi biết, hay là bây giờ tôi đục một đường hầm ra ngoài?” Hồ Bát Nhất lúc này cũng vô cùng lo lắng.

Lúc nãy dùng kíp nổ là không thể tránh khỏi, nếu không chặn đường.

Lũ dơi đông không đếm xuể đó sẽ bay hết vào.

E rằng bốn người bây giờ không còn thảnh thơi ngồi nghỉ ngơi như vậy.

“Thôi đi, đổi cách chết khác à!” “Mẹ kiếp, chuyến này chẳng thu được gì, lại còn mất mạng.” “Huynh đệ Trương Lân, bây giờ tôi xin lỗi cậu nhất, vốn dĩ theo tôi kiếm miếng cơm ăn, không ngờ, ra ngoài lại còn mất mạng!” Lúc này Vương Bàn Tử như đã chấp nhận số phận!

Vẻ mặt chán nản.

Nhìn xem, bốn phía không có đường, trên người mọi người không có thức ăn và nước uống.

Căn bản không trụ được mấy ngày.

Càng đừng hy vọng có người bên ngoài vào cứu.

Họ còn không biết vị trí cụ thể.

Tìm được, e rằng cũng đã lạnh ngắt rồi.

Bây giờ ngồi bệt trên mặt đất, tiết kiệm chút sức lực.

Hồ Bát Nhất lúc này nhíu mày, quan sát xung quanh, không thấy bất kỳ cơ hội nào để ra ngoài.

Cũng không có cách nào.

Bây giờ nơi này trong mắt anh là một ngõ cụt.

Mười sáu chữ âm dương phong thủy bí thuật, lúc này cũng không dùng được!

Nhất thời, không khí trở nên đặc biệt trầm lắng.

Phảng phất đã xác định được kết cục.

Tình hình hiện tại trong mắt ba người Hồ Bát Nhất là không có lời giải.

Chương 35

Khi tâm trạng mọi người sa sút, thậm chí cảm thấy không còn hy vọng sống sót.

Trương Lân từ từ đứng dậy.

Lấy một miếng vải trắng từ túi áo, buộc Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng!

Anh đưa tay phải ra bắt đầu sờ soạng trên vách đá.

Ánh mắt của ba người đều hướng về phía anh, không hiểu lúc này Trương Lân rốt cuộc định làm gì.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên đưa ra nghi vấn: "Trương Lân đang làm gì vậy?

Sao không tiết kiệm chút sức lực ngồi xuống nghỉ ngơi đi!" "Tôi nói này huynh đệ Trương Lân, tôi thật sự phục cậu, phục từ tận đáy lòng, chúng ta đi một đường đến đây, tôi chưa thấy cậu đổi biểu cảm, sao từ đầu đến cuối đều điềm tĩnh như vậy!" "Ca, chuyến này cũng xin lỗi cậu, để cậu dính vào vũng nước đục này, một thân bản lĩnh sắp bị chôn vùi ở đây rồi, kiếp sau, chúng ta làm anh em ruột nhé?" Trương Lân đang dùng tay phải từ từ sờ soạng trên vách đá.

Cũng không biết có đang nghe hay không.

Dù sao cũng không trả lời lời của Vương Bàn Tử.

Đại Kim Nha lúc này đã nhắm mắt nghỉ ngơi, từ lúc rơi xuống, ông ta cứ chạy miết, chưa được nghỉ ngơi.

Bây giờ ông ta chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi cho khỏe.

Chuyện khác đợi mở mắt ra rồi tính.

Hồ Bát Nhất bây giờ lại phát hiện ra một số thứ, vẻ mặt anh bắt đầu có chút thay đổi.

Anh phát hiện ngón trỏ và ngón giữa của tay phải Trương Lân đặc biệt dài.

Trong ký ức của anh hình như có đọc được ghi chép trong một cuốn sách.

Trên đời có một môn đồng tử công khổ luyện từ nhỏ, luyện ngón trỏ và ngón giữa.

Sau khi luyện thành, sức mạnh ngón tay cực lớn, vững như núi Thái Sơn, có thể dễ dàng phá giải các cơ quan nhỏ trong mộ cổ, nhưng nỗi đau phải chịu cũng là điều người thường khó có thể chịu đựng.

Nhưng nhất thời, anh không nhớ ra tên môn đó.

Anh đến bên cạnh Đại Kim Nha hỏi: "Kim gia, ông có từng nghe nói, có người chuyên luyện ngón trỏ và ngón giữa không?" Lúc này Đại Kim Nha đang ngủ rất say.

Làm sao nghe được lời anh nói.

Ngược lại còn chép chép miệng đồng thời nói "Thơm quá".

Hồ Bát Nhất lắc đầu, không gọi ông ta dậy, bị hành hạ một trận như vậy Đại Kim Nha không chỉ về thể chất, mà cả tinh thần cũng vô cùng mệt mỏi.

Dứt khoát để ông ta ngủ một giấc cho ngon!

Anh vốn định hỏi Vương Bàn Tử, nhưng nghĩ lại, mình còn không biết, Vương Bàn Tử đến sách còn không thèm đụng, mười phần thì chín phần chắc chắn cũng không biết.

Hồ Bát Nhất đứng tại chỗ nhìn Trương Lân sờ soạng trên vách đá đi dạo!

Tâm trạng của Trương Lân bây giờ không nặng nề như ba người Hồ Bát Nhất.

Anh biết con hẻm cụt này có một con đường.

Chỉ là chuyến này Đại Kim Nha không giống như trong cốt truyện, trực tiếp đâm vào vách đá.

Mà là vấp ngã một cú, ngã trên mặt đất.

Trương Lân đỡ ông ta dậy, dựa vào vách đá ngồi.

Không đâm thủng được đường hầm mà vị Mô Kim Giáo Úy Kim Toán Bàn đó đã đào.

Nhìn từ bề ngoài, đây là một con hẻm cụt, không có đường đi.

Khiến tâm trạng hiện tại của họ vô cùng sa sút.

Hai ngón tay kỳ lạ của tay phải là do, khi tiến độ phẫn diễn đạt 15% đã mở khóa năng lực.

Phát Khâu Tham Huyệt, Hoàng Kim Nhị Chỉ!

Lúc mở khóa, xung quanh có quá nhiều dơi.

Không tìm hiểu kỹ.

Lúc nãy nhân lúc mấy người Hồ Bát Nhất đang nói chuyện.

Anh đã tìm hiểu kỹ về Phát Khâu Nhị Chỉ của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Phát hiện, thật sự không thể tốt hơn!

Dựa vào hai ngón tay, thăm dò huyệt động.

Có thể phá giải các cơ quan ám khí nhỏ!

Công phu này có nguồn gốc từ song chỉ tham động.

Lúc này cảm thấy trên hai ngón tay như có sức mạnh vô cùng.

Vừa cảm nhận cảm giác kỳ diệu mà Phát Khâu Nhị Chỉ mang lại, vừa tìm kiếm lối ra.

Đột nhiên cảm nhận được sự khác thường của một chỗ trên vách đá.

Vách đá ở đó không cứng như những nơi khác.

Dùng một chút sức, đâm ngón tay vào.

Sau một loạt động tác như vậy, phát hiện hai ngón tay không có cảm giác gì.

Như đâm thủng một tờ giấy vậy đơn giản, vậy tùy ý, không có một chút khó chịu nào.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn đến ngây người.

Tưởng mình bị hoa mắt.

Vách đá cứng như vậy, lại đâm vào như thế.

Trông không tốn chút sức lực nào.

Đơn giản.

Không một tiếng động!

Hai người đều rất ăn ý bắt đầu che ngón trỏ và ngón giữa của tay phải mình.

Trên mặt Trương Lân không có biểu cảm gì.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh thật sự không nhịn được nữa.

Chương 36

“Huynh đệ Trương Lân, cậu đang làm gì vậy?

Không đau sao?” Không nhận được câu trả lời của Trương Lân.

Cảnh tượng tiếp theo, càng khiến mắt anh sắp rơi ra ngoài.

Anh bỏ tay phải xuống.

Nâng cánh tay trái lên, đấm một quyền vào vách đá nơi hai ngón tay vừa đâm thủng.

Bùm!

Chỉ thấy vách đá đổ sập, xuất hiện một cái hang động.

Hồ Bát Nhất lúc này vẻ mặt đờ đẫn, không biết phải nói gì.

Vương Bàn Tử nhìn lối đi đột nhiên xuất hiện, há miệng mãi không nói nên lời.

Một tiếng nổ lớn, không chỉ đánh thức Đại Kim Nha đang ngủ say.

“Sao vậy?

Sao vậy?

Lại xảy ra chuyện gì rồi.” Sợ đến mức vội vàng đứng dậy.

“Hầy!

Trong lúc tôi ngủ, đã làm gì vậy?” Nhìn thấy cái hang, ông ta cũng đầy vẻ nghi vấn.

“Huynh đệ Trương Lân!” Vương Bàn Tử trả lời lời ông ta.

Lúc này ánh mắt của ba người đều hướng về phía Trương Lân.

Lặng lẽ không một tiếng động trực tiếp tạo ra một con đường.

Một giây trước còn tưởng sẽ phải bỏ mạng ở đây, giây sau đã tuyệt xử phùng sinh.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa xông lên ôm lấy người em họ này hôn hai cái.

"Ấy hầy!

Mẹ kiếp!" Bây giờ cũng chỉ có mấy từ này mới có thể diễn tả được tâm trạng của cậu ta.

Vội vàng chạy đến trước hang.

"Đều bị cậu tìm ra rồi, huynh đệ, sao lại có bản lĩnh như vậy!" Lúc này ánh mắt cậu ta vô cùng nóng rực, như người ba ngày không ăn nhìn thấy thức ăn vậy.

"Thu lại nước miếng của cậu đi, có mất mặt không!

Đừng có dọa huynh đệ nhà mình sợ đấy" Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh cậu ta nhắc nhở.

Vương Bàn Tử ý thức được mình thất thố, vội vàng lau khóe miệng.

"Nước miếng nào?

Ở đâu!" Cậu ta đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất chất vấn.

Hồ Bát Nhất xua tay bảo cậu ta nhìn cái hang cứu mạng này.

Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu vào trong xem.

Vừa đủ rộng để một người bò qua.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh bổ sung những gì mình nhìn thấy.

"Hai bên hang đều là dấu tay!" Vương Bàn Tử nhìn thấy dấu tay đó.

"Ừ!

Cái hang này đào tròn như compa vẽ vậy, tròn quá đi mất!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Tôi đoán, chắc là do vị tiền bối Mô Kim lúc nãy đào." Đại Kim Nha thò đầu vào, thấy phía trước hang nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Có chút tò mò.

"Hai vị đang nói gì vậy!" Nghe lời Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức quay người.

Vương Bàn Tử cầm đèn pin trong tay, chiếu vào nói: "Tôi nói ông nghe!

Lúc nãy khi chúng tôi xuống dưới, nhìn thấy một thi thể của Mô Kim Giáo Úy, chứng tỏ Lão Hồ nói đúng!" "Bên dưới miếu Ngư Cốt quả thực có một ngôi mộ lớn, là của nhà Tây Chu, bởi vì chúng tôi phát hiện một cái đỉnh đồng Tây Chu!" Nghe lời Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha lập tức biến thành mặt mướp đắng.

"Ối!

Tôi đã bỏ lỡ nhiều thứ như vậy à!" Vương Bàn Tử gật đầu, dùng giọng điệu an ủi.

"Không sao, tôi dẫn ông quay lại xem!

Đi thôi!" Nói xong đưa tay ra bắt đầu đỡ cánh tay Đại Kim Nha.

Một bộ dạng nhất định phải kéo ông ta quay lại xem.

Nghe nói phải quay lại xem, Đại Kim Nha hồn cũng sắp bay mất.

"Không đi!

Không đi!

Không đi!

Không..." Thấy bộ dạng đó của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử

cũng vô cùng vui vẻ.

Vui như một đứa trẻ gần hai trăm cân.

“Đừng dọa ông ấy, lát nữa lại chạy mất, chúng ta đuổi không kịp đâu!” “Vào trong xem đi!” Khó khăn lắm mới xuất hiện một cái hang có thể ra ngoài.

Không dùng để chết ở đây, một khắc cũng không muốn ở lại.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng gật đầu, nói với Lão Kim: “Đi thôi!

Lão Kim, đi thôi!” Vương Bàn Tử đứng sau, cùng Hồ Bát Nhất hai người mỗi người một bên, đỡ ông ta.

Bốn người lần lượt chui vào đường hầm.

Lần này ở phía trước nhất là Hồ Bát Nhất, sau đó là Vương Bàn Tử, rồi đến Đại Kim Nha, cuối cùng là Trương Lân.

Đường hầm đào không có một chút gập ghềnh nào.

Đào vô cùng ngay ngắn.

Chương 37

Có thể thấy công lực của vị Mô Kim Giáo Úy đó sâu đến mức nào.

Bò ở phía trước nhất Hồ Bát Nhất nghĩ ra một chuyện, nói: "Bàn Tử à!" "Sao thế?" Nghe Hồ Bát Nhất gọi, cậu ta lập tức trả lời.

"Đừng có đánh rắm nữa nhé, không lại đánh ngất Lão Kim, ngất rồi cậu phải vác về đấy!" Bị Hồ Bát Nhất nói như vậy, Vương Bàn Tử mặt đỏ tía tai.

"Không! ...không có!

Không có rắm!" Đại Kim Nha ở phía sau sững sờ.

Nếu Vương Bàn Tử đánh rắm, chẳng phải ông ta sẽ hứng trọn sao.

Cả nhóm người thuận theo đường hầm đi thẳng về phía trước.

Khoảng mười phút sau!

Họ chui ra từ dưới bệ của một pho tượng thần.

Sống sót sau kiếp nạn.

Giây phút này lại được nhìn thấy mặt trời.

Vương Bàn Tử không khỏi cảm khái nói: "Là vị thần tiên nào đã cứu chúng ta!" Cậu ta chạy đến trước pho tượng thần.

Vái lạy tượng thần một trận!

"Cảm tạ thần tiên phù hộ!

Thần tiên phù hộ!" Ngôi miếu trông có vẻ đã hoang phế từ lâu.

Trên cột, trên tường đều đầy mạng nhện.

Một số nơi còn mọc cỏ.

Đại Kim Nha đứng ở chính giữa ngôi miếu, ngẩng đầu nhìn lên.

Mái nhà vô cùng quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó.

“Mấy vị gia!

Nhìn xem,... xà nhà, có phải làm bằng xương cá không?” Ba người nghe lời Đại Kim Nha, đều ngẩng đầu nhìn lên.

Mái nhà tan nát.

Có không ít lỗ thủng.

Qua những lỗ thủng đó, có thể nhìn thấy cỏ trên mái nhà.

Lúc này xà nhà trên mái hiện ra khá rõ.

Nhìn một cái là một bộ xương cá khổng lồ.

“Thật đấy!” Sau khi xem xong mái nhà.

Vương Bàn Tử đi ra cửa, nhìn cảnh tượng bên ngoài, vô cùng quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó.

“Không phải là miếu Ngư Cốt sao?

Xem ra cậu nói đúng rồi, miếu Ngư Cốt, thật sự là lối vào của đường hầm đó!” Hồ Bát Nhất gật đầu, từ các dấu hiệu cho thấy, ngôi miếu này dùng để che mắt người đời.

“Chúng ta nhờ phúc của vị Mô Kim Giáo Úy đó!

Đợi quay về tôi phải đi hỏi thăm, vị tiền bối đó rốt cuộc là ai?” Nói xong Hồ Bát Nhất tìm một chỗ ngồi xuống.

Đại Kim Nha cũng ngồi xuống theo.

Trương Lân thì ra cửa miếu, ngồi trên ngạch cửa, nhìn ra ngoài.

Ánh mắt như gương, tĩnh lặng hơn cả nước giếng, như thể tâm trí hoàn toàn không tồn tại trên cõi đời này.

Đại Kim Nha nhìn thấy, nói với hai người bên cạnh: “Nhìn xem!

Người ta mới là cao thủ thực sự, có phong thái của một cao thủ.” Hai người cũng bị lời của Đại Kim Nha thu hút.

Vương Bàn Tử cũng giống Đại Kim Nha, miệng không ngớt lời khen ngợi.

Hồ Bát Nhất lúc này lại chú ý đến ngón tay của Trương Lân.

Rõ ràng đã thấy trong sách, nhưng không nhớ ra.

Bây giờ chỉ biết nó xuất phát từ một môn phái cổ xưa.

Dường như xuất hiện vào thời kỳ Đông Tấn.

Môn phái này trong các hoạt động đạo mộ lịch sử, cũng khó thấy bóng dáng.

Thần xuất quỷ một.

Nhưng danh tiếng dường như không hề thua kém Mô Kim Giáo Úy.

Hồ Bát Nhất nghĩ mãi vẫn không ra.

“Tôi nói này Bàn gia, con gấu chó ngứa ngáy gì thế ông!” Một câu nói của Đại Kim Nha cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

“Không!

Tôi bị ngứa mà gãi không tới!

Đúng rồi, giúp tôi gãi hai cái!” Vương Bàn Tử quay lưng về phía ông ta.

Đại Kim Nha không từ chối, trực tiếp đứng dậy.

Đưa tay ra gãi cho cậu ta.

“Bên cạnh một chút!” Theo điểm Vương Bàn Tử chỉ, ông ta gãi.

Nhưng khi tay đưa ra gãi, cảm giác không giống như da thịt.

“Tôi nói này, sau lưng ông sần sùi vậy?” “Sần sùi?” Vương Bàn Tử có chút ngơ ngác.

Chẳng lẽ lúc ở dưới, không cẩn thận dính phải thứ gì.

Nhìn biểu cảm trên mặt Vương Bàn Tử, có lẽ cậu ta không biết là thứ gì.

Chương 38

Đại Kim Nha bắt đầu vén áo cậu ta lên nói: "Ông cởi áo ra tôi xem!" Vương Bàn Tử không nói một lời, cởi áo ra.

Lộ ra một chiếc áo may ô màu đỏ.

Đại Kim Nha nhìn, cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ: "Bàn gia!

Cái nốt ruồi son ở vai ông, biến thành màu đen rồi!" Lời này vừa nói ra, không chỉ Vương Bàn Tử, mà cả Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cũng nhíu mày.

Bởi vì sau lưng anh cũng có một nốt ruồi son, của Vương Bàn Tử đã biến đổi, vậy của anh không phải cũng có khả năng biến đổi sao!

"Biến đổi rồi?" Đại Kim Nha chỉ vào nốt ruồi son trên vai cậu ta nói: "Biến thành như, như con mắt vậy!" Vương Bàn Tử muốn xem cái nốt ruồi son giống con mắt đó.

Nhưng không nhìn thấy, cũng không với tới.

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử quay như chong chóng, không nhịn được hỏi.

"Sao vậy?" Nghe Hồ Bát Nhất hỏi một câu như vậy, cậu ta nghĩ lại không chỉ có một mình mình có.

"Cái nốt ruồi son của cậu có biến đổi không?" Không đợi Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã bắt đầu ra tay.

"Nhẹ thôi, nhẹ thôi!" Hồ Bát Nhất không phản kháng, mặc cho hai người họ lôi kéo!

"Ông xem thấy chưa, cũng biến thành màu đen rồi!" Vừa nhìn, nốt

ruồi son nhỏ lúc trước thấy, bây giờ thật sự biến thành hình con mắt.

“Thật sự có một con mắt đen!

Giống hệt của ông!” Vương Bàn Tử nhìn dấu vết trên lưng Hồ Bát Nhất nói: “Giống của tôi à!” Đại Kim Nha vội vàng gật đầu, nếu gần như vậy còn nhìn nhầm, thì sau này không cần xem đồ cổ nữa.

“Cái gì vậy!

Để tôi xem!” Hồ Bát Nhất nói xong đứng dậy, nhìn vào hình con mắt trên vai sau lưng Vương Bàn Tử.

Anh ta rơi vào trầm tư.

“Ly quái!” Hai người nghe thấy đều đầy dấu hỏi.

Có chút không hiểu chuyện gì.

Vương Bàn Tử bây giờ đầu óc có chút quay cuồng, lên đến quái tượng rồi.

“Cái...Ly quái gì?” Hồ Bát Nhất đưa ra phỏng đoán của mình.

“Còn nhớ lá bùa bình an mà Trần Hạt Tử đưa cho chúng ta không?” Đại Kim Nha nghe xong hiểu được ý nghĩa của Ly quái.

“Đúng rồi!

Chúng ta không hiểu, cuối cùng quái đó có ý nghĩa gì, đó không phải là Ly quái sao?” Vương Bàn Tử nghe hai người họ nói, có chút không hiểu nó có liên quan gì đến con mắt trên vai sau lưng.

Cậu ta vỗ vai Đại Kim Nha hỏi: “Chúng ta đang nói chuyện con mắt, có liên quan gì đến Ly quái!” “Đúng vậy!” Đại Kim Nha ở bên cạnh, cũng không thấy có liên quan gì.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn hai người họ.

Từ từ giải thích: “Quái tượng trong Bát Quái, ngoài việc tương

ứng với các hiện tượng tự nhiên, cũng có thể tương ứng với các cơ quan trên cơ thể người, Ly quái tương ứng với mắt của con người!" Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha nhìn nhau, như đã hiểu ý của Hồ Bát Nhất!

Vương Bàn Tử có chút không dám tin.

"Không phải ý của Lão Hồ là, lúc lão mù đó đưa bùa bình an cho chúng ta, đã biết sau lưng chúng ta sẽ có một con mắt!" Chuyện này đối với cậu ta thật quá huyền ảo, tiên tri sao?

Khiến cậu ta nhất thời không thể chấp nhận được.

Không chỉ cậu ta, Đại Kim Nha ở bên cạnh cũng cảm thấy khó tin.

Trên đời thật sự có người, có năng lực như vậy.

Quá khó tin.

"Thần quá đi mất!" Bây giờ trong đầu Đại Kim Nha chỉ hiện ra một câu.

Hồ Bát Nhất tuy đã phân tích ra, nhưng đối với Trần Hạt Tử có chút khâm phục, quả thực có chút bản lĩnh.

Nhưng anh không tin vào ngưu quỷ xà thần, đối với điều này giữ thái độ hoài nghi.

"Tôi thừa nhận ông ta là cao nhân, nhưng cũng không thần đến vậy!

Không phải là lúc chúng ta ở phòng tắm, ông ta nghe thấy chúng ta nói chuyện nốt ruồi son rồi chứ!" "Không thể nào, lúc đó, chúng ta đâu có nói chuyện mắt!" Vương Bàn Tử lập tức phủ định khả năng mà Hồ Bát Nhất nói sau đó, chuyện ngày hôm đó phát hiện nốt ruồi son, cậu ta nhớ rất rõ.

"Ồ!

Vậy sao ông ta lại hiểu rõ về chuyện nốt ruồi son như vậy!" Hồ Bát Nhất lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Bây giờ anh không hiểu Ly quái đưa ra ám chỉ gì.

Đại Kim Nha nghe xong lời của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, không khỏi cảm thấy lão già đó quá huyền ảo.

Không nhịn được cằn nhằn: "Không phải, lão gia tử đó thần thần bí bí, có âm mưu gì à!

Nếu biết chút gì, trực tiếp nói cho chúng ta là được rồi mà?" Hồ Bát Nhất nghe xong lời của Đại Kim Nha, gật gật đầu, chắc chắn có âm mưu!

"Bây giờ xem ra, hướng ngược lại của quẻ thứ hai chỉ, có thể không phải là bến đò, mà là miếu Ngư Cốt!" Anh càng ngày càng đến gần mục đích thực sự đằng sau Trần Hạt Tử.

"Lão gia tử đó hiểu rõ về chuyện của Mô Kim Giáo Úy như vậy!

Trong này chắc chắn có chuyện!" Vương Bàn Tử tuy không nghĩ nhiều như Hồ Bát Nhất, nhưng đối với câu nói cuối cùng lại vô cùng đồng tình.

Đại Kim Nha cũng tỏ ra không có nghi vấn gì với lời của Hồ Bát Nhất.

Nhưng Hồ Bát Nhất cũng chỉ có thể nói đến đây.

Bây giờ những gì anh nắm được không nhiều, biết cũng chỉ có vậy.

Đây là giới hạn phân tích của anh.

"Không được!

Tôi phải quay lại tìm ông ta một chuyến!

Tôi phải hỏi rõ chuyện này mới được!" Hồ Bát Nhất vừa nói xong câu đó, phản ứng lớn nhất là Đại Kim Nha.

Trong bốn người, ông ta là yếu nhất.

Nếu không có gì bất ngờ thì chính là gánh nặng.

"Hồ gia!

Tuyệt đối đừng làm vậy, đám người liều mạng của Mã Đại Đảm, có thể dễ dàng bỏ qua cho chúng ta sao?" Đại Kim Nha tuy không hiểu tại sao lần trước ở huyện thành chúng lại đột nhiên không đuổi theo nữa.

Chương 39

Nhưng cũng không có lý do gì tự đâm đầu vào lưới như vậy.

“Nơi ở của Trần Hạt Tử, là trong sân của nhà khách, lỡ như Mã Đại Đảm để lại tai mắt ở đó, ôm cây đợi thỏ, chúng ta mà đi thì chẳng phải tự chui đầu vào lưới, theo tôi thì!” “Chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này, có lẽ hai vị gia chỉ bị bệnh ngoài da thông thường!

Chúng ta đến bệnh viện đi, mua chút thuốc, không chừng là khỏi!” Nghe Đại Kim Nha muốn cứ thế mơ hồ quay về.

Chưa đợi Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử vẻ mặt lo lắng, chỉ vào ông ta nói: “Ông đừng có đứng nói chuyện không đau lưng, hợp lẽ cái thứ đó không mọc trên người ông!

Tôi nói ông nghe, tôi bây giờ cứ nghĩ đến, sau lưng tôi mọc cái thứ đó, tôi thấy trong lòng khó chịu lắm.” Hồ Bát Nhất lúc này cảm thấy lời của Vương Bàn Tử không sai, chuyện này chắc chắn không thể cứ thế không rõ ràng mà quay về.

“Không sai!

Tôi cũng không muốn cứ mơ hồ mà chạy về như vậy, sau lưng mọc một thứ không rõ ràng, hay là thế này!

Bàn Tử bây giờ cậu đưa Đại Kim Nha và Trương Lân về thành Tứ Cửu!

Tôi đi tìm Trần Hạt Tử một chuyến!” Trương Lân ngồi trên ngạch cửa cũng có thể nghe được cuộc nói chuyện bên trong.

Tại hiện trường có lẽ cũng chỉ có anh hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Thực ra cái thứ trên lưng hai người họ, thật sự không liên quan gì đến Trần Hạt Tử.

Lá bùa đó cũng chỉ là bản đồ dẫn đến miếu Ngư Cốt.

Chỉ là Ly quái là để Trần Hạt Tử đề phòng họ lấy miếng ngọc bội hình rồng rồi bỏ chạy.

Một thủ đoạn được sắp đặt.

Trần Hạt Tử đã nhìn ra người giúp đỡ theo sau Hồ Bát Nhất cũng không phải là người xấu.

Người đưa ra quyết định đi hay ở là Hồ Bát Nhất.

Cho nên chỉ cần giao lá bùa vào tay anh ta, sau khi anh ta hiểu rõ.

Lúc đó chắc chắn sẽ quay lại tìm.

Thật không hổ là thủ lĩnh Tứ Lĩnh, cơ biến vô song.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Trương Lân cũng sẽ không mang miếng ngọc bội hình rồng đi.

Vốn dĩ là vật của Trần Hạt Tử.

Anh phải hoàn thành nhiệm vụ, lấy được Dạ Nhãn.

Lúc này bên trong dường như xuất hiện ý kiến bất đồng.

"Tôi không về!

Tôi phải đi cùng cậu!

Lỡ như..." Ý thức được lời nói có chút cực đoan, mấy chữ cuối cùng, cậu ta không nói ra.

Cậu ta giơ tay, tự tát mình hai cái.

Miệng lẩm bẩm: "Cái đó, không có lỡ như, không có lỡ như!" Cậu ta vỗ vỗ Đại Kim Nha bên cạnh nói: "Lão Kim, ông không về thành Tứ Cửu à?

Tự về đi nhé!" Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy lời của Vương Bàn Tử có lý.

Anh quay đầu nói: "Kim gia, trên người ông không có nốt ruồi son, không liên quan đến ông, mọi người đều là người thẳng thắn, ông rút lui, hợp tình hợp lý, tôi và Bàn Tử có thể hiểu!" "Sao nào, tôi hiểu rồi, không chịu mềm mỏng à?

Hết sợ rồi à?

Không nhát gan nữa à?" Vương Bàn Tử lúc này lên tiếng châm chọc.

Nghe những lời đó, Hồ Bát Nhất hơi cau mày.

Cậu biết ý đồ trong lời nói của Vương Bàn Tử, nhưng cảm thấy không cần thiết phải làm vậy.

Người ta đi hay ở là chuyện của họ, không cần phải kích động như thế.

Đang lúc cậu định mở miệng dạy dỗ Vương Bàn Tử một chút thì Đại Kim Nha đã lên tiếng trước: "Tôi mà nhát gan thì cứ để con chuột cống đó tìm tôi!

Tôi cũng là vì sự an toàn của chúng ta mà lo lắng thôi, hiểu không?" Nhìn hai người trước mặt, ông ta dừng lại một lúc, dường như đang đưa ra quyết định.

"Nói vậy thôi, được rồi!

Tôi sẽ đi cùng hai vị đây, một con đường đi đến cùng!" Thấy Đại Kim Nha quyết định như vậy, Vương Bàn Tử thay đổi hẳn thái độ khinh khỉnh lúc trước.

Mặt mày hớn hở, bắt đầu tâng bốc Đại Kim Nha: "Ha!

Kim gia!

Không ngờ ông lại là một hán tử!" Cậu ta còn giơ ngón tay cái lên.

"Nhưng!" Chỉ một từ vừa thốt ra, Vương Bàn Tử không nói hai lời, liền lật ngón tay cái xuống, trở lại vẻ mặt khinh khỉnh ban đầu: "Đồ nhà cậu!" Thái độ thay đổi nhanh như chớp.

Đại Kim Nha thấy vậy mà trợn mắt, chiếc răng vàng của ông ta suýt nữa bay ra ngoài.

"Cậu nghe tôi nói hết đã!" Thấy Đại Kim Nha có vẻ tức giận, Vương Bàn Tử lầm bầm thu tay lại, nhìn ông ta, nghiêm túc lắng nghe.

"Chúng ta bây giờ nhé, trước tiên đến nhà ông lão đã tiếp đãi chúng ta, ăn chút gì đó, dưỡng tinh súc nhuệ.

Đợi đến nửa đêm, chúng ta lại đến nhà khách!" Vương Bàn Tử vừa nghe là hiểu ý ngay, vẻ mặt đểu cáng không chịu được kia lúc này lại cười toe toét.

"Ý của ông là, lén lút đi!" Cậu ta lại giơ ngón cái lên trước mặt Đại Kim Nha!

"Bắn súng không cần, quá mờ ám!" Cả hai tâm ý tương thông, đồng thanh nói.

Sau đó, họ nhìn nhau cười một cách gian xảo.

Trông không giống như đang làm chuyện gì tốt đẹp cả, đặc biệt gian manh!

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân đang ngồi ở cửa.

Hiện tại Trương Lân vẫn chưa bày tỏ thái độ.

Cậu vừa định hỏi thì bị Vương Bàn Tử đè tay lại.

"Mấy anh em chúng ta đều ở lại đây, chắc chắn cậu ấy sẽ không bỏ lại mình tôi mà đi đâu.

Tôi hiểu huynh đệ của tôi!" Lúc nói, cậu ta cố tình nói thật to để Trương Lân nghe rõ.

Nhưng Trương Lân không có chút phản ứng nào!

"Thấy chưa, ngầm thừa nhận rồi nhé!" Vương Bàn Tử vẫn nói lớn.

Chương 40

Hồ Bát Nhất cảm thấy làm như vậy có chút không ổn, giống như đang ép buộc người khác về mặt đạo đức, trong lòng không thoải mái!

Cậu quyết định mở miệng hỏi lại lần nữa.

Lần này lại bị Đại Kim Nha đè tay lại: "Hồ gia!

Yên tâm đi, chúng ta đã quyết định lớn như vậy để ở lại rồi, Trương tiểu ca cũng không phải loại người sẽ bỏ rơi chúng ta đâu, tin tôi đi!" Nghe lời Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn bóng lưng Trương Lân.

Dựa vào những chuyện đã qua, quả thực anh không giống người sẽ bỏ đi vào lúc này.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Mấy người thu dọn đồ đạc, mang theo túi lớn túi nhỏ, đi về phía nhà ông lão đã tiếp đãi họ lúc trước.

Quả nhiên, Trương Lân cũng đi theo cùng.

Lúc này, vị thế của Trương Lân trong lòng ba người lại tăng thêm một bậc!

Thời gian đi về dài hơn lúc đi rất nhiều.

Ngoại trừ Trương Lân, ba người còn lại đều đi khá chậm.

Đại Kim Nha thậm chí còn cần Hồ Bát Nhất dìu mới đi được.

Sau khi đi một lúc lâu, cuối cùng họ cũng nhìn thấy ngôi nhà quen thuộc.

Bước chân của cả ba bất giác nhanh hơn, vượt qua cả Trương Lân đang đi phía trước!

“Đại gia!” “Đại gia!” “Đại gia!” “...!” Cách cửa một khoảng, họ đã bắt đầu gọi.

Cứ thế gọi đến tận cửa.

Ông lão nghe thấy tiếng, cũng đi ra xem.

Vừa nhìn, chẳng phải là bốn người lần trước sao!

Chỉ là lần này không còn tươm tất như lần trước.

“Các cậu trai trẻ!

Lại là mấy cậu à!

Sao lại thành ra thế này, lại khát?

Lại đói?

Lại mệt à?” Ông lão chỉ vào từng người.

Đại Kim Nha với vẻ mặt ốm yếu bổ sung: “Còn bị bệnh nữa ạ!” Hồ Bát Nhất lúc này cũng nở một nụ cười thân thiện: “Đại gia!

Phiền ông cho chúng cháu một căn phòng, để chúng cháu nghỉ chân được không ạ!” Ông lão nghe xong, mặt lộ vẻ khó xử.

“Không phải tôi không đồng ý đâu!

Cái ông giáo sư lần trước lại từ Tứ Cửu Thành đến, lần nào cũng ở nhà tôi.

Ông ấy có cái tính kỳ quặc, không thích gặp người lạ.

Lần này lại còn mang theo một cô trợ lý nữ, càng bất tiện hơn.” Ý của ông lão là, không có chỗ ở!

Lời vừa nói ra, Vương Bàn Tử có chút sốt ruột.

“Đại gia!

Ông xem chúng cháu thế này rồi, ông cho chúng cháu vào nhà uống

ngụm nước, thay bộ quần áo đi ạ!" "A!" "Không phải có một cô gái thôi sao?

Cháu không thấy bất tiện gì cả!" "Không sao đâu, thật đấy!" Ba người mỗi người một câu, kẻ nói đông, người nói tây, cứ như đang tấu hài!

Nhưng dù vậy ông lão vẫn không lay chuyển: "Không phải tôi không đồng ý!

Thực sự không tiện!" Trong lúc họ đang nói chuyện với ông lão, một người phụ nữ từ trong nhà đi ra sân.

Người phụ nữ này không ai khác, chính là Tuyết Lỵ Dương mà họ tìm ở Tứ Cửu Thành!

Cô ở trong nhà nghe thấy có người cãi nhau nên ra xem.

Không ngờ những người không gặp được ở Tứ Cửu Thành lại gặp được ở đây.

"Hồ Bát Nhất!" Cô nhẹ nhàng gọi tên cậu.

Trong khoảnh khắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Đương nhiên, trừ một khúc gỗ đang đứng ở đó ra!

Ba người đứng ở cửa đều có chút kinh ngạc!

Ai cũng nghĩ mình hoa mắt.

Người phụ nữ dáng người cao ráo, trẻ trung xinh đẹp này, vô cùng quen thuộc!

Vương Bàn Tử buột miệng nói: "Cô gái Mỹ!" Nhờ sự giúp đỡ của Tuyết Lỵ Dương, ông lão cuối cùng cũng đồng ý yêu cầu của bốn người.

Sau khi vào nhà, họ thay một bộ quần áo, rửa mặt, lau người.

Sau khi thu dọn xong xuôi, cả bốn người đều ra sân.

Tuyết Lỵ Dương đã đợi sẵn ở ngoài từ sớm, đi cùng cô là vị giáo sư đến từ Bắc Kinh kia.

Sáu người ngồi quanh chiếc bàn đá trong sân.

Trên bàn bày đầy thức ăn.

Trương Lân nhìn không khí giữa mấy người khá hòa hợp!

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng không giống như những gì Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nói.

Trông họ chỉ như bạn bè bình thường, không nhìn ra có tình cảm đặc biệt nào.

Chắc là do Vương Bàn Tử rảnh miệng, trêu đùa cho vui!

"Trước đây tôi đến Bắc Kinh tìm các anh, không ngờ lại gặp ở đây.

Các anh đến đây làm gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương tỏ ra vô cùng ngạc nhiên về sự xuất hiện của họ ở đây.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau rồi cười nói: "Chuyện dài lắm!

Còn vị này là?" Cậu không nói rõ mục đích của mình, cũng không muốn để cô biết.

Chương 41

Dứt khoát chuyển chủ đề đi.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, mỉm cười giới thiệu: "Đây là giáo sư Tôn!

Một chuyên gia về văn vật!" Sau khi giới thiệu đơn giản, cô bắt đầu giới thiệu bốn người với giáo sư Tôn: "Đây là Hồ Bát Nhất!

Đây là Vương Khải Toàn!

Đều là đội viên cùng tôi và giáo sư Trần đi thành cổ Tinh Tuyệt." Nói đến đây, cô nhìn Đại Kim Nha ngồi bên cạnh, nhận ra còn có người chưa được giới thiệu.

"Vị này là Kim lão bản!

Còn bên cạnh anh ấy là?" Đây là lần đầu tiên cô gặp Trương Lân.

Khi nhìn thấy dung mạo của Trương Lân, cô lập tức bị cuốn hút.

Dung mạo tuấn tú phiêu dật, khí chất thoát tục.

Vẻ ngoài anh tuấn.

Ánh mắt lãnh đạm, con ngươi sâu thẳm, da trắng tóc đen, xuất trần tuyệt thế.

Một đôi mắt bình thản không chút gợn sóng.

Đây chẳng phải là tuyệt sắc nhân gian sao?

Vẻ si mê trên mặt cô dần trở nên rõ ràng.

Mọi người giới thiệu Trương Lân thế nào cô cũng không nghe thấy!

"Dương tiểu thư!" "Dương tiểu thư!" "Dương tiểu thư!" "...!"

Mọi người gọi mấy tiếng, cô mới hoàn hồn.

Gò má Tuyết Lỵ Dương đỏ bừng.

Vừa rồi thất thố như vậy, người tinh mắt đều nhìn ra chuyện gì!

Hồ Bát Nhất và hai người kia lúc này đều nhìn đi nơi khác, giả vờ như không thấy gì, cũng gián tiếp nói cho cô biết, vừa rồi họ đã thấy hết rồi.

Không khí trên bàn nhất thời trở nên đặc biệt ngượng ngùng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nội tâm bắt đầu suy đoán lung tung.

Anh ấy sẽ không bị dáng vẻ vừa rồi của mình dọa sợ chứ!

Vẻ mặt anh ấy lạnh lùng như vậy, không phải là đang ghét mình chứ!

Sao lúc này mình lại không có định lực thế.

Sau này phải nói chuyện với anh ấy thế nào đây! ...!

Nội tâm Tuyết Lỵ Dương lúc này rối như tơ vò.

Trương Lân thì vẫn bình tĩnh như thường, không có bất kỳ thay đổi nào trên nét mặt.

Hồ Bát Nhất thấy không khí ngày càng vi diệu, liền lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Cô đến đây làm gì vậy!" Có người lên tiếng, Tuyết Lỵ Dương thở phào một hơi.

Bình ổn lại tâm trạng, cô nói: "Trên người hai anh!

Có phải đã mọc ra một loại vết ban đỏ hình con mắt không!" Lời vừa nói ra, Vương Bàn Tử đang chuẩn bị vươn tay lấy thức ăn liền dừng lại, cau mày nhìn cô!

Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Đại Kim Nha lúc này cũng dừng động tác trên tay.

Vẻ mặt của cả ba người lúc này đều có chút cứng đờ!

"Sao cô biết?" Hồ Bát Nhất nghiêm túc nhìn cô.

Chuyện bí mật như vậy, Tuyết Lỵ Dương không ở bên cạnh họ mà lại biết!

Trong chốc lát, tâm tư ba người rối bời.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy dáng vẻ của họ, cũng biết họ đang nghĩ gì!

Nếu bây giờ không giải thích, không biết ba người họ sẽ nghĩ ra chuyện gì.

Cô lặng lẽ xoay người, cởi áo khoác ngoài, để lộ vai sau.

Trên đó có vết ban đỏ giống hệt của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử!

Lúc này mấy người càng thêm hoang mang!

"Sao cô cũng có?" Hồ Bát Nhất lúc này mặt đầy dấu hỏi!

"Xin lỗi!

Tôi đã hại mọi người!" Cô đột nhiên lên tiếng xin lỗi.

Ba người vốn đang mơ hồ, lúc này lông mày gần như nhíu chặt lại.

Tâm trạng của Vương Bàn Tử là tồi tệ nhất trong ba người!

Hai chữ "lo lắng" đã viết hết lên mặt cậu ta.

"Ý cô là sao?" Tuyết Lỵ Dương quay đầu lại, với giọng điệu áy náy nói: "Vết ban đỏ trên người tôi, thực ra là một loại virus!" Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Hồ Bát Nhất lại khá bình tĩnh, sắc mặt dần dần trở

nên âm trầm.

Nhưng Vương Bàn Tử thì cảm xúc bắt đầu trở nên nóng nảy, hơi thở của cậu ta cũng nặng nề hơn.

"Có ai từng nghe nói về Bàn Sơn Đạo Nhân chưa!" Lại một chuyện mà Vương Bàn Tử không biết!

Trong ấn tượng của cậu ta chỉ biết đến Mạc Kim Giáo Úy!

Những cái khác cậu ta chưa từng nghe.

Hồ Bát Nhất lúc này dường như đang suy tư, không nói gì.

Bàn Sơn Đạo Nhân thì Đại Kim Nha đã từng nghe qua!

Ông ta xòe ngón tay ra nói: "Mạc Kim Giáo Úy!

Phát Khâu Trung Lang Tướng!

Chương 42

Bàn Sơn Đạo Nhân!

Tá Lĩnh Lực Sĩ!

Chẳng phải là tứ đại môn phái trong truyền thuyết sao?" Ông ta cũng chỉ biết có bấy nhiêu.

Trương Lân nghe lời của Đại Kim Nha, cũng nhớ lại một số chuyện về Bàn Sơn.

Bàn Sơn Đạo Nhân giỏi thuật sinh khắc chế hóa, hành tung bí ẩn khó tìm, nhiều năm ít giao tiếp với người ngoài.

Những gì họ làm chỉ để tìm "Đan Châu", không phải vì tài vật.

Ấn tượng sâu sắc nhất của Trương Lân về phái này là, Bàn Sơn cả đời truy tìm "Đan Châu!" - Mục Trần Châu!

Thời kỳ sớm nhất có thể truy ngược về thời nhà Tần.

Môn phái này được gọi là đạo nhân là vì thủ đoạn của họ có phần tương tự với đạo sĩ Mao Sơn, nên mới có danh xưng đạo nhân.

Vì học được đạo thuật sơ sài, nên võ công của họ thường cao hơn các môn phái khác một chút.

Họ phát huy ưu thế của đạo thuật trong việc đối phó với cương thi trong lăng mộ, thiết kế một số cơ quan trận pháp chuyên dùng để đối phó với tà vật trong mộ táng.

Do đó, so với các môn phái trộm mộ thông thường, phái Bàn Sơn càng thêm phần thần bí.

Kéo dài đến hiện tại, Bàn Sơn Đạo Nhân đã bị đứt đoạn truyền thừa.

Vị Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng là Chá Cô Tiếu, cũng là ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương!

Cả một dòng tộc, suốt đời cũng không thể thoát khỏi vận mệnh của gia tộc.

Trương Lân đối với Chá Cô Tiếu tràn đầy sự khâm phục!

Khi còn trẻ, vào thời đại đó, ông cũng là một nhân vật huyền thoại có tiếng trong giới đạo mộ!

Chá Cô Tiếu từng trải rộng khắp, tinh thông các loại phương ngữ, phong thổ nhân tình, danh tiếng vang xa trong giới giang hồ.

Tay cầm hai khẩu súng hộp hai mươi viên, thương pháp như thần, cầm nã cách đấu không ai sánh bằng.

Kế thừa thuật Bàn Sơn Điền Hải của Bàn Sơn Đạo Nhân, cơ trí biến hóa khôn lường, giỏi thuật khẩu kỹ, nên có biệt hiệu là Chá Cô Tiếu.

Vì để giải trừ sứ mệnh lịch sử của bản tộc mà bôn ba gần nửa đời người, dấu chân in khắp cả nước, thậm chí vươn ra nước ngoài.

Nhưng cuối cùng lại thất bại một cách bi thảm, chết ở nơi đất khách quê người.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến màu sắc huyền thoại của ông.

Đối với dòng dõi Bàn Sơn, nhiều hơn là sự tiếc nuối!

Mặc dù Tuyết Lỵ Dương đã học được một số thứ từ Chá Cô Tiếu, nhưng đó chỉ là phần nổi, thuật Bàn Sơn Đạo thật sự đã theo ông qua đời, cũng bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử.

Trong lúc Trương Lân đang cảm khái, lời giới thiệu của Tuyết Lỵ Dương cũng mới bắt đầu.

“Tứ đại môn phái chỉ là hiện tượng bề ngoài!

Phái Bàn Sơn Đạo Nhân có một nguồn gốc khác!” Hồ Bát Nhất và hai người kia lúc này im lặng, ánh mắt khóa chặt vào Tuyết Lỵ Dương, lắng nghe cô từ từ kể.

“Hàng ngàn năm qua, họ cho rằng mình bắt nguồn từ vết ban đỏ này, cũng chết vì vết ban đỏ này!” “Chết!” Vương Bàn Tử kích động hét lên, nghe đã không phải là điềm tốt!

Một chữ này cũng khiến nội tâm Hồ Bát Nhất có chút không thoải mái.

Trên người cậu đang có vết ban đỏ!

Tuyết Lỵ Dương thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Hàng ngàn năm trước, ở gần dãy núi Zaghlama ở Tây Vực, có một bộ lạc sinh sống.

Họ được gọi là tộc Zaghlama, di cư từ phương Tây xa xôi, sống một cuộc sống không tranh với đời!

Cho đến khi họ vô tình phát hiện ra một cái động quỷ sâu không thấy đáy trong lòng núi!” “Tiên tri trong tộc đã dẫn dắt tộc nhân tế bái động quỷ, cố gắng thăm dò bí mật sâu trong đó!

Nhưng không ngờ vì thế mà chiêu mời lời nguyền đáng sợ, tất cả những người bị nguyền, trên người đều xuất hiện một loại vết ban đỏ hình con mắt!

Suốt đời không thể tiêu trừ, những người sinh ra với vết ban này, đều không sống quá năm mươi tuổi!

Mặc dù không chết ngay lập tức, nhưng trước khi chết, máu của họ sẽ dần dần chuyển sang màu vàng!

Hô hấp ngày càng khó khăn, chịu đủ mọi dày vò!” “Tiên tri bói toán được rằng!

Trong thế giới Trung Nguyên có một viên thần châu có hoa văn giống hệt vết ban đỏ.

Chỉ có tìm được viên châu này, mới có thể phá giải lời nguyền, duy trì nòi giống!

Thế là!

Người tộc Zaghlama bắt đầu di cư vào nội địa!

Dần dần bị văn minh Hán tộc đồng hóa!

Hậu duệ của tộc Zaghlama thông qua nhiều manh mối, xác định được viên châu này, chính là Mục Trần Châu trong truyền thuyết!

Thế là!

Hậu duệ của tộc Zaghlama, bắt đầu hành trình gian nan kéo dài hàng ngàn năm, tìm kiếm Mục Trần Châu!

Họ cho rằng Mục Trần Châu tồn tại trên thế gian, chỉ là bị dùng làm vật bồi táng, chôn cùng trong các ngôi mộ cổ!

Vì để thoát khỏi gông cùm của vết ban đỏ, họ không thể không phân tán khắp nơi, tìm kiếm Mục Trần Châu trong các ngôi mộ khác nhau!" Lời giới thiệu giống như một câu chuyện.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe mà ngẩn cả người.

Có quá nhiều chỗ không hiểu.

Hồ Bát Nhất cũng có nhiều điều chưa hiểu, nhưng so với Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, cậu có chút hiểu biết về phái Bàn Sơn.

"Phái Bàn Sơn!

Giỏi đạo sinh khắc chế hóa, ngày thường tự xưng là đạo nhân, chỉ cầu thuốc, không bao giờ tham lam tài vật, hóa ra lại có nỗi khổ như vậy!" "Đúng rồi, Dương tiểu thư!

Vừa rồi cô làm tôi rối quá, có một chuyện tôi vẫn chưa hiểu rõ, rốt cuộc vết ban đỏ là lời nguyền hay là một loại virus?" Tuyết Lỵ Dương vừa kể một tràng dài quả thực không giải thích rõ ràng.

Đối với câu hỏi của Hồ Bát Nhất, cô cũng không trốn tránh!

Trả lời thẳng thắn: "Cái gọi là lời nguyền, là do người xưa có nhận thức hạn chế về kiến thức khoa học, thường xuyên giải thích những hiện tượng không thể giải thích được thành huyền học!

Sau này qua nghiên cứu của tôi, hiện tại xác định, đây là một loại bệnh do virus gây ra!" Lúc này, trong sáu người có một người cảm xúc ngày càng không ổn định.

Đó là Vương Bàn Tử, nghe câu chuyện dài như vậy, đầu óc sắp nổ tung, cậu ta không thể chấp nhận được!

"Nói đơn giản, virus phá hủy sự hấp thụ ion sắt của huyết sắc tố, dẫn đến các triệu chứng giống như thiếu máu do thiếu sắt, máu dần chuyển sang màu vàng, khả năng hấp thụ oxy giảm xuống!

Chương 43

Bệnh nhân sẽ chết dần vì suy kiệt cơ thể!" Hai chữ "tử vong" cuối cùng, đã đè bẹp sợi dây phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Vương Bàn Tử.

Cậu ta tức giận đập bàn đá, hét lớn một tiếng, rồi bật dậy.

"Làm cái gì thế!

Hết cả hồn!" Đại Kim Nha bị Vương Bàn Tử làm cho giật mình không nhẹ, có chút tức giận nói.

"Ông không sao chứ!" Vương Bàn Tử chỉ vào Đại Kim Nha nói.

Hiện tại cậu ta như ăn phải thuốc nổ, có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh biết, hiện tại Vương Bàn Tử đang tức giận vì chuyện vết ban đỏ.

Cậu đưa tay ra định kéo cậu ta lại, nhưng bị Vương Bàn Tử gạt đi.

Hiện tại dùng từ "tức giận đến tóc dựng ngược" để hình dung cũng không quá.

Cậu ta bắt đầu hét lớn vào mặt Tuyết Lỵ Dương: "Rõ ràng biết đến cái nơi quỷ quái đó sẽ bị nhiễm cái vết ban chết tiệt này!

Chẳng phải cô đang đẩy tôi với Lão Hồ vào hố lửa sao!" Động tĩnh này làm kinh động cả ông lão bên cạnh.

Ông bỏ công việc đang làm, nhìn cậu trai trẻ đang nổi nóng.

"Cô có ý đồ gì?" Hồ Bát Nhất nghe thấy lời nói có chút nghiêm trọng rồi.

Ai lại đi nói như vậy trước mặt người ta, ai nghe cũng không thấy dễ chịu!

Cậu vội vàng lên tiếng ngăn cản.

"Bàn Tử!

Bàn Tử!

Chuyện đã xảy ra rồi thì phải chịu thôi!

Bây giờ có bệnh thì chữa bệnh, có thuốc thì tìm thuốc, sốt ruột có ích gì!" Hiện tại Vương Bàn Tử hoàn toàn mất đi lý trí.

Cậu ta không quan tâm người khác có khó chịu hay không, mạng của cậu ta sắp mất rồi, còn khó chịu cái gì?

Trước hai chữ "tử vong", không ai có thể hoàn toàn bình tĩnh được.

"Tôi nghe rõ rồi, cô gái này muốn hại chết hai chúng ta!

Cậu không nghe ra à!" Lúc này lời nói của cậu ta ngày càng cực đoan.

"Cô không nói giúp cô ta!

Cô ta đang muốn giết cậu đó!" Giọng của Vương Bàn Tử trở nên khàn đặc, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Là một trong những người trong cuộc, Hồ Bát Nhất lúc này lại bình tĩnh hơn nhiều.

"Dương tiểu thư không có ý đó, được không!" Bị Vương Bàn Tử mắng hai câu, Tuyết Lỵ Dương trong lòng cũng thực sự khó chịu.

Vốn dĩ cô không có ý đó, nhưng nghe những lời của Vương Bàn Tử, trong lòng thực sự không dễ chịu.

Cô quay sang Vương Bàn Tử nói: "Xin lỗi!

Là sơ suất của tôi, nếu tôi biết chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt sẽ khiến các anh bị nhiễm vết ban đỏ, tôi tuyệt đối sẽ không liên lụy các anh!

Cho nên, hiện tại tôi sẽ cố gắng hết sức để bù đắp!" Vương Bàn Tử nghe vậy càng tức, trực tiếp vứt chiếc khăn đang quàng trên cổ đi.

Tiếp tục hét lớn vào mặt Tuyết Lỵ Dương: "Bù đắp cái con khỉ!

Tôi bảo cô bù đắp mạng cho tôi, cô bù đắp được không?" Không chỉ Hồ Bát Nhất, ngay cả Đại Kim Nha cũng nghe thấy những lời này có chút chói tai.

Hai người nghe mà nhíu chặt mày!

Cảnh tượng hiện tại có vẻ hơi mất kiểm soát.

Nhưng có một người đặc biệt thảnh thơi ngồi một bên ăn đồ, lắng nghe mấy người nói chuyện.

Phảng phất như mọi thứ xung quanh, bất kể làm gì cũng không thể thu hút được sự chú ý của anh!

Một vẻ không tranh với đời.

Nhưng có một người đang âm thầm quan sát anh!

Đó là giáo sư Tôn!

Từ lúc vào cửa, ánh mắt của vị giáo sư này chưa từng rời khỏi người anh!

Vẫn luôn quan sát. 【Đinh!

Chấn nhiếp Quan Sơn Thái Bảo Phong Học Võ, thưởng tiến độ phẫn diễn 1%】 Đột nhiên, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu.

Quan Sơn Thái Bảo?

Từ này có chút lạ lẫm!

Nhưng không cần biết là ai nữa, chính là vị giáo sư Tôn này!

Hiện tại ông ta đang chăm chú nhìn mình.

Cũng chỉ có thân phận của ông ta hiện tại là không rõ ràng.

Đang lúc anh trầm tư, giọng nói gần như điên cuồng của Vương Bàn Tử kéo anh trở về thực tại.

"Cô gái Mỹ kia, cô nhớ cho tôi, chuyện này nếu không cho tôi một câu trả lời hài lòng!

Tôi mà để cho cô thuận lợi trở về, Bàn gia tôi..." Hồ Bát Nhất nhẫn nhịn đã lâu, lúc này thực sự không chịu nổi nữa.

Cậu hét lớn: "Bàn Tử!

Thôi đi!" Bị Hồ Bát Nhất hét một tiếng như vậy, Vương Bàn Tử cũng thu liễm lại rất nhiều.

"Đối với bạn bè quốc tế có thể lịch sự một chút không!

Nghe người ta nói hết đã rồi hẵng nói, mau ngồi xuống!" Đại Kim Nha cũng ở bên cạnh khuyên can, rót cho cậu ta một bát nước: "Uống ngụm nước, uống ngụm nước!" Vương Bàn Tử ngồi xuống, nhưng cơn tức vẫn chưa nguôi.

Cậu ta vẫn nhìn chằm chằm Tuyết Lỵ Dương một cách hằn học.

"Lần này tôi trở về là để tìm Mục Trần Châu!" Câu nói của Tuyết Lỵ Dương vừa thốt ra, đã gây ra một cú sốc không nhỏ cho những người có mặt!

Lời nói kinh động bốn phía!

Chương 44

Hầu hết ánh mắt của mọi người đều mang theo sự chấn động!

Trừ Trương Lân!

Khi Tuyết Lỵ Dương nói xong, cô liếc trộm anh một cái.

Điều khiến cô kinh ngạc là, Trương Lân hoàn toàn không hề động lòng.

Giống như đó chỉ là một viên bi thủy tinh bình thường không có gì lạ.

Đây là lần đầu tiên cô thấy một người bình tĩnh như vậy.

Sự hứng thú của cô đối với anh lại tăng thêm một bậc.

Nói xong, cô ngồi lại vị trí cũ.

Nghe xong lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất gỡ chiếc khăn trên đầu xuống.

Chuyện này có hy vọng rồi!

Cậu hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Vậy là?

Cô biết Mục Trần Châu ở đâu à?" "Mục Trần Châu, đâu có dễ tìm như vậy." Lần này người trả lời không phải Tuyết Lỵ Dương, mà là giáo sư Tôn vẫn im lặng từ nãy đến giờ.

"Đó là một trong tam đại thần châu trong truyền thuyết của Trung Nguyên, từ sau thời nhà Thương, đã không rõ tung tích!" Một câu nói của giáo sư Tôn, lại dập tắt tia hy vọng vừa nhen nhóm của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Dương tiểu thư, vì chuyện này, đã không quản ngại ngàn dặm, trăm phương ngàn kế tìm tôi, để tôi giúp đỡ tìm kiếm Mục Trần

Châu!" Câu nói của ông ta là để giúp Tuyết Lỵ Dương.

Người khác thì nghe lọt tai, nhưng Vương Bàn Tử thì một chữ cũng không nghe vào.

Vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Tuyết Lỵ Dương lại lên tiếng: "Theo ghi chép trong tài liệu lịch sử, vị vua thứ ba mươi hai của nhà Thương là Vũ Đinh!

Từng ở trong một ngọn núi băng lở, tìm được một viên bảo thạch hình con mắt khổng lồ!" "Vũ Đinh cho rằng, viên đá này là do địa mẫu hóa thành phượng hoàng, đại diện cho con mắt luân hồi bất tử, nên đặt tên là Mục Trần Châu!

Tục gọi là Phượng Hoàng Đảm." "Cùng với sự diệt vong của nhà Thương, Mục Trần Châu cũng biến mất, nghe nói, Chu Văn Vương từng ghi lại tung tích của nó trên mai rùa!

Nhưng miếng mai rùa đó, được hậu nhân gọi là Long Cốt Thiên Thư, hiện tại cũng không tìm thấy!" Nói đến đây chẳng phải là không có manh mối gì sao.

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, cố nén cơn giận trong lòng.

Dùng giọng điệu ôn hòa nhất có thể nói: "Vậy không phải là!

Nói nhiều lời vô ích như vậy, chẳng phải là đang nói với tôi, viên châu đó hiện tại không tìm được sao!" Dùng từ hoàn toàn không kiêng nể.

Hồ Bát Nhất dùng chiếc khăn trong tay đánh vào người Vương Bàn Tử, bảo cậu ta đừng nói nữa, lườm cậu ta một cái.

Thấy Vương Bàn Tử không nói nữa, Hồ Bát Nhất giọng điệu vô cùng ôn hòa nói: "Dương tiểu thư!

Cô đã đến đây rồi, chắc chắn đã hiểu rõ những manh mối khác."

“Thứ lỗi cho tôi nhiều lời!

Đã đến nước này rồi, nói thẳng ra đi, tại sao cô lại quen thuộc với Bàn Sơn Đạo Nhân như vậy!” Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói rất có lý, vội vàng ở bên cạnh phụ họa.

“Đúng!

Sao cô biết cái Trát...!” Nhất thời không gọi ra được cái tên đó, cứ như đĩa bị kẹt!

Mãi không nói ra được.

Vương Bàn Tử vội vàng nhìn Đại Kim Nha.

Hai anh em, một ánh mắt là hiểu ý nhau rồi.

“Zaghlama!” Vương Bàn Tử gật đầu tiếp tục nói: “Đúng!

Chuyện của tộc Zaghlama đó là sao?” “Bởi vì tôi là hậu duệ của tộc Zaghlama, ông ngoại tôi, giang hồ gọi là Chá Cô Tiếu!

Là Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng!” Sau khi Tuyết Lỵ Dương nói ra, khí thế của cả người cô đã khác hẳn.

Ẩn hiện có vài phần dáng vẻ của thủ lĩnh.

Chuyện này gây ra chấn động không hề kém so với Mục Trần Châu!

Chá Cô Tiếu, danh tiếng của Bàn Sơn Đạo Nhân, ít nhiều họ cũng đã nghe qua.

Người ta không giống như Mạc Kim Giáo Úy nửa đường xuất gia!

Đó là thủ lĩnh Bàn Sơn thực thụ, tay nghề đều là công phu thật.

Hôm nay lượng thông tin thực sự có chút lớn, nhất thời không tiêu hóa nổi.

Trên mặt Hồ Bát Nhất và hai người kia lúc này ngoài chấn động ra thì vẫn là chấn động.

Nhận thức bị làm mới hết lần này đến lần khác.

Họ không hiểu nhiều về vị Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng này, nhưng danh tiếng của ông trong ngành này thì ai cũng biết!

Thấy vẻ mặt của họ, Tuyết Lỵ Dương quay người đi vào nhà.

Không lâu sau, cô mang ra một quyển sổ, đưa đến trước mặt mọi người nói: "Đây là thứ ông ngoại tôi để lại, là manh mối cuối cùng về Mục Trần Châu!" Cô lật quyển sổ ra, giấy bên trong đã ố vàng, nhưng chữ viết vô cùng rõ ràng.

Tuyết Lỵ Dương bắt đầu đọc những dòng chữ trên đó!

Chá Cô Tiếu biết được Mục Trần Châu ở Hắc Thủy Thành của Tây Hạ cổ.

Để tìm được vị trí chính xác, ông đã bái Trần hòa thượng làm thầy học thuật Mạc Kim.

Hai thầy trò cùng nhau vượt núi băng sông.

Trên đường gặp được Thomas.

Nhờ đó biết được đường đến Hắc Thủy Thành.

Ba người kết bạn đồng hành!

Mất không ít công phu cuối cùng cũng đến được đích.

Sau khi vào mộ cổ, cũng có kinh không hiểm mà đến nơi.

Nhưng khi mở bảo rương ra, bên trong chỉ có nửa miếng Long Cốt Thiên Thư.

Chá Cô Tiếu khí huyết công tâm, phun ra một ngụm máu vàng.

Lúc rút lui, gặp phải bầy côn trùng tấn công.

Trần hòa thượng chết, Chá Cô Tiếu cũng mất một cánh tay.

Chương 45

Sau khi ra ngoài, theo lời của Trần hòa thượng, hai người đi tìm Kim Bàn.

Tìm kiếm nhiều ngày không có kết quả, liền theo Thomas về Mỹ.

Một đoạn tự sự, Trương Lân nghe rất chăm chú.

Có thể tưởng tượng được tâm trạng của Chá Cô Tiếu lúc đó, mất đi một mạng người, lại mất thêm một cánh tay.

Cuối cùng thu được chỉ là một miếng mai rùa.

Lúc đó sở dĩ không tìm được Kim Bàn, có thể là vì lúc đó Kim Bàn đang ở dưới mộ Tây Chu dưới Ngư Cốt Miếu!

Cả câu chuyện kể lại, Trương Lân có thể cảm nhận được, khí thế bi tráng của Chá Cô Tiếu khi viết những dòng này.

"Sau đó, ông ngoại tôi định cư ở Mỹ, mở một công ty thương mại, không bao giờ quản những chuyện này nữa!" Đến đây, lời nói của Tuyết Lỵ Dương cũng đã kết thúc.

Hồ Bát Nhất là người đầu tiên bày tỏ lòng kính phục đối với Chá Cô Tiếu.

"Ông ngoại cô thật là một anh hùng!

Dùng cả đời để tìm kiếm tung tích của Mục Trần Châu!" Đại Kim Nha lúc này cũng giọng điệu trầm trọng nói: "Mục Trần Châu, Phượng Hoàng Đảm, tôi cứ tưởng là truyền thuyết dân gian!

Đều là chuyện không có thật!" Nói xong, ông ta lắc đầu, như thể đang cảm thán cho chuyện này.

"Vốn dĩ, muốn gần gũi hơn với hai vị, ai ngờ!

Lại để hai vị gặp phải chuyện này!" Giọng điệu trầm trọng phối hợp với vẻ mặt như sắp khóc, như thể hai người sắp qua đời!

Vương Bàn Tử thấy vậy, tức giận.

"Này!

Này!

Nói gì thế hả, tôi mà gặp chuyện gì à!" Một vẻ như sắp ra tay đánh người!

Nhìn dáng vẻ của Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha lập tức thu lại vẻ mặt muốn chết đó.

Sau đó Vương Bàn Tử lại nhìn sang Tuyết Lỵ Dương: "Thế là, viên châu đó không tìm được nữa à!" "Đó mà gọi là manh mối quái gì!" Nghe lời kích động của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vào đùi cậu ta, ra hiệu đừng nói nữa.

"Bệnh di truyền có thể hiểu được, vậy tại sao tôi và Bàn Tử lại có thể bị nhiễm?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, nói với hai người trước mặt: "Tôi nghi ngờ!

Mục Trần Châu từng xuất hiện trong động quỷ Tinh Tuyệt, virus của nó bám vào không khí!

Hai anh vừa hay đều bị thương!

Cho nên bị nhiễm!" Bây giờ cuối cùng cũng có một số thứ nghe có vẻ thực tế hơn!

"Theo ý cô, Mục Trần Châu không phải là bảo bối!

Chỉ là một loại virus!" Hồ Bát Nhất nghe đến đây, điều rõ ràng nhất chỉ có ý này!

"Các chuyên gia đều đoán như vậy!" "Nhưng vì không ai từng thấy Mục Trần Châu, nên không dám hạ kết luận!" Nếu là virus, trong

nhận thức của Hồ Bát Nhất, chuyện này nên có thể cứu vãn!

"Nếu là bệnh thì không thể chữa được sao?" Tuyết Lỵ Dương có lẽ đã đoán được Hồ Bát Nhất sẽ hỏi vậy.

Cô khoanh tay, thở ra một hơi dài nói: "Ông ngoại tôi cũng từng thử nhiều phương pháp, đều không có hiệu quả!

Ngay cả khi tiêm sắt vào cơ thể người, cuối cùng vì nguyên nhân virus!

Bị đào thải không thể hấp thu, cho nên chỉ có thể tìm ra nguồn gốc của virus, nghiên cứu đặc tính, tìm ra phương pháp giải quyết tiếp theo!" "Dù thế nào đi nữa, tôi đều phải tìm được Mục Trần Châu!" Những lời này của Tuyết Lỵ Dương, cũng có ý nghĩa tương tự như những lời trước đó.

Hiện tại không có cách giải quyết, chỉ có thể chờ tìm được Mục Trần Châu, mới có hy vọng giải quyết!

Ngoài phương pháp này, không còn cách nào khác.

Hồ Bát Nhất nghe xong, đều có chút cau mày, chuyện này đi, không có một tin tức chắc chắn nào.

Vương Bàn Tử bên cạnh càng không nói nên lời.

Vẻ mặt của cậu ta dần dần trở nên nghiêm trọng.

Nắm đấm trong tay cũng siết ngày càng chặt.

Những hành động này đều bị Hồ Bát Nhất nhìn thấy.

Với sự hiểu biết của cậu về Vương Bàn Tử, tiếp theo, không biết cậu ta sẽ làm ra hành động gì.

Khi Tuyết Lỵ Dương vừa nói xong, cảm xúc đã dồn nén từ lâu của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng bùng nổ.

Nhưng không ngờ, có một người, bùng nổ trước cả cậu ta.

“Hóa ra đều là chờ chết cả à!” Hồ Bát Nhất chỉ tay vào Tuyết Lỵ Dương hét lớn.

Điều này làm cho Vương Bàn Tử vốn đang nổi nóng, cũng có chút ngơ ngác.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nhất thời không biết phải làm gì. ...Chẳng phải đây là lời thoại của tôi sao?

Lúc này cậu ta ngay cả muốn nói gì cũng không biết!

“Uổng công tôi còn kiên nhẫn nghe nửa ngày!

Bàn Tử, thu dọn đồ đạc, đi thôi!” Không chỉ Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng một đầu đầy sương mù.

Lật mặt không có một chút báo trước nào.

Biết được ý đồ của Hồ Bát Nhất, ở đây cũng chỉ có hai người!

Giáo sư Tôn là Quan Sơn Thái Bảo, một con cáo già cả đời phiêu bạt trong giông bão, tiểu xảo như vậy tự nhiên nhìn thấu.

Trương Lân cũng nhìn ra được cách làm của Hồ Bát Nhất.

Cũng hiểu Vương Bàn Tử không phải là người không nói tình nghĩa, chỉ là xuất phát từ nỗi sợ hãi cái chết.

Cảm xúc luôn cần phải được giải tỏa, đó là chuyện thường tình của con người.

Nếu không Trương Lân cũng sẽ không có vẻ mặt ung dung như vậy.

Hồ Bát Nhất nói xong câu đó, liền quay người đi vào nhà.

Vương Bàn Tử thật sự cho rằng Hồ Bát Nhất tức giận, máu nóng dồn lên đầu, không muốn ở lại đây nữa.

Cậu ta vội vàng chạy ra ngăn lại!

“Đừng!

Chương 46

Đừng!

Cậu đừng đi!" Không chỉ Vương Bàn Tử, ngay cả Đại Kim Nha bây giờ cũng chạy ra.

Nhìn tình thế này, hôm nay chắc chắn sẽ đi.

Ông lão bên cạnh xem mà thấy rất vui.

Một năm cũng không được xem mấy cảnh như vậy!

"Đừng cản tôi!" Vương Bàn Tử lúc này cũng không buông tay.

Cậu ta chỉ mấp máy môi, thỏa cơn nghiện.

Vị này thì hay rồi, không nói tiếng nào, trực tiếp quay người muốn đi.

Đại Kim Nha bên cạnh cũng thực sự sốt ruột.

"Hồ gia!

Chúng ta không tìm Mục Trần Châu nữa à?" Hiện tại Hồ Bát Nhất như thể đã hoán đổi thân phận với Vương Bàn Tử.

"Tìm tìm cái gì!

Loay hoay vô ích!

Cứ yên ổn trở về, sống hai năm ngày tháng tốt đẹp không được sao?

Dù sao cũng chết, có gì khác đâu!

Bàn Tử, chuyện này không thể trách người khác, phải trách thì trách tôi, là tôi hại cậu!" Cậu ta nói với giọng điệu vô cùng bi tráng, vẻ mặt như thể đã phạm phải sai lầm động trời!

Nói xong còn nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc này, cậu ta nhìn thấy cái bát trên bàn đá!

"Được rồi!" Không nói hai lời, cậu ta cầm lấy bát trực tiếp đập vào đầu mình.

Hành động này làm Vương Bàn Tử bên cạnh sợ hãi không nhẹ.

Sợ đến mức miệng há to.

Cậu ta vội vàng ra tay ngăn cản!

"Làm gì thế!" Đại Kim Nha sợ đến mức chiếc khăn trong tay cũng rơi xuống.

"Làm gì vậy!

Hết cả hồn!" Cảnh tượng phải nói là hỗn loạn vô cùng!

Vương Bàn Tử nắm chặt tay Hồ Bát Nhất, chết cũng không buông!

"Làm gì?" Hồ Bát Nhất trợn to mắt nói: "Tôi tự đập!" Vẻ mặt như thể hiên ngang đi vào chỗ chết!

Vương Bàn Tử sợ đến mức dùng cả hai tay giữ chặt.

Lúc này cậu ta thực sự sợ Hồ Bát Nhất không phân biệt phải trái mà đập vào đầu mình.

"Lão Hồ, nghe tôi nói, bây giờ cậu phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!" "Buông ra!" "Không!

Chuyện là thế này, chúng ta có bệnh thì chữa bệnh, có thuốc thì tìm thuốc, được không, sốt ruột có ích gì!" Vương Bàn Tử lúc này khổ sở khuyên can.

Đâu còn vẻ tức giận đến tóc dựng ngược như vừa nãy.

“Chúng ta nghe cho rõ rồi hẵng nói được không!” Nhưng Hồ Bát Nhất không chịu buông tha, một vẻ không nghe lời: “Tôi nghe rất rõ rồi!” “Cô gái Mỹ kia đang gài bẫy chúng ta đó!

Muốn hại chết chúng ta, biết không?” Lời vừa nói ra, Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, luôn cảm thấy câu này hình như đã nghe ở đâu đó!

Đại Kim Nha thẳng thắn nói: “Hai vị đổi lời thoại cho nhau rồi à?” “Ông im đi!” Vương Bàn Tử nghe vậy, tưởng Đại Kim Nha đang đổ thêm dầu vào lửa.

“Một câu cũng không đổi!” Bị mắng một câu, Đại Kim Nha có chút không hiểu, không phải đang nói chuyện đàng hoàng sao!

“Lão Hồ!

Lão Hồ, tôi nghĩ là, Dương tiểu thư chắc chắn không phải là người như vậy!

Phải không?” Cậu ta quay đầu hỏi Tuyết Lỵ Dương.

Bị Vương Bàn Tử hỏi như vậy, nhất thời cô thật sự không biết phải nói gì.

Vừa nãy còn chửi bới cô là kẻ lừa đảo, sau đó lại biến thành “không phải người như vậy”!

Tuyết Lỵ Dương nhất thời không phản ứng kịp.

“Người ta không quản ngại ngàn dặm tìm chúng ta, người ta vì cái gì chứ!

Chuyện này nhất định có cách giải quyết!” Lúc này thái độ của Vương Bàn Tử vô cùng quả quyết.

Hồ Bát Nhất nhìn dáng vẻ của cậu ta cũng yên tĩnh lại một chút!

“Thật không?” “Thật!” “Thật hay giả!” “Thật thật!” Lúc này, Hồ Bát Nhất nở một nụ cười mà Vương Bàn Tử không hiểu: “Vậy

được!" "Tôi..." Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Được rồi!" Nói xong trực tiếp ngồi xuống, thay đổi hoàn toàn dáng vẻ căm phẫn trước đó, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Một vở kịch cứ thế kết thúc.

Trương Lân lúc này thực sự phục Hồ Bát Nhất.

Trị Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất tuyệt đối là cao thủ.

Anh cầm bát nước trên bàn đá lên, uống một ngụm.

Một hành động nhỏ như vậy lại lọt vào mắt giáo sư Tôn, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn!

Không phải vì tư thế uống nước có gì đặc biệt, mà là vì ngón tay của Trương Lân.

Giáo sư Tôn đẩy gọng kính.

Tuyệt đối không nhìn lầm.

Bí thuật độc môn của Phát Khâu Trung Lang Tướng, Phát Khâu Thám Huyệt, hoàng kim nhị chỉ.

Không ngờ trong đám người này, lại có một sự tồn tại như vậy.

Số lượng Phát Khâu Trung Lang Tướng không nhiều, phân bố lại rất rộng.

Trên đời ít người có thể tìm được tung tích của họ.

Có chăng cũng chỉ là truyền thuyết!

Chương 47

Không ngờ hôm nay lại gặp được một vị, còn trẻ như vậy.

Không phải vì Trương Lân trẻ tuổi mà xem thường.

Theo ông ta được biết, để luyện được đôi ngón tay này phải bắt đầu từ nhỏ.

Sự đau đớn trong đó không phải người thường có thể so sánh được.

Chỉ riêng điểm này đã đáng được coi trọng.

Vị Phát Khâu Trung Lang Tướng trước mắt này có trọng lượng hơn Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Nhất kia nhiều.

Ông ta tinh thông thuật độn giáp, lại không thể tính ra được lai lịch của Trương Lân.

Lúc này, ánh mắt của giáo sư Tôn tràn đầy sự thận trọng.

Ông ta cảm thấy kế hoạch của mình cần phải được hoãn lại, phải suy tính cẩn thận lại một lần nữa.

Hiện tại vào lúc này, một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng có trọng lượng quá lớn.

Trong lúc giáo sư Tôn đang suy nghĩ. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành việc chấn nhiếp Quan Sơn Thái Bảo Phong Học Võ, thưởng tiến độ phẫn diễn 1%】【Chúc mừng ký chủ tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 17.5%】Giọng nói trong trẻo của hệ thống xuất hiện trong đầu.

Trương Lân đặt bát nước trong tay xuống.

Mục đích của anh đã đạt được.

Anh cố tình để lộ ngón tay ra cho ông ta xem.

Với một con cáo già như vậy, chắc chắn sẽ nhận ra thân phận của anh ngay lập tức.

Vậy thì tiếp theo, vì để cân nhắc yếu tố không xác định này!

Bố cục lớn kia, lại phải được xem xét lại một cách thận trọng.

Hiện tại không chỉ có giáo sư Tôn đang suy nghĩ sâu xa về chuyện này!

Vương Bàn Tử lúc này cũng đang cau mày suy nghĩ.

"Xin lỗi!

Dương tiểu thư!

Chúng ta nói tiếp đi!" Vương Bàn Tử từ từ ngồi xuống, ánh mắt ngơ ngác nhìn Hồ Bát Nhất.

Hiện tại cậu ta thực sự không hiểu, rốt cuộc là tình huống gì.

"Hồ gia!

Ông đang diễn vở kịch gì vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Vương Bàn Tử, đành phải miễn cưỡng giải thích.

"Diễn vở kịch gì à?

Tôi mà không giúp cậu xả hết cơn tức ra, lời vô ích của cậu còn nhiều hơn tôi đấy!

Mau ngồi xuống đi!" Vương Bàn Tử nghe vậy, thấy cũng có lý.

"Cũng đúng ha!" Nói rồi ngồi xuống.

Vẻ mặt cũng không còn hung hãn như trước.

Một vẻ mặt đầy ấm ức.

Mông chưa ngồi nóng chỗ, lại thấy có gì đó không đúng, quay đầu

định nói gì đó với Hồ Bát Nhất, vừa mở miệng đã bị cắt ngang.

“Ngồi yên nghe!” Lời đến bên miệng, lại phải nuốt trở vào.

“Ai!” Cậu ta cúi đầu đáp.

Đại Kim Nha bên cạnh thực sự không nhịn được nữa, cười lớn một tiếng.

“!!!Uống chút nước, uống chút nước!” Vương Bàn Tử dù đầu óc không minh mẫn, cũng biết Đại Kim Nha đang chế giễu mình.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương thì không thể hung dữ, nhưng đối với Đại Kim Nha thì không cần kiêng nể.

“Cút!” Cậu ta trút hết nỗi ấm ức lên người Đại Kim Nha.

Nhìn vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của Vương Bàn Tử, ông ta lập tức chắp tay, làm tư thế nhận lỗi.

Vương Bàn Tử lúc này mới thu lại vẻ mặt đó.

Thấy vở kịch đã hạ màn, Tuyết Lỵ Dương im lặng từ nãy đến giờ mới lên tiếng.

“Tôi nghĩ mọi người đừng quá tuyệt vọng, lần này may mà có giáo sư Tôn, giúp tôi dịch văn tự trên mai rùa, vốn là một nửa Long Cốt Thiên Thư ông ngoại tôi để lại!” Nghe Tuyết Lỵ Dương giới thiệu thân phận, giáo sư Tôn không còn suy nghĩ về chuyện của Trương Lân nữa!

Lúc này Tuyết Lỵ Dương lấy ra một vật được bọc trong vải đen.

Sau khi gỡ hết lớp vải đen ra, xuất hiện trước mắt mọi người là một cái mai rùa khắc đầy văn tự cổ.

Đại Kim Nha có nghiên cứu khá nhiều về đồ cổ, nhìn thấy liền vô cùng hứng thú.

“...Long Cốt Thiên Thư trong truyền thuyết, bảo vật vô giá đấy!” Trong mắt Đại Kim Nha, đây không phải là Long Cốt Thiên Thư, mà là một bàn đầy tài sản.

Nếu có thể bán đi, nửa đời sau không cần phải phấn đấu nữa.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cau mày nhìn Long Cốt Thiên Thư.

Họ không hiểu một chút nào về văn tự trên đó, chỉ nhận ra ở vị trí trung tâm có khắc một hoa văn giống hệt trên vai họ.

Sau khi lấy Long Cốt Thiên Thư ra, Tuyết Lỵ Dương lén nhìn Trương Lân một cái.

Bảo vật quý giá ở đây, xem xem Trương Lân có thay đổi vẻ mặt không.

Một chút thay đổi nhỏ cũng được.

Nhưng anh không hề nhìn, thậm chí còn không nhìn Long Cốt Thiên Thư.

Mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hạt lạc trên bàn.

Vô dục vô cầu!

Vẻ mặt như bị đóng băng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này nghi ngờ trên đời có lẽ không có thứ gì đáng để anh để ý.

Chương 48

Rốt cuộc phải trải qua chuyện gì, mới có thể có được tâm cảnh như vậy.

Trong đầu Trương Lân lúc này, giọng nói của hệ thống vừa vang lên, lúc này lại vang lên lần nữa. 【Chúc mừng ký chủ thành công phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh gặp chuyện bình tĩnh tự nhiên, tâm cảnh kiên nghị!

Nhận được tiến độ phẫn diễn 1%】 【Chúc mừng ký chủ tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 18.5%】 Trương Lân không làm gì cũng nhận được tiến độ phẫn diễn.

Thực ra anh thật sự không hứng thú với cái mai rùa đó, nên không nhìn.

Không ngờ như vậy cũng nhận được tiến độ phẫn diễn!

Tuyết Lỵ Dương thấy Trương Lân vẫn như cũ, cũng không nản lòng!

Ngược lại còn khiến cô muốn tiếp cận anh hơn...

"Giáo sư Tôn!

Ông là chuyên gia trong lĩnh vực này, nhờ ông giải thích đi!" Trương Lân không có biểu hiện gì, cũng không thể cứ kéo dài mãi.

Cho nên cô quyết định trước tiên giải thích rõ ràng lai lịch của Long Cốt Thiên Thư.

Giáo sư Tôn ra vẻ ta đây.

Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, ông ta từ từ lau mắt kính, mở miệng với giọng điệu cao cao tại thượng: "Đều yên tĩnh cả rồi chứ?"

“Vậy tôi nói ngắn gọn nhé!” Câu nói này là nói cho Vương Bàn Tử nghe, trong đám người này chỉ có cậu ta là ồn ào nhất.

Hồ Bát Nhất là bị ép phải làm vậy.

Nghe lời của giáo sư Trần, Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất, lúc này đều lộ ra nụ cười.

Vương Bàn Tử cũng đành phải cười theo, nếu không chẳng phải là đang thừa nhận mình không yên tĩnh sao!

Nhưng nụ cười của cậu ta còn khó coi hơn cả khóc.

“Văn tự lúc ban đầu!

Thực ra có tám loại đọc âm, ngoài bốn loại chúng ta đang dùng là bình, thượng, khứ, nhập ra, còn có bốn loại, bị giai cấp thống trị lúc đó độc quyền, trở thành một loại ngôn ngữ bí mật.” “Ký hiệu trên mai rùa này, chính là loại mật văn đó, tôi cũng đã nghiên cứu cả đời, mới có chút thành quả, có thể nói hiện tại trên thế giới cũng chỉ có tôi, có thể đọc hiểu được nội dung trên mai rùa.” Nghe những lời giáo sư Tôn nói, Trương Lân trong lòng cười lạnh.

Lão già này xấu xa thật!

Bụng dạ chứa đầy ý đồ xấu.

Miệng nói một đằng, sau lưng lại làm một nẻo.

Trong số những người này, có lẽ cũng chỉ có mình anh nghĩ như vậy.

Dù sao mọi người hiện tại cũng không biết về Quan Sơn Thái Bảo, môn phái này vốn dĩ cũng ít người biết đến, không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ anh có nói ra thân phận của ông ta, không có chứng cứ cũng không ai tin.

Hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

“Vậy trên Long Cốt Thiên Thư viết gì ạ!” Câu hỏi của Hồ Bát Nhất lại một lần nữa tập trung mọi ánh mắt vào giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn không trực tiếp trả lời câu hỏi này, ông ta muốn kể một đoạn lịch sử trước.

“Thực ra!

Long Cốt Thiên Thư, có một đoạn dã sử!

Liên quan đến đại sư phong thủy Lý Thuần Phong!” “Lý Thuần Phong từng phụng mệnh Đường Thái Tông Lý Thế Dân, tìm kiếm tung tích của Mục Trần Châu, hao tốn nửa đời người, cuối cùng cũng tìm được Long Cốt Thiên Thư ghi lại tung tích của Mục Trần Châu!” “Lý Thuần Phong chuyên tâm nghiên cứu, cuối cùng thuận lợi phá giải mật mã, biết được tung tích của Mục Trần Châu.

Nhưng lúc này Lý Thuần Phong lại có tư tâm.

Ông ta cho rằng Mục Trần Châu nếu lại xuất hiện trên thế gian, đối với hoàng đế và bá tánh đều không phải là chuyện tốt.

Ông ta đã chia Long Cốt Thiên Thư làm hai, dâng một nửa không liên quan đến lợi hại cho Lý Thế Dân.

Một nửa Long Cốt Thiên Thư vẫn luôn được cất giữ trong cung sâu nhà Đường, sau khi nhà Đường diệt vong!

Miếng Long Cốt Thiên Thư này liền lưu lạc, đến tay bá chủ Tây Hạ là Lý Nguyên Hạo.

Hẳn là một nửa trong tay tôi, còn về một nửa còn lại được giấu đi.

Nghe nói đã được mang vào lăng mộ của ông ta!” Một đoạn nói của giáo sư Tôn khiến Hồ Bát Nhất rơi vào trầm tư.

Không ai biết cậu ta đang nghĩ gì.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh bổ sung giải thích.

"Chỉ là ông ngoại tôi để lại, một miếng Long Cốt Thiên Thư, ghi lại hình dáng của Mục Trần Châu, nếu có thể tìm được miếng còn lại!

Chúng ta hẳn sẽ biết được tung tích của nó!" Từ lúc giáo sư Tôn nói xong câu cuối cùng, Hồ Bát Nhất vẫn luôn suy nghĩ.

Lúc này cậu ta cũng đã hiểu ra.

"Quê hương của Lý Thuần Phong ở đây, sau khi chết chắc chắn sẽ lá rụng về cội, cho nên mộ của ông ta, nên ở gần đây." Tuyết Lỵ Dương cũng đồng ý với quan điểm của cậu.

"Cho nên giáo sư Tôn, đã báo cáo lên cấp trên ngay lập tức, tôi cũng lập tức đến đây, chỉ không ngờ, lại gặp được mấy anh ở đây!" Cô dừng lại một chút, nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử rồi dùng giọng điệu áy náy nói: "Chuyện vết ban đỏ, tôi luôn cảm thấy áy náy.

Tôi đã chuẩn bị tất cả, định một mình đi tìm Mục Trần Châu, dù tốn bao nhiêu thời gian, tôi cũng phải tìm ra nó.

Cho các anh một lời giải thích!" Lần này Vương Bàn Tử vô cùng yên tĩnh, không nói một lời.

Cũng có thể là vì vừa rồi gây náo loạn như vậy, thành kiến trong lòng đã bớt đi không ít, cho nên hiện tại vô cùng yên tĩnh.

Hồ Bát Nhất xua tay với cô, ý bảo đừng để trong lòng.

"Dương tiểu thư, chuyện vết ban đỏ này!

Cô không phải cố ý, cho nên tôi và Bàn Tử sẽ không quá để ý!" Đối với lời của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thực ra có đôi lời muốn nói.

Có chút để ý.

Nhưng bị Hồ Bát Nhất lườm một cái, vô cùng bất đắc dĩ lại phải nuốt trở vào.

“Nhưng có một điều, nếu muốn tìm mộ của Lý Thuần Phong, chúng ta phải đi cùng nhau!” Tuyết Lỵ Dương cũng suy nghĩ một chút.

Lý Thuần Phong không phải người bình thường.

Đại sư phong thủy tinh thông thiên văn, lịch pháp, âm dương, đạo gia chi thuật, là người đầu tiên trên thế giới định cấp cho gió.

Lăng mộ của một nhân vật như vậy, dựa vào năng lực của một người để tìm kiếm quả thực khó như lên trời.

Tự biết mình biết ta, cô cũng có.

Cho nên sau khi suy nghĩ đơn giản, cô đã đồng ý.

Chương 49

Mấy người quyết định ở lại đây, tìm kiếm lăng mộ của Lý Thuần Phong, tìm miếng Long Cốt Thiên Thư còn lại.

Mọi người giải tán đi làm việc của mình.

Trương Lân một mình đi đến sân sau chất củi.

Anh đang nghĩ đến việc một mình đi đến huyện thành, giao ngọc bội trong tay cho Trần Hạt Tử, hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng lúc này lại có một vị khách không mời mà đến!

Là giáo sư Tôn đi theo sau lưng anh.

Hiện tại mọi chuyện đã quyết định gần xong.

Bây giờ vừa hay Trương Lân đang một mình, ông ta tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Phải thử thăm dò vị Phát Khâu Trung Lang Tướng này, xem có thể dùng được cho mình không.

Ông ta đến bên cạnh Trương Lân.

"Tôi từ trước đến nay cũng chỉ nghe nói, chưa từng thấy!

Hôm nay gặp được, thật là may mắn lớn." Trương Lân không nói gì, mắt nhìn thẳng về phía trước!

Giáo sư Tôn vốn tưởng tính khí của mình đã đủ cổ quái, không ngờ lại gặp một người còn khó đoán hơn.

"Vừa rồi, cậu đã chủ động cho thấy thân phận, vậy thì tôi cũng không giấu giếm nữa, có lẽ cậu cũng nên biết, thân phận của tôi.

Tại hạ Quan Sơn Thái Bảo, Phong Học Võ, ra mắt Phát Khâu

Trung Lang Tướng!" Thái độ đột ngột của giáo sư Tôn, khiến Trương Lân có chút kinh ngạc.

Mặc dù hai môn phái trong lịch sử đều có bối cảnh quan phương, nhưng cũng là, tám sào tre cũng không đánh tới.

Nhưng những nghi vấn trong lòng, anh đều không biểu hiện ra ngoài.

Bề ngoài vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào.

Mọi hành động của Trương Lân đều được ông ta nhìn thấy.

Nhưng cậu thanh niên trước mắt, từ nãy đến giờ không hề lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Cả đời ông ta đã gặp vô số người, chưa từng gặp một người bình thản như vậy.

Nhìn có vẻ trẻ tuổi, lại có sự trầm ổn không phù hợp với tuổi tác.

"Tuổi còn trẻ như vậy, đã có tâm cảnh này, tương lai không thể lường được!

Nhưng tôi có chút không hiểu, tại sao cậu lại muốn dính vào vũng nước đục này!" Ánh mắt giáo sư Tôn chăm chú nhìn người trước mặt, hy vọng có thể biết được câu trả lời từ miệng Trương Lân.

Nhưng chờ đợi vẫn là sự im lặng.

Giáo sư Tôn cũng không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

"Về nguyên tắc, chúng ta nên là nước với lửa không dung!

Tổ tiên Quan Sơn của tôi từng có lúc đàn áp môn phái Phát Khâu, tưởng rằng không còn cơ hội gặp lại, bây giờ xem ra, môn phái Phát Khâu vẫn còn hưng thịnh a!" Ông ta mượn sự kiện lịch sử, gõ bên này hỏi bên kia, để anh lộ ra sơ hở.

Hiện tại rõ ràng lại thất bại.

Nhưng đoạn lịch sử vừa rồi của Trương Lân, lại có chút tò mò.

Anh thực sự không rõ lắm, không biết là thật hay giả.

Thực ra những điều này đối với anh cũng không quan trọng lắm, chỉ là có chút hứng thú mà thôi!

Nhìn Trương Lân từ đầu đến cuối chỉ có một biểu cảm, giáo sư Tôn lúc này bắt đầu có chút sốt ruột.

Thật không ngờ, một người trẻ tuổi như vậy, tâm cảnh lại vững như đá!

Gió thổi không động, sấm đánh không lay.

Chẳng lẽ cậu ta biết mục đích của chuyến đi này?

Trương Lân càng tỏ ra bình thản, giáo sư Tôn trong lòng càng thêm sốt ruột!

Lời nói của cha ông ta trước khi chết, cái chết thảm của anh trai ông ta, càng ngày càng không cam tâm.

Không thể vì một người trẻ tuổi, mà hủy hoại kế hoạch.

Cảm xúc trong lòng ông ta ngày càng không ổn định, hơi thở cũng dồn dập.

Đang lúc ông ta định tiến lên một bước, định dùng vu thuật bí pháp học được trong Hạp Huyền Quan thì Trương Lân quay người lại.

Đôi mắt bình thản như nước của anh nhìn thẳng vào ông ta.

Lúc này giáo sư Tôn cảm thấy trước mặt mình không phải là một người, mà là một ngọn núi lớn không thể vượt qua.

Loại núi lớn mà phải ngước nhìn nhưng lại không thấy đỉnh.

Ý định ra tay lúc trước, bây giờ xem ra, cảm thấy thật nực cười.

Khí thế khủng bố như vậy cả đời ông ta cũng không quên được.

Thật không ngờ có một ngày lại bị khí thế áp đến mức này.

Người này nhìn qua, có lẽ chỉ mới hai mươi tuổi!

"Giáo sư Tôn?" Trong khoảnh khắc, khí thế nghẹt thở đó, biến mất.

Câu nói cứu mạng này là của Hồ Bát Nhất.

Cậu ta rảnh rỗi đi dạo phía sau, không ngờ lại thấy hai người đang nói chuyện.

Vốn tưởng chỉ là đang nói chuyện, nhưng khi đến gần, lại phát hiện ra có chút khác biệt vi diệu.

Vẻ mặt Trương Lân lần đầu tiên cậu thấy nghiêm túc như vậy.

Giáo sư Tôn, dường như không thể động đậy.

Hai người như bị định hình tại đó.

Cho nên cậu ta thử gọi một tiếng.

Thấy cả hai người đều động, mới yên tâm.

Giáo sư Tôn nào dám ở lại, vội vàng bỏ đi, ngay cả chào Hồ Bát Nhất cũng không.

Nhìn giáo sư Tôn chạy trối chết, cậu ta thực sự có chút không hiểu.

Chương 50

Đang lúc định tiến lên hỏi Trương Lân xảy ra chuyện gì, Vương Bàn Tử mặc chiếc áo ba lỗ màu đỏ đã theo kịp bước chân của cậu.

"Lão Hồ!

Cái vết ban đỏ đó vốn là do cô ta hại chúng ta mắc phải, chúng ta đi theo làm gì!" Hồ Bát Nhất nghe cậu ta vẫn còn vì chuyện này, không khỏi đau đầu.

"Trương Lân huynh đệ cũng ở đây à!" Thấy Trương Lân, cậu ta vội vàng chào một tiếng, sau đó tiếp tục lải nhải bên cạnh Hồ Bát Nhất.

"Trên đường mà có chuyện gì bất trắc, tôi nói cho cậu biết, hai chúng ta năm mươi tuổi cũng không sống nổi đâu!" Hồ Bát Nhất nghe mà thực sự có chút phiền.

"Cậu không sao chứ!

Trước đây luôn khuyến khích tôi tìm Mục Trần Châu, bây giờ lại đổi ý?" Vương Bàn Tử lập tức phủ nhận: "Tôi không đổi ý!

Chẳng phải chúng ta bây giờ đã biết thủ phạm là cô gái Mỹ kia sao?" Nói xong, mắt cậu ta dường như nhìn thấy một bóng người quen thuộc...

Bóng người vừa đến không ai khác chính là Tuyết Lỵ Dương.

Theo sau cô là Đại Kim Nha.

Cả hai đã đi tới ngay trước mặt, nhưng Vương Bàn Tử dường như chẳng hề kiêng dè chút nào!

Ngay khi buông lời: "Bây giờ nếu đã nói rõ ràng rồi, vậy thì ai gây

chuyện người đó chịu trách nhiệm đi!

Kệ cô ta đi!", mắt hắn liếc về phía Tuyết Lỵ Dương đang đứng trước mặt.

"Việc quái gì chúng ta phải đi theo mạo hiểm chứ!" Giọng của Vương Bàn Tử không hề hạ thấp, nên tất cả mọi người đều nghe thấy rõ.

Nhưng cô không hề tỏ ra bất mãn, ngược lại còn rất ủng hộ.

"Cậu nói không sai, tôi đã làm hại mọi người một lần rồi, lần này sẽ không liên lụy nữa đâu!" Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt.

Vương Bàn Tử liền ngẩng cao đầu.

Người ta đã nói đến mức này rồi, còn do dự gì nữa.

Hắn liên tục nháy mắt với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất dĩ nhiên hiểu suy nghĩ của Vương Bàn Tử, nhưng tính cách của anh không cho phép làm ra chuyện như vậy.

"Bàn Tử, tôi nói cho cậu biết!

Chúng ta bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây, không ai rời bỏ ai được, có bất cứ chuyện gì cũng nên cùng nhau thương lượng, cùng nhau tìm cách!" "Chỉ có như vậy, xác suất thành công mới cao, hiểu không?" Những lời này của Hồ Bát Nhất, ai cũng hiểu.

Nhưng trong lòng Vương Bàn Tử có chút không thoải mái, không được sảng khoái, miệng lưỡi cũng đặc biệt cứng rắn.

"Hiểu chứ!

Sớm muộn gì cũng bị cô ta hại chết!" Hắn còn quay đầu đi chỗ khác.

Đại Kim Nha nhìn quanh, thấy mọi người đã đông đủ, bèn lên

tiếng: “Các vị!

Tôi nói câu mất hứng này nhé!

Nhìn xem, xung quanh huyện thành có bao nhiêu khu mộ cổ!

Chúng ta biết tìm mộ Lý Thuần Phong ở đâu đây!” Nghe lời của Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất quan sát địa thế xung quanh rồi nói: “Tôi nghĩ thế này, Lý Thuần Phong cũng được xem là nửa tổ sư gia của giới Mô Kim Giáo Úy, ngôi mộ này chắc chắn đã được ông ấy lựa chọn vô cùng kỹ lưỡng.” Mọi người xung quanh đều khá đồng tình với lời này.

“Đúng vậy!

Lý Thuần Phong là một trong số ít những bậc thầy phong thủy có thể sống thọ và chết trong yên bình!” Đại Kim Nha tiếp lời Hồ Bát Nhất.

Tuyết Lỵ Dương cũng nghe ra được một chút ý tứ.

“Ý các anh là, nếu tôi ở đây, tôi sẽ tìm vị trí phong thủy tốt nhất, đúng không?” Hồ Bát Nhất lắc đầu, không hoàn toàn đồng ý với câu nói của Tuyết Lỵ Dương.

“Phong thủy là tùy vào từng nơi, không thể nói đâu là nơi có phong thủy tốt nhất được.” Lời nói này khiến mấy người họ rơi vào trầm tư.

Ai nấy đều chau mày.

Nơi đây có vị trí phong thủy tốt nào chứ!

“Nội Tàng Oan!” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc mà xa lạ vang lên bên tai mọi người.

Hồ Bát Nhất nghe thấy từ này xong, dường như bừng tỉnh.

Vẻ mặt anh giãn ra.

“Trong nửa cuốn ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’ của tôi có viết về một vị trí phong thủy gọi là Nội Tàng Oan.” “Cái gọi là Nội Tàng Oan!

Khí của nó bắt nguồn từ trời, gợn như sóng nước, trong phong thủy là tượng tích tụ khí.” “Điểm kỳ lạ của Nội Tàng Oan nằm ở chỗ, rõ ràng là một vị trí phong thủy đỉnh cao, nhưng nhìn từ bên ngoài lại không thể nhận ra một chút nào!” Bây giờ, Hồ Bát Nhất giống như đang giảng một lớp học về phong thủy, ba người còn lại nghe rất chăm chú.

“Nội Tàng Oan!

Tôi cũng có nghe loáng thoáng, nghe nói bên trong có mạch suối, ẩn sâu không lộ, vô cùng kỳ lạ!” Nghe vậy, tất cả dòng suy nghĩ của mọi người đều được khai thông.

Tuyết Lỵ Dương cũng nghe ra được chút manh mối.

“Nói tóm lại, nếu chúng ta tìm được vị trí phong thủy Nội Tàng Oan, đó rất có thể là mộ huyệt của Lý Thuần Phong!” Lúc này, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Trương Lân.

Nếu không phải vì một câu nói của cậu, e rằng họ phải mất một lúc lâu mới nghĩ ra được.

Hồ Bát Nhất và hai người kia thì không sao, họ có phần chấp nhận được.

Dù sao thì đây cũng không phải lần đầu tiên Trương tiểu ca cứu nguy.

Nhưng có người thực sự là lần đầu tiên gặp.

Đó chính là Tuyết Lỵ Dương.

Đã có một khoảnh khắc cô cho rằng cậu là người câm!

Bây giờ xem ra không phải.

Người đàn ông này còn hiểu cả phong thủy.

Tuyết Lỵ Dương cứ nhìn chằm chằm Trương Lân.

Cô mím môi.

Bây giờ cô vẫn chưa biết tên cậu, có nên đích thân đến hỏi không.

Hai bàn tay cô bắt đầu xoa vào nhau không ngừng.

Gò má cũng dần dần ửng hồng.

Ngay khi cô hạ quyết tâm định tiến đến chỗ Trương Lân.

Chương 51

Vương Bàn Tử hét lên một tiếng kinh hãi.

Khiến cô sợ hãi rụt người lại.

“Tôi biết rồi!” “Lần trước chúng ta đến Ngư Cốt Miếu, không phải dưới đó có một ngôi mộ sao?

Đào sâu xuống nữa biết đâu lại là mộ của Lý Thuần Phong!” Nói xong hai câu, không đợi Hồ Bát Nhất biểu lộ thái độ.

Đại Kim Nha đã lên tiếng: “Bàn gia!

Ngôi mộ chúng ta phát hiện ở Ngư Cốt Miếu là mộ Tây Chu, còn mộ của Lý Thuần Phong là mộ Đường, sao có thể giống nhau được?” Vương Bàn Tử nghe xong, dường như có chút nhận ra mình đã nói sai.

Hắn ghé sát vào Đại Kim Nha, nói nhỏ: “Cũng gần giống nhau mà!” Câu nói này khiến Đại Kim Nha bật cười: “Gần giống nhau?

Khác xa một trời một vực!” Hóa ra là nhầm!

Vương Bàn Tử cười gượng gạo.

“Sơ suất nhỏ, không ảnh hưởng gì!” Hắn còn tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đứng dậy, nhìn non sông xung quanh.

“Không sao!Cùng lắm thì, chúng ta khảo sát lại toàn bộ địa hình ở đây một lượt, cùng lắm thì lật tung tất cả các ngôi mộ thời Đường trong huyện thành này lên!” “Thế chẳng phải là mò kim đáy bể sao!” Tìm từng ngôi mộ một, Vương Bàn Tử cảm thấy không thực tế.

Nơi này rộng lớn như vậy, phải tìm đến bao giờ!

Hồ Bát Nhất nghe hắn lại bắt đầu nói những lời nản lòng, có ý định thoái lui, liền bắt đầu dùng kế khích tướng.

“Nhìn cậu kìa, coi thường bản thân mình quá đấy!” Đại Kim Nha cũng nói giọng âm dương quái khí ở bên cạnh.

“Không phải sao!

Bàn gia!

Lần này là giáo sư Tôn nổi tiếng trong giới khảo cổ học phối hợp với chúng ta, giúp chúng ta tiến hành công tác khai quật văn vật một cách an toàn, ngay cả Đại Kim Nha tôi đây, một người dân thường, cũng nghĩa bất dung từ, xả thân vì nghĩa!” “Nhìn xem?

Ngài là người có ước mơ tòng quân, vậy mà lại nhụt chí rồi sao?” Cái vẻ mặt cuối cùng của Đại Kim Nha thật đúng là một bộ dạng đáng ăn đòn.

Hắn còn vươn cổ ra, sợ Vương Bàn Tử đánh không trúng.

Nhưng cách này lại thực sự có hiệu quả với Vương Bàn Tử.

Hắn thật sự đã mắc câu!

Vương Bàn Tử đứng bật dậy khỏi mặt đất, ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Tôi nhụt chí?

Không thể nào!” Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh nhìn Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha liên thủ thành công lừa Vương Bàn Tử vào tròng, cũng nở một nụ cười.

“Giáo sư Tôn đã nói rồi, địa thế của Long Lĩnh Mê Quật rất đặc thù, dễ bị sụt lún.” “Nếu thực sự có thể tìm được mộ huyệt của Lý Thuần Phong, tiến hành khai quật một cách khoa học, cũng là một cách bảo vệ di vật văn hóa!” Lời nói vô cùng quan phương này của cô, người nghe lọt tai chỉ có Hồ Bát Nhất.

Vốn xuất thân từ quân đội, nên anh cảm thấy những lời của Tuyết Lỵ Dương không có vấn đề gì.

Ít nhất cũng hợp khẩu vị của anh.

"Mọi người nghe thấy cả rồi chứ?" Câu hỏi này là dành cho Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe.

Trong mấy người họ, chỉ có hai người này là sẽ lén lút lấy đồ.

Trương Lân không biết tại sao, nhưng trong lòng anh lại có một sự tin tưởng không thể diễn tả đối với cậu.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, khi nhìn anh, ánh mắt cả hai đều lộ ra vẻ ai oán!

Chuyện vớ bẫm một mẻ lớn, xem ra đã tan thành mây khói.

"Yên tâm đi!

Dương tiểu thư, mọi người nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta xuất phát!" Nói xong, Hồ Bát Nhất quay người rời đi.

Lúc đi, anh còn liếc nhìn Vương Bàn Tử một cách đầy ẩn ý.

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất đã đi, cũng không ở lại nữa.

Lúc đi, hắn vỗ vỗ vào bụng Đại Kim Nha nói: "Trông như quả trứng gà!

Mà giác ngộ cũng cao đấy." Đại Kim Nha vội vàng đi theo sau Vương Bàn Tử, nói: "Ngài đừng có không coi bánh bao là lương khô chứ!" Bây giờ, hiện trường chỉ còn lại hai người, Tuyết Lỵ Dương và Trương Lân.

Tuyết Lỵ Dương biết đây là cơ hội, nhất định phải nắm bắt thật tốt.

Cô vội vàng đi đến bên cạnh Trương Lân.

“Cái đó, cậu tên là gì?” Nói xong, mặt cô lại đỏ lên.

Lần đầu tiên, cô hỏi tên một người mà lại có phản ứng như vậy.

Nhưng Trương Lân lúc này hoàn toàn không có tâm trí để ý đến cô!

Vừa mới đây, trong đầu cậu đã vang lên giọng nói của hệ thống. 【Chúc mừng Ký chủ thành công phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh, khi đối mặt với cường địch đã thể hiện được khí thế nghênh nan nhi thượng, vương giả trong chiến đấu!

Thưởng tiến độ phẫn diễn 1%】【Chúc mừng Ký chủ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 19.5%!】 Chuyện này khiến cậu nhớ lại lúc đối mặt với giáo sư Tôn.

Trong lòng cậu cũng toát một vốc mồ hôi.

May mà đã giữ vững được.

Khi cảm nhận được nguy hiểm, cậu lập tức quay đầu lại, nhìn chằm chằm giáo sư Tôn.

Đều đã chuẩn bị sẵn sàng rút đao bất cứ lúc nào.

Nhưng giáo sư Tôn mãi vẫn không ra tay.

Mãi cho đến khi Hồ Bát Nhất đến, mới phá vỡ được cục diện giằng co.

Lúc đó cậu mới không khỏi thở phào nhẹ nhõm. …… Tuyết Lỵ Dương thấy người trước mặt không có một chút động tĩnh nào.

Cô có chút không cam lòng.

Chẳng lẽ mình không đủ chủ động?

Đúng là Tuyết Lỵ Dương.

Cô lại tiến thêm một bước, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Sự tiếp cận đột ngột của cô quả thực đã khiến dòng suy nghĩ của Trương Lân chuyển dời sang người cô.

Chương 52

Đột nhiên tiếp cận mình?

Khoảng cách gần như vậy!

Người phụ nữ này có vấn đề.

Mang theo suy nghĩ này, Trương Lân lập tức nhảy lùi về sau, kéo giãn khoảng cách.

Tay phải của cậu đặt lên chuôi đao sau lưng, một bộ dạng sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Vẻ mặt của Tuyết Lỵ Dương lúc này vô cùng đặc sắc.

Tên nhóc này coi cô là kẻ có ý đồ xấu.

Phụt!

Một âm thanh có mùi vang lên đúng lúc này.

Ánh mắt của hai người đồng thời nhìn về phía đó.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha từ sau một đống củi bước ra.

Ba người họ biết Tuyết Lỵ Dương có chút cảm tình với Trương Lân!

Nên muốn tạo cơ hội cho hai người ở riêng.

Vì vậy lúc Hồ Bát Nhất đi, đã nháy mắt với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhận được chỉ thị, lập tức hiểu ý.

Lúc đi, hắn cũng nháy mắt với Đại Kim Nha, vỗ vỗ bụng.

Cứ như vậy, ba người giả vờ rời đi, sau đó vòng lại, quay về xem kịch.

Nhưng cái mông không biết điều của Vương Bàn Tử, vào thời khắc quan trọng lại lập công.

Thành công bại lộ cả ba người.

Ba người lúc này, thật sự phải quay về rồi.

Nhìn bộ dạng sắp động thủ của Trương Lân, e rằng tiếp theo sẽ rất khó xử.

Đã bị bại lộ cả rồi, còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở lại đây xem nữa.

Không nói lời nào, cả ba vội vàng chuồn đi.

Trương Lân thấy Hồ Bát Nhất và hai người kia rời đi, không một khắc dừng lại mà đi theo.

Chỉ để lại một mình Tuyết Lỵ Dương ngơ ngác trong gió.

"Vừa rồi cậu ta định rút đao!" Màn đêm dần buông.

Sau bữa tối đơn giản, mấy người họ đều chuẩn bị đi tắm rửa rồi ngủ.

Lúc Trương Lân ra ngoài đi vệ sinh, nghe thấy tiếng khóc của một cô gái trong nhà kho.

"Dương à!

Con hạnh phúc hơn mẹ, mẹ còn không biết mình chết lúc nào!" "Mẹ sống những ngày đầu lúc nào cũng treo trên thắt lưng!" "Nếu không phải vì mẹ, cái... cái viên châu đó, vốn dĩ không có!" "Nếu nó thật sự tồn tại, người tài giỏi như Chá Cô Tiếu còn không tìm được, dựa vào mẹ sao có thể tìm thấy chứ!" "Ba!" Trương Lân đi vào xem, không phải ai khác, chính là Vương Bàn Tử.

"Kiếp này của tôi cũng thật là xui xẻo!" "Đi lính không được!

Làm ăn buôn bán nhỏ cũng không kiếm được tiền, khó khăn lắm mới có được lần này!" "Theo Lão Hồ làm được chuyện gì ra hồn!

Vậy mà tôi lại gặp phải!" Nói rồi, giọng hắn bắt đầu nghẹn ngào.

"Lần này nếu tôi thật sự không về được, ngay cả món mì tương thập cẩm của mẹ tôi cũng không được ăn nữa." "Mẹ ơi!

Lần này nếu con về được, con sẽ không bao giờ chê món mì tương chiên của mẹ khó ăn nữa." "Tôi cũng thật bất hiếu, bao nhiêu năm rồi cũng không cưới cho mẹ một cô con dâu." "Để lại cho nhà họ Vương chúng ta một người nối dõi!" "Còn có người em họ Trương Lân kia, lòng tôi thật sự áy náy, lôi nó vào chuyện này!" Khi hắn chuẩn bị đổi tư thế, ngồi xuống đất, thì thấy cách đó không xa có một đôi chân.

"Ai?" Hắn lập tức cảnh giác hét lớn một tiếng.

Ngẩng đầu lên, thì ra là em họ Trương Lân.

Cả người hắn lại thả lỏng.

Hắn lau nước mắt và nước mũi ở khóe mắt!

Rồi nói: "Cậu đến lúc nào thế!" Trương Lân không trả lời, chỉ rất bình tĩnh nhìn hắn.

"Nghe thấy cả rồi?" Vẫn như cũ!

Thấy cậu vẫn không trả lời.

Hắn cũng không hỏi nữa, ngồi lại xuống đất.

Hắn mò trong túi ra một bao thuốc lá, nhưng bao thuốc đã bị bóp nát như sợi dây thừng.

Hắn từ từ mở bao thuốc ra, lấy ra một điếu.

"Quế Hoa!

Một điếu!" Điếu thuốc cũng bị bóp méo, có cả vết nước.

Xem ra không hút được nữa rồi.

Hắn cầm điếu thuốc đưa lên mũi ngửi.

Tâm trạng lúc này dường như đã ổn định hơn không ít.

“Trương Lân huynh đệ, lần này chúng ta có thể sẽ không sống được lâu, cậu đi theo chúng ta, cũng chẳng được lợi lộc gì!

Lại còn chôn vùi cả một đời bản lĩnh của cậu.” Một người đàn ông to lớn vạm vỡ lại có một mặt như vậy, Trương Lân thật sự chưa từng thấy.

Đúng lúc này, sau lưng Trương Lân lại có tiếng động!

“Trương Lân huynh đệ, cậu ở ngoài này làm gì vậy!” Người sau lưng không ai khác, chính là Hồ Bát Nhất.

Anh đi đến bên cạnh Trương Lân, nhìn về phía trước.

Thấy Vương Bàn Tử đang ngồi trên đất, vẻ mặt rầu rĩ.

Là anh em tốt bao nhiêu năm, anh dĩ nhiên biết Vương Bàn Tử đang lo lắng vì điều gì.

Anh bước những bước dài, ngồi xuống bên cạnh Vương Bàn Tử.

Chương 53

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất bên cạnh, cũng không có phản ứng gì nhiều.

Bây giờ ở đây ba người, đều là anh em của mình, không có người ngoài.

"Bàn Tử, còn nhớ lúc nhỏ, cậu hay bị đánh ở trong sân không!" Vương Bàn Tử nghe vậy có chút nhíu mày.

Dường như cảm thấy lời nói này có vấn đề.

"Có Trương Lân huynh đệ ở đây, lời này của cậu, tôi không thích nghe, cái gì mà tôi hay bị đánh!

Nếu không phải lúc nhỏ cậu gầy như cây hẹ, hay bị người ta bắt nạt, tôi có đến mức phải đi tìm người đánh nhau không!" Hồ Bát Nhất nghe vậy cười cười.

Đối với lời của Vương Bàn Tử, anh cũng không phủ nhận.

Dù sao ở đây đều là anh em của mình, không có gì không tốt.

"Được rồi!

Tôi nhớ, có một lần cái túi của tôi bị người ta cướp, cậu cầm viên gạch đi tìm người ta, bị năm anh em nhà đó đánh cho như quả bầu máu, máu chảy ròng ròng, cứ nhỏ giọt đến tận cửa nhà tôi!" "Tôi nhớ lúc đó trời rất lạnh, lúc cậu đưa túi cho tôi, đều bị cậu làm ấm lên rồi!" Nghe Hồ Bát Nhất kể chuyện, Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh cười ha hả.

Quét sạch vẻ chán nản lúc trước.

"Lúc đó tôi thật không biết, năm anh em nhà đó đều ở nhà!

He he!" Bầu không khí vốn dĩ nặng nề, cứ như vậy vui vẻ trở lại, trở nên sôi nổi hơn.

"Cái thằng nhỏ nhất nhà đó đánh nhau giỏi nhất, thằng đó cầm gạch đập tôi, ra tay thật là ác!" "Buồn cười là, tôi bị người ta đánh, mà lại sợ đến mức một tuần không dám đi học." "Ai u, nhìn cái vẻ hèn nhát, nhát gan đó đi!" Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử.

Hắn lập tức phủ nhận.

"Tôi không phải một tuần không dám đi học, cậu không biết đấy thôi, tôi cũng tìm một viên gạch." Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, dường như đang hồi tưởng.

"Tôi thật không biết!

Cậu đi báo thù cho tôi sao?" Hồ Bát Nhất lập tức lắc đầu, cười nói: "Không có!" "Tôi tự đập vào mình, đau đến mức, cái u to đó, một tuần cũng không khỏi, như đội quả đào thọ trên đầu, tôi đi học thế nào được!" Một câu nói ra, Trương Lân trong lòng thầm hô "người tàn nhẫn".

Trên đầu có quả đào thọ, phải dùng bao nhiêu sức lực chứ, chắc hẳn rất đau.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng vẻ mặt khó hiểu, không hiểu lý do tại sao anh lại làm vậy: "Cậu bị bệnh à!

Lấy gạch đập vào mình!" Hồ Bát Nhất cười cười, dường như không có chuyện gì.

"Tôi chỉ muốn biết, lúc đó cậu đau đến mức nào!" Lời này vừa ra, khung cảnh như bị đóng băng.

Ánh mắt Trương Lân chăm chú nhìn hai người trước mặt.

Hai người họ tuy không phải anh em ruột, nhưng tình cảm còn hơn

cả anh em ruột!

Tình cảm như vậy, thật không nhiều.

Vẻ mặt của Vương Bàn Tử ngưng đọng lại.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn hiểu ra, tại sao anh lại tự đập mình.

Anh em đau, tôi cũng phải chịu!

Vương Bàn Tử đặt điếu thuốc trong tay xuống, bắt đầu im lặng.

"Hai anh em chúng ta đều đã từ trong hang quỷ bò ra rồi, thật sự không có gì đáng sợ nữa, nếu cậu coi tôi là anh em, thì tin tôi!" "Tôi bảo đảm, sẽ đưa cậu nguyên vẹn, toàn vẹn trở về cho mẹ cậu!

Để cậu lấy vợ bằng món mì tương thập cẩm!

Được không?" Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng.

"Cậu mà có mệnh hệ gì, tôi sợ không biết ăn nói sao với mẹ cậu đây!" Nói xong, hai người đều nhìn nhau cười.

"Nói mới nhớ, Lão Hồ cậu thật sự không thể chết được, nếu cậu mất rồi, những chiến hữu đã hy sinh kia, chẳng phải sẽ từng người một từ dưới đất bò lên, bóp chết tôi sao!" "Cút đi!" Hồ Bát Nhất không khách sáo, trực tiếp mắng.

Vương Bàn Tử đối với điều này cũng cười cười, nhẹ nhàng thở dài.

"Không phải chỉ là một căn bệnh vớ vẩn sao?

Chúng ta tìm được viên châu đó, chẳng phải là xong rồi sao?

Đúng không!" Nghe lời của hắn, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Đúng!

Tìm ra nó là xong!" Bây giờ, sự khó chịu mà vết ban đỏ mang lại, lúc này cuối cùng đã hoàn toàn tan biến.

Trương Lân cũng đã chứng kiến tình nghĩa sâu đậm của hai anh em.

Sau khi xem một màn kịch tình cảm cả buổi tối, cậu chuẩn bị quay người về phòng.

“Đợi đã!

Trương Lân huynh đệ.” Vương Bàn Tử ở sau lưng gọi cậu lại.

Trương Lân không quay đầu, chỉ chậm lại bước chân.

Ba người cùng nhau đi về phía căn nhà.

Cảnh tượng này, tình cảm này, giống như Thiết Tam Giác vậy!

Ánh nắng ban mai một lần nữa chiếu rọi xuống mặt đất.

Mọi người dần tỉnh giấc sau giấc ngủ.

Nhưng buổi sáng yên tĩnh này lại có người từ sáng sớm đã không thể bình tĩnh nổi.

Trong sân viện rộng lớn, vang lên giọng nói lo lắng của Vương Bàn Tử.

“Lão Hồ!” “Lão Hồ!” “Lão Hồ!” “Hồ Bát Nhất!” “Lão Hồ!” “Hồ Bát Nhất!” Từ trong sân ra ngoài sân, hắn không ngừng gọi Hồ Bát Nhất, nhưng không có ai trả lời.

Mấy tiếng gọi không đánh thức được Hồ Bát Nhất, ngược lại lại làm những người khác tỉnh giấc.

“Két!” Tuyết Lỵ Dương từ trong phòng đi ra, nghe thấy Vương Bàn Tử la hét khắp sân, chắc hẳn đã xảy ra chuyện.

Cô vội vàng chạy ra ngoài.

Thấy Vương Bàn Tử lúc này mồ hôi đầm đìa đang tìm người.

Vương Bàn Tử thấy Tuyết Lỵ Dương ra ngoài liền hỏi: “Cô có

thấy Lão Hồ không?

Sáng sớm đã không thấy người đâu rồi!" Lúc này hắn vô cùng lo lắng, tâm thần đặc biệt bất an.

"Không thấy!

Chương 54

Có phải anh ấy đi ra ngoài rồi không!" Đi ra ngoài!

Hai từ của Tuyết Lỵ Dương càng khiến hắn có dự cảm không lành.

"Mau vào xem, trang bị có thiếu cái gì không!" Nghe lời của Vương Bàn Tử, cô lập tức hiểu ra ý của hắn.

Tuyết Lỵ Dương lập tức vào phòng kiểm tra.

Đại Kim Nha cũng nghe thấy tiếng la hét của Vương Bàn Tử từ sáng sớm.

Hắn lập tức xuống giường, chải mái tóc vuốt ngược rồi từ trong phòng đi ra.

"Bàn gia!

Sao vậy?" Nghe thấy khắp sân đang gọi Lão Hồ, Hồ Bát Nhất, trong lòng hắn thầm nghĩ chắc không phải đã xảy ra chuyện gì chứ!

"Lão Hồ đâu rồi!" "Chắc là đi tập thể dục rồi!" Vừa nghe là biết lời này chắc chắn không có căn cứ.

"Đừng có nói bừa, cậu ta không bao giờ tập thể dục." Nhìn vẻ mặt lo lắng như lửa đốt của Vương Bàn Tử, hắn an ủi: "Một người sống sờ sờ ra đó sao có thể mất được?" Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương từ trong phòng đi ra.

Sắc mặt cô cũng vô cùng âm trầm.

"Dây thừng!

Xẻng công binh, đèn pin, tất cả đều không còn nữa, còn có một người nữa cũng không thấy đâu!" Mấy người nhìn nhau, lập tức hiểu

ra người không thấy là ai.

“Trương Lân!” Vương Bàn Tử ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

“Hỏng rồi!

Chắc chắn tối qua chuyện tự đập gạch vào đầu vẫn chưa thông suốt, tự mình đi tìm mộ rồi!” “Không được!

Tôi không thể để cậu ta đi nộp mạng được!” Nói xong, hắn quay người chạy ra sân.

Tuyết Lỵ Dương giữ hắn lại.

“Đừng hoảng, nghe tôi nói, có hai khả năng, một là anh ấy đi thẳng đến khu mộ hoang dã rồi, hai người đi đến đó tìm!” “Còn cô thì sao!” Vương Bàn Tử nghe theo sự sắp xếp của cô.

“Còn một khả năng nữa, nếu là tôi, tôi sẽ đến huyện thành trước, dò la tin tức về mộ Lý Thuần Phong, Mã Đại Đảm không phải cũng đang tìm sao?

Cho nên, chỉ có tôi mới có thể đến huyện thành!” Lúc này, Đại Kim Nha không quên nịnh nọt, giơ ngón tay cái lên với Tuyết Lỵ Dương.

“Dương tiểu thư, cô vừa xinh đẹp mà đầu óc lại càng thông minh!” Nghe thấy Đại Kim Nha đến lúc này rồi mà vẫn còn tâm tư nịnh nọt.

Vương Bàn Tử bực mình.

“Đừng nói nhảm nữa, mau đi, mang theo quần áo và trang bị đi!” Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương quay về phòng lấy trang bị.

Vương Bàn Tử thì một mình đi ra ngoài trước.

Giáo sư Tôn thấy Tuyết Lỵ Dương đang thu dọn hành lý, có chút

tò mò hỏi.

"Sao vậy?" Tuyết Lỵ Dương đến trước mặt ông nói: "Có hai người không thấy đâu, chúng tôi phải đi tìm!" "Vậy tôi cũng đi cùng!" Nghe lời của giáo sư Tôn, cô lắc đầu.

Trong mắt cô, giáo sư Tôn là một người đọc sách yếu đuối, đi cũng không giúp được gì.

"Ông ở đây nghỉ ngơi đi!

Đường bên ngoài không dễ đi đâu!" Giáo sư Tôn gật đầu.

"Vậy mọi người nhất định phải chú ý an toàn!" Tuyết Lỵ Dương không dừng lại nữa, bước những bước dài đi ra ngoài.

"Ông nghỉ ngơi đi, cháu đi đây ạ!" Đại Kim Nha theo sát phía sau. …… Trương Lân lúc này đang ở trong huyện thành, trước mặt Trần Hạt Tử.

Cậu từ trong túi lấy ra ngọc bội hình rồng, giao vào tay Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử đang từng chút một xác nhận ngọc bội hình rồng.

Sau khi xác nhận không có sai sót.

Ông cất ngọc bội vào túi.

"Phát Khâu Trung Lang Tướng quả nhiên danh bất hư truyền!

Là lão phu có chút xem nhẹ cậu rồi." "Xin đừng trách!

Lão phu ban đầu tưởng cậu sảng khoái đồng ý, là để cuỗm đi Văn Hương Ngọc!" "Bây giờ xem ra những thứ phàm tục đó, quả nhiên không lọt vào mắt cậu." Nói xong, ông chắp tay ôm quyền, tỏ ý xin lỗi.

Thấy Trương Lân không nói gì, ông lại buông tay xuống.

“Không biết người bạn kia của lão phu…!” Trần Hạt Tử không nói hết câu.

Nhưng như vậy, Trương Lân cũng hiểu ý của Trần Hạt Tử.

“Đã chôn cất cẩn thận!” Tay ông có chút run nhẹ.

Động tác nhỏ này được ông kiểm soát rất tốt, người thường khó mà nhận ra.

Nhưng Trương Lân không phải người thường.

Cậu rõ ràng cảm nhận được, cảm xúc của Trần Hạt Tử có chút phức tạp.

“Thật sự đa tạ!” “Xem ra cậu đã hoàn toàn nhìn thấu được kế hoạch của lão phu!” “Ngọc bội hẳn là một đôi, một nửa ở trong tay vị tiền bối kia, một nửa còn lại ở chỗ cậu phải không!” Người trả lời không phải là Trương Lân.

Từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói ôn hòa.

Chủ nhân của giọng nói chính là Hồ Bát Nhất.

“Mối quan hệ giữa ngài và vị tiền bối Mô Kim Giáo Úy kia, không phải tầm thường!” Hồ Bát Nhất bước vào.

Thực ra anh đã đợi ở ngoài cửa một lúc rồi.

Vừa rồi nghe lời của Trần Hạt Tử, trong lòng Hồ Bát Nhất không khỏi kinh hãi.

Đặc biệt là câu nói, Phát Khâu Trung Lang Tướng quả nhiên danh bất hư truyền.

Đã làm chấn động sâu sắc tâm hồn anh.

Thực ra anh cũng đã sớm có chuẩn bị, thân phận của Trương Lân có thể không tầm thường.

Nhưng khi tận tai nghe thấy, vẫn vô cùng chấn động.

Lúc này không khỏi liên tưởng đến những lần gặp nguy hiểm trước đây.

Chẳng trách thân thủ của cậu lợi hại như vậy, lại còn hiểu phong thủy, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh như thế.

Chương 55

Tất cả đều đã có lời giải thích hợp lý.

Bây giờ nghĩ lại, công phu dùng ngón tay thăm dò huyệt mộ chẳng phải là bản lĩnh sở trường của Phát Khâu Trung Lang Tướng sao!

Nhìn người trẻ tuổi như vậy trước mắt, lại là một Phát Khâu Trung Lang Tướng, trong lòng anh mãi không thể bình tĩnh.

Trương Lân thấy Hồ Bát Nhất đến cũng không ngạc nhiên.

Sáng sớm lúc ra khỏi cửa, cậu đã biết Hồ Bát Nhất đi theo sau.

Nhưng Trương Lân đã cắt đuôi anh ta.

Cuối cùng cũng sẽ gặp mặt thôi.

Bởi vì mục đích cuối cùng của cả hai đều là gặp Trần Hạt Tử.

Lúc này Hồ Bát Nhất đứng trước mặt Trương Lân, đã biết thân phận của cậu.

Nhưng Trương Lân vẫn cho anh một cảm giác vô cùng thần bí.

Trần Hạt Tử đối với sự xuất hiện của Hồ Bát Nhất, cũng không có gì kinh ngạc.

Lúc đưa cho anh lá bùa quái dị, ông đã biết, anh nhất định sẽ đến.

"Nếu đã đến rồi, vậy thì nói tiếp đi!" Nghe lời của Trần Hạt Tử xong, Hồ Bát Nhất quay người, đối diện với Trần Hạt Tử nói.

"Bây giờ xem ra, lúc ngài xem mệnh cho tôi, đã biết rõ tôi là Mô Kim Giáo Úy, và cả thân phận của Trương Lân huynh đệ, e rằng lúc đó ngài cũng đã biết rồi phải không!" "Cho nên mới mượn một lá bùa!

Dẫn tôi đến Ngư Cốt Miếu, mục đích là để lấy Văn Hương

Ngọc!" "Sau khi tôi lấy được Văn Hương Ngọc, ngài lại có cách, có thể ép tôi quay lại tìm ngài!" "Bởi vì ngài đã sớm biết, vết ban đỏ sau lưng tôi, sẽ biến thành hình dạng con mắt!" Ở dưới miếu Long Cốt, khi ngửi thấy mùi hương đó, anh đã có suy đoán.

Khi sắp đến trước mặt vị tiền bối Mô Kim kia, mùi hương bị gián đoạn, anh biết Văn Hương Ngọc đã bị Trương Lân lấy đi.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất cười lạnh một trận.

"Lão gia tử, nói trắng ra, ngài không có ý tốt, ngài hoàn toàn coi tôi như một con tốt thí!" Nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, Trần Hạt Tử nhếch miệng cười.

Sau đó lắc đầu, không hoàn toàn phủ nhận.

"Chỉ đúng một nửa." Hồ Bát Nhất nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ Trần Hạt Tử còn có dụng ý khác.

"Lão phu, xác thực ngay từ đầu đã nhận ra thân phận Mô Kim Giáo Úy của cậu!" "Thực ra đều là cách làm ngựa chết coi như ngựa sống của tôi, ban đầu cũng không hy vọng có thể thành công!" "Nhưng vị Phát Khâu Trung Lang Tướng này, sau khi tìm đến lão phu, từ đó lão phu mới có tự tin có thể lấy được ngọc bội hình rồng!" Hồ Bát Nhất bây giờ có chút mơ hồ.

Nghe lời của ông, Trương Lân ngay từ đầu đã nhìn ra được mục đích của Trần Hạt Tử.

Thật sự có chút huyền ảo, khiến anh có chút không dám tin.

Lúc ở nhà khách tìm Trần Hạt Tử, Trương Lân đã đến trước anh một bước.

Xem ra là lúc đó đã tìm đến Trần Hạt Tử.

Hồ Bát Nhất không tiếp tục nói nhiều nữa, chuyện đã qua rồi.

Chuyện trước mắt quan trọng hơn.

“Dù sao thì tôi cũng không thể đi không công được, có vài điều tôi phải hỏi ngài!” “Cứ hỏi!” Trần Hạt Tử rất sảng khoái đồng ý.

Dù sao cũng đã giúp ông lấy lại đồ, trả lời một câu hỏi cũng không phải chuyện khó khăn.

“Không phải là chuyện về vết ban đỏ hình con mắt!” Hồ Bát Nhất lắc đầu, anh hỏi không phải chuyện này.

“Chuyện vết ban đỏ tôi đã làm rõ rồi!” Lời này lại khiến Trần Hạt Tử có chút kinh ngạc.

“Tôi muốn hỏi!

Mộ Lý Thuần Phong ở phương vị nào trong huyện thành?

Hy vọng ngài chỉ điểm.” Câu hỏi này độ khó không nhỏ.

Tên tuổi của Lý Thuần Phong trong ngành, có thể nói là vang dội vô cùng!

Nhưng mộ của một vị đại lão trong giới phong thủy như vậy, không phải là có thể tùy tiện biết được.

“Tôi chỉ là một lão già mù, chuyện tìm mộ thăm dò huyệt, không phải là sở trường của lão phu!” Trần Hạt Tử nói như vậy, sắc mặt Hồ Bát Nhất có chút thay đổi nhỏ.

Ý tứ ẩn giấu trong lời nói là ông không biết.

“Lão gia tử!

Ngài đừng có vòng vo với tôi nữa, ngài và vị tiền bối Mô Kim Giáo Úy ở dưới Ngư Cốt Miếu kia đều là bạn bè.” “Những ngôi mộ lớn nhỏ gần huyện thành, ngài ít nhiều cũng phải biết một hai chứ!” “Ngài nói rõ đi!

Về mộ Lý Thuần Phong, rốt cuộc ngài biết bao nhiêu?" Trần Hạt Tử dùng ngón tay chỉ chỉ, nói: "Cái này, tôi…!" Hồ Bát Nhất bây giờ đang im lặng nhìn ông, mong đợi một câu trả lời khẳng định.

"Chưa từng nghe qua!" Bốn chữ này, khiến Hồ Bát Nhất suýt chút nữa không thở nổi.

Lúc này, vẻ mặt anh như bị táo bón.

"Cậu đã giúp tôi một việc lớn như vậy, tôi sao có thể lừa cậu chứ!

Nhưng, thực sự là lực bất tòng tâm!" Trong lúc đang nói chuyện với Trần Hạt Tử, Tuyết Lỵ Dương bước vào.

"Hồ Bát Nhất!

Anh cũng ở đây?" Hồ Bát Nhất đưa mắt nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng Trương Lân không quay đầu lại, thực ra nghe giọng nói cậu đã biết là ai đến, cũng không cần thiết phải quay đầu lại nhìn.

"Cô thật biết tìm đấy!" Nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương đột nhiên xuất hiện, Hồ Bát Nhất đặc biệt kinh ngạc.

"Tìm đến đây thế nào?" "Tôi đã lật tung cả huyện thành này lên rồi!

Về đi với tôi đi!

Mọi người đang đợi đấy!" Không đợi Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Trần Hạt Tử đang ngồi đó lại lên tiếng.

"Cô nương?" Đợi ông nói xong.

Hồ Bát Nhất mới mở miệng: "Đến rồi thì đừng vội đi, giới thiệu với cô, vị này cũng là một cao nhân, ông ấy cũng biết chuyện về lời nguyền ban đỏ!" Điều này đã thu hút sự chú ý của Tuyết Lỵ Dương.

Đây đáng lẽ là bí mật trong gia tộc, người ngoài không nên biết chuyện này.

Cô đến trước bàn bói của Trần Hạt Tử.

Lúc ngồi xuống, cô liếc nhìn Trương Lân đang đứng bên cạnh.

Chương 56

Một bộ dạng không màng thế sự.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của cậu, cô không khỏi nhớ lại cảnh tượng khó xử ngày hôm qua.

Cô đã một mình đứng ngoài hóng gió rất lâu mới về phòng.

"Cô nương cũng biết chuyện ban đỏ!

Vậy cô biết từ đâu!" Lời của Trần Hạt Tử chuyển sự chú ý sang người cô.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm Trần Hạt Tử trước mặt nói: "Ông có từng nghe qua danh hiệu Chá Cô Tiếu không?" "Chá Cô Tiếu!" Nghe cái tên này, vẻ mặt Trần Hạt Tử đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Cô là người thế nào của ông ấy?" Hồ Bát Nhất ngồi bên cạnh không ngồi yên được nữa, lão gia tử này hỏi sâu vào chuyện nhà người ta quá.

Anh vội vàng lên tiếng ngăn cản.

"Ấy!

Lão gia tử, người ta đang hỏi ngài!

Sao ngài lại hỏi ngược lại người ta…!" Lời của Hồ Bát Nhất chưa nói xong.

Trần Hạt Tử giơ tay ra hiệu đừng nói nữa.

"Mau!

Trả lời lão phu!" Giờ khắc này, ba chữ Chá Cô Tiếu dường như đã chạm vào vảy ngược của ông.

Trần Hạt Tử lúc này dường như đã trở lại làm tổng đà chủ của

Thường Thắng Sơn, khôi thủ của phái Tá Lĩnh năm nào.

Khí thế dần dần tăng lên!

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cảm giác người ngồi trước mặt không phải là một lão già bói toán.

Mà là một lão tướng sát phạt quyết đoán!

"Chá Cô Tiếu là ông ngoại của tôi!" Khí thế của Trần Hạt Tử không giảm, tiếp tục gây áp lực: "Lão phu già rồi mắt mờ, nhưng cô đừng có lừa lão phu, tiến lên đây một chút, để lão phu sờ xương!" Nói xong, ông đưa tay ra.

Hồ Bát Nhất thấy tình hình không ổn, lập tức tiến lên ngăn cản.

Vị trí sờ xương này không đúng lắm!

"Ấy, lão gia tử, tình huống gì đây!

Ngài không sờ là không nói chuyện được sao?" "Không sờ sao biết!" Lúc này, Tuyết Lỵ Dương ngây người, không biết hai người này đang nói gì!

"Ý gì vậy?" Hồ Bát Nhất giải thích: "Khụ!

Cái này gọi là sờ xương, một cách xem tướng!" "Không sờ thì không được!

Có những chuyện không thể biết được!" Cô cũng hiểu ra.

Nhìn vẻ mặt của Trần Hạt Tử, chắc hẳn ông biết, người này và ông ngoại cô có chút giao tình.

"Lão tiên sinh, xem ra ngài và ông ngoại tôi quen biết, xác nhận một chút cũng không sao!" Lời này của cô, Trần Hạt Tử đặc biệt thích nghe, liên tục gật đầu.

"Nghe đi!

Nghe đi!" Nói xong, ông hất tay Hồ Bát Nhất ra.

Sau đó đưa tay chuẩn bị sờ xương.

Nhưng vị trí ra tay dường như có chút không đúng.

"Lão gia tử, cao lên, cao lên!" Trần Hạt Tử gật đầu, mới giơ hai tay lên cao.

Tuyết Lỵ Dương cũng rất phối hợp, hơi cúi người xuống, để ông có thể sờ đúng đầu của cô.

Một đôi tay đặt trên đầu cô, nắn bóp tứ phía.

"Đầu có bốn góc, mặt có ba quyền, ừm!

Quả nhiên!" Dường như sau khi gặp lại hậu nhân của cố nhân.

Gương mặt tang thương đó, lộ ra vài phần nụ cười.

"Cô nương, có biết lão phu là ai không?" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

"Không biết!" Trần Hạt Tử lộ ra nụ cười thần bí.

Sau đó cúi người từ dưới bàn, lấy ra một thanh chủy thủ.

"Chưởng nhãn!" Ông đặt thanh chủy thủ lên bàn.

Hồ Bát Nhất có chút mờ mịt, không nhận ra vật này.

Nhưng là cháu ngoại của Bàn Sơn đạo nhân, cô lại nhận ra ngay thanh chủy thủ độc nhất vô nhị trên đời này.

"Đây không phải là Tiểu Thần Phong chỉ có khôi thủ của phái Tá Lĩnh mới có sao?" Khi nói xong câu này, ánh mắt cô tràn đầy vẻ khó tin.

"Mắt tinh đấy!

Tại hạ chính là người đó!" Trần Hạt Tử dừng lại một lúc.

Trần Hạt Tử cởi chiếc mũ trên đầu xuống, sau đó ngồi thẳng người lại nói: "Trần Ngọc Lâu!" Ba chữ này trong lòng Tuyết Lỵ Dương đã dấy lên sóng to gió lớn!

Đây là nhân vật có thể sánh ngang với ông ngoại cô.

Nhưng lại có một người dường như chưa từng nghe qua cái tên này.

Hồ Bát Nhất nhìn lên trần nhà, thật sự không nhớ ra, chỉ cảm thấy có chút quen tai.

"Con gái, cháu tên là gì?" Tuyết Lỵ Dương bình tĩnh lại sự kích động trong lòng, dùng phát âm rất chuẩn nói ra: "Shirley." Trần Hạt Tử nghe xong, lập tức muốn nói ra.

Nhưng mấp máy môi nửa ngày cũng không gọi ra được.

Nửa đời phong ba, ông thật sự chưa từng thấy chữ nào có phát âm như vậy.

Hồ Bát Nhất thấy Trần Hạt Tử nửa ngày không phát ra âm, đành phải nói thay: "Tuyết Lỵ Dương!" Trần Hạt Tử gật đầu.

"Tuyết Lỵ Dương!

Tên hay!" Hồ Bát Nhất nhìn hai người trước mặt, dường như đã hiểu ra chút gì đó.

Để chứng minh suy đoán của mình, anh liền mở miệng hỏi.

"Hai người, quen nhau à!" Đối mặt với câu hỏi của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương liền nói.

"Trong nhật ký của ông ngoại, có ghi chép về ngài, ngay cả khi ở nước ngoài, ông cũng luôn nhắc đến tình cũ ngày xưa!" Lúc này, khí thế không còn cao ngạo như trước.

Chương 57

Bây giờ, Trần Hạt Tử trông giống như một lão già bói toán bình thường.

“Thật đáng hổ thẹn!

Ngày hôm qua đã qua đi, không thể níu kéo được nữa, ta và ông ngoại cô, quả thực có duyên phận!” “Đáng tiếc!

Ông ấy đi rồi, không bao giờ quay lại, ta đã đi khắp nơi dò hỏi tin tức của ông ấy!

Chỉ biết ông ấy đã ra nước ngoài!” Trần Hạt Tử lúc này thở dài một hơi nặng nề.

“Đều là chuyện cũ, không nhắc lại cũng được, vạn vạn không ngờ, hôm nay ta lại có thể gặp được, hậu duệ của cố nhân, tốt!

Tốt lắm!” Tuy không có cơ hội gặp lại Chá Cô Tiếu, nhưng gặp được hậu duệ của ông ấy, cũng coi như đã hoàn thành một tâm nguyện!

Hồ Bát Nhất thấy Trần Hạt Tử lúc này vui vẻ như vậy, quyết định nhân lúc này, moi thêm thông tin từ ông.

“Lão gia tử, nghe lời của ngài, trước đây ngài cũng là một nhân vật lẫy lừng, sao bây giờ lại ở đây vậy!” Trần Hạt Tử cười cười, nói một cách vân đạm phong khinh: “Chuyện dài lắm!

Đều do năm đó đi tranh giành ở Vân Nam, mất đi huynh đệ, ta cũng vì thế mà bị thương, nay đã không còn là khôi thủ của phái Tá Lĩnh nữa!” “Đời ta!

Vinh quang, thất ý, đều đã trải qua, đến tuổi này rồi, nhớ lại những ngày tháng năm xưa, một tiếng hô trăm người hưởng ứng,

cũng chỉ là mây khói thoảng qua!" "Thế là ta dừng chân ở nơi này, ẩn danh mai tích, sống cho qua quãng đời còn lại!" Trong lời nói của ông, lộ ra sự tang thương vô tận, như đã trải qua tất cả mọi chuyện trên đời.

Nhưng cũng rất phóng khoáng, không hề để tâm!

Đối với quá khứ của mình, ông cũng chỉ dùng vài ba câu nói cho qua.

Ông lại có hứng thú với động cơ tìm mộ của họ.

"Hai đứa nhỏ, tìm mộ Lý Thuần Phong làm gì vậy!" Tuyết Lỵ Dương trước tiên nhìn Trương Lân, vốn định xem ý của cậu.

Nhưng gương mặt lạnh như băng và trạng thái như khúc gỗ bất động kia, trông không giống như có thể giao tiếp được.

Sau đó, cô nhìn sang Hồ Bát Nhất.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu với cô, ý là có thể nói.

"Tôi suy đoán, trong mộ Lý Thuần Phong có manh mối về Mộc Trần Châu!" Trần Hạt Tử nghe xong hít một hơi khí lạnh.

Ông tự nhiên biết mục đích Tuyết Lỵ Dương tìm Mộc Trần Châu là gì.

"Thật tội nghiệp cho dòng dõi Chá Cô Tiếu của ta!

Đều không thoát khỏi được, nhưng ta lại không giúp được gì!" Tuyết Lỵ Dương thấy ông khó xử như vậy, không khỏi mềm lòng.

"Trần lão tiên sinh không cần tự trách, tôi đã phân tích ra rồi, vị trí phong thủy của mộ Lý Thuần Phong, chẳng qua là mất thêm chút công sức, nhất định có thể tìm được, đó chính là Nội Tàng Oan duy nhất!" Ba chữ Nội Tàng Oan, đã thu hút sự chú ý của Trần Hạt Tử.

Ông trước tiên có chút sững sờ.

Sau đó chắp tay ôm quyền, miệng nói: “Lão huynh đệ ơi, trên trời có linh thiêng!” Hồ Bát Nhất thấy tư thế và lời nói của ông, chắc hẳn ông biết chút gì đó.

Vẻ mặt anh cũng dần dần không còn căng thẳng như vậy nữa, lắng nghe xem Trần Hạt Tử sẽ nói gì tiếp theo.

Trần Hạt Tử buông tư thế chắp tay xuống, nói: “Vừa rồi cô nói gì?

Nội Tàng Oan!” “Đúng!” Sau đó, Trần Hạt Tử dùng giọng điệu khẳng định nói: “Đúng rồi, cô nương!

Nội Tàng Oan, chính là ở nơi này!” Lời này vừa ra, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương kích động đến mức hơi thở cũng không ổn định.

Giọng Hồ Bát Nhất mang theo chút run rẩy hỏi: “Thật sao?” Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất nghe tin này đều vô cùng kích động.

Nhưng lại có một người lúc này, trên mặt không những không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào, thậm chí còn đang lơ đãng.

Trương Lân từ lúc Hồ Bát Nhất vào, đã luôn thất thần.

Tâm tư không đặt ở chỗ Trần Hạt Tử.

Bởi vì lúc đó, giọng nói của hệ thống xuất hiện trong đầu cậu. 【Đinh!

Chúc mừng Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giao ngọc bội hình rồng cho Trần Ngọc Lâu!

Thưởng tiến độ phẫn diễn 3%, thưởng một đôi Dạ Nhãn!】 Giọng nói của hệ thống vừa dứt, cậu cảm thấy mắt mình một trận mát lạnh!

Nhưng sau cảm giác đó, không có thêm cảm giác tiêu cực nào khác, thời gian rất ngắn.

Cậu nhìn sang chỗ khác, cũng giống như bình thường.

Trong lòng thầm nghĩ chắc Dạ Nhãn phải dùng vào buổi tối. 【Đinh!

Chúc mừng Ký chủ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh tiến độ đạt 22.5%, kiểm tra Ký chủ phẫn diễn tiến độ đã đạt 20%!】 【Thưởng một lần khí vận rút thưởng!】 【Ký chủ có tiến hành rút thưởng không!】 Trương Lân không một chút do dự, trực tiếp chọn có!

Sau đó trong đầu cậu, lóe lên rất nhiều hình ảnh vật phẩm, công pháp, bí tịch, vu thuật, vũ khí, vân vân.

Thậm chí trong đó cậu còn thấy cả bản hoàn chỉnh của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!

Sau mười mấy giây lóe lên, hình ảnh cuối cùng dừng lại ở một viên châu trong suốt. 【Chúc mừng Ký chủ nhận được Phẫn Diễn Tiến Độ Bảo Châu, sau khi sử dụng có thể tăng thêm 10% tiến độ phẫn diễn của Ký chủ! (Sau khi nhận được Phẫn Diễn Tiến Độ Bảo Châu, sử dụng trong vòng một giờ sẽ có hiệu quả)】 【Ký chủ có sử dụng không!】 Có!

Một giờ sau không dùng, giữ lại làm gì!

Dưới quyết định của Trương Lân, tiến độ phẫn diễn, một đường tăng vọt, đạt đến 32.5% mới dừng lại.

Nhưng chưa hết, giọng nói của hệ thống vẫn vang vọng trong đầu cậu. 【Đinh!

Chúc mừng Ký chủ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh tiến độ đạt 32.5%, kiểm tra Ký chủ phẫn diễn tiến độ đã đạt 25%!】 【Mở khóa Súc Cốt, Dịch Dung Chi Thuật!】 Từ khi mở hệ thống đến nay, đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được sự hào phóng của hệ thống.

Không chỉ là những phần thưởng của hệ thống.

Cùng với việc tiến độ phẫn diễn tăng lên, huyết mạch Kỳ Lân được giải tỏa càng nhiều.

Cậu càng ngày càng có thể cảm nhận được sự bá đạo và mạnh mẽ của huyết mạch.

Cảm giác bây giờ cậu mạnh hơn trước ít nhất ba lần, phảng phất như trên người có sức mạnh dùng không hết. 【Đinh!

Chúc mừng Ký chủ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh tiến độ đạt 32.5%, kiểm tra Ký chủ phẫn diễn tiến độ đã đạt 30%!】【Thưởng một Quỷ Tỳ! (Điều lệnh âm binh, tác chiến cho mình, sử dụng Quỷ Tỳ sẽ bị âm khí xâm nhập, phải có thực lực tương ứng, mới có thể chống lại âm khí, tiến độ phẫn diễn của Ký chủ giải tỏa càng nhiều, điều lệnh âm binh càng nhiều!)】 Quỷ Tỳ!

Chương 58

Nếu không phải sau khi phẫn diễn Trương Linh, tâm cảnh đã có sự thay đổi lớn, e rằng bây giờ cậu đã nhảy cẫng lên rồi.

Có thể điều lệnh hàng ngàn vạn âm binh, trở thành tôi tớ trung thành nhất.

Lúc này, cậu dường như thấy sau lưng mình đứng vô số âm binh, nghe theo mệnh lệnh của mình.

Sau khi có Quỷ Tỳ, giọng nói của hệ thống cuối cùng cũng dừng lại.

Trương Lân lúc này so với trước đây có thể nói là một trời một vực.

Chuyện về Nội Tàng Oan dường như có tiến triển không nhỏ.

"Từ khi từ Vân Nam trở về, ta tự thấy hổ thẹn, không còn mặt mũi nào dẫn dắt phái Tá Lĩnh nữa, nhưng lúc đó, tình cờ gặp một huynh đệ phái Mô Kim, tên là Kim Bàn, ông ấy nói ở đây có một ngôi mộ lớn!" "Thế là ta đã xây Ngư Cốt Miếu ở đây, để che mắt người đời!" "Đáng tiếc!

Ông ấy vào rồi không bao giờ ra nữa, ngôi mộ đó chính là Nội Tàng Oan." Hồ Bát Nhất nghe lời của Trần Hạt Tử xong, có thể xác định ngôi mộ dưới Ngư Cốt Miếu chính là Nội Tàng Oan.

"Theo lời ngài nói, vị Mô Kim Giáo Úy dưới Ngư Cốt Miếu là Kim Bàn?" Trần Hạt Tử gật đầu, dùng giọng điệu khẳng định trả lời.

"Chính là ông ấy!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh lúc này khẽ thở dài.

"Ông ngoại khổ sở tìm kiếm Kim Bàn không được, không ngờ

cuối cùng ông ấy lại trở thành đối tác của ngài, thật là tạo hóa trêu ngươi!" Hồ Bát Nhất ngẫm lại lời nói trước đó của Trần Hạt Tử, cẩn thận suy nghĩ.

Sau đó miệng lẩm bẩm.

"Ngư Cốt Miếu dưới đó là Nội Tàng Oan, không đúng, tôi xuống rồi, đó là mộ Tây Chu!" Nghe lời của anh.

Trần Hạt Tử mở miệng nói: "Kim Bàn quả thực đã không trở ra, ngôi mộ Đường đó là mộ Tây Chu!" Sự việc dường như lại một lần nữa gặp phải bế tắc, tuy đã biết đó là Nội Tàng Oan.

Nhưng trước đây đã xuống xem ngôi mộ.

Kiểu dáng đó vừa nhìn đã biết là mộ Tây Chu.

Nhưng Lý Thuần Phong là người thời Đường.

Người thời Đường lại được chôn cất trong một ngôi mộ Tây Chu, thật sự chưa từng nghe qua.

"Chẳng lẽ tôi phân tích sai rồi?" Trong đầu Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, mới giải thích thông được.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, tự tin nói: "Điểm tự tin này tôi có, bây giờ đã chứng thực rồi, Nội Tàng Oan chắc chắn tồn tại, chính là ở đó!" "Điều này chứng tỏ phán đoán của chúng ta ít nhất đã đúng một nửa!" Tuyết Lỵ Dương đối với lời nói này không có nhiều phản đối.

"Anh nói đúng!

Sự việc không thể kết luận quá sớm, chúng ta phải đến dưới Ngư Cốt Miếu xem xét, làm rõ tình hình mới có thể tính kế lâu dài!" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Sự việc không thể bỏ cuộc như vậy, bây giờ ít nhất đã biết đó là Nội Tàng Oan, rốt cuộc có phải là mộ Lý Thuần Phong không, phải

xuống xem mới biết.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng gọi quen thuộc.

“Hồ gia!

Hồ gia!” “Tổ tông của tôi ơi, ngài ở đâu vậy!” “Hồ gia!” Nghe tiếng gọi bên ngoài có vẻ rất gấp gáp!

Tuyết Lỵ Dương, Trương Lân, Hồ Bát Nhất, vội vàng đi ra.

Vừa nhìn, không phải là Đại Kim Nha cũng đang ở khu mộ tìm người sao!

Bây giờ trên mặt hắn một mảng xanh, một mảng tím, trên mũi còn có vết máu.

Vừa nhìn đã biết bị người ta đánh cho một trận.

“Kim gia!

Sao vậy?” Đại Kim Nha nhìn ba người trước mặt, suýt chút nữa nước mắt đã trào ra tại chỗ.

“Hồ gia!” Hắn chạy một mạch, mang theo giọng khóc đến trước mặt họ.

“Hồ gia!

Không phải tôi không cứng rắn đâu!

Một quả địa lôi to như vậy treo trên cổ tôi!

Tôi chịu sao nổi?” Hắn vừa nói vừa dùng tay ra hiệu, trông to gần bằng cả người.

“Tôi đã để lộ thân phận Mô Kim Giáo Úy của ngài rồi!” Bây giờ Hồ Bát Nhất nghe như lọt vào sương mù, có chút không hiểu.

“Ý gì vậy?” Đại Kim Nha mang theo giọng khóc nói: “Bàn gia bị người ta bắt rồi!” Hồ Bát Nhất nghe vậy, thần sắc lập tức thay đổi.

“Ai bắt?” “Mã Đại Đảm!” Lúc này Hồ Bát Nhất chỉ có một ý nghĩ là cứu Vương Bàn Tử.

“Đừng nói nhảm nữa!

Cứu người quan trọng!” Anh lập tức quay lại bàn của Trần Hạt Tử nói: “Lão gia tử, tôi có việc gấp đi trước, sau này sẽ gặp lại.” Mấy người vội vã rời đi.

Trên đường, Đại Kim Nha cố gắng chứng minh mình không hèn nhát như vậy, ở bên cạnh giải thích.

“Hồ gia!

Ngài đừng trách tôi, một quả địa lôi to như vậy, treo trên cổ tôi, tôi chịu sao nổi chứ!” Do Đại Kim Nha dẫn đường, họ đến trước một căn nhà dân.

“Ở đây.” Đứng ở cửa, Hồ Bát Nhất nhặt một viên gạch ở cửa, ước lượng trong tay, trọng lượng vừa phải.

Sau đó không chút che giấu, trực tiếp đạp tung cửa lớn, nghênh ngang đi vào.

Nhưng trong sân không có một bóng người, đặc biệt yên tĩnh, cũng không thấy bóng dáng của Vương Bàn Tử, như thể đã bốc hơi khỏi thế gian.

Đại Kim Nha sờ sờ cằm nói: “Không đúng!

Người đi đâu cả rồi?

Vừa rồi còn rất đông người mà!” Họ tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng ai.

“Mã Đại Đảm!” Đột nhiên một tiếng gọi thu hút sự chú ý của mọi người.

Họ nghe tiếng tìm kiếm!

“Bàn gia!” Đại Kim Nha lớn tiếng gọi, hy vọng Vương Bàn Tử có thể nghe thấy và trả lời.

“Bàn gia!” “Bàn gia!” Sau mấy tiếng gọi, dường như đã nghe thấy có người đang gọi.

Vương Bàn Tử lập tức lớn tiếng nói.

“Ở đâu vậy!” Bây giờ mọi người đều nghe thấy giọng nói, nhưng không biết ở đâu!

“Bàn Tử!” Hồ Bát Nhất lúc này lo lắng gọi một tiếng.

Không biết từ đâu truyền đến tiếng la hét phẫn nộ của Vương Bàn Tử.

Chương 59

"Nhốt lão tử ở đây, là sao hả!" Trương Lân men theo tiếng nói tìm thấy một cánh cửa hầm.

Tuyết Lỵ Dương thấy cậu dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Vội vàng gọi Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất đến.

"Cho một tiếng đi!" Giọng của Vương Bàn Tử từ dưới đất truyền lên.

"Ở dưới!" Nhưng đây không phải là cửa hầm bằng gỗ thông thường.

Đây là một tảng đá thực sự.

Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương thử một chút, căn bản không di chuyển được tảng đá.

Mấy người lại một lần nữa dùng sức, gân xanh đều nổi lên, nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích.

Trương Lân lúc này, cúi người xuống.

Đưa tay phải ra đẩy một cách đơn giản như vậy.

Tảng đá mà cả ba người hợp sức cũng không đẩy được.

Lúc này lại bị Trương Lân dùng một tay đẩy ra.

Trông có vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

Ba người nhìn thấy, đều có những phản ứng khác nhau.

Hồ Bát Nhất là người có phản ứng nhỏ nhất.

Dù sao anh cũng đã biết thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng của Trương Lân rồi.

Một người có sức mạnh như vậy, trong mắt anh dường như không phải là chuyện lạ!

Đối với điều này, anh không quá để ý.

Đại Kim Nha thì kinh ngạc đến mức miệng há to, nhét hai quả trứng gà vào cũng không có vấn đề gì.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc không kém Đại Kim Nha, chỉ là không biểu hiện ra ngoài.

Sau khi mở cửa đá, Trương Lân không nói lời nào nhảy xuống, không một chút do dự.

"Đi đâu cả rồi!" Giọng của Vương Bàn Tử lại vang lên, lần này rõ ràng hơn lần trước.

Một câu nói, khiến Hồ Bát Nhất xác nhận Vương Bàn Tử bị nhốt ở dưới.

Anh lập tức đi theo xuống.

"Tôi cũng xuống!" Tuyết Lỵ Dương theo sau Hồ Bát Nhất nhảy xuống.

Đại Kim Nha thấy xung quanh không còn ai, cảm thấy ở trên này cũng không có việc gì làm.

Dứt khoát cũng nhấc chân, chuẩn bị xuống.

Vừa nhấc chân, Hồ Bát Nhất đã ló đầu lên, ngăn Đại Kim Nha lại.

"Cậu đừng xuống nữa, ở trên này canh chừng, có tình huống gì thì ứng cứu!" ....._ "Được rồi!" Đại Kim Nha đáp ứng xong, nhìn quanh.

Hắn từ sau lưng lấy ra một cái xẻng sắt, tạo một tư thế, cảnh giác xung quanh.

Trương Lân đi đầu, đi trước Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này, Dạ Nhãn đã phát huy tác dụng, cậu đi phía trước, trong tay không cầm đèn pin.

Trong mắt người thường, phía trước là một mảng tối đen, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng trong mắt Trương Lân, lại có thể nhìn rõ mọi thứ, không có bất kỳ trở ngại nào.

Giọng của Vương Bàn Tử ngày càng rõ.

"Mã Đại Đảm!

Có giỏi thì thả lão tử ra, tao giết mày!" "Mã Đại Đảm, mày ở đâu?

Có giỏi thì xuống đây solo với tao!" "Nhốt tao trong cái lồng rách này là sao!" "Xuống đây tao giết mày, tin không!" "Mã Đại Đảm, nghe thấy thì trả lời một tiếng đi!" Ba người nghe theo tiếng nói, đi thẳng đến cuối đường.

Hiện ra trước mắt là một cái ao.

Chính giữa ao, có một cái vại lớn không rõ chất liệu, được kéo bởi bốn sợi xích sắt.

Một phần ba cái vại đã chìm xuống nước.

Trên vại có rất nhiều lỗ thông hơi.

Vương Bàn Tử lợi dụng những lỗ thông hơi này để đứng bám vào thành vại, người không bị dính nước.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất lo lắng hét lớn.

Vương Bàn Tử nghe thấy không phải là giọng của Hồ Bát Nhất sao?

Lập tức kích động la lớn.

“Lão Hồ!” “Lão Hồ đến rồi, tốt quá rồi!” Tuyết Lỵ Dương cũng ở bên cạnh quan tâm hỏi: “Cậu không sao chứ?” “Tôi bây giờ không sao!” Nghe giọng nói đầy nội lực của Vương Bàn Tử, lúc này chắc hẳn không có nguy hiểm!

“Bàn Tử, cố lên!

Tôi cứu cậu đây.” Anh vừa nói vừa chuẩn bị xuống nước, nhưng bị Trương Lân đứng bên cạnh giữ lại.

Sau đó nghe Vương Bàn Tử nói: “Lão Hồ, đừng, trong nước có cá ăn thịt người.” Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc kêu lên.

Không thể đi thẳng từ dưới nước được, nếu đi xuống người sẽ mất mạng ngay lập tức.

Tuyết Lỵ Dương dùng ánh sáng đèn pin trong tay, chiếu vào sợi xích sắt treo trên tường.

“Nhìn kìa, có thể men theo xích sắt bò qua, mở nắp vại ra.” Hồ Bát Nhất nghe xong, không nói lời nào, trực tiếp ném cái túi trên người xuống đất: “Để tôi!” Anh leo lên tường, bám vào xích sắt, đang chuẩn bị từ từ di chuyển, đột nhiên xích sắt đứt.

Hồ Bát Nhất ngã xuống đất.

Cái vại do thiếu một sợi xích kéo, bắt đầu trở nên không ổn định, chìm xuống một chút.

Sự chìm xuống đột ngột khiến đùi của Vương Bàn Tử dính một ít nước.

Lập tức, lũ cá dưới nước trở nên đặc biệt phấn khích, như ngửi thấy mùi thịt.

Từng con một nhảy lên cắn vào đùi Vương Bàn Tử, khiến hắn đau

đến mức la oai oái.

Lúc này ở trên tiếp ứng, Đại Kim Nha nghe thấy tiếng động trong hang, trong lòng có dự cảm không lành.

Chương 60

Hắn cúi người, hét lớn xuống dưới: “Có cần tôi không?” Nhưng đợi một lúc, vẫn không có ai trả lời.

Hắn cho rằng, bây giờ xuống dưới thêm một người giúp đỡ, cũng là thêm một người.

Mang theo suy nghĩ này, hắn quyết định xuống xem.

“Hồ gia!

Tôi biết các ngài cần tôi, tôi đến đây!” Sau đó nhấc chân đi xuống.

Bây giờ tiến triển cứu người ở dưới đang gặp bế tắc.

Nhất thời không biết nên làm thế nào.

“Lão Hồ!

Các cậu cẩn thận một chút, nếu không tôi thật sự không chịu nổi đâu!” Hắn vừa nói vừa nhìn xuống dưới, lũ cá ăn thịt người đang lượn lờ dưới mông hắn.

Nhìn mà trong lòng cứ run rẩy!

Tuyết Lỵ Dương nhìn ba sợi xích sắt còn lại, nói: “Xích sắt không chịu nổi, để tôi leo, tôi nhẹ hơn!” “Không được!

Không thể đi!” Hồ Bát Nhất lập tức phủ nhận.

Thấy Hồ Bát Nhất lập tức từ chối, cô hơi nhíu mày.

“Có lựa chọn nào khác không?” “Có chứ!” Sau lưng ba người truyền đến giọng của Đại Kim Nha.

“Để tôi!

Để tôi!” Nhưng không đợi hắn nói xong, Hồ Bát Nhất lại từ chối.

“Càng không thể đi!

Với cân nặng của cậu, không chừng còn kéo Bàn gia vào trong vại luôn!” Đúng lúc này, Trương Lân chạy lấy đà một đoạn, sau đó nhảy một phát, trực tiếp nhảy lên nắp vại.

Một loạt động tác liền mạch!

Khi ba người phản ứng lại, Trương Lân đã vững vàng đáp xuống nắp vại rồi.

Cả cái vại không rung lắc nhiều.

Lòng mọi người cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Ai u, Trương Lân tiểu ca, cậu phải cẩn thận đấy!” Vương Bàn Tử qua lỗ thông hơi nhìn thấy Trương Lân đang đứng trên đó.

Không biết vì sao, nhìn gương mặt không chút gợn sóng kia, sự bất an trong lòng hắn tan biến sạch sẽ.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy Trương Lân nhất định có thể cứu mình ra ngoài.

Trương Lân nhìn trên nắp vại có một cái khóa.

Một loại khóa mật mã hoa kỳ cổ đại!

Cái khóa này không phải đơn giản là có thể mở được.

Hoa giả hoa thức, kỳ tai tiêu chí.

San phồn giản tam thu thụ, lĩnh đạo tiêu tân nhị nguyệt hoa.

Vốn dĩ khóa hoa kỳ là từ đơn giản.

Nhưng bây giờ Trương Lân lại gặp phải loại phức tạp nhất, cần ba loại mật mã, vô cùng phức tạp.

Trương Lân dùng hai ngón tay của Phát Khâu đặt lên khóa, từ từ dò xét.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Thể lực của Vương Bàn Tử dần dần có chút không chịu nổi.

Một đôi chân bắt đầu không ngừng run rẩy, chân đạp lên một vị trí nhỏ trên lỗ thông hơi, đặc biệt tốn sức.

Lại phải đề phòng lũ cá ăn thịt người bên dưới.

"Trương Lân huynh đệ, nhanh lên, tôi không chịu nổi nữa!" Hồ Bát Nhất ở trên bờ khuyên: "Đừng gấp, Bàn Tử, sắp xong rồi!" Cạch!

Trên nắp vại truyền đến một tiếng động.

Trương Lân từ từ đứng dậy, nói hai chữ!

"Ô!" Mấy người hiện tại trên người có ô, chỉ có Tuyết Lỵ Dương.

Cô hiểu ra vấn đề, ném cây Kim Cương Tán sau lưng cho Trương Lân.

Trương Lân nhận được ô, dùng cán ô nhắm vào lỗ khóa, dùng sức vặn một cái.

Cạch!

Cạch!

Cạch!

Chỉ thấy tất cả các chốt của khóa hoa kỳ đều bật ra.

Sau đó, Trương Lân dùng hai tay ôm lấy nắp vại, vẻ mặt không biểu cảm nhấc nó lên, ném xuống nước.

Sau đó đưa tay kéo Vương Bàn Tử.

Sau khi kéo Vương Bàn Tử ra.

Đột nhiên, những sợi xích sắt còn lại đột nhiên đứt hết.

Hai người cứ như vậy cùng với cái vại lớn rơi xuống nước.

Ba người trên bờ, một trận kinh hô.

Nhưng bây giờ không thể làm gì được.

Dưới ao cá đều là cá ăn thịt người.

Cứ như vậy rơi xuống, không bao lâu nữa, chẳng phải chỉ còn lại bộ xương sao!

Hô hấp của Hồ Bát Nhất lúc này đột nhiên gấp gáp.

Hai mắt dần dần có chút đỏ lên, dần dần có chút mất đi lý trí.

Đại Kim Nha ở bên cạnh nhận ra, cảm xúc của Hồ Bát Nhất không ổn.

Chương 61

Lập tức giữ anh lại.

“Hồ gia, lúc này ngài không nên lỗ mãng, phải bình tĩnh!” “Tôi bình tĩnh thế nào được, hai người đều rơi xuống rồi, buông tay, hôm nay có chết ở đây, tôi cũng phải đưa hai người họ ra ngoài nguyên vẹn.” Nhưng dù thế nào, Đại Kim Nha cũng không buông tay!

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh, lúc này vẻ mặt ngây dại.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh trong một khoảnh khắc.

Cứ như vậy, cả hai người đều rơi xuống! ....._ Trong thoáng chốc, khắp nơi đều tràn ngập bầu không khí bi thương.

Hồ Bát Nhất cảm thấy như trời sắp sập đến nơi.

Tối hôm qua, ba anh em còn ngồi nói chuyện phiếm.

Hôm nay đã đi tong cả rồi.

Đại Kim Nha trong lòng cũng không dễ chịu gì, dù sao cũng đã ở cùng nhau một thời gian dài, tình cảm chắc chắn là có.

Chẳng biết từ lúc nào mà sống mũi cậu ta đã thấy hơi cay cay.

Tuyết Lỵ Dương thì ngồi phịch xuống đất, mắt cũng hơi hoe đỏ, không biết nên làm gì.

Ngay lúc mọi người nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, bỗng có tiếng “loạt xoạt” vang lên.

Cả ba người đưa mắt nhìn sang và chứng kiến một cảnh tượng kỳ diệu.

Trương Lân và Vương Bàn Tử đang từng bước một đi vào bờ.

Lúc này họ mới phát hiện ra ao nước cũng không sâu, chỉ đến ngang hông.

Nhưng cảnh tượng kỳ lạ nhất là xung quanh hai người không hề có một con cá ăn thịt người nào!

Mỗi khi Trương Lân tiến lên một bước, đám cá ăn thịt người kia lại như gặp phải chuyện gì kinh khủng, nhao nhao né tránh, không dám đến gần.

Ba người trên bờ vô cùng khó hiểu.

Cá ăn thịt người đột nhiên chuyển sang ăn chay rồi à?

Không chỉ họ, ngay cả Vương Bàn Tử đi phía sau Trương Lân lúc này cũng đang trong trạng thái mơ màng.

Vừa rơi xuống nước, cậu ta đã nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng khi được Trương Lân đỡ dậy, cậu ta phát hiện bên cạnh không có một con cá ăn thịt người nào.

Khi cả hai tiến về phía trước, những con cá ở phía trước đều vội vàng né đường.

Thấy hai người không sao, Hồ Bát Nhất lúc này cũng dần bình tĩnh lại, bắt đầu quan sát xem họ có bị thương không.

Cả hai trông có vẻ không có vấn đề gì lớn.

Chỉ có điều lòng bàn tay trái của Trương Lân vẫn đang chảy máu không ngừng, anh giơ cánh tay lên, mặc cho máu chảy.

Trên thanh Hắc Kim Cổ Đao ở tay phải cũng dính vết máu.

Xem ra anh đã tự rạch tay mình.

Cảnh tượng này khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Lẽ ra cá ăn thịt người thấy máu sẽ lao vào săn mồi, đằng này

chúng lại tránh xa.

Chẳng lẽ máu của cậu ta có vấn đề?

Không phải là máu người sao?

Đây là lần đầu tiên anh thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

Sở dĩ Trương Lân và Vương Bàn Tử không sao là vì máu của Trương Lân.

Khi cả hai rơi xuống, Trương Lân lập tức rút đao rạch lòng bàn tay.

Khi máu của anh nhỏ xuống nước, đám cá ăn thịt người lập tức tản ra, trốn đi thật xa.

Máu Kỳ Lân có thể khiến Thi Biệt, Cấm Bà bỏ chạy, Nữ Oán ngàn năm phải quỳ lạy.

Đám cá ăn thịt người này quanh năm sống trong bóng tối, nước trong ao lại là nước tù, không thể lưu thông, đã mất hết sinh khí.

Chúng bị nhốt dưới lòng đất, không thể di chuyển nhưng lại không chết đói!

Chắc hẳn có người cho chúng ăn.

Chúng ăn thịt sống, lại ở trong môi trường cực âm và nước tù tích tụ quanh năm nên dần dần bị tà hóa.

Vì vậy, khi tiếp xúc với máu Kỳ Lân, chúng đều nhao nhao né tránh.

Nhờ có máu Kỳ Lân mở đường, hai người an toàn lên bờ.

Vừa lên bờ, Trương Lân cảm thấy hơi choáng váng.

Suốt quãng đường anh đã mất không ít máu, lúc này có chút thiếu máu!

Cũng chỉ có anh mới dám phóng máu như vậy, đổi lại là người khác, chưa kịp lên bờ đã gục rồi. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành xuất sắc vai diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh với phẩm chất xả thân vì người, dũng cảm gánh vác!

Khen thưởng độ phẫn diễn 1%] [Đinh!

Chúc mừng độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng của ký chủ đạt 33.5%] Tiếng của hệ thống vang lên trong đầu.

Trương Lân thầm nghĩ cũng được, có khen thưởng, không uổng công mình mất nhiều máu như vậy.

Anh lấy từ trong túi ra miếng vải trắng đã chuẩn bị sẵn, băng bó lại vết thương ở lòng bàn tay.

Lúc này, Vương Bàn Tử vừa lên bờ đã nằm vật ra đất, thở hồng hộc.

Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt hai người, hỏi: "Sao rồi!

Không sao chứ?" "Ái chà!

Lão Hồ, tôi không sao!

Lần này mà không có Trương Lân huynh đệ thì tôi toi đời rồi!" Vương Bàn Tử từ từ ngồi dậy, nhìn sang Đại Kim Nha.

"Kim gia, cậu không sao chứ!" Lúc hai người bị đánh, Đại Kim Nha đã ra ngoài tìm người nên không biết tình hình, chỉ sợ cái thể trạng yếu ớt của cậu ta bị đánh cho ra nông nỗi nào đó.

Đại Kim Nha lắc đầu, ra hiệu mình không sao.

Chương 62

“Lão Hồ!

Theo tôi thấy thì tên Mã Đại Đảm kia cũng có chút bản lĩnh, không biết đã đào được cái hòm ở đâu ra!” “Trong hòm chắc là đồ cổ, hay là chúng ta...” Ý của Vương Bàn Tử đã quá rõ ràng.

Ai nghe cũng biết cậu ta muốn làm gì.

Vừa mới thoát khỏi cái hòm, bây giờ lại quay đầu muốn khiêng nó đi.

Nghe thấy vậy, Hồ Bát Nhất tức giận mắng xối xả, không chút nể nang: “Câm miệng!

Cậu vừa mở miệng là tôi biết ngay, suýt nữa đi gặp Diêm Vương rồi mà còn nghĩ đến chuyện phát tài!

Đáng lẽ nên để lũ cá ăn thịt cậu cho rồi, mau rút lui!” Vương Bàn Tử bị Hồ Bát Nhất mắng cho ngớ người, chỉ biết ngậm miệng không dám nói gì thêm.

Đại Kim Nha thấy mọi người đều không sao, vội nói: “Lát nữa trên đó không có người đâu, chúng ta mau đi thôi!” Vương Bàn Tử lại liếc nhìn cái hòm trong ao, vẻ mặt có chút tiếc nuối.

Cậu ta thầm nghĩ: “Chết tiệt, để lại một mình thế này, lãng phí quá!” Năm người thu dọn trang bị đơn giản rồi quay người rời đi.

Hồ Bát Nhất dẫn đầu trèo ra, vừa mới ló đầu lên đã bị bảy tám họng súng chĩa vào! … Cả đám người đó vẫn đang đợi ở bên ngoài.

Thấy Đại Kim Nha vừa đi vào, đám người của Mã Đại Đảm liền xuất hiện.

Mỗi người đều cầm theo vũ khí, đứng đợi sẵn.

Bị nhiều họng súng chĩa vào như vậy, Hồ Bát Nhất nào dám động đậy!

Anh chỉ biết đảo mắt liên tục quan sát xung quanh.

Tình hình này chỉ có thể ngoan ngoãn trèo ra.

Hồ Bát Nhất không cho rằng mấy khẩu súng này chỉ để làm cảnh.

Sau khi trèo ra, anh bị người ta thô bạo đẩy sang một bên.

"Hồ gia, bên ngoài sao vậy, có người à?

Sao anh không nói một tiếng!" Đại Kim Nha ở phía sau gọi Hồ Bát Nhất.

Sau khi Hồ Bát Nhất lên trên mà không nói tiếng nào, cũng không đưa tay ra kéo, trong lòng cậu ta đã có dự cảm chẳng lành.

Không biết có phải đã gặp chuyện gì không.

Vừa ló đầu lên, hơn chục nòng súng đã chĩa thẳng vào.

Lúc này cậu ta mới hiểu vì sao Hồ Bát Nhất không lên tiếng.

Bây giờ chỉ có thể cắn răng trèo lên, bên dưới cũng không còn đường nào khác.

Tiếp theo là Tuyết Lỵ Dương, sau khi lên cũng im bặt.

Vương Bàn Tử cũng theo sát ngay sau đó.

Thấy mọi người cứ im thin thít, cậu ta lớn tiếng hét lên: "Này, mấy người lên trên rồi sao không lên tiếng gì cả.

Phải để tên Mã Đại Đảm đó lại cho tôi, tôi phải cho hắn một trận ra trò!

Cái đồ hèn đó, không dám đánh tay đôi với tôi, lại dùng thủ đoạn này." Vừa ló đầu lên, cậu ta cũng bị hơn chục nòng súng chĩa vào,

trong đó còn có thêm một quả thuốc nổ.

"Vừa nãy thằng nào đòi đánh anh tao?" Người cầm thuốc nổ chính là lão Tam.

Lão Tam đầu óc có chút không lanh lợi, nhưng lại cực kỳ bảo vệ Mã Đại Đảm.

Nghe có người nói xấu đại ca mình, cậu ta không nói hai lời, lập tức lôi thuốc nổ ra đặt trước mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đã được chứng kiến bản lĩnh của lão Tam.

Nếu bị dồn vào đường cùng, cậu ta dám châm lửa thật đấy.

Lần trước lúc đóng cửa bắt người, cậu ta đã được lĩnh giáo, hồn vía suýt bay mất.

"Không có!

Không có!

Tôi xuống dưới kia ngồi một lát, bên dưới mát mẻ, cá dưới đó cũng đáng yêu lắm!

Răng nhọn hoắt!" Nói rồi cậu ta bắt đầu thụt lùi xuống.

Nhưng đương nhiên là không được như ý muốn.

Ngay lập tức, bốn năm bàn tay túm lấy áo cậu ta, lôi tuột lên trên.

"Nhẹ tay!

Nhẹ tay!" Lúc này dưới đó chỉ còn lại một mình Trương Lân.

Anh đã nghe hết những lời của Vương Bàn Tử.

Khi mọi người đã lên hết mà không có chút động tĩnh nào, anh cảm thấy có chuyện không ổn, chắc chắn có điều mờ ám.

Chắc hẳn Mã Đại Đảm đang đợi sẵn ở bên ngoài.

Trương Lân không hề lùi bước, bắt đầu trèo lên.

Vừa ló đầu ra, quả nhiên lại là hơn chục nòng súng.

Người của Mã Đại Đảm nhìn thấy khuôn mặt của Trương Lân, cảm thấy có chút quen mắt.

Khi nhìn kỹ lại, trời đất ơi!

Đây chẳng phải là người đã một mình đánh gục tám người bọn họ ở huyện thành sao?

Hắn sợ đến mức lập tức thu súng lại, chạy ra sau lưng Mã Đại Đảm.

Nỗi sợ hãi lúc này khiến hắn quên mất mình đang cầm súng.

Trương Lân tung người nhảy ra ngoài.

Lúc này, toàn bộ cục diện đã rõ ràng.

Đám người do Mã Đại Đảm cầm đầu, mỗi tên đều trang bị vũ khí.

Hồ Bát Nhất và ba người kia đều đã bị bắt, sau lưng mỗi người đều có súng chĩa vào.

Xem ra, chỉ cần Trương Lân dám manh động, đám thuộc hạ của Mã Đại Đảm sẽ không do dự mà nổ súng.

Chương 63

Nhưng Trương Lân không hề động đậy, chỉ lặng lẽ quan sát tình hình.

Cái đầu hói bóng loáng của Mã Đại Đảm lấm tấm mồ hôi.

Dù các anh em của hắn đều đang cầm vũ khí, nhưng trong lòng hắn không khỏi có chút chột dạ.

Người thanh niên trước mắt, so với lần gặp trước, dường như còn nguy hiểm hơn.

Kế hoạch lần này là bắt Hồ Bát Nhất để uy hiếp, rửa mối nhục lần trước.

Kế hoạch là vậy, nhưng khi thực sự đối mặt với Trương Lân, hắn lại bắt đầu thấy lo sợ!

Nếu không phải bốn người Hồ Bát Nhất đang nằm trong tay hắn, có lẽ hắn đã sớm bỏ chạy rồi.

Trong đám người của Mã Đại Đảm, chỉ có một người không sợ Trương Lân.

Đó là lão Tam cầm thuốc nổ.

Vẻ mặt hắn vẫn hung hãn như thường lệ, một tay cầm thuốc nổ, một tay cầm bật lửa, ra vẻ sẵn sàng cho nổ bất cứ lúc nào.

Hồ Bát Nhất nhận ra đám người Mã Đại Đảm không dám ra tay.

Bây giờ bốn người họ đều nằm trong tay hắn, theo lý mà nói, không cần thiết phải giằng co ở đây nữa.

Tại sao hắn không hành động?

Trong lòng anh đầy nghi vấn.

Bị đánh sợ rồi sao?

Nhưng lần trước cũng đâu có dùng nhiều sức!

Lúc này, Mã Đại Đảm nuốt nước bọt, cuối cùng cũng lên tiếng: "Bốn người bạn của mày đang ở trong tay tao, tốt nhất đừng có hành động thiếu suy nghĩ, hiểu chưa?" Trương Lân không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Dưới cái nắng hè oi ả, cả bọn đều cảm thấy sau lưng lạnh toát, cảm giác như Trương Lân trước mắt có thể ra tay bất cứ lúc nào.

"Kia... kia kìa, mọi người chúng ta nên nói chuyện văn minh một chút, đừng có động tí là động tay động chân!" Bốn người Hồ Bát Nhất đang bị bắt đều có chút kinh ngạc nhìn Mã Đại Đảm.

Hắn đang nhún mình sao?

Bây giờ con tin đang ở trong tay hắn, phe uy hiếp là hắn.

Nhưng lời nói lại giống như hắn mới là người đang bị uy hiếp.

Điểm này Mã Đại Đảm cũng biết, nhưng Trương Lân trước mắt, từ đầu đến cuối đều không hề lộ ra một tia hoảng sợ nào.

Đừng nói là hoảng sợ, đến mắt cũng không chớp lấy một cái.

Anh luôn cho người ta cảm giác đang nắm trong tay toàn cục, bày mưu tính kế.

Ngoại trừ lão Tam cầm thuốc nổ, trong lòng những người còn lại đều không có chút tự tin nào. … Trương Lân thử thăm dò tiến lên một bước.

Một bước nhỏ nhoi ấy lại khiến đám người Mã Đại Đảm sợ hãi không nhẹ.

Tất cả đều tưởng anh sắp ra tay, liền nhao nhao giơ súng chĩa vào bốn người Hồ Bát Nhất.

Bốn người họ bị hơn chục họng súng chĩa vào người.

Hành động của mọi người thống nhất một cách lạ thường.

Giơ súng chĩa vào Trương Lân, trong lòng họ không có cảm giác an toàn bằng việc chĩa vào bốn người Hồ Bát Nhất!

Chĩa vào Trương Lân, họ cảm thấy chưa chắc đã bắn trúng.

Nhưng chĩa vào bốn người kia thì khác, ở khoảng cách gần như vậy chắc chắn không thể thoát được.

Trong lòng bốn người họ cũng vô cùng khó hiểu.

Bọn mình cũng có bốn người, mỗi tên một khẩu súng là xong, có cần thiết phải bị hơn chục khẩu chĩa vào không?

Nếu nổ súng thì sẽ là tình trạng "tiên hạ thủ vi cường"!

Lúc này, mồ hôi của Mã Đại Đảm chảy ròng ròng như dội nước, lau mãi không hết.

Hắn hoảng sợ trong lòng, lần trước truy đuổi, hắn biết Trương Lân đã nương tay.

Nếu không nương tay, có lẽ cả đám đã phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng.

Nhưng biết cũng vô dụng, bây giờ hắn không biết phải đối phó với mấy người Trương Lân thế nào.

"Kia... kia kìa, cậu cũng đừng kích động, chúng tôi bây giờ không có ý gì khác, chúng ta thương lượng, thương lượng!" Lúc này, mỗi người trong đám Mã Đại Đảm đều vô cùng căng thẳng, chăm chú theo dõi mọi hành động của Trương Lân, sợ anh làm ra động tác nhỏ nào mà họ không biết, rồi tất cả sẽ trở thành bi kịch.

Người căng thẳng không chỉ có họ, mà còn có cả bốn người Hồ Bát Nhất.

Bây giờ trên người họ đang bị hơn chục nòng súng chĩa vào, nếu có ai đó quá căng thẳng mà vô tình nổ súng, thì coi như xong.

Nhìn biểu cảm của những người này là biết, thần kinh của họ đang tập trung cao độ, chỉ cần một chút kích thích nhỏ, có lẽ sẽ nổ súng.

Hiện tại, tinh thần của mỗi người đối diện Trương Lân đều vô cùng căng thẳng.

Cả hai bên đều không có hành động tiếp theo.

Hai bên lại một lần nữa rơi vào thế giằng co.

Hơn chục gã đàn ông to lớn cầm súng lại bị một chàng trai trẻ trấn áp đến không dám động đậy.

Tình hình bây giờ không phải là hơn chục người bao vây một mình Trương Lân, mà càng giống như một mình Trương Lân "bao vây" hơn chục người kia!

Hồ Bát Nhất thấy không khí hiện tại căng như dây đàn, dường như sắp có giao tranh, anh đã nhìn thấu tâm tư của Mã Đại Đảm.

Anh đột nhiên mở miệng nói với Trương Lân ở đối diện: "Trương Lân huynh đệ, đừng quan tâm đến chúng tôi, cứ ra tay đi, có nhiều người đi cùng mấy anh em ta thế này, xuống dưới đó cũng không cô đơn đâu!" Câu nói này vừa thốt ra, đám người Mã Đại Đảm lập tức như ong vỡ tổ.

Lời nói như vậy chẳng khác nào đang tìm đường chết.

Hơn chục nòng súng lập tức đồng loạt chĩa vào Hồ Bát Nhất.

Thấy tình hình đó, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng vội vàng khuyên can, sợ đám người trước mắt sẽ bắn chết Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ à, chuyện này chúng ta phải thương lượng kỹ lưỡng

chứ!" "Hồ gia, đừng manh động!

Bây giờ chúng ta vẫn còn cơ hội mà!" "Đúng vậy!

Chương 64

Nếu ra tay, lát nữa sẽ không còn đường lùi đâu.” “Đúng!

Đúng!

Bàn gia nói không sai mà!” “Này!

Này!

Mấy người các cậu, nhiều súng như vậy chĩa vào một người, hèn quá, chĩa hai khẩu sang người Bàn gia đây này!” Lúc này, hai người phối hợp ăn ý như đang tấu hài, không hề có chút gượng gạo.

Trong số những người này, cũng chỉ có Trương Lân hiểu được ý của Hồ Bát Nhất.

Trương Lân không nói hai lời, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao buộc sau lưng ra.

Khí thế của anh cũng vào lúc này không ngừng tăng lên.

Một khí thế vạn phu mạc khai, nhất phu đương quan, lập tức ngưng tụ thành hình.

Lúc này, Mã Đại Đảm cảm thấy người trước mắt không phải là một chàng trai trẻ, mà là một vị đại tướng quân dày dạn trận mạc.

Cái vẻ lạnh lùng ngạo thị thiên hạ đó khiến người ta không rét mà run.

Trương Lân bắt đầu bước về phía hắn.

Dường như mỗi bước chân của anh đều giẫm lên trái tim hắn!

Lúc này, Mã Đại Đảm bắt đầu lùi lại.

Trương Lân mỗi bước tiến lên, hắn phải lùi lại hai bước.

Lúc này, lão Tam cũng không chịu nổi nữa.

“Anh cả, em không chịu nổi nữa, em cho nổ tung nó!” Mã Đại Đảm thấy vậy, định ra tay ngăn cản, nhưng đã muộn.

Lão Tam đã châm thuốc nổ và ném ra ngoài.

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này, tim đập thình thịch, chìm xuống đáy.

Anh đã quên mất lão Tam, một kẻ hành động không qua não.

Mắt thấy quả thuốc nổ sắp ném đến trước mặt Trương Lân, mọi người đều nhắm mắt lại, dường như không muốn chứng kiến cảnh tượng đó.

Nhưng chờ một lúc lâu, vẫn không nghe thấy tiếng nổ.

Mọi người đều mở mắt ra.

Họ thấy thuốc nổ đang nằm dưới chân Trương Lân.

Ngòi nổ đã tắt khi chỉ còn cách thuốc nổ vài milimet.

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mã Đại Đảm lập tức nghiêm khắc quát mắng lão Tam: “Anh không thường nói với chú rồi à, gặp chuyện đừng có động tí là cho nổ!

Nổ!

Nổ!

Phải dùng trí tuệ một chút.” Thấy đại ca nổi giận như vậy, lão Tam lúc này cũng không dám nói gì, chỉ im lặng không lên tiếng.

Bốn người Hồ Bát Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi thật nguy hiểm, họ đã tưởng sẽ không bao giờ gặp lại Trương Lân nữa.

Mồ hôi trên trán họ không khỏi vã ra như tắm.

Thấy Trương Lân cầm đao, khí thế không giảm, Mã Đại Đảm biết cứ thế này sẽ không có kết quả.

Bây giờ mà nổ súng, giết chết bốn người Hồ Bát Nhất, sau đó, e rằng không ai trong số họ có thể thoát khỏi lưỡi đao của chàng trai trẻ kia.

Làm vậy quá thiệt thòi.

Hắn quyết định phải ra mặt nói chuyện tử tế.

Dùng "trí tuệ" một chút. … "Huynh đệ, chúng ta cũng không đánh không quen biết!

Bây giờ đã quen nhau rồi, không cần thiết phải đánh đánh giết giết như vậy." Mã Đại Đảm lúc này tiến lên một bước, lòng bàn tay hắn đang đổ mồ hôi lạnh từng đợt.

Đám anh em dưới trướng cũng toát mồ hôi lạnh.

Họ thực sự sợ Trương Lân đột nhiên ra tay, lúc đó cứu người cũng không kịp.

"Tôi biết lần trước cậu đã nương tay, tôi cũng không phải loại người lấy oán báo ân!

Hơn chục anh em tôi theo tôi cũng chỉ để kiếm miếng cơm ăn!" Trương Lân đối với những lời của Mã Đại Đảm hoàn toàn không động lòng.

Bởi vì anh biết, đây là một kẻ lòng dạ độc ác.

Bây giờ hắn hạ mình như vậy, cũng chỉ vì sợ thực lực của anh.

Nếu anh cũng như Hồ Bát Nhất, e rằng bây giờ không được nói chuyện tử tế như vậy.

Ngay lúc này, trong đầu anh vang lên giọng nói trong trẻo của hệ thống. [Đinh!

Giải cứu bốn người Hồ Bát Nhất khỏi tay Mã Đại Đảm, nhận được 2% độ phẫn diễn!] … “Sao không nói gì vậy?” Mã Đại Đảm thấy Trương Lân không nói, tưởng anh không nghe thấy, hoặc căn bản là không thèm nghe.

Hắn có chút sốt ruột.

“Chúng ta có thể hợp tác một phen, tình hình dưới Ngư Cốt Miếu các người cũng không biết, thêm một người chẳng phải là thêm một người giúp đỡ sao?” Trương Lân lúc này hơi nhíu mày.

Thông tin này chắc là do Đại Kim Nha tiết lộ.

Cũng vì thông tin này mà Đại Kim Nha mới có cơ hội được thả đi, đến chỗ Trần Hạt Tử tìm người.

Trong cốt truyện, những người này đều không có kết cục tốt đẹp.

Mã Đại Đảm thấy Trương Lân nhíu mày, tưởng anh đang suy nghĩ, liền ra sức thuyết phục thêm: “Tôi biết các Mạc Kim Giáo Úy bản lĩnh không nhỏ, nhưng cũng có lúc gặp phiền phức, lúc đó chúng tôi có thể giúp một tay!

Hơn nữa, làm đến mức cá chết lưới rách, đối với mọi người đều không tốt, đúng không?” Mã Đại Đảm nói những lời này, tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ.

Hồ Bát Nhất đang suy nghĩ, Trương Lân cũng đang suy nghĩ.

Bây giờ tạm thời không nói, một mình Trương Lân đã trấn áp được tất cả.

Chương 65

Giả sử phải đối đầu, với thân thủ của Trương Lân, đám người Mã Đại Đảm chắc chắn không thoát được.

Nhưng bốn người họ đang bị súng chĩa vào người, chắc chắn cũng không thoát được.

Điều này cả hai bên đều không thể chấp nhận.

Lùi một bước, bây giờ có nhiệm vụ giải cứu mấy người Hồ Bát Nhất.

Vì vậy, đối đầu trực diện quá nguy hiểm, không thể đi bước này!

Đối đầu trực diện không có kết quả tốt cho cả hai bên.

Biện pháp tốt nhất hiện giờ là tạm thời đồng ý, ổn định tình hình trước.

Chuyện sau này, xuống mộ, trong mộ không tin hắn dám không nghe lời.

Trong mộ huyệt chắc chắn hắn không dám làm gì mấy người họ.

Lúc đó, sẽ tìm cơ hội bỏ đi!

Để đám liều mạng này ở trong mộ tự sinh tự diệt!

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân.

Trương Lân cũng cảm nhận được ánh mắt của anh.

Lúc này, suy nghĩ của cả hai đã thống nhất.

Họ đều hiểu ý của đối phương.

Trương Lân gật đầu, bây giờ cũng chỉ có cách này.

“Chúng tôi đồng ý đưa các người xuống!” Hồ Bát Nhất lúc này lên

tiếng.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía anh.

Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều ngơ ngác.

Hồ Bát Nhất đột nhiên đồng ý.

Mã Đại Đảm hít một hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng lúc này, cuối cùng nở một nụ cười.

"Bỏ súng xuống hết đi!" Đám thuộc hạ của Mã Đại Đảm có chút không hiểu, không lập tức nghe theo mệnh lệnh của hắn, đều dùng ánh mắt nhìn hắn!

"Tôi nói, bỏ súng xuống hết đi!" Nghe giọng điệu chắc chắn của đại ca, mọi người mới hạ súng trong tay xuống.

Thấy súng xung quanh đều đã được hạ xuống, Hồ Bát Nhất dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ nói: "Muốn phát tài thì phải nghe tôi, đừng có giở trò với tôi nữa!" "Sảng khoái!" Mã Đại Đảm dường như đồng ý với câu nói này.

"Tám hai phân chia!" "Không chia!" Hồ Bát Nhất trả lời ngay sau khi Mã Đại Đảm vừa dứt lời.

"Đồ vật thuộc về chúng tôi, đổi lấy mạng của các người!" Nghe những lời này, Mã Đại Đảm không khỏi giơ ngón tay cái lên: "Chơi đẹp!" "Xuống mộ làm việc, cũng phải cho mấy món công cụ tiện tay chứ!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng phụ họa theo yêu cầu của anh: "Đúng vậy!

Vạn nhất xuống dưới gặp phải đồ bẩn, chẳng lẽ để Bàn gia đây dùng thân thể máu thịt này mở đường à!

Thế thì hợp tác không thành đâu!" Đại Kim Nha cũng gật đầu lia lịa, nhưng không có khí thế như Vương Bàn Tử: "Trên người cũng

phải có chút đồ che chắn, ví dụ như kính hộ tâm các kiểu!" "Lão Ngũ, mang cho họ ít đồ nghề đi!" Người được gọi tên đặt súng trong tay xuống, đi vào trong nhà.

Không lâu sau, lão Ngũ từ trong nhà ôm ra một đống đồ vật kỳ hình quái trạng.

Vương Bàn Tử nhìn thấy, tưởng là đồ bỏ đi, đang định đuổi người.

"Gì đây!

Gì đây!" cậu ta chỉ vào đống đồ vừa được ôm ra từ trong nhà, hét lên: "Bảo tôi mang cái này xuống dưới à!" Lão Tam đứng bên cạnh Mã Đại Đảm, nghe giọng điệu chê bai của Vương Bàn Tử, lại bắt đầu có chút bốc đồng.

Tay phải một quả thuốc nổ, tay trái một cái bật lửa, rồi đặc biệt vênh váo hất mái tóc nói: "Không muốn à!

Hay là tôi cho cậu cái này!" … Vương Bàn Tử nhìn thấy hắn lại định châm thuốc nổ, sợ toát mồ hôi lạnh, không khỏi tự chửi thầm một phen.

Đại Kim Nha ở bên cạnh không bị dọa được, vội nói: "Đừng, đừng, đừng, đừng!" Đại Kim Nha sợ lão Tam này rồi.

Lần trước bị bắt suýt nữa bị nổ chết.

Mã Đại Đảm đứng bên cạnh lão Tam, ấn tay cầm bật lửa của hắn xuống.

"Mấy vị gia!

Vậy tôi chọn trước nhé!" Nói rồi cậu ta ngồi xổm xuống.

Có còn hơn không!

Thấy Đại Kim Nha ngồi xổm xuống chọn đồ, Vương Bàn Tử

cũng có chút động lòng.

Đúng là bây giờ không đi chọn, lát nữa thật sự không còn gì.

Cậu ta lại không có thân thủ như Trương Lân.

Nhìn lão Tam, bây giờ hắn đang giơ thuốc nổ, không có ý định đặt xuống.

Trông có vẻ rất muốn châm thuốc nổ.

"Này!

Bỏ cái đồ chơi đó xuống đi, tôi nói cho cậu biết, tay cậu không chắc đâu!" Nghe xong lời của Vương Bàn Tử, lão Tam mới đặt thuốc nổ trong tay xuống.

Thực ra cũng chỉ là dọa nạt thôi.

Thấy hắn đã đặt xuống, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ!

Tàm tạm chọn hai món đi, nếu không lát nữa chẳng còn gì đâu!" Nói rồi cậu ta cũng ngồi xổm xuống cùng Đại Kim Nha bắt đầu chọn.

Lời nói không hướng về Trương Lân, Vương Bàn Tử biết những thứ này đối với anh chỉ là vướng víu.

Những món đồ trông như đồ bỏ đi này, cũng chỉ có trên người họ mới có chút tác dụng.

Trương Lân đứng bên cạnh nhìn họ chọn trang bị.

Những trang bị này không thể chống lại thứ gọi là "đồ bẩn" kia.

Có lẽ ngay cả vũ khí hơi sắc bén một chút cũng có thể đâm thủng, rạch rách.

Chẳng có tác dụng gì.

Lúc này, trong đầu anh vang lên tiếng chúc mừng của hệ thống. [Đinh!

Chương 66

Chúc mừng ký chủ hoàn thành giải cứu bốn người Hồ Bát Nhất khỏi tay Vương Bàn Tử, khen thưởng 2% độ phẫn diễn] [Chúc mừng ký chủ, độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 35.5%] [Phát hiện độ phẫn diễn của ký chủ đạt 35%, mở khóa Phát Khâu Quỷ Tiếu! (Có thể giao tiếp với tất cả quỷ vật trên thế gian)] Trong lúc Trương Lân đang ngẩn người, hai người kia cũng đã chọn xong cái gọi là trang bị.

Trên cổ tay, bụng của Vương Bàn Tử đều đeo lốp xe cao su.

Đại Kim Nha bảo vệ cẩn thận hơn.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn thấy, trêu chọc nói: "Kim gia!

Ông chuẩn bị kỹ lưỡng ghê nhỉ!

Lủng lẳng leng keng gớm!" Nói rồi cậu ta gõ gõ vào cái chiêng nhỏ trước ngực!

Nghe Vương Bàn Tử nói, Đại Kim Nha nhìn lại trang bị của mình, cũng mỉm cười đáp lại: "Bàn gia!

Tôi thấy hai anh em mình, vịt cồ ăn thịt mỡ, béo cũng đừng béo một mình!" Mã Đại Đảm thấy Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất không chọn, hỏi: "Hai người, sao không chọn đi!" Tuyết Lỵ Dương lên tiếng trước: "Không có thứ tôi cần, thứ tôi cần ở trong túi của tôi!" Một người bên cạnh Mã Đại Đảm nghe vậy, từ chiếc bàn phía sau lấy ra những thứ đã bị tịch thu trước đó.

"Hai thứ này à?" Tuyết Lỵ Dương không chút né tránh, trực tiếp nói ra công dụng của hai thứ đó: "Đồ gia truyền nhà tôi, Kim Cương Tán, không sợ nước lửa, trăm độc không xâm, chuyên phòng các loại

cơ quan ám khí trong cổ mộ!

Phi Hổ Trảo, có thể leo qua vách đá cao trăm mét, không có hai thứ này, tôi có bản lĩnh lớn đến đâu cũng đành bó tay!" Hồ Bát Nhất ở bên cạnh tiếp lời: "Không sai!

Dù chuyên nghiệp đến đâu cũng không thể không có đồ nghề kiếm cơm chứ!" Nói xong, lão Tam cực lực tán thành: "Anh cả!

Em thấy anh ấy nói đúng đấy!

Em mà không có thuốc nổ, em cũng không làm việc được!" Lúc này, người đang cầm trang bị của Tuyết Lỵ Dương lại có ý kiến phản đối: "Đại ca!

Tôi thấy hai thứ này đều giống vũ khí, không dám trả lại đâu!" Trương Lân vẫn chưa thu lại thanh đao trong tay, vẻ mặt vô cảm cầm đao nhìn chằm chằm.

Chỉ riêng điều đó đã khiến người ta tê dại da đầu.

Nếu để bốn người Hồ Bát Nhất có thêm vũ khí, cục diện chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao.

Tuyết Lỵ Dương nhìn ra sự lo lắng của người đó, ở bên cạnh chế nhạo: "Vũ khí nóng đều ở trong tay các người, mấy người cầm súng, lại sợ tôi cầm ô à!" Lời nói vừa thốt ra, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đều lắc đầu, lộ ra nụ cười khinh miệt.

Người cầm đồ mắt trợn tròn, trừng trừng nhìn cô!

Bị một người phụ nữ nói như vậy, thật sự mất mặt.

Lời nói này Mã Đại Đảm nghe như bị tát vào mặt, đặc biệt khó chịu.

Hắn quay đầu hỏi người đó: "Hai món đó, chú có biết dùng không?" Hắn lập tức lắc đầu, hai món đồ này, nghe còn chưa nghe

qua, làm sao biết dùng!

Sau đó, hắn hiểu ý của đại ca.

Không biết dùng thì giữ lại làm gì!

Vội vàng trả đồ về cho chủ cũ.

Bây giờ trang bị của mấy người đều đã xong xuôi, có thể lên đường.

Đúng lúc này, Trương Lân nói một câu khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Chỉ cần ngỗng!" Câu nói này vừa thốt ra, phản ứng đầu tiên của mọi người là, sắp xuống mộ rồi, còn muốn ăn một bữa à!

Vương Bàn Tử dựa sát vào người Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, Trương Lân huynh đệ cũng biết ăn ghê!" Hồ Bát Nhất không có phán đoán sơ sài như Vương Bàn Tử.

Anh không nghĩ Trương Lân muốn ăn ngỗng, chắc chắn có chuyện.

Mã Đại Đảm nghe vậy, nhíu mày hỏi: "Muốn ngỗng lớn làm gì?" Hồ Bát Nhất thay Trương Lân trả lời.

Câu trả lời này lọt vào tai Trương Lân, anh biết anh ta đang lừa người.

"Ngỗng có thể kiểm tra xem trong mộ huyệt kín có khí độc hay không, là thứ không thể thiếu!" Câu nói này đừng nói là Trương Lân, ngay cả ba người Đại Kim Nha nghe cũng có chút ngơ ngác.

Sống bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên nghe nói ngỗng có công hiệu này.

Hơn nữa, chỉ cần là sinh vật sống có thể hô hấp, có thể cử động là

được mà!

"Cho cậu ta!" Mã Đại Đảm không chút do dự, sảng khoái đồng ý.

Không phải vì câu trả lời của Hồ Bát Nhất, mà vì đây là thứ Trương Lân mở miệng yêu cầu, từ khi gặp anh đến nay, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Trương Lân nói chuyện. … Trên đường đến Ngư Cốt Miếu, một đội ngũ hơn chục người đang hùng dũng tiến về phía trước.

Những người này chính là nhóm Trương Lân và đám người của Mã Đại Đảm.

Trên con đường dài đằng đẵng, phong cảnh vẫn như cũ, không có gì mới lạ, khô khan và nhàm chán!

Trên đường đi, Đại Kim Nha cứ nghĩ mãi về chuyện mình bị bắt rồi khai ra mọi chuyện, trong lòng có chút day dứt.

Cậu ta nói với Trương Lân bên cạnh: "Trương Lân huynh đệ, lần này không sai, là tôi đã khai ra, nhưng xét đến cùng, lỗi lầm đều ở Hồ gia và cậu, suýt nữa hại chết cả Bàn gia!" Đại Kim Nha cũng không hạ thấp giọng, câu nói này người xung quanh đều nghe thấy.

Chuyện cũng đúng là như vậy.

Hồ Bát Nhất nghe lời của Đại Kim Nha xong, vẻ mặt áy náy nhìn khuôn mặt bầm tím của Vương Bàn Tử.

Cái vẻ mặt áy náy đó, Vương Bàn Tử nhìn không ưa nhất.

"Thôi!

Thôi!

Thôi!

Thôi!

Lão Hồ, tôi không chịu nổi cái bộ dạng sướt mướt của cậu đâu!" Nhìn biểu cảm đó của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thật sự không chịu nổi.

"Được rồi, tôi chẳng lẽ không biết cậu, cậu thật sự có thể hại tôi sao?

Hơn nữa, tôi, Vương Khải Toàn này có bao giờ sợ chết đâu!

Nhưng có một điều, nếu có chết, hai chúng ta cũng phải chết cùng nhau, không ai được bỏ lại ai!

Đó mới là anh em!" Nguyên bản đang chờ một câu trả lời, nhưng Hồ Bát Nhất mãi không nói được câu nào.

Cậu ta tưởng anh vẫn chưa nghĩ thông, liền tiếp tục khuyên nhủ.

"Sao vậy!

Tôi đã tha thứ cho cậu rồi, đừng buồn nữa.

Bây giờ trong lòng cậu có phải đang cảm thấy đặc biệt áy náy, đặc biệt có lỗi với tôi không?" Hồ Bát Nhất im lặng đi, không nói gì.

Chương 67

Cậu ta thấy anh không nói, cho rằng Hồ Bát Nhất chắc chắn đang áy náy, không chạy đi đâu được!

Sau đó cậu ta gật đầu nói: "Tôi biết cả mà!" Nhìn bộ dạng dương dương tự đắc của cậu ta, Hồ Bát Nhất thật sự không chịu nổi nữa.

Nếu để cậu ta nói thêm vài câu nữa, có lẽ sẽ bay lên trời mất.

"Biết cái rắm!" Bất ngờ bị mắng như vậy, Vương Bàn Tử nhất thời không biết nên mở miệng nói gì.

Nhìn bộ dạng này của anh, Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh cũng không nhịn được mỉm cười.

Sau đó cô lấy từ trong túi ra một tấm Mô Kim Phù, dừng lại một bước, đi song song với Trương Lân.

"Cái này cho cậu!" Ba người Hồ Bát Nhất liếc mắt nhìn.

Có chuyện gì à!

"Mô Kim Phù của Thiết Ma Đầu!" Nhưng Trương Lân không đưa tay ra nhận, chỉ lướt qua nó.

Lúc này, biểu cảm của Tuyết Lỵ Dương cứng đờ.

Nhiều người đang nhìn như vậy, tay cô cứ giơ ra thế này.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử nhìn mà sốt ruột.

Làm gì vậy, người ta đã tỏ thái độ rõ ràng như vậy, mà cậu ta cứ như khúc gỗ, chẳng có biểu hiện gì.

Hai người đứng bên cạnh nhìn mà lo.

Trong mấy người, cũng chỉ có Hồ Bát Nhất biết một số chuyện!

Trương Lân đã là Phát Khâu Trung Lang Tướng, sao có thể nhận Mô Kim Phù!

Tuy hai phái đạo mộ có thủ đoạn không khác nhau nhiều, nguồn gốc cũng đều là quan chức, nhưng đã phát triển thành những môn phái khác nhau.

Phát Khâu Trung Lang Tướng có phong cách hành sự và môn quy khác với Mạc Kim Giáo Úy.

Trương Lân thân là người của phái Phát Khâu, sao có thể nhận Mô Kim Phù!

Trong đám người này, cũng chỉ có một người biết thân phận của Trương Lân.

Hiện tại, Hồ Bát Nhất vẫn chưa nói cho những người khác.

Để không khí không trở nên khó xử, với tâm thái để mọi người sau này dễ đối xử với nhau, anh định giúp Tuyết Lỵ Dương giải vây.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lại quay tay đưa thẳng cho Hồ Bát Nhất.

"Hồ Bát Nhất, anh cầm đi!" Đối mặt với Tuyết Lỵ Dương sảng khoái như vậy, anh có chút do dự, có chút không hiểu.

Anh chưa kịp đưa tay ra, Vương Bàn Tử ở bên cạnh đã không nhìn nổi nữa.

Đó là Mô Kim Phù, sợ con vịt đã nấu chín sắp bay mất.

"Cầm đi!

Đeo vào!" Vương Bàn Tử thay anh nhận lấy, rồi tự tay đeo cho anh.

Thấy Mô Kim Phù đã được đeo trên người, lúc này cậu ta mới lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Cậu ta lấy ra tấm Mô Kim Phù nhặt được ở dưới Ngư Cốt Miếu, cũng đeo lên cổ.

Sau đó liền cười nói: "Chúng ta đã nói rồi nhé!

Thứ này một khi đã đeo lên, cả đời này không ai được tháo xuống.

Chúng ta bây giờ đều có Mô Kim Phù, vậy chẳng phải là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu sao!

Tôi nói này Lão Hồ, Mạc Kim Giáo Úy hợp thì sống, chia thì chết, từ nay về sau, chúng ta là anh em đồng sinh cộng tử cả đời!" Đại Kim Nha ở phía sau nghe lời của Vương Bàn Tử, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, liền chen vào một câu.

"Tôi tuy không phải Mạc Kim Giáo Úy, nhưng chuyện đồng sinh cộng tử này, chúng ta đủ can đảm để làm, trong đội ngũ, có thêm một người bạn thân quen cũng không thừa, phải không!" Vương Bàn Tử lần đầu tiên thấy Đại Kim Nha thuận mắt đến vậy.

"Được thôi!

Kim gia, có câu nói này của ông là được rồi." Trên đường đi, Vương Bàn Tử đi một cách vui vẻ.

Chuyện trở thành Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu đã làm giảm đi không ít bóng ma tâm lý về vết ban đỏ sau lưng.

Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn đi bên cạnh Trương Lân, thật khiến người khác phải ghen tị.

Trương Lân không phụ lòng mong đợi, suốt đường đi cứ như một khúc gỗ, không nói một câu nào.

Vị lão huynh này đang ở trong đầu làm quen với Phát Khâu Quỷ Tiếu, không hề để ý đến mỹ nữ bên cạnh.

Đi được nửa ngày, cuối cùng cũng đến được đích, Ngư Cốt Miếu!

Thuộc hạ của Mã Đại Đảm dẫn đường phía trước, lớn tiếng nói: "Anh cả, đến rồi!" … Hồ Bát Nhất dẫn đầu đi vào Ngư Cốt Miếu.

Cũng chỉ có họ mới biết lối đi xuống.

Từ đường hầm do Kim Bàn đào ra đi xuống.

Đi một đoạn, đến nơi Hồ Bát Nhất lần trước cho nổ mìn.

Bên trong không có bất kỳ thay đổi nào.

Lối vào lúc này bị chặn kín!

Một đống đá vụn chắn ngang.

Không có đường để đi vào.

Ngõ cụt!

Khi những người phía sau lần lượt đi vào, khu vực vốn có chút không gian, giờ đây trở nên hơi chật chội.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đống đá vụn chắn phía trước, hiểu ra: "Đây là nơi lần trước sao?" "Đúng vậy!" Vương Bàn Tử trả lời.

Mã Đại Đảm ở phía sau thấy mấy người Hồ Bát Nhất đứng im không đi, tưởng đã xảy ra chuyện gì, miệng lo lắng nói: "Tránh ra!

Tránh ra!

Tránh ra!" Tiến lên xem, không có đường.

Hắn nhìn Hồ Bát Nhất.

"Đường đâu!" Hồ Bát Nhất chỉ vào đống đá vụn đó.

"Chẳng phải bị tôi chặn lại rồi sao?" Mã Đại Đảm gật đầu, trên mặt không lộ ra chút vẻ khó khăn nào.

Chương 68

Cảm giác như chuyện nhỏ không đáng kể, không có chút độ khó nào!

Thực ra chuyện này đối với Mã Đại Đảm cũng khá dễ giải quyết.

Bởi vì trong đám anh em của hắn có một chuyên gia thuốc nổ.

“Lão Tam!

Mở đường!” Nghe ý của đại ca, là muốn dùng thuốc nổ.

Có thể vui vẻ sử dụng, xem ý của mình mà dùng.

Lão Tam vô cùng phấn khích, xoa tay mài chân.

Lần này xuống mộ, hắn đã chuẩn bị rất nhiều.

Trước đó đã mang theo một túi lớn thuốc nổ.

Cảm thấy không đủ, lại mang thêm một túi nữa.

Người biết thì biết hắn đi xuống mộ, người không biết lại tưởng hắn đi phá núi.

Sau đó, dưới lệnh cấm nghiêm khắc của Mã Đại Đảm, hắn mới không mang theo túi thuốc nổ thứ hai đó.

Lúc đi, hắn cứ ba bước một ngoảnh đầu, nhìn túi thuốc nổ không được mang theo, đừng hỏi là tiếc đến mức nào!

Thấy lão Tam bắt đầu chuẩn bị thuốc nổ, Đại Kim Nha ở bên cạnh nghĩ lại chuyện kinh hoàng lần trước, không khỏi rùng mình, liền nhắc nhở: “Hảo hán...

đừng chê tôi lắm lời nhé!

Tôi luôn cảm thấy trong động này không sạch sẽ, nếu thật sự cho

nổ tung, bên trong có thứ gì bẩn thỉu chui ra, mọi người đều phải cẩn thận đấy!" Mã Đại Đảm nghe vậy cười lạnh một tiếng, cảm thấy những thứ bẩn thỉu đó không là gì cả!

"Gặp Diêm Vương còn hơn là chết đói, nghèo cả đời, Lão Tam!" Lão Tam được gọi tên, lập tức hiểu ý đại ca, vô cùng vênh váo nói: "Hiểu rồi!

Tránh ra, tránh ra, tránh ra, tránh ra!" Vương Bàn Tử lập tức kéo Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất lùi về phía sau!

"Thằng nhóc này không đáng tin!" Đại Kim Nha cũng đã sớm chuồn ra phía sau.

Lần này, Trương Lân cũng tự giác đứng lùi lại.

Thuốc nổ của lão Tam không đáng tin là sự thật mà ai cũng biết.

Không muốn lúc đó bị đất đá rơi đầy đầu!

Lão Tam đang trong cơn phấn khích, lúc này nói đặc biệt nhiều.

"Tôi sắp đặt thuốc nổ đây!" "Mọi người lùi lại đi!" "Tránh xa ra!" Lão Tam lấy thuốc nổ từ trong túi ra, đặt đúng vị trí, châm lửa xong, đi đến bên cạnh Mã Đại Đảm, tự tin nói: "Anh cả!

Xong rồi." Nghe lời của lão Tam, trong lòng hắn luôn cảm thấy có chút không yên tâm.

Hắn thò đầu ra xem.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn!

Bụi mù mịt, bụi mù mịt cuồn cuộn bao phủ.

Lập tức nhấn chìm tất cả mọi người trong sơn động.

Đợi bụi lắng xuống, mọi người nhao nhao ngẩng đầu.

Ai nấy đều may mắn vì đã kịp thời lùi lại.

Đại Kim Nha cũng từ từ ló đầu ra, nhìn người bên cạnh, chẳng phải là Trương Xuân sao!

Nhưng Đại Kim Nha không có hành động gì.

Dù sao cũng biết là cùng một phe.

Bây giờ đều cùng nhau xuống mộ, cũng không cần thiết phải làm gì thêm.

Lúc này, toàn trường duy nhất không chôn đầu là Mã Đại Đảm.

Hắn biến thành một củ khoai tây vừa mới được đào lên!

Mã Đại Đảm từ từ quay đầu lại.

Lão Tam thấy đại ca thành ra bộ dạng này, biết quả thuốc nổ vừa rồi lại không chuẩn, gây họa rồi.

Hắn vội vàng thổi bụi trên mặt Mã Đại Đảm, rồi cúi đầu, nhỏ giọng nhận lỗi: "Anh cả!

Lượng lớn!" Nghe vậy, Mã Đại Đảm giơ tay định đánh.

Nhưng giơ lên giữa không trung rồi không hạ xuống, lão Tam hiểu rõ hắn, cũng chỉ có bản lĩnh đó.

Nâng cao hơn nữa cũng không được.

Vương Bàn Tử nấp ở xa thấy bộ dạng này của Mã Đại Đảm, may mắn nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tôi đã nói rồi mà, thằng nhóc này không đáng tin." Mã Đại Đảm lắc đầu, giũ hết đất trên đầu xuống.

Thủ phạm bên cạnh nhìn bộ dạng của Mã Đại Đảm, giống như củ khoai tây vừa mới được đào lên từ đất, giũ giũ đất còn tươi nguyên!

Sau khi nhìn thấy, hắn thật sự không nhịn được cười.

Mã Đại Đảm không để ý.

Hắn ra lệnh: "Lên!" Cả đoàn người hùng dũng đi vào.

Vương Bàn Tử nhìn con đường quen thuộc, đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, chúng ta đi thôi!" Hồ Bát Nhất nhìn vách đá xung quanh, gật đầu nói: "Đi bên này!" Cả đoàn người đều đi theo sau Hồ Bát Nhất.

Dù sao cũng đã nói rồi, dưới mộ đều phải nghe lời Hồ Bát Nhất.

Dưới lòng đất đặc biệt âm u, mỗi người đều có đèn pin, đuốc!

Nhưng Trương Lân không có bất kỳ vật gì chiếu sáng.

Nhưng một đôi mắt đêm của anh nhìn rõ mồn một mọi thứ dưới lòng đất, còn tốt hơn cả đèn pin của họ. … Mọi người đi theo con đường mà Hồ Bát Nhất đã từng trốn dơi!

Nơi có cái đỉnh đồng lớn.

Một vật bằng đồng lớn như vậy, tự nhiên thu hút ánh mắt của mọi người.

"Cái gì thế này!" Mã Đại Đảm chưa bao giờ thấy vật bằng đồng lớn như vậy.

Vương Bàn Tử lúc này học theo giọng điệu của Trương Lân nói: "Đỉnh đồng hầm thịt!

Chương 69

Tây Chu!" Nói rồi cùng Hồ Bát Nhất đi vào trong!

Lời vừa nói ra, mắt của đám thuộc hạ Mã Đại Đảm đều bắt đầu sáng lên.

Bất kể cái đỉnh này có hầm thịt được hay không, ít nhất nó là bằng đồng.

Lớn như vậy phải nặng bao nhiêu cân, chỉ cần tính theo cân bán cũng được giá tốt rồi.

Lần trước nhìn thấy đỉnh đồng, Đại Kim Nha không có ở đó.

Nhìn cái đỉnh đồng lớn như vậy, cậu ta cũng cảm thán: "Thứ này mà mang ra ngoài được, đủ ăn tám đời." Trương Xuân nghe vậy, nuốt nước bọt: "Tám, tám, tám đời!" Miệng của Mã Đại Đảm càng không khép lại được, cứ cười suốt.

"Đúng là đồ tốt!

Lúc về nhớ mang theo nhé!" Một trong những thuộc hạ của Mã Đại Đảm nhíu mày nói: "Đại ca!

Thứ này nặng lắm." "Nặng cũng phải mang theo, dùng trí tuệ một chút!" Lúc này, Hồ Bát Nhất đi vào trong.

Mã Đại Đảm hoàn hồn, lập tức theo kịp bước chân, sợ bị Hồ Bát Nhất bỏ lại.

Những người khác cũng theo sát.

Trương Xuân nhìn cái đỉnh mãi không muốn đi.

"Dưới lòng đất toàn là đồ tốt!" Người phía sau đẩy, cậu ta mới chịu đi tiếp.

Hồ Bát Nhất dẫn đầu đi phía trước.

Nhưng càng đi vào trong, con đường dường như trở nên có chút xa lạ.

Vương Bàn Tử đi lên bên cạnh Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ!

Chúng ta đi đúng đường không vậy?" Tuy Vương Bàn Tử đã hạ thấp giọng, nhưng vẫn bị người phía sau nghe thấy.

Người đó lập tức lấy súng trong tay chĩa vào lưng Vương Bàn Tử, hung hăng nói: "Họ Hồ kia, mày không phải cố ý dẫn bọn tao vào mê cung chứ." Lời nói này vừa bùng nổ, lập tức như ong vỡ tổ.

Mọi người nhao nhao định rút súng chĩa vào năm người Trương Lân.

Nhưng rồi lại hạ xuống.

Phía sau còn có một Trương Lân.

Ở nơi chật hẹp này mà ra tay, chẳng phải là nộp mạng sao!

Mắt thấy, thuộc hạ của Mã Đại Đảm cũng có.

Mã Đại Đảm đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất, sau lưng là lão Tam đang cầm thuốc nổ.

"Tình hình thế nào?

Đừng giở trò." Hồ Bát Nhất nhìn sắc mặt khó coi của Mã Đại Đảm nói: "Vũ khí đều ở trong tay các người, tôi giở trò gì được!" Nói rồi ánh mắt anh liếc về phía Trương Lân sau lưng.

Sức uy hiếp của Trương Lân còn lớn hơn cả súng trong tay họ.

Nếu không, những người định giơ súng kia sao lại hạ xuống!

"Tin tôi!

Đi theo!" Nói rồi anh cầm đèn pin, dẫn đầu đi về phía trước.

Vương Bàn Tử nhìn Đại Kim Nha đang giơ hai tay lên, không khỏi khinh bỉ: "Đầu hàng à!

Mất mặt quá!" Nói rồi cậu ta theo bước chân của Hồ Bát Nhất đi về phía trước.

Những người còn lại cũng nhao nhao theo sau.

Trương Lân lúc này cũng im lặng đi theo sau. [Đinh!

Lấy được Long Cốt Thiên Thư từ trong cổ mộ, khen thưởng 10% độ phẫn diễn!] Tiếng của hệ thống cứ như vậy, không hề báo trước mà vang lên trong đầu anh.

Trương Lân nghĩ, lại một nhiệm vụ tặng độ phẫn diễn nữa.

Long Cốt Thiên Thư, cuối cùng có kinh mà không hiểm, bị Hồ Bát Nhất lấy được.

Xem ra độ phẫn diễn này lấy được cũng không khó khăn gì. … Đi một đoạn vào trong, đến một nơi khá rộng rãi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi chậm lại.

Cả hai càng ngày càng thấy nơi này quen thuộc: "Lão Hồ!

Anh có phát hiện đây là nơi có dấu chân của Kim gia không?" Đại Kim Nha cũng cảm thấy nơi này có chút quen mắt, đi đến trước mặt hai người nói: "Tôi cảm giác nơi này tôi đã từng đến rồi!" Khi Vương Bàn Tử dừng bước, những người phía sau cũng đứng im, bắt đầu quan sát xung quanh.

Trương Xuân cũng men theo vách tường mà nhìn.

Vô tình nhìn thấy khuôn mặt người được khắc trên vách đá.

Cậu ta chỉ tay về hướng đó, nhất thời sợ hãi không thôi, lớn tiếng

hét lên.

“A!

Có một khuôn mặt, có một khuôn mặt kìa!” Cậu ta lập tức chạy đi, tìm một chỗ nấp.

Mọi người nhìn về hướng cậu ta chỉ, dùng đèn pin chiếu vào.

Một khuôn mặt người được khắc trên vách đá.

Đại Kim Nha nhìn khuôn mặt đá trên vách tường, nói: “Hồ gia!

Giống hệt cái thứ bẩn thỉu tôi thấy lần trước!” Hồ Bát Nhất vẻ mặt không chút sợ hãi đáp lại: “Không cần sợ!

Chỉ là tượng điêu khắc trang trí thôi, thấy cái này, chứng tỏ gần đây chắc chắn có mộ!” Đại Kim Nha nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đá trên tường, càng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Hồ gia!

Anh có cảm thấy biểu cảm của thứ này, toát ra vẻ cổ...!” Chữ cuối cùng không nói ra.

Nhất thời không tìm được từ để hình dung.

“Giả!” Hồ Bát Nhất giúp.

“Trông không chân thành!” “Đúng!

Chương 70

Đúng!

Đúng!" Nhất thời không tìm được từ.

"Cười thì toát ra vẻ gian tà, giận thì toát ra vẻ chế giễu, tóm lại, không giống biểu cảm mà người sống có thể làm ra!" Nghe Đại Kim Nha nói huyền bí như vậy, có chút dọa người.

Anh ở bên cạnh an ủi: "Đừng dọa mình nữa, mau đi thôi!" Bên này vừa an ủi xong Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử lại bắt đầu.

"Lão Hồ!" Nghe tiếng gọi của Vương Bàn Tử, anh quay đầu nhìn cậu ta hỏi: "Sao vậy?" "Vừa nãy cái mặt đó động đậy." Lời nói này vừa thốt ra, hiệu quả đầy đủ.

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu, nhìn về hướng đèn pin của Vương Bàn Tử chỉ. … Đại Kim Nha ở phía sau nói: "Không thể nào!

Chẳng phải anh cũng thấy rồi sao, là tượng đá mà?

Tượng đá làm sao có thể động được!

Anh không nhìn nhầm đấy chứ!" Đối mặt với sự chất vấn của Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử vẫn vô cùng chắc chắn nói: "Không có!

Tôi không nhìn nhầm!" Bây giờ mọi người đều vô cùng im lặng, đều tập trung tinh thần nhìn vào cái gọi là khuôn mặt biết động.

"Vừa nãy mặt nó đang khóc, bây giờ lại cười rồi." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất nhíu mày, nếu thật sự như vậy, thì có chút tà môn rồi.

Anh bước lên trước xem xét kỹ hơn.

Khi Hồ Bát Nhất tiến lên, những người phía sau cũng dũng cảm

hơn, đi theo sau từ từ tiến lên xem.

Nhất thời, đặc biệt yên tĩnh.

Dường như sợ làm kinh động đến khuôn mặt biết động này.

Đột nhiên, một hòn đá ném vào khuôn mặt đó.

Bốp!

Tất cả mọi người đều bị dọa giật mình.

Ai lại không muốn sống, ai cũng biết.

Mọi người đều quay người lại, chĩa đèn pin về phía người ném đá phía sau.

Người có thể làm ra chuyện này cũng chỉ có lão Tam.

"Lão Tam, làm gì vậy!" Giọng của Trương Xuân có chút run rẩy, hồn vía suýt bay mất.

Vừa rồi thật sự quá dọa người.

Lão Tam lúc này vẻ mặt cũng vô cùng vô tội: "Nhìn tôi làm gì!

Là tượng đá hay nữ quỷ, ném một phát là biết ngay mà?

Thật!" Thực ra làm vậy cũng không có vấn đề gì, lời nói tuy thô nhưng lý không thô.

Nếu thật sự là nữ quỷ, nhiều người như vậy không động cũng chạy không thoát!

Khi mọi người đang cảm thấy vô cùng bất lực trước hành động của lão Tam.

Cạch.

Một tiếng vang lên, như một cú búa nặng nề giáng xuống thần kinh!

Lại một lần nữa khiến đầu óc của mọi người tập trung vào đó.

Động rồi, động rồi!

Chỉ là động nhẹ, nhiều người như vậy có thể chấp nhận.

Lúc này tinh thần của mọi người đều tập trung cao độ.

Hô hấp của mỗi người cũng dần dần nặng nề hơn.

Khuôn mặt không phụ lòng mong đợi lại một lần nữa rung động, biên độ đặc biệt lớn!

"A!" Không biết ai là người bắt đầu.

Một tiếng hô vạn tiếng ứng.

Đột nhiên tất cả đều loạn cả lên.

Tán loạn.

Vừa chạy vừa bò.

Nhất thời tất cả mọi người đều chạy hết.

Chỉ còn lại một mình Trương Lân.

Trương Lân nhìn thứ trên đó, trong lòng sáng như gương.

Không phải thứ bẩn thỉu gì.

Mà là Nhện Mặt Người Hắc Tà.

Toàn thân đen tuyền, hoa văn màu trắng trên lưng nhện tự nhiên hình thành một khuôn mặt người.

Ngũ quan đường nét đều có, khuôn mặt người to bằng cái chậu rửa mặt, thân hình con nhện còn lớn hơn gấp mấy lần.

Tám cái chân kỳ quái mọc đầy lông tơ.

Tơ nhện nó nhả ra tuy có độ dính lớn, nhưng độ bền kém, không chịu được lửa.

Nhện Mặt Người Hắc Tà không bao giờ giăng lưới, nhưng số lượng tơ nhện nhả ra rất nhiều.

Khi tiêm độc tố gây tê vào con mồi, nó sẽ tiêm thêm một loại dịch tiêu hóa, khiến con mồi bị hòa tan sống, để nó hút.

Nói trắng ra là một con nhện khổng lồ có độc.

Lúc này Trương Lân không hề hoảng loạn.

Anh lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, đặc biệt bình tĩnh nhìn con nhện trên tường.

Cùng lúc đó, mấy người Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm đang điên cuồng chạy trốn, chạy như điên.

Trong lúc liều mạng chạy trốn như vậy, họ không hề phát hiện ra trong đội ngũ đã thiếu mất một người.

Lúc này, Đại Kim Nha phát huy tốc độ kinh người chỉ có khi chạy trốn.

Chương 71

Luôn dẫn đầu.

Vượt xa mọi người.

Nhất thời không ai đuổi kịp.

Hồ Bát Nhất ở phía sau liều mạng gọi, nhưng Đại Kim Nha không thèm để ý, chỉ lo chạy.

Bây giờ mấy người Hồ Bát Nhất không phải đang chạy trốn, mà là đang đuổi người.

Chân của Đại Kim Nha chạy quá nhanh.

Một lúc sau đã không thấy bóng dáng.

Đám người Mã Đại Đảm, tâm trạng bây giờ còn tệ hơn cả mấy người Hồ Bát Nhất.

Vừa lo sợ thứ bẩn thỉu phía sau sẽ đuổi kịp, vừa phải đuổi theo mấy người Hồ Bát Nhất, không bị lạc!

"Hồ Bát Nhất, đừng chạy!" Mã Đại Đảm vừa đuổi vừa hét!

Hồ Bát Nhất đâu có thèm để ý.

Anh đang một lòng một dạ đuổi theo Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha chạy loạn xạ, đến một nơi xa lạ.

Chạy về phía trước hai bước.

Vụt một tiếng, không thấy bóng người.

Một người đi đầu, những người khác theo sau không kịp phanh lại.

Như đang thả bánh chưng.

Vụt!

Vụt!

Mấy người này lăn một đường, cuối cùng rơi xuống một nơi đầy tơ nhện.

Không chỉ có tơ nhện, mà còn có đầy những quả trứng nhỏ không biết tên.

Mỗi người đều ngã choáng váng.

Hồ Bát Nhất cũng không ngoại lệ, khó khăn đứng dậy.

Bên cạnh anh không xa là Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

"Không sao chứ!" Vương Bàn Tử cũng từ từ đứng dậy, lắc đầu, nhìn môi trường xung quanh nói: "Không sao!

Cái chỗ quái quỷ này, bẩn thỉu quá!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương, một trái một phải đỡ cô dậy.

Lúc này Vương Bàn Tử không ngừng phàn nàn: "Toàn là hố, ngã chết tôi rồi!" Một trận than vãn.

Người rơi xuống trước là Đại Kim Nha, cũng không khá hơn.

"Lại rơi xuống một lần nữa!

Xui xẻo!" Khi mấy người đều đã đứng dậy, nhìn những người trước mắt, đều nhíu mày, cảm thấy có gì đó không ổn.

"Chết!

Chúng ta thiếu một người?" Vương Bàn Tử nhìn những người trước mắt nói.

Đại Kim Nha cũng nhìn xung quanh.

"Hình như thiếu một người!" "Trương Lân!" Hồ Bát Nhất kinh hãi kêu lên.

Người thiếu chính là Trương Lân.

Anh vội lấy đèn pin trong tay, chiếu vào những người xung quanh.

Không thấy bóng dáng Trương Lân!

“Trương tiểu ca, không phải là bị con kia bắt đi rồi chứ!” Đại Kim Nha không khỏi nghĩ đến điều xấu.

“Câm miệng!

Phỉ!” “Trương Lân huynh đệ thân thủ lợi hại như vậy, sao có thể bị bắt được.” Vương Bàn Tử kiên quyết không tin Trương Lân sẽ bị bắt.

Đại Kim Nha di chuyển để xem có phải Trương Lân bị tảng đá che khuất, nên không nhìn thấy.

Vừa nhấc chân giẫm xuống, dưới chân truyền đến một tiếng “cạch”.

Lập tức mặt cậu ta nhăn lại thành một cục, lớn tiếng kêu: “Hồ gia!

Mau giúp tôi chiếu xem, tôi giẫm phải cái gì rồi?

Không phải nổ tung chứ!” Hồ Bát Nhất và hai người kia nghe tiếng kêu, giơ đèn pin về phía Đại Kim Nha.

“Mau giúp tôi xem với, tôi không dám động đậy rồi!” Ba người ngồi xổm xuống xem.

Nhầy nhụa, trong suốt!

“Cái gì đây!” Hồ Bát Nhất cũng chưa từng thấy thứ này.

Đại Kim Nha thấy vẻ mặt của anh, không nghiêm trọng lắm, hơi thở phào nhẹ nhõm, từ từ nhấc chân lên.

Ba người dưới đó đều nhìn rõ.

Trong một chất lỏng nhầy nhụa trong suốt, dường như có một

sinh vật giống con nhện. … Thứ đó làm Đại Kim Nha sợ không dám động.

Ít nhất bây giờ xem ra, chắc không có vấn đề gì.

Không gây hại.

Hiện tại mỗi người rơi xuống đều có va chạm vào thứ này, đều có làm vỡ thứ này.

"Sợ chết tôi rồi!" Đại Kim Nha thấy thứ đó không nghiêm trọng, không có nguy hiểm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng kêu "ai u, ai u"!

Ba người vội vàng quay người lại xem.

Chỉ thấy một người đang nằm sấp trên đất.

Chương 72

Họ vội vàng đỡ dậy.

Người được đỡ là Trương Xuân.

“Không sao chứ!

Ngã vào đâu rồi?

Có sao không?” Hồ Bát Nhất quan tâm hỏi, bộ dạng quan tâm đó không hề giống như đang có âm mưu gì.

Trương Xuân từ từ mở mắt, thấy Hồ Bát Nhất, định mở miệng nói.

Nhưng khi nhìn rõ thứ phía sau Hồ Bát Nhất, cậu ta lập tức phát ra tiếng hét thảm thiết.

“A!

A!

A!” Mấy người Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu lại xem.

Sợ đến mức mọi người đều nhao nhao lùi lại!

Không chỉ một con, mà tứ phía đều xuất hiện những con nhện to bằng người.

Từ cái hố rơi xuống, xuất hiện ngày càng nhiều.

Đại Kim Nha vịn vào Vương Bàn Tử, hai chân run như cầy sấy!

Mang theo giọng khóc nói: “Tổ tông nhà nhện à!” Thuộc hạ của Mã Đại Đảm cũng mặt đầy sợ hãi.

“Anh cả!

Gì thế này!” Mã Đại Đảm đâu có thời gian để ý, tay cầm súng có

chút hoang mang không biết nên bắn con nào.

Càng ngày càng nhiều!

Lúc này, cuối cùng họ cũng biết những thứ nhỏ trên đất là gì rồi, trứng nhện!

Bây giờ những con nhện xung quanh ngày càng nhiều, dần dần dồn họ lại.

Càng ngày càng hoảng loạn, dưới chân giẫm vỡ trứng nhện càng ngày càng nhiều.

Từ cái hố trên đỉnh đầu xuất hiện càng nhiều nhện!

Hồ Bát Nhất thấy sắp bị bao vây.

Cứ thế này, sớm muộn gì cũng thành thức ăn trong bụng lũ nhện này!

"Nhện sợ lửa!

Đuốc đâu!" Mã Đại Đảm nghe lời của Hồ Bát Nhất, vội vàng hét lớn với đám thuộc hạ.

"Mau lên, châm lửa!" "Nhanh lên!" "Nhanh lên, đuốc!" "Mau châm lửa!" Bây giờ là lúc sinh tử, động tác của mỗi người đều vô cùng nhanh.

Không lâu sau đã châm được bảy tám ngọn đuốc.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh dường như đã nghĩ ra điều gì.

"Nhện Mặt Người Hắc Tà, tôi đã thấy trên một tạp chí, chúng chỉ ăn ruồi giấm, không tấn công con người!" Nghe lời của cô, mấy người Hồ Bát Nhất đều hơi yên tâm một chút!

Nhưng sự yên tâm này không kéo dài được bao lâu đã bị phá vỡ.

Từ hang động phía trên rơi xuống một cái kén tơ nhện hình người.

Lúc này, biểu cảm của mấy người Hồ Bát Nhất đều đông cứng lại.

Biểu cảm của Tuyết Lỵ Dương dần dần có chút không tự nhiên.

Vương Bàn Tử thấy vậy, nói với cô một cách thấm thía: "Sau này chúng ta đừng mua tạp chí nữa!" Lúc này, những ngọn đuốc dường như hoàn toàn không thể trấn áp được lũ nhện này.

Có một con nhện không nhịn được nữa, trực tiếp nhảy xuống.

Nhảy đến trước mặt Mã Đại Đảm.

Hắn không chút sợ hãi, cắn răng, trực tiếp nổ súng, giết chết con nhện trước mặt!

Khi con đầu tiên nhảy xuống, những con khác cũng nhao nhao nhảy xuống.

Sau khi lũ nhện này nhảy xuống, họ mới phát hiện ra chúng to bằng một người.

Phải hai người mới bằng được!

Bây giờ có súng thì nổ súng, có dao thì cầm dao chém.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Mỗi người đều đang nỗ lực để sống sót.

Chân nhện, sắc bén vô cùng.

Chọc xuống đất, trực tiếp tạo ra một cái lỗ.

Nếu chọc vào người, hậu quả khó lường!

Đại Kim Nha có Vương Bàn Tử ở bên cạnh, hiện tại khá an toàn, có người bảo vệ.

Tuyết Lỵ Dương là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, trên tay cũng có chút công phu, cộng thêm trong tay có bảo vật như Kim Cương Tán,

tạm thời bảo vệ an toàn cho bản thân cũng không thành vấn đề.

Hồ Bát Nhất không may mắn như vậy.

Thể trạng không rắn chắc như Vương Bàn Tử, trên tay cũng không có bảo vật như Kim Cương Tán.

Bị lũ nhện truy đuổi khắp nơi.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu lại rơi xuống một con.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất vội vàng lăn sang bên cạnh.

Nhưng vừa lăn, lại lăn đến dưới một con nhện mặt người.

Thức ăn dâng đến tận miệng, đâu có lý nào không nhận.

Con nhện giơ cái chân sắc bén vô cùng, đâm về phía Hồ Bát Nhất.

Lúc này Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy tình cảnh đó, nhưng bây giờ chạy đến cũng không kịp.

Trong lòng cả hai đều lạnh toát.

Chương 73

Trong mắt họ, bây giờ không cứu được nữa.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng theo phản xạ nhắm mắt lại.

Lần này xem ra thật sự phải đi gặp Diêm Vương gia gia rồi.

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm, khiến anh dường như nghe thấy hy vọng sống.

Nhưng khi Hồ Bát Nhất lại một lần nữa mở mắt, một thân ảnh không đặc biệt cao lớn đã chắn trước mặt anh.

Giống như một vị thiên thần giáng trần!

Thân ảnh này xuất hiện, dường như lấp đầy sự hoảng sợ trong lòng anh.

Thân ảnh đó là Trương Lân.

Trương Lân đã biến mất.

Sự xuất hiện của anh lúc này, khiến nội tâm anh bắt đầu bình tĩnh lại.

Mỗi lần đều là vào thời khắc quan trọng cứu nguy.

Lúc này, cuối cùng anh cũng nhận ra, không phải vì lũ nhện này mà anh cảm thấy hoảng sợ, mà là vì Trương Lân không có ở bên cạnh mà anh cảm thấy hoảng sợ.

Một lần rồi lại một lần cứu nguy, khiến anh bắt đầu có chút dựa dẫm vào vị thanh niên trước mắt này.

Chỉ thấy thân hình anh xoay một cái, thay đổi tư thế cầm đao,

chém đứt cái chân nhện đó.

Dễ dàng như trở bàn tay.

Sau đó tung người nhảy lên, một quyền đấm vào thân con nhện.

Sau đó liền không còn động tĩnh, đổ ầm xuống đất.

Cứ như vậy, con Nhện Mặt Người Hắc Tà khiến người ta đau đầu nhức óc, đã bị giải quyết một cách dễ dàng như vậy. … Khi Trương Lân đuổi kịp, phát hiện họ đã bị nhện bao vây.

Và nhìn thấy Hồ Bát Nhất sắp bị nhện đâm thủng một lỗ.

Anh cầm đao trong tay, với tốc độ nhanh nhất, đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Anh không dám để nhân vật chính trong cốt truyện biến mất, sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm như thế nào.

May mà đều kịp.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Trong nháy mắt, Trương Lân đã cứu được Hồ Bát Nhất.

Không chỉ vì Hồ Bát Nhất không chết mà họ cảm thấy vui mừng, mà còn vì sự xuất hiện của Trương Lân mà cảm thấy phấn chấn!

Lúc này không biết tự bao giờ, Trương Lân đã âm thầm trở thành thủ lĩnh tinh thần của họ.

Chỉ cần có anh ở đó, cảm giác như bất kỳ vấn đề khó khăn nào cũng sẽ được giải quyết!

Lúc này, Mã Đại Đảm cầm súng trong tay cũng không dễ chịu gì.

Lũ nhện này dường như vô tận.

Đánh mãi không hết.

“Đại ca, làm sao bây giờ!” Lão Tam thấy nhiều nhện như vậy,

trong lòng run sợ!

Nhưng Mã Đại Đảm bây giờ cũng tự lo không xong, đâu có thời gian để ý!

Cứ thế này, đạn rồi cũng sẽ có lúc hết.

Lúc này, cái tính ngang bướng của lão Tam lại trỗi dậy, nhìn những con nhện vô tận xung quanh, bây giờ chỉ muốn ném thuốc nổ.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: "Nổ!

Tao!

Nổ!

Nổ!

Tao nổ chết mẹ chúng mày!" Với sự tham gia của Trương Lân, áp lực bên phía Hồ Bát Nhất ngày càng nhỏ.

Trương Lân thấy cứ thế này không phải là cách hay!

Tạm thời không nói có chống đỡ được hay không, ba người Hồ Bát Nhất lâu dần chắc chắn không chống đỡ được.

Trương Lân lại nhanh chóng giải quyết thêm một con nhện mặt người.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, anh nhìn khắp các hang động trên vách tường.

Trong ấn tượng của anh, chắc chắn có lối ra.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, cuối cùng anh cũng đã tìm thấy nó.

Trương Lân không chút do dự, buột miệng nói: "Lối ra!" Hai chữ đơn giản, giọng điệu vẫn lạnh lùng như thường lệ.

Âm thanh cũng không lớn, nhưng Hồ Bát Nhất ở ngay bên cạnh đã nghe thấy.

Hai chữ này đã trở thành hy vọng để họ thoát ra ngoài.

Hồ Bát Nhất nhìn theo hướng tay anh chỉ.

Trong một hang động có nguồn sáng yếu ớt, có thể lờ mờ nhìn thấy vách tường bên trong, không tối đen như những hang động khác.

Nơi đó cũng không hề có con nhện nào chui ra.

Sau khi quan sát cẩn thận, Hồ Bát Nhất cũng đồng tình với Trương Lân rằng đó chính là lối ra.

"Chỗ đó có lối ra!" Hồ Bát Nhất hét lớn, tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy.

Anh ta dẫn đầu leo lên, Tuyết Lỵ Dương theo sát phía sau.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha thấy vậy cũng vội vàng bám theo.

Trương Lân thấy bốn người Hồ Bát Nhất đều đã tiến vào lối ra thì cũng không nán lại nữa, lập tức lên đường.

Thấy Hồ Bát Nhất tìm được lối thoát, đám người Mã Đại Đảm đâu dám chần chừ, lập tức bám theo sau.

Chương 74

Giờ phút này, chỉ có đi theo họ mới có khả năng sống sót.

“Mau đi!” “Đi mau!” “Mau lên!” “Đi mau đi a!” Thấy có lối ra, đám người Mã Đại Đảm bắt đầu la hét khắp nơi, sợ có người không nghe thấy.

Cả nhóm bắt đầu vừa đánh vừa lùi, từ từ di chuyển về phía lối ra.

Lúc này, Lão Tam thể hiện khí thế khác hẳn mọi người.

Một tay hắn cầm thuốc nổ, một tay cầm bật lửa, hét về phía Mã Đại Đảm: “Ca!

Mau đi!

Mau đi!” Trong khi đó, Trương Xuân, người vừa may mắn thoát chết nhờ dùng một cái kén tơ nhện hình người che chắn, cũng nghe thấy tiếng của mọi người.

Hắn vứt cái kén ra, vội vàng chạy về phía lối ra, không dám nán lại dù chỉ một khắc.

Lão Tam là người rút lui cuối cùng.

Sở dĩ phải đi sau cùng là vì hắn muốn đợi thêm nhiều con nhện tụ lại một chỗ, sau đó cho chúng một mẻ bom.

Trước đó không biết nên ném vào đâu, bây giờ chúng đã tụ lại, chỉ cần ném một phát là xong.

Hắn châm ngòi thuốc nổ trong tay, nói với mấy con nhện đang bò lúc nhúc: “Tạm biệt.” rồi ném thẳng xuống.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Lão Tam cắm đầu chạy, không thèm nhìn lại kết quả.

Hắn biết chắc chắn không thể nổ chết hết lũ nhện, nhiều nhất chỉ dọa được chúng một lúc, đợi chúng hoàn hồn lại sẽ đuổi theo.

Tuy đã thoát ra, nhưng trong đường hầm chạy trốn đâu đâu cũng là tơ nhện.

Điều này cho thấy họ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Trong đường hầm, thỉnh thoảng lại có thể thấy những con nhện mặt người khổng lồ.

Gặp phải vật sống, lũ nhện mặt người đâu chịu bỏ qua, chúng cứ thế đuổi theo sát nút phía sau.

Đường hầm chằng chịt phức tạp, lại thêm lũ nhện điên cuồng truy đuổi phía sau, chẳng mấy chốc nhóm năm người Trương Lân đã bị lạc khỏi đám người Mã Đại Đảm.

Người của Mã Đại Đảm quá đông, đường hầm lại không rộng, chỉ vừa một người đi.

Gặp phải nhện, chúng lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng nhất thời không điều chỉnh lại được đội hình.

Người đi cuối cùng chậm một bước, bị tơ nhện mặt người tóm lấy, kéo giật về phía sau.

Mã Đại Đảm định quay lại cứu, nhưng một con nhện khác lại từ vách tường bên cạnh lao ra, dọa hắn sợ đến mức rụt người lại, không dám quan tâm đến người bị bắt đi nữa.

Suy cho cùng, mạng sống là quan trọng nhất.

Đường hầm chẳng khác nào mê cung, bên trong vang vọng những tiếng la hét thảm thiết.

Không ai biết lũ nhện sẽ xuất hiện từ nơi nào.

Lão Tam của Mã Đại Đảm cũng là một kẻ tàn nhẫn!

Hắn đi đến đâu, tiếng nổ vang đến đó!

Chỉ cần thấy nhện sắp đuổi kịp, hắn liền tiện tay ném một quả thuốc nổ, giải quyết được vài con, vừa nhanh vừa hiệu quả.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng đang liều mạng chạy trốn.

Mỗi một khúc cua đều có thể gặp phải một con nhện.

Hồ Bát Nhất cũng lủi rất nhanh, lần nào gặp phải cũng đều thoát được.

Nhưng không phải lúc nào cũng may mắn như vậy.

Tại một khúc cua, họ lại gặp phải một con nhện mặt người.

Vẫn như cũ, không nói hai lời, anh quay đầu bỏ chạy.

Nhưng lần này, con nhện mặt người đột nhiên phun ra tơ nhện, dính vào người Hồ Bát Nhất đang chạy cuối cùng.

Cảm nhận được lực kéo từ phía sau, trong nháy mắt anh đã bị lôi đi, Hồ Bát Nhất còn chưa kịp phản ứng.

Thấy Hồ Bát Nhất bị kéo đi, người phản ứng đầu tiên chính là Trương Lân.

Anh lập tức quay người, nhanh chóng chạy về phía Hồ Bát Nhất.

Thấy Trương Lân quay đầu lại, Tuyết Lỵ Dương cũng lập tức dừng lại.

Cô quay người thì thấy Hồ Bát Nhất đang bị tơ nhện kéo đi, mày hơi nhíu lại, cũng chạy về hướng anh ta.

Ở phía trước, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha không hề hay biết.

Chẳng mấy chốc Trương Lân đã đuổi kịp.

Anh chém một nhát vào sợi tơ, cắt đứt nó, Hồ Bát Nhất mới không

bị kéo đi nữa.

Hồ Bát Nhất đứng phía sau, nhìn Trương Lân với vẻ mặt đầy cảm kích.

Anh lại được Trương Lân cứu thêm một lần nữa.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương cũng đã chạy đến trước mặt hai người, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?" Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Anh ngẩng đầu lên, thấy trước mặt chỉ có hai người họ, trong lòng thầm kêu không hay.

Anh vừa định mở miệng nói Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha không có ở đây, Trương Lân đã như một mũi tên rời cung, lao vút đi…….._ Đại Kim Nha vẫn như thường lệ, chạy nhanh như một con ngựa.

Hai cẳng chân của gã lướt đi vun vút.

Vương Bàn Tử gọi thế nào ở phía sau, gã cũng không dừng lại.

Trong lúc đuổi theo Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử phát hiện động tĩnh phía sau càng lúc càng nhỏ, sau đó thì im bặt.

Hắn quay đầu lại nhìn, trời đất ơi, người phía sau đã biến mất cả rồi.

Hắn đoán chắc đã có chuyện xảy ra.

"Lão Hồ!

Trương Lân tiểu huynh đệ!" Lúc này, hắn tiến thoái lưỡng nan, không biết nên đi hướng nào.

Tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Chương 75

Trong lúc hắn còn đang do dự, một sợi tơ nhện lặng lẽ dính vào lưng hắn.

Đột nhiên, một lực kéo khổng lồ từ phía sau ập đến.

"Ái!?" Đến lúc này hắn mới phản ứng thì đã muộn.

Lực kéo cực lớn khiến hắn ngã nhào.

Trong gang tấc, Vương Bàn Tử tóm được một phần đá nhô ra trên vách tường, mới không bị kéo đi tiếp.

Lúc này, Đại Kim Nha hồn vía lên mây, hoàn toàn không để ý xung quanh chỉ còn lại một mình gã.

Gã bịt tai lại, cứ thế cắm đầu chạy về phía trước.

Bất chợt, gã đụng phải một cái kén tơ nhện hình người treo ngược.

Gã sợ đến mức trợn trắng mắt rồi ngất đi.

Bên này, Vương Bàn Tử đang ôm chặt lấy mỏm đá nhô ra, nhưng con nhện mặt người cứ liên tục kéo từ phía sau, khiến hắn dần dần không chịu nổi nữa.

Đúng lúc này, Trương Lân tay cầm Hắc Kim Cổ Đao cuối cùng cũng đuổi tới.

Anh chém một nhát cắt đứt sợi tơ, cứu được Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng theo sau.

Họ vừa đỡ Vương Bàn Tử dậy thì đột nhiên tiếng gọi của Đại Kim Nha vang lên bên tai bốn người: "Hồ gia!" Bốn người không chút do dự, lập tức xông tới.

Lại gần xem, Đại Kim Nha đang bị treo ngược, toàn thân quấn đầy tơ nhện, không thể động đậy.

Cả người gã bây giờ chỉ có cái miệng là còn cử động được.

Xem ra Đại Kim Nha đã dùng miệng để cắn rách lớp tơ nhện.

"Trương Lân tiểu ca!

Mau lên!" Ba người thấy vậy vội chạy đến trước mặt Đại Kim Nha, bắt đầu gỡ tơ nhện.

May mà tơ nhện không quá bền chắc, họ nhanh chóng cứu được Đại Kim Nha ra ngoài.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất phát hiện một cái kén tơ nhện hình người ở gần đó.

Xem ra người bên trong đã chết được một thời gian.

Trong lòng người đó, anh phát hiện ra một cuốn sổ.

Hồ Bát Nhất thấy vậy liền bước tới, cầm lên xem, hy vọng có thể tìm thấy chút manh mối gì đó.

Trong cuốn sổ có kẹp một tấm thẻ công tác.

Mở ra xem, đó là thẻ công tác của đội khảo sát.

Tấm ảnh chân dung bên trong đã mục nát, không thể nhìn ra hình dạng.

"Thành viên đội khảo sát!" Câu nói của Hồ Bát Nhất đã thu hút sự chú ý của Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử.

Trương Lân tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, cảnh giác xung quanh, sợ một con nhện đột nhiên xuất hiện bắt mất bốn người.

Hồ Bát Nhất mở cuốn sổ ra, dùng đèn pin soi vào đọc vài trang.

"Tôi nghĩ đây là một cuốn nhật ký!" "Phản ứng phân hạch dây

chuyền tự duy trì!" Đọc xong câu này, anh ngẩn người vài giây, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy cụm từ này.

Trong số mấy người, người có học vấn cao nhất là Tuyết Lỵ Dương.

Cô nhận lấy cuốn nhật ký từ tay Hồ Bát Nhất.

Trên đó viết về phản ứng phân hạch dây chuyền tự duy trì của nước ngầm.

"Nguyên tử được cấu tạo từ hạt nhân và electron ngoài hạt nhân, hạt nhân nguyên tử được cấu tạo từ proton và neutron!

Khi một nguyên tử Urani-235 bị một neutron bên ngoài bắn phá, một hạt nhân sẽ hấp thụ một neutron và phân hạch thành hai hạt nhân có khối lượng nhỏ hơn, đồng thời giải phóng 2-3 neutron.

Neutron sinh ra từ quá trình phân hạch lại đi bắn phá các hạt nhân Urani-235 khác, gây ra một đợt phân hạch mới.

Cứ như vậy, phản ứng phân hạch dây chuyền diễn ra liên tục.

Phản ứng dây chuyền này sinh ra một lượng nhiệt năng khổng lồ…!" Cô bắt đầu giải thích một cách vô cùng chuyên nghiệp và nghiêm túc về phản ứng phân hạch dây chuyền tự duy trì.

Những lời này nghe vào tai mấy người Hồ Bát Nhất như vịt nghe sấm.

Rõ ràng là tiếng Trung, vậy mà không hiểu một câu nào.

"Đợi… đợi đã!

Cô nghĩ xem, mấy anh em tôi có nghe hiểu được không?" Vương Bàn Tử thực sự không nhịn được nữa.

Đợi cô giải thích xong, chắc mấy người họ vẫn chẳng biết phản ứng phân hạch dây chuyền tự duy trì là cái quái gì.

Đại Kim Nha cũng nói xen vào: "Cô nói cái gì mà bọn tôi nghe hiểu được đi!" Ý của gã cũng giống hệt Vương Bàn Tử.

Tuyết Lỵ Dương hít một hơi thật sâu, lại mở miệng giải thích.

"Là phản ứng hạt nhân tự nhiên xảy ra giữa nguyên tố Urani trong quặng và nước ngầm.

Loại phản ứng hạt nhân này sẽ tạo ra một lượng lớn bức xạ hạt nhân!" "Xem này, phía sau có viết, các sinh vật xung quanh đều bị ảnh hưởng bởi bức xạ hạt nhân!" Lần này, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đã hiểu được thêm một chút so với trước, nhưng vẫn còn lơ mơ.

Hồ Bát Nhất thì đã phần nào hiểu ra.

"Theo ý này, lũ nhện ở đây to như vậy đều là do bức xạ hạt nhân gây ra!" Vương Bàn Tử không hiểu hai câu đầu có ý gì, nhưng nghe Hồ Bát Nhất nói thì hiểu ra ngay, chắc là đã tìm ra nguyên nhân rồi.

Hắn vội vàng giục cô xem tiếp.

"Thế!

Thế thì mau xem xem, phía sau có cách giải quyết nào không." Tuyết Lỵ Dương lật về phía sau, nhưng không có một chữ nào, toàn là trang giấy trắng.

"Không có!" Ngay lúc Hồ Bát Nhất định lục soát lại thi thể của thành viên đội khảo sát, một sợi tơ nhện rơi xuống đầu Đại Kim Nha.

"Ái u!" Ánh mắt của bốn người đều đổ dồn vào đầu gã.

Trong giây lát, cả nhóm như chết lặng, không một ai dám động đậy… ....._ "Kim gia, đừng động đậy!" Bây giờ cả nhóm không ai dám thở mạnh!

Sợ kinh động con nhện, nó sẽ dùng sức kéo một phát.

Với thân hình nhỏ bé của Đại Kim Nha, chắc chắn sẽ bị kéo đi

mất.

Đại Kim Nha thấy vẻ mặt nghiêm trọng của mọi người, trong lòng không khỏi ngày càng hoảng loạn, càng lúc càng không yên tâm, cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra.

Chương 76

Ba người Hồ Bát Nhất từ từ đứng dậy.

Trán ai nấy đều lấm tấm mồ hôi.

Hồ Bát Nhất huých vào Vương Bàn Tử bên cạnh, nói nhỏ: "Bàn Tử!

Đưa xẻng cho tôi!" Vương Bàn Tử nghe vậy không chút do dự, đưa chiếc xẻng công binh trong tay cho Hồ Bát Nhất.

Trương Lân đứng bên cạnh thấy cảnh này, có chút không hiểu họ đang chờ đợi điều gì.

Còn do dự làm gì, trực tiếp giật đứt sợi tơ đó là xong!

Cứ chờ đợi thế này, sớm muộn gì cũng bị kéo đi.

Trương Lân thấy mấy người Hồ Bát Nhất lề mề quá, không chờ được nữa, liền cầm đao đi lên.

Ngay khi anh chuẩn bị chém đứt sợi tơ, Đại Kim Nha đột nhiên chạy vụt đi, chỉ để lại bộ tóc giả ở nguyên vị trí.

Người thì đã trọc đầu chạy mất.

Bốn người trợn tròn mắt.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột.

Cả nhóm mắt to trừng mắt nhỏ, bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

"Mẹ nó!" Hồ Bát Nhất chửi thề một câu rồi ba chân bốn cẳng đuổi theo Đại Kim Nha.

Mấy người Trương Lân cũng theo sát phía sau.

Đại Kim Nha chạy như điên, đến một ngã rẽ thì đụng phải Mã Đại Đảm.

Hắn ta nào đã thấy bộ dạng này của Đại Kim Nha bao giờ, tưởng là thứ bẩn thỉu gì trong mộ, sợ đến mức vội vàng giơ súng lên.

"Ai đó?" Đại Kim Nha vốn là kẻ nhát gan, bị Mã Đại Đảm quát một tiếng như vậy, tự nhiên ngoan ngoãn đứng yên không dám động đậy.

Lúc này Trương Lân cũng đuổi kịp Đại Kim Nha, xuất hiện trước mặt hắn ta.

Hắn ta mới chỉa súng trong tay sang chỗ khác.

Trương Lân đứng một bên quan sát đám người Mã Đại Đảm.

So với lúc mới xuống, đã vơi đi không ít, chắc đều đã thành bữa ăn trong bụng lũ nhện.

Hiện tại tạm thời không có nhện đuổi theo, nhân lúc này, anh bắt đầu quan sát xung quanh.

"Lão Hồ!

Chỗ này tôi thấy quen mắt quá!

Chúng ta không phải là…!" Vương Bàn Tử thấy cảnh vật xung quanh có phần quen thuộc, trong lòng bắt đầu thấy bất an.

Hồ Bát Nhất nhìn cảnh vật xung quanh cũng cảm thấy quen thuộc.

"Hình như lại đi vòng lại rồi!" Hồ Bát Nhất vừa nói câu này, trong lòng mọi người đều cảm thấy bất an.

Mã Đại Đảm nghe vậy có chút sốt ruột, nhìn về phía ngã rẽ bên cạnh, nói: "Đi bên này xem sao!" Nói xong, hắn định dẫn đám đàn em đi.

Lúc này, một giọng nói phản đối vang lên: "Đừng động đậy!

Cứ chạy loạn lên nữa là sẽ có người chết đấy!" Giọng nói đó phát ra từ Tuyết Lỵ Dương.

"Vậy phải làm sao!" Mã Đại Đảm cũng hiểu ý cô.

Cứ chạy loạn xạ như vậy, sớm muộn gì đám người của hắn cũng toi đời.

Tuyết Lỵ Dương thấy Mã Đại Đảm hỏi vậy, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất lên tiếng.

"Quay lại đường cũ!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều tưởng tai mình có vấn đề.

Đại Kim Nha vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Quay lại đường cũ?

Chúng ta khó khăn lắm mới chạy ra được, quay lại đó chẳng phải là nộp mạng sao?" "Đúng vậy!" Vương Bàn Tử trong lòng cũng không tán thành.

Nhưng Hồ Bát Nhất không để ý đến họ, anh đi đến trước một vách đá, trên đó có một dấu hiệu.

"Dấu hiệu này chắc là do thành viên đội khảo sát để lại, theo quy tắc tay trái, chỉ đi về một hướng!

Lẽ ra phải có lối ra, nhưng không một ai quay lại, chứng tỏ phía trước không có đường, cách duy nhất là quay lại đường cũ!" Nói xong, anh nhìn về phía Trương Lân, dường như có chút không chắc chắn về cách nói của mình, như đang chờ đợi câu trả lời của anh.

Trương Lân không nói gì, chỉ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách nói của anh ta.

Thấy Trương Lân gật đầu, Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh cũng

lên tiếng bày tỏ quan điểm: “Tôi đồng ý với Hồ Bát Nhất!” Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lúc này cũng không còn cách nào khác.

Ba người đã quyết định rồi, hai người họ chỉ đành theo sau.

Đám người Mã Đại Đảm bây giờ cũng đang do dự.

Nếu quay lại đường cũ, họ sẽ phải đối mặt với vô số nhện mặt người.

Nhưng bây giờ ở trong mộ, không nghe theo đám Hồ Bát Nhất thì biết làm sao?

Lại không thể tự mình đi ra ngoài được.

Họ đành cắn răng đi theo sau.

Cả nhóm quay trở lại, đến cửa hang mà họ đã chạy thoát lúc đầu.

“Trong này toàn là nhện, làm sao mà vào được chứ?” Mã Đại Đảm đứng trước lối vào, miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất thò đầu vào nhìn, bên trong tối đen không thấy rõ gì.

“Để tôi vào xem sao!

Mọi người ở đây đợi tôi!” Khi anh vừa bước bước đầu tiên, cảm giác như có một bàn tay đặt lên vai mình.

Quay đầu lại nhìn thì là Trương Lân.

Trương Lân trong lòng thực sự rất bất lực với Hồ Bát Nhất.

Không có bản lĩnh gì mà cứ thích xông lên phía trước, sợ mình không chết được hay sao.

Thay vì để anh ta chết ở trong đó, không bằng để mình đi, ít nhất có thể toàn thân trở ra là không thành vấn đề.

Vì vậy, anh giữ Hồ Bát Nhất lại rồi bước ra.

Chương 77

Tuyết Lỵ Dương thấy Trương Lân bước ra, trong lòng không khỏi lo lắng.

Cô đưa tay ra định kéo Trương Lân, nhưng đã chậm một bước, không kéo được.

Trương Lân cầm đao đi vào nơi mà trước đó họ đã liều mạng chạy thoát.

Thấy Trương Lân đi vào, ai nấy đều nuốt nước bọt.

Sự can đảm của anh khiến họ từ tận đáy lòng khâm phục.

Mọi người đều dấy lên lòng kính nể đối với Trương Lân.

Chỉ riêng việc dám một mình đi vào đó đã đáng để tất cả mọi người tôn trọng.

Sau khi Trương Lân đi vào, trong đầu anh vang lên tiếng của hệ thống.【Ting!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng, xả thân vì người, dũng cảm đảm đương!】【Chúc mừng ký chủ độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 36.5%】Xem ra lần này đi vào cũng không lỗ!

Lại kiếm được thêm chút độ phẫn diễn.

Bên trong, vách tường chi chít những con nhện.

Chúng giương nanh múa vuốt, không hề có ý định rút lui.

Anh cẩn thận quan sát những hang động phía trên.

Ở góc trên bên phải, anh phát hiện một hang động trông rất ra dáng, không giống hang động tự nhiên mà giống một cánh cửa mộ đạo

nhân tạo hơn.

Anh quan sát một lượt, đi lên thì không có vấn đề gì, nhưng đám người phía sau chắc sẽ mất chút công sức.

Ở bên ngoài, những người đang chờ Trương Lân lúc này cũng nóng lòng như lửa đốt, không biết tình hình bên trong thế nào.

Lúc này, Hồ Bát Nhất có chút không chờ được nữa, anh lo Trương Lân xảy ra chuyện, muốn vào xem thử.

Nhưng anh bị Vương Bàn Tử cản lại.

Trước đó, khi vẻ mặt của anh ta ngày càng âm trầm, Vương Bàn Tử đã nhìn ra anh ta định làm gì.

Thấy anh ta định bước đi, hắn liền cản lại.

"Lão Hồ!

Cậu đừng có manh động, người ta có bản lĩnh, có thể toàn thân trở ra, cậu vào đó thì chỉ có làm phân bón thôi!" Hồ Bát Nhất hoàn toàn không nghe khuyên, xem ra có trời sập xuống cũng phải vào.

"Bây giờ bên trong không có một chút âm thanh nào, tôi làm sao mà yên tâm được!

Bỏ ra!" Ngay lúc hai người đang giằng co, Trương Lân từ bên trong bước ra, hoàn toàn không hề hấn gì.

Hai người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuyết Lỵ Dương là người đầu tiên lên hỏi han đủ thứ.

Trương Lân chỉ lạnh lùng lắc đầu nhẹ, tỏ ý không sao.

Chỉ vậy thôi cũng đã khiến Tuyết Lỵ Dương cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Ít nhất cũng không giống như trước đó, động một tí là rút đao ra.

“Tình hình thế nào?” Hồ Bát Nhất hỏi ra điều mà mọi người đều quan tâm nhất.

“Có một cửa mộ đạo!” Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ý anh.

Cánh cửa mộ đạo này rất có thể là lối ra.

Trương Lân đi đến trước mặt Lão Tam, chìa tay ra: “Thuốc nổ!” Vương Bàn Tử thấy anh chìa tay ra đòi thuốc nổ của Lão Tam, liền nhắc nhở: “Trương Lân huynh đệ, thuốc nổ đó không đáng tin đâu!” Nghe vậy, Trương Lân vẫn không thu tay lại.

Lão Tam ôm chặt thuốc nổ không buông, như thể đang bảo vệ con mình.

Hồ Bát Nhất và những người khác thấy Lão Tam không buông tay, đành quay sang nhìn Mã Đại Đảm, ở đây chỉ có hắn mới có thể ra lệnh cho Lão Tam.

Mã Đại Đảm nhìn thấy ánh mắt có phần tức giận của họ, đành nói với Lão Tam: “Đưa cho cậu ta!” Lão Tam không động thủ.

Hắn nhìn Mã Đại Đảm, trông cực kỳ không tình nguyện: “Ca!” Mã Đại Đảm có chút không kiên nhẫn nói: “Đưa đi!” Lão Tam vẻ mặt uất ức ném quả thuốc nổ trong tay cho Trương Lân.

Sau khi nhận thuốc nổ, Trương Lân bọc thanh đao lại, đeo sau lưng.

Sau đó, anh lấy đèn pin trong tay Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhíu mày suy nghĩ một lúc, vội vàng nói với những người phía sau: “Sau khi vào, mọi người trốn kỹ đi!

Đợi tôi ra!” Lời anh ta vừa dứt, đám đàn em của Mã Đại Đảm rất tự giác đi trốn.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chỉ còn lại bốn người Hồ Bát

Nhất, Đại Kim Nha.

Lúc này, tay Trương Lân cầm đèn pin, một lần nữa đi vào bên trong.

Anh dùng ánh sáng đèn pin chiếu vào cạnh hang mộ đạo đó, sau đó tùy ý lia qua lia lại.

Việc này đã thu hút sự chú ý của tất cả lũ nhện.

Sau khi phát hiện nguồn sáng ở chỗ Trương Lân, trong nháy mắt chúng đều lao về phía đó.

Một mình anh đã thu hút sự chú ý của tất cả lũ nhện.

Trương Lân cắm đầu chạy.

Trong khoảnh khắc, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Thấy lũ nhện đều đã bị dẫn đi, Hồ Bát Nhất dẫn đầu đi vào lối vào!

Mọi người sau khi đi vào đều tìm kiếm hang mộ đạo mà Trương Lân đã nói.

Sau một hồi tìm kiếm ngắn ngủi, họ thấy một cái hang ở phía trên bên phải!

Lúc này, Trương Lân đang nỗ lực chạy về phía trước.

Anh cũng không sợ, chỉ cần dụ lũ nhện này đi xa một chút, mấy người Hồ Bát Nhất sẽ an toàn hơn.

Trong lúc Trương Lân dẫn dụ lũ nhện, Hồ Bát Nhất, Mã Đại Đảm và những người khác bắt đầu leo vào hang mộ đạo đó.

Chẳng mấy chốc, người cuối cùng là Hồ Bát Nhất cũng đã leo lên, bây giờ chỉ còn lại Trương Lân.

Hồ Bát Nhất lo lắng chờ đợi ở cửa hang mộ đạo.

Bùm!

Chương 78

Một tiếng nổ lớn!

Giống như một tín hiệu.

Hồ Bát Nhất biết, tiếng bom nổ, người chắc cũng sắp về rồi.

Vài giây sau khi vụ nổ xảy ra, Trương Lân bình an vô sự xuất hiện trước mặt anh.

"Trương Lân huynh đệ, ở đây, mau lên!" Ngay khi anh định đi qua, một con nhện mặt người từ trên rơi xuống, chặn mất đường đi của anh.

Con nhện mặt người này to hơn rất nhiều so với những con bị dẫn dụ đi, trông phải lớn gấp đôi!

Ở phía trước, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Đại Kim Nha thấy Hồ Bát Nhất mãi không theo kịp, không khỏi có chút lo lắng, liền quay lại xem.

"Lão Hồ…!" Lời của Vương Bàn Tử chưa nói xong, Hồ Bát Nhất đã làm một động tác im lặng, ý bảo đừng nói nữa, dường như đã gặp phải chuyện nghiêm trọng.

Đợi họ đến gần xem, một con nhện khổng lồ đang chiến đấu với Trương Lân.

Trông như một trận đấu chênh lệch sức mạnh.

Lúc này, Trương Lân vô cùng linh hoạt.

Những chiếc chân nhện sắc bén đều không trúng anh, chỉ có thể để lại những lỗ thủng trên mặt đất.

Con nhện mặt người khổng lồ cũng rất thông minh, nó canh giữ ở

cửa hang không rời đi, chờ Trương Lân đến trước mặt.

"Cái thứ này có trí tuệ, biết đứng im một chỗ, Trương Lân huynh đệ làm sao bây giờ!

Không có vấn đề gì chứ!" Vương Bàn Tử xem xong, buột miệng cảm thán.

Lời vừa nói ra, mấy người có mặt nghe thấy đều nhíu mày.

"Bàn gia!

Ngài bớt nói hai câu đi, Trương tiểu ca bây giờ đang rất nguy hiểm!" Đại Kim Nha cảm thấy lời nói của hắn nghe có chút không thoải mái.

Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt không vui nói: "Tôi thấy thân hình anh to khỏe như vậy, hay là xuống giúp một tay đi?" Câu nói này khiến Vương Bàn Tử lập tức chùn bước.

"Tôi xuống đó chẳng phải là thêm phiền phức sao!

Xuống đó làm gì chứ?" Tuyết Lỵ Dương nghe xong liền quay đầu đi chỗ khác.

Hồ Bát Nhất cũng liên tục lườm hắn mấy cái!

Vương Bàn Tử biết bây giờ mình đã chọc giận mọi người, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trận chiến bên dưới dường như đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Nhưng đối với Trương Lân, nó chưa bao giờ bước vào giai đoạn quyết liệt.

Lúc này, Trương Lân quyết định không lãng phí thời gian nữa, nếu lát nữa những con nhện bị dụ đi quay lại thì sẽ có chút phiền phức.

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, một nhát chém đứt một chân

nhện.

Ngay sau đó lại một nhát nữa.

Mất đi hai chân, thân thể con nhện lập tức mất thăng bằng, ngã xuống đất.

Trương Lân thấy vậy, một chân đạp lên lưng nhện, nhảy một phát vào trong hang mộ đạo, hội hợp với mấy người Hồ Bát Nhất.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử thấy Trương Lân đi lên, đều giơ ngón tay cái lên.

Lời nói lúc này không thể diễn tả được sự chấn động trong lòng họ.

Chỉ riêng việc nhảy từ trên lưng nhện lên, cả hai người đều không dám, cũng không làm được.

Chân anh như được gắn lò xo vậy.

"Trương tiểu ca, về mặt thân thủ, trước đây tôi biết Bàn gia, Hồ gia rất lợi hại, nhưng từ khi quen biết ngài, tôi mới cảm thấy, ngài mới là người giỏi nhất!" Cái miệng của Đại Kim Nha lúc này cực kỳ ngọt ngào.

Phải nói rằng vẻ mặt của gã lúc này đặc biệt bỉ ổi!

Vương Bàn Tử không ưa nổi bộ dạng này của gã, nhưng đối với lời nói của gã, hắn lại vô cùng tán thành.

Lớn từng này tuổi, hắn chưa bao giờ thấy người nào đánh đấm giỏi như vậy.

Thấy Trương Lân bình an vô sự đi lên, mấy người không dừng lại nữa, đi vào bên trong.

Cả nhóm an toàn ra khỏi mộ đạo.

Đứng trước cửa mộ đạo, họ dùng đèn pin soi vào bên trong, xác nhận không có nhện đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Hồ, cái nơi quái quỷ này, lũ nhện ăn bao nhiêu bức xạ mà có thể lớn như vậy chứ!" Vương Bàn Tử lúc này trong lòng có chút sợ hãi, con nhện to như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

"Chắc là không đuổi theo nữa đâu!" Hồ Bát Nhất quay người nhìn cảnh tượng phía sau nói.

"Tại sao?" Vương Bàn Tử hỏi xong, mọi người cũng đều quay người lại.

Lúc này, trước mặt họ có ba con đường thẳng tắp.

Cả ba con đường đều được lát bằng gạch xanh, không con đường nào nhìn thấy được điểm cuối.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt nói: "Lần này chúng ta mạng lớn, hy vọng phía trước sẽ không gặp phải những thứ này nữa!" "Tôi nghĩ lũ nhện này chuyên được người ta nuôi để giữ mộ, nên mới không dám vào mộ đạo!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử không khỏi thở phào một hơi.

"Vậy à, vậy là bây giờ chúng ta đã vào mộ đạo rồi!" Chưa đợi Hồ Bát Nhất trả lời, đột nhiên một tiếng hét kinh hãi vang lên bên tai năm người.

"A!" Đại Kim Nha run rẩy nói: "Không phải có người bị gì rồi chứ!" Những người khác không trả lời, men theo tiếng hét đi tìm.

Hồ Bát Nhất, Trương Lân đi đầu, Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương đi giữa, Vương Bàn Tử phụ trách đi sau cùng.

Tiếng hét ngày càng gần, bước chân của Hồ Bát Nhất ngày càng nhanh.

Nhưng bên trong này như một mê cung, quanh co khúc khuỷu không tìm thấy lối.

Luôn cảm giác tiếng hét ở ngay bên tai, nhưng lại không thấy người đâu.

“Quái lạ thật, sao cứ cảm giác như nó có thể giữ khoảng cách với chúng ta vậy!” “Chúng ta động, tiếng hét cũng động, chúng ta dừng, tiếng hét cũng dừng!” Đại Kim Nha cảm thấy tiếng hét có vấn đề, cũng có thể là mộ đạo có vấn đề.

Nghe gã nói vậy, mấy người mới ý thức được, tiếng hét cứ vang lên bên tai, nhưng lại không thấy đâu.

Bất kể di chuyển thế nào, tiếng hét cũng không to lên hay nhỏ đi, cứ giữ nguyên như vậy!

Vương Bàn Tử nép sát vào người Trương Lân, hỏi nhỏ bên tai: “Không phải lại gặp phải thứ bẩn thỉu gì rồi chứ!” Chưa đợi Trương Lân biểu thị gì, Hồ Bát Nhất đã lên tiếng: “Ngậm miệng lại đi!

Đừng có tự dọa mình, chắc là do thiết kế của mộ đạo thôi!” “Chúng ta đi lúc nào cũng phải cẩn thận!” Mấy người Trương Lân đi đứng vô cùng cẩn thận, sợ kinh động đến thứ gì đó.

Nhưng trên đường đi không có một người sống nào, hoang vu tĩnh lặng, đặc biệt âm u đáng sợ.

Chương 79

"Trên đường đi không thấy Mã Đại Đảm đâu cả!" Đại Kim Nha đi trên đường nói.

Mã Đại Đảm đi trước họ, nhiều người như vậy, lúc này một người cũng không thấy.

"Không thấy càng tốt, chúng ta nhân cơ hội đi nhanh lên, nhân cơ hội cắt đuôi bọn họ!" Vương Bàn Tử thật sự không ưa gì đám người Mã Đại Đảm.

Từ cái ao cá ăn thịt người, mối thù đã kết.

Đại Kim Nha nghe xong cũng vẻ mặt tán thành, biểu cảm trên mặt như thể gặp được chuyện tốt trời cho!

"Cắt đuôi ai vậy?" Mã Đại Đảm xuất hiện phía sau mấy người Hồ Bát Nhất.

Đám đàn em của hắn cũng hung thần ác sát nhìn họ, đèn pin trong tay chiếu thẳng vào mặt họ.

"Còn có thể là ai, là lũ nhện chứ gì!" Hồ Bát Nhất tùy cơ ứng biến nói.

Hiển nhiên câu trả lời này không thể thuyết phục được mọi người.

Một tên đàn em của Mã Đại Đảm nghe xong, giơ súng lên cảnh cáo.

"Tôi cảnh cáo các người, đừng có giở trò, mau mau đi tìm bảo bối cho tôi!" Lời vừa nói ra, mấy người Hồ Bát Nhất nghe thấy đều nhíu chặt mày.

Như thể đang sai khiến người hầu trong nhà vậy.

Trên mặt Trương Lân không có bất kỳ thay đổi nào.

Mấy người trước mắt này không có bản lĩnh gì, cũng chỉ có mấy khẩu súng.

Có súng trong tay thì tính khí lại lớn vô cùng.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt âm trầm gật đầu, hỏi Mã Đại Đảm: "Người đã đủ cả chưa?" Lão Tam đứng bên cạnh Mã Đại Đảm nhìn quanh, đếm xong thì thấy thiếu bốn người.

Sau khi xác nhận số người thiếu, hắn nói với Mã Đại Đảm: "Ca, chúng ta thiếu bốn người!" Tuyết Lỵ Dương nhìn vào đội ngũ, hình như không thấy Trương Xuân.

Mày cô hơi nhíu lại, thiếu nhiều người như vậy.

Vương Bàn Tử đứng sau lưng Hồ Bát Nhất hả hê nói.

"Tôi đoán là!

Đều bị con nhện lớn kia bắt đi rồi!" Đại Kim Nha vẻ mặt tiếc nuối, trong mắt gã, mấy người này có chút đáng ghét, nhưng dù sao cũng là mạng người.

Lúc này, Mã Đại Đảm nói một câu vô cùng tàn nhẫn, khiến người nghe lạnh cả sống lưng.

"Đã xuống mộ, thì dựa vào bản lĩnh mà giữ mạng, mà phát tài, không trách được ai!" Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm nhận được sự tàn nhẫn của Mã Đại Đảm.

Trương Lân nghe xong, có chút nhìn Mã Đại Đảm bằng con mắt khác, không trách được hắn có thể ngồi vững ở vị trí lão đại của đám người này.

Thực ra, bất kể bây giờ miệng hắn có cứng đến đâu, cuối cùng đám người này cũng không có kết cục tốt đẹp, cũng không thể vênh

váo được bao lâu.

Nhưng lời này lọt vào tai Hồ Bát Nhất, một người vô cùng trọng tình nghĩa, thì không được.

Anh vẻ mặt lo lắng nói.

“Như vậy không được!

Địa hình trong này phức tạp, thêm một người thêm một sức, bây giờ phải đi tìm họ!” Nói xong, anh định đi tìm.

“Đứng lại!” Một câu nói đã gọi Hồ Bát Nhất lại.

Mã Đại Đảm lúc này vẻ mặt hung dữ chặn trước mặt anh.

“Không ai được phép đi đường cũ!” Khí thế của một kẻ liều mạng trên người hắn lập tức hiện rõ, một bộ dạng như sắp động thủ.

Hồ Bát Nhất lúc này hơi nhíu mày.

Xem ra, hắn ta tuyệt đối sẽ không để anh đi.

Đột nhiên, một luồng khí thế còn mạnh hơn hắn ta, với tư thế như gió cuốn mây tan, bao trùm toàn bộ hiện trường.

Mỗi người có mặt đều cảm thấy gáy mình lạnh toát, cảm giác như cái đầu trên cổ sắp rơi xuống đất bất cứ lúc nào.

Ai nấy đều bất giác sờ vào cổ mình.

Mọi người có mặt đều biết, luồng khí thế lạnh thấu xương này, phát ra từ ai.

Mã Đại Đảm lúc này cũng không còn vẻ kiêu ngạo như trước.

Hắn sờ sờ cổ, vẻ mặt đầy khó chịu.

Sau một lúc, cảm giác khó chịu đó dần biến mất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Trương Lân.

Nhưng lúc này, anh như một người ngoài cuộc, phảng phất như

không có chút quan hệ nào với những gì vừa xảy ra.

Hồ Bát Nhất dời ánh mắt trở lại người Mã Đại Đảm.

"Làm như vậy, không sợ sau này anh em của cậu cũng không quan tâm đến cậu sao!" Lời Hồ Bát Nhất vừa nói ra, đám người phía sau Mã Đại Đảm im lặng một hồi.

Không một ai bước ra nói không.

Điều này khiến nội tâm Mã Đại Đảm có chút hoảng loạn, hắn nhìn trái nhìn phải, không một ai lên tiếng vì hắn.

Hắn đành cứng rắn nói: "Sẽ không có lúc đó!" Nếu Mã Đại Đảm đã nói vậy, Hồ Bát Nhất còn có thể nói gì nữa.

Anh gật đầu, chuẩn bị đi về phía trước thì đột nhiên một tiếng động vang lên, kinh hãi tất cả mọi người.

Lúc này, tinh thần của ai nấy đều bắt đầu căng thẳng.

"Ai!" Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu về hướng phát ra tiếng động.

Không có gì cả!

Lúc này, trái tim mọi người lại bắt đầu đập nhanh.

Hồ Bát Nhất quyết định đến gần xem thử.

Tiếng hét kỳ quái trước đó, không biết từ lúc nào đã biến mất.

Không còn tiếng hét kỳ quái đó đồng hành, trở nên yên tĩnh như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mọi người đều cố gắng giảm tiếng bước chân của mình xuống mức thấp nhất, cẩn thận di chuyển.

Khi đi đến ngã rẽ, họ không nhìn xem con đường bên trái có gì, mà cứ chăm chăm nhìn con đường phía trước.

Đột nhiên từ con đường bên trái, một người đầy máu xuất hiện!... ....._ Đám đàn em của Mã Đại Đảm lập tức định nổ súng.

Chương 80

Đúng lúc này, người đầy máu mở miệng nói chuyện.

Nghe thấy lời hắn nói, tất cả mọi người đều hạ súng xuống.

“Không có đường, không có đường, chúng ta không ra ngoài được nữa rồi!” Một giọng địa phương đậm đặc, cùng với chiều cao quen thuộc đó, không ai khác chính là Trương Xuân.

Thấy người quen, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

May mà hắn mở miệng nói, nếu không nói, với nhiều khẩu súng như vậy, có lẽ đã bị bắn thành cái sàng.

“Thằng nhóc này mạng lớn thật!” Mã Đại Đảm thấy thuộc hạ mất tích có thể quay về, vẻ mặt âm trầm cũng có chút vui mừng.

Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng của hắn, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

“Xảy ra chuyện gì rồi?

Cứ từ từ nói!” Trương Xuân hít hai hơi, hơi bình tĩnh lại một chút.

“Lúc nãy tôi chạy chạy, phát hiện chỉ còn lại một mình tôi, tôi vội quay đầu đi tìm, một đầu đâm vào tường, làm sao lại đâm thành thế này, tôi nhìn chỗ đó một cái!” “Chỗ chúng ta vừa ra, bây giờ đã biến thành một bức tường, lối vào không còn nữa!” Trương Xuân bây giờ mặt đầy máu tươi, hoàn toàn không biết biểu cảm hiện tại của mình thế nào, nhưng ít nhất có thể nghe ra giọng nói của hắn mang theo tiếng khóc, chịu không ít đả kích.

Lời của Trương Xuân vừa nói ra, những người có mặt về cơ bản đều bắt đầu than khóc.

“Làm sao bây giờ a!” “Sao lại như vậy a!” “.....!” Lúc này Đại

Kim Nha cũng mặt mày đưa đám, trông như không còn khả năng sống sót ra ngoài nữa.

Mã Đại Đảm nghe xong, cho rằng hắn chắc chắn đang nói lời giật gân.

"Nói bậy bạ gì đó!

Lối vào sao lại không còn nữa!" Trương Xuân thấy bộ dạng của Mã Đại Đảm hoàn toàn không tin, lập tức sốt ruột.

"Tôi lừa ông tôi là đồ khốn, tôi, tôi dẫn ông đi xem, đi!" Chuyện này quả thực phải tận mắt xác nhận mới được.

Hồ Bát Nhất cũng dẫn đầu đồng ý.

"Đi!

Đi xem thử!" Trương Lân đứng bên cạnh nghe không sót một chữ.

Lối vào thật sự không còn.

Có thể mộ đạo này vẫn luôn di động, có bóng dáng của U Linh Mộ.

Tây Chu U Linh Mộ!

Dưới sự dẫn dắt của Trương Xuân, họ đến nơi đã vào trước đó.

"Xem đi, lối vào không còn nữa!" Mọi người đến gần xem quả thực không còn nữa, chỉ còn lại một bức tường.

Đám thuộc hạ của Mã Đại Đảm thấy thật sự không có lối vào, chết lặng hoảng loạn.

"Không phải nhầm rồi chứ, chúng ta từ hang nhện chạy ra, làm sao có thể không có cửa!" Một trong số họ không muốn tin vào sự thật trước mắt, chất vấn Trương Xuân, cho rằng hắn dẫn sai đường.

Nghe vậy, Trương Xuân tức đến mức nhảy dựng lên, lớn tiếng

hét: “Chính là đây, chính là đây!” Lúc này Mã Đại Đảm xác nhận: “Đúng là đây, không sai!” Đám thuộc hạ của Mã Đại Đảm nhất thời than khóc khắp nơi.

Lão Tam nghe Mã Đại Đảm nói vậy, trong lòng vô cùng lo lắng, muốn biết nguyên nhân từ Mã Đại Đảm.

“Ca!

Con đường đang yên đang lành, sao lại không còn nữa, chuyện gì vậy chứ?” “Lối vào sao lại biến thành một bức tường!” Hiện trường lúc này vô cùng hỗn loạn, bảy miệng tám lưỡi, đều đang suy đoán.

Lúc này Đại Kim Nha nói ra một câu khiến mọi người rợn tóc gáy.

“Chúng ta có phải gặp phải quỷ đả tường không, tôi nghe người ta nói, những ngôi mộ lớn lâu năm, một khi có người ngoài xâm nhập, sẽ bị quỷ đả tường vây khốn, không bao giờ ra ngoài được nữa!” Lời này vừa nói ra, Trương Xuân cảm thấy không còn hy vọng sống sót, không còn khả năng ra ngoài nữa, khóc nức nở.

“Quỷ?

Có quỷ!

Lần này toi rồi, vừa có quỷ, vừa có nhện lớn, tôi không ra ngoài được nữa rồi!” Nghe tiếng khóc của Trương Xuân, đám người trong lòng hoảng sợ muốn chết.

Vương Bàn Tử trực tiếp quát lớn: “Đừng có gào nữa, tôi nói cho các người biết, đừng có tự dọa mình, chuyện này Bàn gia tôi gặp nhiều rồi.” “Trên đời này căn bản không có quỷ đả tường, đó đều là ảo giác, biết chưa!” Hai câu nói xong, mọi người đều yên tĩnh hơn không ít, hiệu quả không tồi.

Nhưng chưa yên tĩnh được hai giây, Đại Kim Nha ở bên cạnh không nhịn được bắt đầu phá đám.

“Bàn gia, ngài xem máu trên mặt hắn, đó cũng là ảo giác đâm ra à?” Vương Bàn Tử ngẩn người hai giây rồi nói: “À!

Ừ!

Đúng vậy, không tự đâm mình thành ra thế này, có thể xuất hiện ảo giác sao?” “Máu không chừng cũng là ảo giác đấy!” Nói xong, hắn bắt đầu ngồi xổm xuống đất dùng tay lau máu trên mặt.

Tuyết Lỵ Dương lúc này có chút, đến bên Trương Lân hỏi.

“Xác định chúng ta từ đây vào?” Đối với câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương, Trương Lân bề ngoài tỏ ra bình thản.

Nhưng trong lòng đã sớm bảy tám phần.

Cô gái này gần đây cứ lân la làm thân với mình, không phải là thèm muốn bảo vật trên người mình chứ.

Chẳng lẽ là thanh đao sau lưng mình!

Không được, nghĩ vậy, anh bất giác sờ vào thanh đao sau lưng.

Đối với hành động vô thức của Trương Lân, trong mắt Tuyết Lỵ Dương lại không giống vậy, biến thành một ý vị khác rồi.

Lại động đến đao nữa rồi, một giây trước không phải vừa lắc đầu với mình sao!

Bây giờ lại có vẻ như muốn rút đao ra.

Tuyết Lỵ Dương mặt đầy khó hiểu, chuẩn bị mở miệng hỏi nguyên do! ....._ Nhưng ngay khi cô định mở miệng, có người lớn tiếng nói, cắt ngang lời cô.

Người đó là Hồ Bát Nhất, thấy không khí trong nhóm ngày càng trầm lắng, liền mở miệng cổ vũ sĩ khí.

“Trên đời này làm gì có quỷ!

Đều là người dọa người thôi!" Lời này có tác dụng hơn nhiều so với lời của Vương Bàn Tử.

Mọi người lại yên tĩnh hơn không ít, cũng không còn bàn tán những chuyện vớ vẩn nữa.

"Bàn Tử!" Anh gọi Vương Bàn Tử đang ngồi xổm trước mặt Trương Xuân.

Thấy Hồ Bát Nhất gọi, hắn lập tức đứng dậy đi đến trước mặt anh.

Hồ Bát Nhất nhỏ giọng nói.

"Con đường này không đi được nữa rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau đi tìm xem có lối ra nào khác không!" Vương Bàn Tử đáp lời: "Được!" Nói xong, Hồ Bát Nhất dẫn Vương Bàn Tử bắt đầu đi về hướng khác.

Chương 81

Đại Kim Nha thấy vậy vội vàng theo sau.

Trương Lân thấy Hồ Bát Nhất đã đi, cũng không dừng lại tại chỗ, nhấc chân theo sau.

"Ê!

Ê!.....!" Tuyết Lỵ Dương định hỏi anh tại sao lại làm vậy, nguyên nhân là gì.

Thấy anh không quay đầu lại mà đi, cô gọi Trương Lân ở phía sau, anh cũng không quay đầu, cô đành theo sau anh.

Năm người Trương Lân đều đi.

Lúc này, Mã Đại Đảm đang tẩy não cho thuộc hạ.

"Thần quỷ sợ người ác…!" Đang nói hăng say, Lão Tam ở bên cạnh huých hắn một cái, chỉ vào mấy người Hồ Bát Nhất sắp đi xa.

Nhưng đại ca lại đang mải chém gió.

"Ca!" Mã Đại Đảm đang nói hăng say, đâu có để ý.

"Thắt lưng cho tôi thẳng lên!

Bất kể là thứ gì…!" Lão Tam lại huých hắn một cái nữa, nhưng Mã Đại Đảm không để ý, nhún vai.

"Gặp tôi Mã Đại Đảm cũng phải đi vòng!" Lão Tam lại huých hắn một cái nữa!

Không có phản ứng.

Hắn tự mình nói tiếp: "Câu nói đó, gặp Diêm Vương, cũng phải tiếp tục làm!" Lão Tam thực sự không nhịn được nữa.

Nếu cứ để thế này thì thật sự không thấy mấy người Trương Lân nữa.

Lần này hắn dùng sức đẩy một cái: "Ca à!" Suýt chút nữa đẩy ngã hắn.

"Làm gì đó!

Tôi đang nói chuyện mà!" Hắn tức giận nói, ba lần năm lượt bị cắt ngang.

Tính khí có tốt đến đâu cũng không nhịn được.

Hơn nữa tính khí của Mã Đại Đảm cũng không tốt, nếu không phải là Lão Tam, đổi lại là người khác thì sớm đã động thủ rồi.

Lúc này hắn cũng sắp không nhịn được nữa.

Lão Tam vẻ mặt vô tội chỉ về hướng mấy người Hồ Bát Nhất rời đi: "Người ta đi cả rồi!" Nghe lời hắn, Mã Đại Đảm quay đầu lại nhìn.

Thật sự không còn ai.

Hỏng bét rồi, sắp bị bỏ lại, mấy người bọn họ chắc chắn không ra ngoài được, lúc đó thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi.

"Còn không mau theo!" May mà mấy người Hồ Bát Nhất đi không nhanh, không lâu sau đã đuổi kịp.

Cả nhóm cẩn thận đi trong mộ đạo.

Đi như vậy được mười phút, nhưng không thấy con đường nào khác.

"Xem kìa!" Tuyết Lỵ Dương đột nhiên dừng lại ở một ngã rẽ.

Mọi người lần lượt dừng lại, nhìn về hướng Tuyết Lỵ Dương.

Một lối đi giống như hang động karst, hoàn toàn khác với gạch

xanh dưới chân.

Cả nhóm dừng lại ở ngã rẽ, chần chừ không đi tiếp.

Trương Lân dẫn đầu đi vào.

Những người khác cũng lần lượt theo sau.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất phát hiện ra một điều khác thường ở Trương Lân.

Nơi không có đuốc, không có đèn pin, Trương Lân lại đi ở phía trước nhất, đi lại như bình thường, không có cảm giác hoảng loạn khi không thấy gì trong bóng tối, cũng không mất phương hướng, ung dung tự tại.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất vẻ mặt kinh ngạc!

Trên người anh rốt cuộc có bao nhiêu bí mật.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, người biết Trương Lân là Phát Khâu Trung Lang Tướng, trong lòng cũng đầy kinh ngạc.

Người trẻ tuổi này rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn, thật may mắn lúc đó ở Tứ Cửu Thành đã mang theo anh.

Mã Đại Đảm đi phía sau thấy phía trước không có ánh sáng, liền nói với thuộc hạ: "Cầm đuốc đi lên trước!" "Vâng!" Một người cầm đuốc chạy đến trước mặt Trương Lân.

Trong nháy mắt, cái gọi là hang động này được chiếu sáng rõ ràng.

Hai bên vách tường của lối đi đều có tượng điêu khắc, đủ loại tượng mặt người, sống động như thật!

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đứng sau lưng Trương Lân mở miệng nói: "Tượng điêu khắc mặt người thịnh hành một thời vào thời Tây Chu, trên tai khắc hoa văn vân lôi, là thứ độc hữu của thời Tây Chu." "Vừa nãy tôi đi một mạch, phát hiện có một số mộ đạo đều dùng cả

khối đá xây thành, từ sau thời Hán, đại đa số mộ đạo đều dùng gạch nung!" "Việc dùng cả khối đá đa phần xảy ra vào thời Tiên Tần, do đó suy đoán trước đó của tôi không sai, đây vốn dĩ là một ngôi mộ thời Tây Chu." "Không thể nào có liên quan đến Lý Thuần Phong!" Hồ Bát Nhất lúc này trên mặt có chút hơi bực bội.

Lúc này, Vương Bàn Tử ở phía sau nói: "Lão Hồ!

Trên đỉnh có một cửa động kìa!" Mải nghe Tuyết Lỵ Dương nói chuyện, họ đều không để ý kỹ phía trước.

Hồ Bát Nhất định thần nhìn kỹ, sau đó hiểu ra.

"Chắc là minh điện!" Điểm đến của chuyến đi này đã ở ngay trước mắt! ....._ "Minh điện?" Vương Bàn Tử nghe xong nhíu mày, cảm giác có thể kiếm chác được gì đó rồi!

Hắn đến bên cạnh Hồ Bát Nhất nhỏ giọng nói.

"Vậy bên dưới có hàng tư không?" Hồ Bát Nhất hiểu ý hắn, nhưng bây giờ đều bị người của Mã Đại Đảm theo sau, làm sao mà đi được.

Hơn nữa chủ nhân nằm trong mộ này là ai còn chưa biết, không thể động được!

"Tạm thời không có!

Trước tiên làm rõ thân phận mộ chủ đã!" Vương Bàn Tử nghe xong lùi về vị trí cũ.

Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến trước minh điện.

Trương Lân đứng ở phía trước nhất, không một chút dừng lại, trực tiếp đi vào.

Tối om như mực, kéo cũng không kéo lại được.

Vương Bàn Tử định gọi lại, bị Hồ Bát Nhất cản lại.

Trong mộ này, tất cả mọi người cộng lại có lẽ cũng không bằng một mình Trương Lân.

Chương 82

Khi mọi người dùng đèn pin nhìn rõ thứ ở giữa, đều vẻ mặt kinh ngạc!

Minh điện thiếu một thứ thường thấy nhất, đó là quan tài!

Bên trong không có quan tài.

Vất vả bấy lâu, cuối cùng lại công cốc.

Mã Đại Đảm có chút không chấp nhận được.

Hy sinh mấy anh em, cuối cùng đến cái quan tài cũng không thấy.

"Quan tài đâu!

Quan tài của ta đâu!" Hắn lúc này gần như điên cuồng nói với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất không để ý đến hắn, đi vào giữa minh điện.

Mã Đại Đảm thấy không có quan tài, thật sự không cam lòng.

Không thể nào đi một chuyến công cốc được!

Hắn nói với thuộc hạ: "Tìm kỹ cho ta, không được bỏ sót bất kỳ một góc nào!" Lệnh của Mã Đại Đảm vừa ban xuống, những người khác bắt đầu châm đuốc trên tường, phân tán ra tìm kiếm manh mối liên quan đến quan tài.

Mấy người Hồ Bát Nhất đến giữa.

Nơi vốn dĩ nên đặt quan tài, lúc này lại được thay thế bằng một vật khác, Hỗn Thiên Nghi.

Vương Bàn Tử không nhận ra thứ này, liền mở miệng hỏi.

"Cái gì đây?" "Bàn gia ngay cả cái này cũng không biết, là Hỗn

Thiên Nghi đó!" Bây giờ cũng chỉ có Đại Kim Nha rảnh rỗi trả lời, những người khác đều đang bận quan sát Hỗn Thiên Nghi.

"Hỗn Thiên Nghi là cái gì?" Vương Bàn Tử đi theo mấy người vòng quanh Hỗn Thiên Nghi một vòng, không nhìn ra được manh mối gì.

Khi Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị mở miệng phổ cập kiến thức, Mã Đại Đảm xông đến trước mặt Hồ Bát Nhất nói: "Ta không quan tâm là cái nghi gì!

Ta hỏi ngươi, quan tài đâu?" Hồ Bát Nhất nhìn Mã Đại Đảm đang vẻ mặt vô lại, cũng vô cùng bất lực nói: "Không phải đang tìm cho ngươi đây sao?" Nói xong câu đó, thái độ của anh bắt đầu thay đổi, trở nên cứng rắn hơn: "Ta nói cho ngươi biết, minh điện, từ xưa đến nay đều là nơi mộ chủ đặt quan quách!" Về mặt chuyên môn, ngữ khí của anh đã khác hẳn.

"Sách về mộ nói rất rõ ràng, minh điện là khu vực trung tâm của lăng mộ, bất kể là độc táng hay hợp táng, mộ chủ đều phải mặc đại liễm chi phục, an nghỉ trong quan quách…!" Mấy thứ này Mã Đại Đảm nghe mà mê man hồ đồ, thực sự nghe không vào nữa: "Dừng!

Dừng!

Dừng!

Mấy thứ ngươi nói ta đều không hiểu, ta chỉ hỏi quan tài ở đâu!" Mã Đại Đảm bám riết không tha, cứ hỏi về cái quan tài đó, những thứ khác đều không nghe.

Hồ Bát Nhất đành tiếp tục giải thích: "Ngươi nhìn xung quanh xem, đây chắc đều là bố cục tinh vi của mộ chủ, nếu có thể mở đúng cánh cửa đá đó, chắc chắn sẽ tìm được quan quách!" Nói nhiều như vậy, cũng chỉ có câu này Mã Đại Đảm nghe hiểu.

“Lão Tam!” Hắn gọi Lão Tam bên cạnh.

Lão Tam lập tức hiểu ý, trực tiếp tìm mấy người bên cạnh nói: “Này, này, cạy cửa ra cho ta!” Làm vậy sao được, không phải là hồ đồ sao!

Nếu đụng phải cơ quan, mọi người không để ý thì thảm rồi.

Hồ Bát Nhất vội vàng hét lên: “Không được động lung tung!

Cẩn thận có cơ quan!” Mã Đại Đảm nghe xong, vẻ mặt khinh thường nói với Lão Tam: “Nghe thấy chưa!

Có bố cục tinh vi, có cơ quan, dùng chút trí tuệ đi!” Lão Tam lúc này lộ ra một nụ cười tự tin: “Hiểu rồi!” Nói xong, hắn dẫn mấy anh em đi tìm cách mở cửa đá.

Khi Mã Đại Đảm đi, ánh mắt đầy khinh thường, đối với loại người cẩn thận này, hắn thật sự xem thường.

Thấy Mã Đại Đảm đi rồi, Vương Bàn Tử đến bên cạnh nói: “Có cần chúng ta nhân lúc này mau đi không!” Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Không phải lúc!

Trước tiên đi tìm manh mối!” “Được!” Khi Vương Bàn Tử rời đi, anh lại gọi lại: “Bàn Tử, đừng động lung tung!” Nghe câu này, hắn cũng lộ ra một vẻ mặt tự tin: “Không tin tôi à!” Nói xong, Vương Bàn Tử bắt đầu đi khắp nơi tìm manh mối.

Lúc này, anh chú ý đến Trương Lân đang dừng lại trước một bức tượng điêu khắc người mặc quan phục.

Suy nghĩ của anh theo Trương Lân dừng lại ở đó.

Anh nói với Tuyết Lỵ Dương bên cạnh.

“Triều phục trên đó là chế thức văn quan ngũ phẩm đầu thời Đường, phù hợp với chức vị trong triều lúc đó của Lý Thuần Phong.”

“Xem ra ngôi mộ này là của một quý tộc lớn thời Đường.” “Vuông vắn, góc cạnh rõ ràng.” “Trên đỉnh giống như lều Mông Cổ, có dạng vòm.” “Ý nghĩa chắc là trời tròn đất vuông!”. ....._ Trong lúc Hồ Bát Nhất giải thích cho Tuyết Lỵ Dương, bên phía Lão Tam có động tĩnh.

Hắn đã tìm thấy một manh mối mà hắn cho là hữu ích, một bức họa trên cửa đá, sau đó liền gọi Mã Đại Đảm đến.

“Ca!

Bên này, bên này!” “Lúc nãy tôi đã nghiên cứu kỹ rồi, cái thứ vẽ trên tường này, nội dung phong phú lắm!” “Để tôi giải thích cho anh, xem này, phía dưới này, giống như một đám trẻ con.” “Phía trên này, giống như một đám phụ nữ, tôi nghĩ bức họa này ngụ ý rằng, lão đại trong tương lai không xa, sẽ cưới được một phòng bà vợ!” “Sau đó thì!

Sinh cho anh một đám trẻ con!” Lão Tam đứng bên cạnh giải thích vô cùng hăng say, cho rằng lão đại nghe xong chắc sẽ rất vui.

Nhưng Mã Đại Đảm lúc này không có chút hứng thú nào, bây giờ trong đầu hắn toàn là quan tài.

Trong nhận thức của hắn, có quan tài mới có bảo bối.

“Tôi bây giờ chỉ cần quan tài!” Hắn đâu có nghe thuộc hạ nịnh hót.

Trương Lân nghe hắn giải thích một cách gượng ép, trong lòng thật sự khâm phục khả năng lý giải này, cũng không đi xem kỹ.

Anh nhìn sang Tuyết Lỵ Dương, lúc này cô đang vòng quanh Hỗn Thiên Nghi quan sát, mặt đầy nghi vấn.

“Hỗn Thiên Nghi không xuất hiện vào thời Chu, càng kỳ lạ hơn là, tượng điêu khắc mặt người và gạch mộc hình dải ở bên ngoài lại đích thực là đồ thời Tây Chu!” Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu vào Hỗn

Thiên Nghi trước mắt nói: "Xem ra chỉ có tìm được quan quách của Lý Thuần Phong, mới có thể tìm được đáp án!" Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy trong minh điện không có quan quách, trong lòng vô cùng bất an.

Điều này thực sự quá giống một cái bẫy.

"Liệu đây có phải là nghi trủng do Lý Thuần Phong thiết lập không?" "Thời xưa quả thực có cách nói về nghi trủng, truyền văn Tào Tháo, Chu Nguyên Chương đều dùng, nhưng quy mô lớn như thế này!" Nói đến đây Hồ Bát Nhất dừng lại, nhìn lại bức tượng đá trên tường mà mình đã xem trước đó, dường như cảm thấy có gì đó.

"Lý Thuần Phong quan đến tòng ngũ phẩm, một quan viên ngũ phẩm cũng quá xa xỉ rồi!" Điểm này khiến anh thực sự có chút không hiểu, quy mô ngôi mộ này, có thể nói là không nhỏ.

Vào thời đó, một tòng ngũ phẩm lấy đâu ra nhiều bạc như vậy để xây một ngôi mộ lớn như thế.

Bây giờ trong mộ, đại đa số mọi người đều là lần đầu xuống mộ.

Đại Kim Nha cũng là lần đầu xuống mộ, đi theo sau Vương Bàn Tử để mở mang kiến thức.

Hai người đứng trước một bức tượng đá.

"Xem lão đầu này cầm một cây gậy sắt, liệu có phải là Khương Tử Nha không!" Tuy Vương Bàn Tử có kinh nghiệm xuống mộ hơn Đại Kim Nha một chút, nhưng về lịch sử thì thực sự không biết nhiều bằng Đại Kim Nha, có thể nói là như tờ giấy trắng.

Nghe lời Vương Bàn Tử, gã trợn mắt: "Khương Tử Nha?" Vương Bàn Tử rất thành thật gật đầu.

"Sao ngài không nói là Tần Thúc Bảo luôn đi!" Nghe lời Đại Kim Nha, hắn quay đầu lại nhìn bức tượng điêu khắc trên tường, nghiêm túc gật đầu: "Cũng được ha!" "Được?

Được cái con chuột!" Nhìn biểu cảm của Đại Kim Nha, hắn biết mình chắc chắn đã nói sai, liền gượng ép giải thích.

Chương 83

“Không!

Ý của tôi là, chủ nhân ngôi mộ này cũng quá nghèo rồi, chẳng có cái gì cả, nếu đây là mộ của Lý Thuần Phong thì không xong rồi, một quan lớn!

Tôi đoán đồ bồi táng không thể ít được!” Vương Bàn Tử vừa đi vừa nói, cái đầu gật gù.

Nhưng Đại Kim Nha ở bên cạnh nghe không lọt tai nữa.

“Ngài mà thực sự tiếp xúc với ngành đồ cổ, kiến thức lịch sử ngài phải bổ sung thêm, Lý Thuần Phong, cao nhất lúc đó là Thái sử lệnh, tòng ngũ phẩm!” Nghe lời Đại Kim Nha, hắn hình như lại nói sai rồi.

Hắn quay đầu hỏi: “Tòng ngũ phẩm không phải là quan lớn sao?” “Tương đương với cục trưởng bây giờ!” Vương Bàn Tử vừa nghe, mặt liền vui như hoa.

“Cục trưởng à!

Khụ!

Tôi tưởng là…!” Những chữ phía sau không nói ra, hắn cứ ở đó cười.

Thấy Vương Bàn Tử ở đó cười, khóe miệng của gã cũng nhếch lên.

“Ngài cũng chỉ dựa vào việc nhe răng ra mà sống, cục trưởng thì sao?

Chúng ta cũng là dân thường, so với cục trưởng thì còn kém xa!” Nghe Đại Kim Nha nói vậy, hắn cũng không còn gì để nói, vì nói vậy

cũng đúng.

"Vậy thì sao!

Đúng, chúng ta so với người ta thì một trời một vực, nhưng nói đi nói lại, ngài đúng là dân thường, nhà ngài lật ngược ba đời, nhưng nếu có một người làm cục trưởng, mộ tổ nhà ngài cũng bốc khói xanh rồi, đúng không?" Vương Bàn Tử nói xong vẫn không nghe thấy Đại Kim Nha trả lời.

Quay đầu lại nhìn, thấy Đại Kim Nha bây giờ cũng đang dừng lại trước một bức tượng điêu khắc.

"Xem gì vậy!

Kim gia!?" Thấy gã không động đậy, hắn vội vàng đến bên cạnh hỏi.

Thấy Vương Bàn Tử đến, gã nhẹ nhàng nói với hắn: "Bàn gia!

Ngài nhìn xem!" Bức tượng này không có gì đặc biệt, trên tay ôm một thứ, vô cùng quen mắt.

Trên tay ôm một cái mai rùa.

Long Cốt Thiên Thư không phải là mai rùa sao?

Đây chẳng phải là manh mối sao!

Vương Bàn Tử không dừng lại một khắc nào, vội vàng chạy đi thông báo cho Hồ Bát Nhất.

Lúc này, Trương Lân thấy hai người họ lén lút, có chút tò mò đi ra.

Đại Kim Nha thấy Trương Lân đến, vội vàng gọi lại, nói: "Tiểu ca, ngài xem xem, không thấy quen mắt sao!" Trương Lân nhìn theo hướng tay gã chỉ, trên bức tượng có một người ôm một cái mai rùa.

Thực ra gợi ý đã đủ rõ ràng rồi, đây không phải là nơi có Long Cốt

Thiên Thư sao.

Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử dẫn theo hai người Hồ Bát Nhất đến trước bức tượng.

"Lão Hồ, xem xem, có chữ kìa!" Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pin chiếu vào mai rùa xem, trên đó có một số văn tự.

"Long Cốt Thiên Thư!" Tiếng cô không nhỏ, Mã Đại Đảm đều nghe thấy.

Hắn lập tức quay người lại, nhìn cô nói: "Thiên thư?" Hồ Bát Nhất đầu óc nhanh nhạy đáp: "Không có gì!

Một người bạn nước ngoài của tôi nói, cảm thấy phù điêu này khó hiểu như thiên thư vậy!" Vương Bàn Tử vội vàng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng!

Chưa từng thấy!" Hắn nỗ lực lái câu chuyện sang hướng khác.

"Chẳng phải là một lão già ôm một con rùa sao, có gì mà không hiểu?

Tôi còn có một bức vẽ quỷ, các người xem xem!" Mã Đại Đảm nhìn một cái, cảm thấy lão già ôm con rùa, không có gì sai cả.

Mấy người Hồ Bát Nhất nghe xong chỉ biết trợn trắng mắt.

Thật là thẳng thắn, thô bạo.

Chẳng thèm tranh cãi làm gì.

Hồ Bát Nhất hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Chữ ở trên có giống với nửa miếng kia không?".

Cô lắc đầu: "Bây giờ chưa thể xác định được!" "Vậy thì xem kỹ lại đi." Nói xong, anh đi về phía Mã Đại Đảm.

Trương Lân cũng đi theo.

Tuyết Lỵ Dương định gọi Trương Lân lại, nhưng lời đến bên miệng lại không thốt ra được.

Tay và chân cô cứ chần chừ không duỗi ra, không bước tới được.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình cô ở đó, ngắm nhìn pho tượng đá trên cao.

Mấy người vừa đi khỏi.

Lão Tam đột nhiên quỳ xuống đất, bắt đầu vái lạy.

Hành động khó hiểu này khiến mọi người ngơ ngác, không biết hắn định làm gì!

"Lão Tam, mày làm cái gì thế?" – Mã Đại Đảm với cái đầu to trọc lóc cũng không hiểu nổi người anh em của mình đang làm gì.

Chỉ thấy Lão Tam lẩm bẩm như lên đồng: "Tổ sư gia của tôi hiển linh rồi, các anh xem, cái hình trên tường, con búp bê kia đang cầm gì, là bom đó, tổ sư gia đang nhắc nhở tôi, cứ cho nổ tung mấy bức tường kia là bảo bối sẽ ra hết!" Đừng nói là Mã Đại Đảm, ngay cả Trương Xuân đứng bên cạnh cũng không nghe nổi nữa: "Tao thấy mày bị điên rồi, suốt ngày cứ lải nhải bom với đạn.

Đại ca chẳng phải đã nói rồi sao, bảo mày dùng trí tuệ một chút đi!" "Mày cho nổ một phát, lỡ chôn sống cả bọn tao ở đây thì sao?" – Nói rồi hắn không nhịn được liếc nhìn Mã Đại Đảm.

Thật không may, Mã Đại Đảm cũng đang nhìn hắn.

Hai người cứ thế nhìn nhau chằm chằm vài giây.

Lão Tam lập tức không phục nói: "Mày biết cái quái gì, bom cũng có loại lớn loại nhỏ, đây là chuyện tinh tế!" Nói rồi, hắn lấy thuốc nổ từ trong túi ra đặt lên tay, vẻ mặt vô cùng háo hức.

Cùng lúc đó, Đại Kim Nha đang rất chăm chú nhìn vào hình tượng

trên cửa đá.

Sau khi nhìn ra, ông ta vội vàng dùng thân mình chắn phía trước.

“Không được nổ!

Tuyệt đối không được nổ!

Mọi người biết đây là gì không, là Thôi Bối Đồ đấy!” Lời vừa dứt, ngay cả vị bạn người nước ngoài đang xem thiên thư ở bên cạnh cũng phải bước tới.

Tên tuổi của ông ta trong giới đồ cổ quả thực quá lớn.

Vương Bàn Tử nghe vậy, mày nhíu chặt lại.

Chương 84

Một kẻ đến Khương Tử Nha và bảo vật còn không phân biệt nổi, mà lại biết Thôi Bối Đồ sao.

"Thôi Bối Đồ?" – Không chỉ một người không biết, mà cả đám người của Mã Đại Đảm cũng chẳng hay biết gì.

Bọn họ chữ to bằng cái đấu còn không biết một sọt, làm sao mà hiểu được những thứ này.

Nhưng Trương Lân lại có chút hiểu biết về Thôi Bối Đồ.

Cùng với độ phẫn diễn ngày càng tăng, các loại kiến thức trong đầu anh cũng nhiều lên không ít.

Thôi Bối Đồ là một bộ điển tịch Đạo giáo do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương thời nhà Đường biên soạn.

Nó được coi là kỳ thư tiên tri số một ở Trung Hoa.

Tương truyền, Đường Thái Tông Lý Thế Dân vì muốn suy diễn vận mệnh quốc gia Đại Đường nên đã hạ lệnh cho Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương biên soạn.

Sách dung hợp Dịch học, thiên văn học, thơ từ, câu đố và hình vẽ làm một.

Thôi Bối Đồ tổng cộng có sáu mươi tượng, mỗi tượng lấy Can Chi làm số hiệu, chủ yếu bao gồm bốn phần: một quẻ tượng, một bức đồ tượng, một bài sấm ngữ và một bài thơ luật "Tụng viết".

Viên và Lý hai người tinh thông Âm Dương Bát Quái, Kỳ Môn Độn Giáp, đạo thuật cao thâm, lại có "thiên nhãn thần thông" nhìn thấu tương lai.

Do Lý Thuần Phong đêm quan sát thiên tượng, kết hợp với lời đồn "Nữ chủ Võ vương thay nhà Đường", nhất thời hứng khởi, bắt đầu suy diễn tiên tri.

Lý Thuần Phong dùng thuật số Dịch quái để suy diễn, càng làm càng nghiện, không thể dừng lại được, thậm chí suy diễn ra lịch sử hai nghìn năm sau triều Đường!

Mãi cho đến khi Viên Thiên Cương đẩy lưng ông, nói: "Thiên cơ bất khả tái tiết.

Hồi khứ hưu tức ba" (Thiên cơ không thể tiết lộ nữa.

Về nghỉ ngơi đi), chính là điều được nói trong tượng thứ 60, cái tên Thôi Bối Đồ (Đẩy Lưng Đồ) cũng từ đó mà ra.

Trương Lân thầm khâm phục hai vị lão gia tử Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương.

Có thể suy diễn ra chuyện của mấy nghìn năm sau!

Bản lĩnh như vậy hiện tại anh không thể nào chạm tới được.

Nhưng điều đó không có nghĩa là sau này anh cũng không thể.

Trong lúc anh đang cảm khái, Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu phổ cập kiến thức: "Là Thôi Bối Đồ có thể dự đoán tương lai!" Mã Đại Đảm nghe xong, ánh mắt trở nên sáng rực.

"Có… có đáng tiền không?" "Đây không phải là chuyện đáng tiền hay không.

Tương truyền Đường Thái Tông Lý Thế Dân, vì muốn suy diễn vận mệnh quốc gia Đại Đường, đã hạ lệnh cho Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương biên soạn một bộ khoáng thế kỳ thư là Thôi Bối Đồ.

Các triều đại trong lịch sử xưa đều nghiêm cấm loại sách cấm

này.” “Về sau lại bị người đời sửa đổi, phân ra thành nhiều phiên bản: bản chép tay màu thời Minh, bản chép tay không hình thời Minh, bản chép tay Bát Hỉ Lâu của họ Phan đầu thời Thanh, bản in đá cuối thời Thanh, và bản có lời phê của Kim Thánh Thán.

Nhưng bản gốc thì đã không còn tìm thấy được nữa!” Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, lúc này Đại Kim Nha lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Không sai!

Hiện tại bản đáng tin nhất chính là bản có lời phê của kỳ tài cuối thời Minh Kim Thánh Thán.

Bản đó vốn được Thanh cung cất giữ, mãi cho đến khi Liên quân tám nước đánh vào mới lưu lạc ra dân gian.

Nhưng bản đó chỉ có sáu mươi tượng, lúc nãy tôi đã đếm rồi.” “Ở đây chính là bản gốc của Lý Thuần Phong, Thôi Bối Đồ sáu mươi tư tượng!” Lời vừa nói ra, những người xung quanh đều im lặng.

Ở đây không có mấy người hiểu chuyện này, nghe thấy nó huyền ảo như vậy, nhất thời không ai nói một lời nào.

Đại Kim Nha không định dừng lại, ông ta cảm thấy phát hiện lớn như vậy chắc chắn không chỉ có một.

“Chắc chắn còn có manh mối khác!” – Nói xong, ông ta quay sang những nơi khác.

Vương Bàn Tử lần đầu tiên thấy bộ dạng này của ông ta.

Nghe lời ông ta nói, cứ như thể đã tìm thấy một thứ gì đó kinh thiên động địa.

Người đầu tiên đứng ra, đi theo sau lưng ông ta là Vương Bàn Tử: “Tôi soi cho ông, tôi soi cho ông, tôi soi cho ông!” Lúc này Hồ Bát Nhất đang nhìn lên tường: “Đúng là tương ứng với sáu mươi tư quẻ

tượng!" Trương Lân nhìn bộ khoáng thế kỳ thư trên tường, trong lòng cũng có chút suy tư.

Những gì vẽ trên đó hẳn là dự đoán những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Thời đại đế chế, thời đại cộng hòa, thời đại đại đồng.

Ba bức tranh tương ứng với ba thời đại.

Về cơ bản đều đã được vẽ ra.

Họ đã bất chấp thiên khiển để vẽ nên chúng.

Quả nhiên những người bản lĩnh lớn đều chê mình sống quá dài.

Nếu anh mà có bản lĩnh lớn như vậy, anh sẽ không làm thế, giữ lại sống thêm vài năm không tốt hơn sao!

Đại Kim Nha đi đến trước một bức phù điêu ở bên cạnh.

"Hồ gia!

Mau nhìn!" Mọi người nghe thấy liền lập tức đi tới bên cạnh Đại Kim Nha.

Chỉ còn lại Lão Tam cầm thuốc nổ vẫn đang quỳ lạy ở đó, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tổ sư gia của con ơi!

Nhất định phải phù hộ con, cho con nổ một đường suôn sẻ!" – Nói xong, hắn còn hất mạnh mái tóc một cách khoa trương.

Sau đó lại tiếp tục thành tâm vái lạy.

Đại Kim Nha thấy mọi người đều đã đến, liền lên tiếng: "Xem này, đây hẳn là bức phù điêu về cảnh Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương suy diễn Thôi Bối Đồ!" Mọi người đều đứng nhìn từ xa, chỉ có Vương Bàn Tử là đứng sát vào.

Trong lúc quan sát bức phù điêu, cây bút trên tường dường như có

vẻ lạc lõng với tổng thể.

Mọi người đều không chú ý đến hành động của Vương Bàn Tử lúc này.

Tất cả đều đang nhìn bức phù điêu.

“Đại ca!

Tôi thấy lão già ở trên đang móc mông cho lão già ở dưới!” – Mã Đại Đảm cũng nhìn đến nhập tâm, cảm thấy lời của đàn em mình cũng có vài phần hợp lý.

Hắn gật đầu đồng tình: “Người xưa thật là cầu kỳ a!” Lúc này, Vương Bàn Tử không thể nhịn được nữa.

Anh không thể kìm nén sự tò mò trong lòng mình.

Anh đưa tay ra cầm lấy cây bút đó.

Ai ngờ lại lấy ra được.

Điều này khiến anh cảm thấy kỳ lạ, đồng thời cũng vui mừng, nghĩ rằng nếu cây bút này có thể mang đi, chắc cũng bán được giá tốt.

Chương 85

Không nén được niềm vui, anh hét lớn: "Cái này lấy xuống được này!" Anh thì vui rồi, nhưng có người lại không vui.

Thấy anh đang cầm một cây bút trong tay, trong lòng thầm nghĩ hỏng bét rồi!

Hồ Bát Nhất lớn tiếng quát: "Bàn Tử!" Ngay giây tiếp theo, lối vào minh điện lập tức sập xuống.

Khi mọi người kịp phản ứng, cánh cửa đã đóng lại hoàn toàn.

Bây giờ, trên mặt ai cũng lộ vẻ sầu não.

"Bàn Tử!

Mày đó!" "Chỉ có một lối ra này thôi." "Lần này thì không ra được nữa rồi." Nếu không có Trương Lân ở đây, có lẽ Mã Đại Đảm đã nổ súng rồi.

"Tao đã bảo mày rồi, bảo mày đừng có động lung tung, đừng có động lung tung, cái tật xấu này không sửa được à?" Bây giờ Vương Bàn Tử giơ cây bút lên, không dám nói lời nào, sợ nói thêm câu nào lại bị mọi người đánh cho một trận.

Đúng lúc này, một cánh cửa đá khác từ từ mở ra.

Nhất thời không ai dám tiến lên.

Không biết bên trong đó có gì!

Vương Bàn Tử thấy có cánh cửa mở ra, lí nhí nói với Hồ Bát Nhất: "Tôi… tôi có thể động đậy được chưa?" Hồ Bát Nhất lúc này không thèm để ý đến anh.

Hai người trông như một cặp đôi đang cãi nhau, một bên nhận lỗi,

một bên thì giận dỗi.

"Vào trong xem thử!" – Mã Đại Đảm nói với đàn em của mình, không thèm hỏi ý kiến Hồ Bát Nhất.

Nghe lệnh của Mã Đại Đảm, một người từ bên cạnh bước ra, đi vào xem xét.

Không lâu sau, tiếng reo vui mừng truyền ra: "Quan tài!", "Đại ca, có quan tài!" Người đi vào bên trong lúc này không thể che giấu được niềm vui sướng.

Cái quan tài mà họ mong mỏi cuối cùng cũng xuất hiện.

Bọn họ hoàn toàn không để ý đến Hồ Bát Nhất, trực tiếp đi vào trong.

Trương Lân đứng bên cạnh không có bất kỳ hành động nào, anh biết cái quan tài bên trong có vấn đề.

Theo tình tiết trong phim, bên trong là một tử cục.

Đám người Mã Đại Đảm muốn đi tìm chết, Trương Lân tự nhiên sẽ không cản.

Thấy Mã Đại Đảm đi vào, Hồ Bát Nhất càng cảm thấy chuyện này có vấn đề.

"Quá đơn giản rồi!

Ở đây ngoài phù điêu, tượng đá ra, chỉ có cây bút này là thật, mà cây bút này lại chính là cơ quan, quá dễ dàng!" – Hồ Bát Nhất nhíu mày, mặt đầy ưu tư.

Thủ phạm Vương Bàn Tử lại không nghĩ vậy, anh ta thản nhiên nói: "Cậu lo xa quá rồi!

Không chừng mọi chuyện đều đúng cả, tôi cũng đâu có làm sai, phải không?" Nghe cái giọng không hề hối cải đó, Hồ Bát Nhất tức

đến trợn mắt.

Gã này rõ ràng đã làm sai, mà miệng lưỡi vẫn cứng như vậy, ra vẻ mình đúng lắm.

Điểm này thật sự không thể chịu nổi.

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất lại sắp mở miệng giáo huấn, liền đi trước một bước: "Nhanh lên đi!" – Anh ta giục mọi người vào xem, đừng có dạy đời người khác nữa.

"Đặt về chỗ cũ!" Hồ Bát Nhất chưa nói gì, nhưng Tuyết Lỵ Dương đã lên tiếng.

Cô nhìn ra ý định muốn thu cây bút của Vương Bàn Tử, vội vàng nói.

"Có nghe thấy không!

Đặt đồ về chỗ cũ!" Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của hai người trước mặt, Vương Bàn Tử tỏ thái độ mềm mỏng vô cùng thành khẩn: "Đặt, đặt, đặt, đặt!

Tôi đặt!", "Tôi đặt!

Đặt!

Đặt!" Miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt anh ta lại đầy vẻ luyến tiếc.

"Tôi chắc chắn sẽ đặt mà, phải không!" – Nói rồi, anh ta cố ý đi chậm lại, ở lại phía sau cùng.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương đột nhiên quay người lại, dùng đèn pin chiếu vào anh ta.

"Tôi có nói là không đặt đâu!" Thấy Hồ Bát Nhất định đi vào, Trương Lân vốn định ngăn cản lại dừng lại.

Nhiệm vụ tiếp theo là phải lấy được Long Cốt Thiên Thư.

Anh lại dẹp đi ý định ngăn cản.

Cứ đi theo cơ quan này, lấy Long Cốt Thiên Thư mới là quan trọng.

Anh cũng đi theo vào, nhưng chỉ đứng ở ngưỡng cửa, không bước thêm bước nào vào trong.

Cái quan tài mà Mã Đại Đảm mong mỏi bấy lâu nay đang lặng lẽ nằm ở bên trong.

Niềm vui trên mặt hắn không thể kìm nén được nữa.

Khóe miệng hắn từ lúc vào đây đến giờ chưa hề khép lại.

Cả đám người đứng trước quách, nhưng không ai tiến lên ngay lập tức, tất cả đều đứng yên tại chỗ.

"Cái quan tài này đẹp thật!" "Bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt." "Đúng vậy, bên trong chắc chắn có rất nhiều đồ đáng tiền!" Đám đàn em đứng bên cạnh mỗi người một câu, khiến Mã Đại Đảm không khỏi động lòng.

Hắn không thể kìm nén được nữa: "Mở quách!" "Đợi đã!" – Lúc này Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Theo quy củ của Mạc Kim, trước khi mở quách, phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam.

Nến không tắt mới được mở quách!" Nói rồi Vương Bàn Tử lấy một cây nến từ trong ba lô ra.

Lúc này, Mã Đại Đảm đứng bên cạnh tỏ vẻ mất kiên nhẫn: "Phiền phức thật!

Mở quách mau." Đàn em của hắn chuẩn bị tiến lên.

Lúc này Hồ Bát Nhất đưa tay ra ngăn lại, nghiêm giọng nói: "Quy củ!" Mã Đại Đảm lần đầu tiên thấy Hồ Bát Nhất có vẻ mặt nghiêm

túc như vậy.

Hắn thầm nghĩ không phải chỉ là thắp một ngọn nến thôi sao, có gì to tát!

Hắn phất tay, ra hiệu cho đàn em tạm thời đừng động đậy.

Thấy Mã Đại Đảm không định mở quách trước, Tuyết Lỵ Dương liền lấy la bàn ra, định vị góc đông nam.

Tìm được vị trí, cô đặt cây nến vào đúng hướng đã xác nhận, rồi châm lửa.

Quan sát vài giây xác định không có vấn đề gì, cô mới yên tâm đứng dậy, đi đến trước quan tài.

Không cần Hồ Bát Nhất ra lệnh, Mã Đại Đảm đã cẩn thận quan sát kiểu dáng của quách.

Chương 86

Không chỉ vậy, hắn còn quan sát cả những bức tường xung quanh.

Trên tường có những bức họa.

Trong lúc hắn đang tập trung quan sát quách và bích họa, ngọn nến khẽ động.

Trong một khoảnh khắc, ngọn lửa biến thành màu xanh lục!

Chỉ có một mình Trương Lân chú ý đến điểm này.

Ngọn lửa nhảy múa ngày càng thường xuyên, tần suất dao động cũng ngày càng cao, cho đến khi toàn bộ ngọn lửa trên cây nến đều chuyển thành màu xanh lục.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Nó không ngừng chao đảo!

Cuối cùng, trực tiếp tắt ngấm.

Trương Lân nhớ đến quy củ của phái Mạc Kim: Kê minh đăng diệt bất mạc kim! (Gà gáy đèn tắt không trộm mộ).

Ngọn nến đã tắt, ngôi mộ này có vấn đề.

Anh vừa định nhắc nhở Hồ Bát Nhất có nguy hiểm, chuẩn bị rút lui, thì Hồ Bát Nhất quay đầu lại nhìn, cũng đã phát hiện ra ngọn nến đã tắt.

"Chủ nhân ngôi mộ này không chào đón chúng ta, mau rút lui!" Mã Đại Đảm nào có quan tâm đến những thứ này, khó khăn lắm mới thấy được quan tài.

Đồ còn chưa lấy được, làm sao hắn có thể chấp nhận.

Hắn cũng mặc kệ lời hứa trước đó.

Trực tiếp hét vào mặt đám đàn em: "Mở quách!" Đám đàn em nghe lệnh, lập tức tiến đến quan tài.

Họ hợp sức mở nắp quan tài ra.

Nhưng thứ tuôn ra không phải vàng bạc châu báu, mà là một dòng chất lỏng sền sệt màu bạc phun trào dữ dội.

Một số người không kịp phản ứng, bị thủy ngân nhấn chìm ngay lập tức.

Lúc này, cửa đá cũng dần dần hạ xuống, muốn nhốt chết tất cả bọn họ ở bên trong.

Cũng may là Trương Lân vẫn luôn đứng ở cửa.

Anh biết cửa sẽ hạ xuống, nên đã sớm chuẩn bị sẵn.

Chỉ có một điều anh không ngờ tới.

Tốc độ hạ xuống của cửa nhanh hơn trong tưởng tượng rất nhiều!

Anh là người đầu tiên gánh lấy cửa đá.

Dùng sức một mình chống đỡ nó.

Khi Trương Lân chống đỡ cửa, anh mới phát hiện cửa đá cũng nặng hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Sắc mặt anh lúc này trở nên có chút âm trầm.

Nhưng hiện tại đã ngăn được cửa đá hạ xuống.

Mã Đại Đảm thấy tình hình không ổn, dẫn đầu chạy ra ngoài trước, đám đàn em phía sau cũng không dám nán lại một khắc nào.

Đôi chân của Trương Lân dần dần hơi cong lại.

Trong lòng anh kinh hãi, trọng lượng của cửa đá đang không ngừng tăng lên...

Hồ Bát Nhất thấy chân của Trương Lân đang từ từ cong lại, dường như có chút gắng gượng.

Anh lập tức cũng lao đến dưới cửa đá gánh đỡ.

Nhưng chút sức lực của anh đối với Trương Lân chỉ như muối bỏ biển, hoàn toàn không có tác dụng.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng nhanh chóng thoát ra khỏi cửa đá.

Cửa đá lúc này đã hạ xuống rất thấp, sở dĩ nó chưa đóng lại hoàn toàn là nhờ có Trương Lân đang chống đỡ.

Chỉ còn lại Tuyết Lỵ Dương, nhưng đúng lúc này, cô lại bị trượt chân ngã trên mặt đất bằng.

Dòng chất lỏng sền sệt màu bạc dâng lên rất nhanh, tốc độ còn nhanh hơn nhiều so với trong cốt truyện mà anh biết.

Chất lỏng sền sệt đó không phải thứ gì khác, mà là thủy ngân kịch độc.

Tuyết Lỵ Dương không đứng dậy ngay được, xem ra là đã bị trật chân.

Cứ thế này thì không ổn, nếu hai nhân vật chính tuyến đều chết ở đây, ai biết được lúc đó sẽ xảy ra biến cố gì.

Phải bóp chết những nguy hiểm chưa biết trước từ trong trứng nước.

Anh tung một cú đá ngang, đá văng Hồ Bát Nhất ra ngoài.

Sau đó xoay người, đi về phía Tuyết Lỵ Dương.

Anh một tay đỡ cô dậy.

Không có Trương Lân chống đỡ, cửa đá lập tức sập xuống.

Hai người đi đến một vị trí cao hơn, tương đối an toàn.

Hồ Bát Nhất bị đá ra ngoài lúc này có chút ngơ ngác.

“Trương Lân!

Tuyết Lỵ Dương!”, “Nhanh, Bàn Tử, Kim gia, cứu người!” Hồ Bát Nhất sau khi hoàn hồn liền điên cuồng la hét ở cửa.

Lúc này anh gần như phát điên, hai mắt đỏ ngầu nhìn những người bên ngoài.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đang tìm kiếm xung quanh cửa đá xem có cơ quan, manh mối nào có thể mở cửa lần nữa không.

Vương Bàn Tử cầm cây bút đến trước bức phù điêu, lấy ra rồi lại đặt vào, lấy ra rồi lại đặt vào, nhưng không có chút tác dụng nào.

Cửa đá vẫn không hề nhúc nhích!

Lúc này, tình hình của Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương bên trong trông không hề lạc quan chút nào.

Thủy ngân dâng lên rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ngập qua các bậc thềm.

Trương Lân lúc này trong lòng có chút kinh hãi, tốc độ hạ xuống của cửa đá, tốc độ dâng lên của thủy ngân, đều nhanh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Chương 87

Lẽ nào vì sự tham gia của mình mà độ khó của lăng mộ đã tăng lên?

Trong lúc anh đang suy nghĩ, thủy ngân lại dâng lên thêm một đoạn.

Tình hình bên ngoài cũng không khá hơn là bao.

"Đại ca!

Nhìn kìa!" Mọi người ngẩng đầu lên, thấy trong minh điện cũng bắt đầu xuất hiện thủy ngân.

Tức thì, những tiếng kêu la thảm thiết vang lên khắp nơi.

Mọi người lập tức trèo lên đài cao của Hồn Thiên Nghi.

Lúc này, trên mặt ai cũng lộ vẻ vô cùng hoảng sợ.

Đúng là họa vô đơn chí.

Bây giờ các bức tường cũng bắt đầu rỉ ra thủy ngân.

Có thể nói, hiện tại không có một nơi nào là an toàn.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thủy ngân đang dâng lên nhanh chóng, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

"Phải làm sao bây giờ?" – Câu nói này đã thể hiện rõ nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Chân cô lại bị thương, đi lại cũng là cả một vấn đề.

Cô nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Trong tình huống này cũng không thể ảnh hưởng đến vẻ mặt điềm nhiên của anh.

Tuyết Lỵ Dương bắt đầu nghĩ, chẳng lẽ sau khi xem nhẹ sinh tử thì có thể lâm nguy không loạn như vậy sao?

Gương mặt xuất trần của Trương Lân khiến người ta mê mẩn.

Cuối cùng mình sẽ chết bên cạnh người đàn ông này sao?

Đột nhiên cô phát hiện có anh ở bên cạnh, cái chết cũng không phải là một chuyện đáng sợ.

Trong lúc cô đang suy nghĩ miên man, Trương Lân đột nhiên ngồi xổm xuống, nắm lấy chân cô.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc phát hiện, mình không hề phản kháng, cứ để mặc cho Trương Lân chạm vào chân mình.

Chỉ thấy Trương Lân vặn một cái ở mắt cá chân của cô.

Tuyết Lỵ Dương phát hiện chân mình dường như đã không sao nữa.

Cô dậm chân hai cái, không có vấn đề gì.

Vừa định nói lời cảm ơn, cô nghe thấy Trương Lân nói ba chữ: "Lên cột đi!" – Nói xong Trương Lân lập tức trèo lên cột.

Tuyết Lỵ Dương hơi sững người hai giây.

Thấy thủy ngân dưới chân đang dâng lên với tốc độ chóng mặt, cô cũng nhanh chóng trèo lên cây cột mà Trương Lân đang ở.

Tình hình bên ngoài cũng chỉ tốt hơn bên trong một chút.

Vì không gian rộng rãi nên thủy ngân không dâng nhanh như bên trong.

Cũng chỉ có thể kéo dài cái chết thêm một lúc mà thôi.

Đám người Mã Đại Đảm mặt mày đầy vẻ hoảng sợ, hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo.

“Làm sao bây giờ đại ca?” – Một tên đàn em hỏi Mã Đại Đảm.

Hắn cho rằng bây giờ tất cả đều trông cậy vào đại ca của mình.

Mã Đại Đảm thấy Hồ Bát Nhất lúc này đang ở trước cánh cửa đã đóng lại.

Nhìn bộ dạng đó, nếu không cứu được hai người bên trong ra, e rằng Hồ Bát Nhất sẽ không thèm quan tâm đến bọn họ.

Lượng thủy ngân bên trong ngày càng nhiều, mùi bốc ra cũng ngày càng nồng.

Trương Lân thì không có vấn đề gì, nhưng Tuyết Lỵ Dương không có thể chất như vậy.

Lúc này cô bắt đầu có chút lảo đảo, lắc lư đầu óc.

Xem ra cô đã hít phải quá nhiều thủy ngân, bị trúng độc rồi.

Trương Lân nắm chặt cánh tay cô, không để cô ngã ngửa ra sau.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mực thủy ngân sắp chạm đến chân họ.

Đúng lúc này.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Cửa đá đã bị nổ tung.

“Trương Lân, Tuyết Lỵ Dương!” – Hồ Bát Nhất hét lớn về phía hai người đang trên cột.

Vụ nổ này là do Lão Tam của Mã Đại Đảm gây ra.

Nhìn bộ dạng của Hồ Bát Nhất, nếu không cứu hai người kia ra, e rằng anh ta sẽ cứ ở lỳ chỗ cửa đá đó mãi.

Dứt khoát bảo Lão Tam cho nổ tung cửa đá.

Trương Lân thấy cửa đá bị nổ tung, lập tức lấy Phi Hổ Trảo đang treo trên eo Tuyết Lỵ Dương, móc lấy tấm ván quan tài đang nổi trên mặt thủy ngân, kéo về phía mình.

Tiếng nổ lớn cũng làm cho Tuyết Lỵ Dương vốn đang mê man tỉnh lại.

Thấy hành động của Trương Lân, cô lập tức hiểu ra anh định làm gì tiếp theo.

Hai người cùng nhảy lên tấm ván quan tài.

Sau đó lại dùng Phi Hổ Trảo, móc vào gờ cửa đá.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng đến trước gờ cửa đá nắm lấy dây Phi Hổ Trảo, bắt đầu kéo về phía mình.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng cùng Hồ Bát Nhất nắm lấy dây.

Mã Đại Đảm cũng tham gia vào.

Thấy đại ca của mình cũng đang kéo dây, đám đàn em cũng lần lượt kéo theo.

Chương 88

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến cửa đá.

Mọi người đỡ Tuyết Lỵ Dương, để cô lên trước.

Sau đó mới đến Trương Lân.

Thấy họ không sao, ba người Hồ Bát Nhất mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của Tuyết Lỵ Dương, họ biết cô hẳn là đã bị trúng độc thủy ngân.

Lại nhìn sang Trương Lân, anh vẫn như người không có chuyện gì, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, không có chút gì là không khỏe.

Trương Lân sau khi lên bờ, không dừng lại một giây nào, trực tiếp đi đến đài cao của Hồn Thiên Nghi.

Anh biết muốn kết thúc dòng thủy ngân này, chỉ có thể dựa vào Hồn Thiên Nghi.

Đây là Hồn Thiên Nghi do Lý Thuần Phong cải tiến, tên là Hồn Thiên Hoàng Đạo Nghi đúc bằng đồng.

Nó cải tiến hồn nghi hai lớp thời cổ thành ba lớp, ngoài cùng là Lục Hợp Nghi, ở giữa là Tam Thần Nghi, trong cùng là Tứ Du Nghi.

Trước đó, Hồn Thiên Nghi chỉ tương đương với hai lớp Tứ Du Nghi và Lục Hợp Nghi.

Dụng cụ này có thể đo được cả kinh vĩ hoàng đạo, kinh vĩ xích đạo và kinh vĩ địa bình.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân đứng trước Hồn Thiên Nghi, ngây người nhìn mấy giây.

Nhớ lại những gì đã thấy trong mộ, cùng với những lời của Đại Kim Nha trong minh điện, anh đột nhiên ngẩng đầu, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Anh vừa đi vừa nói: "Thôi Bối Đồ chỉ là thuật che mắt.

Lý Thuần Phong thấu hiểu điểm yếu của con người, nên đã đặt cơ quan ở nơi rõ ràng nhất." – Nói rồi anh đi đến bên cạnh Trương Lân, nói với anh: "Trương Lân huynh đệ, cậu bị mắc kẹt ở trong mà lại hiểu ra được chuyện này, còn tôi ở bên ngoài lại không nghĩ ra, tôi thật sự khâm phục cậu!" Trương Lân không trả lời, tiếp tục tìm kiếm trên Hồn Thiên Nghi.

Đối với bộ dạng này của anh, Hồ Bát Nhất sớm đã quen rồi.

Tuyết Lỵ Dương nghe lời của Hồ Bát Nhất, cũng đi đến trước Hồn Thiên Nghi xem xét.

"Xem này, trên đây có chữ!" Hồ Bát Nhất nghe thấy liền vội vàng đến bên cạnh, nhìn vào những chữ trên đó.

"Thiên Can Địa Chi!

Đây hẳn là một hệ thống mật mã, mật mã có lẽ là, có lẽ là một năm nào đó!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, lập tức đưa ra một đáp án: "Năm Trinh Quan thứ bảy, Lý Thuần Phong đã phát minh ra loại Hồn Thiên Nghi mới!" Nhưng cách nói này ngay lập tức bị Hồ Bát Nhất bác bỏ: "Không đúng!

Phải là năm Trinh Quan thứ hai mươi hai, Lý Thuần Phong được phong làm Thái Sử Lệnh, đó là năm huy hoàng nhất của ông ấy!" "Nhưng năm Trinh Quan thứ hai mươi hai theo Can Chi là năm nào?" ...

Năm Trinh Quan thứ hai mươi hai là năm Can Chi nào?

Đáp án ngay trước mắt, nhưng không phải ai cũng biết.

Hồ Bát Nhất không biết, Tuyết Lỵ Dương cũng không biết.

Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng nhìn những người xung quanh.

"Là năm Can Chi nào, năm đó là năm gì?" "Tôi!

Tôi không biết." – Nhưng xung quanh đều là đàn em của Mã Đại Đảm, làm sao họ biết được những chuyện này.

"Tôi!

Tôi không biết!" – Vương Bàn Tử lại nhìn sang một người khác: "Tôi!

Năm đó là năm gì?

Không!

Không!

Bây giờ là năm nào?" "Tao làm sao mà biết được?" Xung quanh không một ai biết, lúc này đầu óc mọi người ngày càng choáng váng.

Trong không gian kín, không khí không lưu thông, độc tính từ thủy ngân tỏa ra ngày càng nhiều.

Ai cũng xuất hiện triệu chứng chóng mặt, bắt đầu có chút đứng không vững.

"Lão Kim biết đó, mau tìm lão Kim!" – Hồ Bát Nhất nhớ ra, chuyện này Đại Kim Nha hẳn là biết.

Anh bắt đầu tìm kiếm Đại Kim Nha, phát hiện ông ta lúc này đang gục đầu ngồi trên đất.

Anh đến bên cạnh, nhưng Đại Kim Nha lúc này đã bị thủy ngân làm cho bắt đầu trợn trắng mắt.

Nào có nghe được lời anh nói.

Bất kể Hồ Bát Nhất gọi thế nào, Đại Kim Nha chỉ lẩm bẩm linh

tinh.

Hồ Bát Nhất cũng không nghĩ nhiều, đưa tay tát một cái vào mặt Đại Kim Nha.

Cái tát này hiệu quả vô cùng tốt.

Ít nhất mắt của Đại Kim Nha đã khôi phục lại một chút bình thường.

Ông ta không còn lẩm bẩm nữa, bắt đầu nói chuyện bình thường.

"Hồ gia?

Cậu cũng chết rồi à?" Hồ Bát Nhất bây giờ không có tâm trạng để ý đến những lời nói nhảm của ông ta.

Anh nắm lấy vai ông ta hỏi: "Năm Trinh Quan thứ hai mươi hai, là năm Can Chi nào!" "Xuống điện Diêm Vương còn thi cử nữa à?" – Lúc này Đại Kim Nha chắc chắn mình đã chết rồi.

Hồ Bát Nhất bị mấy câu của Đại Kim Nha làm cho tức đến nghẹn họng: "Nếu ông còn không trả lời, chúng ta sẽ gặp Diêm Vương thật ngay bây giờ đấy." Lúc này đầu óc Đại Kim Nha nào còn nghĩ được những chuyện đó.

Bị thủy ngân làm cho choáng váng đầu óc, mơ mơ màng màng.

Thực ra, trừ Trương Lân ra, tất cả mọi người đều như vậy.

Thấy bộ dạng này của Đại Kim Nha, anh biết trong một chốc một lát sẽ không có kết quả.

Anh suy nghĩ.

Lịch Can Chi là lịch pháp đã được sử dụng từ thời cổ đại ở Trung Hoa.

Can Chi là tên gọi chung của Thiên Can và Địa Chi.

Ghép Can và Chi theo thứ tự tạo thành một chu kỳ sáu mươi, lặp đi lặp lại để ghi chép, thường gọi là "Bảng Can Chi".

Năm Can Chi được tính từ ngày Lập Xuân.

Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý là mười ký hiệu gọi là Thiên Can.

Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi là mười hai ký hiệu gọi là Địa Chi.

Chương 89

Lý Thế Dân lên ngôi năm Trinh Quan nguyên niên, tức năm 626 Công nguyên, vậy năm Trinh Quan thứ hai mươi hai là năm 648.

Sáu mươi năm một Giáp Tý.

Cách đây gần nhất là 1320 năm, cộng lại là năm 1968.

Nếu cộng thêm 1, là 1969.

Vậy 1969 là năm Ất Dậu, vậy 1968 là năm Mậu Thân.

"Mậu Thân!" Hai chữ vừa thốt ra, ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Mấy người Hồ Bát Nhất không chút do dự, lập tức hành động.

Vào thời khắc nguy cấp này, lời nói của Trương Lân chính là cọng rơm cứu mạng.

"Tìm năm Mậu Thân!" "Tìm năm Mậu Thân!" Trừ Đại Kim Nha vẫn đang ngồi trên đất, những người khác đều bắt đầu tìm kiếm.

Lúc này mới thể hiện được câu "đông người sức mạnh lớn".

Chẳng mấy chốc đã tìm thấy vị trí của hai chữ Mậu Thân.

Họ xoay hai quỹ đạo trên Hồn Thiên Nghi đến vị trí tương ứng.

Nhưng sau khi xoay xong, họ cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong lúc đang suy nghĩ, đài cao của Hồn Thiên Nghi đột nhiên xoay tròn với tốc độ cao.

Tức thì tiếng kinh hô vang lên khắp nơi.

"Mặt đất xoay rồi à?" "Tôi chóng mặt quá!

Chóng mặt!" "Dưới đó là cái gì vậy?" "Đại ca!

Lần này toi rồi.” “Tiêu rồi, lần này tất cả chúng ta đều tiêu rồi.” Vương Bàn Tử lúc này vô cùng hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Xem ra họ đã xoay sai rồi.

Thủy ngân cũng không dừng lại, còn đài thì không ngừng xoay.

Anh dùng giọng run rẩy hỏi Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, nó xoay rồi, nhưng cửa cũng không mở, không phải chúng ta làm sai rồi chứ?” Hồ Bát Nhất bây giờ cũng không biết tình hình thế nào, nhưng có một điều có thể chắc chắn, họ vẫn chưa giải được hoàn toàn.

“Hẳn là còn thiếu gì đó?” Trương Lân nghe lời của Hồ Bát Nhất, nhớ lại bản Hồn Thiên Nghi của Lý Thuần Phong.

Trong ngoài ba lớp, dưới có đế đỡ.

Tức là có ba quỹ đạo.

Trương Lân đi vòng quanh một vòng.

Anh đã phát hiện ra quỹ đạo cuối cùng, nó nằm song song với một quỹ đạo khác.

Trương Lân đưa tay kéo quỹ đạo đó ra, đặt vào vị trí mà anh cho là chính xác.

Đột nhiên, Hồn Thiên Nghi cũng xoay tròn với tốc độ cao.

Cả đám người đều bị cảnh tượng này dọa cho giật nảy mình, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Không lẽ lại sắp có thứ gì kỳ quái xuất hiện nữa sao.

Thủy ngân xung quanh cũng dần dần dừng lại, từ từ giảm bớt.

Thủy ngân trên mặt đất bắt đầu chảy ngược lên theo các cây cột.

Mọi người đều tưởng mình hoa mắt, bị độc thủy ngân làm cho mê muội.

Nếu không thì sao thủy ngân có thể mọc chân trèo lên được?

Họ ra sức dụi mắt.

“Đại ca, không xoay nữa rồi!” – Lão Tam nói với Mã Đại Đảm.

Mọi người đều cảm nhận rất rõ ràng rằng đài cao không còn xoay nữa.

“Tao biết!

Thành công rồi!” – Mã Đại Đảm gật đầu, vẻ mặt không giấu được niềm vui.

Lúc này Trương Xuân cũng vui mừng hét lên: “Không sao rồi!

Không sao rồi!” – Cảm giác vui mừng sau tai kiếp được thể hiện một cách trọn vẹn và sống động.

Đám người Mã Đại Đảm đều tưởng đã được cứu.

Nhưng họ không chú ý, hiện tại không có một cánh cửa đá nào mở ra.

Họ vẫn bị nhốt kín, không có một lối thoát nào.

Lúc này, thủy ngân từ từ bò lên, cuối cùng hình thành một số đồ án trên trần nhà.

Trương Xuân nhìn đồ án do thủy ngân ngưng tụ trên trần.

Hắn không hiểu một chút nào, trong mắt hắn nó giống như bùa ma quỷ vẽ: “Cái gì vậy?” “Nhị Thập Bát Tinh Tú!” – Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Những thứ này, ở đây người hiểu được không có nhiều.

Vương Bàn Tử là một trong số đó.

“Nhị Thập Bát Tinh Tú?” Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pin trong tay chiếu lên đồ hình tinh tú trên đầu, giải thích: “Thời thượng cổ, người

xưa nhìn lên bầu trời ở khu vực gần hoàng đạo, chia các tinh tượng gần hoàng đạo thành nhiều khu vực, gọi là Nhị Thập Bát Tú." "Sau đó lại chia Nhị Thập Bát Tú theo bốn phương vị Đông, Nam, Tây, Bắc, mỗi cung bảy tú, lần lượt liên kết bảy tú thuộc mỗi cung thành hình một loài động vật, gọi là 'Tứ Linh của trời, để trấn giữ bốn phương'." "Người xưa lần lượt chọn hai mươi tám tinh tú gần hoàng đạo và xích đạo làm tọa độ." "Bởi vì chúng nằm ở bốn phía của mặt trời, mặt trăng và ngũ tinh, giống như nơi ở của mặt trời, mặt trăng và ngũ tinh, nên gọi là Nhị Thập Bát Tú." Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh gật đầu, những gì Tuyết Lỵ Dương nói không sai chút nào.

"Cô nói không sai, tiếp theo chúng ta phải tìm ra đáp án chính xác duy nhất trong Nhị Thập Bát Tinh Tú này!" Lời của Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử không hiểu, nhưng lời tiếp theo của Hồ Bát Nhất thì khác.

"Hai mươi tám chọn một!" "Hai mươi tám chọn một, chọn thế nào được!" – Mã Đại Đảm nghe xong, mày sắp nhíu lại thành một cục.

Phải có vận may lớn đến mức nào mới trúng được.

Xác suất nhỏ như vậy chẳng phải là không có cơ hội sao?

Vương Bàn Tử thấy bộ dạng chán nản của hắn, không nhịn được quát lên: "Vậy không chọn thì tất cả đều phải chết à!" Trương Xuân đứng sau lưng hắn lúc này đưa ra hai ngón tay, mặt mày ủ rũ nói: "Hai chọn một tôi còn chọn sai, đừng nói là hai mươi tám chọn một!" Lời này vừa nói ra, những người xung quanh đều trở nên vô cùng bất an.

"Chọn thế nào đây?" "Khó quá!" "Haizz!" "..." Tiếng ồn ào xung quanh đều là những lời như chọn thế nào, chắc chắn chết rồi.

Trong môi trường ồn ào như vậy, suy nghĩ của Hồ Bát Nhất không thể tập trung được.

Trong lúc mọi người đang tuyệt vọng, một người bắt đầu di chuyển, thu hút sự chú ý của tất cả.

Bóng dáng cao gầy đó, bỗng chốc trở thành ngọn hải đăng soi sáng lòng người.

Chương 90

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dõi theo anh.

Dần dần họ cũng đi theo sau lưng anh.

Dường như làm như vậy có thể xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng.

Trương Lân không hề biết hành động của mình lúc này đã thắp lại niềm hy vọng sống sót cho mọi người.

Anh chỉ đang nghĩ về chuyện Nhị Thập Bát Tinh Tú.

Đấu Túc, đứng đầu Huyền Vũ phương Bắc, còn gọi là Đấu Mộc Giải, là một trong Nhị Thập Bát Tinh Tú trong thiên văn học, tổng cộng có mười tinh quan, sáu mươi hai ngôi sao.

Nó được tạo thành từ sáu ngôi sao, hình dạng giống cái đấu, nên còn được gọi là Nam Đẩu.

Lý Thuần Phong là một cao nhân trong Đạo giáo.

Trong Đạo giáo có một câu nói: Nam Đẩu chủ sinh, Bắc Đẩu chủ tử.

"Nam Đẩu!" – Trương Lân nói một câu.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ngay lập tức nhìn về phía đồ hình Đấu Túc, cũng rơi vào trầm tư.

Rõ ràng Trương Lân đã đưa ra đáp án.

Bây giờ họ phải đưa ra quyết định.

Nhưng quyền quyết định bây giờ không chỉ thuộc về một người, mà là tất cả mọi người.

"Trương Lân huynh đệ, cứ làm đi, bọn tôi đều nghe theo cậu, cùng

lắm thì kiếp sau lại làm anh em!" – Vương Bàn Tử đang đỡ Đại Kim Nha ở bên cạnh, dùng giọng điệu quả quyết nói.

Lựa chọn duy nhất bây giờ cũng chỉ có Trương Lân.

Câu nói này vừa thốt ra, những người khác đều không nói gì, dường như đều đã ngầm đồng ý.

Đúng lúc này, một giọng nói run rẩy làm rối loạn sĩ khí của mọi người: "Tôi không muốn chết!

Tôi còn chưa lấy vợ đâu!" Trương Xuân thật sự không thể ngậm miệng lại được.

Ở đây có ai muốn chết chứ?

Không một ai muốn chết.

Nhưng không ai nói ra.

Nói ra thì có thể đi ra ngoài được sao?

Rõ ràng là không thể.

Mọi người nhìn về phía gương mặt không một chút biểu cảm của Trương Lân.

Anh vẫn bình tĩnh như vậy, phảng phất như đã biết trước kết quả.

Trái tim bất an của họ dường như cũng theo thái độ bình tĩnh đó của Trương Lân mà dần dần trở nên lạnh nhạt.

Mọi người đều không còn lên tiếng, dường như tất cả đã đi đến một quyết định thống nhất.

Thấy mọi người đều im lặng như vậy, Trương Lân bắt đầu hành động, di chuyển cây cột ở giữa Hồn Thiên Nghi.

Cuối cùng dừng lại ở hướng Đấu Túc.

Lúc này mọi người đều nín thở.

Vẻ mặt nghiêm túc dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Nhưng mãi vẫn không có gì thay đổi.

Không một chút động tĩnh nào.

Thời điểm này là khó chịu nhất, bất kể kết quả tốt hay xấu, cũng nên có một tiếng động.

Nếu kết quả không tốt, mọi người cũng có sự chuẩn bị tâm lý.

Nhưng không có một tiếng động nào, làm tim mọi người cứ treo lơ lửng.

Một lúc sau, một tiếng động vang lên thu hút sự chú ý của họ.

Một cánh cửa đá từ từ mở ra.

Cửa đã mở, ai còn dám ở lại, mọi người lần lượt co giò bỏ chạy.

"Mau đi!" – Không biết ai đã hét lên một tiếng.

Cả đám người bắt đầu liều mạng chạy về phía đó.

Họ không thèm thử xem bên trong có an toàn hay không, trực tiếp ùn ùn xông vào.

Lúc này bị thủy ngân dọa cho không còn tâm trí nào để nán lại.

Trương Lân không hề hoảng hốt.

Đây chỉ là cửa ải đầu tiên của lão gia Lý Thuần Phong thôi.

Phía sau còn nhiều lắm!

Sau khi đi qua cánh cửa đá, họ tiến vào một không gian tối đen như mực.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy là một cầu thang không có tay vịn trước mắt, nhưng cầu thang cũng chỉ có thể nhìn thấy được vài bậc phía trước.

Đàn em của Mã Đại Đảm đi đầu, làm tiên phong.

Họ đi một bước dừng một bước, sợ lại đụng phải cơ quan nào đó.

"Bàn gia, tôi đỡ hơn nhiều rồi" – Đại Kim Nha bây giờ đã tỉnh táo hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn phải để Vương Bàn Tử đỡ, thân thể thực sự quá yếu.

"Tôi cũng nói với ông này, lúc nãy khi cánh cửa đó sập xuống, tôi hận không thể tự tát cho mình một cái, nhưng khi cánh cửa đó mở ra, tôi lại hận không thể khen mình một câu!" "Bởi vì, nếu không có tôi…!" – Lời của anh ta chưa nói xong, đã nhận ra sự bất thường xung quanh.

Xung quanh tối đen như mực, cũng không nhìn thấy Đại Kim Nha đâu.

"Kim gia!

Ông đâu rồi?

Sao tối thế này!" Đại Kim Nha nhìn xung quanh, quả thực không nhìn thấy gì.

"A!

Nhìn hai bên này, đợi chút, tôi đưa chân ra thử xem có sâu không!" – Nói rồi ông ta chuẩn bị đưa chân ra thử.

Chương 91

Vương Bàn Tử vội vàng kéo lại: "Đừng!

Đừng!

Đừng!

Đừng!" "Chân ông chưa chắc đã chạm tới đáy đâu, đi vào giữa đi, đi vào giữa!" – Nói rồi anh đỡ Đại Kim Nha đứng vào giữa.

Nhìn sang hai bên cầu thang, quả thực có chút đáng sợ.

Tối đen như mực, sâu không thấy đáy.

Trương Lân, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất, ba người đi cuối cùng, đang quan sát tình hình xung quanh.

Xung quanh đều tối đen như mực, ngay cả ánh sáng của đèn pin cũng không thể chiếu xa được bao nhiêu, không thể nhìn rõ phía trước ra sao.

Hồ Bát Nhất đi đến mép cầu thang, nhìn xuống dưới.

Sâu không thấy đáy.

"Mọi người cẩn thận một chút, hai bên có lẽ là vực sâu vạn trượng, tất cả đi vào giữa." "Phía trước có thể có cơ quan!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, mắt của Trương Xuân sắp trợn ra ngoài: "Lại có cơ quan nữa à?

Rốt cuộc ở trong này có bao nhiêu cái cơ quan!" – Hắn không ngừng phàn nàn ở phía trước.

Mã Đại Đảm ở bên cạnh thực sự không thể chịu nổi bộ dạng này của hắn, nói: "Mày có thể quay lại uống thủy ngân!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mã Đại Đảm, Trương Xuân sợ đến mức không ngừng

lùi lại, cảm thấy như thể hắn thực sự sẽ bị ném trở lại vậy.

Môi trên môi dưới không ngừng run lên.

“Mọi người cẩn thận một chút nhé!

Đi giữa, đi giữa!” – Vương Bàn Tử ở phía sau lúc này đang ôm Đại Kim Nha đi.

Tuy ý thức bây giờ đã hồi phục gần hết, nhưng đi lại vẫn có cảm giác lơ lửng.

Anh thực sự sợ lỡ không cẩn thận đi chệch hướng.

Anh nói với Đại Kim Nha bên cạnh: “Đi!

Đi!

Đi!

Đi vào giữa mà đi!” Ở phía sau cùng, Tuyết Lỵ Dương đi được vài bước thì bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

Cô phát hiện con đường phía sau dường như cũng không nhìn thấy nữa.

Cô dừng bước, quay người, nhíu mày nói với Trương Lân: “Trương Lân, ở đây sao kỳ lạ vậy, đèn pin dù chiếu về phía trước hay phía sau cũng chỉ có thể chiếu được năm, sáu bậc thang.” Trương Lân không trả lời cô, vẫn luôn quan sát xung quanh.

Thấy anh không nói gì, Hồ Bát Nhất ở bên cạnh lên tiếng: “Có thể là một loại sơn hấp thụ ánh sáng thời cổ đại.

Dù sao cũng không quay lại được nữa rồi, chỉ có thể tiếp tục đi xuống, đi sát vào!” – Nói rồi anh dẫn đầu đi xuống.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Trương Lân, sau đó cũng đi theo.

Cả đám người cứ từ từ tiến về phía trước.

Có người thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài cầu thang, nhưng tình hình vẫn vậy, vẫn tối đen như mực.

Ngoài việc không nhìn thấy gì ra, an toàn thì không bị ảnh hưởng.

Trong tình hình tương đối an toàn, đàn em của Mã Đại Đảm bắt đầu tâng bốc sự lợi hại của Trương Lân.

"Đại ca, cái cậu Trương Lân kia thật sự lợi hại.

May mà lúc nãy chúng ta không động thủ.

Nếu không có Hồ Bát Nhất, mấy anh em chúng ta chắc cũng toi vài người rồi!" Mã Đại Đảm không nói gì, Trương Xuân bên cạnh lên tiếng: "Đúng!

Đúng!

Đúng!

Lúc nãy cái vụ trời xoay đất chuyển, cậu ta làm cho nó dừng lại, bản lĩnh cũng quá lớn rồi!" "!!!" Mã Đại Đảm nghe đàn em của mình tâng bốc Trương Lân như vậy, trong lòng không vui.

Vẻ mặt cũng hiện rõ sự thất vọng.

"Hừ, thật sự có bản lĩnh như vậy sao!" "Tôi đoán mấy người kia cũng không kém đâu!" Mã Đại Đảm nghe hai người trước mặt thảo luận, trong lòng càng thêm thất vọng.

Bước chân cũng ngày càng chậm lại.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha ở phía sau lập tức đuổi kịp, nhìn vẻ mặt của hắn.

"Sao thế!

Sợ đến không dám đi à?

Để tôi soi đường cho, soi đường cho!" – Vương Bàn Tử ở bên

cạnh trêu chọc.

Lời của anh ta vừa dứt, Đại Kim Nha lập tức phủi sạch quan hệ: "Đó là cậu ta nói nhé, tôi không nói một câu nào đâu." "Đi!

Đi!

Đi!" – Vương Bàn Tử nhẹ nhàng đẩy ông ta một cái.

Sau đó hai người đi lên phía trước, để lại một mình Mã Đại Đảm ở phía sau thất vọng.

"Cái này quan trọng là sự tích lũy kiến thức hàng ngày, không, là kiến thức rộng." "Tôi thấy thân thủ của cậu ta đặc biệt tốt!" Hai người không ngừng nói, giọng cũng dần dần lớn lên.

Những lời này đều không sót một chữ lọt vào tai mấy người Hồ Bát Nhất.

Mấy người Hồ Bát Nhất đi đầu.

Nghe lời của hai người, Đại Kim Nha, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất không cảm thấy gì, dù sao cũng không phải đang khen họ.

Vương Bàn Tử lại có vẻ mặt đắc ý, như thể chuyện vừa rồi là do anh làm, vô cùng vui vẻ.

Mã Đại Đảm quyết định không thể để tình trạng này tiếp diễn.

Hắn phải làm gì đó để cứu vãn vị thế đại ca của mình.

Hắn bước lớn đến trước mặt Hồ Bát Nhất, không đến chỗ Trương Lân, hắn sẽ không đi tìm sự khó chịu.

"Thân thủ thật tốt a!

Có câu nói, cường long khó áp địa đầu xà, nhưng tôi thấy, rồng và rắn vốn là một nhà, không nên gây chuyện a!" "Tám trăm dặm Tần Xuyên dưới lòng đất đều chôn giấu bảo bối tốt, chúng ta có thể thiết

lập mối quan hệ đối tác chiến lược lâu dài!" Hồ Bát Nhất dùng đèn pin trong tay chiếu vào mặt hắn, khinh miệt nói: "Nói nhiều quá rồi, có thể sống sót ra ngoài rồi hãy nói!" Mã Đại Đảm nghe lời của anh, nhất thời không biết nói gì.

Trong lúc Mã Đại Đảm đang ngẩn người, không biết nên nói gì, Trương Xuân từ phía sau lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: "Tôi cũng thấy nên sống sót ra ngoài trước đã!" Nói ra vào lúc này, làm Mã Đại Đảm tức điên.

Chương 92

"Tìm đường!" – Trương Xuân nói một câu, Mã Đại Đảm cũng nén cục tức, cuối cùng cũng nói ra hai chữ.

Cầu thang dường như không có điểm cuối, không thể đi hết được.

Cứ tuần hoàn vô tận như vậy.

Suốt đường đi vô cùng yên tĩnh, không có gì bất thường.

Đi lâu như vậy cũng không gặp phải nguy hiểm gì, đặc biệt khô khan và nhàm chán.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất đang đi phía trước dừng lại.

Anh hỏi Tuyết Lỵ Dương, người duy nhất trong nhóm có đồng hồ: "Chúng ta đã đi được bao lâu rồi?" Tuyết Lỵ Dương rất nghiêm túc nhìn đồng hồ.

Sau đó lên tiếng: "Đồng hồ dừng rồi!

Khoảng nửa tiếng rồi!" Nghe vậy Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Đường hầm này cũng dài thật!" Anh nhớ lại lúc nãy khi đang đi trên cầu thang, đã thấy một dấu hiệu trên bậc thang.

Suy nghĩ một lúc, anh liền có phỏng đoán của mình.

Anh dùng đèn pin chiếu xuống bậc thang dưới chân, chiếu vào dấu hiệu trên bậc thang.

Mấy người phía trước, theo ánh đèn pin cũng chú ý đến dấu hiệu này.

Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử và Mã Đại Đảm bốn người ngồi xổm xuống nhìn dấu hiệu.

"Lão Hồ, cái gì vậy?" – Chưa đợi Hồ Bát Nhất giải thích, Tuyết

Lỵ Dương ở bên cạnh đã lên tiếng: "Hẳn là dấu hiệu đếm số của người xưa." Hồ Bát Nhất đồng tình với lời của Tuyết Lỵ Dương.

"Lúc nãy tôi đã thấy dấu hiệu trăng lưỡi liềm này, chúng ta hẳn là lại đi vòng về chỗ cũ rồi!" Một câu nói làm kinh động bốn phía.

Những người xung quanh lần lượt tiến lên xem xét.

"Ý của cậu là, chúng ta một đám người, cứ đi vòng vòng ở đây, không phải lại trúng cơ quan rồi chứ?" – Trương Xuân nghe xong, lại trưng ra bộ mặt khổ qua, vẻ mặt đưa đám.

Vừa mới thoát khỏi cơ quan, bây giờ lại gặp phải.

"Ngậm cái miệng quạ đen của mày lại!

Đừng nói bậy, nghe theo Mạc Kim Giáo Úy Hồ đại ca của tao!" – Lời nói này vang lên bên tai Mã Đại Đảm.

Hắn cảm thấy sao mà chói tai, khó nghe đến thế, không phải nên là nghe theo hắn sao?

Hắn quay đầu lại nhìn người đó, mặt lộ vẻ hung dữ.

Nhưng người đó hoàn toàn không nhìn hắn, không ý thức được nguy hiểm, ngây ngô nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nghe lời của hắn, bất lực nói: "Nếu tôi có cách, tôi đã sớm ra ngoài rồi!" Lời này vừa nói ra, Mã Đại Đảm dường như đã tìm được điểm để châm chọc, sắc mặt tốt lên.

Hắn ở bên cạnh nói giọng âm dương quái khí: "Mạc Kim Giáo Úy a, không phải cũng giống tôi, không ra được sao!" Hồ Bát Nhất nghe xong cũng không nói gì, chỉ cười nhạt.

Có chút phong vị của Trương Lân.

Biểu cảm của những người khác không tốt, nhưng Vương Bàn Tử nghe những lời đó, có chút nhíu mày.

“Đại ca!

Tôi thấy sự tình đã đến nước này rồi, đừng ép anh ta nữa, để anh ta suy nghĩ kỹ lại!” “Không sao đâu!

Hồ đại ca, có chúng tôi ở đây, anh cứ suy nghĩ kỹ, không sao đâu!” – Người lúc nãy nói tốt cho Hồ Bát Nhất, bây giờ lại ra mặt giải vây.

Mã Đại Đảm bây giờ đã có một loại xúc động muốn đánh người.

“Không nghĩ ra cách nào rồi, bình thường không phải cách của mày nhiều lắm sao?

Nghĩ cách đi!” – Bây giờ Mã Đại Đảm thật sự tức giận rồi.

Người kia cũng nhìn thấy sắc mặt đáng sợ của Mã Đại Đảm, lắp bắp không nói nên lời.

“Tôi!

Đại ca, tôi…!” “Lão Nhị!” – Hắn vừa định nói, đã bị một người cắt ngang.

Là Lão Tam cầm bom.

Lúc này hắn nhìn Lão Nhị với vẻ mặt khinh bỉ.

“Lão Nhị, cứ đến lúc quan trọng là mày lại thành đạn lép!

Đại ca, để em ném một quả bom xuống, một phát nổ, một phát sáng, là biết hết.” “Câm miệng lại!

Một quả bom ném xuống làm sập cả cái lăng này, tất cả chúng ta đều phải chết!

Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, gặp chuyện phải động não một chút…!” – Mã Đại Đảm vừa nghe lại muốn dùng bom, vừa kinh vừa tức, vô cùng mất kiên nhẫn, nghiêm giọng huấn thị.

Nhưng mấy chữ cuối cùng chưa kịp nói ra, đã bị Trương Xuân nói

trước.

“Dùng trí tuệ một chút!” Quay đầu lại nhìn sắc mặt của Mã Đại Đảm, hổng bét rồi, hắn vội vàng cúi đầu.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Vương Bàn Tử nhíu mày dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

“Ai!

Khoan hãy nói chuyện trí tuệ, Lão Hồ, ông biết không, cái dấu hiệu lúc nãy chúng ta thấy, nếu có một cái giống hệt thì sao!” Lúc này Đại Kim Nha cũng có chút mất kiên nhẫn nói: “Bàn gia!

Đừng quan tâm đến cái dấu hiệu chúng ta vừa gặp, dù có một cái giống hệt, chúng ta bây giờ không phải cũng không ra được sao?” Nghe lời của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử cảm thấy không thể như vậy, nhất định phải làm rõ một số nguyên nhân.

“Không ra được, chúng ta cũng phải biết nguyên nhân chứ!” – Anh nhìn Hồ Bát Nhất nói.

Nếu ngay cả nguyên nhân cũng không làm rõ được, thì thật sự không còn cơ hội nào để đi ra ngoài. ...

“Ba trăm tám mươi tư!” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Lúc này lại nói ra một con số.

Hầu hết mọi người đều không hiểu ý nghĩa của nó.

“Nếu dấu hiệu này là cái tôi vừa thấy, vậy thì trong khoảng nửa tiếng đồng hồ, chúng ta đã đi được tổng cộng ba trăm tám mươi tư bậc thang!” Giải thích như vậy, một số người đã hiểu ra.

Đại Kim Nha ở phía sau sau khi hiểu ra, thật sự khâm phục Hồ Bát Nhất vào lúc này mà còn có tâm trí để đếm bậc thang.

Đổi lại là ông ta thì làm sao mà quan tâm đến mấy cái bậc thang chứ!

“Ngài thật là tâm tư tinh tế như sợi tóc a!” Vương Bàn Tử ở bên cạnh không nghe nổi nữa: “Được rồi!

Lần này ngài đừng có tâng bốc nữa!

Chương 93

Nói thật nhé, Lão Hồ, vậy chúng ta đi thêm một lúc nữa, xem có phải là cái vòng tuần hoàn đó không!" Lúc này Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh tinh tế phân tích lời của Hồ Bát Nhất.

"Nếu có ba trăm tám mươi tư bậc thang, mỗi ba mươi lăm bậc thang để lại một người, người cuối cùng chỉ cần đi ba mươi tư bậc thang, là biết có đi vòng về không!" Khi cô nói ra cách này, nhất thời làm mọi người rơi vào trầm tư.

"Vậy lỡ như con đường này không tuần hoàn thì sao?

Mọi người đi lạc thì làm thế nào?" – Đại Kim Nha suy nghĩ một lát, đã phát hiện ra vấn đề này.

"Dùng dây thừng!" – Mã Đại Đảm ở phía sau nghe thấy, lập tức hỏi đàn em của mình: "Dây thừng của chúng ta dài bao nhiêu?" "Hơn một trăm mét!" Hồ Bát Nhất nghe vậy gật đầu nói: "Vậy hẳn là đủ dùng!" Trong lúc họ đang thảo luận, Trương Lân đi cuối cùng, đã hiểu ra cầu thang này rốt cuộc là chuyện gì.

Thứ họ đang đi chính là Huyền Hồn Thê.

Thực tế nó là một loại cơ quan thuật vô cùng lợi hại, nhưng cần một số điều kiện đặc biệt như tường, bậc thang, ánh sáng và ảo ảnh phối hợp.

Tạo thành cục diện như hiện tại.

Mỗi bậc thang thiết kế cũng vô cùng phức tạp.

Tổng thể mà nói, nó là một bài toán.

Điểm chênh lệch 180mm, chiều dài 3600mm hoặc 7200mm hoặc càng dài càng tốt.

Phải lợi dụng đường cong, mới có thể đi lên hoặc đi xuống mà không bị người khác phát hiện, tường hoặc vách đá bên trong phải được sơn vẽ để tạo cảm giác đi thẳng, đây là điểm mấu chốt.

Vòng cung bên ngoài đều có hình dạng và góc độ giống nhau, cùng với lối ra và lối vào, để mê hoặc người đi vào.

Thiết kế của Huyền Hồn Thê thật sự không có chút trí tuệ thì không thể nào tạo ra được.

Trong lúc anh đang nghĩ về những điều này, những người phía trước đã thương lượng xong, ai sẽ đi đầu tiên.

Hồ Bát Nhất không chút do dự nhận lấy.

Mã Đại Đảm vừa nghe lập tức phản đối, bây giờ nghe thấy lời của Hồ Bát Nhất hắn liền muốn hát ngược lại.

“Không được!

Lỡ như cậu chạy mất thì sao?” Nghe lời của hắn, Hồ Bát Nhất mỉm cười, vẻ mặt thoải mái nói: “Vậy cậu đi đầu tiên!” “Cũng không được!

Lỡ như cậu đẩy tôi xuống thì sao?” Đây không phải là đang gây sự sao!

Vương Bàn Tử thấy bộ dạng này của hắn, chửi bới tiến lên chuẩn bị gây sự với Mã Đại Đảm, thật sự quá tức người.

Nhưng đã bị Đại Kim Nha ở bên cạnh ngăn lại.

Hồ Bát Nhất lúc này sắc mặt cũng có chút không tốt.

“Vậy phải làm sao?” “Nhất đạo lý tẩu!” (Đi cùng nhau) Mấy chữ này vừa thốt ra, mấy người Hồ Bát Nhất đều ngơ ngác.

Sao nghe giống tên người nước ngoài vậy.

“Ý gì?” Mấy người trong đầu suy nghĩ mãi, thật sự không biết hắn đang nói gì.

“Ý gì?” “Chúng ta đi cùng nhau!” Sau khi hiểu ra, Hồ Bát Nhất mỉm cười nói: “Được!” Sau đó anh quay người nói với Vương Bàn Tử: “Bàn gia!

Châm một ngọn nến, đứng yên tại chỗ, làm trạm gác đầu tiên!” Vương Bàn Tử rất sảng khoái đồng ý.

“Hôm nay tôi sẽ cắm chốt ở đây!” – Nói xong giọng điệu đặc biệt cao hứng.

Sau đó anh liếc nhìn Mã Đại Đảm, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, vẻ mặt khiêu khích.

Dường như là cố ý làm vậy vì Mã Đại Đảm vừa gây sự.

Sau đó Hồ Bát Nhất châm nến, đưa vào tay anh ta, trên người anh ta cũng buộc chặt dây thừng.

Mọi người bắt đầu kéo dây thừng đi xuống.

Thấy mọi người đi ngày càng xa, dần dần cũng không còn thấy bóng người.

Xung quanh trở nên đặc biệt yên tĩnh, tối đen như mực.

Không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trước đây còn có đèn pin có thể nhìn rõ năm bậc thang phía trước, bây giờ chỉ có thể nhìn thấy ngọn nến trong tay.

Bằng chứng duy nhất cho thấy phía trước có người là sợi dây thừng đang động đậy.

Sự rung động nhỏ bé đó đã mang lại sự an ủi to lớn cho nội tâm của anh.

Không lâu sau, người thứ hai bắt đầu đứng gác.

Người thứ hai là Trương Xuân.

Trương Xuân nắm chặt sợi dây thừng, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Cái nơi quỷ quái này, nhắm mắt lại cũng giống như mở mắt ra vậy!" Trạm gác thứ ba lúc này cũng đã đứng vào vị trí.

Lão Tam, một tay cầm bật lửa, một tay cầm bom.

Chỉ cần có quả bom này trong tay, hắn không có gì phải sợ.

Trạm gác thứ tư là Đại Kim Nha.

Vẻ mặt ông ta đầy vẻ kháng cự, nhưng cũng không có cách nào, sớm muộn gì cũng đến lượt mình.

Bây giờ ông ta chỉ có thể nắm chặt sợi dây thừng, trong lòng mới hơi yên tâm một chút.

Nhưng hai chân của ông ta lại không ngừng run rẩy!

Càng ngày càng có nhiều người đứng lại gác, đoàn người đi tiếp cũng dần ít đi.

Cuối cùng chỉ còn lại Trương Lân, Hồ Bát Nhất và mấy tên thuộc hạ của Mã Đại Đảm.

Trương Lân thầm nghĩ bậc thang này chắc cũng sắp đi hết rồi.

Quả nhiên đi chưa được hai bước, hắn đã thấy người gác đầu tiên, là Vương Bàn Tử.

Hắn đi vòng qua rồi quay trở lại.

Lúc này, Vương Bàn Tử đang vô cùng lo lắng, mồ hôi trên mặt cứ không ngừng tuôn rơi.

Cậu ta liên tục lẩm bẩm một mình để giảm bớt căng thẳng.

"Đã bao lâu rồi, sao không có tiếng động gì hết vậy, tối om tối om,

chẳng thấy gì cả!" Vương Bàn Tử chờ càng lâu, trong lòng càng khó chịu, mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì.

Đột nhiên, một bàn tay vỗ lên vai cậu ta.

Tim cậu ta thót lại.

Đang yên đang lành lại có một bàn tay sau lưng.

Chương 94

Không thể nào!

Ý nghĩ đầu tiên của cậu ta không phải là Hồ Bát Nhất, mà là một suy nghĩ kỳ quái nào đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, lòng cậu ta đột nhiên hoảng hốt.

"Bàn Tử!" Giọng nói quen thuộc khiến lòng cậu ta bình tĩnh lại.

Giọng nói này không thể quen thuộc hơn được nữa, cậu ta đã nghe từ nhỏ đến lớn.

Chắc chắn là giọng của Hồ Bát Nhất.

Đối với điểm này, cậu ta hoàn toàn tự tin.

Cậu ta quay đầu lại, nhưng chẳng thấy ai cả.

Không một bóng người, chỉ có một màn đêm đen kịt, căn bản không có ai tồn tại.

Nhưng rõ ràng cậu ta cảm nhận được có người vỗ vai mình từ phía sau.

Sao vừa quay đầu lại đã không còn gì rồi?

Cả tiếng gọi đó nữa, rõ ràng là giọng của Hồ Bát Nhất, nhưng lại chẳng thấy người đâu.

Lẽ nào… Nghĩ đến đây, hơi thở của Vương Bàn Tử dần trở nên nặng nề.

Chẳng lẽ ở phía trước.

Tuy bây giờ toàn thân mồ hôi đầm đìa, nhưng cậu ta lại cảm thấy cơ thể mình như sắp lạnh cóng.

Cái lạnh thấu đến tận tâm can.

Cậu ta chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Cuối cùng, cậu ta cắn răng, quyết định quay đầu lại lần nữa.

Cậu ta đột ngột quay đầu, vẫn không có gì.

Lúc này, tim cậu ta như chìm xuống đáy vực.

Gặp ma rồi sao!

Nhưng bây giờ cậu ta cũng không dám đi lung tung, không có đèn pin, nơi tối tăm thế này, lỡ bước sai, giẫm hụt chân thì sao.

Đó không phải là chuyện của một mình cậu ta, sợi dây thừng đang buộc vào người, người ở phía dưới, e rằng những người phía trước cũng sẽ bị kéo xuống theo.

Không chừng tất cả đều phải bỏ mạng ở đây.

Cậu ta không khỏi nuốt nước bọt.

Phải làm sao đây!

Cậu ta nắm chặt sợi dây thừng quấn quanh người.

Có lẽ chỉ có làm như vậy mới có thể xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng.

Đúng lúc này, một bàn tay lại đặt lên vai cậu ta.

Lại là tiếng gọi quen thuộc: "Bàn Tử!" Lần này cậu ta không quay đầu lại nữa.

Dứt khoát nhắm nghiền mắt lại.

Miệng bắt đầu lẩm bẩm.

"Bàn Tử!" Lại một tiếng gọi quen thuộc vang lên.

Lúc này, cậu ta nhắm mắt càng chặt hơn.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không nghe thấy, không nghe

thấy!...” Lần này người ở phía sau đúng là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất vỗ vai cậu ta, nhưng mãi mà cậu ta không quay đầu lại.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Anh lập tức đi đến trước mặt Vương Bàn Tử để kiểm tra.

Thấy cậu ta đầu đầy mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền.

Miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Tốc độ nói rất nhanh, đến mức nghe không rõ cậu ta đang nói gì.

Hồ Bát Nhất lo lắng gọi thêm vài tiếng, nhưng cậu ta không có chút phản ứng nào.

Đành phải giơ tay lên, tát một cái vào mặt Vương Bàn Tử.

Bốp!

Cái tát này thật sự đã đánh thức Vương Bàn Tử.

Cảm giác quá chân thật.

Cái rát bỏng trên mặt đang nhắc nhở cậu ta rằng đây là sự thật.

Cả bàn tay quen thuộc đó nữa.

Cậu ta mở mắt ra.

“Lão Hồ!

Là cậu thật sao!” Nhìn thấy trước mắt mình thật sự có người đang đứng, cậu ta vui mừng từ tận đáy lòng.

Cậu ta ôm chầm lấy Hồ Bát Nhất.

Lúc này, cậu ta cũng dần phản ứng lại: “Quay lại rồi à?” Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử đã bình thường trở lại thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng nói nhảm nữa, gọi mọi người quay lại cả đi!” Nghe lời Hồ Bát Nhất, cậu ta cầm lấy đèn pin trong tay, bắt đầu từ từ đi xuống từng bước.

Hồ Bát Nhất và vài người khác thì ở lại tại chỗ.

Chờ đợi những người còn lại.

Khoảng nửa tiếng sau, những người gác lúc nãy cuối cùng đã tụ tập lại đầy đủ.

Lúc này tâm trạng của mọi người đều rất sa sút.

Mặc dù đã chứng minh được rằng họ vẫn luôn đi trong một vòng lặp.

Chương 95

Nhưng bây giờ không có cách nào thoát ra, kết quả vẫn không thay đổi!

Hồ Bát Nhất ngồi xuống bậc thang, đi nhiều bậc thang như vậy, anh cũng có chút mệt.

Thấy Hồ Bát Nhất ngồi xuống, những người khác cũng ngồi theo.

"Người cuối cùng đi xuống từ phía trên, chứng tỏ những bậc thang này là một vòng tròn khép kín!

Theo lý mà nói, bậc thang khép kín thì phải có lúc đi lên chứ, sao lại cứ đi xuống mãi thế này?" Tuyết Lỵ Dương vẫn không thể hiểu được chuyện này.

Những người khác nghe vậy cũng chỉ biết mắt to trừng mắt nhỏ, ai mà biết được.

Nhưng Hồ Bát Nhất thì đã hiểu ra phần nào.

"Chắc là một loại cơ quan nằm ngoài sự hiểu biết của chúng ta, trong nửa cuốn *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* của tôi, phần Độn tự quyết có đề cập đến một số cơ quan thời cổ đại!" Trong lúc mọi người đang bó tay chịu trận.

Một giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc vang lên bên tai mọi người.

"Huyền Hồn Thê!" Câu nói của Trương Lân đã mở ra một hướng suy nghĩ cho tất cả mọi người.

Tư duy bắt đầu lan tỏa.

"Tôi nhớ ra rồi, đúng vậy, Huyền Hồn Thê!" Những người xung

quanh nghe Hồ Bát Nhất và Trương Lân nói chuyện, dường như cảm thấy sự việc đã có chút manh mối.

Dù sao đi nữa, cũng tốt hơn so với việc không biết gì trước đó.

Bất kể nghe hiểu hay không, bây giờ tất cả mọi người đều đang vểnh tai lắng nghe cẩn thận.

"Thời Tây Chu, người ta dùng Dịch số để suy diễn ra một loại cơ quan, chuyên dùng để nhốt người!" Được nhắc nhở như vậy, Đại Kim Nha cũng có chút manh mối.

"Tôi từng cầm qua một cuốn sách cổ, bên trong toàn là các loại bí pháp cơ quan, trong đó có một cái gọi là Huyền Hồn Thê, giống hệt tình hình của chúng ta bây giờ, cứ lặp đi lặp lại không ra được!" Nói đến đây, mặt Đại Kim Nha trông như khổ qua, giọng điệu bi ai đó rõ ràng đang nói rằng chắc chắn không ra được rồi.

Vương Bàn Tử thấy bộ dạng của Đại Kim Nha, tuy nghe nói không ra được, nhưng lúc đó không phải có cuốn sách đó sao, biết đâu xem qua lại có hy vọng.

Bèn mở miệng hỏi.

"Thế... thế sau đó thì sao?

Có cách phá giải không?" Đại Kim Nha mặt mày đưa đám nói: "Tôi không hứng thú với phương diện này, nên bán cuốn sách đó đi rồi!" Nghe lời của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử cảm thấy bất lực.

"Nói thế cũng bằng không!

Hay là thế này, chúng ta cứ nhắm mắt bịt mũi lại, rồi lăn thẳng xuống cầu thang có được không?" "Thôi đi, đây là một vòng lặp chết, cậu có lăn mấy năm cũng không ra được đâu!" Hồ Bát Nhất không chút nể nang bác bỏ đề nghị của Vương Bàn Tử.

“Cái này không được, cái kia cũng không xong, thôi, thôi xong rồi, chúng ta chết đói ở đây, đợi nhóm người tiếp theo đến nhặt xác cho chúng ta đi!” Câu nói của Vương Bàn Tử như một hòn sỏi ném vào mặt hồ tĩnh lặng.

Ngay lập tức gợn lên những con sóng.

Tức thì, tất cả những cảm xúc tiêu cực đều bùng phát.

Lão tam giờ đây gục đầu xuống, cũng không còn hất mái tóc dài lãng tử nữa.

Hắn chán nản nói: “Sớm biết sẽ chết đói ở đây, thà ở trên kia uống thủy ngân cho thống khoái còn hơn.” Lão nhị bên cạnh gật đầu, cũng cảm thấy hắn nói có lý.

Đại Kim Nha cũng bắt đầu khóc lóc: “Nếu có kiếp sau ấy à!

Tôi cũng không rời khỏi cái mảnh đất của tôi đâu!” Nhìn thấy bộ dạng này, Vương Bàn Tử bên cạnh đặc biệt bực bội: “Lão Kim, khóc cái gì mà khóc!

Chết thì chúng ta cũng phải chết như một thằng đàn ông, đừng có giống mấy vị phía sau!” “Léo nha léo nhéo như đàn bà!” Vốn dĩ trong lòng đã không dễ chịu.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, Lão tam cảm thấy đặc biệt không phục.

“Nói cái gì?” “Nói cậu đấy!” “Nói lại cho tôi nghe một lần nữa xem?” “Nói đấy!” “Cậu nói cái gì?” “Nói cậu đấy, thì sao nào?” “Nói lại với tôi một lần nữa?” “Thì sao nào?” “...!” Cả hai ngày càng kích động, mặt đỏ tía tai.

Trông có vẻ như sắp đánh nhau, nhưng lại không có ý định ra tay.

Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm cũng không can thiệp.

Cả hai đều biết, họ chỉ đang giải tỏa nỗi bất an khi biết mình sắp chết.

Đúng lúc này, Mã Đại Đảm đứng dậy: "Tôi nghĩ ra một cách!" Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hắn.

Câu nói này dường như đã trở thành hy vọng sống sót.

Ánh mắt của họ đều tràn đầy sự mong đợi.

"Tôi nói các cậu nghe này, phía trước không đi được, phía sau cũng không đi được, nhưng hai bên trống mà, cử một người nhảy xuống xem sao là được!" "Không được!" Lời của Mã Đại Đảm vừa nói ra đã bị Hồ Bát Nhất bác bỏ.

"Hai bên đều là vách đá, sâu bao nhiêu chúng ta không ai biết, hành động mạo hiểm quá nguy hiểm!" "Vậy cũng còn hơn là ngồi chờ chết ở đây!" Mã Đại Đảm nói rồi nhìn xuống Đại Kim Nha đang ngồi trên đất: "Tôi thấy trong đám này cậu là vô dụng nhất, nhảy đi!" Lời vừa nói ra, suýt chút nữa đã dọa Đại Kim Nha hồn bay phách lạc.

"Đừng!

Ngài bắt tôi nhảy, thà ngài bắn chết tôi luôn đi còn hơn!" Lúc này, Vương Bàn Tử đứng ra che trước mặt Đại Kim Nha, lộ ra vẻ mặt hung hãn.

"Mã Đại Đảm, nếu cậu dám động đến Lão Kim, tin hay không, tôi bây giờ ôm thuốc nổ nhảy xuống!" Lần này thì hay rồi, tất cả đều như ong vỡ tổ.

"Dám động đến anh tao!

Tao giết chết mày!" "Dám động à?" "Động thử xem?" Đối mặt với bao nhiêu tiếng la hét, Vương Bàn Tử không hề sợ hãi.

"Hừ!

Lên hết một lượt đi!

Cả đám cùng lên tôi cũng không sợ!" Đại Kim Nha vội vàng đứng dậy, sợ rằng mấy người họ sẽ thật sự ra tay.

"Mấy vị gia gia đừng cãi nhau nữa!

Có gì từ từ nói." Trong chốc lát, cảnh tượng trở nên hỗn loạn.

Trương Lân thật sự đã lâu không thấy cảnh này.

Hắn cũng hiểu rằng những người này chỉ đang nhân cơ hội để giải tỏa cảm xúc.

Sẽ không thật sự ra tay.

Dù sao trong hoàn cảnh ngột ngạt thế này, không làm được gì, trong lòng ai cũng không dễ chịu.

Hồ Bát Nhất từ từ đứng dậy nói: "Được rồi, đừng cãi nữa!" Những người đang cãi nhau, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Hồ Bát Nhất.

"Tôi xuống!

Lấy dây thừng buộc vào người tôi đi!". .....

Chương 96

Không đợi Vương Bàn Tử tỏ thái độ.

Người của Mã Đại Đảm đã lên tiếng, bày tỏ ý kiến phản đối.

“Không được đâu, Hồ đại ca!” “Lão đại!

Mạc Kim Giáo Úy này giữ lại còn có ích, không thể để anh ta xuống được!” Người nói chính là Lão nhị, kẻ lúc trước đã khen ngợi đám Trương Lân.

Bây giờ thì hay rồi, trực tiếp gọi là Hồ đại ca.

Mã Đại Đảm nghe vào tai thật không thoải mái chút nào.

“Câm miệng!” Nhưng Lão nhị không có chút nhãn lực nào, hoàn toàn không nhìn ra lão đại của mình lúc này đang rất không vui.

“Thật mà!” Lời nói của hắn tuy có chút chói tai, nhưng nghĩ kỹ lại, hình như người này thật sự không thể đi được.

Lỡ như Hồ Bát Nhất xảy ra chuyện, chưa nói đến việc có ra được hay không.

Còn Trương Lân kia, chắc chắn là không thể chọc vào.

Vừa rồi đối với Đại Kim Nha, cũng chỉ là giải tỏa nỗi bất an trong lòng.

Chứ không phải thật sự muốn ném ông ta xuống.

“Cậu không thể đi, bây giờ cậu rất quan trọng đối với chúng tôi, có chết thì cũng phải ra ngoài rồi mới chết!” Hồ Bát Nhất không phản đối lời nói của hắn.

“Vậy cậu xuống!” “Tôi cũng không thể xuống!” Mã Đại Đảm không chút do dự, lập tức từ chối.

Hắn nhìn quanh một vòng.

Ánh mắt dừng lại trên người Đại Kim Nha.

Dọa Đại Kim Nha sợ đến mức không kìm được mà lùi lại mấy bước.

Nhưng ánh mắt của hắn lướt qua.

Nhìn về phía các anh em của mình.

Những người đó đều lùi lại hai bước, không ai dám xuống.

Nhưng Lão tam không lùi lại, ưỡn ngực nói: "Anh, em xuống!" Hắn rất tự giác đứng trước mặt Mã Đại Đảm.

Mã Đại Đảm không hề suy nghĩ mà đưa tay đẩy hắn sang một bên.

Nhìn người ở cuối cùng: "Lão thập!

Cậu đấy!" Người được gọi là Lão thập, trong lòng có chút hoang mang.

Đang yên đang lành sao lại đến lượt mình.

Mã Đại Đảm vỗ vào ngực Lão tam nói: "Buộc dây thừng cho nó chắc vào!" "Em hiểu rồi anh!" Chẳng mấy chốc đã buộc xong cho Lão thập.

Lão thập đứng bên mép bậc thang, trong lòng vô cùng kháng cự, nhưng không ai chịu xuống, đành phải chịu, huống hồ đây là lệnh của lão đại.

Hắn lo lắng nói: "Các anh, phải nắm chắc nhé!" "Yên tâm!

Có anh ở đây!" Cứ như vậy, Lão thập từ từ được thả xuống.

"Thả!" "Thả nữa!" "Đến chưa!" "Chưa!" Sợi dây thừng cứ từ từ được thả xuống.

Nhưng mãi mà không chạm đến đáy.

Sợi dây cứ ngắn dần từng chút một.

Nhưng âm thanh từ phía dưới truyền về vẫn là "chưa".

Không khỏi khiến tất cả những người có mặt ở đây cảm thấy nản lòng.

Mã Đại Đảm lúc này cũng cảm nhận được cảm xúc của những người xung quanh.

Lúc này Trương Xuân đang nằm bò trên bậc thang, giơ đuốc lên, nhìn Lão thập đang từ từ được thả xuống.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Lão thập đã không còn nhìn thấy nữa.

"Lão thập, đến chưa?

Anh không nhìn thấy chú nữa rồi, nghe thấy thì trả lời anh một tiếng!" Sau câu nói của Trương Xuân, mãi không có âm thanh đáp lại.

Lão tam đang kéo dây thừng ở bên cạnh lên tiếng: "Đại ca!

Sợi dây trăm mét sắp hết rồi!" Những người khác cũng nói theo: "Sao mãi không đến đáy nhỉ!

Thế này thì phải làm sao bây giờ!" "Không được thì kéo lên đi!" "Đúng vậy!

Lão đại!" Sợi dây đã hết, nhưng người ở dưới vẫn chưa chạm đáy.

Trương Xuân nằm bò trên đất bắt đầu gào khóc thảm thiết.

"Lần này chúng ta thật sự không ra được rồi, tôi còn chưa lấy vợ mà!" Mã Đại Đảm trong lòng đã đủ phiền rồi.

Trương Xuân lại còn ở bên cạnh léo nha léo nhéo thật sự quá phiền lòng.

Ban đầu sao không buộc cái thằng này xuống dưới.

“Câm miệng!

Có thể có chút tiền đồ được không!” Một tên thuộc hạ bắt đầu cãi lại Mã Đại Đảm: “Anh!

Cứ để nó khóc đi, sớm biết thế này, em đã không xuống đây!” “Giống như trước đây kiếm chút tiền lẻ qua ngày, cũng còn hơn là bỏ mạng ở đây!” Lời nói tuy không nói rõ, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu như gương sáng.

Ý trong lời nói, ai cũng hiểu.

Là người ủng hộ Mã Đại Đảm nhất, Lão tam lúc này nghe những lời đó, cảm thấy đặc biệt không vui.

“Lão tứ, mày nói cái gì đấy?

Mày đang oán trách anh cả chúng ta à, sống chết có số, anh cả chúng ta có chết, cũng phải chết cùng nhau, hiểu không?” Lúc này Lão tứ hoàn toàn bùng nổ: “Nếu thật sự là anh em, thì không nên dẫn anh em vào con đường chết!” Lão tam ở phía sau không nhịn được nữa, lao lên phía trước: “Thằng nhát gan này!” Lực đẩy đột ngột.

Khiến mấy người đang kéo dây thừng đều ngã nhào.

Suýt chút nữa đã không nắm được sợi dây.

Trừ Trương Lân ra, những người khác đều giật mình.

May mà vẫn nắm được sợi dây.

Điều này hoàn toàn chọc giận Lão tứ, hắn đến trước mặt Lão tam, túm cổ áo nói: “Mày không sợ chết, nhưng tao sợ chết, tao gọi mày một tiếng đại ca, chẳng qua là để mày dẫn tao đi kiếm chút tiền, thật sự tưởng tao coi mày là anh em à!” Lão tam bây giờ đang kéo dây thừng, không phản kháng.

Chương 97

“Đúng!

Mày nói đúng, là lỗi của tao!” Hắn đột nhiên buông dây thừng ra, đẩy Lão tứ.

Hắn buông dây thừng ra, những người khác không kịp phản ứng.

Sợi dây trong tay như bôi dầu, tuột đi.

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Những người đang kéo dây thừng đều không kịp phản ứng.

Chỉ còn lại đám người Mã Đại Đảm đứng trên bậc thang la hét.

Nhưng người ở phía dưới, không bao giờ còn nghe thấy tiếng gọi của các huynh đệ nữa.

Bất kể người ở trên la hét thế nào.

Cũng không có ai trả lời.

Hồ Bát Nhất và mấy người, tuy không quen mắt, nhưng dù sao cũng là một mạng người.

Một sinh mệnh tươi sống, cứ thế biến mất trước mắt họ, trong lòng ai cũng không dễ chịu.

Trên mặt cũng hiện rõ vẻ bi thương!

Trương Lân tuy biết trước kết cục này.

Nhưng nó xảy ra nhanh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Cũng có thể nói những người này, không đáng tin cậy hơn hắn nghĩ.

Quá giỏi gây chuyện.

Đột nhiên một tiếng gầm giận dữ của Vương Bàn Tử kéo suy nghĩ của hắn trở về thực tại.

"Này!

Thằng ngốc không đáng tin cậy kia, đúng!

Là mày đó, gây ra án mạng rồi đấy!

Cứ làm loạn thế này nữa là cả đám đều phải chết!" Lão tam bị nói như vậy, không chịu nổi nữa.

Vốn đã mất đi một huynh đệ, trong lòng đau buồn, lại còn bị nói như vậy.

"Thằng nhát gan!

Mày còn dám nói mát ở đây, nhìn cái bộ dạng chết tiệt của mày xem, trông như cái cối xay lật ngược, còn dám láo với anh tao, tao cho mày nổ banh xác!" Phì!

Vương Bàn Tử không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp phun một bãi nước bọt vào mặt hắn!

Lão tam cũng không ngờ có người lại trực tiếp như vậy.

Lau nước bọt trên mặt, ngũ quan trên mặt hắn méo mó: "Anh, em muốn cho nó nổ tung!" Hắn vừa nói vừa lấy thuốc nổ và bật lửa từ trong túi ra.

Vương Bàn Tử cũng không hề sợ hãi.

"Cho nổ đi!

Cho tao nổ chết đi, giết chết tao đi!

Nào!" Thuộc hạ của Mã Đại Đảm tuy bây giờ có nội bộ lục đục, nhưng khi gặp chuyện, họ nhất trí đối ngoại.

Thấy Lão tam bị bắt nạt.

Lập tức lấy vũ khí ra.

Lao đến trước mặt Vương Bàn Tử, chĩa vũ khí vào cậu ta.

Cảnh tượng đặc biệt hỗn loạn.

Pằng!

Đột nhiên.

Tiếng súng vang lên, tức thì xung quanh trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Trừ Hồ Bát Nhất và Trương Lân, mọi người đều quay đầu nhìn về phía người nổ súng.

Mã Đại Đảm đi đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Chĩa súng vào cậu ta một cách hung hãn: "Muốn chết cũng là mày chết trước!" "Mày chết trước!" Vương Bàn Tử bây giờ tuy không nói gì, nhưng trên mặt không hề có vẻ sợ hãi.

Cậu ta đứng thẳng đối mặt.

Thấy đám người Mã Đại Đảm dường như sắp thật sự ra tay.

Trương Lân cảm thấy đã đến lúc, phải nhắc nhở.

"Đường sống ở dưới chân!" Một câu nói khiến mấy người đều nghe mà mơ hồ, không phải vừa mới có một người rơi xuống rồi sao?

Sau đó cũng không còn tiếng động gì.

Câu nói này nghe như đang đùa giỡn.

Giống như cố tình tìm chuyện vậy.

Người của Mã Đại Đảm cầm vũ khí tiến lên, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng đó, lại nuốt nước bọt, đặt vũ khí trong tay xuống.

Trương Lân biết những lời hắn nói ra, sẽ gây ra sự khó chịu của một số người.

Nhưng nếu không nhắc nhở họ, cứ kéo dài thế này.

Thì thật sự sẽ chết đói ở đây.

Hơn nữa hắn cũng không quan tâm đến suy nghĩ của những người này.

Chỉ cần Hồ Bát Nhất nghe hiểu là được.

Nhưng khuôn mặt của Hồ Bát Nhất dường như cũng có vẻ như vậy.

Chắc là cũng không hiểu!

Xem ra phải nói rõ hơn tình hình.

"Khốn quái!" Hai chữ này, triệt để đánh thức nội tâm Hồ Bát Nhất.

Chương 98

Tất cả mọi thứ đều đột nhiên sáng tỏ.

Anh hiểu ra mọi chuyện.

Sau đó, Hồ Bát Nhất quay người, ôm quyền với Trương Lân.

“Trương Lân huynh đệ, quả nhiên là cao nhân, một lời nói đã phá vỡ tất cả, bây giờ mọi người đều có cơ hội ra ngoài rồi!” Thấy bộ dạng này của Hồ Bát Nhất, mọi người không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Hai chữ vừa rồi của Trương Lân căn bản không hiểu là chuyện gì.

Nơi này và quái, rốt cuộc có quan hệ gì.

“Tôi biết cách ra ngoài rồi!

Muốn sống thì đi theo tôi!” Nói xong, anh dẫn đầu đi xuống dọc theo bậc thang.

Tuyết Lỵ Dương ba người tự nhiên theo sau Hồ Bát Nhất.

Trương Lân lúc này cũng cất bước, những thuộc hạ của Mã Đại Đảm đang cản đường, đều lần lượt nhường ra một lối.

Không một ai cản đường hắn.

Lão nhị thấy Hồ Bát Nhất dần đi xa, sợ lát nữa không theo kịp, không tìm thấy!

Lo lắng nói bên cạnh Mã Đại Đảm: “Lão đại!

Hay là, chúng ta cũng theo trước đi!” Nghe lời của Lão nhị, Mã Đại Đảm cũng từ từ hạ vũ khí trong tay xuống.

Hít sâu hai hơi.

Vừa đi được một bước, lại dừng lại, nhìn lại vị trí mà Lão thập vừa rơi xuống.

Lần xuống mộ này đã mất đi bao nhiêu huynh đệ.

Trong lòng vô cùng khó chịu.

Lại thở dài một hơi nặng nề.

Sau đó đi theo Hồ Bát Nhất.

Lão nhị cũng giơ súng lên, cũng nhìn lại vị trí Lão thập rơi xuống, rồi lại nhìn Lão tam.

Thực sự tức giận, hắn dùng sức đấm vào ngực mình.

"Thằng khốn!" Lão tam không đánh trả, không nói gì, im lặng chịu đựng.

Mỗi người khi đi qua, đều nhìn lại vị trí Lão thập rơi xuống.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Lão tam.

Hắn cũng nhìn chằm chằm vào vị trí đó.

Sau đó liền dùng sức tát mình hai cái.

Một bộ dạng hối hận tột cùng.

"Huynh đệ!" Đợi vài giây sau, hắn vội vàng đuổi theo mọi người.

"Không phải có cách rồi sao?

Cách gì vậy!" Câu nói này Mã Đại Đảm nói với Hồ Bát Nhất.

Hắn không có hứng thú đi tìm Trương Lân.

Để tránh gây ra những hiểu lầm không cần thiết, hắn đặc biệt chạy đến trước mặt Hồ Bát Nhất nói câu này.

Thấy Mã Đại Đảm đã chạy đến trước mặt, anh đành phải nghiêm túc trả lời.

“Đường sống không ở phía trước, mà ở dưới chân!” Hồ Bát Nhất trả lời.

“Có ý gì?” Mã Đại Đảm làm sao nghe hiểu được câu này.

Anh cũng đoán hắn không hiểu.

Bèn đổi một câu khác.

“Cũng giống như cách lúc nãy!

Nhảy xuống.” “Cái gì?

Huynh đệ Lão thập của tôi vừa mới chết, lại nhảy xuống?” Đối với lời nói của Hồ Bát Nhất, hắn thật sự không hiểu, đã có một ví dụ ở đó rồi, tại sao lại phải làm như vậy?

Không phải là đi tìm chết sao?

“Vấn đề không phải là nhảy hay không nhảy, mà là nhảy từ đâu!” Hồ Bát Nhất kiên nhẫn nói.

Không đợi Mã Đại Đảm nói, Vương Bàn Tử ở phía sau đã bắt đầu lên tiếng, hết lòng ủng hộ Hồ Bát Nhất!

“Mã Đại Đảm, tôi nói cho cậu biết, Lão Hồ của tôi đã nhìn chuẩn chuyện gì, thì chưa bao giờ sai, muốn sống thì câm miệng lại, cứ đi theo là được!” Vương Bàn Tử ngày càng cứng rắn, thay đổi hẳn bộ dạng lúc trước.

Hồ Bát Nhất kiên nhẫn nghe Vương Bàn Tử nói xong.

Sau đó bắt đầu giải thích cho đám người phía sau.

“Chúng ta đang ở bậc thứ ba trăm tám mươi tư, tuyệt đối không phải là một con số ngẫu nhiên, sách viết rằng Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái!

Bát Quái tương tác với nhau, lại thành sáu mươi tư quái!” “Mỗi

quái có sáu hào, tổng cộng là ba trăm tám mươi bốn hào, vừa hay tương ứng với ba trăm tám mươi bốn bậc thang!" "Nhìn kỹ mà xem, giữa mỗi bậc thang, đều có sự thay đổi sáng tối khó nhận ra, chắc là dùng để phân biệt âm dương, màu sẫm là dương, màu nhạt là âm!" Tuyết Lỵ Dương nghe Hồ Bát Nhất giải thích, cũng có chút hiểu ra: "Âm dương?

Ý của anh là, dựa vào độ đậm nhạt, những bậc thang này có thể tạo thành quẻ tượng!" "Không sai!" Hồ Bát Nhất gật đầu, cô nói không sai chút nào: "Nếu lấy bậc thang hình trăng khuyết kia làm khởi điểm, thì ba trăm tám mươi bốn bậc thang, vừa hay bao gồm sáu mươi tư quẻ tượng." "Muốn phá giải cơ quan ở đây, phải tìm trong sáu mươi tư quẻ tượng, tìm ra quẻ tượng chính xác, là có thể ra ngoài rồi!" Đại Kim Nha ở phía sau hỏi theo: "Vậy chúng ta hiện đang ở quẻ tượng nào!" Hồ Bát Nhất không quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào bậc thang dưới chân nói: "Chính là Khốn quái mà Trương Lân tiểu huynh đệ vừa nói!" Tuyết Lỵ Dương hơi nhíu mày: "Nhưng Khốn quái có sáu bậc thang, chúng ta nên nhảy xuống từ bậc thang nào?" Lúc này, Đại Kim Nha ở sau lưng Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

"Theo phân tích của hai vị gia gia, e rằng bậc thang chính xác chỉ có một, còn lại đều là đường chết, đúng không!" Nghe xong lời của ông ta, Hồ Bát Nhất gật đầu, khẳng định nói: "Không sai!

Khốn quái cửu ngũ, chính là nó!" "Đã gặp khốn, tất phải giải khốn trước, quẻ trên là Đoài, Đoài là âm, là trạch; quẻ dưới là Khảm, Khảm là dương, là thủy, đại trạch rò rỉ nước, nước trong đầm cạn khô, rơi vào cảnh cùng khốn.

Dương, cương bị nhu che lấp, tượng trưng cho quân tử tài trí khó thi triển, ở nơi khốn khó.

Cho nên quẻ tên là Khốn." "Tượng viết: Thời vận không thông,

trên đè dưới kéo, đồng tâm gắng sức mà không được gì, lên chẳng được mà xuống cũng chẳng xong." "Hào thứ năm là hào dương, nếu hào dương biến thành hào âm, Khốn quái cũng sẽ biến thành Giải quái!" Những lời này, ở đây cũng chỉ có Trương Lân có thể nghe hiểu!

Những người khác thì hoàn toàn không hiểu Hồ Bát Nhất đang nói gì.

Mã Đại Đảm tiến lên một bước, nhìn vực sâu vạn trượng dưới chân, cảm thấy lời nói của Hồ Bát Nhất quá huyền ảo, có chút không dám tin.

"Coi tôi là thằng ngốc à, nhảy xuống ai biết sống chết thế nào!" Hồ Bát Nhất cười lạnh một tiếng, có lẽ anh đã sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy.

"Nếu là tôi đề xuất, đương nhiên tôi nhảy trước! " Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đồng thanh nói, lúc này biểu hiện vô cùng kích động.

Chương 99

"Không được!" "Muốn nhảy thì cả đám cùng nhảy, tôi không thể để cậu chết trước mặt tôi được, Mạc Kim Giáo Úy hợp thì sống, chia thì chết!" "Muốn nhảy thì cùng nhảy!" "Đúng vậy!" Hồ Bát Nhất nhìn ba người đang kích động trước mắt, trong lòng cũng một trận vui mừng.

Anh biết họ cũng là vì muốn tốt cho mình, nhưng bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính!

"Nghe tôi nói hết đã, từ bậc thang này nhảy xuống, Khốn quái sẽ biến thành Giải quái, Giải quái có nghĩa là giải trừ khốn cảnh, cho nên xác suất sống ở đây tương đối lớn!" "Từ đây đếm lùi ba bậc thang, là Tụy quái." "Ý nghĩa của Tụy quái là thiên hạ hội tụ, thuận lợi hanh thông, cũng có xác suất sống, nhưng hai cái này tôi không nắm chắc, cho nên tôi chỉ có thể chọn một cái để nhảy, nếu tôi nhảy xuống mà không đúng!

Thì các cậu chọn cái còn lại!" "Nếu cũng không đúng, dù sao tôi cũng chết trước, tôi cũng coi như có lỗi với các vị rồi!

Chúng ta dưới suối vàng gặp lại." Lời nói thật sự sâu sắc đại nghĩa.

Tình cảm kính phục trong lòng mọi người, tự nhiên dâng lên.

Tuyết Lỵ Dương mở miệng định nói gì đó, nhưng lại không nói ra lời.

Là huynh đệ tốt đã sống cùng nhau từ nhỏ, Vương Bàn Tử hiểu rõ tâm trạng của Hồ Bát Nhất lúc này.

"Lão Hồ, cậu nhảy đi!

Trong lòng cậu nghĩ gì tôi biết, yên tâm, nếu thật sự đi trước một bước, tôi nhất định sẽ đưa người sống ra ngoài, hơn nữa, cậu cũng không chết được đâu!" Theo lời Vương Bàn Tử nói ra, không khí dần trở nên ngưng trọng.

Hồ Bát Nhất gật đầu nhìn cậu ta, không hổ là huynh đệ tốt nhiều năm.

Có thể hiểu được chuyện trong lòng mình!

"Được rồi, nhảy đi!" Mã Đại Đảm đột nhiên nói một câu, phá vỡ tất cả không khí.

Thật sự không hợp lúc, đặc biệt khiến người ta ghét.

Lời vừa nói ra, Đại Kim Nha đã có xung động muốn đánh người.

Hồ Bát Nhất mỉm cười nhìn hắn.

"Sao cậu không nhảy?" Nghe lời của anh, Mã Đại Đảm không khỏi lùi lại.

"Tôi mới không nhảy!" Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi.

Đi đến mép bậc thang.

Đèn pin chiếu xuống dưới chân, dường như là vực sâu vạn trượng, một màu đen kịt.

Anh quay đầu nói với họ: "Ghi nhớ vị trí này!" Bây giờ trong mắt Vương Bàn Tử đã đẫm lệ.

Cậu ta đưa một tay vỗ vỗ lên vai anh.

Lần này đi không biết, sau này trong cuộc đời có thể cùng nhau ăn uống nhậu nhẹt nữa không.

Đại Kim Nha, Tuyết Lỵ Dương hai người trên mặt đều hiện rõ vẻ bi thương.

Khi anh đứng trên bậc thang, chuẩn bị nhảy xuống.

Đột nhiên một bàn tay kéo anh lại!

Một khuôn mặt không chút gợn sóng, đôi mắt dường như nhìn thấu mọi thứ.

Cũng chỉ có Trương Lân mới có đặc điểm này.

Trương Lân kéo anh trở lại.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hai người họ.

Trương Lân biết từ đây nhảy xuống chắc chắn không sao.

Nhưng cái hệ thống hố người kia, đột nhiên lại giao cho hắn một nhiệm vụ... ..... 【Đinh!

Ký chủ là người đầu tiên nhảy xuống từ bậc đá Tụy quái, thu thập Nữ Khôi, phần thưởng tiến độ phẫn diễn 3%】 Vừa nghe thấy giọng của hệ thống, thấy Hồ Bát Nhất đã đứng bên mép bậc thang.

Chuẩn bị bắt đầu nhảy xuống.

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Trong nháy mắt hắn đã đến bên mép bậc đá.

Tốc độ nhanh đến mức không ai nhận ra.

Kéo Hồ Bát Nhất lại, và lôi lên.

Đối với điều này, Hồ Bát Nhất không hiểu, lý do làm vậy là gì?

"Trương Lân huynh đệ, tại sao vậy?" Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Hồ Bát Nhất và ánh mắt không hiểu của những người khác.

Trương Lân đi đến bậc thang của Tụy quái.

"Tôi nhảy!" Nói xong, hắn không chút do dự nhảy xuống.

Khiến mọi người một trận kinh hô.

Hồ Bát Nhất muốn đưa tay ra kéo, nhưng không kịp nữa.

"Trương Lân huynh đệ!" "Trương tiểu ca!" Bất kể gọi thế nào cũng không có âm thanh.

Không một chút âm thanh nào đáp lại.

Mấy người không từ bỏ.

Vẫn tiếp tục gọi, nhưng không có tác dụng gì.

Không chỉ Hồ Bát Nhất mấy người, ngay cả thuộc hạ của Mã Đại Đảm cũng bắt đầu lo lắng.

"Xong rồi xong rồi, Trương huynh đệ không còn nữa, thật sự!" Lão nhị ở một bên nhìn, cũng một bộ dạng lo lắng.

"Câm miệng!" Vương Bàn Tử lúc này mắt đỏ hoe nói.

Nhìn cái người trước mặt, lúc nào rồi, mà miệng cũng không nói được lời tốt đẹp nào!

Nghe xong, Vương Bàn Tử đã có xung động muốn đánh người.

Sắc mặt của Tuyết Lỵ Dương lúc này, vô cùng tái nhợt.

Phảng phất như vừa mắc bệnh nặng!

Trông đặc biệt yếu ớt.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ rằng mình còn chưa nói chuyện tử tế với cậu ấy.

Chương 100

Còn chưa tự mình nghe cậu ấy gọi tên mình.

Đôi mắt đẹp lúc này đã đẫm lệ.

Rõ ràng là chưa nói được mấy câu tử tế.

Cứ như vậy mà không còn nữa.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng vô cùng lo lắng.

Tuy là hai chọn một, xác suất thành công là năm mươi phần trăm!

Hoàn toàn là đang đánh cược, bây giờ rõ ràng, kết quả đã có.

Hơi thở của anh cũng dần dần nặng nề.

Dưới đó mãi không có âm thanh.

Anh cho rằng không còn hy vọng nữa.

"Vậy thì, không còn lựa chọn nào khác, tiếp theo, tôi nhảy trước." Hồ Bát Nhất mắt đỏ hoe nói, nếu vừa rồi có thể cản được cậu ấy, hoặc giả như vừa rồi có thể trực tiếp nhảy xuống, thì đã không có kết quả như vậy.

Anh đi đến bậc thang ban đầu.

Lần này không ai ngăn cản nữa, vì kết quả đã rõ ràng.

Hồ Bát Nhất không do dự, trực tiếp tiến lên một bước, nhảy xuống.

Lần này họ không la hét nữa, chỉ im lặng chờ đợi.

Nhưng khoảng thời gian này dường như đặc biệt dài.

"Không sao!

Xuống đi!" Dưới chân truyền đến giọng của Hồ Bát Nhất.

Mọi người thở phào một hơi nặng nề.

Biểu cảm của Đại Kim Nha mấy người, không biểu hiện vui mừng cho lắm.

Họ cho rằng Trương Lân đã dùng sinh mệnh để đổi lấy.

Vui mừng nhất, là đám người Mã Đại Đảm, mừng rỡ ngoài sức tưởng tượng.

Không cần phải chết đói, có hy vọng ra ngoài rồi.

Có khả năng sống sót.

Biết được bên dưới an toàn.

Mã Đại Đảm đẩy Tuyết Lỵ Dương ra một cái, nhảy xuống trước.

Những người ở trên lần lượt nhảy xuống.

Tất cả đều đáp đất an toàn.

Nhưng khi rơi xuống bậc thang.

Có người trên mặt không thất vọng, có người trên mặt lại vô cùng lạc lõng.

"Không phải giống hệt ở trên sao, làm gì có đường!" Mã Đại Đảm nhìn thấy bậc thang đá.

Nhìn thấy bậc thang giống hệt, tim hắn lạnh ngắt.

Hồ Bát Nhất dùng giọng điệu có chút bi thương giải thích: "Xem kìa, đây không phải là đường sao?

Không có lớp sơn hấp thụ ánh sáng, có thể nhìn xa hơn, ánh sáng yếu ớt phía trước, chính là lối ra." Thấy có hy vọng sống sót, Trương Xuân không nhịn được mà khen ngợi: "Hồ Bát Nhất, anh thật lợi hại." Hồ Bát Nhất bây giờ căn bản không có tâm tư nghe những lời này,

trong đội ngũ của anh đã thiếu đi một người quan trọng, đó là Trương Lân.

Không chỉ Hồ Bát Nhất, còn có Đại Kim Nha, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử lúc này sắc mặt đều không tốt.

Thuộc hạ của Mã Đại Đảm cũng nhìn ra trạng thái của mấy người, không tốt.

Cũng không tiếp tục làm phiền nữa.

Ngồi xuống bậc thang nghỉ ngơi một lúc.

Tiện thể chờ đợi, để họ nguôi ngoai nỗi bi thương.

Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất đứng dậy, nói với mấy người Đại Kim Nha: "Được rồi, đừng bi thương nữa, chúng ta còn có đường phải đi, đừng để con đường mà Trương Lân huynh đệ đã dùng mạng để thử ra cho chúng ta bị lãng phí." "Nơi này không an toàn, rời khỏi trước rồi nói sau!" Theo Hồ Bát Nhất dẫn đầu, có một đám người cũng bắt đầu đi xuống.

Từ lối ra đi ra.

Lại là những bức tường đá giống như ở hang nhện trước đó, không có bóng dáng của ngôi mộ cổ.

Nhưng trên những bức tường đá này đều có một số, hình như là những hình vẽ bằng phấn.

Đại Kim Nha ở sau lưng Hồ Bát Nhất, thở dài một hơi nặng nề: "Haiz, chúng ta lại qua được một ải rồi!" Vương Bàn Tử nhìn những bức tường đá quen thuộc xung quanh nói.

"Không, hình như chúng ta lại quay về trong mê quật rồi!" Nghe lời của Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha an ủi: "Chúng ta có thể ra khỏi những bậc thang đá chết tiệt đó, là tốt lắm rồi!" "Cũng phải ha!".

.....

“Thật đáng tiếc cho Trương Lân tiểu huynh đệ, haiz!

Tôi về sau biết ăn nói thế nào với người nhà cậu ấy đây!” Vương Bàn Tử lúc này vừa lau nước mắt, vừa đau buồn nói.

Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử nói: “Chuyện này, tôi cũng có trách nhiệm, đến lúc đó tôi sẽ cùng cậu đến nhà tranh của cậu ấy!” Rồi anh vỗ mạnh vào vai cậu ta.

“Lão Hồ!” Tuyết Lỵ Dương dường như đã phát hiện ra điều gì đó trên tường, vội vàng gọi Hồ Bát Nhất đến xem.

Nghe tiếng gọi của cô, Hồ Bát Nhất đi tới xem.

“Nhìn cái này giống cái gì?” Hình vẽ này, Hồ Bát Nhất liếc mắt đã nhận ra.

“Huyền Hồn Thê!” Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, lông mày cô hơi nhíu lại, bây giờ sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Rõ ràng vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi bi thương đó.

Giọng nói cũng mang theo một chút bi thương: “Tôi chưa bao giờ thấy một ngôi mộ như vậy.

Trong một ngôi mộ thời Đường, lại có đồ vật của thời Tây Chu?

Lại còn có lối vào mộ thất tự dưng biến mất, những điều này không thể giải thích được!” Hồ Bát Nhất nghe lời của cô xong nói: “Giải thích duy nhất là trước khi có Lý Thuần Phong, ở đây đã tồn tại một ngôi mộ thời Tây Chu!

Những chuyện chúng ta vừa gặp, chắc là cái gọi là u linh mộ.” “Lý Thuần Phong chiếm tổ chim khách?” Anh không lập tức đưa ra câu trả lời, mà suy nghĩ một lát.

“Lý Thuần Phong sẽ không tự tư tự lợi đến mức phá hủy mộ Tây

Chu, chắc là trên nền tảng của mộ Tây Chu, ông ta đã xây thêm mộ của mình, cho nên ở đây vừa có phong cách thời Đường, lại vừa có yếu tố thời Tây Chu!" Trong lúc nói chuyện với Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử cũng dần tiến lại gần.

Chương 101

Nghe lời của hai người xong, Đại Kim Nha cũng có một chuyện không hiểu: "Vậy lối vào biến mất là chuyện gì vậy!" Nghe lời của Đại Kim Nha.

Hồ Bát Nhất không trả lời.

Anh đi đến trước một bức tường, trên tường có một số bức tranh vô cùng trừu tượng.

Anh nhìn những bức bích họa trên đó nói: "Những bức bích họa này, chắc là đã cho chúng ta câu trả lời!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, những người khác đều bắt đầu tiến lại gần, đều muốn biết ngôi mộ này rốt cuộc là chuyện gì!

Tuyết Lỵ Dương đại diện cho mọi người hỏi một câu hỏi mà ai cũng muốn biết: "Những bức bích họa này đều có bí mật gì?" "Nhìn cái này, có giống hồn thiên nghi không?" Hồ Bát Nhất chỉ vào một bức bích họa, trên đó có những hoa văn phức tạp.

"Những bức bích họa này, thực chất là bản đồ kết cấu của tầng trên." Anh nói rồi dùng đèn pin trong tay, chỉ vào một số bức bích họa đơn giản ở trên cùng.

"Tuy nhìn có vẻ hơi trừu tượng!

Nhưng ý tưởng thiết kế giống hệt hồn thiên nghi!" Tuyết Lỵ Dương nghe lời của anh, dường như đã có chút hiểu được ý của Hồ Bát Nhất.

"Anh nói, toàn bộ mộ thất có thể từ từ xoay chuyển?" "Không sai!

Cứ cách một khoảng thời gian, vị trí của lối vào sẽ thay đổi, không phải là lối vào biến mất, mà là đã di chuyển đến vị trí khác." "Làm cho

mộ thất xoay chuyển!" Tuyết Lỵ Dương nghe xong, đều không hiểu, trong đầu cô cảm thấy đó là chuyện căn bản không thể.

"Không có nguồn động lực, không thông được!" Hồ Bát Nhất trong giây tiếp theo đã đưa ra câu trả lời.

"Nội tàng oan!" "Có nội tàng oan tức là có suối ngầm, có suối ngầm tức là có dòng sông ngầm lưu động, dựa vào sức nước, chắc là có khả năng!" Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe xong liên tục gật đầu.

Hiểu ra ngôi mộ này giống như một bóng ma, đột nhiên thay đổi lối vào hoặc không có đường đi.

"Ái chà!" Đột nhiên một tiếng kêu, dọa hai người một phen không nhẹ!

Lão nhị ở phía sau không kìm được lòng sùng bái: "Hồ đại ca à, Mạc Kim Giáo Úy, em thật sự phục anh rồi, thần quá, trước đây khi Trương huynh đệ còn ở đây, em chỉ phục cậu ấy, bây giờ em chỉ phục anh." Trương Xuân lúc này, cũng chen vào: "Hồ Bát Nhất, anh là ân nhân cứu mạng của em, còn có Trương huynh đệ kia nữa!

Đi tiếp sau này em đều nghe theo anh, anh đi hướng nào, em đi hướng đó!" "Đúng!

Đúng!

Đúng!" Nghe lời của hai người, Mã Đại Đảm cũng không nói gì, im lặng cúi đầu, trong lòng cũng hiểu rõ, nếu không có Trương Lân, Hồ Bát Nhất, e rằng những người này có lẽ đều không ra khỏi đây được.

Lão nhị ở bên cạnh nhìn biểu cảm của hắn.

Biết trong lòng hắn không vui.

“Anh!

Em đi theo anh!” Câu nói này khiến Mã Đại Đảm ngẩng đầu lên.

Sắc mặt hơi có chút chuyển biến tốt.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn ra được tâm trạng của Mã Đại Đảm lúc này.

Anh cũng không muốn làm một người đơn độc làm chim đầu đàn.

“Mã Đại Đảm!

Chúng ta thương lượng cùng nhau đi, có hai con đường, cậu đi trước, đi bên nào?” Thấy Hồ Bát Nhất cho mình mặt mũi như vậy, hắn lại ưỡn thẳng người.

“Khụ khụ!

Nếu là tôi ấy à!

Phải đi bên này.” Hắn nói rồi chỉ vào con đường sau lưng.

Nói xong, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh hoàng.

Có người không ngừng lùi bước.

Nhìn thấy những người trước mặt, đi ngược lại hướng mình chỉ.

Hắn nóng vội.

“Nhìn xem, không phải đã thương lượng rồi sao?” Vương Bàn Tử vừa đi vừa lùi, giọng điệu kiên quyết.

“Phải đi bên này!” Mỗi người biểu cảm đều vô cùng hoảng sợ.

Có những bước chân nhỏ lùi lại không ngừng.

Cho hắn biết phía sau chắc là có thứ gì đó kinh khủng! .....

Mã Đại Đảm từ từ quay đầu lại.

Suýt chút nữa đã sợ đến ngất đi.

Một con nhện mặt người khổng lồ đang chảy nước miếng nhìn hắn.

Giống như mấy ngày chưa ăn gì, nhìn thấy thức ăn, nước miếng không ngừng chảy ra ngoài.

Thấy cảnh tượng này, Mã Đại Đảm không nói hai lời, co giò bỏ chạy.

Nhưng thuộc hạ bên cạnh hắn, không may mắn như vậy.

Vừa chạy được hai bước đã bị tơ nhện quấn chặt.

Bị nó kéo đi.

Thấy lại có một huynh đệ sắp mất đi.

Mã Đại Đảm giơ đuốc lên chuẩn bị đi cứu.

Hồ Bát Nhất và Lão nhị ở phía sau lập tức kéo hắn lại.

"Anh!

Mau đi đi!" Hắn trực tiếp bị kéo đi.

Con ngỗng mà người kia cõng trên người thấy tình hình không ổn, cũng lập tức nhảy xuống, đi về một hướng khác.

Đại Kim Nha thấy trên đất có đuốc rơi, lập tức lao tới nhặt.

Lần này ông ta trở thành người cuối cùng trong cả đội.

"Chờ tôi với!" Ông ta vừa chạy vừa la hét ở phía sau.

Ở đây không chỉ có một con, phía sau còn có rất nhiều con nhện mặt người.

Mỗi con đều to hơn con mà họ gặp trước đó.

Cả đám chạy trối chết.

Chương 102

Chạy đến một đại điện đặc biệt rộng rãi.

Lối vào đại điện đặc biệt hẹp.

Những con nhện đó đều không vào được.

Chỉ có thể ở bên ngoài, gầm gừ!

Nhưng mấy người họ không vì thế mà thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì trong đại điện rộng rãi toàn là nhện, dày đặc!

Lúc này thuộc hạ của Mã Đại Đảm, Lão nhị đã sợ vỡ mật.

Không đi hỏi lão đại của mình, mà lại hỏi Hồ Bát Nhất.

Trong tình huống này, hắn cảm thấy lão đại của mình chắc chắn không đáng tin cậy bằng Hồ Bát Nhất.

"Hồ Bát Nhất!

Làm, làm sao bây giờ?" Lão nhị mặt mày bối rối nhìn Hồ Bát Nhất.

Trương Xuân cũng đến trước mặt Hồ Bát Nhất, mặt mày rầu rĩ nhìn anh: "Làm sao bây giờ?

Bị bao vây rồi!" Bây giờ lùi cũng không được, bên ngoài lối vào có rất nhiều nhện đang chờ, ra ngoài chắc chắn là đi tìm chết.

Tiến lên thì, nhìn những con nhện nhiều không đếm xuể kia, chân đã run lẩy bẩy.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy cuối đại điện rộng rãi có một cánh cửa.

"Phía trước là minh điện, là con đường sống duy nhất của chúng ta!" Lời nói đã rất rõ ràng.

Xông qua, xông qua đám nhện dày đặc, mới có khả năng sống sót.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử nghe xong không khỏi nuốt nước bọt, cảnh tượng này thật sự quá khó tin.

Trương Xuân nghe xong, ngũ quan trên mặt đều muốn xoắn lại thành một cục, cái gì, phải đi qua đó.

Những người khác thì cảm thấy không có gì, Mã Đại Đảm thì mặt mày hung tợn.

Không hề sợ hãi, giống như gặp lại kẻ thù nhiều năm không gặp.

Lão tam cũng vậy, suốt chặng đường xuống đây, chỉ có gặp chuyện mới không biểu hiện quá sợ hãi.

Bây giờ mọi người cũng đã hiểu, muốn sống sót, phải xông qua đám nhện.

Mỗi người đều bắt đầu nắm chặt vũ khí trong tay.

Bắt đầu đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, đứng kề vai với anh.

Đại Kim Nha cũng do dự mãi, cuối cùng cắn răng, dậm chân một cái, cũng đi lên phía trước, đứng kề vai với Hồ Bát Nhất.

Tất cả mọi người đều dàn thành một hàng ngang.

Nghiêm trận chờ đợi nhìn những con nhện mặt người trước mặt.

Những khuôn mặt vốn đang sợ hãi giờ đây dần được thay thế bởi vẻ kiên định.

Ở phía trước, con nhện gần Hồ Bát Nhất nhất, đã nhận ra.

Giống như đã phát ra tín hiệu.

Những con nhện xung quanh cũng lần lượt đứng dậy.

Gầm gừ với đám người Hồ Bát Nhất.

Đại Kim Nha nhìn thấy cảnh này, sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Vương Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, vội vàng đưa tay ra chặn sau lưng ông ta.

Rồi cứng rắn đẩy ông ta về vị trí cũ.

Trên mặt Đại Kim Nha lộ rõ vẻ không tình nguyện.

Có người lùi bước, nhưng trên mặt một số người lại không hề sợ hãi.

"Anh!

Lần này em mang thêm nhiều thuốc nổ là đúng rồi!" Hắn vừa nói vừa lấy ra một quả thuốc nổ từ trong túi, tay kia cầm đuốc.

Mã Đại Đảm lúc này không la mắng Lão tam như trước, lần này không phản đối, lúc này tự nhiên bảo mệnh là quan trọng nhất.

Vương Bàn Tử lúc này, cũng lên tiếng.

"Lão Hồ, lần này có chiêu gì không!" Đối mặt với nhiều nhện như vậy, nói thật, trong lòng cậu ta thật sự có chút sợ hãi.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, mặt anh vẫn bình tĩnh.

"Lần này tôi thật sự hết chiêu rồi." Lời vừa nói ra, nghe vào tai khiến lòng cậu ta hoảng hốt không thôi.

"Đừng đùa chứ!

Cho tôi chút tự tin được không?" "Được chứ, cách duy nhất, là liều mạng với chúng." Lời này không chỉ nói cho Vương Bàn Tử nghe.

Mà là cho tất cả mọi người có mặt.

Mã Đại Đảm nghe xong, liếc nhìn tay Hồ Bát Nhất.

Chỉ có một chiếc đèn pin, một món vũ khí cũng không có.

Muốn dùng ánh sáng làm mù mắt chúng sao.

Thôi được rồi, bây giờ Trương Lân không còn ở đây, sau này phải dựa vào Hồ Bát Nhất để ra ngoài.

Lỡ có chuyện gì, xông vào đám nhện lại có ích gì.

"Lão tứ!

Súng!" Lão tứ nghe lời của lão đại, lập tức rút một khẩu súng từ thắt lưng ra đặt vào tay Mã Đại Đảm.

Rồi hắn đưa lại cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Mã Đại Đảm, không nói gì, hiểu ý.

Sau đó cũng không làm gì nhiều.

Nhận lấy, bất kể quan hệ trước đây thế nào, nhưng bây giờ bảo mệnh là quan trọng nhất.

Chương 103

Sau khi nhận súng, anh lật qua lật lại khẩu súng trong tay.

Không có vấn đề gì, liền mở miệng nói.

“Tất cả nghe cho rõ, giết nhện không phải mục đích, nhất định phải tìm cách xông vào cánh cửa đối diện!” Mỗi người sau khi nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, trên mặt đều lộ ra vẻ liều chết.

Lúc này, mọi người ngửi thấy một mùi, mùi thuốc súng.

Không hề có dấu hiệu gì mà lại ngửi thấy mùi thuốc súng.

Mã Đại Đảm nhìn Lão tam bên cạnh.

Hắn đã châm quả thuốc nổ trong tay.

Vội vàng hỏi: “Mày làm cái gì vậy!” Nghe lời của lão đại xong, hắn nhìn xuống quả thuốc nổ trong tay.

“Ấy, ấy!...” Bộ dạng đó, hắn cũng không biết, đã châm lúc nào.

Nhưng bây giờ đã châm rồi, không thể cứ giữ trong tay.

Hắn ném thẳng quả thuốc nổ trong tay ra ngoài.

“Nổ!” Pằng!

Một tiếng nổ lớn.

Đại diện cho trận chiến giữa đám người Hồ Bát Nhất và những con nhện mặt người khổng lồ đã bắt đầu.

Khói bụi mù mịt.

Một tiếng nổ, đã thu hút tất cả những con nhện lớn.

Chúng bắt đầu di chuyển về phía mấy người họ.

Thấy những con nhện đều đã đến.

Đám người Hồ Bát Nhất không chút do dự, nắm chặt vũ khí trong tay, lao về phía trước.

Miệng mỗi người đều la hét lớn.

Để cổ vũ tinh thần cho nhau.

Trương Xuân chạy ở cuối cùng, đột nhiên đổi hướng, chạy về phía bên trái!

Đại Kim Nha dừng bước nhìn đường đi của Trương Xuân, cũng bắt đầu bắt chước, chạy về một hướng khác.

Hồ Bát Nhất dẫn đầu bằng một cú trượt.

Trực tiếp trượt ra từ bụng chúng.

Trong quá trình trượt, anh đi qua dưới một con nhện lớn.

Hướng vào bụng nó, trực tiếp một phát súng.

Con nhện lớn ngã xuống.

Tuyết Lỵ Dương không hề thua kém nam nhi, tay cầm Kim Cương Tán.

Một mình đối đầu với một con nhện lớn.

Không hề sợ hãi!

Con nhện mặt người lớn, dùng chân nhện tấn công cô.

Bị Tuyết Lỵ Dương dùng Kim Cương Tán đỡ được.

Đẩy chân nhện ra.

Sau đó nhảy lên, hướng vào đầu con nhện lớn đập xuống.

Con nhện mặt người lớn không kịp giãy giụa, trực tiếp bị đánh ngã.

Không đợi nghỉ ngơi một lát.

Bên trái cô lại có một con nhện lớn khác.

Dựa vào xác con nhện mặt người lớn bên cạnh, cô nhảy lên chỗ cao hơn, rồi dùng Kim Cương Tán trong tay, trực tiếp cắm vào đầu con nhện mặt người.

Sức mạnh trực tiếp hạ gục nó.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng xông tới, hướng vào đầu con nhện lớn bắn một phát.

Đầu có cứng đến đâu cũng không chịu nổi đạn!

Bây giờ trong đại điện tiếng súng vang lên tứ phía.

Không ngừng vang vọng âm thanh của sự tàn sát.

Đám người Mã Đại Đảm tụ lại với nhau.

Tay lại có vũ khí, súng ống.

Nhất thời những con nhện lớn không làm gì được họ.

Vương Bàn Tử một tay cầm đèn pin, một tay cầm xẻng công binh.

Hướng về phía một con nhện lớn trước mặt lao tới.

Khi sắp lao đến trước mặt con nhện lớn, cậu ta bị một phiến đá hơi nhô lên làm ngã.

Trực tiếp lao vào dưới bụng nó!

Con nhện lớn này, trực tiếp chọn cách phớt lờ!

Lao về phía một người khác.

Cậu ta làm sao chịu được.

Một người to lớn như vậy đứng ở đây, lại bị phớt lờ.

Bị một con nhện phớt lờ.

“Mẹ kiếp, sao hả, kén ăn à, hôm nay Bàn gia tao phải…” Nói xong lập tức đứng dậy.

Đuổi theo con nhện đó.

Trong đại điện trừ tiếng súng ra, thỉnh thoảng còn có tiếng nổ của thuốc nổ.

Chương 104

Âm thanh của thuốc nổ phát ra từ tay của Lão tam.

Hắn ném thuốc nổ như ném sỏi, hết quả này đến quả khác, không hề dừng lại.

Bây giờ vẻ phấn khích trên mặt Lão tam không hề giảm đi: "Thật sảng khoái!

Sảng khoái!" Thuốc nổ trong tay hắn không ngừng ném ra.

Lần đầu tiên ném thuốc nổ sảng khoái như vậy.

Sự uất ức suốt chặng đường, vào lúc này đều bùng phát ra.

Bây giờ lúc này thuộc hạ của Mã Đại Đảm đã thể hiện sự mạnh mẽ mà suốt chuyến đi này chưa từng thể hiện.

Lão tứ cầm đại đao đối đầu trực diện với một con nhện lớn.

Nhưng thân thủ của hắn không tốt bằng Tuyết Lỵ Dương, chẳng mấy chốc đã bị chân nhện, đè xuống đất.

Thanh đao trong tay hắn liều mạng chống đỡ.

Theo thời gian trôi đi.

Biểu cảm trên mặt hắn dần dần méo mó, dần dần có chút gắng sức.

Cánh tay cũng dần dần bắt đầu cong lại.

Lúc này Lão nhị cầm súng bắn vào đầu con nhện.

Lão tứ đang nằm trên đất, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Đồng tử của hắn dần dần giãn ra.

"Nhị ca, cẩn thận sau lưng!" Nghe tiếng gọi của Lão tứ, hắn vội

vàng quay đầu, quả nhiên có một con nhện lớn đang từ từ tiến lại gần.

Lão nhị không chút do dự, trực tiếp nổ súng.

Còn tên Trương Xuân đi đường vòng kia, đang giơ đuốc, nhẹ nhàng đi.

Hắn đi đến trước một cây cột thì dừng lại.

Dựa vào cột, thở hổn hển.

Tuy không trải qua trận chiến, nhưng trông hắn giống như vừa trải qua một trận sinh tử quyết đấu.

Lúc này có một con nhện đang từ từ bò xuống theo cây cột.

Trương Xuân dường như cũng đã nhận ra.

Từ từ ngẩng đầu lên.

"A!

A!

A!" Một tiếng hét thảm thiết từ miệng hắn vang lên.

Sợ đến mức, hắn vội vàng dùng đuốc trong tay vung vẩy.

Con nhện lớn thấy lửa, nhất thời thật sự không dám xuống.

Con nhện lớn có chút trí tuệ, lúc này đã đổi hướng khác.

Tấn công Trương Xuân.

Hắn hoảng loạn không biết làm gì, bị nó làm ngã.

Cũng chính vì vậy, mà hắn đã tránh được một đòn chí mạng.

Nhưng con nhện lớn không định buông tha.

Nó cứ tiếp tục áp sát.

Trương Xuân thật sự quá nhát gan.

Nhất thời, hắn quên cả đứng dậy.

Khi con nhện lớn sắp chạm vào hắn.

Pằng!

Một tiếng nổ!

Con nhện không còn bất kỳ động tĩnh nào.

"Chạy đi!" Một thuộc hạ của Mã Đại Đảm xông tới, cầm súng hét vào mặt hắn.

Trương Xuân dường như đã bị dọa ngốc, ngồi trên đất mãi không có động tác gì.

Thấy hắn ngồi trên đất không động, tên kia không khỏi có chút tức giận.

"Nhanh lên, không muốn sống nữa à!" Cũng không phải hắn không muốn, chỉ là bây giờ hắn đã sợ đến tè ra quần.

Trương Xuân nhìn đũng quần vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

So sánh ra, Đại Kim Nha dũng cảm hơn nhiều.

Ông ta và Vương Bàn Tử, bây giờ đang đánh túi bụi một con nhện lớn đã chết ngắc.

Cây xẻng công binh trong tay Vương Bàn Tử không ngừng đập vào đầu con nhện đó.

Miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Cho mày coi thường bọn tao này, cho mày coi thường bọn tao này!" Đại Kim Nha bên cạnh, không biết từ đâu bẻ được một cái chân nhện, cũng cầm nó đập liên tục.

Đại Kim Nha dừng tay trước, kéo Vương Bàn Tử bên cạnh nói: "Đi thôi, Bàn gia, đi thôi!

Mau đuổi theo, đừng đánh nữa!" Nhưng Vương Bàn Tử bây giờ dường như, vẫn chưa đánh đủ, cây xẻng công binh trong tay hắn vẫn không ngừng vung vẩy.

Đại Kim Nha phải tốn rất nhiều sức lực, mới kéo được cậu ta đi.

Tình hình bên phía Hồ Bát Nhất cũng không khá hơn chút nào.

Đạn ngày càng ít, mà nhện xung quanh lại ngày càng nhiều.

Đạn trong súng rồi sẽ hết.

Lúc đó súng trong tay không bằng một cục gạch.

Chương 105

Chuyện hết đạn, cuối cùng cũng đã đến.

Phát đạn cuối cùng đã bắn hết, giữ khẩu súng trên tay, Hồ Bát Nhất thật sự không biết dùng để làm gì.

Anh ném thẳng ra ngoài.

Ném vào người con nhện lớn.

Không có chút cảm giác nào.

Con nhện trước mặt chưa giải quyết xong, phía sau lại có một con khác.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, lộn một vòng về phía sau, lộn xuống dưới con nhện lớn, cởi áo ngoài.

Buộc vào một trong những cái chân nhện của nó.

Rồi anh nhảy lên, đá vào người con nhện.

Nhân cơ hội bẻ gãy chân nhện.

Cảm giác đau đớn kích thích con nhện lớn.

Hành động của anh dường như đã chọc giận nó.

Nó dùng những chiếc chân nhện còn lại điên cuồng đâm về phía Hồ Bát Nhất.

Nhưng không trúng.

Theo thời gian trôi đi, thể lực của mọi người dần dần cũng bắt đầu có chút đuối sức.

Biểu hiện rõ nhất là Tuyết Lỵ Dương.

Vì tay cầm Kim Cương Tán, nên hiện tại cô không bị thương

nhiều.

Nhưng, thể lực của cô lại là người tiêu hao nhanh nhất trong đám.

Thân thủ của cô có thể nói là nhất nhì trong nhóm.

Nhưng dù sao cũng là một cô gái.

Vẻ mệt mỏi trên mặt, dần dần tăng lên.

Một con nhện lớn đưa chân nhện ra, đâm về phía Tuyết Lỵ Dương.

Cô lập tức mở Kim Cương Tán ra.

Được mệnh danh là không sợ nước lửa, đỡ được chân nhện, tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng sức mạnh của con nhện lớn không hề nhỏ, Tuyết Lỵ Dương cắn chặt môi, gắng sức chống đỡ.

Nhìn biểu cảm gắng gượng đó có thể thấy cô không chống đỡ được bao lâu.

Đúng lúc này, lại có một con nhện lớn khác xông tới.

Thấy vậy Tuyết Lỵ Dương lập tức cúi xuống.

Liên tiếp mấy vòng xoay người, lợi dụng mép sắc bén của Kim Cương Tán, cắt đứt toàn bộ chân nhện.

Con nhện lớn mất điểm tựa, ngã xuống.

Đè lên Kim Cương Tán của Tuyết Lỵ Dương.

Cô dùng sức đẩy một cái, đẩy con nhện ra ngoài.

Nhưng vừa giải quyết xong một con.

Lại có một con khác, trực tiếp xông thẳng vào mặt.

Tốc độ vô cùng nhanh.

Không kịp né tránh.

Cô trực tiếp đạp chân lên cột, trèo lên, như khinh công tẩu bích.

Cảm thấy đã ở độ cao có thể, cô xoay người một cái, thu Kim Cương Tán lại, mũi nhọn hướng xuống cắm vào đầu con nhện.

Lại gọn gàng sạch sẽ giải quyết xong một con.

Nhưng vẻ mệt mỏi trên mặt lại tăng thêm một phần.

Mã Đại Đảm vốn đang vây thành một đội hình, bây giờ đã bị xé tan hoàn toàn.

Mỗi người tự chiến đấu.

Lúc này súng trong tay Mã Đại Đảm đã hết đạn, hắn trốn trong góc nạp đạn.

Đúng lúc này một con nhện lớn xông tới.

Nhưng đạn trong tay hắn vẫn chưa nạp xong.

Mã Đại Đảm lập tức lộn về phía sau.

Những đòn tấn công của con nhện lớn đều trượt.

Hắn cũng nhân cơ hội này nạp đạn xong.

Một phát súng bắn trúng đầu con nhện lớn.

Thuốc nổ trong tay Lão tam vẫn đang ném.

Thuốc nổ trong tay hắn dường như ném không hết.

Không hề dừng lại!

Lão tam lại châm một quả thuốc nổ, ném thẳng ra ngoài, miệng thỉnh thoảng nói một câu thật sảng khoái.

Nhất thời không có con nhện nào dám lại gần.

Ở không xa Lão tam, Lão nhị và Lão tứ đang điên cuồng chạy trốn.

Phía sau hai người là một con nhện lớn.

Lúc này tốc độ chạy của họ, không còn nhanh như lúc đầu, đã chậm lại.

Sức lực của họ đang dần bị tiêu hao.

Lão nhị ở phía sau bị con nhện lớn đuổi kịp.

Chương 106

Trực tiếp bị chân nhện đâm xuyên.

Lão tứ quay đầu nhìn thấy cảnh này, đầu óc trong chốc lát trống rỗng.

“Nhị ca!” Hắn hét lên một cách đau đớn.

Giơ thanh đại đao trong tay lên, xông về phía Lão nhị, muốn cứu hắn xuống.

Lão nhị biết bây giờ đã không còn cứu được.

Không còn giá trị gì để cứu nữa.

“Chạy!

Chạy!” Nghe lời của Lão nhị, trên mặt hắn tràn đầy sự không cam tâm.

Nhưng bây giờ nếu không đi, lát nữa đám nhện lớn đó tụ tập lại, sự hy sinh của nhị ca sẽ trở nên vô ích.

Cuối cùng hắn cắn răng, nén lệ, chạy đi.

Lão nhị bị chân nhện đâm xuyên, bây giờ dùng hết sức lực toàn thân, đặt khẩu súng lên cổ mình.

“Mã Đại Đảm, tao không sợ chết!” Pằng!

Cứ như vậy trước khi chết, hắn đã mang theo một con nhện lớn.

Lúc này Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã toàn thân tả tơi, khắp người là vết thương.

Hai người dìu nhau.

Trước mặt họ lại xuất hiện một con nhện lớn.

Đại Kim Nha vội vàng kéo tay Vương Bàn Tử.

“Bàn gia!

Thôi, thôi, bỏ đi!” Nhưng Vương Bàn Tử hất tay ra, giơ cây xẻng công binh trong tay lên đối đầu trực diện với con nhện lớn.

Chưa đánh được hai hiệp, đã bị chân nhện quét bay ra ngoài.

Sau đó con nhện đuổi đến trước mặt Vương Bàn Tử, giơ chân nhện lên, đâm xuống.

Cậu ta lộn một vòng, trên đất để lại một cái lỗ.

Đại Kim Nha ở bên cạnh nhìn, vô cùng lo lắng, lúc này nhìn trái nhìn phải.

Thật sự không tìm được thứ gì có thể tấn công.

Lúc này Vương Bàn Tử bị con nhện lớn đuổi đánh.

Chân nhện đó trực tiếp đâm xuống dưới.

Dọa cậu ta đến miệng cũng biến dạng.

Đại Kim Nha thấy Vương Bàn Tử bị đuổi suýt mất mạng.

Đột nhiên nghĩ ra một ý.

Đặt đuốc xuống đất, cởi áo ngoài ra!

Cuộn thành một cục, dùng lửa châm.

Ném vào người con nhện đó.

Lửa đốt cháy lớp lông trên người nó, trong nháy mắt toàn bộ đều bốc cháy.

“Thằng khốn, để ông sưởi ấm cho mày!” Giải quyết xong một con, cũng không giúp giảm bớt được bao nhiêu áp lực cho cục diện toàn trường.

Bây giờ cả đại điện đều đã rơi vào tình thế khổ chiến.

Mã Đại Đảm dựa vào khẩu súng trong tay, đánh những con nhện xung quanh nhất thời, không có cách nào lại gần.

Nhân lúc xung quanh tạm thời không có nhện, hắn và một thuộc hạ vội vàng nạp đạn.

Mã Đại Đảm không để ý, bây giờ trên đỉnh đầu hắn có một con nhện đang âm thầm tiếp cận.

Mã Đại Đảm chưa kịp phản ứng, nhưng gã thủ hạ bên cạnh đã thấy.

Hắn bước một bước dài, vội vàng lao tới.

"Đại ca!" Hắn đẩy mạnh Mã Đại Đảm ra.

Con nhện to như chiếc xe nhỏ không hề dừng lại vì đổi người.

Cái chân sắc bén của nó đâm xuyên qua lồng ngực gã thủ hạ, nhẹ nhàng như đâm thủng một tờ giấy.

Mới nãy nghe tiếng "đại ca", Mã Đại Đảm đã biết có chuyện chẳng lành.

Bị đẩy ngã xuống đất, hắn quay đầu lại thì thấy cảnh thủ hạ của mình bị đâm xuyên.

Lại một người anh em nữa ra đi ngay trước mắt hắn, mà hắn chẳng làm được gì.

Hắn giận dữ chĩa súng bắn về phía con nhện khổng lồ, nhưng cơn phẫn nộ khiến hắn không thể nhắm chuẩn.

Viên đạn không trúng chỗ hiểm, con nhện đã trốn thoát.

Mã Đại Đảm lay người bên cạnh gọi: "Lão Lục!

Lão Lục!

Lão Lục!" Nhưng Lão Lục lúc này thính giác đã mất dần, đang từng bước rời khỏi thế giới này.

Đôi mắt cũng dần mất đi sự sống, chỉ thấy miệng Mã Đại Đảm không ngừng mấp máy, nhưng không biết đang nói gì.

Biết thời gian không còn nhiều, Lão Lục nói với Mã Đại Đảm: "Tôi chết rồi, kiếp sau tôi vẫn làm huynh đệ với anh!

Cầm lấy đạn mau chạy đi!" Đó là những lời cuối cùng.

Hắn ra đi mà mắt vẫn mở trừng trừng.

Mã Đại Đảm ngẩng đầu, cố nén để nước mắt không trào ra.

Bao nhiêu huynh đệ, từng người một chết ngay trước mắt hắn, mà hắn không làm được gì cả.

Hắn bắt đầu hối hận vì đã quyết định xuống ngôi mộ này.

Nếu lúc đó không xuống, có lẽ đã không rơi vào tình cảnh hôm nay, những người anh em này cũng sẽ không phải chết.

Chương 107

Thực ra chỉ cần kiếm miếng cơm qua ngày, sống cho qua bữa cũng không tệ.

Hắn từ từ đặt thi thể Lão Lục xuống, cầm lấy số đạn còn lại, bắt đầu xông về phía Minh Điện.

Lúc này, Hồ Bát Nhất vừa giải quyết xong một con nhện, liền gân cổ hét lớn với mọi người: "Mau vào Minh Điện!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, lúc này không một ai phản đối, ai cũng muốn sống sót thoát ra ngoài.

Mọi người bắt đầu tiến về phía cái gọi là Minh Điện.

Nhưng làm sao có thể vào dễ dàng như vậy.

Lũ nhện khổng lồ lại chặn mất đường tiến, phong tỏa chặt chẽ!

Bây giờ thì hoàn toàn không còn đường lui.

Mấy người còn lại bị bầy nhện đông như kiến vây kín không một kẽ hở, khiến cho ai nấy đều dâng lên một tia tuyệt vọng.

Đã có bao nhiêu người bỏ mạng mà ngay cả đến cái gọi là Minh Điện cũng không vào được.

Giống như một trận chiến không có bất kỳ hy vọng nào, một trận chiến không có kết quả.

Vẻ mặt ai cũng mệt mỏi đến cực điểm.

Vương Bàn Tử lúc này đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, xem ra chúng ta phải chết cùng nhau rồi!" Vẻ mặt cậu ta lúc này lộ ra một sự bi tráng.

Không chỉ cậu ta, bây giờ ai nấy cũng đều lộ vẻ tuyệt vọng.

“Ca!

Em sẽ cho nổ một con đường, mọi người mau đi đi!” Lão Tam đột nhiên hét lớn.

Mã Đại Đảm quay đầu nhìn, thấy Lão Tam đang cầm trong tay một khối thuốc nổ, dường như muốn xả thân vì nghĩa.

“Làm gì vậy!

Mau bỏ xuống.” Thấy vẻ mặt quyết tâm đi vào chỗ chết của hắn, Mã Đại Đảm lập tức hoảng sợ.

Dưới trướng chỉ còn lại hai anh em, hắn không dám để họ mạo hiểm nữa.

“Lão Tam, mau bỏ xuống, chưa đến lúc đó đâu, để tôi hỏi Hồ Bát Nhất xem.” Lời của Mã Đại Đảm khiến ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Hồ Bát Nhất, hy vọng anh có thể đưa ra một phương án nào đó để thoát ra ngoài.

Nhưng Hồ Bát Nhất mãi vẫn không lên tiếng.

Không cần nói một lời, mọi người đều hiểu.

Lòng ai nấy đều chùng xuống đáy vực.

“Xin lỗi mọi người!

Tôi không thể đưa mọi người ra ngoài được.” Hồ Bát Nhất nói bằng giọng vô cùng đau đớn, dường như đã biết trước kết cục cuối cùng.

“Lão Hồ, nói gì vậy, đây là chúng tôi tự nguyện, không liên quan đến cậu!” Vương Bàn Tử nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng, để anh không phải mang quá nhiều cảm giác tội lỗi vào giờ phút cuối cùng.

Bây giờ không một ai trong số những người còn sống trách cứ Hồ Bát Nhất.

Mọi người ở đây đều tin tưởng anh mới đi đến đây.

Lũ nhện khổng lồ dần dần áp sát.

Đạn trong tay Mã Đại Đảm vơi đi từng viên một, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Bỗng nhiên, một sợi tơ nhện quấn lấy cánh tay Tuyết Lỵ Dương.

Cô bị kéo đi trong chớp mắt, trực tiếp bị lôi vào giữa bầy nhện.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng thét rồi bóng người đã biến mất.

Đến khi họ phản ứng lại, người đã không còn nữa.

"Tuyết Lỵ Dương!" Vương Bàn Tử thấy người đột nhiên biến mất, lòng nóng như lửa đốt, cầm xẻng công binh định xông vào bầy nhện, nhưng bị Đại Kim Nha bên cạnh cản lại.

"Bàn gia, ngài không thể đi bừa được, Trương tiểu ca và Tuyết Lỵ Dương mất rồi, nếu ngài cũng mất nữa thì chúng ta thật sự không còn cách nào thoát ra đâu." Đại Kim Nha lúc này sống chết cũng không buông tay, chỉ sợ vừa buông ra là Vương Bàn Tử sẽ lao vào.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng đỏ hoe mắt, trừng trừng nhìn bầy nhện trước mặt.

Lồng ngực phập phồng dữ dội, nắm đấm siết chặt, nhưng anh bình tĩnh hơn Vương Bàn Tử rất nhiều.

Lúc này, mấy người họ vây thành một vòng tròn, lưng tựa lưng, hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau.

Chỉ có như vậy, trong lòng mới có chút cảm giác an toàn, không đến nỗi có người bị mất tích mà không hay biết.

Một con nhện trước mặt gầm lên một tiếng, rồi bắt đầu tấn công họ.

Mấy người liều mạng vung vẩy vũ khí trong tay, ngoan cường chống cự.

Nhưng trước bầy nhện đông đúc, sự chống cự của họ trông thật nực cười.

Súng và thuốc nổ trong tay Lão Tam và Mã Đại Đảm không ngừng khai hỏa, cũng giúp cho áp lực tấn công một bên vơi đi phần nào.

Những người khác đều dùng vũ khí cận chiến, dựa vào sức lực để chiến đấu!

Nhện xung quanh dường như vô cùng vô tận, hết lớp này đến lớp khác, liên tục xuất hiện.

Lúc này, vẻ mặt ai cũng mệt mỏi rã rời, chỉ có Lão Tam là đang hưng phấn tột độ.

"A!

A!

Tao nổ chết chúng mày, tao nổ!" Mã Đại Đảm bây giờ chỉ còn lại ba người, bao gồm cả hắn.

Lúc xuống đây là một đoàn người đông đảo, giờ đến cả quan tài thật sự còn chưa thấy mà đã tổn thất gần hết.

Mã Đại Đảm hối hận vô cùng.

Bên phía Hồ Bát Nhất cũng chẳng khá hơn.

Tuyết Lỵ Dương và Trương Lân không còn ở đây đã là một đả kích không nhỏ đối với họ.

Từ trước đến nay chưa từng xảy ra tình huống như vậy.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ít nhiều đều bị thương.

Đại Kim Nha không có vết thương nào, chỉ trông vô cùng nhếch

nhác.

Sáu người chống cự ngày càng vất vả, vết thương trên người cũng ngày một nhiều.

Đạn trong tay Mã Đại Đảm giờ cũng chẳng còn bao nhiêu.

Chương 108

Lão Tam thấy trong tay mình cũng chỉ còn lại ba quả thuốc nổ.

Dù đầu óc có ngu ngốc đến đâu, hắn cũng biết bây giờ thật sự đã đến đường cùng.

Nếu không làm gì đó, tất cả đều sẽ bỏ mạng ở đây.

Hắn quay đầu nhìn đại ca của mình, nhíu mày, dường như đã hạ một quyết tâm lớn lao.

Hắn quay lại nói với Mã Đại Đảm: "Ca!

Bây giờ anh còn mấy viên đạn?" "10 viên!" Mã Đại Đảm không nghe ra sự thay đổi trong giọng nói của hắn, cũng không để ý nhiều, trả lời thẳng thừng.

Lão Tam biết được liền gật đầu, thở dài một hơi nặng nề nói: "Ca!

Tiếp theo em sẽ mở đường!

Mọi người theo sát nhé!" Mã Đại Đảm nghe vậy nhất thời không phản ứng kịp, đã thấy Lão Tam cầm thuốc nổ xông ra ngoài.

"Ca!

Mau theo sau, em mở đường phía trước, mọi người theo sau, nhanh, đến được Minh Điện là thắng lợi." Mã Đại Đảm thấy Lão Tam xông ra, do dự hai giây rồi cũng theo sau.

Những người khác thấy vậy cũng bám theo sau Mã Đại Đảm.

Mọi người đều biết, Lão Tam bây giờ đang dùng mạng sống của mình để mở đường.

Chỉ cần hơi bất cẩn một chút, hắn sẽ bị lũ nhện phía trước kéo đi.

Nếu không theo kịp, chẳng phải là đang lãng phí mạng sống của Lão Tam sao? *Đoàng!* Sau một tiếng nổ lớn, mấy con nhện phía trước đều bị nổ bay ra xa, tạo ra một khoảng đất trống lớn.

Mọi người thấy vậy, liền dốc toàn lực chạy, không lãng phí một giây nào!

Nhưng chẳng được bao lâu, lũ nhện khổng lồ lại bắt đầu dần dần vây lại. *Đoàng!* Tiếng nổ lớn thứ hai vang lên, một lần nữa dọn sạch khu vực xung quanh.

Hồ Bát Nhất, Mã Đại Đảm và mấy người còn lại lại một lần nữa xông vào khu vực trống.

Bây giờ, lối vào Minh Điện đã ở ngay trước mắt.

Chỉ cần vào đó là an toàn.

Vẻ mặt ai nấy đều lộ ra niềm vui!

Cuối cùng cũng có hy vọng sống sót.

Lão Tam đang chuẩn bị châm quả thuốc nổ cuối cùng.

Bất ngờ một cái chân nhện từ trên trời giáng xuống, đâm xuyên qua lồng ngực hắn!

"Lão Tam!" Mã Đại Đảm lúc này hét lên một tiếng xé lòng.

Lão Tam tuy có hơi ngốc nghếch, nhưng lại hết mực trung thành, sắp kết thúc cuộc đời ngay trước mắt hắn.

Không còn khả năng sống sót nữa rồi.

Lão Tam cố gắng nặn ra một nụ cười: "Ca!

Kiếp sau lại làm huynh đệ của anh!" Lời của Lão Tam vừa dứt, hắn dùng hết chút sức lực cuối cùng, châm ngòi thuốc nổ. *Đoàng!* Sau tiếng nổ lớn, một màn mưa máu đỏ rực trút xuống, kích thích

nhãn cầu của mỗi người.

Giống như một cây búa tạ, nện mạnh vào lòng từng người, để lại một chấn động sâu sắc.

Nhưng không có nhiều thời gian để họ tiêu hóa cú sốc đó.

Con đường đổi bằng mạng sống của Lão Tam chỉ có hiệu lực trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Nếu mọi người không đi ngay, đó chính là lãng phí thời gian, lãng phí sinh mạng.

Bây giờ không thể quản nhiều như vậy nữa, thoát ra ngoài trước là quan trọng nhất.

Nhưng chưa đi được hai bước, từ trên đỉnh lại có rất nhiều nhện rơi xuống, một lần nữa phong tỏa con đường của họ.

Lòng mọi người lạnh ngắt.

Lại một lần nữa rơi vào thế bí, trong tay không còn thuốc nổ, không còn đạn, chỉ có vũ khí cận chiến.

Không có bất kỳ khả năng nào để phá vỡ vòng vây.

Lúc này, Đại Kim Nha lên tiếng trước, giống như lời trăng trối cuối cùng.

"Hai vị gia!

Bây giờ chúng ta cũng không ra được nữa rồi, hôm nay, tôi nói rõ luôn, Đại Kim Nha tôi kiếp này gặp được hai vị là vinh hạnh của tôi!

Có thể chết cùng hai vị, tôi cũng không hối tiếc." Vương Bàn Tử nghe xong, một tay choàng qua vai ông ta: "Kim gia, quả nhiên tôi không nhìn lầm ông." Vẻ mặt cậu ta tỏ ra vô cùng thoải mái, dường như lúc này không phải đang bị bầy nhện bao vây, mà đang ngồi trên bàn rượu, uống rượu tán gẫu.

Hồ Bát Nhất nhìn hai người họ lúc này cũng mỉm cười.

Dường như đối mặt với cái chết cũng không phải là chuyện gì đáng sợ.

Anh em của Mã Đại Đảm đều đã chết hết.

Câu nói "kiếp sau làm huynh đệ" như một cú búa tạ giáng mạnh vào tim hắn.

Ngay cả Lão Tứ giỏi nhất cũng không thể tập hợp lại, một mình bị bầy nhện vây chặt, cuối cùng chỉ để lại tiếng hét thê lương nhất vang vọng trong đại điện.

Bây giờ bên cạnh hắn chỉ còn lại Trương Xuân, một người cũng vừa mới gia nhập.

Một việc cũng chưa làm thành, ngay cả một tiếng "lão đại" cũng chưa gọi.

Vẻ mặt Mã Đại Đảm lúc này tro tàn như xác chết.

Anh em dưới trướng hắn đều chết sạch, bây giờ sắp đến lượt hắn.

Vẻ mặt Trương Xuân cũng chẳng khá hơn!

Nghĩ đến việc mình chưa có vợ, hắn đặc biệt đau khổ.

Lần này theo mọi người đi kiếm ít tiền cưới vợ, ai ngờ mạng cũng sắp bỏ lại đây.

Hắn cứ thế khóc không thành tiếng, miệng không khép lại được.

Lũ nhện xung quanh bắt đầu di chuyển về phía họ, giơ chân nhện lên định đâm xuống.

Chương 109

Mấy người lúc này nhắm chặt hai mắt, chờ đợi cái chết giáng xuống.

Nhưng, qua một lúc lâu, lũ nhện vẫn trì trệ không có động tĩnh.

Cảm giác đau đớn đó cũng mãi không đến.

Họ từ từ mở mắt, phát hiện lũ nhện trước mặt bắt đầu quay về một hướng khác, không còn đối diện với họ nữa.

Tất cả đều đang hướng về một phía khác, miệng thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm gừ giận dữ!

Hồ Bát Nhất tinh ý phát hiện ra chân của những con nhện này đang run rẩy!

Rất nhỏ, nhưng anh đã phát hiện ra.

Điều đó cho thấy bầy nhện đang sợ hãi.

"Lão Hồ, lũ nhện này gặp phải tổ tông của chúng rồi à, mà này, cậu có cảm thấy đột nhiên trở nên hơi lạnh không?" Vương Bàn Tử khẽ nói bên cạnh.

Mới nãy anh chỉ chú ý đến chân của lũ nhện, không để ý đến sự thay đổi nhiệt độ xung quanh.

Bị cậu ta nhắc, anh cẩn thận cảm nhận, hình như thật sự đã lạnh đi không ít.

Tiếng nói của ba người Hồ Bát Nhất cũng khiến Mã Đại Đảm dần dần mở mắt.

"Chưa chết!" Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao thì sống dở còn hơn chết hẳn.

Hắn cũng đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

"Lũ nhện này sao vậy?" "Tôi nào biết!" Lúc này họ cũng không dám động đậy, sợ kinh động đến lũ nhện bên cạnh, rồi chúng sẽ có một bữa đại tiệc mà họ không được thưởng thức.

Trương Xuân cũng mở mắt, nhưng chọn cách co rúm lại tại chỗ không động đậy!

Cứ ngoan ngoãn ở yên, như vậy sẽ khiến lòng hắn cảm thấy yên ổn hơn một chút.

Bốn người phía trước, nghển cổ ra xem, rốt cuộc là sự tồn tại mạnh mẽ đến mức nào có thể trấn áp được nhiều nhện như vậy.

Những con nhện này thậm chí có chút sợ hãi, bắt đầu hơi lùi lại.

Bốn người mắt trợn tròn, những kẻ vừa nãy còn truy đuổi họ chạy khắp đại điện, giờ lại lùi bước.

Điều này càng khiến họ tò mò, rốt cuộc thứ lợi hại gì đang ở phía trước.

Nhưng lúc này trong lòng họ không hề có chút vui mừng nào.

Một kẻ có thể khiến lũ nhện lùi bước, chắc chắn họ không thể chống lại được.

Ngôi mộ cổ này thật sự không nên vào, không phải là thứ mà mấy Mạc Kim Giáo Úy vừa mới có Mô Kim Phù như họ có thể đối phó.

Trong lòng Hồ Bát Nhất bất giác nghĩ đến Trương Lân.

Nếu cậu ta ở đây, có lẽ tình thế đã khác, có thể cũng sẽ không có ai hy sinh.

Nghĩ đến Trương Lân, lòng anh tràn ngập cảm giác tội lỗi, giá như

lúc đó mình nhảy xuống, có lẽ đã không xảy ra tình huống như vậy.

Hồ Bát Nhất liên tục lắc đầu thở dài, bị Vương Bàn Tử phát hiện.

Thực ra cậu ta cũng biết Hồ Bát Nhất đang lo lắng vì điều gì, chắc chắn là vì chuyện của Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương.

Chỉ có hai người họ mới là đả kích lớn nhất đối với Hồ Bát Nhất!

Vương Bàn Tử giơ bàn tay to dày của mình, vỗ lên vai anh.

"Lão Hồ, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cậu, cậu cũng đừng tự trách mình!" "Nếu cậu cảm thấy buồn, tôi đây, có lồng ngực vững chắc, dựa vào mà khóc một trận cho đã!" Vương Bàn Tử vỗ vỗ ngực mình nói, vẻ mặt đầy nghĩa khí.

Nhưng làm ra vẻ mặt đó, trông lại có chút bỉ ổi!

Bị Vương Bàn Tử làm cho một trận như vậy, trong lòng Hồ Bát Nhất quả thực cũng khá hơn một chút, nhưng tâm trạng vẫn rất nặng nề.

Hiện tại tuy không bị lũ nhện tấn công, nhưng ai cũng không thể đảm bảo tình trạng này sẽ kéo dài.

Đúng lúc này, bầy nhện phía trước có động tĩnh, dường như đang đánh nhau, đánh rất kịch liệt.

Lũ nhện bắt đầu đổ dồn về phía trước, hoàn toàn không để ý đến năm người họ, dường như đã bị xem nhẹ.

Như vậy, lũ nhện xung quanh họ đều tản ra.

Minh Điện gần trong gang tấc lại xuất hiện, hy vọng sống sót lại hiện ra trước mắt.

Năm người vội vàng bước lên bậc thềm của Minh Điện, cuối cùng đứng ở vị trí cao nhất.

Nhìn xuống, cuối cùng họ cũng thấy rõ thứ khiến bầy nhện kinh sợ rốt cuộc là gì.

Thứ đó đặc biệt nằm ngoài dự đoán của họ.

Một người, người này trông rất quen mắt, phía sau anh ta còn có một người phụ nữ, cũng đặc biệt quen mắt.

"Hồ gia!

Người đó không phải là Trương tiểu ca sao!

Không phải đã rơi xuống vực sâu vạn trượng rồi à?" "A!

Lão Hồ, lúc đó cậu ấy nhảy xuống, không phải chúng ta không thấy sao, sao giờ lại ở đây, trên người còn có ánh sáng xanh, sao lại đáng sợ như vậy?" Nghe giọng điệu không thể tin nổi của hai người, Hồ Bát Nhất lúc này cũng nhíu mày, cũng không dễ phán đoán.

Có một điểm có thể chắc chắn, người đứng sau anh ta là Tuyết Lỵ Dương.

Cái ô kim cương đó cô ấy chưa thu lại, liếc mắt là nhận ra, trong số những người xuống mộ, người dùng ô chỉ có Tuyết Lỵ Dương.

Mấy người họ không vội vào Minh Điện, muốn xem cho kỹ, người đó rốt cuộc là ai, có bản lĩnh gì mà có thể khiến bầy nhện lùi bước, có bản lĩnh mạnh đến mức nào mà có thể cứu Tuyết Lỵ Dương từ miệng của vô số con nhện.

Họ đang đoán già đoán non người đó sẽ là ai!

Thực ra, người đứng đối diện chính là Trương Lân.

Lúc đó, anh nhận nhiệm vụ, từ trên bậc thềm đầy những khối thịt nát nhảy xuống, nhưng không rơi xuống bậc thềm mà rơi vào một pháp trận.

Bên trong chính là Nữ Khôi mà hệ thống đã nói.

Trước đó Vương Bàn Tử nghe thấy âm thanh đó và cảm giác trên vai chính là do Nữ Khôi gây ra.

Sau khi Vương Bàn Tử nghe thấy âm thanh quay đầu lại, nó định nhân cơ hội nhập vào người.

Nhưng trên người Vương Bàn Tử có một luồng khí đặc biệt khắc chế nó, khiến nó mãi không thể nhập vào được.

Luồng khí đó chính là máu Kỳ Lân, có tác dụng áp chế tất cả những thứ âm u tà ác trên đời.

Chương 110

Trước đó khi ở trong hồ cá ăn thịt người cứu Vương Bàn Tử, anh đã rạch tay lấy máu mở đường, trên người Vương Bàn Tử đã dính một ít.

Thấy không thể nhập vào người, nó liền rút lui.

Thứ này không biết đã tồn tại bao lâu, đã sinh ra trí tuệ.

Nữ Khôi nhận ra Trương Lân không dễ đối phó như lúc trêu chọc Vương Bàn Tử, liền quay đầu bỏ chạy.

Trong mắt Trương Lân, Nữ Khôi chính là tiến độ phẫn diễn, nên anh đuổi theo khắp nơi.

Đó cũng là lúc Hồ Bát Nhất mấy người xuống, không thấy Trương Lân, tưởng anh đã rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Mất không ít công sức mới bắt được nó.

Nữ Khôi không ngừng giãy giụa, cầu xin Trương Lân tha cho, nhưng Trương Lân sao có thể đồng ý.

Loại quỷ vật hại người này, Trương Lân không nói một lời thừa, trực tiếp đánh cho hồn bay phách tán.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng nổ.

Không cần đoán cũng biết là ai, trong cả đội ngũ chỉ có một người biết dùng thuốc nổ!

Anh đi theo tiếng nổ để tìm, âm thanh vẫn không ngừng vang lên.

Chẳng mấy chốc đã tìm thấy ngọn nguồn.

Vừa đến nơi đã thấy Tuyết Lỵ Dương bị hất bay ra.

Trương Lân tung người nhảy lên, đỡ lấy Tuyết Lỵ Dương, xé bỏ tơ nhện trên người cô.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đang nhắm chặt hai mắt.

Khi bị kéo đi, cô đã nghĩ mình chắc chắn không qua khỏi, nên dứt khoát nhắm mắt chờ chết.

Nhưng thứ cô chờ đợi không phải cái chết, mà là Trương Lân!

Khi mở mắt ra và nhìn thấy anh lần nữa, nước mắt cô không kìm được mà tuôn rơi.

Người đàn ông này không chết, anh đã trở về.

Người mà cô luôn nhung nhớ, bây giờ vẫn sống khỏe mạnh, thật tốt quá rồi.

Cô che miệng, cố gắng kìm nén cảm xúc.

Nhưng lúc này cô giống như một đứa trẻ, hoàn toàn không thể kìm nén được tâm trạng này, không thể nhịn được nữa.

Trái tim vốn đã nguội lạnh, giờ đây lại bừng lên niềm vui sướng.

Cô không biết vì sao mình lại tin tưởng người đàn ông này đến vậy.

Có những người vừa xuất hiện đã khiến người khác tin cậy, không cần lý do.

Trương Lân chính là người như vậy.

Chỉ vì sự xuất hiện của anh, sự bất an trong lòng cô mới tan biến không còn dấu vết!

Trương Lân đặt Tuyết Lỵ Dương trong tay xuống, nhìn về phía bầy nhện đông đúc phía trước, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Hồ Bát Nhất và những người khác.

Anh định hỏi Tuyết Lỵ Dương, nhưng nhìn vẻ mặt lúc này của cô, dường như đã bị dọa đến ngây người.

Không đợi Trương Lân có bất kỳ biểu hiện nào, đã có một con nhện khổng lồ nhắm vào anh, gầm nhẹ rồi tấn công.

Trương Lân không vội không hoảng, rút cây Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, đặt ngang trước người, xông vào trận chiến với lũ nhện khổng lồ.

Mỗi một động tác đều không chút dây dưa, sạch sẽ gọn gàng.

Lũ nhện trước mặt anh tỏ ra vô cùng vụng về, không theo kịp bước chân của Trương Lân.

Những đòn tấn công của chúng gần như vô hiệu, không có đòn nào trúng vào người anh, tất cả đều bị né tránh một cách hoàn hảo.

Trương Lân hoàn toàn ung dung tự tại.

Mấy con nhện khổng lồ, chỉ trong vài chiêu đã chết, lần lượt ngã xuống đất.

Sau đó, lại có mấy con nhện khổng lồ khác quay người, xông về phía Trương Lân.

Kết quả cuối cùng vẫn như cũ.

Tuy không gây ra được thương tổn gì cho anh, nhưng chúng cứ tấn công không ngừng, không biết phải đánh đến bao giờ.

Anh lùi lại hai bước, thu lại cây Hắc Kim Cổ Đao, giơ tay trái ra, nhắm mắt lại, miệng niệm những câu chú cổ xưa khó hiểu.

Sau đó, toàn thân anh bắt đầu tỏa ra ánh sáng xanh.

Trên lòng bàn tay trái, ánh sáng xanh rõ rệt nhất, dần dần hình thành một hình dạng vuông vức.

Những con nhện khổng lồ vốn định tấn công, lúc này dừng lại, không dám tiến lên, chỉ ở bên cạnh gầm gừ.

Không chỉ những con nhện khổng lồ, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng cảm nhận được một luồng khí vô cùng khác thường từ phía trước.

Trương Lân lúc này dường như đã biến thành một người khác.

Từ trên người anh không cảm nhận được bất kỳ hơi thở của người sống nào.

Nhiệt độ xung quanh lúc này đang dần dần hạ xuống, trở nên âm u lạnh lẽo.

Ánh sáng trên tay anh lúc này cũng đã cơ bản thành hình, một cái tỳ ấn.

Họa tiết điêu khắc trên tỳ ấn vô cùng phức tạp, hình dạng chính có mấy con ác quỷ nổi bật nhất, những phần còn lại có vảy và hình dạng của một loài cá rồng không rõ.

Toàn bộ tỳ ấn đều tỏa ra ánh sáng xanh quỷ dị!

Lúc này anh cũng từ từ mở mắt, dùng giọng nói lạnh lẽo như từ địa ngục vang lên: "Quỷ tỳ đã tụ!

Âm binh ở đâu?" Lời anh vừa dứt, lập tức âm phong nổi lên bốn phía, những luồng âm phong này chỉ xoay quanh bên cạnh anh.

Lúc này, lũ nhện khổng lồ dường như cảm nhận được điều gì đó, chân của chúng bắt đầu run rẩy!

Như thể gặp phải chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Tiếng gầm gừ ngày càng dồn dập.

Chẳng bao lâu, từng tiếng hô hùng hậu vang lên: "Có!" "Có!" "Có!" ".....!" Mỗi một tiếng hô hùng hậu vang lên, đều có một người

trong trạng thái hư ảo xuất hiện sau lưng Trương Lân.

Những người này đều mặc chiến giáp, tay cầm trường thương.

Tuy không có thực thể, nhưng ngũ quan trên mặt các âm binh đều có thể nhìn rõ.

Chương 111

Giống như Trương Lân, họ đều không có biểu cảm.

Chỉ là sự lạnh lẽo của những âm binh này không phải là sự lạnh lùng thoát tục như của Trương Lân, mà là sự lạnh lẽo của giết chóc.

Mỗi người đều ngẩng cao đầu ưỡn ngực đứng đó, như thể đang chờ đợi sự duyệt binh của quân chủ!

Khi âm binh ngưng tụ đến người thứ 30, thì không tiếp tục tăng lên nữa.

Ba mươi âm binh đứng thành một đội hình vuông, cung kính đứng sau lưng Trương Lân.

Bây giờ Trương Lân là cấp trên của họ, lúc này họ chỉ nghe lệnh của người cầm Quỷ tỳ.

Dù Diêm Vương có đến đây cũng vô dụng.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn ngây người.

Cô lớn lên ở nước ngoài, làm sao từng thấy cảnh tượng như vậy.

Những âm binh trước mặt thực sự quá có sức ảnh hưởng thị giác.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng luồng khí âm lãnh từ địa ngục trên người những âm binh này, một cảm giác mà từ khi sinh ra cô chưa từng trải qua.

Trương Lân lúc này tay cầm Quỷ tỳ, giống như Diêm Vương giáng thế, uy nghiêm không thể xâm phạm!

Bầy nhện bắt đầu từ từ lùi lại.

Bây giờ những con nhện này đã nản lòng, chân của chúng bắt đầu bất giác lùi lại.

Đó là nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn, giống như gặp phải chúa tể tối cao, không dấy lên một chút ý định phản kháng nào.

"Sát!" Giọng Trương Lân băng lãnh không cho phép nghi ngờ, giống như tai ương không thể kháng cự từ vực thẳm Cửu U.

Các âm binh sau lưng nghe lệnh, hóa thành từng luồng khói xanh xông vào bầy nhện, giống như sói vào bầy cừu, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Xuất phát từ nỗi sợ hãi cái chết, những con nhện khổng lồ quyết định phản kháng, dùng bản năng sinh tồn để chống cự.

Trương Lân nhìn thấy Hồ Bát Nhất và mấy người ở lối vào Minh Điện đối diện.

Tuyết Lỵ Dương sau lưng anh cũng nhìn thấy, quyết định hội hợp với họ.

Anh bước về phía trước, quay đầu nhìn Tuyết Lỵ Dương, thấy vẻ do dự của cô.

Lúc này, hai người vừa hay nhìn nhau.

Trương Lân gật đầu với cô, ý bảo không sao, có thể đi.

Tuyết Lỵ Dương cũng hiểu ý anh, đi theo sau lưng.

Ba mươi âm binh hóa thành ba mươi luồng khói xanh, bây giờ đang vây quanh hai người, bảo vệ họ chu toàn.

Lũ nhện khổng lồ hoàn toàn không có cách nào tiếp cận.

Mỗi khi một luồng khói xanh xuyên qua một con nhện, sẽ có một con ngã xuống.

Lúc này, xung quanh Trương Lân dường như đã trở thành cấm địa.

Nơi anh đi qua, thây chất đầy đồng!

Không một con nhện nào có thể sống sót.

Mấy người ở lối vào Minh Điện, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đều tràn ngập sự chấn động.

Cảnh tượng như vậy thực sự không thể tưởng tượng nổi, vượt qua mọi nhận thức thông thường.

Họ ở đây đã tổn thất bao nhiêu người, mới sống sót được mấy người.

Còn người này thì như không có chuyện gì xảy ra.

Thực sự quá đáng sợ!

Khi người đó đến gần, họ phát hiện ra đó là Trương Lân.

Điều này còn gây chấn động hơn cả cảnh tượng vừa rồi.

"Kim gia, mau tát tôi một cái!

Chắc chắn không phải thật, mau tát tôi một cái!" Vương Bàn Tử nói với Kim gia bên cạnh.

Đại Kim Nha không một chút do dự, trực tiếp tát một cái vào mặt cậu ta.

"Ái da!" Vương Bàn Tử ôm mặt, cảm giác đau đớn chân thực, cảm giác bỏng rát nóng hổi!

Luôn nhắc nhở cậu ta rằng đây là sự thật.

"Lão Hồ, là thật, thật sự là Trương Lân, cậu ấy còn sống!" Lúc này trên mặt cậu ta không giấu được niềm vui!

Giống như đã được giải thoát.

Hồ Bát Nhất nhìn hai người bình an vô sự, khóe mắt có chút ẩm ướt.

Chẳng mấy chốc, Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương đã đến trước

mặt họ.

Vương Bàn Tử kích động, tiến lên ôm chầm lấy Trương Lân.

“Huynh đệ, tôi tưởng chúng ta không gặp lại được nữa!” Đại Kim Nha cũng đứng bên cạnh, vẻ mặt kích động.

Lúc đó, họ đều cho rằng Trương Lân đã rơi xuống vực sâu vạn trượng, chắc chắn không có khả năng sống sót, không có cơ hội gặp lại.

Hồ Bát Nhất lúc này nước mắt trong mắt suýt nữa đã trào ra.

Anh vội vàng quay người đi, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Bây giờ năm người họ đều đang đứng đây khỏe mạnh, không thiếu một ai, quét sạch vẻ chán nản trước đó.

Đối với cảnh tượng quỷ dị vừa rồi của Trương Lân, mọi người đều không đề cập đến.

Bất kể đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần người không sao là tốt rồi.

Ngược lại, Mã Đại Đảm trông đặc biệt thê lương.

Không cần nói, Trương Lân cũng biết, thủ hạ của Mã Đại Đảm đều đã chết dưới chân lũ nhện.

Biểu cảm trên mặt hắn đã nói lên tất cả.

Bây giờ tình hình tạm thời an toàn, có âm binh do Quỷ tỳ mang đến ngăn chặn, lũ nhện khổng lồ này nhất thời không thể tiến vào được.

Sau khi thu lại tâm trạng vui mừng, điều tiếp theo họ phải đối mặt là cánh cửa Minh Điện, làm sao để mở nó ra.

Chương 112

Mã Đại Đảm đã thử trước đó, hoàn toàn không mở được, dường như đã liền với mặt đất, cửa đặc biệt nặng!

"Lão Hồ, Trương Lân huynh đệ, vừa nãy chúng tôi đã thử rồi, cửa này hoàn toàn không mở được." Vương Bàn Tử chỉ vào cánh cửa Minh Điện trước mặt nói.

Bây giờ đã đến trước Minh Điện, nhưng cửa lớn lại không mở được.

Tất cả mọi người đều bị chặn lại bên ngoài.

Nếu có nhiều người như nhóm thủ hạ của Mã Đại Đảm trước khi tổn thất, có lẽ còn có hy vọng.

Bây giờ chỉ có mấy người, trong đó còn có một phụ nữ.

Vẻ mặt mọi người lại bắt đầu u ám, nhất thời không nghĩ ra cách nào.

Lúc này, Trương Lân đi đến trước cửa Minh Điện.

Trương Xuân ở bên cạnh thấy anh định đẩy một mình, liền vô cùng bất lực khuyên ngăn.

"Thêm hai mươi người nữa cũng không đẩy nổi đâu, tôi thử cả rồi!" Biểu cảm trên mặt hắn vẫn bi thảm như cũ, lúc nào cũng như sắp khóc.

Lúc này hắn lại cho rằng không còn cứu được nữa, cửa không đẩy ra được, lại không ra ngoài được, chỉ có thể ở lại đây chờ chết.

Đối với lời của Trương Xuân, Trương Lân không hề phản bác, một đôi mắt bình thản không chút gợn sóng nhìn chằm chằm vào cánh

cửa trước mặt.

Anh đặt cây Hắc Kim Cổ Đao trong tay xuống, hai tay đặt lên cửa, vẻ mặt hơi trầm xuống, dùng sức đẩy một cái!

Nhưng cửa không hề nhúc nhích, không bị ảnh hưởng chút nào.

Trương Xuân ở bên cạnh, mắt cũng không thèm liếc, dường như đã sớm đoán được kết quả này.

Trừ hắn ra, ánh mắt của những người khác đều hướng về Trương Lân.

Họ cảm thấy Trương Lân có lẽ có thể đẩy được cánh cửa.

Mặc dù ý nghĩ này có chút hoang đường, nhưng họ vẫn giữ hy vọng.

Trương Lân suốt chặng đường đã hoàn thành những việc không thể!

Lúc này, anh biết cánh cửa này nặng đến mức nào, nặng hơn nhiều so với cánh cửa đá mà anh vác trước đó.

Dù vậy, anh cũng không bỏ cuộc, hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa dùng hết sức đẩy một cái.

Trương Xuân lắc lắc đầu, cảm thấy làm như vậy chỉ tốn sức vô ích, không bằng như hắn, ngoan ngoãn ở yên, tiết kiệm chút sức lực chờ chết.

Nhưng trong giây tiếp theo, ý nghĩ vừa rồi của hắn đã bị phá vỡ. *Két!* Cửa đã động đậy, thật sự động đậy rồi.

Cánh cửa trông như nặng ngàn cân này đã bị một mình Trương Lân đẩy động.

Mọi người kinh ngạc, cũng tiến lên giúp đẩy cửa.

Trương Xuân bên cạnh, lúc này cũng không quan tâm có bị mất mặt hay không, cũng cùng nhau đẩy cửa.

Cửa Minh Điện từ từ được mở ra, lộ ra một lối đi chỉ đủ một người lách qua.

Trương Xuân không quan tâm tình hình bên trong thế nào, trực tiếp xông vào.

Mã Đại Đảm theo sát phía sau.

Hồ Bát Nhất và mấy người cũng không chút do dự.

Trương Lân ở lại cuối cùng.

Trước khi vào Minh Điện, anh lại một lần nữa giơ tay trái ra, Quỷ tỳ đột ngột hiện ra.

"Thu!" Những làn khói xanh của âm binh dần dần trở nên mờ nhạt, cho đến khi không còn nữa.

Đến lúc này, anh mới bước vào Minh Điện.

Bây giờ trong đại điện đầy rẫy thi thể của lũ nhện khổng lồ, người của Mã Đại Đảm đều bị những thi thể nhện này che lấp, hoàn toàn không tìm thấy.

Mấy người vào Minh Điện xong, không quan sát tình hình xung quanh, trực tiếp ngồi xuống đất nghỉ ngơi một lát.

Trong đầu Mã Đại Đảm bây giờ toàn là những lời cuối cùng của các huynh đệ, càng nghĩ càng thấy không phải vị!

"Ca, nhất định sẽ báo thù cho các anh!" Trương Xuân nghe xong, vẻ mặt khinh thường.

"Đại Đảm ca!

Nhện chết hết rồi, báo thù cái gì!" Mã Đại Đảm dường như không

quan tâm đến giọng điệu của hắn, trong đầu bây giờ toàn là chuyện báo thù.

"Chỉ cần tao có thể sống sót ra ngoài, nhất định sẽ cho nổ tung chỗ này!" Nghe lời của Mã Đại Đảm, Trương Xuân cười lạnh một tiếng: "Đại Đảm ca!

Trước tiên không cần nói có nổ hay không, chỉ cần có thể sống sót ra khỏi đây, tôi đã thắp hương tạ ơn trời đất rồi!" Câu nói này, hắn đã nghe lọt tai, nếu không thể sống sót ra ngoài, những lời nói suông kia đều là vô ích!

"Họ Hồ, chỉ cần cậu có thể đưa anh em tôi ra ngoài, từ bây giờ, tôi đều nghe theo cậu!" Mã Đại Đảm lúc này dứt khoát nói.

Không đợi Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử ở bên cạnh đã không nhịn được, thay Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Hắn vốn đã không ưa Mã Đại Đảm, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội.

"Ra ngoài thì chắc chắn có thể ra ngoài, nhưng có đưa cậu theo không thì lại là chuyện khác!

Loại người như cậu, cả đời nên ở dưới này!" Nghe lời của Vương Bàn Tử, Mã Đại Đảm cười lạnh một tiếng.

"À à, vậy theo ý cậu, ngày đó tôi nên đâm chết cậu mới phải!" Vương Bàn Tử thở hắt ra một hơi nặng nề nói: "Đâm đi!

Lần trước hai quả thuốc nổ của mày ở chỗ tao còn chưa đâm được, bây giờ còn đâm cái gì!" Mã Đại Đảm nghe xong thật sự muốn động thủ, chỉ là bây giờ trên người thực sự không còn chút sức lực nào, không nói nên lời.

Hai người cãi nhau, người bên cạnh nghe cũng không nổi nữa.

“Đến lúc nào rồi, hai vị có thể đừng cãi nhau nữa được không!” Đại Kim Nha cố gắng chống người đứng dậy, dường như đã dùng hết sức mới nói ra được một câu như vậy.

Ông ta loạng choạng đi về phía trước hai bước, phát hiện ra một thứ khác lạ.

“Này!

Mấy vị gia!

Sao ở đây lại có một cái tuyền nhãn vậy!” “Tuyền nhãn?” Mọi người nghe xong lời ông ta liền đứng dậy, xem xét cái gọi là tuyền nhãn trong miệng Đại Kim Nha.

Trương Xuân cầm cây đuốc trong tay soi vào trong lòng suối, không có gì cả.

Hồ Bát Nhất nhìn vào lòng suối nói: “Đây có lẽ là quan tài dũng, là nơi chứa tinh túy của oan hồn.

Cái tuyền nhãn này sẽ không bao giờ cạn, trong phong thủy, đây là tướng cực kỳ tụ khí!” Mọi người chìm vào im lặng.

Chương 113

Bây giờ có một vấn đề rõ ràng.

“Quan tài đâu?” Mã Đại Đảm đã nêu ra một vấn đề quan trọng.

“Quan tài có lẽ ở...” Lời của Hồ Bát Nhất chưa nói xong, nước trong tuyền nhãn đột nhiên ngừng lại.

Mọi người trong khoảnh khắc như bị tạm dừng, không ai dám có động tác tiếp theo, sợ chạm phải cơ quan.

“Nước sao lại ngừng rồi, lại có cơ quan à?” Trương Xuân bị cơ quan trong mộ cổ làm cho kinh hồn bạt vía.

Bây giờ chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, hắn đều cho là cơ quan.

Lúc này không có ai trả lời, đều im lặng nhìn dòng nước!

Đột nhiên sau lưng Trương Xuân mở ra.

Theo đó là một cánh cửa đá hoàn toàn được nâng lên.

Phía sau cánh cửa đó, họ nhìn thấy một thứ giống như quan tài.

Trương Lân lấy cây đuốc trong tay Trương Xuân, dẫn đầu đi vào.

Những người khác cũng theo sau.

Khi đi vào, Hồ Bát Nhất không quên nhắc nhở: “Cẩn thận một chút!” Trương Lân đi đầu tiên, nhìn lên cây đèn khổng lồ trên đỉnh, trực tiếp ném cây đuốc trong tay lên đó.

Trong chốc lát, đèn trong đó sáng rực, chiếu sáng mọi thứ bên trong.

Mộ thất được trang trí đặc biệt lộng lẫy, hoành tráng.

Quan tài đặt ở giữa cũng được điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Trải qua bao lâu chôn vùi, vẫn có thể nhìn ra vẻ tôn quý.

Lúc này không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ họ đều đã bị cơ quan trong mộ cổ làm cho sợ hãi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh nói: "Mộ thất Tây Chu, quan tài thời Đường, theo như suy đoán trước đó, Lý Thuần Phong đã cải tiến mộ thất Tây Chu, bên trong nên có cả quan tài thời Đường và Tây Chu!" "Chỉ có một cái thôi mà!" Tuyết Lỵ Dương định bước xuống xem, bị Hồ Bát Nhất cản lại.

Cô quay lại nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

Hồ Bát Nhất chỉ về hướng Trương Lân nói: "Chúng ta cũng như Trương tiểu ca, đừng vội xuống, hãy xem xét xung quanh trước đã!" Anh vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Đối với lời của Tuyết Lỵ Dương vừa rồi, anh cũng không hiểu: "Thực ra, tôi cũng không hiểu, lẽ nào chúng ta đã tìm sai chỗ, đây hoàn toàn không phải là mộ của Lý Thuần Phong!" "Không nên đâu..." Đại Kim Nha nghe lời của Hồ Bát Nhất, đưa ra quan điểm của mình: "Rõ ràng là một cái quan tài thời Đường mà!" Lời của Đại Kim Nha lại một lần nữa khiến anh rơi vào trầm tư.

Thấy ba người đều đang suy nghĩ, Vương Bàn Tử bước lên trước, nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ!

Theo tôi thì chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, trực tiếp đến xem không phải là được rồi sao?" Nghe lời của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lúc này dừng bước, nhìn quan tài thời Đường phía trước, lại nhìn xung quanh, thực sự không thấy có manh mối nào khác.

"Được!

Tôi đi đầu!

Mọi người theo sau, tuyệt đối đừng động vào đồ đạc lung tung!"

Mấy người cà nhắc đi về phía quan tài, di chuyển một cách cẩn thận.

Hồ Bát Nhất chăm chú nhìn quan tài trên đó, luôn cảm thấy có vấn đề gì đó.

"Tuyết Lỵ Dương!

Nhìn trên đó, có chữ!" Lúc Hồ Bát Nhất nói, tay anh chỉ về một hướng.

Tuyết Lỵ Dương đứng ở xa, không nhìn rõ trên đó viết gì.

"Tôi qua xem!" "Cẩn thận chút!" Nói xong, Tuyết Lỵ Dương đã đến trước quan tài, chăm chú nhìn.

"Ký hiệu trên Long Cốt Thiên Thư!" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương bắt đầu quan sát xung quanh quan tài.

Khi đi đến cuối quan tài, họ phát hiện Trương Lân đã ở đó, đang quan sát!

Hồ Bát Nhất nhìn theo ánh mắt của anh, phát hiện có một cái rãnh.

Hình dạng của cái rãnh vô cùng quen thuộc, chẳng phải là hình dạng của cây bút mà Vương Bàn Tử đã lấy trước đó sao?

"Bàn Tử!!" Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất gọi mình, tưởng là sắp mở quan tài, vội vàng lấy từ trong túi ra một cây nến.

"Mở quan tài sao!" "Tôi đang tìm nến, hướng đông nam ở đâu?" Hồ Bát Nhất nhìn cậu ta, trong tay cầm một cây nến trắng, hỏi câu hỏi này trước mặt cậu ta.

Giống như Mã Đại Đảm, cậu ta cũng đang chờ mở quan tài.

Hồ Bát Nhất trực tiếp hỏi ngược lại một câu: "Hướng bắc ở đâu?" "Tôi tìm hướng nam còn không ra, làm sao tôi tìm được hướng bắc chứ!" Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Không tìm được hướng bắc, còn đòi mở quan tài, đốt nến!" Vương Bàn Tử bị anh nói cho có chút

ngẩn người, không mở quan tài thì làm gì?

Phải làm gì bây giờ, chỉ có thể mở quan tài thôi, nếu không thì bây giờ đứng quanh quan tài làm gì?

"Bút!" Khi cậu ta còn chưa hiểu lời của Hồ Bát Nhất, Trương Lân đột nhiên thốt ra một chữ, khiến vẻ mặt Vương Bàn Tử có chút căng thẳng.

"Cái... cái gì, bút?" Lúc nói, cậu ta còn lắp bắp.

Hồ Bát Nhất sợ cậu ta không nghe rõ, lại nói thêm một câu bên cạnh: "Lấy cây bút ra!" Vương Bàn Tử lại một lần nữa giả ngốc đối phó: "Bút?" Hồ Bát Nhất nhíu mày trừng mắt nhìn cậu ta, trên mặt viết rõ "tôi không nói lại lần thứ hai đâu".

Vương Bàn Tử quyết định tìm kiếm sự hỗ trợ, chứng minh sự trong sạch của mình.

"Ồ!

Cây bút đó à!" "Cây bút đó, tôi đã trước mặt Tuyết Lỵ Dương, tự tay trả lại cho lão nhân gia Lý Thuần Phong rồi, phải không Tuyết Lỵ Dương?" Cậu ta mượn người bên cạnh để rửa sạch nghi ngờ của mình.

Tuyết Lỵ Dương không biết sự thật, liền thuận theo: "Tôi thấy anh ấy đặt lại rồi!" Nghe câu trả lời của Tuyết Lỵ Dương, vẻ mặt Vương Bàn Tử hơi thả lỏng một chút!

Vẻ mặt nghiêm túc gật đầu nói: "Nhìn rất rõ ràng!" Nhưng Hồ Bát Nhất hoàn toàn không tin trò này.

Là anh em bao nhiêu năm, anh quá hiểu Vương Bàn Tử rồi.

Anh chìa tay ra, một dáng vẻ mau giao ra đây.

Người xung quanh nhìn mà không hiểu gì cả.

Hai anh em này đang diễn tiểu phẩm à?

Một hỏi một đáp, hoàn toàn không hiểu họ đang làm gì.

Tuyết Lỵ Dương bây giờ cũng không hiểu, rõ ràng Vương Bàn Tử đã đặt cây bút đó lại rồi, sao bây giờ Hồ Bát Nhất lại làm ầm lên như vậy.

"Không... không có, thật, thật sự không có!" Lời của Vương Bàn Tử, không, nếu là ở phương diện khác, có lẽ còn có vài phần đáng tin, nhưng vào lúc này, thật sự một chút cũng không tin được.

Hồ Bát Nhất vẫn chìa tay trước mặt cậu ta, lúc này trên mặt đã lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

Chương 114

"Nhanh lên!" Thấy thái độ của Hồ Bát Nhất kiên quyết như vậy, mắt cậu ta bắt đầu đảo quanh vì chột dạ.

Cậu ta nuốt nước bọt, cực kỳ không tình nguyện đưa tay vào túi sau.

Hành động này bây giờ vô cùng rõ ràng.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh thấy vậy, nhíu mày, không phải đã nói không lấy sao?

Sao giờ lại đang mò mẫm cái gì vậy.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử từ sau lưng lấy ra một cây bút!

Chính là cây bút mở cửa đá.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, tức đến nỗi không còn tâm trí xem chữ trên quan tài nữa, giơ đèn pin trong tay lên, chiếu vào mặt Vương Bàn Tử.

"Đây là lần cuối cùng!" Vương Bàn Tử bị đèn pin trong tay cô chiếu đến nỗi không mở được mắt.

"Ừ!" Bây giờ giọng nói của cậu ta đặc biệt nhỏ, giống như một đứa trẻ làm sai việc.

"Tôi sẽ không tin anh nữa!" Nói xong, cô cũng đi đến cuối quan tài!

Đại Kim Nha không biết từ lúc nào cũng đã đến bên cạnh Vương Bàn Tử, bắt đầu bình luận về chuyện này.

"Làm ăn phải thế chứ!" "Chuyện gì?" Vương Bàn Tử lại khôi phục giọng điệu, vẻ mặt kiêu ngạo nói, không ngừng lảm nhảm.

“Được rồi!

Tôi thừa lời!” Hai người cãi nhau vài câu đơn giản, sau đó ánh mắt cũng đặt lên cây bút đó, xem xem cây bút ở đây có thể phát huy tác dụng gì.

Hồ Bát Nhất đưa cây bút trong tay cho Trương Lân.

Trương Lân nhận bút xong, đặt cán bút vào vị trí rãnh, rồi xoay theo chiều kim đồng hồ.

Khi vặn đến đáy, phía trên rãnh đẩy ra một tấm thẻ nhỏ hình chữ nhật.

Trương Lân không lập tức lấy tấm thẻ.

Không phải không lấy, mà Hồ Bát Nhất đã nhanh chân hơn, chen lên phía trước, bắt đầu xem xét tấm thẻ hình chữ nhật này.

Động tĩnh ở đây cũng thu hút Mã Đại Đảm.

Bảy người đứng ở cuối quan tài, nhìn tấm thẻ hình chữ nhật.

Đại Kim Nha bụng có chút mực, nhận ra chữ trên tấm thẻ nhỏ.

“.....Tiểu triện.” “Tiểu triện?” Sau lưng Đại Kim Nha đột nhiên vang lên một giọng nói, làm ông ta giật mình.

Quay đầu lại thì thấy là Trương Xuân.

Bây giờ hắn đang nghển cổ nhìn tấm thẻ đó.

“Còn gọi là Tần triện!

Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc, thực hiện “thư đồng văn, xa đồng quỹ”, thống nhất đo lường và văn tự!” Mọi người đều tập trung ánh mắt vào chữ trên tấm thẻ nhỏ.

“Trên đó viết gì vậy?” Vương Bàn Tử nhìn chữ trên đó như nhìn thiên thư, thực sự không nhịn được hỏi.

“Một đoạn trích từ Sử ký!

Tây Bá Cái tức vị năm mươi năm, bị tù ở Dũ Lý, Cái diễn dịch bát quái thành lục thập tứ quái, Tây Bá băng, táng ở Tất!” Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn nhau một cái.

Cả hai đều không hiểu lời của Tuyết Lỵ Dương có ý gì.

“Ý là gì vậy?” Đối với câu hỏi của hai người, Tuyết Lỵ Dương quay người, kiên nhẫn giải thích: “Có một người tên là Tây Bá, từng bị tù ở Dũ Lý, đã suy diễn ra lục thập tứ quái, sau khi chết được chôn ở một nơi gọi là Tất, Lý Thuần Phong thông qua khảo chứng, đã sáng tạo và cải tạo lại lăng mộ của Tây Bá!” “Nhưng mặt trước chỉ nói một nửa, nửa còn lại, có lẽ ở mặt sau!” Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha liền cúi xuống xem mặt sau rốt cuộc viết những gì.

Nhưng chưa kịp nhìn rõ mặt sau có mấy chữ, đã bị Vương Bàn Tử trực tiếp rút ra.

Cậu ta cầm trên tay, lật qua lật lại, không thấy có gì đặc biệt.

Chữ trên đó cũng không nhiều, không hiểu vì sao phải cúi xuống đất để xem.

Khi cậu ta ngẩng đầu nhìn người xung quanh, dường như phát hiện ra có chuyện gì đó không ổn.

Ánh mắt của mọi người nhìn cậu ta đều có chút không thiện cảm, giống như kẻ thù gặp nhau.

Cậu ta không hiểu vì sao mọi người lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

“Xem đi!

Trên đó chẳng có gì cả!” Tuyết Lỵ Dương bây giờ hận không thể

tiến lên tát cho cậu ta một cái.

Lý do họ phải vất vả cúi xuống xem là vì sợ nếu lấy vật đó ra sẽ kích hoạt cơ quan.

Vương Bàn Tử không nói một lời, không thông báo một tiếng, trực tiếp rút ra.

Cô vừa định mắng Vương Bàn Tử hai câu, một tiếng động vang lên.

Cửa đá lối vào trước đó đột nhiên hạ xuống đóng lại.

Trương Xuân thấy tình hình, lại một bộ dạng như sắp khóc.

"Có hết hay không, lại có cơ quan!" Không chỉ một mình hắn, vẻ mặt của những người khác cũng chẳng khá hơn.

Trong số những người này, chỉ có một người trông đặc biệt bình tĩnh.

Trương Lân vẫn thong dong như vậy, dường như việc cửa đá lối vào đóng lại không ảnh hưởng gì đến anh cả.

Bây giờ trừ Trương Lân ra, những người còn lại đều dùng ánh mắt thù hận nhìn Vương Bàn Tử.

Nhìn cánh cửa đá đã đóng lại, cậu ta cũng ý thức được sai lầm của mình, vội vàng cắm tấm thẻ nhỏ trong tay lại.

"Cắm... cắm... cắm không vào được!" Vương Bàn Tử dùng vẻ mặt vô cùng vô tội nhìn Hồ Bát Nhất, cố gắng để Hồ Bát Nhất mắng nhẹ một chút.

"Bàn Tử, tôi..." Anh đang giơ tay định đánh người.

Lúc này, bên cạnh quan tài dâng lên một bàn cờ.

Hồ Bát Nhất vội vàng thu tay lại, ở bên cạnh nói: "Cẩn thận chút!"

Một bàn cờ đang dâng lên, nhưng ai cũng không thể đảm bảo sẽ không có cơ quan nữa.

Trương Xuân bây giờ đứng ở ngoài cùng, hai tay ôm đầu, vẻ mặt đầy kinh hãi.

"Có hết hay không, toàn là cơ quan!" Vương Bàn Tử thấy bàn cờ từ từ dâng lên, liền mở miệng nói: "Mấy thứ này thật là..." Nhân lúc này, cậu ta định bỏ tấm thẻ nhỏ vào túi.

Chương 115

Nhưng tay vừa mới cho vào, đã bị Tuyết Lỵ Dương bên cạnh tóm lấy.

Bị bại lộ ý định thật, Vương Bàn Tử có chút chột dạ nhìn Tuyết Lỵ Dương với vẻ mặt nghiêm túc, cười gượng một tiếng, đành phải đặt tấm thẻ lại chỗ cũ.

Đợi bàn cờ hoàn toàn dâng lên, mọi người không lập tức vây lại, mà đứng ở bên cạnh chờ, xác nhận không có vấn đề gì khác, mới yên tâm vây lại.

"Lại có thêm một bàn cờ!" Vương Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn bàn cờ này.

Các quân cờ đen trắng xen kẽ, trông có chút quen mắt, nhưng hoàn toàn không hiểu.

Cũng không chỉ một mình cậu ta không hiểu, những người có mặt ở đây cơ bản đều không hiểu!

Hồ Bát Nhất không rõ ván cờ trên đó đang ở bước nào, nhưng anh hiểu được lợi ích của việc đặt bàn cờ này ở đây.

"Là chuyện tốt!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, cả Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đồng thời nhíu mày, đồng thanh nói: "Chuyện tốt?" Vương Bàn Tử lúc này có chút kích động nói: "Đều bị nhốt trong này rồi, còn là chuyện tốt?" Hắn bây giờ là người không có tư cách nói chuyện nhất trong nhóm.

"Vậy ai đã khiến chúng ta vào đây?" Bị Hồ Bát Nhất hỏi một câu như vậy, Vương Bàn Tử lập tức cúi đầu, trở nên ngoan ngoãn.

Sau khi mắng xong Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lại đưa ánh mắt

về phía bàn cờ vây.

"Thấy không, ở đó chỉ có một quân cờ, chứng tỏ chỉ cho chúng ta đi một nước.

Xem ra chủ mộ không muốn giết chúng ta ngay lập tức, mà muốn đấu trí với chúng ta!" Nghe lời đó, Vương Bàn Tử vốn đang ngoan ngoãn, lập tức trở lại như cũ: "Vậy thì tốt!

Có ai biết chơi cờ caro không, đi một nước đi!" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều không muốn mở miệng.

Chỉ có Đại Kim Nha ở bên cạnh tốt bụng nhắc nhở.

"Bàn gia của tôi ơi!

Ngài có biết đếm không?

Ngài xem!" Ông ta chỉ vào một hàng trong đó tiếp tục nói: "Chỉ một hàng đã có mấy quân rồi, không phải cờ caro, là cờ vây!" Đợi Đại Kim Nha nói xong, cậu ta lập tức đổi giọng.

"Cái đó, có ai biết chơi cờ vây không, đi một nước đi." Nói xong liền nhìn về phía Trương Xuân vừa mới đứng dậy.

Trương Xuân nuốt nước bọt nói: "Chúng ta không phải đang bị vây sao!" "Có thể nghiêm túc một chút không hả!

Loại cờ cao cấp này, phải là người có học vấn cao mới được!" Giáo huấn xong, cậu ta lại đưa mắt nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương?

Vương Bàn Tử đầy hy vọng nhìn cô!

"Cô không có vấn đề gì chứ?" Lúc này ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tuyết Lỵ Dương, đều hy vọng từ miệng cô nghe được câu trả lời khẳng định.

Tuyết Lỵ Dương không phụ sự mong đợi, nói một câu khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi là kỳ thủ cờ vua quốc tế cấp hai!" Câu nói vừa ra, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều không nghe kỹ, trên mặt đều lộ ra nụ cười yên tâm.

"Nhưng cờ vây thì tôi không biết chơi!" Chưa cười được mười giây, biểu cảm đã thay đổi.

Hồ Bát Nhất thấy xung quanh không có ai lên tiếng, liền mở miệng nói.

"Không ai lên tiếng à, vậy thì đến lượt tôi, không sao cả, chẳng phải chỉ là một cái chết thôi sao?

Dễ thôi!

Giống như cờ cá ngựa không khác gì!" Nói xong, anh cầm quân cờ, chuẩn bị đặt xuống.

Vương Bàn Tử lập tức tóm lấy tay anh, vẻ mặt thận trọng.

"Tôi thấy khác biệt khá lớn đấy!" Đại Kim Nha cũng ở bên cạnh nói: "Không nhỏ đâu!" Thấy cuối cùng cũng có người phản ứng, Hồ Bát Nhất mới thu lại quân cờ, đặt lại chỗ cũ.

"Vừa nãy ai là người phát hiện ra đầu tiên?" Vương Bàn Tử nhìn người xung quanh hỏi.

Lời cậu ta vừa dứt, Đại Kim Nha ở bên cạnh từ từ giơ tay lên.

"Tôi!" Thấy ông ta giơ tay, Vương Bàn Tử rất qua loa đưa ra một quyết định.

"Vậy được, ông đi đi!" Đại Kim Nha nghe xong hoảng sợ, vẻ mặt cực kỳ kháng cự.

"Không!

Không!

Không!

Lúc tôi còn nhỏ, ông già nhà tôi chỉ dạy cho tôi chút da lông, dựa vào ba chân mèo của tôi sao được!" "Ông mặc kệ mấy chân mèo đi!

Đi hay không đi cũng là một cái chết, ông đi đi!" Chuyện liên quan đến sinh tử của mọi người, ông ta không dám qua loa đặt cờ như vậy.

"Ở đây, thật sự không có ai biết chơi cờ à?

Trương Lân tiểu ca!" Ông ta cảm thấy Trương Lân chắc chắn sẽ biết chơi, với biểu hiện suốt chặng đường, dường như không có thứ gì anh không biết.

Nhưng Trương Lân hoàn toàn không để ý đến ông ta.

Không phải Trương Lân không để ý, mà bây giờ anh đang điên cuồng bổ sung kiến thức về cờ vây trong đầu.

Vốn không ôm hy vọng, chỉ đơn giản hồi tưởng lại xem có chuyện gì liên quan đến cờ vây không!

Thật sự có, không ít.

Vị tiểu ca Trương Linh này, những thứ hiểu biết vô cùng toàn diện.

Nhìn thế cờ trên bàn, trong đầu anh hiện ra một ván cờ: tam kiếp tuần hoàn hòa kỳ cục.

Trong một ván cờ vây, đây là một trong những loại kiếp cục tuần hoàn, chỉ việc trên bàn cờ đồng thời xuất hiện ba kiếp, còn được gọi là tam kiếp tuần hoàn.

Xuất hiện tình huống này thường được tính là hòa cờ.

Một khi thế cục hình thành, tương đương với việc có vô số kiếp

tài, ván cờ có thể hợp pháp đi vào một vòng lặp chết, không có hồi kết, một vạn năm cũng không đánh xong.

Trong lúc Trương Lân đang nghĩ về cờ vây, Đại Kim Nha lại đưa ra một lý do thoái thác: "Vừa mới từ động nhện nhặt lại nửa cái mạng, vạn nhất tôi đi sai, chẳng phải là hại chết cả đám mọi người sao?" "Kim gia!

Nói nhiều như vậy làm gì, tôi đảm bảo, tôi có bị hại chết, ở chỗ Diêm Vương gia, tôi chắc chắn không trách ông, được không!" Bây giờ để Đại Kim Nha cầm cờ, Vương Bàn Tử đã làm hết công tác tư tưởng.

"Tôi trách!" Hai chữ đột ngột của Trương Xuân đã phá hỏng hoàn toàn khí thế của câu nói vừa rồi.

"Thấy chưa!" Đại Kim Nha chỉ vào Trương Xuân, ngũ quan trên mặt sắp nhíu lại thành một cục.

Vương Bàn Tử nổi nóng, hai tay đặt lên đầu Trương Xuân, vò loạn tóc hắn.

"Không, không ngại làm loạn, phải không?" Sau khi làm thành cái tổ gà, cậu ta lôi Đại Kim Nha đến trước bàn cờ.

"Nói nhiều như vậy làm gì, nhanh lên nhanh lên!" Bị ép lên cung, Đại Kim Nha đành phải liếc nhìn bàn cờ.

Chương 116

Nhưng sau khi xem xong, vẻ nghi hoặc trên mặt càng lúc càng nặng.

Lông mày dần dần nhíu lại.

“Kỳ lạ!

Kỳ lạ, thật kỳ lạ!” Vương Bàn Tử nghe xong suýt nữa đã khóc.

“Kim gia!

Lát nữa ông đừng có lên đồng đấy!” Không chỉ cậu ta, trên mặt những người khác cũng có chút lo lắng, ván cờ này không đi được sao?

“Kỳ lạ chỗ nào?” Tuyết Lỵ Dương không hiểu thế cờ trên đó, cũng không biết ý của ông ta là gì, chỉ về phương diện nào.

Nhìn vẻ mặt của mọi người, Đại Kim Nha bắt đầu đưa ra kiến giải của mình.

“Cái tàn cục này, tuy vào thời đó có thể rất tinh diệu, nhưng theo hàng trăm nghìn năm nghiên cứu, đã sớm có kỳ phổ giải được tàn cục này rồi!” “Chỉ cần đặt quân cờ đó vào vị trí này, ăn đi một mảng quân trắng, thì quân đen cơ bản đã thắng chắc rồi!” Lúc nói, tay ông ta chỉ vào một vị trí đặt cờ trên bàn!

Nghe lời của Đại Kim Nha, vẻ mặt mỗi người đều khác nhau.

“Vòng vo cả một vòng lớn, không khó như vậy nhỉ!” Vương Bàn Tử bây giờ lộ ra vẻ đặc biệt thoải mái.

“Xem ra thời gian trôi qua cũng là một chuyện tốt!” “Chuyện không ổn!” Không đợi Vương Bàn Tử vui mừng được hai giây, Tuyết

Lỵ Dương ở bên cạnh đã làm mất hứng của cậu ta.

Đại Kim Nha nghe có người phản bác ý kiến của mình, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, xem ra có người gánh việc đi cờ này rồi.

"Dương tiểu thư, có cao kiến gì?" Tuyết Lỵ Dương biết vừa rồi như vậy có chút không lễ phép, nhưng liên quan đến sinh mạng của mọi người, không thể không cẩn thận.

"Tôi không nghi ngờ phán đoán của ông, tôi cảm thấy chuyện này..." Lúc này, Hồ Bát Nhất đã lâu không lên tiếng ở bên cạnh bổ sung: "Quá đơn giản rồi!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh gật đầu lia lịa.

Nhất thời, mọi người đều rơi vào im lặng.

"Có ai nghe câu chuyện về Giả Huyền và Tống Thái Tông chưa?" Trương Xuân lại một lần nữa rất thật thà phá đám.

"Đến lúc nào rồi, còn kể chuyện!" Vương Bàn Tử bên cạnh nghe xong, mạnh mẽ quay đầu trừng mắt nhìn Trương Xuân một cái.

Mã Đại Đảm cũng hung hăng trừng hắn một cái.

Hắn mới ngoan ngoãn cúi đầu nghe chuyện.

"Đó là một quốc thủ cờ vây thời Bắc Tống, giữ chức Kỳ Đãi Chiếu trong Hàn Lâm Viện vào niên hiệu Thái Bình Hưng Quốc đến Thuần Hóa." "Vua Tống Thái Tông Triệu Quang Nghĩa rất thích cờ vây, kỹ năng đã giỏi thì tự nhiên phải tìm một đối thủ." "Khi đó, trong hoàng cung có một chức quan gọi là 'Kỳ Đãi Chiếu', công việc hàng ngày là chơi cờ với hoàng đế." "Kỳ Đãi Chiếu lúc bấy giờ tên là Giả Huyền, mỗi lần đối cục với Tống Thái Tông đều thua đúng một nước cờ, thời đó gọi là 'nhất lộ', để không làm thiên tử mất hứng." "Tay cờ của Giả Huyền cao hơn hoàng đế không chỉ một bậc, Tống Thái Tông cũng biết mình được nhường, ban đầu cũng khá hài lòng và không vạch trần." "Nhưng lâu dần, Tống Thái Tông bắt đầu mất hứng thú

với kiểu ‘thường thắng’ này, cộng thêm việc toàn thắng một cách không rõ ràng, trong lòng càng thêm khó chịu.” “Một ngày nọ, ông hạ quyết tâm, nhất quyết muốn Giả Huyền thể hiện bản lĩnh thật sự để đại chiến một trận.” “Nghe thánh ý, vị Kỳ Đãi Chiếu nhỏ bé liên tục từ chối, nhưng Tống Thái Tông lại có cao chiêu, cố ý chấp Giả Huyền ba quân cờ.” “Dù bị làm khó như vậy, Giả Huyền vẫn thua với khoảng cách chính xác là một nước cờ.” “Tống Thái Tông thất vọng, liền yêu cầu chơi thêm một ván nữa, và cảnh cáo Giả Huyền, nếu còn thua nữa sẽ bị cách chức.” “Ván cờ thứ hai bắt đầu, đến trung cuộc thì xuất hiện thế ‘tam kiếp tuần hoàn’, hai bên đều không thể nhượng bộ, theo luật phải xử hòa.

Đối mặt với kết quả này, Tống Thái Tông yêu cầu chơi ván thứ ba, tăng nặng lời cảnh cáo: nếu Giả Huyền thắng, sẽ được ban Bồi y (Bồi y là vinh dự cực lớn vào thời Tống), còn nếu thua, sẽ bị ném xuống ao nước bùn.” “Kết quả ván thứ ba vẫn hòa, nhưng vì Giả Huyền bị hoàng đế ép nhường ba quân, nên tính là thua.” “Khi sắp bị thị vệ ném xuống ao sen, ông đột nhiên hét lớn.” “Thì ra, trong tay Giả Huyền còn cầm một quân cờ chưa đặt xuống!

Thấy cảnh này, Tống Thái Tông không khỏi bật cười, sau đó lại ban cho ông Bồi y.” Hồ Bát Nhất nghe câu chuyện của Tuyết Lỵ Dương, cẩn thận suy ngẫm.

Thực ra câu chuyện này đã nói rõ cách giải rồi.

“Lẽ nào, chủ mộ muốn chúng ta hòa cờ?” Cậu ta vừa dứt lời, Đại Kim Nha đã quay đầu nhìn.

“Kim gia, có thể hòa được không?” Nghe câu hỏi của Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha lại một lần nữa nhìn vào bàn cờ.

Hiện tại cả không gian đều đặc biệt yên tĩnh, ai cũng sợ phát ra một tiếng động nhỏ, làm phiền Đại Kim Nha.

Lúc này, cũng chỉ có Đại Kim Nha hiểu cờ vây.

"Hít!

Thực ra cái thế cờ 'tam kiếp tuần hoàn' mà cô Dương vừa nói, trong tàn cục này cũng có!" "Nếu đặt quân đen này xuống đây!" Vừa nói, gã vừa chỉ vào một vị trí giữa bàn cờ.

"Vị trí này, ăn đi một quân trắng, sẽ xuất hiện thế cờ 'tứ kiếp tuần hoàn' hiếm thấy, nếu vậy, chắc chắn sẽ được xử hòa!" Chỉ với trình độ nói ra được điều này, nếu là người biết chút ít về cờ vây, tuyệt đối sẽ không cho rằng Đại Kim Nha chỉ biết sơ sơ.

Đại Kim Nha thực ra đã nói rất rõ ràng, nhưng những người có mặt ở đây hiểu được chẳng có mấy ai.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Đại Kim Nha.

"Kim gia, ông đã rõ như vậy rồi thì mau đi đi chứ!" Nghe lời thúc giục, gã lại không cầm quân cờ lên mà có chút do dự.

Dù sao thì mạng sống của bao nhiêu người đang nằm trong tay gã, khó khăn lắm mới vượt qua bao nhiêu trở ngại để đến được đây.

Bây giờ, sống hay chết đều phụ thuộc vào một quân cờ, áp lực lớn chưa từng có.

Mã Đại Đảm từ nãy đến giờ không nói gì, lúc này đột nhiên lên tiếng.

"Hồ gia, tôi chỉ tin cậu thôi!" Câu nói này lại một lần nữa khiến Hồ Bát Nhất trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Đại Kim Nha lúc này cũng đang nhìn cậu ta.

"Hồ gia!" Hồ Bát Nhất nghe tiếng gọi, tự nhiên hiểu ý gã.

Cậu ta quay đầu nhìn Trương Lân đang đứng sau lưng.

Chỉ thấy ánh mắt anh vẫn luôn dán chặt vào bàn cờ, từ biểu cảm trên mặt thực sự không nhìn ra được suy nghĩ gì.

Hồ Bát Nhất dời ánh mắt trở lại trên người Đại Kim Nha.

"Cứ đi đi!" Đại Kim Nha nghe ý của cậu ta là bảo mình đặt cờ xuống.

Thấy có người khẳng định như vậy, trong lòng không khỏi có thêm chút tự tin.

Đại Kim Nha nhìn về phía Mã Đại Đảm: "Vị hảo hán này!" Mã Đại Đảm quay đầu đi chỗ khác, hắn chỉ tin Hồ Bát Nhất.

Nhưng Hồ Bát Nhất đã nói vậy rồi, hắn còn biết làm sao.

Thấy Mã Đại Đảm tỏ vẻ ngầm đồng ý, Đại Kim Nha lại nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương: "Cô Dương?" Hiện tại, chỉ có cô là người tỏ ra biết chơi cờ vây.

Cho nên bây giờ ngoài việc tin tưởng, thật sự không còn cách nào khác.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Sau đó cô nhìn về phía Trương Lân.

Người đàn ông này, sao bây giờ lại bình tĩnh đến thế.

Tiếc là không biết, sau này có còn cơ hội ở bên cạnh anh không.

Những lời trong lòng, giờ phút này cũng chỉ có thể tự mình nghe thấy.

Thấy Tuyết Lỵ Dương không có vấn đề gì, Đại Kim Nha lại nhìn sang Vương Bàn Tử.

"Bàn gia?" Vương Bàn Tử cũng nhìn ra tại sao gã phải hỏi từng người một.

Gã muốn nghe xem thái độ của mọi người đối với việc đặt quân cờ đen này xuống rốt cuộc là thế nào.

“Kim gia, ông cứ đặt quân đen xuống đi!” Bây giờ người cần hỏi đều đã hỏi.

Người cần nói cũng đã nói.

Chương 117

Bàn tay gã có chút run rẩy cầm lấy quân cờ.

Biểu cảm trên mặt Đại Kim Nha cũng đặc biệt đặc sắc.

Gã nghiến răng nghiến lợi, như thể đang nhìn thấy thứ gì đó đặc biệt đáng ghét.

Quân cờ này dường như vô cùng nặng.

Đại Kim Nha dùng cả hai tay cầm quân cờ, trông như đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Đôi tay run rẩy dữ dội, như thể sắp rơi bất cứ lúc nào.

Mọi người xung quanh nhìn mà toát cả mồ hôi.

Lỡ như nó rơi xuống, ngẫu nhiên vào một vị trí sai, cuối cùng mọi người đều bỏ mạng ở đây, thì thật quá đáng tiếc.

Tay Đại Kim Nha run ngày càng mạnh.

Khi Đại Kim Nha chuẩn bị đặt cờ, một bàn tay to khỏe đã nắm lấy tay gã.

Nhìn về phía trước, là Vương Bàn Tử.

Sắc mặt hắn lúc này vô cùng căng thẳng, dường như còn căng thẳng hơn cả người đang chơi cờ.

"Đừng run!" Nghe lời Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha nuốt nước bọt, cố gắng bình ổn lại tâm trạng, cố hết sức giữ cho tay mình không động.

Quân cờ trong tay ngày càng gần bàn cờ.

Trái tim của những người đang chờ đợi kết quả cũng đập ngày

càng nhanh.

Cuối cùng, tay gã dừng lại ở phía trên, chần chừ không hành động.

Bây giờ tinh thần của mỗi người đều căng như dây đàn.

Ai nấy đều dán mắt vào tay Đại Kim Nha, vào quân cờ trong tay gã.

Trong lòng mỗi người đều đang đoán già đoán non, quân cờ đen này đặt xuống sẽ có kết cục tốt hay xấu.

"Tôi chỉ là một thằng đào vỉa hè thôi, đừng làm khó tôi nữa được không?" Đại Kim Nha chưa đặt cờ xuống, đột nhiên buột ra một câu.

Trừ Trương Lân, tim của mọi người đều thót lên tận cổ.

Không khí đã căng thẳng lâu như vậy, đầu óc đúng là sắp nổ tung rồi.

Hồ Bát Nhất thấy Đại Kim Nha dường như thật sự không có cách nào đặt quân cờ này xuống, biểu cảm trên mặt như sắp khóc.

Cậu ta nhận lấy quân cờ đen từ tay Đại Kim Nha, vẻ mặt không chút sợ hãi nói: "Đặt ở đâu?" Đại Kim Nha thấy Hồ Bát Nhất nhận lấy quân cờ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Gã chỉ tay vào một vị trí trên bàn cờ.

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm vào hướng tay Đại Kim Nha chỉ, từ từ đi đến vị trí của Đại Kim Nha lúc trước, sau đó bắt đầu đặt cờ.

Quân cờ đen trong tay từ từ rút ngắn khoảng cách với bàn cờ.

Thần kinh của mấy người lại một lần nữa căng thẳng.

Lần này người cầm cờ là Hồ Bát Nhất, không có vẻ do dự như Đại Kim Nha.

Tay cậu ta cũng không run bằng tay Đại Kim Nha.

Trừ việc tốc độ hạ cờ hơi chậm hơn bình thường một chút, mọi thứ đều khá bình thường.

Lúc này, lồng ngực của mỗi người đều phập phồng rất mạnh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dán chặt vào quân cờ trong tay Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu.

Lần này, ánh mắt cậu ta tràn đầy sự kiên định, quyết định phải hạ ván cờ này.

Ngay lúc chuẩn bị đặt cờ, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay cậu ta.

Cùng một cảnh tượng, cùng một tư thế, chỉ khác người mà thôi.

Lần này người nắm tay là Trương Lân.

Vừa rồi, Trương Lân đã hiểu được thâm ý của ván cờ.

Nếu cứ theo vị trí Đại Kim Nha chỉ mà đi, sẽ rơi đúng vào cạm bẫy của bàn cờ này.

Khi đó, quân đen chắc chắn sẽ thua.

Không ai có thể lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

Ngay khoảnh khắc Hồ Bát Nhất sắp đặt cờ, anh đã nắm lấy cổ tay cậu ta.

Những người xung quanh đều sắp ngất đi.

Vừa rồi Đại Kim Nha đã làm một phen đủ mệt rồi, bây giờ lại thêm một màn này nữa.

"Để tôi!" Giọng nói lạnh như băng của Trương Lân cho Hồ Bát Nhất biết anh sắp làm gì.

Lúc này nghe lời Trương Lân, trong một thoáng cậu ta không có bất kỳ lời nào để phản bác.

Cảm giác, anh ấy làm đúng.

Hồ Bát Nhất giao quân cờ trong tay cho Trương Lân, sau đó lặng lẽ nhường vị trí.

Trương Lân không có nhiều nghi thức rườm rà như vậy.

Tay cầm quân cờ, không một chút do dự, trực tiếp đặt vào một vị trí khác.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Những người xung quanh còn chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mỗi người đều mắt to trừng mắt nhỏ.

Đánh cờ mà đơn giản gọn gàng vậy sao?

Bọn họ còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý lần nữa thì đã xong rồi.

Sau đó, họ nghe thấy một tiếng động.

Chỉ thấy những bức tường xung quanh đang từ từ hạ xuống.

Bốn phương tám hướng đều có.

Chương 118

Nhưng trên mỗi bức tường đều có những hốc trống, bên trong bày biện đồ cổ.

Các loại văn vật đủ hình đủ dạng.

Mã Đại Đảm nhìn đến mắt sắp sáng lên.

Trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng thấy được vài món đồ đáng tiền.

Vương Bàn Tử nhìn thấy liền nuốt nước bọt, đây là lần đầu tiên hắn thấy nhiều đồ cổ như vậy, không cần phải nói là chấn động đến mức nào.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng có chút ngây người.

Trương Xuân đứng bên cạnh lúc này không còn kiềm chế được niềm vui trên mặt nữa, bắt đầu lộ ra vẻ tham lam.

"Toàn đồ tốt cả!" Mấy người không kìm được, đi về phía một trong những bức tường.

Nhưng Hồ Bát Nhất cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Cậu ta cầm đèn pin đứng trước một bức tường, cẩn thận quan sát.

Còn Vương Bàn Tử lúc này cũng không kìm được nụ cười trên mặt.

"Toàn đồ tốt ở đây cả!" Tiếng hoan hô xung quanh ngày càng nhiều.

"Thì ra đồ tốt đều ở đây!" "Đống đồ này đổi được bao nhiêu chiếc xe hơi nhập khẩu nhỉ!" "Sao lại nhiều thế này!" "Cuối cùng cũng thấy

rồi.” Vương Bàn Tử, Trương Xuân, Mã Đại Đảm đang chuẩn bị đưa tay chạm vào những món đồ này thì...

“Tuyệt đối không được động vào!” Hồ Bát Nhất đột nhiên hét lên một tiếng, khiến động tác của ba người như đông cứng lại.

Tay họ chỉ cách những món bảo vật trong gang tấc.

Vương Bàn Tử bây giờ đến khóc cũng muốn.

“Sao thế?

Có cơ quan à?” Nghe câu hỏi của Vương Bàn Tử, Trương Xuân lập tức rụt tay lại.

So với những món đồ cổ bảo bối này, mạng sống quan trọng hơn.

Sắc mặt Mã Đại Đảm lúc này cũng đặc biệt không tình nguyện.

Tay hắn vẫn để đó, không muốn thu về.

Nhưng một câu của Hồ Bát Nhất khiến hắn lập tức từ bỏ.

“Động vào có khả năng tất cả chúng ta đều phải chết, Bàn Tử, chúng ta đến đây vì cái gì?” Vương Bàn Tử bây giờ đâu còn quan tâm đến mấy món bảo vật này nữa.

Gương mặt hắn đầy vẻ bất an và hoảng sợ: “Đúng!

Đúng!

Đúng!, chúng ta tìm Long Cốt Thiên Thư!” Nói xong, hắn bắt đầu lùi lại, không còn chạm vào bất kỳ vật gì ở đây nữa.

“Chỉ cho xem, không cho động vào!” Trương Xuân thấy Vương Bàn Tử cũng đã lặng lẽ lùi lại, cũng không cố chấp nữa, bắt đầu lùi về phía sau.

Hồ Bát Nhất quan sát những món đồ cổ bảo bối trên các bức tường xung quanh, nhưng không có món nào là thứ cậu ta cần tìm.

“Ở đây không có Long Cốt Thiên Thư!” Tuyết Lỵ Dương lúc này đi tới.

“Đúng vậy!

Tìm mãi không thấy Long Cốt Thiên Thư!” Hồ Bát Nhất đã quan sát xung quanh gần hết.

“Không cần tìm nữa!

Chắc chắn không ở đây, kết cấu của mật thất này giống như Kỳ Môn Độn Giáp, ở đây có tổng cộng tám bức tường, vừa hay tương ứng với Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai Bát môn!” Tuyết Lỵ Dương nghe hiểu ra, phải giải Kỳ Môn Độn Giáp mới được.

Cái cơ quan này.

“Phải giải được cơ quan Bát môn, mới có thể tìm được Long Cốt Thiên Thư à!” Trương Xuân không biết từ lúc nào đã đi theo sau lưng, nghe thấy có chuyện cơ quan, vẻ mặt lập tức trở nên đặc biệt đặc sắc.

“Lại có cơ quan nữa à!

Tám cái lận!” “Bát môn thì tôi biết một chút!

Cửa Sinh và cửa Tử chứ gì!” Vương Bàn Tử lúc này tỏ ra đầy tự tin, nói với Hồ Bát Nhất.

“Tìm được cửa Sinh là chúng ta ra ngoài được rồi phải không?” Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: “Không dễ vậy đâu!

Người chỉ biết sơ qua Kỳ Môn Độn Giáp đều tưởng rằng tìm được Sinh môn là không có vấn đề gì, nhưng như vậy chắc chắn sẽ trúng kế!

Độn Giáp không đơn giản như vậy.” “Kỳ Môn Độn Giáp lúc ban đầu sáng lập, có tổng cộng bốn nghìn ba trăm hai mươi cục, sau được Phong Hậu cải tiến thành một nghìn không trăm tám mươi cục, đến

thời nhà Chu, Khương Thượng vì nhu cầu hành quân bố trận đã rút gọn thành bảy mươi hai cục, thời Hán, Trương Lương được Hoàng Thạch Công truyền thụ, lại cải cách một lần nữa, trở thành Âm Độn cửu cục, Dương Độn cửu cục, tổng cộng mười tám cục đang sử dụng hiện nay." "Kỳ Môn Độn Giáp, vốn là một môn thuật số cổ xưa ở châu Âu." "Nó thường được cho là dùng để bói toán, có một cách nói là Kỳ Môn Độn Giáp là do người dân châu Âu cổ đại trong cuộc đấu tranh với thiên nhiên, qua quan sát lâu dài, kiểm chứng lặp đi lặp lại, mà tổng kết ra!" "Cũng có một thuyết cho rằng Kỳ Môn Độn Giáp là công pháp tu chân.

Do sau thời Nguyên, ngoại tộc xâm lược, dẫn đến tài liệu bị hủy hoại và thất lạc rất nhiều, xuất hiện nhiều lưu phái.

Phân theo công năng, Kỳ Môn Độn Giáp có hai loại là Lý Số Kỳ Môn và Pháp Thuật Kỳ Môn." "Vào thời Chu Tần được gọi là Âm Phù, thời Hán Ngụy đổi tên thành Lục Giáp, thời Tùy Đường và Tống Nguyên đổi thành Độn Giáp, sau thời Minh Thanh mới thống nhất gọi là Kỳ Môn Độn Giáp." Hồ Bát Nhất lại giảng cho mấy người bên cạnh một bài.

Vương Bàn Tử và mấy người khác ngoan ngoãn lắng nghe, không xen vào một lời.

"Phân tích từ những cơ quan chúng ta gặp trên đường đi, chủ mộ tuy không muốn giết chúng ta trực tiếp, nhưng cũng sẽ không dễ dàng cho chúng ta một con đường sống!" Hồ Bát Nhất nói chuyện đặc biệt nghiêm túc, vẻ mặt cũng đặc biệt nghiêm nghị, phảng phất như vừa xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa.

Trương Xuân đứng bên cạnh nghe mà có chút run rẩy, không biết phải làm sao.

"Vậy, chúng ta rốt cuộc phải làm gì?" Hồ Bát Nhất nhíu mày một

lúc, chuyện này có chút phiền phức, liên quan đến Bát môn chi thuật.

"Theo ý nghĩa của Cửu Cung Bát Môn, chúng ta phải tìm minh khí tương ứng với tám cửa!

Như vậy mới giải được cơ quan!" Lúc này, tất cả mọi người đều tụ tập bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Ngay cả Trương Lân cũng ở trong đó.

Thực ra anh cũng không cần đi theo Hồ Bát Nhất.

Vốn dĩ anh đang từ từ đi dọc theo bờ tường quan sát, xem Bát môn chi thuật này nên phá giải thế nào.

Nhưng tốc độ đi một vòng của Hồ Bát Nhất thực sự quá nhanh, nên đáng lẽ anh phải đuổi kịp, thành ra là bị mấy người đuổi kịp.

Tuyết Lỵ Dương nghe lời Hồ Bát Nhất xong, cũng bắt đầu dựa vào sự hiểu biết của mình về Kỳ Môn Độn Giáp.

"Bát môn chi thuật, tôi cũng biết sơ qua một hai, Khai, Hưu, Sinh là tam cát môn, Tử, Kinh, Thương là tam hung môn, Đỗ môn và Cảnh môn là trung bình, nhưng làm sao để ghép chúng với những minh khí này đây." Sự hiểu biết của Tuyết Lỵ Dương không hề tồi.

So với những gì Hồ Bát Nhất biết, không có nhiều khác biệt.

"Bát môn chi thuật, thực ra tồn tại mối quan hệ tương ứng với số của Cửu Cung!" Hồ Bát Nhất vừa nói xong câu đó, Đại Kim Nha đã tiếp lời.

Gã đã từng kinh qua không biết bao nhiêu món bảo vật tốt, nên cũng có chút hiểu biết sơ sài về số của Cửu Cung và Bát môn chi thuật, nhưng lại không biết phá giải thế nào.

"Vậy!

Chương 119

Làm sao để ghép đây!" Hồ Bát Nhất nghe lời Đại Kim Nha, đi đến trước bàn cờ vây.

Cậu ta đi một vòng nữa, lại cẩn thận xem xét tám bức tường một lần nữa.

"Cửu Cung là chia thiên cung theo hình chữ 'Tỉnh' thành Càn cung, Khảm cung, Cấn cung, Chấn cung, Trung cung, Tốn cung, Ly cung, Khôn cung, Đoái cung, tổng cộng chín phần bằng nhau!" "Cũng là số của Lạc Thư, chỉ chín phương vị, đặt Bát môn của Kỳ Môn Độn Giáp vào trong Cửu Cung, Hưu môn ở Khảm nhất cung, Tử môn ở Khôn nhị cung, Thương môn ở Chấn tam cung, Đỗ môn ở Tốn tứ cung, Ngũ trung cung ở giữa, Khai môn ở Càn lục cung, Kinh môn ở Đoái thất cung, Sinh môn ở Cấn bát cung, Cảnh môn ở Ly cửu cung!" "Chính là Cửu Cung Bát môn!" Hồ Bát Nhất nói một tràng dài như vậy, người nghe hiểu được có thể nói là rất ít.

Tuyết Lỵ Dương là một trong số ít người nghe hiểu được.

"Nhưng trên đây cũng không ghi rõ cửa nào là Sinh, cửa nào là Tử, làm sao chúng ta biết được vị trí của Cửu Cung và Bát môn chứ!" Đối với câu hỏi của cô, Hồ Bát Nhất không hề lộ ra vẻ khó xử.

"Cái này đơn giản, có một khẩu quyết là, 'nhị tứ vi kiên, lục bát vi túc, tả tam hữu thất, đái cửu lý nhất, ngũ cư trung ương'!" Lời của cậu ta, càng về sau càng huyền ảo.

Mã Đại Đảm vầng trán rộng bóng loáng, nghe mà nhăn hết cả mặt.

"Cái gì!

Gì vậy?" "Là con số!" "Nghĩa là gì?" "Là con số!" Không chỉ Mã

Đại Đảm, Vương Bàn Tử bây giờ mặt cũng rầu rĩ.

Rõ ràng là thời khắc quan trọng, nhưng hai người họ nói chuyện, hắn lại không hiểu một chữ nào.

Trong lòng đặc biệt sốt ruột.

"Số má gì tôi cũng không hiểu, Lão Hồ à!

Cậu có thể hạ thấp kho kiến thức của mình xuống một chút được không, nói cái gì mà tôi nghe hiểu được ấy!" Đáp ứng yêu cầu của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lại đơn giản hóa lời nói của mình một lần nữa.

"Thế này đi!

Quan tài trong mật thất này, đầu đều hướng về phía cửa, cái gọi là 'đái cửu lý nhất', chính là đầu là chín, chân là một!" "Đầu chín ứng với vị trí Ly, chân một ứng với Khảm, hai bên đầu là vai, phía trên chân là đùi!" "Cho nên hai bên của Ly là Tốn và Khôn, hai bên trái phải của Khảm là Cấn và Càn." "Cái gọi là 'tả tam hữu thất', chính là bên trái là Chấn số ba, bên phải là Đoái số bảy." "Đó cũng chính là Cửu Cung Bát Môn mà chúng ta cần tìm!" Nói xong, cậu ta rời khỏi bàn cờ.

Cậu ta đi đến trước một bức tường, nhìn những món bảo vật trên tường, chìm vào suy tư.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: "Hưu môn Khảm nhất cung!" Sau đó lại nhìn sang các bức tường khác, và di chuyển về phía những bức tường đó.

Những người khác đều lặng lẽ đi theo sau Hồ Bát Nhất, không nói một lời.

Mọi người đều không biết, rốt cuộc bây giờ Hồ Bát Nhất đang định làm gì.

Bây giờ họ chỉ có thể tin tưởng cậu ta.

Hồ Bát Nhất cứ đi loanh quanh, không nói một tiếng.

Sau khi đi một vòng, cậu ta dừng lại trước bức tường ở vị trí Khảm.

Mắt cậu ta cứ dán chặt vào những món đồ cổ trên tường, dường như lại đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Đại Kim Nha đứng bên cạnh, lúc này thực sự không nhịn được nữa.

"Cậu không phải nói Khảm là Thủy sao?

Tượng đồng này có liên quan gì đến nước đâu!" Hồ Bát Nhất mắt không nhìn nghiêng, chỉ nhìn vào món đồ cổ trên tường nói: "Khảm là Thủy chỉ là biểu tượng, Khảm trong ý nghĩa của quẻ, là đường trung tâm, kiên trì chính đạo, giữ vững tâm linh, tôn kính Bồ Tát, thân khoác anh lạc, đầu đội Tỳ Lư Quan, chính là Địa Tạng Bồ Tát." "Trong sách ghi lại, Địa Tạng Bồ Tát mấy lần từ địa ngục cứu mẹ chịu khổ, phát nguyện, 'địa ngục vị không, thệ bất thành Phật', lời thề này vừa hay trùng khớp với ý nghĩa ở đây." Vương Bàn Tử nghe xong mặt đầy vẻ chấn động.

Hắn bị lời thề của Địa Tạng Bồ Tát làm cho chấn động, liên tục gật đầu.

"Xả mình vì người, đại từ đại bi, không sai rồi." Đại Kim Nha nghe lời Hồ Bát Nhất, cũng gật đầu.

"Nếu nói vậy thì cũng có mấy phần đạo lý." Bây giờ những người xung quanh đều tin chắc lời Hồ Bát Nhất.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu đưa tay ra, định lấy bức tượng đồng đó.

Khi sắp chạm vào, cậu ta dừng lại, cuối cùng lại rụt tay về.

"Sao vậy?" Tuyết Lỵ Dương thấy hành động của cậu ta, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bây giờ đáp án đã rõ ràng, tại sao lại rụt tay về?

Mang theo nghi vấn này, cô tiến lên một bước, đến bên cạnh Hồ Bát Nhất hỏi: "Sao vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn bức tượng trên đó, có một cảm giác không nói nên lời, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Tôi cảm thấy cơ quan này quá dễ dàng, có phải tôi nghĩ nhiều rồi không!" Chưa đợi Tuyết Lỵ Dương mở miệng, Vương Bàn Tử đứng sau lưng đã lên tiếng: "Sinh tử mỗi bên một nửa, Lão Hồ, xác suất là năm mươi năm mươi, cứ yên tâm mà làm đi, có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không trách cậu đâu." "Hồ gia!

Cậu cứ yên tâm làm đi!" Bảy người trước mặt đều không có ý kiến, đối với lựa chọn của cậu ta, mấy người đều ngầm đồng ý.

Trương Lân cũng không lên tiếng.

Anh biết đây là một cơ quan, nhưng không nói ra.

Muốn lấy được Long Cốt Thiên Thư, bắt buộc phải kích hoạt cơ quan này.

Hồ Bát Nhất nhìn mấy người phía sau, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kiên định.

Thấy mọi người tin tưởng mình như vậy, Hồ Bát Nhất lúc này cũng không còn gì để sợ hãi.

Cậu ta đặt tay lên bức tượng đồng đó, bắt đầu dùng sức vặn.

Ngay khoảnh khắc vặn được, đột nhiên đất rung núi chuyển.

Nền đất dưới chân đang di động.

Vốn là một khối đất liền, nay chia thành tám mảng khác nhau, rút về phía tám bức tường.

Vương Bàn Tử thấy cảnh tượng này, tròng mắt như muốn lồi ra.

Hắn thực sự không ngờ lại có một cơ quan như vậy.

"Lão Hồ, không phải là cái miệng của cậu linh nghiệm đấy chứ?" Không chỉ Vương Bàn Tử, cả Mã Đại Đảm lúc này cũng mặt mày tái mét.

"Tình hình gì đây, không phải tìm sai rồi chứ?" Thấy nền đất dưới chân ngày càng thu hẹp, trong lòng không khỏi ngày càng căng thẳng.

Bây giờ người hắn tin tưởng chỉ có hai người, Trương Lân và Hồ Bát Nhất.

Trong đó có một người như bị câm, nửa ngày không nặn ra được một chữ.

Trương Lân như một khúc gỗ, lúc này, nửa ngày không nói một câu.

"Đây hẳn là một bộ đếm thời gian, chúng ta phải giải được bảy cửa còn lại trước khi chúng rút hết vào tường!" Trong tình huống lúc này, mọi người đều không nghe kỹ lời Hồ Bát Nhất.

Tất cả đều bị cơ quan này dọa cho sợ.

"Lão Hồ, làm sao bây giờ!" Giọng Đại Kim Nha lúc này đã biến đổi, dường như bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ.

Trên mặt gã viết đầy vẻ kinh ngạc, sợ hãi đến cực điểm.

"Tìm minh khí tương ứng với Cửu Cung Bát môn, nhanh lên!" Lúc này, giọng của Hồ Bát Nhất đầy lo lắng, nếu bây giờ không nhanh chóng tìm ra, e rằng mọi người đều phải thăng thiên.

Chờ đến khi nền đất dưới chân rút hết vào, lúc đó không một ai có

thể sống sót.

Bây giờ họ chia làm hai đường, một trái một phải cùng lúc hành động.

Chương 120

Mỗi hai người đứng trước một bức tường, bắt đầu tìm kiếm theo cách của Hồ Bát Nhất.

Trương Xuân đứng trước một bức tường, cố gắng đẩy, nhưng bức tường không hề nhúc nhích.

Trương Xuân từ từ đứng thẳng dậy, mặt đầy vẻ hoảng loạn.

Lúc này, hắn nhìn thấy chiếc quan tài phía trước vẫn đứng yên.

Hắn nảy ra một ý định, đó là nhảy sang bên đó để bảo toàn mạng sống.

Từ khi xuống mộ đến giờ, những gì hắn gặp phải đều là những thứ hắn chưa từng thấy trong đời, liên tục làm mới nhận thức của hắn.

Bây giờ nhìn nền đất dưới chân đang từ từ di động, lại thêm một ký ức kỳ lạ nữa.

Hắn biết bây giờ phải đưa ra quyết định, nếu không cứ thế này chắc chắn sẽ không sống được lâu, chờ đến khi nền đất dưới chân rút hết vào, lúc đó thật sự là đường cùng.

Cho nên lúc này nhất định phải quyết định.

Trương Xuân từ từ lùi lại, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Sau đó hít một hơi thật sâu, rồi bắt đầu lao tới.

Hắn dùng hết sức lực, lao ra ngoài, dồn hết sức bật nhảy.

Hắn nhảy qua được, chỉ có hai bàn tay bám được vào bậc thềm, phần còn lại của cơ thể lơ lửng bên ngoài.

Mã Đại Đảm chú ý đến Trương Xuân lúc này.

Hắn đang rất nguy hiểm, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Làm cái gì thế?” Mã Đại Đảm lo lắng hét lớn.

Mặc dù Trương Xuân không phải là thủ hạ của hắn, nhưng cũng là do hắn dẫn xuống.

Cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Nhưng Trương Xuân mạng lớn thật.

Không cần sự giúp đỡ của ai, hắn đã tự mình leo lên được.

Lên được rồi, hắn không thèm quan tâm đến tình hình xung quanh ra sao, trực tiếp trốn bên cạnh quan tài, ôm đầu ngồi xổm dưới đất.

Nội tâm Hồ Bát Nhất lo lắng vạn phần, cứ thế này, không một ai có thể thoát ra được.

Mạng sống của mọi người bây giờ đều nằm trong tay cậu ta.

“Tất cả nghe cho kỹ, Càn Khôn Khảm Ly Chấn Tốn Cấn Đoái bát cung, lần lượt tương ứng với Thiên Địa Thủy Hỏa Phong Lôi Sơn Trạch, cứ theo logic này mà tìm!” Mọi người nghe lời Hồ Bát Nhất, đều tìm những phần tương ứng trên tường.

Bây giờ Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha hai người đứng chung một khối, hai người họ phụ trách cung Tốn, tượng trưng cho Phong (gió).

Nhưng Vương Bàn Tử căn bản không nhìn ra được gì, bài giảng của Hồ Bát Nhất lúc trước hắn không hiểu một chút nào.

Nhưng Đại Kim Nha bên cạnh lại có chút hiểu biết.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh thúc giục Đại Kim Nha: “Nhanh lên, gió, gió, gió!” Đại Kim Nha mặt cũng rất lo lắng, vội vàng đáp lời.

Nhưng trên tường có bao nhiêu bảo vật, cái đúng chỉ có một, tìm ra được, nói dễ hơn làm.

Trong thời gian gấp rút như vậy, phải tìm đúng cái đó.

Trong số những người này, người tìm nhanh nhất là Tuyết Lỵ Dương, tay cầm đèn pin, soi lên tường.

Trong vô số vật phẩm, cuối cùng cô cũng tìm thấy vật mà cô cho là đúng.

"Lão Hồ, nhìn đây!" Nghe tiếng gọi của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất quay người định đi qua, bỗng nhiên quay đầu lại nói với Mã Đại Đảm: "Mã Đại Đảm, giúp một tay, tìm thứ gì đó tương ứng với Sơn (núi)!" Nói xong, Hồ Bát Nhất bước chân qua mảng đất của Tuyết Lỵ Dương.

Đến bên cạnh cô, Tuyết Lỵ Dương lập tức nói ra phát hiện của mình.

"Trên đây tương ứng với Lôi (sấm), chỉ có món đồ bằng đồng thời Tây Chu này trên có khắc hoa văn mây sấm, chắc là nó rồi!" Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất không lập tức trả lời.

Cậu ta nhíu mày, tiếp tục quan sát.

Mã Đại Đảm đã nhận lời Hồ Bát Nhất, lúc này cũng đã đến trước bức tường mà Hồ Bát Nhất đứng lúc trước.

"Nhiều thế này, tìm thế nào đây!" Nhìn những món đồ cổ trên tường, hắn nhất thời có chút ngây người.

Chữ trên tường hắn không nhận ra, nhưng lại phải nhận ra vật.

Hồ Bát Nhất một bên cuối cùng xác nhận món đồ thời Tây Chu, quyết định bắt đầu di chuyển món đồ đó.

Sau khi xoay món đồ đó, nền đất dưới chân ngừng chuyển động.

Nhất thời mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cái nền đất như lá bùa đòi mạng này cuối cùng cũng ngừng lại.

Vương Bàn Tử thấy thứ dưới chân không động nữa, trên mặt lộ ra một chút vui mừng.

"Lão Hồ!

Không phải là phải tìm cả tám khối mới được chứ?

Bây giờ nó dừng rồi!" Nhưng niềm vui chưa được bao lâu, nền đất dưới chân lại bắt đầu hoạt động.

"Lại động rồi?" Vương Bàn Tử bây giờ hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc là tình trạng gì.

Sao lại thế này.

Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh nhất: "Chỉ có thể trì hoãn thời gian, nhanh tìm mấy cái còn lại đi!" Đại Kim Nha vừa nghe phải tiếp tục tìm đồ, chết điếng.

"Cậu bảo tôi xem đồ có đúng không thì được, chứ tôi thật sự không nhìn ra cái nào liên quan đến gió cả!" Hắn và Vương Bàn Tử hai người đứng trước bức tường, chẳng khác nào đang ngây người ngẩn ngơ.

Lúc này, Trương Lân là người thảnh thơi nhất, anh không nhìn những thứ liên quan đến Cửu Cung.

Cả người như đang đi du lịch, vô cùng ung dung tự tại.

Cũng chỉ có một mình anh lúc này mới có tâm trạng như vậy.

Trên mặt những người khác đều viết đầy vẻ lo lắng, hoàn toàn trái ngược với anh.

Trương Lân cũng là lần đầu tiên thấy nhiều đồ thật như vậy, nhân

cơ hội này học hỏi, mở mang kiến thức.

Không phải ai cũng ung dung tự tại như Trương Lân.

Mã Đại Đảm nhìn bức tường trước mặt, đầu óc quay cuồng, lần đầu tiên thấy những thứ này không có cảm giác phấn khích mà là đau đầu.

Trước đây thấy những món đồ cổ này, mắt đều sáng lên, bây giờ thấy rồi, trán toàn mồ hôi.

Chương 121

Phải bắt hắn từ trong bao nhiêu món đồ chọn ra một món, quan trọng là phải chọn đúng.

Hắn không biết một giỏ chữ, lại phải chọn những thứ này.

Bây giờ trán Mã Đại Đảm toàn mồ hôi.

Cuối cùng hắn nhìn thấy một món đồ cổ hình ngọn núi, trong lòng tin chắc chính là món này.

Hắn kích động lập tức hét lớn: "Tôi tìm thấy núi rồi!" Nói xong bắt đầu leo lên.

Hồ Bát Nhất nghe lời Mã Đại Đảm, trong lòng cảm thấy có chút không yên tâm, luôn cảm thấy có chút không đáng tin.

Cậu ta quyết định qua xem.

Quay đầu nói với Tuyết Lỵ Dương: "Cô qua giúp Đại Kim Nha đi!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương không do dự, bước dài qua chỗ Đại Kim Nha.

Hồ Bát Nhất thì đến bên cạnh Mã Đại Đảm, thực sự không yên tâm.

Cậu ta đứng trước Mã Đại Đảm, cầm đèn pin soi vào những món đồ cổ trên tường.

Lúc này cậu ta cũng có chút mơ hồ, nhất thời không nhìn ra món nào là đúng.

Thấy Mã Đại Đảm đã leo lên, đành phải tạm thời tin tưởng hắn.

"Nhìn kỹ chưa?" Mã Đại Đảm vô cùng tự tin nói: "Tôi nhìn rồi!

Cái này giống núi nhất, không phải nó thì là cái nào!" Mặc dù

giọng của Mã Đại Đảm nghe có vẻ đặc biệt tự tin, nhưng Hồ Bát Nhất không yên tâm lại nhìn xuống món đồ giống ngọn núi mà hắn sắp xoay.

"Đợi đã!" "San hô, san hô sinh ra từ nước, ý nghĩa hoàn toàn trái ngược với Cấn là Sơn, không đúng rồi!" Cuối cùng cậu ta nhìn xuống con vật được điêu khắc bằng ngọc thạch ở phía dưới.

"Ngọc sinh ra từ đá, bất động như núi, là con chó ngọc, không phải san hô." Nghe thấy lựa chọn của mình sai, Mã Đại Đảm cũng không định ở trên đó nữa, Mạc Kim Giáo Úy đã nói vậy rồi, hắn là một kẻ thô kệch không hiểu biết, sao lại không nghe người ta.

Khi định xuống, đột nhiên chân trượt một cái, đụng vào cây san hô, làm nó xoay đi.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng xoay con chó ngọc.

Hai người gần như xoay cùng một lúc.

Cứ như vậy, nền đất dưới chân Hồ Bát Nhất đột nhiên rút đi hoàn toàn.

Dưới chân thoáng chốc trống rỗng.

Cả hai người đều rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nền đất của những người khác không rút đi, chỉ ngừng chuyển động.

Những người khác thấy Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm rơi xuống, biểu cảm của mỗi người đều đông cứng lại, tim như bị bóp nghẹt.

"Lão Hồ!" "Lão Hồ!" "Lão Hồ!" Tuyết Lỵ Dương lập tức chạy đến mép nền đất.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tuyết Lỵ Dương rút phi hổ trảo quấn ở eo ra, ném về phía Hồ Bát Nhất, quấn chặt lấy eo cậu ta,

kéo cậu ta lại.

Lúc này, Hồ Bát Nhất không quên cứu Mã Đại Đảm bên cạnh, một tay nắm lấy cánh tay hắn.

Nhưng trọng lượng của hai người đàn ông trưởng thành, khiến Tuyết Lỵ Dương nhất thời không đứng vững.

Cả người cô ngả về phía trước, mắt thấy sắp rơi xuống.

Từ hai người chết biến thành ba người sắp rơi vào vực sâu vạn trượng.

Lúc này, có một người, như một cơn gió lướt tới.

Ngay khoảnh khắc Tuyết Lỵ Dương sắp rơi xuống, đã nắm lấy cánh tay cô, giúp Tuyết Lỵ Dương ổn định lại cơ thể, mới không bị rơi xuống.

Tuyết Lỵ Dương trong một khoảnh khắc, đã nghĩ mình chết chắc rồi.

Trong đầu cô, toàn là hình ảnh của Trương Lân.

Gương mặt tuyệt sắc hiếm có trên đời đó.

Khí chất vạn cổ bất biến đó.

Ánh mắt phảng phất như đã nhìn thấu mọi thứ trên thế gian.

Trong đầu cô toàn là hình bóng người đó.

Cũng vào lúc tưởng mình chết chắc, cô cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ cánh tay.

Quay đầu nhìn người đang kéo mình, chính là Trương Lân.

Lúc này, nước mắt trong mắt cô không còn kìm được nữa.

Người đàn ông này, lại một lần nữa cứu nguy.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đứng bên cạnh, cứ chớp mắt lia

lịa.

Trương Lân như thể xuất hiện từ hư không.

Trong nháy mắt đã đến đó.

“Kim gia!

Vừa rồi, tôi không hoa mắt chứ, sao cậu ta lại ở đó?” Vương Bàn Tử huých vào Đại Kim Nha bên cạnh.

Đại Kim Nha lúc này cũng đầu óc mơ hồ, cũng không biết người đến lúc nào.

Trong một khoảnh khắc, người đã ở trước mắt.

“Bàn gia!

Tôi cũng không biết nữa!” Đại Kim Nha lắc đầu nói.

Hai người họ bây giờ thật sự không biết Trương Lân dùng thủ đoạn gì, đột nhiên xuất hiện ở đó.

“Còn đứng nhìn làm gì, cứu người đi!” Vương Bàn Tử lúc này phản ứng lại, vỗ vào vai Đại Kim Nha nói.

Khi hai người họ định qua đó, nền đất dưới chân lại động.

Lúc này, Trương Lân đột nhiên giơ tay, rồi dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Tìm minh khí!” Ba chữ ngắn gọn, khiến Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đều dừng bước.

Họ nhíu mày trước, có chút ngây người, nhìn nhau.

Không đến vài giây, họ đã hiểu ra.

Trương Lân muốn họ tìm minh khí trước, để cơ quan dừng lại.

Hai người không một chút do dự, lập tức quay đầu, bắt đầu tìm kiếm minh khí tương ứng.

Chương 122

Hai người họ tin tưởng, Trương Lân nhất định có thể cứu được người, cho nên không quay đầu lại.

Trương Lân một mình kéo ba người.

Thân hình không vạm vỡ đó, đã cứu họ.

Anh kéo Tuyết Lỵ Dương lên trước, sau đó hai người hợp lực, từ từ kéo hai người kia lên.

Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm hai người cứ lơ lửng trong không trung.

Sợi dây của phi hổ trảo cũng không ngừng cọ xát vào mép nền đất.

Bây giờ Hồ Bát Nhất đang nắm chặt cánh tay Mã Đại Đảm.

Trong mắt cậu ta, bất kể trước đây hắn đã làm gì, sinh mệnh đều vô cùng quý giá.

Vì có quan niệm như vậy, nên lúc này cậu ta mới nắm chặt cánh tay Mã Đại Đảm không buông.

Còn Mã Đại Đảm được cứu lúc này lại có chút nản lòng thoái chí.

Trong đầu nảy ra quyết định muốn sớm kết thúc cuộc đời này.

Cả đám anh em của hắn, toàn bộ đều bị chôn vùi ở đây.

Hắn không có năng lực đưa họ ra ngoài.

Nhân cơ hội này, xuống dưới bầu bạn với anh em.

“Buông tôi ra, cậu mới có thể sống!” Mã Đại Đảm nói rất rõ ràng.

Hắn không còn khát vọng sống nữa.

Nhưng Hồ Bát Nhất không nghe lọt tai, những lời như vậy trong

tai cậu ta, giống như một cơn gió thoảng qua, không để lại bất kỳ dấu vết hay ký ức nào.

"Đừng có nói nhảm nữa!" Hồ Bát Nhất không buông tay, dù bây giờ đã có chút kiệt sức.

Cánh tay nắm Mã Đại Đảm, lúc này bắt đầu run rẩy.

Nhưng cậu ta cắn răng kiên trì không buông.

Trương Lân ở trên kéo dây, phát hiện sợi dây này dường như không trụ được bao lâu nữa.

Sợi dây phi hổ trảo đã truyền thừa mấy chục năm, có chút cũ kỹ, cộng thêm việc cứ cọ xát vào mép nền đất.

Sợi dây sắp đến bờ vực đứt.

Nếu thật sự đến lúc đó, thì thật sự phiền phức rồi.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhận ra sợi dây có điều bất thường, liền lo lắng hét lớn: "Dây sắp đứt rồi!" Đã đến lúc này rồi, Hồ Bát Nhất vẫn nắm chặt Mã Đại Đảm.

Trương Lân bây giờ chỉ muốn xuống dưới, gõ cho Hồ Bát Nhất một cái vào đầu, cho cậu ta tỉnh táo lại.

Nếu không phải có Hồ Bát Nhất ở đó, anh lười quản.

Anh cũng thật phục Hồ Bát Nhất, tình cảnh của cậu ta nguy hiểm như vậy rồi, vẫn không buông tay.

Thực ra Hồ Bát Nhất cũng cảm nhận được, sợi dây sắp đứt rồi.

"Không được!

Dây không trụ được lâu đâu!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Mã Đại Đảm không có phản ứng gì lớn, lúc này hắn dường như không quan tâm đến sống chết nữa.

Vẻ mặt chấp nhận cái chết.

Trong lòng hắn, cứ như vậy đi hội ngộ với anh em, có lẽ mới là tốt nhất.

"Buông tay ra, cậu mới được kéo lên!" Nhưng lời của hắn, Hồ Bát Nhất căn bản không nghe thấy, như gió thoảng bên tai.

Hồ Bát Nhất coi lời hắn như đánh rắm.

Cậu ta đang quan sát vách đá xung quanh, xem có chỗ nào có thể đặt chân được không.

"Trước tiên đu qua vách đá đã!" "Người trên kia, giữ chắc nhé!" Nói xong, cậu ta bắt đầu dùng sức đu người, để cơ thể bắt đầu lắc lư.

Thân hình của Mã Đại Đảm tuy không lớn, nhưng trọng lượng lại không nhỏ, muốn đu hắn đi, là một việc vô cùng không dễ dàng.

Cần hai người phối hợp với nhau mới có khả năng, có hy vọng.

Hồ Bát Nhất ra sức vung tay, Mã Đại Đảm cũng cố gắng làm cho cơ thể mình đu theo.

Cùng với sự phối hợp của hai người, biên độ lắc lư ngày càng lớn.

Đồng thời áp lực mà sợi dây phải chịu cũng ngày càng lớn, đã đến giai đoạn sắp đứt.

Ngay khoảnh khắc Hồ Bát Nhất ném Mã Đại Đảm ra, hắn đã kịp thời nắm lấy một phần nhô ra của vách đá, tạm thời an toàn, không có nguy cơ rơi xuống.

Cùng lúc đó, sợi dây phi hổ trảo cũng đứt.

Hồ Bát Nhất đã thành công đưa người khác đến nơi an toàn, còn mình thì bắt đầu rơi xuống nơi nguy hiểm.

Khi Hồ Bát Nhất tưởng rằng sinh mệnh của mình sắp kết thúc, một bóng người từ trên trời lao xuống.

Tay phải Trương Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp lao xuống.

Trong thời khắc nguy cấp nhất, anh nắm lấy cánh tay Hồ Bát Nhất.

Tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao bây giờ đã cắm sâu vào vách đá.

Tuyết Lỵ Dương thấy anh kéo được Hồ Bát Nhất, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó cô còn chưa kịp phản ứng, Trương Lân đã lao xuống, dọa cô suýt hét lên.

Tuyết Lỵ Dương có chút không hiểu tại sao anh lại lao xuống.

May mắn thay, cả hai người đều bình an vô sự.

Trái tim thót lên tận cổ họng của cô, lúc này cũng từ từ hạ xuống.

"Kiên trì nhé, tôi cứu cậu ngay." Nhưng Hồ Bát Nhất lập tức phản đối: "Giải cơ quan trước mới quan trọng, nếu không mọi người đều không sống được, tôi sẽ có cách lên!" Tuyết Lỵ Dương lúc này nói với Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đang lo lắng bên cạnh: "Hai người đi phá cơ quan trước, hai người họ giao cho tôi." Trước đó nghe hai câu của Hồ Bát Nhất, trái tim vốn đã yên lại bắt đầu bất an.

Cô lại ra mép phiến đá kiểm tra.

Hai người họ bây giờ cũng không lo lắng nữa, vì thấy Trương Lân đã kéo được Hồ Bát Nhất, nỗi lo trong lòng đã vơi đi rất nhiều.

"Lão Hồ, huynh đệ Trương Lân, cố gắng lên nhé!" Nói xong, hai người vội vàng quay đi phá giải cơ quan.

Bây giờ, phá giải cơ quan đã trở thành việc quan trọng nhất trong tâm trí hai người.

Chương 123

Lúc này Trương Lân đặt Hồ Bát Nhất lên một tảng đá nhô ra có thể đứng được.

Hiện tại tạm thời không có vấn đề gì.

"Biết leo vách đá không?" Mã Đại Đảm nghe xong đầu đầy dấu hỏi, tại sao lúc này lại hỏi có quen người nào đó không.

"Ai?" "Phan Nham là ai?" Không chỉ Mã Đại Đảm không nghe thấy, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không biết rốt cuộc là ai!

Nghe câu trả lời của hai người, Tuyết Lỵ Dương lúc này không cười nổi.

"Nghe tôi nói!

Bây giờ tôi sẽ dạy các người kỹ năng leo vách đá tay không!

Leo lên!" Lời nói lọt vào tai Trương Lân, là một chuyện rất bình thường, anh biết có môn leo vách đá tay không.

Nhưng hai người kia lại không nghe thấy.

"Leo?

Cái hang này nhẵn như bể cá vàng, leo thế nào được?" Mã Đại Đảm nhìn vách đá xung quanh, thực sự không nhìn ra có thể leo được.

"Không leo!

Không leo chỉ có thể chọn rơi xuống!" Hồ Bát Nhất tuy cũng chưa từng nghe qua chuyện leo vách đá, nhưng cậu ta biết, nếu bây giờ không leo, thật sự chỉ có thể nhảy xuống.

Mã Đại Đảm nghe lời cậu ta, cũng không nói thêm gì nữa.

Lời Hồ Bát Nhất cũng không phải không có lý.Nếu bây giờ đã được cứu, vậy thì nên cố gắng sống sót cho tốt.

“Có mấy yếu lĩnh cơ bản, nhớ kỹ.” “‘Bám’, dùng tay bám vào phần nhô ra của vách đá.” “‘Móc’, dùng tay móc vào gờ đá, khe hở và mép đá.” “‘Kéo’, với tiền đề là đã bám chắc vào điểm tựa phía trên, cẳng tay áp vào vách đá, móc vào khe đá hoặc địa hình khác, dùng sức cánh tay và cẳng tay để di chuyển cơ thể lên trên hoặc sang trái phải.” “‘Đẩy’, lợi dụng vách đá hoặc vật thể bên cạnh, bên dưới, dùng sức cánh tay để di chuyển cơ thể.” “‘Nêm’, đưa tay vào khe hở, dùng lòng bàn tay hoặc ngón tay cong lại mở ra, để bám vào khe đá làm điểm tựa, di chuyển cơ thể.” “‘Đạp’, dùng phần trong của nửa bàn chân trước hoặc ngón chân đạp mạnh để chống đỡ cơ thể, giảm gánh nặng cho chi trên.” “‘Vắt’, lợi dụng sự dẻo dai của bản thân, tránh những điểm khó, để tìm kiếm điểm tựa có lợi.” “‘Móc gót’, dùng mũi chân hoặc gót chân móc vào để giữ thăng bằng cơ thể khi di chuyển.” “‘Dẫm’, lợi dụng phần trước của chân dẫm lên những điểm tựa lớn hơn, giảm gánh nặng, di chuyển cơ thể.” “Những yếu lĩnh cơ bản khi leo vách đá này nhớ kỹ.” “Cơ thể phải thả lỏng tự nhiên, dùng 3 điểm tựa để ổn định trọng tâm cơ thể, trọng tâm phải di chuyển theo động tác leo.

Chi trên, chi dưới phải phối hợp nhịp nhàng, leo có tiết tấu, tay kéo, chân đạp phải dùng sức cùng lúc, trọng tâm cơ thể nhất định phải đặt ở chân, giữ tư thế mặt hướng vào vách đá, ba điểm cố định chống đỡ, thẳng người trên vách đá.” “Nhưng chỉ dựa vào sức cánh tay để leo thì không thể lâu dài, yếu lĩnh động tác của chân là, hai chân xoay ra ngoài, phần trong của ngón chân cái áp sát vào mặt đá, hai chân hơi khuỵu, dùng chân đạp vào điểm tựa để giữ trọng tâm cơ thể.” “Nhưng phải nhớ kỹ, mông không được tiếp xúc với mặt đá, nếu không sẽ ảnh hưởng đến điểm tựa của chân và thăng bằng của cơ thể, thậm chí sẽ

gây trượt ngã làm bị thương đầu gối.

Ngoài ra, khi dùng chân đạp vào điểm tựa, tuyệt đối không được dùng sức quá mạnh, và phải nắm vững phương hướng dùng sức." Sau khi Tuyết Lỵ Dương giới thiệu xong toàn bộ những yếu lĩnh động tác cơ bản, tiếp theo cô phải chỉ cho họ một con đường sáng.

"Tôi đi tìm một con đường dễ leo cho các người, cố gắng lên." Nói xong cô chạy đến những nơi khác, thay đổi vị trí, tìm những góc độ khác nhau.

Quan sát từ các góc độ khác nhau, xem có con đường nào phù hợp không.

Khi mọi người đang bôn ba nỗ lực vì mạng sống, Trương Xuân lại nhàn rỗi trốn ở chỗ quan tài không động đậy.

Thỉnh thoảng lại liếc trộm xem, cơ quan xung quanh đã dừng chưa, đã được phá giải chưa.

Tuyết Lỵ Dương đi một vòng lớn, cuối cùng cũng tìm được một vị trí tương đối tốt.

Tay cầm đèn pin, soi lên vách đá, cẩn thận quan sát một lượt.

"Tôi tìm thấy đường rồi, leo thẳng lên không có đường, phải từ dưới Sinh môn, leo sang trái đến dưới Hưu môn!" Hồ Bát Nhất nghe lời Tuyết Lỵ Dương, căn bản không hiểu.

Bây giờ bám được trên tường không rơi xuống đã tốn không ít sức lực.

Khi cậu ta định mở miệng nói, Trương Lân đã bắt đầu hành động.

Anh dùng Phát Khâu Nhị Chỉ, tìm những chỗ tương đối mềm xung quanh, rồi cắm vào đó, tìm điểm đặt chân.

Sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao cắm trong vách đá ra, ném về phía nền

đất mà Tuyết Lỵ Dương đang đứng.

Ném một cách chính xác không sai lệch lên trên đó.

Bây giờ tay không còn vật cản, anh bắt đầu leo vách đá một cách nghiêm túc.

Tuyết Lỵ Dương thấy lộ trình của anh chính xác, vừa hay giống hệt lộ trình của cô.

Cô phấn khích nói: "Cứ đi theo cậu ấy là được rồi, cậu ấy đi đúng đường rồi." Lại một lần nữa nhìn về phía Trương Lân, cô phát hiện động tác của anh vô cùng tốt, không hề giống người vừa mới học leo vách đá.

Ngược lại, Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm hai người căn bản không biết, nên đặt chân, đặt tay thế nào.

Tuyết Lỵ Dương đành phải một lần nữa hướng dẫn bằng lời.

"Lão Hồ, bên trái có một tảng đá nhô ra, dùng nó làm điểm đặt chân tiếp theo!" Nghe chỉ đạo động tác rõ ràng của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất bắt đầu làm theo.

"Dùng chân phải của cậu vòng ra sau chân trái, như vậy tiện phát lực, nếu không trọng tâm quá cao, dễ rơi xuống!" "Dùng mắt nhìn kỹ điểm đặt chân của mình, dùng chân để đạp, đạp vững đạp chắc, tuyệt đối không được dùng lòng bàn chân, nhất định phải dùng tốt sức mạnh của chân!" Mã Đại Đảm và Hồ Bát Nhất bây giờ theo từng bước chỉ dẫn của Tuyết Lỵ Dương mà leo lên.

Hiện tại trông rất ổn định.

Nhưng so với người còn lại, thì đúng là một trời một vực.

Động tác của Trương Lân không chỉ sạch sẽ gọn gàng, mà từ vẻ mặt của anh, dường như còn khá nhẹ nhàng.

Dường như đối với anh bây giờ không phải là đang leo vách đá, mà càng giống như đang giãn gân cốt.

Nhẹ nhàng, thong thả.

Từ trên mặt anh không nhìn ra được chút khó khăn, gian nan nào.

Mọi thứ dường như trước mặt anh chỉ như trò chơi.

Bây giờ ba người đang leo vách đá một cách có trật tự, theo chỉ dẫn của Tuyết Lỵ Dương.

Những người khác ở một số phương diện dường như cũng gặp phải vấn đề nan giải.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha dường như gặp phải chuyện khó quyết định, đến mép nền đất hỏi Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ!

Kim gia nói Đỗ môn là cái bình phong gỗ này, có đúng không?" Hồ Bát Nhất thở ra một hơi nặng nhọc hỏi: "Bằng gỗ à?" "Đúng!

Bình phong thu nhỏ làm bằng gỗ kim tơ nam mộc, đúng không?

Hồ gia!" Đại Kim Nha khẳng định trả lời, tuy không hiểu Bát môn Cửu cung, nhưng về phương diện nhận biết đồ cổ, gã có chút tự tin.

Ít nhất là về mặt chất liệu sẽ không nhận sai.

"Tốn là Mộc, cũng là Phong, đúng rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng kiên định hét lên.

Vương Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, lập tức đi về phía món đồ cổ: "Vậy tốt, tôi động đây nhé!" Nói xong, hắn bắt đầu xoay cái bình phong đó.

Quả nhiên nền đất dưới chân lại ngừng lại.

Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm cũng nhân cơ hội này bắt đầu leo

lên.

Xong một cái, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha bắt đầu nhảy sang bức tường ở cung vị khác.

Nhìn những vật phẩm khác nhau trên đó, Đại Kim Nha lại bắt đầu chìm vào suy tư.

Ba người đang leo vách đá, hiện tại đang tiến triển khá ổn định, không xảy ra tai nạn.

Chương 124

Trong đó chỉ có một người, Trương Lân là đặc biệt hơn cả.

Anh là người leo tốt nhất trong ba người, từ động tác không có vấn đề gì, mặt trông cũng không có áp lực, sắp tiếp xúc với nền đất.

Mã Đại Đảm và Hồ Bát Nhất có chút chậm lại, hai người bây giờ không còn nhiều sức lực.

Khoảng cách còn lại không nhiều, nhưng hai người vẫn không bỏ cuộc, đang từng chút từng chút một leo lên!

Trên đường đi không quên nhắc nhở Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử!

Ly cung thuộc Hỏa, tìm xem có cái gì liên quan đến lửa không!" Vương Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, liền đáp lời.

"Vậy Cảnh môn giao cho Tuyết Lỵ Dương nhé, tôi và Kim gia giải quyết Tử môn!" Lời hắn vừa dứt, nền đất lại bắt đầu di động.

Tâm trạng vốn đã cáu kỉnh, dưới chân nền đất lại động, nội tâm hắn càng thêm sốt ruột.

"Tập trung một chút!" Hắn bắt đầu thúc giục Đại Kim Nha bên cạnh.

Lúc này Đại Kim Nha không đấu khẩu với hắn, bây giờ không có thời gian rảnh rỗi để làm tổn thương nhau.

Tuyết Lỵ Dương hiện tại không đi giải cơ quan Cảnh môn đó, mà đang đứng bên cạnh chỉ đạo hai người không biết leo vách đá.

"Trọng tâm quá cao rồi, chân phải gập vào trong trước, tương tự như động tác quỳ một gối, áp sát vào vách tường!" Hồ Bát Nhất nghe

thấy Tuyết Lỵ Dương ở đó, không đi giải Cảnh môn, không khỏi có chút sốt ruột.

"Không cần lo cho hai chúng tôi, mau đi giải Cảnh môn đi!" Đối với lời của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương không phản đối.

Cô quay người nhìn những món đồ cổ trên tường, vị trí cô đang đứng, chính là Cảnh môn.

Số lượng vật phẩm trên tường không hề ít hơn những bức tường khác.

Không khỏi lại nhíu mày.

"Lửa!

Lửa!

Lửa!" Cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên một cái đài cắm nến.

"Ở đây có một cái đài nến, trên đó có Chu Tước!" Hai câu nói của Tuyết Lỵ Dương, không thể trực tiếp phán đoán được.

"Còn có thứ gì khác không?" Nghe lời Hồ Bát Nhất, cô liền dời ánh mắt đi.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một vật phẩm ở góc dưới bên trái.

"Có một cái hộp sơn mài hoa văn rồng màu đỏ, có kiếm đồng....." Tuyết Lỵ Dương chưa kể hết tất cả các vật phẩm, Hồ Bát Nhất đã ở dưới hét lớn.

"Là Chu Tước!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, cô lập tức tiến lên xoay đài nến.

Nền đất lại một lần nữa dừng lại.

Trương Lân bây giờ cũng cuối cùng đã trở về mặt đất bình thường.

Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm bây giờ cách mặt đất một đoạn!

Trương Lân muốn sớm kết thúc cơ quan, lấy Long Cốt Thiên Thư, hoàn thành nhiệm vụ.

Sớm rời khỏi nơi này thì tốt hơn, ở đây thật sự có chút tà môn.

Nhìn Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha bên cạnh dường như đang rơi vào bế tắc.

"Kim gia!

Ông xem kỹ cái nào chưa?" Đại Kim Nha dùng bàn tay run rẩy, sờ lên đầu mình nói: "Càn là chí dương, vậy Khôn là chí âm!" Sau đó gã chỉ vào miếng huyết ngọc ở trên cùng nói: "Cậu xem miếng huyết ngọc này, phải là thi thể của người phụ nữ chí âm sau khi thối rữa, máu thối thấm vào thân ngọc, sau đó mới có thể hình thành được!

Tôi cảm thấy rất giống!" Vương Bàn Tử gật đầu, không một chút do dự đi tới.

"Được!

Được!

Được!

Tôi xoay, tôi xoay!" Hắn đã đưa tay ra rồi, một câu nói của Đại Kim Nha, trực tiếp lại khiến hắn rụt về.

"Đừng vội, đừng vội, cậu xem cái kia, Khôn tượng trưng cho phụ nữ mà!

Bức tượng nữ thần bằng hoàng ngọc, bản thân nó là một người phụ nữ!" Vương Bàn Tử cũng cho rằng đây mới là câu trả lời đúng, lại vội vàng đi đến dưới bức tượng nữ thần hoàng ngọc.

"Được!

Được!

Cũng giống, vậy tôi lên!" "Khoan đã!" Đại Kim Nha nhìn miếng huyết ngọc, cảm thấy nó phù hợp hơn.

"Tôi cảm thấy cái này đáng tin hơn, cậu giúp tôi tham mưu tham mưu!" Thực ra Đại Kim Nha chỉ muốn tìm một người, để thảo luận kỹ lưỡng, gã cũng đang phân vân mà!

"Đừng do dự nữa!" Nghe những lời thiếu quyết đoán của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử không thể nhịn được nữa.

"Kim gia!

Nước đến chân rồi, cho một câu trả lời chắc chắn đi có được không!" Lúc này, sàn đá dưới chân ngày càng thu hẹp lại.

Dù có xuống hay không, sớm muộn gì cũng rơi xuống, chẳng ai sống nổi.

Hồ Bát Nhất và mấy người kia đang ở bên dưới, lúc nào cũng có nguy cơ rơi xuống, lòng dạ Bàn Tử như lửa đốt.

Không chỉ hắn, tâm trạng của Đại Kim Nha lúc này cũng chẳng khá hơn.

Trước mắt có bao nhiêu món đồ, nhưng lại không biết cái nào mới là thật.

Cảm nhận sàn đá dưới chân đang thu hẹp dần, trong lòng y cũng vô cùng hoảng hốt.

Nếu không cân nhắc kỹ lưỡng, lỡ như chọn sai, không những không cứu được Hồ Bát Nhất mà cả hai người họ cũng phải xuống dưới làm bạn.

"Hai chúng ta không chắc được, hay là xoay cả hai cái cùng lúc?" Lúc này trong lòng y thật sự không có câu trả lời chắc chắn.

“Được không?” Thấy bộ dạng của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử cũng vô cùng sốt ruột, nghe đề nghị của y, hắn cảm thấy đây là một cách không tồi.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị hành động, Đại Kim Nha lại phủ định.

“Không!

Không!

Không được, không được!” Vương Bàn Tử thật sự hết cách với y.

Chương 125

Lại không được nữa!

Tuyết Lỵ Dương sau khi xử lý xong bên mình, liền quay sang giúp đỡ Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử.

Nhưng khi cô chuẩn bị bước tới, phía sau vang lên tiếng gọi của Hồ Bát Nhất.

"Không có đường, đi thôi!" Nghe lời anh, cô đành tạm gác chuyện của Vương Bàn Tử sang một bên để xử lý tình hình của Hồ Bát Nhất trước.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm đang đứng trên một vách đá cheo leo, không biết bước tiếp theo nên đi về đâu.

Lúc này Trương Lân đang ở phía trên, vốn định lên tiếng chỉ đường, nhưng nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương đã đến bên mép vách đá nên anh lại im lặng.

Anh đi đến chỗ của Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử.

"Đợi đã, để tôi xem!" Trong lúc Tuyết Lỵ Dương quan sát xung quanh xem có đường đi không, Hồ Bát Nhất cũng không hề rảnh rỗi.

Anh cũng đang quan sát tình hình trên các bức tường xung quanh.

"Đợi đã!

Tôi muốn nhảy lên tảng đá kia, có phải sẽ lên được cung Càn không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn theo vị trí Hồ Bát Nhất chỉ, cô cau mày hét lớn: "Không được!

Xa quá!" Nghe câu trả lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất không khỏi có chút nản lòng.

Trong mắt anh, chỉ cần lên được đó, con đường phía sau sẽ biết phải đi thế nào.

Nhưng không lên được cũng là một vấn đề.

Đứng bên cạnh, Mã Đại Đảm thấy được sự sa sút của Hồ Bát Nhất, gã cũng hiểu được suy nghĩ của anh.

Lúc này, trong đầu gã nảy ra một ý tưởng.

"Vậy nếu anh giẫm lên tôi, có phải sẽ qua được không!" Gã nói với Hồ Bát Nhất.

Nhưng không đợi Hồ Bát Nhất lên tiếng, Tuyết Lỵ Dương ở trên chỉ đường đã lập tức phản đối: "Không qua rèn luyện chuyên nghiệp, thể lực của anh ta không trụ nổi đâu!" Có người chuyên nghiệp hơn lên tiếng, Hồ Bát Nhất cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng trong lòng anh khó tránh khỏi thất vọng.

Thời gian trôi đi từng chút một, thể lực của anh cũng theo đó mà cạn kiệt.

Không thể do dự thêm nữa.

Đúng lúc này Mã Đại Đảm lên tiếng: "Cứ kéo dài thế này, cả hai chúng ta đều phải chết!" Nhưng Hồ Bát Nhất vẫn có chút do dự, sợ rằng sẽ giống như lời Tuyết Lỵ Dương nói, nếu Mã Đại Đảm không trụ nổi, cả hai sẽ cùng rơi xuống.

"Nhanh lên!" Một câu nói của Mã Đại Đảm lại cắt ngang suy nghĩ của anh.

Gã còn cúi đầu xuống, làm ra bộ dạng sẵn sàng để bị giẫm lên.

Hồ Bát Nhất nghĩ lại lời của Mã Đại Đảm, thực ra gã nói cũng không sai, nếu cứ do dự thiếu quyết đoán thế này, cả hai người đều không sống nổi.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất nghiến răng, hạ quyết tâm.

Anh đặt một chân lên người Mã Đại Đảm, rồi tung người nhảy lên, hai tay của Hồ Bát Nhất bám được vào mép tảng đá, thành công rồi.

Mã Đại Đảm bị giẫm một cái, cả người nhanh chóng trượt xuống.

May mà bên cạnh gã có một hai tảng đá nhô ra để bám vào.

Nhờ vậy thân thể mới không tiếp tục rơi xuống.

Hồ Bát Nhất lật cổ tay, đổi hướng bám.

Tiếp đó anh từ từ điều chỉnh phương hướng cơ thể.

Sau đó anh nói với Mã Đại Đảm ở bên dưới: "Cố gắng lên!" Lúc này, Mã Đại Đảm không thấy bất kỳ hy vọng sống sót nào, cảm giác bản thân không còn bao nhiêu sức lực nữa.

"Xem ra tôi phải đi tìm mấy anh em của tôi rồi!" Tuyết Lỵ Dương nghe những lời chán nản của gã, có chút lo lắng nói: "Mã Đại Đảm, cố gắng lên, hai chân đan chéo, đổi điểm tựa cho nhau, xoay người để giảm sức nặng!

Trọng tâm dồn về phía sau, lợi dụng phần nhô ra của vách đá để mượn lực, như vậy có thể trụ được mười phút không vấn đề gì!" Cô dường như đã quên mất người này từng uy hiếp mình.

Hiện tại lại giống như nhất tiếu mẫn ân cừu, một nụ cười xóa tan mọi hận thù.

Mã Đại Đảm làm theo lời Tuyết Lỵ Dương, đổi một tư thế khác để đứng.

Quả nhiên tiết kiệm được không ít sức lực.

Trong lúc Mã Đại Đảm đổi tư thế, Hồ Bát Nhất cũng không hề rảnh rỗi.

Anh bắt đầu đu đưa thân mình, về phía trước, về phía sau, giống như chơi xà đơn, rồi lật người lên tảng đá, vững vàng đáp xuống.

Mã Đại Đảm lúc này cũng thở phào một hơi nặng nề.

"Cuối cùng cũng thở được rồi!" *** Lúc này Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha vẫn đang bối rối không biết nên chọn cái nào.

"Kim gia, rốt cuộc là cái nào?" Vương Bàn Tử sốt ruột đến mức sắp nhảy dựng lên.

Sàn đá dưới chân ngày càng thu hẹp.

Đại Kim Nha cũng mang vẻ mặt sầu não nhìn những món đồ cổ trên tường.

Hiện tại thực sự hết cách, thật sự không biết rốt cuộc là cái nào, chỉ có thể dùng phương pháp loại trừ.

"Ấm đất bát đất cút đi." Chữ cuối cùng rơi vào khối huyết ngọc.

Sau đó y vô cùng vui vẻ loại bỏ khối huyết ngọc đó.

"Cút đi!

Được rồi, là nó, pho tượng nữ thần." Nghe lời Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử bắt đầu đi về phía pho tượng nữ thần đó.

Hắn vươn tay mới phát hiện không với tới, liền vội vàng nói với Đại Kim Nha đang đứng bên cạnh: "Cõng tôi lên!" Đại Kim Nha tưởng tai mình có vấn đề, nhưng thấy hắn ra hiệu mình cúi lưng xuống, y mới biết, chuyện này có lẽ là thật.

Y vội vàng xua tay nói: "Tôi không cõng nổi cậu đâu!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử mới phản ứng lại, với thân hình đầy thịt này của mình mà đè lên người Đại Kim Nha, với vóc dáng nhỏ bé của y, có lẽ sẽ bị đè bẹp dí, chỉ còn lại mỗi cái tên Đại Kim Nha mà thôi.

"Vậy được!

Được!

Được!

Tôi cõng ông, ông lên đi, nhanh lên!" Nói xong, Vương Bàn Tử lập tức ngồi xổm xuống, để Đại Kim Nha giẫm lên lưng mình.

Đại Kim Nha cũng không làm bộ làm tịch, trực tiếp trèo lên lưng hắn.

Chút cân nặng này đối với Vương Bàn Tử chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi cõng Đại Kim Nha lên, hắn đặt hai chân của y lên hai ô chứa đồ cổ để chịu lực.

Chương 126

Xác nhận y đã đứng vững, hắn chuẩn bị rời đi.

“Lão Kim, ông vịn vào đó, tôi đi giải quyết cái tiếp theo!” Lão Kim gật đầu, ra hiệu không có vấn đề gì.

Sau khi dặn dò đơn giản, Vương Bàn Tử rời đi, để lại một mình Đại Kim Nha đứng đó.

Hiện tại, mỗi một nơi trong minh điện đều đang ở vào thời khắc mấu chốt.

Trên tảng đá, Hồ Bát Nhất lấy Phi Hổ Trảo đang quấn ở eo xuống.

Anh nhìn tảng đá trên đỉnh đầu, nuốt nước bọt.

Tay phải của anh nắm chặt cán của Phi Hổ Trảo.

Tuy dây thừng của Phi Hổ Trảo đã đứt, nhưng phần móng vuốt vẫn có thể dùng được.

Sau đó anh tung người nhảy lên.

Dùng Phi Hổ Trảo trong tay móc vào tảng đá.

Móc rất chắc, giữ cho cơ thể không bị rơi xuống.

Mã Đại Đảm ở dưới nhìn thấy mà toát mồ hôi lạnh, đồng thời cũng bội phục sự dũng cảm của anh.

May mà anh đã đứng vững.

Mã Đại Đảm thở phào một hơi, không chỉ gã, mà cả Tuyết Lỵ Dương ở trên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Lân cũng chú ý đến cú nhảy vô cùng táo bạo của Hồ Bát Nhất.

Trong lòng thầm nghĩ, ngoài mình ra, cũng chỉ có Hồ Bát Nhất dám chơi như vậy.

Trong lúc Trương Lân quan sát Hồ Bát Nhất một lúc, Đại Kim Nha đã nhanh chóng xoay pho tượng nữ thần.

Sàn đá dưới chân y lập tức thu hẹp lại.

Vương Bàn Tử vừa mới nhảy sang một phiến đá khác, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy một khoảng trống mênh mông, chỉ còn lại vực sâu vạn trượng.

Hắn nhìn mà thấy sợ hãi, mồ hôi đầm đìa trên trán.

Chỉ cần chậm một bước, hậu quả không thể lường được.

Nhưng Đại Kim Nha lại không biết tình hình dưới chân mình.

Y trực tiếp giẫm một bước vào khoảng không.

Đột nhiên mất trọng tâm, y sắp ngã ngửa ra sau.

Vương Bàn Tử lúc này chỉ có thể há to miệng hét lên.

"Kim gia, ai!

Kim gia!" Đại Kim Nha lúc này cả người đang có xu hướng ngã ra sau.

Biên độ ngày càng lớn, không ngừng tăng lên.

Trong gang tấc ngàn cân treo sợi tóc.

Một tia sáng lạnh, như sao băng lướt qua mắt mọi người.

Nguồn gốc của tia sáng lạnh là Hắc Kim Cổ Đao của Trương Lân.

Lưỡi đao vừa vặn cắm vào bên dưới chỗ Đại Kim Nha giẫm hụt.

Trương Lân cũng bội phục lúc này mà y cũng có thể hấp tấp vui vẻ đưa ra quyết định như vậy.

Có điểm tựa, thân hình của Đại Kim Nha cũng từ từ ổn định lại.

Tuy thân hình đã ổn định, nhưng trái tim nhỏ bé của y lúc này lại chưa ổn định được.

Hồn vía sắp bay mất rồi.

Y đã nghĩ mình sắp toi rồi.

Một đao bất ngờ như một lá bùa tục mệnh, cứu vớt sinh mạng của Đại Kim Nha.

Vương Bàn Tử tự nhiên nhận ra thanh đao đó là của ai, là của Trương Lân.

Thanh đao đó chỉ có Trương Lân mới có.

Hắn giơ hai tay lên, giơ ngón tay cái về phía Trương Lân.

Nếu không có anh, có lẽ đến thi thể của Đại Kim Nha cũng không tìm được.

Hắn thật sự khâm phục từ tận đáy lòng.

Có thể khẳng định tại đây không một ai có thể làm được thao tác như vậy.

Vào thời khắc quan trọng nhất, anh đã đứng ra.

Tuyết Lỵ Dương cũng nghe thấy tiếng động, nhận ra có điều không ổn.

Quay đầu lại nhìn, đường đi đều không còn, chỉ còn hai người treo lơ lửng ở trên.

"Kim gia, cố gắng lên, tôi giúp ông!" Nói xong, Tuyết Lỵ Dương vịn vào bức tượng bên cạnh đến bên Đại Kim Nha.

Cô đưa tay ra nói với Đại Kim Nha: "Tôi đỡ ông!" Hiện tại Đại Kim Nha cảm giác dưới chân mình lạnh toát.

Chân cứ run lẩy bẩy không ngừng.

Y không dám động đậy.

“Mọi người đừng lo cho tôi, tôi ở đây, ở đây rất tốt!

Mau xoay khối huyết ngọc kia đi, khối huyết ngọc đó!” Bây giờ y cũng không động, dù có dao kề cổ cũng không động.

Tuyết Lỵ Dương cũng thấy được trạng thái của Đại Kim Nha.

Không lo cho y, y đứng đó sẽ không động.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương cũng không yêu cầu nữa.

Đành phải làm theo lời y, trước tiên xoay khối huyết ngọc đó, để sàn đá dưới chân ngừng chuyển động.

Tuyết Lỵ Dương men theo phần tường nhô ra một chút, từ từ tiến về phía trước.

Đến trước khối huyết ngọc, cô xoay nó.

Chương 127

Sàn đá dưới chân lại một lần nữa ngừng thu hẹp.

Hồ Bát Nhất thấy sàn đá không di chuyển nữa, anh hiểu đây là một cơ hội.

Hiện tại sàn đá cách anh trong gang tấc.

Chỉ cần một cú nhảy là có thể chạm tới mép sàn đá.

Bám được là có thể lên được.

Lần này Hồ Bát Nhất không do dự.

Anh tung người nhảy lên, nhưng đã tính sai, không chạm tới mép, thiếu một chút.

Khoảng cách ngắn hơn một chút.

Hiện tại trong đầu Hồ Bát Nhất là một khoảng trống, hoàn toàn không biết tiếp theo có thể làm gì. *** Những người khác nhìn thấy, trong lòng không khỏi dâng lên một tia tuyệt vọng.

Với tốc độ của họ, căn bản không kịp giải cứu Hồ Bát Nhất.

Tất cả đều quá muộn.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồ Bát Nhất rơi xuống.

Khi mọi người đều nghĩ không còn cứu được nữa.

Bóng dáng quen thuộc đó lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người.

Một bàn tay trắng bệch xuất hiện, xoay chuyển cục diện.

Trương Lân nhìn độ cao sau khi Hồ Bát Nhất nhảy lên, phán đoán lần này chắc chắn không nhảy lên được, khoảng cách chắc chắn thiếu

một chút.

Anh liền ngay lập tức đến chỗ sàn đá mà Hồ Bát Nhất định nhảy lên.

Thấy lúc anh ta ở gần mình nhất, anh liền đưa tay ra tóm lấy cánh tay của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng đã nghĩ mình chết chắc rồi, không ngờ vào thời khắc quan trọng, Trương Lân lại một lần nữa cứu mạng anh.

Trương Lân không tốn chút sức lực nào đã kéo anh lên.

Sau khi được cứu lên, Hồ Bát Nhất vẫn chưa hoàn hồn, vào khoảnh khắc đó anh thực sự cảm thấy mình chết chắc rồi, không ngờ lúc đó lại có Trương Lân xuất hiện một lần nữa cứu anh.

Hai chữ "cảm ơn" cứ nghẹn ở cổ họng mãi không nói ra được.

Không phải anh không biết báo ơn, chỉ cảm thấy hai chữ "cảm ơn" không thể biểu đạt hết được sự cảm kích của mình.

Anh cảm thấy hai chữ đó thực sự quá nhẹ, không tiện nói ra.

Hiện tại anh chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn anh, hy vọng Trương Lân có thể hiểu được ý cảm kích của mình.

Đợi lúc ra ngoài rồi sẽ tìm cơ hội cảm ơn cho phải phép.

Nhưng trong mắt Trương Lân, hành động này lại có một ý nghĩa khác.

Hồ Bát Nhất, không phải là vì tôi cứu cậu hai lần nên cậu nảy sinh suy nghĩ lệch lạc gì rồi chứ?

Nghĩ vậy, anh lại nhìn ánh mắt của Hồ Bát Nhất, thật kỳ lạ, cuồng nhiệt.

Bề ngoài Trương Lân trông bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng

lại hoảng hốt.

Ánh mắt của Hồ Bát Nhất cứ nhìn chằm chằm không buông?

Không phải thật chứ… Cuối cùng, ôm suy nghĩ đánh không lại Hồ Bát Nhất, anh cưỡng ép để lòng mình bình tĩnh lại.

Những người khác thấy Hồ Bát Nhất không sao, tảng đá trong lòng cũng được đặt xuống.

Ai nấy đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, họ lại nâng Trương Lân lên một tầm cao mới.

Trương Xuân trốn bên cạnh quan tài, thỉnh thoảng lại nhìn xem tiến độ phá giải cơ quan.

Xem xem đã có thể ra ngoài chưa.

Nhưng nhìn ra ngoài, cơ quan vẫn còn đó.

Trương Xuân đành phải lại ôm đầu trốn bên cạnh quan tài.

Những hành động nhỏ này đều lọt vào mắt Trương Lân, nhưng hiện tại không cần thiết phải quan tâm.

Việc cấp bách nhất hiện tại là giải quyết cơ quan.

Anh xoay người, nhìn về bức tường phía sau, sau đó bước lớn đến trước một vật, không chút do dự xoay nó.

Sau đó, sàn đá dưới chân bắt đầu ngừng thu hẹp.

Hiện tại, sàn đá dưới chân chỉ còn lại chiều rộng chưa đến một mét.

Chỉ còn lại bức tường chỗ Vương Bàn Tử chưa tìm được minh khí tương ứng.

Chỉ cần tìm được ở đó, cơ quan này có thể được phá giải.

Vương Bàn Tử biết rõ tình hình hiện tại, trong lòng cũng vô cùng

hoảng hốt.

Nếu vì lý do của mình mà không để mọi người sống sót ra ngoài, xuống gặp Diêm Vương cũng không có mặt mũi nào mà gặp mọi người.

Hắn chống hai tay lên tường, lo lắng nhìn những vật trên tường.

"Đoài, Đoài, Đoài vi thủy!" Hắn không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

"A!

Cái bình rượu này đúng không!" Nói xong, không đợi những người khác trả lời, hắn trực tiếp định đưa tay lên xoay.

Trương Lân nhìn cái mà Vương Bàn Tử chỉ.

Anh vừa định mở miệng nói thì Hồ Bát Nhất đã giành trước một bước nói: "Không phải cái đó!

Đoài là trạch, ngũ hành thuộc Kim, không phải Thủy!" Vương Bàn Tử nghe không phải cái đó, mắt sắp lồi ra.

Hắn lo lắng hét lớn: "Vậy là cái nào?" Đột nhiên sàn đá dưới chân lại bắt đầu di chuyển.

Khoảng cách vốn đã không nhiều, hiện tại lại đang thu hẹp.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu hoảng hốt.

Chương 128

“Đoài vi trạch vi thiếu nữ, Đoài vi trạch vi thiếu nữ, kim, kim!” Vương Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, vội vàng bắt đầu tìm vật có chứa kim.

“Có một tượng đồng tử bằng vàng, cái này phải không?” Vương Bàn Tử miệng thì hỏi người khác, nhưng tay lại có suy nghĩ riêng.

Không đợi người khác trả lời, hắn lại trực tiếp đưa tay lên.

Thấy Vương Bàn Tử định xoay tượng đồng đó, Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn lại: “Đừng động lung tung!” Nghe lời Hồ Bát Nhất, tay hắn lại dừng lại.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng đang tìm kiếm minh khí tương ứng trên tường.

“Bình dê, cái bình dê đó!” Vương Bàn Tử lúc này không giống như thường lệ, nghe lời Hồ Bát Nhất răm rắp.

Hắn có suy nghĩ của riêng mình.

“Dê!

Dê có liên quan gì đến kim chứ!” Hiện tại Hồ Bát Nhất không có thời gian giải thích với hắn, sàn đá dưới chân sắp không còn nữa.

Khó khăn lắm mới trèo lên được, chưa đứng được mấy giây, lại sắp phải xuống rồi.

Lần này không biết có thể có được vận may như trước, bám được vào tảng đá nhô ra hay không.

“Đừng nói nhảm nữa, Bàn Tử, nhanh động tay đi, tin tôi!” Nếu Hồ Bát Nhất đã kiên định như vậy, hiện tại hắn chỉ có thể tin tưởng.

“Dê!

Dê!

Dê!” Vương Bàn Tử vội vàng đi đến trước bình dê mà Hồ Bát Nhất nói.

Hắn lần cuối cùng xác nhận với Hồ Bát Nhất: “Xoay nhé?” “Xoay đi!” Thành bại tại đây một lần.

Vương Bàn Tử nghiến răng xoay cái bình dê đó.

Hầu như tất cả mọi người đều nhắm mắt lại.

Có lẽ như vậy có thể xua tan đi một chút cảm giác sợ hãi.

Sàn đá dưới chân ngừng thu hẹp.

Thành công rồi, những sàn đá vốn đã thu hẹp lại bắt đầu từ từ xuất hiện. *** Cuối cùng cũng an toàn rồi.

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu mọi người.

Tương đương với một chân đã bước vào Quỷ Môn Quan.

Thấy cơ quan này được phá giải, Hồ Bát Nhất cũng nở nụ cười mãn nguyện.

Hiện tại anh vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng, vì bên dưới còn có một người.

Sau đó anh đến sàn đá phía trên Mã Đại Đảm, ném xuống một sợi dây thừng, là sợi dây của Phi Hổ Trảo đã bị đứt.

Vương Bàn Tử nhìn sàn đá dưới chân lại từ từ lùi ra.

An toàn rồi.

Nhưng kinh hồn chưa định.

Cả người đều lâng lâng.

Tuyết Lỵ Dương và Đại Kim Nha hiện tại đang ở trên cùng một bức tường.

Tuyết Lỵ Dương thấy phiến đá dưới chân từ từ xuất hiện, cô liền từ trên phần tường nhô ra một chút xuống.

Cả khuôn mặt cô đều hiện lên vẻ đặc biệt nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, một tiếng la hét thảm thiết vang lên.

"Mau cứu tôi!" Đại Kim Nha lúc này nói với Tuyết Lỵ Dương.

Bắp đùi của y lúc này đã hoàn toàn tê liệt.

Không còn bất kỳ cảm giác nào.

Đại Kim Nha sợ lúc mình xuống, không cẩn thận sẽ ngã.

"Đỡ tôi một tay đi!" Tuyết Lỵ Dương nghe xong, vô cùng bất đắc dĩ.

Sàn đá dưới chân đều đã duỗi ra rồi, y vẫn không dám xuống.

Nhưng không còn cách nào khác, Tuyết Lỵ Dương tiến lên giúp Đại Kim Nha xuống.

Hồ Bát Nhất lúc này đã kéo Mã Đại Đảm lên.

Sau khi được kéo lên, Mã Đại Đảm nằm trên đất không nhúc nhích.

Hiện tại trên mặt phần lớn mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng của kiếp sau sống lại.

Lúc này, Đại Kim Nha cũng được Tuyết Lỵ Dương dìu xuống.

Vừa chạm đất, Đại Kim Nha trực tiếp ngồi bệt xuống đất, căn bản không đứng dậy được.

Tuyết Lỵ Dương tưởng có chuyện gì, vội vàng hỏi: "Không sao chứ?" Đại Kim Nha xua tay nói: "Không sao!" Vương Bàn Tử cũng

thấy bộ dạng của y, vội vàng quan tâm hỏi: “Lão Kim?

Bên đó thế nào?” “Yên tâm!

Đều không sao!” Hiện tại không chỉ sàn đá dưới chân được nối lại, mà cả tám bức tường đá cũng từ từ nâng lên.

Mấy người lại một lần nữa nhìn thấy lối vào.

Lúc này mới thật sự thả lỏng, vẻ mặt nặng nề trên mặt mỗi người cũng dần dần biến mất.

Ngay cả Trương Xuân vẫn luôn trốn bên cạnh quan tài lúc này cũng từ từ đứng dậy.

Vương Bàn Tử thở hắt ra một hơi nặng nề, trực tiếp ngồi xuống đất, nói với Hồ Bát Nhất: “Vận may thật tốt quá!” Nghe lời Vương Bàn Tử, anh cười cười nói: “Cũng không hoàn toàn là vận may, người xưa vẫn luôn cho rằng, dê là loài động vật ngoài mềm trong cứng!

Kinh Thi - Triệu Nam có câu, ‘Văn Vương chi chính, liêm trực, đức như cao dương!’ (Chính sự của Văn Vương, liêm khiết chính trực, đức độ như dê núi!) cho nên tôi mới chọn bình dê!” Hồ Bát Nhất nói xong câu đó một cách yếu ớt, rồi trực tiếp đè lên người Mã Đại Đảm.

Vương Bàn Tử lúc này cũng từ ngồi chuyển thành nằm.

“Tổ sư gia phù hộ a!” Mỗi người hiện tại đều đang ở trong một trạng thái cực độ thả lỏng.

Lúc này cũng chỉ có Trương Lân chú ý đến bàn cờ vây, hiện tại nó đã từ từ hạ xuống.

Sau đó nó chia làm hai nửa, tách ra trái phải, rồi một cái hộp dâng lên.

Chương 129

Trương Xuân nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn.

Tưởng lại là cơ quan.

Sợ đến mức lông mày sắp bay lên.

Mắt trừng trừng, không dám động đậy.

Cái hộp từ từ dâng lên dần dần thu hút sự chú ý của phần lớn mọi người.

Chỉ có Trương Lân hiện tại đang nhìn thanh đao trong tay, lật qua lật lại, dường như không quan tâm đến chuyện này.

Cái hộp dần dần mở ra, cuối cùng hiện ra trước mắt mọi người là một cái mai rùa.

Thấy dường như không có nguy hiểm, Trương Xuân dần dần dũng cảm hơn.

Người không ở gần quan tài căn bản không nhìn rõ bên trong đựng gì.

Tuyết Lỵ Dương đành phải lớn tiếng hỏi Trương Xuân: "Bên trong là gì!" Trương Xuân từ từ cầm mai rùa lên.

Lật qua lật lại trên dưới trái phải để quan sát.

"Mai… mai rùa!" Nghe giọng Trương Xuân, Tuyết Lỵ Dương lộ ra nụ cười, đây là mục đích cuối cùng của lần xuống mộ này.

"Long Cốt Thiên Thư!" Đại Kim Nha ở bên cạnh lúc này cũng lộ ra nụ cười, bao nhiêu gian nan cuối cùng cũng không uổng phí.

Vương Bàn Tử vốn đang nằm, nghe thấy bốn chữ Long Cốt Thiên Thư, lập tức ngồi dậy.

“Lão Hồ!

Long Cốt Thiên Thư!

Tìm thấy rồi!” Khuôn mặt Vương Bàn Tử không thể diễn tả hết được sự phấn khích.

Hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ vừa trải qua sinh tử.

Trương Xuân thấy biểu cảm của mấy người, trong lòng bắt đầu có tính toán riêng.

Vương Bàn Tử trong lúc cao hứng, nghĩ đến chuyện phát tài.

“Chúng ta đã đến đây rồi, hay là chúng ta mở cái quan tài đó ra, xem bên trong có bảo bối gì không!” Hiện tại không còn nguy hiểm nữa, hắn lại bắt đầu có tính toán nhỏ.

“Không được!

Tuyệt đối không được!

Tiền bối trong quan tài nhất định là một cao nhân, không những không chiếm Long Cốt Thiên Thư làm của riêng, làm đồ bồi táng đặt trong quan tài, mà tất cả các cơ quan đều để lại cho chúng ta đường lui, một đường chỉ dẫn chúng ta lấy Long Cốt Thiên Thư!

Chúng ta đừng quá không biết điều, sao có thể quấy rầy lão nhân gia?” Những lời này của Hồ Bát Nhất đều hợp tình hợp lý.

Vương Bàn Tử nghe xong nhất thời không tìm được lý do để phản bác.

Vẻ mặt hắn cực kỳ không tình nguyện.

“Vậy cao nhân đó là ai?” Hắn vừa nói vừa đỡ Hồ Bát Nhất dậy.

“Là ai không quan trọng, quan trọng là phải có lòng kính trọng, hiểu không?” Nghe ý của Hồ Bát Nhất là không mở quan tài!

Cuối cùng hắn thỏa hiệp: “Cũng được!

Dù sao đi nữa, bất kể trong quan tài đó có gì, cũng không bằng Long Cốt Thiên Thư của chúng ta!

A!” Những lời này không sót một chữ nào đã lọt vào tai Trương Xuân.

Hiện tại trong lòng gã có một câu hỏi.

“...Cái này đáng giá bao nhiêu tiền!” Đại Kim Nha nghe câu hỏi của gã, cười lạnh một tiếng.

“Đây là báu vật vô giá đấy!” *** Bốn chữ “báu vật vô giá” đã khắc sâu vào trong đầu Trương Xuân.

Bốn chữ này dường như có ma lực.

Mở ra lòng tham tiềm ẩn của Trương Xuân.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này có lẽ không nhận ra sự thay đổi của Trương Xuân.

Hai anh em đang cười lớn với nhau.

Cuối cùng công phu không phụ lòng người.

Long Cốt Thiên Thư cuối cùng đã tìm thấy.

Hai người không chú ý.

Lúc này biểu cảm của Trương Xuân ngày càng bệnh hoạn.

Miệng cứ lẩm bẩm không ngừng.

“Cưới vợ, sinh con!

Ước mơ của mình có thể thực hiện rồi!” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh đã nhìn ra tâm tư của Trương Xuân, nhận ra gã đã động lòng tham, cô liền lớn tiếng nói.

“Thứ này chỉ có tác dụng với tôi, với người khác không đáng một

xu!" Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, Trương Xuân không những không buông tay, mà còn lộ ra vẻ mặt không thể đoán được.

"Tưởng tôi ngốc à?

Cô mới ngốc ấy!

Trời có mắt, không uổng công tôi ẩn nấp lâu như vậy, thứ đáng tiền nhất cuối cùng cũng vào tay tôi." Lúc này Trương Xuân như biến thành một người khác.

Hoàn toàn không phù hợp với hình tượng tham sống sợ chết trước đó!

Hiện tại gã tỏ ra đặc biệt ranh mãnh.

Mọi người xung quanh đều ngơ ngác, người này sao lại biến thành như vậy.

Chẳng lẽ thấy bảo bối tốt, điên rồi sao?

Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất hai người đều nhìn về phía Mã Đại Đảm!

Hy vọng gã có thể nói ra điều gì hữu ích.

Mã Đại Đảm nhún vai, tỏ vẻ gã cũng không biết gì.

Ban đầu lúc kéo gã vào nhóm, thật sự không nhìn ra gã có mặt này.

Trương Lân trong lòng cũng kỳ lạ, theo như cốt truyện, người này đáng lẽ phải cầm đồ bỏ chạy.

Chương 130

Sau đó bị nhện mặt người bắt đi.

Nhưng người trước mắt, dường như không định làm vậy.

Gã không định cầm Long Cốt Thiên Thư bỏ chạy, dường như có mục đích khác.

“Thực ra lúc ở Tứ Cửu Thành, tôi đã ở đó mấy ngày, chính là để tìm các người!” Lời vừa nói ra, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người như bị sét đánh.

Trong mắt hai người tràn đầy sự không thể tin được.

Theo như vậy, Trương Xuân từ lúc đầu đã có kế hoạch.

“Cũng đừng kinh ngạc như vậy, thực ra lần này tôi vào nhóm cũng là vì Long Cốt Thiên Thư.” “Hiện tại bảo bối đã vào tay, tự nhiên không thể để các người sống.” Lúc nói ra câu này, sau gáy mỗi người đều cảm thấy một trận lạnh lẽo, đều bắt đầu siết chặt những thứ có thể chiến đấu.

Trương Xuân liếc mắt một lượt, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai người này thật sự không đáng để mắt tới, đều không có công phu đặc biệt gì.

Mã Đại Đảm càng không cần phải nói, một tên thổ phỉ, ngoài việc biết dùng súng, những thứ khác đều không được.

Tuyết Lỵ Dương thân thủ không tệ, có chút bóng dáng của Chá Cô Tiếu.

Tiếc là không phải Chá Cô Tiếu thật.

Trương Xuân lắc đầu, nếu thật sự là Chá Cô Tiếu, có lẽ hôm nay

gã không đi được rồi.

Danh tiếng của Chá Cô Tiếu gã biết.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương ngay cả một nửa bản lĩnh của ông ngoại cũng không có, căn bản không đáng sợ.

Ánh mắt của gã cuối cùng dừng lại trên người Trương Lân.

Đồng tử của Trương Xuân co lại.

Cả khán phòng chỉ có Trương Lân là gã không thể nhìn thấu.

Thân thủ quỷ dị mà anh thể hiện trước đó, gã cảm thấy thực lực của người này không giống như bề ngoài, nhìn không đơn giản.

Có chút không hiểu, người trẻ tuổi như vậy, sao lại có thực lực như thế, chẳng lẽ phải từ trong bụng mẹ bắt đầu luyện, mới có thể có kết quả như vậy?

Trương Xuân ôm quyền hành lễ với Trương Lân.

"Vị tiểu huynh đệ này, tôi biết cậu lợi hại, cả khán phòng cũng chỉ có cậu có thể mang lại cho tôi cảm giác nguy hiểm, chúng ta dĩ hòa vi quý, không động thủ được không?" Đối với lời của gã, Trương Lân không hề động lòng.

Trương Lân không có bất kỳ thay đổi nào trên mặt, bắt đầu khiến nội tâm gã có chút hơi hoảng, những lần Trương Lân cứu nguy trên đường đi vẫn còn rõ mồn một.

Mỗi lần đều như thiên thần hạ phàm.

"Tiểu huynh đệ, tôi biết cậu có bản lĩnh, nhưng nếu tôi muốn đi, cậu không giữ được đâu, nếu đã không nói gì, vậy tôi đành phải đi trước một bước." Nói xong gã cầm Long Cốt Thiên Thư, chuẩn bị đi. *Keng!* Trong chớp mắt, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Lân đã rời khỏi tay.

Cắm trên quan tài, chặn ngang đường đi của gã.

Lưỡi đao cách cổ gã chỉ còn một chút xíu khoảng cách, chỉ cần gã đi thêm một bước nữa, có lẽ đã đầu lìa khỏi cổ.

Lúc này Trương Xuân rất tự giác lùi lại.

Gã nuốt nước bọt.

Khoảng cách gần với cái chết như vậy.

Đã đi dạo một vòng ở Quỷ Môn Quan rồi.

"Lợi hại, lợi hại, thật sự lợi hại!

Thân phận của tiểu huynh đệ chắc chắn không đơn giản." Trương Xuân không còn khí thế như trước, hiện tại gã biết Trương Lân đáng sợ đến mức nào.

Vừa nãy một đao đó rõ ràng có thể cắt cổ gã, nhưng lại không làm vậy!

Hiện tại trong lòng gã có thể xác định Trương Lân đã nương tay.

Lúc này gã đã có ý định bỏ trốn.

Nhưng nhìn bộ dạng của Trương Lân, dường như không có ý định để gã đi.

Nhìn ánh mắt của Trương Lân, thật thờ ơ.

Phảng phất như Diêm Vương giáng lâm. *** "Nhóc con, đừng dọa ta, lúc ta liếm máu trên lưỡi đao, có lẽ ngươi còn đang mặc quần thủng đũng đấy!" Trương Xuân nhìn Trương Lân trước mặt, thấy anh không có ý định để mình đi, chỉ có thể nói lời cứng rắn trước, xem hiệu quả thế nào.

Hôm nay muốn thuận buồm xuôi gió rời khỏi ngôi mộ này, xem ra không thể rồi.

Trương Lân nhân lúc gã đang do dự, đã đến trước mặt gã.

Anh lấy Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên quan tài xuống.

Cầm đao đứng trước mặt gã.

“Thôi được!

Nhiều năm không hoạt động gân cốt rồi, đến lúc phải động đậy rồi!” “Năm xưa lão phu xông pha giang hồ, có may mắn được đồng hành gọi là Phát Khâu Thiên Quan!

Hôm nay để ngươi mở mang tầm mắt!” Lời vừa nói ra, biểu cảm của tất cả mọi người tại đây đều có sự thay đổi rõ rệt.

Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử thì mặt đầy kinh ngạc!

Họ tự nhiên biết ý nghĩa của danh hiệu Phát Khâu.

Đây không phải là danh hiệu bình thường, mà là một trong tứ đại môn phái đạo mộ!

Phát Khâu!

Lúc này biểu cảm của họ dần dần nghiêm trọng.

Thân phận này đối với mấy người họ, không nghi ngờ gì như một ngọn núi lớn, đè nén đến không thở nổi!

Mã Đại Đảm nhìn vẻ mặt ngưng trọng của họ, không khỏi có chút tò mò, người này lợi hại đến vậy sao, khiến mấy người họ đều như đối mặt với đại địch.

Thôi kệ, cứ theo họ làm tư thế tấn công là được.

Hồ Bát Nhất nghe lời của gã, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Anh không biết Trương Xuân có phải thật sự là Phát Khâu Thiên Quan không, nhưng anh biết có một người thật sự là Phát Khâu Trung

Lang Tướng.

Trương Lân là Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Hai người không phải là đồng môn sao?

Chương 131

Đồng môn tương tàn, Hồ Bát Nhất lúc này cau chặt mày.

Tuy không biết thân phận Phát Khâu mà người này nói ra là thật hay giả, nhưng anh biết thân phận của Trương Lân chắc chắn là thật.

Hiện tại tiêu điểm của cả khán phòng là Trương Lân.

Biểu cảm trên mặt Trương Lân vẫn thản nhiên như gió thoảng mây bay, dường như không hề để gã vào mắt.

Đối với thái độ của Trương Lân, Trương Xuân trong lòng đặc biệt khó chịu.

"Tiểu bối!

Trông ngươi thật bình tĩnh, là người đầu tiên nghe thấy danh hiệu này của ta mà không lộ ra một tia kinh hoảng!" "Vốn dĩ, thấy các ngươi vất vả giúp ta tìm Long Cốt Thiên Thư, ta định để các ngươi sống sót ra ngoài!" "Xem ra hiện tại không cần thiết nữa rồi!" Nói xong gã từ sau lưng rút ra một con dao găm, làm ra bộ dạng muốn sinh tử quyết đấu.

Mọi người xung quanh đều không khỏi lo lắng, Trương Xuân đã tự báo gia môn, là phái Phát Khâu.

Mặc dù biết thân thủ của Trương Lân lợi hại, nhưng họ cho rằng, trước mặt môn phái, không khỏi có chút không đủ sức.

"Tiểu ca, cậu cẩn thận nhé!" "Trương Lân huynh đệ, chúng ta cùng lên!" "Trương Lân, mau quay lại!" Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều toát mồ hôi thay cho Trương Lân.

Nhưng Trương Lân dường như không có ý định rút lui, chắn trước mặt Trương Xuân, không cho gã tiến lên.

Vẻ hung ác trên mặt Trương Xuân ngày càng nhiều.

“Nếu ngươi muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!” Gã cầm dao găm trong tay, xông về phía Trương Lân.

Tuyết Lỵ Dương theo phản xạ nhắm mắt lại, dường như như vậy sẽ không nhìn thấy Trương Lân bị thương, trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Tuy biết có chút tự lừa dối mình, nhưng cô thật sự không có dũng khí nhìn anh bị thương.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Một cước!

Chỉ một cước, Trương Xuân đã bị đá bay.

Tự xưng là Phát Khâu Thiên Quan Trương Xuân, bị một cước đá bay.

Gã còn chưa chạm vào người Trương Lân, đã trực tiếp như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài.

Vương Bàn Tử ra sức dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Hắn kéo Hồ Bát Nhất bên cạnh nói: “Lão Hồ, vừa nãy Thiên Quan đó bay ra ngoài đúng không?

Tôi không nhìn nhầm chứ!” Hồ Bát Nhất lúc này cũng có chút không hiểu, dù Trương Xuân là giả mạo phái Phát Khâu, nhưng chắc cũng là người có võ, sao lại bị đá bay như vậy.

Không chỉ hai người họ cảm thấy có chút không thể tin được, ngay cả Tuyết Lỵ Dương có chút võ công, cũng cảm thấy một cước của Trương Lân có chút không thể tin được!

Người bình thường, không thể làm được.

Ông ngoại cô lúc còn sống, cũng không như vậy, cô tự nhiên không tin Trương Lân có thể sánh ngang với ông ngoại mình.

Lúc này, Trương Xuân bị đá bay, va vào cột trụ, cũng từ từ đứng dậy.

Nếu nói kinh ngạc nhất, không ai khác ngoài đương sự, chỉ có gã mới biết một cước đó của Trương Lân đáng sợ đến mức nào.

Đá vào người cảm giác như sắp nứt ra.

Trong dạ dày cuộn trào khó chịu.

Nhưng gã cố gắng chịu đau đứng dậy.

Vịn vào cột trụ, mặt không còn chút máu.

Miệng không ngừng phun ra máu tươi.

"A… a!

Lợi hại, thật sự lợi hại!" "Không phải chỉ là một cái mai rùa sao?

Tại sao không cho ta lấy, ta còn chưa cưới vợ mà!

Còn muốn có con nữa!" "Hôm nay xem ra đã đá phải tấm sắt rồi, có lẽ hôm nay phải bỏ mạng ở đây." "Ta không muốn chết, tha cho ta đi!" Trương Lân nghe hai giọng nói khác nhau, biểu cảm trên mặt cũng không ngừng thay đổi, giống như hai người khác nhau.

Lúc này trong lòng anh đã có một vài suy đoán.

Trương Xuân này có lẽ có hai nhân cách.

Từ giọng điệu của lời nói, có lẽ là yếu đuối và hung ác.

"Là lỗi của mày, a! a! …!" Nói xong gã lại xông về phía Trương Lân.

Ngũ quan trên mặt gần như méo mó.

Kế hoạch ban đầu là thuận lợi lấy được Long Cốt Thiên Thư.

Nhưng lại xuất hiện một người như Trương Lân.

“Tại sao?

Tại sao, để ta yên ổn mang nó đi không được sao?” “Là lỗi của mày, lỗi của mày!

Ta chỉ muốn Long Cốt Thiên Thư.” Tốc độ của Trương Xuân ngày càng nhanh, không lâu sau đã áp sát Trương Lân.

Trương Lân đứng sang một bên, rồi đưa tay ra, ấn vào mặt gã.

Sau đó anh tiến lên một bước, bàn tay đang ấn vào mặt gã cũng dùng sức đẩy về phía trước.

Cả người Trương Xuân như một quả cầu, xoay mấy vòng trên không trung, mới dừng lại, nặng nề rơi xuống đất. *** Mọi người đều nghĩ đây sẽ là một trận chiến ác liệt, có thể sẽ lưỡng bại câu thương.

Nhưng không ngờ Trương Lân lại giải quyết một cách dễ dàng như vậy, không tốn chút sức lực nào.

Trương Xuân từ đầu đến cuối, đều không chạm vào Trương Lân, trông có vẻ có cơ hội, nhưng thực tế lại không có một chút cơ hội nào.

Lúc này Trương Xuân nằm trên đất không biết sống chết!

Cứ nửa sống nửa chết nằm trên đất.

Thật không ngờ, lại bị một tên nhóc trong mắt mình, đánh cho không còn sức phản kháng.

Sau khi mọi chuyện đã lắng xuống.

Chương 132

Hồ Bát Nhất mấy người vội vàng đến bên Trương Lân, xác nhận xem anh có bị thương không.

Giống như nhìn từ xa, không bị thương một chút nào.

Trương Lân bản thân đối với việc này cũng không có cảm giác gì lớn.

Ban đầu anh tưởng thật sự gặp phải đồng môn, nhưng vừa nãy một cước đó, anh đã cảm nhận được Trương Xuân chắc chắn không phải là người của phái Phát Khâu, chỉ có chút võ công mà thôi, không phải là nhân vật lợi hại.

Anh từ trong túi lấy ra vải trắng, từ từ lau Hắc Kim Cổ Đao.

Đặt sau lưng.

Rồi đi đến trước mặt Trương Xuân.

Hiện tại gã đang trong trạng thái hôn mê.

Anh lấy Long Cốt Thiên Thư trong tay gã.

Hiện tại Trương Xuân không có chút sức phản kháng nào.

Những người khác cũng theo Trương Lân đến bên Trương Xuân.

"Thằng nhát gan này, tôi thật không biết, sao nó lại lợi hại như vậy!" Mã Đại Đảm nhìn Trương Xuân đang hôn mê bất tỉnh trên đất nói.

"Ha, tôi còn tưởng, gã là một tên nhát gan sợ chết, không ngờ lại có mặt này!" Đại Kim Nha lúc này cũng đến bên Trương Xuân, ra vẻ vuốt đuôi ngựa.

Vương Bàn Tử cũng chen vào: "Kim gia!

Ông còn có mặt mũi nói người khác à, ông bao nhiêu cân lượng không có số à!" Đối mặt với lời nói mỉa mai của Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha không thèm để ý.

"Hiện tại Long Cốt Thiên Thư đã vào tay, chúng ta ra ngoài đi, ở thêm một giây, thêm một phần nguy hiểm." Hồ Bát Nhất thấy Long Cốt Thiên Thư đã vào tay Trương Lân, liền nghĩ đến việc ra ngoài.

Trong mộ vĩnh viễn không thể đoán trước được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Những người khác cũng không phản đối, đồ đã vào tay, cũng không muốn ở lại đây nữa.

Cũng không có lý do gì phải ở lại đây.

"Lão Hồ!

Cái hộp đó có cần lấy không, tôi cảm thấy thứ đó cũng rất đáng tiền." Vương Bàn Tử nhìn cái hộp trước đó đựng Long Cốt Thiên Thư, lại nảy ra ý đồ nhỏ.

Lần này không đợi Hồ Bát Nhất lên tiếng, Đại Kim Nha ở bên cạnh đã lên tiếng.

"Hắc u!

Bàn gia, lúc nào rồi, ông còn nghĩ đến chuyện phát tài?

Mau đi thôi, ông có nhiều hơn tôi một mạng à!" Đại Kim Nha nói xong, lắc đầu, đi về phía lối ra.

Hồ Bát Nhất cũng đến trước mặt hắn, lắc đầu nói: "Kim gia nói đúng!

Lúc nào rồi còn nghĩ đến chuyện phát tài, hiện tại mấy người chúng ta có thể sống sót đã là may mắn lắm rồi!" Nói xong Hồ Bát Nhất cúi xuống đỡ Trương Xuân đang hôn mê bất tỉnh dậy, vác lên

vai, kéo ra ngoài.

"Tôi! …Tôi!" Vương Bàn Tử bị nói cho, nhất thời không biết nên nói gì.

Không đợi Vương Bàn Tử nói xong.

Mọi người bắt đầu rút khỏi ngôi mộ cổ này, hắn đành phải nuốt lời nói vào bụng.

Có Trương Lân mở đường, tay cầm Long Cốt Thiên Thư đi phía trước.

Lúc ra ngoài phát hiện không có một con nhện nào đến gần.

Có một con đến gần lập tức tránh đi.

Hồ Bát Nhất mấy người đều phát hiện ra tình hình này.

Có chút không hiểu, tại sao lại như vậy.

"Lão Hồ!

Tình hình gì đây?

Tổ tiên của đám nhện này bị Trương Lân huynh đệ đánh sợ rồi à?" Vương Bàn Tử thấy những con nhện vốn nhìn thấy là xông lên.

Lúc này thấy họ, ngược lại quay đầu bỏ chạy, giống như gặp phải chuyện gì đáng sợ.

Hồ Bát Nhất nhìn Long Cốt Thiên Thư trong tay Trương Lân, đoán ra được một vài chuyện.

"Chắc là do Long Cốt Thiên Thư, trên mai rùa đó tỏa ra một loại mùi nào đó, khiến chúng không thể đến gần!

Trên đó chắc là được bôi một loại sơn nào đó từ thời cổ đại!" Tuyết Lỵ Dương đi theo sau Trương Lân cũng ngửi thấy một mùi lạ.

Cô mở miệng nói: "Nhện đều là động vật cận thị, chắc chắn là

loại mùi này tác động lên thần kinh, mới khiến chúng dự cảm phía trước có nguy hiểm không dám tiến lên." Nghe xong lời của Tuyết Lỵ Dương, mọi người đều rơi vào im lặng.

Dường như đều đang hồi tưởng lại kinh nghiệm xuống mộ lần này.

"Hồ gia!

Dương tiểu thư, Trương tiểu ca có cảm thấy cái cục diện này, được thiết kế ra để tuyển chọn người phù hợp điều kiện, mang Long Cốt Thiên Thư ra ngoài không!" Đại Kim Nha đột nhiên nói một câu.

Vương Bàn Tử nghe mà như lọt vào sương mù, không biết lời y nói rốt cuộc có ý gì.

Vương Bàn Tử không nghe ra ý nghĩa.

Nhưng không có nghĩa là Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương không hiểu.

Hai người lúc này mày nhíu chặt, cẩn thận suy nghĩ câu nói đó.

"Mộ Trần Châu nếu là tai họa ngàn năm, tổ sư gia tất nhiên không hy vọng tung tích của nó trở thành bí mật vĩnh viễn!" Vương Bàn Tử nghe họ lại bắt đầu nói chuyện xa xôi.

Trên mặt có chút không kiên nhẫn.

"Để tôi nói nhé, chúng ta đừng có đoán già đoán non chuyện của tổ sư gia nữa, chúng ta mau ra ngoài đi!

Hiện tại tuy không còn mối đe dọa của nhện, nhưng chúng ta vẫn đang bị lạc trong mê cung này đấy!" Hiện tại còn chưa ra ngoài, đã nghĩ đến chuyện của tổ sư gia, khiến Vương Bàn Tử có chút lo lắng hai người họ có muốn quay lại xem xét nữa không. *** "Nhện không tấn công chúng ta nữa, nhưng còn có dơi đấy!

Chúng ta tránh được dơi, vậy bây giờ lối ra ở đâu, chúng ta cũng chưa tìm được!" Vương Bàn Tử hiện tại chỉ muốn ra ngoài, đồ trong mộ lại không thể lấy, lại có nhiều thứ nguy hiểm như vậy.

Ở lại đây thật sự quá tra tấn người.

"Tôi thấy, chúng ta đều sẽ bị bỏ lại ở đây!" Mã Đại Đảm lúc này không khỏi có chút nản lòng nói.

Chương 133

Trong lúc mọi người đang tự thương hại, đột nhiên có một tiếng động lọt vào tai họ.

Lúc này thần kinh của mọi người đều căng thẳng.

"Có tiếng động!" Hồ Bát Nhất mấy người lập tức cảnh giác.

Đều lo lắng không phải lại có thứ gì kỳ quái xuất hiện.

Mọi người đều nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh.

Âm thanh đó ngày càng gần, nhịp thở của Hồ Bát Nhất mấy người cũng dần dần bắt đầu nặng nề.

Mấy người đều dần dần dựa sát vào nhau.

Chủ nhân của âm thanh đó, cuối cùng cũng hiện nguyên hình.

Một con ngỗng trắng lớn xuất hiện trong mắt họ.

Con ngỗng trắng lớn mà Trương Lân yêu cầu Mã Đại Đảm!

"Bồ tát sống!

Ngỗng gia, ông tiêu dao ở đâu vậy!" Vương Bàn Tử lúc này thấy con ngỗng trắng lớn, đặc biệt thân thiết!

Nhìn mà không khỏi nuốt nước bọt.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nhìn ra suy nghĩ của hắn lúc này.

"Đừng có nghĩ, tôi cần nó dẫn chúng ta ra ngoài đấy!

Động vật đối với không khí lưu động đặc biệt nhạy cảm, đi theo nó chắc chắn có thể tìm được lối ra!

Đây cũng là lý do tại sao Trương Lân huynh đệ ban đầu lại muốn một con ngỗng!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, mọi người đều đổ dồn

ánh mắt về phía Trương Lân.

Có thể nói cả chặng đường vừa qua, đều là Trương Lân giải quyết khó khăn.

Trong lòng họ, người đàn ông này đã được nâng lên cấp bậc lãnh tụ tinh thần.

Nếu không có anh, có lẽ họ không thể sống sót lấy được Long Cốt Thiên Thư.

Bị nhiều ánh mắt chú ý như vậy, Trương Lân tự nhiên cảm nhận được.

Trong lòng anh không khỏi nghĩ, tự dưng lại bị chú ý.

Chẳng lẽ mặt mình mọc hoa à?

Dẫn đường à?

Mấy người này đều không biết đường!

Dưới sự chú ý của mọi người, Trương Lân đứng ra, đi ở phía trước nhất.

Đi theo con ngỗng!

"Ngẩn ra làm gì, ở lại cho nhện ăn à, theo kịp đi!" Hồ Bát Nhất chuẩn bị nhấc chân theo sau thì phát hiện mấy người bên cạnh không động, lo lắng hét lên một tiếng.

"Được rồi!" Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đồng thanh nói.

Nụ cười trên mặt hai người cũng dần dần rõ ràng.

Vương Bàn Tử lại khôi phục lại dáng vẻ như trước.

"Ngỗng gia!

Ông mà thật sự đưa tôi ra ngoài, nửa đời sau của tôi tuyệt đối không ăn thịt ngỗng, sau này ông là tổ tông của tôi, tổ tông sống!" Do

Trương Lân và con ngỗng trắng lớn dẫn đường phía trước, suốt chặng đường không gặp phải tình huống bất ngờ nào.

Mọi người đều bình an vô sự ra ngoài.

Ngư Cốt Miếu quen thuộc.

Ở dưới lòng đất thời gian dài, ánh sáng đặc biệt u ám, đều không thấy ánh mặt trời, đột nhiên thấy ánh mặt trời, cảm thấy đặc biệt chói mắt.

Trong thời gian ngắn thật sự không mở mắt ra được.

Vừa đi ra khỏi cửa miếu, chưa kịp thở hai hơi.

Từ hai bên đột nhiên vang lên tiếng hét.

"Không được động!

Không được động!" Bốn năm người xông ra, đến bên cạnh Mã Đại Đảm, hai người một người một tay khống chế, hai người khác tiếp nhận Trương Xuân.

"Thành thật một chút, thành thật một chút!" Mã Đại Đảm nhất thời có chút ngơ ngác, tình hình gì đây, còn chưa hiểu rõ, đã bị người ta khống chế.

Nhìn những người xung quanh, dường như không có ai bị khống chế như vậy.

"Ai!

Ai vậy!" Người khống chế gã là trị an địa phương.

Bên cạnh cửa miếu, có một người, trông có vẻ là trưởng quan của hai người trị an này!

"Hồ Bát Nhất!" Hồ Bát Nhất quay đầu lại nhìn, thấy đồng phục, trong lòng vững tâm hơn rất nhiều.

“Nơi này mà các anh cũng tìm được.” Vị trưởng quan đó, chỉ vào một bóng người ở xa xa nói: “Nhờ có vị Trần lão gia tử kia, nếu không có ông ấy dẫn đường, chúng tôi thật sự không tìm được nơi này.

Trần lão gia tử, đã nói rõ tình hình của các anh rồi, tôi cũng đã thông báo cho đội khảo cổ văn vật, chuyện sau này họ sẽ xử lý, cảm ơn!” Đại Kim Nha đứng bên cạnh Tuyết Lỵ Dương xua tay nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn!

Phối hợp công tác là điều nên làm!” Vị trưởng quan nghe xong, mỉm cười với y.

Hướng về phía mấy người trị an phía sau vẫy tay.

Hai người đó lập tức hiểu ý.

“Đi!” “!” Mã Đại Đảm bị hai người áp giải đi.

Gã nói với Hồ Bát Nhất: “Gặp phải các người, tôi nhận thua!” Sau đó bị áp giải đi.

Từ đó, băng nhóm của Mã Đại Đảm toàn bộ bị tiêu diệt.

Những anh em mà gã đưa xuống mộ, hiện tại toàn bộ đều ở lại trong đó.

Ngay cả gã cũng phải chịu cảnh tù tội.

Họ áp giải Mã Đại Đảm về sở để thẩm vấn.

Hồ Bát Nhất bốn người, lúc này ngồi phịch xuống đất.

Chương 134

Hiện tại thật sự có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Hoàn toàn thả lỏng, ngồi dưới ánh mặt trời cảm giác thật thực tế.

So với họ, Trương Lân không có vẻ mệt mỏi như vậy.

Từ đầu đến cuối đều không thấy anh hoảng loạn, biểu cảm trên mặt cũng không thay đổi, dường như những chuyện này đối với anh không là gì.

Trên khuôn mặt tuấn tú đó, không nhìn ra một tia mệt mỏi.

Trên người cũng không có một tia nhếch nhác.

Thân hình vẫn thẳng tắp như vậy.

Trước và sau khi xuống mộ đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Sắc mặt trầm tĩnh, không nhìn ra một tia gợn sóng.

Dường như mọi thứ trên thế gian đều không có khó khăn nào có thể làm khó được anh.

Có anh ở đây, lòng mọi người luôn có thể yên tâm.

Cảm giác trời có sập xuống, anh cũng có thể chống đỡ được. *** "Không đúng!

Trong quan tài rốt cuộc là ai?" Vương Bàn Tử ngồi trên đất, thở hổn hển nói.

Cho đến bây giờ, vẫn không xác định được có phải là mộ của Lý Thuần Phong không.

"Đều không biết, không phải là uổng công một phen sao?" Hồ Bát Nhất ngồi bên cạnh hắn, vỗ vỗ vào đùi hắn nói: "Mục đích của chúng

ta là tìm Long Cốt Thiên Thư, mộ của ai cũng không quan trọng nữa, có thể vượt qua ngàn năm được tiền nhân chỉ điểm, chúng ta không uổng công, nên cảm ơn người ta!" Nói xong anh đứng dậy trước.

Ba người còn lại cũng đứng dậy theo.

Xoay người về phía Ngư Cốt Miếu cúi đầu một cái.

Sau khi bái Ngư Cốt Miếu xong.

Đại Kim Nha mở miệng nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây đi!" Nghe lời y, mấy người bắt đầu dìu nhau xuống núi.

Dưới chân núi gặp được Trần Hạt Tử.

"Lão gia tử!

Gây phiền phức cho ông rồi!" Câu nói này của Hồ Bát Nhất từ tận đáy lòng cảm tạ.

Anh đang sầu não không biết xử lý Trương Xuân và Mã Đại Đảm sau khi ra khỏi mộ.

Hiện tại Mã Đại Đảm một mình, thả đi chắc chắn không thể.

May mà Trần Hạt Tử lúc này đã giúp một tay, giải quyết xong hai kẻ phiền phức.

"Cái này gọi là duyên phận đấy!

Này, tiểu tử, ta luôn cảm thấy hai chúng ta, cái khí chất đó, có chút giống nhau đấy!" Nói xong, Hồ Bát Nhất và Trần Hạt Tử đều cười.

Nhìn kỹ, dáng vẻ cười của hai người khá giống nhau.

Có thể thấy được Trần Hạt Tử lúc trẻ có vài phần tương tự với Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử lúc này cũng gửi lời cảm ơn chân thành đến Trần Hạt Tử.

Nhân viên trị an địa phương không gây phiền phức, chắc chắn là Trần Hạt Tử đã từ trong đó dàn xếp.

“Cảm ơn ông nhiều ạ đại gia!

Đã nói rõ với người của bộ phận trị an!” “Lão già ta cũng không thể, không công lấy một tờ đại đoàn kết của tiểu tử được!” Lời nói của Trần Hạt Tử, đã mang lại không khí có chút gò bó.

Nói xong ông cũng chống gậy xoay người rời đi.

“Về thôi!

Chữ trên mai rùa, chúng ta phải đợi giáo sư Tôn giải thích cho chúng ta!” Mọi người đều đồng ý với lời của Tuyết Lỵ Dương.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, phải về căn phòng đó nghỉ ngơi cho thật tốt.

Hiện tại mọi người đi theo con đường lúc đến mà về.

Sau khi về, mấy người vội vàng lau người, thay quần áo sạch sẽ.

Cả người lại sảng khoái.

Đến căn phòng ăn cơm, ăn chút đồ.

Giáo sư Tôn cũng ở trong phòng đó.

Họ đặt Long Cốt Thiên Thư đã lấy được, trước mặt giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn nhìn thấy Trương Lân, cả người đột nhiên có một cảm giác không tự tại.

Biểu cảm trên mặt cũng có chút không tự nhiên.

Nhưng ông vẫn đeo găng tay nhận Long Cốt Thiên Thư.

Dùng kính lúp nhìn chữ trên mai rùa.

Hồi lâu sau, mới từ từ mở miệng nói.

“Chữ này, trong ngôn ngữ An Lạc là ‘Điền’, chữ này là ‘Hiến’, hiến trong cống hiến, nhưng các người xem.” Ông đặt Long Cốt Thiên Thư trong tay, ở giữa, chỉ vào hai chữ trong đó cho họ xem.

“Nhưng các người xem, hai chữ này, vị trí trên mai rùa không hề liên quan đến nhau, khó tìm ra mối quan hệ giữa hai chữ, tôi phải tra thêm một số tài liệu nữa!” Nghe lời ông, Vương Bàn Tử đang ăn mì không nhịn được muốn lải nhải vài câu.

“Ông nói không bằng không nói, chẳng lẽ không thể vì một chữ ‘Điền’ đó, tôi lại phải lật tung Vân Nam lên sao!” Hắn vừa nói vừa nhìn vào bát của Hồ Bát Nhất, còn chưa động đũa.

“Lão Hồ, mì không ăn sẽ bị trương đấy, hay là…!” Chưa đợi Hồ Bát Nhất trả lời, hắn trực tiếp đổ mì trong bát của Hồ Bát Nhất vào bát của mình.

Hồ Bát Nhất một bộ dạng không có gì lạ, hai anh em nhiều năm như vậy, sớm đã quen rồi.

Anh quay đầu nói với giáo sư Tôn: “Giáo sư Tôn, nếu đã xác định được hai chữ ‘Điền’ và ‘Hiến’, vậy ý nghĩa đằng sau hai chữ đó, ông chắc cũng biết rồi!” Giáo sư Tôn mỉm cười, một bộ dạng cao nhân thế ngoại.

Nhưng những điều này trong mắt Trương Lân đều là làm bộ làm tịch.

Rất biết diễn.

Nhưng anh cũng muốn nghe xem miệng ông ta có thể nói ra được hoa gì.

“Chữ ‘Điền’, nói cụ thể, chỉ cổ Điền quốc!” Giáo sư Tôn vừa nói xong, Đại Kim Nha vẫn luôn cúi đầu ăn mì đã mở miệng nói.

Chương 135

"Cổ Điền quốc ở gần Điền Trì phải không!" Y đối với lịch sử này có chút hiểu biết.

Giáo sư Tôn đối với lời của y, cũng liên tục gật đầu, đồng ý với lời của y.

"Mộ Trần Châu là một thần khí!

Đối với quân chủ cổ đại có ý nghĩa phi phàm, tượng trưng cho quyền lực và hưng thịnh, cho nên muốn tìm Mộ Trần Châu trước tiên phải biết, giá trị lịch sử của nó, như vậy mới có thể suy đoán ra, hướng đi có thể của nó!" Vương Bàn Tử đang ăn mì của người khác, mì trong miệng còn chưa nuốt xuống.

Hắn mở miệng nói: "Vậy ông mau nói cho tôi biết, hạt châu đó ở đâu đi, gấp chết tôi rồi." Miệng thì nói gấp chết rồi, nhưng tay không ngừng, miệng không ngừng húp mì.

Không nhìn ra một chút dáng vẻ lo lắng nào.

Trong phòng trông có vẻ thật sự lo lắng chỉ có Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm giáo sư Tôn, biểu cảm cũng có chút nghiêm túc.

Nhưng giáo sư Tôn cố ý ra vẻ cao nhân.

Biết mà không nói, để người khác mở miệng.

Ông nói với Đại Kim Nha đang ăn mì: "Tôi thấy cậu đối với cổ Điền quốc có hứng thú, vậy cậu trình bày đi!" Đại Kim Nha nghe xong, lại tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Lập tức đặt bát đũa và tỏi trong tay xuống.

“Vậy học sinh xin múa rìu qua mắt thợ trước mặt giáo sư Tôn!” Giáo sư Tôn đáp lại.

“Được!” *** “Nếu nói về cổ Điền quốc, đó thật sự là một vương quốc thần bí, giới sử học gọi nó là quốc độ bị mất!

Điền quốc là bộ lạc dân tộc thiểu số cổ đại ở biên cương phía tây nam An Lạc, cương vực chủ yếu ở khu vực trung bộ và đông bộ Vân Nam lấy Điền Trì làm trung tâm, nhà sử học quen gọi là Điền tộc.” “Sở quốc cử Sở tướng Trang Kiệu suất lĩnh một đội ngũ đến khu vực Điền Trì, sau khi chinh phục người dân địa phương, đường về của hậu nhân bị Đại Việt cắt đứt, ở lại khu vực Điền Trì, tiếp quản Điền quốc.

Điền quốc trong lịch sử Vân Nam tồn tại khoảng năm trăm năm, xuất hiện vào thời kỳ Ân Thương, biến mất vào đầu Tây Kinh.” “Đúng vậy!

Được biết vào thời kỳ trung kỳ của vương quốc, đã từng xảy ra một cuộc nội loạn vô cùng nghiêm trọng, một bộ phận người trong nước vì thế mà rời đi, tiến vào trong núi non trùng điệp, sống cuộc sống cách biệt với thế giới!” “Từ đó về sau, những người này từ trong dòng sông lịch sử, từ từ biến mất, người đời sau đối với toàn bộ hiểu biết, cũng chỉ xuất phát từ một cuốn sách cổ, Thác Hư Dẫn Dị Khảo!” “Tôi nói không sai chứ, giáo sư Tôn!” Đại Kim Nha nói xong, nhìn về phía giáo sư, dường như đang đợi đánh giá.

Giáo sư Tôn một mặt mỉm cười, dường như đối với những lời này của y rất hài lòng.

“Thật không thể trông mặt mà bắt hình dong!” Câu nói này vừa nghe có vẻ là lời khen, nhưng nếu suy ngẫm kỹ lại cảm thấy có chút vị khác.

Nói ra khiến mọi người đều vui vẻ cười một tiếng.

Nụ cười trên mặt Đại Kim Nha dần dần biến mất, lấy bát mì đã đặt xuống trước đó, tiếp tục ăn.

Nhưng giáo sư Tôn không định để y yên.

"Lãnh tụ của họ là ai?" Đại Kim Nha lại khôi phục hứng thú, nụ cười trên mặt lại xuất hiện, nhưng đối với lãnh tụ thực sự không hiểu rõ.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến biểu cảm của y.

"Cái này học sinh quả thật kiến thức nông cạn, xin giáo sư Tôn chỉ điểm." Lần này không làm bộ làm tịch.

Trực tiếp nói ra.

"Khoảng cuối triều Thương, một bộ phận người cổ Điền quốc, tín phụng tà thuật vu thần, những người tôn sùng tà thần này, vì để tránh loạn, đã rời khỏi Điền quốc, di cư đến sống trong núi sâu ven sông Lan Thương, lãnh tụ của những người này, tự xưng là Hiến Vương!" Nói nhiều như vậy cuối cùng cũng vào chủ đề, Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh kích động hỏi: "Vậy chữ 'Hiến' trên đó chỉ Hiến Vương?" Hồ Bát Nhất cũng thuận theo lời cô, hiểu ra một vài chuyện: "Như vậy chúng ta phải tìm mộ Hiến Vương?" Vương Bàn Tử cũng đặt bát đũa trong tay xuống, dù sao cũng liên quan đến tính mạng của mình, bắt đầu nghiêm túc lắng nghe.

"Mộ Hiến Vương này vẫn luôn là một truyền thuyết, loại vua cỏ đầu này trong lịch sử Âu Lạc nhiều vô số kể, sử sách đối với vị Hiến Vương này ghi chép không chỉ là vài lời, mà còn mơ hồ không rõ." "Càng không cần phải nói đến việc tìm mộ huyệt!" Nói xong ông lắc đầu, dường như đối với việc tìm mộ Hiến Vương này cũng không có cách nào.

“Giáo sư Tôn, nếu ông giải thích không rõ, tôi sẽ trực tiếp đến Điền Nam, dù có phải dùng Phân Kim Định Huyệt, cũng phải tìm ra nó!” Tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng cũng không nản lòng.

Hồ Bát Nhất lúc này, không ở bên cạnh nói lời cổ vũ, mà lý trí cân nhắc lợi hại.

“Phân Kim Định Huyệt chỉ có thể có tác dụng ở nơi bằng phẳng, không có núi non, cao nguyên Điền Nam, địa thế phức tạp, sông núi nhiều, khí hậu thất thường, muốn tìm mộ Hiến Vương, nếu không có gợi ý rõ ràng, e rằng còn khó hơn lên trời!” Tuyết Lỵ Dương nghe xong không khỏi cau mày, theo lời của Hồ Bát Nhất, mộ không có bản đồ hay thông tin gì, không tìm được, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Mặc dù vậy vẫn phải tìm kiếm một tia hy vọng.

“Vậy không còn cách nào khác sao?” Giáo sư Tôn nhìn ra được tâm trạng nặng nề của Tuyết Lỵ Dương lúc này, cũng hiểu được cô lo lắng!

“Tâm trạng của cô tôi hiểu, nhưng hiện tại tôi chỉ nhận ra được hai chữ, cho nên toàn bộ tình hình, tôi không thể xác nhận, cho tôi thêm chút thời gian, đợi tôi tra tìm sách cổ.” “Chuyên nghiên cứu khảo chứng sau đó…!” Lời của ông chưa nói xong, bên ngoài vang lên một giọng nói già nua nhưng rõ ràng.

“Tra tìm sách cổ, chuyên nghiên cứu khảo chứng, sau đó lại có thể lừa được mấy năm cơm ăn rồi!” Giọng nói vừa vang lên Hồ Bát Nhất mấy người đã biết là ai, lúc này lại đến phá đám.

Trương Lân bắt nạt không được, lão già này cũng bắt nạt lên đầu mình sao?

Vừa hay có thể lấy cớ trút giận lên người khác.

Lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Hồ Bát Nhất mấy người cũng đi theo sau giáo sư Tôn.

Trần Hạt Tử chống gậy ngồi trong sân, nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần.

Trên khuôn mặt đầy tang thương cũng lộ ra nụ cười.

"Bây giờ chức danh giáo sư thật rẻ mạt nhỉ!

Lừa ăn lừa uống, lừa công phí du lịch, lừa được một chuyến đi Thiểm Tây, không, lại muốn lừa một chuyến đi Vân Nam." Miệng của ông một chút cũng không nể nang, trực tiếp công kích.

Không chừa một chút đường lui nào, xem ra là muốn công kích đến chết.

Lời nói lọt vào tai giáo sư Tôn, chẳng khác nào đang tát vào mặt ông.

Ông làm sao nhịn được.

"Ta với ngươi không quen biết, tại sao lại nói lời bất lịch sự như vậy?" Hai lão già dường như đã đối đầu nhau.

Trần Hạt Tử không hề nhượng bộ.

"Đường thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ, không biết không có tội, không biết lại ra vẻ biết, lầm đường lạc lối cho con cháu, chẳng phải là lừa bịp, lừa ăn lừa uống sao!" Đối với những lời như vậy giáo sư Tôn không ngồi yên chịu trận, tiếp tục phản kích.

Trương Lân ông không động được, nhưng một lão già như thế này, mà không giải quyết được, thật sự không xứng với danh hiệu Quan Sơn Thái Bảo.

"Nghiên cứu văn tự cổ uyên thâm, sao có thể tùy ý luận đoán!" Ông vừa nói vừa tìm một cái ghế trong sân ngồi đối diện Trần Hạt

Tử.

Trừ Trương Lân, những người khác cũng tìm một chỗ có thể ngồi, ngồi xuống.

Trương Lân trong lòng đối với vở kịch mà hai lão già này đang diễn, cũng vui vẻ xem.

Anh muốn biết thủ lĩnh Tá Lĩnh và Quan Sơn Thái Bảo rốt cuộc ai lợi hại hơn.

Hai người đều là cáo già, xem xem hai lão cao thủ, rốt cuộc ai hơn ai một bậc.

"Không phải ta khoe khoang!

Ta Tôn mỗ nhân trong việc nhận biết văn tự cổ, đương thời không ai có thể hơn ta!" Giáo sư Tôn lúc nói ra câu này, khá có khí thế.

Trên mặt càng có thêm vẻ ngạo nghễ.

Nhưng Trần Hạt Tử nghe xong, lại lộ ra vẻ mặt mỉa mai.

Chương 136

"Đương thời không ai hơn, đó là vì, ngươi sống lâu hơn người khác, đã sống dai hơn cho đến khi những người có năng lực chết hết rồi!" Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử ba người cũng cảm thấy hai lão già này ở cùng nhau rất thú vị.

Tuyết Lỵ Dương là người khó xử nhất trong mấy người, một bên là giáo sư Tôn mà cô mời, một bên là cố nhân của ông ngoại Chá Cô Tiếu.

Trái phải đều có chút khó xử, không biết nên giúp bên nào.

Nhưng hai người không hề để ý đến cảm nhận của người bên cạnh, tiếp tục đối đầu.

"Ông lợi hại như vậy, vậy xin hỏi ông bao nhiêu tuổi!" Vương Bàn Tử tuy ở bên cạnh xem rất hứng thú, nhưng với tình thế của hai vị này, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng cãi nhau.

Ôm tâm lý dĩ hòa vi quý, làm người hòa giải, ở giữa hai người điều hòa một chút.

"Cái đó!

Tôi cảm thấy!

Hai vị đều là lão tiền bối, lão tiên sinh…" "Ai giống ông ta!" Giáo sư Tôn và Trần Hạt Tử đồng thanh nói, trực tiếp cắt ngang lời của hắn.

Vương Bàn Tử trực tiếp bị sững sờ.

Lời nói đồng thanh của hai người, khiến hắn không biết nên nói gì.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cười nói: "Lão ngoan đồng!" "Ai là lão

ngoan đồng?" Hai người lại một lần nữa đồng thanh nói, trong giọng nói có chút trách móc.

Nụ cười của Hồ Bát Nhất lập tức tắt ngấm.

Lộ ra bộ dạng cười như không cười.

Khiến Tuyết Lỵ Dương bật cười.

Nhưng cô cũng lập tức thu lại.

Giáo sư Tôn nhìn chằm chằm Trần Hạt Tử trước mặt, ánh mắt bắt đầu có chút thay đổi, quyết định không nói chuyện tử tế nữa.

"Đúng là một lão thất phu!

Ta nghe Dương tiểu thư nói, ngươi là thủ lĩnh Tá Lĩnh, đó không phải là một lão già trộm cắp dẫn theo một đám người đào mộ sao?" Lời nói của ông cũng không hề nể nang.

Trên mặt Hồ Bát Nhất mấy người dần dần có chút không tự nhiên.

Lời lẽ công kích của hai lão già ngày càng nghiêm trọng.

"Đuối lý rồi nên quay sang công kích nghề nghiệp của tôi đấy à, giáo sư?" Giọng điệu của Trần Hạt Tử vẫn cứng rắn như trước, không hề có chút thay đổi tâm trạng nào vì vài câu nói.

"Tôi không biết Hiến Vương mộ đó ở đâu cả!" Hai ông lão nói chuyện, đám người Hồ Bát Nhất không thể xen vào, chỉ đành nhìn qua nhìn lại.

Dưới sự chú ý của mọi người, Trần Hạt Tử lên tiếng.

"Hiến Vương mộ đương nhiên có thật, chỉ là có vài con mọt sách đố kỵ, không biết đó thôi.

Cậu nhóc, sau này hành tẩu giang hồ, đừng có lời của ai cũng tin!

Chức danh không đáng tin, tai nghe là ảo, mắt thấy mới là thật!" Hồ Bát Nhất nghe lời của Trần Hạt Tử, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Mặc dù ý tứ trong lời nói không trực tiếp chỉ mặt gọi tên giáo sư Tôn, nhưng chỉ cần có tai là đều nghe ra được đang nói ai.

"Đừng có dọa tôi, mắt tôi đây còn thấy rõ lắm!" Lời giáo sư Tôn vừa nói ra khiến Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha bật cười khúc khích.

Thế nhưng Vương Bàn Tử lại không cười như thường lệ, tỏ ra bình tĩnh lạ thường, còn huých Đại Kim Nha bên cạnh, bảo cậu ta đừng cười nữa.

"Đúng vậy!

Nếu tôi thật sự lấy vật đó ra, ông có thừa nhận mình tài sơ học thiển, dạy hư con cháu người ta không?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Hạt Tử, trong lòng giáo sư Tôn không khỏi có chút chột dạ.

Ông ta không nói gì, chỉ im lặng nhìn Trần Hạt Tử.

Chỉ thấy Trần Hạt Tử đưa tay vào trong áo, lấy ra một cái túi vải.

"Thẩm định đi!" Trần Hạt Tử mở túi vải ra, xuất hiện trước mắt mọi người là một tấm bản đồ đã ố vàng.

Giáo sư Tôn thấy vậy, định đưa tay ra chạm vào để thỏa mãn trí tò mò, nhưng lại bị Trần Hạt Tử gạt tay ra.

"Nhìn thì nhìn, đừng động tay động chân!" Câu nói này khiến giáo sư Tôn có chút khó hiểu, thật sự không nhìn thấy sao?

Một người mù sao có thể gạt tay ông ta chính xác như vậy được.

Ông ta rút tay về, vẫy vẫy trước mặt Trần Hạt Tử, muốn xác nhận xem có thật là mù không.

"Bỏ tay ra!" Nhất thời, ông ta càng thêm hoài nghi, bắt đầu cảm

thấy Trần Hạt Tử đang giả vờ.

Tuyết Lỵ Dương lúc này không có tâm trạng để xem hai ông lão này dây dưa nữa.

Cô trực tiếp cầm lấy tấm bản đồ ố vàng mở ra.

Mở ra xem, đó là một tấm bản đồ.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày nói: "Bản đồ Hiến Vương mộ?" "Tôi biết sẽ có người không tin, nhưng đây là sự thật một trăm phần trăm.

Năm đó tôi tìm thấy nó trong Điền Vương mộ ở Vân Nam." Câu nói này kinh động bốn phía.

Trần Hạt Tử đã từng xuống Điền Vương mộ.

Đa số mọi người đều có chút nghi ngờ, nhưng Trương Lân lại tin đó là thật.

Cũng không hẳn là tin, mà nên nói đó là sự thật.

Trần Ngọc Lâu là tổng đà chủ của thế lực hắc đạo lớn nhất thời đó "Thường Thắng Sơn", thủ lĩnh của toàn bộ đạo tặc thiên hạ, khôi thủ của giới Tá Lĩnh lực sĩ, xuất thân từ gia tộc danh giá ở Tương Âm, lại là đạo khôi đời thứ ba của thế gia đạo mộ.

Đương nhiên không chỉ biết mỗi cái Điền Vương mộ.

Ông ta khống chế hơn mười vạn đạo tặc ở mười ba tỉnh từ nam chí bắc, những kẻ có danh tiếng trong giới lục lâm đều nghe theo sự điều khiển của Thường Thắng Sơn, âm thầm phù trợ không ít thế lực vũ trang cổ xưa ở Tam Tương Tứ Thủy, trong đó không thiếu các đội quân tinh nhuệ được trang bị vũ khí của Anh và Đức.

Với thế lực như vậy, tự nhiên sẽ có hứng thú với Điền Vương mộ.

Đừng nhìn bộ dạng bây giờ của ông ta, thời trẻ có thể nói là phong

quang vô hạn.

Danh tiếng của Chá Cô Tiếu lúc đó cũng không nhỏ, nhưng đối với Trần Hạt Tử cũng có một câu đánh giá: "Trích tinh tu thỉnh khôi tinh thủ, Bàn Sơn bất thắng Thường Thắng Sơn." Điều này cũng là sự công nhận rất cao đối với ông ta.

Ông ta đã dẫn dắt đám đạo tặc ba lần tiến vào Bình Sơn, cùng với Chá Cô Tiếu khám phá cổ mộ Bình Sơn.

Sau đó khi đi trộm mộ Điền Vương ở Vân Nam, ông ta bị trúng chướng khí độc bảo vệ lăng mộ, bị người dân địa phương khoét cả hai mắt, từ đó sống bằng nghề bói toán, phiêu bạt khắp nơi.

So với Chá Cô Tiếu, tuy sống lâu hơn, nhưng lại không thoải mái bằng.

Cuộc đời ông ta cũng đã nếm trải đủ mọi thăng trầm của nhân gian.

Những chuyện này cũng chỉ có Trương Lân trong lòng hiểu rõ.

Chương 137

Những người khác không biết chuyện này, có thái độ hoài nghi cũng là điều dễ hiểu.

Giáo sư Tôn càng trực tiếp hơn: "Bịa!

Cứ bịa tiếp đi!

Tìm được bản đồ Hiến Vương mộ trong Điền Vương mộ, chẳng lẽ Điền Vương cũng là đồng nghiệp, cũng làm nghề Mạc Kim à!" Đối mặt với sự chất vấn của giáo sư Tôn, Trần Hạt Tử chỉ cười lạnh nhạt nhẽo.

"Học mà không suy nghĩ thì cũng vô ích, đọc nhiều sách như vậy để làm gì!

Lão phu dạy cho ông." "Hai nước đó vốn là một nhà, chỉ là Hiến Vương tự lập làm vua.

Sau khi tự lập, Hiến Vương đã chọn cho mình một nơi phong thủy bảo địa vĩnh viễn không thể bị trộm.

Nhưng ai ngờ, vương triều của Hiến Vương chỉ tồn tại được một đời thì đã vong.

Sau khi ông ta chết, thuộc hạ của ông ta muốn trở về quê hương." "Họ đã vẽ lại bản đồ Hiến Vương mộ, dâng lên cho Điền Vương." "Và còn tuyên bố rằng, họ cũng có thể tìm được huyệt tốt như vậy cho Điền Vương.

Nếu không tin, có thể lật tấm bản đồ này lại, xem ghi chép phía sau sẽ biết." Nghe lời Trần Hạt Tử, Tuyết Lỵ Dương bắt đầu lật tấm bản đồ lại.

Phía sau quả nhiên có chữ.

Khi Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị nhìn kỹ để nhận dạng chữ viết ở mặt sau bản đồ, giáo sư Tôn đưa tay chặn lại: "Đừng tin, thầy phong thủy lúc lừa người ta, chắc chắn đều sẽ chuẩn bị thêm vài món đạo cụ." Thấy lời mình có vẻ hiệu quả, mấy người kia đều không có động tĩnh gì, ông ta lại nói với Trần Hạt Tử.

"Vậy tôi hỏi ông nhé!

Ông đi Điền Vương mộ, có bằng chứng gì không?

Mấy gã Tá Lĩnh lực sĩ các ông, đều chỉ dựa vào đông người thôi…" Trần Hạt Tử tức giận đập bàn, cắt ngang lời ông ta.

"Bằng chứng!?" Chỉ thấy Trần Hạt Tử từ từ đứng dậy.

Với vẻ mặt nghiêm túc, ông ta nói: "Muốn bằng chứng!" Rồi ông ta đưa tay lên, tháo kính râm xuống.

Khi nhìn thấy khuôn mặt thật dưới đôi mắt kính, tất cả mọi người đều sững sờ.

Không thấy nhãn cầu, chỉ toàn là sẹo.

Vẻ mặt mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Đôi mắt của lão phu chính là bằng chứng." Lời của Trần Hạt Tử dõng dạc, đầy sức mạnh.

Giáo sư Tôn thấy vậy vội vàng đứng dậy.

"Năm đó, tôi dẫn theo anh em, vào Điền Vương mộ lấy được tấm bản đồ này.

Sau khi ra ngoài, xung quanh bốc lên một làn sương trắng!" "Tôi cậy mình thời trẻ học được vài năm khinh công, nín thở chạy thoát được.

Nhưng đôi mắt của tôi lại bị chướng khí độc hủy hoại!" "May mà gặp được người dân địa phương đang chờ sẵn, họ quyết đoán, sống

sờ sờ khoét hai con mắt của tôi ra, mới không để độc khí xâm nhập vào tâm mạch, lão phu mới có thể sống sót.” Thời trẻ, ông ta uy phong lẫy lừng, bất kể là người trên giang hồ nào cũng phải nể mặt mấy phần.

Nhưng bây giờ lời nói ra lại không ai tin, còn bị đòi bằng chứng.

“Bằng chứng!

Lại còn muốn bằng chứng!” Lúc này giáo sư Tôn nhìn vào đôi mắt của Trần Hạt Tử, mãi không nói nên lời.

Hồ Bát Nhất lúc này từ từ đứng dậy, với vẻ mặt đầy tôn trọng, đỡ lấy cánh tay Trần Hạt Tử, bảo ông ta đeo kính râm lên.

Ông ta cũng hiểu ý của Hồ Bát Nhất, vội vàng đeo kính râm lại.

Sau đó Hồ Bát Nhất từ từ đỡ ông ta ngồi xuống.

Bằng chứng nặng nề này, ngoài sự chấn động sâu sắc, còn lại toàn bộ là sự công nhận.

Lúc này giáo sư Tôn biết rằng, bất kỳ lời nào tiếp theo cũng không có sức thuyết phục bằng bằng chứng của Trần Hạt Tử.

Ông ta bắt đầu tìm đường lui.

“Mọi người cứ tiếp tục thảo luận, tôi phải đi tra một số tài liệu.” Nói xong liền đi vào trong nhà.

Cuộc giao tranh ngầm này xem ra Trần Hạt Tử đã thắng.

Nhưng thực tế, ngấm ngầm thì giáo sư Tôn mới là người thắng.

Lão hồ ly này đang dịch chuyển tư duy của mọi người về phía Vân Nam, từng bước một dẫn dụ họ.

Bây giờ mục tiêu đã đạt được, có thể rút lui rồi.

Giáo sư Tôn sau khi lấy được Long Cốt Thiên Thư, đã bắt đầu kế

hoạch của mình.

Trương Lân cũng thán phục lão hồ ly này.

Vì sứ mệnh mà nhẫn nhịn đặc biệt tốt.

Thủ đoạn sử dụng tuy có chút không quang minh, nhưng cuộc đời của ông ta cũng không hề dễ dàng.

Trong ấn tượng của Trương Lân, giáo sư Tôn và đám người Hồ Bát Nhất cũng đã tiến vào Địa Tiên Thôn, xảy ra một loạt câu chuyện.

Do ông ta sử dụng bí pháp thất bại, trở thành một cái xác không hồn, có lẽ đã qua đời không lâu sau khi rời khỏi Địa Tiên Thôn.

Từ đó, Quan Sơn Thái Bảo hẳn đã biến mất trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng.

Bề ngoài trông giống một giáo sư bình thường, nhưng thân phận thực sự của ông ta là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo.

Cả một đời không được tự do, ngay cả một người bạn tâm phúc cũng không có, người duy nhất có thể tin tưởng, cũng chỉ có con vượn đầu bạc giấu trong quan tài ở Hạp Quan Tài mà thôi.

Quan Sơn Thái Bảo họ Phong là một gia tộc hào tộc cực kỳ có danh vọng ở địa phương.

Tổ tiên nhiều đời đều cư ngụ tại Hạp Quan Tài ở Vu Sơn.

Địa hình trong hạp đó hiểm trở, che giấu vô số huyền quan.

Tổ tiên họ Phong từng từ trong Hạp Quan Tài trộm được rất nhiều thiên thư dị khí, dựa vào đó mà phất lên, học được rất nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu, dần dần si mê thuật luyện đan.

Cuối Nguyên đầu Minh, truyền đến đời Phong Vương Lễ, tự xưng Quan Sơn Thái Bảo, dựa vào việc tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Thuật, bí mật đào bới các cổ mộ sơn lăng khắp nơi.

Thực tế, nhà họ Phong đã có tiền, động cơ trộm mộ của họ chủ yếu là vì những cổ quyển cổ tịch giấu trong mộ.

Không thể không nhắc đến việc Quan Sơn Thái Bảo đã dâng lời lên hoàng đế Đại Minh, hủy đi Mô Kim Phù và Phát Khâu Ấn, đoạn tuyệt sự truyền thừa của Phát Khâu và Mạc Kim, lại trấn áp đám đạo tặc Tá Lĩnh, để bảo vệ hoàng lăng Đại Minh không bị trộm.

Phát Khâu Ấn bị hủy, và cuối cùng Mô Kim Phù chỉ còn lại ba cái, đều là do Quan Sơn Thái Bảo gây ra.

Trần Hạt Tử biết giáo sư Tôn đã quay về, bèn thu lại vẻ mặt lúc trước, tiếp tục nói: "Các cháu!

Hiến Vương mộ còn nguy hiểm hơn Điền Vương mộ rất nhiều.

Theo ghi chép trên bản đồ, giữa Trùng Cốc có một luồng chướng khí màu đỏ, quanh năm không tan, người trúng phải sẽ chết ngay, không ai có thể vào được!" "Hơn nữa, nó còn lợi hại hơn làn chướng khí màu trắng kia vạn phần.

Chương 138

Chuyến này nếu các cháu đi, nhất định phải vạn sự cẩn thận!" Trần Hạt Tử biết chuyến đi Vân Nam này là không thể tránh khỏi, dù sao thì đám người Hồ Bát Nhất cũng quyết đi.

Vì vậy ông chỉ có thể dặn dò vài câu.

Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh rất lễ phép đáp lại: "Vâng ạ, nhưng tấm bản đồ này…" Mấy chữ cuối cùng cô không nói ra.

Cứ thế lấy đi tấm bản đồ thật sự không đành lòng.

Trên người Trần Hạt Tử không có bất kỳ thứ gì đáng tiền, có lẽ đây là vật duy nhất có chút giá trị.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh nhìn ra được tâm tư khó nói của Tuyết Lỵ Dương, biết cô có nhiều điều băn khoăn, đành phải lên tiếng thay: "Tấm bản đồ này là tâm huyết cả đời của ngài, chúng cháu không thể đoạt đi cái đẹp của người khác!" Trần Hạt Tử nghe xong mỉm cười, vẻ mặt phong khinh vân đạm nói: "Tuổi già sức yếu như đèn trước gió, mắt lại không nhìn thấy, giữ lại vật ngoài thân này để làm gì!" "Huống hồ cháu gái đây lại là hậu bối của Chá Cô Tiếu, sao lão phu lại không nên dốc hết túi ra tương trợ chứ.

Chỉ là lão phu có một việc muốn nhờ!" Miệng nói thì nhẹ nhàng như vậy, nhưng trong lòng đám người Hồ Bát Nhất có chút không thoải mái.

Nhưng nghe nói ông có một yêu cầu, họ không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Tuyết Lỵ Dương phản ứng kịch liệt nhất, cô đã hiểu rõ ý tứ của những lời vừa rồi.

Sở dĩ ông đưa bản đồ cho họ, là vì Tuyết Lỵ Dương là hậu nhân của Chá Cô Tiếu.

“Ngài cứ nói!

Đừng nói một việc, mười việc trăm việc cháu cũng sẽ làm!” Lời của cô cũng đặc biệt chân thành.

Nhân vật thuộc thế hệ của ông ngoại cô không còn nhiều nữa.

Vị trước mặt này khiến cô cảm nhận được cảm giác anh hùng tuổi xế chiều giống như ông ngoại mình.

Đối với lời của Tuyết Lỵ Dương, Trần Hạt Tử cũng không quá để tâm, chỉ mỉm cười nhạt.

“Lão phu đã ngần này tuổi, sao có thể để một cô nương làm mười việc trăm việc chứ!

Tôi chỉ muốn sau khi các cháu giải trừ được vết ban đỏ, hãy đưa tôi đến trước mộ Chá Cô Tiếu xem một chút, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện cuối đời của tôi!” Tuyết Lỵ Dương cứ ngỡ đó sẽ là một tâm nguyện khó khăn, nhưng không ngờ lại là chuyện này.

Chuyện nhỏ như vậy.

Dù Trần Hạt Tử không nói, cô cũng sẽ tìm cơ hội đưa ông đến trước mộ ông ngoại xem một chút!

Chuyện này cũng tương đương với việc nhấc tay là làm được, không có bất kỳ độ khó nào.

Cô không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý: “Không vấn đề gì!” “Đến lúc đó cháu sẽ đón ngài sang Mỹ định cư!” Câu sau cùng là cô tự thêm vào.

Cô cảm thấy việc này quá đơn giản, có chút áy náy với Trần Hạt Tử.

Thôi thì đón ông sang bên kia bờ đại dương định cư, lo cho cuộc sống sau này của ông, để ông có những ngày tháng an nhàn.

Nhưng những thứ này trong mắt Trần Hạt Tử chỉ như mây khói.

"Cháu gái!

Tâm ý của cháu lão phu xin nhận, nhưng ta đã quen với cuộc sống sờ xương đoán mệnh, cũng vui trong đó.

Tuổi già nếu có thể rong ruổi non nước, vân du bốn bể, há chẳng phải là vui vẻ lắm sao!" Câu nói này đã khiến đám người Hồ Bát Nhất vô cùng khâm phục.

"Lão gia tử!

Chuyến đi này đa tạ ngài tương trợ, có thể quen biết một nhân vật huyền thoại như ngài, Hồ Bát Nhất tôi thật tam sinh hữu hạnh…" Hồ Bát Nhất còn định nói thêm vài lời ca ngợi, nhưng bị Trần Hạt Tử giơ tay cắt ngang.

"Lão phu sao dám nhận hai chữ huyền thoại!

Những chuyện hận thù năm đó, thật đúng là phiền não không tìm người, mà người tự tìm phiền não!

Lão phu đã rút khỏi vũ đài lịch sử rồi, những chuyện đã qua, cứ coi như một cuốn sách đáng để hồi vị đi!" Trong lời nói toát ra vẻ tang thương vô tận, không còn thấy được uy phong năm nào.

Nhưng khí chất kiêu hùng toát ra từ trong xương tủy của Trần Hạt Tử vẫn còn sót lại một chút.

Trải qua bao nhiêu năm phiêu bạt, thực ra ông đã sớm coi nhẹ hồng trần thế gian.

Lúc này, bốn người Hồ Bát Nhất cũng đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy kính ý.

Đối với lão nhân sắp rút khỏi vũ đài đạo mộ này, họ phát ra sự kính phục từ tận đáy lòng.

Những lời Trần Hạt Tử muốn nói đã nói xong, không có gì để bổ sung.

Ông từ từ đứng dậy, chắp tay với bốn người: "Các bạn trẻ, sau này còn gặp lại!" Rồi ông bắt đầu chống gậy, từng bước đi ra ngoài cửa.

Khi đi ngang qua bốn người, mỗi người đều cúi lưng đỡ lấy Trần Hạt Tử, để biểu thị sự kính trọng trong lòng.

Mặc dù bước chân của Trần Hạt Tử có chút lảo đảo, lộ rõ vẻ già nua.

Thân hình cũng có chút còng lưng.

Nhìn bộ dạng này, không ai có thể tin được ông từng là một nhân vật khuấy đảo phong vân.

Bốn người đều tiễn Trần Hạt Tử rời đi, trong lòng cảm khái vạn phần.

Họ cũng không nán lại lâu.

Sau khi tiễn Trần Hạt Tử đi, bốn người cũng quay vào trong nhà, điều chỉnh lại một chút, chuẩn bị trở về Tứ Cửu Thành.

Trương Lân không đi vào nhà cùng họ mà đứng ở bên ngoài, cứ nhìn chằm chằm về hướng Trần Hạt Tử rời đi.

Một lúc sau, anh bắt đầu đi về phía đó.

Trương Lân đi theo sau Trần Hạt Tử, ra khỏi sân.

Ở một nơi không xa, anh thấy Trần Hạt Tử đang đứng trên một sườn đồi nhỏ, dường như đang đợi ai đó.

Người ông đợi chính là Trương Lân.

Trước khi ra ngoài, Trương Lân đã nhận được ám hiệu của Trần Hạt Tử, bảo anh ra ngoài.

Lúc nhận được ám hiệu, Trương Lân thực ra có một chút do dự.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói của hệ thống đã lâu không xuất hiện vang lên trong đầu.【Đinh!

Ký chủ đi theo Trần Hạt Tử sẽ nhận được 1% tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Lân.】Điều này mới khiến anh quyết định, muốn xem xem Trần Ngọc Lâu, hay Trần Hạt Tử, rốt cuộc có chuyện gì muốn nói.

Trương Lân đến trước mặt Trần Hạt Tử, không nói lời nào, cũng không phát ra tiếng động.

Anh lặng lẽ chờ đợi Trần Hạt Tử lên tiếng.

Như vậy, Trần Hạt Tử cảm nhận được sự có mặt của Trương Lân.

"Tiểu hữu đến rồi, xem ra mặt mũi của lão phu cũng có chút tác dụng!" Trần Hạt Tử nói với giọng điệu vui vẻ, không muốn làm cho bầu không khí trở nên quá gượng gạo, nên dứt khoát dùng giọng điệu như vậy.

Chương 139

Nhưng Trương Lân không trả lời ông.

Đối với điều này, Trần Hạt Tử cũng không quá để tâm, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên họ giao tiếp.

“Thực ra lão phu lần này âm thầm gọi cậu ra là có việc muốn nhờ, hy vọng tiểu hữu đừng từ chối.” “Trong số những người lão phu quen biết, chỉ có tiểu hữu là có năng lực này, cho nên chỉ có thể nhờ cậu thôi.” Lời của Trần Hạt Tử không phải là không có cơ sở, mà đã có sự cân nhắc.

Trong số những người ông quen biết, những người lợi hại không còn sống được mấy người, mà những người còn sống cũng không lợi hại bằng Trương Lân.

Thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng đã bày ra ở đó.

Chỉ riêng thân phận này thôi, trong số những người ông có thể tiếp xúc hiện tại, đã có thể hạ gục một đám người.

Nếu ngay cả Phát Khâu Trung Lang Tướng cũng không nhận được, ông thật sự không biết còn ai có năng lực nhận việc này.

Trương Lân không nói gì, nhưng trong lòng anh đã lờ mờ đoán ra được sự việc.

Trần Hạt Tử thấy không có tiếng đáp lại, liền nói tiếp.

“Tôi nhờ cậu cùng đi đến Vân Nam.” Nghe lời của Trần Hạt Tử, điều này gần như trùng khớp với suy đoán trong lòng anh, nhưng anh vẫn có một chút khó hiểu.

Lời này chẳng phải có nghĩa là làm bảo tiêu cho đám người Hồ Bát Nhất sao?

Nhưng với thân thủ của Hồ Bát Nhất hẳn là không có vấn đề gì.

Thêm vào đó, Tuyết Lỵ Dương cũng có nền tảng không tệ, lại có Vương Bàn Tử chịu đòn như vậy.

Tuy không thể đi ngang trong cổ mộ, nhưng toàn thân rút lui chắc là không có vấn đề gì.

Hơn nữa Hồ Bát Nhất còn có nửa cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", hẳn là đủ để đối phó rồi.

Tại sao còn phải mang theo anh?

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng bề ngoài anh lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trần Hạt Tử thấy anh không nói gì, không khỏi lại đánh giá cao tâm cảnh này của anh thêm một bậc.

"Chuyến đi Vân Nam lần này, lão phu chắc chắn không cản được họ.

Tôi hiểu một vài điều, với tình hình hiện tại, quả thực không có lý do gì để không đi." "Thời trẻ, lão phu từng vào trong Điền Vương mộ đó, bên trong có thể nói là nguy hiểm vạn phần!" "Hiện tượng lạ liên tiếp xảy ra!

Tình hình bên trong biến đổi đa đoan, Hiến Vương mộ càng không thể dùng lời để hình dung." "Không thể dự đoán được bước tiếp theo nên đi như thế nào!" "Cũng vì vậy, lão phu đã mất anh em ở bên trong." Khi Trần Hạt Tử nói, hai tay ông nắm chặt cây gậy trong tay, dường như đoạn nói chuyện này đã gợi lại một số ký ức không tốt, khiến ông nhớ lại một số chuyện không vui.

"Nếu chỉ có đám Mạc Kim Giáo Úy đó đi, lão phu tự nhiên sẽ không nhiều lời, quan hệ không lớn!" "Nhưng cháu gái ngoại của Chá Cô Tiếu cũng muốn đi, vậy thì lão phu phải quản một chút." Trương

Lân nghe hai câu này, đã hoàn toàn hiểu ra.

Bây giờ tất cả những gì ông làm đều là vì Tuyết Lỵ Dương.

Cũng có thể nói là vì Chá Cô Tiếu.

Vì vị cố hữu đã khuất trong lòng ông.

Những lời sau đó của Trần Hạt Tử cũng đã chứng thực suy đoán của anh.

"Thực ra, sau khi lão phu và Chá Cô Tiếu chia tay, đã mấy chục năm không gặp mặt.

Thời trẻ, người mà lão phu coi trọng không nhiều, Chá Cô Tiếu là một trong số đó!" "Lúc đó, lão phu và cậu ấy có thể nói là anh hùng trọng anh hùng!" "Chỉ tiếc là, Chá Cô Tiếu cả đời cũng không giải được lời nguyền của bản thân!" "Đời này không có cơ hội gặp lại Chá Cô Tiếu, nhưng không ngờ, lại để lão phu gặp được hậu nhân của cậu ấy!

Tôi cảm thấy mình nên làm gì đó cho cậu ấy." Lúc này thái độ của Trần Hạt Tử có chút kích động, tốc độ nói cũng dần nhanh hơn.

"Lão phu bây giờ đôi mắt đã phế, những bản lĩnh trên người cũng đã phế, nếu không lão phu đã có thể cùng đi đến Hiến Vương mộ đó một chuyến xem sao." "Tiểu hữu vừa rồi hẳn đã hiểu, tại sao ta lại đối xử với giáo sư Tôn như vậy.

Ta đã nhận ra lần hạ mộ này có vấn đề, tất cả hẳn đều không thoát khỏi liên quan đến ông ta." Nói đến đây, Trần Hạt Tử nặng nề thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu tiếp tục nói: "Ai!

Lão phu biết có vấn đề, nhưng không nói ra được.

Mấy đứa nó mà không đi, lời nguyền ban đỏ sẽ khiến chúng không thể dừng bước." Trương Lân nghe những lời này, hiểu rằng Trần Hạt

Tử đã coi cháu gái của Chá Cô Tiếu như cháu gái của mình, quyết tâm làm gì đó cho cô. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành việc lấy được Long Cốt Thiên Thư, nhận được 10% tiến độ phẫn diễn.】【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Lân đạt 50.5%, kiểm tra thấy tiến độ phẫn diễn của ký chủ đã đạt 40%!】【Thưởng một lần rút thưởng khí vận!】【Ký chủ có tiến hành rút thưởng không!】Trương Lân lần này cũng không hề do dự, trực tiếp lựa chọn có.

Trong đầu anh lại một lần nữa hiện lên vô số hình ảnh: công pháp, bí tịch, vu thuật, vũ khí, v.v.

Vô số kể, những hình ảnh lướt qua không có cái nào lặp lại.

Trong đó có cả viên bảo châu tiến độ phẫn diễn mà lần trước anh đã dùng.

Nhìn từng cuốn bí tịch võ công tuyệt thế!

Trong lòng Trương Lân bây giờ chỉ thầm cầu, chỉ cần không phải viên bảo châu đó, những thứ khác đều được.

Nhưng sự việc không như ý muốn, anh lại một lần nữa rút trúng viên châu trong suốt đó.【Chúc mừng ký chủ nhận được Bảo Châu Tiến Độ Phẫn Diễn, sau khi sử dụng có thể tăng 10% tiến độ phẫn diễn cho ký chủ! (Sử dụng trong vòng một giờ sau khi nhận được sẽ có hiệu lực)】【Ký chủ có sử dụng không!】Thôi!

Trong lòng anh cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Có còn hơn không!

Sau khi Trương Lân đưa ra chỉ lệnh xác nhận trong đầu, tiến độ phẫn diễn lập tức tăng vọt, cuối cùng dừng lại ở vị trí 60.5%, không

nhúc nhích.

Sau đó, giọng nói của hệ thống lại vang lên bên tai. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Lân đạt 60.5%, kiểm tra thấy tiến độ phẫn diễn của ký chủ đã đạt 45.5%!】 【Mở khóa phương pháp phá giải tất cả cơ quan trong các cổ mộ trên thế gian!】 Trong đầu anh bỗng nhiên xuất hiện vô số kiến thức về cơ quan ám đạo, từ mọi triều đại, thậm chí có cả một số khẩu quyết của Kỳ Môn Thuật!

Dường như đầu óc anh vừa được nhét vào một cuốn cổ thư, kiến thức bên trong đặc biệt toàn diện. 【Đinh!

Kiểm tra thấy tiến độ phẫn diễn của ký chủ đã đạt 50.5%!】 【Thưởng một mai Phát Khâu Thiên Ấn! (Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ, một ấn trong tay, quỷ thần đều tránh)】 Đây có thể nói là một thần vật hiếm có, không thể thay thế.

Bách vô cấm kỵ, quỷ thần đều tránh.

Tám chữ ngắn gọn đủ để nói lên sự lợi hại của nó.

Thêm vào Quỷ Tỳ, chẳng phải anh đã trở thành bá chủ dưới lòng đất rồi sao!

Dù là ma quỷ trong mộ, hay những thứ bẩn thỉu khác, tất cả đều không thành vấn đề.

Trương Lân còn chưa kịp xem kỹ Phát Khâu Thiên Ấn, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

Chương 140

【Đinh!

Kiểm tra thấy tiến độ phẫn diễn của ký chủ đã đạt 55.5%!】【Thưởng Tiên Lư Đề Tử! (Luyện chế bằng bí thuật của thiên sư Mao Sơn, là lợi khí khắc chế Tống Tử cương thi!)】 Tống Tử cương thi, thứ này từ trước đến nay anh chưa từng gặp qua, chỉ thường nghe người ta nhắc đến, chứ chưa từng tiếp xúc thực sự.

Chuyện này còn chưa xong, giọng nói của hệ thống không hề chờ đợi, tiếp tục vang lên trong đầu anh. 【Đinh!

Kiểm tra thấy tiến độ phẫn diễn của ký chủ đã đạt 60%!】【Mở khóa Phong Hậu Kỳ Môn (Thần long phụ đồ xuất Lạc Thủy, thái phượng nhai không bích vân lý, nhân mệnh Phong Hậu diễn thành văn, Độn Giáp Kỳ Môn tòng thử thủy.)】 Đây có thể nói là Kỳ Môn Độn Giáp sơ khai nhất, được cho là Kỳ Môn gần gũi với tự nhiên nhất, là một trận pháp cổ xưa xuất hiện từ thời kỳ Hoàng Đế thượng cổ.

Ở trong Kỳ Môn này, không có sự tương sinh tương khắc thông thường, tất cả đều do người bố trí quyết định.

Mọi nhân quả tưởng chừng vô lý trên thế gian, ở trong này đều sẽ trở nên hợp lý.

Trong tự nhiên, nó hình thành một tiểu tự nhiên riêng.

Trương Lân cũng cảm nhận được sự kỳ diệu của Phong Hậu Kỳ Môn.

Tiên thiên lĩnh chu thiên, cái chu chi biến, hóa ngô vi vương!

Trong trận pháp này, bản thân chính là vua!

Tuyệt đối làm chủ.

Anh cẩn thận cảm nhận sự ảo diệu trong đó.

Đây sẽ là một lá bài tẩy lớn, một lá bài tẩy mà kẻ địch không ngờ tới.

Cùng lúc đó, anh cảm thấy một luồng khí nóng rực trong người.

Trương Lân đoán đó là Kỳ Lân Huyết Mạch.

Tiến độ phẫn diễn đã quá nửa, sức mạnh ẩn chứa trong huyết mạch đang tràn ngập khắp cơ thể.

Cảm giác nóng rực bất thường khiến anh chỉ trong chốc lát đã mồ hôi đầm đìa, quần áo trên người ướt sũng.

Trương Lân cởi hết áo ra.

Vóc dáng của anh trông gầy gò cân đối, nhưng lượng cơ bắp trên cơ thể lại đặc biệt lớn, mật độ sợi cơ kinh người.

Lúc này, hình xăm kỳ lân trên người anh đang ẩn hiện, mỗi lần hiện ra dường như đều có sức sống.

Cơn nóng rực này kéo dài hơn mười phút mới dừng lại.

Lúc này anh cảm thấy, nếu lần sau lại đến ngôi mộ Tây Chu đó, đối mặt với cánh cửa đá kia một lần nữa, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Hiện tại mỗi một thớ cơ trên người anh đều tràn đầy sức mạnh.

Trương Lân mặc lại quần áo, chỉnh trang một chút, rồi bắt đầu đi vào trong nhà.

Vừa vào nhà đã phát hiện bốn người Hồ Bát Nhất đã thu dọn hành lý gần xong.

Mấy người nhìn thấy Trương Lân, trước tiên là ngạc nhiên, trong ánh mắt đều có một chút không dám tin.

“Trương tiểu ca, mới mấy phút không gặp, cảm giác lại đẹp trai ra mấy phần, chuyện gì vậy?” Đại Kim Nha nhìn Trương Lân trước mặt nói.

“Đúng vậy, để tôi xem nào!

Hầy!

Thật đấy, lại có mấy phần giống tôi rồi!” Vương Bàn Tử cũng ghé vào xem, quả nhiên như lời Đại Kim Nha nói, đẹp trai ra mấy phần.

Lại còn so chiều cao.

“Không chỉ mặt trắng ra, hình như còn cao lên nữa, trước đây tôi nhớ cậu cũng xấp xỉ tôi mà, bây giờ còn cao hơn tôi rồi!” “Bàn Tử, cậu giữ chút thể diện đi, đừng có nói nhảm nữa được không.

Lớn lên như cậu không gọi là đẹp trai, mà gọi là xấu xí!” Hồ Bát Nhất lúc này cũng đi tới, đứng bên cạnh Trương Lân, trực tiếp không chút lưu tình mà đả kích.

Anh ta nhìn Trương Lân bên cạnh.

Quả thật lại cao lên.

“Trương Lân huynh đệ, cậu cũng mau đi thu dọn đồ đạc đi!

Chúng tôi bây giờ dọn dẹp xong chuẩn bị về Tứ Cửu Thành.” Anh ta vỗ vai Trương Lân nói.

Nghe lời Hồ Bát Nhất, Trương Lân không nói gì, đi vào phòng bên trong, bắt đầu thu dọn hành lý.

Vừa vào cửa đã gặp Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn Trương Lân, nhìn một cái liền không đi nổi nữa.

Mới một lúc không gặp, khuôn mặt vốn đã tuấn tú nay lại thêm mấy phần khí khái đàn ông.

Cô cảm thấy tim mình không ngừng đập rộn ràng.

Bây giờ trong đầu cô toàn là hình ảnh của Trương Lân.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.

Thế gian sao lại có một người đàn ông tuyệt sắc đến vậy.

"Dương tiểu thư, nhìn gì thế!

Người ta đi xa rồi!" Nghe có người gọi từ phía sau, cô mới vội vàng thu lại bộ dạng si mê, mặt đỏ bừng, tiếp tục đi thu dọn hành lý.

Không lâu sau, mấy người đã thu dọn xong hành lý.

Cả nhóm năm người trở về Tứ Cửu Thành.

Sau khi về đến Tứ Cửu Thành, cả nhóm không ngừng nghỉ bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi Vân Nam.

Tuyết Lỵ Dương ngày nào cũng đến sân nhà Hồ Bát Nhất, mỗi lần đến đều mang theo một đống tài liệu.

Cô thuộc lòng các văn hiến cổ đại như lòng bàn tay.

Đại Kim Nha thỉnh thoảng cũng ghé qua giúp một tay.

Hiệu suất phối hợp của mấy người thật sự tiến bộ vượt bậc.

Vương Bàn Tử cả đời đọc sách có lẽ cũng không nhiều bằng bây giờ.

Tay trái cầm kính lúp, tay phải cầm sách, ra vẻ như thật.

Thực ra cậu ta cũng chỉ xem những thứ mới lạ không hiểu, rồi chạy ra hỏi Tuyết Lỵ Dương cái này cái kia, căn bản là không hiểu gì cả.

Chương 141

Đọc sách mười phút thì phải ngủ một tiếng, ngủ say như chết.

Trương Lân thực ra cũng không tìm tài liệu.

Thực ra cũng không cần thiết phải đi tìm những tài liệu đó.

Trong đầu anh có đủ loại kiến thức này.

Nơi đất khách quê người, mấy người họ lại không ra ngoài đi dạo, cả ngày ru rú trong phòng đọc sách.

Anh cũng đành xem vài cuốn dã sử có hứng thú để giết thời gian.

Người thực sự nghiêm túc tìm kiếm chỉ có Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương quả thực đang tìm tài liệu, chỉ là đọc sách đều phải ngồi bên cạnh Trương Lân.

Trong nhà có nhiều chỗ như vậy, cứ phải chen chúc bên cạnh Trương Lân.

Anh đã đổi chỗ mấy lần cũng vô ích, sau đó Trương Lân cũng không đổi chỗ nữa.

Còn Hồ Bát Nhất thì thực sự vùi đầu vào sách vở, không quan tâm đến quy tắc "hợp thì sống, chia thì chết" của Mạc Kim Giáo Úy nữa.

Bắt đầu từ bây giờ, bốn người họ, binh hợp nhất xứ, tướng đả nhất gia.

Tổ ba người Mạc Kim cộng thêm một Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Sinh tử cùng một thuyền, vừa ra khỏi Long Quật, lại vào Trùng Cốc.

Ban đêm, Hồ Bát Nhất và hai người kia đang đọc sách, Vương Bàn Tử thì đã ngủ say.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha lại ghé qua, tay cầm hai chai rượu trắng.

Thấy ba người chăm chỉ như vậy, ông ta không làm phiền, chỉ gọi Vương Bàn Tử dậy.

Sau đó Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử bày một cái bàn trước cửa, trên bàn có dưa hấu đã cắt sẵn, vui vẻ uống rượu trò chuyện.

Thật là khoái hoạt.

Đang lúc trò chuyện say sưa, Hồ Bát Nhất cầm một tấm bản đồ đi ra.

"Này!

Dọn chỗ đi!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức đặt chai rượu xuống, rồi dọn dưa hấu trên bàn đi.

"Xem mấy ngày qua chúng ta làm được gì nào!" Hồ Bát Nhất vừa ngồi xuống, Trương Lân cũng từ trong phòng đi ra, theo sát phía sau là Tuyết Lỵ Dương.

"Nhìn đây!" Ông chỉ vào một con sông trên bản đồ!

"Xà Hà!

Một nhánh của sông Lan Thương, vì hình dáng uốn lượn như rắn nên có tên như vậy.

Bên cạnh Xà Hà có ngọn núi, cao ba nghìn ba trăm mét, người địa phương gọi là Già Long Sơn!" Mọi người đều chăm chú lắng nghe lời của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trương Lân.

Khi định mở miệng, dường như nhớ ra điều gì đó, liền lập tức đổi giọng.

"Tuyết Lỵ Dương, bên cô thế nào!" Ban đầu ông định hỏi Trương Lân, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng đó, cho người ta cảm giác sẽ không nói chuyện, nên tạm thời đổi ý.

"Tài liệu cho thấy, trong Già Long Sơn không có gió lớn, cho nên khó có thể tự nhiên làm tan đi những làn chướng khí đó.

Tôi đã liên hệ với bên Mỹ, mua một lô mặt nạ phòng độc chuyên dụng, nhưng cũng không đảm bảo những mặt nạ này có hiệu quả với những loại khí độc đặc biệt đó." Vương Bàn Tử uống một ngụm rượu lớn, dường như rượu rất khó uống.

Khó khăn nuốt xuống xong, cậu ta nặng nề thở dài một hơi, bắt đầu nói một cách nghiêm túc.

"Có hiệu quả cũng chưa chắc đã được việc.

Nơi đó côn trùng sinh sôi nảy nở, trong núi gần đó toàn là côn trùng, mà con nào con nấy đều đặc biệt to.

Tôi đã xem phong thổ nhân tình ở đó." "Người địa phương sẽ hạ một loại cổ!

Thấy ai không vừa mắt, liền dùng côn trùng hạ độc người ta, đặc biệt tà môn!" Vẻ mặt của Vương Bàn Tử lúc này đặc biệt nghiêm túc.

Lời của Vương Bàn Tử không có gì sai.

Những lời này đều được đọc từ sách, đều có căn cứ.

Mặc dù mấy ngày qua không đọc nghiêm túc, nhưng ít nhiều cũng đã tiếp thu được một số thứ.

"Nơi đó địa thế vô cùng hẻo lánh, mức độ Hán hóa của người dân địa phương thấp, cho nên lần này chúng ta phải hết sức cẩn thận,

tránh xảy ra xung đột trực diện với người dân địa phương!" Hai người một trái một phải nói bên tai Hồ Bát Nhất.

Nghe xong, ông cũng gật đầu lia lịa, cảm thấy đều có lý.

Những điều mấy người tra cứu mấy ngày nay cũng chỉ có vậy, về cơ bản không có gì khác biệt.

Bây giờ ông chuyển ánh mắt sang Đại Kim Nha, nghe ngóng về việc chuẩn bị vật tư.

"Kim gia!

Bên cậu thế nào!" Sau khi về Tứ Cửu Thành, Đại Kim Nha lại trở về dáng vẻ ban đầu.

Không biết từ đâu có được bộ tóc giả, đội lên đầu, chải thành kiểu đầu vuốt ngược.

Tay phải cầm quạt giấy, tay trái cầm chai rượu.

Một bộ dạng của một lão gia nhàn nhã.

Chẳng còn chút nào bộ dạng khốn khổ ở Long Lĩnh Mê Quật.

"Bên tôi làm theo kế hoạch cả!

Xẻng công binh, dây leo núi, đèn pin, đều đã chuẩn bị đủ cả rồi.

Thuốc trừ sâu cũng chuẩn bị mấy loại, cứ xem mà dùng thôi!" "Súng thì sao?" Lúc này Vương Bàn Tử hỏi một việc mà cậu ta quan tâm nhất!

Trải qua một lần như vậy, cuối cùng cậu ta cũng biết tầm quan trọng của việc có một món vũ khí trong tay.

Lần này đi Vân Nam, nhất định phải mang theo một khẩu súng bên mình, chỉ có như vậy, chuyến đi này mới có thể yên tâm hơn một chút.

Nhưng câu trả lời tiếp theo của Đại Kim Nha khiến cậu ta thất

vọng tràn trề.

“Súng?

Súng nào?” Đại Kim Nha nghe lời cậu ta, mặt ngơ ngác.

Trước đây khi chuẩn bị đồ, cũng không có ai nói cần súng.

Chương 142

“Súng lục, súng ngắn ấy!” Vương Bàn Tử bây giờ mặt đầy khao khát, cậu ta cảm thấy thứ này thật sự quá thực dụng.

Chuyến đi Long Lĩnh Mê Quật lần trước, thiệt thòi chính là ở chỗ không có súng.

Nếu có vũ khí, cũng sẽ không suýt nữa thành mồi cho cá.

“Súng ngắn?” Đại Kim Nha cười lạnh như thể nghe một câu chuyện cười: “Tôi ngay cả hồng anh thương cũng không có chỗ nào tìm cho cậu đâu!

Cái đó không được!” Nghe lời Đại Kim Nha, cậu ta có chút không vui.

“Ý là!

Kim gia ông bảo tôi dùng một cái xẻng công binh, đi đánh nhau với người ta à?

Ông mà gặp lại cái thứ to như con nhện lớn đó, xem ai đánh ai!” “Cứ tưởng tôi là Trương Lân huynh đệ chắc, một mình cân hết, không lặp lại động tác?” Vương Bàn Tử càng nói càng kích động, nghĩ đến con nhện lớn lần trước, trong lòng vẫn còn thấy sợ.

Cậu ta không muốn lại cầm một cái xẻng nhỏ đi gõ một con quái vật khổng lồ nữa.

Vừa không gây được bao nhiêu sát thương, lại vừa nguy hiểm.

Nghĩ đến cảnh đó, sắc mặt cậu ta không tốt chút nào.

Thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha thật sự không có cách nào lo được việc này.

“Súng… súng tôi thật sự hết cách rồi!” Vương Bàn Tử nhíu mày, bộ dạng như xì hơi.

Cậu ta cảm thấy chuyện này không thể cứ thế mà xong được, phải để Đại Kim Nha tìm cách khác.

Cậu ta mấp máy môi định nói gì đó.

Đúng lúc này Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng, khiến những lời của Vương Bàn Tử đều bị nuốt ngược vào trong.

“Trên viết, Vương Ế, trong thủy long vựng Tấn Vu, thi giải thăng tiên.

Long vựng vô hình, nếu không phải thiên băng, rất khó bị ngoại nhân phá vỡ!” Câu văn ngôn này, ở đây nghe hiểu được cũng không có mấy người.

Vương Bàn Tử nhíu mày, mở miệng hỏi.

“Ý là sao?” Sắc mặt Hồ Bát Nhất vô cùng trầm trọng, giải thích cho Vương Bàn Tử.

“Ý là, huyệt mộ của Hiến Vương, nằm ở địa thế thủy long vựng, nếu không phải trời sập, thì bất kỳ ai cũng không vào được!” Lời nói thẳng thắn này vừa ra, trong lòng Vương Bàn Tử đặc biệt khó chịu.

Chẳng phải tương đương với việc không vào được Hiến Vương mộ sao.

Tuyết Lỵ Dương ngồi một bên, lúc này sắc mặt cũng có chút âm trầm.

Cô suy nghĩ một lát, cân nhắc những lời của Hồ Bát Nhất.

“Thiên băng!

Trời sập đá à!

Đó không phải là mưa sao băng sao?" Từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, sự hiểu biết của cô về "thiên băng" cũng chỉ có vậy.

Lời vừa nói ra, Vương Bàn Tử suýt nữa cười thành tiếng, nhưng không trực tiếp phản bác.

"Mưa sao băng!

Cô nghĩ hay quá nhỉ!

Này, nếu trên trời thật sự sập một tảng đá lớn xuống, Hiến Vương mộ lớn như vậy cũng bị đập nát, chúng ta trốn đi đâu!" Đại Kim Nha lúc này cũng đặt chai rượu trắng trong tay xuống.

Ông ta cũng nhíu mày, từ nãy đến giờ, không có một tin tốt nào.

"Nghe các cậu nói nửa ngày, hóa ra không có một tin tốt nào, nói chuyện mà tôi nghe thấy hoảng quá!" Hồ Bát Nhất lúc này cầm tấm bản đồ lấy được từ chỗ Trần Hạt Tử.

Ông ta đứng dậy, mắt cứ dán vào bản đồ, đi đến trước mặt mọi người nói: "Tóm lại, chuyến đi Trùng Cốc ở Vân Nam lần này, chỉ có một chữ!" Nghe giọng điệu trầm trọng của Hồ Bát Nhất, trong lòng mọi người cũng bắt đầu căng thẳng.

Trừ Trương Lân, những người khác đều đứng dậy.

"Chữ gì?" Ba người đồng thanh hỏi.

Hồ Bát Nhất từ từ gấp tấm bản đồ trong tay lại, chậm rãi nói.

"Tử!" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, lòng ba người đều lạnh toát.

Hồ Bát Nhất đã nói đến mức này, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương không khỏi có chút nản lòng.

Đại Kim Nha đứng bên cạnh cũng nhận ra sự thay đổi cảm xúc của hai người, liền mở miệng khuyên nhủ: "Hai vị, cũng đừng nản lòng thoái chí, chính cái gọi là, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, chúng

ta không phải còn có Trương tiểu ca đồng hành sao?

Yên tâm đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ có cách giải quyết!" Hồ Bát Nhất nghe lời của Đại Kim Nha, cũng biết lời mình vừa nói có hơi nghiêm trọng, nhưng là để mọi người khi đến Vân Nam một lần nữa, phải lưu tâm hơn, cẩn thận hơn.

Ông đưa mắt nhìn Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, nghiêm túc nói.

"Dù là chết, chúng ta cũng phải đi tiếp, vì không có lựa chọn nào khác." Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cầm chai rượu, uống cạn rượu trong chai.

"Lão Hồ, cậu nói đúng, con đường này, Bàn gia tôi nhất định sẽ đi đến cùng!" Cậu ta thay đổi vẻ chán nản, lấy lại tự tin.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã khôi phục lại vẻ kiên định trước đó.

Mấy người lại trò chuyện thêm vài câu, sau đó về đi ngủ.

Một đêm không có gì để nói.

Sáng hôm sau, Đại Kim Nha dẫn họ ra ga tàu hỏa.

Lần này Đại Kim Nha không đi cùng nữa, quyết định ở lại Tứ Cửu Thành, không chịu đựng sự hành hạ đó nữa.

Hai bên dặn dò nhau bảo trọng, theo tiếng còi tàu và tiếng bánh xe lăn bánh ầm ầm, họ cũng từ biệt nhau.

Hồ Bát Nhất, Trương Lân, Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử đi tàu hỏa đến Côn Minh.

Thành phố cũng rất náo nhiệt, nhưng thời gian dừng lại không nhiều, nếu không thật sự phải ở lại chơi thêm vài ngày.

Đáng tiếc chỉ ở lại ba ngày, trong ba ngày đó có việc phải làm,

phải xử lý.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân theo địa chỉ Đại Kim Nha đưa cho, liên lạc với một người trong một thôn nhỏ.

Lúc đưa địa chỉ, Đại Kim Nha có dặn, lúc đi phải có Trương Lân đi cùng, sợ có biến cố!

Nơi đó có một người chiến hữu của Đại Kim Nha thời đi thanh niên xung phong, vẫn luôn giữ liên lạc làm ăn với Đại Kim Nha, nhưng chưa từng gặp mặt.

Với sự giúp đỡ của người đó, Hồ Bát Nhất kiếm được ba khẩu súng lục kiểu 64 tinh xảo.

Đại Kim Nha miệng thì nói việc này khó, không làm được, nhưng sau lưng đã tìm mọi cách để lo cho xong.

Mặc dù uy lực của súng không lớn, không làm được việc lớn, nhưng cũng có thể dùng để phòng thân.

Chương 143

Hồ Bát Nhất hỏi người đó xem có thể kiếm thêm hai khẩu súng săn không, nhưng đã hết hàng, không kiếm được nữa, Hồ Bát Nhất đành thôi.

Ban đầu ông định xem trước khi hành động có thể kiếm được mấy khẩu súng có cỡ nòng lớn không, trong rừng sâu không một bóng người, nếu gặp phải dã thú hung dữ, súng có thể cứu mạng trong lúc nguy hiểm!

Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ra chợ mua hai cái vợt bắt bướm và ba cái mũ che nắng màu vàng gạo.

Trong khe núi, côn trùng nhiều như vậy, chuẩn bị thêm một chút, có phòng bị vẫn hơn!

Theo như đã bàn bạc trước đó ở Tứ Cửu Thành, họ sẽ giả trang thành nhân viên bảo tàng, vào rừng bắt bướm hồ điệp, làm thành tiêu bản, tiến hành khảo sát địa hình, vì trước đó mấy người đã tra trong tài liệu thấy ven sông Lan Thương có rất nhiều loại bướm hồ điệp lạ.

Vì vậy, họ dùng thân phận giả bắt bướm này làm vỏ bọc, tiến vào thung lũng tìm kiếm mộ Điền Vương.

Lúc sắp xếp ba lô, Trương Lân nhắc nhở, dùng lời lẽ ngắn gọn, vật phẩm cố gắng đơn giản, khu vực núi ở Vân Nam không giống sa mạc Gobi, cho nên nước và thức ăn không cần quá nhiều, dành chỗ trống trong ba lô để đựng thuốc men, để tiện đối phó với côn trùng độc trong rừng.

Nếu anh không nhắc, Vương Bàn Tử có lẽ đã nhét đầy ba lô như một cái tiệm tạp hóa rồi.

Hồ Bát Nhất chia ba khẩu súng lục kiểu 64 cho hai người kia.

Vương Bàn Tử thấy loại vũ khí này, có chút không hài lòng nói: "Loại súng cùi này có tác dụng quái gì, ngay cả chuột cũng không bắn chết được, không bằng chúng ta làm cái ná còn hiệu quả hơn!" "Năm đó đi thanh niên xung phong, tôi thường dùng ná bắn chim và thỏ rừng, còn tốt hơn loại súng cùi này nhiều!" Miệng thì chửi bới, nhưng cơ thể lại thành thật nhận lấy súng.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, đám người Hồ Bát Nhất ngồi xe khách, quanh co trên mấy ngọn núi rất nổi tiếng.

Điểm đến lần này là nơi có hệ thống núi và sông ngòi dày đặc nhất ở Vân Nam.

Đoạn đường cuối cùng dốc và hẹp, xe khách chỉ đi trên vách đá.

Sợ đến nỗi Vương Bàn Tử la hét một trận, đây là lần đầu tiên cậu ta thấy có người lái xe bên cạnh vách đá.

Tuyết Lỵ Dương lúc này sắc mặt có chút khó coi, nhất quyết không chịu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất thì không tệ, mắt cứ nhắm nghiền, dường như đã ngủ thiếp đi.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Trương Lân.

Suốt chặng đường, trên mặt anh không hề có một chút biểu cảm nào.

Đặc biệt bình tĩnh, an nhiên tự tại!

Tình hình mặt đường vô cùng tồi tệ, ổ gà ổ voi, gập ghềnh.

Người lái xe khách là một tài xế già nhiều năm kinh nghiệm, lái xe rất thờ ơ, thậm chí có vẻ hơi tùy tiện!

Một khúc cua gấp nối tiếp một khúc cua gấp, lắc lư trái phải, mỗi

lần đều tưởng như sắp rơi xuống, nhưng đều hóa hiểm thành an.

Sợ đến nỗi Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ ông tài xế lơ đễnh một cái là xe nát người tan.

Trên xe khách cũng chỉ có Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử là la hét, thể hiện rõ dáng vẻ của người ngoại tỉnh.

Những người khác trên xe đều tỏ ra vô cùng bình tĩnh, họ đã quen với tình trạng này.

Thường xuyên đi xe nên đã quen từ lâu, không hề để tâm.

Người thì trò chuyện cười đùa, người thì ngủ rất say.

Có người còn mang cả gia cầm lên xe, đủ loại mùi hỗn tạp, hăng hắc khó ngửi.

Đám người Hồ Bát Nhất cũng không phải là những người được nuông chiều, nên không hề tỏ ra khó chịu.

Chỉ là Tuyết Lỵ Dương có chút không thoải mái!

Mặc dù đang ở trong xe khách, nhưng cô cảm thấy vách núi có chút đáng sợ!

Xe khách chạy bên cạnh vách núi, dưới vách là dòng sông Lan Thương chảy xiết, hai bên bờ đá dựng đứng, thẳng tắp như một bức tường trời.

Nhìn mà không khỏi rùng mình.

Vương Bàn Tử mắc bệnh sợ độ cao, thật sự không thể nhìn được cảnh tượng như vậy.

Bây giờ đang ngồi còn đỡ, nếu phải đứng thì đôi chân mềm nhũn của cậu ta, nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, căn bản không thể đứng vững.

Nhưng dù ngồi như vậy, trông cậu ta cũng không được tự tại.

Lúc này sắc mặt của Vương Bàn Tử vô cùng khó coi, lúc nói chuyện còn có chút run rẩy.

"Mẹ kiếp, lão tài xế này cũng gan thật… lái xe hay là làm xiếc thế?

Một hồi nữa là toi đời Bàn gia tôi rồi.

Lão Hồ, chúng ta mà không xuống xe, anh em mình sắp về chầu trời rồi." Không chỉ cậu ta, Tuyết Lỵ Dương ngồi xe cũng kinh hồn bạt vía.

Cô dứt khoát nép sát vào người Trương Lân.

Dựa gần một chút, trong lòng cô sẽ cảm thấy an tâm hơn một chút.

Trương Lân suốt cả quá trình đặc biệt yên tĩnh, mắt không hề mở ra, không biết là thật sự ngủ thiếp đi hay không.

Hồ Bát Nhất ngồi bên cạnh Vương Bàn Tử, nghe những lời vừa rồi, bèn an ủi cậu ta: "Cố gắng thêm chút nữa.

Bây giờ mà xuống xe, phải đi bộ một đoạn rất xa.

Nói thật cho cậu biết, đừng thấy tôi nhắm mắt như đã quen rồi, thực ra tôi cũng sắp bị xe xóc cho tan xương rồi." "Thấy các vị khó chịu như vậy, chắc không quen đi xe này, ngồi nhiều là quen thôi.

Các vị muốn đến nơi nào?" Một người dân địa phương bên cạnh dường như nhận ra sự khó chịu của đám người Hồ Bát Nhất, liền mở miệng nhắc nhở.

Lời nhắc nhở rất tốt bụng, nhưng đám người họ nghe mà chẳng hiểu gì.

Hoàn toàn không hiểu!

Người địa phương nói gì họ hoàn toàn không hiểu, cũng không

biết nên trả lời thế nào.

Người địa phương đó dường như nhận ra họ không hiểu, bèn dùng tiếng phổ thông lơ lớ nói: "Tôi thấy các vị khó chịu như vậy, chắc không quen đi loại xe này, quen là được thôi.

Các vị muốn đến nơi nào?" Hồ Bát Nhất thấy người này là người bản địa, chắc hẳn rất rành khu vực này, bèn nhân cơ hội tìm hiểu một số tình hình địa phương.

Dù sao thì tài liệu, sách vở ghi chép cũng rất hạn chế.

Vương Bàn Tử nhanh nhẩu hỏi trước: "Chúng tôi… chúng tôi… chúng tôi là người của bảo tàng, không, chúng tôi là người của bảo tàng, đến Xà Hà bắt bướm hồ điệp lớn.

Xin hỏi ngài, từ đây đến Già Long Sơn còn bao xa?

Chúng tôi xuống xe ở đâu thì tốt hơn?" Người địa phương chăm chú nghe lời của Vương Bàn Tử, nhưng không trả lời ngay, dường như đang cố hiểu lời cậu ta.

Một lúc sau, có lẽ đã hiểu ra, ông ta chỉ tay về phía một ngọn núi cao bên bờ sông ở xa.

"Không xa nữa, qua khúc cua núi kia xuống xe là đến Xà Ba Tử Hà dưới chân núi Già Long Sơn rồi.

Tôi cũng xuống ở đó, các vị cứ theo tôi xuống là được." Mọi người nhìn theo hướng tay ông ta chỉ.

Chương 144

Một ngọn núi khổng lồ màu xám tro sừng sững ở cuối con đường, đỉnh núi mây mù bao phủ, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng bí ẩn, khiến người ta chỉ dám nhìn từ xa mà không dám đến gần.

Mặc dù gần ngay trước mắt, nhưng quãng đường thực tế để đến đó không hề ngắn.

Con đường quanh co uốn lượn, còn xa lắm.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Xem ra, chắc cũng phải mất một tiếng nữa!" Sau đó họ trò chuyện về đặc sắc và phong tục địa phương!

Hỏi những thông tin không có trong tài liệu và sách vở.

Đang lúc trò chuyện say sưa, thân xe đột nhiên lắc mạnh, dường như đã cán phải thứ gì đó, lão tài xế phanh gấp.

Trong phút chốc, hành khách trên xe ngả trước ngả sau, vô cùng hỗn loạn.

Hoàn cảnh lập tức trở nên vô cùng ồn ào.

Tiếng địa phương vang lên khắp mọi ngóc ngách trong xe, đủ loại tiếng la hét.

Trong lúc hỗn loạn nghe có người hét lên đã cán chết người, Vương Bàn Tử nghe vậy, vẻ mặt như thể "tôi đã biết mà".

"Thấy chưa!

Tài xế lái xe kiểu này mà không xảy ra chuyện mới lạ!" Nói rồi cậu ta thò đầu ra ngoài, xem xét tình hình bên ngoài xe.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng tò mò, thò đầu ra ngoài cửa

sổ nhìn.

Xem rốt cuộc là tình hình gì!

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái!

Ba người Hồ Bát Nhất lập tức cảm thấy da đầu tê dại, không thể nhìn thêm một giây nào nữa.

Họ vội vàng dời tầm mắt đi, nhìn nữa chắc chắn sẽ nôn ra mất.

Thứ bị cán chết rốt cuộc là cái quái gì vậy.

Lão tài xế vội vàng nhảy xuống xe kiểm tra.

Chỉ thấy trên đường phía sau có hai vệt màu xanh lá cây rõ rệt, xem ra không phải là người!

Trong lòng ông ta như trút được gánh nặng.

Nhìn theo cuối vệt xanh, chỉ thấy một pho tượng đá hình người có kích thước gần bằng người thật.

Chỉ là pho tượng này dường như không chắc chắn, ở giữa đều rỗng tuếch.

Bị xe khách cán nát bét, bên trong bò ra toàn là những con côn trùng màu trắng lúc nhúc.

Nhưng những con côn trùng này cũng không thể may mắn thoát nạn, cũng bị bánh xe cán nát, những chất lỏng màu xanh lá cây đó chính là từ cơ thể những con côn trùng chảy ra.

Cảnh tượng vô cùng kinh tởm!

Tài xế nhíu mày nhìn mọi thứ trên mặt đất, sắc mặt không được tốt lắm, ông ta giơ chân dẫm lên lũ côn trùng để xả giận, miệng không ngừng phàn nàn xui xẻo, xe cũng bị tông thành ra thế này.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cửa sổ nhìn những mảnh vỡ của pho

tượng đá trên mặt đất, cảm thấy có chút quen mắt, liền nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, ông xem pho tượng đá này phỏng theo tạo hình thời Hán, liệu có phải là sản vật thời Hiến Vương không?" Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, ông cũng bắt đầu quan sát kỹ những mảnh vỡ trên đất.

Không lâu sau, ông gật đầu nói: "Quả thật có chút giống, nhưng sao pho tượng này chỉ có lớp vỏ ngoài?" "Bên trong chứa nhiều côn trùng như vậy, lại bị xe cán nát, chỉ dựa vào hình dáng bên ngoài không dễ nhận ra, cho nên cũng không thể quả quyết đây là đồ thời Hán." Hồ Bát Nhất nhìn lên cao, chỉ thấy núi cao ngất trời, không thấy đỉnh, căn bản không nhìn ra được nó rơi xuống từ đâu.

"Có lẽ trên núi gần đây có cổ tích, xem ra chúng ta có khả năng đã tiến vào phạm vi thế lực của Hiến Vương năm xưa.

Nhưng tại sao trong tượng người lại có nhiều mọt sách như vậy?" Câu hỏi của ông, không có ai trả lời.

Tuyết Lỵ Dương không biết, Vương Bàn Tử càng không cần phải nói, chứng sợ độ cao của cậu ta đâu còn tâm tư nào mà để ý đến những chuyện này!

Trương Lân lúc này đang nhắm chặt mắt!

Hồ Bát Nhất càng lúc càng cảm thấy trong lòng bất an, sự việc này không hề tầm thường!

Ông vội vàng hỏi người bản địa đã trò chuyện lúc nãy.

"Ở đây thường xuyên xảy ra tình huống như vậy sao?" Người bản địa lúc này sắc mặt cũng không tốt, dường như đã gặp phải chuyện xui xẻo.

"Loại tượng đá này ở gần Già Long Sơn càng nhiều hơn, đều bị chôn trong núi.

Thỉnh thoảng gặp phải sạt lở núi, ngẫu nhiên sẽ lộ ra, bên trong đều mọc đầy phì thư (sâu béo).” “Có người nói đây là quan tài hình người thời cổ đại, nhưng đều là lời đồn, cũng không biết công dụng chính xác của nó.

Loại này là điềm báo không lành, báo hiệu bệnh tật và cái chết.

Hôm nay đi xe gặp phải, chúng ta xui xẻo rồi, mấy ngày nữa phải đến Ngọc Hoàng Các thỉnh một cái bùa bạc bình an mới được.” Trong những câu trả lời này, Hồ Bát Nhất không nghe ra được điều gì thực tế.

Ông định hỏi thêm vài câu, nhưng một bàn tay từ phía sau đặt lên vai ông.

Là tay của Trương Lân.

Những lời vốn đã đến bên miệng, bây giờ lại bị nuốt ngược trở lại.

Hồ Bát Nhất lúc này mới ý thức được mình đã sơ suất.

Do quá muốn biết những chuyện này, nhất thời không chú ý đến biểu hiện, tỏ ra quá quan tâm.

May mà Trương Lân kịp thời ra tay, mới không để ông nói ra.

Nếu không, sự quan tâm quá mức đến những chuyện này sẽ gây nghi ngờ cho người khác.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Sau chuyện vừa rồi, bây giờ Trương Lân đã hoàn toàn tỉnh táo.

Thực ra vừa rồi trên xe anh thật sự đã ngủ thiếp đi.

Sự lắc lư của xe khách đối với anh quả thực quá thoải mái.

Lên xe không lâu đã ngủ thiếp đi.

Nhưng vừa rồi xe dừng lại không lâu, anh đã mở mắt.

Vừa tỉnh dậy đã thấy vẻ mặt và thái độ của Hồ Bát Nhất có chút quá nhiệt tình, liền vội vàng giữ vai ông lại, bảo ông bình tĩnh.

Hồ Bát Nhất sau khi bình tĩnh lại cũng vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng, chỉ nói chuyện với người bản địa về phong thổ nhân tình.

Già Long Sơn nằm ở rìa khu tự trị của dân tộc thiểu số.

Thời gian náo nhiệt nhất là vào tháng ba, có lễ hội, tất cả nam nữ già trẻ đều tập trung dưới chân núi Điểm Thương, có các tiết mục hát đối sơn ca, lễ hội chùa chiền, vô cùng náo nhiệt.

Thực ra những chủ đề này đều là Hồ Bát Nhất dùng để che đậy.

Ông đối với những thứ này căn bản không có chút hứng thú nào.

Chương 145

Sau khi trò chuyện vài câu, ông lại chuyển chủ đề về Già Long Sơn, mượn cớ tìm bướm hồ điệp để hỏi người địa phương về địa hình nơi đó.

Nhưng lần này lại khiến Hồ Bát Nhất thất vọng.

Mặc dù là người địa phương, nhưng ông ta chưa từng đến Già Long Sơn.

Nhưng từ miệng ông ta cũng nghe được một số điều hữu ích.

Nơi đó dường như là một cấm địa, rất ít người vào.

Ở đó có côn trùng độc, sương độc, muỗi vằn sinh sôi, trong thung lũng ẩm ướt oi bức, chướng khí quanh năm không tan.

Từng có những người không tin tà, cứng đầu xông vào đó.

Toàn bộ đều mất tích, không một ai có thể tìm thấy.

Đến bây giờ không ai còn muốn đến đó nữa!

Có một điều là Già Long Sơn đặc biệt cao, đỉnh núi lại có tuyết tuyến.

Thời tiết biến đổi khôn lường, không ai có thể dự đoán được thời tiết của giây tiếp theo?

Mưa lớn, mưa đá, gió lớn, ngày nắng, v.v., đều có khả năng xảy ra.

Trong lúc trò chuyện, tài xế cũng đã lên xe.

Lần này ông ta lái rất ổn định, tốc độ xe cũng chậm lại, không còn tùy tiện như trước.

Có lẽ cũng đang lo lắng, gặp phải thứ đó, sợ xảy ra chuyện không may.

Cứ như vậy, họ bình ổn đi qua đoạn đường hiểm trở trên vách núi.

Ba người Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã hồng hào trở lại.

Vương Bàn Tử cũng hoạt bát lên, trước đó dù có nghe họ nói chuyện, nhưng do sợ độ cao nên nãy giờ không nói gì.

Bây giờ đoạn đường cuối cùng cũng đã bình thường, cậu ta không nhịn được hỏi: "Ê, Già Long Sơn, nghe quen tai thế!

Không phải là Giáp Kim Sơn mà tiền bối chúng ta đã trèo qua sao!" Hồ Bát Nhất nhìn cậu ta với vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

"Tiền bối trèo là Giáp Kim Sơn, không phải là Già Long Sơn, còn phải đi xa về phía bắc nữa." "Nhưng vừa rồi tôi thấy dòng nước xiết của sông Lan Thương và sông Kim Sa không xa kia cũng gần giống nhau.

Cậu cần phải tăng cường học tập, có thể nhảy xuống đó bơi một vòng, thể hội ý cảnh trong thơ của lãnh đạo: 'Kim Sa thủy phách vân nhai noãn'." "Sau đó lại leo qua Già Long Sơn, coi như đi lại một lần con đường mà tiền bối đã đi, trèo núi tuyết qua đồng cỏ." Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử tỏ vẻ rất không phục.

"Chiến sĩ hai chân đi khắp thiên hạ, bốn lần vượt Xích Thủy xuất kỳ binh, Ô Giang trời hiểm lại qua đò, binh đến Quý Dương áp sát Côn Minh!" "Chúng ta đang đi đường vòng, muốn đi Trường Chinh thì phải thật tâm đi từ đầu, đi từ nửa đường thì sao được?

Rõ ràng là tư tưởng đầu cơ." Hồ Bát Nhất không ngờ cái miệng của mình lại có thể xuất khẩu thành thơ!

Mấy ngày nay đọc sách quả không uổng công, mình đã trở thành người có văn hóa rồi!

Khóe miệng cậu bất giác nhếch lên.

“Lão Hồ, cậu cười gì thế?

Lời tôi nói không đúng à?” Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất cười, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

“Cô Dương!

Lão Hồ đang cười đấy à?” “Anh ấy đang cười vì tiến bộ vượt bậc!” Khóe miệng Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu nhếch lên.

Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn hai người họ.

Không biết họ đang cười cái gì, cuối cùng anh ta quay sang Trương Lân, mở miệng định hỏi!

Nhưng làm sao cái mặt không chút biểu cảm kia có thể để ý đến anh ta được.

Trong lúc tán gẫu, chiếc xe cũng dần dần dừng lại.

Người đàn ông địa phương kia gọi mọi người xuống xe.

Đây là điểm xuống gần nhất với núi Già Long.

Số người xuống xe cũng không ít, ngoài mấy người họ ra còn có hai phụ nữ địa phương.

Một người lớn tuổi hơn, đang cõng một đứa bé.

Quần áo của cả hai đều có nền trắng, ăn mặc vô cùng giản dị, không hề lộng lẫy, sặc sỡ như trong tưởng tượng, có chút khác biệt.

Hồ Bát Nhất vốn không định đi cùng hai người họ.

Nhưng người đàn ông địa phương đã trò chuyện suốt đường đi lại nói, ở nơi dân cư thưa thớt thế này, nên kết bạn đồng hành, giúp đỡ

chăm sóc lẫn nhau.

Hồ Bát Nhất lúc này có chút khó xử, mục đích của họ không giống nhau.

Đi cùng mấy người địa phương, khó tránh khỏi có chút bó tay bó chân.

Trong lúc cậu đang chau mày suy nghĩ, Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh bước tới nói: "Khi tôi làm việc, cũng hay tiếp xúc với một số thổ dân, tốt nhất nên tuân thủ tập quán của người địa phương, nếu không sẽ gây ra những hiểu lầm không cần thiết, thậm chí là xung đột!" Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, cuối cùng cậu cũng đồng ý đi cùng những người này.

Trên đường đi mới biết, người đàn ông địa phương nhiệt tình kia là một tay buôn lá trà, công việc làm ăn cũng không tệ!

Tay buôn trà vừa đi vừa trò chuyện với họ để giải khuây, đỡ mệt!

Con đường họ đi phải băng qua nhiều núi cao vực sâu, đường núi gập ghềnh, hoang vắng không một bóng người.

Đi được một lúc mới phát hiện, điểm xuống xe cách núi Già Long một đoạn rất dài.

Hồ Bát Nhất thầm mừng, may mà không tách ra đi riêng với họ, nếu không chẳng biết có ra khỏi đây được không.

Trương Lân đi ở cuối cùng trong đoàn người.

Lúc này, Tiểu Thần Phong trong tay áo anh đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Những người khác không cảm thấy gì, nhưng vừa bước vào đây, anh đã cảm thấy không khí xung quanh có gì đó không ổn.

Tuy không biết nguyên nhân là gì, và hiện tại cũng chưa có chuyện

gì xảy ra, nhưng anh sẽ không vì thế mà lơ là cảnh giác.

Cả nhóm đi bộ trong núi suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được chân núi Già Long.

Trên đường đi mọi chuyện đều bình an, không xảy ra sự cố gì đặc biệt nguy hiểm.

Dưới chân núi không có ai ở.

Có chăng cũng chỉ là công nhân khai thác đá, nhưng họ cũng không sống dưới chân núi mà ở một nơi khá xa.

Trong dãy núi lớn thế này chỉ có một khách sạn duy nhất.

Chương 146

Kiểu dáng khách sạn khá cũ, vừa nhìn đã biết có tuổi đời không nhỏ.

Cửa ra vào, cửa sổ đều hằn dấu vết tang thương của năm tháng.

Ở chốn núi sâu mà thấy một khách sạn như vậy, người qua đường mệt mỏi nào cũng sẽ ở lại nghỉ ngơi một phen.

Khách sạn có một cái tên rất đẹp, gọi là Thải Vân Khách Sạn.

Thải Vân Khách Sạn chủ yếu cung cấp chỗ ăn nghỉ cho các thương nhân làm ăn.

Hai người phụ nữ đi cùng nhóm Hồ Bát Nhất chính là chủ nhân của khách sạn này.

Họ vừa đi mua đồ về, vì không thường xuyên ra khỏi núi nên mỗi lần đi đều phải mua rất nhiều thứ.

Lần này cũng không ngoại lệ, hai người phụ nữ yếu đuối mang theo con nhỏ, lại phải xách nhiều đồ như vậy.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thực sự không đành lòng nhìn, bèn vác hết các túi lớn túi nhỏ lên người.

Bản thân hai người họ cũng đã mang theo trang bị nặng mấy chục cân cho chuyến đi này.

Đến được khách sạn, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều hoa mắt chóng mặt, lưng cũng không thẳng nổi.

Trong khách sạn chỉ có vài người, không có ai khác.

Vừa vào trong, Vương Bàn Tử không nhịn được tò mò, hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Ở đây ra ngoài không cần khóa cửa à?" "Chắc là người

dân địa phương thật thà, nên ra ngoài không khóa cửa!" Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ đoán vậy, tình hình cụ thể cô cũng không rõ.

Người thương nhân bán trà ở bên cạnh nghe vậy, mỉm cười nói: "Cô gái nói đúng rồi!

Bà chủ ở đây không bao giờ khóa cửa đâu.

Khách đi đường mệt rồi thì cứ vào ở, đói thì trong vại có nước, trong nồi có gạo, ăn no uống đủ rồi, lúc đi cứ để tiền vào vại gạo là được!

Đã thành lệ rồi, không ai không trả tiền đâu!" Vương Bàn Tử nghe xong, vội giơ ngón tay cái lên, khen ngợi bà chủ ở đây, rồi lại khen hai người phụ nữ.

Lúc này Vương Bàn Tử rất hứng thú với hai người phụ nữ kia, bèn hỏi dồn: "Thế đàn ông nhà họ đâu, sao không thấy?" Đối với câu hỏi này, người thương nhân bán trà hơi nhíu mày, có vẻ không muốn trả lời.

Vương Bàn Tử cũng nhận ra sự thay đổi trong cảm xúc của anh ta, vội giải thích: "Đừng hiểu lầm, tôi chỉ không thấy đàn ông, có chút tò mò, một mình ở trong núi sâu thế này, không sợ sao?

Không có ý gì khác đâu!" Nghe lời giải thích của anh ta, vẻ mặt của người thương nhân bán trà cũng trở lại bình thường, sau đó thở dài một hơi...

"Người đang bế đứa nhỏ là chủ nhân của Thải Vân Khách Sạn, còn trẻ mà đã là góa phụ rồi, người trông trẻ hơn là em chồng cô ấy!

Tên là Khổng Tước, không phải người địa phương!" "Cô ấy tuy không mặc trang phục dân tộc, nhưng lại xinh đẹp hơn nhiều so với các cô gái địa phương." "Dưới chân núi, chỉ có nơi này là có thể nghỉ chân tá túc.

Ở phía nam có một loại trà nổi tiếng, Vụ Đỉnh Kim Tuyến Hương Trà, thương khách đi qua đây thường đến mua loại trà đó!

Mỗi lần đi qua đều không thể không ghé vào Thải Vân Khách Sạn nghỉ chân!" Vương Bàn Tử nghe rất chăm chú, trông bộ dạng như sợ bỏ sót một chữ.

Xem ra anh ta thật sự có hứng thú với hai người họ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, bà chủ quán cùng Khổng Tước đã đi đến trước mặt mấy người.

Để cảm ơn họ đã giúp xách đồ, cô muốn tự tay nấu một bữa cơm để tỏ lòng biết ơn.

Sau đó, cô dẫn Khổng Tước đi nhóm lửa nấu trà, làm cơm.

Không lâu sau, Khổng Tước bưng trà ra.

Trà còn chưa đến tay, đã cảm nhận được hương thơm ngào ngạt.

Hồ Bát Nhất nhận trà xong liền ngửi kỹ.

"Thơm quá!

Em gái à!

Đây là trà gì thế?

Trà Phổ Nhĩ à?" Khổng Tước mỉm cười lắc đầu nói: "Không phải, đây là trà Vụ Đỉnh Kim Tuyến sản xuất tại địa phương!

Dùng nước tuyết tan từ trên núi Tuyến pha đấy ạ, anh mau nếm thử xem có ngon không!" Nhìn Khổng Tước tinh nghịch đáng yêu trước mặt, Hồ Bát Nhất không kìm được mà cười ngây ngô.

Cậu vội vàng bưng chén trà trong tay lên uống một ngụm.

"Thơm thật!" Nghe Hồ Bát Nhất trả lời, Khổng Tước vui vẻ bưng trà đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Thấy Khổng Tước đến, anh ta đột nhiên lấy thuốc lá ra, đưa cho Hồ Bát Nhất và người bán trà mỗi người một điếu, sau đó lại lôi ra một bao Hồng Tháp Sơn!

Anh ta bắt đầu cố ý khoe khoang cái gọi là kiến thức về thuốc lá của mình, nói với người bán trà bên cạnh: "Huynh đệ có biết không, hút thuốc cũng phải có sự kết hợp.

Vừa rồi chúng ta hút Vân Yên, bây giờ đổi sang Hồng Tháp Sơn, sẽ có một hương vị khác hẳn.

Ở Tứ Cửu Thành chúng tôi có một câu nói, gọi là 'Tháp Sơn không đổ, Vân luôn còn'." Nhưng Khổng Tước không có hứng thú với lý luận về thuốc lá của Vương Bàn Tử.

Ánh mắt cô vẫn luôn dõi theo một người khác không rời, cứ nhìn chằm chằm vào Trương Lân.

Sau khi đưa trà cho Vương Bàn Tử, cô đi thẳng đến trước mặt Trương Lân, nhìn gương mặt anh, mắt không chớp lấy một cái, nhất thời quên cả đưa chén trà trong tay.

Trương Lân thấy cô mãi không đưa trà, mà cứ đứng yên tại chỗ.

Anh không biết tại sao, nhưng trà trong tay cô đang bốc hơi.

Anh đưa tay ra cầm lấy chén trà.

Sau khi Trương Lân cầm lấy chén trà, Khổng Tước mới hoàn hồn.

Gương mặt trắng nõn của cô đỏ bừng lên, cô vội vàng chạy vào bếp.

Mặc dù vừa rồi cô không nói một lời nào, nhưng ai có mắt cũng đều nhìn ra tâm sự của cô bé.

Vương Bàn Tử sờ sờ mặt mình, rồi lại nhìn sang Trương Lân, không khỏi lắc đầu, thở dài một hơi nặng nề.

Đẹp trai quả thật có thể bớt đi nhiều năm phấn đấu!

Không lâu sau, cô bé lại bưng một chén trà ra.

Lần này là cho Tuyết Lỵ Dương, hiện chỉ còn cô là chưa có trà.

Lúc đi ra, cô lại liếc nhìn Trương Lân.

Gương mặt tuấn dật tuyệt thế kia dường như không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện vừa rồi.

Anh vẫn điềm nhiên như không, ngay cả dáng vẻ uống trà cũng thật ung dung, thanh thoát.

"Em gái!

Em gái!

Chương 147

.....!” Tuyết Lỵ Dương đã nhận lấy chén trà trong tay cô, nhưng cô bé vẫn ngây ngốc đứng đó không nhúc nhích, mắt cứ nhìn chằm chằm vào Trương Lân.

Điều này khiến Tuyết Lỵ Dương có chút khó chịu, nhưng đối phương dường như cũng chỉ là một cô bé mười tám tuổi, cô thực sự không nỡ thể hiện ra mặt.

Cô gọi liền mấy tiếng, Khổng Tước mới trả lời.

Cô bé biết mình lại thất thố rồi, đỏ mặt, vội vàng chuyển chủ đề.

“Vì sao các anh lại muốn bắt Hồ Vũ Điệp ạ?” Nói xong cô còn thở phào một hơi thật sâu.

Dù sao thì cũng đã chuyển hướng được sự chú ý ra khỏi mình.

Bị cô bé đáng yêu này hỏi một câu, cả nhóm nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn đôi mắt to tròn long lanh ấy, thật không nỡ nói dối!

Hồ Bát Nhất thấy được sự khó xử của mọi người, đành phải đỡ lời.

“Chúng tôi là người từ Tứ Cửu Thành đến, làm việc trong bảo tàng, chuyên đi thu thập những loài Hồ Vũ Điệp quý hiếm trên thế giới, cũng là để bắt Hồ Vũ Điệp, làm thành tiêu bản, mang về Tứ Cửu Thành triển lãm!” “Để cho người nước ngoài thấy Hồ Vũ Điệp của chúng ta trông như thế nào, để họ mở mang tầm mắt!” “Việc này có thể lấp đầy khoảng trống trong lĩnh vực nghiên cứu tiêu bản Hồ Vũ Điệp, có thể rạng danh trên thế giới, lại còn tăng thêm thu nhập, như vậy có thể tạo ra hết huy hoàng này đến huy hoàng khác.” “Tóm lại,

dù nhìn từ góc độ nào, đây cũng là một sự nghiệp vĩ đại muôn đời!" Sau khi cậu nói xong, Trương Lân cũng phải thầm cảm thán cái miệng của Hồ Bát Nhất, đúng là giỏi chém gió, anh còn nghi ngờ có phải cậu ta ở cùng Đại Kim Nha lâu quá nên bị lây bệnh không.

Nhìn phản ứng của những người khác, trong lòng anh có chút buồn cười, xem lát nữa cậu ta sẽ kết thúc câu chuyện này thế nào.

Một tràng của Hồ Bát Nhất khiến cô bé Khổng Tước nghe mà ngây ngẩn.

Sau khi nghe xong, cô bé tự nhiên vô cùng kích động.

Nhưng không ngờ, Vương Bàn Tử và người bán trà nghe xong cũng vô cùng kích động.

Người bán trà còn trực tiếp đứng bật dậy, khí thế hừng hực nói: "Mẹ kiếp, chuyện hay thế này thì phải làm tới cùng chứ.....

Này Hồ sư à, Hồ Vũ Điệp có giá trị lớn như vậy sao?

Thế thì tôi cũng đừng bán trà nữa, cùng anh đi bắt có được không?" Thật không ngờ, vị đại ca bán trà này lại kích động đến vậy.

Nhìn bộ dạng của anh ta, có vẻ như nếu không bắt được mấy con Hồ Vũ Điệp về thì sẽ không chịu bỏ cuộc.

Lúc này, Hồ Bát Nhất hận không thể tự tát mình hai cái.

Bây giờ cậu cần tìm người giải vây.

Vương Bàn Tử cũng đã bị lời chém gió của cậu làm cho kích động, cũng đã lún sâu vào rồi, làm sao có thể giải vây được!

Tuyết Lỵ Dương thì ra vẻ không quan tâm.

Cuối cùng, ánh mắt cậu dừng lại trên người Trương Lân...

Nhìn gương mặt lạnh như băng của Trương Lân, cậu biết chuyện

này anh chắc chắn sẽ không ra tay giải vây.

Cậu đành phải tự mình ra mặt, nói cho tròn câu chuyện.

“Công việc không phân cao thấp sang hèn, chỉ là phân công khác nhau thôi.

Dù là bán trà hay bắt Hồ Vũ Điệp, đều là chúng ta đang góp gạch xây ngói cho sự nghiệp xây dựng đất nước, thiếu ai cũng không được!” “Chúng ta đều là một con ốc vít trong công cuộc xây dựng đất nước.

Nếu lão huynh bỏ công việc của mình để đi bắt Hồ Vũ Điệp, vậy thì người dân nước ta cũng không thể chỉ ngắm Hồ Vũ Điệp mà không uống trà được, anh xem tôi nói có đúng không!” “Thực ra không chỉ người dân nước ta thích uống, mà người nước ngoài cũng có người thích uống.

Cái gọi là văn hóa trà có lịch sử lâu đời, trên toàn thế giới đều có những người yêu thích văn hóa trà.” Hồ Bát Nhất cố gắng hết sức để giải thích.

Mãi mới trấn an được cảm xúc của vị đại ca kia, nhưng vẻ kích động trên mặt anh ta vẫn chưa tan hết, trông vẫn còn chưa thỏa mãn.

Lúc này, chị dâu của Khổng Tước từ trong bếp đi ra, gọi Khổng Tước đi, chuẩn bị dọn cơm.

Hồ Bát Nhất nhân cơ hội này, cắt ngang chủ đề, bắt đầu nói sang chuyện khác.

Không lâu sau, cơm canh đã được dọn lên.

Tay nghề của bà chủ quả không phải dạng vừa, sắc hương vị đều đủ cả.

Chén đũa trong tay Vương Bàn Tử không hề dừng lại, liên tục xới

cơm gắp thức ăn.

Khi được hỏi cơm canh thế nào, miệng anh ta chỉ ú ớ, không nghe rõ đang nói gì.

Sau khi ăn xong, không còn một chút cơm thừa canh cặn.

Đĩa cũng bị Vương Bàn Tử liếm sạch bóng.

Ăn no uống đủ xong, mọi người ngồi nghỉ ngơi một lát.

Nhưng Trương Lân lại một mình đi dạo, xem xét địa thế của núi Già Long.

Những ngọn núi cao chót vót đâm thẳng vào mây, hai bên đều là vách núi dựng đứng, nối tiếp nhau như vô tận.

Trên đỉnh núi, mây trắng và tuyết đọng hòa vào nhau không thể phân biệt.

Sương mù ở đây rất nhiều, có thể thấy ở khắp nơi, và có sự phân tầng rõ rệt.

Ở lưng chừng núi chỉ có một lớp khói mỏng, càng lên cao, sương mù càng dày đặc.

Toàn bộ ngọn núi Già Long màu xanh lục, giống như một vị tướng quân mặc áo giáp xanh, uy vũ sừng sững giữa một khu rừng rộng lớn.

Phóng tầm mắt ra xa, biển rừng mênh mông, thác nước, rừng rậm đều là một bức tranh sơn thủy hữu tình, khiến người ta lưu luyến không muốn rời đi.

Sông núi xung quanh đây đại khái giống với những gì được vẽ trên tấm bản đồ da người.

Trương Lân không có bản đồ trong tay, nhưng anh đã ghi nhớ sâu sắc những gì được vẽ trên đó vào trong đầu.

“Phía sau biển rừng núi lớn kia hẳn là mộ Hiến Vương mà mình đang tìm, còn có Mộ Trần Châu hay không thì chỉ có thể phó mặc cho số phận!” Giọng nói không phải của Trương Lân, mà là từ phía sau anh.

Anh không quay người lại nhìn chủ nhân của giọng nói đó, bởi vì anh đã sớm biết là ai!

Hồ Bát Nhất chậm rãi đi đến bên cạnh Trương Lân.

Giọng nói vừa rồi là của cậu.

“Ban ngày nhìn thấy những con côn trùng màu trắng kia, làm tôi nghĩ đến một loại tà thuật ở Điền Nam!” “Đằng thuật!” Không đợi Hồ Bát Nhất nói ra, Trương Lân đã nói trước!

Trên xe khách anh đã nhìn thấy những con côn trùng đó, khiến anh liên tưởng ngay đến Đằng thuật.

Đằng thuật cùng với Cổ và Hàng đầu được xếp vào ba loại tà thuật lớn ở Điền Nam.

Cả ba đều lợi dụng một số loại côn trùng trong tự nhiên để giết người.

Đằng thuật dùng vong linh của người chết làm môi giới, số lượng oan hồn càng nhiều, uy lực của Đằng thuật tương ứng càng lớn, quá trình và thủ đoạn dùng người chết để chế tạo Đằng thuật vô cùng đa dạng.

Trong Đằng thuật có một thứ cần thiết, đó là Đằng dẫn!

Đây là một loại thuốc viên bắt buộc phải có khi thi triển một loại Đằng thuật nào đó.

Chương 148

Sau khi bị người sống nuốt vào, nó sẽ ký sinh trong cơ thể để đẻ trứng, chỉ cần khoảng ba đến năm ngày, trứng sẽ ngày càng nhiều, máu thịt nội tạng trong cơ thể người sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, thay vào đó là những thứ này lấp đầy.

Do mất nước nhanh chóng trong thời gian ngắn, da người sẽ nhanh chóng khô lại, cứng như vỏ cây, vỏ đá.

Trong lớp vỏ ngoài hình thành từ xác người, sau khi trứng trùng hút hết tất cả dịch thể và tủy xương trong cơ thể người, sẽ hình thành một môi trường chân không, trứng trùng không tiếp xúc với không khí sẽ không biến thành ấu trùng, luôn duy trì trạng thái ngủ đông.

Trong môi trường âm u mát mẻ, có thể duy trì hơn nghìn năm, vì vậy cho đến ngày nay, nếu cắt lớp da người đó ra, bên trong vẫn có khả năng lập tức xuất hiện vô số ấu trùng Đẳng dẫn sống động như những con chuột béo, nhưng tùy theo mức độ bảo quản khác nhau, cũng có khả năng bên trong đều là trứng trùng đã khô từ lâu.

Những thứ này đều vô cùng tà môn, cộng thêm những con chuột trùng dày đặc kia, khiến anh cảm thấy mộ Hiến Vương còn khó đối phó hơn cổ mộ dưới mê quật vài phần.

May mà anh có huyết mạch Kỳ Lân, không sợ những thứ này.

Hồ Bát Nhất trước đó đã tra cứu rất nhiều tài liệu, tự nhiên cũng biết về Đẳng thuật!

Nhưng cậu không có huyết mạch Kỳ Lân như Trương Lân, chỉ có thể trong lòng cầu xin Mô Kim tổ sư gia phù hộ.

Trong lúc hai người đang im lặng, phía sau lại có thêm hai người

nữa.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, sau khi ngồi một lúc, thấy thiếu hai người, liền lập tức ra ngoài tìm.

Họ thực sự sợ lại giống như ở Lam Huyện, đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, hành động một mình.

Thấy hai người không đi xa, đứng kề vai nhau, cả hai bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Người bán trà kia không đi cùng, sáng mai anh ta phải đi thu mua trà, ăn cơm xong, ngồi một lát là đi ngủ rồi.

Bây giờ trước mặt bốn người có một vấn đề lớn, đó là trước khi vào mộ Hiến Vương, phải vượt qua núi Già Long.

Nhìn thế núi hiểm trở, ba người Hồ Bát Nhất đồng thời nhíu mày.

Năm xưa Trần Ngọc Lâu phải tìm người dẫn đường địa phương, mới có thể vượt qua núi Già Long hiểm trở một cách hữu kinh vô hiểm.

Nếu không có người dẫn đường, có lẽ không chỉ đơn giản là mất đi đôi mắt.

"Hay là lát nữa chúng ta đi hỏi bà chủ kia, xem có ai nguyện ý làm người dẫn đường không!" Vương Bàn Tử suy đi nghĩ lại, cảm thấy có một người dẫn đường sẽ an toàn hơn.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói: "Tôi vừa mới hỏi rồi, những người địa phương từng vào núi Già Long đều chết cả rồi, cộng thêm mấy năm nay có tin đồn ma ám, bây giờ không còn ai dám lên núi nữa!" Khi họ không nghĩ ra được đối sách nào, phía sau truyền đến một giọng nói tinh nghịch.

"Các anh đi đến thung lũng bên kia núi Già Long để bắt Hồ Vũ

Điệp à?

Dưới núi Già Long có một đường hầm, có thể thả bè thuận dòng chảy xuyên qua núi, không cần phải trèo núi đâu.

Nhưng mà bên đó có nhiều người chết lắm, thường xuyên có ma ám đấy." Một câu nói của Khổng Tước đã thu hút sự chú ý của ba người Hồ Bát Nhất.

Bây giờ đã đến đây rồi, không thể nào quay về được!

Mặc kệ có ma ám hay không, dù sao mấy người họ cũng không tin!

Thực ra trên bản đồ có chỉ dẫn cách vào Trùng Cốc.

Trên bản đồ có hai lựa chọn.

Một là trực tiếp vượt qua đỉnh núi Già Long.

Thứ hai là men theo sông Xà vòng qua núi Già Long, con đường thủy này phải xuyên qua một khu rừng nguyên sinh đầy nguy hiểm không rõ.

Mặc dù con đường trên bản đồ được vẽ một đường thẳng, nhưng người hiểu chuyện đều biết, trong rừng nguyên sinh không thể nào có một con đường thẳng tắp được.

Bên trong chắc chắn quanh co khúc khuỷu, xa hơn nhiều so với con đường được gọi là trên bản đồ.

Trong đó có thể còn có đầm lầy!

Cả hai con đường đều không dễ đi.

Nếu buộc phải so sánh hai con đường, việc vượt qua núi Già Long có vẻ đơn giản hơn.

Nhưng có một điểm duy nhất là không có người dẫn đường.

Vượt núi mà không có người dẫn đường, có thể khi đến lưng chừng núi, không nhận ra đường, sau đó tất cả đều phải bỏ mạng lại.

Lúc này, Khổng Tước đã đề xuất một lựa chọn tốt hơn, tự nhiên họ sẽ không bỏ qua.

Nhưng cô bé cứ ấp úng mãi, nói nửa ngày mà chẳng ai hiểu gì.

Sau cùng mọi người mới hiểu ra một chút, cô bé muốn tìm Trương Lân.

Họ đành phải đi tìm bà chủ để tìm hiểu tình hình.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương không đi cùng, cô cũng muốn đứng bên cạnh Trương Lân.

Không khí trong lành, phải hít thở thêm vài hơi.

Dù sao cô cũng không đi, sau đó cùng Khổng Tước đứng hai bên Trương Lân, một trái một phải, khiến Vương Bàn Tử ghen tị muốn chết.

Trương Lân lúc này không chú ý đến hai mỹ nữ bên cạnh, anh đang rất tập trung cảm nhận hiệu quả và tác dụng của Phong Hậu Kỳ Môn.

Ở trong Kỳ Môn, có cảm giác như bốn phương tám hướng đều do mình làm chủ!

Nhưng anh kinh ngạc phát hiện ra thứ này có giới hạn phạm vi.

Hiện tại anh chỉ có thể khống chế phạm vi hai mét, thực sự quá nhỏ.

Với thực lực hiện tại, chỉ có thể phát huy được bấy nhiêu.

Lúc này, anh đang chìm đắm trong sự huyền diệu của Phong Hậu Kỳ Môn, không biết rằng bên ngoài có hai cô gái xinh đẹp, một lớn một nhỏ, đang vì anh mà tranh giành ghen tuông.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã tìm bà chủ hỏi rõ mọi chuyện!

Dưới núi Già Long có những hang động giống như ở Chu Sơn, chằng chịt phức tạp.

Tương truyền do người xưa đào.

Có lần thổ phỉ nổi loạn chiếm cứ bên trong, quan binh đối với địa hình phức tạp trong núi đành bó tay.

Chỉ có thể dùng đá lấp kín tất cả các cửa động, khiến những người bên trong bị nhốt chết.

Sau này, mỗi khi đến hội Sái Hải, nếu áp tai vào vách đá núi Già Long, sẽ nghe thấy tiếng khóc than tuyệt vọng vọng ra từ trong núi.

Hồ Bát Nhất trong lòng hiểu rõ đây chỉ là những lời đồn đại dân gian, không thể kiểm chứng!

Hang động đó được xây dựng vào triều đại nào, ai xây, tác dụng là gì, những tên thổ phỉ vào trong đâu rồi?

Những câu hỏi này lưu truyền đến nay vẫn không thể kiểm chứng, cũng không có ghi chép chính xác.

Nhưng những lời nói sau đó của bà chủ khiến hai người có chút phấn khích.

Mấy năm trước, có người phát hiện ra một hang động, bên trong có đá vôi hòa tan, và có một con sông ngầm!

Chương 149

Con sông này xuyên thẳng qua núi, chảy vào sông Xà, có thể đi bằng bè tre không vấn đề gì.

Đường thủy không chằng chịt, sẽ không bị lạc đường, mất phương hướng.

Địa hình ở đó bằng phẳng, dòng nước cũng không chảy xiết.

Đứng trên bè tre, cứ để nó trôi theo dòng nước, không cần tốn chút sức lực nào.

Lúc về thì cần chống sào một chút.

Dù sao cũng đơn giản hơn nhiều so với việc trèo núi.

Nghe lời bà chủ, lòng cậu lại kích động.

Bà chủ thấy vẻ mặt hưng phấn của họ, liền lập tức hạ nhiệt cho hai người.

"Nơi đó tuy là đường tắt, nhưng cũng có những chỗ rất tà môn, hai bên hang động có những thi thể kỳ quái!" "Không ai biết họ chết ở đó từ bao giờ, những người nhát gan dễ bị dọa cho chết khiếp." "Trước kia cũng có người đi qua hang động đó, nhưng sau này, chướng khí ở Trùng Cốc ngày càng dày đặc, cộng thêm bên kia không có một bóng người, đi đến đó cũng không có ý nghĩa gì lớn, đã một thời gian dài không có ai đi ra ngoài nữa rồi!" "Lúc đi, các cậu phải cẩn thận!" Bà chủ tốt bụng nhắc nhở.

Lúc này, Vương Bàn Tử vỗ vỗ ngực, ra vẻ hiên ngang bất khuất.

"Bà không cần lo lắng, cháu đi bắt Hồ Vũ Điệp, làm thành tiêu bản để phục vụ mọi người, cháu tin vào khoa học, không sợ người chết đâu!" "Hơn nữa, ở đây có một con đường gần không đi, chẳng phải

thành kẻ ngốc sao, bà không phải đã nói có người thành công đi qua rồi sao, vậy chắc chắn không có thứ gì bẩn thỉu!" Vương Bàn Tử phân tích lời nói của mình một cách rành rọt.

Sau đó, hai người lại nói chuyện với bà chủ về một số chủ đề khác.

Nguyên lai anh trai của Khổng Tước là một chiến sĩ tiền bối, đã hy sinh trong khói lửa chiến tranh ở Nam Cương.

Khi nói đến đây, vẻ mặt của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều trở nên nghiêm túc kính trọng.

Hai người đồng thời quyết định sẽ đến nghĩa trang liệt sĩ xem.

"Bà chủ, bà có súng săn không?

Cháu muốn thuê mấy khẩu để phòng thân!" Lời này là do Vương Bàn Tử nói ra, mấy khẩu súng mà Hồ Bát Nhất đưa cho anh ta trước đó, anh ta thực sự không coi ra gì, uy lực quá nhỏ.

Vì vậy, anh ta muốn thử vận may ở chỗ bà chủ.

Nghe xong lời anh ta, bà chủ lập tức quay người vào phòng.

Một lát sau, bà mang ra một khẩu súng hơi, loại súng hơi bắn đạn bi thép.

Ngày xưa anh trai Khổng Tước dùng để đi săn.

"Súng đây, cứ cầm đi dùng, lúc về trả lại là được!" Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy khẩu súng, trên mặt có chút thất vọng, anh ta tưởng là súng săn hai nòng, chứ không phải khẩu súng trông như đồ chơi này.

Nhưng khi cầm lên, anh ta cảm thấy phán đoán trước đó của mình có sai lầm.

Súng được bảo dưỡng rất tốt, nòng súng cũng không phải loại

nhỏ, có thể bắn đạn bi thép cỡ vừa.

Tầm bắn cũng xa, thân súng cũng đặc biệt nặng và chắc chắn.

Đừng nói là bắn chim, bắn một con sói cũng không thành vấn đề.

Nhược điểm duy nhất là bắn phát một, mỗi lần bắn phải thay một viên đạn.

Dù sao đi nữa, có còn hơn không.

Bây giờ nhất thời cũng không biết ở đâu có súng tốt hơn, không bằng cứ dùng tạm.

Tốt hơn nhiều so với khẩu súng lục phòng thân của Hồ Bát Nhất.

Sau khi nhận súng, Vương Bàn Tử rất lịch sự cảm ơn bà chủ.

Không lâu sau, Trương Lân, Khổng Tước và Tuyết Lỵ Dương cùng nhau quay lại.

Trên mặt Trương Lân không có biểu cảm gì, nhưng sắc mặt của hai người còn lại thì không tốt lắm, không biết còn tưởng hai người là kẻ thù của nhau.

Mấy người tụ lại một chỗ, nói chuyện phiếm vài câu rồi đi tắm rửa ngủ.

Tối đó, mấy người họ ngủ lại khách sạn.

Đêm đó, họ ngủ một giấc đặc biệt ngon, giữa chừng không hề tỉnh giấc.

Có lẽ vì đã vất vả bôn ba suốt, không được nghỉ ngơi, thực sự quá mệt mỏi.

Họ ngủ rất say, một giấc đến gần trưa.

Tuyết Lỵ Dương ở ngoài cửa, gõ cửa inh ỏi, gọi những người đang ngủ nướng dậy.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mới vô cùng miễn cưỡng rời khỏi giường.

Lúc này họ mới phát hiện không thấy bóng dáng Trương Lân đâu.

"Trương Lân huynh đệ đi đâu rồi?" Vương Bàn Tử nheo mắt bước ra khỏi phòng, bộ dạng như chưa tỉnh ngủ.

"Còn dám hỏi à, người ta đã dậy từ sáng sớm rồi, ai như anh ngủ đến bây giờ còn không muốn dậy!" Tuyết Lỵ Dương lúc này trên mặt có chút tức giận.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử rất biết điều ngậm miệng lại, không nói gì.

Người bán trà kia cũng đã sớm ra cửa lên đường.

Sau khi hai người rửa mặt xong, phát hiện Trương Lân đã đợi ở cửa.

Lần này anh không dùng vải trắng bọc thanh Hắc Kim Cổ Đao nữa, không biết tìm đâu ra vỏ đao, trực tiếp đeo sau lưng.

Bà chủ đã chuẩn bị cho họ một ít lương khô và thảo dược chống côn trùng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã thu dọn xong trang bị.

Hiện chỉ còn thiếu Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hai người vội vàng đến trước mặt Tuyết Lỵ Dương và Trương Lân, chuẩn bị khởi hành.

Bà chủ thấy mọi người đã đông đủ, liền mở miệng nói: "Một lát nữa để Khổng Tước dẫn các cậu đến cửa động dưới núi Già Long!" Nghe lời chị dâu xong, cô bé đi đến trước mặt họ.

Lần này cô không mặc trang phục dân tộc mà mặc một bộ quần áo đơn giản, toát lên vẻ thanh xuân phơi phới.

Nhìn thấy Khổng Tước, bà chủ lộ ra vẻ mặt cưng chiều.

“Lát nữa con dẫn các anh ấy đến rừng tre, để họ chặt mấy cây tre làm bè!” Bà chủ xoa đầu cô bé nói.

Khổng Tước cũng rất ngoan ngoãn đồng ý.

Ba người Hồ Bát Nhất vô cùng cảm kích bà chủ đã hết lòng giúp đỡ, không ngừng nói lời cảm ơn.

Dưới sự dẫn dắt của Khổng Tước, họ mang theo dụng cụ, đi vào rừng tre.

Nơi này cách đường thủy vào núi Già Long cũng không xa.

Chương 150

Sau khi Hồ Bát Nhất xác định địa điểm, liền bảo Khổng Tước về nhà, sợ chị dâu ở nhà chờ sốt ruột.

Lúc này Vương Bàn Tử ghé sát vào mặt Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, hay là chúng ta giữ cô bé lại đi, để cô ấy làm người dẫn đường, vừa biết hát vừa biết múa, trên đường đi chúng ta cũng không cô đơn, đúng không?" Hồ Bát Nhất hiểu rõ tâm tư của anh ta!

"Lần này chúng ta đi đến mộ Hiến Vương, bên trong nguy hiểm trùng trùng, chắc chắn không thể tránh khỏi những hành động lớn, đừng nói là Khổng Tước, người khác chúng ta cũng không thể nhận." "Thôi đi Bàn Tử, tôi không biết cậu sao, chúng ta đâu phải đi du lịch, trên đường có rất nhiều nguy hiểm không lường trước được, không an toàn, hơn nữa, người ta cũng không phải là vợ cậu đâu!

Thôi đi!" Nói xong Hồ Bát Nhất chỉ về phía Khổng Tước đang rời đi.

Chỉ thấy cô bé đi ba bước lại quay đầu một lần, đương nhiên không phải vì Vương Bàn Tử, mà là vì Trương Lân.

Hiện tại trong mắt Khổng Tước chỉ có người đó.

Đoạn đường mười mét mà cô bé phải mất năm phút mới đi xong.

Vương Bàn Tử lúc này trên mặt có chút thất vọng, bộ dạng như thất tình.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cũng cảm nhận được cảm xúc của Vương Bàn Tử, bèn an ủi.

"Cũng không cần phải như vậy, cậu đã lớn tuổi rồi, lại muốn gặm cỏ non à!

Người ta mới bao nhiêu tuổi, không hợp đâu!" Vương Bàn Tử cũng nghe lọt tai lời của cậu, nặng nề thở dài một hơi.

"Cậu nói không sai, tôi chỉ thấy cô bé có chút thuận mắt, cũng không đến mức đó." Thấy Vương Bàn Tử dường như đã nguôi ngoai, Hồ Bát Nhất trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Càng đến gần núi Già Long, lòng Hồ Bát Nhất càng bất an, luôn cảm thấy sắp có chuyện gì xảy ra, tâm thần không yên.

Trước kia khi bị kẹt trong cổ mộ dưới miếu Xương Cá cũng không có cảm giác này.

Trong lúc họ đang nói chuyện, bầu trời bắt đầu đổi màu.

Tuyết Lỵ Dương bắt đầu lo lắng nói với Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất: "Mây trên trời ngày càng dày, chắc là sắp đổi trời rồi, chúng ta mau làm đi, vào núi trước khi trời mưa!" Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, hai người không chần chừ nữa.

Vừa cầm dao chuẩn bị đi chặt tre, thì thấy Trương Lân đã nhanh hơn một bước.

Anh rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, sau đó hành động như mây bay nước chảy, vung đao chém vào cây tre.

Mỗi một nhát đao vung ra, đều có một cây tre ngã xuống.

Bây giờ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phát hiện, không có việc gì cho họ làm nữa...

Trương Lân cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, chém những cây tre này như đang thái đậu phụ.

Lưỡi đao trong tay không gặp bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp chém đứt chúng.

Không lâu sau, số tre cần thiết để làm bè đều đã được một mình

Trương Lân giải quyết xong.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Nhanh như vậy đã xong việc rồi.

Nhưng sau khi hết kinh ngạc, họ cũng bắt đầu làm bè.

Hai người họ thời còn đi lên núi xuống làng, đã từng giúp việc ở lâm trường.

Nơi đó không có đường bộ, cũng không có ô tô.

Họ đều thả từng khúc gỗ xuống sông để trôi theo dòng nước xuống hạ du.

Vì vậy, đối với công việc trên nước, hai người không hề xa lạ, khá thành thạo.

"Bè tre được làm bằng cách buộc tre thật với tre gai.

Bè nhỏ dùng 5-8 cây tre, bè lớn dùng 11-16 cây." "Bè tre thông thường dài khoảng ba trượng, rộng vài thước, đầu thô của tre làm đầu bè cong lên cao, đầu nhỏ làm đuôi bè trải phẳng trên mặt nước." Lúc này Vương Bàn Tử bước ra, sau đó nghiêm túc nói.

"Đầu tiên, phải chọn loại tre tốt để làm bè.

Sau đó gia công tre.

Khi gia công, dùng dao gọt bỏ lớp vỏ ngoài của tre.

Đặt đầu thô lên lửa cho mềm, uốn cong theo kích thước nhất định, tạo thành hình cung, để làm đầu bè." "Sau đó bôi dung dịch chống mục, sau khi khô lại bôi nhiều lớp dầu trẩu hoặc nhựa đường để chống mục." "Sau khi tre đã được gia công xong, có thể tiến hành lắp ráp." "Trước tiên làm tốt khung giá, xếp tre đã gia công lên trên, một người ở trên, người kia ở dưới dùng dây mây buộc chặt là được." Tuyết Lỵ Dương nghe rất chăm chú.

Không ngờ Vương Bàn Tử lại biết nhiều như vậy?

Nghe qua cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Vừa định mở miệng khen ngợi, đã bị Hồ Bát Nhất cắt ngang.

"Những gì cậu nói, bây giờ đều không dùng đến, chúng ta làm bè chỉ dùng một hai lần, không cần phải phiền phức như vậy!" Vốn đang định khoe khoang vài câu, nhưng một câu nói của Hồ Bát Nhất đã vạch trần.

Vương Bàn Tử biết nếu tiếp tục, chủ đề này chắc chắn không thể nói tiếp được.

Đành phải đi đến hang động cách đó không xa để đo độ sâu và lưu lượng của dòng nước, ước tính sơ bộ cần bao nhiêu cây tre để làm bè.

Rồi anh ta đi đến chỗ Hồ Bát Nhất giúp một tay.

Sau một hồi bận rộn, một chiếc bè tre đủ cho bốn người ngồi đã hoàn thành.

Bốn người đứng trên bè, dùng sào tre từ từ tiến vào hang động.

Chân trước vừa vào, chân sau trời đã mưa.

Hang động này là một hang động đá vôi.

Mấy người họ không xuống bè ngay mà men theo vách tường đi bộ vào trong, quan sát một lượt trước.

Họ dùng một đầu dây thừng buộc chặt bè tre, đầu kia buộc vào một tảng đá nhô ra.

Sau khi vào động, đi xuống phía dưới chục bước là một con sông.

Nhìn qua con sông này, nước sâu hơn ba mét, dòng chảy cũng không nhanh, trông giống một con suối sâu thì đúng hơn.

Có lẽ đây là một nhánh của sông Lan Thương, nửa đầu ẩn dưới

lòng đất, đến chỗ địa hình trong hang động thấp hơn mới lộ ra.

Hang động rất rộng.

Trương Lân dùng đèn pin soi vào sâu bên trong.

Độ cao thấp trong hang động chênh lệch rất lớn.

Chỗ rộng có thể cho xe tăng vào được, chỗ nhỏ chỉ cao hơn một mét.

Bên trong có những khối đá hòa tan hình thù kỳ quái, có những khối phải mất hàng nghìn năm mới hình thành được.

Đây mới chỉ là tình hình ở cửa động.

Môi trường đã bắt đầu không thân thiện, môi trường bên trong có thể còn phức tạp hơn.

Chương 151

Nếu đi bè tre qua đây, có những chỗ phải bò mới qua được.

Trong hang động yên tĩnh lạ thường, không nghe thấy một chút âm thanh nào từ bên ngoài vọng vào, giống như một thế giới dưới lòng đất cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trong lúc Trương Lân quan sát hang động, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã đưa bè tre xuống nước.

Bốn người lần lượt nhảy lên bè.

Họ thực hiện công tác chuẩn bị cuối cùng trên bè.

Mũ bảo hiểm leo núi được đội lên đầu.

Trên mũ có đèn pha, có thể sáng liên tục sáu đến tám tiếng.

Lần này Đại Kim Nha đã chuẩn bị cho họ một chiếc đèn pha rọi cực mạnh!

Ánh sáng từ đèn đủ để nhìn rõ những nơi mà đèn pha trên mũ không chiếu tới được.

Hồ Bát Nhất đặt mấy thứ đồ ở phía trước bè.

Mặc dù ánh sáng của đèn có thể chiếu rất xa, nhưng cũng rất tốn điện, không thể bật liên tục.

Cứ cách một hai phút lại bật một lần để xác nhận tình hình ở xa.

Vương Bàn Tử bây giờ đóng vai người chèo thuyền, tay cầm sào tre, giữ thăng bằng cho bè.

Nhưng Hồ Bát Nhất loay hoay mãi vẫn chưa lắp xong cái đèn pha ở đầu bè.

Vương Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn nói: "Này Lão Hồ, hôm nay chúng ta không đi được à?

Tôi đang vội đến chỗ Hiến Vương xem có món minh khí nào tốt không, đào vài món về!" Hồ Bát Nhất cũng là lần đầu tiên lắp cái này, không nhanh được.

Vốn dĩ lắp mãi không được, trong lòng đã hơi bực bội, Bàn Tử lại cứ thúc giục.

"Thúc cái gì mà thúc?

Lão già Hiến Vương đó ở trong Trùng Cốc, đi muộn một chút, chẳng lẽ ông ta mở nắp quan tài chạy mất được à!" Vương Bàn Tử định mở miệng nói thêm vài câu, nhưng bị Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh cắt ngang.

"Hai người đừng cãi nhau nữa, tôi đề nghị lần này chúng ta đi đào mộ Hiến Vương, đặt một cái tên cho hành động đi.

Tôi thấy những hành động của người nước ngoài đều có một cái tên." "Như vậy có thể khiến chúng ta tỏ ra có kế hoạch và mục đích hơn!" Vương Bàn Tử có chút coi thường cái kiểu đó.

"Đây là địa bàn của chúng ta, cái kiểu của người nước ngoài, ở đây không linh đâu!" Anh ta không chút do dự phản đối.

Có tiếng phản đối, thì chắc chắn cũng có tiếng tán thành.

Hồ Bát Nhất nghe lời Tuyết Lỵ Dương, cảm thấy cũng khá hay.

"Thực ra, gọi tên cũng không có vấn đề gì, tôi thấy gọi là 'Chiến dịch Mò Minh Khí' đi, nghe thẳng thắn, không chút giả tạo, nhắm thẳng vào minh khí mà đi!" Trong lúc nói, cái đèn pha rọi cực mạnh trong tay cậu cuối cùng cũng đã lắp xong.

Một người nghe lời Tuyết Lỵ Dương nói: "Cũng trực tiếp quá rồi,

có vẻ hơi dung tục, không hay!

Chúng ta nên đặt một cái tên hay hơn, để lấy may, để có thể kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công." Hồ Bát Nhất nghe lời cô, cảm thấy rất đúng, có lý.

Cái tên vừa rồi quả thật có chút quá tùy tiện.

Phải suy nghĩ lại cho đàng hoàng.

"Lần này chúng ta mượn cớ vào Trùng Cốc để thực hiện hành động Hồ Vũ Điệp, hay là gọi là 'Chiến dịch Hồ Vũ Điệp' đi!" Nói xong cậu cũng không quan tâm những người xung quanh có đồng ý hay không, bật đèn pha rọi lên, không thảo luận vấn đề này nữa.

Chùm sáng của đèn pha rọi chiếu rõ địa hình phía trước.

Vương Bàn Tử cũng nhìn rõ phía trước, điều khiển cây sào ngang trong tay.

Chiếc bè từ từ tiến về phía trước theo dòng nước, dần dần tiến vào sâu trong núi Già Long.

Khi đi vào chỗ hẹp, Vương Bàn Tử lập tức dựng sào ngang lên.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng sẽ cầm sào tre cùng giữ thăng bằng cho bè.

Một chiếc bè tre nhỏ bé cẩn thận trôi đi trong dòng chảy quanh co khúc khuỷu.

Nếu không phải trong động tối om, không bật đèn pha rọi không nhìn thấy được xa, không nhìn thấy được cảnh tượng tú lệ, nếu không với cảnh tượng này, Hồ Bát Nhất thật sự muốn ngâm nga vài câu thơ.

Trong động không giống như bên ngoài, thời tiết trong động khác với thời tiết nóng ẩm bên ngoài, càng đi vào sâu càng cảm thấy âm u.

Thỉnh thoảng có vài đốm lân tinh, lúc sáng lúc tối.

Điều này cho thấy gần đó có thi thể, hiện chưa rõ là thi thể gì, nhưng ít nhất có thể chứng minh, bên trong không phải là một thế giới không có sự sống.

Trương Lân ngồi trên bè tre, có thể cảm nhận được trong nước có một số con rắn nước và cá nhỏ đang bơi.

Anh đưa hai ngón tay Phát Khâu vào trong nước, cảm nhận nhiệt độ kỳ lạ của nước.

Nước lạnh như vậy mà vẫn có cá bơi, thực sự khiến người ta kỳ quái.

Chẳng lẽ nước tuyết trên đỉnh núi chảy xuống, khiến nước trở nên lạnh như vậy?

Hiện tại đang ở trong động, mọi thứ đều không thể biết được.

Trong bốn người, anh là người duy nhất không mang thiết bị chiếu sáng.

Nhưng điều đó không thể cản trở anh quan sát mọi thứ trong hang động.

Một đôi mắt nhìn xuyên đêm, giúp anh trong môi trường tối đen, vẫn có thể quan sát như bình thường.

Nước lạnh băng không chỉ có một mình anh cảm nhận được.

Tuyết Lỵ Dương cũng thử nhúng tay xuống nước, cái lạnh buốt khiến cô kinh hô một tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của những người khác.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này cũng đến bên mạn thuyền, cúi người xuống thử.

"Sao nước lại lạnh thế này, cứ như sờ vào cục đá lạnh vậy." Vương Bàn Tử lúc này nhíu mày, nếu không cẩn thận rơi xuống, chắc

chắn sẽ bị đông cứng.

Hồ Bát Nhất lúc này không để ý đến Vương Bàn Tử, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đưa ra phân tích của mình.

“Chắc không phải là do nước tuyết hay nước băng, có thể là do chênh lệch nhiệt độ giữa hang động và bên ngoài khá lớn, khiến trực giác của con người sinh ra ảo giác, thích ứng một lúc, rồi sờ lại chắc sẽ không lạnh như vậy.” “Hơn nữa, hang động này chắc là hình thành tự nhiên, trên vách hang động, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dấu vết nào của việc con người xây dựng hay khai thác!” Trong lúc họ đang nói chuyện, tốc độ dòng nước không biết từ lúc nào đã nhanh hơn rất nhiều, nhanh hơn lúc mới vào không chỉ một bậc.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi này.

Hai người có chút kinh hoảng cầm sào tre, sào ngang, dốc toàn lực để giữ thăng bằng.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng cầm một cây sào ngắn, cố gắng giữ thăng bằng cho bè.

Dưới sự nỗ lực của mấy người, họ mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Chương 152

Chưa kịp thở phào, đoạn sông tiếp theo lại càng khúc khuỷu hơn, thỉnh thoảng xuất hiện những khúc cua rất lớn.

Bây giờ mọi người không còn tâm trí nào để quan tâm đến cái đèn pha rọi nữa.

Trên chiếc bè chòng chành như vậy, không ai có thể rảnh tay ra tắt đèn.

Nhưng như vậy cũng có một cái lợi, có thể nhìn rõ được xa.

Nơi ánh sáng chiếu tới, tất cả đều được chiếu rõ mồn một.

Những nhũ đá kỳ dị chỉ lóe lên một cái rồi lại chìm vào bóng tối, vô cùng quỷ dị, giống như đã lạc vào cung điện của quỷ thần.

Bây giờ căn bản không phân biệt được cái nào là hình thành tự nhiên, cái nào là do con người điêu khắc.

Trong dòng sông chảy xiết như vậy, mặc dù ánh sáng chiếu rõ được phương xa, nhưng mắt người lại không theo kịp.

Những tảng đá kỳ quái, chỉ cần liếc qua một cái, cũng có thể để lại ấn tượng không thể phai mờ.

Có cái giống Quan Thế Âm Bồ Tát, có cái giống đứa trẻ đang ngủ say, có cái giống con hạc tiên nhàn nhã, lại có những cái giống đầu trâu mặt ngựa, những con thú dữ hung tợn, thậm chí có cả Hắc Bạch Vô Thường!

Bất kể là loại nào, trông chúng đều như đang nhếch miệng cười.

Quan Thế Âm Bồ Tát cũng vậy, đầu trâu mặt ngựa cũng vậy, Hắc Bạch Vô Thường càng như vậy.

Rõ ràng là nụ cười, nhưng nhìn vào lại khiến người ta bất giác cảm thấy một luồng khí lạnh, sau gáy cũng từng trận lạnh buốt.

Những thứ này giống như đèn kéo quân lướt qua trước mắt họ.

Một lát sau, lòng sông cũng dần dần rộng ra.

Phía trước có mấy nhánh sông nhỏ hơn đổ vào.

Dòng nước cũng dần dần chậm lại.

Bè tre cũng dần dần ổn định lại.

Cái đèn pha rọi ở phía trước lúc này bè đã ổn định, không còn rung lắc dữ dội như trước nữa.

Cảnh tượng trên vách tường lúc này cũng khác trước.

Không có đầy trời thần phật, chỉ có những hàng ruộng bậc thang đá hòa tan hình thành tự nhiên.

Những lớp chồng lên nhau, trông giống như những con sóng.

Nhìn tổng thể giống như một đại dương màu bạc, sóng vỗ hùng vĩ.

Phía trước có một viên đá tự nhiên khổng lồ màu đỏ son treo ngược giữa lòng sông.

Nước sông chảy về phía sau viên đá tự nhiên đó.

Nhìn thoáng qua giống như một cái miệng thú khổng lồ, đang há to miệng máu, nuốt chửng mọi thứ sắp tới.

Lòng sông vừa vặn đi qua cái miệng lớn đó, lúc này Hồ Bát Nhất cảm giác như đang đối mặt với một cánh cửa thẳng đến địa ngục.

Trừ Trương Lân ra vẻ ung dung, ba người còn lại lúc này tim cũng dần đập nhanh hơn, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Dường như đối với những gì phía sau cánh cửa đó vừa tò mò vừa

sợ hãi.

Trương Lân lúc này trong lòng cũng có chút tò mò, không phải anh tò mò về cảnh tượng này, mà là tại sao bà chủ lại không nhắc đến nó.

Chẳng lẽ dòng sông đã đổi hướng, họ đi nhầm đường rồi sao?

Trong lúc họ đang suy nghĩ, bè tre đã đi qua "cánh cửa" đó!

Nhưng cảnh tượng phía sau miệng thú khiến người ta có chút rợn tóc gáy, buồn nôn.

Qua chùm sáng của đèn pha rọi, có thể nhìn rõ phía sau cánh cửa treo lơ lửng vô số những pho tượng người cổ đại, chính là loại tượng người bị xe khách cán nát, bên trong xuất hiện những con chuột trùng.

Lúc này Vương Bàn Tử ra sức bịt miệng, sợ những thứ trong bụng sẽ nôn ra.

Mấy người trên bè tre, nhìn cảnh tượng trước mắt, im lặng một cách lạ thường.

Nhưng vẻ mặt của mỗi người đều không giống nhau...

Sau khi tiến vào cửa thú, cái đèn pha rọi cực mạnh ở đầu bè bắt đầu chớp tắt.

Không lâu sau nó cũng không sáng nữa.

Hồ Bát Nhất thử bật công tắc hai lần, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cậu thở dài một hơi nói: "Chắc là vừa rồi dòng nước chảy nhanh, không tắt đi, sử dụng liên tục, thời gian dài, điện trong pin đã hết rồi!" Vương Bàn Tử nghe xong, sờ sờ đầu nói.

"Hết điện rồi, sao không bền thế!" Nhìn về phía trước, anh ta không khỏi lo lắng.

“Đúng lúc này lại hết pin, hang động phía trước rất quỷ dị, tuyệt đối không thể lơ là, phải thay pin!

Dòng sông quỷ dị đa biến này, không khéo lúc sau đâm vào đá lật thuyền.” Hồ Bát Nhất vừa nói vừa giơ nắm đấm lên, ra hiệu dừng lại.

Vương Bàn Tử thấy hiệu lệnh của Hồ Bát Nhất, lập tức hiểu ra, vội vàng dùng sào tre trong tay làm phanh, cắm xuống nước.

Chiếc bè bị ép dừng lại, may mà vùng nước hiện tại dòng chảy không nhanh, khá chậm.

Nếu không một cây sào thật sự không chắc có thể chống đỡ được trọng lượng của bè.

Bây giờ họ gặp phải một lựa chọn, có nên thay pin cho đèn pha rọi hay không.

Trong hành động tiếp theo, chắc chắn không thể nhận được bất kỳ nguồn cung cấp nào nữa.

Những vật tư như pin, nên tiết kiệm thì tiết kiệm, cố gắng hết sức để bảo lưu.

Nhưng xung quanh bây giờ đều là những tượng đá người này.

Trong tình huống không rõ ràng này, nhất định phải có ánh sáng đèn chiếu rọi.

Hồ Bát Nhất đoán những tượng đá người này chắc chắn có liên quan đến mộ Hiến Vương mà họ đang tìm.

Vì vậy, cậu cảm thấy lúc này cần phải thay pin cho đèn pha rọi, quan sát tình hình xung quanh.

Nếu có thể tìm được một số manh mối thì càng tốt.

Dù sao mấy người họ đối với mộ Hiến Vương đó hoàn toàn không biết gì.

Tài liệu nắm trong tay quá ít, có thể nói là không có.

Nghĩ vậy, Hồ Bát Nhất lập tức thay pin cho đèn pha rọi, để nó sáng trở lại.

Hồ Bát Nhất thay pin xong, nó lại bắt đầu sáng.

Chương 153

Thay xong cậu ra hiệu cho Vương Bàn Tử tiếp tục đi.

Hiện tại họ đang ở một đoạn sông đặc biệt hẹp, Vương Bàn Tử dùng sào tre trong tay thử độ sâu của nước, dường như rất sâu, cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Vương Bàn Tử dùng sào tre trong tay chọc vào những tảng đá trên vách động, để bè tre đi chậm lại.

Lúc này họ mới có thể quan sát kỹ những pho tượng đá người treo ngược trên đầu.

Những pho tượng này toàn bộ đều chắp tay sau lưng, tư thế như bị trói.

Do môi trường dưới lòng đất đặc biệt âm u ẩm ướt, bề mặt của những pho tượng này phủ một lớp rêu dày, hoàn toàn không phân biệt được ngũ quan, đường nét.

Với hình dạng như vậy, cũng không phân biệt được ai là nam, ai là nữ.

Chỉ có thể dựa vào vóc dáng để phân biệt một chút.

Cao, thấp, béo, gầy, loại nào cũng có.

Thậm chí có một số đang ở tuổi thiếu niên.

Những pho tượng này không giống với những đồ tùy táng thời Tần Hán, đều là tượng binh sĩ và tượng nghệ sĩ.

Chúng đều bị một sợi xích đồng xanh rỉ sét treo ngược lên.

Có những sợi xích đồng bị tuột ra, những pho tượng người trên đó rơi xuống nước, không còn nữa.

Tồn tại lâu như vậy, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình trạng này.

Những pho tượng người này giống như người bị treo cổ.

Khoảng cách so với mặt nước không đến một thước.

Trong hang động tối đen, nhìn thấy những pho tượng này, là một chuyện cực kỳ kinh hãi!

Ba người Hồ Bát Nhất lúc này không dám thở mạnh.

Trán họ đầy mồ hôi lạnh.

Lúc này, cũng chỉ có Trương Lân là như không có chuyện gì xảy ra.

Trên mặt, trên người không có bất kỳ phản ứng nào.

Thỉnh thoảng anh đưa hai ngón tay Phát Khâu ra, thăm dò những pho tượng này.

Trong lòng anh không có một chút sợ hãi nào, ngược lại đối với những pho tượng treo ngược này lại càng thêm tò mò.

"Bàn Tử, dừng lại!" Lúc này Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói với Vương Bàn Tử.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử lập tức dừng lại bên bờ sông.

Tuyết Lỵ Dương đưa tay, chỉ về một hướng.

Chỉ thấy một pho tượng người nằm trên mặt đất.

"Chắc là rơi từ trên xích đồng xuống!" Nói xong cô vươn cổ ra nhìn kỹ.

"Hình dạng của pho tượng có chút mơ hồ, nhưng nhìn từ quần áo, đường nét, chắc là của thời Hán!" "Nhưng tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn!

Tôi muốn xuống xem!" Nói xong cô nhảy xuống bè, không cho

những người khác thời gian suy nghĩ và trả lời.

“Đeo găng tay vào, đừng để bị nhiễm vi khuẩn trên đó, lúc đó ai làm hô hấp nhân tạo cho cô!” Nghe lời Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương bất giác liếc nhìn Trương Lân, trong đầu nghĩ đến chuyện hô hấp nhân tạo.

Giây tiếp theo, mặt cô đỏ như mông khỉ.

Cô cố gắng kìm nén sự nóng ran trong lòng, xua xua tay, bảo hai người đừng làm cô phân tâm.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, rồi bắt đầu làm việc nghiêm túc.

Cô đeo găng tay cao su, dùng dao nhỏ cạo hai nhát trên thân tượng người.

Sau đó đưa những thứ cạo được lên trước mũi, ngửi ngửi!

Lông mày nhíu chặt, có chút do dự.

“Tượng người này hình như không phải làm bằng đá.” Vương Bàn Tử nghe câu này, phản ứng đầu tiên là cảm thấy buồn cười.

“Hả!

Không phải đá làm thì chẳng lẽ là người....!” Câu nói chưa dứt lời, anh ta đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vô cùng nặng nề.

“Cô Dương, không phải là vậy chứ!” “Người sống!” Trương Lân đột nhiên lạnh lùng nói một câu, khiến tất cả mọi người tim đều chùng xuống.

Anh cũng không phải là đoán mò.

Trước đó anh đã dùng hai ngón tay Phát Khâu để thăm dò.

Những pho tượng người này chắc chắn đã bị dùng Đẳng thuật.

Họ đã dùng một số bí thuật kỳ lạ, khiến một số mô bề mặt của những pho tượng này được bảo tồn lại.

Nghe lời Trương Lân xong, Hồ Bát Nhất chìm vào suy tư, nghĩ đến cảnh tượng trên con đường ven sông Lan Thương.

Cậu ngồi trên bè tre nói với Tuyết Lỵ Dương: "Nếu thật sự là do người sống làm, thì dùng dao nhỏ cắt một phần ra xem bên trong." "Trên tấm bản đồ da người đó có ghi chép rõ ràng, gần mộ Hiến Vương có một số hố chôn người, nhưng không ghi rõ vị trí, có lẽ đây là một trong số đó!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương lập tức cắt một miếng nhỏ trên chân tượng người.

Vỏ ngoài của tượng người tuy rất cứng rắn, nhưng cũng chỉ là một lớp vỏ mỏng, cô dễ dàng cắt xuống.

Bên trong toàn là những con chuột chết thối rữa.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày.

Sau đó cô lại dứt khoát đâm hai lỗ trước ngực tượng người.

Cũng giống như vậy, bên trong đều đầy những con chuột chết và trứng trùng!

"Đây chắc không phải là hố chôn người, nhưng bây giờ có một điểm có thể xác định, tất cả tượng người ở đây đều được làm từ người sống!

Chắc chắn có quan hệ trực tiếp với Hiến Vương!" "Đây hẳn là Đẳng thuật cổ xưa, tà ác và khét tiếng ở Điền Nam thời Hiến Vương." Vương Bàn Tử nghe lời Tuyết Lỵ Dương, không khỏi nuốt nước bọt, giọng có chút run rẩy hỏi: "Chắc chắn là làm từ người sống

à?" Vừa rồi cứ nghĩ Trương Lân chỉ đoán mò, không ngờ là thật.

Trong lòng tôi thực sự khâm phục Trương Lân không thôi, tôi còn chẳng thấy cậu ta di chuyển gì rõ rệt mà đã có thể phán đoán ra tượng người sống.

Nhưng mà, chuyện về tượng người sống này, trong lòng tôi quả thực có chút không chấp nhận nổi.

Tuyết Lỵ Dương nghe câu hỏi xong cũng không lập tức trả lời.

Cô ấy lên thuyền trước.

Chương 154

Sau đó không dừng lại mà thuận theo dòng sông chầm chậm tiến về phía trước.

Cô tháo găng tay ra, bắt đầu trả lời câu hỏi lúc trước của Vương Bàn Tử.

"Trước đây, tôi có xem qua một vài ghi chép tương tự!" Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đang chăm chú lắng nghe Tuyết Lỵ Dương.

Trương Lân thì đứng ở đầu bè tre, quan sát tình hình phía trước.

Cậu không hề hứng thú với những chuyện đó, dù sao thì những gì cần biết cậu đều đã biết cả rồi.

"Từng có một học giả nước ngoài nói, mỗi một bia mộ đều là một câu chuyện dài!" "Những ngôi mộ của các nhân vật quan trọng trong lịch sử lại càng chứa đựng vô số thông tin lịch sử!" "Lăng mộ của vua chúa thì không cần phải nói, có thể nói là bản tóm tắt của cả thiên hạ thời đó!" "Hiến Vương có một vị trí nhất định trong lịch sử Âu Lạc, chỉ là không cùng thời đại, ngoại trừ Hiến Vương của Điền quốc, mấy vị Hiến Vương còn lại đều không ở Vân Nam." "Thậm chí sau khi nghĩa quân nông dân Thái Bình Thiên Quốc kiến quốc ở Yến Kinh, cũng từng phong một vị Hiến Vương." "Vào thời Chiến Quốc và Ngũ Đại, cũng có tước hiệu Hiến Vương, giống như tước hiệu Trung Sơn trong lịch sử, cũng từng xuất hiện với tư cách là quốc hiệu và vương hiệu." "Những vị Hiến Vương đó chỉ lấy ý nghĩa của chữ "Hiến", chứ không phải các vị Hiến Vương này có liên quan đến nhau." "Hiến Vương mà tôi đang nói đến là một vị Vu Vương thời cổ Điền quốc, ông ta sử dụng một loại đẳng thuật, lấy vong linh của người chết làm

môi giới, số lượng oan hồn càng nhiều." "Thì uy lực của loại đẳng thuật này cũng càng lớn tương ứng, phương thức và thủ đoạn dùng người chết để chế tạo đẳng thuật vô cùng đa dạng, những pho tượng người sống trong sơn động này, từ cách chết quỷ dị, đến mức độ biến dạng, đều trùng khớp với thủ đoạn của vị Hiến Vương thời cổ Điền quốc kia." "Xem ra nơi này hẳn là một nơi dùng để thi triển đẳng thuật!" Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cả hai đều thấy may mắn vì mình sinh ra ở thời đại này.

Họ không dám tưởng tượng cảnh tượng thời đó thảm khốc đến mức nào!

Ba người Hồ Bát Nhất bây giờ cũng chỉ có thể tưởng tượng, kinh sợ thủ đoạn của Hiến Vương.

Nhưng cảm nhận của họ, đều không chân thực bằng cảm nhận của Trương Lân.

Kể từ khi vào trong này.

Trong sơn động luôn có những thứ bẩn thỉu không yên phận, đang nhìn chằm chằm họ.

Oán khí vô cùng mạnh mẽ!

Nhưng những thứ bẩn thỉu đó lại chần chừ không dám ra tay.

Nguyên nhân không dám ra tay là vì Trương Lân đang đứng ở đầu bè tre, đã dùng Tiểu Thần Phong của mình rạch tay, để máu nhỏ xuống đầu bè.

Cùng với tiến độ phẫn diễn ngày càng cao, huyết mạch Kỳ Lân cũng ngày càng tinh thuần, sự áp chế đối với những thứ âm u cũng ngày càng lớn.

Mặc dù là những thứ bẩn thỉu đã trải qua hàng nghìn năm, nhưng đối mặt với huyết mạch Kỳ Lân vẫn sợ hãi không thôi!

Những thứ bẩn thỉu đó, cảm nhận được mối đe dọa từ Trương Lân!

Khí tức khắc chế tất cả mọi thứ trên người cậu.

Khiến chúng không dám ra tay.

Đương nhiên, mấy người Hồ Bát Nhất hiện đang chìm đắm trong câu chuyện về Hiến Vương, không cảm nhận được những thay đổi nhỏ xung quanh.

"Con sông mà chúng ta đang đi có lẽ là do Hiến Vương cho xây dựng khi tu sửa lăng mộ, lợi dụng hang động hình thành tự nhiên, sau đó dùng nhân lực tu sửa và khơi thông dòng chảy, để tiện vận chuyển vật liệu khi xây dựng vương lăng." "Lợi dụng con đường thủy này, hẳn là con đường tắt nhanh nhất." "Những người chết bị chế thành tượng người trong động có lẽ là nô lệ và thợ thủ công xây dựng vương lăng, để không cho mộ Hiến Vương bị tiết lộ ra ngoài, sau khi công trình hoàn tất hoặc sau khi thi thể Hiến Vương được nhập liệm." "Những người này đã bị thuộc hạ trung thành của Hiến Vương, dựa theo đẳng thuật, trói chặt cơ thể lại, sau đó ép uống đẳng dẫn, đồng thời bịt kín thất khiếu, rồi treo ngược trong động, khiến họ chết ngạt một cách sống không bằng chết." "Làm như vậy không chỉ giữ được bí mật, mà còn có thể dọa lui kẻ ngoại xâm." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương.

Cảm xúc của Vương Bàn Tử lúc này từ sợ hãi chuyển thành phẫn nộ.

Bởi vì trong số những pho tượng người đó có không ít tượng trẻ em.

“Lũ súc sinh này, sao có thể ra tay được chứ, thảo nào mà triều đại đó diệt vong!” Hồ Bát Nhất lúc này cũng nhíu chặt mày, không nói một lời, nhưng biểu cảm trên mặt đã nói lên tất cả.

Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa nói xong, cô tiếp tục.

“Cái gọi là đẳng dẫn, là một loại dược hoàn bắt buộc phải có khi thi hành đẳng thuật, sau khi người sống nuốt vào, nó sẽ ký sinh trong cơ thể để đẻ trứng, chỉ cần khoảng ba đến năm ngày, trứng sẽ ngày càng nhiều, huyết nhục nội tạng trong cơ thể người đều trở thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, thay vào đó là những thứ đó được lấp đầy vào.” “Do cơ thể người mất nước nhanh chóng trong thời gian ngắn, da người sẽ khô quắt lại, cứng như vỏ cây, vỏ đá.” “Trong lớp vỏ ngoài hình thành từ xác người, khi trứng trùng hút cạn mọi dịch thể và tủy xương trong cơ thể, sẽ tạo thành một môi trường chân không, trứng trùng không tiếp xúc với không khí sẽ không biến thành ấu trùng, luôn duy trì trạng thái ngủ đông.” “Trong môi trường này, duy trì hàng nghìn năm chắc không thành vấn đề, cho nên hôm nay, khi chúng ta rạch lớp da người ra, bên trong vẫn sẽ xuất hiện những ấu trùng đẳng dẫn giống như con giòi!” Trương Lân đứng ở đầu bè tre, nghe những điều này, không khác gì những gì cậu biết.

Trong lòng cũng có chút khâm phục Tuyết Lỵ Dương.

Có thể thu thập được những tài liệu này, quả thực đã rất dụng tâm.

Đây đều là những thứ hiếm khi được ghi chép lại.

“Hiện tại những gì tôi tra được cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, còn vì sao lại dùng người sống làm kén trùng, và tác dụng của những con trùng giống như giòi này, bây giờ vẫn chưa thể biết được!” Tuyết Lỵ Dương nói xong, một lần nữa cả bọn lại rơi vào im lặng.

Đoạn nói chuyện vừa rồi thực sự quá chấn động.

Vương Bàn Tử bây giờ đang lẳng lặng chèo thuyền.

Sắc mặt âm trầm không nói một lời.

Một lúc sau, Hồ Bát Nhất lên tiếng.

“Chắc không chỉ có ở đây đâu, khu vực núi non gần đây hẳn là có mấy chỗ như vậy.

Pho tượng người mà tôi gặp trên xe khách trước đó, có lẽ là do nước mưa xói mòn, khiến vách núi sạt lở, nên mới rơi xuống đường quốc lộ!” “Ai!

Tuy địa giới mà Hiến Vương thống trị chỉ là một mảnh đất nhỏ ở biên cương phía Nam, nhưng từ số lượng lớn nô lệ bị chế thành tượng người, có thể thấy được thời kỳ thống trị của ông ta tàn bạo vô tình đến mức nào!” Hồ Bát Nhất nói xong, lại thở dài một hơi, những chuyện này đã xảy ra rồi, không thể thay đổi được, chúng đã xảy ra từ hàng nghìn năm trước.

Ban đầu cứ ngỡ là tượng đất sét, giống như tượng Binh Mã Dũng.

Nhưng ai mà ngờ được, chúng được làm từ người thật.

Bây giờ chiếc bè tre bắt đầu từ từ rời khỏi khu vực đó.

Phía trước không còn những pho tượng đá đó nữa.

Lần đầu tiên gặp phải tượng người được làm từ người sống như vậy.

Khi tôi định quay đầu nhìn lại hai lần, thì bị Trương Lân đột ngột gọi lại.

“Không được quay đầu!” Một câu nói lạnh như băng, bên trong ẩn chứa sự uy nghiêm không thể chống lại.

Giống như chúa tể của vạn vật vậy.

Trong chốc lát, cả ba người đều không quay đầu lại.

Dường như bị định hình tại chỗ.

Cứ như vậy, bè tre từ từ rời xa đoạn sơn động đó.

Lý do Trương Lân không cho họ quay đầu lại là vì có những thứ ở đó đang mượn cơ thể họ để thoát ra ngoài.

Tuy không phải vấn đề lớn, nhưng để xử lý sẽ cần chút thủ đoạn, hơi phiền phức.

Cho nên chẳng thà không cho họ quay đầu, thì chuyện gì cũng không có!

Bầu không khí trên bè tre nhất thời có chút gượng gạo.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, bèn muốn làm cho không khí sôi nổi hơn.

Anh ta giả vờ vô cùng phẫn uất, lớn tiếng mắng: "Mẹ nó chứ, đám vua chúa cổ đại này đúng là không coi con người ra gì, trong mắt quý tộc, những nô lệ đó thậm chí còn không bằng trâu ngựa.

Bàn Tử, nếu cậu mà là nô lệ, ở thời cổ đại chắc chắn có thể làm vật tế, một mình cậu chắc bằng ba người." Vương Bàn Tử vừa nghe, tự dưng lại lôi mình vào, lập tức không chịu.

Cậu ta cũng mặc kệ cơn phẫn nộ trước đó, dùng những kiến thức trong sách đã đọc, bắt đầu cãi lại.

"Đi chỗ khác chơi đi lão Hồ, cậu nói cái gì thế, mấy hôm trước tôi đây đã đọc không ít sách rồi!" "Sách nói, người cổ đại đều coi việc tuẫn táng hoặc trở thành vật tế là vinh quang!

Điều đó đại diện cho cái gì?

Chương 155

Đại diện cho vinh quang tối cao!" "Chuyện đó phải tra tổ tông mấy đời, có một chút vấn đề cũng không được, người cổ đại viết huyết thư xin cũng không được đấy!" "Dù sao thì Vương Bàn Tử tôi đây vô phúc hưởng thụ, đãi ngộ như vậy, a, cậu là hợp nhất, cái tính bướng bỉnh của cậu chắc chắn sẽ hét lên ở đó: Dùng tôi tế trời, tôi hợp nhất để làm thiên đăng, vì thắng lợi, hãy dùng tôi thắp đèn!" Khá lắm, Vương Bàn Tử còn kết hợp cả lịch sử để trêu chọc.

Những lời này lọt vào tai Hồ Bát Nhất.

Anh ta sao mà nhịn được.

"Bàn Tử, cái mồm của cậu cũng thất đức quá rồi đấy.

Tôi làm gì có nhiều mỡ như vậy, sao có thể hợp làm thiên đăng được!

Ngược lại là cậu, chắc thắp mấy năm cũng không thành vấn đề!" Bầu không khí bây giờ không còn gượng gạo nữa mà đã vui vẻ hơn nhiều.

Sắc mặt âm trầm của Tuyết Lỵ Dương cũng dần dần khôi phục.

"Hai người nghỉ một lát đi, tôi thấy có chỗ không ổn!

Con đường thủy chúng ta đang đi hình như có chút khác với những gì bà chủ quán nói lúc trước, mọi người có phát hiện không?" Đối với lời của Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử lập tức phản đối, nhíu mày bênh vực bà chủ quán.

"Bà chủ quán cũng đâu có tự mình đi, chẳng phải đều nghe công nhân khai thác đá nói lại sao!

Trong đó chắc chắn sẽ có sai sót, chúng ta không cần phải nghi

thần nghi quỷ như vậy!

Ý của cô là bà chủ quán có thể hại chúng ta chắc?" Hồ Bát Nhất lúc này đưa ra một quan điểm khác: "Cũng không hẳn là bà chủ quán sai, chẳng phải chúng ta vừa đi qua một đoạn sông chảy xiết sao?

Có thể liên quan đến trận mưa lớn mấy hôm trước, đoạn sông chảy xiết đó rất rộng, cũng có khả năng đã hợp hai con sông lại làm một!" "Lúc đó tôi chỉ lo giữ thăng bằng cho bè tre, cộng thêm tầm nhìn bị hạn chế, không nhìn rõ đường, nên đã đi nhầm ngã rẽ." Vương Bàn Tử vừa nghe, mắt trợn tròn, ngũ quan trên mặt như sắp nhăn lại thành một cục.

"Thế thì làm sao bây giờ, hay là quay đầu lại tìm đường khác?

Đừng như lần trước chúng ta ở trong ổ nhện, chui vào mê cung, cuối cùng không ra được, lương khô chúng ta mang theo không nhiều đâu." Trong mấy người, Vương Bàn Tử tỏ ra lo lắng nhất.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Hoàn toàn không có tâm trạng lo lắng như Vương Bàn Tử.

"Nếu thật sự là ngã rẽ, thực ra cũng không cần lo lắng, hướng dòng nước đều giống nhau, cuối cùng đều sẽ xuyên qua Già Long Sơn, đổ vào thung lũng sông Xà, sẽ không tồn tại vấn đề lạc đường như cậu nói đâu!" "Hơn nữa, dòng sông rất thẳng, rõ ràng là có sự gia công của con người, giống như Tuyết Lỵ Dương đã nói, đây hẳn là con đường thủy vận chuyển vật liệu khi xây dựng vương lăng, cho nên cứ đi tiếp thế này, chắc chắn không sai đâu!" Hồ Bát Nhất nói có lý có cứ, như thật vậy.

Tuyết Lỵ Dương cũng tiếp lời Hồ Bát Nhất, nói tiếp.

"Lão Hồ nói đúng!

Thời cổ đại, các lăng mộ lớn đều sẽ lợi dụng sông ngòi để vận

chuyển vật liệu, theo một câu nói lưu truyền từ những người thợ xây lăng Tần năm đó, 'lấy đá ở Cam Tuyền Khẩu, sông Vị cũng không chảy được'!" "Điều này cho thấy công trình lăng Tần Thủy Hoàng đồ sộ đến mức nào, do vận chuyển đá, đã làm tắc cả sông Vị để vận chuyển!" Vương Bàn Tử nghe ví dụ sinh động, vẻ mặt lo lắng lập tức chuyển thành khinh thường.

"Sông Vị tôi từng đến Tây An xem rồi, làm sao có thể so với con sông lớn đó được, đây cùng lắm chỉ là một con kênh thoát nước, Hiến Vương đó so với Tần Thủy Hoàng cũng không cùng đẳng cấp!" "Chắc là một nhà nghèo cửa nhỏ.

Chúng ta đến đổ đấu của hắn, cũng là nể mặt hắn rồi. ...

Aiya...

Chuyện gì vậy?" Khi Vương Bàn Tử đang đắc ý, chiếc bè tre đột nhiên chao đảo.

Dường như đã va phải thứ gì đó trong nước.

Sau đó lại trở lại bình thường.

Không lâu sau, dưới sông truyền đến từng trận âm thanh kim loại.

Lúc này, trong lòng mấy người đều có một dự cảm không lành.

Va phải cơ quan dưới sông rồi.

Âm thanh dưới lòng sông vang lên một lúc rồi biến thành một loại âm thanh khác.

Ùm!

Ùm!

Từng trận tiếng rơi xuống nước.

Tiếng rơi xuống nước vô cùng dồn dập, gần như không nghe thấy

khoảng trống giữa các âm thanh!

Mức độ dày đặc của âm thanh cao đến đáng sợ.

Hướng âm thanh dường như truyền từ phía sau.

Giống như tiếng tất cả những pho tượng người đó đều rơi xuống nước.

Âm thanh ngày càng gần.

Dường như đang đuổi theo họ.

Vương Bàn Tử đặt cây sào tre trong tay xuống.

Lấy khẩu súng săn sau lưng ra, cầm trên tay.

Vẻ mặt đầy cảnh giác.

Miệng lẩm bẩm: "Chết tiệt, không xong rồi, sợ rằng đám đó sắp biến thành thủy quỷ lật thuyền của chúng ta rồi." Hồ Bát Nhất lúc này cũng cảm thấy tiếng rơi xuống nước truyền từ phía sau.

Vội vàng quay đầu lại nhìn, nhưng phía sau không có đèn pha công suất lớn, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình phía sau.

Chỉ thấy một mảng tối đen.

Lúc này, đèn pin chiến thuật trên mũ bảo hiểm gần như không có tác dụng gì.

Đèn trên đầu, giỏi lắm cũng chỉ có thể chiếu rõ khoảng cách sáu mét.

Xa hơn nữa thì không được, chỉ là một mảng mờ ảo.

Trong một nơi tối đen tuyệt đối như thế này, tia sáng từ đèn pin trên mũ bảo hiểm thực sự không phát huy được tác dụng.

Bây giờ chuyện gì đang xảy ra phía sau, họ hoàn toàn không biết, đang ở trong trạng thái mù mờ.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng nhìn về phía sau, nhìn hai lần, nhưng hoàn toàn không nhìn rõ được gì.

Bây giờ chỉ có thể chèo bè tre nhanh hơn, cố gắng thoát khỏi đây, cô quay sang Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lớn tiếng nói: "Đừng quan tâm phía sau nữa, bây giờ toàn lực chèo về phía trước, cố gắng thoát ra trước khi bị âm thanh đuổi kịp." "Không vấn đề!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh nói.

Lúc này, cũng chỉ có cách này.

Vương Bàn Tử đặt khẩu súng săn trên tay lại sau lưng, tay lại nắm chặt cây sào ngang, trái, phải đang liều mạng chèo.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng bắt đầu lấy sào tre, chuẩn bị dùng sào tre chống vào vách đá, để tăng thêm lực đẩy cho bè tre.

Để bè tre dưới chân đi nhanh nhất có thể.

Nhưng cảnh tượng xuất hiện phía trước khiến anh có chút tuyệt vọng.

Chương 156

Dưới ánh đèn pha công suất lớn, dòng sông thẳng tắp phía trước được chiếu sáng trưng.

Ở phía trước không xa, cũng có một đoạn treo người bằng xích đồng, nhìn qua, có khoảng hơn một trăm xác.

Ánh sáng mạnh của đèn pha chiếu lên lớp da người xám xịt, tạo cảm giác âm u kinh khủng.

Giống hệt như vô số con quỷ treo cổ.

Treo lơ lửng trong dòng sông chật hẹp.

Dường như đang chào đón họ.

Nhìn mà trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này âm thanh trong lòng sông lại vang lên lần nữa.

Sau đó trong động vang lên từng trận tiếng vọng.

Cả phía trước và phía sau đều bắt đầu vang vọng tiếng rơi xuống nước.

Tiếng ùm ùm phảng phất như tiếng búa đập vào lồng ngực họ.

Trong chốc lát, chỉ còn lại những sợi xích sắt trơ trọi, trên đó không còn gì cả.

Bây giờ mấy người Hồ Bát Nhất có thể khẳng định, đây chính là con sông dùng để vận chuyển vật liệu khi xây dựng mộ Hiến Vương.

Sau khi mộ Hiến Vương được an táng xong, chắc chắn đã thiết lập cơ quan.

Chỉ có một điểm không rõ ràng, không biết mục đích của việc thả

tượng người xuống nước là gì.

Mấy người Hồ Bát Nhất đầu óc rối bời.

Lần này đến Già Long Sơn, thật sự là xuất quân bất lợi, bây giờ còn chưa vào được thung lũng sông Xà.

Đã gặp phải bao nhiêu rắc rối.

Trương Lân lúc này đứng ở đầu bè tre.

Tiểu Thần Phong đã xuất hiện trong tay cậu.

Vẻ mặt không chút sợ hãi nhìn chằm chằm phía trước.

Nhìn dáng vẻ của lòng sông, trong lòng cậu đã có suy đoán, nơi này có lẽ từ sau thời nhà Hán không có ai đi qua.

Có thể là vì lượng mưa lớn, đã cuốn bè tre vào đây, đi nhầm vào nơi này.

Đã bỏ lỡ con đường bộ an toàn kia.

Bây giờ đã ở trong này rồi, không thể thay đổi được gì nữa.

Chỉ có thể binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Không phải ai cũng có được tâm cảnh như vậy.

Hồ Bát Nhất lúc này ở sau lưng Trương Lân, không ngừng chửi bới.

Nhưng dù có chửi bới thế nào cũng không thể khiến bè tre dừng lại được.

Anh ta cũng hiểu ra một điều, nói vài câu rồi thôi.

Sau khi tất cả những pho tượng người đó đều rơi xuống hết.

Tiếp theo không có chuyện gì xảy ra, nước sông phía trước vẫn luôn tĩnh lặng.

Không một gợn sóng.

Sau khi những pho tượng người đó rơi xuống.

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ.

Càng yên tĩnh như vậy, thần kinh của ba người Hồ Bát Nhất càng căng thẳng.

Mỗi người trên bè tre đều biết, càng yên tĩnh, đại biểu cho nguy hiểm đang ủ trong đó càng lớn.

Hồ Bát Nhất lúc này đã cầm xẻng công binh trên tay.

Đây là thứ anh ta mua lại từ Đại Kim Nha ở Tứ Cửu Thành.

Là trang bị trên chiến trường.

Đến nay vẫn được bảo quản tốt.

Tuyệt đối là công cụ hàng đầu.

Thứ này không hề rẻ.

Theo lời Đại Kim Nha, để mua được nó, ông ta đã tốn không ít công sức.

Đến nỗi Hồ Bát Nhất cũng có chút không nỡ dùng.

Nhưng bây giờ không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa.

Anh ta đã quyết định, lát nữa bất kể thứ gì chui lên, cứ trực tiếp cho một xẻng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã rút súng lục, mở chốt an toàn, lên đạn.

Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tình hình bây giờ đặc biệt giống như bị kẹp trước sau.

Cả nhóm không ai dám manh động, bây giờ điều có thể làm chỉ là

bình tĩnh.

Trước tiên phải tìm hiểu rõ tình hình lúc này.

Nếu không cái gì cũng không biết, cứ mù quáng xông vào, thực sự quá không sáng suốt.

Ba người Hồ Bát Nhất bày thế nửa ngày, nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Nước sông vẫn bình lặng như cũ, lúc này bè tre đã trôi vào đoạn sông có những sợi xích sắt treo lơ lửng.

Những sợi xích đồng xanh rỉ sét, treo lơ lửng giữa không trung.

Sao lại yên tĩnh như vậy?

Đây là câu hỏi trong lòng tất cả mọi người.

Đằng sau sự yên tĩnh này rốt cuộc là gì?

Chương 157

Là thứ gì đó kinh khủng?

Khi họ còn chưa rõ chân tướng, nước sông bên dưới đã cho họ câu trả lời.

Nước sông dưới bè tre như bị đun sôi, nổi lên một loạt bong bóng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy vội vàng hạ thấp góc đèn pha công suất lớn.

Chiếu xuống nước.

Ánh sáng của đèn pha xuyên qua mặt nước, chiếu vào những pho tượng người chìm dưới đáy nước.

Lớp da khô quắt của tượng người bị nước sông ngâm.

Lớp da người màu xám tro xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Khuôn mặt vốn mờ ảo, lúc này trở nên rõ ràng.

Trên mặt những pho tượng người đó, bị bôi đầy bùn đất, hẳn là sau khi ăn đẳng dẫn, đã dùng bùn đất bịt kín thất khiếu như mắt, tai, miệng, mũi.

Cứ như vậy bị chết ngạt.

Đường nét khuôn mặt cụ thể đã mờ không rõ.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra, những người này trước khi chết đã giãy giụa kịch liệt.

Nhìn biểu cảm giãy giụa kịch liệt đó, Hồ Bát Nhất và những người khác có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của những người này trước khi chết.

Dùng đèn chiếu, ánh sáng qua sự lưu động và cản trở của dòng

nước, khiến cảnh tượng mắt họ nhìn thấy có chút thay đổi.

Nhìn như vậy, những pho tượng người dưới đáy nước như đang sống lại.

Trông vô cùng kinh khủng, dường như có thể cử động bất cứ lúc nào.

Tuyết Lỵ Dương lúc này thấy Hồ Bát Nhất đang đứng bên cạnh bè tre, nhìn không chớp mắt.

Điều đó đã thu hút sự chú ý của cô, cô cũng ghé lại xem.

Vừa nhìn đã sợ đến mềm cả chân.

Trực tiếp ngồi phịch xuống bè tre.

Lúc này cô cảm thấy có chút buồn nôn!

Những pho tượng người dưới nước sau khi bị nước sông ngâm, những vết nứt trên cơ thể đang dần dần mở rộng và sưng lên.

Trực tiếp nứt ra.

Mắt, tai, mũi, miệng, và những nơi cơ thể bị nứt, không ngừng nổi lên bong bóng, những quả trứng trùng khô quắt từ đó chui ra.

Những quả trứng trùng này giống như bọt biển khô gặp nước, nhanh chóng phồng lên.

Biến thành những con ong đỉa nước màu trắng to bằng ngón tay, hai bên mọc ra những vật hình vây giống như móng tay út, tốc độ bơi rất nhanh.

Bây giờ tất cả đều đang hướng về bè tre.

Hồ Bát Nhất và những người khác sau khi nhìn rõ, sắc mặt trầm xuống.

Là ong đỉa nước khiến người ta nghe danh đã sợ ở Vân Nam.

Loài côn trùng sống ở vùng nước cạn này, rất thích bám vào các vật thể trôi nổi để đẻ trứng, trứng trùng gặp nước sẽ hoạt động, giống như bọt biển khô hút nước, nhanh chóng phồng lên, cơ thể biến thành những con đỉa nước màu trắng to bằng đầu ngón tay, hai bên mọc ra những vật hình vây giống như móng tay út, tốc độ bơi cực nhanh, tuy cắn người rất lợi hại, nhưng không thể bay khỏi mặt nước.

Có lúc ở các ruộng nước miền Nam, những con trâu nước đang cày bỗng nhiên phát điên chạy loạn, đó là bị thứ này cắn.

Vương Bàn Tử đâu đã từng thấy thứ này, thấy những con vật nhỏ màu trắng này cứ lao về phía bè tre, nhất thời sốt ruột dùng cây sào tre trong tay đập.

Tạo thành từng trận sóng nước.

Hồ Bát Nhất sợ Vương Bàn Tử làm lật bè tre, vội vàng an ủi khuyên giải.

"Bàn Tử, không sao đâu, những con ong đỉa nước này tuy cắn người rất lợi hại, nhưng không bay được!

Chỉ cần chúng ta ở trên bè tre, không cần lo lắng." Nhưng những con ong đỉa nước trắng xóa ngày càng nhiều, trực tiếp bám dưới bè tre, tầng tầng lớp lớp, dày đặc.

Bây giờ không thể đếm được có bao nhiêu con.

Nhưng ong đỉa nước dưới đáy nước vẫn không ngừng trồi lên.

Nhìn mà Hồ Bát Nhất tê cả da đầu.

Điều duy nhất đáng mừng là, những con ong đỉa nước này tạm thời không gây ra mối đe dọa cho người trên bè tre.

Nhưng cứ như vậy cũng không phải là kế lâu dài.

Sẽ có lúc bè tre không chịu nổi, lúc đó mấy người trên bè tre,

không đủ để chúng nó xé xác.

Vương Bàn Tử lúc này vô cùng bồn chồn không yên.

Cậu ta không thể nhịn được nữa, trực tiếp chửi ầm lên: "Chết tiệt, thứ quỷ quái gì thế này, trong da người toàn là mấy thứ này, là cá hay là trùng?" "Là côn trùng sống dưới nước!" Lời của Hồ Bát Nhất, khiến tâm trạng đang treo lơ lửng của cậu ta hơi dịu xuống một chút.

Tiếp theo lời của Tuyết Lỵ Dương, lại khiến tim cậu ta treo lên tận cổ họng.

"Thực ra côn trùng mới là loài vật lợi hại nhất trên thế giới, chỉ là hình thể hạn chế uy lực của chúng, sức mạnh và sức sống của côn trùng đều là lợi hại nhất trên hành tinh này, côn trùng nhiều cũng có thể cắn chết người, thậm chí một số côn trùng có độc tố mạnh, một phát có thể hạ gục một con voi lớn!" Lông mày của Vương Bàn Tử lúc này như bị khóa chặt, gỡ cũng không ra.

Một bộ dạng bi thảm đến cực điểm.

Mặc dù có chút nản lòng, nhưng không ảnh hưởng đến ý chí sinh tồn.

Cậu ta và Hồ Bát Nhất vẫn không ngừng đập những con ong đỉa nước.

Nhưng những con ong đỉa nước này thực sự quá nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có thể đập được những con ở rìa.

Phần đáy bè thực sự không có cách nào.

Không thể nào nhảy xuống đuổi chúng đi được, lúc đó, e rằng sẽ giống như những pho tượng người dưới đáy sông, chỉ còn lại lớp da.

Biểu cảm của Vương Bàn Tử lúc này âm trầm đến cực hạn.

Không chỉ vậy, Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đen mặt.

Trông cô lúc này, dường như đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Hồ Bát Nhất mở miệng an ủi: "Chúng ta chỉ cần giữ thăng bằng cho bè tre là được, loại ong đỉa nước này không có gì to tát, năm đó tôi còn ăn cả một nồi đấy!" "Hàm lượng protein cao, ngon hơn nhộng tằm nhiều, vị giống như tôm hùm đất, đợi bè tre ra khỏi đoạn sông này, chúng ta bắt mấy con ong đỉa nước này nấu ăn, cũng để tế ngũ tạng miếu." Vừa nói anh ta còn không quên liếm môi, một bộ dạng như vừa ăn xong, dư vị vô cùng.

Vương Bàn Tử nào thèm để ý đến những lời đó.

Nhìn vẻ mặt đáng đòn của anh ta, rồi lại nhìn những con ong đỉa nước bên cạnh thuyền.

Chương 158

Cậu ta bực bội nói: "Cậu ăn thì ăn đi, toàn là từ da người chết chui ra, mẹ nó dù có vị như tôm hùm tôi cũng không ăn một miếng." Tuyết Lỵ Dương nghe cuộc đối thoại của hai người, không khỏi có chút buồn nôn.

"Hai người đừng nói nữa, nhiều ong đỉa nước như vậy, đã dùng đẳng thuật tốn công tốn sức ký sinh trong xác chết, e rằng không đơn giản như vậy, qua một thời gian tiếp xúc với các tài liệu về đẳng thuật gần đây, tôi phát hiện đẳng thuật có một đặc điểm lớn nhất." Hồ Bát Nhất tay cầm xẻng công binh không ngừng đập ong đỉa nước, một bên hét Vương Bàn Tử liều mạng chèo về phía trước.

Phải nhanh chóng ra khỏi Già Long Sơn.

Lúc này nghe xong lời của Tuyết Lỵ Dương, trong lòng anh ta đã có chút suy đoán.

"Ý cô là chuyển hóa?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

"Đúng vậy, đẳng thuật dường như lấy linh hồn người chết làm môi giới, chuyển oán hồn sang các sinh vật khác, khiến những sinh vật vô độc vô hại biến thành vũ khí hoặc độc dược giết người." "Đương nhiên đây chỉ là phần nổi của tảng băng mà chúng ta tiếp xúc, những con ong đỉa nước được nuôi bằng cổ đẳng thuật trong xác người này, tuyệt đối không đơn giản như ong đỉa nước thông thường, chỉ là thông tin chúng ta nắm được có hạn, không hiểu rõ được sự huyền bí thực sự của đẳng thuật Hiến Vương, không biết trong hồ lô của ông ta rốt cuộc bán thuốc gì." Tuyết Lỵ Dương nói xong hai câu, lập tức trở nên bồn chồn.

"Hiến Vương lão già chết tiệt này thích chơi mấy trò âm hiểm,

đúng là vậy!

Làm chút chuyện chết chóc sao lại thích vòng vo tam quốc thế!

Hại người cũng làm cho sảng khoái một chút, dao kiếm không dùng, lại dùng thuật!

Chết tiệt, thật là khó đối phó!" Trong lúc họ đang nói chuyện, bè tre đã xuyên qua dòng sông thẳng tắp, tiến vào một sơn động lớn hơn.

Hồ Bát Nhất dùng đèn pha quét xung quanh, phát hiện sơn động đặc biệt lớn, nhìn qua chắc phải bằng hai sân bóng đá.

Nhưng sơn động lớn như vậy lại chỉ có một lối ra.

Tất cả dòng nước cũng đều tụ về đó, chảy ra ngoài.

Hồ Bát Nhất thấy vậy lập tức lấy la bàn ra.

Xác nhận bên đó là hướng tây nam, phương hướng đúng rồi.

Cứ để bè tre trôi theo hướng đó, chắc không có vấn đề gì.

Cuối cùng hẳn là có thể xuyên qua hang động khổng lồ, cuối cùng hợp lưu vào sông Xà trong trùng cốc.

Lúc này bè tre bị kéo chìm xuống nước một đoạn khá lớn!

Nếu trọng lượng tăng thêm nữa, bè tre có thể sẽ bị ngập.

Đến lúc đó, mấy người họ thật sự phải bỏ mạng lại đây.

Dùng nhiều ong đỉa nước như vậy, hiện tại vẫn chưa gây ra hậu quả không thể tưởng tượng được.

Lúc này Trương Lân đang nghĩ về chuyện ong đỉa nước, vừa rồi khi đuổi ong đỉa nước cậu không tham gia.

Tuy số lượng ong đỉa nước rất đông, nhưng cũng không đến mức trở thành vũ khí giết người.

Ít nhất là hiện tại xem ra, vẫn an toàn.

Bè tre hẳn là có thể chống đỡ được một lúc.

Chẳng lẽ kế hoạch của Hiến Vương đã thất bại?

Rõ ràng là không thể.

Chẳng lẽ có chiêu cuối ẩn giấu?

Trương Lân bắt đầu hồi tưởng lại từng chi tiết sau khi lên bè tre.

Hiện tại đã đi được hai phần ba quãng đường dưới Già Long Sơn.

Chỉ cần kiên trì thêm một lúc nữa, là có thể ra ngoài, lúc đó lên bờ rồi, những thứ này không còn là mối đe dọa nữa.

Gót chân sau của cậu khẽ dậm một cái.

Phong Hậu Kỳ Môn lặng lẽ được thi triển.

Cảm nhận độ sâu của nước, khoảng mười ba mét.

Con số độ sâu này, không cát lợi a!

Sau đó cậu lại bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Sơn động nằm trong tầng đá bạch vân nham cổ đại, thuộc tầng đá biến chất hình thành vào kỷ băng hà thứ tư.

Xung quanh có từng đám san hô lớn.

Cảnh sắc kỳ diệu khó có thể hình dung.

Trương Lân sau khi xem xong không có phản ứng gì kịch liệt.

Nhưng ba người Hồ Bát Nhất thì ánh mắt có chút ngây dại nhìn vào tường đá xung quanh.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhất thời quên cả việc xua đuổi những con ong đỉa nước dày đặc trong nước.

Cứ để bè tre trôi về phía lối ra.

Đột nhiên, Trương Lân vốn đang đứng yên, lúc này đã động.

Cậu dùng Tiểu Thần Phong rạch ngón tay mình.

Máu nhỏ xuống nước, những con ong đỉa nước dưới bè tre như gặp phải thứ gì đó đặc biệt đáng sợ.

Tứ tán điên cuồng chạy trốn.

Trong nháy mắt, những con ong đỉa nước dưới bè tre biến mất sạch sẽ.

Miệng của ba người Hồ Bát Nhất kinh ngạc đến mức không khép lại được.

Khi Hồ Bát Nhất định nói, Trương Lân giơ tay cắt ngang.

Không cho anh ta nói ra.

Cậu di chuyển đèn pha ở đầu bè tre.

Ánh sáng mạnh quét về phía trước.

Khi nhìn rõ hướng mà Trương Lân chiếu, cổ họng của ba người Hồ Bát Nhất đều có chút nghẹn lại.

Muốn hét lên, cả ba người đều bất giác bịt miệng lại.

Tròng mắt nhìn về phía trước như sắp lòi ra.

Có một con mãng xà vảy xanh khổng lồ, ngẩng đầu cuộn thân đối diện với họ, con mãng này đặc biệt lớn, to hơn cái lu nước cỡ lớn ba vòng, quả thực là một con rồng xanh khổng lồ không có móng vuốt.

Mãng xà lớn thích môi trường âm u mát mẻ, nên đã coi sơn động lớn này làm tổ.

Hồ Bát Nhất lúc này hạ thấp giọng nói: "Con mãng lớn này bình thường ngoài việc ra ngoài săn mồi, thì đều ở trong này ngủ, không biết sao lại bị chúng ta kinh động?" "Ong đỉa nước!" Một câu nói của Trương Lân đã làm thông suốt tất cả mọi người, những con ong đỉa

nước màu trắng chỉ là mồi nhử, để thu hút sự chú ý của mãng xà lớn.

Chương 159

Tất cả đều do Hiến Vương tính toán kỹ lưỡng, nhưng Hiến Vương đó đến nay cũng đã có lịch sử nghìn năm rồi.

"Con mãng lớn này chẳng lẽ sắp hóa...!" Chữ cuối cùng, Hồ Bát Nhất không nói ra.

Nhưng lúc này mọi người đều hiểu chữ cuối cùng là gì!

Con mãng xà vảy xanh khổng lồ lúc này đang le lưỡi dài thon nhìn chằm chằm họ.

Một lát sau.

Một trận cuồng phong tanh hôi nổi lên.

Nó trườn xuống khỏi tảng đá nấm, cơ thể khổng lồ đầy sức mạnh hoang dã, đâm nát những tảng đá nấm màu trắng mà nó đi qua.

Sau khi con mãng xà vảy xanh khổng lồ xuống nước, những mảnh đá nấm vỡ còn chưa kịp rơi xuống.

Nó đã từ sâu dưới nước, như gió lốc bơi về phía bè tre.

Trong sơn động lại ẩn náu một con mãng xà vảy xanh khổng lồ lớn như vậy.

Mỗi người có mặt ở đây đều không ngờ tới.

Ong đỉa nước màu trắng cũng là món ăn yêu thích của loài rắn.

Nhìn cảnh tượng này.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong lòng đã chửi thầm tất cả họ hàng của Hiến Vương một lượt.

Nhưng như vậy, dường như cũng không giải tỏa được mối hận

trong lòng.

Tình huống tồi tệ nhất đã xuất hiện, con mãng xà vảy xanh khổng lồ đã lặn xuống nước, nhanh chóng bơi về phía bè tre.

Ba người Hồ Bát Nhất có chút bị chấn động, phản ứng hơi chậm chạp.

Hai người họ đâu đã từng thấy con rắn lớn như vậy.

Vương Bàn Tử nhất thời quên cả việc nổ súng.

Nhưng với cường độ bắn của khẩu súng săn, đối với con mãng lớn này e rằng cũng chỉ như gãi ngứa.

E rằng đổi thành súng máy, cũng không thể gây tổn thương cho con mãng xà có thân hình to lớn như vậy.

Bây giờ là thời khắc nguy cấp, tự nhiên không thể ngồi chờ chết.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người đều đang liều mạng chèo về phía lối ra.

Nhưng dù chèo nhanh đến đâu, cũng không thể so với con mãng xà vảy xanh khổng lồ.

Nhưng họ không từ bỏ, chỉ cần có một chút hy vọng, họ sẽ không từ bỏ.

Lúc này Trương Lân đã cầm Hắc Kim Cổ Đao trên tay.

Một tay cổ đao, một tay dao găm.

Mắt nhìn chằm chằm vào con mãng xà vảy xanh khổng lồ đang đến gần.

Sắc mặt cậu vẫn bình tĩnh như thường.

Dù đối mặt với một sinh vật khổng lồ như vậy, vẻ mặt cậu cũng không hề thay đổi.

Trương Lân trong lòng biết, một trận chiến chắc chắn không thể tránh khỏi.

Tốc độ tiến của bè tre bây giờ, trước mặt con mãng xà vảy xanh khổng lồ, khó tránh khỏi có chút không đáng kể.

Ba người Hồ Bát Nhất càng chèo càng hoảng loạn.

Dẫn đến lực chèo không đều, không phối hợp.

Vốn dĩ nên trôi về phía cửa động, lúc này lại xoay tròn tại chỗ.

Trong lúc hoảng loạn, Hồ Bát Nhất nhớ lại lúc ở nước ngoài, nghe người địa phương nói, chỉ cần một hơi ăn hết mười xiên tỏi lớn, đảm bảo hổ và mãng xà khổng lồ không dám há miệng.

Tuy không biết thật giả, nhưng bây giờ không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Vội vàng hành động, trong chiếc túi du lịch lớn... một vốc mồ hôi lạnh đều đã lau ra.

Trống rỗng, không có gì cả, Hồ Bát Nhất trán đầy mồ hôi.

Rõ ràng nhớ trong túi có để hai củ tỏi lớn để phòng muỗi.

Nhưng bây giờ trong túi lại không tìm thấy.

Đột nhiên, dưới chân truyền đến một trận rung động dữ dội.

Cả chiếc bè tre họ đang đứng đều bay lên.

Sở dĩ bay lên là vì bị con mãng xà vảy xanh khổng lồ húc phải.

Cái đầu tam giác lớn, đã húc toàn bộ chiếc bè tre lên.

Chiếc bè tre bị húc bay đi khoảng mười mấy mét.

Sau đó lại nặng nề rơi xuống mặt nước.

Nếu không phải Vương Bàn Tử lúc này đang nắm chặt ở giữa, e rằng sớm đã lật rồi.

Sau cú lắc lư dữ dội như vậy, quần áo của mấy người Hồ Bát Nhất đều ướt sũng.

Bây giờ cũng không rõ là nước sông hay mồ hôi.

"Tre của Vân Nam đúng là chắc chắn!" Sau khi bè tre ổn định lại, câu đầu tiên là cảm thán về cây tre!

"Tôi thấy trên đầu con rắn có hai cái bọc lớn, không phải là thật sự sắp hóa rồng đấy chứ!" Vương Bàn Tử lần đầu tiên thấy tình huống như vậy, trong lòng vô cùng tò mò.

Hồ Bát Nhất lúc này mới thở phào một hơi.

Sau đó giải thích cho Vương Bàn Tử.

"Người xưa tin rằng trên thế gian có sáu vật có thể hóa rồng." "Người hóa rồng, rắn hóa rồng, cá hóa rồng, ngựa hóa rồng, gỗ hóa rồng, kim loại hóa rồng!" "Con mãng xà vảy xanh khổng lồ mà chúng ta đang thấy là rắn hóa rồng!" "Nhìn hình thái hiện tại, hẳn là thủy hủy!" "Thủy hủy năm trăm năm hóa giao, giao nghìn năm hóa long; lại năm trăm năm hóa giác long, nghìn năm hóa ứng long." "Những điều này đều chỉ là truyền thuyết, không có bằng chứng thực tế!" "Hơn nữa, bây giờ không phải là lúc thảo luận những điều này, việc quan trọng nhất của chúng ta là sống sót ra ngoài!" "Đợi ra ngoài rồi, tôi kể cho cậu nghe một ngày một đêm cũng không vấn đề!" Trong lúc Hồ Bát Nhất đang nói chuyện, con mãng xà vảy xanh khổng lồ lại bắt đầu chuẩn bị cho một cú tấn công khác.

Nó cong thân mình lại một lần nữa lặn xuống nước sâu.

Nhìn dáng vẻ này, nó chuẩn bị bắt đầu cuộc tấn công thứ hai.

Hồ Bát Nhất trong lòng đầy nghi vấn.

Chương 160

Kiểu tấn công của mãng xà khổng lồ như thế này, anh ta lần đầu tiên thấy.

Bất kể ở đâu, cũng chưa từng thấy mãng xà khổng lồ tấn công như vậy.

Cách tấn công hiện tại là dùng đầu húc.

Không hiểu tại sao mãng xà khổng lồ lại phải tốn sức như vậy.

Chỉ cần dùng thân rắn quấn lấy bè tre.

Chắc chắn không có nơi nào để trốn, tất chết không nghi ngờ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những con ong đỉa nước dưới bè tre đang dần dần giảm đi.

Cô đã nhận ra sự khác thường của sự việc.

"Con mãng này đang nuốt những con ong đỉa nước dưới thuyền, nó đến vì chúng, những con ong đỉa nước giống như giòi này có giá trị dinh dưỡng cực cao, là món ăn vặt yêu thích của rắn nước và mãng xà nước." Vương Bàn Tử nghe xong, vẻ mặt không hề khá hơn.

Vẫn như trước, âm trầm sắp nhỏ ra nước.

"Cái gì?

Món ăn vặt!

Thế theo ý cô, mấy người chúng ta là món chính rồi!" Vương Bàn Tử vẻ mặt không thể tin được, biểu cảm đó như sắp khóc đến nơi.

"Cậu nói hẳn là đúng rồi, con mãng khổng lồ đó hẳn là coi bốn người chúng ta là món chính, con mãng xà lớn như vậy, mấy người chúng ta cộng lại có lẽ còn không đủ cho nó ăn no!" Lời của Tuyết Lỵ

Dương vừa dứt, khiến sắc mặt của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử càng thêm âm trầm.

Dưới nước tối tăm vô cùng, không có ánh sáng, hoàn toàn không biết tình hình dưới nước rốt cuộc là như thế nào.

Không lâu sau, bè tre lần thứ hai bị húc bay.

Lần này ba người Hồ Bát Nhất đã rút kinh nghiệm từ lần trước.

Dùng hết sức bình sinh.

Nắm chặt bè tre giữ thăng bằng.

Dù vậy, đợi đến khi rơi xuống mặt nước, suýt chút nữa đã lật.

Vô cùng nguy hiểm.

Ngoại trừ Trương Lân, ba người Hồ Bát Nhất trên mặt đều còn vẻ kinh hồn chưa định.

Trương Lân nhìn chằm chằm vào dòng nước không thấy đáy, suy nghĩ của cậu đã thông suốt.

Thực ra đây vốn không phải là cơ quan.

Những pho tượng người đó cũng là nô lệ bị dùng để nuôi dưỡng mãng xà khổng lồ.

Nếu không chỉ ăn một số động vật thông thường, sao có thể lớn như vậy được.

Từ thời Hiến Vương ở Điền Nam đến nay đã gần hai nghìn năm.

Nếu thật sự hóa rồng, sớm đã hóa xong rồi, sao còn ở lại đây.

Con này hẳn là hậu duệ của mãng xà khổng lồ được nuôi dưỡng từ thời Hiến Vương, con mãng xà vảy xanh khổng lồ này lớn như vậy, tổ tiên của nó phải lớn đến mức nào, không thể tưởng tượng được!

Lúc này bè tre như một chiếc lá trong cơn bão, có thể bị lật bất cứ lúc nào.

Bây giờ ba người Hồ Bát Nhất đang nắm chặt bè tre.

Không thể rảnh tay để chèo thuyền chạy trốn.

Những con ong đỉa nước trong nước sông sau khi bị con mãng khổng lồ bơi qua nuốt hai miếng, đã không còn lại bao nhiêu.

Con mãng xà vảy xanh khổng lồ rõ ràng ăn có chút không đã, dường như có vẻ chưa thỏa mãn.

Thân thể con mãng khổng lồ lật một cái, hướng về phía họ há to cái miệng máu, tốc độ cực nhanh!

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đang ngồi ở cuối bè tre.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mắt thấy sắp không kịp.

Tuyết Lỵ Dương sắp sửa chui vào miệng lớn của con mãng xà vảy xanh khổng lồ.

Cả hai đều có động tác muốn lao về phía Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng tốc độ của họ hoàn toàn không thể so với mãng xà khổng lồ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Chỉ thấy một bóng đen, với tốc độ như tia chớp, xuất hiện trước mặt cô.

Lấy chiếc Kim Cương Tán mà Tuyết Lỵ Dương đeo sau lưng.

Miệng lớn của con mãng xà vảy xanh khổng lồ, đang như sao băng ép sát từ phía bên trái.

Bóng đen đó, không phải ai khác, chính là Trương Lân.

Cậu đã cất đi Tiểu Thần Phong vốn cầm trên tay, bây giờ tay cậu

đang cầm chiếc ô.

Mở Kim Cương Tán ra chống lại miệng lớn của con mãng xà vảy xanh khổng lồ.

Lực cắn khổng lồ nhất thời không thể phát huy hết được.

Mặc dù đã chặn được, nhưng lực va chạm khổng lồ khiến cậu như một con diều đứt dây bay ra ngoài.

Bay khỏi bè tre.

Chìm vào trong nước sông.

Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu nhìn lại, Trương Lân lúc này như đã biến mất.

Không thấy bất kỳ dấu vết nào, một mảng tối đen, không biết đã chìm ở hướng nào, không nhìn thấy gợn sóng trên mặt nước.

Trong sơn động tối đen như mực không nhìn thấy gì.

"Trương Lân!

Trương Lân!" "Trương Lân tiểu huynh đệ!" "Trương Lân, cậu ở đâu?" Ba người Hồ Bát Nhất bây giờ muốn nhảy xuống sông cứu Trương Lân.

Nhưng chỉ cần một người trong số họ nhảy xuống, bè tre chắc chắn sẽ lật.

Bây giờ nội tâm ba người vô cùng bồn chồn không yên.

Trương Lân sau khi rơi xuống, một cái bong bóng cũng không có.

Chương 161

Thấy trong nước không có động tĩnh gì, trái tim của Tuyết Lỵ Dương không thể chịu đựng được nữa.

Cô không chút do dự nhảy xuống sông.

Bây giờ trong đầu cô toàn là Trương Lân.

Cô thậm chí còn không báo trước cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử.

Trên bè tre cố định các thiết bị, trang bị cho chuyến đi này.

Vốn dĩ ba người miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương đột ngột nhảy xuống sông.

Khiến cả chiếc bè tre bắt đầu từ từ nghiêng về phía trước.

Sau đó bắt đầu từ từ nhấc lên.

Bè tre mắt thấy sắp lật, lúc này, Vương Bàn Tử bình thường hấp tấp đã đứng ra.

Cậu ta cũng đã trải qua không ít sóng to gió lớn.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Vương Bàn Tử đột nhiên ngả người ra sau, nằm trên phần giữa của bè tre.

Phần cuối bè tre vốn đeo ba lô leo núi, có trọng lượng nhất định.

Cộng thêm trọng lượng của Vương Bàn Tử ngã xuống, khiến chiếc bè tre vốn đang nghiêng về phía trước lại hạ xuống.

Nằm trên bè tre, Vương Bàn Tử, lúc này miệng vẫn không quên lẩm bẩm vài câu.

“Thằng ranh con, ăn của Bàn gia mày đây!

Bàn gia cho mày ăn đạn!" Cậu ta cầm súng săn nhắm vào mắt trái của con mãng xà vảy xanh khổng lồ bắn một phát.

Chính xác không sai sót, trúng vào mắt trái của nó.

Trong khoảnh khắc máu tươi của con mãng xà vảy xanh khổng lồ, phun trào ra.

Mặt sông cũng bị nhuộm đỏ.

Ở xa có thể ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng nặc!

Là chúa tể của một vùng, nó đã bao giờ chịu thiệt như vậy.

Không khỏi một trận tức giận.

Thân thể không ngừng cuộn tròn, tạo thành từng trận sóng nước.

Thân hình khổng lồ dù chỉ giãy giụa cũng tạo thành những con sóng lớn trong sông.

Bây giờ hoàn toàn không thể nhìn rõ bên dưới.

Trong hang động rộng lớn, ngoài đèn pha công suất lớn ở đầu bè tre.

Chỉ còn lại đèn pin chiến thuật trên mũ bảo hiểm của họ.

Thứ đó, vào lúc này hoàn toàn không có tác dụng.

Cái gì cũng không nhìn thấy.

Bây giờ sự sống của Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương đều không thể xác nhận được.

Chiếc đèn pha công suất lớn bằng bạc niken gắn ở đầu bè tre đã bị va đập tắt ngóm.

Xung quanh càng thêm tối tăm.

Chỉ thấy con mãng khổng lồ lại há to cái miệng máu lao về phía Hồ Bát Nhất.

Bây giờ họ đang ở trên bè tre.

Thấy cảnh tượng như vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể làm những cuộc đấu tranh của con thú bị dồn vào đường cùng.

Lúc này những cây sào tre dùng để chèo thuyền trên bè tre đã không biết đi đâu mất.

Bây giờ hai người mỗi người một chiếc xẻng công binh, dốc toàn lực chèo thuyền.

Hy vọng có thể đưa bè tre thoát khỏi phạm vi tấn công.

Nhưng trong mắt con mãng khổng lồ, tốc độ như vậy, không khác gì tốc độ của rùa trên cạn.

Vương Bàn Tử dường như cũng hiểu rằng không có hiệu quả lớn, cậu ta đặt xẻng công binh trong tay xuống, có chút luống cuống tay chân nạp đạn bi thép cho súng săn.

Con mãng xà vảy xanh khổng lồ to lớn đến mức nào.

Dù là thuyền máy cũng không thể thoát ra được.

Con mãng khổng lồ lần này đã nghiêm túc, muốn một đòn hạ gục họ.

Nó bắt đầu dùng thân hình khổng lồ quấn lấy chiếc bè tre như một chiếc lá khô.

Chuẩn bị bắt đầu thưởng thức bữa chính thịnh soạn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong tay không có vũ khí nào có thể gây tổn thương cho con mãng xà vảy xanh khổng lồ.

Thứ duy nhất có thể gây ra mối đe dọa cho con mãng xà vảy xanh khổng lồ chỉ có khẩu súng săn trên tay Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử, sao cậu cứ lề mề thế, không nổ súng nữa là hai chúng ta phải anh dũng hy sinh đấy!” Nghe tiếng hét lớn đầy lo lắng của Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử trong lòng cũng vô cùng lo lắng, nghiến răng trợn mắt, tốn không ít công sức mới nạp được viên bi thép vào.

Thực ra tốc độ bắn lý thuyết của khẩu súng này không thấp, nếu người được huấn luyện chuyên nghiệp sử dụng khẩu súng này.

Mỗi phút bắn ra hơn hai mươi viên bi thép, chắc không có vấn đề gì.

Chỉ là vào thời khắc nguy cấp này.

Cảnh tượng hỗn loạn như gió lốc cuốn lá khô.

Vương Bàn Tử có thể nạp lại được viên bi thép, Hồ Bát Nhất đã tạ ơn trời đất, thắp hương bái Phật rồi.

Sau khi nạp xong viên bi thép, Vương Bàn Tử lúc này không quan tâm nhiều nữa, giơ súng bắn.

Nhưng bè tre lắc lư quá mạnh.

Một phát súng trực tiếp mất đi độ chính xác, một phát súng lãng phí.

Sau khi viên bi thép bắn trượt, trong lòng cậu ta càng thêm bồn chồn, đến mức không còn tâm trí để nạp đạn nữa.

Chương 162

Cậu ta từ thắt lưng rút ra khẩu súng lục mà trước đó còn chê bai.

Mở chốt an toàn, lên cò, nhắm, bắn một loạt động tác, gần như hoàn thành đồng thời trong một giây.

"Pằng pằng pằng pằng pằng", toàn bộ đạn đều nhắm vào đầu con mãng bắn ra.

Trong sơn động không một chút ánh sáng, hoàn toàn không biết có trúng mục tiêu hay không.

Bây giờ đạn đã bắn hết, khẩu súng lục còn lại cũng không hữu dụng bằng một cục đá.

Cậu ta chuẩn bị vung tay ném khẩu súng trong tay đi.

Nhưng nghĩ lại, đây đều là tiền cả!

Lại không nỡ ném đi, vội vàng cất lại.

Trong lúc Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang chuẩn bị đánh giáp lá cà.

Trương Lân ôm Tuyết Lỵ Dương từ dưới nước nhảy lên, đáp xuống bè tre.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đang chuẩn bị mở miệng hỏi cậu làm thế nào.

Trương Lân đặt Tuyết Lỵ Dương xuống, tung người nhảy lên, không cho họ một chút thời gian để hỏi.

Chỉ thấy cậu cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Hướng về phía con mãng xà vảy xanh khổng lồ chém một nhát.

Sau đó dùng chân đạp vào thân con mãng khổng lồ, trở về bè tre.

Đáp xuống ổn định.

Lúc này máu tươi của con mãng khổng lồ như suối phun ra, mặt hồ nhất thời bị nhuộm một mảng đỏ thẫm.

Lần này con mãng xà vảy xanh khổng lồ kỳ lạ không đuổi theo.

Mà quay đầu bỏ chạy.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có chút không hiểu.

Trương Lân bây giờ xuất hiện, cũng không thể thay đổi được tình thế khó khăn hiện tại.

Họ đều đã chuẩn bị nhảy xuống nước đánh giáp lá cà rồi.

Nhìn con mãng khổng lồ chiếm hết ưu thế, lại quay người bỏ đi?

Chẳng lẽ sợ con dao trên tay Trương Lân?

Hai người nhìn nhau đều không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì.

Không đưa ra được một lời giải thích hợp lý.

Trong lúc hai người còn đang không hiểu tình hình.

Ở phía đông dòng sông xuất hiện một trận âm thanh kỳ lạ, loại âm thanh này là do kim loại gỉ sét ma sát tạo ra.

Nghe mà sau gáy người ta lạnh toát.

Giống như dùng hai miếng xốp ma sát với nhau, cứ liên tục kích thích thần kinh của người ta.

Nghe mà vô cùng khó chịu.

"Khụ, khụ!" Một tiếng ho đã thu hút sự chú ý của họ.

Tiếng ho phát ra từ chỗ Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này cô bị nước sông lạnh buốt làm cho môi tái đi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn hai người trước mắt, trong ánh mắt lộ ra một tia u oán.

"Hai người định mặc kệ tôi luôn à?" Bây giờ bốn người đều bình an vô sự đứng trên bè tre, hai người Hồ Bát Nhất cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Giọng điệu của Vương Bàn Tử cũng trở nên ôn hòa hơn một chút.

"Làm sao có thể?

Làm sao có thể bỏ rơi cô được, vừa rồi chúng tôi đang bàn bạc, định đi giải cứu cô, nhưng Trương Lân tiểu huynh đệ căn bản không cho chúng tôi cơ hội thể hiện!" Nói xong, mắt cậu ta không quên nhìn Trương Lân.

Trong trận hỗn chiến vừa rồi, may mà chiếc Kim Cương Tán không bị mất, được Trương Lân cầm trên tay.

Trong tình huống như vừa rồi, cũng chỉ có thân thủ của Trương Lân mới có thể ôm Tuyết Lỵ Dương, không hề hấn gì xông ra khỏi nước.

Trong lúc họ đang nói chuyện, âm thanh ở xa ngày càng gần, cũng ngày càng dồn dập.

Hướng mà con mãng xà vảy xanh khổng lồ bơi đi.

Nước sông đột nhiên sôi lên, như nước đang đun sôi.

Cảm giác con mãng xà vảy xanh khổng lồ như gặp phải đối thủ đặc biệt khó nhằn.

Dường như nhất thời không thể thoát thân.

Bây giờ đèn pha trên bè tre đã bị va đập tắt, ở xa một chút cũng không nhìn rõ được.

Cũng chỉ có đèn pin chiến thuật trên mũ bảo hiểm có một chút ánh

sáng.

Mặc dù không nhìn thấy được ở xa, nhưng nước sông gần bè tre vẫn có thể nhìn rõ.

Bây giờ nước sông xung quanh đều đã biến thành màu đỏ sẫm, toàn bộ đều bị lượng lớn máu tươi nhuộm đỏ.

Một mùi tanh hôi đặc biệt nồng nặc, ập vào mặt.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy cảnh tượng như vậy, đâu dám dừng lại nửa giây.

Lập tức dùng tất cả các công cụ có thể để bắt đầu chèo thuyền, lúc này họ đều hận không thể có thêm hai tay nữa!

Quay đầu bè tre lại, hướng về phía lối ra mà xông tới.

Âm thanh ma sát của những miếng sắt phía sau ngày càng kịch liệt.

"Súng tín hiệu!" Trương Lân hướng về phía Tuyết Lỵ Dương đưa tay xin súng tín hiệu.

Khi nghe thấy giọng nói không chút cảm xúc nhưng lại đầy kiên định đó, Tuyết Lỵ Dương không một chút do dự.

Cô tin tưởng Trương Lân, cho nên không hề hỏi lý do.

Trực tiếp đưa súng tín hiệu cho cậu.

Chương 163

Trương Lân nhận súng tín hiệu, không dừng lại, trực tiếp bắn một quả pháo sáng về phía mặt nước ở xa!

Mặt nước ở xa lập tức được chiếu sáng như tuyết.

Cảnh tượng tiếp theo, đang điên cuồng kích thích từng sợi dây thần kinh của họ.

Chỉ thấy vô số đàn cá vảy vàng lớn bằng lòng bàn tay đang bao vây chặt con mãng xà vảy xanh khổng lồ, những con cá đó đều có hai hàng răng sắc nhọn như lưỡi cưa so le, một miếng liền xé một dải cả da lẫn thịt trên thân con mãng.

Số lượng đàn cá vô cùng lớn, lên đến hàng nghìn con, không thể phân biệt được đâu là nước sông và đâu là cá.

Những con cá này trong sông quấn lấy con mãng xà vảy xanh khổng lồ điên cuồng cắn xé.

Dường như máu chảy càng nhiều, chúng càng cảm thấy hưng phấn.

Như phát điên cắn loạn.

Con mãng xà vảy xanh khổng lồ dù thân thể to lớn, trông khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Nhưng khi đối mặt với đàn cá, miệng khó địch lại được.

Không lâu sau đã bị đàn cá như ác quỷ gặm sạch.

Ngay cả xương cũng không còn.

Thật sự là thi cốt vô tồn.

"Đùa nhau à?

Hung tàn thế sao?

Con rắn lớn như vậy, nói không còn là không còn, xương cốt cũng không còn?" Vương Bàn Tử bây giờ có chút khó chấp nhận, một khắc trước hung hãn tàn ác, một khắc sau thi cốt vô tồn.

Nếu có người không cẩn thận rơi xuống...

Cổ họng cậu ta có chút nghẹn lại.

Vẻ mặt lúc này cũng có chút sợ hãi.

"Cá vảy dao!" Tuyết Lỵ Dương trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử.

Từ giọng nói của cô cũng có thể nghe ra, sự sợ hãi đối với loài cá này.

"Một trong những kẻ săn mồi hung dữ nhất.

Đồng tử màu đen, củng mạc đa số màu trắng.

Miệng lớn đáng sợ, có hai hàng răng sắc nhọn như lưỡi cưa so le." "Tổ tiên của cá vảy dao có thể truy ngược về loài cá răng hổ trong nước thời kỳ hậu băng hà.

Loại cá đó sống ở đại dương, trên cơ thể có một cơ quan phát sáng, một đàn lớn cá răng hổ có thể trong nháy mắt cắn chết bá chủ đại dương là cá voi Long Vương." "Nhanh lên, thấy máu là chúng nó sẽ phát điên." Không cần Tuyết Lỵ Dương nói, họ cũng không dám ở lại đây.

Con mãng xà giống như thanh long kia, trước mặt những con cá vảy dao này, chỉ là một bữa ăn lớn.

Hết.

Thậm chí ngay cả phản kháng cũng không làm được.

Bây giờ đâu dám dừng lại nửa ngày.

Liều mạng chèo về phía lối ra.

Hồ Bát Nhất bây giờ hiểu tại sao Trương Lân lại phải chém một nhát vào con mãng xà vảy xanh khổng lồ đó.

Thật sự là cái gọi là một vật khắc một vật, đạo lý tương sinh tương khắc được trình diễn ngay trước mắt.

Không biết thiên địch của cá vảy dao là ai, dù sao cũng không phải là con người, bây giờ chỉ có nước bỏ chạy!

Cảnh tượng cực kỳ đẫm máu vừa rồi, đã làm cho mặt Vương Bàn Tử sợ đến xanh mét, xắn tay áo, vung cánh tay dùng xẻng công binh chèo thuyền!

"Nhanh!

Nhanh!

Nhanh... chạy, Bàn gia tôi sợ nhất là cá ăn thịt người, ra đường không xem hoàng lịch rồi, sợ cái gì gặp cái đó!" Nhìn thấy cá vảy dao, cộng với lần bị Mã Đại Đảm nhốt kia, e rằng sẽ là ký ức cả đời không thể xóa nhòa.

Bây giờ Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đang dùng mọi cách để tăng tốc độ cho bè tre.

Trương Lân thì đang xua đuổi những con cá vảy dao bơi cực nhanh.

Hồ Bát Nhất vừa dùng xẻng công binh chèo thuyền, vừa nói với Vương Bàn Tử: "Tôi cũng vậy, sợ nhất là loại cá này, nếu hôm nay có thể thoát ra được, chúng ta hãy phát một đại nguyện với Phật tổ, từ nay về sau cả đời không ăn một miếng cá nào nữa." "Đúng, đúng, tôi sợ nhất là ăn cá, thứ hai là sợ thấy máu, đặc biệt là mẹ nó không thể

thấy máu của tôi...” Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, ý của Hồ Bát Nhất cũng giống hệt ý của cậu ta!

Nhưng lời cậu ta còn chưa nói xong.

Chỉ nghe thấy âm thanh như tiếng sắt ma sát đang nhanh chóng đến gần.

Dường như đã đuổi kịp đến bên cạnh bè tre.

Dưới bè tre truyền đến từng trận tiếng răng cắn ken két.

Âm thanh ma sát của răng đặc biệt chói tai.

Nghe mà Hồ Bát Nhất và những người khác dựng cả tóc gáy.

Bây giờ dưới bè tre, những con ong đỉa nước còn sót lại sau khi bị con mãng xà vảy xanh khổng lồ ăn.

Toàn bộ đều thành món hời cho đàn cá vảy dao.

Những sợi dây thừng buộc bè tre, cũng bị những chiếc răng sắc như lưỡi cưa của cá vảy dao cắn nát.

Bầy cá khuê răng đao bơi với tốc độ cực nhanh, tiếng va chạm của chúng nghe như những lớp sóng triều dồn dập, không ngừng vang lên, tựa như lá bùa đòi mạng đang đuổi theo phía sau.

Chiếc bè tre dù được buộc rất chắc chắn nhưng cũng không thể chịu nổi sự gặm nhấm của đàn cá đói khát này.

Hồ Bát Nhất trong lúc cấp bách liền cầm xẻng công binh, chọc vào đám cá đang bơi tới.

Nhưng xẻng công binh vừa chạm xuống nước đã bị lũ cá điên cuồng cắn xé.

Anh sợ hãi vội vàng vung mạnh tay, cúi đầu nhìn chiếc xẻng, chỉ thấy trên đó đã chi chít vết răng.

Hồ Bát Nhất vô cùng kinh hãi, thép tinh luyện mà chỉ trong nháy mắt đã bị cắn thành ra thế này.

Chẳng trách con mãng xà vảy xanh kia biến mất trong chớp mắt.

Trên đời này có lẽ không sinh vật nào chịu nổi kiểu cắn xé như vậy.

Hiện tại, chỉ một phần nhỏ của bầy cá đang gặm nhấm đáy bè.

Chương 164

Đàn cá lớn vẫn đang đuổi theo phía sau, với tốc độ này, chẳng mấy chốc chúng sẽ đuổi kịp.

Nếu bây giờ không có biện pháp hữu hiệu, một khi bị đàn cá phía sau đuổi kịp, e rằng họ không trụ nổi một phút.

Nhưng vị trí hiện tại cách cửa hang còn mười mấy mét, mà tốc độ của bè tre lại cực kỳ chậm!

Chiếc bè dần dần bị bầy cá bao vây.

Không thể dùng mái chèo để khua nước, mười mấy mét cuối cùng dường như dài cả mấy cây số, tưởng chừng không bao giờ tới nơi.

Vương Bàn Tử thấy xung quanh đã bị cá khuê răng đao vây kín mít, trong lòng vô cùng lo lắng.

"Lần này chúng ta toi thật rồi, tao… tao không muốn làm mồi cho cá đâu.

Lão Hồ, trong súng còn đạn không, mau bắn vào tim tao một phát.

Tao thà chết vì súng còn hơn bị cá ăn thịt người gặm sống." Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Hồ Bát Nhất không nói hai lời, lập tức rút một khẩu súng đưa tới trước mặt cậu ta.

Anh tỏ vẻ nóng lòng nói: "Nhanh lên đi!

Bàn Tử, tự bắn đi, lúc đó tôi sẽ ném cậu xuống, đàn cá chắc chắn sẽ không theo tôi nữa!" Lời vừa dứt, vẻ mặt của Vương Bàn Tử lúc này như vừa ăn phải phân, trông đặc biệt khó chịu, một hơi nuốt không trôi.

Đã ở lằn ranh sinh tử mà hai người vẫn còn tâm trạng đấu võ

mồm.

Tuyết Lỵ Dương nghe mà trong lòng cực kỳ bực bội.

“Xem hai người các anh vô dụng chưa kìa!

Ngày thường thì miệng lưỡi như sông, tỏ vẻ hung hãn vạn phần, dường như trời đất này không có gì lọt vào mắt các anh.” “Giờ chưa vào núi Già Long, mới gặp chút khó khăn đã đòi tự sát, xem lúc trở về còn mặt mũi nào mà kể lể với thiên hạ nữa.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bị mắng cho cứng họng.

Thực ra quan điểm của cô cũng không sai.

Hai người họ mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhìn nhau một hồi cũng chẳng nghĩ ra được kế gì.

Đúng lúc này, mắt Vương Bàn Tử sáng lên, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Khóe miệng cậu ta bắt đầu nhếch lên.

Hồ Bát Nhất thấy vẻ mặt gian xảo đó của cậu ta liền cảm thấy không ổn.

Anh vừa định mở miệng thì Vương Bàn Tử đã nói trước: “Trương Lân huynh đệ, máu của cậu không phải rất lợi hại sao, hay là bây giờ cậu cho một ít đi, chỉ cần đủ ra đến cửa hang là được.” Nghe Vương Bàn Tử nói, Trương Lân trong lòng bất lực.

Tên này coi máu của mình như nước lã vậy.

Chảy máu cả một đoạn đường, dù thân thể có trâu bò đến mấy cũng không chịu nổi.

Cho dù là một con trâu thật, với khoảng cách và tốc độ hiện tại, nếu chảy máu suốt đường ra cửa hang, e là sớm đã về chầu trời rồi.

Vương Bàn Tử thấy vẻ mặt không chút gợn sóng của Trương Lân, không biết là cậu có đồng ý hay không.

Khi cậu ta chuẩn bị mở miệng hỏi lần nữa.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh tức giận nói: "Sao anh không tự chích máu của mình đi, máu anh nhiều như vậy, biết đâu còn hiệu quả hơn!" "Chảy máu cả một đoạn đường, anh tưởng là nước lã à, đề nghị vừa rồi của anh không phải rất hay sao?" "Không cần tôi ra tay đâu." Vương Bàn Tử lúc này mới có chút choáng váng.

Đề nghị đó cũng chỉ là nói suông, chứ cậu ta có ra tay đâu!

Cậu ta làm ra vẻ mặt vô tội, nhưng cũng chẳng ai thèm nhìn.

Lúc này Hồ Bát Nhất đi tới bên cạnh nói: "Trước mặt người ta mà đòi lấy máu của người trong lòng người ta, cậu không phải tìm mắng sao?

Hơn nữa, đoạn đường dài như vậy, hai Trương Lân huynh đệ cũng không đủ." Lúc này cái đầu gỗ kia của cậu ta cuối cùng cũng phản ứng lại.

Vẻ mặt cậu ta như vừa bừng tỉnh ngộ.

"Đùa thì đùa, nhưng giờ chúng ta vẫn chưa có cách nào thoát ra, cứ chờ thế này, sớm muộn gì cũng toi đời!" Tuyết Lỵ Dương thay đổi vẻ mặt tức giận ban nãy, lúc này nghiêm túc nói.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe xong lời của Tuyết Lỵ Dương cũng rơi vào trầm tư.

Nhưng dù nghĩ thế nào, họ vẫn không tìm ra được giải pháp.

Đúng lúc này, Trương Lân xách thanh Hắc Kim Cổ Đao, đi đến đuôi bè.

Dưới ánh mắt của ba người, anh giơ đao chém xuống sông.

Nước sông lập tức bị máu cá nhuộm đỏ.

Cá khuê răng đao chỉ cần thấy máu tươi là không cần biết gì khác, điên cuồng lao tới.

Kể cả là đồng loại, chúng cũng cắn không tha.

Một nhát chém đơn giản như vậy đã tạm thời giải quyết được nguy cơ bè tre sắp bị cắn nát.

Thấy hành động của Trương Lân, Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ra việc cần làm tiếp theo.

Cô lấy Phi Hổ Trảo ném về phía mỏm đá hình nấm mây trắng.

Chiếc Phi Hổ Trảo vốn đã bị gãy trong ngôi mộ cổ dưới Long Lĩnh Mê Quật.

Sau khi trở về thành Tứ Cửu, cô đã dành thời gian sửa lại nó.

Hiện tại sử dụng bình thường không có vấn đề gì.

Dây cáp của Phi Hổ Trảo vừa ném ra đã quấn ba vòng quanh cột đá, đầu móng vuốt bám chặt vào tảng đá.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kéo dây cáp, nhanh chóng kéo bè về phía cửa hang.

"Lão Hồ, Bàn Tử, mau lại đây thu dây!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra ý đồ của cô.

Không một chút do dự, họ hoàn toàn làm theo ý cô.

Tốc độ kéo dây nhanh hơn gấp mấy lần so với việc dùng xẻng công binh chèo nước lúc nãy.

Họ nhanh chóng tiến lại gần cửa hang.

Khi còn cách cửa hang khoảng năm, sáu mét.

Vương Bàn Tử bắt đầu ném những chiếc ba lô địa chất chứa đầy

trang bị, kể cả hai cây vợt bắt côn trùng, lần lượt lên bờ.

Mỗi chiếc ba lô nặng khoảng bốn, năm mươi cân, bớt đi một cái là giảm bớt áp lực đáng kể cho bè tre.

Tốc độ của bè tre cũng theo đó mà nhanh hơn hẳn.

Lúc này, âm thanh ma sát như sắt vụn phía sau ngày càng lớn, lũ cá khuê răng đao như không cần mạng mà điên cuồng truy đuổi.

Chúng không dễ dàng buông tha như vậy.

Chương 165

Lúc này, bè tre đã ngày càng gần bờ.

Giây trước còn cảm thấy hết cứu, giây sau đã tuyệt xứ phùng sinh.

Nước mắt Vương Bàn Tử suýt chút nữa đã vì kích động mà trào ra.

Bây giờ đã đến khoảng cách có thể nhảy một bước lên bờ.

Giờ phút này, nào dám dừng lại, dừng lại thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm biến thành mồi cho cá.

Mọi người lần lượt nhảy lên bờ.

Khi tất cả đã lên bờ, chưa đầy một lúc, chiếc bè tre đã vỡ tan.

Từng cây tre trôi nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Chiếc đèn thăm dò bị hỏng giờ cũng dần chìm xuống nước.

Bầy cá khuê răng đao bám vào những cây tre, gặm sạch lớp vỏ tre.

Mấy người Hồ Bát Nhất nhìn đàn cá khuê răng đao lượn lờ gần đó không chịu rời đi, trong lòng không khỏi rùng mình.

Nếu lúc nãy chậm một chút, hậu quả thật không dám nghĩ.

May mắn là cuối cùng không ai biến thành mồi cho cá.

Tất cả đều đã an toàn lên bờ.

Vẫn chưa thấy lăng mộ Hiến Vương mà suýt nữa đã bỏ mạng ở đây, thật là một phen hú vía.

Sau khi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Ối!

Không xong rồi, ba lô của chúng ta rơi xuống sông rồi.” Mọi người thuận thế nhìn theo, trong lòng cũng giật mình, lúc nãy họ ném ba chiếc ba lô lên bờ, bây giờ chưa kịp lấy lên.

Chiếc ba lô đầu tiên bị ném ra, rơi xuống vị trí gần mép nước khá xa.

Trong túi toàn là đồ nặng.

Mấy hòn đá vụn bên bờ sông căn bản không chịu nổi sức nặng như vậy.

Nó đã rơi xuống sông.

Muốn vớt nó lên, nhất định phải xuống nước.

Mắt thấy nó sắp trôi theo dòng nước đi mất, nhưng lại không biết làm cách nào, vì bầy cá khuê răng đao kia đang lượn lờ bên cạnh, chực chờ.

Chỉ cần có người xuống, chúng chắc chắn sẽ ùa tới.

Chiếc ba lô đó đối với ba người họ vô cùng quan trọng, trong đó có một bình xịt hoàn chỉnh, thứ này kết hợp với bật lửa có thể bắn ra lửa hai, ba lần.

Món đồ này trên thị trường rất khó mua.

Đại Kim Nha chỉ kiếm được một bình.

Khi đổ đấu, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, có thể dùng nó để phòng thân.

Không chỉ vậy, trong ba lô còn có sáu bình dưỡng khí có thể nạp lại, cỡ bằng bình nước.

Ngoài ra còn có thước đo, kính lặn và ống thở, đây đều là những

trang bị dưới nước cần thiết khi vào lăng mộ Hiến Vương được xây trong thủy long vựng.

Ngoài ra còn có không ít vật phẩm quan trọng khác.

Hiện tại vì trong ba lô chứa đầy các loại khí thể nên nhất thời chưa chìm hẳn xuống.

Nếu những thứ này đều mất, hành động đến lăng mộ Hiến Vương lần này về cơ bản có thể tuyên bố thất bại.

Tuyết Lỵ Dương thấy tình hình như vậy, trong lòng nóng như lửa đốt.

Cô định dùng Phi Hổ Trảo để móc chiếc ba lô lại, nhưng Phi Hổ Trảo hiện đang quấn chặt trên tảng đá hình nấm.

Trong lúc cấp bách không thể gỡ ra ngay được.

Nếu không lấy lại, chiếc ba lô sẽ bị nước sông cuốn đi, không biết trôi về đâu.

Trong lúc mọi người đang nóng lòng, Trương Lân ném thanh Hắc Kim Cổ Đao vào một khe nứt trên sườn đá dốc ngược bên bờ.

Anh dùng Hắc Kim Cổ Đao làm điểm tựa, rồi cả người đu mình trên mặt sông.

Một tay anh nắm chuôi Hắc Kim Cổ Đao.

Tay kia thò xuống nước, tóm lấy chiếc ba lô đang trôi nổi.

Thấy chiếc ba lô đã được Trương Lân nắm chặt trong tay.

Lòng dạ thấp thỏm của ba người Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng bình tĩnh lại, họ thở phào một hơi thật dài.

Nhưng điều mọi người không ngờ là một con cá khuê răng đao đột nhiên nhảy lên.

Nó há cái miệng lớn như lưỡi cưa đầy răng nhọn.

Nó ngoác miệng ra định cắn thẳng vào tay anh.

Trương Lân sao có thể để nó được như ý, anh nhấc chân đá bay con cá khuê răng đao đang nhảy lên.

Không lâu sau, những con cá khác cũng bắt đầu bắt chước cách này, lao về phía Trương Lân.

Thấy vậy, Trương Lân liền ném chiếc ba lô trong tay lên bờ trước.

Sau đó anh dùng sức để cơ thể mình đu đưa.

Anh đu qua đu lại.

Sau khi đu, anh thực hiện một cú xoay người 360 độ và tiếp đất.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao cắm trên tường cũng được anh thuận thế rút về tay.

Trong lúc tiếp đất, anh không quên chém hạ những con cá đang nhảy lên trên không.

Sau khi tiếp đất, Tuyết Lỵ Dương lập tức lao đến trước mặt Trương Lân.

Cô lo lắng nói.

“Cậu cũng quá liều lĩnh rồi.

Chương 166

Mạng người quan trọng hay trang bị quan trọng?

Trang bị mất rồi, cùng lắm thì để Mộ Trần Châu ở lại lăng mộ Hiến Vương thêm vài ngày, mất mạng thì không phải chuyện đùa đâu.” Cô không cho Trương Lân có thời gian mở miệng.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh thản nhiên nói: “Hầy!

Cô lo lắng cho thân thủ của Trương Lân huynh đệ làm gì, cô vừa thấy động tác lúc nãy chưa, người thường có làm được không?

Lại còn không quên chém mấy con cá!

Tôi xem mà cạn lời!” Nghe Vương Bàn Tử nói xong, Hồ Bát Nhất ở bên cạnh bật ra từng tràng cười lạnh.

“Ha ha!

Bàn Tử, cậu nói nhẹ nhàng thế, sao lúc nãy không lên đi?

Đứng nói chuyện không đau lưng à?

Tôi thấy, lát nữa xuống lăng mộ Hiến Vương, đại tướng áp trận sau cùng, chúng ta đều xem bản lĩnh của Bàn Tử nhé, để chúng ta mở mang tầm mắt, núi cao còn có núi cao hơn!” “Được thôi!

Các người cứ chờ xem!” Bị Hồ Bát Nhất nói như vậy, Vương Bàn Tử đặc biệt tự tin đáp lại.

Tuy không biết bản lĩnh thật sự của cậu ta, nhưng từ vẻ mặt có thể thấy có vẻ là thật!

Lời của hai người họ không hề làm Tuyết Lỵ Dương phân tâm.

Cô cứ nhìn chằm chằm vào cơ thể Trương Lân.

Cô luôn cảm thấy dường như có vấn đề gì đó.

Suýt chút nữa là vạch áo anh ra xem rồi.

Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng đó của cô, biết là cô lo lắng, nhưng cứ như vậy mãi có chút đáng sợ, liền nhẹ giọng an ủi.

"Tuyết Lỵ Dương, yên tâm đi, không sao đâu, cô nhìn lâu như vậy, không phải cũng không thấy có vấn đề gì sao?" "Cô làm thế sẽ dọa Trương Lân huynh đệ đấy!" Nghe lời của anh, Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lập tức hiểu ra ý của Hồ Bát Nhất.

Mặt cô đỏ bừng lên.

Cô lập tức dừng động tác trên tay lại.

Trương Lân đối với chuyện này vẫn im lặng, vì trong đầu anh hiện đang vang lên tiếng của hệ thống đã lâu không xuất hiện. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công đóng vai phẩm chất luôn dũng cảm đi đầu trong tình huống nguy hiểm của Trương Lân phái Phát Khâu Trung Lang Tướng!

Thưởng tiến độ đóng vai 1%】【Chúc mừng ký chủ tiến độ đóng vai đạt 61.5%】【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ đến Vân Nam, nhận được tiến độ đóng vai 10%】【Đinh!

Chúc mừng ký chủ tiến độ đóng vai đạt 71.5%.

Thưởng: Tinh thông toàn bộ Phong Hậu Kỳ Môn!

Thưởng vũ khí: Ma Đao - Thiên Nhận!】 Việc tinh thông toàn bộ thuật Phong Hậu Kỳ Môn là điều khiến tinh thần phấn chấn nhất.

Sau khi sử dụng, mới có thể cảm nhận được sự lợi hại của Kỳ Môn pháp thuật.

Sự tinh diệu của nó ẩn chứa đạo lý sinh tồn của vạn vật trên thế gian.

Tương sinh tương khắc đều do tự thân định đoạt.

Mà Ma Đao Thiên Nhận lại là bảo vật trong các loại vũ khí.

Chỉ công không thủ, thiên hạ vô song, Ma Đao Thiên Nhận!

Lưỡi đao do hàng ngàn mảnh vỡ hợp thành, chuôi đao màu đen, thân đao chỉ có một nửa, trên thân đao có những đường vân màu xanh lam, hiện ra hoa văn ác linh, có thể phát ra ánh sáng màu xanh lam hoặc tím.

Chỉ khi những đường vân này phát sáng, mới có thể phát huy sức mạnh to lớn.

Nó lợi hại hơn nhiều so với thanh Hắc Kim Cổ Đao anh đang cầm trên tay.

"Đi men theo bờ sông!" Một câu nói của Hồ Bát Nhất cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, đưa anh trở về thực tại.

Lúc này, Hồ Bát Nhất thấy mọi người đều không sao.

Anh nhìn sơ qua phương hướng, thấy có thể đi dọc theo bờ sông.

Anh liền đi đầu, đeo ba lô lên, men theo con sông ngầm này đi ra ngoài.

Những người còn lại cũng cầm ba lô, đi theo Hồ Bát Nhất, men theo bờ sông ngầm đi ra.

Cả nhóm đi dọc theo bờ sông, nhìn cảnh vật xung quanh, họ chìm trong sự chấn động sâu sắc.

Quy mô đào đường thủy để xây dựng lăng mộ Hiến Vương quả không tầm thường.

Ban đầu họ nghĩ rằng loại vua cỏ xuất thân từ Cổ Điền quốc này, lăng mộ của ông ta sẽ không lớn lắm.

Nhưng bây giờ họ hoàn toàn không dám nghĩ như vậy nữa, chỉ nhìn con kênh xuyên núi này, có thể thấy Hiến Vương, người giỏi về thuật độc đằng, thực sự có quyền thế ngút trời.

Thế lực của ông ta tuyệt đối không nhỏ.

Khó có thể tưởng tượng lăng mộ được xây trong thủy long vựng kia rốt cuộc lớn đến mức nào!

Càng đi sâu vào trong sơn động tối đen, họ lại đi thêm gần một giờ nữa.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một đoạn sạt lở.

Những tảng đá vụn sạt lở xuống, chỉ cần nhẹ nhàng giẫm lên, chúng sẽ rơi xuống.

Căn bản không thể đi qua được.

Tình hình này không thể tiếp tục tiến lên được nữa.

Chỉ có thể tìm đường khác.

"Nghe hình như có tiếng nước chảy!" Mọi người đều bắt đầu lắng tai nghe.

Quả nhiên, khi lắng nghe kỹ, thật sự có tiếng nước chảy.

Dường như ở phía đối diện của vách núi.

Âm thanh rõ ràng ở bên tai, nhưng không tìm được con đường nào có thể vòng qua.

Nhìn xung quanh, họ phát hiện ra địa hình hang động đá vôi tự nhiên trong lòng núi.

Trên những tảng đá trên đỉnh có những cái hang lớn nhỏ khác

nhau.

Chương 167

Họ quan sát những cái hang này, xem có cái nào đủ cho người chui qua không.

Chắc chắn sẽ có lối ra.

Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng họ cũng tìm thấy một cái hang đá đủ cho một người chui qua.

Họ dùng dây leo núi kéo ba lô theo sau, lần lượt chui vào.

Sau khi ra khỏi hang, điều đầu tiên đập vào mắt họ là một thác nước khổng lồ trong núi.

Vị trí họ ra là ở phía dưới thác nước.

Họ phát hiện có một dòng nước khác đổ vào con sông dưới chân thác.

Nhìn theo hướng dòng nước chảy, ở phía xa của con sông có một vài ánh sáng lấp lánh.

Đó có lẽ là lối ra cuối cùng.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thác nước trước mặt nói.

“Dòng nước đổ vào thác này có lẽ là đường thủy mà người dân địa phương phát hiện ra trong quá trình khai thác đá.” “Nhìn địa hình lòng sông gần đây, chắc không quá vài chục năm, xem ra nó mới được hình thành gần đây, nếu không có dòng nước này, khi xây lăng mộ Hiến Vương cũng không cần phải đào kênh trong núi Già Long.” Hồ Bát Nhất cũng nhìn chằm chằm vào thác nước trước mặt, có chút suy tư, dường như đang suy nghĩ về lời nói của cô.

Một lúc sau anh mới lên tiếng.

“Loại địa hình hang động đá vôi này được hình thành do nước chảy xói mòn trong nhiều năm, tôi làm công trình nên cũng biết một chút, ở những nơi như thế này, toàn bộ đáy núi sớm đã bị vô số nhánh sông của Lan Thương Giang xói mòn thành cái sàng rồi.” “Có những nơi nước sâu thậm chí hơn mấy trăm mét, nước sông đổi dòng trong hang động là chuyện thường tình; dù sao thì càng chảy càng thấp, xói đổ một tảng đá là lại có thêm một nhánh sông, cứ như vậy, ngọn núi Già Long này sớm muộn gì cũng sập.” Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, hướng về phía lối ra có ánh sáng kia.

Trên đường đi, họ phát hiện các hang động trên vách đá ở trên cao đều được sắp xếp ngay ngắn.

Rõ ràng là do con người đào đẽo.

Phía dưới vách núi có bậc đá rõ ràng.

Trên đường đi thỉnh thoảng có thể thấy những bộ xương người mục nát.

Trên những bộ xương này có vũ khí và áo giáp, tất cả đều đã mục nát không ra hình thù gì.

Cảnh tượng hiện tại phù hợp với những gì bà chủ quán đã kể.

Đây có lẽ là những tên thổ phỉ quấy nhiễu dân chúng năm xưa, sau đó lấy nơi đây làm căn cứ để chống lại quan quân.

Thời đó ở Vân Nam đâu đâu cũng có chuyện như vậy.

Từ đời nhà Nguyên đến nay vẫn luôn xảy ra những chuyện này.

Môi trường trong hang động đặc biệt ẩm ướt, đồ vật trong môi trường này rất khó bảo quản.

Dù là gì đi nữa, cũng đều mục nát không thể chịu nổi.

Không dễ để phân biệt là của triều đại nào, chỉ có thể dựa vào một

vài chi tiết để phỏng đoán.

“Nhìn mức độ mục nát của những bộ xương này, cùng với hình dáng của vũ khí và áo giáp, chỉ có thể phán đoán là có khả năng vào thời đầu nhà Thanh!” Hồ Bát Nhất chỉ nói đơn giản một câu.

Không tiếp tục dừng lại.

Những bộ xương này cũng không phải là trọng điểm, không cần thiết phải tốn quá nhiều thời gian.

Bây giờ họ đang đi bộ vào núi để đổ đấu, không ngại gian khổ, có thể đi lại tự do.

Mặc dù đã bỏ lại bè tre, mỗi người đều mang theo rất nhiều trang bị, nhưng không một ai cảm thấy vất vả.

Không một lời oán thán.

Nhưng dù sao trên đường đi đều gặp phải những chuyện nguy hiểm, sợ rằng sẽ xảy ra biến cố.

Họ không để ý đến những di tích đó, chỉ một lòng gấp rút lên đường.

Men theo dòng nước đi đến tận cùng, nhưng nước sông vẫn tiếp tục chảy.

Xem ra nó chảy vào lòng đất.

Địa thế trong hang động thấp hơn một chút so với mặt đất.

Vì vậy từ bên ngoài không thể nhìn thấy con sông lớn trong núi này.

Trương Lân đi đầu, trèo lên con dốc được tạo thành từ những tảng đá tích tụ.

Nơi này có dấu hiệu rõ ràng đã từng bị bọt biển bao phủ.

Xem ra trận mưa lớn gần đây đã có ảnh hưởng khá lớn đến núi Già Long.

Giữa những tảng đá vụn, Trương Lân mắt tinh nhìn thấy một cửa hang đã từng bị nước cuốn sập.

Bây giờ nước đã rút đi.

Ban ngày, nhờ ánh sáng mặt trời bên ngoài, họ dễ dàng tìm thấy cửa hang.

Nhìn những tảng đá xung quanh, có lẽ chúng đã được cố ý chặn ở đó.

Nếu không phải trong núi xảy ra lũ lụt.

Những tảng đá này người thường thật sự không thể phá ra được.

Cuối cùng, mấy người cũng không dừng lại quá lâu.

Tất cả đều chui vào, không lâu sau, họ đã ra khỏi hang động.

Cuối cùng họ lại nhìn thấy cảnh tượng trên mặt đất.

Vương Bàn Tử kích động hét lớn.

Tiếng hét của cậu ta vang vọng khắp trời đất.

"Bàn Tử!

Đừng có hú hét nữa!" Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử dường như không định dừng lại, liền lên tiếng ngăn cản.

Vương Bàn Tử lúc này cũng không phản bác, ngoan ngoãn ngậm miệng lại!

Họ đang đứng ở đỉnh cao nhất, mây tầng dày đặc, vỏ ngoài của núi Già Long là những tảng đá hoa cương màu xanh sẫm lốm đốm, trên vách đá lại mọc vô số dây leo và thực vật lá rộng, nhìn đâu cũng thấy một màu xanh.

Tình trạng của núi Già Long như thế này, từ bên ngoài tìm vào quả thật không dễ dàng phát hiện ra hang động mà họ đang ở.

Trước mặt họ, bốn phía đều là núi.

Địa hình ở giữa ngày càng thấp, là những khu rừng nguyên sinh rộng lớn.

Rừng cây um tùm, các loại thực vật mọc dày đặc lạ thường, tán cây cổ thụ che trời khuất nắng, có cả những loài hoa cỏ kỳ lạ không thể gọi tên, xen kẽ trong đó là vô số khe suối, thung lũng sâu và ghềnh thác hiểm trở.

Chương 168

Ánh nắng mặt trời bây giờ thật rực rỡ.

Nhưng một số thung lũng sâu vẫn âm u đến tột cùng, mây mù bao phủ, không thể nhìn rõ bên trong có gì.

Điều đó lại càng làm tăng thêm một màu sắc huyền bí.

Đây là một vùng đất nguyên sinh nằm giữa hai con sông Nộ Giang và Lan Thương Giang, bị ngăn cách bởi những ngọn núi tuyết và sông lớn, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Hồ Bát Nhất lấy tấm bản đồ da người ra để xác nhận con đường vào Trùng Cốc.

Vương Bàn Tử giơ ống nhòm nhìn xuống khu rừng, nhìn một lúc đột nhiên kéo tay Hồ Bát Nhất, nhét ống nhòm vào tay tôi.

"Không cần xem bản đồ nữa, nhìn kìa, bên kia có rất nhiều bướm vàng lớn, thung lũng đó chắc chắn ở đó." Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lập tức lấy ống nhòm treo trước ngực ra nhìn.

Sau khi điều chỉnh tiêu cự, họ nhìn thấy ở sườn núi xa xa có một mảng lớn cây hoa dại màu vàng trắng xen kẽ.

Giữa những bụi hoa rực rỡ đó, có từng đàn bướm phượng đuôi vàng đang bay lượn.

Điều quan trọng là những con bướm phượng đuôi vàng này có kích thước không nhỏ.

Chúng tụ tập thành đàn quanh khu rừng hoa đó, mãi không chịu rời đi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những bông hoa đó, trên mặt không kìm được nụ cười.

“Những bông hoa đó, có lẽ là hồ điệp lan!” “Hồ điệp lan?” Vương Bàn Tử chưa từng nghe qua loại hoa này, liền hỏi Tuyết Lỵ Dương.

“Là hoa cúc à?

Có thể pha trà được không?” Nghe Vương Bàn Tử hỏi một cách chân thành như vậy, Tuyết Lỵ Dương thực sự không biết trả lời thế nào.

Thấy Tuyết Lỵ Dương không để ý đến mình.

Cậu ta liền chuyển ánh mắt sang Hồ Bát Nhất.

Đối mặt với ánh mắt khao khát tri thức như vậy, Hồ Bát Nhất đành phải giải thích về loài hoa này một lần.

“Hồ điệp lan là một loài lan phụ sinh, rễ khí màu trắng thô to của hồ điệp lan lộ ra xung quanh các phiến lá, ngoài tác dụng hấp thụ dưỡng chất trong không khí.” “Cây hồ điệp lan từ nách lá mọc ra những cành hoa dài, và nở ra những đóa hoa hình như những con bướm đang bay, rất được những người yêu hoa ưa chuộng, được mệnh danh là nữ hoàng của các loài lan.” “Vì vậy, hoa này và hoa cúc không phải là cùng một loại!” Vương Bàn Tử nghe xong liên tục gật đầu, bề ngoài có vẻ như đã hiểu.

Thực tế thì không biết có thật sự nghe vào hay không.

Tuyết Lỵ Dương không để ý đến hai người họ, cô đang đắm chìm trong cảnh sắc này.

Miệng cô không ngừng lẩm bẩm: “Không chỉ thu hút nhiều bướm phượng vàng, mà còn có bướm phượng kim đái, bướm lớn màu sặc sỡ Hán Giang, quả thật giống như trong truyện thần thoại, lá cây vàng trong vườn hoa của các vị thần bị gió biển thổi bay.” Bây giờ cũng chỉ

có một mình cô quan sát bướm, ánh mắt của những người khác đều đang nhìn đi nơi khác.

Ngoài bướm và cây hoa dại ra, lại không thấy địa hình thung lũng hay khe suối nào cả.

Thế núi ở đây cũng không thể phán đoán chính xác được, về cơ bản đều bị thảm thực vật rậm rạp che phủ.

Có những nơi còn khoa trương hơn, bị che kín mít, không thể phân biệt được đâu là thung lũng!

Chỉ có thể phán đoán sơ bộ là nơi đó bằng phẳng, những nơi khác thì không thể biết được.

Trương Lân nhìn những cây cối trước mắt mọc khác thường.

Nơi đây toàn là những loài thực vật rậm rạp đặc trưng của vùng gần chí tuyến Bắc, có những nơi cao hơn chưa chắc địa hình đã cao, có thể là do cây cối sinh trưởng không đều.

Rừng nguyên sinh ở đây và rừng nguyên sinh Đại Hưng An Lĩnh nổi tiếng nhất ở An Lạc cũng có sự khác biệt rất lớn.

Người xưa thường nói: cây cao hơn rừng, gió ắt sẽ quật đổ.

Trong rừng nguyên sinh Đại Hưng An Lĩnh, chiều cao của tán cây không có nhiều khác biệt.

Như vậy cây cối có thể hỗ trợ lẫn nhau để chống lại gió lớn.

Nơi đây nằm ở nơi giao thoa của hai con sông và ba ngọn núi bao quanh, địa hình thung lũng ở giữa trũng thấp.

Vân Nam lại bốn mùa như một, không có mùa gió mùa.

Địa hình càng thấp, độ ẩm càng nghiêm trọng.

Nhiệt độ ở đây quanh năm đều vào khoảng 25-30 độ, cả năm chưa

chắc đã có một cơn gió.

Vì vậy có thể thấy các loại thực vật đều đang sinh trưởng hết mình.

Tài nguyên nước ngầm chắc chắn đặc biệt phong phú, độ ẩm không khí cực lớn.

Có những điều kiện thiên nhiên ưu đãi.

Thảm thực vật ở đây có thể tự do sinh trưởng mà không cần lo lắng gì.

Dẫn đến trong rừng có những dây leo dày đặc, thực vật phụ sinh thân gỗ và thân cỏ tùy theo đặc tính khác nhau mà mọc cao thấp khác nhau, xen kẽ lộn xộn, đủ loại hình dạng.

Cây Vọng Thiên nổi tiếng nhất ở địa phương, vốn dĩ loại cây lớn này chỉ có ở phía nam chí tuyến Bắc, nhưng môi trường trong thung lũng độc đáo, cũng mọc không ít cây Vọng Thiên cao chọc trời.

Mà chỉ có một vài khu vực đầm nước có diện tích tương đối lớn mới không bị thảm thực vật che phủ.

Những nơi sâu thẳm còn có không ít nơi mây mù bao phủ.

Không thể nào khám phá hết được!

Không thể chỉ dựa vào vài đàn bướm vàng lớn mà mạo hiểm đi vào được, dù thân thủ có lợi hại đến đâu cũng không thể cùng lúc đưa ba người thoát ra được.

Môi trường ở đây phức tạp khó có thể dùng lời nói để diễn tả.

Tấm bản đồ da người trên tay họ có lẽ là từ thời nhà Hán.

Đến nay có lẽ đã có lịch sử hai nghìn năm.

Cách hai nghìn năm, địa hình địa mạo trên bản đồ chắc chắn đã có

sự thay đổi rất lớn so với những gì họ đang thấy.

Trừ một số địa điểm và cột mốc đặc định ra.

Tấm bản đồ da người không thể so sánh chính xác với khu rừng dưới chân núi Già Long được.

Trong tình huống này, càng không thể tùy tiện bước vào.

Mấy chục năm trước, nhóm Lực Sĩ Tá Lĩnh của Trần Ngọc Lâu đã mang theo thuốc nổ tự chế tiến vào Trùng Cốc.

Ở đoạn đầu của khe suối hình thành từ sông Xà trong Trùng Cốc, họ đã thấy một đàn bướm lớn, nhưng ai có thể đảm bảo rằng ở những nơi khác ngoài Trùng Cốc sẽ không xuất hiện bướm.

Vì vậy tạm thời không thể khẳng định lối vào Trùng Cốc ở bên đó, bây giờ không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Phải tìm được một địa điểm khác của nó.

Trong Trùng Cốc có một đoạn tường đổ, đó là một bức tường cổ được xây dựng bằng sức người trên sông Xà, giống như một con đê, dùng để chặn dòng nước khi xây dựng lăng mộ Hiến Vương trong hồ, sau khi Hiến Vương nhập liệm thì bị dỡ bỏ, khôi phục lại thủy long vựng trước lăng mộ Hiến Vương.

Chỉ khi tìm được đoạn tường đổ đó, mới có thể làm căn cứ để xác nhận vị trí của Trùng Cốc, mới có thể cẩn thận bước vào khu vực này.

Chương 169

Cách ổn thỏa nhất là giống như nhóm Lực Sĩ Tá Lĩnh năm đó, ra khỏi núi Già Long trước tiên không vào rừng, mà men theo hướng của dãy núi, đi về phía bắc tìm sông Xà, một nhánh của sông Lan Thương, sau đó men theo sông Xà tiến vào thung lũng, có thể đảm bảo không bị lạc đường, về phương hướng sẽ không có sai sót.

Vương Bàn Tử lúc này đề xuất một ý tưởng.

"Hay là chúng ta tìm lại con kênh nhân tạo trong núi Già Long, men theo lòng sông cổ để tìm sông Xà đi!" Nhưng ý tưởng này vừa được đưa ra đã bị Hồ Bát Nhất phản đối.

"Đường thủy trong núi Già Long do mưa lớn ở thượng nguồn sông Lan Thương, các đường thủy lớn nhỏ thông nhau, trở nên phức tạp, thậm chí có khả năng đổi dòng chảy vào lòng đất, lòng sông cũ sớm đã bị thực vật và đất bùn che lấp hoàn toàn!" "Vì vậy, cách của cậu không khả thi!" Hiện tại mấy người họ không có chút manh mối nào, thấy Trương Lân lúc này cũng không nói gì.

Không ai nói gì về chuyện này nữa.

Mấy người xem giờ, từ sáng đến ba giờ chiều vẫn chưa nghỉ ngơi.

Cơ thể có chút mệt mỏi.

Họ quyết định nghỉ ngơi hai mươi phút.

Sau đó tiếp tục đi về phía bắc.

Cố gắng trước khi mặt trời lặn tìm được lối vào Trùng Cốc.

Sau đó bắt đầu cắm trại ở đó, sáng mai sớm vào cốc!

Nhóm Hồ Bát Nhất tìm một sườn núi tương đối bằng phẳng ngồi

xuống, sau đó lấy ra một ít lương khô để lót dạ.

Dù sao cả ngày hôm nay họ cũng chưa ăn gì.

Lúc ăn, Vương Bàn Tử cứ nói những chuyện không đâu, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất ra sức liếc mắt cũng không ngăn được.

"Lúc nãy trong cái đầm nước đó, con mãng xà lớn như vậy cũng không sống nổi, những cảnh tượng sống động đó, tôi lần đầu tiên thấy, huyết trì trong truyền thuyết địa ngục chắc cũng chỉ đến thế thôi!" Cậu ta không hề cảm thấy gì, vừa nói vừa nhai lương khô, cảm giác chẳng có gì, ăn đặc biệt ngon.

Trương Lân cũng không cảm thấy gì.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại không ăn nổi nữa.

Nhai được hai miếng thì không ăn nữa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lời của cậu ta họ cũng nghe vào tai.

Bị Vương Bàn Tử nhắc nhở như vậy, lông mày Hồ Bát Nhất đột nhiên nhíu lại.

Dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

"Lỡ như đàn cá có răng sắc hơn lưỡi cưa kia cũng thuận đường bơi vào sông Xà thì sao?

Có những tên đó ở dưới nước, chúng ta không thể nào lặn xuống nước để vào lăng mộ Hiến Vương được!" Tuyết Lỵ Dương mỉm cười, nghe Hồ Bát Nhất căng thẳng như vậy, cô dường như không hề để tâm.

"Về phương diện này hoàn toàn không cần lo lắng.

Tôi từng đọc trên tạp chí địa lý, có rất nhiều tài liệu liên quan đến động thực vật hoang dã, cá khuê răng đao tồn tại ở các vùng nước

trong khu vực 20 độ gần chí tuyến Bắc." "Trong đó, ở Ấn Độ cổ là nhiều nhất, trong kinh Phật có ghi chép lại, thời vua A Dục của Ấn Độ cổ, từng có một năm cá khuê răng đao gây ra đại họa.

Lúc đó đúng vào trận đại hồng thủy trăm năm có một của sông Hằng, một con sông ngầm trong dãy núi Đông Cao Chỉ đổ ngược vào một thành phố gần đó, vô số người và gia súc trong thành đều chết trong bụng cá." "Tổ tiên của cá khuê răng đao có thể truy ngược về loài cá răng hổ trong nước thời kỳ hậu băng hà." "Loài cá đó sống ở đại dương, trên thân có một cơ quan phát quang, một đàn cá răng hổ lớn có thể trong nháy mắt cắn chết bá chủ đại dương là cá voi Long Vương." "Sau đó do trận đại hồng thủy thời kỳ băng hà thứ ba, những sinh vật này dần bị tự nhiên đào thải một cách tàn khốc, sau đó cá khuê răng đao lớn cũng tiến hóa thành loài cá nước ngọt." "Cá khuê răng đao tuy rất lợi hại, nhưng có một điểm yếu rất lớn." "Loài cá này chỉ có thể sống ở nơi có nhiệt độ tương đối thấp, gần chí tuyến Bắc chỉ có vùng nước lạnh lẽo trong hang động đá vôi mới thích hợp cho chúng sinh tồn." "Trong những vùng nước đó có một loại tôm không có vỏ cứng, số lượng lớn, nhưng vẫn không đủ cho cá khuê răng đao ăn, vì vậy thường xảy ra tình trạng tự ăn thịt lẫn nhau." "Số lượng cá khuê răng đao khổng lồ, sau tháng chín hàng năm, chỉ có một phần trăm may mắn sống sót đến kỳ sinh sản cuối cùng." "Vào lúc trăng tròn trung thu hàng năm là kỳ sinh sản của cá khuê răng đao." "Bản thân chúng không thể sống ở khu vực quá nóng, nhưng lại sống ở gần chí tuyến Bắc nóng hơn, là để cuối cùng sinh sản một lượng lớn trứng ở khu vực có nhiệt độ nước cao, sau khi sinh sản cá khuê răng đao sẽ chết ngay lập tức." "Trứng cá sau một thời gian sinh trưởng trong dòng nước có nhiệt độ cao hơn sẽ biến thành cá con, sau đó lại bơi về vùng nước lạnh lẽo để tiếp tục sinh tồn." "Bây giờ là cuối tháng sáu, cũng là thời kỳ cá khuê răng đao hoạt động mạnh nhất, bình thường khó thấy số lượng cá khuê răng đao nhiều như vậy." "Ngoài ra do cá

khuê răng đao có yêu cầu tương đối cao về môi trường sống, và nhu cầu về thức ăn cũng rất lớn, trong mấy chục năm gần đây, đã xuất hiện dấu hiệu sẽ dần tuyệt chủng." "Điều quan trọng nhất là mùa này không phải kỳ sinh sản, vì vậy hoàn toàn không cần lo lắng chúng sẽ bơi ra khỏi hang động." "Nhưng lúc trở về cần phải cẩn thận, đường thủy trong núi Già Long gần đây do mưa lớn nên tất cả đều đã thông với nhau thành một mạng lưới nước, nếu lúc trở về đi theo đường cũ, không chừng sẽ gặp phải chúng ở một đoạn sông nào đó trong hang động." Tuyết Lỵ Dương lại giảng cho họ một bài học khoa học phổ thông!

Hồ Bát Nhất nghe rất chăm chú, nghe xong liên tục gật đầu, nếu thật sự như lời Tuyết Lỵ Dương nói, anh cũng yên tâm hơn nhiều.

Vương Bàn Tử trong lúc Tuyết Lỵ Dương nói, đã nghe được điểm mà cậu ta cho là quan trọng nhất.

"Dương tiểu thư, cuốn tạp chí cô xem có phải cùng một cuốn với lần trước nói về con nhện không?

Có phổ biến không?" Tuyết Lỵ Dương đáp lại bằng một ánh mắt lạnh như băng.

Khiến cậu ta cổ họng nghẹn lại, sau gáy toát mồ hôi lạnh.

Cậu ta vội vàng nép sát vào người Trương Lân.

Sau đó cái miệng đó lại mở ra nói: "Mấy con cá thối tôm nát đó thì làm được gì to tát, tôi chỉ cảm thấy có chút… cái đó, là vì người lớn từng dạy tôi, về mặt chiến thuật phải coi trọng kẻ địch." Cậu ta nói như vậy là vì cảm thấy biểu hiện lúc trước của mình có chút nhát gan, lúc này phải nói sau để gỡ gạc lại chút thể diện.

"Mấy con cá đó không đáng lo, điều khiến tôi bận tâm bây giờ là những con dũng người treo ngược kia, tác dụng của chúng không nên

chỉ đơn giản là để cho mãng xà ăn, nhưng thuật đằng rất quỷ dị, ghi chép lại cũng không nhiều, vì vậy bây giờ căn bản không hiểu rõ." "May mà vào thời khắc mấu chốt xuất hiện một đàn cá khuê răng đao, nếu không chuyện gì sẽ xảy ra thật khó nói!" Thấy Tuyết Lỵ Dương nói xong, Hồ Bát Nhất lại bổ sung ở phía sau.

"Bây giờ còn chưa vào Trùng Cốc đã gặp nhiều rắc rối như vậy, tiếp theo, chúng ta nhất định phải đi từng bước một, cẩn thận!" "Tôi đề nghị, sau khi vào mộ, mọi việc đều nghe theo Trương Lân huynh đệ, được không?" "Tôi đồng ý!" "Chúng tôi không có ý kiến!" Không cần thảo luận, mọi người đều nhất trí thông qua.

Bây giờ vị trí của Trương Lân trong lòng ba người họ, gọi là lãnh tụ tinh thần cũng không ngoa.

Có lẽ họ cho rằng Trương Lân là người đàn ông dù trời có sập xuống cũng có thể chống đỡ được.

Đương nhiên Trương Lân không biết, trong lòng Hồ Bát Nhất và những người khác, anh lại có hình tượng cao lớn như vậy.

Ánh mắt của ba người Hồ Bát Nhất đều nhìn về phía Trương Lân, lúc này câu trả lời của Trương Lân không còn quan trọng nữa.

Trong lòng ba người họ đều đã quyết định rồi.

"Cái đấu này nổi danh không dễ đổ, chúng ta đã đến rồi, phải dùng hết sở học bình sinh để so tài với nó." Hồ Bát Nhất đột nhiên một câu nói kéo ánh mắt của Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương trở lại.

Tiếp theo anh vỗ vỗ vào sau gáy nói: "Vì cái này, cũng không thể không đánh cược tính mạng mà chơi một phen!" Sắc mặt của Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử dần trở nên nghiêm trọng.

Lần đổ đấu này liên quan đến sinh tử của chính họ.

Ngựa chạy trên vách núi không có đường lùi, chỉ có thể thành

công, không thể thất bại.

Bây giờ những gì cần nói đều đã nói xong.

Mấy người họ nghỉ ngơi một lát.

Hồ Bát Nhất lấy ra bản đồ đường cao tuyến của núi Già Long.

Loại bản đồ này rất đơn giản, sai số cũng đặc biệt lớn.

Anh lấy la bàn ra, xóa về không, sau đó xác định lại độ cao so với mực nước biển và phương hướng.

Anh sửa đổi lại bản đồ này một chút.

Xác nhận xong vị trí lối ra, anh đánh dấu lại.

Bốn người tiếp tục lên đường tìm sông Xà!

Lưu vực sông Lan Thương cực rộng, từ bắc chí nam, xuyên suốt toàn cảnh Vân Nam, chảy thẳng vào Việt Nam, ở lưu vực Việt Nam, nó được gọi là sông Mê Kông.

Nhánh sông nhỏ nhất của sông Lan Thương chính là sông Xà mà bốn người Trương Lân lần này phải tìm.

Con sông này uốn quanh núi Già Long một đoạn, chảy xiết, độ dốc rất lớn, nhìn qua vô cùng hùng vĩ!

Một số đoạn sông chảy ngầm dưới đất hoặc trong đầm lầy của rừng rậm, lại có những đoạn sông men theo thế núi đổ dốc thẳng xuống, thác nước nối tiếp thác nước.

Trong sông toàn là những xoáy nước khổng lồ, vô cùng nguy hiểm, thuyền bè đều không thể qua lại, lại do nó uốn lượn khúc khuỷu, nên có tên là sông Xà.

Người dân tộc địa phương gọi nó là Kết La La Lãm, có nghĩa là ác long bị núi tuyết lớn trấn áp.

Thực ra theo cách tìm thông thường, con sông Xà này không khó tìm!

Chương 170

Chỉ là đôi khi kế hoạch không theo kịp sự thay đổi.

Thảm thực vật dưới núi thực sự quá dày.

Làm sao có thể tìm thấy lòng sông được!

Chỉ có thể từ từ mò mẫm tiến lên.

Nửa cuốn sách «Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật» của Hồ Bát Nhất ở đây căn bản không có đất dụng võ.

Để phân biệt hình thế lý khí, cần phải nhìn rõ cấu trúc của núi sông, ở khu vực này, đỉnh núi toàn là mây mù.

Dưới núi lại toàn là các loại cây cối dây leo, giống như bôi một lớp bùn xanh dày lên bề mặt núi sông!

Bề mặt như bị bọc một lớp bông, căn bản không thể nào bắt đầu được.

Sau khi bốn người Trương Lân đi vào, mới phát hiện đường đi khá khó khăn.

Trong rừng không có một con bướm nào, nhưng muỗi và kiến độc thì ở đâu cũng có.

Điểm quan trọng nhất là không có đường.

Dây leo mọc quá rậm rạp.

Hầu như không tìm được chỗ đặt chân, mỗi bước đi đều gian nan!

May mà có Trương Lân đi trước mở đường, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh vung lên chém xuống.

Cứng rắn chém ra một con đường.

Mới có đường để đi.

Trong lúc đi, ba người Hồ Bát Nhất phải né tránh những con muỗi và kiến độc đó.

Lúc này Trương Lân không có phiền não như vậy.

Những con muỗi và kiến độc đó đều lần lượt tránh xa anh.

Vương Bàn Tử ở phía sau nhìn mà vô cùng ghen tị.

Vội vàng bước nhanh hơn, áp sát vào người Trương Lân, ra sức ngửi.

"Không có mùi gì cả!" Hành động của Vương Bàn Tử lúc này thực sự quá bỉ ổi.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh thực sự không chịu nổi nữa, bà đây còn chưa áp sát ngửi như vậy đâu!

"Bàn Tử, anh làm gì đấy!" Cô lúc này trông giống như một con hổ cái đang tức giận.

Cô giận dữ nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, dường như lúc nào cũng có thể ăn thịt cậu ta.

"Tôi… tôi tò mò, tại sao lũ côn trùng lại tránh cậu ta!" Thấy bộ dạng đó của Tuyết Lỵ Dương, cậu ta nào dám áp sát Trương Lân.

Vội vàng giữ khoảng cách, đi theo phía sau.

Mặc dù có Trương Lân ở phía trước vung đao mở đường, nhưng ba người Hồ Bát Nhất đi quá chậm.

Mặt trời cũng không chờ được, đi trước.

Tiếp quản công việc là mặt trăng và màn đêm.

Bây giờ trên mặt đất, bị bóng tối bao phủ.

Phủ lên khu rừng một lớp màn đen kịt.

Bốn người Trương Lân từ điểm nghỉ ngơi, căn bản không đi được bao xa.

Tình hình hiện tại, muốn tìm sông Xà trước khi trời tối là không thể.

Hiện tại chỉ có thể tìm một nơi an toàn để qua đêm!

Đêm tối trong rừng rậm đầy rẫy nguy cơ, nơi đây nằm giữa núi non sông ngòi, áp suất không khí thay đổi rất nhanh, rìa rừng ngày nóng đêm lạnh.

Ở đây tuy không lạnh, nhưng trên người ẩm ướt, đặc biệt dễ sinh bệnh, sau khi vào rừng rậm, ngược lại không cần lo lắng một chút nào.

Bây giờ việc cấp bách nhất là tìm một nơi không có quá nhiều muỗi và hơi khô ráo.

Đốt lửa qua đêm là quan trọng nhất.

Cuối cùng, ánh mắt của mọi người dừng lại ở một tảng đá xanh rất bằng phẳng dưới hai cây đại thụ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cầm đèn pin, nhìn xung quanh không có rắn rết gì cả!

Sau khi xác nhận xong, bốn người bắt đầu bận rộn.

Lấy nhiên liệu ra đốt một đống lửa, dùng những hòn đá nhỏ xung quanh để quây lại.

Không khí ở đây ẩm ướt, phải dùng một ít tia lửa để hơ lên tảng đá xanh, hong khô hơi ẩm và rêu phong trong những tảng đá đó.

Mới dám trải túi ngủ lên trên.

Nếu không hơi ẩm ngấm vào xương cốt để lại bệnh tật thì thật không đáng.

Tuyết Lỵ Dương ở gần đó lấy một ít nước suối về, dùng tay lọc.

Nước chỉ cần lọc đơn giản là có thể uống được.

Hồ Bát Nhất thì dựng một cái nồi dã ngoại nhỏ, đun một ít nước sôi.

Sau đó đổ mì sợi mua ở khách sạn Thái Vân vào nồi nấu!

Gia vị cũng không cho, sợ quá thơm sẽ dụ đến một số động vật.

Bữa tối của mấy người, là mì nấu và bánh nướng Vân Nam.

Thực ra có thức ăn ngon hơn, chỉ là không nỡ lấy ra, vì không biết phải đi trong thung lũng bao lâu, nên quyết định tạm thời để lại.

Mọi người ăn như vậy đều không sao.

Nhưng có một người, lại không nuốt nổi bữa tối.

Cứ ở đó phàn nàn chất lượng bữa ăn quá kém.

“Ai da!

Cái gì đây, không có chút mùi vị nào!” “Miệng nhạt thếch ra.” Cậu ta còn cầm súng định đi bắn chim.

Nhưng thấy trời tối như vậy, làm sao bắn được chim.

Chương 171

Đành phải ngồi xuống lại.

Vừa nói mì nấu không ngon, vừa ăn hết ba bát lớn, thật thơm!

Sau khi ăn xong, mấy người nhất trí quyết định, thay phiên nhau ngủ.

Phải để lại người canh gác, dù sao đây cũng là rừng nguyên sinh, nguy cơ rình rập.

Ai cũng không biết sẽ đột nhiên xuất hiện thứ gì.

Ca đầu tiên do Trương Lân trực.

Anh để lửa cháy âm ỉ.

Sau đó ngồi ở một nơi không xa đống lửa.

Mấy người Hồ Bát Nhất không lâu sau đã ngủ thiếp đi, có lẽ hôm nay quá mệt.

Ngủ chưa được bao lâu, Vương Bàn Tử đã bắt đầu nói mê.

"Trương Lân huynh đệ, cho hai bình máu, ê, đừng chạy!

Đừng chạy!

Đừng chạy, ...!" Nghe mà trong lòng co thắt, ngủ rồi mà vẫn còn nhớ đến máu trên người mình.

Trương Lân nhìn hai cây đa cổ thụ bên cạnh.

Hai cây này mọc khá hùng vĩ!

"Thân cây to như cột đá, tán cây rủ thấp, nặng trĩu như một cái ô, hai thân cây to lớn mọc xoắn vào nhau như bánh quai chèo, quấn lấy nhau khoảng bốn năm vòng, tạo thành một cặp cây phu thê hiếm

thấy!" "Trên thân cây mọc rất nhiều đóa hoa lớn không thể gọi tên và các loài thực vật khác, những loài thực vật bám trên thân "cây đa phu thê" này đều do động vật trong rừng vô tình mang hạt giống bám vào vỏ cây, hoặc các kẽ nứt trên thân cây, rồi nảy mầm sinh trưởng, ra hoa kết quả." "Loại cây đa cổ thụ hỗn hợp nhiều loại hoa gỗ này, trên một cây mọc hơn 50 loại thực vật, giống như một giỏ hoa lớn rực rỡ sắc màu trong rừng." "Thật sự rất đẹp!" Trong lúc Trương Lân đang ngắm cây đến ngẩn người, một giọng nói từ trong túi ngủ vang lên, nghe giọng thì là từ miệng Hồ Bát Nhất.

Không phải là nói mê.

"Tiếc thật!

Hai cây này sống không được bao lâu nữa, thực vật ký sinh trên thân hai cây đa quá nhiều, dưỡng chất mà cây đa hấp thụ không đủ bù đắp, bây giờ phần giữa của thân cây đa phần đã rỗng, nhiều nhất là ba đến năm năm nữa, cây sẽ khô héo chết, có những sự vật, giai đoạn đẹp nhất lại chính là lúc không còn xa sự hủy diệt." Trương Lân nghe lời của anh, cảm thấy lời nói có ý khác, bề ngoài là nói về cây.

Thực chất là nói về vết ban đỏ trên lưng họ.

Hồ Bát Nhất đang nằm bên cạnh ngồi dậy, phát hiện Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng chưa ngủ.

Mắt cô trừng to như chuông đồng.

"Dương tiểu thư, sao muộn thế này còn chưa ngủ, có phải vừa nhắm mắt là lại thấy bóng dáng vĩ đại của Trương Lân huynh đệ, cho nên trằn trọc không ngủ được?" Bây giờ đã khuya rồi, không thể nhìn rõ biểu cảm của Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng nhìn động tác, dường như đã bị nói trúng.

Nghe xong, Tuyết Lỵ Dương co người vào trong túi ngủ.

Từ trong túi ngủ truyền ra giọng nói e thẹn.

“Tôi cũng đâu muốn!

Chỉ là bây giờ trong đầu toàn là những con dũng người trong hang động ở núi Già Long, nhất thời không ngủ được.” Hồ Bát Nhất nghe xong lời của cô, ngáp một cái thật lớn rồi nói: “Nếu đã không ngủ được, thì phát huy lòng nhiệt tình của người bạn quốc tế, đổi ca cho Trương Lân đi, đừng để cậu ấy mệt quá, phía sau còn phải dựa vào cậu ấy đấy!” Lúc này Tuyết Lỵ Dương lén lút ló đầu ra, nhìn Trương Lân ở phía trước.

Giọng nói đầy dịu dàng hỏi Trương Lân: “Trương Lân, hay là để tôi và Hồ Bát Nhất thay phiên nhau nhé, bên cạnh tôi còn chút vị trí, đặt thêm một túi ngủ chắc không vấn đề gì.” Hồ Bát Nhất nghe lời của cô, thở dài một hơi.

“Thật sự khiến tôi quá thất vọng, tôi cứ nghĩ cô từ An Lạc xa xôi vạn dặm đến đây, từ trong thâm tâm, tôi cho rằng cô là một người có đạo đức, một người cao thượng, một người đã từ bỏ những thú vui tầm thường!” “Không ngờ, lại tự tư tự lợi như vậy, không hề quan tâm đến cảm nhận của đồng đội, bình thường vẻ mặt dễ gần đó đều là giả vờ sao?” Nghe Hồ Bát Nhất nói như vậy, Tuyết Lỵ Dương không hề để tâm!

“Ai nói tôi không quan tâm đến mọi người, không phải tôi đang gọi Trương Lân đi nghỉ ngơi sao?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc đó của cô, Hồ Bát Nhất tức đến nỗi nhất thời không nói nên lời.

Đành phải nằm xuống trước.

Trương Lân nhìn xa xăm, đối với lời nói của hai người, anh tỏ ra thờ ơ.

Trông anh như thể không cùng một phe với họ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn tấm lưng không quá vạm vỡ đó.

Trái tim vốn đang lo lắng bất an, dần dần bình ổn lại.

Không lâu sau, cảm giác mệt mỏi nồng đậm ập đến.

Mí mắt trở nên ngày càng nặng.

Không lâu sau, Tuyết Lỵ Dương đã ngủ thiếp đi.

Trong rừng yên tĩnh, không một gợn gió, tất cả động vật thực vật dường như đều đã ngủ say.

Xa xa thỉnh thoảng sẽ vang lên vài tiếng chim kêu.

Lúc này Trương Lân cũng điều chỉnh tư thế, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Trong một số tình huống, tai thực dụng hơn mắt rất nhiều.

Bây giờ trong bốn người, người ngủ say nhất là Vương Bàn Tử.

Tên đó chui cả đầu vào trong túi ngủ, ngáy o o, xem ra sấm đánh cũng không động.

Bây giờ người tỉnh táo chỉ có Hồ Bát Nhất.

Trong lòng anh dường như có rất nhiều chuyện.

Anh liên tục thở dài mấy hơi.

Bắt đầu ở đó thổ lộ tâm sự.

Mặc dù bây giờ trông có vẻ có hai người tỉnh táo, nhưng Trương Lân căn bản không nói chuyện.

Toàn bộ quá trình đều là một mình Hồ Bát Nhất nói.

Trông như thể chỉ có một mình anh.

Nói đi nói lại, lại nói đến con mãng xà lớn.

“Trương Lân huynh đệ, tôi nói cho cậu nghe, lúc tôi ở Tứ Cửu,

gặp lại một người bạn cũ, nghe được một số chuyện về hang Miêu Nhĩ!" "Lúc đó, An Lạc và Việt Nam đang giao tranh rất ác liệt!" "Trong khu vực của cả hai bên có rất nhiều hang Miêu Nhĩ, hầm trú ẩn chống xung kích." "Khi đào hang Miêu Nhĩ thường xuyên đào trúng những con mãng xà lớn trong núi." "Truyền thuyết có những con mãng xà to như rồng, nhưng cũng chưa từng thấy rồng, không biết tại sao lại phán đoán như vậy!" "Lúc đó, tôi thực sự không tin, tôi cảm thấy anh ta đang chém gió, bây giờ trải qua chuyện ở núi Già Long, tôi mới có chút tin lời anh ta!" Hồ Bát Nhất dừng lại một chút, thấy Trương Lân quay lưng lại với mình, không nói một lời nào.

Không có bất kỳ phản ứng nào.

Đành phải tiếp tục nói.

"Nhưng!

Đa số mãng xà không chủ động tấn công người, vì chúng thực sự lười, cả ngày chỉ ngủ, có một số chiến sĩ, sau khi nóng không chịu nổi, đành phải tìm một con mãng xà lớn đang ngủ trên cây, thấy nó thì cứ thế mà kéo vào!" "Mấy người nằm trên thân mãng xà, nghe nói còn hiệu quả hơn cả máy lạnh!" Tuy Trương Lân bây giờ không có biểu hiện gì với lời nói của anh, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không nghe vào.

Dù sao cũng đang trực đêm ở đây, buồn chán cũng buồn chán, nghe kể chuyện, giết thời gian.

Chương 172

Nhưng lời nói tiếp theo của Hồ Bát Nhất có chút không đáng tin.

"Sau đó con mãng đó dứt khoát ở lại trong hang Miêu Nhĩ, an cư lạc nghiệp ở đó." "Mỗi ngày đều có người cho ăn thịt kho hộp, ăn no rồi ngủ." "Sau đó có một ngày, hai bên giao chiến ác liệt, Việt Nam không ngừng dùng pháo kích phong tỏa con đường vận chuyển quân nhu!" "Nhưng mà!

Pháo đó không có mắt, có khi vị trí hầm trú ẩn không tốt, một loạt pháo nã xuống, cả một tiểu đội đều không còn." "Pháo bắn ròng rã một tuần lễ, xung quanh trận địa đến con kiến cũng không còn, thịt kho hộp trong hang Miêu Nhĩ hết sạch, trong thời gian ngắn, người có thể chịu đựng được, nhưng con mãng xà thì đói không chịu nổi." "Nó đã quen sống trong hang Miêu Nhĩ, ngày nào cũng ngửi mùi thuốc lá của binh lính, cũng nghiện thuốc lá, đuổi cũng không đi, đói đỏ mắt, nuốt người, cuối cùng đành phải nổ súng bắn chết nó." "Chuyện là như vậy!" "Sau đó, họ lột da con mãng xà đó ra, treo trong hang Miêu Nhĩ, những con muỗi và chuột đều không dám vào." "Có một ngày, đặc công Việt Nam nhân lúc trời tối, đào hầm, lúc đó người gác đang ngủ gật, không hề phát hiện!" "Trong lúc những tên đặc công Việt Nam đó định ném lựu đạn vào trong hầm, đột nhiên trên người họ như bị mãng xà quấn chặt, không thể động đậy." "Sức mạnh khổng lồ trực tiếp siết gãy cả xương cốt của họ." "Nhưng trên người lại không có gì, trống không!" "Sáng hôm sau, binh lính trong hang Miêu Nhĩ phát hiện ra con mãng…!" Phía sau, cơn buồn ngủ ập đến với Hồ Bát Nhất.

Không thể nào chống lại được, giọng nói ngày càng nhỏ, đến mức phía sau không còn gì nữa.

Anh ngủ thiếp đi.

Bây giờ xung quanh lại bắt đầu chìm vào yên tĩnh.

Trong đêm khuya như vậy, chỉ có sự tĩnh lặng làm bạn.

Trương Lân cứ thế nhắm mắt lắng nghe mọi thứ xung quanh.

Tĩnh lặng, quá tĩnh lặng.

Một cảm giác khó chịu tự nhiên nảy sinh trong lòng.

Một lúc sau, đột nhiên xuất hiện một âm thanh kỳ lạ.

Lần đầu tiên nghe thấy, Trương Lân không có cảm giác gì, nhưng lần thứ hai nghe lại, anh phát hiện trong đó có một quy luật nào đó.

Anh xoay người, hướng về phía hai cây đa cổ thụ!

Hướng âm thanh dường như phát ra từ một trong hai cây đó.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vốn ngủ không sâu cũng đã bị đánh thức!

Cả hai đều nghe thấy âm thanh kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất định lên tiếng hỏi thì thấy Trương Lân giơ tay ra hiệu im lặng, ý bảo hai người đừng gây ra tiếng động.

Hiện tại, chỉ còn Vương Bàn Tử là ngủ say như chết, tiếng ngáy chưa bao giờ ngừng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã cầm chắc vũ khí trong tay.

Ánh mắt của cả ba người đều đổ dồn về phía hai cây đa.

Hồ Bát Nhất phải nghe một lúc lâu mới hiểu ra, anh không có bản lĩnh như Trương Lân, cũng không luyện được công phu thủ dạ như Chá Cô Tiếu mà Tuyết Lỵ Dương đã học.

May mắn là khu rừng về đêm vô cùng tĩnh lặng.

Cây cổ thụ lại ở gần, nếu lắng nghe kỹ, cũng có thể nghe ra được vài âm thanh.

Âm thanh đó không lớn, trong bóng tối lại trông vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không có tiết tấu, làm nhiễu loạn tâm trí người nghe.

Không biết thứ gì đang phát ra tiếng động đó, nhưng có thể khẳng định không phải chim gõ kiến.

Khu rừng này dường như không có loài chim nào như vậy, mà âm thanh lại phát ra từ bên trong thân cây.

Lẽ nào trong cây có thứ gì đó?

Hồ Bát Nhất nghĩ thầm, trán bất giác đổ mồ hôi.

Tương truyền xung quanh mộ Hiến Vương có lăng bồi táng, hố tuẫn táng, còn có cả những cái dũng người treo ngược mà họ đã thấy trước đó!

Tất cả những điều này đều phủ lên khu rừng một màu sắc kinh dị đậm đặc.

Giờ đây, chỉ có trời mới biết trong một khu rừng già như thế này sẽ có thứ tà ma gì.

Hồ Bát Nhất không nói gì, lẳng lặng đeo chiếc túi xách lên người.

Trong túi đều là những thứ dùng để trừ tà trấn thi như móng lừa đen, dây trói xác, gạo nếp...

Theo nhận thức của anh, chỉ cần có những thứ này trong tay, dù là tà ma quỷ quái gì cũng có thể đấu một trận.

Đúng lúc này, tiếng gõ trầm đục lại một lần nữa vang lên.

Âm thanh lúc nhanh lúc chậm.

Giờ đây, ánh mắt của cả ba người đều nhìn về phía nguồn phát ra

âm thanh.

Nhưng họ hoàn toàn không thể nhìn thấy gì bên trong cây cổ thụ.

Tầm mắt đều bị cành lá và hoa trên cây che khuất.

Ánh trăng chiếu lên cành lá, khiến chúng trông càng thêm quỷ khí bức người!

Tiếng gõ trầm đục lúc giống như giọt nước, lúc lại như ngón tay gõ vào tấm sắt, quỷ dị đến tột cùng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này hạ thấp giọng nói: "Tôi ngủ không sâu, loáng thoáng nghe thấy hình như có tiếng người...!" Không đợi Tuyết Lỵ Dương nói xong, Hồ Bát Nhất đã ngắt lời.

Bởi vì cô dùng từ "người", khiến Hồ Bát Nhất vô cùng để ý và cảm thấy không thoải mái.

"Người!

Sao cô có thể khẳng định như vậy?" Giọng của Tuyết Lỵ Dương lúc này càng hạ thấp hơn nữa, như thể sợ người đằng sau cây nghe thấy.

"Âm thanh rất nhỏ và kỳ lạ, không có quy tắc.

Ban đầu tôi cũng nghĩ là do động vật phát ra, nhưng vừa rồi lắng nghe kỹ, tôi nghe được một đoạn tín hiệu mã Morse ngắn." "Nhưng tín hiệu đó chỉ xuất hiện một lần vừa rồi, sau đó bắt đầu trở nên không đều, có lẽ do âm thanh tín hiệu quá nhỏ, rất có thể tôi đã nghe sót một phần." Vẻ mặt Hồ Bát Nhất lúc này có chút nghiêm trọng, cảm giác bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt.

"Mã Morse?

Có phải loại mã điện báo quốc tế chỉ có hai tín hiệu dài ngắn đó không?

Có thể phân biệt được không?" Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một lát.

"Ba ngắn, ba dài, ba ngắn, tức là 'tích tích tích, tè tè tè, tích tích tích', dịch ra chính là tín hiệu cầu cứu thông dụng quốc tế...

SOS." Sau khi Tuyết Lỵ Dương nói xong, Hồ Bát Nhất bất giác rùng mình một cái!

Anh nuốt nước bọt, nói: "Cô đừng dọa tôi chứ, mã Morse tuy phổ biến trên thế giới, nhưng nó dù sao cũng là mật mã dùng ngoại ngữ để mã hóa!" "Trong khu rừng này ngoài Trần Hạt Tử ra, nhiều nhất cũng chỉ có công nhân khai thác đá, nhưng họ cũng đã đi đường vòng xuyên qua hang núi và khu rừng để quay về rồi!" "Người dân địa phương rất mê tín, không dám vào khu rừng sau Già Long Sơn vì sợ gặp phải... ma." Sau khi nói ra chữ cuối cùng, trong lòng Hồ Bát Nhất dâng lên một nỗi kinh hoàng.

Giờ đây, trong tiềm thức của anh, chắc chắn là có thứ bẩn thỉu đang tác quái!

Cả ba người lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Âm thanh sau gốc cây cũng rất đúng lúc lại vang lên bên tai họ.

Lần này còn rõ ràng hơn.

Có ngắn có dài, quả thật là ba ngắn ba dài rồi lại ba ngắn.

Chương 173

Tiếng ngắn thì dồn dập, tiếng dài thì trầm trọng.

Hai cây đa kia cành lá um tùm, sum suê, lại đang giữa đêm đen, ánh trăng chiếu thẳng từ trên đỉnh xuống.

Tình hình bên trên chắc chắn cũng không thể nhìn rõ được.

Nhưng tín hiệu cầu cứu khiến người ta tê dại da đầu lại truyền từ trên đó xuống.

Điều khó hiểu nhất là nguồn phát tín hiệu dường như phát ra từ bên trong thân cây.

Giống như có người bị mắc kẹt bên trong không thể thoát ra, đang gõ vào thân cây để phát tín hiệu cầu cứu.

Hồ Bát Nhất lúc này có chút không chịu nổi nữa.

Anh lấy một chiếc đèn pin mắt sói từ trong túi ra.

"Để tôi đi xem thử!" Trương Lân tiến lên một bước, chặn trước mặt anh, chắn đường đi của anh!

Chỉ nghe từ miệng anh, ba chữ thốt ra một cách lạnh lùng!

"Tín hiệu ma!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, theo bản năng lùi lại.

Sau đó anh ngước nhìn lên trời, ánh trăng nhuốm màu đỏ, xung quanh bắt đầu xuất hiện những lớp sương mù mỏng.

Hồ Bát Nhất bây giờ đã hoàn toàn hiểu ra.

"Trăng nhuốm đỏ, yêu vụ trong rừng dần dày, trong cây ắt có người chết, âm thanh đó là tín hiệu ma trong truyền thuyết." "Tín hiệu ma?

Lần đầu tiên tôi nghe thấy!" Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồ Bát Nhất với vẻ mặt khó hiểu!

"Chưa nghe cũng là chuyện bình thường, vì nó chỉ lưu truyền trong quân đội mà thôi!" "Ở một số đơn vị tương đối hẻo lánh, đài phát thanh sẽ thường xuyên thu được một số tín hiệu khó hiểu.

Những tín hiệu này đủ loại, có cầu cứu, có cảnh báo, vân vân!" "Các đơn vị thu được tín hiệu như vậy chắc chắn sẽ phái người đi kiểm tra, vì họ nghĩ rằng có người gặp nạn đang cầu cứu." "Phần lớn đều sẽ phái người đến nơi phát tín hiệu để tìm kiếm, nhưng những người đi đều không một ngoại lệ, không bao giờ trở về, như thể bốc hơi khỏi thế gian." "Những tín hiệu quỷ mị đó cũng lập tức biến mất, cho nên trong truyền thuyết mới gọi là tín hiệu câu hồn, tín hiệu ma." Trong lúc Hồ Bát Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương đã đội mũ bảo hiểm leo núi lên.

Sau khi đội mũ xong, cô bắt đầu phủ nhận cách nói của anh.

"Đó đều là những lời đồn thổi vô căn cứ, làm sao có thể tin được!" "Chúng ta đã vào đến phạm vi mộ Hiến Vương rồi, bây giờ tất cả những chuyện bất thường đều có khả năng liên quan đến mộ Hiến Vương!

Vì vậy tôi phải điều tra cho ra ngô ra khoai!" "Lỡ như bên trong thật sự có người bị mắc kẹt, chẳng lẽ tôi lại thấy chết không cứu sao?" Những lời thẳng thắn của Tuyết Lỵ Dương đã chạm sâu vào trái tim Hồ Bát Nhất.

Anh cũng là người xuất thân từ quân đội.

Nội tâm anh vẫn giữ gìn phẩm chất của một người lính, phẩm chất kính sợ sinh mệnh.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Lân, như thể đang trưng cầu sự

đồng ý của anh.

Lúc này Trương Lân đã không còn chắn trước mặt anh nữa.

“Không sao rồi!” Lời của Trương Lân có chút khó hiểu, không sao rồi, rốt cuộc là ý gì?

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, mang theo một ít trang bị, Hồ Bát Nhất đi đến trước cây đa.

Hai cái cây quấn quýt vào nhau, tựa như một cặp vợ chồng già.

Tán cây dài đến hơn trăm mét, cành lá trên cây lại quá um tùm.

Trong tình huống này, đèn pin mắt sói trong tay Hồ Bát Nhất nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy trong khoảng cách mười mét.

Đèn chiếu xa thì đã hỏng, súng tín hiệu có thể bắn ra đạn chiếu sáng công suất lớn.

Nhưng họ vẫn chưa vào trong Trùng Cốc, chắc chắn không thể bổ sung dọc đường.

Vì vậy không thể tùy tiện sử dụng ở đây được.

Hồ Bát Nhất càng leo càng cao, dù sao cũng là đêm tối, lại không có đủ ánh sáng.

Cần phải đặc biệt cẩn thận.

Tuyết Lỵ Dương ở dưới nhìn thấy thực sự quá nguy hiểm, cảm giác như anh có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cô vội vàng gọi Vương Bàn Tử đang ngủ dậy.

Bảo cậu ta ở dưới đỡ.

Vương Bàn Tử lúc này vẫn còn mơ màng.

Cậu ta cầm súng đi đến dưới gốc cây, mắt nhắm mắt mở, một bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

Cậu ta nhìn chằm chằm Tuyết Lỵ Dương trước mặt, hỏi: "Chuyện gì vậy?

Có chuyện gì xảy ra à?" Trong mắt cậu ta đầy những tơ máu!

Hồ Bát Nhất trên cây cũng chú ý đến động tĩnh bên dưới.

Thấy bộ dạng lảo đảo của Vương Bàn Tử, trong lòng không khỏi lo lắng.

Anh vội vàng hét lên: "Đừng có chĩa họng súng lên trên, cẩn thận cướp cò bắn nát tôi bây giờ." "Tôi cảm thấy trên cây có thứ gì đó, lên xem thử sao, cậu phối hợp với Trương Lân huynh đệ ở dưới cảnh giới, đừng lơ là." Vương Bàn Tử sau khi hiểu ra, ngáp một cái rồi nói không vấn đề gì.

Hồ Bát Nhất nói xong, lại bắt đầu leo lên trên, một lúc sau, anh cuối cùng cũng leo lên đến đỉnh cây.

Một cảnh tượng kỳ lạ, chưa từng thấy, cũng không thể tưởng tượng nổi xuất hiện trước mắt anh.

Sau một hồi kinh ngạc, anh lập tức hét lớn với những người dưới gốc cây: "Trên này hình như có nửa chiếc máy bay, máy bay của nước ngoài!" Trương Lân nghe vậy lập tức cúi người, tung mình một cái đã nhảy lên tán cây.

Mấy người kia nhìn thấy, mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, anh leo lên tốn bao nhiêu công sức, người ta thì hay rồi, nhảy một cái đã nhẹ nhàng lên đỉnh!

Hai người còn lại, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng hoàn toàn chết lặng.

Tuyết Lỵ Dương cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sau một thoáng ngạc nhiên ngắn ngủi, cô cũng mang trang bị leo lên tán cây.

Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, lúc này mới nhìn rõ.

Dưới ánh trăng trong vắt, có một nửa thân máy bay khổng lồ cắm ngược giữa hai cái cây, cánh và đuôi máy bay đều không biết đã đi đâu.

Thân máy bay bị thủng một lỗ lớn, bên trong lỗ thủng có rất nhiều thứ, hoàn toàn không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Cửa khoang và thân máy bay hoàn toàn tách rời.

So với hình dạng ban đầu đã có sự khác biệt lớn, căn bản không thể nhận ra hình dáng ban đầu.

Khắp thân máy bay đều là vết rỉ sét, mọc đầy rêu và dây leo dài.

Nhìn qua cứ như thể đã hợp làm một với thân cây, bị mắc kẹt trong kẽ cây.

Cùng lúc đó, trong đầu Trương Lân vang lên âm thanh trong trẻo của hệ thống.

Chương 174

[Đinh!

Đã tiến vào khu vực mộ Hiến Vương, thưởng 5% tiến độ phẫn diễn!] Sau đó, hệ thống không còn lên tiếng nữa.

Tĩnh lặng như chết!

Không còn âm thanh nào nữa.

Giống như chưa từng xuất hiện.

Nếu không leo lên tán cây, thật sự không thể nào thấy được cảnh tượng như vậy.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn về phía bên kia, dãy Già Long Sơn cao lớn hùng vĩ sừng sững ở đó, lúc này trong lòng anh đã có kết luận.

Có lẽ chiếc máy bay này đã đâm vào ngọn núi đó nên mới vỡ thành nhiều mảnh.

Một trong những khoang máy bay rơi xuống tán cây khổng lồ này.

Với lực va chạm lớn như vậy, cây cối gần đó có lẽ chỉ có hai cây đa vợ chồng khổng lồ hiếm thấy này mới chịu đựng nổi.

Những cây khác sớm đã bị nhổ bật gốc rồi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xác máy bay trước mặt, ngay lập tức dùng dao nhỏ cạo đi một mảng lớn thảm thực vật màu xanh lục phủ trên thân máy bay.

Lúc này có thể nhìn rõ trên thân máy bay có một chuỗi vài chữ cái, nhưng trong đó có mấy chữ không thể nhận dạng chính xác được.

Cho dù chúng được in rõ ràng trên thân máy bay, anh cũng chưa chắc đã nhận ra, huống hồ bây giờ có mấy chữ không nhìn rõ.

May mắn là ở đây có một người bạn quốc tế, Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi Tuyết Lỵ Dương.

“Máy bay này?

Là máy bay ném bom của Phi Hổ Đội nước ngoài à?” Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, nhìn chằm chằm vào những chữ cái trên thân máy bay nói: “Tôi không tìm thấy ký hiệu của Phi Hổ Đội trên thân máy bay, có lẽ đây là xác máy bay vận tải C-47 của nước M.” “Có thể là mấy chục năm trước bay từ căn cứ Calcutta ở Ấn Độ cổ, vận chuyển vật tư cho chiến khu An Lạc ở Miến Điện.

Nếu đúng là của chiến khu An Lạc, vậy trên thân máy bay hẳn phải có ký hiệu thanh thiên bạch nhật.” Nghe Tuyết Lỵ Dương nói, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, cảm thấy lời cô nói không có vấn đề gì.

Anh liền tiếp lời cô.

“Nơi này cách Miến Điện không xa, tôi có đọc trên báo.

Ở khu vực hẻm núi Nộ Giang, trước dãy núi gần đó, đã lần lượt phát hiện bảy, tám xác máy bay vận tải.” “Những năm trước, quân M ở biên giới An Lạc và sau đó là trên tuyến đường Đà Phong, số máy bay rơi trong lãnh thổ phía tây nam An Lạc không dưới bảy, tám trăm chiếc, không ngờ ở đây cũng có một chiếc máy bay vận tải bị rơi!” Vương Bàn Tử ở dưới gốc cây nghe trên đó không có động tĩnh, trong lòng không khỏi sốt ruột hét lớn: “Lão Hồ, mấy người các cậu ở trên đó làm trò mèo gì vậy!

Để tôi ở dưới này đứng gác cho các cậu, trên đỉnh cây rốt cuộc có thứ gì hay ho không?” Nghe lời của Vương Bàn Tử, cứ như thể mấy người họ gặp được chuyện tốt!

Hồ Bát Nhất có chút bực bội, thuận tay bẻ một cành cây, ném xuống phía Vương Bàn Tử.

“La hét cái gì mà la hét!

Tôi đang tìm thấy một chiếc máy bay vận tải của quân M trên cây, đợi tôi làm rõ mọi chuyện sẽ xuống!” Nhìn thân máy bay trước mặt, Hồ Bát Nhất nghĩ, vậy tín hiệu cầu cứu mà mình nghe được trước đó là chuyện gì?

Chẳng lẽ là người sống sót trên máy bay?

Nhưng nhìn bộ dạng của chiếc máy bay này, có lẽ không có khả năng đó, vậy tín hiệu đó rốt cuộc là sao?

Lẽ nào là vong linh của phi hành đoàn, âm hồn không tan, không ngừng phát tín hiệu cầu cứu.

Mang theo đủ loại nghi ngờ, anh quyết định áp tai vào khoang máy bay, nghe xem bên trong có tín hiệu mã Morse cầu cứu quỷ dị đó không!

Khi Hồ Bát Nhất lại gần, tầng mây trên trời đột nhiên che khuất mặt trăng, ánh sáng xung quanh lập tức tối sầm lại, không khí trở nên vô cùng quỷ dị và đáng sợ.

Không nghe thì thôi, vừa nghe Hồ Bát Nhất suýt nữa hồn bay phách lạc.

Anh áp tai vào thân máy bay, vừa áp vào đã nghe thấy ba tiếng gõ dồn dập “đang đang đang”, âm thanh vô cùng đột ngột, như thể đang chờ Hồ Bát Nhất áp tai vào.

Lúc này, tim anh như chìm xuống đáy vực.

Nếu không phải tay anh dùng móc leo núi bám chặt vào thân cây.

Chắc chắn bây giờ đã lăn từ trên tán cây xuống rồi.

Kể từ khi nghe thấy cái gọi là “tín hiệu ma” đó, cũng không có động tĩnh gì lớn.

Ngoài việc Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở dưới gốc cây hét lên vài câu, những người khác đều hạ thấp giọng nói chuyện, sợ bị người phát ra tín hiệu ma nghe thấy.

Lúc này ba người ở gần như vậy, nghe âm thanh phát ra từ khoang máy bay.

Thật đến thế, chân thực đến thế.

Ngoài Trương Lân ra, sắc mặt của Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất lúc này đã trở nên nghiêm trọng.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều nhìn về phía Trương Lân, hy vọng tìm được cách giải quyết từ anh, nhưng ánh mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào khoang máy bay, vẻ mặt điềm nhiên đó không hề có ý định nói gì.

Ngoài ra, Hồ Bát Nhất phát hiện sắc mặt Tuyết Lỵ Dương vô cùng bình tĩnh, chỉ có một chút nghi hoặc, lúc này cô vô cùng bình tĩnh nói: "Đúng là gặp ma rồi, chẳng lẽ bên trong thật sự có thứ gì đó, tôi vừa thấy trên đỉnh khoang máy bay có một tấm sắt vỡ, chúng ta mở nó ra, xem tình hình bên trong." Hồ Bát Nhất vì giữ thái độ tin vào khoa học, nên mới miễn cưỡng đè nén cảm xúc trong lòng.

Vì vậy bề ngoài anh không tỏ ra sợ hãi nhiều, thấy Tuyết Lỵ Dương tỏ ra vô cùng bình tĩnh, khiến anh không khỏi đánh giá cao cô một phen.

Không hổ là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, đối mặt với tình huống như vậy không hề sợ hãi.

Tuyết Lỵ Dương mặt không đổi sắc, Hồ Bát Nhất tự nhiên cũng không thể tỏ ra sợ hãi.

Anh liền gật đầu đồng ý: "Được!

Nếu bên trong có hài cốt của phi công, chúng ta tìm cách tạm thời

chôn cất họ, rồi mang thẻ bài nhận dạng về, phần còn lại thông báo cho lãnh sự quán để họ đến nhận di cốt.

Người nước ngoài không có quan niệm 'núi xanh đâu cũng chôn xương' như Thiên triều chúng ta, chắc chắn phải mang về quê nhà." Tuyết Lỵ Dương tỏ ra vô cùng tán thành: "Tôi cũng định vậy, chúng ta hành động thôi, lỡ như trong khoang máy bay có những thứ đó, chúng ta có móng lừa đen của Mạc Kim Giáo Úy mà!

Hơn nữa, chẳng phải có Trương Lân ở đây sao!

Đừng sợ!" Hồ Bát Nhất lúc này bề ngoài cũng đã bình tĩnh lại, cười nói: "Nếu có thứ gì đó, chúng ta cũng không cần lo lắng, đây là máy bay vận chuyển vật tư, không chừng bên trong có vật tư tốt, tốt nhất là có thuốc nổ, có lẽ sẽ hữu dụng khi xuống đấu của Hiến Vương." Hồ Bát Nhất nhắm chuẩn một chỗ đặt chân, cảm thấy cành cây đó có thể chịu được trọng lượng nhất định.

Anh đạp lên đó để chống đỡ cơ thể, sau đó lại cắm một chiếc đinh tròn cố định vào thân cây, dùng dây thừng cố định mình vào chiếc đinh đó.

Sau khi xác nhận các biện pháp an toàn không có vấn đề gì.

Anh mới dùng móc leo núi để cạy tấm sắt mục nát biến dạng trên đỉnh khoang máy bay.

Trải qua bao nhiêu năm tháng bào mòn, độ cứng của tấm sắt không còn như xưa nữa.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh dùng dao nhỏ cắt đứt một số thực vật bên cạnh tấm sắt đó.

Phụ giúp Hồ Bát Nhất mở tấm sắt mục nát trên đỉnh ra.

Cách nhau hơn 40 năm, mức độ mục nát của chiếc máy bay không thể tưởng tượng nổi, cộng thêm sự chèn ép không ngừng của cây đa

già bên dưới, khiến chiếc máy bay đã biến thành một bộ dạng khác.

Tấm sắt mục nát dưới cú cạy nhẹ của Hồ Bát Nhất, lập tức rơi xuống một nửa, nhưng nửa còn lại vẫn kẹt trên máy bay, không rơi xuống.

Ở trên cây không có cách nào dùng hết sức lực, sợ cành cây đột nhiên gãy, tuy đã làm các biện pháp an toàn, nhưng chuyện gì cũng sợ bất ngờ, vì vậy anh không tiếp tục cạy nữa.

Chương 175

Chỗ hở hiện tại cũng đủ cho một người vào trong khoang máy bay.

Hồ Bát Nhất từ trên khoang máy bay nhìn vào lỗ thủng, muốn xem rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì đang phát tín hiệu.

Tuyết Lỵ Dương lúc này đã rút súng ngắn và móng lừa đen ra, để đề phòng những tai nạn không thể lường trước.

Trương Lân thì đứng bên cạnh với vẻ mặt vô cảm, như thể không có nguy hiểm gì, như một chuyện bình thường, vẻ mặt không hề thay đổi, ánh mắt cũng vậy.

Đèn chiến thuật trên mũ bảo hiểm leo núi của Tuyết Lỵ Dương trong rừng đêm hiệu quả hơn nhiều so với trong hang động trước đó, bây giờ khoảng cách hiệu quả đã lên tới hai, ba mươi mét.

Khoảng cách này rộng hơn nhiều so với trước đây!

Dùng nó để nhìn rõ bên trong nửa khoang máy bay có gì là quá đủ.

Hồ Bát Nhất đi đầu vào bên trong khoang máy bay.

Anh không có tính cách trầm ổn và tâm cảnh bình tĩnh như Trương Lân, lúc này mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra.

Anh cẩn thận bước vào trong, lúc này tim cũng đã treo lên cổ họng, thần kinh cũng căng thẳng tột độ.

Trong đêm đen tĩnh lặng của khu rừng, tiếng gõ "đăng đăng đăng" đột nhiên vang lên, mỗi tiếng như gõ vào trái tim của Hồ Bát Nhất.

Mỗi lần nghe thấy, nhịp thở của anh lại trở nên nặng nề hơn.

Theo luồng sáng của đèn chiến thuật chiếu vào bên trong nửa

khoang máy bay tối om.

Thứ đầu tiên Hồ Bát Nhất nhìn thấy là một chiếc mũ bảo hiểm, có thể sơ bộ phán đoán là của phi công.

Thi thể này đang cúi đầu, có lẽ khi máy bay rơi, đốt sống cổ đã bị gãy, đầu treo lơ lửng trước ngực, tư thế đặc biệt quỷ dị.

Khoang máy bay lúc này đã biến dạng rất nghiêm trọng, lối đi cũng chỉ đủ cho một người.

Hồ Bát Nhất không nhìn rõ khuôn mặt dưới mũ bảo hiểm, nhưng ít nhất có thể khẳng định góc độ giữa đầu và thân thể là tư thế mà người sống không thể làm được.

Anh định đưa tay nhấc chiếc mũ bảo hiểm đó lên, nhưng không ngờ người phi công vốn đang cúi gằm đầu đột nhiên cử động hai cái, như thể đang cố gắng ngẩng đầu lên.

Mỗi lần cử động lại phát ra tiếng "đang", loại âm thanh va chạm vào tấm sắt đó giống hệt như âm thanh anh nghe được bên ngoài cây trước đó.

Hồ Bát Nhất thấy thi thể cử động, hồn vía lên mây, sợ toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm kêu: chẳng lẽ lần này thật sự gặp phải cương thi rồi.

Cho đến nay, anh chưa từng thấy cương thi thực sự, chỉ gặp phải một lần thi thể bị hạ tà phù, tuy thứ đó giống cương thi, nhưng thực ra hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Hồ Bát Nhất nhớ khi còn nhỏ ở với ông nội, nghe ông kể chuyện cương thi.

Anh sợ nhất là câu chuyện cương thi gõ nắp quan tài trong quan tài.

Không ngờ hôm nay lại gặp phải thật.

Hồ Bát Nhất không biết móng lừa đen mà Mạc Kim Giáo Úy từ xưa đến nay dùng để khắc chế cương thi có tác dụng không.

Nếu không có tác dụng, thật sự phải dựa vào Trương Lân sau lưng.

Nghĩ đến phía sau có Trương Lân, anh an tâm hơn nhiều.

Anh cứng rắn dùng móc leo núi gõ bay chiếc mũ bảo hiểm của người phi công.

Mũ bảo hiểm của phi công đã mục nát, rách nát không chịu nổi, chỉ cần gõ nhẹ đã rơi xuống đất, lúc này anh lập tức giơ móng lừa đen lên chuẩn bị nhét vào, nhưng sau khi chiếc mũ bảo hiểm rách nát rơi xuống, anh lại nhìn thấy một đôi mắt màu vàng kim.

Đó là một đôi mắt khổng lồ màu vàng kim chưa từng thấy, đôi mắt đáng sợ đó bắn ra hai luồng ánh mắt lạnh lùng, không có tình cảm, chỉ có thể thấy trong đó sự giết chóc!

Giống hệt như ánh mắt của Trương Lân, chỉ có sự lạnh lẽo, chỉ khác là trong đó có thêm một phần hung bạo.

Đèn chiến thuật trên đầu Hồ Bát Nhất lúc này không hội tụ, không đặc biệt sáng, chiếu vào đôi mắt đó.

Đôi mắt đó có con ngươi màu vàng kim hơi chói mắt.

Lúc này mồ hôi lạnh trên người Hồ Bát Nhất không ngừng túa ra, đúng lúc này một bàn tay đặt lên vai anh.

Khiến cho tâm trạng kinh nghi bất an của anh ổn định lại.

Dường như đôi mắt vàng kim khổng lồ đó không còn đáng sợ như vậy nữa.

Chủ nhân của bàn tay đó là Trương Lân, Trương Lân sau khi thấy

Hồ Bát Nhất gõ bay mũ bảo hiểm, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào thi thể đó, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương cũng đã vào trong khoang máy bay.

Hồ Bát Nhất sau khi bình tĩnh lại nhìn thẳng vào ánh mắt màu vàng kim đó, trong lòng kinh hãi.

Vì nhìn vào đôi mắt đó như thể có thể khiến tam hồn bay khắp trời, thất phách rơi xuống đất, dù vậy, trong lòng Hồ Bát Nhất vẫn tuyệt đối không cho rằng người phi công đó đã biến thành cương thi.

Trong khoảnh khắc đó, thời gian như đột nhiên chậm lại, ánh đèn trong bóng tối chớp nháy, chiếu vào đôi mắt của sinh vật không thể xác định đó, như thể một khung hình bị đóng băng.

Miệng nó đang ngậm nửa con thằn lằn cây màu xanh lục, dưới chân nó còn có nửa thân thể còn lại.

Từ tình hình hiện tại mà xem, có lẽ nó đang thưởng thức bữa ăn thịnh soạn thì bị làm phiền, tiếng gõ kỳ lạ đó có lẽ là do nó phát ra khi đang ăn.

Khi Hồ Bát Nhất định nhìn kỹ hơn, chủ nhân của đôi mắt vàng kim khổng lồ đột nhiên bay vọt lên, lao thẳng vào mặt Hồ Bát Nhất.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh không nhìn rõ rốt cuộc là chuyện gì, chỉ thấy một vật thể màu đen lao ra.

Tuyết Lỵ Dương thấy Hồ Bát Nhất không kịp né tránh, vội vàng đẩy anh một cái.

Lúc này Hồ Bát Nhất mới phản ứng lại, mượn lực nhảy về phía sau, nhưng không nhìn dưới chân, đạp phải khoảng không, sắp ngã.

Thân máy bay hơi nghiêng, nếu ngã xuống, ước chừng phải lăn vài

vòng, va đập vài cái mới dừng lại được.

Đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên đỡ lấy anh.

Không để anh tiếp tục ngã xuống.

Trương Lân đã nắm lấy Hồ Bát Nhất vào thời khắc nguy hiểm.

Một vật thể lớn như mảnh vải màu nâu sẫm, xen lẫn hai tia sáng, như một cơn bão lướt qua đỉnh đầu anh.

Sinh vật khổng lồ đó sau khi vồ hụt, không thèm quay đầu lại, giang rộng đôi cánh, lặng lẽ bay vào màn đêm đen.

Tuy bây giờ không thể xác định được chủng loại, nhưng mọi người đều hiểu đó có lẽ là một loài chim.

Lúc này nội tâm Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã bình tĩnh lại, từ tình hình hiện tại xem ra, ít nhất không phải là thứ gì đó như cương thi.

Sau khi Hồ Bát Nhất được Trương Lân kéo về, Tuyết Lỵ Dương lập tức đứng trước mặt Trương Lân và Hồ Bát Nhất hỏi: "Thượng đế phù hộ, may mà không xuất hiện thứ gì đáng sợ, nhưng Lão Hồ, lúc nó đi anh có thấy nó trông như thế nào không?

Sao tôi cảm thấy mình chẳng thấy gì cả." Hồ Bát Nhất nghe lời Tuyết Lỵ Dương, suy nghĩ hồi lâu trong đầu.

Đôi mắt đó dường như đã thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Đúng lúc này Trương Lân lạnh lùng thốt ra một câu: "Cú đại bàng." Hồ Bát Nhất được nhắc nhở, cũng nhớ ra, từ đôi mắt đó phán đoán quả thực rất giống với loài cú.

Chương 176

Sau đó Hồ Bát Nhất thở phào một hơi, chậm rãi nói: "Nếu ở quê nhà chúng ta, một móng vuốt của nó có thể cào bay một mảng da lớn của gấu đen, ai, nếu vừa rồi bị nó tóm được, ước chừng đã anh dũng hy sinh rồi." Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng dần dần dịu lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hỏi Hồ Bát Nhất.

"Hóa ra là một con cú mèo lớn, nhưng chẳng phải chúng chỉ thích làm tổ trên vách đá cheo leo sao?

Sao lại chạy vào trong khoang máy bay?" Hồ Bát Nhất nghe lời Tuyết Lỵ Dương, không trả lời ngay.

Anh quan sát tình hình xung quanh, khi nhìn thấy phía sau khoang máy bay có một lỗ thủng lớn thì đã hiểu ra.

"Có lẽ là lỗ thủng lớn phía sau khoang máy bay, vừa rồi chúng ta không nhìn thấy, con cú đó có thể đã vào từ đó để tìm thức ăn." "Chuột đồng, nhím, rắn độc, không có gì là nó không ăn được, một đêm phải ăn mấy chục con mới đủ, tín hiệu siêu cấp mà chúng ta nghe được vừa rồi có lẽ là tiếng động do con cú đại bàng đó phát ra khi ăn thằn lằn cây!" "Chúng ta tự cho là thông minh đã phức tạp hóa vấn đề đơn giản, nào là mật mã Morse, hại chúng ta bị dọa một phen hú vía!" "Tôi bây giờ mới hiểu tại sao tiểu huynh đệ lại nói không sao rồi, ước chừng cậu ấy đã phát hiện ra điều gì đó từ những chi tiết rất nhỏ!" Bây giờ sau khi đã làm rõ mọi chuyện, tâm trạng của mọi người đều thả lỏng, đứng trong nửa chiếc máy bay vận tải, đầu tiên là an táng di thể của phi công cho thỏa đáng, sau đó Tuyết Lỵ Dương đứng đó đọc một tràng kinh thánh mà Hồ Bát Nhất nghe không hiểu.

Trương Lân không tham gia, anh ở bên trong quan sát nửa chiếc

máy bay.

Thực ra tình hình vừa rồi cũng như Hồ Bát Nhất nói, chỉ có một chút khác biệt nhỏ.

Khi ở dưới đất chưa lên cây đa, anh thấy sự thay đổi của ánh trăng, dùng Phong Hậu Kỳ Môn cảm nhận được sự biến hóa sinh sôi không ngừng của mọi thứ bên trong nửa chiếc máy bay.

Anh nhận ra bên trong không có thứ gì bẩn thỉu, sau khi xác nhận nhiều lần, mới nói không sao.

Nhưng vừa rồi, khi Hồ Bát Nhất chuẩn bị đi vào, anh đột nhiên cảm nhận được một luồng khí âm u không rõ ràng, không thuộc về bất kỳ sinh vật nào, không phải trên người vật sống.

Nói trắng ra là có một chút quỷ khí, nhưng rất yếu ớt, có lẽ đã đột nhiên tiêu tan trong khoảng thời gian họ leo lên cây.

Luồng khí đột nhiên tiêu tán này còn lợi hại hơn luồng khí phát ra từ nữ khôi mà họ gặp trong ngôi mộ cổ dưới miếu Ngư Cốt, cũng vì vậy mà anh mới đặt tay lên vai Hồ Bát Nhất, sợ Hồ Bát Nhất bị thứ gì đó nhập vào người.

Bây giờ luồng khí âm u đó cũng đã biến mất sạch sẽ.

Nửa thân máy bay tạm thời an toàn, ít nhất không có thứ gì bẩn thỉu!.

Khi ba người chuẩn bị quan sát kỹ trong khoang máy bay, Vương Bàn Tử đang canh gác dưới gốc cây đã không nhịn được nữa.

Trên đó không có động tĩnh gì lớn, trong lòng không khỏi có những suy đoán tò mò!

“Các cậu ở trên đó có phải đang tìm thứ gì đáng giá không, nếu không lấy không động, vậy để tôi lên giúp nhé?” Vương Bàn Tử cũng

không đợi người khác đồng ý, lại bắt đầu xắn tay áo, đeo súng săn lên lưng rồi trèo lên.

Hồ Bát Nhất nghe lời cậu ta, mặt cũng đầy kinh ngạc, hét lớn từ trong khoang máy bay: "Mẹ kiếp, cậu không sợ độ cao à?

Lại dám leo cây à!

Dây thần kinh nào của cậu bị chập vậy!" "Nhảm nhí!

Lão Hồ, đêm hôm tối lửa tắt đèn, có nhìn ra cao thấp đâu mà sợ, hơn nữa các cậu ở trên đó làm chuyện có lợi, sao có thể thiếu phần tôi được!

Đợi không nổi nữa, tôi lên ngay đây." Hồ Bát Nhất thấy không cản được Vương Bàn Tử, đành dặn dò cậu ta lúc lên phải cẩn thận.

"Vậy cậu cẩn thận nhé, đừng có vụng về như gấu chó!" "Trên cây cao như vậy không phải chuyện đùa đâu, trước tiên cố định dây an toàn đã, còn nữa, mẹ kiếp cậu cách xa tôi ra một chút, cậu nặng bao nhiêu trong lòng không có số à?

Nếu làm gãy cành cây, tôi cùng cậu ngã xuống, chẳng phải thiệt chết à!" Hồ Bát Nhất sau khi dặn dò Vương Bàn Tử xong, liền tiếp tục công việc tìm kiếm.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đã xử lý xong thi thể phi công, đi đến bên cạnh Trương Lân.

Bây giờ ba lô họ đều không mang vào, trên tay chỉ cầm một số công cụ tương đối đơn giản.

Trang bị trên người Trương Lân còn đơn giản hơn Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Anh không có bất kỳ công cụ chiếu sáng nào, ngay cả đèn pin cũng không có.

Anh cũng không cần những thứ đó.

Vì anh có một đôi mắt có thể nhìn trong đêm, giúp anh trong đêm tối cũng như ban ngày, không có bất kỳ trở ngại nào.

Mọi thứ trong khoang máy bay, anh đều nhìn rõ mồn một.

Trương Lân nhìn xung quanh, quan sát mọi thứ trong khoang máy bay, Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn đi theo sau anh, như một cái đuôi cứ bám riết lấy.

Cả hai đi thẳng đến buồng lái.

Sau khi nhìn rõ tình hình bên trong, Tuyết Lỵ Dương hét lớn ra ngoài: "Bên trong không có thi thể, chỉ có hai chiếc mũ bảo hiểm phi công, có lẽ thành viên phi hành đoàn đã nhảy dù thoát thân trước khi máy bay rơi!" Tiếng cô vừa dứt, khoang máy bay lúc này bắt đầu rung lắc.

Rung lắc không mạnh, nhưng đủ để thu hút sự chú ý của mọi người, khiến tất cả đều cảnh giác.

"Nếu không có gì nữa, mau xuống thôi, tôi cảm thấy hai cây cổ thụ này đang rung chuyển, sợ không chịu nổi nhiều trọng lượng, có thể đổ bất cứ lúc nào." Hồ Bát Nhất cảm thấy cây đa dường như đã đến giới hạn.

Chỉ cần ở lại thêm một lát, ước chừng sẽ đổ.

Nói xong, Hồ Bát Nhất đi đầu ra khỏi khoang máy bay.

Anh đứng đợi bên cạnh lối vào chật hẹp.

Nhưng đợi một lúc, không thấy bóng dáng của Tuyết Lỵ Dương hay Trương Lân, chỉ nghe thấy giọng của Tuyết Lỵ Dương truyền đến.

"Tôi thấy có mấy thùng vũ khí đạn dược, để tôi xem có cái nào

dùng được không, chúng ta gặp may rồi, có một phần nhỏ còn nguyên vẹn, không ngờ đã cách hơn 40 năm...!" Giọng cô dần nhỏ lại, Hồ Bát Nhất không để ý, dù sao bên cạnh cô có Trương Lân đi cùng, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng vũ khí đạn dược trong miệng cô lại thu hút sự hứng thú của anh.

Lúc này Vương Bàn Tử cuối cùng cũng đã đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Miệng thở hổn hển, xem ra leo lên vô cùng không dễ dàng.

Nhìn Hồ Bát Nhất lúc này vẻ mặt kích động, cậu ta cũng vui theo.

"Lão Hồ!

Có phải có đồ tốt không, mau, ở đâu?

Có phải ở trong đó không!" Nói xong, Vương Bàn Tử nhấc chân định đi vào, chưa nói đến việc lối vào chỉ cạy được nửa tấm sắt, có vào được hay không!

Hiện tại đang ở trên tán cây, Hồ Bát Nhất không dám để Vương Bàn Tử động đậy thêm.

Vốn đã hơi rung lắc, nếu cậu ta lại động thêm vài cái, lúc đó ước chừng sẽ có kết cục máy bay hỏng người vong.

"Bàn Tử, nghỉ một lát đi, đừng có lộn xộn nữa, cây sắp không chịu nổi rồi, cẩn thận chút, bên dưới có Trương Lân tiểu huynh đệ, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu!" Hồ Bát Nhất vội vàng lên tiếng ngăn cản, thật sự lo lắng những lời vừa rồi của mình.

Tuy không thể xuống được, nhưng vẻ mặt phấn khích của Vương Bàn Tử vẫn không hề giảm.

Dọc đường đi, chưa vào Trùng Cốc đã gặp bao nhiêu mãnh thú.

Mỗi lần như vậy, cậu ta đều hối hận vì đã không kiếm được vũ khí lợi hại hơn.

Khẩu súng hơi bắn đạn bi thép trên lưng Vương Bàn Tử thật sự không có tác dụng gì lớn.

Gặp tình huống khẩn cấp, bắn một phát lại phải nạp một phát, mãi không thể tạo thành hỏa lực liên tục.

Có thể khiến người ta sốt ruột chết đi được.

Súng trong khoang máy bay vận tải có thể là loại cũ, nhưng cũng lợi hại hơn súng hơi bắn đạn bi thép nhiều chứ.

Khi Vương Bàn Tử vừa mở miệng hỏi có những loại súng nào.

Chương 177

Đột nhiên cảm thấy sau lưng có gì đó không ổn, giống như cảm giác bị ai đó nhìn chằm chằm, không chỉ cậu ta, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng cảm nhận được.

Có một cơn gió nhẹ thổi qua.

Trên cây, dưới cây đều không cảm nhận được gió, nhưng cơn gió đột ngột này khiến cả hai cảm thấy có chút quỷ dị!

Trong gió ẩn chứa sát khí.

Gió thì không có, nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vô cùng cảnh giác nhìn xung quanh.

Cẩn tắc vô áy náy!

Một lúc sau, vẫn không có gì xuất hiện.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới tạm thời yên tâm một chút.

Chuẩn bị nhìn vào trong khoang máy bay, xem Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương đã ra chưa.

Nhưng đúng lúc này, cảm giác trước đó lại đến.

Cơn gió đó tuy vô thanh vô tức, nhưng đã bị Hồ Bát Nhất phát hiện.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Một móng vuốt sắc bén vươn về phía mặt anh.

Lúc này anh cảm thấy không kịp làm bất kỳ biện pháp phòng hộ nào, quá nhanh rồi.

Một móng vuốt này, thế nào cũng trúng!

Vương Bàn Tử ở bên cạnh hét lớn, lao về phía Hồ Bát Nhất.

Nhưng tốc độ của cậu ta làm sao có thể nhanh bằng móng vuốt đó.

Mắt thấy bi kịch sắp xảy ra, hai mắt Vương Bàn Tử lúc này đỏ ngầu, trong lòng vô cùng lo lắng.

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm đột ngột vang lên, cứu lấy mạng sống của Hồ Bát Nhất.

Kim Cương Tán đột nhiên bung ra trước mặt Hồ Bát Nhất, khiến anh có chút ngỡ ngàng!

Món đồ cổ mấy trăm năm trước, được chế tạo từ thép tinh luyện trộn với kim loại hiếm, dù dùng cưa điện cắt lên cũng chỉ để lại một vết trắng mờ.

Trong tay các đời Mạc Kim Giáo Úy, nó đã chống đỡ không biết bao nhiêu cơ quan ám khí trong mộ cổ, có thể nói là món đồ hữu dụng nhất trong số các khí giới truyền thống của Mạc Kim Giáo Úy.

Lúc này người cầm Kim Cương Tán chính là Trương Lân.

Anh dùng tốc độ mà người thường không thể bì kịp, bung Kim Cương Tán che trước mặt Hồ Bát Nhất.

Chỉ nghe trên ô vang lên tiếng "xẹt xẹt", khác với tiếng "keng" lúc nãy, tiếng này kéo dài liên tục, như thể có mấy thanh đao thép đang liên tục rạch trên ô!

Đúng lúc này, trong đầu Trương Lân vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống mà anh đã nghe cách đây không lâu. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành hành vi "xả thân vì người, dám làm dám chịu" của Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh, thưởng

15% tiến độ phẫn diễn!] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, tiến độ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 73%!] Anh còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, đã bị Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng kéo về thực tại.

Vương Bàn Tử lúc này cũng đã phản ứng lại, thấy Hồ Bát Nhất được cứu, trong lòng không khỏi thở phào một hơi, sau đó thấy được bộ mặt thật của chủ nhân móng vuốt, không khỏi hét lớn: "Cái quái gì đây!

Một con cú mèo đêm to thế này!" Nói xong, cậu ta nhấc súng săn sau lưng lên nhắm vào nó, chuẩn bị bắn.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy gương mặt nghiêng vô song đó, trong số những người anh từng thấy trên đời chỉ có một người, đó là Trương Lân.

Anh cũng vừa mới nhìn thấy bộ mặt thật của chủ nhân móng vuốt.

Chính là con cú đại bàng lúc nãy, thật không ngờ nó lại thù dai như vậy, quay lại tấn công bất ngờ.

Cú đột kích bất ngờ này, nếu không phải Trương Lân kịp thời cứu nguy, e rằng anh đã bỏ mạng ở đây rồi.

Cùng lúc đó, tiếng súng của Vương Bàn Tử vang lên.

Đừng thấy con cú đại bàng đó thân hình to lớn, nhưng động tác trên không trung lại như một bóng ma, chập chờn bất định, khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Cộng thêm trời tối, một phát súng của Vương Bàn Tử không nghi ngờ gì đã bắn trượt.

Vương Bàn Tử bắn súng thường không trượt, có lẽ vì vừa rồi Hồ Bát Nhất bị tấn công bất ngờ đã chọc giận cậu ta.

Lúc này cậu ta vô cùng nóng nảy, vội vàng tìm đạn bi thép trên người.

Trong lòng thầm kêu không hay, quên mang rồi!

Ngay cả súng ngắn cũng quên mang, trong tình huống này chỉ đành cầm ngược súng săn, giơ lên như một cây que cời lửa.

Cảnh giác con cú đại bàng đó có thể bất cứ lúc nào quay lại tấn công.

Trương Lân lúc này đã thu Kim Cương Tán lại.

Một đôi mắt nhìn thẳng vào bầu trời đen như mực.

Môi trường như vậy hoàn toàn không ảnh hưởng đến thị lực của anh.

Nhưng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thì không được, hai người bây giờ chỉ có thể dựa vào đèn chiến thuật trên mũ bảo hiểm leo núi để chiếu sáng.

Lúc này mây đen che trăng, khiến cho đêm vốn đã không nhìn rõ, càng không thể xác định được vị trí của con cú đại bàng đó.

Đúng lúc này, phía sau Vương Bàn Tử đột nhiên xuất hiện hai luồng sáng vàng, một đôi mắt vàng kim khổng lồ mở ra.

Hồ Bát Nhất hét lên thất thanh với Vương Bàn Tử: "Mau nằm xuống, con súc sinh đó đang ở sau lưng cậu!" Nghe Hồ Bát Nhất hét, Vương Bàn Tử không nghĩ ngợi gì, trực tiếp lao về phía trước.

Nhưng hiện tại đang ở trên cây, một cú lao này trực tiếp đổi lấy tiếng la hét thảm thiết!

May mà trước đó đã móc dây an toàn, nên mới không rơi xuống.

Nhưng bị dây an toàn siết cũng không dễ chịu gì.

Bây giờ cậu ta đang treo lơ lửng ở đó, với cân nặng của cậu ta, thân cây và sợi dây thật sự khó mà nói có thể treo được bao lâu!

Lúc này hai chân của Vương Bàn Tử không ngừng đạp loạn, càng động loạn, cây càng rung lắc dữ dội, như thể sắp đổ bất cứ lúc nào.

Trương Lân không để ý đến tiếng kêu thảm thiết của Vương Bàn Tử.

Anh biết có Hồ Bát Nhất ở đó, sẽ không để Vương Bàn Tử xảy ra chuyện.

Anh hiện đang nhìn chằm chằm vào con cú đại bàng trên trời, từ bộ dạng nó quay lại tấn công.

Chương 178

Nó sẽ không dễ dàng buông tha cho họ.

Bỗng nhiên, trước mắt Trương Lân tối sầm, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện ngay phía trên anh.

Như quỷ mị, như bóng ma đã đến trên đỉnh đầu anh.

Lần này Trương Lân không chọn dùng Kim Cương Tán để đỡ, mà nhảy lùi một đoạn, kéo dài khoảng cách.

Anh né được đòn tấn công của con cú đại bàng.

Sau khi ổn định cơ thể, Trương Lân rút con dao sau lưng ra.

Anh cúi người, làm tư thế chuẩn bị tấn công.

Chỉ cần đợi con cú đại bàng đó lại gần hơn một chút, anh sẽ rút dao giải quyết nó.

Thấy nó ngày càng gần, khi anh chuẩn bị rút dao, đột nhiên một loạt tiếng súng tiểu liên vang lên.

Một chuỗi tia lửa từ họng súng.

Con cú đại bàng đó trực tiếp bị bắn thành một đống giẻ rách, sau một tiếng kêu thảm thiết, nó cứng đờ rơi xuống.

Rơi xuống dưới gốc cây, không động đậy!

Kẻ săn mồi trong đêm đen, vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh đã trở thành con mồi của người khác.

Thấy con cú đại bàng đã bị giải quyết, Trương Lân cũng thu lại con dao trong tay.

Người bắn chết con cú đại bàng chính là Tuyết Lỵ Dương vừa từ

trong khoang máy bay đi ra.

Cô vừa ra đã thấy Trương Lân bị tấn công, không nói hai lời, trực tiếp nổ súng quét.

Hồ Bát Nhất sau khi kéo Vương Bàn Tử lên, trong bóng tối không nhìn rõ Tuyết Lỵ Dương cầm thứ gì trên tay, liền lớn tiếng hỏi: "Hỏa lực mạnh thế, súng gì vậy?" Nghe câu hỏi của anh, Tuyết Lỵ Dương cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Súng tiểu liên Thompson!

Biệt danh là máy đánh chữ, súng khá nặng!" "Súng gì?" Vương Bàn Tử ít tiếp xúc với phương diện này, cái tên này đối với cậu ta khá mới lạ.

Cậu ta không nhịn được hỏi Hồ Bát Nhất bên cạnh.

"Súng tiểu liên Thompson là một trong những loại súng tiểu liên rất nổi tiếng thời kỳ đầu, do tiếng súng khi bắn nghe như tiếng máy đánh chữ nên được gọi là máy đánh chữ!" "Thân súng này về cơ bản đều được gia công từ một khối thép nguyên khối, rất chắc chắn và bền, nhưng trọng lượng hơi lớn." "Lực cản của đạn đơn rất nổi tiếng, một viên trúng vào cơ thể người là cơ bản mất khả năng kháng cự, nhưng do sơ tốc đạn thấp nên khả năng xuyên thấu yếu, trong tác chiến rừng rậm khó xuyên qua cành cây, thân cây." "Dù vậy, nó vẫn là một trong những vũ khí tự động xuất sắc nhất." Hồ Bát Nhất nói một tràng về thông tin vũ khí.

Nhưng Vương Bàn Tử nghe mà có chút mơ màng.

Nhìn bộ dạng này biết chắc cậu ta không nghe vào được bao nhiêu.

"Đừng ngẩn ra đó nữa, vào xem còn khẩu súng nào dùng được không!" Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử nói.

Hai người đi đến lối vào khoang máy bay.

Ngoài Vương Bàn Tử ra, ba người còn lại đều đã vào trong khoang máy bay.

Chiếc máy bay vận tải này dùng để vận chuyển trang bị, vật tư bên trong đều được niêm phong nghiêm ngặt, cộng thêm một số vật tư khá sợ nước, nên cả súng và đạn phần lớn đều được bọc trong túi ni lông.

Súng mới có dầu bôi trơn, sau khi máy bay rơi, có một phần rất nhỏ được bảo quản trong điều kiện khắc nghiệt như vậy trong rừng.

Thực sự phải nhờ vào khí hậu độc đáo trong khu rừng sau Già Long Sơn, tuy dưới lòng đất có nhiều sông ngầm, nhưng trên trời lại ít mưa, nếu không qua mấy chục năm, chỉ cần vài trận mưa lớn, súng tiểu liên ở trên đỉnh cây, dù niêm phong nghiêm ngặt thế nào, những viên đạn này cũng đừng hòng sử dụng được một viên.

Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, Hồ Bát Nhất cũng không có thời gian xem kỹ những trang bị này, theo thói quen của anh, chắc chắn phải cầm trên tay mân mê một hồi.

Họ lấy ra tất cả những trang bị có thể mang đi, có thể dùng được, sau đó Hồ Bát Nhất liều mạng đưa Vương Bàn Tử xuống.

Cứ vật lộn như vậy, một đêm đã trôi qua trong chớp mắt.

Nhìn bầu trời dần hửng sáng, ước chừng nửa tiếng nữa, trời sẽ sáng hẳn.

Nhưng bóng tối trước bình minh là bóng tối nhất, ở đây điều đó thể hiện một cách trọn vẹn nhất.

Rừng rậm lúc này tối đen như mực.

Trong bóng tối vô biên, bốn người Trương Lân lại nghe thấy tiếng "tích tắc" dị thường rõ ràng.

Tiếng động vang lên không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Âm thanh đột ngột cũng khiến ba người Hồ Bát Nhất kinh hãi toát mồ hôi!

"Không phải con súc sinh lông lá đó làm trò quỷ trong khoang máy bay sao?

Chẳng phải nó đã bị giải quyết rồi à?

Sao tín hiệu lại vang lên!" Hồ Bát Nhất lúc này mày nhíu chặt lại, vẻ mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Vẻ mặt của Tuyết Lỵ Dương bây giờ cũng không khá hơn!

"Không đúng, đây mới là âm thanh ban đầu tôi nghe được dưới gốc cây, bây giờ đối chiếu lại, rõ ràng khác với âm thanh mổ thức ăn của con cú đại bàng, chỉ là vừa rồi không nhận ra, tưởng là cùng một loại âm thanh, bây giờ ở trên cây, mới nghe rõ chuỗi âm thanh này phát ra từ đoạn thân cây bên dưới xác máy bay." Sau khi lắng nghe kỹ, giọng nói của cô khi nói chuyện bắt đầu có chút run rẩy, sắc mặt cũng dần mất đi huyết sắc!

Hồ Bát Nhất không nhịn được nữa, chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, lại tác quái, âm thanh này đúng là tà ma rồi." Tuyết Lỵ Dương làm một thủ thế, bảo Hồ Bát Nhất im lặng lắng nghe.

Vừa nghe vừa giải mã trong lòng, trên khuôn mặt trắng bệch không khỏi lộ ra một vẻ kinh hãi.

"Lần này tôi cũng nghe rõ rồi, lặp đi lặp lại, chỉ có một đoạn tín hiệu mã Morse lặp lại, nhưng lần này nội dung tín hiệu đã thay đổi!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, trong lòng kinh hãi, lập tức dỏng tai lên nghe.

Quả thực như Tuyết Lỵ Dương nói, không phải ba ngắn ba dài.

So với trước đây, lần này phức tạp hơn một chút.

Nhưng có thể phân biệt được, đoạn tín hiệu này vẫn đang lặp lại.

Hồ Bát Nhất không hiểu mã Morse, nhưng thấy vẻ mặt của Tuyết Lỵ Dương lúc này trịnh trọng như vậy.

Anh biết lần này có thể thật sự sắp xảy ra chuyện rồi.

Anh hiện tại rất tò mò nội dung tín hiệu là gì, mà khiến vẻ mặt cô ngày càng kinh hãi!

Đột nhiên nghe thấy Tuyết Lỵ Dương nói với giọng run rẩy: "Tè tích tích... tích... tích tè... tè tích tích...

đúng là tín hiệu ma, là tín hiệu tử vong do vong hồn phát ra." Sau khi Hồ Bát Nhất nghe Tuyết Lỵ Dương nói câu đó, trong lòng không khỏi kinh hãi, tim lạnh buốt!

Tín hiệu ma trong rừng sâu núi thẳm, lúc đầu, Hồ Bát Nhất cũng chỉ nghe người khác nói trong quân đội, cảm thấy mới lạ nên ghi nhớ.

Vốn dĩ cũng chỉ để dọa Tuyết Lỵ Dương, không ngờ lại gặp phải chuyện chân thực như vậy trong chiếc máy bay vận tải.

Sao lại có thể có một đoạn tín hiệu rõ ràng lấy tử vong làm mật mã như vậy, chẳng lẽ những gì anh gặp phải bây giờ và những gì anh nói không giống nhau sao?

Chương 179

Hồ Bát Nhất không khỏi nuốt nước bọt.

Anh bắt đầu hồi tưởng lại những chi tiết trong câu chuyện về tín hiệu ma.

Tín hiệu ma chuyên chỉ những sóng điện từ bí ẩn yếu ớt thu được từ tần số vô tuyến, nhưng âm thanh hiện tại rõ ràng không phải là tín hiệu sóng điện từ, mà là tín hiệu vật chất thông thường phát ra từ bên trong.

Trong khu rừng nguyên sinh sắp đến bình minh, nơi này như bị đôi cánh của tử thần vỗ nhẹ.

Xung quanh không một chút tiếng gió hay tiếng lá cây cọ xát.

Tĩnh lặng như chết, một sự tĩnh lặng như không có sự sống, không một chút âm thanh nào.

Bây giờ vây quanh họ là tín hiệu ma khiến người ta rợn tóc gáy.

Vương Bàn Tử ở dưới gốc cây cũng nghe thấy, loại âm thanh "tích tích tắc tắc" kỳ lạ này, cậu ta nghển cổ, không ngừng nhìn lên cây, nhưng không thấy gì.

Không rõ âm thanh này rốt cuộc phát ra từ đâu, tại sao lại có âm thanh như vậy, nghe mà trong lòng cũng bắt đầu hoảng sợ, lúc này cậu ta siết chặt súng săn trong tay.

Cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này, những người trên tán cây cuối cùng cũng đã xác định được nguồn phát âm thanh, không phải từ nửa khoang máy bay trên tán cây.

Mà ở nơi thân hai cây đa vợ chồng già tiếp xúc với mảnh vỡ vỏ nhôm của máy bay vận tải.

Hiện tại mọi người biết rất ít về hiện tượng bí ẩn của tín hiệu ma, cộng thêm tâm lý kính sợ và sợ hãi của người sống đối với những thứ ở thế giới khác, ai cũng sẽ hoảng loạn.

Lúc này, nhất thời không ai dám động đậy, Hồ Bát Nhất bật đèn pin, chiếu vào nơi phát ra âm thanh, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Càng nhìn càng rợn người, không nhìn rõ bất kỳ vật gì, những mảng vỏ cây già trên cây đa đó, lúc này trông càng giống một con quái vật mặt mày hung tợn, như ác ma từ địa ngục, đang nhìn họ cười, giống như nụ cười giả tạo vui vẻ của kẻ lâu ngày không thấy người sống.

Trán Hồ Bát Nhất lúc này đầy mồ hôi, anh nhìn về phía Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương, rồi nhẹ giọng nói.

"Hay là có phi công rơi vào trong hốc cây chết nên phát ra tín hiệu cầu cứu, nhưng đến nay âm hồn của phi công đó vẫn không tan, bám vào cây cổ thụ để truyền đi tín hiệu ma!" Tuyết Lỵ Dương nghe lời anh nói, lập tức lắc đầu, phủ nhận.

"Không thể nào, lúc tôi vào khoang máy bay tìm kiếm hài cốt, tôi đã xem kỹ mọi nơi, không những không có hài cốt của thành viên phi hành đoàn, mà cũng không có dù, vì vậy tôi có thể phán đoán từ đó rằng họ đều đã nhảy dù thoát thân trước khi máy bay rơi!" "Đầu máy bay đâm vào núi đã bị phá hủy hoàn toàn, sau đó một khoang máy bay mới rơi xuống tán cây, nên không thể nào phát ra tín hiệu đó được." Đối mặt với sự phủ nhận của Tuyết Lỵ Dương, nội tâm Hồ Bát Nhất cũng đầy mông lung.

Nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, anh lại nói với Tuyết Lỵ

Dương.

“Vừa rồi bắn chết con cú đại bàng, tín hiệu trước đó vẫn là SOS, sau khi dừng lại một lúc đột nhiên biến thành DEDO?

Trong đó có liên quan gì không?

Ngoài phi công lái chiếc máy bay vận tải C-47 này, trong rừng sâu núi thẳm này còn ai có thể hiểu mã Morse chứ?” Tuyết Lỵ Dương từ nhỏ theo Chá Cô Tiếu lớn lên ở nước ngoài, nhưng ông ngoại cô gần như không bao giờ kể cho cô nghe về những chuyện ma quỷ ở An Lạc.

Cô cũng không hoàn toàn không tin, vì ông từng nói với Hồ Bát Nhất, ông tin rằng sau khi chết người ta sẽ lên thiên đường, đó mới là điểm cuối của cuộc hành trình nhân sinh, vì vậy đứng từ góc độ của mình, Tuyết Lỵ Dương tin rằng trên thế giới có tồn tại linh hồn con người.

Lúc này, trong lòng cô cũng mang quan điểm như vậy.

Tuyết Lỵ Dương cố gắng bình ổn lại tâm trạng, lại nói với Hồ Bát Nhất.

“Đoạn mã cầu cứu SOS ban đầu tôi nghe được, chắc chắn là tôi đã nghe nhầm, có lẽ là do con cú đại bàng đó phát ra khi mổ thằn lằn cây trong khoang máy bay.” “Vì vậy mới nghe có vẻ lộn xộn và không liên tục, tín hiệu bây giờ nghe được hoàn toàn khác với cái trước đó, dài ngắn có quy luật, lặp lại nhiều lần như vậy, không một lần sai sót.” Nghe Tuyết Lỵ Dương trả lời, có thể xác định tín hiệu lần này ít nhất là thật.

Hồ Bát Nhất trước đó đã kể bao nhiêu lần câu chuyện về tín hiệu ma, bây giờ cuối cùng cũng tự mình trải nghiệm.

Ở trong cái cây không xa đó, nghe rõ ràng như vậy, bây giờ anh

không thể không tin vào tính chân thực của truyền thuyết về tín hiệu ma!

Hồ Bát Nhất ôm lấy chút suy đoán cuối cùng trong lòng, nói với Tuyết Lỵ Dương.

"Tín hiệu tuy có quy luật, nhưng không giống như âm thanh máy móc có thể phát ra tín hiệu, có chút giống tiếng giọt nước, nhưng lại trầm hơn nhiều so với trước đây, có lẽ thật sự bị chúng ta đoán trúng rồi, bên trong thân cây có người chết!" Hồ Bát Nhất nghe Tuyết Lỵ Dương nói xong, trong lòng không khỏi giật thót, cả người lạnh toát!

Tín hiệu ma trong rừng sâu núi thẳm, lúc đầu, anh cũng chỉ nghe người trong đội kể lại, cảm thấy mới lạ nên ghi nhớ.

Vốn dĩ anh chỉ định dọa Tuyết Lỵ Dương một chút, không ngờ lại gặp phải chuyện chân thực như vậy trên chiếc máy bay vận tải này.

Chẳng lẽ đoạn tín hiệu dùng cái chết làm mật mã mà anh rành rọt lại khác với những gì đang gặp phải sao?

Hồ Bát Nhất không khỏi nuốt nước bọt.

Anh bắt đầu cẩn thận nhớ lại những chi tiết trong câu chuyện về tín hiệu ma.

Tín hiệu ma chuyên chỉ những sóng điện từ bí ẩn yếu ớt thu được từ tần số vô tuyến.

Hiện tại, âm thanh này rõ ràng không phải là tín hiệu sóng điện từ, mà là tín hiệu vật chất thông thường.

Trong khu rừng nguyên sinh sắp đón bình minh, nó giống như cánh của tử thần vừa vỗ nhẹ một cái.

Xung quanh không một tiếng gió, không một tiếng lá cây xào xạc.

Tĩnh lặng như chết, một sự tĩnh lặng dường như không có sự

sống, không một chút âm thanh nào.

Giờ đây, bao trùm xung quanh họ là thứ tín hiệu ma khiến người ta rợn tóc gáy.

Vương Bàn Tử ở dưới gốc cây cũng nghe thấy thứ âm thanh tí tách kỳ lạ đó, hắn vươn cổ, không ngừng ngó lên cây, nhưng chẳng thấy gì cả.

Hắn không rõ âm thanh đó rốt cuộc phát ra từ đâu, tại sao lại có âm thanh như vậy, nghe mà trong lòng cũng bắt đầu hoảng hốt, tay siết chặt khẩu súng săn.

Hắn cảnh giác nhìn bốn phía.

Lúc này, những người trên ngọn cây cuối cùng cũng đã làm rõ được nguồn gốc của âm thanh, không phải từ nửa thân máy bay trên tán cây.

Nó phát ra từ nơi thân của hai cây đa cổ thụ vợ chồng tiếp xúc với mảnh vỡ vỏ hợp kim của máy bay vận tải.

Hiện tại, mọi người biết rất ít về hiện tượng bí ẩn của tín hiệu ma, cộng thêm tâm lý kính sợ và hoảng loạn của người sống đối với những thứ thuộc về thế giới bên kia, ai cũng sẽ bối rối.

Nhất thời không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, Hồ Bát Nhất lúc này bật đèn pin, chiếu vào nơi phát ra âm thanh, nhưng hoàn toàn không thấy gì.

Càng nhìn càng thấy rùng rợn, không thể thấy rõ bất cứ vật gì, những mảng vỏ cây già trên cây đa lúc này trông lại càng giống một con quái vật mặt mày dữ tợn, như ác ma từ địa ngục đang nhìn chằm chằm và cười với họ, một nụ cười giả tạo vui vẻ của kẻ đã lâu không thấy người sống.

Trán Hồ Bát Nhất lúc này đã rịn mồ hôi, anh nhìn sang Trương Lân

và Tuyết Lỵ Dương, rồi khẽ nói.

"Hay là có phi công rơi vào hốc cây chết, sóng điện cầu cứu của anh ta phát ra, nhưng đến nay âm hồn của người phi công đã chết vẫn không tan, bám vào cây đại thụ để truyền đi tín hiệu ma!" Tuyết Lỵ Dương nghe xong liền lắc đầu phủ định.

"Không thể nào, lúc nãy tôi vào khoang máy bay tìm kiếm hài cốt đã xem xét kỹ từng nơi, không những không có xương cốt của thành viên phi hành đoàn mà cũng không có dù, vì vậy tôi có thể phán đoán rằng họ đều đã nhảy dù thoát thân trước khi máy bay rơi!" "Đầu máy bay đâm vào núi đã bị phá hủy hoàn toàn, sau đó một đoạn khoang máy bay mới rơi xuống ngọn cây, vì vậy tín hiệu đó không thể phát ra được." Trước sự phủ định của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất trong lòng cũng đầy mông lung.

Nhưng trong lòng vẫn còn chút nghi hoặc, anh lại nói với Tuyết Lỵ Dương.

"Lúc nãy tôi bắn chết con cú vọ đó, tín hiệu trước đó vẫn luôn là SOS, mới dừng lại một lúc đột nhiên biến thành DEDO?

Trong đó có liên quan gì không?

Trừ phi công lái chiếc máy bay vận tải này, giữa núi rừng hoang dã này còn ai biết mã Morse chứ?" Tuyết Lỵ Dương từ nhỏ đã theo ông ngoại Chá Cô Tiếu lớn lên ở nước ngoài, nhưng ông ngoại cô gần như chưa từng kể cho cô nghe về chuyện ma quỷ.

Cô cũng không phải hoàn toàn không tin, vì cô từng nói với Hồ Bát Nhất rằng, cô tin chắc sau khi chết con người sẽ lên thiên đường, đó mới là điểm cuối của hành trình đời người, vì vậy đứng từ góc độ của cô mà nói, Tuyết Lỵ Dương tin trên thế giới có sự tồn tại của linh hồn.

Lúc này, trong lòng cô cũng mang quan điểm như vậy.

Tuyết Lỵ Dương cố gắng trấn tĩnh lại tâm trạng rồi nói với Hồ Bát Nhất.

Chương 180

“Đoạn mã cầu cứu SOS mà tôi nghe thấy lúc đầu, chắc chắn là tôi nghe nhầm rồi, có lẽ là do con cú vọ đó mổ vào những mảnh vụn trên khoang máy bay phát ra.” “Vì vậy mới nghe có vẻ lộn xộn không liền mạch, còn tín hiệu nghe được bây giờ hoàn toàn khác với trước đó, dài ngắn có quy luật, lặp lại nhiều lần như vậy mà không có một lần sai sót nào.” Nghe câu trả lời của Tuyết Lỵ Dương, có thể xác định tín hiệu lần này ít nhất là thật.

Hồ Bát Nhất trước đây đã kể bao nhiêu lần chuyện tín hiệu ma, bây giờ cuối cùng cũng được tự mình trải nghiệm.

Ở trong cái cây không xa đó, nghe rõ mồn một như vậy, bây giờ anh không thể không tin vào tính xác thực của những lời đồn về tín hiệu ma!

Hồ Bát Nhất ôm lấy tia phỏng đoán cuối cùng trong lòng, nói với Tuyết Lỵ Dương.

“Tín hiệu tuy có quy luật, nhưng không giống tiếng máy móc có thể phát ra tín hiệu, có chút giống tiếng nước nhỏ giọt, nhưng lại trầm hơn trước rất nhiều, có lẽ chúng ta đoán đúng rồi, trong thân cây có người chết!” “Có nhà khoa học đã làm thí nghiệm, sóng điện từ do linh hồn con người tạo ra thấp hơn 7V, dù năng lượng yếu ớt như vậy, cũng có khả năng được bảo tồn lâu dài trong một môi trường cụ thể.” “Nhưng bây giờ quan trọng nhất là ý nghĩa mà mật mã tử vong này truyền tải rốt cuộc là gì?

Cảnh cáo hay hù dọa chúng ta?

Bây giờ tôi không thể biết được!” Bầu không khí tại hiện trường dần dần rơi vào im lặng, ai nấy đều cảm thấy như có thứ gì đó lạnh

băng sờ lên gáy, toàn thân lỗ chân lông co rút.

Lúc này, chỉ có Trương Lân trong lòng sáng như gương.

Anh biết gặp phải tình huống này, nếu chỉ chọn cách trốn tránh.

Cuối cùng sẽ nghi thần nghi quỷ, hình thành cảnh tượng cây cỏ cũng là quân địch, sau cùng có thể sẽ loạn thần, tâm lý sụp đổ, lúc đó ngược lại càng dễ xảy ra chuyện.

Nếu như chọn cách lấy hết can đảm điều tra sự việc cho ra ngô ra khoai để yên tâm, thì tinh thần con người cũng sẽ không rơi vào trạng thái căng thẳng cao độ, tâm lý cũng có thể được thả lỏng!

Hơn nữa trời cũng sắp sáng rồi, đêm đen cũng sắp qua đi.

Trời sáng, một số thứ âm tà cũng không dám hiện thân, đối với Hồ Bát Nhất và mọi người sẽ an toàn hơn nhiều.

Trương Lân quyết định xong, không nói một lời, dẫn đầu đi về phía cây đa cổ thụ đó.

Thấy Trương Lân đột nhiên cất bước, ánh mắt Hồ Bát Nhất dường như có chút giác ngộ, cũng đột nhiên ưỡn thẳng lưng, đi theo.

Trước khi đi, anh giả vờ bình tĩnh nói với Tuyết Lỵ Dương: "Chúng ta bây giờ đoán mò cũng vô dụng, chi bằng đi xem rốt cuộc có phải có ma quỷ đang tác quái hay không, thấy rõ rồi tính sau!" Tuyết Lỵ Dương không phản đối, gật đầu đồng ý, sau đó thay băng đạn mới cho khẩu súng máy Chicago, đưa cho Hồ Bát Nhất, súng trường tự động xung kích quá nặng, sử dụng không thuận tay.Sở dĩ không đưa cho Trương Lân, là vì trong mắt cô, so với súng xung kích, con dao của Trương Lân trông còn có cảm giác an toàn hơn.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương điều chỉnh tiêu cự đèn pha chiến thuật trên mũ bảo hiểm leo núi, sau đó kiểm tra lại dây thừng leo núi dùng làm dây bảo hiểm, xác nhận chắc chắn!

Hồ Bát Nhất rút băng đạn của súng xung kích ra, thấy đạn bên trong được nạp đầy ắp, sau đó gõ băng đạn vào mũ bảo hiểm hai cái.

Vì anh biết rõ tỉ lệ hỏng hóc của loại súng này nổi tiếng là cao, nhất định phải nén chặt đạn trong băng, để tránh lúc quan trọng bị kẹt đạn.

Anh lại lắp băng đạn vào thân súng, kéo cò, lên đạn, sau đó vẫy tay với Tuyết Lỵ Dương, ba người chia thành hai hướng trái phải, bám vào cành cây cổ thụ, đi tìm nguồn gốc của cái gọi là tín hiệu ma.

Họ đến phía nơi mảnh vỡ máy bay vận tải tiếp xúc với ngọn cây.

Do xung quanh lúc này đặc biệt yên tĩnh, khoảng cách cũng ngày càng gần, tiếng tí tách quỷ dị đó cũng ngày càng rõ.

Càng đi gần càng phát hiện ra nó hoàn toàn không giống âm thanh điện tử.

Họ cẩn thận tìm kiếm một lúc bên cạnh mảnh vỡ khoang máy bay, sau đó tập trung ánh đèn vào một chỗ trên thân cây.

Để phòng ngừa bất trắc, Hồ Bát Nhất đi trước một chút, Tuyết Lỵ Dương ở giữa, Trương Lân ở cuối cùng yểm trợ đoạn hậu.

Cùng với việc đích đến ngày càng gần, âm thanh nghe được càng lúc càng khác thường.

Lúc này Hồ Bát Nhất chĩa súng xung kích vào mục tiêu mà anh xác định, để phòng lại xuất hiện loại cú vọ làm người bị thương.

Chỉ cần có chỗ nào không ổn, Hồ Bát Nhất tuyệt đối sẽ không do dự bóp cò, cỡ nòng 11.4mm của khẩu súng máy Chicago không phải để làm cảnh, tốc độ bắn như mưa bão có thể xé nát bất kỳ con quái thú nào trong rừng.

Tuyết Lỵ Dương thấy mọi thứ xung quanh đã chuẩn bị xong xuôi,

bèn rút con dao nhỏ thường dùng ra cầm trên tay, từ từ cắt vào thân cây bị thực vật bao phủ kín mít.

Cô gọt từng lớp rêu xanh dày và dây leo, nhưng chưa gọt được mấy nhát thì phát hiện bên trong có một hốc cây tự nhiên.

Hốc cây này chỉ to bằng hai nắm tay gộp lại, qua năm tháng tích tụ, xung quanh đã bị thực vật ký sinh trên cây bịt kín.

Nếu không chủ động chọc thủng lớp ngụy trang tự nhiên này, nhìn qua thật sự không khác gì những thân cây khác, đều là những lớp rêu xanh gồ ghề, lồi lõm, trông y hệt nhau.

Lớp thực vật ký sinh vô cùng dày đặc, chồng chất lên nhau, một số thực vật bên trong đã mục nát rất nghiêm trọng.

Dùng dao gạt nhẹ là nát ra như bùn xanh loãng, Tuyết Lỵ Dương cẩn thận dùng dao nhỏ đâm vào chỗ sâu nhất của lớp rêu xanh, từ đầu mũi dao truyền đến cảm giác như chạm phải một vật thể cứng.

Dao trong tay gặp phải lực cản, Tuyết Lỵ Dương cũng dừng lại, lúc này cô ngơ ngác nhìn Hồ Bát Nhất và Trương Lân.

Tuy cô không biết Trương Lân nghĩ gì.

Nhưng cô và Hồ Bát Nhất đều không hề biết trước sẽ có một hốc cây nhỏ như vậy.

Hốc cây có thể cho động vật chui vào phát ra tiếng động.

Nhưng cũng không nên nhỏ đến thế, những cái hang nhỏ như vậy trên cây đa vợ chồng này hiện tại không rõ có bao nhiêu cái.

Hốc cây này cũng đủ cho sóc nhỏ ra vào, nhưng trong khu rừng này tuyệt đối không thể có sóc, vì vậy hoàn toàn có thể loại trừ khả năng này.

Nhỏ hơn sóc một chút có thể là chim gõ kiến, nhưng đó là một loài

động vật yên tĩnh, nên cũng tuyệt đối không thể là chim gõ kiến.

Từ độ dày của lớp rêu xanh và thực vật ký sinh trên cây, cùng với mức độ mục nát, đều không thể hình thành trong thời gian ngắn được.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang cẩn thận quan sát, thân cây sau lưng họ đột nhiên rung chuyển.

Hai người quay đầu lại nhìn thì thấy Vương Bàn Tử, lần này hắn không hề báo trước với ai, cũng không cần Hồ Bát Nhất nhắc nhở, đã tự móc dây bảo hiểm vào người.

Hồ Bát Nhất đang định mở miệng hỏi, sao không ở dưới cây cảnh giới, leo lên đây làm gì!

Thì thấy bộ dạng kinh hoàng của hắn, khiến Hồ Bát Nhất cảm thấy có chuyện không lành sắp xảy ra.

Anh quen Vương Bàn Tử lâu như vậy rồi.

Trên đời này chuyện có thể làm hắn sợ hãi thật sự không nhiều.

Lúc này hắn dựa vào người Hồ Bát Nhất, run rẩy nói: "Lão Hồ!

Tôi thấy trong rừng này tám phần là có ma rồi!

Từ bây giờ tôi nhất định phải đi cùng các cậu!

Vừa rồi mẹ nó chứ dọa chết tôi rồi!" Hồ Bát Nhất thấy hắn không giống đang đùa, trong lòng cũng bắt đầu căng thẳng.

Với tính cách của hắn, trong trường hợp không liên quan đến tiền bạc, trừ khi là chuyện trực tiếp uy hiếp tính mạng, mới khiến hắn căng thẳng như vậy.

"Bàn Tử, sao thế?

Thấy thứ gì không sạch sẽ à?" Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng của hắn, trong lòng vô cùng tò mò, không nhịn được hỏi.

“Tôi vừa ở dưới gốc cây, ngẩng đầu xem các cậu đang làm gì trên đó, nhưng trời tối quá, chỉ thấy đèn pha trên đầu các cậu!” “Mờ mờ ảo ảo chẳng thấy gì cả!

Sau đó tôi thấy chán, định hút điếu thuốc cho tỉnh táo, đột nhiên nghe thấy xung quanh hình như có tiếng phụ nữ khóc!” “Khóc thảm thiết lắm, mẹ nó chứ dọa chết Bàn gia rồi, đầu thuốc lá còn cầm ngược, suýt nữa thì bỏng lưỡi, tuyệt đối là có nữ quỷ, nghe này... nghe này... lại có nữa rồi.” Tuyết Lỵ Dương đang dùng dao nhỏ gạt từng mảng thực vật mục nát đi.

Chương 181

Vừa mới dọn dẹp xong đám thực vật mục nát, chưa kịp xem thứ cứng rắn đó là gì.

Nghe Vương Bàn Tử ở phía sau nói gần đây có nữ quỷ, nghe xong mọi hoạt động trên tay đều dừng lại.

Hồ Bát Nhất và hai người kia dỏng tai lên, cẩn thận lắng nghe.

Quả thực có tiếng gió rất nhỏ!

Phản ứng đầu tiên sau khi nghe là tiếng gió.

Trước đó họ vẫn luôn chú ý đến tín hiệu ma, không để ý đến cái này, bây giờ dừng tay lại, xung quanh quả thực có từng cơn tiếng nức nở.

Sau núi Già Long không có gió, vì vậy tuyệt đối không thể là gió.

Tiếng gió nghe có vẻ vô cùng thê lương, phiêu dạt bất định, càng khiến người ta khó đoán, trong môi trường tối đen như mực, nghe thấy âm thanh này không khỏi khiến người ta rợn tóc gáy.

Càng kinh ngạc hơn là tiếng khóc thảm thiết dường như đang di động, họ bắt đầu có chút tin lời của Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử, lúc này tay đều cầm vũ khí, cảnh giác nhìn xung quanh, ngược lại Trương Lân lại như không có chuyện gì đứng một bên, cũng không cầm vũ khí trên tay, biểu hiện hoàn toàn trái ngược với ba người kia.

Ban đầu nó bay quanh họ hai vòng, bây giờ lại đột nhiên chia thành ba hướng khác nhau, lượn lờ nhanh chóng trong không trung.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng nghe rõ rồi, không

phải nữ quỷ, mà là bầy cú đêm đang lượn vòng trên trời.

Họ lập tức đưa ra phán đoán, cái gọi là nữ quỷ chính là đồng loại của con cú vọ chết tiệt kia, lần này trở về không phải một hai con.

Nghe âm thanh vừa rồi, có thể phán đoán lần này kích thước của chúng không nhỏ.

Chắc là đến để báo thù cho con cú vọ kia, tuy Hồ Bát Nhất có súng đạn, nhưng trong đêm rừng rậm tối không thấy năm ngón tay.

Muốn bắn trúng những con chim bay lượn như ma quỷ trên không trung, thật sự có chút khó khăn.

Tuy đạn dược hiện tại rất đầy đủ, nhưng cũng không thể bắn bừa không có mục tiêu rõ ràng như vậy!

Bây giờ không thể nổ súng, chỉ có thể tìm thứ khác có thể dùng làm vũ khí.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương trực tiếp lấy súng bắn pháo hiệu từ trong túi ra, bắn một quả pháo sáng lên trời.

"Bằng!" một tiếng vang lên, pháo sáng bay vút lên cao, chiếu sáng cả bầu trời.

Đột nhiên ánh sáng trắng chói lòa vô cùng nở rộ trên khu rừng, rồi tản ra.

Môi trường vốn tối đen như mực, trong nháy mắt bị soi sáng.

Ánh sáng trắng chói mắt khiến mấy người chóng mặt hoa mắt, nhưng cũng phải nén chịu ánh sáng chói lòa để tìm kiếm mục tiêu.

Lúc này trong rừng, trở nên tĩnh lặng như chết, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, trừ tiếng tim đập và tiếng thở của chính mình, phảng phất như mọi âm thanh xung quanh đều đã biến mất.

Mấy con cú vọ đột nhiên tấn công, bị ánh sáng làm cho kinh hãi.

Chúng biến mất không dấu vết trong bóng tối, và cái tín hiệu ma khiến người ta tê cả da đầu cũng biến mất vào lúc này, không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Sau khi khu rừng bị quả pháo sáng chói tai đó làm kinh động, mọi tiếng chim hót buổi sáng đều không còn, phảng phất như đã bước vào một vùng đất chết.

Dường như mọi sinh mệnh trong rừng đều đã bị quét sạch.

Trong lúc mọi người đang cảm thấy kỳ lạ, khi âm thanh biến mất, chân trời mây núi chập chùng, một tia nắng ban mai xuyên qua kẽ hở, rắc những tia sáng đầu tiên vào khu rừng quỷ dị này.

Dường như vào khoảnh khắc trời sáng, yêu ma quỷ quái trong thung lũng rừng sâu cũng đều vì tránh né ánh dương mà trốn về hang ổ.

Thấy xung quanh không có nguy hiểm, họ mới quay người lại nhìn hốc cây trên thân cây, chỉ thấy trên thân cây dưới chiếc máy bay vận tải có một hốc cây màu xanh lục, sâu bên trong có một phiến đá màu đỏ nhẵn bóng.

Rêu và thực vật bên ngoài đã bị Tuyết Lỵ Dương dùng dao nhỏ cạo sạch.

Trong ánh bình minh, nó phát ra ánh sáng ấm áp yếu ớt.

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì, thì nghe thấy thân cây dưới chân phát ra tiếng răng rắc.

Chẳng mấy chốc thân cây đã nứt ra, do cành cây to lớn chịu phần lớn trọng lượng của khoang máy bay, cộng thêm việc Hồ Bát Nhất và hai người kia để đối phó với cuộc tấn công của bầy cú vọ, khiến họ bây giờ tập trung đứng một chỗ.

Trọng lượng quá lớn, tập trung đứng một chỗ hoạt động trên cây

là điều tối kỵ.

Cộng thêm trọng lượng của bốn người, đặc biệt là một người có thân hình đồ sộ như Vương Bàn Tử có thể bằng hai người, cây đa cổ thụ lại thiếu dinh dưỡng trầm trọng, thân cây không chịu nổi sức nặng, không thể chống đỡ được nữa, từ đỉnh cây hơn nửa thân cây đã bị chẻ làm đôi, thân cây vốn đã trải qua bao sương gió lúc này cũng hoàn toàn nứt toác.

Trương Lân thân thủ nhanh nhẹn, vững vàng đáp xuống đất, không có bất kỳ sự cố nào, lúc đáp xuống nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng, một hạt bụi cũng không dính!

Hồ Bát Nhất cũng vô cùng may mắn, anh dùng dây bảo hiểm cố định vào thân chính của cây đa, tuy bị va vào một bên, nhưng may mắn là không bị rơi thẳng xuống đất.

Hôm nay anh đã được sợi dây trên người cứu mấy lần.

Chiếc máy bay vận tải trên đỉnh đầu do mất đi điểm tựa chính, đã trượt thẳng từ trên cây cao hơn 20 mét xuống.

Nó phát ra một tiếng vang lớn và bi thương, dường như đang than khóc cho cuộc đời của mình, cuối cùng kết thúc bằng cách này.

Lúc này, ngẩng đầu nhìn vào bên trong thân cây đã nứt ra, anh không khỏi sững sờ.

Dường như đã nhìn thấy một chuyện kinh khủng, một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

Người phản ứng đầu tiên là Vương Bàn Tử, hắn không khỏi kích động hét lớn.

“Có đồ, hình như rất có giá trị, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi!” Cùng lúc đó, tiếng tín hiệu quen thuộc mà xa lạ lại vang lên một lần nữa, tiếng vang lại một lần nữa siết chặt trái tim họ, truyền ra từ

thân cây bị chẻ đôi..

Lúc này, bộ dạng của Hồ Bát Nhất giống như lần gặp phải tượng người đất nung trước đây, bị dây bảo hiểm treo ngược trên thân cây.

Trong thân cây nứt toác đó, anh nhìn thấy một vật thể màu đỏ sẫm hình chữ nhật lộ ra, hai bên đỉnh bị chẻ thành góc tròn.

Dưới ánh nắng ban mai, nó phát ra ánh sáng tím nhạt, ngay khi xuất hiện, cả ba người Hồ Bát Nhất đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Lúc này Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Mẹ nó chứ, cái quái gì thế này!" Nói xong anh bắt đầu giãy giụa, vì bị treo ngược như vậy thực sự quá khó chịu, anh dùng móc leo núi móc vào thân cây, leo trở lại lên ngọn cây.

Sau đó anh kéo Tuyết Lỵ Dương lên.

Vương Bàn Tử vốn sợ độ cao, ở vị trí cách mặt đất mười mấy mét, không dám nhúc nhích.

Toàn thân hắn cứng đờ, trông bộ dạng vô cùng hài hước, sau đó Hồ Bát Nhất dùng dây bảo hiểm thả hắn xuống đất, nhưng Vương Bàn Tử lúc này lại không đồng ý.

"Lão Hồ, kéo tôi lên cây đi, tôi phải xem kỹ thứ đó, trong mắt tôi đó là tiền, bây giờ tôi đang phấn khích lắm!" Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đành phải dùng hết sức bình sinh, một hơi kéo Vương Bàn Tử trở lại ngọn cây.

Lúc này cây đa cổ thụ đã nứt ra, tuy chưa đổ nhưng đứng trên đó không còn cảm giác vững chắc như trước.

Đứng trên ngọn cây đa cao hơn hai mươi mét, nhìn xuống, cảm giác thật sự có chút như đứng trước vực sâu, như đi trên băng mỏng.

Trải qua bài học vừa rồi, bây giờ mấy người không đứng chung một chỗ, mỗi người đứng tách ra quanh thân cây, quan sát vật thể lộ ra.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm một lúc lâu, rồi nói với hai người: “Quan tài à?

Bằng ngọc pha lê à?

Chương 182

Màu sắc kỳ quái này, tôi thấy có chút giống mấy khối đá huyết gà mà chúng ta bán ở Phan Gia Viên." Hồ Bát Nhất không trả lời hắn ngay, anh đang tập trung tinh thần xem xét, trong cây lại có một cái quan tài, chuyện này thật sự quá bất ngờ.

Trước đây anh chưa từng nghe có chuyện như vậy.

Anh cẩn thận quan sát thứ trông giống như pha lê, càng nhìn càng giống một vật quen thuộc – quan tài!

Bề ngoài vô cùng nhẵn bóng trong suốt, mỏng như cánh ve, lớp ngoài cùng màu trắng sữa, bên trong màu đỏ, màu sắc càng vào trong càng đậm.

Phần lớn vỏ ngoài bị vỏ cây rơi rụng và các loại dây leo quấn quanh, hoàn toàn không thể nhìn rõ toàn bộ hình dạng của khối pha lê.

Ba người Hồ Bát Nhất chưa từng thấy loại chất liệu này.

Họ đi quanh khối pha lê, đánh giá từ trên xuống dưới, phát hiện ra nó được làm từ một khối ngọc bán trong suốt.

Bên trong có một lớp pha lê óng ánh, trong lõi ngọc có một lượng lớn chất lỏng màu đỏ.

Chất lỏng giống như máu, từ hình dáng đơn giản bên ngoài có thể thấy, đây quả thực là một chiếc quan tài ngọc hiếm thấy.

Tuyết Lỵ Dương thấy chiếc quan tài ngọc kỳ lạ, trong lòng có chút tò mò hỏi: "Rõ ràng là quan quách để liệm người chết, trông giống như thiên ngọc để cất giữ dược liệu, không phải là loại ngọc sản xuất ở gần Việt Nam, nhưng tại sao trong cây lại có một cái quan tài ngọc lớn như vậy?

Đúng rồi, núi Già Long thuộc phạm vi mộ Hiến Vương!" "Có khả năng là lăng mộ phụ của lăng chính, chỉ là tôi có chút không hiểu, tại sao quan tài lại đặt trong cây!" Vương Bàn Tử lắc đầu, không biết nên trả lời Tuyết Lỵ Dương thế nào, liền đùn đẩy cho Hồ Bát Nhất.

"Vấn đề này phải hỏi Lão Hồ, không thì hỏi tiểu huynh đệ Trương Lân cũng được, Lão Hồ không phải luôn khoe là không có ngôi mộ nào ở An Lạc mà cậu ta không biết sao?

Phải để cậu ta giải thích xem, để tôi xem cậu ta nói gì!" Hồ Bát Nhất cười khổ lắc đầu.

"Chuyện này làm khó tôi rồi, từ xưa xây mồ đắp mộ, đều phải có gò có cây, cây làm dấu hiệu cho ngôi mộ, được trồng trước gò đất." "Để làm cho bố cục lăng mộ có tướng phúc ấm tử tôn, nhưng chưa từng thấy ai đặt quan tài trong thân cây, cũng không ra thể thống gì cả!

Với lại tôi bao giờ nói những lời không biết xấu hổ như vậy!" Trương Lân cẩn thận quan sát thế núi xung quanh, phong thủy ở đây tuy bị khí hậu đặc thù che khuất không nhìn rõ toàn bộ thế đi.

Nhưng dùng bí thuật phong thủy Phát Khâu, anh đã suy đoán được gần hết.

An Lạc từ thời Thương Chu, từ lúc đó đã có lý luận phong thủy, an táng người chết, đều dựa vào thế núi, tựa sông, lưng tựa núi mặt hướng sông, chưa từng nghe có đạo lý treo trên cây, cái cây cổ thụ này lại nằm trong khu rừng sau núi Già Long.

Núi Già Long tuy đỉnh núi mây mù bao phủ, không nhìn rõ long mạch, nhưng từ dưới núi có thể thấy, ngọn núi lớn này chỉ có một ngọn núi đơn độc, là một con rồng đơn độc.

Long sợ cô độc huyệt sợ lạnh, tứ cố vô thân thật đáng nguy, núi độc rồng cô không thể an, an táng ắt gặp gian nan.

Tuy địa thế ở đây đông cao tây thấp, nhưng lại quá tuyệt, kỳ vọng vào thế núi trùng điệp gối đầu, đây là một vùng lòng chảo sâu không thấy đáy, vì vậy vùng này tuyệt không thích hợp để đặt lăng tẩm.

Huống hồ, cây cổ thụ đứng đầu trong ngũ hại của âm trạch.

Mộ phần bên trái bên phải có cây cổ thụ, núi độc, dòng chảy đứt đoạn, đỉnh trọc, đá lởm chởm, đều là thế ác hình xấu, tuyệt không thể chôn người.

Có cây cổ thụ thì tranh phong đoạt khí, có núi độc thì thiếu che chở, chủ vô dung vô kết, âm dương hình thế tất sẽ xung khắc.

Có dòng chảy đứt đoạn thì chủ mạch khổ đất khô, thủy mạch một khi đứt, sinh khí cũng tức khắc bị cách tuyệt.

Có đá lởm chởm, đá cheo leo, thì chủ hung khí ngang nhiên, phần nhiều là tai họa do ác khí của đất gây ra, có đỉnh trọc thì gọi là nơi yếu ớt không có sinh khí.

Những nơi này cũng không hẳn là nơi hung ác, có lẽ xây dựng chùa chiền miếu mạo sẽ thích hợp hơn, sẽ điều hòa được hình thế trái phải, nhưng dùng làm âm trạch và mai táng người chết thì không thích hợp.

Lúc này anh vô tình liếc nhìn Hồ Bát Nhất, thấy biểu cảm trên mặt anh ta, biết rằng anh ta dùng 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Mật Thuật》 chắc cũng giải thích được gần hết rồi.

Bất kể là môn Phát Khâu hay Mạc Kim, khẩu quyết bí thuật phong thủy của hai môn phái này thực ra đều tương tự nhau, dù sao cũng đều có nguồn gốc từ quan trường thời cổ đại.

Chỉ là Hồ Bát Nhất không nhìn sâu được như Trương Lân.

Trong ấn tượng của anh, lấy cây làm mộ, hoàn toàn vi phạm lý luận hình thức phong thủy.

Bất kể là khí mạch, minh đường, thủy khẩu long, huyệt, sa, thủy tượng vân vân đều không thể bàn tới!

Đây là lần đầu tiên anh thấy kiểu này, chiếc quan tài này quả thực hiếm thấy, quan tài trong suốt không phải là trên đời không có, nhưng cũng là thứ hiếm có khó tìm.

Nhìn chất lỏng bên trong, Hồ Bát Nhất không biết rốt cuộc bên trong đựng gì!

Máu à?

Vậy thì là máu của ai?

Mang theo tâm lý tò mò, anh đi đến trước quan tài ngọc, đưa ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve xung quanh quan tài ngọc.

Anh sợ làm kinh động đến vị trong quan tài, cảm giác đầu tiên khi vuốt ve quan tài là mát lạnh và trơn nhẵn, một viên ngọc đẹp hiếm có.

Càng hiếm hơn là một viên ngọc đẹp lớn như vậy lại không có bất kỳ tì vết nào.

Một viên ngọc hoàn mỹ như vậy, dù ở trong hoàng cung, cũng chưa chắc đã tìm được.

Hồ Bát Nhất vuốt ve xong bắt đầu quan sát vị trí đặt quan tài ngọc.

Quan tài ngọc nằm ngang giữa cây đa cổ thụ.

Do sự chèn ép của thân cây quấn vào nhau, cộng thêm một phần thân cây chống đỡ bị rụng đi, khiến cho chiếc quan tài ngọc vốn đặt phẳng có chút nghiêng.

Trương Lân lúc này cũng đang đi vòng quanh quan tài ngọc, dùng hai ngón tay của Phát Khâu nhẹ nhàng chạm vào xung quanh, kiểm tra xem bên trong có cơ quan gì không, hai ngón tay của Phát Khâu có thể dễ dàng phá giải những cơ quan nhỏ.

Anh đi một vòng quanh quan tài, quan sát kỹ lưỡng nhưng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Trừ mấy vết nứt nhỏ!

Vết nứt nhỏ nằm ở chỗ nắp quan tài và thân quan.

Không biết là do mảnh vỡ máy bay rơi xuống va vào thành ra như vậy, hay là do cây đa cổ thụ mọc xiêu vẹo lâu ngày đè ép thành ra như vậy, lúc này đều không thể biết được.

Không chỉ Trương Lân, ba người Hồ Bát Nhất cũng chú ý đến.

Trong quan tài ngọc đầy ắp thứ giống như máu tươi, đang từ từ thấm ra ngoài qua vết nứt, tí tách rơi xuống giường mộ bằng ngọc bên dưới quan tài.

Tần suất của âm thanh và tần suất tín hiệu giống hệt nhau.

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử lúc này đều đã hiểu ra.

Bây giờ trong lòng mọi người đều đã đoán được gần đúng về cái gọi là tín hiệu ma.

Lần đầu tiên Vương Bàn Tử leo lên, do trọng lượng quá lớn, khiến cho quan tài ngọc trong cây bắt đầu nghiêng về phía trước, chất lỏng màu đỏ sẫm như máu đó, từ vết nứt thấm ra, rơi xuống giường ngọc bên dưới.

Trên quan tài ngọc vừa hay có bốn vết nứt, vị trí của những vết nứt này xa gần khác nhau, cộng thêm việc nó bị đóng kín trong thân cây, nên âm thanh phát ra trầm đục, tiếng nước nhỏ giọt lúc dài lúc ngắn, nghe xong mọi người sẽ bị nhầm là một chuỗi mật mã tín hiệu.

Khi mặt phẳng của chất lỏng màu đỏ trong quan tài ngọc thấp hơn vết nứt, tín hiệu đó tự nhiên dừng lại, vừa hay cũng trùng với khoảng

thời gian ở giữa, khi âm thanh biến mất.

Sau đó lại tiếp tục xảy ra lần thứ hai thân cây bị gãy, sau khi mảnh vỡ máy bay vận tải trên ngọn cây rơi xuống đất, thân cây lại một lần nữa chịu lực, góc độ của quan tài ngọc lại bắt đầu nghiêng.

So với góc độ trước đó còn thấp hơn một chút, khiến cho chất lỏng màu đỏ trong quan tài lại bắt đầu thấm ra ngoài, chỉ vì đã nghe trước nên mới luôn coi âm thanh này là tín hiệu, quả là cái gọi là chim sợ cành cong, đặc biệt đa nghi.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này đều đồng loạt nhìn về phía Trương Lân.

Chả trách anh ấy vẫn luôn mặt không đổi sắc, từ khi thấy cái hốc cây đó, không có bất kỳ hành động gì khác, vẻ mặt bình tĩnh như vậy, hóa ra đã nhìn thấu tất cả.

Chương 183

Bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, Hồ Bát Nhất có chút không dám tin, trong lòng có nhiều nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự trùng hợp như vậy sao?

Lại cứ thế tạo thành một chuỗi mật mã tử vong, nếu chỉ là trùng hợp, thì cũng không phải điềm tốt.

Chẳng lẽ nó đang dự báo chuyến đi này hung nhiều cát ít?

Mong là mình đã nghĩ nhiều!

Chuyến đi này có Trương Lân ở đây, với thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng đó, lòng Hồ Bát Nhất cũng tạm yên tâm phần nào.

Trong lúc anh đang suy nghĩ lung tung, Tuyết Lỵ Dương dùng con dao nhỏ thường dùng, gạt hết thực vật trên quan tài ngọc ra, sau đó đeo găng tay vào quét qua nắp quan tài.

Hoa văn khắc trên đỉnh nắp quan tài vô cùng tinh xảo, từng lớp uyên ương, hồng nhạn, thỏ, chương, lộc, tượng, v.v., những loài thú quý hiếm tượng trưng cho điềm lành và linh tính, đều được khắc họa trên nắp quan tài.

Bốn góc của quan tài ngọc cũng có hình thái khác nhau, được trang trí bằng các loại hoa văn cỏ cây đối xứng.

Tuyết Lỵ Dương nhìn lướt qua những bức phù điêu trên nắp quan tài, một lúc sau nói với Trương Lân, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

"Những bức phù điêu trên nắp quan tài này có tạo hình hiền hòa, ôn thuận, tuy hình thái điêu khắc có hơi cứng nhắc, nhưng kỹ thuật dùng dao lại mộc mạc, dứt khoát!" "Vẻ đẹp thực sự không nằm ở sự hoa mỹ hay sâu lắng, một hình thức biểu hiện có sức bao phủ nghệ

thuật cao độ như vậy, cá nhân tôi cho rằng nó rất gần với phong cách thời Tần Hán, vì vậy tôi nghĩ đây chắc là lăng mộ phụ của Hiến Vương, không sai được." Vương Bàn Tử nghe lời cô nói, mắt trợn tròn như muốn lồi ra, tay không ngừng xoa vào nhau, vẻ mặt sốt ruột không chịu nổi.

"Mặc kệ là vua nào, đã để chúng ta gặp phải thì là phúc của chúng ta, mau mở ra xem bên trong có minh khí gì không, bây giờ trời sáng rồi, cũng không sợ bên trong có thi biến, nhanh lên, nhanh lên!

Tôi không thể chờ được nữa rồi!" Vương Bàn Tử vẫn không sửa được cái tật này!

Nóng vội, trước khi ra tay không bao giờ tìm hiểu rõ tình hình, cứ thế ra tay, hoàn toàn không nghĩ kỹ làm vậy sẽ gây ra hậu quả gì.

Trong lòng hắn, minh khí có mức độ ưu tiên đặc biệt cao.

Hồ Bát Nhất lập tức cản Vương Bàn Tử lại nói: "Bây giờ cậu vội cái gì, nó có chạy được không?

Tôi nói cho cậu biết, cái quan tài này tuyệt đối không tầm thường, cậu nghĩ xem, quan tài ngọc sao lại vô duyên vô cớ mọc trong cây?" "Cậu xem chất lỏng bên trong đi, gần như y hệt máu tươi, mở ra ai dám đảm bảo không xảy ra chuyện gì!" Hồ Bát Nhất nói ra nỗi lo của mình cho hắn nghe!

Hy vọng hắn bình tĩnh lại một chút.

Trong lúc Hồ Bát Nhất nói chuyện với Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương lúc này dùng con dao nhỏ của mình, chấm một chút chất lỏng màu đỏ sẫm thấm ra từ quan tài ngọc.

Cô đưa lên mũi ngửi.

"Chất lỏng không có mùi máu tanh, nhưng mùi rất nồng, ngửi giống mùi thuốc bắc, bản thân quan tài ngọc trông có vẻ không có gì

đặc biệt, chất lỏng màu đỏ bên trong có thể có tác dụng chống thối rữa!" "Nhưng tôi khá đồng tình với quan điểm vừa rồi của Lão Hồ, quan tài ngọc ở trong cây thật sự là..." Lời của Tuyết Lỵ Dương còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử đã chen vào ngắt lời cô.

"Có gì mà phải làm quá lên thế, chẳng phải là hạt giống cây mọc ngay dưới mộ thất sao!" "Rồi cái cây đó, càng ngày càng lớn, cuối cùng đâm thủng lớp đất trên mộ, đẩy quan tài lên, sau đó cứ thế lớn lên thành ra tình hình bây giờ!" "Này, các cậu không hiểu chút nào à?

Chuyện bé bằng cái móng tay, mà hai người cứ thích đâm đầu vào ngõ cụt, có đáng mặt đi trộm mộ không hả!" "Nhìn Trương Lân kia kìa, học hỏi người ta đi, bản lĩnh cao cường chẳng sợ gì cả!" Vương Bàn Tử thấy họ cứ chần chừ không mở quan tài, lề mề, nhìn mà sốt ruột chết đi được.

Lúc sắp nói xong, hắn không quên mỉa mai hai câu.

Vương Bàn Tử nói vậy, nhưng Hồ Bát Nhất vẫn tin vào quan điểm của mình.

"Chúng ta đừng nhắc đến tiểu huynh đệ Trương Lân, không so được với tiểu ca như thế, cũng không có bản lĩnh như vậy, nhưng những gì cậu vừa nói hoàn toàn không đáng tin!" "Tôi vừa xem, cái quan tài ngọc này không phải là loại thường thấy, có thể người được liệm là người ngoài đạo môn, những thuật sĩ phương ngoại đó, tự nhận không nằm trong ngũ hành, nên không theo lẽ thường thế gian mà chọn cách xây âm trạch." "Tự quan trung hữu nghênh hữu tống, nhược tỏa, tắc khí tẫn tụ vu viên trung, có khả năng người được liệm cố ý làm vậy!" "Hai cây cổ thụ vợ chồng, một chiếc quan tài ngọc quách, bên trong có lẽ là một vu sư, hoặc là người tu tiên cầu đạo, cái hốc cây chúng ta phát hiện trên thân cây lúc trước, tôi thấy rất có thể là minh đường nhãn huyệt của quan tài cây, là kim tỉnh thu lấy tinh khí

trời đất." "Nghe đồn mộ Hiến Vương nằm trong thủy long vựng độc nhất vô nhị trên thế gian, coi nơi đó là động phủ của thần tiên cũng không ngoa, chỉ là bây giờ chúng ta chưa tận mắt thấy, không biết có thật hay không." "Nếu thật như lời đồn, thì lăng mộ phụ này nên là một trong những tinh vị xung quanh huyệt chính, vì vậy chúng ta không thể dựa vào hình thế xung quanh cây cổ thụ để nói!" Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng gật đầu, cảm thấy những gì Hồ Bát Nhất nói đều rất có lý.

Cô liền tiếp lời anh.

"Hiến Vương sùng bái vu tà chi đạo, một lòng chỉ tu tiên, nên bên cạnh ông ta đều là những kẻ thuật sĩ!" "Nếu theo như Lão Hồ nói, đây là một chiếc quan tài tiên trong lăng mộ phụ, nhưng bây giờ không biết chủ nhân bên trong có đắc đạo thành tiên hay không, nhưng nếu trên đời thật sự có tiên nhân, vậy thì lúc này trong quan tài ngọc nên là trống rỗng!" "Thi thể bên trong nên đã tiên giải rồi mới đúng!" Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, vẻ mặt kích động của Vương Bàn Tử còn hơn cả trước.

"Lão Hồ, đừng lề mề nữa, mau xuống dưới lấy đồ nghề lên đây, tôi muốn chặt cái thân cây chắn ở bên kia, chúng ta phải xem rốt cuộc trong quan tài có thứ gì?" "Mặc kệ là tiên hay gì, bây giờ quan trọng nhất là minh khí đáng tiền, chúng ta cứ làm một phát khai môn hồng trước đã, sớm đã ngứa mắt cái lão già Hiến Vương đó rồi, tôi thấy lão ta không phải loại tốt đẹp gì!" Tuyết Lỵ Dương lúc này đã cùng Vương Bàn Tử đứng chung một chiến tuyến, tán thành đề nghị của hắn.

"Tôi cũng thấy nên mở quan tài xem thử, có lẽ bên trong có manh mối liên quan đến mộ Hiến Vương, những manh mối này ở nơi khác không tìm được, nên có lẽ sẽ giúp ích không nhỏ cho chúng ta!" Nói xong, cô nhìn về phía Trương Lân đang ở dưới cây, lúc này trên hiện

trường chỉ còn anh, người quan trọng nhất, chưa biểu thị thái độ.

Thấy anh vẫn như thường lệ, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Ba người Hồ Bát Nhất cho rằng anh đã ngầm đồng ý.

Hồ Bát Nhất thấy Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều muốn mở quan tài, Trương Lân cũng không lên tiếng.

Anh đành xuống cây lấy Tham Âm Trảo và Âm Dương Kính dùng để mở quan tài của Mạc Kim Giáo Úy, cùng một số công cụ khác, mang cả lên.

Vốn dĩ quy tắc của Mạc Kim là trời tối động thủ, gà gáy dừng tay, nhưng bây giờ trời đã sáng hẳn.

Theo quy tắc, không được động đến minh khí, nhưng mở quan tài điều tra chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lúc này, phải dùng Âm Dương Kính.

Âm Dương Kính là một cổ vật truyền lại từ giữa thời nhà Đường, đó là một tấm gương đồng bị mài mòn khá nghiêm trọng.

Nó không phải hình tròn, mà được đúc thành hình tam giác, tượng trưng cho thiên địa nhân tam tài, mặt chính là dương, mặt trái là âm, sau lưng đúc chữ thăng quan phát tài.

Khi sử dụng, dùng sợi dây đỏ treo lơ lửng giữa không trung, mặt chính hướng về phía ánh sáng mặt trời, mặt lưng có chữ triện hướng vào miệng quan tài.

Âm Dương Kính này không phải là thần khí của Xích Tinh Tử, một trong thập nhị tiên nhân của Xiển Giáo!

Nó không lợi hại đến mức đó.

Âm Dương Kính trong tay Hồ Bát Nhất chỉ là một đạo cụ dùng trong việc trộm mộ mà thôi.

Về Âm Dương Kính này, có một câu chuyện liên quan đến Quan Vũ.

Tương truyền Âm Dương Kính này chuyên dùng để mở những quan quách lộ thiên ngoài gò đất.

Thời Đường, phong trào trộm mộ thịnh hành nhất, có câu thơ rằng: "Khô lâu bán xuất địa, bạch cốt hạ tung hoành." miêu tả cảnh tượng thê thảm còn lại ở những ngôi mộ hoang sau khi bị đạo mộ tặc càn quét.

Trong thời kỳ đó, số lượng đạo mộ tặc chuyên nghiệp là nhiều nhất.

Thủ đoạn hành sự cũng mỗi người một kiểu, cách trộm mộ phổ biến nhất.

Không phải đào đường hầm vào địa cung, mà dưới ánh sáng ban ngày, trực tiếp dùng xẻng lớn phá mộ, đào lớp đất phủ, dùng dây thừng kéo quan quách từ địa cung ra, rồi mở quan ở bên ngoài.

Lấy sạch toàn bộ trang phục của chủ nhân trong mộ, sau đó vứt thi cốt ở nơi hoang dã, Âm Dương Kính chính là một công cụ bắt buộc phải có của đạo mộ tặc thời đó, không phải là dụng cụ truyền thống độc môn của Mạc Kim Giáo Úy.

Trương Lân thấy Hồ Bát Nhất lấy ra Âm Dương Kính.

Âm Dương Kính này là của Liễu Trần Hòa Thượng.

Liễu Trần Hòa Thượng, cũng là một tiền bối Mạc Kim cừ khôi.

Có thể nói là sư phụ của Chá Cô Tiếu.

Bản thân cũng là đại đồ đệ của Trương Tam Liên Tử.

Trong giới lục lâm không để lại tên thật, không ai biết tên họ thật của ông.

Người này từ nhỏ đã có tài phi diêm tẩu bích thông thiên.

Trộm cắp ở nhà giàu quyền quý chưa bao giờ thất thủ, khinh công lật tường cực kỳ lợi hại, thuật tìm long quyết và phân kim định huyệt đều được Trương Tam Gia truyền thụ.

Lòng nhiệt như lửa, thích lo chuyện bất bình trong thiên hạ, thường có lòng cứu nhân độ thế.

Khi làm Mạc Kim Giáo Úy có biệt danh là Phi Thiên Hốt Hủy, sau cùng sư đệ Thiết Ma Đầu cứu người, Thiết Ma Đầu bị cơ quan đánh trúng yếu huyệt chết ngay tại chỗ, liền xuất gia ở chùa Vô Khổ, sau làm trụ trì.

Chương 184

Vì giúp Chá Cô Tiếu thám hiểm Hắc Thủy thành mà mất mạng.

Xét về bối phận, ông là đại sư bá của ông nội Hồ Bát Nhất.

Tuy cuối cùng kết thúc bi thảm, nhưng cái tính thích lo chuyện bất bình trong thiên hạ của ông khiến Trương Lân có chút nhìn bằng con mắt khác.

Lúc này Hồ Bát Nhất tuy cầm nó trong tay, nhưng công dụng và tác dụng cụ thể của nó, anh hoàn toàn không biết.

Anh chỉ biết rằng trong trường hợp bất đắc dĩ, khi mở quan tài vào ban ngày, phải dùng Âm Dương Kính.

Hướng nó vào miệng quan tài, để phòng một số khí uế không sạch sẽ, làm tắt ba ngọn lửa tam muội trên người sống, về nhà sẽ gặp xui xẻo.

Bây giờ ba người Hồ Bát Nhất làm việc vào ban ngày, nên lấy Âm Dương Kính ra sử dụng, trước hết không cần biết có tác dụng hay không, tạm thời thử một lần, sau đó treo Âm Dương Kính lên.

Hồ Bát Nhất chuẩn bị dùng Tham Âm Trảo để cạy đinh quan tài, thì đột nhiên phát hiện chiếc quan tài ngọc này không có đinh quan tài thường thấy.

Nó không giống quan tài thông thường, mà là kiểu ngăn kéo.

Lớp ngọc làm nắp có rãnh cắm rất kín ở hai bên, chỉ có thể kéo ra.

Bây giờ phải tìm miệng quan tài.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chuẩn bị động thủ kéo nắp ngọc ra.

Trên trời đột nhiên chiếu xuống một tia nắng, chiếu vào bên trong chiếc quan tài ngọc trong suốt lấp lánh.

Khiến họ phải dừng tay lại.

Họ nhìn vào cảnh tượng bên trong quan tài.

Lúc này bên trong hiện ra một bóng người rất cao lớn.

Bóng đen cực kỳ đậm và đen, có đầu và hai vai, bóng đen đậm đặc trên người hòa với chất lỏng màu đỏ không rõ là gì trong ánh sáng, tạo thành màu đỏ sẫm.

Trong chiếc quan tài ngọc trong suốt lấp lánh, nó hiện lên vô cùng nổi bật.

Những bóng người đó dưới ánh nắng chiếu rọi trông vô cùng kỳ lạ.

Bóng đen dưới vai trông có chút kỳ lạ, rất rộng.

Nhìn từ bên ngoài, thật sự không dễ phán đoán bên trong là gì, trước khi mở quan tài, tất cả chỉ là phỏng đoán, có thể là những đồ vật bồi táng trong quan tài ngọc.

Bây giờ nhìn thấy trong quan tài ngọc có thi thể, có thể xác định người chết không thành tiên.

Dưới ánh sáng ban ngày, ba người Hồ Bát Nhất cũng không sợ biến thành cương thi.

Ôm tâm lý như vậy, họ lại một lần nữa ra tay chuẩn bị mở quan tài.

Đột nhiên trên trời không biết từ đâu bay đến một đám mây đen dày đặc, che khuất ánh mặt trời, ánh sáng xung quanh lập tức tối sầm lại.

Lúc này trên bầu trời thỉnh thoảng có tiếng sấm dữ dội truyền ra.

Dọa cho mấy người Hồ Bát Nhất không dám có thêm hành động nào, đứng tại chỗ nhìn lên trời.

Vương Bàn Tử lúc này mặt đầy phẫn nộ, sắp mở được quan tài rồi lại xuất hiện cảnh này.

Hắn không nhịn được chửi rủa: "Cái nơi quỷ quái này, chỉ có sấm mà không có mưa." Hồ Bát Nhất thấy thời tiết dần xấu đi, bắt đầu lo lắng nói: "Mong là sấm không đánh trúng cái cây già này, lúc đó chúng ta cũng cháy khét theo, không được, chúng ta tìm chỗ trốn trước đi!

Đợi hết sấm rồi làm tiếp!" Hồ Bát Nhất vừa nói xong, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên thốt ra một câu khiến người ta rợn tóc gáy.

Nghe xong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử toàn thân lông tóc dựng đứng.

Dường như trên cổ đều cảm thấy một trận lạnh buốt.

Lúc này hồn vía trên người dường như cũng bay mất.

"Nhìn kìa, dưới quan tài có đè một bàn tay người chết, tôi nghĩ tín hiệu đó có thể phát ra từ đó, không phải là chất lỏng thấm ra từ quan tài ngọc." Khi họ định quay người lại nhìn, thì phát hiện lúc này trời đã tối đen không nhìn rõ người.

Ai cũng không ngờ, trời lại thay đổi nhanh như vậy, trong nháy mắt, trời đã đen như đáy nồi, sấm nổ liên hồi.

Dường như ông trời đang ngăn cản họ mở quan tài.

Không muốn cho thi thể trong quan tài ngọc được thấy lại ánh mặt trời.

Trong cảnh tối đen, lại có một người đang bí mật hành động.

Lúc này thời tiết dường như đang nung nấu một cơn thịnh nộ, vô cùng đáng sợ.

Bây giờ họ cũng chỉ có thể nhìn thấy tia chớp giữa những đám mây đen.

Xung quanh hoàn toàn không thể nhận ra gì.

Hồ Bát Nhất đành phải một lần nữa bật đèn pha chiến thuật trên đỉnh đầu.

Anh nhìn về phía bên kia của ngọn cây, nhưng lại không thấy bóng dáng Vương Bàn Tử đâu.

Anh thầm kêu không hay.

Trong lòng không khỏi lo lắng, vừa rồi rõ ràng còn đang ở cùng nhau chuẩn bị mở quan tài, trong nháy mắt đã không thấy đâu.

Trong môi trường tối đen như mực này, hắn có thể đi đâu được?

Anh nhìn sang Tuyết Lỵ Dương bên cạnh.

"Cô có thấy Bàn Tử đâu không?" Tuyết Lỵ Dương nhún vai nói: "Không có!

Tôi vừa rồi đang chú ý đến thứ dưới đáy quan tài ngọc, cộng thêm trời đột nhiên tối sầm lại, tôi không để ý Vương Bàn Tử đi đâu!" Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, tâm trạng vốn đã lo lắng của Hồ Bát Nhất, lúc này càng thêm sốt ruột.

Anh nhìn xuống dưới cây, định hỏi Trương Lân.

Nhưng dưới gốc cây không một bóng người.

Trương Lân và Vương Bàn Tử đều đã biến mất.

Không một chút dấu hiệu nào.

Bây giờ Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đành phải tìm kiếm khắp nơi, xem có để lại thứ gì không.

Có thể tìm được manh mối.

Hồ Bát Nhất đi một vòng quanh quan tài ngọc, phát hiện bên cạnh quan tài ngọc có một chiếc giày.

Chiếc giày không phải của ai khác, chính là của Vương Bàn Tử.

Nhưng lúc này không thấy người của Vương Bàn Tử, hoàn toàn không biết hắn đã chạy đi đâu.

Đúng lúc này, từ bên trong chiếc quan tài ngọc hoàn toàn đóng kín, truyền ra tiếng gõ cộp cộp cộp.

Chương 185

Lúc này tiếng gõ, lọt vào tai Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, còn vang hơn cả tiếng sấm trên trời.

Hồ Bát Nhất nghe thấy âm thanh, không còn quan tâm đến nỗi sợ hãi trong lòng.

Anh vội vàng gọi Tuyết Lỵ Dương, muốn mở cái quan tài ngọc này ra, bây giờ anh cho rằng bên trong chắc chắn là Vương Bàn Tử.

Anh có chút không hiểu, tại sao Vương Bàn Tử lại chạy vào trong quan tài ngọc.

Chẳng lẽ trộm mộ lại bị xác chết trong quan tài ngọc trộm ngược vào?

Đầu óc Hồ Bát Nhất lúc này hoàn toàn rối loạn.

Khi anh và Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị mở quan tài, phát hiện các kẽ hở của quan tài ngọc dường như đều bị một loại keo không tên, dán chặt lại.

Họ đi một vòng quanh quan tài, trừ vết nứt nhỏ ban đầu, không còn lối ra nào khác.

Nếu trong quan tài ngọc thật sự là Vương Bàn Tử, thì hắn vào bằng cách nào.

Hoàn toàn không hợp lý.

Còn Trương Lân lại đi đâu rồi, Vương Bàn Tử ít nhất còn để lại một chiếc giày.

Còn anh ta thì không để lại gì cả.

Tâm trạng của Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng giống như Hồ Bát

Nhất, chỉ là có bình tĩnh hơn một chút.

“Lão Hồ, đừng vội, chúng ta bây giờ phải làm rõ tình hình, âm thanh bên trong không nhất định là của Vương Bàn Tử.” Hồ Bát Nhất lúc này dường như đang ở bên bờ vực mất kiểm soát.

“Sao có thể không vội, bây giờ không hành động, hoa kim châm cũng nguội mất rồi!” “Nếu cô sợ thì tôi gánh!

Dù thế nào cũng phải lôi Vương Bàn Tử ra, tôi thật sự không tin vào tà ma, một cái quan tài có thể giở trò quỷ gì chứ!” Nói xong anh cũng không quan tâm Tuyết Lỵ Dương có đồng ý hay không, lấy mặt nạ phòng độc ra trực tiếp đeo lên đầu.

Xắn tay áo lên, định kéo nắp quan tài ngọc đó ra.

Nhưng nắp quan tài ngọc quá chặt, nhất thời không mở được.

Bây giờ Hồ Bát Nhất hoảng loạn vô cùng, đột nhiên thiếu mất hai người, không biết sống chết ra sao.

Bây giờ chỉ có một manh mối duy nhất này, tự nhiên anh sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trong lúc Hồ Bát Nhất tay chân luống cuống, quan tài ngọc đột nhiên không còn động tĩnh.

“Bàn Tử không phải là xong đời rồi chứ!

Chầu trời bán muối rồi.” Anh khẽ nói.

Lúc này đầu óc Hồ Bát Nhất đột nhiên trống rỗng, không biết tiếp theo nên làm gì.

Đột nhiên cổ chân anh bị một bàn tay nắm lấy.

Dọa cho Hồ Bát Nhất giơ móc leo núi lên định tấn công.

Nhưng phía sau truyền ra một giọng nói quen thuộc.

“Lão Hồ, nể tình chúng ta đều là người An Lạc, mau kéo huynh đệ một tay, trên cây có hốc lớn đó, suýt nữa thì ngã chết lão tử rồi!” Người nói không ai khác, chính là Vương Bàn Tử, lúc này hắn đang giãy giụa chui ra từ hốc cây sau lưng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, lập tức đưa tay ra kéo hắn lên.

Trên cây chỗ nào cũng có hốc, nhưng những hốc cây này phủ đầy thực vật ký sinh, trên đó đều là dây leo và rêu xanh.

Nếu giẫm phải cái nhỏ thì còn đỡ, nếu gặp phải cái lớn, cả người sẽ rơi thẳng xuống.

Thực vật ở miệng hốc mềm mại, sau khi người rơi xuống, nó sẽ lập tức khép lại, hoàn toàn không thể phát hiện được.

Sau khi kéo Vương Bàn Tử lên.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã hiểu ra, tại sao Vương Bàn Tử lại đột nhiên biến mất.

Vốn dĩ lúc chuẩn bị động thủ mở quan tài phát tài, Vương Bàn Tử bị tiếng sấm liên tiếp trên trời dọa cho giật mình.

Sau đó bất giác lùi lại một bước, một bước đó lại giẫm hụt.

Cộng thêm tiếng sấm trên trời đã thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất, nên anh không để ý.

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử, rồi lại nhìn quan tài ngọc, nếu trong quan tài không phải là Vương Bàn Tử, thì âm thanh phát ra đó, bên trong sẽ là ai?

Trương Lân, hay là một cương thi có thể hoạt động vào ban ngày?

Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Bàn Tử đã leo trở lại, cũng không bị thương nặng, lo lắng hỏi.

“Cậu có thấy Trương Lân không?” Đối với câu hỏi của cô, Vương

Bàn Tử cảm thấy có chút khó hiểu.

“Không có!

Bên trong tối om, tôi sờ soạng một lúc hình như có rất nhiều xương cốt và dây leo!

Nhưng tôi cũng không nhìn kỹ, trong hốc cây đó đặc biệt hôi, xộc lên hơi nhức đầu, bên trong chắc chắn không có huynh đệ Trương Lân!” “Sao vậy, huynh đệ Trương Lân không thấy đâu à?” Vương Bàn Tử từ câu hỏi của cô có chút hiểu ra, tại sao Tuyết Lỵ Dương lại hỏi như vậy.

Nhưng cô không trả lời hắn.

Mà Hồ Bát Nhất ở bên cạnh gật đầu với hắn, chứng thực suy đoán của hắn.

Thấy lúc này tâm trạng của Tuyết Lỵ Dương sa sút như vậy, hắn không hỏi nữa.

Trương Lân lại mất tích, gần đây anh ta dường như thường xuyên thần xuất quỷ một, không thấy bóng dáng.

Bây giờ tại hiện trường chỉ còn ba người.

Tâm trạng đều không cao.

Tuy trong mắt họ, bản lĩnh của Trương Lân đã là cao thủ tuyệt thế đương thời.

Nhưng mức độ nguy hiểm ở đây, là cao nhất mà họ từng gặp.

Trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Tuyết Lỵ Dương mặt mày sầu não đi một vòng quanh quan tài ngọc, phát hiện xung quanh quan tài ngọc dường như có chút bất thường.

“Hai người mau xem, chuyện này dường như đã vượt xa những gì tôi dự liệu, thành viên phi hành đoàn của máy bay vận tải không phải tất cả đều đã nhảy dù thoát thân, chắc là ít nhất có một người đã chết ở đây, thi thể bị đè dưới quan tài ngọc này, chắc là thành viên phi hành đoàn, bên dưới quan tài ngọc có khả năng có liên quan đến cái hốc đá mà Vương Bàn Tử rơi xuống.” Hồ Bát Nhất nghe lời cô, cảm thấy có manh mối lớn, vội vàng đến đầu kia của quan tài ngọc.

Những gì anh thấy cũng giống như Tuyết Lỵ Dương, trước giường mộ của quan tài ngọc có một bàn tay người bị đè.

Bàn tay này lòng bàn tay úp xuống, hình dạng của bàn tay có chút kỳ lạ, không bị thối rữa thành xương trắng, mà hoàn toàn khô quắt, lớp da khô màu đen sẫm bao lấy xương.

Nhìn bộ dạng này chắc là không còn chút cơ bắp và nước nào.

Bốn ngón tay cắm chặt vào thân cây dưới quan tài ngọc.

Chương 186

Từ đó có thể thấy được, người này trước khi chết đã trải qua một cuộc giãy giụa dài đằng đẵng và đau khổ.

Trên ngón cái của bàn tay có một vật nhỏ.

Bây giờ ba người đứng trước quan tài, đầu óc mông lung, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Rõ ràng chỉ là một bàn tay người chết, nhìn bộ dạng bây giờ, chắc là bị quan tài ngọc đè ở dưới.

Người bị đè ở dưới là ai?

Tại sao lại bị đè ở dưới, âm thanh truyền ra từ bên trong quan tài ngọc trước đó rốt cuộc là chuyện gì?

Những vấn đề này đều làm ba người bối rối.

"Con bọ hai đầu là đạo cụ liên lạc với nhau, có thể phát ra hai loại âm thanh nặng nhẹ khác nhau, thứ này cũng có thể phát ra âm thanh tín hiệu mã Morse." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhíu mày, cảm thấy lời của Tuyết Lỵ Dương có chút rùng rợn.

Chẳng lẽ vong hồn dưới quan tài muốn liên lạc với họ.

Cứ thế, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không khỏi lại bắt đầu tưởng tượng ra chủ nhân của bàn tay này trông như thế nào.

Tưởng tượng, tưởng tượng đến rùng mình, cả hai đều không thể tiếp tục nữa.

Tiếp đó, lời của Tuyết Lỵ Dương đã cắt đứt dòng suy nghĩ lan man của hai người.

"Tôi xem kiểu dáng cổ tay áo, nên là của Mỹ, loại bọ hai đầu này,

ở An Lạc không có, tôi đoán trong quan tài ngọc chắc là có một loại vật gì đó có hại, có lẽ hốc cây dưới quan tài ngọc thông với nhau, nuốt chửng những sinh mệnh đi ngang qua." "Tối hôm qua, vong linh của người phi công bị hại đã phát ra tín hiệu cảnh báo cho chúng ta, không muốn chúng ta đi vào vết xe đổ!" Tuy lời nói nghe có vẻ rợn tóc gáy.

Nhưng Hồ Bát Nhất dường như có ý tán thành lời của Tuyết Lỵ Dương!

"Tối hôm qua, đã loạn như vậy rồi, sao lại cảnh báo chúng ta?

Chẳng lẽ trong quan tài thật sự có ma, muốn hại chúng ta?

Vậy tại sao chúng ta lại không nhận ra." Lời của hắn vừa dứt, trên người cả ba đều mang theo Mô Kim Phù chính tông, có cả mặt dây chuyền Quan Âm mà Đại Kim Nha kiếm được.

Những thứ này đều là cổ vật trừ tà.

Tuy nói vậy, nhưng cũng không biết có thật sự hiệu quả hay không.

Cả ba không ai dám đảm bảo những thứ này có tác dụng.

Cũng không chắc dưới gốc cây cổ thụ có ma quỷ hay không.

Ẩn nấp trong hốc cây bên trong thân cây, rốt cuộc là tà ma ngoại đạo gì, cũng không thể biết được.

Cuối cùng ba người quyết định phải mở quan tài ngọc ra, làm cho mọi chuyện sáng tỏ.

Sau đó họ cùng nhau động thủ, kéo nắp quan tài ngọc ra.

Trong quan tài ngọc toàn là chất lỏng đen pha đỏ, trừ mùi vị không giống, thì y hệt như máu.

Bây giờ trên tay họ đều đã đeo găng tay, nhưng dù vậy, cũng không dám chạm vào.

Vương Bàn Tử dùng Tham Âm Trảo, Hồ Bát Nhất dùng móc leo núi.

Họ dùng những công cụ này thò vào trong quan tài ngọc để vớt.

Chẳng mấy chốc đã vớt ra một thi thể của một ông lão béo phì.

Trên cơ thể ông lão có một ít miễn tinh.

Rất mỏng một lớp, mỏng như cánh ve.

Miễn tinh này được cho là vô cùng quý giá.

Tương truyền khi Hán Cao Tổ băng hà, bên trong kim lũ ngọc y, đã bọc một lớp miễn tinh như vậy, tác dụng tương tự như màng bọc thực phẩm hiện đại, nhưng đồ vật thời đó, không có bất kỳ chất phụ gia hóa học nào.

Tuyết Lỵ Dương dùng dao nhỏ cẩn thận cắt rách lớp miễn tinh trên đó.

Khiến cho thi thể vốn được bọc trong đó hoàn toàn lộ ra.

Thi thể của lão già được bảo quản vô cùng hoàn hảo.

Không hề có một chút dấu vết mục rữa nào.

Khuôn mặt của ông ta dài và to hơn người thường một chút.

Theo tướng thư, đây là mặt ngựa.

Râu tóc của thi thể đều bạc trắng, trên đỉnh đầu có một cây trâm.

Quần áo có lẽ đã bị ngâm cho mục nát, không còn thấy bóng dáng.

Cả thi thể trông hơi ửng hồng, có lẽ do ngâm trong thứ chất lỏng màu đỏ tươi quá lâu.

Vương Bàn Tử thấy vậy không khỏi buột miệng chửi.

“Lão già chết tiệt, toàn thân béo nung núc, không biết đã chết bao lâu rồi, lại mở ra một thứ chướng mắt thế này!” “Tôi còn tưởng em

trai Trương Lân ở trong đó chứ!" Vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất đã giơ tay cốc vào đầu cậu ta.

"Bàn Tử, cậu có biết nói chuyện không hả?

Nằm trong đó mà hay à?" "Thì tôi cũng có nói sai đâu, sao lại nổi giận chứ?

Ra tay nặng thế!" Vương Bàn Tử cũng ý thức được mình lỡ lời, nên chỉ cãi lại vài câu rồi im bặt.

Tuyết Lỵ Dương không để tâm đến lời họ nói, thực ra trong lòng cô rất tin tưởng Trương Lân.

Dựa vào những biểu hiện của anh từ lúc gặp mặt đến giờ, mỗi hành động của anh đều có mục đích và hiệu quả.

Nếu ngay cả anh cũng không đối phó được thì chuyến đi này thật sự lành ít dữ nhiều.

Mang theo suy nghĩ đó, cô bắt đầu quan sát rất kỹ xem trong thứ dung dịch đó rốt cuộc có gì.

"Trong dung dịch trong quan tài ngọc hình như có không ít đồ vật, hai người mau vớt ra xem thử rồi tính tiếp!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

Thứ dung dịch bên trong quan tài ngọc có thể dùng hai từ "tươi sống" để hình dung.

Thi thể vẫn như còn sống, nếu không phải đang nằm trong quan tài ngọc, chắc chắn không ai nghĩ đây là một người đã chết!

Chuyện này thật sự quá kỳ lạ, nhưng lại không thể nghĩ sâu, càng nghĩ càng thấy rợn người.

Hai người cũng không nói nhiều, chuẩn bị dùng móc leo núi để kéo thi thể lão già râu bạc ra.

Như vậy có thể dọn chỗ để xem bên dưới thi thể có thứ gì khác không.

Nhưng không ngờ, trọng lượng của thi thể lại vượt xa tưởng tượng của hai người.

Hai người dùng móc leo núi kéo, dù là hai trăm cân cũng không thành vấn đề.

Chương 187

Nhưng thi thể lại không hề nhúc nhích.

"Hầy!

Lão già này nặng thật, tôi tin rồi." Vương Bàn Tử nói xong, lại dùng sức một lần nữa, phát hiện vẫn không nhấc lên được, không di chuyển dù chỉ một ly.

Lần này Vương Bàn Tử cuối cùng cũng bỏ cuộc.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, trong lòng vô cùng kỳ quái.

Lẽ nào bên dưới thi thể có buộc vật nặng sao?

Mang theo lòng hiếu kỳ, anh rút móc leo núi ra khỏi nách thi thể, rồi móc vào giữa quan tài ngọc.

Từ trong thứ chất lỏng đỏ pha đen đó, khều ra một con rắn lớn không da đầm đìa máu.

Ba người thấy cảnh này đều kinh hãi.

Bên dưới thi thể lão già nối liền với một con trăn khổng lồ đã bị lột da.

Phần thi thể người và thi thể trăn nối liền với nhau, do thời gian quá lâu, lúc này đã hòa làm một, khó mà tách rời.

Cũng khó trách hai người Hồ Bát Nhất kéo không nổi.

Kinh ngạc hơn là họ phát hiện trên thân con trăn không da mọc đầy những sợi thịt màu đỏ.

Thịt trăn thỉnh thoảng lại co giật.

Giống như vừa mới bị lột da, chưa chết hẳn vậy.

Có lẽ tiếng động trong quan tài ngọc nghe thấy trước đó là do nó phát ra.

Cơ bắp và gân mạch trên thân trăn hiện ra rõ ràng, không biết đã dùng thủ đoạn gì để lột da trăn.

Kích thước của con trăn này tuy không bằng con ở Già Long Sơn, nhưng cũng lớn hơn trăn thường rất nhiều.

Nhìn con trăn này, cả ba người không khỏi nghĩ đến con trăn khổng lồ vảy xanh kia, sau đó lại liên tưởng đến tà thuật Vu Độc Đằng của Hiến Vương.

Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, phát hiện trên thi thể con trăn có rất nhiều sợi thịt màu đỏ, bèn chỉ vào nói: "Trên thịt trăn mọc ra mấy thứ này, giống như giun sán vậy!

Hình như nối liền với đáy quan tài, Lão Hồ kéo chặt vào nhé, để tôi mò xem bên dưới có gì không." Nói xong, cậu ta bắt đầu xắn tay áo, định thò tay xuống mò.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, vội vàng ngăn lại.

"Bây giờ chúng ta không biết thứ chất lỏng màu đỏ này rốt cuộc là gì, không thể tùy tiện chạm vào, nên dùng móc leo núi hoặc móng thăm dò, từ từ vớt lên mới được!" Lời của Tuyết Lỵ Dương không có vấn đề gì, trong tình huống không rõ ràng như thế này, làm vậy quả thực sẽ an toàn hơn.

Hồ Bát Nhất nâng thi thể lão già lên một chút, Tuyết Lỵ Dương dùng móc leo núi, còn Vương Bàn Tử thì cầm xẻng công binh.

Họ bắt đầu tìm kiếm trong thứ chất lỏng trong quan tài ngọc.

Chẳng mấy chốc, từng món đồ được vớt ra.

Món đầu tiên vớt ra là một chiếc mặt nạ bằng vàng, trông hình

dáng thì có lẽ là của vu sư hoặc tế ti đeo trong các nghi lễ!

Tạo hình vô cùng hiếm thấy, kỳ quái vô cùng.

Nhưng chất liệu quả thực là vàng ròng đúc thành.

Mắt, tai, mũi, miệng được khảm ngọc trắng xanh thuần khiết, những món trang sức ngọc này đều có thể cử động, khi sử dụng có thể tháo ngọc trắng xanh ra.

Trên đầu mặt nạ có sừng rồng, miệng lại có tạo hình miệng hổ, hai bên tai làm thành hình đuôi cá, tổng thể trông vô cùng dữ tợn.

Điều mọi người quan tâm nhất lúc này không phải là chiếc mặt nạ vàng, mà là hoa văn trên đó, từng vòng xoáy ốc.

Hoa văn xoáy ốc này trông đơn giản, nhưng nhìn kỹ lại có vài phần giống nhãn cầu.

Một vòng tròn lớn ở giữa lồng hai ba vòng tròn nhỏ, vòng ngoài cùng đại biểu cho nhãn cầu, mấy vòng bên trong lần lượt đại biểu cho con ngươi.

Mấy người họ quá quen thuộc với hình vẽ này rồi, chẳng phải nó giống hệt với ấn ký ban đỏ sau lưng họ sao?

Lời nguyền ban đỏ!

Nhìn những hoa văn điêu khắc quen thuộc này, sự kích động trên mặt Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử không cần nói cũng biết.

Tạm thời xua tan đi một phần cảm xúc sa sút do Trương Lân mất tích mang lại!

"Xem ra truyền thuyết Hiến Vương có Mộc Trần Châu không phải là hư cấu!" Biểu cảm trên mặt Tuyết Lỵ Dương cũng lộ ra một chút thả lỏng.

Lần đầu tiên có tiếp xúc thực tế, trong lòng cả ba đều đã có chút cơ sở.

Dù một đường thập tử nhất sinh, nhưng chuyến đi Vân Nam này cuối cùng cũng không uổng công, cũng không phí bao nhiêu khổ cực dầm sương dãi nắng.

Ngay sau đó là một cây trượng ngắn Long Hổ.

Được làm bằng đá lam ngọc màu lục, dài ngắn tương tự cây cán bột ở nhà, trông có vẻ hơi lòe loẹt.

Tuyết Lỵ Dương nhìn cây trượng ngắn nói.

"Cây trượng ngắn bằng đá lam ngọc này hơi cong một chút, một đầu là đầu rồng, một đầu là đầu hổ, chỗ hai con thú nối liền nhau là tay cầm ở giữa." "Hình rồng dáng hổ rất cổ xưa, thiếu đi sự linh động trong phong cách nghệ thuật thời Hán, cũng không có cảm giác chân thực và sức sống, nhưng lại toát ra một khí thế hùng hồn, nặng nề, xem ra ít nhất cũng là cổ vật từ thời Tiền Tần." Vương Bàn Tử nhìn những món đồ này mà lau nước miếng bên mép.

Ánh mắt cậu ta lóe lên vẻ tham lam, lau sạch mấy món đồ tùy táng vớt ra từ quan tài ngọc, lúc này cảm giác cầm trên tay không phải là đồ tùy táng, mà là những tờ tiền nặng trịch.

Với vẻ mặt hưng phấn, cậu ta cất chúng vào túi da hươu chống ẩm chống khí, như thể mục đích đến đây không phải vì Mộc Trần Châu mà là vì những món đồ tùy táng này.

Vương Bàn Tử lúc này trong lòng nghĩ, cuối cùng cũng không đi một chuyến vô ích, lần này thật sự là lời to không lỗ.

Tuyết Lỵ Dương thấy cảnh này, không khỏi sốt ruột.

"Giữa ban ngày ban mặt mà ngang nhiên cướp đoạt, sau khi chụp ảnh xem xong thì nên mau chóng đặt lại chỗ cũ." Nghe lời của Tuyết

Lỵ Dương, Vương Bàn Tử lập tức không chịu.

"Chúng ta từ tận thành Tứ Cửu lặn lội đến Vân Nam để làm gì?

Chẳng phải là để trộm mộ lấy đồ tùy táng sao?

Khó khăn lắm mới khai trương, lại đặt về chỗ cũ, tôi không làm được, dù sao cũng không có cửa đâu." Hồ Bát Nhất thấy hai người không ai chịu nhường ai, cảm thấy đau cả đầu.

Anh đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương khuyên nhủ: "Cái gì mà ngang nhiên cướp đoạt, lời này nghe khó lọt tai quá, có câu 'trộm quốc gia thì thành vua chư hầu, trộm cái móc câu thì bị xử tử'." "Ít nhất Mạc Kim Giáo Úy có quy tắc 'ba không đào, ba không trộm', chẳng phải tốt hơn vạn lần so với những tên đại đạo quấy nhiễu thế gian, làm hại dân lành sao." "Từ xưa đến nay, các bậc sĩ phu có chí đều thay trời hành đạo, thảo phạt bất nghĩa.

Để những thứ này trong rừng sâu núi thẳm mục nát cùng năm tháng, đó mới là sự vô trách nhiệm lớn nhất đối với nhân dân.

Theo tôi thấy, không chỉ có thể lấy một món đồ tùy táng, mà cái quy tắc cũ 'trời sáng không được trộm mộ', cũng nên theo sự đi sâu hơn của cải cách mở cửa mà có sự thay đổi." Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, biết là đang giúp mình, liền yên tâm, tiếp tục lau chùi đồ tùy táng, cho vào túi lớn.

Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử đang bận rộn với đồ tùy táng, lập tức đổi giọng, dùng một ngữ khí khác nói.

"Những thứ này dù có lấy về cũng không dám bán ra ngoài đâu.

Cứ để Bàn Tử mang về chơi vài ngày, đợi cậu ta chơi chán rồi, tôi sẽ đòi lại cho cô, cô muốn quyên góp cho bảo tàng nào thì tùy ý!" "Cái này gọi là 'nhìn mận đỡ khát', nếu không cho Bàn Tử nếm chút ngon ngọt, sẽ dễ ảnh hưởng đến sĩ khí.

Chương 188

Những trang bị nặng nhất kia, còn phải trông cậy vào cậu ta vác đấy!" Tuyết Lỵ Dương nghe anh nói vậy, chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Lời của Hồ Bát Nhất đã nói đến mức này rồi, cô cũng đành phải miễn cưỡng đồng ý.

"Thật hết cách với anh.

Chúng ta đã có giao ước trước, ngoài Mộc Trần Châu dùng để cứu mạng ra, tuyệt đối không được làm nghề trộm mộ nữa." Hồ Bát Nhất vội vàng làm ra vẻ lĩnh tình.

Ngữ khí vô cùng thành khẩn, nói rằng sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của cô.

Bề ngoài là vậy, nhưng trong lòng anh lại có suy nghĩ khác.

Những thứ này rõ ràng là đồ tế khí, rất có khả năng có liên quan trực tiếp đến Mộc Trần Châu đó, dù thế nào cũng không thể đặt lại được, quy củ gì cũng không quan tâm nữa, để tránh lúc cần dùng lại hối hận.

Trong lúc Hồ Bát Nhất đang tính toán như ý.

Tuyết Lỵ Dương lại phát hiện ra một số thứ trong quan tài, những sợi thịt đỏ mảnh trên thi thể trăn, dường như có sức sống, thỉnh thoảng lại khẽ run lên.

Nhìn theo những sợi thịt này, cô phát hiện chúng đều nối liền với đáy quan tài ngọc.

Nhìn đến đây, Tuyết Lỵ Dương đã hiểu ra một vài điều.

Chiếc quan tài ngọc tinh xảo tuyệt trần này, bốn vách và nắp đều

là ngọc Mịch Thiên, nhưng miếng đáy bên dưới lại là một khối gỗ Lang.

Những sợi thịt đỏ trong quan tài ngọc xuyên qua đáy quan tài bằng gỗ Lang nối liền với bên trong cây cổ thụ, thi thể người, đằng mãng, quan tài ngọc, tất cả đều liên kết thành một thể, không thể tách rời nữa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xuống dưới quan sát, phát hiện phần gỗ dưới bệ quan tài ngọc do thiếu chất dinh dưỡng, bây giờ đã hoàn toàn mục nát.

Nói cách khác, cây đã chết từ lâu, nhưng tại sao lá cành lại um tùm như vậy, trong đó chắc chắn có nhiều điều kỳ quặc.

Khi đó, cây này không còn nhiều sức chống đỡ nữa.

Chỉ bị thực vật ký sinh bao phủ, mới miễn cưỡng chống đỡ được quan tài ngọc bên trên, bên dưới là một cái hốc cây sâu không thấy đáy, có lẽ thông với cái hốc mà Vương Bàn Tử đã rơi xuống.

Những hốc cây này đều bị thực vật ký sinh ngụy trang một cách khéo léo, lớp ngụy trang tự nhiên này, nếu không đứng gần nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện ra.

Sau khi lớp ngụy trang này bị phá vỡ, nhiều nhất là ba ngày, chúng sẽ nhanh chóng sinh sôi, che phủ lại như cũ.

Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pin mắt sói chiếu vào trong, toàn bộ đều là xác khô của các loài động vật bị dây leo quấn quanh, trong đó có mấy bộ di hài của con người.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương đột nhiên trở nên u ám, hơi thở cũng dần dần nặng nề.

“Không hay rồi, thi thể trăn bị lột da trong quan tài ngọc có thể là một con đằng mãng được nuôi bằng người nộm, hai cây đa cổ thụ vợ

chồng này đã bị oán hồn của người nộm trong thi thể trăn ký sinh, cây này chính là con trăn khổng lồ đó." Tuyết Lỵ Dương nhìn những sự vật trước mắt, trong lòng không khỏi lạnh toát.

Cô cẩn thận nhớ lại những gì đã xảy ra trước đó, từng sự kiện nối tiếp nhau, phát hiện những chuyện này dường như có liên kết, đang dẫn họ vào một vực sâu không đáy.

Lúc này, trong lòng cô đã là một mảng mờ mịt.

Đầu tiên là tín hiệu ma quái truyền ra vào ban đêm.

Sau đó là xác máy bay vận tải mắc trên ngọn cây, rồi đến quan tài ngọc dưới máy bay, thi thể trong quan tài ngọc, và thi thể trăn không da.

Những sợi thịt đỏ trên thi thể lại nối liền với gỗ Lang dưới đáy quan tài ngọc.

Những sự kiện liên kết chặt chẽ này, rốt cuộc đang dẫn họ đến đâu?

Tất cả đều không thể biết được.

Cái hốc lớn dưới cây đa cổ thụ kia, đến giờ vẫn không biết bên trong có bao nhiêu xác khô động vật và người.

Những xác khô này đều chết theo cùng một cách, đó là bị những sợi thịt đỏ mọc ra từ quan tài ngọc quấn quanh, sau đó những sợi thịt đỏ này đều cắm vào miệng của thi thể động vật và người.

Giống như một cái ống hút, hút cạn máu trong cơ thể họ.

Sau đó lại truyền vào trong quan tài ngọc, vì vậy trong quan tài ngọc mới có nhiều chất lỏng màu đỏ như vậy.

Thứ gọi là dung dịch chống thối rữa, chính là do máu tươi chuyển hóa thành.

Dùng máu tươi để nuôi dưỡng, duy trì thi thể trong quan tài ngọc tươi sống không mục nát!

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đã nhìn rõ thi thể ở trên cùng trong hốc cây.

Đó là một phi công mặc áo khoác bay cổ lông, tuy bây giờ đã sớm thành xương khô.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra được vẻ sợ hãi giãy giụa trước khi chết.

Một bàn tay thò ra từ dưới quan tài ngọc, chính là bộ xương tay cầm chiếc kìm hai đầu mà họ đã thấy trước đó.

Dường như sắp bò ra được, nhưng lại bị những sợi thịt đỏ kia cứng rắn kéo trở lại vào hốc.

Lúc đó, nội tâm của người phi công tuyệt vọng đến mức nào, vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, vẫn đang giãy giụa, không muốn chết như vậy.

Một tay bám vào thân cây mục nát, đó cũng là điều duy nhất anh ta có thể làm, cũng là động tác cuối cùng.

Khi anh ta đưa tay ra bám vào thân cây mục nát.

Những sợi thịt đỏ mảnh đó đã chui vào miệng, mũi và tai của anh ta.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đến đây, hoàn toàn hiểu ra.

Đây là lăng mộ phụ của Hiến Vương, bên trong chôn cất hẳn là một vị tế ti dưới trướng Hiến Vương.

Dùng thuật Đẳng để loại bỏ một con đẳng mãng, rồi đặt thi thể của ông ta vào trong quan tài ngọc.

Trên thân hai cây đa cổ thụ mọc đầy thực vật ký sinh, tạo thành một hệ sinh thái tương đối độc lập.

Động vật gần đó không hiểu điều này, sau khi vào hốc cây, liền trở thành chất dinh dưỡng cho quan tài ngọc, không có khả năng sống sót.

Phát hiện vô tình này, có ý nghĩa vô cùng to lớn, không chỉ có thể xác nhận thêm tính chân thực của việc Mộc Trần Châu tồn tại trong mộ Hiến Vương.

Mà còn có thể thông qua lăng mộ phụ, xác nhận được vị trí của mộ chính trong Thủy Long Vựng.

Tuyết Lỵ Dương gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến bên cạnh.

Cô kể lại tất cả suy đoán của mình cho họ nghe.

Hai người nghe xong đều nhíu mày.

Nhưng hai cặp lông mày nhíu lại lại mang ý nghĩa khác nhau, có suy nghĩ khác nhau.

Vương Bàn Tử nhíu mày chỉ vì hoàn toàn không hiểu Tuyết Lỵ Dương đang nói gì.

Hồ Bát Nhất nghe xong thì đang suy ngẫm lời cô nói.

Anh bắt đầu đánh giá lại vị trí phong thủy của cây cổ thụ.

Cặp cây đa vợ chồng dưới núi Già Long này, tuy không phải là huyệt vị phong thủy, nhưng có thể suy đoán, đây là một Lạn Cốt Huyệt trên thân Thủy Long nơi chôn cất Hiến Vương.

Chương 189

Cái gọi là Lạn Cốt Huyệt, tức là âm không giao dương, dương không cập âm, giới hợp không rõ, hình thức mơ hồ, khí mạch tản mạn không tụ, âm dương nhị khí không phân biệt, khí tức hành tại dưới huyệt vị là âm, khí mạch tràn ra bề mặt là dương.

Trong rừng cây, khí ẩm thấp nhiệt rất lớn, sự khác biệt giữa trên mặt đất và dưới lòng đất không rõ ràng, gọi là âm dương bất minh.

Khí tức địa mạch ở đây không dừng không tụ, lại không có sinh thủy ngăn cản, chôn cất ở đây, khó mà phù hộ con cháu đời sau, chỉ có thể làm cho thi thể phân giải xương cốt mục nát, vì vậy mới gọi là Lạn Cốt Táng hoặc Hủ Thi Mai.

Hồ Bát Nhất đi vòng quanh cây đa cổ thụ vài bước, rồi chậm rãi lên tiếng.

“Lấy cây làm mộ, thay đổi cách cục phong thủy ở đây.” “Lại có sinh vật như đằng mãng săn bắt huyết tủy của sinh vật xung quanh, hoàn thành việc duy trì thi thể không mục không rữa, vì vậy tôi đoán, vị tế ti này khi còn sống chắc chắn là một cao nhân thông hiểu thuật âm dương.” “Phương pháp quỷ dị lại hoàn toàn vượt ngoài quy tắc thông thường này, không phải người thường có thể nghĩ ra được.” “Nếu không phải máy bay vận tải đâm nứt cây đa, để quan tài ngọc lộ ra, ai mà biết được?

Cây cổ thụ này chính là một cái quách tự nhiên.” “Bên trong lại có một cỗ quan tài quỷ dị như vậy, suy cho cùng, cũng là số trời đã định, đáng bị người của chúng ta đụng phải.” “Bây giờ còn một chuyện cuối cùng chưa hiểu rõ, cái quan tài ngọc này tàn sát sinh vật gần đó, theo lý mà nói dưới gốc cây đa đã tụ tập không ít oán hồn, nhưng tại

sao bây giờ chúng ta lại không bị tấn công?" Vương Bàn Tử chỉ nghe lời của Hồ Bát Nhất, trên mặt đầy vẻ khinh thường, mang theo ngữ khí có chút giễu cợt nói.

"Tôi thấy cậu bị kẻ địch dọa cho vỡ mật rồi.

Quan tâm nhiều thế làm gì?

Theo tôi, cứ một mồi lửa đốt trụi cái cây quỷ này đi, là xong hết mọi chuyện." Tuyết Lỵ Dương lúc này dường như đã kế thừa bộ dạng của Trương Lân, đối với lời của hai người, cô không hề để tâm.

Lúc này cô vô cùng bình tĩnh, nghiêm túc tìm kiếm xung quanh quan tài ngọc, tìm kiếm những manh mối như văn tự, hình vẽ.

Cuối cùng, cô nhìn vào mặt trong của nắp quan tài ngọc đang đặt ở một bên.

Trên đó có rất nhiều hoa văn điêu khắc, khắc nhật nguyệt tinh thần, người và động vật.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đến đây, lập tức phản ứng lại.

Trong mắt cô lóe lên một tia linh quang, lông mày nhíu lại dường như đã hiểu ra, vội vàng hỏi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Hôm nay là ngày bao nhiêu âm lịch?

Đằng mãng này bất kể có phải là do oán hồn hóa thành hay không, ít nhất cũng là một loại thực vật nấm có tính tiềm phục ký sinh nhờ vào gỗ Lang và thịt, tương tự như cỏ ăn thịt người." "Nó không phải lúc nào cũng hoạt động, giống như đa số động vật trong rừng, ban đêm ngủ, ban ngày hoạt động kiếm ăn, trước sau ngày rằm tháng nào cũng là khoảng thời gian hoạt động mạnh nhất." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử lập tức làm ra vẻ bấm ngón tay tính toán.

"Mồng một, mười lăm, hai mươi... hôm nay là mười mấy thật

không nhớ nổi, chỉ nhớ đêm qua mặt trăng to đến đáng sợ, vừa tròn vừa đỏ.” Lúc này trời mây đen dày đặc, nhưng tiếng sấm đã ngừng.

Cả khu rừng trở nên đặc biệt yên tĩnh, phảng phất ngoài họ ra, không còn sinh mệnh nào khác.

Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, mọi người liền nhớ lại đêm qua trăng sáng như vẽ, vậy hôm nay dù không phải rằm thì cũng là mười sáu âm lịch.

Đột nhiên lúc này, Tuyết Lỵ Dương rút dao găm ra, chỉ về phía sau lưng Hồ Bát Nhất nói: “Cẩn thận phía sau.” Nghe ngữ khí lo lắng của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại, phía sau chắc chắn có thứ gì đó đang uy hiếp anh.

Vì vậy, anh không quay đầu lại ngay, mà cầm móc leo núi trong tay chém ra sau.

Tức thì, ba sợi thịt đỏ trên lưng cây bị chém đứt thành sáu đoạn.

Chỗ bị cắt đứt lập tức chảy ra chất lỏng màu đỏ đen.

Những sợi thịt đỏ bị chém rơi xuống đất lập tức co rút lại.

Những sợi thịt đỏ khác nhanh chóng chui ra từ hốc cây, trong chốc lát đã lành lại hoàn toàn.

Rồi chia nhau cuộn tròn lại.

Hồ Bát Nhất nhân thế nhìn xuống, bây giờ cả cây đại thụ đã phủ đầy những sợi thịt đỏ.

Những sợi thịt đỏ đang từ từ di động, cắt đứt tất cả các lối thoát.

Lúc này cả ba người không ngờ trong cây đa lại có nhiều sợi thịt đỏ đến vậy.

Chúng giống như những mạch nước nhỏ, đột nhiên tuôn ra từ trong cây.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này đang dùng vũ khí trên tay.

Đẩy lùi những sợi thịt đỏ đang từ từ tiến tới, dường như những sợi thịt này đánh mãi không hết.

Bất kể ba người Hồ Bát Nhất đánh thế nào, những sợi thịt giống như giun đất này, dường như càng đánh càng nhiều.

Cắt đứt một sợi sẽ mọc ra ba sợi.

Trong đó có một số chui ra từ sâu trong hốc cây, to và thô hơn trước rất nhiều.

Giống như một con giun đũa khổng lồ dính máu, không ngừng ngo ngoe, vẻ ngoài ghê tởm khiến người ta buồn nôn.

Không gian trên tán cây đa vô cùng hạn chế, khó có chỗ để xoay xở.

Nếu không cẩn thận giẫm hụt, tuy có dây bảo hiểm treo lơ lửng, không cần lo bị ngã chết, nhưng bị treo trên cây như vậy, sẽ lập tức bị những sợi thịt đỏ này tìm cơ hội chui vào thất khiếu của cơ thể.

Chết trong đau đớn vô cùng, có lẽ không thua kém gì việc bị làm thành người nộm khi còn sống.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng bị dồn đến một đầu ngọn cây.

Ngọn cây đó khá mảnh.

Bất cứ lúc nào cũng có khả năng gãy, có nguy cơ rơi xuống.

Bây giờ cô chỉ có thể dùng dao găm, miễn cưỡng chống đỡ.

Hồ Bát Nhất thấy cô bị lẻ loi, sắp gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Anh muốn đến cứu, nhưng lúc này bản thân cũng khó thoát, Vương Bàn Tử lúc này cũng không lo được cho mình.

Anh lòng như lửa đốt, dùng súng tiểu liên trong tay, quét một loạt đạn để giúp cô giải vây.

Nhưng cành cây mỏng manh như vậy làm sao chịu nổi sức công phá của đạn.

Lúc đó cô sẽ cùng cành cây rơi xuống.

Anh buông khẩu súng tiểu liên trong tay xuống.

Bó tay không có cách nào, chỉ đành gọi Vương Bàn Tử, rằng Tuyết Lỵ Dương đang gặp nguy hiểm.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đã bị dồn đến cuối ngọn cây.

Xung quanh những sợi thịt đỏ ngày càng nhiều, đánh không xuể, lúc này trong đầu cô nảy ra một ý định, nhảy xuống từ thân cây.

"Tôi nhảy xuống, sau đó đi lấy bình phun cầm tay, đốt cháy cái cây này, lúc tôi châm lửa, hai người tìm cách trèo xuống khỏi cây." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất bị dọa không nhẹ, cái cây cao hơn hai mươi mét.

Làm sao có thể nói nhảy là nhảy, hơn nữa dây bảo hiểm trên người cũng chỉ dài bằng một nửa cây đa.

Nửa còn lại nhảy xuống, không chết cũng phải gãy tay gãy chân!

Anh vội vàng khuyên Tuyết Lỵ Dương.

"Cô bị dọa đến hồ đồ rồi à?

Cao như vậy nhảy xuống không phải là tìm chết sao?

Chương 190

Đừng làm chuyện dại dột, đừng chỉ lo thể hiện chủ nghĩa anh hùng cá nhân của người Mỹ, sức mạnh tập thể mới là vĩ đại nhất, cố gắng lên, tôi đến ứng cứu." Nhưng Vương Bàn Tử ở bên cạnh lại ra sức thổi gió châm lửa, chỉ sợ Tuyết Lỵ Dương không nhảy.

Cậu ta lớn tiếng nói với cô.

"Nhảy xuống đi!

Nhảy xuống sẽ tan chảy vào bầu trời xanh, tốt biết bao!" Tuyết Lỵ Dương cũng không trưng cầu ý kiến của họ, cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp rút dao găm, cắt đứt dây bảo hiểm buộc ở eo.

Sau đó tung mình một cái nhảy xuống từ tán cây, tư thế có bốn phần tương tự Chá Cô Tiếu.

Mắt Hồ Bát Nhất đều nhìn thẳng, độ cao hơn hai mươi mét, cô không chớp mắt đã nhảy thẳng xuống, ngay cả Vương Bàn Tử bên cạnh cũng há hốc mồm kinh ngạc mãi không khép lại được.

"Á?

Mẹ nó thật dám nhảy, người Mỹ đúng là không đùa được." Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương ở giữa không trung rút ra chiếc ô kim cương, bung nó ra.

Lúc này nó được dùng làm dù lượn, từ từ bay lượn xuống giữa không trung.

May mà đó là ô kim cương, vô cùng chắc chắn, nếu đổi thành ô thông thường.

Sớm đã bị luồng khí từ dưới xốc lên cuốn thành hình hoa loa kèn.

Hai người họ thực sự không ngờ, Tuyết Lỵ Dương trông có vẻ hành động lỗ mãng, nhưng lại to gan mà tỉ mỉ.

Chiêu này đã thành công, nhưng, họ đã vui mừng quá sớm.

Khi Tuyết Lỵ Dương hạ xuống độ cao bảy tám mét, từ thân cây đa đột nhiên thò ra một sợi dây leo khổng lồ.

Trên dây leo có bám mấy sợi thịt đỏ.

Những sợi thịt đỏ này dường như có trí tuệ không khác gì con người.

Sợi dây leo này trực tiếp quấn lấy Tuyết Lỵ Dương, trói cô lơ lửng giữa không trung.

Lúc này cô lên không được mà xuống cũng không xong.

Đối với cuộc tấn công bất ngờ này, Tuyết Lỵ Dương không thể làm được gì nhiều.

Giữa không trung, trên người cô thực sự không có nhiều vũ khí có thể dùng để tấn công.

Hiện tại thứ có thể dùng được cũng chỉ có chiếc ô kim cương, Tuyết Lỵ Dương nhân cơ hội thu ô kim cương lại, dùng mũi nhọn xuyên giáp ở đỉnh ô để chọc vào sợi dây leo đó.

Nhưng cũng không có tác dụng lớn.

Dù có dùng sức điểm chọc thế nào, sợi dây leo này nhất thời không thể phá vỡ được.

Những sợi thịt đỏ phía sau ngày càng nhiều, bắt đầu từ từ bò về phía cổ cô.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy trong mắt, nóng ruột trong lòng.

Những sợi thịt đỏ mọc ra từ thi thể đằng mãng này, thực ra bản thân độ bền của chúng không cao.

Nhưng điểm lợi hại nằm ở chỗ chúng quá nhiều, sẽ giống như giun đất, chém thành mấy đoạn vẫn có thể động đậy.

Bây giờ họ cũng thực sự không rảnh tay, bản thân cũng có chút khó bảo toàn, trên người Hồ Bát Nhất đầy những sợi thịt đỏ, dịch nhầy lốm đốm.

Ngửi thấy vừa đắng vừa hôi, nhưng dường như không có độc, nếu không thì dính một thân như vậy, đã đủ chết mấy lần rồi.

Tình hình của Vương Bàn Tử lúc này cũng không khá hơn.

Có lẽ do thể hình, những sợi thịt đỏ xung quanh còn nhiều hơn chỗ của Hồ Bát Nhất!

Bây giờ cậu ta cũng đang khổ sở chống đỡ.

Tuy hai người hiện tại chống đỡ có chút vất vả.

Nhưng ít nhất bây giờ không có vấn đề gì.

Miễn cưỡng có thể chống đỡ được, không gian hoạt động của cơ thể cũng khá lớn.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lúc này lại đang ở ngưỡng cửa sinh tử.

Sợi thịt đỏ trên người ngày càng nhiều, bây giờ đã đến cổ, bước tiếp theo sẽ tiến đến miệng mũi.

Nếu để những sợi thịt đỏ này vào trong, thì thần tiên đến cũng không cứu được.

Tuyết Lỵ Dương tuy không ngừng giãy giụa, nhưng cũng không có hiệu quả lớn.

Những sợi thịt đỏ đó không hề dừng lại.

Cô dường như cảm thấy mình khó thoát khỏi kiếp nạn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bây giờ lại không thể rảnh tay.

Trương Lân lại mãi không thấy đâu, nếu anh ở đây, chẳng phải là có cứu rồi sao?

Ở bên bờ vực cái chết, trong đầu cô cứ nghĩ đến Trương Lân.

Trong đầu cô chỉ có người đàn ông này.

Lúc này cô dường như đã từ bỏ việc chống cự, từ từ nhắm mắt, chuẩn bị đón nhận cái chết.

Bây giờ cô có một chút hối tiếc, đó là không được gặp Trương Lân lần cuối, người đàn ông khiến cô hồn xiêu phách lạc.

"Ơ!

Mình lên thiên đường rồi sao?

Trương Lân từ trên trời rơi xuống!" Lúc này cô nhìn thấy Trương Lân, tay cầm đao.

Trên mặt anh không có một tia dao động nào.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy cảnh này, trong lòng thắt lại một cái.

Lẽ nào Trương Lân cũng đã lên thiên đường?

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, khiến cô cảm thấy mình không phải đang mơ.

"Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Thối!" Chỉ chín chữ đơn giản như vậy, những sợi thịt đỏ trên người Tuyết Lỵ Dương bắt đầu từ từ lùi lại.

Những sợi thịt đỏ sắp chui vào miệng Tuyết Lỵ Dương, trước mặt Trương Lân, lại tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, tất cả đều lùi lại.

Áp lực bị quấn trên người cô cũng không còn nhiều như vậy nữa.

Cơ thể dường như được giải phóng.

Chương 191

Tất cả đều là thật, thật sự là Trương Lân.

Người đã biến mất không thấy đâu, lại xuất hiện trước mặt cô như vậy.

Tay cầm Hắc Kim Cổ Đao như một vị chúa cứu thế.

Sau khi những sợi thịt đỏ đó rút đi, sợi dây leo dường như mất đi sức sống.

Mềm oặt cả người rồi rơi xuống, đồng thời Tuyết Lỵ Dương cũng rơi xuống.

Đột nhiên cảm giác được có người ôm lấy, cảm giác đó thật chân thực, vào khoảnh khắc này, Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng tin, thật sự là Trương Lân.

Lúc này, cô ôm chặt lấy Trương Lân, chỉ sợ anh sẽ lại một lần nữa bỏ đi.

Trương Lân một tay cầm Phát Khâu Thiên Ấn, một tay ôm Tuyết Lỵ Dương, những sợi thịt đỏ đó chần chừ không dám tiến lên một bước.

Dường như đã gặp phải một điều gì đó khiến chúng vô cùng sợ hãi.

Trương Lân sau khi đáp đất liền đặt Tuyết Lỵ Dương xuống.

Sau đó anh nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trên tán cây, tình cảnh của họ bây giờ cũng không tốt.

Lúc này họ đã mệt mỏi rã rời.

Trên người dính đầy dịch nhầy của những sợi thịt đó.

Họ không đếm xuể đã chém đứt bao nhiêu sợi thịt rồi, nhưng dù có chém bao nhiêu, cũng không nhanh bằng tốc độ sinh trưởng của những sợi thịt này.

Trương Lân thấy vậy tung mình một cái, nhảy thẳng lên tán cây.

Tuyết Lỵ Dương ở dưới nhìn đến ngây người, họ đều phải nhờ đến dây bảo hiểm mới leo lên được.

Trương Lân lại bình thản nhảy lên như vậy.

Vương Bàn Tử thấy Trương Lân xuất hiện, nước mắt suýt nữa đã rơi xuống.

"Anh ruột của tôi ơi, lần đầu tiên tôi thấy một người đàn ông đáng yêu như vậy, mau lên, mau lên tiểu huynh đệ Trương Lân, tôi không chống đỡ nổi nữa rồi, cái cây này sao lại tà môn thế!" Trong lúc nói, cậu ta lại chém đứt mấy sợi thịt đỏ.

Hồ Bát Nhất thấy Trương Lân không hề hấn gì đứng trước mặt cũng vui mừng từ tận đáy lòng.

Ngửi thấy mùi vừa đắng vừa hôi trên tán cây, Hồ Bát Nhất đột nhiên trợn to mắt như đã nghĩ ra điều gì.

"Dịch nhầy màu đỏ sẫm, có thể là của những người và động vật chết trong cây đa đó, những sợi thịt đỏ này, giống như mạch máu vậy!" "Đánh rắn đánh bảy tấc, bắt giặc phải bắt vua trước, thử trực tiếp đập vỡ cái quan tài ngọc đó xem sao, tiếp tục dây dưa trên cây chung quy không phải là cách, nếu không lâu ngày, tay chỉ cần hơi lơ là, bị quấn ngã là toi đời, hôm nay liều mạng đánh cược một lần." Trương Lân nghe xong, không có hành động gì, nhưng Hồ Bát Nhất lúc này lại không thể dừng tay được.

Anh lập tức giơ khẩu súng trường tấn công trong tay, nhắm vào quan tài ngọc trong cây bắn một loạt, dưới hỏa lực mạnh mẽ của súng

trường tấn công, quan tài ngọc lập tức bị bắn thành mảnh vụn, máu trong quan tài lập tức chảy ra sạch sẽ.

Cùng với giọt máu tươi cuối cùng trong quan tài ngọc chảy hết, những sợi thịt đỏ đang ngọ nguậy, trong nháy mắt như mất đi linh hồn.

Lần lượt rơi xuống, trong chớp mắt trở nên khô héo.

Thấy nguy hiểm xung quanh đã được loại bỏ, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi nói này, Lão Hồ, sao cậu không nghĩ ra sớm hơn, hại chúng ta mệt mỏi lâu như vậy, thật là!" Vương Bàn Tử thở hổn hển nói.

Nghe những lời vô lương tâm của cậu ta, Hồ Bát Nhất lập tức đảo mắt trắng dã.

Trong lúc định cãi lại Vương Bàn Tử, đột nhiên cả mặt đất rung chuyển dữ dội.

Trái tim vừa mới thả lỏng, bây giờ lại thắt lại.

Hai cây đa cổ thụ không ngừng rung chuyển, rễ cây dưới đất đều bị bật lên, động tĩnh còn lớn hơn lúc máy bay vận tải rơi xuống.

Tiếng rễ cây đứt gãy không ngừng vang bên tai.

Động tĩnh như vậy dường như dưới cây có một vật khổng lồ, đang muốn phá đất chui ra, đẩy cả cây cổ thụ hai ngàn năm tuổi, cả gốc lẫn cây đều bị hất tung.

Tiếng sấm vốn đã ngừng, lúc này lại vang lên lần nữa, tiếng sấm trên trời lúc này còn dữ dội hơn trước.

Những vết nứt trên mặt đất bốc lên từng luồng khói đen.

Khói đen, đất nứt, tạo thành một vòng xoáy lấy cây cổ thụ làm trung tâm, bao vây tứ phía.

Cây đa cổ thụ quấn vào nhau, lúc này có chút lung lay sắp đổ, do bên trong cây toàn là những hang hốc lớn nhỏ khác nhau, nên bản thân thân cây không có nhiều khả năng chống đỡ.

Bình thường đều dựa vào những sợi thịt đỏ mọc ra từ quan tài ngọc để chống đỡ, lúc này mất đi chỗ dựa, cộng thêm tán cây bị nửa chiếc máy bay vận tải đâm sập một phần nhỏ.

Tạo thành cục diện cây đa đầu nặng chân nhẹ.

Rồi lại bị vật khổng lồ dưới đất hất lên, hoàn toàn mất đi khả năng chống đỡ, từ bên cạnh ầm ầm đổ xuống.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trương Lân vội vàng nhảy xuống cây, an ổn đáp xuống đất.

Không hề bị thương.

Chiếc quan tài ngọc trong cây bị Hồ Bát Nhất dùng súng trường tấn công bắn nát, cũng theo đó rơi xuống đất.

Máu trong quan tài ngọc đã chảy hết, chỉ còn lại thi thể lão già râu bạc bên trong, và con đẳng mãng bị lột da ký sinh trên cơ thể lão già.

Hai thi thể hoàn toàn quấn vào nhau.

Quan tài ngọc bị phá hủy, hai xác chết trực tiếp lăn ra khỏi đó.

Trong nháy mắt bắt đầu biến đổi, trước sau không đến ba giây đã hóa thành một đống than gỗ đen khô như bị cháy.

Bây giờ trong rừng không có một chút gió nào, nếu không chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua.

Cũng có thể thổi bay những hài cốt người và trăn bị oxy hóa nghiêm trọng này vào không trung.

Bây giờ Hồ Bát Nhất không biết, trong đất sẽ chui ra thứ gì, nhưng đều rất tự giác lùi lại hai bước.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này đều chĩa họng súng trong tay về phía gốc cây.

Họ nhất trí quyết định, bất kể thứ gì chui ra, cứ cho một băng đạn trước rồi nói sau.

Vương Bàn Tử còn sớm lấy bình phun cầm tay ra khỏi ba lô, định diễn một màn nướng dị vật.

Trương Lân thì đứng trước ba người.

Anh chỉ cần đứng đó, đã khiến áp lực trong lòng ba người phía sau giảm đi rất nhiều.

Một lúc sau, thứ chui ra từ dưới đất, đã lộ ra hơn nửa cái đầu.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đã nhìn rõ thứ đó, lập tức dùng tay đè họng súng của Hồ Bát Nhất xuống, nói với mấy người.

"Đừng vội động thủ... hình như là một bức tượng đá, nhìn rõ rồi hãy nói." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử siết chặt vũ khí trong tay, trợn to mắt, nhìn về phía trước.

Chương 192

Chỉ thấy rễ cây đa cổ thụ từ từ thoát ra khỏi bùn đất.

Tán của hai cây cổ thụ này lớn đến mức cực kỳ hiếm thấy trong khu rừng này, nhưng đó không phải là điều đáng kinh ngạc.

Khi rễ của chúng hoàn toàn lộ ra, ba người Hồ Bát Nhất lại càng bị chấn kinh một phen.

Rễ dưới đất trông còn lớn gấp ba lần tán cây.

Có thể tưởng tượng, rễ cây từ dưới đất chui ra tạo ra động tĩnh lớn đến mức nào.

Bây giờ mặt đất dưới chân họ dường như sắp nứt ra, trời đất rung chuyển.

Vào lúc này, mây đen trên trời càng dày đặc hơn, phảng phất chỉ cách mặt đất vài trăm mét.

Nhìn vào thật sự giống như trời sắp sập xuống vậy.

Mây đen cuồn cuộn trực tiếp đè lên rừng cây, tiếng sấm ầm ầm không có giới hạn, vang vọng khắp trời.

Cùng với sự sụp đổ của cây cổ thụ, từ trong bùn đất dâng lên một con Bí Hý bằng đá khổng lồ.

Trên lưng nó cõng một tấm bia ngắn, con Bí Hý này lớn đến mức ba người Hồ Bát Nhất cả đời chưa từng thấy.

Ước tính sơ bộ, cũng phải nặng cả ngàn tấn.

“Rễ cây đa đều quấn trên thân Bí Hý, xem ra nó vẫn luôn bị đè dưới gốc cây.” Hồ Bát Nhất nhìn cảnh tượng trước mắt, nhíu mày nói.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh với vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Bí Hý?" Hồ Bát Nhất lúc này rất kiên nhẫn giải thích.

"Bí Hý còn có tên là Bá Hạ, Quy Phu, Điền Hạ, Long Quy, là thần thú trong truyền thuyết cổ đại, là trưởng của loài có vảy, là con thứ sáu trong chín đứa con của rồng, trông giống rùa, thích mang vật nặng, bia dưới rùa chính là nó, Bá Hạ là biểu tượng của sự trường thọ và cát tường." "Trong truyền thuyết thời thượng cổ, Bá Hạ thường cõng Tam Sơn Ngũ Nhạc làm mưa làm gió." "Sau bị Hạ Vũ thu phục, lập không ít công lao hãn mã cho Hạ Vũ.

Sau khi trị thủy thành công, Hạ Vũ đã khắc công tích của mình lên lưng nó, cho nó cõng, vì vậy bia đá cổ đại đa số đều do nó cõng." Nói xong, Vương Bàn Tử với vẻ mặt nửa hiểu nửa không.

"Theo cậu nói, đây là một con thần thú cát tường!" Đối với lời này, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, ít nhất câu này không có vấn đề gì.

Sau đó anh bắt đầu quan sát nghiêm túc.

Con Bí Hý này đầu ngẩng cao, đuôi rùa cong lại, bốn chân chạm đất, làm ra tư thế bò lết, trên mai rùa có một tòa mây.

Tấm bia ngắn dựng đứng trên tòa mây, một luồng khí đen từ dưới thân Bí Hý bốc lên, thẳng lên trời xanh, nửa ngày sau mới tan hết, mây đen trên trời cũng theo đó tan đi, lúc này trong không khí xung quanh, tràn ngập mùi ôzôn sau cơn giông.

Bốn người cũng chỉ quan sát từ xa, không đến gần.

Mãi đến khi mặt đất trở lại yên tĩnh, lại xác nhận nhiều lần chắc chắn không có nguy hiểm nữa, mới đi đến gần xem xét.

Vương Bàn Tử lần đầu tiên thấy một con Bí Hý lớn như vậy, trong lòng vô cùng cảm khái.

"Lão Hồ, một con Bí Hý lớn như vậy, ngày xưa chúng ta đi dạo

trong các ngôi miếu lớn, thần thú bên trong có lẽ cũng không lớn bằng thế này đâu!

Cổ vật mấy ngàn năm trước, chúng ta kéo về tuy có tốn chút sức, nhưng cũng là một món bảo bối đấy." Lời của cậu ta thật sự khiến Hồ Bát Nhất tức giận, đồng thời cũng cảm thấy thật có chút buồn cười.

"Bàn Tử, tôi phát hiện gu thẩm mỹ của cậu có chút trừu tượng nhỉ, chỉ cần cái gì to thì đều là tốt, một thứ lớn như vậy mang về, cũng sẽ không có ai muốn mua, nhà ai có chỗ lớn như vậy để chứa nó chứ." Vương Bàn Tử với vẻ mặt không cho là đúng nói: "Cậu thật không hiểu tình hình kinh tế hiện tại, uổng cho cậu tự xưng là con cháu nhà giàu, tôi thấy thế hệ ông nội cậu, cũng chỉ là một lão địa chủ chưa từng thấy sự đời." "Trên thế giới bây giờ, tuy có hai phần ba quần chúng lao khổ chưa được giải phóng, nhưng dù sao cũng có một phần ba người thuộc tầng lớp có tiền!" "Nhà người ta có tiền, nhà cửa nhiều không kể xiết, ngàn trăm mẫu ruộng tốt chỉ là chuyện vặt, chẳng lẽ không dọn ra được chút chỗ để đặt Bí Hý sao?" "Không tin cậu cứ hỏi cô Shirley kia, nhà cô ấy ở Mỹ có biệt thự lớn bao nhiêu, nói ra dọa chết cậu, tất cả nhà ở của cán bộ cấp cao của chúng ta cộng lại, có lẽ còn không bằng sân sau nhà cô ấy." Lời này nói ra, thật là mới mẻ!

Hồ Bát Nhất với vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng hỏi Tuyết Lỵ Dương.

"Thật hay giả vậy?

Tôi nghe có vẻ hơi khó tin, nếu theo lời Bàn Tử nói, sân sau nhà cô có thể đánh được hai cuộc đại chiến rồi...!" Chưa đợi Tuyết Lỵ Dương mở miệng trả lời, Vương Bàn Tử đã cướp lời trước.

"Làm sao có giả được, tổ tiên nhà người ta bắt đầu chơi đồ cổ từ bao nhiêu đời, trộm bao nhiêu ngôi mộ, thuận tay lấy vài món, cũng đủ

cho nhân dân phấn đấu nửa năm rồi!" "Lão Hồ, cậu cũng quê mùa quá, nghe Đại Kim Nha thằng khốn đó nói, Bí Hý có người chuyên sưu tầm, không phải có câu nói cổ đó sao?" "Hừm, để tôi nghĩ xem, ờ..., à, gọi là 'sờ sờ đầu Bí Hý, vàng dính đầy mặt, sờ sờ đuôi Bí Hý, sống đến tám mươi chín', là thứ cát tường nhất, trong nhà đặt một con như vậy, thật là quá tuyệt vời." Nghe cậu ta nói càng lúc càng giống tấu hài, Hồ Bát Nhất thực sự không nhịn được cười.

"Cậu nghe Đại Kim Nha nói nhảm đấy, bộ câu đó năm ngoái tôi giúp nó chép đấy." "Đừng nói là sờ Bí Hý, sờ lông gà cũng có hai câu đó, chuyên dùng để lừa mấy lão ngoại giả vờ làm hổ." "Nếu cậu không tin, cứ đi sờ đầu Bí Hý đi, sau này cũng không cần theo tôi chui núi đào mộ nữa, mỗi ngày ra ngoài đi dạo một vòng, lắc lắc cái eo, một vòng có thể nhặt được mười một cục vàng chó." Vương Bàn Tử nghe xong ngẩn người, chớp chớp mắt, sau đó mở miệng chửi.

"Tôi nói sao mấy câu cổ này quê mùa rớt cả đất, mẹ nó, hóa ra là cậu bịa ra à?" Tuyết Lỵ Dương đối với màn tấu hài đấu khẩu của hai người, không có chút hứng thú nào.

Bây giờ cô vẫn đi theo Trương Lân, mặc dù Trương Lân lúc này không nói một câu nào, một bộ dạng Muộn Du Bình.

Nhưng trong lòng cô, chỉ cần yên tĩnh đi theo sau anh như vậy là đã mãn nguyện rồi.

Trương Lân đối với việc Tuyết Lỵ Dương giống như một cái đuôi, cũng không quá để ý.

Dù sao nếu cô muốn làm gì, chắc chắn cũng không đánh lại anh.

Đối với màn giao lưu hữu nghị giống như tấu hài của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, anh cũng chỉ nghe qua tai, không để tâm nhiều.

Bây giờ anh đang dùng Phát Khâu nhị chỉ, cẩn thận quan sát con Bí Hý đá khổng lồ này, muốn biết rốt cuộc tại sao nó lại chui ra từ dưới gốc cây.

Sau khi quan sát nhiều lần, anh phát hiện bức tượng đá này dường như có chút không ổn.

Anh buột miệng nói ra bốn chữ.

"Tiêu Đồ, Bá Hạ." Vương Bàn Tử nghe lời Trương Lân không hiểu gì, với vẻ mặt đầy thắc mắc hỏi: "Tôi chỉ biết gà kho sả ớt, chứ Tiêu Đồ này thì không biết là quán nào?" Vương Bàn Tử không biết Trương Lân nói gì, nhưng Hồ Bát Nhất lại hiểu một chút về chuyện Tiêu Đồ.

"Người Trung Quốc chúng ta có một thói quen, trước mặt những người vô tri như Bàn Tử, cũng phải khiêm tốn một chút, đối với những thứ này tôi thực sự quá rành rồi!" "Theo tôi được biết, rồng sinh chín con, mỗi con một khác, Bí Hý, Tiêu Đồ mỗi con là một trong số đó, Tiêu Đồ dùng để trấn giữ cửa nhà." "Tiêu Đồ, tính thích đóng kín, ghét nhất người khác vào hang ổ của mình, hình tượng là đầu thú ngậm vòng." "Trong thần thoại cổ đại, là con thứ chín trong chín đứa con của rồng." "Tiêu Đồ có hình dạng giống ốc, trai, khi bị ngoại địch xâm phạm luôn đóng chặt vỏ lại, vì vậy người ta dùng nó trên cửa, ngoài ý nghĩa đóng chặt để cầu bình an!" "Vì mặt mũi dữ tợn nên chịu trách nhiệm canh giữ cửa, trấn áp tà ma!" "Ngoài ra còn một nguyên nhân nữa, đó là Tiêu Đồ tính thích yên tĩnh, trung thành với chức trách, nên thường được trang trí làm vòng sắt đầu thú trên cửa lớn hoặc trống đá chặn cửa, để nó chăm sóc sự an ninh cho từng nhà, được dân gian gọi là con rồng có tính tình hiền lành." "Tiêu Đồ thịnh hành vào thời Minh Thanh, ghi chép sớm nhất xuất hiện vào thời Hán!" "Tiêu Đồ vào thời Minh Thanh gọi là Phô Thủ Hàm Hoàn, hình tượng phù điêu là miệng rồng sư tử ngậm một vòng tròn, có thể gõ vào vòng tròn

để hỏi chủ nhà có ở nhà không." "Nhưng tôi thấy bức tượng đá này điêu khắc giống, con Bí Hý giống rùa già kia hơn!" Hồ Bát Nhất vừa nói vừa quan sát, cảm thấy điêu khắc giống Bí Hý hơn.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh Trương Lân, gật đầu nói.

"Không sai, ngoại hình của con thú đá này quả thực giống kỳ thú cõng bia Bí Hý!" "Nhưng nhìn tổng thể đều được chế tạo bằng thủ pháp điêu khắc tròn, vân mai rùa rõ ràng, nhưng duy chỉ có bốn móng vuốt hình dạng nhọn hoắt, giống như vũ khí sắc bén, trong miệng toàn răng nanh." "Những điều này đều phù hợp với đặc trưng của Tiêu Đồ, chỉ có điều có thể do văn hóa khu vực của Cổ Điền quốc khác nhau, khiến cho con Tiêu Đồ này khác xa với Tiêu Đồ của khu vực Thăng Long." Tuyết Lỵ Dương nói xong, lấy ra những bức ảnh lấy được từ chỗ giáo sư Tôn ở thành Tứ Cửu.

Trong ảnh, sáu con thú khi Hiến Vương tế trời đất, trong đó có một con rất giống với con Tiêu Đồ đá, sau khi đối chiếu, trên đỉnh đầu con Tiêu Đồ này cũng có một quả cầu tròn, chỉ là trước đó bị rễ cây rải rác che khuất, không nhìn thấy.

Bây giờ có thể xác định đây không phải là Bí Hý mà là Tiêu Đồ.

Xem xong ảnh, Tuyết Lỵ Dương tiếp tục chủ đề vừa rồi nói: "Trong sách cổ ghi chép, Tiêu Đồ thích đóng kín, có ý trấn trạch trừ tà, sở dĩ tôi đoán đây là Tiêu Đồ!" "Nguyên nhân quan trọng nhất là trên lưng nó.

Đây không phải là tấm bia đá thông thường, mà có khả năng là Trấn Lăng Phổ của mộ Hiến Vương!" "Tác dụng của Tiêu Đồ, chủ yếu dùng để trấn áp khu vực gần lăng mộ, sau khi lăng mộ hoàn công thì chôn ở ngoại vi, giống như nghi lễ đặt móng trong kiến trúc hiện đại." Nghe xong lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, lập tức trèo lên mai rùa trên lưng tượng đá.

Dùng dao găm nhẹ nhàng cạo sạch rêu trên lăng phổ.

Hình dạng trên đó dần dần lộ ra, ý nghĩa biểu đạt của văn tự và hình vẽ điêu khắc không khác mấy so với những gì Tuyết Lỵ Dương nói.

Đối với điều này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không thể không khâm phục hai người trước mặt.

Tuyết Lỵ Dương dùng máy ảnh chụp lại toàn bộ lăng phổ khắc trên bia đá, sau đó lại làm bản dập, trông ra dáng một nhà khảo cổ chính hiệu.

Thông tin trên lăng phổ thực sự quá nhiều.

Nhiều đến mức hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của họ, trên đó ghi lại chi tiết quá trình xây dựng mộ Hiến Vương.

Thậm chí có cả phần lăng mộ phụ, những điều này đều có ghi chép, nhưng văn tự đều không phải là bạch thoại hiện đại.

Chữ cổ khó hiểu, có những chữ nhận ra, có những chữ không nhận ra, nhìn qua đều có cùng một ý nghĩa.

Bây giờ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ đành đợi Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh phiên dịch, hai người mới có thể xem tiếp.

Trương Lân tự nhiên không cần phiên dịch, chữ cổ trên đó anh đều nhận ra, đây đều là những kiến thức phụ thêm sau khi tiến độ phẫn diễn được mở khóa.

“Trên lăng phổ nói, Cổ Điền quốc là ba quận do Tần Thủy Hoàng thiết lập, cuối thời Tần, kinh sư bị chiếm, thiên hạ động loạn.” “Thủ lĩnh của ba quận đã áp dụng chính sách bế quan tỏa cảng, đóng cửa giao thông với phương bắc để tự lập một quốc gia.” “Sau khi nhà Hán thiết lập cơ nghiệp thiên hạ, nhưng từ sau khi lập quốc đã bị Hán nô phương bắc uy hiếp, tự lo không xong, vẫn không có thời gian để ý

đến Điền quốc." "Cuối thời Cổ Điền quốc, áp lực từ đế quốc Hán phương bắc ngày càng lớn, quốc sự ngày càng suy, lòng trời đã mất, Hán Vũ Đế yêu cầu Điền vương nộp thần vật thượng cổ Mộc Trần Châu." "Trong Cổ Điền quốc vì việc này đã nảy sinh sự chia rẽ kịch liệt, Hiến Vương đã mang theo Mộc Trần Châu thật sự thoát ly khỏi Điền quốc, đi xa đến trong những ngọn núi cao hiểm trở ở phía tây Điền, Điền vương còn lại chỉ đành dùng một viên ảnh châu dâng lên cho Hán Vũ Đế." Tuyết Lỵ Dương dịch đến đây, sự kích động trong lòng hiện rõ trên lời nói.

Chương 193

"Vấn đề tôi lo lắng nhất trước đây cuối cùng cũng được làm rõ!" Thấy Tuyết Lỵ Dương kích động như vậy, Hồ Bát Nhất có chút tò mò điều gì có thể khiến cô kích động đến thế, liền mở miệng hỏi: "Vấn đề gì?" "Bởi vì trong lịch sử, Mậu Lăng nơi chôn cất Hán Vũ Đế, đã bị nông dân đào tung lên trời, Mộc Trần Châu được chôn theo trong mộ từ đó lưu lạc nhân gian, đoạn lịch sử này khó mà khớp với thời gian của mộ Hiến Vương, hóa ra trong Mậu Lăng chỉ là một viên ảnh châu giả mạo." Tuyết Lỵ Dương với vẻ mặt kích động không đổi, tiếp tục chiếu theo lăng phổ phiên dịch.

"Mộc Trần Châu là do Địa Mẫu hóa thành phượng hoàng, từ thời Thương Chu, đã được cho là thần khí có thể thông qua tu luyện để thành tiên, có hiệu quả thoát thai hoán cốt, nhưng cần ở một địa điểm đặc biệt, mới có thể phát huy tác dụng của nó!" "Chu Văn Vương từng ghi chép chi tiết những nội dung này trong Thiên Thư." "Nhưng những bí mật này luôn nằm trong tay hoàng thất, hầu hết các quân chủ đều mơ ước có thể tu tiên đắc đạo, trường sinh bất tử, mãi mãi bảo vệ giang sơn vạn năm!" "Vì vậy họ đều dốc toàn lực để giải mã bí mật của Mộc Trần Châu, cuối thời Tần, thần vật này đã lưu lạc đến Điền Nam, Hiến Vương vì không nỡ bỏ Mộc Trần Châu này nên mới rời khỏi quốc gia." "Chuẩn bị tìm một nơi trong núi, tu luyện thành tiên, vị trí của mộ Hiến Vương, được chọn ở một nơi được các thuật sĩ phong thủy xem là động phủ của thần tiên." "Mộ Hiến Vương trước sau tổng cộng xây dựng hai mươi bảy năm, nhân lực xây dựng luôn duy trì ở mức khoảng mười vạn, gần như là dốc toàn lực của cả nước, ngoài nô lệ còn có rất nhiều người Di ở địa phương!" Ba người Hồ Bát Nhất xem đến đây, không khỏi lè lưỡi, Hiến Vương cả đời

chẳng làm gì, chỉ chuyên tâm vào lăng mộ của mình, muốn sau khi chết ở trong Thủy Long Vựng sẽ thi giải thành tiên, hoàn thành giấc mơ.

Chuyện này đối với ba người Hồ Bát Nhất có chút khó tin.

Nhưng trong mắt Trương Lân, chuyện quân vương muốn thành tiên, xem ra cũng không có gì lạ, ở vị trí đế vương, khi sắp hết tuổi thọ, tự nhiên sẽ nghĩ đến phương diện trường sinh.

Căn cứ vào lăng phổ, lúc này họ đã nắm được không ít truyền thuyết về Mộc Trần Châu.

Nhưng nội dung thực chất lại không có bao nhiêu, đều là những chuyện mò kim đáy bể.

Hiến Vương sau khi chết có thành tiên hay không, trên lăng phổ cũng không có bất kỳ ghi chép nào.

Chuyện này e rằng phải đợi mấy người vào trong mộ Hiến Vương mới có thể xác định được.

Sau đó, trên lăng phổ chỉ có ghi chép về quá trình xây dựng mộ Hiến Vương, còn về địa cung cổ mộ, cũng như hình thức quy cách mộ thất, lối vào mộ đạo, một chữ cũng không có.

"Phần còn lại ghi chép tình hình lăng mộ phụ, ngoài các công trình ngoại vi như hố tuẫn táng, hố bồi táng, lăng mộ phụ thực sự chỉ có một vị chủ tế ti!" Câu nói này ngay lập tức thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, vị chủ tế ti mà họ nói, hẳn là có liên quan đến quan tài ngọc mà họ gặp phải.

Trong ghi chép tiếp theo, đã giải mã thân phận thực sự của người trong quan tài ngọc.

"Sau khi Hiến Vương nhập liệm, từ trong thung lũng sâu tìm hai cây đa cổ thụ có thể thay đổi cách cục phong thủy." "Trước tiên chôn

Trấn Lăng Phổ xuống đất, trồng cây lên trên, sau đó bắt một con trăn khổng lồ được nuôi bằng người nộm, loại trăn này trong lăng phổ được miêu tả là thanh long, cực kỳ hung mãnh tàn bạo, là mãnh thú chỉ có ở vùng núi này!" Nghe đến đây, biểu cảm trên mặt Vương Bàn Tử lập tức thay đổi.

"Thanh long, đừng có làm ô uế tinh hoa của tổ tiên chúng ta, còn dám viết lên đây!

Tôi phi!" Lời của Vương Bàn Tử, đã cắt ngang lời Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này ánh mắt mọi người đều dán vào mặt Vương Bàn Tử, chần chừ không nói.

Cậu ta cũng cảm thấy mình đã thất thố.

Liền giơ tay làm động tác ngậm miệng, không nói nữa.

Thấy Vương Bàn Tử làm vậy, Tuyết Lỵ Dương liền chiếu theo lăng phổ tiếp tục.

"Khi trăn khổng lồ ăn đủ người nộm, sẽ ngủ say đi, lúc đó mới động thủ lột da trăn khi nó còn sống, và cùng với đại tế ti khi còn sống cho vào trong quan tài." "Thịt trăn và cơ thể người, cộng thêm đáy quan tài bằng gỗ Cấn, cùng với hai cây cổ thụ, sẽ dần dần hợp thành một thể, có thể duy trì nhục thể không mục không rữa lâu dài." "Do chiếc quan tài ngọc đó bị hư hại, cách cục phong thủy bị thay đổi ở đây cũng bị phá vỡ, địa khí bị đè nén dưới lòng đất mấy ngàn năm được giải phóng, sấm sét mây đen đều là do địa mạch xảy ra biến hóa, mới đẩy Trấn Lăng Phổ chôn dưới gốc cây lên." Phía sau của Trấn Lăng Phổ bắt đầu là một số miêu tả ca ngợi công đức, không có quan hệ lớn với mục đích của chuyến đi này!

Vương Bàn Tử thấy trên đó không ghi chép, trong mộ Hiến

Vương có những thứ gì, có bao nhiêu đồ bồi táng quý hiếm, biểu cảm trên mặt không khỏi có chút thất vọng.

Cũng chỉ có Vương Bàn Tử lúc này mới có biểu cảm như vậy.

Những người khác thì không như thế, trong mắt Trương Lân, những thông tin này đủ để anh tìm ra nơi ở của mộ Hiến Vương.

Đã biết cách cục phong thủy ở đây, chỉ cần dùng la bàn của Hồ Bát Nhất định vị, dù không tìm được Xà Hà, cũng có thể xác định chính xác vị trí của mộ Hiến Vương.

Hồ Bát Nhất nghe phía sau dường như là những thứ không quan trọng, lập tức đứng dậy rời đi, thu dọn đồ đạc, Vương Bàn Tử cũng theo sau mông cậu ta.

Liên tục một ngày một đêm không ngủ, lúc này cảm giác mí mắt nặng ngàn cân.

Cứ liên tục sụp xuống.

Hôm nay phải cố gắng tìm ra lối vào của khe suối càng sớm càng tốt, sau đó nghỉ ngơi cho thật tốt, nếu không tiếp tục như vậy thực sự không chịu nổi.

Tuyết Lỵ Dương thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử chuẩn bị thu dọn đồ đạc xuất phát, vội vàng mở miệng nói: "Đừng vội, mặt sau của Trấn Lăng Phổ còn có một số nội dung, chúng ta xem nốt, đừng bỏ sót mới tốt." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, họ cũng thấy đúng, nếu bỏ sót, bỏ lỡ thông tin quan trọng thì tội lớn rồi.

Tuyết Lỵ Dương sau khi cạo sạch bùn đất ở mặt sau của Trấn Lăng Phổ, xem xong thì im lặng không nói một lời.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tò mò ghé lại xem.

Chẳng trách Tuyết Lỵ Dương không lên tiếng, vì mặt sau của

Trấn Lăng Phổ, là một bức phù điêu toàn diện, một tòa cung điện tráng lệ trang nghiêm tột bậc, lơ lửng trên những đám mây ngũ sắc trên bầu trời.

Lẽ nào mộ Hiến Vương lại được xây trên trời hay sao?

Phù điêu trên tấm bia trấn lăng sống động như thật, điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Vị trí cao nhất trên phù điêu là những tòa cung điện với hình thái khác nhau, có đủ cả nguyệt thành, giác lâu, nội thành, đài bia, khuyết đài, thần tường, đình bia, hiến điện, linh đài, không thiếu thứ gì.

Phía sau cung điện là cảnh núi non sông ngòi được khắc ở xa.

Các cung điện trên phù điêu không có nền móng là đồi núi, mà lơ lửng trên không trung giữa những dải hào quang ráng hồng, xung quanh có phi long quấn quanh bảo vệ, toát lên vẻ siêu phàm thoát tục của lầu gác thần tiên.

Phần nội dung bên dưới là thần đạo dẫn xuống huyền cung.

Hai bên thần đạo là núi non trập trùng, những đỉnh núi cao vút tạo ra một thế sừng sững uy nghiêm, càng làm nổi bật sự uy nghi của lầu gác trên không.

Con đường thần đạo này hẳn là khe cốc trong Hẻm Trùng.

Phù điêu thể hiện rất rõ ràng, Hiến Vương khi đó đã chìm đắm sâu sắc trong nguyện vọng thành tiên.

Trương Lân xem xong, trong lòng không khỏi cảm thán, với cách làm của Hiến Vương, dù có đắc đạo thì cuối cùng cũng chẳng ra gì.

Theo những gì anh tiếp xúc, trong thế giới này, người có khả năng thành tiên nhất chỉ có hai người: Viên Thiên Cương và Lý Thuần Phong.

Hai lão gia tử đó mới thực sự là cao nhân đắc đạo, có thể thôi diễn quẻ tượng, dòm ngó thiên cơ, diễn toán tương lai.

Làm những chuyện đi ngược lại ý trời như vậy, thời đó cũng chỉ có hai người họ không sợ bị sét đánh.

Đạo hạnh của hai vị lão gia tử đó có lẽ sâu không lường được.

Hiến Vương này còn kém quá xa, huyệt bảo phong thủy cũng không chịu nổi việc bị cải tạo quy mô lớn như vậy.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn phù điêu cũng không nhịn được cười nói.

"Lão già Hiến Vương này điên vì muốn thành tiên rồi, đến cái mộ cũng xây như Thiên Cung của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Mẹ nó, đã xây lầu trên trời, sao không chôn quách trên mặt trăng cho rồi." Tuyết Lỵ Dương cũng tỏ thái độ hoài nghi về những gì trên phù điêu.

"Tình hình bên trong mộ Hiến Vương hiện tại không ai biết rõ.

Mọi manh mối đều chỉ ra rằng ngôi mộ nằm trong vầng sáng rồng nước." "Kể cả vầng sáng rồng nước đó có thần kỳ đến đâu, tôi cũng không tin trên đời lại tồn tại một nơi đi ngược lại các nguyên tắc vật lý.

Bức điêu khắc trên mặt sau tấm bia trấn lăng nhất định đã được các nghệ nhân gia công thêm, hoặc có ý chỉ khác." Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất quyết định phải phổ cập kiến thức cho cô về ý nghĩa của vầng sáng rồng nước.

Về mặt khoa học, anh có thể không nói lại Tuyết Lỵ Dương, nhưng về phong thủy, đó là sở trường của anh, hai Tuyết Lỵ Dương cũng không bằng.

“Cái gọi là rồng nước, không phải chỉ thác nước có lưu lượng lớn.

Vầng sáng kia là cầu vồng sinh ra do hơi nước bốc lên, có hình mà không có chất, nên bị người xưa xem như cây cầu của tiên nhân, không thể nào xây dựng công trình trên đó được.” “Tôi thấy cụm cung điện được điêu khắc này không phải là mộ, mà là công trình tế tự trên mặt đất của lăng mộ, gọi là minh lâu.” “Theo chế độ Tần Hán, địa cung của lăng mộ phải nằm sâu dưới minh lâu hơn mười trượng, truyền thống này vẫn được giữ lại cho đến cuối thời nhà Thanh.” Tuyết Lỵ Dương tuy không hiểu biết nhiều bằng Hồ Bát Nhất về phương diện này, nhưng dù sao cô cũng là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, ít nhiều cũng biết một chút.

Cô ngẩng đầu hỏi Hồ Bát Nhất.

“Nếu đây là minh lâu dùng để tế tự, vậy có nghĩa là sau khi Hiến Vương chết, cứ cách một khoảng thời gian nhất định sẽ có người vào minh lâu cử hành nghi thức tế bái.” “Nhưng theo ghi chép trên tấm da người, xung quanh lăng mộ đều bị bố trí chướng khí độc hại không tan, người ngoài không thể vào được.

Vậy những người tế bái Hiến Vương vào bằng cách nào?

Chẳng lẽ có một con đường bí mật xuyên qua lớp sương độc?” Nghe câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất trầm tư một lúc rồi nói.

Chương 194

"Có hai nguyên nhân hình thành chướng khí trong sơn cốc." "Một là liên quan đến địa thế của chính sơn cốc, sau đó thi thể thối rữa của các loài động vật lẫn vào trong đó, ngày qua tháng lại sẽ sinh ra chướng khí độc hại." "Còn một khả năng khác, có thể sau khi lăng mộ hoàn thành và Hiến Vương được chôn cất, người ta đã cố ý tạo ra chướng khí." "Họ lợi dụng địa hình trũng thấp trong Hẻm Trùng, trồng những loại thực vật đặc biệt ở nơi sâu và không thông gió.

Những loại thực vật này vốn có độc, cứ thế hình thành một rào cản bảo vệ lăng mộ." "Nhưng cũng không nhất định là trồng cây độc, dựa vào việc Hẻm Trùng sâu và không thông gió, kỹ thuật luyện thủy ngân từ lưu huỳnh đỏ thời Tần Hán đã rất thành thục, cũng có khả năng họ đã đặt một lượng lớn lưu huỳnh đỏ ở gần đó!" "Lâu ngày, lưu huỳnh đỏ bay hơi trong không khí hình thành chất độc.

Chỉ là khả năng này không lớn, dù không khí trong sơn cốc không lưu thông, nhưng dù sao cũng là không gian mở, trừ phi những người thợ xây mộ Hiến Vương có cách khác." Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Không ai nói gì nữa, lúc này khu rừng đã hồi phục lại sức sống.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chim hót.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống mặt đất.

Mọi thứ trông thật yên tĩnh và thanh bình, nhưng dưới khung cảnh tựa như tiên cảnh ngoại ô này lại ẩn giấu những sát cơ chết người.

Mấy người cảm thấy việc tìm kiếm mộ Hiến Vương sắp tới phải cẩn thận hơn.

Hồ Bát Nhất lập tức lấy tấm bản đồ da người của Trần Hạt Tử ra đối chiếu với tấm bia trấn lăng.

Anh phát hiện trên bản đồ thiếu rất nhiều thứ.

Mặt sau của tấm bia trấn lăng, tại một nơi trong khe cốc có khắc một con thiềm thừ hình thù kỳ dị.

Miệng thiềm thừ há to, hướng về phía mộ Hiến Vương.

Không chỉ vậy, đối xứng với nó là một con thiềm thừ khác, cũng đang há to miệng.

Tấm bia trấn lăng khắc họa hai con thiềm thừ.

Nhưng trên bản đồ da người, trong khe cốc chỉ có một con thiềm thừ, và miệng con thiềm thừ đó lại ngậm lại.

Hoàn toàn trái ngược với trên tấm bia trấn lăng.

Ba người Hồ Bát Nhất quyết định tin vào tấm bia trấn lăng.

Những gì có trên bản đồ da người, trên tấm bia trấn lăng đều có, nhưng những gì trên tấm bia trấn lăng thì trên bản đồ da người chưa chắc đã có.

So sánh bản đồ da người với tấm bia trấn lăng.

Rõ ràng người vẽ bản đồ da người đưa cho Điền Vương không hề biết gì về tình hình sau lớp sương mù, cũng chỉ biết một vài đặc điểm đánh dấu bên ngoài mà thôi.

Nếu hôm nay không phát hiện ra tấm bia trấn lăng mà cứ đi theo bản đồ da người, e rằng cả đời này cũng không thể thấy được mộ Hiến Vương.

Thực ra ngay từ đầu đã có thể thấy được tình hình bên trong mộ Hiến Vương là tuyệt mật.

Không phải ai cũng có thể biết.

Đừng xem thường sự khác biệt nhỏ bé này, nếu không để ý sẽ rất khó phát hiện.

Một khi không phát hiện ra, không chừng sẽ là nơi chôn vùi sinh mạng.

Cả tấm bia trấn lăng và bản đồ da người đều có đủ loại trân cầm dị thú, nhưng những động vật này chưa chắc đã thực sự tồn tại gần mộ Hiến Vương.

Bất kể là động vật gì, cả hai bản đồ đều có vẽ.

Ngoài một vài khác biệt nhỏ.

Thế giới quan của người xưa có phần khác với hiện tại, giống như một số bản đồ cổ dùng rồng để biểu thị sông ngòi, dùng linh quy để biểu thị những ngọn núi hùng vĩ.

Tranh vẽ thời đó đều như vậy, có phần khoa trương.

Nhưng con thiềm thừ đó đã khiến Trương Lân phải nhìn chằm chằm mấy giây.

Bởi vì anh phát hiện con thiềm thừ này dường như có chút khác biệt so với những con thường thấy.

Hình dáng tuy giống, nhưng tư thế thì tuyệt đối không giống.

Gương mặt thiềm thừ được khắc họa vô cùng đáng sợ, bụng tròn căng, chi dưới chạm đất, chi trước làm động tác đẩy cửa giơ lên trước ngực, đầu ngẩng cao, hai mắt trợn tròn như chết không nhắm mắt, lỗ mũi hếch lên trời, cái miệng kỳ dị to đến mức không cân xứng với cơ thể.

Trương Lân tiến lên một bước quan sát kỹ.

Hành động của anh cũng thu hút sự chú ý của ba người còn lại,

khiến ánh mắt của họ một lần nữa đổ dồn vào tấm bia trấn lăng.

Người phản ứng đầu tiên là Hồ Bát Nhất, anh chỉ vào con thiềm thừ trên tấm bia trấn lăng nói.

“Hai con thiềm thừ một trong một ngoài hoàn toàn đối xứng, trong cả bản đồ, nơi đối xứng trong và ngoài cốc chỉ có một chỗ.

Có thể đây là lối đi xuyên qua lớp chướng khí độc hại dưới lòng đất để tế tự, cái miệng kỳ quái của thiềm thừ hẳn là cánh cửa lớn.” “Trên bản đồ da người chỉ đánh dấu một con, chứng tỏ người vẽ bản đồ không biết tình hình bên trong.

Chúng ta chỉ cần tìm ra khe cốc đó trong Hẻm Trùng là có thể tiến vào sâu bên trong mộ Hiến Vương.” Tuyết Lỵ Dương rất đồng tình với phán đoán của Hồ Bát Nhất.

Tại đó chỉ có Vương Bàn Tử là không hiểu, nhưng vì giữ thể diện, anh ta không hỏi ra, đành gật gù hùa theo.

Sau đó, ba người Hồ Bát Nhất liên tục xác nhận lại bản đồ.

Bây giờ họ dám chắc rằng chỉ cần tìm được khe cốc đó, họ sẽ có khả năng tìm thấy con thiềm thừ có thể giấu lối đi bí mật.

Còn về việc tại sao các loại dược liệu lại xuất hiện ở đó, những điều này chỉ có thể đợi đến nơi mới có câu trả lời.

Sau khi xác nhận lại bản đồ không bỏ sót thông tin gì, họ đi xuống khỏi bia đá.

Nhìn quanh bốn phía, một mảnh hỗn độn, hai cây đại thụ đổ rạp, quan tài ngọc vỡ nát, mảnh vỡ máy bay vận tải, và cả con chim điêu hộc lớn bị súng máy Gatling bắn thành một đống giẻ rách.

Cùng với số lượng nhiều nhất là những bộ xương khô trong thân cây.

Vương Bàn Tử đi đến trước xác con chim điêu hộc, nuốt nước bọt, lớn tiếng nói với Hồ Bát Nhất, "Bị bắn nát cả rồi, nếu không thì vặt lông nướng lên chắc cũng thơm lắm, bữa trưa hôm nay có rồi đấy." Hồ Bát Nhất lắc đầu, đến lúc này rồi mà vẫn không quên chuyện ăn uống.

Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ không phải là ăn.

Mà là chỉnh lý lại trang bị vật dụng mang theo.

"Cậu đừng quan tâm đến con chim chết đó nữa, đến xác máy bay xem còn súng đạn gì dùng được không, thu thập hết lại." "Lúc chúng ta xuất phát chỉ mang theo một ít.

Trong khu rừng này có đủ loại dã thú, đạn ít quá sợ không đối phó nổi." Mảnh vỡ máy bay vận tải lúc này đã rơi từ trên cây xuống, hoàn toàn biến dạng.

Trước đó ít nhất còn có chút hình thù.

Vương Bàn Tử không chê bai, rất thành thạo bóc lớp vỏ nhôm hư hỏng ra, lục lọi bên trong tìm những thứ có thể sử dụng.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì đi dọn dẹp hài cốt của phi công ra khỏi đống xương cốt của các loài động vật.

Bây giờ mọi thứ đã trở lại bình lặng.

Nhưng trong lòng Hồ Bát Nhất, đối với tín hiệu ma quái kỳ lạ kia, anh vẫn luôn canh cánh nghi ngờ.

Anh cầm lấy chiếc kẹp hai đầu trong tay phi công bóp mấy cái, lắng nghe kỹ, tiếng tích tắc vang lên.

Rồi trong lòng anh lại bắt đầu hồi tưởng, máu tươi rỉ ra từ quan tài ngọc, nhỏ giọt trên ngọc thạch cũng phát ra âm thanh tích tắc.

Chương 195

Cả tiếng chim điêu hộc mổ vào khoang súng máy, phát ra âm thanh giống như tín hiệu.

Tiếng cây mây va vào quan tài ngọc.

Tất cả những âm thanh này, không có âm thanh nào có thể giải thích rõ ràng mã Morse được phát ra.

Chuyện xảy ra trong một đêm tối đen như mực trong rừng, không thấy rõ năm ngón tay, các yếu tố xung quanh đều ảnh hưởng rất lớn đến khả năng phán đoán của con người.

Lúc này anh nhìn về phía Trương Lân, có lẽ chỉ có cậu ấy mới biết nguồn gốc của âm thanh.

Trong khoảng thời gian biến mất giữa chừng, cậu ấy đã đi đâu.

Mang theo những nghi vấn này, anh đến bên cạnh Trương Lân.

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi nói.

"Cậu có biết tín hiệu ma quái tối qua rốt cuộc là âm thanh gì không?

Khoảng thời gian cậu biến mất đã đi đâu vậy?

Mọi người lo chết đi được, tôi chắc chắn cậu không phải bị rơi vào hốc cây đâu!" Đối với câu hỏi của Hồ Bát Nhất, Trương Lân không hề quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn vào tấm bia trấn lăng.

Anh cứ nhìn chằm chằm, trong đôi mắt bình tĩnh không một gợn sóng ấy dường như đang lóe lên trí tuệ mà người khác không nhìn thấy.

Một lúc lâu sau, Trương Lân cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng.

“Quan trọng sao?” Ba chữ ngắn ngủi, đã trả lời tất cả các câu hỏi của Hồ Bát Nhất.

Ba chữ đơn giản, lọt vào tai anh, lại biến thành câu đố khó giải nhất trên đời.

Anh không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết âm thanh đó đi đâu.

Những điều này đều không thể biết được.

Khi anh chuẩn bị mở miệng hỏi lại Trương Lân, giọng của Tuyết Lỵ Dương đã cắt ngang.

Khiến những lời đến bên miệng anh lại phải nuốt trở vào.

“Dấu hiệu trên trang phục của phi công thuộc về một phi đội máy bay ném bom, không phải máy bay vận tải.

Ngoài ra, sau lưng anh ta có một mảnh vải trắng đã mục nát, trên đó viết: Đội không quân nước M, hỗ trợ chiến đấu cho An Lạc, hiệp trợ toàn diện.” “Điều này cho thấy anh ta không phải là thành viên của chiếc máy bay vận tải này.” “Khí hậu khu vực này rất phức tạp, do chênh lệch độ cao giữa núi cao và bồn địa quá lớn, dòng khí và áp suất không khí cực kỳ không ổn định, nơi đây quả thực có thể coi là một nghĩa địa máy bay, hẳn là gần đây còn có những chiếc máy bay bị rơi khác.” “Người sống sót kia khi đi ra khỏi rừng đã trở thành vật hiến tế cho chiếc quan tài ngọc đó.

Có lẽ trong hành trình tiếp theo, chúng ta sẽ gặp phải những mảnh vỡ máy bay khác.” Trương Lân đứng một bên nhìn Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương thu dọn hài cốt của viên phi công.

Hai câu hỏi vừa rồi của Hồ Bát Nhất, anh cũng không muốn nói, chỉ là nếu nói ra, sẽ gây ra biến đổi không nhỏ đối với tâm cảnh của Hồ Bát Nhất.

Tuy trong lòng anh cũng hiểu, trên thế giới này có những chuyện không thể dùng khoa học để giải thích.

Nhưng khi những chuyện đó xuất hiện trước mắt, với tính cách của Hồ Bát Nhất, chắc chắn nhất thời không thể chấp nhận được.

Vừa rồi lúc ánh sáng mờ ảo, trên trời sấm chớp giăng đầy, trong đầu anh đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. 【Keng!

Tiêu diệt oan hồn dưới gốc cây đa già, thưởng tiến độ đóng vai 3%!】 Trương Lân không chút do dự, lao ra ngoài.

Những oan hồn đó cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm trên người Trương Lân, vội vàng bỏ chạy tứ tán.

Vạn vật trên đời đều có linh, bất kể sinh vật nào sau khi chết đều sẽ còn lại một tia hồn phách.

Những hồn phách này, bị tượng đá rồng tử trấn áp, không thể tiêu tán.

Tụ tập lại một chỗ trong thời gian dài, đã không còn hình dạng ban đầu nữa.

Mấy con tiểu quỷ hồn này đâu phải đối thủ của Trương Lân, chẳng mấy chốc đã bị giải quyết xong.

Khi giải quyết con cuối cùng, có một chút tình tiết bất ngờ.

Con quỷ hồn hình người đó, chính là hồn ma của người trong đội bị đè dưới quan tài.

Trong mắt nó không hề có ác sát, là nó chủ động tìm đến Trương Lân.

Trương Lân cũng hiểu ra, âm thanh kỳ lạ kia là do nó phát ra, nó không đành lòng nhìn những người còn sống phải chết một cách đau đớn trước mắt mình.

Sự tuyệt vọng và đau khổ trước khi chết ấy, đều khắc sâu trong lòng nó.

Bây giờ thấy Trương Lân có thực lực như vậy, trong lòng nó cũng yên tâm, bèn bước ra, yêu cầu Trương Lân cho nó một đòn cuối cùng.

Có thể cảm nhận rõ ràng hồn ma này đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Bất cứ lúc nào cũng sẽ ác hóa, nhưng nó vẫn cố gắng kiềm chế, giữ lại lý trí.

Trương Lân cũng không nhiều lời, trực tiếp ra tay.

Theo anh thấy, nó ở lại thế gian thêm một giây, là thêm một phần đau khổ.

Trương Lân cảm thấy những chuyện này không cần thiết phải để Hồ Bát Nhất biết.

Biết rồi cũng không làm được gì, đến lúc đó cái mặt tiu nghỉu của anh ta, nhìn thôi đã thấy khó chịu, mắt không thấy tim không phiền.

Chi bằng để anh ta bây giờ làm chút việc tay chân, nhìn còn dễ chịu hơn.

Lúc mấy người Hồ Bát Nhất đào đất, phát hiện đất ở đây đặc biệt ẩm ướt.

Đào được vài nhát đã toàn là rễ cây và trứng côn trùng, trông trắng hếu cực kỳ ghê tởm.

Môi trường ở đây đặc biệt hơn trong tưởng tượng, tuy ở vùng cận nhiệt đới, nhưng gần với rừng mưa nhiệt đới ở phía nam chí tuyến Bắc và phía bắc chí tuyến Nam hơn.

Hệ thống sông Lan Thương và sông Nộ không ngừng xói mòn vùng đất trũng này, tài nguyên nước ngầm dồi dào và môi trường nóng ẩm không gió đã dẫn đến sự sinh sôi nảy nở của một lượng lớn thực

vật.

Dưới lòng đất toàn là rễ của những loài cây to lớn này, hoàn toàn không thể chôn người được.

Bây giờ họ đã hiểu tại sao các thầy tế không chôn người dưới đất.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, sau đó bàn bạc với hai người Hồ Bát Nhất.

Họ quyết định tạm thời dùng khoang máy bay vận tải làm quan tài, đặt hài cốt vào trong đó.

Đợi lúc về sẽ thông báo cho người của cô đến lấy.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng không kiểu cách, trực tiếp đi vào trong máy bay, nhặt được ba bốn khẩu súng tiểu liên Thompson còn tốt, và hơn mười băng đạn trống.

Sau khi cất những vũ khí này đi, anh bắt đầu đứng ở cửa khoang máy bay nhận hài cốt từ Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Hài cốt được bọc kỹ trong tấm chăn bạc, Vương Bàn Tử nhận lấy rồi nhét vào trong khoang máy bay, sau đó tìm mấy tảng đá gần đó chặn cửa lại.

Tuyết Lỵ Dương rất nhân văn khi tìm hai cành cây, làm thành một cây thánh giá.

Chương 196

Dưới sự yêu cầu tha thiết của Tuyết Lỵ Dương, bốn người vẻ mặt nghiêm túc đứng trước cây thánh giá.

Tuyết Lỵ Dương đứng đầu tiên, lấy kinh thánh ra, lẩm nhẩm vài câu, hy vọng thông qua cách này có thể giúp người đã khuất có một nơi an nghỉ tốt đẹp.

Nhất thời không ai nói gì, Trương Lân đứng sau cùng có thể cảm nhận rõ sự thay đổi cảm xúc của mấy người.

Trong đó người thay đổi cảm xúc lớn nhất là Hồ Bát Nhất.

Có lẽ cảnh này đã khiến anh nhớ lại một số chuyện khi còn trong quân ngũ.

Cảnh tượng như vậy đáng lẽ phải rất nghiêm trang, nhưng Vương Bàn Tử đột nhiên tiến lên hai bước, một câu nói của anh ta nghe chẳng ra làm sao.

"An nghỉ nhé, người bạn thân yêu.

Tôi hiểu tâm nguyện chưa hoàn thành của anh, tôi sẽ gánh vác.

An nghỉ nhé, người bạn thân yêu.

Mây trắng trời xanh sẽ phổ nhạc ca ngợi anh, gió mát đỉnh núi sẽ truyền đi vòng hoa.

Hoa tươi cỏ máu khắp núi đồi nói với tôi rằng, nơi đây có một chiến sĩ đang yên nghỉ." Giọng của Vương Bàn Tử mang một âm điệu đặc sệt của Tứ Cửu Thành, vốn dĩ lời nói không có vấn đề gì, nhưng qua sự gia công của anh ta, cảm giác lại kỳ quái.

Hồ Bát Nhất vốn đang có chút bi thương, suýt nữa không nhịn

được mà bật cười.

Sau khi những việc nhỏ này được xử lý ổn thỏa, chuyện về cây đa già cuối cùng cũng kết thúc.

Bây giờ đã gần trưa, nếu không tiếp tục lên đường.

Hôm nay chắc chắn lại không đến được khe cốc, mấy người thu dọn đồ đạc xong xuôi, liền bắt đầu lên đường.

Trên người họ đeo mấy khẩu tiểu liên, trọng lượng súng không hề nhẹ.

Nhưng không một ai phàn nàn, sau khi trải qua đêm dài đó.

Họ đã hiểu rõ tầm quan trọng của súng tiểu liên trong rừng rậm.

Tuyết Lỵ Dương có thể không quen dùng súng máy Gatling.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mỗi người chọn một khẩu.

Vốn định hỏi Trương Lân đi đầu có cần không, nhưng nhìn dáng vẻ cầm đao của cậu ấy thì thôi không hỏi nữa.

Bây giờ khẩu súng phun lửa và khẩu súng lục Type 64 còn lại được đưa cho Tuyết Lỵ Dương sử dụng.

Đạn trong xác máy bay, có thể mang bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, sợ phía sau lại có thứ gì kỳ quái.

Dưới sự dẫn đầu của Trương Lân, họ men theo núi Già Long tiến về phía trước.

Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, bụng họ cũng đã hơi đói, vừa đi vừa ăn chút lương khô cho đỡ đói.

Đoạn đường tiếp theo tương đối dễ dàng, rút kinh nghiệm từ hôm qua, họ chọn con đường gần dãy núi để đi.

Phần tiếp giáp giữa dãy núi và khu rừng, thực vật ở đó thưa thớt

hơn nhiều so với sâu trong rừng.

Nhưng do mật độ vừa phải, nơi đây giống như một máy lọc không khí tự nhiên.

Không có cái nóng ẩm ngột ngạt gây khó chịu như trong rừng rậm, cũng không có cái lạnh do độ cao trên núi.

Những làn hương hoa cây cỏ thoang thoảng thấm vào tim gan, khiến người ta cảm thấy sảng khoái, tâm tình vô cùng thư thái.

Đầu óc vốn đang choáng váng cũng tỉnh táo hơn nhiều, sự mệt mỏi sau một ngày một đêm dường như không còn nghiêm trọng nữa.

Đoàn người của Trương Lân đi như vậy bốn năm tiếng đồng hồ, thấy một khu rừng hoa lớn, những đóa hoa ba màu đỏ, trắng, vàng to bằng miệng bát, giống như vô số con bướm lớn đang bay lượn.

Bên cạnh rừng cây có một con suối không nhỏ chảy qua rừng hoa.

Sâu trong rừng là một khu cây cối còn cao lớn hơn.

Những cây đại thụ này tập trung lại một chỗ, cao hơn hẳn những cây cối xung quanh.

Một khu cây như vậy có một cái tên đặc biệt gọi là "rừng trên rừng".

Con suối quanh co uốn lượn này, hẳn là con sông Xà Ba Tử mà người dân địa phương gọi.

Nước sông Xà ở khu vực này đều chảy vào lòng đất, trên mặt đất chỉ còn lại con suối này.

Nước suối chảy qua rừng hoa, qua một khu rừng cây, rồi chảy vào sơn cốc sâu thẳm phía xa.

Nhìn vào sâu bên trong, thực vật dày đặc, địa hình phức tạp, nếu không dùng ống nhòm thì không thể nhìn thấy tình hình bên trong sơn

cốc.

Đến đây họ dừng bước, chuẩn bị xác nhận thêm.

Hồ Bát Nhất lấy bản đồ da người ra, tìm các vật tham chiếu gần đó, sau đó xác nhận lại nhiều lần, không có sai sót gì, đây chính là lối vào Hẻm Trùng.

Hồ Bát Nhất chỉ vào dòng suối phía trước nói.

"Qua khỏi đây, địa thế sẽ ngày càng thấp, lưu lượng nước cũng vì thế mà dần tăng lên." "Vào trong sẽ thấy, có một phần đê thấp, đó là do khi xây mộ Hiến Vương để lại!" "Mặc dù mặt đất ở đây cỏ dại um tùm, phần lớn đều bị các loài cây thấp che phủ hoàn toàn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vài mảnh gạch ngói vỡ.

Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là di tích thần đạo của lăng mộ." Nghe Hồ Bát Nhất nói xong, trên mặt Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều lộ ra vẻ vui mừng, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Vương Bàn Tử sau đó càng tăng tốc bước chân, vượt qua cả Trương Lân, đi đầu trong bốn người.

Đi chưa được bao lâu, họ đã đến di chỉ đê thấp, quan sát một lúc.

Họ quyết định tìm một chỗ gần đó để cắm trại nghỉ ngơi.

Đi vào rừng hoa, tâm hồn không khỏi đắm chìm trong đó.

Trên những cây hoa thấp, trăm hoa đua nở, đủ màu sắc, thêm một nét diễm lệ đậm đà cho khu rừng yên tĩnh này.

Sâu trong rừng hoa, toàn một màu hoa đỏ lá đỏ, nhìn ra xa, như những đám mây lửa khổng lồ giáng xuống nơi đây.

Có cả đàn bướm đuôi phượng kim tuyến bay lượn trong rừng hoa đỏ, đẹp không sao tả xiết, mắt nhìn không xuể!

Khu rừng lúc này so với khu rừng đã đi qua trước đó, hoàn toàn là

hai thế giới.

Vương Bàn Tử thấy cảnh này cũng luôn miệng khen ngợi.

"Tiếc là hai cái vợt bắt bướm không biết vứt đâu rồi, nếu không chúng ta bắt vài trăm con bướm này về Tứ Cửu Thành làm tiêu bản bán, cũng kiếm được một mớ tiền.

Xem ra trên đời này đạo lý không ít, chỉ là không ra ngoài mở mang tầm mắt, cứ ở trong thành thì biết được cái gì." Nghe những lời trần trụi như vậy, Tuyết Lỵ Dương hơi cau mày.

Cô liền mở miệng giáo huấn một phen.

"Những cây hoa lá đỏ này là quyết, chúng hình thành từ kỷ Đệ Tam, cách đây đã mấy chục triệu năm." "Các sinh vật cùng thời về cơ bản đã tuyệt chủng trong biến cố long trời lở đất, như khủng long đã sớm thành hóa thạch, còn ấu quyết thì trở thành thực vật hóa thạch sống." "Chúng chủ yếu sinh trưởng trong những khu rừng rậm âm u mát mẻ, những con bướm lớn kỳ lạ này e rằng cũng chỉ có ở gần đây.

Một lần bắt mấy trăm con, chẳng phải là khiến loài bướm kim tiền và ấu quyết hiếm có này tuyệt chủng sao?" Vương Bàn Tử vừa nghe đây là giống loài quý hiếm, theo cách nói này, bắt vài trăm con, chẳng phải sẽ trở thành tội nhân làm tuyệt chủng sinh vật sao!

Chương 197

Anh ta có chút mất mặt, cứng đầu nói.

“Thật là, có người cứ thích lên lớp người khác.

Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, chứ bắt Bàn gia đi bắt bướm, tôi đâu có kiên nhẫn được!

Mấy con bướm nhỏ bắt bừa là hết, làm sao thực tế bằng trộm mộ, một món đồ minh khí là đủ ăn uống hưởng thụ nửa đời người.” Vừa nói anh ta vừa đi xuyên vào giữa rừng hoa.

Anh ta đang tìm di tích thần đạo cổ kia!

Đi một mạch đến khu vực giao nhau giữa rừng hoa và rừng cây.

Theo như bản đồ da người vẽ, đây chính là lối vào Hẻm Trùng.

Càng đến gần mộ Hiến Vương, các di tích cổ xưa xuất hiện xung quanh càng nhiều.

Chẳng mấy chốc đã đến trước cửa cốc, cửa cốc trước mắt trông có vẻ không ăn nhập gì với mọi thứ xung quanh, như thể bị ép vào một cách cứng nhắc.

Hai ngọn núi đá trơ trụi, nhìn gần rất chói mắt.

Ngọn núi đá nổi bật như vậy mà trước đó họ không nhìn thấy, chỉ vì vị trí của nó nằm sau khu rừng trên rừng kia, tầm nhìn bị những cây cối cao lớn che khuất, hoàn toàn không nhìn thấy ngọn núi đá nổi bật khác thường.

Chỉ khi đến gần mới phát hiện ra.

Ba người Hồ Bát Nhất không ai ngờ trong khu rừng rậm rạp như vậy lại có hai tảng đá khổng lồ không một ngọn cỏ.

Ngược lại, Trương Lân dường như biết tất cả, biểu hiện vô cùng thờ ơ.

Mấy người Hồ Bát Nhất bắt đầu nhìn ngó xung quanh, cảm thấy hai tảng đá khổng lồ này không hề đơn giản.

Sau khi mấy người quan sát thật kỹ.

Họ phát hiện ra một cảnh tượng đặc biệt quỷ dị trên tảng đá!

Trên hai tảng đá khổng lồ, mỗi tảng đều được vẽ một con mắt bằng sơn đen.

Nhưng không phải hình dạng con mắt trên Mộ Trần Châu, trông giống mắt người hơn, ánh mắt sâu thẳm uy nghiêm, tuy con mắt vẽ hơi trừu tượng, nhưng cực kỳ có thần.

"Chẳng lẽ đây là điềm báo rằng Hiến Vương đã chết đang dùng đôi mắt của mình nhìn chằm chằm vào mỗi người dám bước vào sơn cốc này?" Hồ Bát Nhất nhìn vào hình con mắt trên đó nói.

Không ai trả lời anh, những người khác đang sờ mó quan sát xung quanh tảng đá khổng lồ.

Tuyết Lỵ Dương áp sát hai tảng đá khổng lồ, quan sát cẩn thận, rồi dùng tay vuốt ve hai tảng đá, một lúc sau cô mở miệng nói: "Đây là một khối thiên thạch bị tách làm đôi, những vụ tai nạn máy bay gần đây, phần lớn đều liên quan đến nó." Lời của cô đã thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người trực tiếp đến trước mặt Tuyết Lỵ Dương nói.

"Tôi thấy hai tảng đá này cắm ở đây tuy có vẻ đột ngột, nhưng bản thân nham thạch lại không có gì đặc biệt." "Nếu là thiên thạch, lộ ra bên ngoài như vậy, thì phải có hố thiên thạch ở đây mới đúng.

Cậu xem gần đây có dấu vết bị thiên thạch va chạm không?" Vừa

nói, anh ta vừa chỉ xung quanh, muốn dùng điều này để chứng minh quan điểm của mình.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương không hề nhìn về hướng anh ta chỉ.

Cô nhìn xuống đồng hồ của mình, sau đó đưa cổ tay ra trước mặt Hồ Bát Nhất.

“Anh xem chiếc đồng hồ điện tử lặn tôi đeo trên cổ tay, bây giờ không hiển thị thời gian nữa.” “Điều này cho thấy, trên đá có tinh thể.

Tôi đoán bên trong có chứa một loại khí hiếm nào đó cùng với các nguyên tố heli trong vũ trụ, các thiết bị điện tử, mạch tinh thể và thiết bị vô tuyến đều bị ảnh hưởng!” “Có lẽ những vụ tai nạn máy bay gần đây nhiều hơn là do hai khối thiên thạch này.

Máy bay một khi lệch khỏi đường bay và tiếp cận không phận khu vực này, tất cả các thiết bị điện tử sẽ mất tác dụng.

Nơi đây giống như Tam giác Bermuda phía nam vậy.” Nghe lời cô, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức nhìn xuống, trên cổ tay họ cũng có đồng hồ.

Một màn hình xám trắng, giống hệt đồng hồ của Tiết Lệ Yến, tất cả các con số đều biến mất, như thể hết pin.

Hồ Bát Nhất lập tức đến gần ngọn núi đá đó quan sát, quả nhiên trên đó có rất nhiều tinh thể không rõ ràng lắm.

Trước đây anh đã ở trong đội trên núi Côn Luân một thời gian dài, đã vào các hang động.

Trong hang động có đủ loại tầng đá, anh nhận biết được hầu hết các loại đá.

Nhưng loại đá khoáng kết tinh màu xám này, Hồ Bát Nhất lần đầu tiên thấy.

Bây giờ nhìn lại, nó thực sự có dáng vẻ của thiên thạch.

Nhưng Vương Bàn Tử lại có chút không tin, anh ta lục lọi trên người xem có thứ gì điện tử không.

Cuối cùng, anh ta lôi ra một chiếc máy ghi âm từ trong ba lô.

Vốn dĩ dùng để nghe tin tức trên đường đi cho đỡ mệt, nhưng vì vào núi không có tín hiệu nên cứ bị đè dưới đáy túi, không lấy ra.

Đến lúc này lại có món đồ chơi này.

Vương Bàn Tử vừa bật công tắc, lập tức phát ra tiếng rè rè chói tai.

Chỉ duy trì được một lúc rồi im bặt, dù làm thế nào cũng không có tác dụng, như thể đã hỏng.

Nhưng đèn pin chiến thuật trên mũ leo núi lại không có vấn đề gì, vẫn sáng bình thường.

Đèn pin chiến thuật dùng pin khô để cung cấp điện, nên có thể sử dụng bình thường.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử vừa kinh ngạc vừa có chút phấn khích nói.

“Mẹ nó thật kỳ lạ, có đá này, không biết bên ngoài giá bao nhiêu một lạng, chúng ta lấy một ít về nghiên cứu xem sao.” Nói xong anh ta còn lấy ra cái xà beng chữ thập, chuẩn bị đục vào tảng đá.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh vội vàng ngăn lại.

“Đừng động vào!

Lỡ có phóng xạ thì sao.

Tôi nhớ hình như đã đọc ở đâu đó, trong thiên thạch đều có chất phóng xạ, bị nhiễm xạ trước tiên sẽ rụng tóc, cuối cùng toàn thân thối

rữa mà chết.” Vương Bàn Tử không bỏ được cái tính này, hễ thấy thứ gì có thể bán được tiền là đều muốn mang về, không hề nghĩ đến hậu quả.

Bây giờ nghe Hồ Bát Nhất nói có thể mất mạng, anh ta sợ đến mức lập tức dừng tay.

Vẻ mặt đầy sợ hãi, nếu thật sự như lời Hồ Bát Nhất nói, thì còn đáng sợ hơn cả lời nguyền vết ban đỏ sau lưng nhiều.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương lại bắt đầu phổ cập kiến thức.

Suốt quãng đường, cô giống như một cô giáo biết tuốt.

“Không phải tất cả thiên thạch đều có chất phóng xạ.

Khối này có thể chứa một loại năng lượng điện từ, nên mới gây nhiễu nghiêm trọng cho các thiết bị điện tử.” “Khối thiên thạch này có thể không phải ở đây, mà được chuyển đến cửa cốc sau này, làm dấu hiệu cho lối vào lăng mộ.” “Thực ra, những khối thiên thạch lớn có thể rơi xuống mặt đất là cực kỳ hiếm.

Nước M có một di tích hố thiên thạch lớn.” “Thiên thạch rơi xuống phải tạo một góc 6.5 độ với đường tiếp tuyến của tầng khí quyển, nếu không sẽ bị đốt cháy do ma sát, biến thành tro bụi.” “Hai tảng đá này chỉ là một chút tàn dư còn lại sau khi bị đốt cháy.

Vật chất kết tinh trên bề mặt là do quá trình đốt cháy dữ dội hình thành.

Chương 198

Trước khi rơi xuống, thiên thạch này có lẽ rất lớn." "Tuy nơi đây không một ngọn cỏ, nhưng xung quanh vẫn có côn trùng kiến hoạt động, nên có thể vô hại với cơ thể người." "Nhưng trong trường hợp không rõ ràng, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng động vào." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử thở phào một hơi dài, tuy không nghiêm trọng như Hồ Bát Nhất nói, nhưng cuối cùng vẫn không được đục.

Vương Bàn Tử vô cùng không cam tâm, nhưng nghĩ đến việc đã lấy được vài món đồ cổ thật ở chỗ cây đa già, trong lòng cũng cân bằng lại một chút, bèn thôi.

"Cứ để đó đi, đợi ngày nào Bàn gia đây không sống nổi nữa thì lại đến khai thác đá!" Nói xong anh ta thu lại cái xà beng trong tay, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Tiếp theo, họ đứng ở cửa cốc, lại ngắm nghía hai tảng đá vẽ mắt người một lúc.

Xem có chỗ nào bất thường không, nhưng nhìn tới nhìn lui, ngoài con mắt được vẽ trên đá, mọi thứ khác đều khá bình thường.

Sau khi nghiên cứu xong, mấy người Hồ Bát Nhất định cắm trại nghỉ ngơi.

Rồi sáng mai lên đường vào sâu trong khe cốc tìm lối vào có dấu hiệu thiềm thừ.

Nhưng mấy người Hồ Bát Nhất cảm thấy ở đây vô cùng khó chịu.

Cứ đứng ở lối vào khe cốc, bị đôi mắt đó nhìn chằm chằm, trong lòng thực sự không thoải mái.

Tuy biết đó là mắt vẽ, nhưng đôi mắt đó lại đặc biệt có thần, nếu đứng xa một chút quan sát, trông như thật vậy.

Cộng thêm tình hình bên trong họ hoàn toàn không biết, bây giờ mấy người cũng đã mệt lả, không tiện tiếp tục đi vào trong.

Vì vậy, họ đành phải quay lại đường cũ, trở về khu rừng hoa đỏ gần đó, cắm trại nghỉ ngơi.

Kể từ khi đi bè tre vào hang động, ngoài Bàn Tử ngủ được nửa đêm, mấy người họ đã hai ngày một đêm không được nghỉ ngơi đàng hoàng.

Ngay cả Trương Lân cũng cảm thấy hơi mệt, huống chi là ba người Hồ Bát Nhất.

Họ chọn một nơi tương đối yên tĩnh và rộng rãi để chuẩn bị cắm trại.

Gần rừng hoa ít côn trùng, lại có hương hoa giúp tinh thần thư thái, thực sự là một nơi cắm trại hiếm có.

Bây giờ trong lòng mọi người đều hiểu rằng, sáng mai lại phải bắt đầu một cuộc hành trình giữa sự sống và cái chết.

Vì vậy, tối nay nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.

Đưa trạng thái của bản thân lên tốt nhất, như vậy trong những nguy hiểm sắp tới, sẽ có thêm một sự đảm bảo.

Mấy người lấy thịt bò và lương khô mua ở khách sạn Thái Vân ra, ăn tạm một chút.

Họ thay phiên nhau chui vào túi ngủ, người gác ca đầu tiên là Trương Lân.

Có anh ở bên ngoài canh gác, ba người Hồ Bát Nhất trong lòng cảm thấy vô cùng yên tâm.

Đêm qua ở chỗ cây đa già đã bắn chết một con điêu hộc lớn.

Điêu hộc là loài động vật có tính báo thù rất cao, gần sáng có mấy con điêu hộc đã đến báo thù.

May mà trời đã sáng, điêu hộc không quen hoạt động vào ban ngày nên đã rút lui.

Nhưng sợ rằng mấy con điêu hộc đó không biết lúc nào lại bất ngờ quay lại báo thù.

Vì vậy, mấy người quyết định để lại người canh gác.

Ba người Hồ Bát Nhất nằm trong túi ngủ, có lẽ đã thực sự mệt, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, Hồ Bát Nhất đột nhiên bắt đầu co giật, kèm theo tiếng la hét kinh hãi.

Làm kinh động Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đang ngủ.

Thấy bộ dạng đó của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lo sốt vó, vội vàng muốn đến lay tỉnh Hồ Bát Nhất.

Nhưng lại bị người khác cản lại.

Thấy là Trương Lân, anh ta cũng không tiến lên nữa.

Lúc này, Hồ Bát Nhất mồ hôi đầm đìa, trên mặt không còn chút buồn ngủ nào.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã tỉnh táo hơn nhiều.

Nhìn bộ dạng kỳ quái của Hồ Bát Nhất lúc này, cô bất giác nép lại gần Trương Lân, dường như làm vậy sẽ khiến cô cảm thấy an toàn hơn.

Tuyết Lỵ Dương đang nhẹ nhàng hỏi bên cạnh.

“Anh ấy bị sao vậy?” Trương Lân không trả lời cô, mà vội vàng

động thân, dùng Phát Khâu Nhị Chỉ điểm lên trán anh.

Đột nhiên, xung quanh nổi lên một trận gió âm, thổi khiến Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử không mở nổi mắt.

Gió âm không kéo dài quá lâu, một lúc sau đã tan.

Khi họ mở mắt ra lần nữa, Hồ Bát Nhất lúc này đã tỉnh lại.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cầm đèn pin, chiếu vào Hồ Bát Nhất vừa mới tỉnh dậy.

Bộ dạng của anh lúc này có chút đáng sợ.

Hốc mắt đỏ ngầu, mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch.

Trông không giống như đang ngủ.

"Lão Hồ, cậu bị co giật à, dọa chết người ta rồi!" Vương Bàn Tử thấy anh không sao nữa, trái tim vốn đang thắt lại giờ đã thả lỏng, bèn dùng giọng điệu thoải mái hỏi.

Nhìn ba người trước mặt, Hồ Bát Nhất thở hắt ra một hơi thật mạnh.

Sau đó cố gắng bình ổn hơi thở nói.

"Tôi vừa mới mơ một giấc mơ!" Câu nói này khiến Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất nghe xong đều ngơ ngác.

Mơ một giấc mơ mà lại biến thành bộ dạng này.

Cứ như bị ma nhập.

Lúc hai người đang ngẩn ra, Hồ Bát Nhất chậm rãi mở miệng nói.

"Trong mơ, tôi cảm thấy tay mình ngứa ran, cái ngứa ấy như xuyên vào tim, liền ngồi dậy từ trong túi ngủ, đưa tay ra sờ, mu bàn tay bị rách một vết, từng con bọ đen từ vết thương bò ra!" "Tôi sợ quá vội dùng tay bóp chết hai con, nhưng không ngờ lũ bọ đó càng lúc

càng bò ra nhiều hơn.

Tôi kinh hãi muốn tìm người giúp đỡ, nhưng ngẩng đầu lên thì thấy mọi người không có ở đây." "Đúng lúc đó, một lão già mặc áo choàng xanh, đầu đội mặt nạ vàng, cưỡi một con voi lớn, xuyên qua rừng hoa đỏ, lao về phía tôi." "Tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt tôi.

Khi tôi định né tránh thì trên trán truyền đến một cảm giác mát lạnh, sau đó tôi tỉnh lại!" Xem ra giấc mơ này rất chân thực, Trương Lân có thể thấy được sự sợ hãi trong mắt Hồ Bát Nhất.

Nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Theo lời kể và trạng thái vừa rồi của anh ta, có lẽ là đã bị thứ gì đó nhập vào, chỉ là bị Trương Lân dễ dàng phá giải.

Đến lúc này, Vương Bàn Tử không quên trêu chọc một phen.

"Lão Hồ, không phải cậu mơ thấy lão già Hiến Vương đó đấy chứ, lão ta để ý cậu rồi à!" "Cút đi!" Nghe lời của Vương Bàn Tử, mặt Hồ Bát Nhất lại càng thêm âm trầm.

Chương 199

Đúng lúc này, trên tay Hồ Bát Nhất đột nhiên truyền đến một cảm giác đau nhói.

Giống hệt cảm giác trong mơ.

Anh vội vàng giơ tay lên xem, phát hiện trên mu bàn tay trái của mình có hai vết thương nhỏ.

Trông như bị côn trùng cắn.

Xung quanh vết thương hơi tím lại.

Tuyết Lỵ Dương thấy cảnh này, vội vàng lấy đồ y tế ra, tiến hành sát trùng, trị liệu, băng bó!

Sau khi xử lý xong vết thương.

Vương Bàn Tử lại buột miệng một câu, như một mũi kim đâm vào tim Hồ Bát Nhất.

"Không phải cậu trúng phải đằng thuật rồi chứ, trông quỷ dị quá, bộ dạng vừa rồi của cậu đủ dọa người rồi đấy." Hồ Bát Nhất nghe xong, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Nhưng anh không nói gì, chỉ là sắc mặt lại khó coi thêm vài phần.

Tuyết Lỵ Dương thấy vẻ mặt của Hồ Bát Nhất, liền đoán trong lòng anh chắc chắn không dễ chịu gì, bèn đẩy đẩy Vương Bàn Tử, ra hiệu cho anh ta mau chuyển chủ đề.

Anh ta cũng có chút tinh ý, bị Trương Lân đẩy nhẹ như vậy, lập tức nhận ra lời nói của mình có vẻ không ổn!

"Ờ!

Cái đó, Lão Hồ, chúng ta người tốt có trời phù hộ, không sao đâu,

đừng nghĩ nhiều nữa, tôi nói cho cậu biết, nếu thật sự có chuyện gì, chúng ta liều mạng cũng phải đưa cậu về Tứ Cửu!" Nói xong, Tuyết Lỵ Dương nghe xong chỉ biết lắc đầu, có thể thấy anh ta không có ý gì.

"Chỉ là vết cắn thông thường, vết thương đã bị cắn một lúc rồi, độc tính chắc không cao.

Nếu trúng phải đằng thuật, bây giờ làm sao có thể nói chuyện với tôi một cách sinh long hoạt hổ như vậy được.

Không cần lo lắng quá, chỉ cần bảo vệ tốt, đừng để bị nhiễm trùng nữa là không sao." Lời nói của cô khiến Hồ Bát Nhất tạm thời yên tâm lại.

Tiếp theo là đổi ca gác.

Vương Bàn Tử thay cho Trương Lân.

Một đêm không có chuyện gì, cuối cùng cũng đến sáng ngày thứ hai.

Mấy người theo kế hoạch đã định, xuất phát đến mục tiêu, chuẩn bị tìm nơi có dấu hiệu thiềm thừ trong sơn cốc.

Xem xem lối đi xuyên qua lớp chướng khí đó hiện giờ còn tồn tại không.

Mộ Hiến Vương đã được xây dựng nhiều năm, bố trí bên trong vô cùng chu đáo, có đường hầm bí mật xuyên qua rào cản trên mặt đất, e rằng cũng không dễ dàng cho người khác đi qua.

Thực vật trong Hẻm Trùng còn rậm rạp hơn trong rừng rậm, nên con đường có thể đi được cũng hẹp hơn so với khu rừng phía trước.

Đến chỗ hai tảng thiên thạch khổng lồ hôm qua, lần này họ không dừng lại mà trực tiếp đi xuyên qua.

Men theo khe suối Xà tiến vào sâu trong sơn cốc.

Càng đi vào trong, địa thế càng thấp, các loại thực vật dây leo cũng ngày càng nhiều.

Từng sợi dây mây che kín phía trên khe suối Xà, trên vách núi hai bên có vô số loài thực vật nhỏ hình thù kỳ dị.

Treo trên những cây sa la ở sườn núi, có thể thấy rất nhiều loại thực vật đủ màu sắc.

Chúng quấn quýt vào nhau, trông như đang ở trong một khu vườn hoa.

Địa hình ở đây vô cùng chật hẹp, muốn sinh tồn ở đây, phải nỗ lực tranh giành.

Tất cả các loài thực vật để có đủ ánh sáng, đều cố gắng vươn ra ngoài, vì vậy từ trên cao hoàn toàn không thể nhìn thấy địa hình bên trong sơn cốc.

Môi trường lúc này khác với khu rừng hoa trước đó, nơi đây vô cùng nóng ẩm ngột ngạt.

Đi trên con đường nhỏ trong rừng, đâu đâu cũng một màu xanh lục.

Nhìn lâu như vậy, mắt cũng có chút rối loạn.

Con đường phía trước vô cùng khó đi, cũng chỉ có Trương Lân đi trước mở đường, họ mới có thể đi tiếp.

Tuyết Lỵ Dương đi sát ngay sau Trương Lân, gần như dính vào nhau.

Dưới tiền đề không ảnh hưởng đến việc đi lại bình thường, cô áp sát nhất có thể.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi cuối cùng.

Ba người Tuyết Lỵ Dương ở phía sau chịu đựng nỗi đau bị muỗi đốt.

Trương Lân lại không hề có cảm giác đó.

Thực vật ở đây đa dạng, chủng loại muỗi cũng không ít.

Những con muỗi hút máu trong rừng này có đến hơn mười loại, bay thành từng đàn.

Trong sơn cốc hiếm người qua lại, khó khăn lắm mới gặp được mấy người Hồ Bát Nhất da thịt mềm mại hơn các loài động vật khác.

Chúng đều lao vào như thiêu thân.

Nhưng không một con muỗi nào đến đốt Trương Lân, chúng tự động né tránh anh.

Bay thẳng qua bên cạnh anh, không nể mặt chút nào.

Mấy người Hồ Bát Nhất ở phía sau đành phải giã nát tỏi và cỏ máy bay mang theo, bôi lên những phần cơ thể lộ ra.

May mà bà chủ khách sạn Thái Vân nhiệt tình đã cho họ một ít nước chống muỗi đặc chế của người dân địa phương, nước chống muỗi cũng có tác dụng nhất định.

Nhưng dù có những thứ xua muỗi, họ vẫn bị đốt vài nốt.

Những chỗ bị đốt sẽ lập tức sưng đỏ, trở nên cứng ngắc, chạm nhẹ cũng thấy đau, như bị mụn nhọt vậy!

Tuyết Lỵ Dương là người bị muỗi đốt ít nhất trong ba người.

Đi sát Trương Lân, ít nhiều cũng có tác dụng.

Đến lúc này, cô không quên phổ cập kiến thức cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

“Những con muỗi này không lớn, độc tính cũng không mạnh, dù

sao đây cũng không phải rừng mưa nhiệt đới.” “Muỗi độc trong rừng mưa Amazon mới là ác ma hút máu thực sự trong rừng rậm, lại còn có độc cực mạnh.” “Nhưng những loài muỗi độc tính mạnh mẽ đó đều sợ tỏi, điểm yếu này lại trùng hợp với ma cà rồng trong truyền thuyết phương Tây.” Trong cốc có nhiều thực vật như vậy, mấy người cũng không cảm thấy có gì lạ.

Khi xây dựng mộ Hiến Vương, nơi đây hẳn là con đường thần đạo dẫn đến minh lâu, tất cả các loại gỗ quý, dược liệu đều phải đi qua đây.

Nhưng thời gian xây dựng mộ Hiến Vương đến nay đã cách hai nghìn năm, trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng như vậy.

Trong cốc có thể xảy ra những biến đổi long trời lở đất bất cứ lúc nào.

Khi xây dựng mộ Hiến Vương, xung quanh bị chặt cây, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, chúng lại mọc thành một khu rừng cây cao lớn.

Chương 200

Lần này không có ai chặt những cây này đi nữa.

Tuy nơi đây đầy cây cối nhưng càng đi sâu vào, dấu vết của công trình nhân tạo càng nhiều.

Trên mặt đường thỉnh thoảng lộ ra một vài tượng đá, người đá bị đổ, những thứ này không nghi ngờ gì đều là tượng điêu khắc hai bên thần đạo của lăng mộ.

Từ điểm này có thể thấy mộ Hiến Vương cũng giống như các lăng mộ hoàng gia khác, đều cố ý xây dựng thần đạo trước mộ.

Để cho hậu thế đến minh lâu tế tự tham bái.

Nhưng Hiến Vương không biết rằng, sau khi ông ta chết chưa đầy bảy tám năm.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, thần dân lãnh địa của ông ta, bao gồm cả nước Cổ Điền cũ, đều bị sáp nhập vào bản đồ nhà Hán.

Dành cả đời, tốn bao nhiêu nhân lực vật lực, vắt óc suy tính kinh doanh xây dựng lăng mộ, cuối cùng mộ Hiến Vương lại có kết cục như vậy.

Nằm lại trong khe cốc u ám, bị năm tháng xâm thực, bị cây cối che phủ, rồi mãi mãi bị chôn vùi trong góc khuất của lịch sử.

E rằng chỉ có những Mạc Kim Giáo Úy trộm mộ như Hồ Bát Nhất mới đến viếng thăm nơi rừng sâu núi thẳm này.

Mấy người xuyên qua từng lớp thực vật, đi bộ ba bốn tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cũng nhìn thấy bức tường thấp đầu tiên trong truyền thuyết.

Trải qua sự mài mòn của thời gian, bức tường thấp đầu tiên bây giờ chỉ còn lại một bệ đá đất cao hơn hai mét, dày hơn ba mét.

Trên đỉnh bệ đá mọc một lớp cỏ xanh nhỏ, chỉ những nơi có đá xanh mới không mọc cây.

Do chỉ còn một đoạn đường ngắn, ba người Hồ Bát Nhất không khỏi tăng tốc bước chân muốn đi vào xem.

Nhưng đúng lúc này, Trương Lân đi đầu tiên dừng bước, chặn ở phía trước.

Ba người Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân lúc này, chỉ thấy anh nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào một chỗ.

Mấy người liền nhìn theo ánh mắt của anh, phát hiện một ụ đất màu xanh lá, giống như một gò mộ, lẫn trong khu rừng giữa sơn cốc.

Nếu không phải Trương Lân, có lẽ họ đã thực sự đi lướt qua nó!

Thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, Hồ Bát Nhất ngay lập tức lấy bản đồ da người ra.

Anh xác nhận thêm rằng bức tường đổ nát bị thực vật che phủ này chính là bức tường thấp được đánh dấu trên bản đồ da người.

Trong lúc Hồ Bát Nhất đang so sánh, Vương Bàn Tử tay nhanh mắt lẹ dùng xà beng leo núi đục mấy nhát vào đoạn tường đó, vốn định cạo đi lớp cỏ dại và rêu xanh trên bề mặt để dễ xác nhận hơn.

Nhưng ai ngờ, chỉ đục bừa vài nhát, đã có khoảng trăm con thằn lằn xanh nhỏ chui ra.

Màu sắc cơ thể của những con thằn lằn này giống hệt màu sắc của thực vật trong rừng, chỉ có thể phân biệt qua đôi mắt và lưỡi màu

đỏ, nhưng chúng đều chỉ to bằng móng tay cái.

Thằn lằn bình thường ẩn náu trong các kẽ hở của bức tường đổ, lúc này bị kinh động lớn như vậy, chúng lũ lượt chui ra khỏi ụ đất, chạy tán loạn khắp nơi.

Vương Bàn Tử cũng bị dọa không nhẹ, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, anh vung xà beng leo núi và xẻng công binh chém loạn xạ, không ít con thằn lằn nhỏ yếu đã biến thành thịt băm dưới đòn tấn công của anh!

Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh nhìn không đành lòng, lập tức tiến lên giữ tay anh lại.

Cô nói với giọng tiếc nuối: "Những con thằn lằn nhỏ này không làm hại người, ngày thường chỉ ăn muỗi, hà cớ gì phải làm khó chúng." Trương Lân nhìn những con thằn lằn nhỏ này hoảng hốt không chọn đường, thống nhất bò ra ngoài hoặc bò lên các loại cây hai bên.

Không một con thằn lằn nào bị kinh hãi mà chạy vào bên trong bức tường thấp.

Trương Lân quan sát quỹ đạo đường đi của một số động vật khác xung quanh, phát hiện không chỉ có thằn lằn, mà cả muỗi bay, sâu cây, bọ cánh cứng, chuồn chuồn lớn xung quanh, không có một con nào dám đặt chân vào phía sau bức tường thấp đó.

Bên kia khe cốc gần như không có bất kỳ côn trùng hay động vật nào, phẳng phất như một đường ranh giới tử vong, ngay cả côn trùng sống trong cốc cũng không dám vượt qua nửa bước.

Trương Lân thấy hành động của côn trùng trong cốc kỳ quái như vậy.

Dường như chúng đang sợ hãi thứ gì đó bên trong!

Anh đứng trước bức tường đổ nát được xây bằng đất và đá, nhìn ra xa.

Địa thế bên trong đang thấp dần, nhưng thực vật mọc ở đó lại không ngừng vươn ra ngoài.

Nửa cây số trở đi đã không nhìn rõ nữa.

Chỉ cần đi thêm một đoạn nữa là sẽ tiến vào phạm vi của lớp chướng khí độc hại đó.

Hồ Bát Nhất đang xem bản đồ cũng chú ý đến hành động bất thường của côn trùng.

Anh liền hiểu ra chuyện gì sắp xảy ra phía sau, quay đầu nói với Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

"Đi sâu vào nữa ngay cả côn trùng cũng không có, chứng tỏ bên trong có thể tồn tại chất độc." "Để an toàn, chúng ta chuẩn bị sẵn mặt nạ phòng độc, để có thể đeo lên bất cứ lúc nào." Môi trường ở đây đặc biệt nóng ẩm ngột ngạt, đeo mặt nạ phòng độc là một việc không thoải mái, nhưng để đề phòng trúng độc, họ cũng đành phải lấy ra trước.

Khó chịu thì khó chịu, mạng sống quan trọng hơn.

Chỉ cần phát hiện có chướng khí, họ có thể đeo lên ngay lập tức, cố gắng hết sức tránh bị trúng độc.

Trương Lân cũng được chia một cái, anh cũng không từ chối, có chuẩn bị vẫn hơn.

Trước khi tiếp tục tiến lên, ba người Hồ Bát Nhất lần lượt uống một viên Diệu Tâm Hoàn màu đỏ giúp giảm nhịp tim và hô hấp.

Đây là bài thuốc cổ phương mà Đại Kim Nha nhờ người tìm được, sau đó nhờ người bào chế.

Cái miệng của Đại Kim Nha đặc biệt khéo léo, cũng không biết có thật hay không.

Hồ Bát Nhất vốn đưa cho Trương Lân một viên.

Nhưng anh còn không thèm nhìn, lạnh lùng nói: "Không cần!" Đối với điều này, Hồ Bát Nhất cũng không ép buộc, dù sao thực lực của người ta cũng bày ra đó.

Sẽ không hứng thú với bài thuốc cổ phương không biết có hiệu quả hay không.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Hồ Bát Nhất lại lấy bản đồ da người ra.

Anh tìm kiếm dấu hiệu bức tường đổ của mộ Hiến Vương trên bản đồ, cẩn thận đối chiếu với môi trường xung quanh.

Chỉ thấy anh liên tục cúi đầu ngẩng đầu, một lúc sau, cuối cùng cũng xác nhận địa điểm này không sai.

Theo bản đồ, dấu hiệu miệng thiềm thừ trên tấm bia trấn lăng hẳn là ở phía bên trái của sơn cốc, không xa bức tường đổ nát.

Sau khi xác nhận vị trí, mấy người không dừng lại, lập tức đi vào trong.

Lần này người dẫn đường phía trước là Hồ Bát Nhất cầm bản đồ da người.

Đi về phía trước bảy tám mét, Trương Lân phát hiện có một đoạn đất trơ trụi, giữa khu rừng dây leo chằng chịt, đặc biệt nổi bật.

Anh dừng lại, ngồi xổm xuống dùng ngón tay vê một ít đất, quan sát chất đất này.

Đưa lên mũi ngửi, sau đó anh hiểu tại sao côn trùng không vào.

Trong đất có thuốc đuổi côn trùng.

Chương 201

Với những lăng mộ lớn như thế này, người ta thường sẽ chôn một ít thuốc đuổi côn trùng trong đất.

Để ngăn chặn những con côn trùng này làm hỏng lăng mộ.

Cách làm này, ở lăng mộ các đế vương triều Hán là phổ biến nhất, cũng là triều đại phổ cập rộng rãi nhất!

Cách đơn giản nhất là chôn lưu huỳnh và thủy ngân, thêm một ít bột lịch ma, tuần hoàng kỵ, lai bồ đề và các loại thực vật khác hòa trộn lại.

Do có thuộc tính khắc côn trùng, nên có thể chôn trong đất hàng nghìn năm mà không bay hơi hết.

Tuyết Lỵ Dương thấy Trương Lân ngồi xổm xuống, liền đi tới, thấy bộ dạng của anh, trong lòng cũng có chút phỏng đoán.

"Đoạn trùng đạo?" Trương Lân không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Thấy anh đưa ra câu trả lời khẳng định, cô hơi cau mày nói.

"Nơi đây còn cách chủ mộ của Hiến Vương khá xa, tại sao lại chôn đoạn trùng đạo ở đây?" Lúc này, Hồ Bát Nhất từ phía sau lên tiếng.

"Từ những dấu tích chúng ta tiếp xúc ở ngoại vi, có thể thấy Hiến Vương rất am hiểu kỳ thuật, lợi hại nhất là khả năng thay đổi bố cục phong thủy." "Với một lăng mộ quy mô lớn như vậy, không chỉ hình thế lý khí của chủ mộ phải có khí tượng tiên huyệt, mà gần đó cũng sẽ cải tạo một số huyệt nhãn phụ trợ." "Những huyệt nhãn và tinh vị phụ trợ cho chủ lăng này nếu được cải tạo tốt, sẽ như hổ thêm cánh, rồng gặp nước đối với huyệt vị chủ mộ." "Trong các bí thuật phong

thủy từ xưa, phần khó nhất chính là thay đổi bố cục, đòi hỏi phải có một nhận thức vĩ mô về càn khôn trời đất, sông núi, sao dời vật đổi trên thế gian." "Những thầy phong thủy tầm thường lừa đời đoạt danh cũng tự xưng có thể thay đổi bố cục, thực ra chỉ là biết sơ qua một vài chi tiết mà thôi, muốn thay đổi địa mạch đâu phải dễ dàng." "Ngoài ra, công việc thay đổi bố cục phong thủy cũng không phải người bình thường có thể làm được, trừ phi những vương hầu cát cứ một phương, quyền lực trong tay mới có thực lực để đại hưng thổ mộc như vậy." "Vì vậy, Hiến Vương thời đó, đã dành cả đời, tốn vô số nhân lực, vật lực để xây xong mộ Hiến Vương!" Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn những thay đổi xung quanh, mảnh đất dưới chân bây giờ đâu còn thấy được sự huy hoàng của mộ Hiến Vương năm xưa.

Sau đó anh bắt đầu nói về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

"Chương Hóa trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đã nói hết các thủ đoạn thay đổi phong thủy, trong đó Dịch Long Kinh có ghi chép, long mạch muốn đổi hình hoán thế, chuyển phong biến thủy, ít nhất cần phải động đến chín huyệt nhãn chủ yếu liên quan xung quanh địa mạch." "Huyệt nhãn thứ nhất, hóa chuyển sinh khí thành quấn quanh bảo vệ; huyệt nhãn thứ hai, hai tai cắm trời xuyên mây; huyệt nhãn thứ ba, vây cá hóa râu rồng tụ kim thủy; huyệt nhãn thứ tư, cao sừng sững làm cung vệ hộ trì; huyệt nhãn thứ năm, trang điểm thiên lương minh đường mở; huyệt nhãn thứ sáu, cửa nước quan lan đặt triều nghênh; huyệt nhãn thứ bảy, chân sa nên làm tả hữu bàn; huyệt nhãn thứ tám, màn che trùng trùng xuyên long; huyệt nhãn thứ chín, chín khúc quanh co triều sơn ngạn." "Thay đổi chín huyệt nhãn tinh vị gần chủ mạch, có thể giữ cho phong thủy quan tỏa quấn quanh bảo vệ chặt chẽ, huyệt vị hình thế khí mạch vạn năm

không phá." "Khẩu quyết của tôi nghe có vẻ cổ xưa khó hiểu, thực ra chỉ cần nghiên cứu Địa Kinh sẽ biết, chỉ là ở những vị trí đặc định chôn chum cá vàng, trồng cây cao lớn, đào giếng sâu, v.v...

Cái khó là ở việc lựa chọn vị trí." "Thực vật ở đây quá rậm rạp, những thứ khác tạm thời không nhìn ra, nhưng trong chín huyệt vị thay đổi bố cục phong thủy, huyệt vị cuối cùng 'chín khúc quanh co triều sơn ngạn' lại rất rõ ràng." "Hẻm Trùng quanh co uốn lượn, nơi sâu thẳm hai bên sườn núi hỗn loạn, khiến cho thủy long mạch xuyên qua khe cốc trở nên chủ khách không phân, thật giả khó lường, có ý lấn át chủ." "Trong vầng sáng rồng nước, địa hình sẽ càng thấp hơn.

Người ngồi ở nơi thấp nhỏ như ngồi đáy giếng nhìn trời, khí tượng không có vẻ tôn nghiêm mà nhiều phần ti vi.

Vì vậy, phải ở nơi quan tỏa của long mạch này cải tạo thành một thế cục 'chín khúc quanh co triều sơn ngạn'." "Ở đầu và cuối sơn cốc, mỗi chín khúc quanh, đều xây một tòa thần xã, từ đường, hoặc miếu vũ các loại công trình kiến trúc, để thêm thế cho thủy long mạch này, làm cho mạch lạc rõ ràng." "Nếu là kiến trúc như miếu sơn thần, tất đa phần là kết cấu gỗ, mà gỗ thì sợ nhất là côn trùng kiến mối, chắc chắn phải áp dụng một số biện pháp chống côn trùng.

Vì vậy, tôi đoán đoạn trùng đạo này dùng để bảo vệ miếu sơn thần đó, ít nhất phải có ba lớp rào cản như vậy, trong miếu sơn thần sẽ có kết cấu chống côn trùng khác." Hồ Bát Nhất nói một tràng dài như vậy, Vương Bàn Tử lại bất ngờ kiên nhẫn lắng nghe.

Vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, cũng không biết có hiểu hay không.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, vẻ mặt vui mừng.

"Vậy thì dấu hiệu thiềm thừ trong tấm bia trấn lăng và bản đồ da người hẳn là một nơi thờ cúng thần linh nào đó." Vương Bàn Tử thấy

Tuyết Lỵ Dương có vẻ mặt vui vẻ, cũng vội vàng phụ họa: "Lão Hồ, tôi nói cho cậu biết, tôi không có gì để nói về bộ lý luận phong thủy đó của cậu đâu!" Nghe lời anh ta, Hồ Bát Nhất ra vẻ đương nhiên nói: "Cá không thể rời nước, dưa không thể rời giàn, trộm mộ tìm long mạch không thể rời Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật." Thấy bộ dạng ra vẻ ta đây của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thật sự không chịu nổi nữa.

"Nhìn cậu kìa, lại bắt đầu lên mặt rồi.

Nếu thật sự có bản lĩnh thì so tài với cậu em Trương Lân đi, chẳng biết ai suýt chết mấy lần trong mộ Đường Chu nữa.

Mà không biết trong địa cung của lão già Hiến Vương kia có những bố trí gì, lại có những món minh khí bồi táng nào nhỉ?" Hồ Bát Nhất lườm một cái, không thèm để ý.

Hắn vung tay đi về phía con suối bên cạnh con đường mòn, tiếp tục tiến vào sâu hơn để tìm ngôi miếu nằm trên thủy long mạch.

Trên đường đi, Hồ Bát Nhất lại nói với Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử: "Ở sườn núi bên kia chắc chắn có một công trình kiến trúc kiểu như miếu sơn thần, không thể sai được.

Bởi vì có những thứ tuy trông kỳ lạ, nhưng một pháp thông thì vạn pháp thông, chỉ cần nắm vững phong thủy bí thuật thì không khó để nhìn ra nguyên do.

Còn về bố cục địa cung của mộ Hiến Vương, nếu không đến gần thì tôi không thể nói chắc được, đoán bừa cũng không chính xác.

Nhưng nước Cổ Điền từ cuối thời Tần đã bắt đầu bế quan tỏa cảng, cắt đứt giao lưu với văn minh Trung Nguyên.

Dù sau này có ít nhiều chịu ảnh hưởng của văn hóa Hán, nhưng tôi đoán cấu trúc của vương mộ nhất định kế thừa nhiều di phong từ thời

Tiên Tần.” Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nhắc tới nhà Tần thì liền nhớ ra một chuyện.

“Lần trước ở Tây An, chúng ta nghe thằng khốn Đại Kim Nha kể mấy chuyện về lăng Tần Thủy Hoàng, nói là dùng dầu người làm nến, vạn năm không tắt, có thật không vậy?” Lời này nói ra nghe có vẻ giật gân, nhưng ngẫm lại thì không hợp lý.

Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh không nhịn được nói: “Không phải dầu người, mà là dùng mỡ cá nhâm ngư ở Đông Hải làm nhiên liệu, vạn năm không tắt.

Bốn cửa có nỏ liên châu, cơ quan tương thông, hễ có ai đến gần là bắn.” Lời này nói ra cũng chẳng khá hơn là bao, vẫn huyền ảo vô cùng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đang đi đầu cầm tấm da người, quay lại cười nói với hai người: “Sử Ký có ghi chép, những thứ như đèn trường minh này đều có trong lăng mộ của quý tộc đế vương.

Nhưng trong mắt dân trộm mộ Mạc Kim chúng ta thì mấy chuyện này chỉ là trò cười thôi.

Tôi đoán cậu em Trương Lân nghe xong cũng chỉ coi như rắm mà đánh cho một cái là xong!

Bất kể mỡ cá biển làm nhiên liệu cần bao nhiêu mới cháy được một vạn năm, một khi địa cung của cổ mộ đã bị phong kín, không khí sẽ ngừng lưu thông.

Không có không khí thì đèn trường minh có tiết kiệm đến mấy cũng chẳng cháy nổi.

Nếu để không khí lưu thông, địa cung cổ mộ chưa đầy trăm năm đã sớm mục nát thành một đống phế tích.

Giống như những ngôi mộ cổ thời Tần Hán còn sót lại, nếu không

có môi trường đặc thù thì tôi e là cũng khó mà duy trì được.

Bây giờ không biết mộ Hiến Vương nằm sâu trong rừng rậm u cốc này, có thể bảo tồn đến mức độ nào!" Cả nhóm vừa đi vừa trò chuyện, men theo chỉ dẫn trên bản đồ mà tìm kiếm.

Đã xác định được vật tham chiếu, chỉ cần kiên nhẫn một chút là được.

Thực vật trong rừng rậm rạp khiến nhiệt độ thường xuyên ở mức thấp.

Nhưng hiện tại những thứ này không gây trở ngại gì cho họ.

Đi được một lúc, họ phát hiện ra con đường mòn thứ hai, rồi thứ ba được rải bằng bí dược chống côn trùng.

Buổi sáng trong thung lũng sâu, cộng thêm trong thuốc chống côn trùng trên đường có chứa lượng lớn hùng hoàng, khiến cho bề mặt đường không một ngọn cỏ mọc, ngay cả rêu và dây leo cũng không có.

Chỉ có một ít bùn đất trên đường là do năm tháng tích tụ lại.

Đối với những người có bản đồ trong tay, việc tìm ra con đường này dễ như trở bàn tay.

Địa thế bên trong càng lúc càng thoáng đãng, hiện ra hình dạng như cái loa.

Phía trước có khói sương mỏng manh ẩn hiện.

Càng đi vào sâu, màn sương trắng mờ ảo càng trở nên dày đặc, nhìn ra xa, cảnh vật phía trước đều bị màn sương trắng bao phủ.

Trước mặt họ giống như một vương quốc của tử thần, không có bất kỳ tiếng kêu của sinh vật nào, tử khí nặng nề!

Màn sương trắng đó có thể là chướng khí trong truyền thuyết đến nay vẫn chưa tan, cũng có thể là độc khí tự sinh ra từ sâu trong thung

lũng.

Dưới sự bao phủ của sơn chướng, thung lũng này càng trở nên bí ẩn hơn.

Mục tiêu của chuyến đi lần này, mộ Hiến Vương, nằm ở cuối vùng chướng khí này.

Họ không đi thẳng vào trong mà dừng lại ở một vị trí cách chướng khí một khoảng.

Để phòng bất trắc, cả bốn người không thể không đeo mặt nạ phòng độc tại đây.

Mộ Hiến Vương đã ở ngay trước mắt, Vương Bàn Tử có chút không kìm được sự kích động trong lòng đối với các món minh khí.

"Nếu chúng ta đã có thiết bị phòng độc, hay là mặc kệ ba bảy hai mốt, xông thẳng vào màn sương trắng kia, chẳng phải sẽ dễ dàng hơn là mò mẫm trong bụi cây cỏ dại tìm miếu thờ sao." Nghe những lời này, Hồ Bát Nhất suýt nữa không kìm được tay mà muốn tát cho một cái.

"Cậu đúng là ngoài việc trong đầu thiếu một dây thần kinh ra thì cũng không có khuyết điểm gì lớn.

Cậu có biết phạm vi của vùng sơn chướng này rộng bao nhiêu không?

Chương 202

Màn sương trắng dày đặc như vậy, một khi đi vào, cho dù không bị lạc phương hướng, trong tình huống tầm nhìn giảm xuống mức cực hạn thì tốc độ di chuyển cũng sẽ chậm hơn bình thường gấp mấy lần.

Nếu may mắn đi nửa ngày là ra được thì tốt, lỡ như đi đến trời tối vẫn không ra được, cũng không thể bỏ mặt nạ phòng độc xuống để ăn cơm uống nước, lúc đó sẽ tiến thoái lưỡng nan." Đối mặt với lời quở trách nghiêm khắc của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, không nói thêm lời nào.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, họ mới yên tâm đi vào bên trong.

Vị trí hiện tại của họ đã cách con suối rắn một khoảng khá xa, đồng thời cũng đã đi qua khu vực trung tâm của ba bức tường chắn côn trùng.

Khi đang cảnh giác từ từ tiến về phía trước, đột nhiên một bụi cây bên cạnh họ rung lên.

Ba người Hồ Bát Nhất giật mình kinh hãi, vội vàng chĩa súng tiểu liên về phía đó.

Trương Lân là người bình tĩnh nhất, mí mắt anh cũng không hề chớp lấy một cái.

Cả bốn người không ai đụng vào bụi cây xanh tốt đó, cũng không có gió thổi, sao thực vật có thể tự động được?

Chẳng lẽ lại là mãng xà?

Bây giờ sau khi vào thung lũng, hễ có chỗ nào không ổn là họ lại nghĩ ngay đến mãng xà.

Cảm giác như đặc sản của thung lũng này là mãng xà vậy!

Ngay khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kéo cò súng, chuẩn bị xả một tràng đạn vào bụi cây kỳ lạ đó thì Tuyết Lỵ Dương ngăn lại.

"Khoan đã, đây là cỏ khiêu vũ.

Bình thường nó trông ủ rũ, nhưng một khi bị người hoặc động vật gần đó làm kinh động, nó sẽ uốn éo như đang nhảy múa, có khả năng nghe tiếng mà động, múa theo điệu nhạc, không gây hại cho người.

Những chiếc lá nhỏ ở hai bên của nó có thể xoay tròn và nhảy múa theo sự thay đổi của nhiệt độ, ánh sáng và sóng âm, vì vậy mà có tên này.

Mỗi chiếc lá chính của loài này có hai lá nhỏ hình sợi ở hai bên, khi nhiệt độ không khí không dưới 22 độ, đặc biệt là dưới ánh nắng mặt trời, chúng sẽ nhảy múa nhanh theo quỹ đạo hình elip.

Chúng vừa cảm nhận được âm thanh, vừa có thể nhảy múa.

Để giữ nước trong cơ thể và không bị mặt trời thiêu đốt, khi bị ánh nắng chiếu vào, hai lá nhỏ ở hai bên sẽ không ngừng nhảy múa, quạt không khí để giảm nhiệt độ, tránh ánh nắng trực tiếp, từ đó giảm sự bốc hơi nước.

Có đủ loại cách giải thích, nhưng nghiên cứu mới nhất cho thấy, loại thực vật này có tính cảm ứng với sóng âm ở tần số và cường độ nhất định.

Trong các tế bào ở cuống lá nhỏ của cỏ khiêu vũ có một loại thể xốp, loại thể xốp này có tác dụng cộng hưởng với âm thanh tần số trung bình và thấp.

Khi môi trường sống của cỏ khiêu vũ có sóng âm ở tần số và cường độ nhất định, lá của nó sẽ nhảy múa theo sự biến đổi của sóng âm." Nghe Tuyết Lỵ Dương phổ cập kiến thức, Hồ Bát Nhất và

Vương Bàn Tử mới từ từ hạ súng tiểu liên trong tay xuống.

Bụi cỏ khiêu vũ lớn đó rung lên như một con quỷ cỏ, rồi dần dần tách ra làm hai, để lộ ra một nửa quả hồ lô lớn màu đỏ rực.

Quả hồ lô màu đỏ rực rõ ràng được khắc từ đá, cao hơn một mét, toàn thân nhẵn bóng, màu đỏ tươi sáng.

Quả hồ lô đá vừa xuất hiện, bốn người cảm thấy có chút không ổn.

Nếu nó đã sừng sững ở đây hàng ngàn năm lịch sử, vậy thì hai ngàn năm trôi qua, biển cả còn có thể hóa nương dâu, thế mà quả hồ lô đá này lại như mới vừa làm xong.

Trên đó không hề nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào của năm tháng!

Lúc Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử nhìn thấy nó, cũng thực sự bị dọa cho giật nảy mình!

Bởi vì màu sắc quá tươi, một vật phẩm rực rỡ như vậy xuất hiện trong lăng mộ thực sự có chút quỷ dị.

Hồ Bát Nhất siết chặt khẩu súng tiểu liên trong tay, tiến lên quan sát, phát hiện nó được điêu khắc từ đá địa vân.

Đá địa vân tự nhiên có màu đỏ rực, thời xưa thuốc nhuộm màu đỏ chính là cho thêm bột đá địa vân vào để tạo thành.

Trên quả hồ lô đá cũng được bôi một lớp dung dịch xua đuổi côn trùng, khiến cho cỏ dại và dây leo xung quanh khi mọc đến gần sẽ tự giác tránh ra.

Vì vậy, suốt mấy ngàn năm nó vẫn cô đơn nằm ở một góc không mấy bắt mắt trong thung lũng.

Nhìn quả hồ lô đá màu đỏ trước mắt, Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

“Tại sao lại điêu khắc một quả hồ lô chứ không phải một con cóc?

Nếu muốn giải phóng hoàn toàn hình thế của huyệt bảo phong thủy thủy long mạch này, lẽ ra phải xây một tế đàn hoặc một từ đường mới đúng lý." Hắn tự lẩm bẩm, không nói lớn tiếng, cứ ngỡ không ai nghe thấy, nhưng không hề biết rằng, những lời này đều lọt vào tai Trương Lân không sót một chữ.

Nhưng Trương Lân hiện tại chẳng làm gì cả, trong bốn người anh là người giống đi du lịch nhất, trông như thể mọi chuyện đều không quan tâm.

Vị trí hiện tại của họ nằm ở rìa thung lũng, trên vách núi thẳng đứng hiểm trở rủ xuống vô số dây leo.

Đi thêm ba bước nữa là hoàn toàn bị dây leo bao vây.

Thấy phía trước đột nhiên không còn đường, tính nóng nảy của Vương Bàn Tử lại trỗi dậy, anh ta đi về phía trước vài bước, dùng xẻng công binh trong tay gạt bớt một số dây leo cản đường.

Vừa gạt ra, anh ta phát hiện ra một vài thứ kỳ lạ.

Anh ta vội vàng quay đầu lại hét lớn với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, mau nhìn xem, thật sự có cái miếu thờ con cóc kia!" Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng liền vội vàng tiến lên, chỉ thấy dưới sự che phủ của vô số dây leo, đối diện với vị trí của quả hồ lô đá màu đỏ, có một ngôi miếu thờ sơn thần, được xây dựng dựa vào núi.

Mặc dù địa hình bị dây leo che khuất không rõ xu thế, nhưng Hồ Bát Nhất có thể phán đoán ra, nó hẳn được xây trên trục chính của ngọn núi phía sau, sử dụng kết cấu khung gỗ lớn, chia làm hai gian trước sau.

Mặt tiền của điện thờ chính bị vô số dây leo đè nặng đến mức có phần bong tróc.

Ngói xanh trên mái nhà rơi rụng không ít, những hoa văn điêu khắc

trên đó đã có phần không thể nhận ra.

Nhưng vì đây là thủy long mạch, có khả năng tàng phong tụ khí, nên tổng thể ngôi miếu vẫn giữ được dáng vẻ đại khái.

Trên vách núi hẳn cũng có mấy con đường chắn côn trùng, nhưng do sự biến đổi của núi sông ngàn năm, đến nay đã không còn tác dụng gì.

Nhìn ngôi miếu rồi lại nhìn quả hồ lô đỏ, Hồ Bát Nhất đã hiểu ra.

Hắn mạnh dạn suy đoán, có thể liên quan đến hình thái của sơn thần.

Người xưa cho rằng ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đều có thần linh cai quản, mỗi ngọn núi, mỗi con sông cũng đều như vậy.

Nhưng tùy theo phong tục tập quán và môi trường địa lý, bối cảnh tập tục khác nhau, diện mạo của thần linh cũng không hoàn toàn giống nhau.

Trương Lân đi đầu tiến gần đến ngôi miếu, những người khác cũng theo sát phía sau.

Miếu thờ bên trong tuy bị dây leo che phủ lớp lớp, nhưng trông không có vẻ gì là sắp sụp đổ.

Gần đó có rất nhiều chim sẻ làm tổ, từ đó có thể thấy chất lượng không khí ở đây không có vấn đề gì, ít nhất là không có độc chướng.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên cởi mặt nạ phòng độc xuống.

Trong môi trường oi bức này mà đeo mặt nạ phòng độc để thở và đi lại quả thực rất khó chịu.

Những người khác cũng lần lượt cởi mặt nạ phòng độc ra.

Trương Lân bước vào miếu thờ đầu tiên.

Trong chính điện, không ngoài dự đoán, mọc đầy thực vật.

Quy mô miếu thờ không lớn, tượng đất trên thần đàn đã đổ, nằm sõng soài trên mặt đất, không biết đã chịu bao nhiêu năm lạnh lẽo.

Chương 203

Tượng đất là một vị thần mặt đen, không biểu cảm, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân đều được làm bằng đất sét.

Dù bị dây leo húc đổ từ trên thần tọa xuống góc tường, nhưng nó vẫn mang lại cho người ta một cảm giác thần bí, uy nghiêm.

Bên cạnh tượng đất sơn thần có hai con sơn quỷ bằng đất sét, đều mặt xanh răng nanh, giống như dạ xoa.

Con bên trái ôm một quả hồ lô đỏ rực, con bên phải hai tay bưng một con cóc.

Thấy cảnh tượng này, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng đã hiểu ra.

"Hóa ra con cóc và quả hồ lô đều là đồ của sơn thần gia, nhưng không hiểu sơn thần lão gia cần hai thứ này để làm gì?" Vương Bàn Tử nhanh nhảu trả lời: "Chắc là dùng hồ lô đựng rượu, lúc uống rượu thì ăn con cóc làm đồ nhắm.

Thằng khốn Đại Kim Nha chẳng phải thích món đó sao?

Gọi là đùi ếch đồng." Hồ Bát Nhất không để ý đến câu nói vàng ngọc của Vương Bàn Tử, chỉ quan sát miếu sơn thần.

Hoang tàn tiêu điều, cỏ dại mọc um tùm, đâu giống một ngôi miếu thờ.

Hồ Bát Nhất lại động lòng trắc ẩn.

Cảnh tượng này khiến hắn nhớ lại những ngày hắn và Vương Bàn Tử nghèo đến mức phải bán ấm đồng, trong lòng cảm thấy không vui.

Hắn khẽ nói với những người khác: "Sơn thần vốn là thần linh cai quản một phương, đã xây miếu thờ thì phải được hưởng hương khói

cúng bái, bây giờ lại hoang phế như vậy, thật đúng là thịnh suy có số.

Ngay cả sơn thần lão gia cũng có lúc gian nan, huống chi là dân thường.

Quả nhiên âm dương cùng một lý, thành bại đều như nhau." Tuyết Lỵ Dương nghe lời hắn nói, dường như đã nghe ra chút ý tứ!

"Nói nhiều lời như vậy, chẳng lẽ lại có ý đồ gì?

Không lẽ định cúng bái một phen?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Cúng bái thì thôi, hay là chúng ta ra tay đẩy bức tượng đất bị đổ về vị trí cũ, kính dâng sơn thần lão gia một điếu thuốc, để ngài phù hộ cho chuyến đi này của chúng ta được thuận lợi, đừng xảy ra sơ suất gì.

Sau này nếu có chút thành tựu, sẽ quay lại đúc lại kim thân, thêm hương khói." Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, vỗ vai hắn nói: "Tôi thấy cậu có cầu xin cũng chẳng có tác dụng gì.

Lão tử đây không tin trời không tin đất, chỉ tin vào đôi tay đôi chân của mình thôi.

Thằng nhãi sơn thần này nếu thật sự linh thiêng thì ngay cả bản thân nó cũng không bảo vệ được.

Theo tôi thấy cứ để nó nằm đó là tốt nhất.

Tục ngữ có câu, nằm ăn không bằng ngồi chết, đứng không bằng nằm mà.

Đi đi, ra đằng sau xem thử." Nói xong liền tỏ rõ thái độ không chịu giúp đỡ, Tuyết Lỵ Dương cũng không muốn động tay.

Trương Lân thì càng không cần phải trông mong, vừa vào miếu thờ đã không thấy bóng dáng đâu, dường như mất tích đã thành chuyện thường ngày của anh.

Hồ Bát Nhất thấy không ai giúp, một mình chắc chắn không di

chuyển nổi, đành phải thôi, đi theo mọi người vào hậu điện.

Hậu điện được xây dựng bên trong ngọn núi phía bên trái Trùng Cốc, nhỏ hẹp hơn tiền điện.

Ở giữa có một tấm bình phong bằng đá thúy, trên đó có họa tượng của sơn thần!

Hình dáng trong họa tượng không khác mấy so với tượng đất ở chính điện, chỉ là trong họa tượng không nhìn rõ tướng mạo, hai bên cũng không có sơn quỷ đứng hầu.

Nhìn kỹ, tấm bình phong đá này dường như không phải do con người điêu khắc, mà giống như những đường vân tự nhiên hình thành.

Đi ra phía sau tấm bình phong đá thúy là đến cuối của miếu thờ.

Ở cuối miếu thờ có chín pho tượng đá cóc khổng lồ xếp thành hàng ngang.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy, liền cảm thấy mắt mình sáng lên, đây chính là con số của cửu khúc hồi hoàn.

Loại cơ quan này trong mắt người hiểu Dịch Long Kinh thì vô cùng rõ ràng và đơn giản.

Nếu không hiểu tinh túy trong phong thủy bí thuật, chỉ biết Dịch Kinh Bát Quái, phần lớn sẽ coi đó là số cửu cung mà ứng phó, như vậy cả đời cũng không tìm ra được mật đạo.

Khi họ đi vào, phát hiện có một người đang đứng trước tượng đá.

Đó chính là Trương Lân đã đến trước họ một bước.

Sau khi vào miếu thờ, anh không hề dừng lại một bước nào, đi thẳng đến trước tượng đá ở hậu điện tìm kiếm cơ quan.

Miệng của chín con cóc đá có con mở có con ngậm, đầu cóc cũng hướng về các phía khác nhau.

Miệng của con cóc đá bên trái có thể di chuyển tự do, bản thân con cóc cũng có thể xoay được.

Tất cả các tượng đá đều có thể di chuyển theo bốn hướng.

Nơi này có chín con cóc đá, cộng thêm những yếu tố này, có vô số cách sắp xếp.

Những cơ quan đá này nên được đẩy theo thứ tự từ trái sang phải, nếu di chuyển lung tung, sai liên tục ba lần thì cơ quan sẽ bị kẹt cứng hoàn toàn.

Trương Lân suy nghĩ một lát rồi bắt đầu hành động, cùng lúc đó Hồ Bát Nhất cũng vừa vào đến hậu điện.

Thấy Trương Lân đã bắt đầu, Hồ Bát Nhất liền chạy đến bên cạnh anh.

Trong lúc giúp đỡ, hắn phát hiện cách sắp xếp của Trương Lân giống hệt với cách sắp xếp được tạo ra bằng cách kết hợp quyển Thuẫn tự trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 với hoán khẩu quyết trong Dịch Long Kinh, thậm chí còn đơn giản và rõ ràng hơn!

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương hai người cũng đứng bên cạnh xem Hồ Bát Nhất và Trương Lân lần lượt sắp xếp những con cóc đá vào vị trí tương ứng.

Sau khi làm xong một loạt việc, ngôi miếu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Hồ Bát Nhất ngơ ngác, hắn không cho rằng cách sắp xếp của Trương Lân có vấn đề, tại sao lại không thấy cửa bí mật nào mở ra?

Lúc này Tuyết Lỵ Dương thể hiện ra mặt thông minh bất ngờ của mình.

“Biết đâu không phải ở trong nội điện, tôi ra ngoài xem thử!” Nói xong cô liền quay đầu chạy ra ngoài miếu thờ.

Chỉ thấy quả hồ lô màu đỏ bên ngoài không biết từ lúc nào đã nứt làm đôi, bên dưới lộ ra một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này được xây thành hình miệng cóc, vừa dẹt vừa thấp, cũng được làm bằng đá địa vân màu đỏ rực, trên đó điêu khắc những hoa văn mộc mạc!

Hai bên trái phải của cửa đá có hai vòng đồng lớn, có thể dùng để kéo lên.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng theo sát ra ngoài miếu thờ.

Nhìn thấy cánh cửa đá dưới quả hồ lô, trong lòng hắn không khỏi thán phục thiết kế này.

Cơ quan này được thiết kế tinh xảo, dù có người biết chín con cóc là cơ quan mở cửa đá, nhưng nếu không biết cách giải, dù có dùng một lượng lớn thuốc nổ để tấn công mạnh, cho dù nổ tung cả ngôi miếu cũng không tìm ra được lối vào ở đâu.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy cánh cửa đá, trong lòng cảm thấy không yên tâm.

“Cánh cửa đá này xây thật kỳ quái, giống như miệng cóc, không biết bên trong có trò gì, có thật là thông đến địa đạo của chủ mộ không?” Lúc này Hồ Bát Nhất lấy tấm bản đồ da người ra, đi đến trước cửa đá, vẻ mặt cũng âm u bất định.

“Dấu hiệu trên Trấn Lăng Phổ không sai, đây hẳn là một con đường ngầm, chắc chắn có thể thông đến huyệt nhãn tinh vị gần thủy long vựng nhất.

Muốn đến Minh Lâu tế tự dường như chỉ có thể đi qua đây.

Chương 204

Còn tại sao lại dùng cóc làm ký hiệu thì tôi cũng không đoán ra được.

Con cóc trong văn hóa cổ đại của Thiên triều có nhiều hình thái ý nghĩa tượng trưng, có một loại tranh tết vẽ một đứa trẻ mập mạp cầm cần câu, câu một sợi chỉ vàng, đùa giỡn với một con cóc vàng ba chân, gọi là 'Lưu Hải Nhi hí kim thiềm'!

Tục ngữ có câu 'cóc ba chân khó tìm', cũng là từ điển cố này mà ra.

Nhưng ở một số nơi, trong phong tục dân gian truyền thống, người ta lại đặc biệt nhấn mạnh độc tính trên người con cóc.

Nhưng hai con cóc đá mà chúng ta đang đối mặt đây vừa không phải ba chân, trên người cũng không có nốt sần như cóc, có lẽ chỉ là đồ chơi của sơn thần gia thôi." Vương Bàn Tử thấy Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất có vẻ do dự không quyết.

Anh ta liền vỗ vỗ khẩu súng tiểu liên trong tay, ra vẻ trời có sập xuống cũng có anh ta chống đỡ.

"Cùng lắm là ở dưới đó gặp phải một con cóc lớn, có súng đây, sợ gì chứ.

Dù là tổ tông của cóc cũng có thể bắn thành cái sàng." Kể từ khi có vũ khí mạnh, trong lòng anh ta ngoài Trương Lân ra, lại có thêm một ngọn núi lớn để dựa vào.

Hồ Bát Nhất bèn bình tĩnh nhắc nhở: "Bố cục của mộ Hiến Vương vô cùng nghiêm ngặt, cửa đá tuy giấu rất kỹ, nhưng khó có thể đảm bảo bên trong không có cơ quan lợi hại.

Sau khi chúng ta xuống dưới, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, cũng không cần phải quá sợ hãi.” Nói xong mấy người nhất trí quyết định mở cửa đá, dùng dây thừng luồn qua vòng đồng ở một bên cửa đá, rồi cùng nhau dùng sức kéo lên.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, báo hiệu ngôi mộ cổ đã bị phong trần hai ngàn năm sắp được mở ra lần nữa, sắp chào đón những vị khách đầu tiên từ phương xa sau ngàn năm.

Sau khi cửa đá mở ra, lộ ra một lối đi chật hẹp, bên trong tối tăm vô cùng, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên trong.

Hồ Bát Nhất lập tức lấy súng tín hiệu ra, nhắm vào chỗ sâu bắn một phát pháo sáng.

Như một ngôi sao băng trong đêm đen, nó xé toạc màn đêm dưới lòng đất.

Ánh sáng trắng lóa chiếu vào sâu trong hang động, họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động sâu sắc.

Bên dưới là vô số xương trắng và ngà voi khổng lồ, đây là một con hào tuẫn táng.

Vô số xương cốt không ngừng kích thích thị giác của họ.

Đây đâu giống một lối đi, đây rõ ràng là một lò mổ.

Họ phát hiện ở hai đầu trái phải, ở những vị trí không đối xứng, đều có một cửa hang.

Bên trong cửa hang hoàn toàn không nhìn rõ, thứ duy nhất có thể nhìn rõ là những bộ xương trắng hếu ở hai bên lối đi chính.

Mấy người không đi vào, chỉ đứng ở lối vào nhìn vào trong.

Cách một khoảng xa như vậy, họ chỉ có thể phân biệt được một

lượng lớn ngà voi trắng khổng lồ hình nón, và lờ mờ nhìn thấy xương cốt của một số loài động vật kỳ lạ khác.

Pháo sáng bay đến cuối đường, có thể nhìn thấy rõ ánh sáng phản chiếu đặc trưng của nước.

Từ vị trí hiện tại có thể phán đoán, đó hẳn là nước của sông Xà Hà.

Hồ Bát Nhất và mấy người không nghĩ rằng lối vào đường hầm dưới chân họ lại có bộ dạng như vậy.

Nhưng từ quy mô bên dưới, có một con sông ngầm song song với thung lũng, vậy có thể xác nhận đường hầm này tuyệt đối có thể thông đến khu lăng mộ của Hiến Vương.

Tiếp theo, Hồ Bát Nhất và mấy người bắt đầu thương lượng có nên đi vào con đường này hay không.

Mặc dù con đường hầm này không ngoài dự đoán hẳn là có cơ quan, và có thể là loại cơ quan đặc biệt lợi hại.

Nhưng rồi họ lại nghĩ đến màn sương độc vô biên vô tận trên núi.

Đi vào mộ Hiến Vương từ đường hầm dưới lòng đất có vẻ đáng tin cậy hơn.

Dù sao thì thân thủ của mấy người họ đều khá tốt, tuy không phải là hàng đầu như Trương Lân, nhưng cũng không đến mức kéo chân Trương Lân.

Lần này cũng không giống như lần trước đi sa mạc dẫn theo một đám trí thức, hay ở dưới miếu Ngư Cốt dẫn theo một đám thổ phỉ, làm việc gì cũng bị bó tay bó chân rất phiền phức.

Hoạt động trong mộ ba bốn người là tốt nhất.

Có cao thủ tuyệt thế như Trương Lân ở đây, cộng thêm "Chicago

Typewriter" và súng phun lửa, những vũ khí hỏa lực mạnh mẽ hỗ trợ, lại có Mạc Kim Giáo Úy, gặp phải Hắc Bạch Vô Thường cũng không sợ.

Sau khi mấy người thương lượng xong, bắt đầu chỉnh lý trang bị ở cửa.

Vì lần này không có bè tre, mà bên dưới lại là nước ngầm, nên chỉ có thể tiến hành bơi vượt sông vũ trang.

Vì vậy, họ bắt đầu dọn dẹp một số thứ không cần thiết.

Những thứ dọn ra được để lại trong miếu thờ sơn thần.

Trước tiên họ thay đồ lặn da cá mập, đeo đồ bảo vệ khuỷu tay và đầu gối, điều chỉnh đèn chiếu trên mũ bảo hiểm leo núi, thay pin mới.

Đeo kính bảo hộ, bình oxy nhỏ có thể nạp lại đơn giản được treo sau lưng.

Mỗi người chỉ mang một túi xách chống nước, tất cả những vật dụng làm tăng trọng lượng mà không cần dùng đến đều được để lại ở lối vào.

Trong túi xách chống nước này chỉ có thuốc cấp cứu, pin dự phòng, pháo sáng lạnh, mặt nạ phòng độc, ống huỳnh quang, nến, vật trừ tà, đèn pin mắt sói...

Trong bốn người, chỉ có Trương Lân là không mặc đồ lặn.

Anh chỉ lấy một túi xách chống nước, không có thứ gì khác.

Hồ Bát Nhất định lấy một bộ cho anh, nhưng Trương Lân thẳng thừng từ chối.

Khi hắn định mở miệng khuyên lần nữa, Tuyết Lỵ Dương đã ngăn lại.

Cô và Trương Lân từng cùng nhau rơi xuống nước, biết anh lợi

hại đến mức nào, ngay cả cá cũng không phân biệt nổi!

"Không cần đâu, có cần phải lo lắng cho anh ấy không?

Chúng ta còn chưa chắc lo được cho bản thân mình!" Lời của Tuyết Lỵ Dương rất có lý, với thực lực của Trương Lân, thật sự không cần ba người Hồ Bát Nhất phải lo lắng.

Hắn bèn đặt bộ đồ lặn trong tay xuống.

Bên Trương Lân không có vấn đề gì, nhưng Vương Bàn Tử lúc này lại giở trò.

Bộ đồ lặn bó sát người đó có hơi nhỏ, anh ta cảm thấy mặc vào không vừa, có thể sẽ không mặc được.

Lúc này Hồ Bát Nhất tỏ ra hoàn toàn khác với thái độ đối với Trương Lân, vẻ mặt ra chiều mặc hay không thì tùy.

"Không mặc cũng không sao, dù sao thằng ngốc ngủ giường đất nóng, toàn dựa vào hỏa khí mạnh." Tuyết Lỵ Dương lại có phản ứng khác.

"Không mặc không được!

Anh không nhớ nước dưới núi Già Long lạnh đến mức nào sao?

Bơi trong nước lâu dễ bị hạ thân nhiệt, quần áo có chật một chút cũng phải cố mặc vào, nếu không thì ở lại đây chờ chúng tôi, không được phép vào trong." Vương Bàn Tử bị Tuyết Lỵ Dương mắng một trận, liền nhớ lại cảnh Tuyết Lỵ Dương rơi khỏi bè tre ở núi Già Long, lúc được Trương Lân ôm về, môi đã tím tái vì lạnh.

Gần đây tuy ẩm ướt oi bức, nhưng nước ngầm lại lạnh lẽo lạ thường, không phải chuyện đùa.

Chương 205

Vương Bàn Tử lại nghĩ đến một đống minh khí đang chờ mình trong mộ Hiến Vương phía trước, làm sao có thể ở lại đây được.

Anh ta dùng hết sức hít vào hóp bụng, ép cái bụng bia vào trong bộ đồ lặn, phải tốn sức chín trâu hai hổ mới mặc vào được.

Mặc xong không bao lâu đã bắt đầu ca cẩm liên tục: "***, con nít mặc tã ngắn, ai khó chịu người nấy biết." Quần áo trên người chuẩn bị gần xong, tiếp theo là dụng cụ.

Xẻng công binh và cuốc leo núi, các loại dây thừng cũng như bình nước, thực phẩm, vũ khí đạn dược, kíp nổ cộng với mười sáu thỏi thuốc nổ, bình propan có thể phun lửa... những thứ này đều được đặt trong một túi chống nước lớn, xung quanh buộc các túi khí bơm hơi.

Sau khi xuống nước, khi kéo chiếc túi chống nước lớn này sẽ tiết kiệm sức lực hơn.

Những thứ còn lại tạm thời chưa dùng đến đều được gói lại đặt trong đại điện của miếu sơn thần, sau này từ trong mộ ra sẽ lấy.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, trời cũng đã về chiều.

Cả nhóm không do dự dừng lại, đi thẳng vào trong đường hầm.

Trương Lân có một đôi mắt có thể nhìn trong đêm, trong bóng tối không cần bất kỳ ánh sáng nào cũng có thể hành động tự nhiên.

Không ai thích hợp hơn anh để đi đầu dẫn đường.

Theo sau anh là Tuyết Lỵ Dương, mang theo dù kim cương, cầm đèn pin mắt sói, cố gắng soi sáng đường cho Trương Lân.

Cô không biết Trương Lân có một đôi mắt sinh ra để dành cho

bóng đêm, nên cố hết sức giảm bớt trở ngại cho anh!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở phía sau cùng hợp sức khiêng chiếc túi lớn đựng đồ đi.

Bốn người men theo con dốc thoai thoải đi xuống.

Trương Lân đi đầu cảnh giác quan sát xung quanh.

Đoạn đường hầm ở lối vào rõ ràng là do con người xây dựng, hai bên đều được xây bằng những khối đá xanh rất ngay ngắn, tay nghề đặc biệt cao.

Ở thời đại đó mà có được tay nghề như vậy, thực sự không dễ dàng.

Các khe hở giữa các tảng đá đều được lấp bằng đất sét đỏ, nền gạch vuông lớn cũng được lát rất bằng phẳng, trông giống như dũng đạo trong cổ mộ.

Bây giờ đi vào trong đường hầm, hai bên toàn là xương voi ngay ngắn kích thích nhãn cầu của ba người Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất ở phía sau khẽ nói, tuy giọng hơi nhỏ, nhưng ít nhất ba người còn lại đều có thể nghe rõ.

"Đây đều là bộ xương voi lớn, hẳn là đã bị giết ở bên ngoài rồi vận chuyển vào đây.

Trong hố tuẫn táng đặt toàn bộ xương voi hoặc ngà voi là để lấy âm điệu hài hòa của chữ 'tượng' (voi), mang ý nghĩa cát tường.

Loài động vật có thân hình to lớn và rất hiền lành như voi bản thân nó cũng đại diện cho sự may mắn và thịnh vượng.

Ở Trung Hoa cổ đại, từ thời Thương Thang, người ta đã dùng xương voi và ngà voi làm đồ bồi táng.

Ở Ân Khư từng khai quật được một lượng lớn ngà voi, thời đại

đó, lưu vực sông Hoàng Hà của Trung Hoa tồn tại một số lượng không nhỏ đàn voi, nhưng hiện nay đã sớm tuyệt chủng rồi.

Những bộ xương trắng tuẫn táng này đều được cố ý chôn nửa vời, không giống như trong hào tuẫn táng được lấp đất hoàn toàn, cho thấy chủ mộ muốn đắc đạo thành tiên, không quá quan tâm đến những thứ trần tục.

Đồ tuẫn táng chôn nửa vời biểu thị ý nghĩa đi theo chủ nhân lên trời." Nói xong Hồ Bát Nhất còn đặc biệt cẩn thận đếm, trong hố tuẫn táng có tổng cộng sáu mươi bốn bộ xương voi hoàn chỉnh!

Ngà voi thì càng nhiều không đếm xuể!

Bên cạnh xương voi có một số xương động vật nhỏ nằm rải rác, có lẽ do thời gian quá lâu, đều đã mục nát như đất sét, hoàn toàn không phân biệt được là động vật gì.

Tuyết Lỵ Dương cũng vừa đi vừa nhìn những bộ xương xung quanh.

"Ở đây có một số xương chó săn và ngựa, còn có cả xương người của nô lệ!" Trong lòng ba người Hồ Bát Nhất không khỏi chấn động, sự phô trương của mộ Hiến Vương hoàn toàn không giống lăng mộ của một tên vua cỏ.

Thực ra nó giống như lăng mộ của một vị cổ đế cái thế nào đó!

"Lăng mộ của một vị vua nước nhỏ ở Nam Cương như Cổ Điền mà lại phô trương đến vậy.

Vì một người mà hàng chục vạn dân thường phải chịu cảnh lầm than, dùng máu và mồ hôi của dân thường để xây dựng một lăng mộ quy mô lớn như vậy.

Hắn ta nghĩ rằng sau khi chết sẽ lên trời thành tiên, bảo vệ được giang sơn vạn năm cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền.

Những thứ này cũng chỉ bị bỏ lại trong núi sâu cùng tuế nguyệt mục nát.

Bây giờ xem ra thật hoang đường, những ngôi mộ cổ được xây dựng bằng mồ hôi nước mắt của dân như thế này, đáng lẽ có bao nhiêu thì nên đào bấy nhiêu." Lúc này trong giọng nói của Hồ Bát Nhất lộ ra chút phẫn nộ.

Có lẽ là do nghe Tuyết Lỵ Dương nói có xương người mà sinh ra, hắn có cái nhìn rất tiêu cực về mộ Hiến Vương.

Tuyết Lỵ Dương cũng vừa mới hồi phục sau cú sốc.

"Tôi cũng không ngờ chỉ một hố tuẫn táng của mộ Hiến Vương đã lớn như vậy." Trong lúc nói chuyện, cả nhóm đã đến một khúc cua.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc kêu lên: "Những thứ này dùng để làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dùng đèn pin mắt sói chiếu vào chỗ rẽ.

Phát hiện đó không phải là đường hầm, mà là một phần lõm vào trong tường đá của đường hầm chính, sâu khoảng mấy mét, bên trong có mấy đoạn sào dài nằm rải rác.

Từ bề ngoài có thể thấy chúng có thể nối lại với nhau.

Vương Bàn Tử tay mắt lanh lẹ, đưa tay ra định lấy xem thử, trông những cây sào dài đó có vẻ vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng vừa chạm vào đã nát thành bùn.

Do đây là đường thủy ngầm, bên trong không có biện pháp niêm phong, những thứ từ hai ngàn năm trước, có thể nói là chạm vào là nát.

Bốn người cẩn thận quan sát cái hốc lõm trên hai vách đá.

Họ đều không biết những cây sào tre này rốt cuộc dùng để làm gì.

Mấy người đều không hiểu nổi.

Trong mộ Hiến Vương chắc chắn sẽ gặp phải nhiều chuyện kỳ lạ hơn nữa, so với chúng, những cây sào tre này cũng chẳng là gì.

Cả nhóm dừng lại một lát rồi đi về phía trước, không để ý đến chúng nữa.

Trương Lân dẫn đầu đi đến cuối đường hầm, cũng chính là khu vực có nước phản quang khi họ bắn pháo sáng.

Từ cái hốc vừa rồi đến vị trí hiện tại có chênh lệch độ cao khoảng mười mét.

Bậc thềm có độ dốc rất lớn.

Dấu vết xung quanh bây giờ hoàn toàn khác so với trước đó, nơi này giống như một hang động tự nhiên hơn.

Vị trí họ đang đứng, nếu đi tiếp về phía trước là phải xuống nước.

Trên vách đá bên cạnh bờ sông có mấy chiếc thuyền gỗ cổ.

Liên hệ với những cây sào tre đã hóa thành tro bụi trước đó, những thứ này hẳn là thuyền để những người đến tế bái vương mộ sử dụng.

Chương 206

Nhưng trải qua bao nhiêu năm tháng, những chiếc thuyền gỗ này đã mục nát chỉ còn lại khung thuyền, không thể sử dụng lại được nữa.

Họ cũng không ôm nhiều hy vọng có thể sử dụng được, dù sao chúng cũng đã có lịch sử ngàn năm rồi.

Ở phía sau, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mở túi khí buộc trên ba lô chống nước ra, bắt đầu bơm khí!

Sau khi bơm đầy không khí, họ trực tiếp ném xuống nước cho nó nổi lên trên mặt nước.

Những khẩu súng tiểu liên và các loại vũ khí khác được đặt ở trên cùng.

Nếu trên đường gặp phải tình huống đột xuất có thể lấy những vũ khí này ra ngay lập tức để phòng thân, phòng khi cần kíp!

Ba người Hồ Bát Nhất cất đèn pin mắt sói đi, bật đèn chiếu chiến thuật trên mũ bảo hiểm lên.

Sau đó họ bắt đầu xuống nước một cách trật tự, bám vào túi khí lớn trên ba lô, bắt đầu bơi vượt sông vũ trang.

Khi đi trong nước được khoảng mười mấy mét, hai chân họ không còn cảm nhận được mặt đất nữa.

Nước ngầm lạnh buốt càng vào trong càng sâu, nhiệt độ nước ngầm cũng càng lúc càng thấp!

Nhưng hiện tại tạm thời không có vấn đề gì.

Hồ Bát Nhất lấy la bàn ra xem, phương hướng không bị lệch, vị trí

dòng nước chảy hẳn là song song với hướng của Trùng Cốc.

Hắn biết rằng ít nhất phương hướng đã đúng!

Trong quá trình bơi lội, họ phát hiện trong hang động có rất nhiều cột đá tự nhiên khổng lồ.

Trông giống như dưới đáy biển vậy, đủ mọi hình dạng, muôn hình vạn trạng.

Ánh sáng trong hang động rất kém, trừ Trương Lân ra, những người khác hoàn toàn không nhìn rõ những cột đá kỳ lạ này được hình thành như thế nào.

Bốn người bơi được một đoạn.

Bây giờ khoảng cách từ đỉnh đá đến mặt nước chỉ còn một chút, khi nhô lên khỏi mặt nước để thở, sẽ có cảm giác ngột ngạt!

Ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy rõ những rễ cây khổng lồ của thực vật trong thung lũng, mọc từ trên xuống.

Dày đặc chi chít.

Có những rễ dài hơn còn đâm sâu xuống nước ngầm.

Càng bơi xa, địa thế của dòng sông càng thấp xuống.

Khoảng cách giữa mặt nước và đỉnh hang cũng dần được kéo cao lên, việc hít thở cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Những rễ cây và cột đá hình san hô đó cũng ngày càng dày đặc hơn.

Trong nước của hang động có một số loài cá, thỉnh thoảng chúng va vào người họ dưới nước.

Lúc đầu Vương Bàn Tử phản ứng kịch liệt nhất, tưởng là lại gặp phải cá ăn thịt người, bắt đầu không ngừng la hét.

Thịt bị cắn rồi, mau cứu.

Hồ Bát Nhất ở phía sau phải tốn rất nhiều công sức mới trấn an được cảm xúc của anh ta.

Đây đều là những con cá bình thường, bị Vương Bàn Tử la hét như vậy, nhất thời không có con cá nào lại gần họ nữa.

Xung quanh không có một tia sáng nào, chỉ có đèn chiếu chiến thuật trên đỉnh đầu, nhưng phạm vi chiếu sáng lại không rộng.

Mấy người cảm thấy có chút không phân biệt được phương hướng.

Tuyết Lỵ Dương định dùng pháo sáng để xác nhận thêm phương hướng tiến lên.

Cô bảo Vương Bàn Tử lấy súng tín hiệu ra.

Nghe yêu cầu của Tuyết Lỵ Dương, anh ta bắt đầu đếm số pháo sáng còn lại.

"Còn tám phát, lần này mang theo ít quá, phải dùng tiết kiệm thôi." Nói xong anh ta lắp một viên pháo sáng vào súng tín hiệu, nhắm về phía trước, bắn ra.

Pháo sáng như một ngôi sao băng vạch một đường sáng trên không trung.

Cuối cùng rơi xuống một rễ cây khổng lồ, trong nháy mắt ánh sáng trắng chiếu sáng rực rỡ cả hang động xung quanh.

Cảnh tượng tiếp theo khiến họ kinh ngạc đến sững sờ.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.

Những cột đá hình san hô mà họ thấy trước đó chính là hóa thạch của cây cối trong một khu rừng từ thời cổ đại!

Cái gọi là cổ đại không phải là thời đại mà con người hiện đại có thể truy ngược lại được.

Ba người Hồ Bát Nhất nhìn cảnh tượng trước mắt, thực sự quá chấn động.

Lúc này Tuyết Lỵ mới hơi hoàn hồn lại, mở miệng từ từ nói: "Hóa thạch là di vật cổ đại được chôn vùi trong các tầng địa chất, được hình thành do bị bùn cát vùi lấp hàng chục triệu năm.

Phổ biến nhất là hóa thạch động vật, do xương và răng của động vật có ít chất hữu cơ, nhiều chất vô cơ hơn, sau khi bị bùn cát vùi lấp, quá trình phân hủy sẽ chậm lại.

Nước ngầm chảy chậm trong các kẽ hở của bùn cát sẽ rửa trôi chúng, khiến các khoáng chất còn lại lắng đọng xuống tạo thành tinh thể.

Trước khi xương cốt phân hủy hoàn toàn, nếu những tinh thể khoáng chất này có thể thay thế hoàn toàn chất hữu cơ, sẽ tạo thành hóa thạch thực sự.

Nhưng hóa thạch của thực vật thì rất hiếm thấy!" Tuyết Lỵ Dương càng nói càng hưng phấn, dường như đã nổi hứng, không thể dừng lại được.

"Núi Già Long hàng tỷ năm trước có thể là một ngọn núi lửa đang hoạt động khổng lồ, trong lần phun trào cuối cùng mang tính tận thế, đồng thời gần đó đã xảy ra một trận lũ bùn đá, dung nham đã nuốt chửng khu rừng dưới chân núi.

Những cây cối bị nhiệt độ cao làm than hóa trong nháy mắt chưa kịp bị phá hủy đã lập tức bị dòng lũ bùn đá theo sau nuốt chửng, nhiệt độ cũng nguội đi trong nháy mắt.

Trải qua hàng chục triệu năm dài đằng đẵng, cùng với sự thay đổi

của tự nhiên, lại qua sự rửa trôi lặp đi lặp lại của hệ thống nước ngầm, khu rừng bị phong tồn vô số năm trong bùn cát lại lộ ra dưới lòng đất." Trong bốn người có mặt, cũng chỉ có Tuyết Lỵ Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Vương Bàn Tử không quan tâm đến những thứ này, thứ có thể khiến anh ta quan tâm chỉ có minh khí.

Hồ Bát Nhất khi ở trong đội, lúc vào hang núi Côn Luân, cũng đã từng thấy một số hóa thạch.

Trương Lân thì càng không cần phải nói, nhìn thấy mãng xà vảy xanh khổng lồ còn không biến sắc, huống chi là hóa thạch.

Nhưng mọi người vẫn rất kiên nhẫn nghe cô nói xong.

Đợi cô nói xong, Hồ Bát Nhất mới từ từ mở miệng: "Chuyến đi Vân Nam này của chúng ta tuy không ít lần kinh hãi, nhưng cũng được thấy non nước hữu tình, thấy được những thứ mà người bình thường cả đời cũng không thấy được, cũng coi như không uổng chuyến đi này, thu hoạch được không nhỏ." Vương Bàn Tử lúc này cũng mở miệng: "Chỉ xem mấy hòn đá vỡ này thì có vẻ hơi thiếu sót.

Nếu móc thêm được vài món minh khí kinh thiên động địa mang về, ở Phan Gia Viên làm cho đám con cháu nhà Đại Kim Nha kia phải lác mắt, sau đó xông ra khỏi Phan Gia Viên, tiến quân vào Lưu Ly Hán, mới coi như là viên mãn." Cứ mở miệng ra là minh khí, đặc biệt phá vỡ không khí.

Hồ Bát Nhất đang định mở miệng giáo huấn anh ta thì ngọn pháo sáng treo trên rễ cây, do năng lượng cạn kiệt dần mất đi ánh sáng, rồi tắt ngóm.

Hang động lại trở về bóng tối mịt mùng không nhìn thấy năm ngón tay, trong bóng tối chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt của đèn chiếu chiến

thuật trên mũ bảo hiểm.

Ánh sáng trong nháy mắt, giống như nhìn quả mơ để giải khát, chỉ càng làm cho người ta thêm khát khao.

Chương 207

Ánh sáng cuối cùng hoàn toàn không để lại một chút dấu vết nào trong hang động, thứ lưu lại chỉ là ký ức trong đầu.

Một cảm giác cô đơn và ngột ngạt không gì sánh bằng ập đến.

Lời giáo huấn Vương Bàn Tử đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Hồ Bát Nhất cảm thấy cảm giác này có chút kỳ lạ.

Cảm giác này giống như bị một dòng điện giật trúng, rất vi tế nhưng lại có thể ghi nhớ sâu sắc.

Tâm trạng đột nhiên trở nên buồn bã, vô cùng đột ngột.

Hồ Bát Nhất nhìn Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Lúc này trên mặt hai người cũng có những biến đổi vi diệu, rõ ràng cũng có cảm giác như vậy.

Sự biến đổi vi diệu này là do đâu mà có?

Rốt cuộc nó báo hiệu điều gì?

Tại sao lại đột nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ?

Hắn nhìn về phía Trương Lân, vẫn một bộ dạng mây bay gió nhẹ.

Dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc này.

Cùng lúc tia sáng cuối cùng của pháo sáng hoàn toàn biến mất, trong vùng nước ngầm sâu thẳm tối tăm đó từ từ xuất hiện một bóng người màu trắng yếu ớt nhỏ bé.

Hang động tuy đặc biệt tối tăm, nhưng ánh sáng trắng phát ra từ thân thể bóng người đó lại vô cùng rõ ràng.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương lúc này da đầu đều tê dại.

Mấy người đều nhìn rất rõ, đó là một xác nữ, từ trong nước nổi lên.

Xác nữ theo dòng nước trôi đến ngày càng gần, ba người càng hoảng sợ.

Cảm giác hoảng sợ như trong ác mộng đó ngày càng dữ dội.

Thứ trôi nổi không chỉ có xác nữ, còn có những loài thực vật thủy sinh nổi trên mặt nước, chặn đường đi của họ.

Mấy người đành phải lấy ra những dụng cụ có thể dùng trong tay, không ngừng gạt những đám bèo và rong rêu trôi nổi này ra.

Trên bèo và rong rêu có muỗi, nhện nước, đỉa, cứ chui vào mặt họ.

Vô cùng phiền phức, lúc này, họ nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ, tiếng côn trùng rung cánh.

Âm thanh đặc biệt dày đặc, Hồ Bát Nhất ý thức được liền lấy súng tiểu liên từ trong túi chống nước ra cảnh giới.

Vương Bàn Tử cũng nghe thấy âm thanh này, để nhìn rõ, anh ta lấy súng tín hiệu ra bắn thêm một phát pháo sáng lên trời.

Mọi vật xung quanh lại một lần nữa được chiếu sáng.

Chỉ thấy phía trước bị rễ cây và dây leo rủ xuống che kín mít, trông không có đường đi.

Tiếng họ nghe bên tai là vô số côn trùng bay màu đen khổng lồ, trông giống như con chuồn chuồn nhỏ, chỉ là không có mắt, số lượng hàng ngàn hàng vạn, không ai đếm xuể, giống như một đám mây đen tụ lại, bay lượn quanh rễ cây.

Ba người Hồ Bát Nhất hoàn toàn chưa từng thấy loại côn trùng

này, đoán rằng có lẽ chỉ có trong môi trường đặc thù như thế này mới tồn tại.

Côn trùng là quần thể lớn nhất trên thế giới, cũng là một trong những loài bí ẩn và nguy hiểm nhất.

Từ tình hình hiện tại có vẻ như chúng không phải là loại tấn công người.

Nhưng với số lượng nhiều như vậy, nhìn vào khiến người ta cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, có chút hơi thở không thông, giống như có một ngọn núi lớn đang đè nặng lên tâm lý của họ.

Xác nữ từ từ trôi về phía họ.

Có một điều có thể xác định, xác nữ mặc toàn bộ đồ tang màu trắng.

Thật không hiểu, tại sao trong bóng tối lại có thể nhìn thấy xác nữ.

Khi pháo sáng vừa tắt, họ đã nhìn thấy một bóng người mờ ảo màu trắng.

Nằm ngửa mặt lên trời, hai tay duỗi thẳng đặt sau lưng.

Xác nữ từ từ nổi lên từ đáy nước.

Theo dòng nước, khoảng cách giữa Hồ Bát Nhất và mấy người với nó ngày càng gần.

Lúc này họ đã có thể nhìn rõ tình hình cụ thể của xác nữ, mặc dù không muốn.

Trên cơ thể xác nữ được bao bọc bởi một lớp ánh sáng xanh nhạt, trông không có một chút nhiệt độ nào, giống như ánh sáng tượng trưng cho cái chết và sự băng giá.

Nhìn thoáng qua đã cho người ta cảm giác lạnh thấu xương, giống như ma trơi trong nghĩa địa, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Xác nữ hay là nữ quỷ, tại sao lại nổi lên từ đáy sông, câu hỏi này cứ loanh quanh trong đầu Hồ Bát Nhất, nhưng hắn không hiểu được.

Hiện tại Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương ba người đều đang toát mồ hôi lạnh.

Mặc dù đang ở trong nước ngầm băng giá, nhưng họ vẫn có thể cảm nhận rõ ràng mình đang toát mồ hôi lạnh.

Nhìn thi thể không rõ lai lịch trước mắt, cũng không biết là nữ quỷ hay xác nữ, tim họ không ngừng đập thình thịch.

Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu, rồi lại hít một hơi thật sâu nữa, cố gắng bình ổn sự hoảng sợ trong lòng, sau đó lại nghĩ đến có Trương Lân ở bên cạnh, sự bất an trong lòng lại vững vàng hơn không ít.

Hắn quan sát lại xác nữ, trên người mặc đồ giống như đồ cổ, không phải quần áo hiện đại!

Hồ Bát Nhất nghĩ rằng thứ trồi lên từ vùng nước sâu dưới lòng đất của mộ Hiến Vương chắc chắn không phải là thứ tốt lành.

Ra tay trước thì hơn!

Hắn đưa tay lấy móng lừa đen ra, trong lòng tính toán đợi khi xác nữ trôi đến trước mặt sẽ nhét vào miệng nó.

Nếu không phải cương thi, mà là quỷ, thì dùng gạo nếp nhuộm chu sa để đối phó.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng có suy nghĩ tương tự, tay đều nắm chặt vũ khí của mình, im lặng nhìn chằm chằm vào xác nữ sắp đến gần, chờ đợi để ra tay.

Trái lại, Trương Lân mặt vẫn bình thản, hiện tại cũng chưa lấy Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Một đôi mắt không chút gợn sóng nhìn chằm chằm vào xác nữ đó.

Ba người Hồ Bát Nhất đều không rõ Trương Lân đang nghĩ gì, nhưng họ tin chắc rằng Trương Lân có cách đối phó với xác nữ.

Đó là một trực giác không có lý do.

Ngay khi Hồ Bát Nhất và những người khác đang dàn trận chờ đợi, xác nữ phát sáng xanh đó đã biến mất, chỉ trong nháy mắt đã không thấy đâu.

Họ lập tức nhìn xuống đáy nước, một mảng đen kịt, thi thể quỷ dị phát ra ánh sáng xanh đó đã biến mất, không tìm thấy một chút dấu vết nào.

Chương 208

Cùng với sự biến mất của xác nữ, sự hoảng sợ trong lòng họ cũng theo đó mà tan biến.

Hồ Bát Nhất ban đầu tưởng chỉ có mình mới có cảm giác như vậy, nhưng khi nhìn Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử thì phát hiện họ cũng có cảm giác tương tự.

Bị cảm giác hoảng sợ đột ngột đó giày vò, sau đó lại biến mất, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Ba người nhìn nhau, đều không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Không biết xác nữ đó là yêu ma quỷ quái gì, nếu nó thật sự đến gần, lôi kéo Trương Lân liều một phen sinh tử, trong khoảnh khắc đó trong lòng ba người họ đều nghĩ như vậy.

Nhưng xác nữ lại biến mất không một tiếng động, khiến người ta cảm thấy nó càng thêm quỷ dị.

Hiện tại nửa thân trên của họ nổi trên mặt nước, phần dưới ngực đều ở trong nước.

Nhìn xuống nước, sâu không thấy đáy, mấy người họ giống như đang ở trong một vực sâu tối tăm vô biên.

Vương Bàn Tử bây giờ nghĩ đến xác nữ đó, lại ở trong môi trường như thế này, mãi không thể nguôi ngoai.

“Này Lão Hồ, xác nữ đó có phải là loại mà chúng ta thường nói đến không? ‘Thủy phiêu nhi’ chết trôi trong sông?” Đối với câu hỏi của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng không dám chắc chắn.

“Ai biết được là ‘thủy phiêu nhi’ hay thủy quỷ.

Nhưng khả năng là thủy quỷ lớn hơn một chút, nếu không thì thi thể sao lại phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo, cậu chưa nghe nói trong nước cũng có ma trơi lân quang sao.” Trương Lân ở phía trước nghe hai người họ nói chuyện, liền nhớ lại một vài chuyện thú vị của họ.

Khi ở Tứ Cửu thành, lúc hai người họ rảnh rỗi không có việc gì làm đã kể cho anh nghe.

Chuyện kể rằng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gan to bằng trời, nhưng cả đời chỉ sợ một thứ.

Bởi vì có một chuyện đã để lại ấn tượng đặc biệt sâu sắc cho họ, xảy ra vào lúc họ mười sáu, mười bảy tuổi.

Thời đó là giai đoạn quan trọng hình thành thế giới quan và giá trị quan của một người, những chuyện xảy ra trong thời kỳ đó thường sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của một người.

Vừa nhắc đến nữ quỷ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử liền nghĩ ngay đến truyền thuyết thủy quỷ kéo chân.

Mỗi mùa hè, trẻ con đều thích ra sông hoặc ao hồ bơi lội, người lớn vì muốn an toàn, thường dọa trẻ con, nói rằng trong sông có nữ quỷ tìm người thế thân, chuyên dùng móng vuốt quỷ túm lấy mắt cá chân của người bơi lội.

Một khi bị túm, dù có sức mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể thoát ra, sẽ bị chết ngạt dưới đáy nước, trở thành một oan hồn trong làn nước sâu lạnh lẽo.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lúc nhỏ hoàn toàn không tin chuyện này, vì từ lúc học lớp một đã biết, thứ quấn chân người trong nước là rong rêu chứ không phải tay quỷ, nên càng không để tâm.

Nhưng sau đó vào năm mười sáu, mười bảy tuổi, khi đã vào đội ngũ, ngày ngày hô hào đấu tố ngưu quỷ xà thần.

Có một lần đúng vào tối ngày tam phục, thời tiết nóng như đổ lửa, đám người họ sau một ngày náo loạn đã mệt lả.

Vừa hay đi ngang qua một hồ chứa nước nhỏ bỏ hoang, địa điểm khoảng ở khu vực Bình Cốc bây giờ.

Buổi tối khi trên đường về nhà, đáy hồ chứa cũ tuy có không ít bùn, nhưng nước phía trên có hệ thống tuần hoàn nên rất sạch sẽ.

Chỉ có điều hồ chứa này sâu, không dễ chạm đáy.

Có mấy người lúc đó nóng không chịu nổi, bèn nhảy xuống bơi cho thỏa thích, nhưng có vài người khác lại do dự, giữ ý kiến về việc có nên xuống bơi hay không.

Chính lúc đó, họ thấy một bà lão mặc áo trắng đi tới, gọi họ: "Xuống bơi đi các cháu, trong nước là một thế giới mát mẻ, dưới nước còn có cảnh đẹp khác.

Cháu trai bà ngày nào cũng bơi lội ở đây." Nghe có người ngày nào cũng chơi ở đây, vậy là không có nguy hiểm gì nữa, thế là cả đám đều nhảy xuống bơi.

Lúc lên bờ thì bà lão mặc áo trắng kỳ quái đó đã biến mất từ lâu.

Có một đứa trẻ đi cùng nói rằng anh trai nó đã mất tích.

Nhưng anh trai nó là ai, thực sự họ cũng không rõ lắm, vì trong đám người đó trừ một số ít quen biết nhau ra, còn lại đều là những người tự phát đi cùng nhau trong các cuộc đấu tố, hay lúc đánh nhau theo nhóm.

Người lại đông, nên ai là ai cũng không rõ ràng.

Thế là họ hỏi đứa trẻ đó anh trai nó trông như thế nào, ăn mặc ra sao.

Nhưng đứa trẻ đó còn quá nhỏ, nói mãi cũng không rõ, họ cũng

không để tâm, cho rằng hoàn toàn không có người như vậy, có khả năng là ý chí không đủ kiên định, bơi được nửa chừng đã bỏ cuộc, về nhà ăn cơm rồi.

Thế là họ giải tán, ai về nhà nấy.

Qua hai ngày, họ lại đi ngang qua hồ chứa nhỏ đó, thấy có người đang tháo nước.

Hóa ra đứa trẻ đó đã kể cho gia đình nghe chuyện anh trai nó mất tích sau khi đi bơi.

Bố của đứa trẻ đó là một người đứng đầu phụ trách hậu cần trong đội, đã dẫn người đi tìm con trai.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc đó thích xem náo nhiệt, hễ có chuyện gì là không quản ngại vất vả đi xem.

Lần này đã bắt gặp, tự nhiên không có lý do gì không xem.

Kết quả là đợi đến khi nước trong hồ chứa được tháo cạn, quả nhiên có một thi thể thiếu niên trạc tuổi họ, đã bị ngâm nước trương phình và trắng bệch.

Thi thể của cậu ta bị một đám rong rêu lớn quấn chặt dưới đáy nước.

Chân trái của cậu ta bị một bàn tay thò ra từ trong đám rong rêu nắm lấy.

Nhưng mọi người đều rất kỳ lạ, ở đâu ra nhiều rong rêu như vậy?

Trong hồ chứa nước không thể có rong rêu được.

Khi họ vớt hết rong rêu lên và dọn sạch, phát hiện bên trong có một bộ xương trắng, một bộ xương người đã mục nát dưới đáy dùng tay nắm chặt lấy mắt cá chân của thi thể thiếu niên, vì vậy cậu ta mới bị chết đuối dưới đáy hồ chứa.

Lúc đó không ai dám tin trên đời này có quỷ, dù có tin cũng không ai dám nói, chỉ có thể quy kết vào sự trùng hợp.

Đứa trẻ vị thành niên này chắc chắn là lúc bơi lội trong nước đã không cẩn thận bị kẹt chân vào đám rong rêu, vừa hay trong đám rong rêu có một người đã chết đuối từ lâu, trong lúc giãy giụa đã quấn vào nhau.

đến cả vết bầm năm ngón tay hằn sâu trên mắt cá chân bị người chết tóm lấy, không ai có thể giải thích được, còn bà cụ áo trắng dụ mọi người xuống nước thì bị coi là đặc công nằm vùng.

Chuyện này khi đó được lan truyền rất rộng rãi trong vùng, mỗi phiên bản lại một khác.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là một trong số ít những người tận mắt chứng kiến, dù lúc đó họ cũng không tin trên đời này có ma.

Thế nhưng, cái xác chết bị nước ngâm đến mục rữa đã khiến Hồ Bát Nhất buồn nôn suốt ba tháng không ăn uống tử tế được, còn Vương Bàn Tử thì ăn gì cũng thấy ngon!

Ký ức đó thực sự không thể nào xóa nhòa, nên khi đột nhiên nhìn thấy một xác nữ nổi lềnh bềnh dưới nước rồi lại biến mất một cách ma mị, cảm giác tự nhiên không tốt chút nào.

Trương Lân nhìn vẻ mặt của Hồ Bát Nhất lúc này có vẻ hơi thiếu tự nhiên.

Hẳn là do chuyện lần đó ảnh hưởng.

Mặc dù xác nữ đột ngột biến mất dưới nước, nhưng ai cũng hiểu rõ, đó chỉ là do mất đi ánh sáng, tầm mắt không thể nhìn tới, cái xác nữ quỷ dị kia vẫn tồn tại trong vùng nước sâu tối tăm lạnh lẽo.

Sớm muộn gì nó cũng sẽ xuất hiện trở lại, và khi đó sẽ xảy ra

chuyện gì thì chỉ có trời mới biết.

Vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Hồ Bát Nhất, anh càng lúc càng cảm thấy bất ổn, trong lòng càng thêm bất an.

Chương 209

Phải nhanh chóng đi qua vùng nước âm u đáng sợ này, đó là suy nghĩ duy nhất lúc này.

Men theo dòng nước, họ luồn qua một vùng rễ cây chằng chịt, xuyên qua khu rừng hóa thạch.

Cuối cùng, phía trước đã hiện ra một cửa động hình bán nguyệt.

Cửa động không lớn, chỉ đủ cho một người đi qua.

Sau cửa động lại là một hang động khác.

Hồ Bát Nhất thấy hang động này dường như vô tận, trong lòng có chút bực bội.

Nhưng lời nói ra khỏi miệng lại mang một cảm xúc khác.

"Mấy cái hang động dưới lòng đất này cứ nối tiếp nhau, cũng không biết còn cách Hiến Vương Mộ bao xa, nhưng chúng ta đã vào rồi, hay là cứ đi một mạch cho đến cùng, đợi ra ngoài rồi hãy nghỉ ngơi." Tuyết Lỵ Dương nghe xong liền gật đầu nói.

"Dựa vào địa thế của dãy núi đoạn sông Lan Thương và sông Nộ, chiều sâu của Trùng Cốc có lẽ không quá ba bốn mươi dặm.

Tôi vừa ước tính quãng đường chúng ta đã đi, đã hơn hai phần ba rồi, chắc sẽ không còn xa nữa đâu." Vách đá bên trong hang động đặc biệt nhẵn bóng.

Đèn pin chiến thuật trên mũ bảo hiểm chiếu lên vách tường, phản chiếu lại một ánh sáng đỏ lấp lánh.

Toàn bộ hang động có hình dạng như một cái loa, càng đi vào trong càng rộng.

Trong hang động có rất nhiều rễ cây lơ lửng trên đầu và dưới chân, treo giữa không trung.

Những hóa thạch do khu rừng biến thành càng lúc càng dày đặc, hình dạng cũng ngày càng kỳ quái.

Hai thứ này xen lẫn vào nhau, khiến địa hình trở nên phức tạp hơn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử buộc lại túi khí và ba lô leo núi cho chặt.

Chuẩn bị nhanh chóng vượt qua khu vực này.

Bởi vì họ phát hiện không khí trong này lưu thông không được tốt như hang động bên ngoài!

Độ ẩm cũng rất cao, khiến bên trong vô cùng oi bức.

Muỗi và côn trùng cũng dần nhiều lên, dòng nước cũng dần mất đi cảm giác mát mẻ.

Hơi thở của họ dần trở nên nặng nề.

Nhưng không ai dừng lại.

Trong động đá ngầm có một vành đai thực vật um tùm.

Nước từ khe núi thấm xuống, men theo rễ cây và dây leo tí tách rơi xuống dòng nước.

Khiến cả khu rừng hóa thạch như đang mưa không ngớt, khắp nơi đều là tiếng nước nhỏ giọt xuống sông.

Kết cấu hình vòng cung của hang động khiến tiếng nước rơi trở nên vô cùng vang vọng, có vài phần tương tự như tiếng gõ mõ của hòa thượng trong chùa.

Hang động vốn dĩ vô cùng yên tĩnh, nay vì tiếng nước rơi mà thêm vài phần khí tức thần bí.

Mấy người Trương Lân không hề dừng lại để lắng nghe cẩn thận.

Lúc này bên trong nóng như thiêu, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Sau khi đi được khoảng vài trăm mét.

Tốc độ của họ lại một lần nữa chậm lại.

Vì những cây hóa thạch trong hang động ngày càng to, phát triển đến mức phải bơi vòng qua mới được.

Dòng nước bị những cây hóa thạch khổng lồ này chia cắt thành nhiều nhánh.

Thậm chí còn hình thành không ít xoáy nước và dòng chảy ngầm.

Bây giờ không thể dựa vào hướng chảy của nước để phán đoán phương vị.

Tình huống thế này rất dễ bị lệch hướng.

Lúc này phải dùng la bàn để định vị lại, thêm phần phiền phức không đáng có.

Phía trước không xa, trên mặt nước lại bắt đầu xuất hiện các loại thực vật thủy sinh.

Chúng chắn mất đường đi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đành bất đắc dĩ rút xẻng công binh ra.

Vừa đi vừa dùng xẻng gạt đám cây cỏ sang hai bên để mở đường.

Nhưng đám thực vật thủy sinh này cũng không phải dạng vừa.

Bên trong có rất nhiều muỗi, nhện nước, đỉa, v.v... bị hai người dùng xẻng công binh làm kinh động.

Chúng không ngừng bay thẳng vào mặt họ.

Đám côn trùng nhỏ này vốn đã khiến người ta vô cùng phiền phức.

Đúng lúc này, bên tai họ lại vang lên một tràng âm thanh vo ve của côn trùng vỗ cánh.

Âm thanh này đặc biệt quen thuộc.

Đó là loại côn trùng không mắt mà họ gặp trước đó.

Lần này chúng còn lớn hơn nữa!

Gặp lại chúng, Hồ Bát Nhất trong lòng vô cùng bực bội, cộng thêm không khí đặc biệt oi bức.

Cảm giác như có một tảng đá lớn đè lên ngực.

Một cảm giác nguy hiểm không nói nên lời dâng lên.

Anh vô cùng lo lắng hỏi Tuyết Lỵ Dương.

"Những con côn trùng bay đó là loại gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương trả lời có chút do dự.

"Hình như tôi đã thấy ở đâu đó rồi, một loại muỗi mù màu đen chỉ có ở những vùng nguyên sinh nóng ẩm, nhưng loại côn trùng đó, con lớn nhất cũng chỉ bằng móng tay, còn đám côn trùng bay đối diện kia, lớn như những con chuồn chuồn trong thung lũng vậy..." Lời cô còn chưa nói xong, đã thấy một con nhện nước to bằng nắm tay từ phía trước bò tới, cắt ngang lời của Tuyết Lỵ Dương.

Trong ấn tượng của họ, tất cả các loại nhện nước thông thường đều có kích thước rất nhỏ, có thể dùng chân chống trên mặt nước mà đi không bị chìm.

Nhưng con to thế này là sao?

Nhìn thấy con nhện nước to như vậy, cả ba người trong lòng đều cảm thấy kinh hãi.

Chương 210

Họ còn không dám nhìn kỹ, đúng lúc này lại có thêm hai con nhện nước to bằng nắm tay bơi tới trước mặt, một lần nữa kích thích thần kinh của họ.

Vương Bàn Tử lúc này cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

"Sao côn trùng trong này càng lúc càng to vậy?

Bên ngoài làm gì có nhện nước to thế này." Hồ Bát Nhất lúc này dường như nghĩ ra điều gì, trừng mắt nói: "Các cậu có phát hiện ra không, hang động này vách đá nhẵn bóng lạ thường, có độ cong lớn, lại còn màu đỏ, khá giống với cái hồ lô mà tôi thấy trong miếu Sơn Thần, chúng ta không phải là rơi vào trong hồ lô rồi đấy chứ..." Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đưa ra một câu hỏi kinh người.

"Có một vấn đề chúng ta phải làm rõ, là côn trùng và cây hóa thạch trong hang động này càng ngày càng lớn?

Hay là ba chúng ta đang nhỏ lại?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe câu nói đó của Tuyết Lỵ Dương, tóc gáy đều dựng đứng cả lên.

Chuyện này quá khó tin rồi, lẽ nào mấy người họ đã trúng phải pháp thuật gì đó?

Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi: "Ba chúng ta đang nhỏ lại?

Lời này của cô là sao?" Tuyết Lỵ Dương lúc này đưa ra lý do cho suy đoán của mình.

"Xung quanh không có vật thể nào để tham chiếu, bao gồm cả thực vật và côn trùng, lại có một lượng lớn cây cổ thụ hóa thạch, tất cả đều to lớn một cách bất thường, cho nên tôi mới nghĩ, liệu có phải trong hang động hình hồ lô này có điều gì ảo diệu, khiến cho người đi

vào cơ thể dần dần nhỏ lại.” Vương Bàn Tử nghe xong đầu óc mờ mịt, mắt trợn trừng, hoàn toàn không hiểu Tuyết Lỵ Dương đang nói gì.

Hồ Bát Nhất cũng không hiểu rõ lắm.

Anh cảm thấy chuyện này quá hoang đường, trước tiên không bàn đến việc suy đoán này có thành lập hay không, chỉ riêng việc nó được đưa ra đã khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có chút khó chấp nhận.

Hiện tại mấy người họ đang trôi nổi trong dòng nước ngầm mênh mông vô tận.

Nhất thời thật khó để đưa ra kết luận.

“Cơ thể có thể bị thu nhỏ, lẽ nào quần áo giày dép cũng có thể thu nhỏ theo sao?

Tôi thấy là do môi trường ở đây đặc thù, cho nên hệ sinh thái hình thành cũng to lớn hơn bên ngoài.” Hồ Bát Nhất nói câu này mà trong lòng cũng không có chút chắc chắn nào.

Nhưng hang động này thực sự quá giống cái hồ lô màu đỏ trong miếu Sơn Thần, miệng nhỏ bụng to, hình loa tròn, nhìn thế nào cũng giống một cái hồ lô.

Càng đi vào sâu, vách động bên trong sẽ dần dần mở rộng.

Quan trọng nhất là không có dấu vết gia công nhân tạo, hoàn toàn là tự nhiên hình thành.

Nơi này có thể là một di tích còn cổ xưa hơn cả Hiến Vương Mộ, sau đó được người dân địa phương xem như thần tích.

Cho nên trong miếu Sơn Thần mới có thể thấy tượng hồ lô.

Hiện tại trong hang động này có những điểm đặc biệt nào, mấy

người họ thật sự không biết.

Dù sao xung quanh cũng tối đen như mực, tầm nhìn cũng chỉ trong khoảng hai mươi mét.

Xa hơn một chút là hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Côn trùng xung quanh đều lớn hơn nhiều so với những gì thường thấy.

Những cây gỗ hóa thạch từ thời thái cổ đó còn đáng sợ hơn.

Từng cây một với đủ loại hình thù kỳ lạ vươn lên khỏi mặt nước, cùng với những dây leo quấn quýt vào nhau, trông như những chiếc móng vuốt kỳ quái.

"Chúng ta nên tìm một loại thực vật nào đó làm vật tham chiếu để xem sao, để xác nhận rằng cơ thể chúng ta không hề vì vào hang động hình hồ lô mà dần dần nhỏ lại, nếu không thì không thể tiếp tục tiến lên, chỉ có thể tạm thời rút lui theo đường cũ, sau đó xem xét tình hình!" Tuyết Lỵ Dương đưa ra cách giải quyết hiện tại, cảm thấy làm như vậy là phương pháp tốt nhất lúc này.

Những dây leo ở đây to gần bằng cơ thể người, nhưng lúc mới vào, họ cũng đã thấy những dây leo to như vậy rồi.

Cho nên thực vật không thể làm vật tham chiếu được.

"Thật ra có một cách trực tiếp hơn, lặn xuống nước xem kích thước của các loại thủy tảo gần đó, những loại tảo này sẽ không vì môi trường thay đổi mà phát triển khác biệt, dù ở môi trường nào thì chúng cũng gần như tương đương nhau!" Nghe hai đề nghị của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất chọn đề nghị sau, lặn xuống nước kiểm tra, chứ lại phải quay về thì thật sự có chút không cam lòng.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại nghĩ đến cái xác nữ thoắt ẩn thoắt hiện dưới nước kia, trong lòng có chút chùn bước.

Anh nhìn sang Trương Lân, có ý muốn mượn huyết dịch của cậu để xua đuổi côn trùng.

Nhưng rồi ý nghĩ đó bị dập tắt.

Anh móc khóa an toàn vào túi khí.

Quay sang Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Trương Lân nói: "Mọi người đừng động đậy, tôi xuống xem thử." Nói xong anh kéo kính lặn trên mũ bảo hiểm xuống.

Trực tiếp lặn xuống đáy nước u ám.

Đèn pin chiến thuật trên mũ bảo hiểm leo núi, theo lý thuyết dưới nước phải có phạm vi chiếu xạ mười lăm mét.

Nhưng có thể do dưới nước có quá nhiều tạp chất, như sinh vật phù du, vi sinh vật, tảo, thực vật thủy sinh, v.v...

Bị ảnh hưởng bởi những thứ này, phạm vi chiếu sáng trực tiếp giảm xuống còn khoảng năm mét.

Lặn xuống rồi anh mới cảm nhận được nước sâu không lường được, hiện tại anh không dùng bình dưỡng khí, hoàn toàn nín một hơi rồi không ngừng bơi xuống.

Đeo kính lặn, thế giới dưới nước càng nhìn càng không rõ.

Trong bóng tối, dường như anh thấy một khối vật thể đen ngòm, đang từ từ nổi lên mặt nước.

Do ánh sáng không đủ, không thể phán đoán khối đen ngòm đó là động vật hay thực vật.

Trong chớp mắt, khối vật thể đen ngòm đó lại tiến gần Hồ Bát Nhất thêm một chút.

Bây giờ anh đã có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng đại khái của vật thể.

Trông có vẻ như là một loại thực vật nào đó.

“Không phải là thủy tảo chứ, nếu nó mà lớn thế này, thì lần này thật sự gặp phải phiền phức lớn rồi!” Hồ Bát Nhất tự lẩm bẩm.

Anh còn định dùng tay chạm vào vật thể đen ngòm đó.

Nhưng không ngờ, vật thể đó đột nhiên lao về phía trước.

Vọt lên khỏi mặt nước, dừng lại ở vị trí cách mặt nước khoảng một hai mét.

Rồi bất động nằm im ở đó.

Hồ Bát Nhất trong lòng vô cùng kinh hãi!

Thứ này có thể di chuyển!

Cái khối vật thể đen ngòm đó, Hồ Bát Nhất bây giờ đã nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Hoàn toàn không phải thủy tảo, cũng không phải bất kỳ loại thực vật nào.

Thứ đó tròn vo co lại một chỗ.

Khi bơi trong nước, nó sẽ duỗi ra chân trước và chân sau.

Bốn chi trước duỗi ra đều cong lại.

Chương 211

Trên người nó quấn đầy thủy tảo.

Đó là một con cóc lưng đỏ khổng lồ.

Quan trọng nhất là xung quanh dường như không chỉ có một con, do ánh sáng trong nước quá tối, không thể nhìn rõ rốt cuộc có bao nhiêu con.

Tất cả chúng đều tụ tập ở nơi cách mặt nước khoảng một mét.

Trong môi trường tối tăm như vậy, thật khó phân biệt rốt cuộc có bao nhiêu con cóc như thế.

Cũng không biết có thứ gì to hơn nữa không.

Nhưng mấy con cóc này đã suýt chút nữa khiến Hồ Bát Nhất uống một ngụm nước ngầm.

Hơi trong miệng lúc này không thể nín được nữa, cũng không còn tâm trạng lặn sâu hơn.

So với việc tìm tảo, mạng sống của anh quan trọng hơn.

Anh vội vàng nổi lên mặt nước.

Vừa nhô đầu lên đã vội vàng nói với ba người: "Dưới nước có thứ gì đó, chúng ta phải mau rời khỏi đây, trước tiên hãy trèo lên cái cây hóa thạch lớn bị đổ ngang kia." Nghe lời Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử vội vàng cầm trang bị bơi về phía xa.

Trương Lân trên người không mặc đồ bơi, nhưng lại bơi nhanh nhất.

Trong chốc lát đã kéo ra một khoảng cách.

Trên mặt nước của hang động ngầm là cả một khu rừng hóa

thạch.

Trong đó có một số cây hóa thạch bị gãy nhưng không chìm xuống nước, có lẽ là do nguyên nhân tự nhiên.

Những cây hóa thạch này nằm vắt ngang trên những cây hóa thạch khác.

Hình thành nên những cây cầu đá tự nhiên.

Phía trước không xa, vừa hay có một thân cây hóa thạch già đổ ngang trên mặt nước, bị những cây hóa thạch khác kẹt lại, trên thân cây còn có cành nhánh.

Đó là điểm tiếp cận gần nhất, dưới sự dẫn đường của Trương Lân, Hồ Bát Nhất cất vũ khí vào túi chống nước.

Sau đó nhanh chóng bơi về phía cây hóa thạch đổ gần nhất.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước cái cây, để Tuyết Lỵ Dương lên trước, cô vươn tay tóm lấy cành cây.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đỡ chân cô, giúp cô trèo lên.

Sau đó Hồ Bát Nhất cũng lên, rồi thả thẳng dây leo núi xuống.

Bây giờ dưới nước chỉ còn lại Vương Bàn Tử và Trương Lân.

Trương Lân với vẻ mặt không vội không hoãn ở sau lưng Vương Bàn Tử, dường như không vội lên cây hóa thạch.

Vương Bàn Tử xả hết không khí trong túi khí ra.

Sau đó dùng dây leo núi treo ba lô lên người, rồi được Hồ Bát Nhất vừa kéo vừa lôi lên cây.

Sau đó Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng nhau dùng sức kéo ba lô trang bị lên.

Cuối cùng còn lại Trương Lân, cậu nhẹ nhàng nhảy lên cây cầu

hóa thạch.

Mặc dù chân đã đạp lên đá, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên tâm.

Hồ Bát Nhất ngay lập tức lấy súng tiểu liên ra, cảnh giác nhìn xuống dưới nước.

Vương Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, bắt đầu trêu chọc.

"Sao lại nhát gan thế, rốt cuộc dưới nước có cái gì vậy?" Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng có chút kỳ quái, thứ gì mà có thể khiến Hồ Bát Nhất cảnh giác đến vậy.

Cô cũng là lần đầu tiên thấy bộ dạng này của Hồ Bát Nhất.

"Có nhìn thấy cái xác nữ chìm dưới đáy nước không?" Hồ Bát Nhất lập tức lắc đầu, chỉ vào mặt nước nói.

"Không phải xác nữ, dưới nước có những con cóc ghẻ rất lớn, cũng có thể gọi là đại thiềm thừ, con lớn thì bằng bánh xe bò, con nhỏ cũng to bằng cái đấu, trên lưng mấy con đó có nhiều tuyến độc, tuyệt đối không được tiếp xúc với chúng, nếu không một khi trúng phải độc cóc, sẽ vô cùng nguy hiểm." Nghe lời Hồ Bát Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương giơ đèn pin mắt sói trong tay, quét về phía mặt nước mà họ vừa dừng lại.

Bây giờ mặt nước ở đó vô cùng tĩnh lặng, như một mặt gương, không một gợn sóng.

Một mảng tối đen, hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, không thấy con cóc lớn mà Hồ Bát Nhất nói.

Cô lại nhìn kỹ thêm hai lần nữa, vẫn không thấy gì, liền quay đầu nói với anh.

"Lúc làm thí nghiệm, tôi thường dùng thiềm thừ.

Tôi nhớ loại động vật này ban ngày thường ẩn náu trong bùn đất ẩm ướt, dưới các tảng đá hoặc trong bụi cỏ, chỉ hoạt động vào lúc hoàng hôn và ban đêm, sao lại xuất hiện ở nơi nước sâu như vậy, anh có nhìn nhầm không?" Tuyết Lỵ Dương vừa nói xong, Hồ Bát Nhất còn chưa kịp phản ứng.

Anh vô cùng kiên định lắc đầu, ánh sáng dưới đáy nước tuy không tốt, nhưng anh tin chắc mình sẽ không nhìn lầm.

"Nói thật, thiềm thừ to như vậy, hôm nay tôi cũng là lần đầu tiên thấy, nhưng tôi tuyệt đối không nhìn nhầm, sách vở của cô, dùng ở đây e là không thích hợp!" "Lúc ở dưới nước, tôi và con cóc ghẻ lớn đó cách nhau chưa đầy ba mét, nhìn rất rõ ràng." "Chúng đều nổi ở nơi không xa mặt nước, không biết định làm gì, tôi lo chúng sẽ gây bất lợi cho chúng ta, cho nên mới bảo mọi người mau lên đây." "Dù sao đi nữa, chúng ta cứ xem xét cho rõ rồi hãy nói, tôi luôn cảm thấy khu rừng hóa thạch bị nước ngầm nhấn chìm này, có chỗ nào đó không ổn." Bỗng nhiên, Vương Bàn Tử làm một thủ thế ra hiệu im lặng, sau đó chỉ về phía trước, ra hiệu cho mọi người nhìn theo hướng tay anh ta.

Hình như là nơi muỗi tụ tập, những con muỗi to bằng con chuồn chuồn, đang vỗ cánh.

Phát ra âm thanh vo ve chói tai, nghe mà mấy người tai trong vô cùng khó chịu.

Âm thanh đó đặc biệt gần.

Vương Bàn Tử cầm đèn pin mắt sói, chiếu về phía trước, có thể nhìn thấy rất rõ.

Bức tường côn trùng do muỗi tạo thành, đám côn trùng này dường như không đặc biệt nhạy cảm với ánh sáng.

Vẫn duy trì bộ dạng trước đó, không ngừng bay lượn vòng quanh.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, liền nói nhỏ.

“Thực vật trên mặt đất quá dày đặc, gây ra thiếu hụt dinh dưỡng và nước, cho nên những thực vật mọc dài xuống dưới vì để cướp lấy nước mà liều mạng sinh trưởng xuống dưới, để có thể trực tiếp tiếp xúc với nước ngầm ở đây, những con côn trùng bay kia... có vẻ như đang tụ tập ở đó để đẻ trứng.” Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất nhớ lại lúc ở dưới nước có thấy một số con cá lớn.

Những con cá đó không giống với loại cá mù sống trong môi trường dưới lòng đất.

Những con cá anh thấy đều có mắt, chứng tỏ nước ngầm ở đây là nước sống, thông với bên ngoài, có thể lưu động.

Môi trường ở đây đặc thù, thực vật và côn trùng đều có một hệ sinh thái độc lập.

Chỉ cần có thể thông ra dòng nước bên ngoài, có lẽ có thể men theo dòng nước, tiến vào gần lăng chính của Hiến Vương Mộ.

Cho nên việc cấp bách hiện tại là phải làm rõ, cái hang động to gần bằng cái hồ lô này, có phải như họ suy đoán hay không.

Càng đi vào trong, cơ thể người sẽ càng nhỏ lại.

Hay là hang động hồ lô này quá kỳ lạ.

Chương 212

Càng vào trong, không gian càng lớn.

Môi trường như vậy mới tạo ra những loại thực vật và côn trùng khổng lồ này.

Mới gây ra ảo giác, cảm thấy cơ thể mình dường như nhỏ lại.

Đang lúc anh suy đoán, dưới đáy nước truyền đến một trận xao động.

Chỉ thấy từng chiếc lưỡi lớn dài vài thước, từ dưới nước vươn ra.

Với tốc độ nhanh như chớp, cuộn những con muỗi lớn trên mặt nước vào miệng.

Chủ nhân của những chiếc lưỡi đó chính là những con mà Hồ Bát Nhất đã thấy.

Mỗi lần lưỡi cuộn vào là hàng chục con.

Dần dần, những con cóc dưới nước cũng dần nổi lên mặt nước.

Bắt đầu săn mồi là những con muỗi lớn đang tụ tập lại.

Lúc này mặt nước phía trước như bị nổ tung.

Mặt nước không ngừng sôi sục.

Mỗi khi những con cóc, thiềm thừ đó há miệng ngậm miệng, vô số con muỗi mất mạng.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhìn rõ hình dạng của những con cóc, thiềm thừ đó, không ai không lộ vẻ kinh ngạc.

Đôi mắt chúng như hai ngọn đèn lồng, dày đặc chi chít, đếm không

xuể.

Những tuyến độc sần sùi trên lưng những con thiềm thừ đó, nhìn mà trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Nhìn một lần không dám nhìn lần thứ hai.

Bây giờ điều duy nhất họ mong chờ là đám thiềm thừ lớn này ăn no rồi sẽ rời đi.

Như vậy, họ có thể tiếp tục tiến lên.

Cũng có thể đến được đích cuối cùng trước khi trời sáng.

Lúc này, Trương Lân cúi đầu xem xét, phát hiện thân cây có rất nhiều cát mịn.

Cậu lập tức nhận ra, nơi này không hề an toàn.

Cây hóa thạch đã trải qua hàng triệu năm ngâm trong nước.

Không biết đã bị dòng nước xói mòn bao nhiêu lần rồi.

E rằng nó không còn đủ độ cứng để chống đỡ trọng lượng của bốn người, có thể gãy đôi bất cứ lúc nào.

Bây giờ chỉ có thể phân tán trọng lượng của mấy người ra.

Sau đó cậu huých vào Hồ Bát Nhất bên cạnh.

Cảm thấy có người huých mình, Hồ Bát Nhất lập tức quay đầu nhìn.

Chỉ thấy ngón tay cậu chỉ vào cây hóa thạch mà họ đang đứng.

Hồ Bát Nhất vội vàng cúi đầu, phát hiện ra những hạt cát mịn giống như Trương Lân đã thấy.

Anh lập tức hiểu ra chuyện gì.

Sau đó anh ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Dẫn hai người, đi theo sau Trương Lân di chuyển đến một bệ đá tương đối bằng phẳng ở bên trái.

Bệ đá bên trái, Trương Lân đã quan sát, vô cùng vững chắc, diện tích cũng không nhỏ.

Cho bốn người nghỉ ngơi điều chỉnh là quá đủ.

Trong khu rừng hóa thạch không có quy luật nào, bốn khối bệ đá hình vuông này lại có vẻ như được cố ý tạo ra.

Bốn mặt đều rất ngay ngắn.

Rõ ràng có dấu vết tu sửa của con người.

Nhưng trên những bệ đá này phủ đầy dây leo, có rất nhiều rêu ẩm.

Hồ Bát Nhất nhìn dấu tích xung quanh bệ đá, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Không biết nơi này có phải là di tích còn sót lại khi xây dựng Hiến Vương Mộ không, nếu đúng vậy, nơi này lại dùng để làm gì?

Liệu có liên quan đến cái xác nữ mà chúng ta thấy dưới nước không?" "Mắt có mù cũng nhìn ra được, khối bệ đá này là do con người xây dựng, lúc chúng ta săn mồi trước đó không phải có thấy mấy thứ giống như rãnh chôn cất sao, tám phần mười nơi này cũng là nơi đặt minh khí quý giá." Vương Bàn Tử nói xong câu đó, liền lấy xẻng công binh ra, định cạo sạch lớp rêu ẩm và thực vật trên đó, xem xem bên dưới có cất giấu bảo bối gì không.

Thấy anh ta đã bắt đầu đào, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương chỉ đành đứng bên cạnh chiếu sáng.

Ở phía không xa, những con thiềm thừ dưới nước vẫn đang không ngừng săn mồi, tiếng chúng khuấy động nước đặc biệt lớn, có lẽ một chốc một lát sẽ không dừng lại.

Lúc này Vương Bàn Tử thể hiện ra tốc độ không tương xứng với cân nặng của mình.

Chẳng mấy chốc, anh ta đã dọn sạch được hơn nửa khối bệ đá.

Không có bảo bối, chỉ có hết bức phù điêu này đến bức phù điêu khác.

Bố cục của những bức phù điêu này vô cùng phức tạp, thông tin chứa đựng trong đó thực sự quá nhiều.

Nhưng có thể nhìn ra được, có lẽ là ghi lại một loại tế lễ bí mật nào đó của thời cổ đại.

Loại hình tế lễ đó họ chưa từng thấy.

Đặc biệt kỳ lạ, tràn đầy màu sắc thần kỳ.

Trên đó ghi lại rằng tế lễ được tiến hành trong hang động hình hồ lô.

Bệ đá là một tế đàn đặc biệt.

Mấy người họ đối với điều này không có nhiều ngạc nhiên, hang động hồ lô, toàn thể đều là do tự nhiên tạo thành.

Có khả năng vào thời viễn cổ, môi trường địa chất đã xảy ra thay đổi.

Rừng hóa thạch trong hang động hồ lô, là di tích do người xưa để lại.

Nhìn vào những bức phù điêu trên bệ đá có thể biết rõ ràng rằng, trước khi Hiến Vương Mộ được xây dựng, hang động này là một nơi cực kỳ quan trọng của những cư dân nguyên thủy.

Tổ tiên loài người, vào thời kỳ đồ đá sơ khai, đã có truyền thống thắt nút ghi việc, cùng với sự phát triển của văn minh, khắc đá và tranh trên đá, phù điêu và các hình thức biểu hiện trực quan khác, đã

trở thành con đường hiệu quả nhất để truyền bá văn minh, ở một số nơi tổ chức các lễ tế quan trọng, đều sẽ để lại một lượng lớn thông tin hình ảnh, mang lại cho hậu thế sự khai sáng trực tiếp nhất.

Người xưa trong những năm tháng dài đằng đẵng đã vận dụng các thủ pháp nghệ thuật tả thực hoặc trừu tượng, trên đá vẽ và điêu khắc các hình ảnh hoặc ký hiệu, ghi lại các phương diện của đời sống xã hội của loài người cổ đại.

Hôm nay họ phát hiện ra tế đàn hóa thạch này, trên đó ghi lại các hoạt động tế bái thần bí của người xưa ở đây.

Chương 213

Tế đàn được bảo tồn tương đối hoàn hảo, trải qua mấy nghìn năm tháng xâm thực, có một bộ phận phù điêu đã mờ không rõ.

Các hoa văn trên đá sử dụng công nghệ mài, phương pháp chế tác là trước đục sau mài, đường nét tương đối thô sâu, rãnh máng nhẵn bóng, một số nơi thậm chí còn giữ lại màu sắc nguyên thủy.

Ngoài ra, có thể nhìn ra được, hoa văn trên đó điêu khắc một vị thần linh mặt đen thân hình cao lớn.

Tai to mũi cao, mặt mọc lông thô, miệng ngậm một cái đầu lâu, đơn giản mà kỳ dị, có thể khắc sâu vào tâm trí người xem không thể phai mờ.

Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, có chút không hiểu, chỉ vào phù điêu nói.

"Này, cái ông mặt đen này, có giống tượng thần được thờ trong miếu Sơn Thần không?

Chỉ thiếu hai tên tay sai dạ xoa ác quỷ, hóa ra hang động hồ lô là địa bàn của lão, không biết là con cháu nhà ai." Trong số những người có mặt, chỉ có Tuyết Lỵ Dương trả lời anh ta.

"Hình tượng có chút khác biệt, nhưng về bản chất lại giống hệt nhau, tám phần là cùng một người, nhưng tượng trong miếu Sơn Thần mang phong cách đồ đá thời Tần Hán." "Về hình tượng có vẻ phiêu dật thoát tục, chịu ảnh hưởng khá nhiều từ văn minh vùng trung nguyên, còn những bức khắc đá trên tế đàn này lại toát lên màu sắc tả ý nguyên thủy hoang dã, có lẽ là di tích nguyên thủy từ ít nhất ba bốn nghìn năm trước." "Khoảng trước thời Chiến Quốc, là di tích do người dân bản địa ở Nam Cương để lại, có thể miếu Sơn Thần ở lối

vào là do khi xây dựng Hiến Vương Mộ, đã dựa vào truyền thuyết gần đó để tạo ra một hình tượng thần thánh khác.

Ngoài ra tạm thời không thể xác định vị sơn thần này có phải là vu sư hay không, hãy xem các phần còn lại đã." Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử không một chút do dự, trực tiếp ra tay, tiếp tục dọn dẹp phần thực vật còn lại.

Dọn dẹp một phần, Tuyết Lỵ Dương đi theo sau xem một phần.

Có những bức phù điêu không thể nhận dạng rõ.

Thứ tự sắp xếp của các bức phù điêu có chút khó hiểu.

Xem một hồi không tìm ra được thông tin nào có giá trị.

Thấy tình hình như vậy, vẻ mặt Hồ Bát Nhất lúc này có chút lo lắng, tạo thành một sự đối lập rõ rệt với Trương Lân.

Lúc này, anh vừa cầm đèn pin chiếu sáng, vừa đề phòng xung quanh.

Vị trí hiện tại của họ nằm ở chính giữa hang động.

Nguy hiểm trong hang động thực sự quá nhiều.

Xác nữ dưới nước thoắt ẩn thoắt hiện, có những con thiềm thừ hình thể vượt xa tưởng tượng, những con côn trùng bay khổng lồ.

Mặc dù hiện tại chưa bị tấn công.

Nhưng không thể vì vậy mà lơ là.

Vì có một điều chưa làm rõ, đó là cơ thể rốt cuộc có đang nhỏ lại hay không.

Có phải là do vào hang động hồ lô mà gây ra!

Trương Lân bây giờ vẫn chưa có bất kỳ biểu hiện gì, lẽ nào không có nguy hiểm sao?

Hiện tại Trương Lân đã trở thành trụ cột tinh thần duy nhất trong lòng anh.

Trang bị và năng lượng mang theo trên người đang không ngừng tiêu hao.

Khiến cho bây giờ họ nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để đi qua hang động.

Hang động vô cùng kỳ quái này, có thể nói là nguy cơ tứ phía.

Càng đi vào trong, hang động bên trong sẽ càng rộng, tương đối thực vật và côn trùng cũng càng ngày càng lớn.

Côn trùng là loài có sức sống mạnh nhất và sức sát thương mạnh nhất trên thế giới.

Sở dĩ chúng chưa thống trị thế giới này là vì bị hạn chế bởi kích thước nhỏ.

Mồ hôi trên trán Hồ Bát Nhất bắt đầu không ngừng chảy xuống.

Nếu cứ đi theo hang động này, những con côn trùng kia mà to thêm ba bốn vòng nữa.

Bị chúng chích một cái nhỏ thôi, chắc chắn không sống nổi, Hoa Đà tái thế cũng vô dụng.

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan này, lại phát hiện ra một tế đàn đá như vậy.

Ý nghĩa của nó đột nhiên trở nên phi thường.

Ngoài Trương Lân ra, ba người Hồ Bát Nhất đều đặt hết hy vọng vào tế đàn này.

Giả như có thể tìm được manh mối từ trên đó, họ có thể bắt đầu đánh giá xem có thể tiếp tục tiến lên hay không.

Và xem xem có cách nào khác để vào Hiến Vương Mộ không.

Nhưng tiến triển hiện tại có vẻ chậm chạp, khiến cho Hồ Bát Nhất vốn đã có chút lòng dạ rối bời càng trở nên lo lắng bất an.

Anh sốt ruột nói với Tuyết Lỵ Dương.

"Tôi nhớ trong «Duyện Thiên Luận» của đại sư phong thủy Viên Thiên Cang đời Đường, từng miêu tả cảnh người xưa hiến tế cho sơn thần, có nhiều điểm tương đồng với nơi này, tế đàn đá trong hang động có thể không chỉ có một cái, chúng ta hay là tìm kiếm ở gần đây, biết đâu sẽ có thu hoạch." Tuyết Lỵ Dương cũng nghe ra sự lo lắng bất an của anh, giơ tay ra hiệu cho anh bình tĩnh lại.

"Phần cuối cùng, hai khối liền nhau, tạ ơn Thượng đế, có thể nhìn rõ đại khái, anh cũng xem thử đi." Nhưng sau khi xem xong bức phù điêu cuối cùng, cô không nói gì nữa.

Hồ Bát Nhất thấy vẻ mặt Tuyết Lỵ Dương có chút kỳ quái, không nhìn ra bất kỳ thần thái nào.

Anh đối với điều này có chút nghi vấn.

Thế là anh giao đèn pin và súng tiểu liên cho Vương Bàn Tử.

Sau đó ngồi xuống quan sát những bức khắc đá trên tế đàn!

Hình ảnh nghệ thuật trên đó đều thô kệch, mộc mạc, bố cục cũng vô cùng đơn giản, chất phác!

Tính tả ý rất mạnh.

Một cảnh tượng quỷ dị đến cực điểm, trên mặt nước của khu rừng hóa thạch, có một đám người bản địa cắm lông vũ trên đầu, ngồi trên những chiếc thuyền nhỏ, trong tay họ đều cầm những cây sào tre dài.

Thuyền nhỏ và sào tre trên phù điêu giống hệt những gì họ thấy lúc

vào.

Chỉ là lúc đó ở trong rãnh chôn cất không biết dùng để làm gì.

Trên phù điêu còn khắc họa cả thiềm thừ.

Bên cạnh thuyền gỗ buộc rất nhiều con thiềm thừ rất lớn, những con thiềm thừ này có thể là do người bản địa bắt ở gần đó.

Dùng dây thừng buộc chúng lại đặc biệt chắc chắn.

Những con thiềm thừ này há to miệng, trông vô cùng kinh hãi, dường như lo lắng cho số phận sắp tới.

Chúng liều mạng giãy giụa, muốn trốn thoát, nhưng không thể động đậy nửa phân.

Phù điêu khắc họa vô cùng sinh động, khiến người xem có cảm giác như đang ở trong cảnh đó.

Thể hiện đầy đủ không khí thảm liệt của một quy mô lớn thời cổ đại.

Vương Bàn Tử cũng đứng bên cạnh xem, nhưng hoàn toàn không hiểu.

Chương 214

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại giống như Trương Lân không nói lời nào.

Anh ta cảm thấy mình như một thằng ngốc.

Chịu không nổi nữa.

"Hai vị nói gì đi chứ, ai cũng không nói, chúng ta xem cái này thật sự giống như đọc sách không lời vậy!" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn vẻ mặt vô cùng uất ức của Vương Bàn Tử, tâm trạng vốn có chút lo lắng bất an của anh dần dần bình ổn lại một chút.

"Trên đó điêu khắc mấy người bản địa đầu cắm lông vũ, dưới sự chỉ huy của một thủ lĩnh đội mũ sừng bò, đồng thời dùng sào dài treo một con thiềm thừ lớn, giơ lên giữa không trung, đưa vào một cái động trên vách đá của khu rừng hóa thạch, trong động bốc ra khói đen cuồn cuộn." "Phía sau còn có một chiếc thuyền gỗ khác, đặt mấy con thiềm thừ đã bị thu nhỏ lại, lộ ra vẻ chết không nhắm mắt, thân thể tròn trịa cũng trở nên khô quắt, màu sắc của những con thiềm thừ chết trên đá khắc cũng khác với những con thiềm thừ sống, trông không có chút sinh khí nào, vừa bi thương vừa đáng sợ, thể hiện đầy đủ sự chênh lệch giữa sự sống và cái chết." "Trong miếu Sơn Thần, tôi đã thấy đủ mọi thứ, hai bên trái phải của vị sơn thần mặt đen, đều có một sơn quỷ hầu hạ, một tên cầm một cái hồ lô đá màu đỏ lửa, tên còn lại bắt một con thiềm thừ sống đang nhảy loạn xạ, hóa ra là để biểu thị vị thần linh trấn giữ ngọn núi lớn này, cư ngụ trong một hang động hình hồ lô." "Người dân địa phương dưới sự chỉ dẫn của vu sư, bắt một lượng lớn thiềm thừ để cúng tế." Nói đến đây Hồ Bát Nhất dừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía Trương Lân và Tuyết Lỵ

Dương.

“Vậy thì không phải là cơ thể chúng ta nhỏ lại, mà hang động này, thực sự là hình hồ lô, hình loa, chúng ta từ miệng hồ lô chui vào một hang động nhỏ hẹp, bây giờ đã đi đến nửa phần bụng hồ lô rồi sao?” Tuyết Lỵ Dương nghe xong, suy nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu nói.

“Chỉ đúng một nửa, những bức khắc đá phía trước tuy mờ không rõ, nhưng tôi phát hiện bên trong có một số miêu tả về địa hình nơi này.” “Lối vào chúng ta đi vào, là đáy hồ lô, còn lối vào được đục nhân tạo kia, lịch sử của hang động hồ lô lớn này sớm hơn Hiến Vương Mộ rất nhiều.” “Nếu chúng ta muốn từ trong hang động đi xuyên qua để đến Hiến Vương Mộ ở miệng hồ lô, thì phải chui vào cái lỗ mà người bản địa dùng sào dài xiên con thiềm thừ lớn vào, có khả năng vị sơn thần kia đang ở trong đó chờ chúng ta đấy.” Lời Tuyết Lỵ Dương vừa nói ra, phản ứng kịch liệt nhất là Vương Bàn Tử.

“Cái gì!

Sơn Thần lão gia chờ chúng ta làm gì?

Lẽ nào định ăn thịt chúng ta như ăn cóc ghẻ sao?” “Không cần phải dọa tôi, ngoài Trương Lân ra, chúng ta phục ai chứ?” “Lão tử đây xách súng tiểu liên vào dạo một vòng, nếu ngoan ngoãn nhường đường cho chúng ta đi thì thôi, nếu không chọc giận Bàn gia đây, không nói hai lời liền dùng súng bắn cho một trận, hang động hồ lô sau này họ Vương chứ không họ Hắc nữa.” Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử nói.

“Nói bậy bạ, chuyện của người xưa mà cậu cũng tin à?” “Tôi không tin có sơn thần, tôi ở Côn Luân Sơn đào mấy năm hầm lò, cũng không đào ra sơn thần nào, tôi nghĩ đó chẳng qua là một loại dã thú sống trong động năm đó mà thôi.” “Người dân địa phương ngu muội,

bị người ta lừa gạt, cùng với những người lao động cần cù dũng cảm bị ba ngọn núi lớn áp bức, đã coi con vật đó là thần linh, những tiền lệ như vậy trong lịch sử An Lạc nhiều không kể xiết." Nghe lời Hồ Bát Nhất, anh ta cảm thấy hình như cũng có chút đạo lý.

Suy nghĩ một lát rồi nói.

"Cũng có lý, nếu thực sự là động vật bị coi là sơn thần, có thể là loại như mãng xà, trong rừng sâu núi thẳm thì thứ đó là lợi hại nhất, rắn ăn ếch nhái chuyện đó chúng ta thấy nhiều rồi, tám phần là một con mãng xà già hoặc một con rắn lớn nào đó." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, hai người tức thì hăng hái, cảm thấy anh hùng không có đất dụng võ.

Đang lúc hai anh hùng tương ngộ, Tuyết Lỵ Dương lúc này lên tiếng.

"Đừng vội đưa ra kết luận quá sớm, hãy xem phần cuối cùng đã, cái xác nữ dưới nước kia là chúng ta vừa mới tận mắt thấy, hang động bên kia chưa chắc đã không còn nữa đâu." Hồ Bát Nhất lúc này đột nhiên nhớ ra, còn có một khối đá khắc cuối cùng.

Vội vàng nhìn về phía khối đá khắc đó.

Chỉ thấy trên đó điêu khắc một vị thần linh mặt đen lạnh lùng.

Trên mặt không điêu khắc ra một chút sinh khí nào, ngược lại còn toát ra một chút âm khí.

Xung quanh vị thần linh này có rất nhiều nữ tử.

Từ hình dạng điêu khắc có thể thấy đó là, tử thi!

Nằm ngửa mặt lên trời, hai tay dang ra, buông thõng hai bên, hai chân cong lên thành hình cung, dường như dùng khớp ngược để bò trên mặt đất, đặc trưng của xác nữ này hoàn toàn giống với cái xác nữ mà chúng tôi vừa thấy, nổi lên từ đáy nước rồi lại đột ngột biến mất.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều cảm thấy một trận rét lạnh!

So với gọi là thi, thà nói là quỷ còn hơn.

Nếu không sao lúc trước thấy nó trong chốc lát.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương lại cảm nhận được oán niệm mãnh liệt như vậy.

"Lẽ nào nơi đó là một cái thi động?

Có lão cương thi mấy nghìn năm đã thành tinh, ở bên trong?" "Những xác nữ đó ngửa mặt lên trời, nhưng tại sao lại cúi về một góc độ không thể tưởng tượng được?" Hai câu nói này, khiến cho cổ họng của Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử có chút nghẹn lại.

Rõ ràng là muốn nói gì đó, nhưng mãi không nói ra được lời.

Xác nữ trên đá điêu khắc thực sự quá đáng sợ.

Chúng là người gì?

Thi thể ngâm trong nước nghìn năm không mục rữa?

Vừa rồi chỉ thấy một xác, theo số lượng trên phù điêu mà nói, lẽ nào phía trước còn có?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này nhận ra, tử phiêu không phải là loại xác nổi mà cả hai quen thuộc đơn giản như vậy.

Nếu không sao lại truyền đến loại oán niệm mãnh liệt đó!

Họ lại xem đi xem lại mấy lần những bức phù điêu trên tế đàn.

Nhưng không tìm ra được manh mối nào có giá trị, có một bộ phận đã không nhìn rõ nữa.

Phần lớn còn lại đều là những chuyện không quan trọng!

Trong lúc quan sát phù điêu, những con thiềm thừ, cóc lớn kia

dường như đã ăn no, lần lượt lặn xuống nước.

Mặt nước nhất thời lại khôi phục vẻ tĩnh lặng.

Thấy xung quanh đã yên tĩnh lại, mấy người lập tức đến bên cạnh bệ đá xem xét, gần đó tạm thời không xuất hiện chuyện gì kỳ quái khác.

Tạm thời là an toàn.

Do bơi trong nước quá lâu, ba người Hồ Bát Nhất đều có chút mệt mỏi, quyết định nghỉ ngơi một lát ở đây!

Ăn chút thức ăn bổ sung năng lượng, nhiệt lượng, bắt đầu bàn bạc hành động tiếp theo.

Hồ Bát Nhất lúc này có chút do dự, theo kinh nghiệm trước đây, lần này anh có một dự cảm không tốt.

Anh liền nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Trương Lân, để xin ý kiến của ba người.

“Hang động cổ hình hồ lô này, vị trí miệng hồ lô chính là huyền cung của Hiến Vương Mộ, nhưng đoạn đường cuối cùng cát hung khó lường, không ai rõ được bộ mặt thật của sơn thần kia.” “Còn có những tử phiêu kia, là mối đe dọa trực tiếp nhất mà chúng ta phải đối mặt, cái xác nữ tử phiêu thoắt ẩn thoắt hiện dưới đáy nước đó, nếu quay về theo đường cũ tất nhiên là được, nhưng chưa chắc đã tìm được một lối vào khác để vào Hiến Vương Mộ.

Quan trọng là bây giờ cần phải đánh giá, có đáng để mạo hiểm hay không.” Chuyện này phải cân nhắc cẩn thận, dù sao trên đường đi vô cùng không yên bình, nếu không có Trương Lân vị đại phật này ở đây, ba người họ nào dám tiếp tục ở lại.

“Thật ra trong phù điêu đã truyền đạt nhiều thông tin hơn, chỉ là chúng ta không phát hiện ra, hãy xem những người bản địa trong tranh

đều cắm lông vũ trên đầu." "Chỉ có thủ lĩnh đứng đầu mới đội mũ sừng, bố cục của phù điêu quá đơn giản, cho nên dễ bỏ qua chi tiết này, chúng ta trước đây trong quan tài của đại tế ti Hiến Vương từng phát hiện ra một cái mặt nạ được đeo trong các nghi thức của vu sư, tôi nghĩ cái mặt nạ vàng đó, chính là có liên quan đến chuyện này." Tuyết Lỵ Dương lúc này vô cùng bình tĩnh, giọng nói ổn định kể ra những chi tiết mà cô nhìn thấy.

"Thủ lĩnh người bản địa trong phù điêu, trên đầu đội là mũ sắt, hay mặt nạ?

Khó phân biệt, chỉ có hai cái sừng cong dài kia vô cùng rõ ràng, biểu thị địa vị của người này khác với mọi người, cho dù không phải là đại thủ lĩnh của tất cả mọi người, cũng là một vị đại tế ti nắm giữ các hoạt động tế lễ quan trọng." Lúc này Tuyết Lỵ Dương nhắc đến cái mặt nạ vàng, chính là cái mà Vương Bàn Tử vớt ra từ trong quan tài thủy tinh.

Minh khí khó khăn lắm mới lấy được, chắc chắn là mang theo bên người, Vương Bàn Tử trước sau vẫn không nỡ rời thân.

Luôn để trong túi xách tay.

Nghe lời Tuyết Lỵ Dương nói, Vương Bàn Tử lại rất tự giác lấy cái mặt nạ đó ra.

Mặt nạ vàng trên đỉnh đầu có hai con rồng chẽ đôi, mắt sư tử miệng hổ, tai hình tai cá, tổng hợp đặc điểm của các loại động vật, tạo hình vô cùng kỳ quái.

Trên hoa văn của mặt nạ, đúc rất nhiều nhãn cầu lồi lõm không đều, vừa nhìn đã biết là cùng loại với đồ đằng mà người Tinh Tuyệt trong cổ thành sa mạc sùng bái, cứ thế đối chiếu mà xem, mũ sừng của thủ lĩnh người Di trong phù điêu, quả thực có vài phần giống với tạo hình của mặt nạ vàng.

Tuyết Lỵ Dương quan sát kỹ lưỡng xong, nói với họ.

"Tế đàn hóa thạch có trước, ít nhất có lịch sử hơn ba nghìn năm, Hiến Vương Mộ có sau, chỉ có hơn hai nghìn năm, có lẽ đây là con đường duy nhất có thể thông đến Hiến Vương Mộ từ bên ngoài hang động bí mật dưới lòng đất này." "Cái gọi là sơn thần chiếm cứ trong động, từ xưa đã là đối tượng mà người Di địa phương thờ cúng tế tự, cho nên thuộc hạ của Hiến Vương, đã áp dụng nghi thức tế tự cổ xưa của người Di nơi này." "Sau khi vương mộ bị phong bế, nếu muốn vào minh lâu để tế tự Hiến Vương, cứ theo pháp mà làm, chỉ cần cúng tế cho thần linh trong động một lượng lớn thiềm thừ đủ nhiều, là có thể thuận lợi đi qua nơi này, đến cuối rãnh chôn cất." "Những chiếc thuyền gỗ tạo hình thời Tần Hán kia, và những cây sào tre mục nát đó, có thể chứng minh rằng sau khi vương mộ bị phong bế, ít nhất đã tiến hành nghi thức tế tự như vậy một lần trở lên." Tuyết Lỵ Dương nói đến đây, dừng lại một chút, nhìn về phía dòng sông sâu không thấy đáy.

Sau đó lại đưa mắt nhìn về ba người.

"Ngoài ra theo sự hiểu biết của tôi về động vật, những con thiềm thừ lớn ở vùng nước gần đây, có lẽ không sống ở đây, mà tụ tập ở một vùng đất ngập nước nào đó trong khe cốc, chỉ vì gần đây côn trùng sinh sôi dưới lòng đất đang vào kỳ sinh sản, mới thu hút nhiều thiềm thừ lớn như vậy đến." Hồ Bát Nhất nghe Tuyết Lỵ Dương nói rất có lý, vẻ mặt u uất cũng có chút khá hơn.

Chương 215

“Dương tiểu thư quả nhiên nhìn xa trông rộng, chỉ từ một cái mặt nạ không hề gây chú ý cho tôi mà ra tay, phân tích ra nhiều thông tin như vậy, Hiến Vương kia cũng là kẻ ngoại lai, có câu rồng mạnh không áp được rắn đất...” Còn chưa đợi Hồ Bát Nhất nói xong, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh, có chút không phục, mở miệng ngắt lời anh ta.

“Hang động hồ lô thông đến Hiến Vương Mộ, sớm đã trước khi chúng ta vào, tôi là người đầu tiên nhìn ra rồi, nhưng cái sơn thần và xác nữ kia rốt cuộc là thứ gì, trong hồ lô bán thuốc gì mới là vấn đề?” Tuyết Lỵ Dương đối với điều này cũng lắc đầu, không phải cái gì cô cũng biết.

“Tôi lại không phải tiên tri, làm sao biết được những thứ đó, tôi chỉ dựa vào manh mối trước mắt để đưa ra suy đoán, rốt cuộc là chuyện gì, không tận mắt thấy, sao biết được?” “Nhưng thông tin trên tế đàn, chắc chắn là thật, sơn thần và những xác nữ đó đều tồn tại, cho dù nguyên hình có khác biệt lớn với nhận thức của người xưa, nhưng trong hang động đó chắc chắn có thứ gì đó kỳ quái.” Nói đến đây, giọng điệu của Tuyết Lỵ Dương đột nhiên thay đổi.

“Lão Hồ, anh là người kiến thức rộng, theo anh thấy, bộ mặt thật của sơn thần sẽ là gì?

Chúng ta có chắc chắn xuyên qua được hang động hồ lô không?” Nghe câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất trầm tư một hồi, dùng giọng điệu không chắc chắn nói.

“Thật ra chuyện này, tôi biết không nhiều lắm, Trương Lân huynh đệ chắc chắn biết nhiều hơn!” “Nhưng cô đã hỏi, tôi xin nói vài câu!”

“Theo tôi thấy, trên mặt của vị sơn thần mặt đen kia không có chút sinh khí nào, chắc chắn là một lão cương thi tinh ngàn năm sống trong hang động.” “Trên người có lượng lớn thi độc, ý nghĩa của bức phù điêu đó rất rõ ràng, người Di bắt thiềm thừ lớn, dùng sào dài treo vào động, không phải là để cho thứ gì đó ăn.” “Do tuyến độc trong cơ thể thiềm thừ, một khi gặp phải độc khí mạnh hơn tấn công, sẽ thông qua tuyến độc trên lưng phóng độc chống lại, cuối cùng bị thi độc hút cạn tinh huyết, đến khi lấy ra, mới thành thịt cóc khô.” “Chỉ có cách dụ lão cương thi đó tạm thời phóng hết thi độc ra, rồi dùng mặt nạ vàng trấn áp, mới có khả năng đi qua hang động hồ lô, ngày thường nếu không có mẹo này, người ngoài không biết gì vừa vào động, khó tránh khỏi trúng thi độc mà chết.” “Trước đây ở Vân Nam có truyền thuyết dân gian như vậy, suy luận của tôi có lý có cứ, không phải là tôi bịa bừa đâu, nhưng loại tử phiêu xác nổi kia, tôi thật sự không nhìn ra được, chưa từng nghe, chưa từng thấy, không biết những xác nữ đó và lão cương thi tinh ngàn năm kia có thể có quan hệ gì.” Nghe lời Hồ Bát Nhất, vẻ mặt Vương Bàn Tử lúc này có chút cứng đờ.

Anh ta vốn không phải là loại người mạnh miệng yếu lòng, nhưng nghe đến loại cương thi ngàn năm thành tinh, trong lòng bắt đầu không có cơ sở rồi.

Thứ đó không ai từng thấy, cũng không biết tình hình cụ thể ra sao.

Chỉ dựa vào máu chó đen và gạo nếp, ai có thể đảm bảo giải quyết được.

“Lão Hồ à!

Vừa rồi câu rồng mạnh không áp được rắn đất, nói quá đúng!” Vương Bàn Tử đột nhiên nói một câu, khiến Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, tưởng anh ta có cách gì, nhưng nghe câu nói sau đó, suýt chút

nữa không nhịn được mà chửi ầm lên.

"Mặc kệ thế nào, lão cương thi kia cũng đã ở đây nhiều năm rồi, cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý, cũng không ra ngoài gây rối, điều này chứng tỏ cái gì?" Anh ta nói xong còn ra hiệu cho mấy người phối hợp, Tuyết Lỵ Dương cũng có chút buồn chán, thật sự phối hợp hỏi.

"Chứng tỏ cái gì?" Ra vẻ như không hiểu gì.

"Nếu đã vậy, Dương tiểu thư đã khiêm tốn hỏi rồi, vậy chúng ta hãy nói rõ ràng!" "Chứng tỏ người ta là dân lành nhiều đời, không gây sự với ai, cũng không chọc giận ai, nếu chúng ta cứ nhất quyết không tha cho người ta, cứng rắn muốn đi qua đây, bằng thân thủ của chúng ta, cũng không phải là không thể, nhưng như vậy trông chúng ta không hiểu chuyện, tôi thấy chúng ta hay là đi đường vòng đi, giữ thể diện cho nhau, mỗi người một ngả không sao là xong rồi." Hồ Bát Nhất nghe xong một trận trợn mắt trắng dã, Tuyết Lỵ Dương lúc này mỉm cười.

Đúng lúc này, một giọng nói đã lâu không nghe thấy xuất hiện trong tai ba người!

"Không cần quay đầu, đi thẳng về phía trước!" Những lời nói ngắn gọn như vậy cùng với giọng điệu không cảm xúc, chỉ có Trương Lân mới nói ra được.

Mặc dù cả ba đều biết Trương Lân sẽ nói chuyện, nhưng khi tận tai nghe thấy, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Thật ra Trương Lân vốn không định nói, nhưng nghe Vương Bàn Tử phát biểu như vậy, đòi đi đường vòng, cậu quyết định không thể nhịn được nữa.

Vương Bàn Tử này quá không đáng tin cậy.

Tuyết Lỵ Dương nghe lời Trương Lân, dường như đang suy nghĩ, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng nói.

"Dùng thiềm thừ để tiêu hao độc khí trong động chuyện này, rất có khả năng, nhưng tôi thấy chưa chắc đã có lão cương thi thành tinh, người xưa sao lại coi cương thi là sơn thần, tuyệt đối không thể." "Chỉ là cái xác nữ xuất hiện dưới nước kia, mơ hồ bao phủ trong một lớp hào quang u minh, xác nữ đó vừa xuất hiện, sẽ khiến người ta cảm thấy một trận buồn thương không tên, như có một loại oán niệm mãnh liệt nào đó, xem ra phía trước trong động sẽ còn nhiều hơn, không biết trong đó có bí ẩn gì, nhưng không thể không phòng." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chuyện khác không nghe kỹ, nhưng đối với hai chữ "xác nữ" thì nghe rất rõ.

Hai người đồng thanh nói: "Xác nữ khỏa thân?" Hai người biết mình lỡ lời, vội vàng bịt miệng lại, nhưng lời đã nói ra rồi.

Hai anh em bây giờ trong lòng chắc chắn là giống nhau.

"Tên này cũng nói giống mình?

Đến một chữ cũng không sai, tư tưởng thật đủ lưu manh." Hồ Bát Nhất lúc này đang cố gắng nhớ lại cái xác nữ biến mất lặng lẽ kia, bây giờ trong đầu anh không phân biệt rõ, xác nữ đó rốt cuộc có mặc quần áo hay không!

Lúc đó chỉ nhìn thấy hình dáng có lẽ là một xác nữ trẻ tuổi, trên người bao phủ một lớp ánh sáng trắng lạnh lẽo.

Sau đó bắt đầu có chút không phân biệt rõ, rốt cuộc có hay không?

Lẽ nào bị nước ngâm mục rữa rồi?

Cương thi như vậy cũng không đáng sợ!

Vừa mới mở miệng nói, có chút ngượng ngùng sờ sờ miệng, nói với Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử.

“Đã đến đây rồi, sao có lý không tiến mà lùi, chúng ta bây giờ nên khởi hành thôi, nếu đủ can đảm, hãy cùng tôi đeo mặt nạ phòng độc, chui vào đoạn cuối cùng của hang động hồ lô, mặc kệ là quỷ mị cương thi, bất kể trong động có gì, chỉ cần chúng ta không sợ hy sinh, vượt qua mọi khó khăn, nhất định có thể giành được thắng lợi cuối cùng.” Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái, ra vẻ tri âm tri kỷ.

“Đúng thế, tính mạng của giáo sư Trần già kia đang ngàn cân treo sợi tóc, không thể trì hoãn thêm nữa, chúng ta cứu người cứu đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, trọng trách trên vai, khiến tôi không thể dừng bước không tiến.” “Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng mới thành công, cuộc đấu tranh cuối cùng, núi non hiểm trở, không cản được hùng tâm tráng chí, trời cao mây nhạt, không cản được chim ưng tung cánh, sáng mai khi ánh bình minh lên, chúng ta sẽ mang theo niềm vui chiến thắng, trở về quê hương đã lâu xa cách, nhớ lại những ngày đêm chiến đấu, nhiệt huyết trong lồng ngực chưa cạn, vì hạnh phúc của nhân loại...” Hai anh em bây giờ đều có bộ mặt như quỷ.

Trương Lân đối với hai người, trong lòng một trận cạn lời.

Lời của Tuyết Lỵ Dương, cũng đã nắm chặt hai người này, không còn một chút đường lui.

Đối với bộ mặt của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, cô dường như đã sớm đoán ra.

Mỉm cười nhìn hai người.

Vương Bàn Tử bây giờ dường như không có ý định dừng cái miệng này lại, vẫn đang thao thao bất tuyệt.

Càng lúc càng đi xa, Hồ Bát Nhất ở bên cạnh vội vàng kéo anh ta lại, nếu bây giờ không ngăn lại, quỷ biết anh ta sẽ nói những gì.

Anh nói nhỏ bên tai.

“Bình vỡ trong nhà xí, toàn là những lời hôi thối, đồ con cháu nhà mẹ, không xem xem xác nữ khỏa thân à?

Đừng nói nhảm nữa, mau cầm đồ nghề lên đường.” Nói xong, anh nhìn vẻ mặt của Tuyết Lỵ Dương.

Đương nhiên Tuyết Lỵ Dương là người nói trước, tự nhiên sẽ không có vẻ khó chịu.

Ánh mắt cô không hề thay đổi, khá bình thản.

Nhưng càng như vậy, càng khiến Hồ Bát Nhất trong lòng không yên.

Anh quyết định để chủ đề này nhanh chóng qua đi.

“Đường đi phía trước có nguy hiểm, tôi đưa súng tiểu liên cho cô dùng trước, nếu gặp bất trắc, đừng do dự, cứ bóp cò mà bắn.” Nói rồi anh đưa khẩu súng tiểu liên trong tay cho Tuyết Lỵ Dương, nhưng cô không nhận.

Cô rút súng lục ra nói.

“Tôi không cần thứ đó, tôi có súng lục là đủ rồi, trên người tôi có Kim Cương Tán không sao đâu, với lại bản thân tôi không quá tin vào súng.” “Có lúc tôi cảm thấy vũ khí không phải giải quyết được mọi vấn đề, thứ đó ở trong tay anh và Vương Bàn Tử mới phát huy tác dụng lớn hơn.” Bây giờ những lời cần nói đã nói xong.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh không ngừng thúc giục.

Rõ ràng là đã không thể chờ đợi được nữa.

Ở lại đây quả thực không phải là cách, .

Mấy người vội vàng lấy mặt nạ phòng độc ra.

Còn có một số thứ để đối phó với cương thi, cũng vội vàng lấy ra.

Có cả chu sa phát hiện trong ngọc quan, v.v..., những thứ nhỏ nhặt đều cho vào túi xách tay.

Những thứ còn lại đều do một mình Vương Bàn Tử cõng.

Mấy người dựa theo địa hình trên tế đàn hóa thạch, tìm kiếm hướng ra của hang động hồ lô, do địa hình, lần này mấy người không cần xuống nước.

Những cây gỗ cổ thụ bị đổ đặc biệt nhiều, về cơ bản đều nối thành một mảng, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện khoảng trống.

Nhưng đều có thể nhảy qua, chắc không có vấn đề.

Dùng la bàn làm dẫn đường, đi về phía trước, khoảng trăm mét.

Chương 216

Vách tường xung quanh đột nhiên thu hẹp lại, theo hình dạng của một cái hồ lô thông thường mà xem, bây giờ họ đang ở phần giữa.

Điều này lại rất giống với những gì được ghi lại trên tế đàn hóa thạch.

Càng đi vào trong, thực vật bên trong càng ít đi, không khí cũng không còn nóng ẩm như trước.

Men theo vách đá màu đỏ của cây cầu, hai hang động đá đỏ tự nhiên hình thành, phần giao nhau ở giữa đã ở ngay trước mắt.

Vách đá trước mắt bây giờ được cấu tạo bởi đá trầm tích màu đỏ.

Hồ Bát Nhất chỉ vào những tảng đá trên tường nói: "Những thứ này đều là từ kỷ Cambri để lại!" "Kỷ Cambri?" Vương Bàn Tử lần đầu tiên nghe thấy từ này.

Cảm thấy vô cùng kinh ngạc không biết.

Tuyết Lỵ Dương cầm đèn pin mắt sói soi xung quanh vách đá, vừa quan sát vừa giải thích cho Vương Bàn Tử.

"Kỷ Cambri là khởi đầu của đại Hiển Sinh, cách đây khoảng bốn năm trăm triệu năm, kỷ trước đó là kỷ Ediacara của đại Tân Nguyên Cổ, kỷ sau là kỷ Ordovic." "Thời kỳ này là sự bùng nổ lớn của sự sống, là một bí ẩn trong cổ sinh vật học và địa chất học!" "Vào kỷ Cambri, động vật có vỏ cứng lần đầu tiên xuất hiện với số lượng lớn, nhiều lục địa bị biển cạn tràn ngập, siêu lục địa Gondwana đang hình thành gần Nam Cực." "Kỷ Cambri trong phân chia niên đại địa chất thuộc về kỷ đầu tiên của đại Cổ Sinh trong đại Hiển Sinh, là giai đoạn bắt đầu của sinh vật hiện đại, là thời kỳ sự sống hiện đại trên trái đất

bắt đầu xuất hiện và phát triển." "Kỷ Cambri đối với chúng ta vô cùng xa xôi và xa lạ, đặc điểm lục địa của trái đất thời kỳ này hoàn toàn khác với ngày nay." "Ở những vùng đất thấp ẩm ướt, có thể có sự phân bố của các loài thực vật bậc thấp như rêu và địa y, nhưng thiếu tổ chức rễ thực sự, khó có thể sống ở những vùng khô cằn; động vật không xương sống cũng chưa tiến hóa ra các chức năng để thích nghi với cuộc sống trong không khí." "Kỷ Cambri không có sinh vật trên cạn thực sự, lục địa thiếu sức sống, một mảng hoang vu." "Thực tế bí ẩn này, đến nay vẫn không thể giải thích được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vào kỷ Cambri!" Vương Bàn Tử nghe xong, ánh mắt lại bắt đầu mơ màng, ra vẻ ngây ngô.

Không cần hỏi, lại không hiểu gì rồi.

Những kiến thức mà Tuyết Lỵ Dương phổ cập, anh ta một chút cũng không nghe lọt tai.

Vừa đi vừa nói chuyện, một mạch đi đến đoạn đường cuối cùng chỉ còn mười mấy mét.

Nhưng không có điểm nào có thể đặt chân.

Tiếp theo chỉ có thể xuống nước đi tiếp.

Dùng dây leo núi gắng sức đóng vào vách đá lưu vân, mấy người kéo nhau, trèo lên phần kết hợp ở giữa của hang động hồ lô.

Lúc này, mặt nước sông vừa vặn ngang với đáy của cái hang hẹp.

Hang Hồ Lô nghiêng một góc hai mươi lăm độ.

Nếu dòng nước ngầm chảy qua đó sẽ tạo ra một sự chênh lệch về mực nước.

Nước chảy dọc theo vách đá xuống sẽ tạo thành một thác nước nhỏ, lưu lượng không lớn.

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin soi xuống, thấy độ dốc cực kỳ gắt.

Một hang động hình hồ lô với góc độ như vậy quả thật chưa từng thấy.

Phía dưới sâu không thấy đáy, khiến Hồ Bát Nhất không biết nó sâu đến mức nào.

Với tình hình không rõ ràng, việc đi xuống như thế này chắc chắn không phải chuyện dễ dàng.

Bây giờ, biện pháp an toàn nhất là dùng đinh móc đá cố định ở cửa hang, sau đó thả dây thừng xuống, dùng dây an toàn để leo xuống, coi như đã có một sợi dây được thiết lập sẵn.

Lúc quay về cũng có thể đỡ phiền phức hơn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu lắp đặt đinh móc và dây leo núi.

Trong lúc lắp đặt, Vương Bàn Tử vẫn canh cánh trong lòng về con cương thi kia, không yên tâm chút nào.

Hắn khẽ hỏi: "Lão Hồ, trong hang thật sự có thi độc của cương thi ngàn năm à?

Móng lừa đen có tác dụng không?

Chúng ta chưa thử bao giờ, lỡ như không linh thì sao?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất biết hắn có chút nhụt chí, bèn mỉm cười khuyên giải: "Dân Mô Kim trộm mộ, có mấy ai chưa từng gặp cương thi trong mộ cổ chứ?" "Có lẽ ba người chúng ta là số ít, chưa bao giờ gặp cương thi.

Về việc móng lừa đen có khắc chế được cương thi hay không, tôi cũng chỉ nghe đồn thôi." "Nhưng mà, đã là thủ đoạn do các bậc tiền bối truyền lại, chắc cũng phải đáng tin cậy.

Nếu thật sự không được thì chúng ta chẳng phải còn có súng tiểu liên sao, nên cậu không cần phải lo lắng." "Cương thi thì tôi quả thật chưa từng tận mắt thấy, nhưng cũng nghe kể không ít.

Nhớ chuyện ông nội tôi lúc trẻ bị cương thi móc mất tim gan không, may mà gặp được sư phụ, nếu không đã biến thành cái xác biết đi rồi." "Còn nhớ tờ tranh xuân kia chúng ta đến Sơn Tây để gạ hỏi không, cái con Hạn Bạt đó cũng nên tính là cương thi, có thể thấy thứ này thật sự tồn tại." "Lần trước chúng ta gặp ở Dã Nhân Câu, còn nhớ đám thi sát đó không?

Lúc đối phó với đám thi sát đó, móng lừa đen và gạo nếp các thứ hình như chẳng có tác dụng gì.

Tuy thi sát và cương thi không phải một loại, nhưng xét cho cùng đều do xác chết hóa thành.

Cho nên tôi đối với truyền thuyết móng lừa đen có thể khắc chế cương thi vẫn luôn giữ thái độ dè dặt." Ban đầu nghe còn thấy ổn, nhưng những câu sau dường như không phải đang an ủi nữa.

Thế nên Vương Bàn Tử nghe hai câu rồi không thèm để ý nữa, chỉ chăm chăm cố định đinh móc và lắp dây leo núi.

Thấy Vương Bàn Tử không đáp lời, Hồ Bát Nhất nhân lúc rảnh rỗi, hỏi Shirley Dương xem có cách nào đối phó với cương thi không.

Dù sao tổ tiên nhà cô cũng có nhiều cao thủ trộm mộ, từng xuống không biết bao nhiêu lăng mộ lớn, đối với cương thi chắc hẳn không lạ lẫm gì.

Bây giờ anh đặc biệt muốn biết, móng lừa đen rốt cuộc có tác dụng không?

Nếu có tác dụng thì nguyên lý là gì?

Shirley Dương thật không ngờ Hồ Bát Nhất lại quan tâm đến

chuyện này.

"Tôi có thể đánh cược với anh, Sơn Thần trong hang không phải là cương thi, lý do tôi vừa nói rồi, người Di cổ đại dù có thế nào cũng sẽ không lấy thi thể để thờ phụng làm thần sông núi." "Thực ra, những truyền thuyết về móng lừa đen cũng khá nhiều." "Có lẽ vì con lừa của Trương Quả Lão là thần vật, nên người đời sau cho rằng móng lừa có thể khắc chế cương thi.

Thường thì móng lừa phải có tuổi đời trên năm mươi năm mới có tác dụng như trong truyền thuyết!" "Cũng có thuyết cho rằng, móng lừa đen không phải là móng của con lừa màu đen, mà là một loại chế phẩm từ gạo nếp." "Tương truyền thời xưa gạo nếp có tác dụng khắc chế cương thi, móng lừa đen là dùng gạo nếp kết hợp với bí thuật Mao Sơn chế thành, hình dạng như móng lừa, màu sắc đen sẫm, nên được gọi là móng lừa đen." "Nó giống như một pháp bảo khắc chế cương thi, dân trộm mộ thường sẽ chuẩn bị sẵn, nhưng chỉ có tác dụng với cương thi." "Lại có một thuyết khác, liên quan đến đoàn buôn ngựa thời xưa, lục lạc ngựa là những chiếc chuông đồng cũ dày, âm thanh du dương, có thể treo sau cửa làm chuông cửa, cũng có nhân viên khảo cổ mang theo bên mình khi sinh tồn ngoài tự nhiên để phòng bất trắc, có tác dụng trừ tà và cảnh báo rất tốt." "Lúc nhỏ tôi có tiếp xúc với móng lừa đen, lúc đó cứ bám riết lấy ông ngoại hỏi chuyện!" "Theo tôi tìm hiểu, móng lừa trở thành vật phẩm bắt buộc khi xuống mộ có liên quan đến một người, đó là một trong Bát Tiên thời cổ đại, Trương Quả Lão." "Điểm nổi tiếng nhất của Trương Quả Lão là con vật cưỡi của ông, một con lừa." "Trương Quả Lão cưỡi lừa cũng rất kỳ lạ, ông cưỡi ngược.

Trương Quả Lão có thể cưỡi ngược là vì con lừa đó có linh tính, linh tính của con lừa nằm ở bốn cái chân của nó, có thể đi đêm không lạc đường, tất cả đều nhờ vào bốn cái chân đó." "Cho nên, những kẻ

trộm mộ làm việc trong đêm tối có một niềm tin tâm linh, hy vọng mượn chân lừa để phát tài, không bị lạc đường mà thất thủ, mỗi nhát xẻng xuống đều trúng phóc." Lúc này, Hồ Bát Nhất nhíu mày ngắt lời cô, dường như đã hiểu ra.

"Nhưng móng lừa đen mà dân trộm mộ mang theo bên mình, còn con lừa mà Trương Quả Lão cưỡi là lừa trắng, chẳng phải mâu thuẫn sao?

Mê tín vào chủ nhân của con lừa là Trương Quả Lão mới là thật." Shirley Dương lắc đầu, ra hiệu anh đừng vội, hãy nghe cô nói hết.

"Tương truyền Trương Quả Lão là do tinh con dơi trắng đầu thai nhầm mà thành, rốt cuộc ông đã sống bao lâu cũng không ai biết." "Có thuyết nói ông còn lớn tuổi hơn cả thủy tổ Hoàng Đế, lại có thuyết nói ông là người thời vua Nghiêu, nhưng đó đều là thần thoại truyền thuyết." "Vậy Trương Quả Lão có thật sự tồn tại trong lịch sử không?

Câu trả lời là có, đó là thuật sĩ giang hồ Trương Quả thời nhà Đường." "Ông được xếp sau một loạt các nhà phong thủy, y sư nổi tiếng thời Đường như Viên Thiên Cương, Tôn Tư Mạc." "Sử sách chép rằng, Trương Quả, không rõ là người ở đâu, thời Võ Tắc Thiên, ẩn cư ở núi Trung Điều, qua lại giữa Phần Châu và Tấn Châu, người đương thời truyền rằng ông có thuật trường sinh, tự xưng đã mấy trăm tuổi." "Dân trộm mộ sở dĩ mê tín Trương Quả Lão, là mê tín vào thần lực của ông." "Ở Trung Quốc cổ đại, mỗi ngành nghề đều có tổ sư gia, vậy những kẻ trộm mộ thời cổ đại xem ai là thần tượng?" "Một trong số đó chính là Trương Quả Lão.

Trương Quả Lão liệu sự như thần, thông tường cổ kim, giỏi phong thủy thuật.

Chính vì ông thần thông quảng đại, nên những kẻ trộm mộ mới xem ông là thần hộ mệnh, hy vọng dựa vào sự chỉ điểm của thần linh

để có thể tìm được những ngôi mộ có đồ tùy táng phong phú, đào được bảo vật mà phát tài." "Thực ra cá nhân tôi cho rằng, có lẽ trong móng lừa đen có một loại vật chất cách điện nào đó, xung khắc với dòng điện sinh học trong cơ thể cương thi." "Nhét móng lừa đen vào miệng cương thi, giống như đặt một cái cầu chì vào miệng nó vậy.

Có lẽ dùng một số vật phẩm khác thay thế cũng được, nhưng đó chỉ là kiến giải cá nhân của tôi." "Tương truyền từ xưa, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Móng lừa đen đôi khi lại kích phát, đẩy nhanh sự biến đổi của xác chết, không biết có thật hay không." Hồ Bát Nhất nghe Shirley Dương giải thích, trong lòng cũng tạm yên tâm một chút.

Cái hang động trước mắt chính là nơi mà người Di cổ đại đã dùng sào dài để thả con cóc lớn xuống.

Nhìn vào bên trong, một mảng tối om, không thấy được bất cứ thứ gì, bên trong giống như một thế giới tĩnh lặng.

Trông không có một chút dấu hiệu của sự sống.

Hoàn toàn khác biệt với khu vực họ vừa đi qua.

Nơi đó ít nhất còn có rất nhiều thực vật, côn trùng và cá, tiếng ếch nhái kêu râm ran, tiếng côn trùng vỗ cánh, và tiếng nước nhỏ giọt từ trên cao xuống.

Tuy những con côn trùng đó có hơi phiền phức, nhưng ít ra còn khiến người ta cảm nhận được đó là một thế giới có sự sống.

Chương 217

Hai bên chỉ cách nhau năm sáu mét, nhưng lại như hai thế giới khác biệt.

Nhìn cảnh tượng trong hang động đối lập với đoạn đường vừa đi qua, cứ như hai cõi âm dương, hai cực sinh tử.

Nếu bên trong thật sự có cương thi thành tinh, thì có lẽ thứ thi độc ngàn năm không tan chính là nguyên nhân tạo ra sự chết chóc này.

Lúc này, Vương Bàn Tử đã chuẩn bị xong dây leo núi và các trang bị khác.

Hắn dùng tay thử lại, xác nhận chắc chắn không có vấn đề gì.

Sau đó, mấy người bắt đầu hành động.

Hồ Bát Nhất đi đầu, ném một que pháo sáng lạnh xuống để xác định độ cao.

Sau đó, anh đeo mặt nạ phòng độc, men theo dây leo núi trượt xuống vách đá.

Bên dưới cửa hang là một vách đá hình lõm, do nước ngầm bào mòn liên tục nên trơn tuột lạ thường, căn bản không có cách nào đứng vững.

Mấy người đành phải kiểm soát việc thả dây, giảm tốc độ rơi xuống.

Hạ xuống khoảng mười mét mới tới đáy, đáp xuống một phiến đá lớn ẩm ướt, phải đứng hết sức cẩn thận, vì quá trơn, chỉ cần không chú ý là sẽ ngã, hai bên đều là nước ngầm.

Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn lên, trong bóng tối chỉ thấy được đèn

pin chiến thuật trên mũ của Bàn Tử và Shirley Dương, còn Trương Lân ở cuối cùng thì không thấy đâu, những người phía sau hoàn toàn không nhìn thấy.

Hồ Bát Nhất ra tín hiệu, báo cho bên trên biết là an toàn, có thể xuống được.

Vương Bàn Tử, Shirley Dương hiểu tình hình trước, sau đó truyền tin cho Trương Lân ở phía sau.

Xuống đến nơi, Vương Bàn Tử liền hỏi ngay: "Có thấy cương thi nào không?" Nghe câu hỏi của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cười nói: "Cậu mong gặp nó để đi đầu thai à?

Sau này đừng nói những lời xui xẻo như vậy, lỡ như lão cương thi kia không chịu nổi người ta nhắc mãi, đột nhiên chạy ra thì sao?" Hai người họ nói xong, Trương Lân cũng đã xuống tới nơi.

Lúc xuống, anh vô cùng ổn định.

Sau khi mọi người đã tập trung đầy đủ, Trương Lân làm một thủ thế ra hiệu cho ba người đừng lên tiếng.

Thấy thủ thế của Trương Lân, ba người lập tức ngậm chặt miệng.

Vương Bàn Tử là khoa trương nhất, hai tay hắn trực tiếp bịt chặt miệng mình, không dám phát ra một tiếng động nào.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất lên đạn cho súng ngắn và súng tiểu liên.

Sau đó Shirley Dương hạ giọng nói: "Bây giờ xem ra mọi thứ đều bình thường, chúng ta không nên chậm trễ, đi thẳng đến miệng Hồ Lô.

Bầu không khí ở đây không ổn lắm, Sơn Thần tuy chưa chắc có thật, nhưng những xác chết nổi dưới nước kia là thật một trăm phần

trăm.

Không biết chúng sẽ tấn công con người bằng cách nào, lúc chúng ta di chuyển, nhất định phải cẩn thận động tĩnh dưới nước." Nói xong, cô cầm vũ khí rời khỏi khu vực nước sâu, men theo rìa hang động mò mẫm tiến về phía trước.

Họ đang đi trong đoạn cuối cùng, sâu nhất của hang Hồ Lô.

Nước trong hang rất sâu, và quan trọng nhất là nơi này tĩnh lặng như chết.

Trên đỉnh đầu có vô số nhũ đá màu đỏ treo ngược, hai bên là những lớp đá nhô lên từ mặt nước.

Những phiến đá này có thể đi lại được.

Những tảng đá màu đỏ, bị nước thấm vào đã trở nên bán trong suốt, ánh sáng từ đèn pin chiến thuật chiếu vào sẽ phản chiếu lại một vầng sáng yếu ớt.

Dấu hiệu sự sống duy nhất trong hang động là những sinh vật phù du nhỏ bé có thể thấy trên mặt nước.

Trông có vẻ như không có độc.

Hồ Bát Nhất và hai người kia thấy vậy không khỏi có chút may mắn.

Nhất thời cảm thấy quyết định này là đúng đắn.

Đã mấy ngàn năm trôi qua, e rằng thứ coi nơi này làm sào huyệt đã sớm không còn nữa.

Đi được chưa đầy mười mét, họ đột nhiên phát hiện trên mặt nước phía trước có một vệt sáng trắng lạnh lẽo, mờ ảo và khó nhận ra.

Trương Lân vung tay, mấy người lập tức nấp sau một tảng đá.

Sau đó, họ tắt hết mọi nguồn sáng trên người.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về vệt sáng tựa như ma trơi kia.

Quầng sáng lúc tỏ lúc mờ trong nước đang từ từ trôi về phía họ.

Mấy người qua lớp mặt nạ phòng độc, bước đầu xác định đó là một xác chết nổi.

Lúc này, trong lòng Hồ Bát Nhất có chút lạnh lẽo.

Cuối cùng vẫn không tránh được.

Vương Bàn Tử nấp sau tảng đá, khẽ nói: "Tôi thấy cái xác nữ trong nước hình như chưa phát hiện ra chúng ta.

Cậu nhắm chuẩn trước đi, cho nó một phát, sau đó chúng ta nhân lúc hỗn loạn xông lên băm nó ra thành tám mảnh." Vương Bàn Tử đối với chuyện nổ súng trước giờ không bao giờ từ chối.

Lần này, hắn đặt khẩu Chicago Typewriter trong tay xuống trước, lấy khẩu súng trường sau lưng ra.

Dùng tư thế quỳ đặc biệt chuẩn xác, ngắm ba điểm thành một đường, chuẩn bị khai hỏa.

Chỉ thấy trong nước đột nhiên lại xuất hiện thêm mấy xác chết nổi, có cái nổi trên mặt nước, có cái ở dưới đáy, tư thế đều giống nhau, ngửa mặt lên trời.

Mặc dù trôi nổi trong nước, nhưng tay và chân chúng lại cong xuống, dường như không bị ảnh hưởng bởi lực nổi của nước, tư thế trông vô cùng kỳ quặc, giống như các khớp xương đều bị bẻ gãy một cách thô bạo.

Xác nữ nổi lên từ trong nước ngày càng nhiều, ngay cả phía sau họ cũng có, phía trước, phía sau, chỉ trong vài phút.

Không ngờ lại hiện ra nhiều xác chết nổi như vậy, trong nước toàn là người chết.

Bây giờ đã không đếm xuể, đám xác chết này phát ra lượng lớn ánh sáng trắng âm u như quỷ khí.

Nhất thời, hang động vốn tối tăm lại được những ngọn ma trơi đó chiếu sáng trưng.

Ánh sáng này không mang lại cảm giác ấm áp chút nào, ngược lại giống như rơi vào địa ngục băng giá, khiến toàn thân không ngừng run rẩy.

Shirley Dương đứng bên cạnh nhìn rõ hướng đi của những xác chết nổi này.

Cô hạ giọng nói: "Những xác chết nổi này hình như đang tập trung về một khu vực nào đó, xem ra không phải nhắm vào chúng ta…" Vương Bàn Tử ở đối diện lúc này cũng không nghe lọt tai nữa.

Hắn sốt ruột nói: "Tôi thấy tám phần là chúng nó tụ lại để hợp sức đối phó với chúng ta.

Ra tay trước thì chiếm ưu thế, ra tay sau thì gặp họa.

Lão Hồ, còn đợi gì nữa?

Ra tay đi." Hồ Bát Nhất nhìn ra ý định của Vương Bàn Tử lúc này, vội vàng đè vai hắn lại.

Chương 218

Bây giờ không phải lúc hành động bốc đồng, ít nhất phải làm rõ tình hình hiện tại đã.

Bốn người nấp sau tảng đá, im lặng quan sát sự thay đổi.

Xác nữ ngày càng nhiều, lúc này đã chiếu sáng phần lớn hang động.

Nhưng số lượng xác nữ vẫn đang tiếp tục tăng lên.

Thậm chí có nơi, trên dưới chồng chất lên nhau, không thể đếm xuể có bao nhiêu xác nữ.

Lúc này, trong lòng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vô cùng hoảng loạn.

Cứ tiếp tục tăng lên như thế này, cho dù có gấp mười lần đạn dược cũng vô ích.

Mặt nước chi chít xác nữ khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mồ hôi đầm đìa.

Điều may mắn trong lòng họ lúc này là những xác chết nổi này giống như những khúc gỗ, không có tri giác.

Những xác chết nổi này đều trôi về một hướng, về phía vùng nước sâu giữa hang động.

Bây giờ, Trương Lân và mấy người kia rất tự giác nén hơi thở của mình xuống mức thấp nhất.

Đúng là cái gọi là không dám thở mạnh.

Không ai biết những xác nữ này đến từ đâu.

Những xác nữ này chắc cũng đã mấy ngàn năm, cứ ngâm mình

trong nước như vậy.

Chúng đều không bị thối rữa, vẫn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu.

Nhìn tổng thể không khác người sống là mấy.

Ánh sáng xanh trên thi thể rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ không ai giải thích được.

Hiện tại chỉ có thể kìm nén trái tim đang đập loạn xạ.

Nấp sau tảng đá quan sát.

Trương Lân nhìn chằm chằm vào những xác nữ trên mặt nước, trong lòng đã có chút manh mối.

Những xác chết nổi này hẳn là từ dưới đáy nước từ từ trôi lên.

Bây giờ chúng đang tụ tập ở phía trước Trương Lân không xa.

Nhưng vì số lượng quá nhiều, ánh sáng vô cùng chói mắt, dần dần có cảm giác hơi không chân thực.

Nơi tập trung nhiều xác chết nổi nhất có một đám khí thể màu đỏ không rõ tên đang lơ lửng trên mặt nước.

Phần dưới cùng của nó tiếp xúc với mặt nước, che đi ánh sáng xanh lạnh lẽo của quỷ khí.

Những xác nữ không ngừng nổi lên, tranh nhau chui vào trong đám khí thể màu đỏ đó.

Làn sương mù màu đỏ vô cùng rực rỡ, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với ánh sáng xanh trên các xác nữ.

Bên trong đám sương mù màu đỏ có gì đó không thể nhìn rõ.

Cảm giác nó giống như một cái động không đáy, liên tục hút vào một lượng lớn xác chết nổi, nhưng không hề có dấu hiệu bị lấp đầy.

Hồ Bát Nhất và mấy người kia nhớ lại những gì đã thấy trên bệ tế thạch hóa.

Đám mây mù màu đỏ này có lẽ chính là khí độc được ghi lại trên bệ tế thạch hóa đó.

Có thể bệ tế đã bị hơi ẩm ăn mòn, màu sắc trên đó đã thay đổi.

Cho nên lúc đầu nhìn họ tưởng là màu đen.

Không ngờ lại rực rỡ đến vậy.

Những vật có độc trên đời, độ rực rỡ của màu sắc thường tỷ lệ thuận với độc tính, những thứ càng có màu đỏ tươi, xanh biếc, sặc sỡ thì độc tính càng mạnh.

Sương mù đỏ không biết độc tính lợi hại đến mức nào, cứ tụ lại mà không tan.

Nếu không phải mấy người họ đã đeo mặt nạ phòng độc từ trước, e rằng sau khi hít phải đám sương độc này, có thể sẽ thất khiếu chảy máu mà chết.

Trương Lân nhìn những xác chết nổi chen chúc trong nước như một nồi cháo, nhưng chỉ nghe thấy tiếng nước chảy rất nhỏ, ngoài ra không nghe thấy âm thanh nào khác.

Mọi thứ đều diễn ra trong im lặng.

Những người khác cũng quan sát thấy điều này.

Shirley Dương lúc này nhỏ giọng nói: "Trong đám sương độc dường như có thứ gì đó, có lẽ đó là nguyên hình của vị Sơn Thần lão gia.

Những xác chết nổi trong nước không biết vì lý do gì lại bị đám sương độc thu hút, không ngừng trôi vào trong đó, một khi vào trong dường như sẽ bị ăn mất." Hồ Bát Nhất nghe Shirley Dương nói xong,

trực tiếp chửi thề.

"Tổ cha nó, thật là tà ma!

Bất kể Sơn Thần đó là thần thánh phương nào, cứ ăn kiểu này, bao nhiêu năm qua phải có bao nhiêu xác nữ mới đủ cho nó ăn, mà những thi thể này lại là của ai?" Lúc này Vương Bàn Tử cũng tích cực phát biểu: "Trời mới biết, quỷ mới hay!

Ở đây hơi xa, nhìn không rõ lắm.

Hay là chúng ta lại gần hơn một chút xem cho rõ, rồi hãy tính cách đối phó." Shirley Dương hình như cảm thấy hắn nói hơi to, liền vẫy tay về phía hắn, ra hiệu nói nhỏ tiếng một chút.

Sau đó, cô chỉ về phía tây, nhỏ giọng nói: "Những chuyện đó không quan trọng.

Kế hoạch bây giờ là, nhân lúc Sơn Thần đang ăn xác nữ, chúng ta lẻn qua bên cạnh, tuyệt đối không được kinh động đến những thứ đó, nếu không sẽ rất bất lợi cho chúng ta." Mọi người quyết định làm theo cách của Shirley Dương.

Trương Lân cũng không có ý kiến gì, tuy anh không sợ Sơn Thần hay những sơn tinh thủy quái này, nhưng bớt một chuyện vẫn tốt hơn thêm một chuyện.

Có thể vòng qua là tốt nhất, dù sao đến đây cũng không phải để hàng yêu trừ ma.

Hồ Bát Nhất và hai người kia thì càng không cần phải nói, lần này chỉ vì Mộc Trần Châu trong mộ Hiến Vương, chứ không phải đến gây sự với Sơn Thần lão gia trong hang Hồ Lô.

Sau khi quyết định vòng qua, mấy người lập tức lên đường.

Hồ Bát Nhất và hai người kia đều cầm súng trong tay, đề phòng có

chuyện bất ngờ xảy ra.

Lúc này họ đang đi sát vào vách hang Hồ Lô.

Lại không dám bật đèn pin chiến thuật trên đầu để chiếu sáng.

Mấy người họ di chuyển chậm rãi về phía trước, giống như những cảnh quay chậm trong phim.

Trong hang động có rất nhiều đá vụn, chỉ cần không cẩn thận, động tác hơi mạnh một chút là sẽ gây ra tiếng động.

Trương Lân và mấy người kia tuân thủ quy tắc rón rén lén lút di chuyển, không vội vàng, không nôn nóng, tập trung cao độ di chuyển từ từ.

Nhưng cẩn thận đến mấy cũng có lúc sơ suất.

Chương 219

Trang bị trên người họ quá nhiều, trên người còn đeo súng, không biết súng của ai đã làm đổ một tảng đá.

Tảng đá đó thực ra cũng không lớn, nhưng lại rơi thẳng xuống nước.

"Tõm" một tiếng.

Âm thanh vốn không lớn, nhưng trong hang động tĩnh lặng, tiếng đá nhỏ rơi xuống nước bị vách hang hình vòm khuếch đại lên gần mấy chục lần.

Những xác chết nổi trên mặt nước đột nhiên dừng lại, dường như bị kinh động, đứng yên bất động.

Cứ như thể chúng đang nhìn chằm chằm vào họ.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, ba người bây giờ đứng im bất động, trong lòng đều thầm kêu hỏng bét rồi.

Ánh mắt của Trương Lân cũng đang nhìn chằm chằm vào đám sương mù màu đỏ trên mặt nước.

Lúc này, ba người Hồ Bát Nhất chỉ mong Sơn Thần trong đám sương độc đó không phát hiện ra, càng không dám nhìn về phía đó một cái.

Vẻ mặt Hồ Bát Nhất đầy ai oán, nhưng sự đã rồi, oán trách vận khí không tốt cũng vô ích.

Biểu hiện của Vương Bàn Tử lúc này lại trấn tĩnh hơn thường ngày.

Hắn vểnh tai nghe động tĩnh bên kia, cuối cùng vẫn là một sự im lặng chết chóc, không khỏi có chút kỳ quái.

Hắn ra hiệu cho Hồ Bát Nhất, nhưng trong bóng tối không thấy năm ngón tay, thật sự không nhìn rõ.

Nhưng hai người đã lăn lộn cùng nhau nhiều năm, ý của đối phương đều rõ như gương.

Nhìn hai cái, anh biết đại khái hắn đang hỏi: "Trong đám sương mù đỏ đó không phải là lão cương thi thành tinh chứ?" Hồ Bát Nhất lập tức khẽ lắc đầu, ra hiệu cho Vương Bàn Tử đừng động đậy, đừng phát ra bất kỳ động tĩnh nào.

Bất kể bên đó có phải là cương thi thật hay không, chọc giận ai cũng không dễ chịu.

Lòng bàn tay của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Bàn Tử lúc này đều đẫm mồ hôi, chỉ cầu mong qua được cửa ải này.

Thực ra trong lòng Hồ Bát Nhất có rất nhiều thắc mắc.

Tự hỏi rằng thuật phong thủy bí truyền mà mình học được cũng không tầm thường, tổng quan địa thế nơi đây quả thực giống như một cái hồ lô.

Hang Hồ Lô, Mạch Miên Ngưu, Vầng Thái Cực đều là thần tiên huyệt trong phong thủy.

Hình dạng hang động giống hồ lô, tuy cổ quái, nhưng từ xưa các thầy phong thủy đã có câu: "Nếu là chân long chân huyệt, thì chẳng luận đoan nghiêm hay xấu xí, mặc kệ là núi cao hay đồng bằng, mắt thần tiên chỉ cần thấy thiên cơ." Tuy hình dị thế kỳ, nhưng đây là một vùng đất bảo địa đích thực.

Vậy tại sao nơi như thế này lại có cương thi?

Nếu thứ được bao bọc trong sương độc không phải là cương thi, thì làm sao có thể tồn tại ở đây sau mấy ngàn năm?

Nếu không phải là cương thi ngàn năm thành tinh, thì làm sao có được thi độc mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của những xác chết nổi kia, không phải là đã xảy ra thi biến thì là gì.

Nghe nói cương thi có thể ngửi thấy hơi người sống, không biết đeo mặt nạ phòng độc có hiệu quả không.

Anh nhìn về phía Trương Lân, muốn từ đó có được câu trả lời, cảm thấy anh ấy chắc sẽ có đối sách.

Lúc này Hồ Bát Nhất không biết rằng, vào những lúc nguy hiểm, anh đã bất giác nảy sinh sự phụ thuộc vào Trương Lân.

Nhưng nhìn Trương Lân cách hai người, ở phía trước, anh lại nén lòng không mở miệng hỏi, bây giờ không biết tình hình cụ thể, tốt nhất là không nên tùy tiện phát ra âm thanh.

Nhìn dưới nước có nhiều xác nữ như vậy, lòng Hồ Bát Nhất lại bắt đầu không kiềm được mà loạn lên.

Vừa vào hang đã hiện ra, trước đó khi quan sát ở cửa hang lại không thấy có gì khác thường.

Mấy xác nữ này, phải nghiên cứu kỹ mới được, "không thấy địch thì không lên đạn"!

Trong lúc Hồ Bát Nhất đang suy nghĩ miên man, động tĩnh gần mặt nước lại có sự thay đổi.

Shirley Dương đẩy Hồ Bát Nhất một cái, anh mới lập tức hoàn hồn.

Chỉ nghe thấy tiếng đá vụn bên bờ nước vang lên loạt soạt, như

thể có rất nhiều người đang đi lại bên bờ sông.

Ánh sáng phát ra từ những xác chết nổi trong hang cũng trở nên chập chờn, dường như có thứ gì đó đang di chuyển trong vùng nước đó.

Hồ Bát Nhất thầm thở dài trong lòng.

Cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, chỉ là chuyện sớm muộn, xem ra đối phương đã phát hiện ra sự tồn tại của họ.

Hồ Bát Nhất và mọi người chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, vì vậy quyết định ra tay trước.

Anh nhẹ nhàng xoay người, đổi thành mặt hướng lên, lên đạn cho khẩu Chicago Typewriter trong tay.

Bây giờ việc cần làm là im lặng chờ đợi thứ sắp lộ diện từ sau tảng đá.

Chỉ cần nó ló đầu ra, họ sẽ dùng một trận mưa đạn như vũ bão để làm quà gặp mặt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương cũng tập trung tinh thần nhìn chằm chằm về phía trước, nơi có một sinh vật không rõ tên sắp xuất hiện.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến.

Trong mặt nạ phòng độc có hệ thống lọc hấp phụ.

Ở bên trong nghe thấy tiếng thở của mình đặc biệt nặng nề, khiến cho âm thanh bên ngoài nghe không rõ.

Chỉ có thể lờ mờ nghe thấy những tiếng động nhỏ vụn đó đang dần đến gần.

Cuối cùng cảm giác như đã ở ngay gang tấc.

Nhưng khi mọi người có thể nhìn thấy một ít sương mù màu đỏ mờ ảo, họ lại nghe thấy một âm thanh khác.

Dường như sau tảng đá truyền đến từng trận tiếng kim loại va chạm.

Nghe như vậy, có cảm giác hình thể của đối phương không hề nhỏ.

Tiếng kim loại, cảm giác như đang đối mặt với một đội quân cổ đại.

Bầu không khí căng thẳng đột nhiên tăng vọt.

Vũ khí trong tay mỗi người đều được nắm chặt.

Trong bầu không khí ngột ngạt như vậy, Vương Bàn Tử không thể nhịn được nữa.

Hắn cầm súng tiểu liên trong tay, bắn một loạt về phía có tiếng động.

Tiếng súng tiểu liên vang vọng khắp hang động.

Vương Bàn Tử đã ra tay trước, Hồ Bát Nhất cũng không do dự, lập tức cầm súng tiểu liên nhắm về phía đối diện, bóp cò bắn một tràng dữ dội vào sau tảng đá bán trong suốt nơi đối phương ẩn nấp.

Chương 220

Bất kể đối phương là ai, cứ dùng hỏa lực áp chế trước rồi tính sau.

Đạn nhanh chóng bay vào trong đám sương mù màu đỏ, phát ra những tiếng leng keng như đạn nảy, giống như bắn trúng một tấm giáp.

Những xác chết nổi trong nước dường như bị kinh hãi tột độ.

Chúng không ngừng nhảy lên nhảy xuống trong nước, ánh sáng xanh trên người các xác nữ cũng ngày càng mạnh hơn.

Kết hợp với ánh lửa phát ra khi bắn súng tự động, khiến cho cả hang động lớn như thể có vô số đom đóm bay vào, lúc sáng lúc tối.

Trong lúc ánh sáng chập chờn, đám sương mù đỏ trước mặt đột nhiên nhạt đi và tan biến, không còn gì cả.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vô cùng kinh ngạc, đạn đều bắn đi đâu rồi?

Khi họ đang ngơ ngác, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có một tiếng thở dốc trầm thấp, một khuôn mặt quái dị đeo mặt nạ vàng đang phun ra một đám sương mù đỏ rực về phía họ.

Chiếc mặt nạ dị hình được đúc bằng vàng, trải qua hàng ngàn năm bào mòn của thời gian, vẫn sáng lấp lánh.

Cái này gần như giống hệt chiếc mặt nạ họ tìm thấy trong quan tài ngọc của Đại tế ti Hiến Vương.

Ngoài phần hốc mắt, về cơ bản hoàn toàn giống nhau, sừng rồng, miệng thú, tai hình đuôi cá.

Nhưng đó là thứ mà con người đeo, còn chiếc mặt nạ phun ra sương độc màu đỏ vừa xuất hiện bên cạnh họ lại lớn hơn rất nhiều, to như cái nồi lớn nấu cơm trong nhà ăn.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua như vậy, Hồ Bát Nhất không kịp nhìn rõ nó là cái gì.

Tim anh đập thót một cái, bằng trực giác anh biết gã này chắc chắn không phải cương thi.

Sau chiếc mặt nạ chắc chắn là một sinh linh đầy oán hận, tiếng thở dốc nặng nề phát ra, mỗi lần thở ra lại sinh ra một đám sương mù đỏ.

Những đám sương mù phun ra này bao bọc lấy cơ thể nó, không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo.

Trong thời khắc nguy cấp này, phản xạ bản năng của cơ thể đã thay thế hoàn toàn suy nghĩ trong đầu.

Hồ Bát Nhất nhanh chóng co người lùi lại, nhảy ra sau tảng đá bên cạnh, giữ một khoảng cách mà anh cho là an toàn.

Cùng lúc đó, khẩu súng tiểu liên trong tay anh ngay lập tức quay nòng, nhắm vào thứ trong sương mù đỏ bắn một loạt.

Súng tiểu liên không ngừng nhả vỏ đạn, như tiếng gọi của tử thần, quét về phía sương mù.

Làn đạn hình sóng trải rộng, toàn bộ bay vào đám sương độc màu đỏ đậm đặc đó.

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại bị đạn bắn vang lên một tràng.

Nghe âm thanh thì dường như thứ trong sương mù đỏ đó toàn thân được bao bọc bởi giáp sắt, không biết một loạt đạn vừa rồi có gây ra thương tích gì cho nó không.

Bây giờ băng đạn trong khẩu súng tiểu liên của anh đã hết.

Lúc này, Shirley Dương cũng theo Trương Lân tản ra, lùi về một bên.

Đám sương mù đỏ từ từ tan đi, nhờ ánh sáng phát ra từ những xác nữ trong nước, họ cuối cùng cũng nhìn thấy được bộ mặt thật của thứ trong sương mù.

Mắt của mấy người đều trợn tròn, không dám nói lời nào.

Chiếc mặt nạ vàng khổng lồ, ở giữa chỉ có một con mắt độc nhất, có một thứ giống như nhãn cầu đang đảo qua đảo lại.

Miệng mặt nạ có hình dáng miệng hổ, khi mở ra, cái miệng to như chậu máu giống như một cánh cửa dẫn đến địa ngục.

Bên trong lộ ra những lớp màng thịt màu hồng, những lớp màng thịt đó giống như cơ quan miệng của một loài côn trùng nào đó.

Miệng nó mở ra, không giống như chuyển động đóng mở trên dưới của động vật có xương hàm.

Nó mở ra bốn phía, biến thành hình vuông, bên trong có một cái miệng nhỏ tương tự.

Tuy là miệng nhỏ, nhưng nuốt chửng cả mấy người họ cũng không thành vấn đề.

Trong miệng không có răng dạng phiến, chỉ ở bốn góc miệng có một thứ giống như răng thịt tồn tại.

Tất cả những dấu hiệu này cho thấy đây là một con côn trùng lớn.

Trên thân sau của nó có một lớp vỏ giáp cứng và dày, bên dưới còn có vô số chân khớp không ngừng cử động.

Chúng đều to bằng chân người.

Toàn bộ cơ thể nó to lớn và thô kệch, không hề nhỏ hơn con trăn khổng lồ vảy xanh dưới núi Già Long.

Trên lớp vảy giáp của nó mọc đầy rỉ đồng, trong hang Hồ Lô ẩm ướt và tối tăm, nhiều chỗ trên lớp giáp đã bong tróc.

Có chỗ đã trở thành bùn nát, bên trong lộ ra lớp vỏ giáp màu đỏ tươi, sáng bóng.

Trông có vẻ cứng hơn cả thép tấm.

Lúc này Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng phát hiện ra những chỗ bị đạn bắn trúng.

Những nơi bị súng tiểu liên bắn trúng đều chảy ra một lượng lớn dịch vàng, những viên đạn còn lại có một số nằm trên lớp vảy rồng bằng đồng xanh.

Có một số đã xuyên thủng mặt nạ vàng mấy lỗ lớn.

Nhưng con quái vật trước mắt này quá lớn, cộng thêm lớp vỏ côn trùng màu đỏ bên ngoài dày và cứng như sắt thép.

Uy lực mạnh mẽ của súng tiểu liên xem ra không thể gây ra mối đe dọa trực tiếp cho nó.

“Thứ gì đây?

Côn trùng?

Động vật?

Thiên long?

Đều không giống, thiên long phải dẹt, còn thân thể con này tròn vo, chỉ có một mắt!” Vương Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được mà kêu lên.

“Cái mặt nạ vàng trên đầu nó, và lớp vỏ ngoài bằng đồng xanh

giống vảy rồng, là ai đã lắp cho nó?" "Mẹ nó chứ, những thứ gặp ở Điền Nam Vân đều to con thế này sao." Lúc này không ai trả lời hắn.

Não của mấy người bây giờ không có thời gian thừa để suy nghĩ.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, làm gì có nhiều thời gian để nghĩ những chuyện đó.

Bây giờ điều đầu tiên cần làm là xử lý cái thứ không biết là gì này.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, con quái vật phá sương mù lao ra, mở cái miệng to như chậu máu lao thẳng về phía Hồ Bát Nhất.

Lúc này súng tiểu liên trong tay Hồ Bát Nhất đã hết đạn, anh không dám đối đầu trực diện.

Anh lùi lại, nhưng phía sau đều là nước ngầm, trong nước có vô số xác chết nổi.

Bây giờ anh đã không còn đường lui.

Chương 221

Trong một khoảnh khắc do dự, con quái vật đã ở trước mặt anh, mở to cái miệng máu.

Dường như giây tiếp theo đã định sẵn một kết cục bi thảm.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hồ Bát Nhất cảm thấy một lực lớn truyền đến từ eo mình.

Giây tiếp theo, cả người anh bay ngược ra ngoài.

Thay vào vị trí đó là Trương Lân, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Một vệt sáng vàng trực diện đánh thẳng vào lưỡi đao Hắc Kim Cổ Đao, tóe ra một chùm tia lửa.

Hồ Bát Nhất mượn lực bị đẩy bay ra, hai chân đạp lên tảng đá, mượn lực đó để trượt người về phía sau.

Nhưng không ngờ, trên đỉnh đầu cũng có tảng đá chặn lại.

Anh đâm thẳng vào tảng đá, nên cũng không trượt đi được xa lắm.

Con quái trùng bị che phủ bởi chiếc mặt nạ vàng khổng lồ thấy đòn tấn công đầu tiên thất bại, không cho anh một cơ hội thở dốc nào, lập tức phát động cuộc tấn công thứ hai.

Nó đánh bật thanh đao trong tay Trương Lân, lao về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trong lòng kêu khổ không ngớt, con quái vật trước mắt không để ý đến Trương Lân, cứ nhắm vào anh.

Băng đạn và hộp đạn đều ở trong ba lô của Vương Bàn Tử.

Trong tay anh chỉ có một khẩu súng rỗng.

Bị dồn vào đường cùng, anh đành phải lấy rìu leo núi ra để chống cự.

Shirley Dương và Vương Bàn Tử ở gần đó cũng thấy tình hình căng thẳng của hai người, một người dùng Chicago Typewriter, người kia dùng súng trường và súng ngắn, đồng thời khai hỏa, nhắm vào đầu con côn trùng lớn bắn loạn xạ.

Con côn trùng khổng lồ đầu đội mặt nạ vàng, mình khoác giáp đồng xanh vảy rồng, đột nhiên bị trận mưa đạn dữ dội áp chế, cũng sợ hãi mà liên tục rụt đầu lại.

Nó vội vàng từ các kẽ hở của lớp vỏ ngoài bằng đồng xanh và từ trong miệng, không ngừng phun ra sương mù đỏ.

Sau khi bao bọc lấy bản thân, nó ẩn mình trong sương mù đỏ, khiến người ta khó bắt được mục tiêu để bắn.

Trong hang động nhất thời sương mù đỏ tràn ngập, tầm nhìn giảm đi rất nhiều.

Hồ Bát Nhất nhân cơ hội này, hét lớn với Vương Bàn Tử: "Vương Bàn Tử, đạn." Vương Bàn Tử nghe xong không nói hai lời, lập tức lấy ra một băng đạn tròn đã nạp đầy từ trong túi xách tay.

Hắn ném về phía Hồ Bát Nhất.

Khi anh vừa đưa tay ra bắt lấy, đang chuẩn bị thay băng đạn vào khẩu súng tiểu liên thì đám sương mù đỏ đột nhiên tan ra, con quái trùng như một con rồng lửa ra khỏi mây, lao ra từ trong đó, nhanh chóng lao về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trong lòng tức giận vô cùng: con này cứ nhằm vào mình, toàn lao vào mình!

Nhưng trong lòng anh lại sáng như tuyết, tức giận thì tức giận, nhưng không hề có hành động bốc đồng nào.

Bây giờ nhất định phải kiểm soát được sự nóng nảy và căng thẳng.

Sự phân định sinh tử, thường chỉ trong một cái chớp mắt.

Hồ Bát Nhất lập tức không né không tránh, đánh cược tốc độ thay băng đạn cho khẩu súng tiểu liên với tốc độ lao tới của con quái vật mặt nạ vàng, một cuộc đánh cược bằng cả mạng sống.

Bàn Tử và Shirley Dương vừa rồi bắn một loạt nhanh, đạn trong súng cũng đã hết.

Cả hai đang nạp lại đạn cho vũ khí, lúc này thấy hành động liều mạng của Hồ Bát Nhất, cả hai đều kinh ngạc đến ngây người, nhất thời quên cả lên đạn, đứng ngây ra tại chỗ.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một chút, chậm mấy giây.

Cả hai còn chưa kịp giơ súng lên, miệng lớn của con quái trùng đã kề sát mặt Hồ Bát Nhất.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cảm giác như tim mình đã ngừng đập.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng tiếng thở của mình, lúc này anh cảm giác cái miệng của con quái vật hạ xuống rất chậm.

Điều này khiến anh có chút nghi ngờ liệu đây có phải là phản ứng trước khi chết không.

Nhưng giây tiếp theo, anh cảm thấy trước mắt mình mờ đi.

Trương Lân đột nhiên xuất hiện trước mắt anh.

Tốc độ của anh nhanh đến vậy.

So với con quái vật chỉ cách gang tấc, tốc độ của hai người hoàn toàn khác biệt.

Ngay sau đó, bên tai anh vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Dường như có thứ gì đó bị đá bay đi.

Nó lộn ngược hai vòng, đâm vào vách núi mới dừng lại.

Bóng người bay ngược ra ngoài không phải Trương Lân mà là con quái vật đeo mặt nạ.

Nó làm tung lên một đám bụi mù, đồng thời còn có tiếng kêu bi thảm của con quái vật.

Một tiếng gào thét, có thể nghe ra, dường như nó đã bị thương rất nặng.

Ván cược lần này tuy thất bại, nhưng mạng của anh lại được giữ lại.

Lại một lần nữa thoát khỏi cửa tử.

Lúc này, sương mù đỏ ngày càng đậm, nhưng con quái vật đó lại không có động tĩnh gì.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử không khỏi hét lớn.

"Giỏi lắm, anh em Trương Lân, quả thật quá thần dũng, đúng là một nhân vật huyền thoại sống." Nhưng Shirley Dương ở bên cạnh dường như không nghĩ vậy.

"Thần dũng gì chứ, không muốn sống nữa à?

Quá điên cuồng rồi." Shirley Dương lúc này bước đến trước mặt Trương Lân, vẻ mặt đầy lo lắng.

Cô thấy hành động vừa rồi đâu phải là thần dũng, mà không khác gì đi tìm cái chết.

Vương Bàn Tử nhìn ra sự lo lắng của Shirley Dương.

Hắn vội vàng khuyên: "Dương tiểu thư, cứ yên tâm một trăm phần trăm đi, cô xem anh em Trương Lân bây giờ chẳng phải vẫn còn

sống khỏe mạnh đó sao?

Không sao đâu!" Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng bước tới, đến bên cạnh Vương Bàn Tử để an ủi.

Nhưng khi Hồ Bát Nhất bước đến trước mặt, mắt của Vương Bàn Tử và Shirley Dương đều trợn tròn.

"Lão Hồ!

Mặt nạ phòng độc của cậu đâu rồi?" Vương Bàn Tử lo lắng nhắc nhở.

Chương 222

Lúc này Hồ Bát Nhất mới bừng tỉnh, vội vàng dùng tay sờ loạn, mặt nạ phòng độc biến mất rồi!

Lúc này trong lòng anh một trận lạnh lẽo, chắc chắn là lúc bị tấn công vừa rồi đã bị va đập rơi mất.

Trong nháy mắt, trán anh đã đẫm mồ hôi.

Trong túi hành lý có một ít thuốc giải độc rắn.

Anh không khỏi cảm thấy bi ai trong lòng.

Hít phải sương mù đỏ này, e rằng dù thần y Hoa Đà tái thế, cũng khó mà diệu thủ hồi xuân.

Có lẽ không sống nổi nữa rồi.

Bây giờ trong lòng Hồ Bát Nhất rối như tơ vò, chỉ là triệu chứng trúng độc là gì, đáng lẽ phải cảm thấy khó chịu ở đâu đó, tại sao mình lại cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng không thoải mái.

Shirley Dương ở bên cạnh lo lắng hét lớn: "Mặt nạ phòng độc rơi mất rồi sao?… Anh cảm thấy khó chịu ở đâu?" Hồ Bát Nhất nhìn vẻ mặt lo lắng của Vương Bàn Tử và Shirley Dương, trong lòng vô cùng cảm động, khi sắp phải ra đi như thế này, anh đột nhiên tay chân lạnh ngắt, ngồi phịch xuống đất, nói với họ: "Tôi lần này thật sự không xong rồi, tôi cũng không nói được là khó chịu ở đâu, tóm lại là toàn thân chỗ nào cũng không thoải mái.

Xem ra độc khí đã ngấm vào xương tủy, đi khắp cửu khiếu.

Không quá chốc lát nữa, có lẽ tôi sẽ… Tôi có mấy lời cuối cùng muốn nói…" Trương Lân đứng bên cạnh tuy mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng quả thực có chút dở khóc dở cười, không biết Hồ

Bát Nhất bây giờ lại định giở trò gì.

Vương Bàn Tử vô cùng thành khẩn đến trước mặt Hồ Bát Nhất, một tay nắm chặt tay anh, tay kia bịt miệng anh, nghẹn ngào nói: "Lão Hồ, cậu đừng có trăng trối gì cả, cậu không xem mấy phim mà nhân vật bị bắn chết sao?

Người bị thương không chết thì không nói gì cả, phàm là những người có nhiều lời thoại cuối cùng, sau khi giao phó xong đại sự, chắc chắn sẽ tèo ngay." Hồ Bát Nhất gạt tay Vương Bàn Tử ra nói: "Bây giờ đã đến lúc nào rồi, cậu không cho tôi nói mấy lời cuối cùng sao, cậu tưởng tôi muốn chết à?

Có một số chuyện nếu không cho các cậu biết, tôi… tôi chết cũng không nhắm mắt." "Đừng làm khó tôi, đối với tôi, cái chết không là gì cả, tôi chỉ là vì hạnh phúc của nhân loại… Lịch sử tất yếu… Ngủ yên giữa những đóa hoa không bao giờ tàn ở vùng đất Vân Nam rực rỡ." Shirley Dương lúc này cũng đứng bên cạnh, tuy đeo mặt nạ phòng độc, không nhìn rõ mặt và biểu cảm của cô lúc này.

Nhưng từ trạng thái run rẩy nhẹ có thể cảm nhận được cô đang khóc.

Chỉ nghe Shirley Dương đứt quãng nói: "Old soldiers never die, they just fade away…" Hồ Bát Nhất vừa nghe tiếng nước ngoài, mắt liền trợn trắng.

"Tôi đã sắp xuống lỗ rồi, cô còn nói tiếng Tây với tôi, tôi nghe có hiểu đâu.

Những lời này đợi kiếp sau tôi đầu thai vào một gia đình ở Mỹ rồi nói cũng không muộn." "Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với các cậu, đừng có lạc đề nữa, nói chuyện chính sự với các cậu thật là mệt mỏi." Hồ Bát Nhất đang định giao phó hậu sự, thì bỗng nhiên cảm thấy cơ thể ngoài việc hơi đau nhức ra, đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu

bất thường nào.

Đau nhức xương cốt cũng chỉ là do vừa rồi va vào tảng đá trên đỉnh đầu, ngã một cái gây ra.

Cú va vào tảng đá cũng không nhẹ, vừa rồi phát hiện mặt nạ phòng độc không còn, đầu óc trống rỗng, không để ý kỹ.

Bây giờ đã qua mấy phút, hình như không có chuyện gì, hoàn toàn không giống triệu chứng trúng độc mà anh biết.

Hồ Bát Nhất trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu?

Nhưng những bộ phận khác trên cơ thể hình như cũng không có chỗ nào đặc biệt khó chịu.

Vừa nghĩ đến sương độc, trong đầu Hồ Bát Nhất như có một tia chớp lóe lên.

Sương mù đỏ trong hang Hồ Lô và sương mù trắng trong thung lũng phía trên, liệu có mối liên hệ nào không?

Sương mù trắng có độc, sương mù đỏ không có độc, chẳng lẽ bí ẩn nằm trong cơ thể con quái trùng kia?

Lúc này, đầu óc Hồ Bát Nhất vận động nhanh chóng, suy nghĩ về những vấn đề này, vẻ mặt như đang suy tư.

Trương Lân ở bên cạnh nhìn đã hiểu ra, cuối cùng thì đầu óc của Hồ Bát Nhất cũng đã thông, cuối cùng cũng đã khai khiếu.

Nhưng hai người còn lại thì không hiểu.

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất hai mắt nhìn thẳng, tưởng anh đã mất đi ý thức, có chút lo lắng lay vai anh nói: “Lão Hồ, cậu không phải còn có di ngôn quan trọng chưa giao phó sao?

Sao lại trợn mắt trắng?

Mau tỉnh lại đi.” Hắn lay mạnh hết sức có thể.

Hồ Bát Nhất vốn không có chuyện gì, cũng sắp bị hắn lay cho ra chuyện.

Hồ Bát Nhất vội vàng dùng cánh tay gạt tay Vương Bàn Tử ra.

“Tôi TM có trợn mắt trắng đâu?

Cậu làm tôi quên hết rồi đây này?

Tôi vừa nghĩ đến đâu rồi nhỉ?” Di chúc quan trọng vừa rồi, lúc này đã bị quên sạch.

Hồ Bát Nhất nói với họ: “Tôi phát hiện tầng hang động này hình như không có khí độc, có lẽ đây là nguồn gốc của sương mù trong thung lũng, là xưởng sản xuất sương mù.” Hai người kia nhất thời chưa phản ứng kịp, đồng thanh hỏi: “Không có khí độc?

Vậy sao cậu không chết?” Hồ Bát Nhất đang định giải thích rõ cho Vương Bàn Tử và Shirley Dương thì liếc mắt một cái, chỉ thấy đám sương mù đỏ ở góc hang Hồ Lô không biết từ lúc nào đã khuếch đại thành một vòng tròn khổng lồ.

Nó bao vây bốn người họ ở giữa, trong đám sương mù đỏ đó phát ra tiếng thở dốc nặng nề và ai oán.

Thỉnh thoảng lại có tiếng kêu bi thảm.

Âm thanh lúc bên trái lúc bên phải, dường như đang di chuyển với tốc độ cao.

Lúc này do sương mù đỏ ngày càng đậm, đã không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Con quái trùng dưới chiếc mặt nạ vàng, trên người mang đầy những tấm giáp dày nặng nhân tạo.

Lớp vỏ côn trùng bên trong không thua kém gì xe bọc thép, e rằng

đến cả súng phun lửa cũng không làm gì được nó.

Bây giờ xem ra chỉ có bộ phận miệng dưới chiếc mặt nạ vàng mới có thể là điểm yếu duy nhất.

Cho nên vừa rồi Hồ Bát Nhất mới liều mình, dùng súng tiểu liên dí vào miệng nó bắn.

Tiếc là chậm một bước, may mà Trương Lân đến kịp, nếu không thật sự đã bị nó xử lý.

Vốn tưởng Trương Lân đã giải quyết nó rồi, lúc này xem ra không đơn giản như vậy.

Đám sương mù bao vây đột nhiên bị một luồng khí nhanh chóng cuốn đi, tản ra bốn phía.

Con quái trùng giáp xanh mặt nạ vàng vốn đang rên rỉ, từ trên không trung bật người ra.

Chiếc mặt nạ vàng trên đầu nó đã bị đánh nát, chỉ còn lại vài mảnh vỡ cắm vào trong thịt.

Có thể thấy cú đó của Trương Lân mạnh đến mức nào.

Mất đi sự che đậy của mặt nạ, bộ dạng bên trong cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ hoàn toàn.

Toàn bộ răng thịt và hàm dưới đều bị đánh nát, trong khoang miệng có vô số xúc tu, không ngừng phun ra dịch vàng.

Lần này nó tấn công một lần nữa, nhắm thẳng vào Bàn Tử.

Thế tấn công của con quái trùng như sấm sét vạn quân, Vương Bàn Tử thấy vậy trong lòng kinh hãi, sau đó chửi ầm lên.

"Thật **ghê tởm." Rồi hắn quay đầu không ngoảnh lại, co chân bỏ chạy.

Trong lúc hoảng loạn, hắn không nhìn đường phía trước, bị những tảng đá bán trong suốt lồi lõm trong hang ngáng chân, ngã sấp mặt.

Chương 223

Lúc này hắn cũng không kịp kêu đau, lăn một vòng trên đất, quay người giơ súng bắn.

Không thể cứ thế chờ chết được.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh thấy vậy cũng lo lắng hét lớn.

"Không ổn rồi, con này chưa chết hẳn, lần này nhất định phải nhổ cỏ tận gốc." Sau đó hắn cũng nhặt khẩu Chicago Typewriter trên đất lên bắn.

Chỉ cần đạn trúng, bất kể con quái trùng mình khoác giáp đồng xanh vảy rồng đó bị thương ở bộ phận nào, đều sẽ từ kẽ hở của tấm giáp, hoặc từ trong miệng phun ra từng luồng sương mù đỏ.

Trương Lân cầm ngang đao đứng trước mặt con quái vật, có lẽ vừa rồi bị đánh sợ, nó chịu đựng loạt đạn bắn, không dám tiến lên nửa bước.

Lâu dần, dường như có chút bị đạn bắn cho tức điên lên, từ từ bắt đầu nổi điên.

Nó trực tiếp lao vào giữa làn mưa đạn dày đặc, dùng cơ thể khổng lồ của mình, liều mạng quét tới.

Động tác của nó quá nhanh, lại thỉnh thoảng ẩn mình vào trong sương mù đỏ.

Súng tiểu liên trong tay rất khó nhắm, Hồ Bát Nhất thấy súng tiểu liên nếu không bắn gần vào yếu huyệt, căn bản không thể ngăn cản được nó.

Nhưng bây giờ né tránh còn không kịp, làm sao có thể tấn công.

Bất đắc dĩ, anh đành phải hô một tiếng với đồng đội, sau đó nhanh chóng lùi về gần vách đá hình hồ lô, nấp sau những tảng đá trong nước ngầm để tìm chỗ che chắn.

Nhưng một bên có nước, một bên đường hẹp, hơn nữa cơ thể con quái trùng lại đặc biệt lớn, gần như cả hang động đều nằm trong phạm vi tấn công của nó.

Bốn người vốn đang tụ lại một chỗ, bị tấn công đột ngột như vậy, ba người Hồ Bát Nhất và Trương Lân đã bị tách ra.

Cái thân hình hung hãn đó, dồn ba người Hồ Bát Nhất vào một góc, không còn đường lui.

Những tấm giáp nặng nề kêu lạch cạch, ma sát với đá vụn trên mặt đất, giống như tiếng gọi của tử thần, từng chút một đến gần.

Lần này thế tấn công cực mạnh, luồng khí di chuyển tạo ra áp suất gió, thổi vào da người đau rát.

Lúc này mấy người đã không còn đường lui, không thể né tránh, tình hình vô cùng nghiêm trọng.

Bây giờ cũng không biết Trương Lân đang ở đâu, nhất thời đầu óc ba người đều trống rỗng.

Lúc này, Shirley Dương ở bên cạnh, nói một từ: "Thuốc nổ." Hồ Bát Nhất lập tức lĩnh hội ý của cô.

Cô muốn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tìm cách kìm chân đối phương, để cô tranh thủ thời gian, sau đó dùng thuốc nổ xử lý nó.

Vương Bàn Tử cũng lập tức hiểu ý của cô.

Họ lập tức chia thành hai đường trái phải, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tập trung ở bên phải.

Không ngoài dự đoán, con quái trùng quả nhiên bị thu hút, lập tức

chuyển sự chú ý, quay đầu lại tấn công.

Shirley Dương lúc này cũng nhân cơ hội từ khoảng trống bên trái lẻn vào sau tảng đá gần đó.

Nhưng ai ngờ con quái trùng này lại giương đông kích tây, gian xảo như một con cáo già, thể hiện trí tuệ nhân tính mà các sinh vật khác không có.

Thấy hỏa lực chéo của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đạn như mưa bão bắn tới.

Nếu đối đầu trực diện, chắc chắn sẽ chịu thiệt không ít, cho nên nó cố ý giả vờ lộ sơ hở, rồi trong chớp mắt quay đầu lại tấn công Shirley Dương.

Sự thay đổi đột ngột này khiến cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không ngờ tới.

Ai cũng không ngờ một con côn trùng, không chỉ có thân hình khổng lồ, mà còn gian xảo đến vậy, cả hai đều trở tay không kịp.

Súng trường trên người Shirley Dương đã hết đạn, chỉ dựa vào súng ngắn căn bản không thể đẩy lùi nó.

Vào lúc này, Shirley Dương đã thể hiện khả năng ứng biến đáng kinh ngạc, cô rút chiếc ô Kim Cương sau lưng ra, miễn cưỡng chặn được miệng con côn trùng.

Nhưng sức mạnh của con quái trùng cũng không phải là thứ mà một cô gái yếu đuối có thể chịu được.

Cả người cô như một con diều đứt dây bay ngược ra ngoài, chiếc ô Kim Cương cũng rơi sang một bên.

Shirley Dương dựa vào thân hình nhẹ nhàng, lộn một vòng sang bên cạnh né tránh.

Nhưng né tránh như vậy, lại càng đẩy mình vào đường cùng, đó là một góc chết.

Xoay sở trái phải đều vô cùng khó khăn, bất đắc dĩ cô đành phải rút rìu leo núi ra, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Tiếng giáp sắt vang lên, gầm thét như sấm, chỉ thấy trong sương mù đỏ đột nhiên xuất hiện một vệt sáng vàng nhắm thẳng vào cô lao xuống.

Shirley Dương làm sao có thể chống đỡ được đòn tấn công như vậy.

Nhưng tốc độ của con quái trùng quá nhanh.

Cô không kịp né tránh, đột nhiên cảm thấy một cánh tay đầy sức mạnh ôm lấy eo mình.

Sau đó cả cơ thể cô nhảy lên, thân thể cô văng sang một bên, vừa rời khỏi mặt đất.

Cái miệng lớn đầy xúc tu và hàm thịt của con quái trùng, một ngụm liền cắn vào nơi Shirley Dương vừa đứng, một tiếng động lớn vang lên, những tảng đá trên mặt đất gần như bị cắn nát.

Nếu cắn vào người, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Trương Lân và những người khác bị tách ra cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng trong khoảnh khắc đó đã xảy ra những chuyện không ngờ tới.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn, cảnh tượng đó thật đến mức nào.

Lúc này, hốc mắt họ đỏ hoe.

Với tốc độ nhanh nhất cũng không thể cứu được Shirley Dương

trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng họ không biết Shirley Dương đã được Trương Lân cứu.

Bây giờ họ cũng không có thời gian đi kiểm tra tình hình của Shirley Dương lúc này.

Không đợi con quái trùng được coi là Sơn Thần có hành động tiếp theo, họ ném đi những khẩu súng tiểu liên hết đạn.

Cả hai cùng rút rìu leo núi ra, im lặng không nói một lời, dùng rìu leo núi móc vào những tấm giáp đồng xanh hình vảy rồng, sau đó nhảy lên cơ thể khổng lồ của con quái trùng.

Bây giờ trong lòng Hồ Bát Nhất đã quyết định một ý, trước tiên phế đi con mắt của nó rồi tính.

Con trùng một mắt chỉ có một con mắt, giấu sau chiếc mặt nạ vàng, con mắt đó nhỏ không tương xứng với cơ thể khổng lồ của nó, nếu làm mù mắt nó, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Hồ Bát Nhất dùng cả tay và chân, chẳng mấy chốc đã leo lên đỉnh đầu nó.

Vương Bàn Tử lúc này thân thủ cũng đặc biệt nhanh nhẹn, cũng đã leo lên đỉnh đầu nó.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng hét lớn, vung tròn chiếc rìu leo núi, bổ thẳng vào nhãn cầu chính diện của chiếc mặt nạ vàng.

Trong chớp mắt, trong tai chỉ nghe thấy mấy tiếng như đâm thủng quả bóng da, ngay sau đó là tiếng gào thét xé lòng của con quái trùng.

Chương 224

Con quái trùng đau đến mức không ngừng run rẩy, dịch vàng trên đầu bắn tung tóe, thứ chất lỏng màu vàng đậm chảy ra, không biết có phải là máu của nó không.

Dù sao thì mùi cũng rất tanh, giống như cá biển chết bị phơi nắng liên tục, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều bị bắn đầy người, may mà không có độc tính.

Hồ Bát Nhất thấy đã thành công, chuẩn bị thừa thắng xông lên, tiếp tục giáng những đòn chí mạng.

Nhưng thân con trùng run rẩy dữ dội, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mất đi chiếc rìu leo núi, người cũng từ trên đó lăn xuống.

Hồ Bát Nhất ngã lên người Vương Bàn Tử, không bị thương chút nào.

Dù sao cũng có nhiều thịt ở dưới đệm, nên cũng không sao.

Sau khi ngã xuống đất, anh lập tức đứng dậy.

Vương Bàn Tử một tay nắm chặt chiếc rìu leo núi cắm sâu vào lớp giáp nặng của con trùng, cũng không để ý đến luồng khí đỏ không ngừng tuôn ra và dịch vàng đầy đầu đầy mặt.

Hắn lại một lần nữa leo lên, lúc này trông hắn thật thần dũng.

Hắn đưa tay vào mắt con quái trùng, trên mặt lộ ra vẻ hung tợn, mạnh mẽ móc ra một cái.

Cũng không biết đã lôi ra những thứ gì, đỏ, xanh, vàng, giống như một cửa hàng thuốc nhuộm bị lật đổ, hình như còn có những sợi thần kinh thô, trông vô cùng ghê tởm.

Con quái trùng đau đớn không ngừng phát ra tiếng kêu bi thảm, như phát điên mà lắc đầu.

Lần này Vương Bàn Tử không nắm chắc, bị hất xuống nước, những xác chết nổi đang loạn xạ trong nước nhanh chóng tản ra bốn phía, sau đó lại cuộn thành một vòng xoáy, rồi lại nhanh chóng thu lại.

Chúng bao bọc lấy Vương Bàn Tử ở giữa, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi không còn thấy bóng dáng anh.

Hồ Bát Nhất tuy biết rõ về Vương Bàn Tử, biết anh bơi rất giỏi.

Nhưng lúc này thấy anh rơi xuống nước, lại không khỏi lo lắng cho Vương Bàn Tử.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng đã thấy Trương Lân ở bên cạnh Shirley Dương, sự lo lắng của anh cũng hoàn toàn tan biến.

Bây giờ điều lo lắng duy nhất là Vương Bàn Tử ở dưới nước.

Những xác chết nổi kỳ quái kia giống như bánh chẻo trong nồi nước sôi, lộn nhào không ngừng, dường như vô cùng phấn khích.

Vương Bàn Tử vừa rơi xuống nước, vô số xác nữ xung quanh lập tức tiến lên bao vây, trong nháy mắt, không còn thấy anh ở đâu nữa.

Hồ Bát Nhất bây giờ muốn nhảy xuống nước cứu, nhưng lại bị con quái trùng đang gào thét thảm thiết và không ngừng giãy giụa chặn mất đường đi.

Nhất thời khó mà thoát ra, đành phải hét lớn tên Vương Bàn Tử về phía mặt nước.

Nhưng trong nước chỉ có những xác nữ đó đang náo loạn, không còn bóng dáng ai khác.

Lúc này, con quái trùng bị móc mắt đang điên cuồng lắc cái thân thể khổng lồ của nó.

Nơi nó đi qua đều là cát bay đá chạy, làm vỡ nát những tảng đá.

Tiếng kêu thê lương vẫn vang vọng không ngớt, sương mù đỏ thoát ra từ các kẽ hở của tấm giáp ngày càng nhiều.

Nhưng sương mù đỏ thoát ra bây giờ cũng không còn rực rỡ như trước.

Hồ Bát Nhất nghĩ rằng sự thay đổi màu sắc của sương mù đỏ có thể là do ánh sáng và bóng tối trong hang tạo ra, nên không để ý.

Bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng tránh sự cản trở của con trùng lớn này, sau đó xuống nước vớt Bàn Tử lên.

Nhưng thân thể con trùng quá lớn, Hồ Bát Nhất xông lên mấy lần đều bị đẩy lùi, suýt nữa bị những tấm giáp nặng trên người nó đè thành bánh thịt.

Lúc này, con trùng khổng lồ đột nhiên phát lực, dùng cái đuôi phía sau quét về phía Trương Lân và Shirley Dương.

Trương Lân đẩy Shirley Dương ra, trong khoảnh khắc đẩy ra đó, đuôi của con trùng khổng lồ cũng theo sát đến nơi.

Nó quét Trương Lân xuống nước.

Bây giờ dưới nước có hai người, có bạn đồng hành, ai cũng không cô đơn.

Shirley Dương lúc này cũng đã nhìn ra sơ hở, không còn thời gian để đau buồn nữa, nếu không giải quyết con trùng khổng lồ trước mắt.

Cứu người cũng không thể cứu được, cô lập tức nhặt chiếc ba lô của Vương Bàn Tử rơi trên đất.

Cô leo lên tảng đá cao nhất, một bên lấy thuốc nổ từ trong túi hành lý ra, một bên hét lớn với Hồ Bát Nhất: "Màu sắc của đám sương mù này ngày càng nhạt, nó sắp không trụ nổi nữa rồi." Nói xong, cô ném

khẩu súng ngắn trong tay ra ngoài.

Hồ Bát Nhất thấy Shirley Dương leo cao như vậy, trong tay lại có thuốc nổ, nghe cô nói, lập tức hiểu ra ý.

Anh liền dùng tay bắt lấy khẩu súng ngắn mà Shirley Dương ném xuống, hét với Shirley Dương: "Tôi dụ nó ra trước, cô chuẩn bị xong thuốc nổ thì ra tín hiệu, thời gian đừng quá lâu, Trương Lân và Bàn Tử ở dưới nước không biết sống chết thế nào." Hồ Bát Nhất thấy vậy lập tức giơ súng lên, nhắm vào đầu con trùng khổng lồ mà bắn liên tiếp mấy phát.

Mặc dù đạn bắn trúng người con quái trùng, nhưng sức sát thương trước con bò sát khổng lồ này thật sự chẳng thấm vào đâu.

Hiện tại trên mặt đất chỉ còn lại Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất hai người, còn Trương Lân và Vương Bàn Tử dưới nước không biết tình hình ra sao.

Hồ Bát Nhất vội vàng bảo Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị thuốc nổ để tranh thủ thời gian.

Hắn chỉ có thể dụ con trùng khổng lồ đang cuồng bạo vì bị trọng thương đi chỗ khác.

Con trùng khổng lồ bị chột một mắt.

Do sống lâu năm trong thế giới dưới lòng đất tối tăm, nguồn sáng duy nhất trong động chỉ là thứ ánh sáng xanh lạnh lẽo phát ra từ những xác chết nổi dưới nước, khiến cho mắt của nó đã thoái hóa vô cùng nghiêm trọng, nhưng giác quan của nó lại tiến hóa đến mức hoàn hảo.

Hồ Bát Nhất không ngừng dùng xẻng công binh trong tay gõ vào những tảng đá bên cạnh, tạo ra âm thanh để thu hút sự chú ý.

Biện pháp này quả nhiên có hiệu quả, kích thích được con trùng

khổng lồ, nó quẫy thân hình kỳ dị, đuổi theo Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thấy kế sách thành công, nào dám đối đầu trực diện, liền co cẳng bỏ chạy, chuyên lựa những nơi có nhiều đá núi rậm rạp để chạy vào.

Con trùng khổng lồ liên tục húc vào vách núi, một người cũng không bắt được, ngược lại mắt còn bị làm cho mù.

Lúc này nó càng thêm tức giận, giống như một chiếc xe ủi hạng nặng, húc tan nát những tảng đá trong động.

Hồ Bát Nhất đang dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn, nhưng với tốc độ của một người thường, làm sao có thể chạy nhanh hơn con quái trùng to như đoàn tàu hỏa được?

Hồ Bát Nhất vừa chạy vừa lo lắng hét lên: "Cô Dương, sao còn chưa cho nổ thuốc nổ?

Cố tình muốn tôi mất mặt à?" Tuyết Lỵ Dương ở vị trí cao nhất nghe thấy tiếng la hét lo lắng của hắn, liền đáp lại: "Sắp xong rồi, cố gắng cầm cự thêm mười giây nữa." Hồ Bát Nhất biết Tuyết Lỵ Dương nhất định đang tranh thủ từng giây từng phút, nhưng nhìn tình hình hiện tại, đừng nói mười giây, e là ba giây cũng đủ toi mạng.

Một luồng gió mạnh ập đến từ phía sau, hắn có thể cảm nhận được một dòng nhiệt cực mạnh, cùng với làn sương mù màu đỏ ngày càng đậm đặc bên cạnh.

Tất cả đều đang nhắc nhở hắn rằng có một ôn thần khổng lồ đang bám theo sau.

Lúc này, hắn nào còn tâm trí đếm giây, chỉ biết liều mạng chạy trốn.

Phía trước, một tảng đá khổng lồ sừng sững, đã không còn đường đi.

Trong tình thế bị dồn vào đường cùng, hắn đành phải tung mình nhảy xuống dòng sông ngầm bên cạnh.

Dưới sông có Vương Bàn Tử và Trương Lân, ít nhất cũng có thể hỗ trợ nhau.

Chương 225

Vừa xuống nước, vai hắn đã đụng phải một xác chết nổi, đau đến mức suýt gãy xương, uống phải mấy ngụm nước sông âm lạnh tanh hôi.

Trong đầu Hồ Bát Nhất lúc này chỉ nghĩ rằng thi thể sao lại cứng như đá.

Nhưng rồi hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh toát, như bị một luồng điện giật, cảm giác quen thuộc thoáng chốc ùa về.

Trong lòng hắn nảy sinh một cảm giác hoảng loạn không tên.

Hồ Bát Nhất biết cảm giác đặc biệt này, lúc còn bị nhốt trong hang động phía trước, hắn đã cảm nhận được không chỉ một lần.

Một cảm giác quen thuộc, một cảm giác khiến người ta ghê tởm.

Tay chân hắn dần dần bắt đầu trở nên tê dại.

Thân ở dưới nước, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, xung quanh đã bị vô số xác chết nổi vây kín.

Dưới đáy nước âm u lạnh lẽo, chúng cũng phát ra thứ ánh sáng xanh leo lét, khiến nỗi hoảng sợ trong lòng hắn càng lúc càng nghiêm trọng.

Lần này khoảng cách với những nữ thi rất gần, gần như là mặt đối mặt.

Hồ Bát Nhất cố gắng mở to mắt dưới nước, quan sát kỹ xem những thi thể này rốt cuộc có gì bất thường, tiện thể xem trước có cách nào để thoát thân hay không.

Nhưng hắn lại bị hàng ngàn nữ thi làm cho hoa cả mắt.

Lúc này, mặt nước cũng đã bị vô số nữ thi che kín hoàn toàn, muốn trực tiếp phá mặt nước trồi lên là điều không thể.

Người bơi giỏi đến đâu cũng chỉ có thể tồn tại dưới nước tối đa hai phút, trừ khi có kỳ tích xảy ra, nếu không chắc chắn sẽ bị chết đuối dưới đáy nước lạnh lẽo.

Cũng vào lúc hắn không còn cách nào khác, kỳ tích có lẽ đã thực sự giáng xuống.

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai hắn.

Hắn sợ đến dựng cả tóc gáy, chỉ cảm thấy bàn tay đó đang nắm chặt vai mình.

Hồ Bát Nhất quay đầu lại nhìn, không phải Trương Lân sao!

Phía sau cậu là Vương Bàn Tử.

Được cứu rồi!

Ba chữ này lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng được mấy giây, đã cảm thấy dưới nước có một trận chấn động, động tĩnh vô cùng lớn, không cần đoán cũng biết đó là tiếng con quái trùng khổng lồ rơi xuống nước.

Nó thù dai đến mức truy đuổi không tha, cắm đầu xuống nước.

Thân hình to lớn của nó rơi xuống nước với lực rất mạnh, hất văng cả những xác chết nổi đang che kín mặt nước.

Bọn họ vốn không có đường sống, bây giờ con trùng này lao đầu xuống nước, lại vô tình tạo ra một lối thoát.

Trương Lân không nói hai lời, trực tiếp rút dao cắm vào lớp vỏ giáp của con quái trùng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy vậy, lập tức bắt chước, bám

chặt vào vỏ giáp của nó.

Lúc này, hai người không để ý rằng, thứ trong tay Trương Lân không phải Hắc Kim Cổ Đao, mà là một thanh đao dài mảnh với những vết nứt trên lưỡi, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Nếu là Hắc Kim Cổ Đao thì không thể dễ dàng cắm vào như vậy.

Lúc này, Trương Lân đâm mạnh vào con quái trùng rồi cũng không buông tay.

Con quái trùng cũng cảm nhận được sự khác thường trên người, liền liều mạng lồng lộn.

Khi thân thể nó vừa trồi lên mặt nước, thứ oán niệm quỷ khí âm u kia lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức há to miệng hít lấy hít để mấy ngụm không khí.

Sau đó, nhân lúc thân con trùng lắc lư, họ nhảy lên tảng đá trên mặt nước, nhưng Trương Lân lúc này vẫn nắm chặt chuôi đao không chịu buông.

Con quái trùng dường như đang phải chịu đựng cơn đau khủng khiếp, kêu gào thảm thiết.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã đứng vững trên mặt đất, lớn tiếng nói với Tuyết Lỵ Dương: "Chờ gì nữa!" Tuyết Lỵ Dương đã lắp xong mấy ống thuốc nổ và dây cháy chậm, châm lửa rồi ném từ trên cao xuống đầu con trùng khổng lồ, đồng thời hét lớn bảo Trương Lân mau rời đi.

Trương Lân hơi ngẩng đầu nhìn quả thuốc nổ đang được ném tới, không hề chậm trễ, hai chân đạp mạnh một cái rồi nhảy xuống.

Ngay sau đó, từ bên trong cơ thể khổng lồ của con trùng bắn ra vô

số mảnh đao phát sáng li ti.

Cuối cùng, chúng đều ngưng tụ trước chuôi đao trong tay Trương Lân, tạo thành một thanh đao mảnh đầy vết nứt.

Quả thuốc nổ cũng đã đến trước mặt con quái trùng.

Kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, con trùng khổng lồ không có mắt, không thèm để ý, quay đầu cắn một phát, vừa hay nuốt chửng quả thuốc nổ vào miệng.

Nuốt sống trực tiếp như vậy, kết cục của con quái trùng có thể đoán trước được.

Chỉ nghe một tiếng "bụp" vang lên giữa không trung, trầm đục như tiếng một quả bóng bay bị vỡ.

Dịch lỏng màu vàng, kèm theo một đám sương mù đỏ rực, cùng vô số mảnh vụn của con quái trùng, rơi lả tả xuống như mưa.

Phần thân còn lại của nó giãy giụa một cách tượng trưng rồi rơi mạnh xuống đất.

Âm thanh bộ giáp vảy rồng va vào đá núi khiến đầu óc mọi người ong ong.

Sương mù màu đỏ từng luồng từng luồng tuôn ra từ cơ thể nó, so với làn khói đỏ bốc lên trước đó thì đã nhạt đi rất nhiều, chẳng mấy chốc đã tan biến vào không khí.

Bây giờ, họ đã có thể nhìn rõ những chỗ hở trên bộ giáp vảy rồng, có thể thấy rõ lớp vỏ của con trùng bên trong đã biến thành màu đen, hoàn toàn không giống màu đỏ tươi như lửa lúc mới gặp.

Lần này chắc là nó đã chết hẳn rồi.

Mọi người thu dọn lại trang bị bị rơi vãi, cầm súng từ từ tiến lại gần quan sát, dù sao cẩn tắc vô ưu.

Đầu của con quái trùng gần như đã bị nổ tan thành hình một bông hoa, nhưng thân thể nó vẫn không ngừng co giật.

Rết trăm chân, chết không ngã, câu nói này dùng để hình dung lúc này là thích hợp nhất.

Mặc dù nó chưa chết hẳn, nhưng đã không còn là mối đe dọa với nhóm Trương Lân nữa.

Vụ nổ đã gây ra thương tích nghiêm trọng, khiến cơ thể nó tạm thời không thể tạo ra làn sương mù màu đỏ nữa.

Thứ sương đỏ này tuy không gây chết người nhưng lại có tác dụng thần kỳ làm cứng lớp vỏ ngoài.

"Sức mạnh kinh người thật, mẹ nó rốt cuộc đây là con quái vật gì?" Vương Bàn Tử lúc này đã hoàn hồn, chỉ vào con quái trùng hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu đáp.

"Có thể là một loài côn trùng đã tuyệt chủng.

Trong thế giới tiền sử mới có loại trùng to như vậy, nhưng bây giờ không dễ phán đoán, chúng ta hãy xem xét thêm." Mọi người đi dọc theo thân con trùng khổng lồ về phía sau để xem từ đầu đến đuôi nó dài bao nhiêu.

Chương 226

Chỉ riêng bộ giáp đồng vảy rồng nặng trịch này, lượng đồng cần dùng đã không thể ước tính, không thể không khiến người ta kinh ngạc.

Đi về phía sau, một cảnh tượng còn kinh ngạc hơn xuất hiện trước mắt họ.

Khi đi đến cuối vách đá của động Hồ Lô, họ phát hiện con trùng khổng lồ này không có đuôi, hoặc có lẽ đuôi của nó đã hóa đá, hợp làm một với lớp đá màu đỏ của động Hồ Lô, căn bản không thể phân biệt được phần nào là thân trùng, phần nào là đá.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, dùng nòng súng chọc vào con quái trùng khổng lồ nói.

"Lúc nãy cứng như thép tấm, đạn bắn không xuyên, bây giờ lại mềm như con sâu róm, hình như chưa chết hẳn." "Tôi thấy chúng ta cũng đừng hỏi trắng đen phải trái làm gì, nhét thêm ít thuốc nổ vào miệng nó, tiễn nó về tây thiên, cũng coi như hả được cơn tức trong lòng." Tuyết Lỵ Dương lúc này chau mày, sắc mặt có chút khó coi, dường như con trùng này có lai lịch lớn.

Cô mím môi, chậm rãi nói.

"E là không đơn giản như vậy.

Với trang bị của chúng ta, hiện tại căn bản không thể giết chết nó hoàn toàn được, may mà bây giờ nó không còn uy hiếp nữa." "Đây có lẽ là một loài trùng dài vực sâu có cấu trúc thần kinh hình bánh xe hiếm gặp, tương tự như loài ốc nữ thần mặt trời.

Ngoài việc thay đổi hàm lượng oxy trong không khí, rất khó tìm

được cách giết chết nó." Hồ Bát Nhất lúc này nghe mà mù tịt, nhìn Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Ốc nữ thần mặt trời?" Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, cô cũng không vòng vo, trực tiếp giải thích.

"Ốc nữ thần mặt trời tồn tại vào đầu kỷ Cambri khoảng 500 triệu năm trước, tuyệt chủng vào cuối kỷ Cambri đến kỷ Ordovic.

Nó là động vật chân bụng một mảnh vỏ không có cột sống, có lớp vỏ ngoài dẹt dài, hình xoắn ốc." "Nó là một loài động vật thân mềm cổ đại quan trọng, được cho là một trong những loài động vật thân mềm có vỏ cứng tiến hóa sớm nhất." "Phần lớn ốc nữ thần mặt trời sống ở biển sâu, nhưng hiện tại cũng phát hiện một số loài đã tiến hóa ra cơ quan giống như ống thở.

Dựa vào đó suy đoán, chúng cũng có thể sống trong bùn hoặc cát." "Chúng ta hiện tại đã gặp phải một loài trùng dài vực sâu có cấu trúc thần kinh hình bánh xe hiếm gặp, tương tự như ốc nữ thần mặt trời!" "Loài sinh vật kỳ lạ có hệ thần kinh dạng lưới này, nằm giữa nhóm không xương sống và bán xương sống, lại có lớp vỏ bảo vệ giống như ốc nữ thần mặt trời, được hình thành từ chất tiết ra bên trong cơ thể có vỏ ngoài cứng rắn." "Trong thế giới tự nhiên, nó không có bất kỳ kẻ thù nào, trừ khi có thể ăn trọn cả con, dùng dịch vị tiêu hóa hoàn toàn, nếu không chỉ cần còn lại một phần mạng lưới thần kinh, nó vẫn có thể sống sót.

Sự tuyệt chủng cuối cùng của nó cũng giống như những loài côn trùng khổng lồ kia, là do sự thay đổi đột ngột của hàm lượng oxy trong khí quyển." "Tổ tiên của loài trùng dài vực sâu này có thể truy ngược về kỷ Cambri hàng trăm triệu năm trước, thời kỳ sơ khai của động vật không xương sống, lúc đó sinh vật đang ở giai đoạn tiến hóa sơ cấp." "Hình thái nguyên sinh của trùng dài vực sâu, nhờ vào sức

sống ngoan cường, đã thoát khỏi vô số lần hủy diệt giống loài long trời lở đất, tồn tại cho đến kỷ Trias cách đây vài chục triệu năm, dần dần tiến hóa thành loài trùng có hình thể to lớn nhất từ cổ chí kim." "Khác với các sinh vật thông thường có hệ thần kinh trung ương và thần kinh hình cây, nó có tổ chức thần kinh hình bánh xe và cấu trúc tế bào phức hợp." "Cho đến nay, trên thế giới chỉ xuất hiện hai loại.

Loại thứ nhất là sinh vật bí ẩn ốc nữ thần mặt trời từ hàng trăm triệu năm trước, hiểu biết của con người về nó chỉ là những mảnh vỡ." "Tổ chức thần kinh hình bánh xe không có trung khu thần kinh, cũng không có sự phân tách thần kinh.

Sau khi tổ chức bị hoại tử, thần kinh hình bánh xe vẫn sẽ tiếp tục tồn tại." "Ốc nữ thần mặt trời không cần những bước sinh sản phức tạp đó, sinh mệnh mới được tạo ra sẽ thay thế cho cơ thể đã chết." "Mặc dù đặc tính này hạn chế số lượng, nhưng chỉ cần môi trường sống cho phép, thần kinh hình bánh xe và cấu trúc tế bào dạng lưới sẽ không ngừng sinh sôi nảy nở trong vỏ." "Ngoài ra, trùng dài vực sâu còn có tên là Hoắc thị bất tử trùng, cái tên này được đặt để kỷ niệm nhà sinh vật học nước ngoài đã phát hiện ra hóa thạch của nó." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này nhíu chặt mày, nhìn Tuyết Lỵ Dương, mặt hoàn toàn ngơ ngác.

Hai người nhìn sang Trương Lân, thấy cậu cũng đang nghe giảng, khuôn mặt vẫn vô cảm như mọi khi, không có chút vẻ khó xử nào.

Lúc này mà nói một câu không hiểu thì thấy cũng mất mặt, hai anh em đành nuốt nước bọt, tiếp tục nghe Tuyết Lỵ Dương giảng bài khoa học phổ thông với vẻ mặt chăm chú.

"Có một chuyện rất kỳ lạ, đó là sự trùng hợp và mâu thuẫn giữa khảo cổ học và sinh vật học." Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày.

"Các học giả nghiên cứu văn minh cổ đại cho rằng con bọ hung

thánh xuất hiện trong huy hiệu của các Pharaoh chính là con trùng thần, nguyên mẫu của nó là trùng dài vực sâu." "Vì vậy, họ không đồng ý với quan điểm của các nhà sinh vật học rằng loài trùng vỏ cứng khổng lồ này đã tuyệt chủng vào cuối kỷ Trias.

Họ cho rằng ít nhất vào thời đại văn minh cổ đại, trên thế gian vẫn còn sót lại loài côn trùng khổng lồ này, hai bên vẫn luôn tranh cãi không dứt về vấn đề này." "Vào kỷ Trias, tất cả động vật trên thế giới đều có kích thước khổng lồ, hàm lượng oxy cao, dẫn đến việc côn trùng phát triển kích thước không giới hạn.

Hóa thạch muỗi từ kỷ Trias được phát hiện hiện nay, ước tính sải cánh của nó dài hơn một trăm centimet." "Côn trùng hô hấp bằng khí quản, tốc độ oxy đi vào tổ chức sẽ chậm lại khi thể tích của con trùng tăng lên." "Khi cơ thể côn trùng vượt quá một thể tích nhất định, nồng độ oxy trong không khí sẽ không thể đáp ứng yêu cầu của cơ thể trùng.

Đây là một yếu tố khách quan, cũng là nguyên nhân chính hạn chế kích thước của côn trùng, cuối cùng dẫn đến sự tuyệt chủng của các loài côn trùng lớn." "Tầng đá của động Hồ Lô mà chúng ta đang ở có cấu trúc rất đặc biệt, là một loại đá trầm tích thái cổ, khắp nơi có thể thấy các tinh thể màu đỏ bán trong suốt, cùng với một lượng lớn rừng hóa thạch viễn cổ, tất cả đều là sản vật của kỷ Trias." "Thông qua những hóa thạch được hình thành trong một khoảnh khắc nào đó của thời đại viễn cổ, có thể biết được rằng vào khoảnh khắc ấy, dung nham núi lửa và lũ bùn đá nuốt chửng vạn vật gần như cùng lúc bao phủ khu rừng này, nhiệt độ cao sau đó nguội đi nhanh chóng, không gian khí thể giãn nở, hình thành nên địa hình đặc thù của động Hồ Lô." "Một phần cơ thể của con trùng dài vực sâu này đã bị dung nham và lũ bùn đá nuốt chửng.

Nham tương chưa kịp làm tan chảy lớp vỏ ngoài cứng rắn và nặng

nề thì đã bị lũ bùn đá theo sau dập tắt, vì vậy một phần cơ thể trùng đã hợp làm một với hang động, không bao giờ có thể tách rời được nữa.” “Người Di cổ đại sống gần Già Long Sơn có thể đã coi loài Hoắc thị bất tử trùng đáng sợ này như sơn thần để thờ cúng.” “Cũng không biết con trùng dài vực sâu này đã sinh sôi nảy nở đến thế hệ thứ mấy trong lớp vỏ của nó.

Hệ hô hấp của nó đã thích nghi với nồng độ oxy trong khí quyển hiện nay, nhưng có lẽ cũng liên quan đến cấu trúc độc đáo trong động Hồ Lô, có lẽ ở đây có một loại thức ăn hoặc thực vật đặc biệt nào đó.” Nghe Tuyết Lỵ Dương nhắc đến thức ăn, mọi người lập tức liên tưởng đến vô số xác chết nổi trong nước.

Vốn định rời đi ngay lập tức, bây giờ xem ra cần phải quan sát kỹ lưỡng một phen.

Con trùng khổng lồ này chắc chắn có liên quan sâu sắc đến mộ Hiến Vương.

Bây giờ có mấy vấn đề nan giải đặt ra trước mắt.

Tại sao con trùng dài vực sâu này lại đeo chiếc mặt nạ vàng theo hình dáng của tế ti Hiến Vương?

Tại sao nó lại được người ta mặc cho một lớp giáp vảy rồng, và có phải nó là nguồn gốc của làn sương độc gần Trùng Cốc không?

Hồ Bát Nhất nghe xong lời của Tuyết Lỵ Dương, bắt đầu suy nghĩ một lúc, sắp xếp lại những gì mình có thể nghe hiểu được.

Sau đó, hắn kể lại suy đoán của mình cho Tuyết Lỵ Dương nghe về đẳng thuật.

Vương Bàn Tử trước đó tuy không hiểu Tuyết Lỵ Dương nói cái quái gì, nhưng sau khi nghe đến đẳng thuật, vẻ mặt lập tức trở nên âm trầm.

Ngược lại, Trương Lân lúc này lại như không có chuyện gì, vẻ mặt không hề thay đổi.

Đừng nhìn Trương Lân lúc này đang có vẻ mặt chăm chú nghe giảng, thực ra suy nghĩ của cậu đã sớm không còn ở đây nữa.

Cậu hoàn toàn không nghe Tuyết Lỵ Dương nói gì.

Trong đầu cậu đang vang lên giọng nói trong trẻo như chuông của hệ thống. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ đã đánh bại Hoắc thị bất tử trùng, thưởng tiến độ đóng vai 3%!】 【Ting!

Chúc mừng ký chủ, tiến độ đóng vai Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 79%】. ...

Trong lúc Trương Lân đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã thảo luận đến cao trào.

Đối với đằng thuật, những gì họ biết vô cùng hạn chế.

Cả ba người cộng lại cũng không biết nhiều bằng Trương Lân.

Họ chỉ biết đằng thuật là một trong ba tà thuật lớn của Nam Dương cổ xưa, một loại tà thuật biến oán niệm của linh hồn người chết thành độc dược vô hình.

Người chết càng thê thảm, độc tính càng mạnh.

Hồ Bát Nhất lúc này đưa ra suy đoán của mình.

“Khi khí thể dạng sương mù màu đỏ tan hết, gã này sẽ hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự.” “Độc vụ mà cơ thể nó tạo ra chắc chắn có liên quan đến việc nó ăn những xác chết nổi trong nước quanh năm.” “Theo phán đoán này, có thể một bộ phận nào đó trên cơ thể con trùng khổng lồ này nối liền với một nơi nào đó phía trên Trùng Cốc.” “Dựa vào đặc trưng của nó, thân trùng dài gần trăm mét cũng không có gì lạ,

cộng thêm địa hình cực kỳ trũng sâu trong cốc, ngay cả rễ cây cũng có thể xuyên qua." "Có lẽ miệng con trùng nuốt những xác nổi trong nước, oán niệm của hàng ngàn hàng vạn nữ thi sẽ thông qua cơ thể nó, chuyển hóa thành làn sương trắng đằng thuật lơ lửng không tan trong cốc, phong tỏa con đường vào mộ Hiến Vương từ bên ngoài." "Trên bản đồ da người ghi lại rằng sương đằng thuật ở ngoại vi mộ Hiến Vương tồn tại theo hình vòng tròn, có thể là do người vẽ bản đồ da người không biết rõ tình hình." "Chúng ta đã thực địa khảo sát rồi, địa hình thung lũng này không thể có một vòng sương độc bao quanh núi được.

Hai bên và phía sau đều là vách núi vạn trượng, ngẩng đầu chỉ thấy một khe sáng.

Chỉ cần độc vụ chặn con đường trong khe cốc, sẽ không còn con đường nào khác để vào mộ Hiến Vương." Cùng lúc Hồ Bát Nhất nói xong, Tuyết Lỵ Dương phát hiện trên bề mặt lớp giáp đồng vảy rồng bên ngoài cơ thể con trùng khổng lồ có rất nhiều minh văn, nhưng đã bị mài mòn rất nghiêm trọng.

Chỉ có một phần có thể nhìn thấy, nhưng đều có hình thù kỳ quái, không thể nhận dạng được.

Lúc này cô đột nhiên nghĩ, những ký hiệu như vậy, dường như đã từng thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời không thể nhớ ra.

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng nhắc nhở cô.

"Trạc Hồn Phù!" Lập tức, suy nghĩ của hai người như được khai thông.

Đó là một loại phù chú trong đằng thuật đã thất truyền từ lâu, gọi là Trạc Hồn Phù, dùng để phong bế oán độc của vong hồn.

Bộ giáp đồng yêu quái này và lớp da đồng bao bọc bên ngoài chiếc

vại nước kia có công dụng tương tự.

Bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, bộ giáp vảy rồng được chế tạo đặc biệt, cùng với chiếc mặt nạ vàng kết hợp đặc trưng của sáu yêu thú của Hiến Vương, đều được thông qua một nghi thức đằng thuật nào đó để lắp lên người con trùng khổng lồ này.

Vương Bàn Tử lúc này lại không kìm được tính nóng nảy, mở miệng mắng.

“Cái lão *** đó thật biết tùy cơ ứng biến!

Chương 227

Lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng, chỉ tiếc là không dùng vào con đường chính đạo, chuyên làm những trò tà pháp hại người, uổng cho lão tặc Hiến Vương đó cả đời mơ tưởng thành tiên đắc đạo." Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất lúc này không nói gì, chỉ có khuôn mặt âm trầm.

Dường như cách làm này khiến họ cảm thấy có chút không thoải mái trong lòng.

Trương Lân lúc này đi đến trước con trùng khổng lồ bắt đầu quan sát.

Nhìn con trùng, trong lòng cậu cũng có suy đoán.

Có lẽ trước khi xây dựng mộ Hiến Vương, vị "sơn thần lão gia" này chỉ ăn những con cóc, nhái lớn sống dưới nước.

Do trong cơ thể thức ăn đều chứa tuyến độc, nên con trùng khổng lồ này cũng có độc tính.

Cho đến khi nơi này bị Hiến Vương phát hiện, hắn liền dùng phương pháp lưu truyền của người Di cổ đại, rút hết độc tính của nó, sau đó chế biến theo ý muốn, khiến con trùng này nửa sống nửa chết, biến nó thành nguồn sản xuất độc vụ bảo vệ vương mộ.

Nhìn như vậy, nó cũng rất đáng thương, giống như những người nộm kia, đều là vật hy sinh để bảo vệ mộ Hiến Vương.

Lúc này, trong lòng Trương Lân có một cảm xúc khẽ thở dài, một cách khó hiểu nảy sinh.

Nhưng giây tiếp theo cậu đã biết cảm xúc đó đến từ đâu.

Hẳn là Trương Linh có một sự kính sợ đối với sinh mệnh, nên mới

tự nhiên nảy sinh cảm xúc này.

Cảm xúc của bốn người có mặt bắt đầu có những thay đổi vi diệu.

Người đầu tiên phục hồi lại bình thường là Vương Bàn Tử.

Hắn sợ Trương Lân và những người khác đề nghị rời đi ngay lập tức, nên bắt đầu nhặt nhạnh từng mảnh vàng vỡ rơi vãi trên mặt đất, số lượng khá nhiều, không nhặt thì phí.

Sau đó hắn rón rén lén lút sang một bên, tay chân luống cuống tìm xẻng công binh, định cạy nốt số vàng còn lại trên cái đầu nát bét của con trùng.

Chẳng được bao lâu, nghe thấy Vương Bàn Tử hét lên một tiếng kinh hãi từ phía sau, ba người Trương Lân vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy đầu con trùng khổng lồ bị nổ nát bét đột nhiên ngóc lên.

Cái miệng hoàn toàn vỡ nát, không biết từ lúc nào, đã trở nên to hơn trước, không ngừng phát ra tiếng ùng ục.

"Gã này cũng trâu bò thật, đúng là thân bất tử sao?" Hồ Bát Nhất thầm nghĩ một câu, sau đó vội vàng vớ lấy khẩu AK, chuẩn bị cho nó thêm một băng đạn.

Nhưng Trương Lân ở trước mặt, đã nắm lấy nòng súng, ra hiệu cho Hồ Bát Nhất hạ xuống.

Đối với Trương Lân, Hồ Bát Nhất tuyệt đối tin tưởng, nghe vậy liền lập tức hạ khẩu súng xung kích trong tay xuống.

Nhìn con trùng khổng lồ trước mắt, hắn phát hiện nó không có ý định tấn công, mà dường như muốn nôn ọe.

Vương Bàn Tử đang đứng gần nhất, lúc này có nhắc nhở cũng không kịp né tránh.

Chỉ thấy cái miệng khổng lồ của con trùng mở ra, "oạc oạc", nôn

ra một đống lớn xác chết nổi mà nó đã nuốt vào trước đó.

Những xác chết nổi này đều đã biến thành màu đen kịt, không còn lớp ánh sáng xanh lạnh lẽo trên bề mặt như trước nữa.

Trên những thi thể này dính đầy dịch thể sền sệt, tất cả đều phun lên người Bàn Tử.

Ba người Trương Lân đứng cách đó bảy tám mét mà cũng không chịu nổi mùi hôi thối này.

Hồ Bát Nhất sợ Vương Bàn Tử bị thối chết ở trong đó, vội vàng dùng móc leo núi trong tay, móc vào quai túi hành lý của hắn, dùng hết sức lực kéo hắn ra khỏi đống thi thể.

May mà độc vụ đều đã được thải ra ngoài cốc, chỉ là một ít dịch vị, có chút axit, chỉ cần rửa sạch ngay lập tức thì cũng không sao!

Con Hoắc thị bất tử trùng khổng lồ một khi đã nôn thì không thể dừng lại được.

Sau khi nôn ra hơn trăm xác nữ thi đen kịt, nó lại phát ra một trận tiếng ùng ục dữ dội, lần này trông có vẻ vô cùng đau đớn, nôn ra một vật thể hình vuông khổng lồ, rơi mạnh xuống đất.

Bề mặt vật đó bị dịch vị bao bọc, có những chiếc đinh đồng lớn lồi lõm, trông giống như một chiếc hòm đồng, lại giống như một cỗ quan tài bằng đồng.

Trương Lân nhìn thấy vật này, cũng không lập tức tiến lên, khuôn mặt tuấn tú của cậu từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, dường như đã biết đây là vật gì.

Ngược lại, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy thì kinh ngạc vô cùng.

Vạn lần không ngờ trong bụng con Hoắc thị bất tử trùng lại có

một món đồ lớn như vậy.

May mà đã kéo Vương Bàn Tử về, nếu không chắc chắn đã bị đè bẹp thành bánh thịt.

Tuyết Lỵ Dương lúc này phát ra một giọng nói kinh ngạc không chắc chắn: "Cứ như chiếc hộp ma Pandora trong truyền thuyết phương Tây!" Sau khi chiếc "hộp Pandora" này được nôn ra, những thứ trong bụng con Hoắc thị bất tử trùng đã bán hóa thạch cũng đã được nôn ra hết.

Cuối cùng, sau vài tiếng kêu thảm thiết, nó rơi mạnh xuống đất, lúc này thể lực của nó đã hoàn toàn cạn kiệt, nằm liệt trên đất không nhúc nhích.

Vương Bàn Tử vừa thoát khỏi đống nữ thi và dịch vị của con trùng khổng lồ, lại suýt nữa bỏ mạng dưới cái hòm lớn kia, bây giờ mặt mày vẫn còn kinh hãi.

Miệng hắn không ngừng lẩm bẩm.

"*** suýt nữa thì đè Bàn gia thành bánh thịt, cái gọi là đại nạn không chết tất có hậu phúc, cái hòm lớn này không biết dùng để đựng cái gì?

Lại bị con trùng lớn này nuốt vào bụng?" Hồ Bát Nhất lúc này cũng có vẻ mặt kinh ngạc, những chuyện kỳ lạ mà hắn gặp phải hôm nay đúng là chưa từng nghe thấy trong đời.

Tuyết Lỵ Dương cũng tò mò nhìn chiếc hòm này.

Chiếc hòm đã nằm trong bụng con trùng mấy nghìn năm, rốt cuộc bên trong sẽ có gì?

Trong lòng mỗi người đều nảy sinh vô số nghi vấn.

Lẽ nào thật sự giống như lời Tuyết Lỵ Dương nói, là chiếc hộp

Pandora trong truyền thuyết phương Tây?

Truyền thuyết về chiếc hộp này, họ cũng biết một chút.

Chiếc hộp đó cũng được giấu trong bụng một con rồng lửa, trong đó chứa một bí mật cực lớn, cùng với vô số yêu ma quỷ quái.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh lúc này đã không thể chờ đợi được nữa, dùng móc leo núi kéo những nữ thi đang chất đống gần chiếc hòm sang một bên.

Hắn vừa dọn dẹp một khoảng trống xung quanh chiếc hòm, vừa chuẩn bị mở ra xem bên trong có hàng hóa quý giá gì không.

Những nữ thi bị Vương Bàn Tử dùng móc leo núi kéo đi lúc này đều là những xác đen kịt.

So với những xác chết nổi mà họ thấy trong nước trước đó có chút khác biệt, khiến ba người Hồ Bát Nhất không khỏi tò mò.

Trương Lân lúc này lại đặc biệt yên tĩnh đứng phía sau, Tiểu Thần Phong trong tay đã lặng lẽ cầm trong lòng bàn tay, nhưng vẻ mặt lại đặc biệt bình tĩnh.

Hồ Bát Nhất thật sự không thể chịu đựng được sự tò mò trong lòng, đeo găng tay vào, kéo một xác nữ thi ra khỏi đống thi thể, cảm giác trong tay vô cùng nặng nề.

Có một câu mà người ta thường nói, nặng như chì, nặng như chì.

Thi thể mới chết không lâu rất nặng, nhưng những nữ thi dưới nước này, hẳn đã chết hơn hai nghìn năm rồi, sao lại nặng như vậy?

Với trọng lượng nặng như thế, e rằng cũng không dễ nổi trong nước.

Hồ Bát Nhất vừa chạm vào, trong đầu lập tức nảy ra một ý nghĩ.

Gương mặt thi thể vẫn còn nguyên vẹn, như thể mới qua đời

không lâu, chỉ có vẻ mặt lộ ra vô cùng dữ tợn và xấu xí, biểu cảm như bị đóng băng vào khoảnh khắc tử vong.

Chương 228

Làn da lúc này cũng không còn bóng loáng như trước, có chút khác biệt so với tưởng tượng của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Có thể nói là không có chút tương đồng nào, cỗ thi thể này chỉ khiến người ta liên tưởng đến sự xấu xí và tàn khốc của cái chết.

Hồ Bát Nhất nhìn màu da của nữ thi trước mắt có chút lạ, rõ ràng trong nước là màu trắng, nhưng sau khi vào bụng con trùng khổng lồ lại thành ra thế này.

Axit dạ dày có lợi hại đến đâu cũng không thể ăn mòn đến mức đổi cả màu sắc chứ.

Hắn nhẹ nhàng vuốt lên, qua lớp găng tay chạm vào thân thi thể, chỉ cảm thấy cứng và trơn.

Căn bản không rõ đã xảy ra phản ứng gì mới dẫn đến việc nó biến thành như vậy, đến nỗi ngâm dưới đáy nước lạnh lẽo khoảng hai nghìn năm mà vẫn không hề thối rữa.

Tuyết Lỵ Dương thấy Hồ Bát Nhất quan sát kỹ lưỡng như vậy, liền nhẹ giọng hỏi.

"Cơ thể nữ thi này kỳ lạ thật, sao vậy?

Anh có phát hiện gì không?" Nghe lời cô, Hồ Bát Nhất cũng chỉ khẽ lắc đầu, hắn cũng không rõ tình hình thế nào.

Lớp da thịt bên ngoài của nữ thi trở nên rất cứng rắn, có phần giống hổ phách, trông như cũng bị hóa thạch.

Nhưng lớp màng cứng này hình thành như thế nào thì nhất thời khó mà phán đoán.

Tuyết Lỵ Dương cũng sờ nắn một lúc, sau đó lại nhìn những nữ thi trong nước, rồi nói.

"Dáng vẻ bên ngoài, đường nét của nữ thi tuy có thể nhìn thấy một ít, nhưng bề mặt của nó như bị một lớp vật chất bán trong suốt màu đen bao bọc, có chút không nhìn rõ lắm." "Nhưng từ đặc điểm bên ngoài của thi thể, có cao có thấp, có béo có gầy, đều là phụ nữ trẻ tuổi.

Trước tiên có thể xác định, không phải là người nộm làm bằng đá." Tuyết Lỵ Dương nói xong cũng đeo găng tay vào, lật xem các đặc điểm chi tiết của thi thể.

Vương Bàn Tử thấy hai người đều đang lật xem cái xác nữ kia, mà không giúp mình mở cái hòm kỳ quái.

Hắn liền bắt đầu lớn tiếng phàn nàn.

"Sao không có tầm nhìn chiến lược gì cả, cái xác nữ đó đáng giá mấy đồng?

Cái hòm đồng mới là nhân vật chính!" Nghe hắn bên cạnh mở miệng ngậm miệng đều là chuyện tiền nong, Hồ Bát Nhất nghe mà có chút bực mình.

Sớm biết hắn thích cái hòm đồng đó như vậy, lúc nãy đã không kéo hắn ra, để hắn và cái hòm đó tiếp xúc thân mật.

"Cậu gấp cái mẹ gì, cơm phải ăn từng miếng, trận phải đánh từng trận." "Mộ Hiến Vương còn chưa vào, đã gặp phải bao nhiêu chuyện kỳ lạ cổ quái, chúng ta nhất định phải điều tra rõ ràng từng việc một, mới có thể biết người biết ta, mới có thể trăm trận không nguy." "Để không phải bỏ mạng dưới Trùng Cốc này.

Cái hòm đồng lớn kia là kỳ quái nhất, sau khi mở ra là hung hay cát?" "Sống chết khó lường, đợi chúng ta làm rõ chi tiết của mấy nữ

thi này rồi hẵng mở, cũng không muộn, sợ cái hòm mọc chân chạy mất chắc.” Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, cuối cùng không có ai giúp hắn mở cái hòm đồng bị phong kín nghiêm ngặt này.

Nhưng chỉ bằng sức một mình hắn lại khó mà mở được nó.

Hiện tại chỉ đành tìm một nơi không có xác chết nổi, trước tiên rửa sạch mùi hôi thối trên người đã.

Không một ai để ý đến Vương Bàn Tử, để một mình hắn lẳng lặng rửa ráy ở góc tối.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ở một bên quan sát đống nữ thi chất thành một ngọn núi nhỏ.

Càng quan sát càng cảm thấy kinh ngạc.

Trạng thái của những nữ thi này, hiệu quả thể hiện ra thực sự quá kinh khủng.

Cánh tay và hai chân của nữ thi đều bị bẻ ngược ra sau, quặp dưới thân, các khớp xương bị bẻ gãy hoàn toàn, tứ chi ở một góc độ không thể tưởng tượng nổi.

Họ đang ôm sau lưng một vật thể bán trong suốt hình quả trám, thứ này giống như một cái kén trùng khổng lồ.

Nhìn từ bên ngoài có tổng cộng mấy lớp, lớp ngoài cùng là một lớp tơ trùng trong suốt, bên trong có một lớp vỏ cứng, đều rất mỏng, cũng trong suốt, nhưng lại cứng rắn.

Toàn bộ cơ thể nữ thi, bao gồm cả tứ chi, cũng như vật thể hình kén trùng ôm sau lưng, đều bị một lớp vật chất bán trong suốt màu nâu đen bao bọc, giống như một khối hổ phách khổng lồ.

Kết hợp với biểu cảm trên mặt những nữ thi, hẳn là lúc còn sống đã bị ép thành tư thế này.

Nỗi đau đớn như vậy căn bản không phải người thường có thể chịu đựng nổi, không biết trước khi chết họ đã tuyệt vọng đến mức nào.

Trên bề mặt lớp màng cứng bán trong suốt màu đen này, đều được khắc từng lớp từng lớp bí chú, hoàn toàn giống với ký hiệu trên bộ giáp vảy rồng kia, là loại chú văn cổ xưa dùng để phong ấn oán hồn của người chết, thông qua một kênh nào đó để chuyển hóa thành cổ độc.

Sống đã phải chịu đựng sự hành hạ đau đớn như vậy, chết đi linh hồn cũng không được giải thoát.

Quan sát kỹ hơn, ở đáy của vật thể hình kén trùng, họ phát hiện có vô số lỗ nhỏ chi chít, nhìn mà hoa cả mắt, đếm không xuể!

Những lỗ nhỏ hình tròn như tổ ong này, xem ra thông vào sâu bên trong vật thể hình kén, giống như dùng để cho trùng đẻ trứng.

Đừng xem thường những lỗ tròn nhỏ này, trông chúng chỉ lớn hơn đầu kim một chút, nhưng có thể xác nhận là có một lực hút rất mạnh.

Tuyết Lỵ Dương thử dùng tay chạm vào, cảm nhận được lực hút như nam châm, vội vàng rụt tay lại.

Cô bật đèn pin mắt sói, chiếu vào sâu bên trong vật thể hình kén trùng, chỉ thấy bên trong là một mảng bóng đen, nhìn hình dạng của nó, giống như một thai nhi chưa ra đời, đang khẽ run rẩy.

Tác động thị giác vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này Vương Bàn Tử đã rửa sạch thứ dịch thể tanh hôi trên người, cũng rón rén lại gần xem, ngược lại lại tỏ vẻ thoải mái nói: "Ai da!

Bên trong có một con tôm hùm đất to à?" Tuyết Lỵ Dương cười lạnh liên tục.

“Ha ha!

Anh ăn tôm hùm đất rồi sao?

Tôi thấy nó giống con sán trong trứng trùng hơn.” Cô còn dùng con dao nhỏ rạch một nhát lên lớp vỏ ngoài của nữ thi và kén trùng, định rạch ra xem thứ bên trong.

Nhưng lớp màng ngoài bán trong suốt màu đen đó cứng đến nỗi lưỡi dao lính dù sắc bén rạch lên trên cũng chỉ để lại một vết xước nông, căn bản không rạch thủng được.

Vương Bàn Tử nhìn thấy vậy cho rằng Tuyết Lỵ Dương là phụ nữ không có sức.

Hắn bắt đầu khoe khoang.

“Cái này phải xem tôi đây, nói về sức lực, đó không phải là tôi khoe đâu!

Thời nhà Tùy có kỳ nhân Lý Nguyên Bá cánh tay dài đến gối, cũng chỉ tầm tầm như tôi thôi.” Hắn còn vung chiếc xẻng công binh trong tay, bổ xuống.

Sức mạnh quả thực không nhỏ, thật sự đã chém ra một vết rách lớn trên lớp màng cứng bán trong suốt.

Bây giờ vật thể mềm nhũn bên trong cuối cùng cũng sắp lộ ra bộ mặt thật, từ vết rách đó hiện ra.

Hồ Bát Nhất thấy vậy lập tức ra tay tương trợ, cùng Vương Bàn Tử hai người hợp lực, banh rộng vết nứt trên lớp màng cứng màu đen.

Chuẩn bị lấy vật bên trong ra, ai ngờ vừa mới đặt tay lên vật thể hình kén trùng, nữ thi đang úp mặt xuống đất đột nhiên lao mạnh về phía trước, giống như một con cá chưa chết.

Điều quan trọng nhất là sức mạnh của nó lớn đến kinh ngạc, chỉ một cú lao đã lao ra xa hơn nửa mét.

Chỉ còn một khoảng cách rất nhỏ nữa là lao xuống dòng sông ngầm sâu không thấy đáy trong động Hồ Lô, xuống đó chắc chắn là để trốn thoát.

Làm sao có thể để nó đi được!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đồng thanh hét lên: "Chạy đi đâu." Họ còn vươn hai chiếc móc leo núi trong tay, đồng thời móc chặt lấy nữ thi.

Chương 229

Thi thể cực kỳ nặng, hai người phải tốn rất nhiều sức lực mới kéo được thi thể trở lại.

Sau khi kéo nữ thi về, Vương Bàn Tử thở hổn hển nói.

"Đều là do thằng nhóc con chết tiệt bên trong làm trò, xem Bàn gia xử lý nó đây." Nói rồi hắn ra tay, cầm xẻng công binh, từ vết rách thọc vào bên trong, dùng xẻng công binh đảo nát vật thể sống hình thai nhi bên trong.

Sau đó, dọc theo lớp màng ngoài chảy ra từng luồng dịch thể tanh hôi khó ngửi, khó ngửi hơn dịch vị của con trùng khổng lồ kia gấp mấy chục lần.

Mùi hôi xông lên khiến ba người vội vàng đeo lại mặt nạ phòng độc lên mặt.

Nếu không đeo vào, chắc chắn sẽ bị xông cho đến mức ngất xỉu.

Bây giờ mấy người đều biết, thứ bên trong đã thực sự chết hẳn.

Những chỗ bị lưỡi xẻng chặt nát, béo múp trắng hếu, có những sợi máu hồng hồng.

Vương Bàn Tử đặt chiếc xẻng công binh trong tay xuống, giọng có chút run rẩy nói: "Không phải là thai nhi chứ!" Nghe lời hắn, Hồ Bát Nhất lập tức lắc đầu.

Mặc dù hình dáng bên ngoài giống thai nhi chưa chào đời, nhưng không có đường nét của con người, phụ nữ bình thường cũng không thể mang thai nhi to như vậy được.

Cảnh tượng như vậy, khiến Hồ Bát Nhất nhớ lại một số chuyện.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn liền nói với mấy người còn lại.

"Vào thời Chiến Quốc cổ đại, có một loại hình phạt gọi là Qua Trụy, chuyên dùng để xử lý những nữ tù nhân đang mang thai." "Vào thời Chiến Quốc cổ đại, phạm nhân là những tồn tại vô cùng hèn mọn!" "Cách xử lý là đợi tù nhân mang thai đến tám tháng, trói tứ chi lại, dùng muối bôi khắp người, dẫn ra giữa phố chợ, dùng xe bò kéo trục đá nghiền qua người, máu mủ và thai nhi cùng chảy ra, cho đến khi cạn kiệt mới thôi, người đời thường gọi đó là tiến ngư!" "Nhưng có người quản lý lớn, trong đó tranh nhau cá cược vô số, sau khi xem xong ai nấy đều mặt không còn chút máu, không ai không than rằng quá tàn khốc." Vương Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, như nghe thiên thư, có một số chữ thậm chí còn chưa từng nghe qua, căn bản không hiểu hắn đang nói gì.

"Lão Hồ, cậu có thể nói tiếng người được không?" Hồ Bát Nhất thực ra cũng đoán được sẽ như vậy.

Hắn quyết định dùng lời lẽ thông thường nói lại một lần nữa.

"Bắt nữ tù nhân mang thai, nuôi đúng tám tháng rồi mới xử lý!" "Lúc xử lý, trói vào giá gỗ, treo ngược giữa ngã tư đường, dắt hai con trâu nước, trâu nước kéo một trục đá không lớn, kích thước này không thể quá lớn, nếu quá nặng sẽ đè chết trước." "Tiêu chuẩn là không làm gãy xương, trên người tù nhân được bôi trước muối, ma túy và các loại thuốc giảm đau khác, liều lượng thuốc đảm bảo tù nhân không bị đau đến chết." "Sau khi mọi thứ đã xong xuôi, dắt hai con trâu nước, kéo trục đá đặc chế, trục đá rất hẹp, lăn qua người tù nhân, đương nhiên nếu đè đứt tâm mạch, tù nhân cũng xong đời, nhưng theo quy định lúc đó phải lăn cho đến khi hai đầu không còn máu chảy ra mới xong việc." "Những người vây xem đến cuối cùng, đều không nỡ nhìn." "Tù nhân bình thường không được hưởng đãi ngộ này đâu!" "Phải là loại tù nhân phạm tội kinh thiên động địa, lại vừa hay đang

mang thai, mới có cơ hội trải nghiệm!" "Theo sử sách ghi lại, người bị xử lý bằng phương pháp trên, trong lịch sử chỉ đếm trên đầu ngón tay, Qua Trụy đến đời Đường dần dần bị bãi bỏ, chỉ còn lại cái tên, đời sau không còn ai dùng trên người tù nhân nữa." Hồ Bát Nhất nói xong, xung quanh đều rơi vào im lặng.

Trong lúc ba người đang suy nghĩ về những lời vừa rồi, Trương Lân lúc này lặng lẽ đi đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

Bước chân của cậu nhẹ đến nỗi không ai chú ý.

Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn ba người, thấy hành động của Trương Lân, khẽ sững sờ, nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua, sau đó bắt đầu nói những lời mình định nói.

"Tôi thấy thứ này không phải tôm hùm đất, cũng không phải thai nhi, mà có chút giống con đỉa phong trên những người nộm sống mà chúng ta thấy cách đây không lâu, một con dũng phong lớn." Vương Bàn Tử nghe xong, bắt đầu điên cuồng lắc đầu, lắc như cái trống bỏi, căn bản không đồng ý với lời của Hồ Bát Nhất.

"Đỉa phong làm sao có thể to như vậy, thứ này sức lực không nhỏ, lại bám chặt sau lưng nữ thi, không phải tôi nói dối đâu, tôi thấy rõ ràng là quái thai do người chết sinh ra." Trong lúc hai người nói chuyện, Tuyết Lỵ Dương cẩn thận dùng dao nhỏ, từ từ bóc tách đống thịt trắng đã nát bét.

Ở phần cuối của con dòi thịt béo trắng, nó nối liền với nữ thi, có một nhau thai đã hóa đá, ngoài ra còn có dây rốn nối liền.

Không chỉ có dây rốn và nhau thai, cơ thể con dòi thịt trắng co quắp lại, cuộn thành hình cung, đầu to chân nhỏ, phần cuối cùng cắm thẳng vào nữ thi, không chừng vẫn còn nối liền bên trong, tình hình không thể rõ ràng hơn được nữa.

Thấy cảnh tượng như vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mặt mày dần dần kinh hãi, miệng há to đến mức sắp nhét vừa một quả trứng gà.

Hai người đồng thanh kinh hô: "Quả nhiên là quái thai!" Ngay cả Tuyết Lỵ Dương kiến thức sâu rộng, lúc này cũng không khỏi buồn nôn, vội vàng chạy ra bờ nước, tháo mặt nạ phòng độc, nôn khan mấy tiếng.

Cô yếu ớt nói: "Tuyệt đối không phải thai nhi của người, là đẳng noãn." Hồ Bát Nhất vội vàng xua tay với Tuyết Lỵ Dương, ra hiệu đừng nói tiếp nữa.

May mà hôm nay cơ bản không ăn thứ gì đàng hoàng, nếu không sớm đã nôn không ra hình người rồi.

Ngược lại, Vương Bàn Tử lại không để tâm đến những chuyện này, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Phụ nữ sinh ra trùng?

Có chút không đúng chuyên môn nhỉ." Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn không để ý đến lời của Vương Bàn Tử, nhìn đống thi thể chất như núi, khẽ thở dài.

"Thật sự quá thảm." Không chỉ cô có cảm giác này, trong lòng Trương Lân bây giờ cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng đó cũng không phải là suy nghĩ của bản thân cậu, mà là do việc đóng vai Trương Linh sinh ra.

Nhưng cậu cũng không biểu lộ ra ngoài, vẻ mặt từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương khẽ trầm ngâm, quyết định tiếp tục điều tra chân tướng, lấy ra một sợi dây thừng, buộc một cái thòng lọng, nhắm vào một xác chết nổi trên mặt nước ném tới, vừa hay tròng được.

Kỹ năng cơ bản của cô rất tốt, vừa vặn khóa chặt đầu của xác chết nổi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy cô ra tay, liền lập tức tiến lên giúp đỡ.

Đứng bên bờ nước dùng móc leo núi kéo xác nữ thi bị Tuyết Lỵ Dương tròng được, ba người vừa kéo vừa lôi, tốn rất nhiều sức lực, mới kéo được xác chết nổi đang nhảy loạn xạ lên bờ.

Xác chết nổi dưới nước sức lực thật sự rất lớn, lớn hơn cả những con cá lớn thông thường trong sông.

Trông nó có vẻ không có sức lực, nhưng hễ có ngoại lực chạm vào, nó liền nhảy dựng lên.

Ít nhất cũng có sức mạnh mấy chục cân.

Đương nhiên là do tứ chi của nữ thi đã bị bẻ gãy, mà là do vật thể hình kén mà cô ta ôm sau lưng, chính là con dòi hình thai nhi khổng lồ bên trong đang động đậy.

Thấy xác chết nổi hoạt bát như vậy, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức dùng chân đạp lên xác chết nổi vừa bắt được, không cho nó giãy giụa trên mặt đất nữa.

Ba người ghé sát vào xem, còn Trương Lân thì đứng yên tại chỗ, không có bất kỳ động tác nào, vẻ mặt như không quan tâm.

Họ phát hiện cỗ thi thể này quả nhiên khác với nữ thi màu đen bị con trùng khổng lồ ăn rồi lại nôn ra.

Xác chết nổi vừa bắt lên, trên người chi chít những con sán thịt.

Chỉ là ba người tạm thời định danh nó là sán, những con sán này có cá thể đặc biệt lớn, to hơn ngón tay cái của người thường hai vòng.

Toàn bộ cơ thể gần như trong suốt.

Cũng không giống như đỉa nước trong những người nộm sống đã thấy trước đó, trông chúng căn bản không giống vật có sinh mệnh.

Trông chúng trắng bệch, nhìn mà da đầu tê dại.

Bộ dạng hiện tại của chúng lại không giống với lúc nhìn thấy dưới nước.

Khi nữ thi ngâm dưới nước, sẽ phát ra một loại ánh sáng yếu ớt, âm u lạnh lẽo.

Khả năng phát quang của một xác chết nổi đơn lẻ rất hạn chế, nhưng khi nhiều nữ thi tập trung lại một chỗ, biên độ của thứ ánh sáng xanh lạnh lẽo đó dường như sẽ tăng lên gấp bội.

Có thể nhìn thấy rất rõ ràng, cũng nhìn thấy rõ!

Nó chiếu rọi vách đá màu đỏ như ngọc của động Hồ Lô, trông như bị bao phủ bởi một lớp yêu khí màu xanh sẫm.

Bầu không khí vô cùng quỷ dị, nếu không phải tự mình trải nghiệm, cộng thêm những chuyện đã trải qua, cả hang động đã trở nên vô cùng yêu dị.

Tuyết Lỵ Dương bảo Hồ Bát Nhất giúp mình kéo hai cỗ nữ thi một đen một trắng lại với nhau, đặt song song, so sánh qua lại một lượt.

Cỗ nữ thi đã biến đen trên người không có sán béo, hẳn là đã bị con Hoắc thị bất tử trùng ăn sạch.

Hồ Bát Nhất lúc này dùng dao nhỏ cạo đi lớp sán béo bám trên bề mặt nữ thi, bên trong liền lộ ra một lớp màng cứng trong suốt màu đen, giống hệt như cái bị con trùng khổng lồ nôn ra.

Ba người lại một lần nữa im lặng không nói, bây giờ họ xâu chuỗi lại những manh mối đã có, đây không phải là một dây chuyền sản

xuất độc đằng tà ác sao?

Hồ Bát Nhất, ba người không dám khẳng định, hoặc không muốn khẳng định.

Bây giờ cũng chỉ có Trương Lân là trong lòng đặc biệt rõ ràng.

Chương 230

Tình hình đúng như cậu đoán, đây là một dây chuyền sản xuất độc đằng, dùng để bảo vệ ngôi mộ được cho là thành tiên của Hiến Vương.

Trương Lân biết đây là một cuộc bồi táng quy mô lớn ẩn giấu trong bóng tối của lịch sử.

Thân phận của những nữ thi này, Trương Lân không thể biết được.

Có thể là nô lệ, cũng có thể là tù binh, cũng có thể là dân Di bị đàn áp ở địa phương, càng có khả năng là người thân của những công tượng bị làm thành người nộm.

Nhưng chắc chắn tất cả đều vì một việc, đó là cung cấp năng lượng không ngừng cho độc vụ được thiết lập ở ngoại vi vương mộ, cũng với một lý do tương tự, bị dùng cho một nghi thức đằng thuật nào đó của Hiến Vương.

Trong lúc mọi người đang im lặng, Tuyết Lỵ Dương lúc này chậm rãi lên tiếng.

"Gần đây tôi có nghiên cứu tư liệu lịch sử về nước Điền cổ, trong các loại sử sách đối với đằng thuật thần bí và cổ xưa, đều chỉ nói qua loa." "Không có ghi chép chi tiết, cho dù có, cũng chỉ là vài lời ít ỏi." "Nhưng trong dã sử, từng đề cập đến việc lợi dụng đằng dẫn để khiến phụ nữ mang thai và sinh ra trứng trùng.

Nhất định phải đợi đến lúc mang thai mười tháng sinh nở, để người phụ nữ chết đi trong tâm trạng sợ hãi, oán niệm mới thông qua cơ thể cô ta, truyền vào trứng trùng được sinh ra lúc chết, như vậy mới có độc tính, là loại độc lợi hại nhất trong đằng độc." "Trước đây

tôi đọc những ghi chép này, cảm thấy có lẽ là dã sử bịa đặt, không tin là thật.

Lúc này tại hiện trường đối chiếu, những sự thật tàn khốc bày ra trước mắt, mới biết thế gian quả thật có chuyện thảm khốc như vậy." Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương dường như không nói tiếp được nữa, cô mấp máy môi rồi lại nuốt những lời định nói vào trong.

Trương Lân ở bên cạnh thấy tình hình như vậy, vốn định mở miệng nói vài lời an ủi tâm hồn, nhưng Hồ Bát Nhất đã lên tiếng trước.

"Có lẽ Hiến Vương chiếm được lãnh địa gần Trùng Cốc, cảm thấy nơi đây phong thủy tuyệt vời, là một nơi linh thiêng tuyệt diệu không đâu sánh bằng trên đời." "Lại ở trong động Hồ Lô phát hiện ra sơn thần được người dân Di địa phương thờ cúng, chính là con trùng khổng lồ đã bán hóa thạch này." "Quan trọng nhất là, lão già Hiến Vương biết con trùng này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của con người, một bộ phận nào đó của cơ thể nó lộ ra trong thung lũng, thế là Hiến Vương liền sáp nhập động Hồ Lô vào khu lăng mộ, cấm người dân địa phương tiếp tục cúng bái cóc lớn cho sơn thần lão gia nữa." "Đợi con trùng khổng lồ tan hết độc khí, không còn sức phản kháng, liền nhét nó vào một bộ giáp đồng vảy rồng nặng trịch, lại đeo cho một chiếc mặt nạ vàng sáu thú." "Có lẽ còn có những thủ đoạn bí ẩn không ai biết, hành hạ con trùng duy nhất còn tồn tại trên đời này đến nửa sống nửa chết.

Bộ giáp đồng nặng và mặt nạ vàng, những vật phẩm này, đều được khắc đầy chú ngôn đẳng thuật.

Thực ra phù chú đẳng thuật cũng không có gì lạ, đạo gia bắt quỷ trấn hồn, cũng có những thứ tương tự." Hồ Bát Nhất nói đến đây cũng dừng lại, không nói tiếp nữa, trạng thái cũng giống như Tuyết

Lỵ Dương.

Những lời này của hắn, Trương Lân thực ra đều nghe thấy hết, cũng không sai biệt lắm, cậu đã nhìn thấu triệt rồi.

Nhưng một số chuyện phía sau hắn không nói, có lẽ cũng không nói ra được.

Lúc này, Trương Lân lặng lẽ đứng trước mặt, dùng giọng nói không chút cảm xúc nào nói.

"Những người phụ nữ Di hoặc nô lệ này, bị cấy đẳng dẫn vào cơ thể, đợi đến lúc sinh ra trứng trùng, liền bẻ gãy tứ chi, ôm ngược lấy trứng đẳng vừa sinh ra chưa hoàn toàn thoát khỏi cơ thể mẹ." "Ngay lập tức có một loại vật chất tương tự như nhựa thông đốt nóng, hoặc nhựa cây đun sôi, một loại thứ gì đó như vậy, dội sống lên người họ, cùng với trứng đẳng sau lưng, làm thành hổ phách trong suốt.

Đợi nguội rồi, trên bề mặt vỏ ngoài khắc đầy Trạc Hồn Phù." "Tương đương với việc phong ấn nỗi sợ hãi, bi thương, thù hận, nguyền rủa lúc chết vào trong hổ phách.

Còn về việc tại sao phải dùng tư thế kỳ quái này, là để tăng thêm sự đau đớn cho người chết, hoặc có liên quan đến tín ngưỡng sùng bái." Hồ Bát Nhất ba người nghe Trương Lân nói một tràng dài như vậy, trong lòng vô cùng chấn động.

Đây là lần đầu tiên họ nghe Trương Lân nói nhiều như vậy trong một hơi, không ngừng nghỉ, mặc dù giống như tụng kinh.

Nhưng trong tai họ lại giống như gió xuân.

Miệng Trương Lân vừa ngậm lại, trong đầu cậu lại vang lên giọng nói của hệ thống. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ đã đóng vai thành công Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh trong lúc phân tích giải mã bằng một bài phát

biểu dài lời!

Thưởng tiến độ đóng vai 1%】 Trương Lân thật sự không ngờ lại có tiến độ đóng vai.

Cũng là một thu hoạch bất ngờ.

Trong lúc cậu đang đắm chìm trong niềm vui nho nhỏ, trạng thái của ba người Hồ Bát Nhất đang dần dần tốt hơn.

Có lẽ sự chấn động mà đoạn nói thao thao bất tuyệt của Trương Lân mang lại đã làm phai nhạt đi những cảm xúc tiêu cực trước đó.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất lúc này cũng đã khá hơn một chút.

Hắn bắt đầu tiếp lời Trương Lân.

"Nhưng trứng đẳng vừa được sinh ra, sức sống rất mạnh, sẽ không dễ dàng bị nhựa cây đun sôi làm chết." "Vật thể hình kén bị đục những lỗ nhỏ, đều bị nhấn chìm xuống đầm sâu trong hang động, trứng đẳng thông qua những nơi giống như tổ ong đó, hút sinh vật phù du trong nước để ăn, sống sót trong oán niệm vô tận đó." "So với việc nói nó là một loại côn trùng, có lẽ dùng từ thực vật có phản xạ thần kinh để hình dung sẽ thích hợp hơn, căn bản không có bất kỳ ý thức nào, những con dòi thịt lớn này, chỉ hành động theo phản xạ thần kinh." "Tất cả các hành vi như ăn uống, sinh sản, đều được hoàn thành trong trứng hình kén, để duy trì oán niệm của người chết không bị suy giảm." "Chúng không bao giờ phá trứng chui ra, chất thải bài tiết ra khỏi cơ thể là một loại vật chất đặc biệt, giống như trứng cá, lại giống như nấm thịt, sau khi được bài tiết ra từ chỗ tổ ong, đều bám vào vỏ ngoài của xác chết nổi, dần dần sẽ phát triển thành hình dạng giống như sán trong suốt." "Độc đẳng trong cơ thể nữ thi, cũng đều được bảo tồn trong những vật thể hình sán này." Không chỉ Hồ Bát Nhất, lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đã khôi phục lại chút khí sắc.

Cô cũng mở miệng nói.

“Những loại nấm thịt này, bản thân chúng có một loại điện sinh học giống như ma trơi, có thể phát ra ánh sáng xanh trong nước, khiến nữ thi dường như được bao bọc trong một vầng hào quang.” “Lúc tôi ở dưới nước, vừa nhìn thấy những xác chết nổi đó, liền nảy sinh một cảm giác bi thương khó tả, có thể là do tác dụng của một loại điện sinh học nào đó.” “Chắc là nấm thịt không bị vỡ, độc tố bên trong không chảy ra, nếu không tôi đã sớm trúng độc chết rồi.

Bây giờ nghĩ lại, thật có mấy phần may mắn.

Nhiều nấm thịt như vậy, tôi lại không bị trúng độc, đều nhờ tổ sư gia phù hộ.

Xem ra mộ Hiến Vương cũng đáng bị phá.” “Con trùng già cỗi gần như cùng tuổi với động Hồ Lô, sương khí màu đỏ tươi tỏa ra từ cơ thể nó sẽ thu hút những loại nấm thịt này tiến lại gần, nó lấy những nữ thi này làm thức ăn, sau khi nuốt vào, những nấm thịt đó sẽ bị con trùng già tiêu hóa.” “Độc đằng hình thành từ oán niệm của người chết, sẽ thông qua cơ thể nó, chuyển hóa thành sương trắng quanh năm không tan trong cốc, người đến gần sẽ chết.” “Còn những nữ thi được bao bọc bởi một lớp màng cứng, nó không ăn được, lại không thể trực tiếp bài tiết ra ngoài, đành phải nôn nguyên dạng trở lại đầm nước, những trứng đằng trong cơ thể nữ nô lệ kia.” “Lại sẽ tiếp tục như cũ, gián đoạn hút sinh vật phù du, bài tiết nấm thịt, nổi lên mặt nước, bị con trùng già ăn rồi nhả, nhả rồi ăn, không ngừng luân hồi.” Nhận thức của ba người Hồ Bát Nhất về đằng thuật, cuối cùng vẫn dừng lại ở mức độ suy đoán, không có cách nào tìm hiểu sâu hơn.

Suốt chặng đường từ khi bắt đầu vào Già Long Sơn, cho đến động Hồ Lô, đều không thể tách rời khỏi những thứ này.

Không ngừng nhìn thấy những thứ liên quan đến đằng thuật, hàng

đống hàng đống thi thể, khiến người ta không khỏi rùng mình, trong lòng bất giác nảy sinh một cảm giác sợ hãi.

Mười phần nhuệ khí lúc xuất phát, đến đây đã hao tổn mất bảy phần.

Điều này có phần thể hiện trên khuôn mặt của Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng cái gọi là đổ đấu mò kim, gan dạ là trên hết, nếu chưa vào cổ mộ đã có mấy phần e ngại, thì tranh đấu sinh tồn chắc chắn sẽ không thuận lợi.

Hồ Bát Nhất sợ Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương trong lòng không vững, đành phải cổ vũ.

"Hiến Vương đó giết người như ngóe, thập ác bất xá, lúc sống giỏi kỳ thuật, những tà môn quỷ đạo của hắn, không phải người thường có thể tưởng tượng được, thật sự không dễ đối phó." "Nhưng tôi giỏi nhất là đánh những trận không có chuẩn bị, nếu không như vậy, sao có thể thể hiện được bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta, lại càng làm nổi bật thực lực của tiểu ca Trương chúng ta!" "Tiểu ca Trương của chúng ta, ngay cả Diêm Vương gia cũng không thu nhận, tôi thấy mánh khóe của Hiến Vương cũng chỉ đến thế, đều là cọp giấy, giống như nữ vương yêu quái của nước Tinh Tuyệt, lúc sống có lợi hại đến đâu, chết rồi cũng mặc cho chúng ta sắp đặt." Hắn lúc này còn kéo Trương Lân ra bên cạnh, chỉ vào cậu với vẻ mặt đắc ý, làm như cậu ta lợi hại lắm.

Vương Bàn Tử bây giờ sắc mặt đã khá hơn một chút sau đoạn nói của Trương Lân, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Tất cả đều vì nhân dân, trách nhiệm nặng nề, oán thù sâu sắc.

Tuy cổ có Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân, nay có nữ nhi không thua kém nam nhi!" "Nhưng là một người đàn ông, ngọn lửa hận thù

trong lòng chúng ta cũng đang bùng cháy, bên tai sấm chớp rền vang, hạ quyết tâm, khi tín hiệu đạn màu đỏ bay lên, chúng ta sẽ cuốn sạch minh khí của lão già Hiến Vương, không kể lớn nhỏ, tất cả đều gói mang về." "Về thành Tứ Cửu cái nào bán được thì bán, cái nào đập được thì đập, nếu không làm như vậy, sao xứng với bao nhiêu người chết oan khuất kia chứ!" Lời nói lọt vào tai Trương Lân và Hồ Bát Nhất thì không có vấn đề gì, nhưng lọt vào tai Tuyết Lỵ Dương lại không phải như vậy.

Cô cảm thấy hắn càng nói càng đi xa, liền lập tức ngắt lời hắn.

"Lớp màng cứng bên ngoài nữ thi giống như hổ phách, vốn khó bị dịch vị ăn mòn, không tiêu hóa được là điều đương nhiên.

Nhưng xét theo kích thước của con Hoắc thị bất tử trùng, việc bài tiết vật thể lớn như nữ thi qua đường ruột cũng không khó, nhưng tại sao sau khi ăn lại nôn ra?" Bây giờ những chuyện khác đã suy đoán gần xong, nhưng vấn đề này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có chút không hiểu.

"Hay là con trùng lớn này tuổi đã quá cao, đường ruột không tốt?

Hay là bình thường nó không nôn ra, hôm nay bị chúng ta đánh cho một trận đau, cho nên mới..." Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, sau đó đưa ra suy đoán.

Trương Lân tiến lên một bước không để hắn nói hết lời.

Cậu vẫy vẫy tay ra hiệu đừng nói nữa, sau đó di chuyển đến bên cạnh chiếc hòm đồng to lớn hình vuông.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng di chuyển theo, ánh mắt đều tập trung vào chiếc hòm đồng lớn.

"Lẽ nào là vì trong bụng, mắc kẹt một cái hòm đồng, cho nên những thứ hơi lớn một chút đều không thể ăn được, chỉ có thể sau khi

tiêu hóa hết nấm thịt trên bề mặt xác, lại nôn xác ra?" Câu hỏi của Vương Bàn Tử không có ai trả lời.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất vẫy tay với Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

"Những chuyện lớn nhỏ ở đây, đều đã thăm dò rõ ràng, bây giờ chúng ta nên xem trong hòm có bí mật gì, có ích thì lấy đi, vô dụng thì hủy đi." Nghe nói phải mở hòm, Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên, vẻ mặt căm phẫn lúc trước biến mất không còn tăm hơi.

"Lão Hồ, tôi vừa xem rồi, cái hòm này toàn bằng đồng thau, chắc chắn không thể tả nổi, một mình tôi không mở được đâu.

Ba chúng ta cùng thử xem, nếu không được thì dùng thuốc nổ." Hồ Bát Nhất lắc đầu, không đáp lại lời của Bàn Tử.

Anh bắt đầu lau rửa lớp dịch vị dày đặc trên chiếc hòm đồng hình vuông, để nó lộ ra diện mạo ban đầu.

Chương 231

Sau khi loại bỏ hết vết bẩn trên hòm đồng, họ mới phát hiện ra, đây đâu phải là một cái hòm, mà cơ bản là một khối đồng lớn.

Gọi là quan tài đồng, quách đồng hay thứ gì khác cũng không đúng, trông như một vật chưa từng thấy bao giờ.

Đây là một vật thể hình khối vuông, mỗi mặt đều giống hệt nhau, không phân biệt được mặt nào trên, mặt nào dưới, cũng không biết mặt nào là chính, mặt nào là phụ.

Mỗi mặt có bốn mươi tám cái đinh lớn, nhưng cả sáu mặt đều không có một kẽ hở nào, trông như một khối sắt đúc liền.

Vương Bàn Tử cũng nhìn rõ cái hòm mình hằng ao ước, lòng chợt chùng xuống, không lẽ đây là một khối sắt đặc ruột sao.

Không nói hai lời, gã lấy ra một chiếc búa địa chất nhỏ, gõ nhẹ vài cái lên bề mặt.

Nhưng âm thanh phát ra trầm đục, không hề trong trẻo, không giống tiếng đồng, cũng không thể nghe ra được bên trong là rỗng hay đặc.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền gọi Hồ Bát Nhất cùng đẩy khối đồng hình vuông để xem đáy của nó.

Thế nhưng trọng lượng lại không nặng như tưởng tượng.

Nếu vậy, bên trong chắc chắn là rỗng.

Bây giờ làm sao để mở nó lại là một vấn đề khác, dùng thuốc nổ cũng chưa chắc đã phá được.

Đứng bên cạnh, Hồ Bát Nhất nén lòng, cẩn thận quan sát, đi vòng

quanh nó mấy vòng.

Cuối cùng, ở mặt dưới cùng, anh phát hiện ra hai cái lỗ nhỏ.

Bên trong bị dịch vị màu vàng của con trùng khổng lồ bít kín, nếu không quan sát kỹ thì thực sự không thể nhận ra.

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất dường như đã phát hiện ra điều gì đó, vội vàng hỏi: "Là lỗ khóa à?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Hai cái lỗ này hình thù kỳ quái, không theo quy tắc nào cả, sao có thể là lỗ khóa được?

Hơn nữa, nếu là lỗ khóa, thì chìa khóa ở đâu?

Chẳng lẽ phải vào trong bụng con trùng mà tìm à?" Lúc này, Tuyết Lỵ Dương dùng tay ướm thử vào cái lỗ trên khối đồng, đột nhiên linh quang chợt lóe, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

"Dùng cây trượng ngắn đầu rồng đầu hổ tìm thấy trong quan tài ngọc của đại tế tự thử xem, kích thước và hình dạng giữa chúng có vẻ tương đồng." Hồ Bát Nhất nghe cô nhắc nhở, cũng giật mình.

Đúng rồi!

Phần đầu của hai cái lỗ, một cái đúng là hình đầu rồng, một cái là đầu hổ.

Chẳng biết vì sao, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy một cảm xúc kích động không thể kìm nén, anh lớn tiếng nói với Vương Bàn Tử: "Tuyệt quá rồi, Bàn Tử à, hôm nay là ngày lễ của tôi, mau đi mời 'lãnh đạo' đến đây.

Chỉ cần một bước này nữa thôi, cánh cửa đến với Ni-cô-la sẽ mở ra cho chúng ta!" Sau đó, vô số những xác nổi thảm thương lại một lần nữa hiện lên trong đầu anh.

Anh cảm thấy như có một tảng đá khổng lồ đè nặng lên ngực, vô

cùng ngột ngạt, đến mức cực điểm.

Anh đột nhiên trở nên điên cuồng, cần phải la hét một trận, để không bị oán niệm trong động hồ lô xâm nhiễm.

Đối mặt với chiếc hòm đồng thần bí, Vương Bàn Tử cũng trở nên kích động.

Biểu cảm của cả hai lúc này như thể bị trúng tà.

Nhưng họ vẫn giữ được lý trí.

Vương Bàn Tử lôi từ trong túi hành lý ra cây trượng ngắn đầu thú bằng vàng, hét lên: "Chìa...

à không không, chìa khóa vàng đây!" Cây trượng ngắn có hai đầu lần lượt là đầu rồng và đầu hổ, phần giữa hơi cong.

Trong môi trường lạnh lẽo của động hồ lô, cây trượng vàng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, cùng với chiếc mặt nạ vàng và vài món đồ vàng khác.

Tất cả đều là đồ tùy táng lấy ra từ quan tài ngọc của đại tế tự Hiến Vương.

Trông chúng như một bộ tế khí cổ bằng vàng hoàn chỉnh, trong đó hấp dẫn nhất là chiếc mặt nạ và cây trượng vàng.

Điều khiến mọi người không ngờ tới là cây trượng vàng đầu thú này lại có liên quan đến khối đồng lớn được con Hoắc thị bất tử trùng nôn ra.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử lúc này luống ca luống cuống, cầm đầu rồng của cây trượng vàng nhét vào cái lỗ trên khối đồng.

Lúc này, ai nấy đều tò mò không thể tả nổi về chiếc hòm đồng hình vuông.

Họ không kìm được khát vọng muốn biết sự thật, muốn mở nó ra

xem.

Nhưng trong lòng lại có một chút bất an, cảm thấy bên trong sẽ có thứ gì đó nguy hiểm.

Tuyết Lỵ Dương vô cùng thận trọng nhắc nhở: "Cẩn thận trong hòm đồng có cơ quan như tên độc, khói độc." Vương Bàn Tử tuy ngày thường không hay dùng não, nhưng vì liên quan đến tính mạng nhỏ của mình nên tỏ ra vô cùng cẩn trọng.

Sau khi nghe lời Tuyết Lỵ Dương, trong lòng gã cứ lẩm bẩm không yên.

Đôi mắt đảo một vòng, gã nghĩ ra một ý tồi.

"Theo ngu ý của tôi, tự nhiên phải lấy việc bảo toàn lực lượng làm nguyên tắc, không thể mạo hiểm vô ích.

Cho nên chỉ có dùng thuốc nổ phá nó mới là an toàn nhất.

Mọi người đều lui ra xa chỗ an toàn, xem tôi thực hiện một vụ nổ đây." Nghe những lời lập tức nhận thua của gã, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng khẽ mỉm cười.

Trong những lúc sinh tử như vậy, con người đều có bản năng lùi bước.

Gã Vương Bàn Tử này, ngày thường cũng chỉ dựa vào chút sức trâu và lòng dũng cảm mà thôi.

Nếu trong hòm đồng thật sự có cơ quan mai phục, với thân thủ của gã thực sự khó mà đối phó.

Không chừng sẽ uổng mạng ở đây.

Hồ Bát Nhất liền nói: "Nếu bên trong có đồ quan trọng, dùng thuốc nổ sao có thể bảo toàn được?

Mạng tôi lớn, tôi thấy việc này để tôi làm đi.

Cậu ở phía sau quan sát tình hình cho tôi.” Nghe lời Hồ Bát Nhất, mặt Vương Bàn Tử lúc này có chút ngượng ngùng, gã gãi đầu, tranh luận.

“Không phải tôi nhát gan, trong hòm tám phần cũng là minh khí, đồ cổ thời Hán đều thuộc loại vàng ngọc đồng thau, dù có nổ nát cũng không ảnh hưởng nhiều đến giá trị.

Nếu cậu không nỡ, tôi liều cái mạng này, mạo hiểm mở thẳng ra là được.” Hồ Bát Nhất cũng không nói nhiều với gã, không nói hai lời đã giật lấy cây trượng vàng trong tay Vương Bàn Tử.

Sau đó bảo gã và Tuyết Lỵ Dương lùi lại, đứng cạnh Trương Lân.

Đột nhiên, Trương Lân bước lên một bước, cầm lấy cây trượng vàng trong tay anh.

Tuy không nói gì, nhưng ánh mắt của cậu đã nói cho Hồ Bát Nhất biết cậu sẽ làm gì tiếp theo.

Ban đầu Hồ Bát Nhất nắm chặt cây trượng trong tay không buông.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt kiên định đó, anh bắt đầu có chút dao động.

Anh nghĩ lại, thân thủ của Trương Lân tốt hơn mình rất nhiều, có lẽ một tình huống chắc chắn chết trong tay anh lại có thể hóa nguy thành an trong tay cậu.

Cuối cùng, anh buông tay.

Chương 232

Khi Trương Lân cầm cây trượng vàng bước đi, Tuyết Lỵ Dương ở phía sau đã gọi cậu lại.

Cô đưa chiếc ô Kim Cương trong tay mình cho cậu.

Và lo lắng dặn dò.

"Qua những chuyện gặp phải trên đường, trong khu lăng mộ của Hiến Vương có rất nhiều cạm bẫy hiểm độc, anh nhất định phải hết sức cẩn thận." Trương Lân không nói một lời, chỉ khẽ gật đầu, một cái gật nhẹ đến mức nếu không quan sát kỹ sẽ không nhận ra.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lại tỏ ra vô cùng lo lắng.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh liền an ủi Tuyết Lỵ Dương.

"Cô Dương, yên tâm đi, anh em Trương Lân thân thủ tốt thế có gì mà không yên tâm.

Cậu ấy là người mà quỷ thấy cũng sầu, Diêm Vương cũng không dám nhận, cô cứ yên tâm một trăm phần trăm đi.

Trời có sập xuống, chắc cậu ấy cũng chống đỡ được." Lúc này Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh nói chen vào.

"Đúng vậy, anh em Trương Lân đúng là cột điện buộc lông gà, gan lớn thật.

Không chỉ gan lớn mà còn gan dạ cẩn thận, không giống loại người như Bàn Tử, bịt mắt mò sông, cẩn thận một cách mù quáng." Vương Bàn Tử vốn đang nấp sau tảng đá, nghe thấy lời này lập tức ló đầu ra mắng.

“Hồ Bát Nhất, cái thằng cháu này lại nói xấu sau lưng tôi.

Chẳng phải cậu cũng không dám sao, còn ở đó ra vẻ.

Để tôi đi mở hòm đồng cho, nhưng chúng ta nói trước nhé, đồ bên trong thuộc về tôi hết.” Hồ Bát Nhất xua tay với gã, ra hiệu đừng la lối nữa.

Sắp làm việc chính sự rồi, sở dĩ anh nói vậy cũng là để giảm bớt không khí căng thẳng, thư giãn một chút.

Tuyết Lỵ Dương cũng dưới sự thuyết phục hết lời của Hồ Bát Nhất mới miễn cưỡng cùng anh nấp sau tảng đá.

Bây giờ trong tay Trương Lân có ô Kim Cương, mặt nạ phòng độc, đã được trang bị đến tận răng.

Cộng thêm thân thủ vốn có, dù cơ quan có nguy hiểm đến đâu cậu cũng không sợ.

Tâm trạng của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này vô cùng căng thẳng.

Mấy ngày nay họ đã chứng kiến quá nhiều chuyện thảm khốc.

Sức chịu đựng tâm lý của họ đang dần trở nên mong manh.

Áp lực tâm lý cũng rất lớn.

Họ sợ rằng trong hòm đồng này sẽ đột nhiên xuất hiện những thi thể có bộ dạng đáng sợ.

Trên đường đi họ đã thấy ngày càng nhiều.

Cứ tiếp tục thế này thật sự rất dễ bị dồn đến phát điên.

Nhưng những gì họ biết về mộ Hiến Vương thực sự quá ít.

Vì vậy, để làm rõ bí mật của mộ Hiến Vương, có một số việc phải nhắm mắt làm liều.

Ba người đứng sau Trương Lân đều chiếu tất cả ánh sáng có thể vào chiếc hòm đồng đó.

Họ cố gắng hết sức để Trương Lân có thể nhìn rõ hơn một chút, tập trung ánh sáng vào hai cái lỗ trên mặt bên của hòm đồng.

Thực ra Trương Lân hoàn toàn không cần ánh sáng như vậy cũng có thể nhìn rõ.

Cậu nhìn cây trượng vàng hai đầu rồng hổ trong tay, so sánh với đường viền của hai cái lỗ.

Quả nhiên khớp với đầu trượng, bên trái là rồng, bên phải là hổ.

Xem ra nên cắm vào theo đúng hai cái lỗ, hướng đầu rồng và đầu hổ đều phải chính xác, như vậy sau khi kích hoạt khóa bên trong, hòm đồng khi mở ra cũng nên theo chiều trên dưới hoặc trái phải.

Hòm đồng tạm thời không nhìn ra kẽ hở, Trương Lân lúc này trong lòng có chút do dự.

Không biết suy đoán của mình về chiếc hòm đồng này có chính xác không.

Nếu đây không phải là một chiếc hòm, vậy cơ quan này dùng để làm gì?

Cây trượng vàng hai đầu này không thể tách rời ở giữa, hoàn toàn là một thể.

Đây cũng là một lần, một câu hỏi trắc nghiệm hai chọn một, chỉ có thể chọn rồng hoặc hổ.

Trương Lân trong lòng thầm lặng, đây chẳng phải là dây đỏ dây xanh trên quả bom hẹn giờ sao!

Thứ tự của đầu rồng và đầu hổ này hẳn là vô cùng quan trọng.

Cậu bắt đầu hồi tưởng lại phong thủy của khu lăng mộ phía sau

Già Long Sơn.

Thế phong thủy ở đó nửa tự nhiên, nửa nhân tạo.

Những bảo huyệt đó đều được tạo ra bằng cách thay đổi cách cục.

Cái gọi là đi ngược ý trời chính là một hành vi vi phạm quy luật tự nhiên.

Trong bí thuật phong thủy, đối với việc thay đổi phong thủy, có một thuyết gọi là "long hổ tương trì".

Nó lần lượt đại diện cho việc điều hòa hai khí âm dương, thế hổ phục rồng cuộn, huyền vũ cự thi, long hổ cúi đầu, thế cục bay lượn, long bi hổ khấp, trước hoa sau giả, huyệt gia quỵ lạc trái phải.

Tất cả đều chỉ việc đầu rồng đầu hổ không hiện rõ, là long ao hổ khuyết, tu nha bất hợp, tứ thú bất ứng.

Thế cục đã thay đổi, lý khí hoàn toàn dựa vào sự cân bằng tinh tế của khí thanh trọc âm dương.

Nếu đảo ngược long hổ, cũng sẽ khiến khí thanh trọc hỗn loạn, nhẹ nhất cũng sẽ hiện ra hình kỵ sát.

Nặng thì sẽ dẫn đến phong, nghĩ, thủy ba tai họa xâm nhập vào huyệt, chủ nhân trong mộ sẽ bại quách hủ thi, tai hại vô cùng.

Theo lý thanh ô mà suy đoán, không bằng cứ lấy khí thanh dương trước, động vào đầu rồng tương đối an toàn hơn.

Tuy chỉ là suy đoán, nhưng chiếc hòm đúc bằng đồng nặng như thế này, ngoài hai cái lỗ ra, không còn bất kỳ đặc điểm nào khác, cũng không thể biết có liên quan đến việc này hay không.

Trương Lân cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa, biết rằng đoán mò cũng vô ích, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Sau đó cậu liền quyết đoán nấp sau ô Kim Cương, đưa đầu rồng

của cây trượng vàng nhắm đúng vị trí, đẩy vào khe cắm bên hông hòm đồng.

Chỉ nghe một tiếng "cạch" nhẹ, cảm giác truyền đến tay có thể cảm nhận rõ ràng là rất khớp.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy tiếng động, vội vàng ló đầu ra xem.

Xem rốt cuộc trong hòm có thứ gì.

Trương Lân dùng tay xoay trái xoay phải cây trượng hai đầu, nhưng đều không nhúc nhích được chút nào, trong lòng thầm kinh ngạc.

Xem ra Hiến Vương này thực sự cẩn thận không phải dạng vừa.

Chương 233

Cả hai bên đều xoay thử, nhưng không thể xoay được chút nào.

Lúc này cậu phát hiện ra một thiết kế kỳ lạ.

Khe cắm của hòm đồng này là loại cơ quan khi đẩy vào thì ép lò xo, khi rút ra thì khớp lại.

Khi rút ra phía sau, cơ quan bên trong hòm đồng dường như được kích hoạt.

Chỉ thấy từ lỗ hình hổ, chảy ra một dòng nước màu đen.

Trương Lân không hề hoảng sợ, bình tĩnh lùi lại vài bước.

Đợi cho dòng nước đen chảy hết.

Sau đó cả hòm đồng rung nhẹ một chút.

Rồi lại trở lại như cũ, không có động tĩnh gì.

Lúc này, ba người Hồ Bát Nhất nấp phía sau thở phào nhẹ nhõm.

Họ cũng hạ súng tiểu liên và súng ngắn trong tay xuống.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ đã buông lỏng cảnh giác.

Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào chiếc hòm đồng phía trước.

Trương Lân thấy không còn nước đen chảy ra nữa, liền bước tới, đưa tay lấy cây trượng vàng, lần này dễ dàng lấy ra được.

Đây là một cái hòm đồng.

Chỉ là kẽ hở của nó được ghép nối một cách hoàn hảo.

Hơn nữa, niên đại lại quá xa xưa.

Vật chất có cùng thuộc tính ở mặt trên và mặt dưới thẩm thấu vào

nhau, dính liền lại.

Như vậy có thể khiến vật phẩm bên trong được đặt trong một môi trường hoàn toàn kín, không bị dịch vị của con trùng khổng lồ ăn mòn.

Sau khi kích hoạt cơ quan bên trong, hòm đồng theo lý nên bật lên.

Nhưng phần lớn kẽ hở vẫn còn dính liền với nhau.

Vì vậy trên thân hòm chỉ lộ ra một đường nứt nhỏ.

Nó vẫn chưa mở ra, xem tình hình này chắc phải nhờ ngoại lực mới có thể mở được.

Trương Lân một tay cầm ô Kim Cương, một tay cầm Tiểu Thần Phong, dùng lưỡi dao nhọn, bắt đầu từ từ cạy chiếc hòm.

Ngoài dự đoán, nó được cạy ra một cách dễ dàng.

Ba người Hồ Bát Nhất thấy hòm đồng đã mở, lập tức căng thẳng.

Họ lo lắng sẽ có tên độc, khói độc bay ra, nhưng đều không có.

Đợi một lúc, xác nhận không có ám khí, họ mới cầm vũ khí từ phía sau đi ra.

Đến trước hòm đồng, xem bên trong rốt cuộc có những thứ gì.

Ba ngọn đèn pin chiến thuật trên mũ leo núi đều chiếu vào bên trong chiếc hòm đồng lớn đã mở, lập tức chiếu sáng cả một vùng.

Thứ đầu tiên nhìn thấy là phần lớn hòm chứa đầy nước đen, chính là loại chảy ra từ lỗ khóa hình hổ.

Hẳn là dịch vị của Hoắc thị bất tử trùng đã thấm vào do trước đó chưa được bịt kín hoàn toàn.

Chất liệu của hòm đồng qua năm tháng không bị rỉ xanh, mặt trong ngược lại hiện ra vô số đốm trắng, xem ra có thể đã được pha thêm một loại hợp chất như xúc kim, có tác dụng chống ăn mòn.

Nước đen đầy ắp khiến họ không biết phải bắt đầu từ đâu.

Bên trong hòm đồng được chia thành ba ngăn, nửa hòm nước đen lần lượt ngâm ba thứ đồ kỳ quái.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều nhìn chằm chằm vào Trương Lân.

Rõ ràng là đang chờ chỉ thị từ cậu.

"Lấy ra xem!" Ba chữ ngắn gọn, là một lời đề nghị.

Đối với lời của Trương Lân, mấy người cũng không phản đối.

Rốt cuộc không ai biết bên trong có tác dụng gì.

Vương Bàn Tử với vẻ mặt hăm hở, đã sớm muốn lật tung cái hòm đồng này lên.

Nhưng nhìn thấy đồ vật bên trong có vẻ không đáng tiền, gã tạm thời kìm lại.

Bây giờ Trương Lân cuối cùng cũng lên tiếng, gã lập tức lấy ra móc Tham Âm Trảo.

Lắp ráp xong, gã thò vào trong hòm.

Tùy ý chọn một ngăn, móc ra một vật hình trứng được bọc sáp.

Thứ được Vương Bàn Tử móc ra có hình dạng giống một quả trứng gà.

Nhưng chỉ có hình dạng giống trứng, còn thể tích thực tế thì lớn hơn trứng gà rất nhiều.

Bên ngoài được bọc một lớp sáp chưng, chỗ bị vỡ lộ ra một ít ngọc thạch, dưới ánh đèn chiếu vào trông vô cùng trong suốt lấp lánh.

Thấy bên trong lớp vỏ sáp có một lớp ngọc đẹp, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh mắt nhìn thẳng tắp.

Ngay lập tức không nói hai lời, gã cầm xẻng công binh chém tới, làm vỡ lớp vỏ sáp thành vô số mảnh vụn.

Cả người gã ngây ra, gã chỉ muốn dùng xẻng cạo lớp sáp bọc bên ngoài để xem ngọc thạch bên trong mà thôi.

Nào ngờ lớp ngọc hình trứng bên trong cũng chỉ là một lớp vỏ mỏng, dùng xẻng công binh gõ một cái là vỡ tan tành.

Ai biết được lớp ngọc bên trong chỉ mỏng như vậy, thực sự mỏng như vỏ trứng gà, chạm vào là vỡ.

Vương Bàn Tử sau khi ra tay quá mạnh cũng đầy hối hận, nhưng bây giờ đã quá muộn, không thể cứu vãn được nữa.

Gã chỉ có thể tự an ủi: "Ngọc nguyên khối hay vỡ vụn cũng như nhau cả, bên trong còn có thứ gì nữa." Dưới hai lớp sáp và ngọc là một lớp gỗ mềm, xem ra những vật phẩm này đều được chống ẩm chống mục.

Không chỉ Vương Bàn Tử, ngay cả Hồ Bát Nhất nhìn thấy cũng đầy kích động.

Rốt cuộc là bảo bối gì mà cần phải bảo quản nghiêm ngặt như vậy?

Những thứ trong động hồ lô đều có liên quan mật thiết đến Hiến Vương và đại tế tự.

Hiến Vương bản thân không đảm nhiệm việc chủ trì các lễ tế lớn, mà có đại tế tự riêng, không phải là kiểu hợp nhất chấp chính thường thấy ở các khu vực biên cương cổ đại như An Lạc.

Chương 234

Bây giờ chất gỗ mềm trong tay vô cùng mịn, lại dày hơn nhiều so với hai lớp bên ngoài.

Lần này Vương Bàn Tử đã khôn ra, sợ lại không biết nặng nhẹ mà làm vỡ đồ.

Không dám dùng sức mạnh nữa, Vương Bàn Tử đành phải lấy xẻng công binh rất cẩn thận cạo từng chút một lớp gỗ vụn.

Với tốc độ này, phải mất vài phút mới xử lý xong lớp gỗ mềm.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh nhìn những mảnh ngọc rơi trên đất, hơi nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ quái.

Anh nhặt mấy mảnh ngọc vỡ lên.

Anh nhìn thấy trên vỏ ngọc đều khắc những hoa văn mây khí cực kỳ tinh xảo, trầm tư một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Chẳng lẽ đây cũng là đẳng khí khắc Trạc Hồn Phù?

Bên dưới lớp sáp, vỏ ngọc, gỗ mềm này phong ấn vong hồn chết oan?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền dừng tay, đi tới hai bước, cũng cúi xuống xem những mảnh ngọc chưa bị xẻng công binh đập vỡ.

Sau đó gã dùng dao nhỏ cạo đi lớp vật chất giống sáp trên bề mặt, trên vỏ ngọc trong suốt hiện ra một số hoa văn.

Có rồng hổ trăm thú, có thần sơn thần mộc, đặc biệt là ngọn núi cao hiểm trở, khí tượng uy nghiêm, mây mù bao phủ, có dấu vết đồ đẳng hóa rõ rệt, trông rất quen mắt, dường như thể hiện cảnh tượng Già Long Sơn trong thần thoại cổ đại.

Nhưng những thứ này lại khác xa một chút so với những đồ đẳng thường thấy.

Chúng mang màu sắc biên cảnh rất mạnh.

Những đồ đẳng này trông có niên đại đặc biệt lâu đời.

Trong hình có một phần là cảnh săn bắn dưới thần sơn, vũ khí sử dụng trong đó rất đặc biệt, xem hình dạng đều là đồ đá.

Quả trứng ngọc trông không giống tự nhiên, thậm chí cả chất liệu ngọc cũng không phải là một khối hoàn chỉnh.

Có những dấu vết ghép nối rõ rệt, quan trọng là đây đều là ngọc cổ.

Hồ Bát Nhất nói với những người còn lại: "Vật này không phải tầm thường, e là đồ cổ từ thời đại đồ đá mới cách đây bốn năm nghìn năm, có thể không phải đồ của Hiến Vương, có lẽ là thần khí mà người dân bản địa Già Long Sơn cúng tế trong động sơn thần, không thể tùy tiện hành động." Vương Bàn Tử nghe lời anh, có chút sốt ruột, chẳng phải là không cho lấy sao!

"Lão Hồ đừng có lừa tôi, tôi cũng là chuyên gia trong giới đồ cổ nhiều năm, ở Phan Gia Viên cũng có tiếng tăm, cũng là một nhân vật có vai vế." "Theo tôi biết, bốn năm nghìn năm trước thuộc về thời đại đồ đá, lúc đó con người chưa biết sử dụng công cụ cứng hơn ngọc thạch, làm sao có thể gia công ngọc liệu được?" "Làm ra những hình khắc ngọc phức tạp như vậy?

Tôi thấy đây là do lão già Hiến Vương làm.

Chúng ta cứ theo như đã bàn trước, phàm là minh khí của lão quỷ, chúng ta bê cả ổ, đừng sinh chuyện lôi thôi, bịa ra danh từ thời đại đồ đá để dọa tôi." Nghe lời Vương Bàn Tử, cứ như Hồ Bát Nhất đang lừa gã vậy.

Anh cũng lười tranh cãi với Vương Bàn Tử, bèn ném vấn đề cho Tuyết Lỵ Dương.

“Tôi và Bàn Tử hai chúng ta cũng đừng tranh cãi nữa, hay là để cô Dương xem, dù sao cũng hiểu biết hơn hai chúng ta?” Đối với điều này, Vương Bàn Tử không phản đối, gật đầu đồng ý.

“Vậy để cố vấn nước ngoài giám định, không chỉ là hiểu biết hơn, so với trình độ của tôi, cũng chỉ ngang ngửa thôi.” Tuyết Lỵ Dương cũng không khách sáo, nhìn vào đồ đằng đó rồi trầm ngâm một lúc.

“Những loại ngọc liệu này không phổ biến, tôi cũng không nhìn ra được niên đại.

Nhưng vào thời đại đồ đá, con người quả thực đã nắm vững kỹ thuật gia công ngọc liệu.” “‘An Lạc đệ nhất long’ được khai quật từ văn hóa Hồng Sơn, bao gồm cả di chỉ văn hóa cổ Lương Chử ở lưu vực sông Giang Hà, đều đã khai quật được một lượng lớn ngọc khí được chế tác tinh xảo.” “Nhưng đối với thời kỳ tương đối nguyên thủy hoang dã đó, con người đã sử dụng công cụ lạc hậu để tạo ra những ngọc khí này, cho đến nay trong giới khảo cổ vẫn chưa có kết luận rõ ràng, đó vẫn là một bí ẩn chưa được giải đáp.” Bàn Tử vừa nghe nguyên lai chưa có kết luận, vậy thì không phán đoán được là của người Di hay của Hiến Vương, bây giờ cũng chẳng biết đi đâu mà hỏi.

Thế là gã cầm xẻng công binh tiếp tục đào lớp gỗ mềm dày cộm kia.

Hồ Bát Nhất thấy Trương Lân không ra tay ngăn cản, đành mặc kệ gã hành động.

Mối lo duy nhất bây giờ là bên trong có thể là một số thần khí mà người Di cúng tế, một khi lấy ra, sẽ gây ra những sự cố khó lường.

Trên đường đi đã gặp đủ phiền phức, tuy đều hữu kinh vô hiểm vượt qua, nhưng bớt một chuyện vẫn tốt hơn là thêm một chuyện.

Bây giờ thể lực của ba người Hồ Bát Nhất đều đã tiêu hao quá nửa, nếu còn phải vật lộn nữa, e rằng vào được mộ Hiến Vương cũng khó mà ra được.

Không biết Trương Lân có nhận ra không, dù sao thì ba người Hồ Bát Nhất chắc chắn không biết.

Với các phương pháp giám định hiện tại, tạm thời không thể xác định được những vật phẩm chứa trong chiếc hòm đồng kỳ lạ này thuộc về thời kỳ nào.

Những hình khắc về thời kỳ thần thoại của Già Long Sơn trên vỏ ngọc cũng có thể là do người thời Hiến Vương khắc lên, từng lớp phong ấn nghiêm ngặt giống như từng lớp sương mù dày đặc, che khuất mọi tầm nhìn.

Nếu không mở lớp cuối cùng ra, sẽ không thể nhìn ra được manh mối nào.

Nghe nói phải mở hết ra, Vương Bàn Tử đặc biệt có hứng.

Làm những việc này, gã đặc biệt thông thạo, tay chân cũng nhanh nhẹn khác thường.

Chỉ mất nửa điếu thuốc, gã đã bóc xong lớp gỗ mềm.

Dưới ánh đèn pin chiến thuật trên mũ leo núi, cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình bên trong, lớp gỗ mềm màu nâu sẫm bọc lấy một chiếc bình gốm màu xanh sẫm.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng đưa tay, cẩn thận nhấc chiếc bình từ trong lớp gỗ mềm ra, đặt trên mặt đất gần đó, sợ làm vỡ nó.

Chiếc bình gốm màu xanh, toàn thân cao khoảng bốn mươi centimet, chỗ to nhất đường kính khoảng mười centimet, miệng thẳng, thân cao, bụng phình, cổ thon, ba chân đế thấp hình vòng cung hướng ra ngoài.

Miệng bình được bịt kín hoàn toàn, vai bình gần miệng có năm ống ngắn hình dạng kỳ lạ, những ống ngắn này giống như vòi ấm rượu, nhưng miệng đều bị bịt kín, phần gốc nối với hoa văn hình thoi trên thân bình, tạo nên cảm giác lập thể rất phong phú.

Ánh mắt của mấy người đều đổ dồn vào chiếc bình có tạo hình đơn giản, màu sắc ôn nhuận thấm người này.

Họ đều không biết đây là vật gì, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng nhất thời không đoán ra được, rốt cuộc chiếc bình này có tác dụng gì, họ đều không nhìn ra.

Nhưng có một điểm đáng mừng là trên chiếc bình gốm được chế tác tinh xảo không có dấu hiệu của đẳng thuật.

Có lẽ không phải là thứ gì đó hiểm ác.

Hồ Bát Nhất bước lên một bước, chuẩn bị mở chiếc bình này ra.

Dù sao cũng đã lấy ra rồi, chi bằng mở ra xem.

Anh dùng dao nhỏ cạo đi lớp sáp bít kín miệng bình, lúc này Vương Bàn Tử ngược lại trở nên cẩn thận.

Gã không lo sẽ có thứ gì đó không hay xuất hiện, mà sợ Hồ Bát Nhất lỡ tay làm vỡ bình gốm.

Gã liên tục nhắc nhở anh ở bên cạnh động tác nhẹ nhàng.

"Biết đâu thứ bên trong không có giá trị bằng chiếc bình tinh xảo này, làm vỡ thì không đáng tiền đâu." Trong lúc gã nói, Hồ Bát Nhất đã cạy nắp bình ra.

Ngoại trừ Trương Lân, những người khác đều vô cùng tò mò, cùng nhau chen vào nhìn vào miệng bình nhỏ hẹp.

Chỉ thấy bên trong không phải là nước, mà toàn là nước trong vắt lạ thường.

Ba người Hồ Bát Nhất không khỏi đặt một dấu hỏi trong đầu.

Một cái bình đựng nước mà cần phải bảo mật đến thế sao?

Đương nhiên mấy người sẽ không đi sâu vào vấn đề này.

Tuyết Lỵ Dương để có thể nhìn rõ hơn xem có thứ gì khác không, đã lấy ra đèn pin Wolf-Eyes, chiếu vào trong bình.

"Dưới đáy nước có một thứ gì đó, đó là gì?

Một bào thai?" Lúc này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã nhìn rõ, rốt cuộc trong làn nước trong vắt đến đáng sợ trong bình là thứ gì.

Chương 235

Một bào thai nhỏ màu xanh biếc, nhìn thấy nó, cả hai người không khỏi cảm thấy cổ họng bắt đầu khô lại.

Do góc nhìn hạn chế, chỉ thấy thân thể bào thai đó chỉ bằng một nắm tay, co quắp dưới đáy bình, ngẩng đầu lên, dường như đang đối mặt với họ, nhưng đôi mắt không mở, cho người ta cảm giác trực quan nhất là vầng trán của nó đặc biệt rộng.

"Sao lại có một bào thai ở đây?

Kích thước, tư thế và hình dạng đều không khác biệt lớn so với bào thai người." Hồ Bát Nhất kinh ngạc, liền lên tiếng hỏi, giọng vừa dứt.

Bào thai đó dường như đột ngột mở mắt, ngũ quan chỉ có đường nét, trong khoảnh khắc đó, trong làn nước dao động, chúng giống như hai hố đen ngày càng mở rộng, dường như muốn nuốt chửng người ta.

Hồ Bát Nhất vội vàng lùi lại một bước, suýt ngã nhào, giọng nói có chút run rẩy: "Bên trong là thứ quỷ gì vậy?" Anh còn bắt đầu theo bản năng rút móng lừa đen ra chĩa vào cái bình đó.

Tuyết Lỵ Dương thấy phản ứng này có chút không hiểu.

"Anh lại làm trò gì vậy?

Đang yên đang lành làm gì có quỷ, bào thai đó là một món ngọc khí." Hồ Bát Nhất thấy Tuyết Lỵ không tin, giọng điệu trở nên vô cùng lo lắng, ngũ quan trên mặt sắp nhăn lại thành một cục.

"Tôi đảm bảo, con quỷ nhỏ đó vừa rồi trừng mắt với tôi, còn nhe răng nữa." Biết rằng hành động vừa rồi có chút mất mặt, anh lại bổ

sung thêm câu sau.

Như vậy nghe có vẻ hợp lý hơn.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nghe lời anh, cảm thấy anh hẳn là đã sinh ra ảo giác.

"Hay là cậu nhìn hoa mắt rồi?

Chúng ta cùng nhìn, tôi lại không thấy có gì không ổn." Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đành phải đưa ra lời giải thích khoa học.

"Có thể nước trong bình đã gây ra khúc xạ ánh sáng, góc nhìn của anh lại khá trùng hợp, nên mới nhìn hoa mắt.

Không tin thì đổ hết nước trong bình đi, bào thai đó có phải là ngọc thạch không, nhìn là biết ngay." Nghe lời giải thích của cô, Hồ Bát Nhất bắt đầu âm thầm nghi ngờ, có phải gần đây áp lực quá lớn dẫn đến không.

Khiến cho bây giờ anh trở nên trong trạng thái "thảo mộc giai binh" (thấy cây cỏ cũng tưởng là lính).

Hồ Bát Nhất bắt đầu tĩnh tâm lại.

Trở lại bên cạnh bình.

Tuyết Lỵ Dương nhìn nước trong bình nói: "Nước bên trong trong quá, có thể là một loại dung dịch đặc biệt nào đó, đừng đổ xuống đất vội, lấy một cái bình nước ra đựng." "Đợi xem rõ tình hình của bào thai màu xanh biếc đó rồi lại đổ vào, chúng ta chỉ vì thu thập thông tin về mộ Hiến Vương, đừng làm hỏng những cổ vật thần kỳ này." Câu nói của cô không ai phản đối.

Vương Bàn Tử vốn định mang về Tứ Cửu Thành xem thử.

Bây giờ cũng bị cái bào thai ngọc xanh biếc làm cho có chút phát

hoảng, tạm thời mất đi ý định đóng gói mang về Tứ Cửu Thành.

Gã quyết định phải xem rõ thứ này rồi mới tính, nếu thực sự là ngọc, lúc đó đóng gói cũng không muộn.

Còn nếu nó là vật sống, để bên cạnh thì rùng rợn biết bao!

Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, họ trước tiên đổ nước trong trong bình vào một bình nước rỗng, nhưng thứ bên trong lại rộng hơn miệng bình hẹp.

Không phá vỡ bình bên ngoài, không thể lấy ra, nhưng đã nhìn rõ hơn nhiều.

Rốt cuộc dung dịch dù trong đến đâu cũng là môi trường có mật độ cao hơn không khí, có tác dụng cản trở ánh sáng đèn pin.

Đó quả thực là một bào thai bằng ngọc, ít nhất nửa thân trên rất giống, bàn tay nhỏ có mấy ngón đều có thể đếm được, thậm chí cả mạch máu trên trán cũng rõ ràng.

Chỉ có nửa thân dưới chưa thành hình, nhưng có một điểm khiến người ta kinh ngạc, bào thai ngọc không có một chút dấu vết điêu khắc nhân tạo nào, dường như là tự nhiên sinh thành.

Không khỏi cảm thán sự kỳ diệu của tạo hóa, thực sự khó lường.

Nhưng nó lại quá giống với hình thái bào thai thật, nếu không phải chỉ bằng nắm tay, thực sự sẽ khiến người ta tưởng đây là một bào thai sống, bị người ta dùng tà thuật biến thành ngọc.

Xác nhận là ngọc xong, ba người Hồ Bát Nhất lại đến bên cạnh Trương Lân, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ, có lẽ vật phẩm trong hòm đồng là thần khí mà người dân Di cổ xưa ở Già Long Sơn dùng để cúng tế sơn thần.

Anh bèn nói với mọi người.

“Biên cương ngày xưa là vùng đất hoang vu, người Di đa số có phong tục thờ cúng sinh thực khí, điều này có liên quan đến môi trường sống khắc nghiệt ở các vùng biên viễn thời cổ.” “Lúc đó con người trước thiên nhiên tỏ ra vô cùng nhỏ bé, dân số rất ít, những thiên tai nhân họa lớn nhỏ đều có thể dẫn đến sự tuyệt diệt của cả bộ tộc.” “Cách duy nhất là sinh nhiều con, con cái sinh nhiều, dân số đông, năng lực sản xuất mới có thể nâng cao, nên tôi nghĩ bào thai ngọc này có thể là một loại đồ đằng hình thai nhi để cầu nguyện thời thượng cổ, tượng trưng cho sự thịnh vượng của con cháu.” Nghe lý luận này, Vương Bàn Tử cười.

“Thời xưa tốt thật, đâu như bây giờ, đâu đâu cũng là người.

Chúng ta bây giờ nên trồng nhiều cây, nên thứ không phù hợp với xu thế phát triển này, để đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Nói rồi, gã đưa tay ra, mắt nhìn bào thai ngọc đến sắp thẳng ra.

“Để tôi cất trước, về đổi ít tiền thuốc lá rượu chè.” Lời này cũng có phần có lý, ít nhất Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Lời này tuy có chút lý, nhưng bây giờ tốt nhất đừng tùy tiện động vào những thứ này, vì lai lịch của bào thai ngọc vẫn chưa rõ.” “Mục tiêu của chúng ta lần này là vào mộ Hiến Vương lấy viên Mộc Trần Châu liên quan đến tính mạng của chúng ta, đó mới là việc quan trọng nhất, phải phân biệt nặng nhẹ, gấp gáp.” Bây giờ Vương Bàn Tử đâu có nghe lời anh, trực tiếp coi lời anh như gió thoảng bên tai.

Đôi tay gã không có ý định dừng lại.

Gã cầm lấy cái bình đó, sau đó chuẩn bị đập vỡ, lấy bào thai ngọc bên trong ra.

Chưa đợi Hồ Bát Nhất ra tay, Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh đã

ngăn lại một đường, nói với Vương Bàn Tử.

"Những cổ vật của người Di này được tế tự của Hiến Vương giấu trong bụng con trùng khổng lồ, rõ ràng không phải tầm thường.

Trước khi chúng ta biết được mục đích của nó, đừng tùy tiện hành động, hãy xem hai thứ còn lại trước đã." Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực, như sói thấy thịt.

Gã đâu có nghe, Hồ Bát Nhất đành phải ra tay kéo gã lại.

Bị ngăn lại, Vương Bàn Tử không ngừng than phiền.

"Bàn gia đây một đường gió sương mưa móc, đầu lúc nào cũng treo trên thắt lưng.

Gặp bao nhiêu nguy hiểm, lăn lộn trên lưỡi đao mấy vòng, chiên trong chảo dầu mấy lượt, khó khăn lắm mới thấy được chút đồ thật, lại không cho Bàn gia lấy!" Nghe Vương Bàn Tử oán trách, Hồ Bát Nhất không nhịn được cười.

"Trên đường đi khá là nguy hiểm, nhưng cuối cùng không phải đều do anh em Trương Lân ra tay giải quyết sao?

Tôi thấy cậu ấy còn chưa vội, hai cậu cũng là anh em họ, tuy là họ xa, nhưng cũng khác nhau quá xa rồi!" "Hơn nữa bảo vật trong huyền cung của cổ mộ Hiến Vương chắc chắn chất như núi, hà tất phải tham luyến bào thai ngọc trong bình này." "Huống hồ tôi cảm thấy bào thai ngọc này ẩn chứa một luồng tà khí, không phải là thứ bình thường." "Mang về không chừng sẽ rước phiền phức, tầm mắt của chúng ta nên nhìn xa hơn một chút, đừng cứ nhìn chằm chằm vào những thứ trước mắt, chẳng lẽ cậu chưa nghe câu thơ 'lao sao thái thịnh phòng trường đoạn, phong vật trường nghi phóng nhãn lượng' sao?" Vương Bàn Tử lúc này có chút bực bội.

Miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Tôi nghe nói ‘Mạc đạo Côn Trì thủy thiển, quan ngư thắng Phú Xuân giang’ cơ mà, cái ao Côn Trì này, một chút cũng không cạn.” Bực bội thì bực bội, nhưng hai món đồ thần bí còn lại vẫn phải kiểm tra.

Nếu có một sai sót nào, sẽ để lại hậu họa.

Lúc đó không chừng khi vào mộ Hiến Vương, sẽ mang lại phiền phức lớn hơn.

Ba người nhìn sang hai ngăn còn lại của hòm đồng hình vuông, một bên đặt một cái túi da lớn, da là da báo gấm, trên đó thêu chỉ vàng chỉ bạc, đều là những hoa văn như bùa chú mật ngôn.

Bên trong căng phồng, dường như chứa không ít đồ, lúc xách lên, cảm giác không nặng lắm, ít nhất không nặng như tưởng tượng.

Nhìn thấy những dấu ấn chú văn kỳ lạ đó, ít nhất có thể rõ ràng rằng bất kể bào thai ngọc đó có phải là do người Di cổ để lại hay không.

Nhưng thứ trong túi da báo này hẳn là có liên quan đến Hiến Vương, phù lộc trấn hồn rất độc đáo, giống như một đống nòng nọc bò có quy luật vào một chỗ, khiến người ta khó quên.

Vì vậy trong đầu họ nhớ rất rõ.

Chương 236

Trương Lân lúc này cũng đi đến trước hòm quan sát.

Lúc này không khỏi khiến người ta có chút căng thẳng, thuật này âm độc hung tàn, chủ yếu là cụ thể hóa oán niệm của người chết, không chỉ có thể trở thành độc dược giết người vô hình.

Mà còn có thể chuyển dời luồng khí oán hận độc ác này lên vật thể khác, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng khi thấy Trương Lân đi tới, nỗi lo lắng trước đó đã giảm đi rất nhiều, tâm lý bình tĩnh hơn không ít.

Nhưng đã biết nó có liên quan đến Hiến Vương, đành phải quyết tâm, mở túi da ra xem cho rõ.

Trương Lân và mấy người liền kiểm tra lại vũ khí và trang bị phòng độc, thương lượng với nhau vài câu.

Miệng túi da báo dùng gân thú buộc chặt, nhất thời khó mở, đành phải dùng dao nhỏ cắt, họ liền cùng nhau hành động, ba bảy hai mốt, cắt đứt gân thú.

Mở túi da báo ra, bên trong lộ ra một đống xương người rời rạc, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Họ cũng đoán sẽ có tình huống này, cũng đã chuẩn bị tâm lý, trong đó có Trạc Hồn Phù, nên tình hình chắc chắn không tốt đẹp gì.

Vì vậy thấy vậy cũng không hoảng loạn, lập tức lùi ra sau, tĩnh quan kỳ biến.

Đợi một lúc, thấy không có gì bất thường, mới trở lại vị trí cũ xem xét.

Hồ Bát Nhất đổ những bộ xương đó từ trong túi da lớn ra đất, nhìn một cái là có thể nhận ra ngay, tổng cộng có ba bộ xương khô, hình dạng của xương cũng rất kỳ lạ.

Xương sọ lớn, xương tay dài, xương chân ngắn nhỏ, nhưng nhìn vào mật độ xương, tuổi xương đều là của người già yếu, rõ ràng nhất là răng, không chỉ mọc đều, mà còn mòn rất nghiêm trọng, không thể là của trẻ con.

Theo như những gì họ đã thấy trước đây, những người bị phong ấn bằng Trạc Hồn Phù đều là người lớn, chưa thấy có trẻ con, tuổi xương và hình thể lại không tương xứng, thực sự khiến mấy người không thể hiểu nổi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người lấy hết can đảm, lật qua lật lại trong đống xương lộn xộn.

Xem có thứ gì khác không, không ngờ lật một hồi, lật ra một số đồ trang sức, có những thứ như răng thú xâu vào vòng vàng, có ngọc bích vỡ vụn, bắt mắt nhất là một pho tượng đá nhỏ hình con cóc đen.

Vương Bàn Tử thấy vậy, ánh mắt sáng rực lại một lần nữa xuất hiện.

Gã nuốt nước bọt, đưa tay định sờ.

Nhưng đã bị Tuyết Lỵ Dương nhanh tay hơn một bước.

Tuyết Lỵ Dương cầm nó trên tay, cẩn thận xem xét một hồi rồi nói.

“Đây là đồ trang sức mà người Di tạo ra cho sơn thần, không phải xương người, nhất định là sơn tiêu trong truyền thuyết, thường được coi là sơn tinh.” “Trong dân gian truyền rằng đây là một loại quái vật, nguyên là quái vật được gọi là kiêu dương trong Sơn Hải Kinh.” “Trong cổ tịch không thiếu những miêu tả chi tiết về nó, thân hình lùn,

tay dài như vượn, mặt đen lông trắng, có thể hiểu tiếng người, trong núi có thể hô phong hoán vũ." "Nhưng thế hệ chúng ta chưa từng thấy, cứ ngỡ là sinh vật hư cấu, cũng có người cho rằng nó có nguyên hình là khỉ đột mặt đen, nên bây giờ khỉ đột mặt đen ở châu Phi còn có biệt danh là sơn tiêu." "Sơn tiêu trong truyền thuyết cổ đại của An Lạc lại không giống với khỉ đột mặt đen hiện tại, bây giờ nhìn những bộ xương này rất có thể là của sơn tiêu thời cổ, đây mới là chân thân của sơn thần." "Xem ra ba con sơn tiêu này đều bị Hiến Vương giết hại, chúng được người Di coi là thần minh bảo hộ núi rừng, cùng với bào thai ngọc đó, có thể đều là thần vật được người Di coi trọng." "Hiến Vương xâm chiếm nơi này, chắc chắn đã thi hành bạo ngược, làm hư hại di cốt của sơn thần như vậy, cùng với thần khí của người Di nhét vào bụng con trùng khổng lồ, khiến chúng trở thành vị lựu ngăn cản Hoắc thị bất tử trùng tiêu hóa xác nổi và trứng trùng." "Hắn dùng thủ đoạn biến thái này để phá hủy tín ngưỡng của người dân địa phương, đạt được mục đích củng cố địa vị.

Có phải thật sự như vậy không, e rằng phải đợi vào được mộ Hiến Vương trong long vựng, biết được những việc hắn đã làm trong đời, mới có thể biết được đáp án chính xác." Trương Lân đi đầu nhìn con trùng khổng lồ ngã trên mặt đất ở không xa, sau đó ba người Hồ Bát Nhất cũng nhìn theo.

Con trùng khổng lồ mình mặc giáp vảy rồng, làm thế nào cũng không chết được, hóa ra con trùng lớn đó không phải là nguyên hình của sơn thần, sơn thần thật sự lại ở trong bụng nó.

Cái gọi là hộp Pandora, cũng chỉ là những thứ ở hai bên trong chiếc hòm đồng hình vuông, chúng tôi đều đã xem xong.

Chỉ còn lại món đồ cuối cùng ở giữa, cũng là món đồ bí ẩn nhất.

Sở dĩ hai lần trước đều không động đến món ở giữa, cố ý để lại

sau cùng, là vì họ đều không rõ rốt cuộc nó là thứ gì.

Nên trước tiên xem hai món đồ ở hai bên.

Như vậy sau khi xem hai món này, trong lòng ít nhiều cũng có thể có chút cơ sở.

Chỉ là không ngờ hai ngăn đầu tiên lại có những thứ ngoài dự đoán.

Khiến cho họ đối với thứ ở chính giữa hòm đồng lại càng không đoán ra được.

Ngăn ở giữa hòm đồng có không gian lớn hơn hai ngăn còn lại rất nhiều.

Nhìn vào sự phân bố bố cục này, hẳn là dùng để chứa vật phẩm quan trọng nhất.

Những thứ chứa trong hai ngăn bên cạnh đều có liên quan đến những người Di cổ xưa cư ngụ ở đây, món này tám phần cũng vậy.

Hồ Bát Nhất vừa cùng Vương Bàn Tử ra tay di chuyển thứ ở giữa, vừa nói: "Tám phần là thi thể của thủ lĩnh tộc Di, càng có khả năng cũng là thần khí quan trọng mà Hiến Vương cướp được từ người Di." Họ nhẹ nhàng kéo hai cái, bị kẹt bên trong không lấy ra được.

Ở giữa là một cái hộp đồng nhỏ tương tự như hòm đồng hình vuông bên ngoài, trên đó đúc một cái mặt quỷ, tướng mạo cực kỳ xấu xí, sau lưng mọc cánh, giống như tuần thiên dạ xoa.

Những chi tiết nhỏ đều có những trang trí kỳ lạ, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy bên trong chứa đồ không phải tầm thường, chẳng lẽ phong ấn ác quỷ bên trong?

Khi xem xét kỹ lại lần nữa, họ phát hiện.

Hộp đồng có một phần rỗng, nối liền với lỗ khóa hình hổ ở mặt bên của hòm đồng lớn, bên trong đều là rỗng.

Màu đen giống với màu nước đen dưới hòm đồng, vừa rồi không chú ý, trên hộp không có khóa.

Tình huống này chỉ có thể mở nó ra bên trong hòm đồng.

Để bảo toàn tính mạng, ba người Hồ Bát Nhất vẫn lùi lại sau lưng Trương Lân.

Trương Lân dùng Tiểu Thần Phong móc nắp có đúc đầu quỷ ra, theo sau khi hộp quỷ mở ra, bên trong tỏa ra ánh sáng xanh lam lạnh lẽo.

Trong hòm đồng là một con cóc ba chân màu xanh lam.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Lân dường như không biểu hiện kinh ngạc gì.

Cậu dùng Tiểu Thần Phong trong tay nhẹ nhàng đâm vào thân cóc, phát ra tiếng "đang đang", cứng như đá.

Thấy cảnh này, Trương Lân trong lòng đã có kết luận.

Hòm đồng đầu quỷ bay này dùng để cung dưỡng thiềm cung bằng đồng dị thanh.

Con cóc ba chân màu xanh lam đó không biết được chế tạo từ dược liệu gì, lớn bằng đầu người, thân hình đầy đặn, ngẩng đầu hướng lên.

Biểu hiện một vẻ dương dương tự đắc, hình chế hiếm thấy, không luận về chất liệu, chỉ riêng hình tượng đã là một kiệt tác hiếm có, thực sự là thần vật.

Thứ tốt!

Ba người nấp phía sau thấy không có động tĩnh, bắt đầu tiến lên

xem.

Vừa nhìn thì thôi, nước miếng của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trực tiếp chảy ra bên mép.

Họ vội vàng nuốt vào.

“Tương truyền Hằng Nga ăn thuốc trường sinh bất lão, bay lên cung trăng, biến thành một con cóc, nên nó cũng được coi là đại diện cho cung trăng.” “Tượng trưng cho sự cao quý, hình dung một người thăng quan tiến chức.” “Con cóc ba chân màu xanh lam này nhất định là bảo bối quý giá nhất trong Già Long Sơn, thần vật như vậy, trừ phi phúc duyên đến, nếu không đừng mong bỏ vào túi mang về, chỉ cần nhìn một cái cũng là phúc khí tu được từ kiếp trước.” Giọng nói của Hồ Bát Nhất lúc này có chút run rẩy.

Trong tình huống này, cũng chỉ có Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Tuyết Lỵ Dương nhìn món đồ này, có chút hiểu ra vì sao những thực vật và côn trùng kia lại ngày càng lớn.

“Những thực vật và côn trùng ngày càng lớn trong động, cùng với ít nhất hai chiếc máy bay bị phá hủy trong rừng gần đây, căn nguyên có thể là ở đây, nó đang bảo vệ bầu trời của lăng mộ.” Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt.

Trương Lân cảm thấy không khí trong động có chút không ổn, dưới chân phát ra một tràng tiếng xương cốt nổ lách tách, cậu cúi đầu nhìn.

Ba bộ di cốt sơn thần đặt bên chân, đang do hàm lượng oxy cao trong động hồ lô mà xảy ra biến chất gia tốc, tất cả xương cốt đều đang co lại và chuyển sang màu đen.

Chương 237

Tốc độ oxy hóa nhanh, cộng thêm mật độ xương của sơn thần cao hơn xương người mấy lần, nên dẫn đến xương cốt phát ra một loại tiếng nứt vỡ chói tai và kỳ lạ.

Âm thanh nghe vào tai đặc biệt khó chịu.

Hồ Bát Nhất nghe thấy liền vội vàng lùi lại hai bước, nói với Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

"Những thứ linh tinh này đều tà ma lợi hại, bất kể là thần khí hay tà khí, chi bằng dùng hết thuốc nổ cho nổ tung hết, để tránh lưu lại hậu họa." Nói rồi anh lấy thuốc nổ từ trong ba lô của Vương Bàn Tử.

Nhưng ba lô chứa đầy mảnh vụn vàng, lật nửa ngày mới tìm ra được thuốc nổ.

Vương Bàn Tử quay người giúp Hồ Bát Nhất lắp kíp nổ, vừa quay người lại, liền nhảy dựng lên, toàn thân run rẩy.

Gã dùng tay chỉ vào chân Tuyết Lỵ Dương.

Nhìn theo tay gã, họ cũng suýt nữa nhảy dựng lên.

Từng tiếng khóc của trẻ sơ sinh, chui thẳng vào tai.

Lập tức cảm thấy toàn thân một cảm giác lạnh buốt.

Từng cơn tê dại tấn công vào sau gáy.

Họ đều có thể cảm nhận được, linh hồn đang run rẩy, sợ hãi, e ngại.

Thật sự gặp quỷ rồi.

Tuyết Lỵ Dương cúi đầu nhìn chân mình, phát hiện có một con Quái Anh nửa người nửa trùng, chi dưới vẫn giữ đặc trưng của côn

trùng, không có chân, giống như động vật thân mềm, cô hít một hơi khí lạnh!

Nó đang ôm lấy chân cô oa oa khóc lớn, tiếng khóc đó khàn khàn đến mức không phải là tiếng người, ngay cả tiếng mèo đêm kêu trong rừng sâu mà tôi từng nghe, nghe còn dễ chịu hơn âm thanh này.

Cảnh tượng quỷ dị đột ngột xuất hiện này làm Tuyết Lỵ Dương sợ đến ngây người, nhất thời quên cả chạy trốn.

Tiếng khóc của con Quái Anh nửa trùng đột nhiên ngừng lại, miệng nó đồng thời nứt ra thành bốn cánh theo bốn hướng đối giác, bên trong mỗi cánh đều mọc đầy những gai ngược hình răng cưa, giống như miệng của côn trùng.

Nó loạng choạng cắn vào chân Tuyết Lỵ Dương.

Khoảng cách thực sự quá gần.

Tốc độ của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ở bên cạnh hoàn toàn không kịp.

Nhưng họ lại không dám tùy tiện nổ súng, sợ rằng cơn bão đạn do súng tiểu liên bắn ra sẽ quét đứt cả chân của Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này họ đặc biệt tuyệt vọng.

Dường như đang chứng kiến vận mệnh bi thảm của Tuyết Lỵ Dương.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng quen thuộc xuất hiện bên tai cô.

"Loạn Kim Thác!" Trong nháy mắt, Tuyết Lỵ Dương biến mất.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tưởng mình hoa mắt, liều mạng dụi mắt.

Sau đó ở không xa họ phát hiện ra Trương Lân, trong tay cậu đang

bế Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này biểu cảm của Tuyết Lỵ Dương vẫn còn kinh hoàng.

Cô cũng không biết tại sao mình lại ở trong lòng Trương Lân.

Con Quái Anh kia trong nháy mắt cũng nhận ra sự lợi hại của Trương Lân, cũng lùi lại một khoảng, không ngừng kêu về phía cậu.

Trương Lân từ từ đặt Tuyết Lỵ Dương xuống, sau đó nói với cô: "Đừng động!" Sau đó cậu lao ra như tia chớp.

Con Quái Anh thấy vậy cũng không lùi bước, trực tiếp lao thẳng vào Trương Lân.

Cả hai trong nháy mắt đã đến trước mặt đối phương.

Chỉ thấy con Quái Anh lại mở miệng, cắn tới.

Sau đó Trương Lân một cú ngả người ra sau lộn nhào né tránh, đồng thời tung một cước.

Một tiếng động trầm đục của xương thịt vỡ vụn, con Quái Anh như một quả bóng da rách bị đá văng đi.

Thẳng tắp từ không trung đâm vào vách đá của động hồ lô.

Lại một tiếng "bép", chỗ vách đá màu hồng bán trong suốt bị đâm vào, như mở ra một cửa hàng thuốc nhuộm, các loại dịch màu đỏ, xanh, vàng, đen chảy xuống theo vách đá.

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này không nhịn được hét lên tán thưởng!

"Đánh hay lắm, thật TM hả giận." Ai ngờ con Quái Anh rơi trên đất không chết, nó lăn vài vòng trên đất, đột nhiên ngẩng cái đầu to lúc lắc sắp rơi của nó lên.

Nó cất tiếng khóc lớn đến khản cả cổ, tiếng khóc chói tai vô cùng, nghe mà lòng người phiền muộn, đột nhiên một luồng sáng bạc lao

thẳng vào con Quái Anh.

Sau luồng sáng bạc, chỉ thấy một con dao găm cắm vào con Quái Anh, xoay trái xoay phải một cái, nó liền yếu ớt gục xuống đất, hoàn toàn tắt thở.

Sóng này chưa yên, sóng khác đã tới, mấy người còn chưa rõ con Quái Anh đột nhiên xuất hiện lúc nãy từ đâu ra.

Cả cái hang động khổng lồ đột nhiên tối sầm lại, ánh sáng lạnh lẽo phản chiếu từ những xác nữ nổi lềnh bềnh trong sông, lập tức biến mất không tăm tích, hang động rộng lớn chỉ còn lại ánh đèn trên mũ leo núi của chúng tôi.

Biến thành một thế giới đen kịt.

Giống hệt tình hình trong hang động trước đó.

Không lâu sau, xung quanh truyền đến vô số tiếng ồn ào của những vật thể màu trắng mềm nhũn di chuyển, va vào đá vụn.

Từng tiếng khóc bi thương của trẻ sơ sinh chĩa thẳng vào lòng người, bây giờ trong lòng họ đã hiểu ra.

Những cái cổ phu mọc ra từ xác nữ, không biết từ lúc nào đã bắt đầu tách rời khỏi cơ thể mẹ, ba người Hồ Bát Nhất chỉ tập trung vào chiếc hòm đồng chứa thần khí Già Long Sơn, nên không kịp thời nhận ra.

Bây giờ phát hiện ra đã có chút muộn, dường như chúng bò khắp nơi, trong lúc không hay biết đã hình thành vòng vây.

Tuyết Lỵ Dương vì bản năng sợ hãi, lập tức đốt một que pháo sáng lạnh.

Tay cầm pháo sáng lạnh hơi run rẩy, ánh sáng trong động chập chờn, chỉ thấy vô số Quái Anh đang bò lổm ngổm, chen chúc chồng

chất lên nhau, đều há miệng rộng thành bốn cánh, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Chúng đang vây quanh họ, dường như coi ba người sống là bữa ăn ngon đầu tiên sau khi ra đời.

Bây giờ chúng chỉ bị ánh sáng của que pháo sáng lạnh làm cho sợ hãi, hơi do dự một chút, chỉ cần ánh sáng yếu đi, chúng sẽ lập tức ồ ạt xông lên.

Bây giờ trang bị trên người ba người Hồ Bát Nhất chỉ có hai khẩu súng tiểu liên, một khẩu súng ngắn, cộng thêm một khẩu súng săn đơn phát.

Hỏa lực như vậy căn bản khó mà chống lại được nhiều Quái Anh như thế.

Việc cần làm hiện tại là mở một con đường máu.

Nếu không sớm muộn gì cũng thành bữa ăn trong bụng chúng.

Bốn người lưng tựa lưng, dựa vào nhau, như đang chờ đợi những con Quái Anh lộ ra sơ hở.

Chương 238

Sau đó sẽ nhân cơ hội hành động, một lần xông ra ngoài.

Trong cơ thể chúng chứa cổ độc chuyển hóa từ oán niệm của người chết, chỉ cần bị cắn nhẹ một miếng cũng đủ để trí mạng.

Những sinh vật không rõ này dường như rất sợ ánh sáng.

Họ chiếu cột sáng vào những con Quái Anh đang chen chúc trong bóng tối, để xem đặc điểm cụ thể của chúng, chúng lập tức né tránh.

Có mấy con men theo dòng nước trơn trượt bò thẳng lên vách động.

Hồ Bát Nhất thấy vậy kinh hãi, giống như thạch sùng sao?

Anh tiếp tục chiếu vào những con Quái Anh trên mặt đất, mới phát hiện ra bụng và chi trước của chúng đều có giác hút, cùng một cơ thể lại có nhiều đặc điểm của cả người và côn trùng.

Vương Bàn Tử cũng quan sát thấy những con Quái Anh này sợ ánh sáng.

Liền lớn tiếng nói.

"Mấy con trùng con này sợ ánh sáng đèn pin, chúng ta cứ xông ra ngoài là được." Nhưng lời của gã vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh đã phản bác.

"Không phải, chúng chỉ chưa thích ứng được, chứ không phải là chạy xa, chúng chỉ né tránh ánh sáng chiếu thẳng vào, sẽ không dễ dàng lui đi.

Tùy tiện xông ra ngoài chỉ tạo thành cục diện đối đầu trực diện, số lượng quá nhiều, chúng ta ngay cả ba phần nắm chắc cũng không có."

Những thứ kỳ quái này ẩn mình ngàn năm không ra, không ngờ hôm nay vừa vào đã gặp hết.

Trương Lân lúc này cũng đang suy nghĩ về việc này, cắt đứt nguồn gốc cổ độc trong cốc đã kích hoạt một loại nghi thức nào đó.

Là do ba món đồ trong hòm đồng gây ra?

Từ khi vào động hồ lô này, thực lực các phương diện của cậu đều bị hạn chế.

Dường như có thứ gì đó ghê gớm trong động.

Tuy gây ra không ít phiền phức, nhưng đều là chuyện nhỏ.

Cũng không ảnh hưởng gì.

Những thần khí vừa khai quật ra đã bị những con Quái Anh kia che lấp.

Muốn đi lấy sẽ có chút phiền phức.

Bây giờ trong động một mảnh hỗn loạn, tung tích khó phân biệt.

Tầm nhìn lại bị cản trở rất lớn.

Hoàn toàn không nhìn rõ tình hình xung quanh.

Trong động một mảnh hỗn loạn, tiếng gào thét trong bóng tối ngày càng lớn.

Trong mắt ba người Hồ Bát Nhất, căn bản không có cơ hội nhân lúc chỗ yếu mà chạy thoát.

Chỉ có thể cứng đầu xông ra ngoài may ra có cơ hội.

Lúc này Vương Bàn Tử dưới sự nhắc nhở của Trương Lân, đã lấy ra súng phun lửa propane.

Lúc mới vào động, Vương Bàn Tử khá là không nỡ dùng.

Nhưng đã đến lúc này, nếu còn giữ làm của báu, mấy người đều

phải trở thành bữa ăn trong bụng đám quái vật.

Chỉ cần ra khỏi động, chiếm được địa lợi, cũng sẽ không quá sợ hãi đám này.

Khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử quyết định hành động.

Đã bị Tuyết Lỵ Dương ngăn lại.

"Chúng ta đánh con trùng khổng lồ kia quá mạnh, nên đám Quái Anh nửa vời này đột nhiên thoát ly khỏi cơ thể mẹ." "Có thể là do trong hang động thiếu đi sương mù màu sắc giúp chúng duy trì trạng thái ngủ đông, không liên quan gì đến ba món thần khí kia, nhưng chúng ta phải phá hủy những thần khí đó, nhất là con cóc xanh ba chân trong thiềm cung kia." "Con cóc quái đó được làm từ một loại thiên thạch hiếm có chứa ion keo màu xanh lam, chôn dưới đất ngàn mét cũng có thể phát ra ion gây nhiễu lên bầu trời, không có nó, khối thiên thạch lớn đó sẽ mất tác dụng, nếu không sẽ có máy bay rơi ở đây." Chưa đợi họ thảo luận xong, những con Quái Anh đói khát dường như không đợi được nữa.

Chúng đang dần thu nhỏ vòng vây.

Nơi những thần khí rơi xuống ở phía trong hang động, nếu muốn cường hành đột phá, chắc chắn sẽ không thể lo đến việc phá hủy những thần khí đó.

Trong tay họ, thứ có thể gây sát thương cho chúng chỉ có khẩu súng phun lửa propane, quan trọng nhất là nhiên liệu của thứ này chỉ có thể dùng ba lần.

Một khi dùng hết, thực sự chỉ có thể trông cậy vào một mình Trương Lân.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất trở nên kiên định, lòng một phen tàn nhẫn, nghiến răng nói: "Chúng ta kề vai sát cánh xông ra ngoài thôi!" Lúc này

có một con không đợi được nữa, trực tiếp lao tới.

Tuyết Lỵ Dương lúc này thể hiện ra thần kinh phản ứng phi thường và nền tảng công phu không tồi của mình.

Cô tung một cước, trúng ngay hạ bộ, đá văng nó ra ngoài.

Đồng thời cô cầm ô Kim Cương bắt đầu giao đấu với mấy con phía sau.

Vương Bàn Tử lúc này cũng không rảnh rỗi, cầm vòi phun của bình propane, phun về phía trước.

Hơn mười con Quái Anh trong nháy mắt bị lửa dữ bao vây.

Biến thành từng quả cầu lửa lớn, trong động lập tức vang lên những tiếng la hét thảm thiết.

Không bao lâu đã biến thành tro than.

Đây là lần đầu tiên Vương Bàn Tử sử dụng thứ này.

Thấy nó có uy lực như vậy, mắt gã trợn to như chuông đồng.

Thực sự không ngờ nó lại có uy lực như vậy, ngay cả đá cũng bị đốt cháy.

Vương Bàn Tử không do dự, tiếp tục phun thêm một lần nữa.

Nơi ngọn lửa đi qua, không đâu không vang lên tiếng la hét thảm thiết.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất nhân cơ hội hỗn loạn này, tìm được một chỗ yếu.

Trực tiếp xông ra ngoài.

Vương Bàn Tử cũng theo sát phía sau.

Ba người một đường chạy như điên, chạy trên những tảng đá nhấp nhô.

Tốc độ lúc này chắc chắn không thể so với tốc độ chạy trên đất bằng.

Không bao lâu đã bị đuổi kịp.

Tâm trạng của ba người Hồ Bát Nhất càng thêm cấp bách, cứ thế này sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp.

Men theo bờ sông chạy thêm không bao nhiêu bước, liền không còn đường đi.

Địa thế của động hồ lô bắt đầu thu hẹp, xem ra sắp đến miệng hồ lô.

Chương 239

Độ cong của vách đá đột nhiên tăng lên, trở nên vô cùng dốc, muốn tiếp tục tiến lên, chỉ có thể xuống nước bơi ra ngoài.

Không xa có một vầng sáng bán nguyệt, ba người nhất trí cho rằng đó là lối ra.

Đoạn sông này rộng, do miệng động hẹp, nên dòng nước không chảy xiết, bơi với tốc độ nhanh nhất, nhưng không đến nửa buổi sẽ bị bầy cổ anh đuổi kịp.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, chỉ có ba người.

Trương Lân không ở đây, không theo kịp.

Vừa rồi chạy quá vội, đều không chú ý.

Cũng đến lúc này mới để ý.

"Cậu ấy đâu?" Hồ Bát Nhất nhìn Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử, lúc này mặt ai cũng tái mét.

Vừa rồi lúc thoát ra, ai cũng chỉ lo cho bản thân, thật sự không để ý đến Trương Lân.

Vẻ mặt của Tuyết Lỵ Dương còn khó coi hơn cả Hồ Bát Nhất.

Lúc này, cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Nước mắt bất giác trào ra nơi khóe mắt.

"Tôi... tôi phải quay lại." Cô vừa nói vừa chuẩn bị quay lại con đường cũ.

Vương Bàn Tử thấy vậy vội vàng kéo cô lại, khó khăn lắm mới thoát ra được, giờ lại quay vào nộp mạng, sao cậu có thể đồng ý

được.

Thật ra trong lòng cậu cũng vô cùng khó chịu.

Lúc này cả ba người đều cho rằng Trương Lân chắc chắn không qua khỏi.

Nhiều Quái anh như vậy.

Dù biết Trương Lân thân thủ phi thường lợi hại, nhưng họ cho rằng lúc này mà thoát ra được thì thật sự có chút không thực tế.

Đó không phải là chuyện con người có thể làm được.

"Buông tôi ra, tôi có Kim Cương Tán, tôi sẽ không sao, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Vương Bàn Tử nào dám buông tay, nếu buông ra, không chừng cô ấy lơ đãng một cái là chui vào trong mất.

"Cô nương của tôi ơi, đừng làm khó chúng tôi nữa, chưa nói đến việc để cô vào có lỗi với anh em Trương Lân hay không, với tình hình hiện tại, Bàn gia tôi kiên quyết không để cô vào." Vẻ mặt cậu lúc này vô cùng kiên định.

Nhìn bộ dạng này, có lẽ dù dao kề cổ cũng chẳng ăn thua.

Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Bàn Tử không hề lùi bước, mắt cô dần dần đỏ lên.

Trông như sắp động thủ.

Nếu hai người đánh nhau, Vương Bàn Tử thật sự không phải là đối thủ của Tuyết Lỵ Dương.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh thấy sự việc có vẻ ngày càng không thể cứu vãn.

Anh đặt hai tay lên vai Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

“Dương tiểu thư, đừng vội, thế này đi!

Hai người ra khỏi cửa đó trước, bơi ra ngoài, tôi ở lại chặn một lúc, nếu không chúng ta đối phó với địch trong nước một cách vội vàng thì chỉ có con đường chết, không cần lo lắng, tôi tự có cách thoát thân.” Nghe anh định ở lại một mình, Vương Bàn Tử lập tức phản đối, Tuyết Lỵ Dương cũng lộ vẻ không đồng ý.

“Có cách cái quái gì, tôi xem ai cũng đừng tranh với tôi, muốn ở lại thì để tôi ở lại, lão tử thật không tin, bà già tám mươi tuổi còn sợ trẻ con khóc sao.” Mọi nét mặt của Vương Bàn Tử đều cho thấy rõ cậu muốn ở lại.

Cậu còn định động thủ đẩy họ đi.

Tuyết Lỵ Dương gạt tay cậu ra.

“Tôi có thuốc nổ, tôi ở lại, đi tìm Trương Lân.” Ba người cứ tranh cãi không dứt, ai cũng muốn ở lại.

Nhưng đám Quái anh phía sau ngày càng đến gần, nếu không quyết định nhanh.

Sẽ chẳng ai đi được, tất cả đều phải bỏ mạng ở đây.

Hồ Bát Nhất cắn răng, nhẫn tâm đẩy thẳng Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ra ngoài.

Tuyết Lỵ Dương trước khi rơi xuống nước đã ném thuốc nổ lên.

Vương Bàn Tử trước khi rơi xuống nước cũng nói với Hồ Bát Nhất: “Sống sót ra ngoài cho Bàn gia!” Sau khi thấy Hồ Bát Nhất làm một cử chỉ tay ra hiệu không vấn đề gì, cậu liền theo dòng nước bơi ra ngoài.

Hồ Bát Nhất nhặt thuốc nổ trên đất lên, rồi cười khổ một tiếng.

“Sống sót ra ngoài sao, Bàn Tử, e rằng lần này hơi khó rồi.” Lúc

này anh nhìn đám Quái anh sắp tràn tới, trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cảm xúc bi tráng.

“Ha ha!

Đến đây đi, lũ quái vật, để ta xem, các ngươi mạng cứng nghìn năm, hay thuốc nổ trong tay ta cứng hơn.” Nói rồi anh móc bật lửa trong túi ra.

Anh châm ngòi thuốc nổ, ném về phía cửa động.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Kèm theo đó là một đám tiếng kêu thảm thiết, Hồ Bát Nhất bị dư chấn của vụ nổ hất văng vào tường.

Đầu đập vào vách đá, anh ngất đi.

Khoảnh khắc bị đập vào tường, trong đầu anh còn nghĩ không biết Trương Lân đã bị lũ quái vật đó giải quyết chưa.

Thực ra Trương Lân vẫn ở nguyên tại chỗ, nhìn ba người Hồ Bát Nhất rời đi.

Nhìn đám Quái anh trước mặt, ánh mắt anh vô cùng lạnh lùng.

Như thể thứ mặc cho người ta xâu xé không phải là anh, mà là vô số Quái anh trước mặt.

“Sống cả ngàn năm, nếu các ngươi cứ tiếp tục ngủ say như trước, có lẽ ta sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.” “Nhưng...!” Đột nhiên lời nói của Trương Lân dừng lại, không nói tiếp.

Không phải vì anh sợ, mà trong đầu anh xuất hiện một giọng nói của hệ thống. 【Ký chủ tiêu diệt toàn bộ Tà anh, phần thưởng tiến độ

phẫn diễn 5%】 Nghe xong nhiệm vụ này, trên mặt Trương Lân lúc này lộ ra sát ý lạnh lẽo.

"Thật sự không thích hợp để tồn tại trên đời này!" Dứt lời, anh rút ra thanh Ma Đao Thiên Nhận đầy vết nứt!

Khi rút thanh đao ra, vẻ mặt Trương Lân có chút thay đổi.

Đôi mắt vốn tĩnh lặng như mặt hồ, giờ đây lại toát ra sát khí lạnh thấu xương.

Chương 240

“Thiên Nhận Phi Tinh!” Giọng anh vừa dứt, thanh ma đao trong tay biến thành vô số mảnh vỡ, tấn công về phía đám Quái anh.

Lúc này, ánh mắt Trương Lân lại khôi phục vẻ tĩnh lặng không gợn sóng.

Dường như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Anh bước về hướng ba người Hồ Bát Nhất đã rời đi.

Trong hang động chỉ còn nghe thấy những tiếng la hét chói tai đến cực điểm.

Có tiếng rơi xuống nước và tiếng ngã xuống đất.

Không lâu sau, những mảnh đao vỡ lại tập hợp về bên cạnh Trương Lân.

Cuối cùng lại ngưng tụ thành thanh ma đao đầy vết nứt kia.

Trương Lân vừa cất thanh đao trong tay đi.

Đi chưa được hai bước đã nghe thấy một tiếng nổ phía trước.

Phản ứng đầu tiên của anh là ba người Hồ Bát Nhất đã gặp chuyện.

Anh lập tức tăng tốc đuổi theo.

Trên đường thỉnh thoảng có hai ba con Quái anh sót lại không biết điều, xông lên định cắn Trương Lân.

Tất cả đều bị anh giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Đi một đoạn ngắn, anh thấy một mình Hồ Bát Nhất đang nằm trên đất.

Kết hợp với cảnh tượng xung quanh, anh đoán được gần hết sự việc.

Chắc là bị lực xung kích từ thuốc nổ hất văng vào tường, ngất đi rồi.

Anh ngồi xổm xuống bên cạnh.

Sờ vào cổ anh ta.

Xác nhận không có vấn đề gì về tính mạng, anh đỡ anh ta dậy.

Sau đó bấm vào nhân trung, dần dần tăng thêm lực.

Không lâu sau, Hồ Bát Nhất từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt đã thấy Trương Lân, khiến cái đầu vốn đang mê man của anh tỉnh táo hơn không ít.

"Trương tiểu ca, cậu còn sống, đám quái vật kia, không lẽ...!" Mấy chữ cuối cùng anh không nói ra, vì thực sự quá khó tin.

Nhìn gương mặt vô cùng bình tĩnh kia, dù trong lòng đã có đáp án, nhưng nhất thời anh có chút khó chấp nhận.

Vẻ mặt kinh ngạc của anh mãi không biến mất, đây căn bản không phải là chuyện con người có thể làm được.

Gã này là thần thánh phương nào vậy?

Trương Lân thấy anh có thể tự đứng được thì không đỡ nữa, để anh tự đứng.

"Xuống nước được không?" Giọng hỏi của Trương Lân vô cùng cứng nhắc, nhưng lọt vào tai Hồ Bát Nhất lại như gió xuân ấm áp.

Trong lòng ấm áp vô cùng!

"Không sao, thân thể tôi tuy không khỏe bằng Bàn Tử, nhưng cũng không kém là bao, cho nên...!" Lời anh còn chưa nói xong, đã nghe một

tiếng "ùm" rơi xuống nước.

Trương Lân đã nhảy xuống sông!

Cảm giác ấm áp vừa rồi, trong nháy mắt tan biến, gã này chắc là không muốn nghe anh lải nhải, nên mới hỏi cơ thể có vấn đề gì không.

Nghe không có vấn đề, cậu ta không thèm ngoảnh đầu lại mà nhảy thẳng xuống sông.

Hồ Bát Nhất cũng không nán lại quá lâu, anh ném túi khí chứa trang bị xuống nước trước, sau đó cũng nhảy theo.

Cả hai dốc toàn lực bơi.

Hồ Bát Nhất lúc này đang nghĩ xem bên ngoài sẽ là cảnh tượng gì.

Đúng lúc này, chân Hồ Bát Nhất như bị mấy cái móng vuốt cực lớn tóm lấy, không những khó bơi về phía trước, mà cơ thể còn bị kéo tuột xuống đáy nước đen ngòm.

Sự việc đột ngột khiến lòng Hồ Bát Nhất chùng xuống.

Chân đột nhiên bị kéo lại, sự việc xảy ra quá bất ngờ, trong lòng anh hoảng hốt, tay đang nắm túi khí tuột ra, vội vàng đưa tay muốn nắm lại.

Nhưng vì túi khí trôi theo dòng nước quá nhanh, chỉ trong một phần nghìn giây chênh lệch, anh đã không nắm được, chỉ có móng tay quẹt trúng một chút.

Hồ Bát Nhất mở miệng định gọi Trương Lân, nhưng dòng nước sông lạnh lẽo đã tràn vào mũi.

Chân anh không biết bị thứ gì đó tóm chặt, không có chút khả năng nào để thoát ra.

Anh còn chưa kịp báo hiệu cho Trương Lân phía trước, cơ thể đã nhanh chóng chìm xuống đáy nước.

Nguồn sáng duy nhất trên người anh, đèn pin chiến thuật trên mũ leo núi, vừa chìm vào làn nước đen lạnh lẽo.

Phạm vi chiếu sáng bây giờ trở nên cực thấp, ánh sáng chỉ có thể chiếu ra xa khoảng hơn một mét, trong vùng nước ngầm tăm tối này, chẳng khác gì người mù!

Trong lúc vội vàng, Hồ Bát Nhất vội nín thở, cúi đầu nhìn xuống nước, một con Quái anh nửa người nửa sâu, cái miệng bốn cánh của nó vừa vặn cắn vào bi đông nước của tôi.

Bi đông nước có một cái vỏ bọc bằng vải bạt màu xanh lá, vô cùng chắc chắn và dày dặn, trong miệng nó toàn là những chiếc gai thịt mọc ngược vào trong, một khi đã cắn phải thứ gì, nếu không nuốt đi thì rất khó nhả ra.

Lúc này, con Quái anh này đang dùng hai chi trước ra sức kéo đùi anh.

Dưới nước, bộ mặt của Quái anh càng thêm xấu xí.

Toàn thân nhăn nheo, làn da trông chẳng giống một sinh vật mới sinh chút nào.

Nhìn nó như một con sâu thân mềm vừa già vừa xấu.

Vốn dĩ trên cạn bộ dạng đã không ưa nhìn, bây giờ ở dưới nước lại càng khiến người ta ghê tởm!

Trước đây chưa từng tiếp xúc gần với Quái anh, thật không ngờ thứ này lại có sức mạnh lớn như vậy.

Bây giờ Hồ Bát Nhất liên tục bị kéo xuống đáy nước, tình hình vô cùng bất lợi.

Anh chỉ muốn thoát khỏi con Quái anh hung hãn này ngay lập tức, nhưng những dụng cụ tiện tay như xẻng công binh, móc leo núi đều

nằm trong chiếc ba lô có túi khí.

Anh đành phải đưa tay xuống chân, rút con dao nhỏ ra.

Vốn trong lòng dâng lên một luồng sát ý, muốn cắt đứt cái miệng bốn cánh đang cắn bi đông nước của con Quái anh.

Nhưng đột nhiên, anh nghĩ nếu cắt rách nó, không tránh khỏi sẽ chảy ra máu độc, như vậy mình cũng có nguy cơ trúng độc, cắt đứt quai bi đông nước sẽ an toàn hơn.

Chương 241

Nghĩ vậy, anh liền kẹp con dao nhỏ vào quai bi đông, dùng rãnh trong của lưỡi dao gắng sức rạch ra ngoài.

Dây đeo bi đông nước bị cắt đứt, miệng con Quái anh treo trên bi đông không thể làm gì được.

Lúc này ngực anh như sắp nổ tung, một trái tim đập thình thịch điên cuồng, nếu không kịp thời trồi lên mặt nước để thở, thật sự sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Anh vội dùng chân còn lại, đạp mạnh xuống đầu con Quái anh, đẩy nó ra, rồi mượn lực nhanh chóng bơi lên mặt nước.

Lúc nổi lên, anh không thấy Trương Lân đâu, chỉ thấy mấy cái xác trôi lềnh bềnh.

Chúng không còn ánh sáng lạnh lẽo nữa, xem ra đám ấu trùng đã thoát khỏi cơ thể mẹ.

Nhưng những bóng trắng hai bên trái phải đột nhiên chuyển động, những con Quái anh trắng toát như cá lớn, lao về phía anh.

Động tác của chúng vô cùng nhanh nhẹn, không hề thua kém loài cá.

Hồ Bát Nhất trong lòng chỉ kịp kêu lên một tiếng khổ mệnh, liền bị bao vây ở giữa, hai bên đồng thời há ra cái miệng bốn cánh, những chiếc gai ngược màu hồng phấn bung ra.

Tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, cho dù không bị cắn chết, hơi thở của anh cũng đã đến giới hạn, chỉ cần dây dưa thêm một chút, cũng sẽ bị nước làm cho chết ngạt.

Đúng lúc anh có chút tuyệt vọng, một bóng người xuất hiện trước

mặt, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém đứt một trong số chúng.

Sau đó kéo áo anh, giật sang một bên, giúp anh tránh được đòn tấn công chí mạng.

Trong khoảnh khắc con Quái anh đó lao hụt, người đó dùng Phát Khâu Nhị Chỉ, lấy đi mạng sống của nó.

Bóng người đó không ai khác, chính là Trương Lân.

Không lâu sau khi Hồ Bát Nhất bị kéo xuống nước, anh cũng bị kéo xuống.

Hai con Quái anh cắn chặt tay áo anh không buông.

Kết cục của chúng đương nhiên không cần phải nói.

Sau khi giải quyết nhẹ nhàng hai con đó, anh thấy cảnh Hồ Bát Nhất bị vây khốn.

Sau khi thoát chết, Hồ Bát Nhất cũng lập tức hoàn hồn, hai chân đạp nước, vọt lên khỏi mặt nước.

Anh tham lam hít từng ngụm lớn không khí ngột ngạt trong động Hồ Lô, bộ não từ trạng thái thiếu oxy trống rỗng đã hồi phục.

Anh nhìn quanh bốn phía, mặt nước yên tĩnh một màu đen kịt, cũng không thấy bóng dáng của Vương Bàn Tử và người kia.

Hồ Bát Nhất cởi bỏ những thứ nặng nề trên người, giang rộng hai tay, dốc toàn lực bơi về phía miệng Hồ Lô có ánh sáng.

Trương Lân cũng bám sát ngay sau.

Anh cất Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng.

Hai người càng bơi về phía trước, dòng nước càng chảy xiết, đến nỗi sau đó không cần bơi, cơ thể cũng tự động bị dòng nước đẩy về phía trước.

Động Hồ Lô dốc nghiêng, đang đổ nước ngầm bên trong ra thung lũng sâu bên ngoài.

Ánh sáng ở cửa động phía trước bắt đầu trở nên chói mắt, sau lưng đột nhiên lại vang lên tiếng kêu như quỷ khóc sói tru.

Âm thanh tuy vang dội, nhưng nghe có vẻ số lượng không nhiều.

Lũ này trên vách đá đã có thể di chuyển nhanh chóng, trong nước lại càng nhanh nhẹn vô cùng.

Tuy Trương Lân đang ở bên cạnh, nhưng trong lòng anh vẫn có chút lo lắng!

Nhưng bây giờ lo cũng vô ích, chỉ đành tự an ủi mình.

Anh chỉ còn biết cắn chặt răng tiếp tục bơi, lúc này Trương Lân bám sát ngay sau lưng anh.

Nhưng anh không có nhiều gánh nặng tâm lý như Hồ Bát Nhất.

Đúng lúc này, chỉ thấy một bóng người loáng lên, có người ném xuống một sợi dây thừng, do ngược sáng, không nhìn rõ mặt người đó, nhưng nhìn thân hình thì hẳn là Tuyết Lỵ Dương.

Dòng nước ở miệng Hồ Lô thực sự quá xiết, Hồ Bát Nhất nắm chặt sợi dây thừng mới không bị nước cuốn xuống.

Bên ngoài động, tiếng nước gầm vang, ánh nắng chói đến hoa cả mắt, nhất thời cũng không nhìn rõ mình đang ở đâu, anh chỉ nắm lấy một sợi dây leo già rủ xuống bên cạnh động, thoát ra khỏi mặt nước.

Hồ Bát Nhất kẹp chặt hai chân, di chuyển lên một chút.

Nhường ra một ít vị trí để Trương Lân nắm lấy.

Hai người lơ lửng giữa không trung.

Lúc này Vương Bàn Tử lớn tiếng nói: “Hai người cuối cùng cũng

sống sót ra ngoài, nếu không ra nữa, da thịt tôi đây không chịu nổi Kim Cương Tán của Dương tiểu thư đâu, vung hai cái, bên này một mảng, bên kia một mảng." Tuyết Lỵ Dương thấy hai người không sao, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tay cô cầm Kim Cương Tán, ra vẻ như muốn quay lại trong động.

"Hai người không sao chứ?" Hồ Bát Nhất xua tay nói: "Một lời khó nói hết, quay về sẽ kể chi tiết, Bàn Tử đâu?

Tôi vừa nghe thấy tiếng cậu ta." Bây giờ anh nhất thời chưa thích ứng được với ánh nắng bên ngoài, thật sự quá chói mắt.

Nhất thời không chấp nhận được.

Nhìn xuống dưới, anh hoa cả mắt, nơi anh đang đứng là rìa miệng Hồ Lô, hiện ra trước mắt là một quần thể thác nước rộng lớn.

Trong lòng chảo lớn nơi ba con sông hợp lưu, các ngọn núi tranh nhau vươn cao, tất cả các hệ thống nước chảy ra từ Trùng Cốc đều biến thành những thác nước lớn nhỏ.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, chảy vào một hồ nước lớn bên dưới, trong đó con thác lớn nhất rộng gần hai mươi mét, độ cao chênh lệch hơn bốn mươi mét, nước đổ ào ào xuống, bọt nước tung tóe khắp nơi, âm thanh vang vọng khắp thung lũng.

Hồ nước lớn sâu không lường được, đường kính gần tám trăm mét, ngoài phía có quần thể thác nước, những nơi khác đều mọc đầy các loại cây dây leo to lớn, nhìn đâu cũng thấy một màu xanh lục, giống như một cái giếng khổng lồ màu xanh lá cây, càng làm nổi bật hồ nước bên dưới xanh biếc sâu thẳm.

Cửa động mà mấy người thoát ra là một con thác có lưu lượng tương đối nhỏ, so với những con thác kỳ vĩ khác thì quả thật có chút không đáng kể.

May mà xung quanh mọc vô số dây leo, giúp họ có cơ hội bám vào.

Nếu không sẽ bị dòng nước cuốn đi.

Bây giờ khoảng cách đến hồ sâu bên dưới khoảng chừng ba mươi mét.

Tình trạng của Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ tốt hơn một chút.

Hai người treo lơ lửng giữa mấy sợi dây leo, không biết có thể trụ được bao lâu.

Nơi đây cách hồ sâu bên dưới không dưới ba mươi mét, chứng sợ độ cao của Bàn Tử phát tác, môi bắt đầu không tự chủ được mà run lên.

Đến cuối cùng cậu ta dứt khoát nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Miệng không ngừng lẩm bẩm, Bồ Tát phù hộ.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương ở phía trên Vương Bàn Tử, cô cắm một cái đinh leo núi vào kẽ đá, rồi thả một sợi dây thừng xuống, rủ xuống bên cạnh Bàn Tử.

Sau đó bắt đầu gọi cậu, bảo cậu cầm lấy dây thừng, móc vào đai an toàn trên hông.

Chương 242

Những sợi dây leo già này vừa già vừa dai, có dây leo núi móc vào Vương Bàn Tử để bảo vệ.

Trong thời gian ngắn chắc sẽ không có vấn đề gì, chỉ sợ đám quái thai đó đuổi theo ra ngoài.

Thực ra gặp nguy hiểm trên vách đá còn nguy hiểm hơn, đi lên hay đi xuống, phải lập tức đưa ra phán đoán.

Leo lên vách đá, có thể quay lại cuối Trùng Cốc, đi xuống là hồ sâu, nhưng nhìn tình hình hiện tại, Bàn Tử dù thế nào cũng không leo lên được, chỉ có thể di chuyển xuống dưới.

Tương đương với việc đã quyết định con đường lui một cách vô hình.

Không có lựa chọn nào khác.

Trương Lân vô cùng bình tĩnh quan sát, trong lòng có chút kinh ngạc.

Lưu lượng nước khổng lồ của quần thể thác nước, tạo ra vô tận hơi nước, do địa thế quá thấp, hơi nước lan tỏa không tan, bị ánh nắng chiếu vào, hóa thành cầu vồng bảy sắc.

Vô số cầu vồng nâng đỡ một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy giữa không trung, trong cung khuyết có đủ đài khuyết, tường thần, bia đình, giác lâu, hiến điện, linh đài, quỳnh lâu ngọc các, hoàn toàn mang dáng vẻ thời Đại Tần.

Gạch Tần ngói Hán uy nghi hùng vĩ, đứng sừng sững trong ánh cầu vồng và hơi nước, giống như một tòa thiên cung được ảo hóa ra.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói: "Đó là Hiến Vương Mộ,

nhưng nếu nhìn kỹ lại, nó không phải ở trên không trung.” Lời của Tuyết Lỵ Dương không sai chút nào, tòa thiên cung đó, quả nhiên không phải lơ lửng giữa không trung, đó là một công trình kiến trúc kiểu hiết sơn lớn tổng thể, giống như Huyền Không Tự nổi tiếng thế gian.

Đặt ở thời hiện đại cũng khó tưởng tượng được kỹ thuật công trình này, thật không biết lúc xây dựng khi đó, đã trải qua những gian khổ gì.

Nó được xây dựng trên mặt vách đá thẳng đứng, do vách núi xung quanh đều là thực vật màu xanh lục, làm cho màu sắc của cung điện cực kỳ nổi bật, các điện các lại nhô ra một nửa, cộng thêm cầu vồng bảy sắc bên dưới rực rỡ muôn màu.

Tạo thành một hiện tượng quang học đặc biệt, khiến người ta đột nhiên có cảm giác như đang chứng kiến thành phố trên mây, như mơ như ảo, như thể nó thực sự tồn tại.

Không biết nguyên lý nào đã giúp thành phố trên mây được bảo tồn tốt như vậy, màu sắc lộng lẫy không hề phai nhạt.

Bỏ qua những chuyện không đứng đắn mà Hiến Vương đã làm, công trình như thế này chắc chắn có giá trị nghiên cứu lớn.

Nhưng bây giờ không phải là lúc, dưới chân tiếng nước gầm gừ không ngớt.

Tiếng khóc đòi mạng trong động có thể nghe thấy ở bên ngoài, không lâu sau đám Quái anh đó đã đuổi kịp.

Trương Lân chỉ tay vào cung khuyết lăng mộ kia, giọng nói nhàn nhạt: “Đến đó, có Đoạn Trùng Đạo!” Hồ Bát Nhất nghe xong cũng khẽ gật đầu, đồng ý với lời cậu.

Tuyết Lỵ Dương cũng không phản đối.

“Được, bên cạnh có mấy con sạn đạo treo cổ, có thể vòng qua đó.” Vương Bàn Tử lúc này không có tâm trạng để phát biểu ý kiến, nhắm mắt lại, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Trương Lân nghe theo lời Tuyết Lỵ Dương, nhìn về phía những di tích sạn đạo treo trên vách đá.

Những con sạn đạo này đều được làm bằng cọc gỗ, ván đá, có những nơi còn tùy theo địa thế, trực tiếp khoét núi làm bậc thang, từng vòng từng vòng bao quanh vách núi hiểm trở hình tròn.

Trong đó có hai con sạn đạo, thông xuống hồ nước lớn bên dưới, chỉ riêng khối lượng công trình của những con sạn đạo này đã khiến người ta phải thán phục.

Đây không phải là sạn đạo dành cho người bình thường, sự kiên cố và độ rộng của nó đều chưa từng có, từng viên gạch, viên ngói để xây dựng lăng mộ đều do nô lệ vận chuyển từ đây lên.

Càng nghĩ, Trương Lân trong lòng càng cảm khái sự tàn bạo của Hiến Vương.

Lăng mộ cổ đại lớn như vậy, hoàn toàn vượt ngoài dự đoán, có nắm chắc phá giải được nó, tìm ra Phượng Hoàng Đảm hay không, bây giờ thật sự không có nửa phần chắc chắn.

Không chỉ Trương Lân, ba người Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy đã đánh giá quy mô của Hiến Vương Mộ quá nhỏ.

Cảm thán thì cảm thán!

Chuyện cấp bách bây giờ là phải xuống khỏi dây leo.

Trương Lân bám vào dây leo già, xuống vị trí của Vương Bàn Tử, sau đó cũng đón Tuyết Lỵ Dương xuống.

Con sạn đạo gần nhất ở bên trái không xa, anh nói với Vương Bàn

Tử và Tuyết Lỵ Dương: “Chặt đứt dây leo, đu sang sạn đạo.” Tuy phương pháp này của Trương Lân có chút mạo hiểm, nhưng lúc này thật sự không có cách nào tốt hơn.

Vách đá cao như vậy, chưa nói đến người sợ độ cao như Vương Bàn Tử, ngay cả Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy có chút hoa mắt.

Nhưng phải thừa nhận một điều, mọi hành động ở đây, đều giống như đang đứng trên cầu vồng, có cảm giác như sắp thành tiên.

Hơi nước không ngừng bốc lên bên cạnh, đá và thực vật đều ướt sũng.

Dưới chân đặc biệt trơn, mỗi bước đều phải vô cùng cẩn thận, nguy hiểm tột cùng, thần kinh của mỗi người đều căng như dây đàn.

Huống chi còn phải kéo sợi dây leo đứt, bay người sang di tích sạn đạo cách đó bảy tám mét, ai cũng không thể chứng minh sạn đạo trên vách đá đó vẫn còn chắc chắn, không chừng vừa chạm vào đã thành tro bụi.

Hoặc là dẫm hụt.

E rằng còn chưa kịp phản ứng đã rơi xuống.

Lúc này Vương Bàn Tử có chút do dự, nhìn độ cao như vậy, hai chân cậu cứ run lẩy bẩy.

Hồ Bát Nhất biết, đây là bệnh cũ, không có cách nào, cũng không sửa được.

“Bàn Tử à!

Nghe tôi nói trước, đầu tiên là chân cậu đừng run nữa, nếu còn run, mấy sợi dây leo già này sắp bị cậu làm đứt rồi.” “Theo tôi thấy, hay là cậu nhắm mắt nhảy xuống đi!

Tàn phế hay là xuống mồ, cũng là một hảo hán, còn hơn là cái bộ dạng hèn nhát bây-giờ!" Nghe những lời như vậy, cậu đương nhiên có chút không phục.

Cậu nhắm mắt nói: "Đừng có khích tôi, cậu nhảy trước đi, sau khi cậu nhảy tôi sẽ nhảy, ai không nhảy là cháu." Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh không nghe nổi nữa, nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử: "Đừng cãi nữa, mấy con đằng anh đó sắp leo lên rồi, không đi nữa là không kịp." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người ngẩng đầu lên xem, quả nhiên có ba bốn con Quái anh đang bò về phía đỉnh đầu.

Lúc này, thứ trước mắt có thể không cần gọi là Quái anh nữa, vì bây giờ nhìn thấy đặc trưng côn trùng trên người chúng chiếm ưu thế.

Cho nên bây giờ nên gọi là Quái trùng.

Hồ Bát Nhất lập tức lấy súng tiểu liên từ ba lô của Vương Bàn Tử, bắt đầu xả đạn vào chúng.

Mấy con Quái trùng trúng đạn rơi xuống nước, tạo thành những đợt sóng.

Tiếng súng cũng không nghe thấy, bị âm thanh từ những con thác che lấp.

Cơ thể chúng cũng không nhìn thấy.

Tuyết Lỵ Dương cúi đầu nhìn đồng hồ đo áp suất trên cổ tay!

Độ cao so với mực nước biển ở đây thấp hơn hẻm núi lớn Colorado.

Cô không khỏi lớn tiếng kêu lên: "Nơi này sao giống Vô Để Quỷ Động trong núi Zagrama thế?" Hồ Bát Nhất đưa tay, đeo ba lô lên.

Bây giờ đâu còn tâm trí để ý nơi này có giống Quỷ Động hay

không.

Thấy Vương Bàn Tử ở trên cao, lá gan còn nhỏ hơn con thỏ, anh lập tức cảm thấy có chút khó giải quyết.

Nếu mình lên sạn đạo trước, để lại một mình cậu ta chắc chắn không dám nhảy qua.

Cho nên chỉ đành để cậu ta nhảy trước, không thể chậm trễ, ở đây thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm.

Anh vội nói với Vương Bàn Tử: "Cứ yên tâm đi, đừng quên trên hông cậu có đeo đai an toàn, không ngã chết được đâu." Anh còn rút dao nhỏ ra, lập tức cắt đứt dây leo già, chuẩn bị đạp một cước vào mông Bàn Tử, để cậu ta nhảy sang sạn đạo cách đó năm mét về phía dưới bên trái.

Chương 243

Nhưng một cước lại đạp hụt.

Nơi họ đang đứng là hơn mười sợi dây leo quấn vào nhau, treo bốn người và một túi trang bị lớn, lực chịu đựng vừa vặn cân bằng.

Lúc này đột nhiên có ba bốn sợi dây leo già đồng loạt đứt, vốn đã lung lay sắp đổ, trong khoảnh khắc lại đột ngột rơi xuống một đoạn.

Xung quanh tiếng thác nước gầm vang như sấm bên tai, khiến tâm thần mấy người vô cùng chấn động.

Trong hoàn cảnh này, ngoài Trương Lân ra, những người khác khó mà giữ được bình tĩnh.

Nhưng có một điều đáng mừng, là đã để Vương Bàn Tử buộc dây an toàn từ trước.

Mới không bị rơi xuống hồ sâu.

Tình huống tiến thoái lưỡng nan này càng thêm nguy hiểm.

Mấy con Quái anh vốn nửa người nửa trùng, sau một thời gian, cơ thể có sự thay đổi rõ rệt, đặc trưng của con người càng ít, đặc trưng của côn trùng ngày càng rõ, bộ mặt xấu xí khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng số lượng bây giờ so với trước đó, đã ít đi không ít.

Mấy con Quái anh còn sót lại đang từ miệng Hồ Lô bò xuống vách đá, dựa vào những giác hút trên cơ thể, và những chiếc móc ngược trên chi trước, bám vào dây leo nhanh chóng bao vây.

Trương Lân ở dưới cùng, quan sát hồ nước có chút kỳ lạ, nước trong hồ đặc biệt xanh.

Xanh đến mức khiến người ta vô cùng khó chịu.

Lúc này, một người ở trên không yên, làm gián đoạn hứng thú quan sát tiếp của anh.

Phía trên đang treo ngược là Hồ Bát Nhất, có lẽ tư thế này có chút khó chịu.

Anh bắt đầu xoay trở cơ thể, để mình đứng thẳng lại.

Nhưng động tác của anh quá lớn, khiến sợi dây leo đang treo lại đứt thêm một sợi.

Lại đột ngột rơi xuống, suýt chút nữa gãy cả lưng.

Đau đến mức Hồ Bát Nhất nhe răng trợn mắt.

May mà Tuyết Lỵ Dương dùng móc leo núi móc vào một vách đá, có một điểm chịu lực.

Hồ Bát Nhất lúc này mặt mày khổ sở nói: "Lần này thật sự chọc phải tổ ong vò vẽ rồi." Trong lúc nói chuyện, anh giơ súng tiểu liên lên bắn chết hai con nửa người nửa trùng đang bò trên đỉnh đầu.

Một trong số đó lúc rơi xuống sượt qua người Hồ Bát Nhất, anh chỉ cảm thấy một mùi hôi thối tanh tưởi đến buồn nôn.

Hồ Bát Nhất vội vàng áp sát người vào vách đá, để không bị thế rơi của nó kéo theo, lăn xuống hồ sâu.

Từ nơi cao như vậy rơi xuống nước không phải chuyện đùa, nếu nước không đủ sâu, chẳng phải tương đương với nhảy lầu sao?

"Mấy sợi dây leo này không trụ được bao lâu đâu, phải nhanh chóng chuyển sang sạn đạo." Tuyết Lỵ Dương treo trên vách tường, nhìn rõ độ dai của những sợi dây leo này căn bản không đủ để chống đỡ.

"Lo gì chứ, đây là chuyện liều mạng, mau cầu Đức Chúa hiển linh

tạo ra chút kỳ tích đi.” Anh còn nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh, lúc này cậu ta đang nhắm chặt mắt.

Không mở mắt, cơ thể xuất hiện những cơn run nhẹ.

Sợi dây an toàn ở hông bây giờ căng thẳng.

Thỉnh thoảng có đá vụn và bùn đất rơi xuống.

Những dấu hiệu này đều cho thấy, chiếc đinh leo núi ở trên không trụ được bao lâu nữa.

Sạn đạo vốn ở phía dưới bên trái, nhưng sau cú rơi đột ngột vừa rồi, gần như đã ngang bằng.

Nhưng khoảng cách mấy mét ở giữa là mặt dốc, không một ngọn cỏ, muốn qua đó chỉ có cách nắm chặt dây leo và dây leo núi, đu qua lại như con lắc, tích lũy động năng, cuối cùng mới có thể đu một phát lên sạn đạo.

Hồ Bát Nhất thấy vậy liền đưa súng tiểu liên trong tay cho Tuyết Lỵ Dương, nói.

“Yểm trợ cho tôi.

Tôi đưa Bàn Tử qua trước, sau đó, Trương Lân huynh đệ lên trước, tôi bọc hậu.” Trong tình huống này không có chỗ để thương lượng, không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa.

Tuyết Lỵ Dương một tay bám vào một sợi dây leo to, một tay chống vào báng súng, đặt nòng súng lên chiếc móc leo núi đang móc vào vách đá để bắn.

Cô không ngừng thay đổi góc độ, bắn hạ những con Quái trùng bò đến gần.

Hồ Bát Nhất treo ba lô lên người Bàn Tử, hai chân co lại rồi đạp mạnh vào mông cậu ta.

Vương Bàn Tử bị đạp một cái liền hiểu ra mình phải làm gì, lập tức gào to.

“Gia đây là đổ đấu, không phải *** xiếc, Hồ...” Lời chưa dứt, Vương Bàn Tử mang theo tiếng run rẩy đu về phía sạn đạo.

Có lẽ do lực không đủ, biên độ dao động không đến ba mươi độ lại đu trở lại.

Sợi dây leo mà Vương Bàn Tử đang nắm bị một tảng đá sắc nhọn cứa vào, cạch cạch! hai tiếng đồng loạt đứt, sợi dây leo núi ở hông căng hơn, mắt thấy sắp đứt.

Hồ Bát Nhất biết lần này nhất định phải thành công, chỉ còn một sợi dây leo núi.

Chịu đựng Bàn Tử và túi trang bị nặng trịch đó, chỉ còn lại cơ hội cuối cùng.

Nếu lực không đủ, chỉ có thể xuống sông vớt xác.

Bên phía Tuyết Lỵ Dương bắt đầu ngừng bắn.

Súng tiểu liên trong tay cô đã hết đạn.

Đạn dược còn lại đều ở trong ba lô, trên vách đá không có cách nào để nạp đạn.

Lúc này tình hình đã bước vào thời khắc vô cùng nguy cấp.

Phải dốc toàn lực.

Anh đu về phía sau hết mức, nắm chặt dây leo già dùng hai chân đạp thẳng vào cái mông to của Bàn Tử.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết của Vương Bàn Tử.

“Lão Hồ!

Tôi với cậu không xong đâu!

Áu!” Từ tiếng kêu của Vương Bàn Tử, có thể nghe ra, cú đạp vừa rồi của Hồ Bát Nhất mạnh đến mức nào.

Cùng lúc dây leo núi đứt, Vương Bàn Tử rơi xuống tấm ván đá của sạn đạo, nhưng từ đùi trở xuống lơ lửng giữa không trung trên con sạn đạo tàn tạ, con sạn đạo vốn đã không gần giờ lại bị đè sập thêm gần một mét.

Con sạn đạo cổ xưa bị đứt đoạn gần nhất với vị trí của họ được xây dựng khi xây dựng Hiến Vương Mộ.

Tất cả đều có hình xoắn ốc từ trên xuống dưới, từng đoạn từng đoạn xây quanh vách đá hiểm trở.

Chương 244

Trước khi vào cốc đã từng thấy con đê cắt dòng nước, khi thi công lúc đó, những thác nước này đều bị chặn dòng, cho nên có một phần sạn đạo từng nằm trong đó, sau này chắc chắn bị thác nước phá hủy, cho nên có một đoạn là sạn đạo tàn.

Vương Bàn Tử dùng hết sức bình sinh bắt đầu bò lên, với cái giá là làm rơi mất mấy tấm ván đá, nhưng cuối cùng cũng bò lên được.

Cậu nằm trên đất hồn xiêu phách lạc, thở hổn hển, trông như một người chỉ còn lại nửa cái mạng, lúc này cậu cũng không nói được lời nào.

Vừa rồi lúc Hồ Bát Nhất đá Vương Bàn Tử, đã dùng quá sức, hai sợi dây leo cuối cùng trong tay lại đứt thêm một sợi.

Trên đỉnh đầu, đám Quái anh đó lúc này trông như lại biến thành một bộ dạng khác.

Những con sâu có bộ mặt gớm ghiếc như trải một lớp thư trắng dày đặc phía trên.

Những con Quái trùng này tạo thành một vòng vây hình lưỡi liềm, đã bao bọc lấy mấy người.

Hồ Bát Nhất bắt đầu leo lên.

Anh dùng tay móc vào một sợi dây leo già bên cạnh, hét với Tuyết Lỵ Dương: "Đến lượt cô rồi, mau đi." Bây giờ không phải là lúc nhường nhịn, Tuyết Lỵ Dương dốc hết sức, đu người về phía sạn đạo.

Dựa vào lực lần đầu tiên chắc chắn không đủ, chỉ có thể dựa vào việc đu qua đu lại nhiều lần để tích lũy động năng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy định lặp lại chiêu cũ, cũng cho cô một cước.

Tuyết Lỵ Dương cũng hiểu ý Hồ Bát Nhất, vội vàng giơ hai chân lên, nhận lấy cú đá của Hồ Bát Nhất, mượn lực bật sang sạn đạo, sau đó buông tay, rơi xuống bên cạnh Vương Bàn Tử.

So với cú tiếp đất của Vương Bàn Tử, cú này của cô thật sự đẹp mắt hơn rất nhiều.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng đã hoàn hồn, từ trong ba lô lấy ra một khẩu súng máy Chicago khác, bắn hạ từng con Quái trùng bên cạnh Hồ Bát Nhất và Trương Lân xuống hồ sâu.

Hỏa lực của súng tiểu liên không hề thấp.

Nhưng dùng để đối phó với đám Quái trùng này, hiệu quả dường như không lớn.

Bắn nửa ngày vào đám quái vật nửa người nửa trùng.

Nhưng chỉ có vài con rơi xuống, cũng không biết có phải do Vương Bàn Tử bắn không chuẩn hay không.

Đám Quái trùng này dường như rất sợ sạn đạo cổ, trên đó có thể có bí liệu chống côn trùng chống kiến, đám này đều không tiếp cận sạn đạo, mà lại xông về phía Hồ Bát Nhất và Trương Lân hai người.

Trên người Trương Lân có đồ, nhưng trên người Hồ Bát Nhất lại không có, xẻng công binh, móc leo núi, đều đã bị anh vứt đi lúc bơi, trên người chỉ có một con dao nhỏ.

Trong tình huống này thật sự không có tác dụng, chỉ đành thuận tay rút chiếc móc leo núi mà Tuyết Lỵ Dương cắm trên vách đá, tùy tay chém loạn.

Dưới sự yểm hộ của hai khẩu súng của Vương Bàn Tử và Tuyết

Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất tuy tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bị bao vây chặt chẽ, bây giờ anh chỉ có thể tự vệ, đã không thể thoát thân để đu sang sạn đạo.

Nhưng Trương Lân thì khác, anh bắt đầu đu qua lại.

Một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, một tay nắm dây leo.

Bất cứ con Quái trùng nào đến gần, đều không thoát khỏi lưỡi đao của anh.

Theo biên độ dao động ngày càng lớn, khoảng cách đến sạn đạo cũng ngày càng gần.

Cuối cùng, anh nhẹ nhàng nhảy một cái, trực tiếp rơi xuống sạn đạo, không hề có chút bất ổn nào.

Thấy Trương Lân đáp xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương nảy ra một ý, định ném dây thừng để ứng cứu Hồ Bát Nhất.

Đúng lúc này, sợi dây leo mà anh bám vào đã bị cắn đứt.

Những sợi dây leo ngàn năm này tuy khá giòn, nhưng đều vô cùng dai.

Nhưng đám Quái trùng này như một bầy chó điên mất lý trí, không màng đến những chiếc gai ngược trong miệng bị gãy, cắn chặt vào dây leo không buông.

Vào thời khắc sinh tử, Trương Lân nhặt một viên sỏi nhỏ trên sạn đạo, bắn về phía sợi dây leo gần Hồ Bát Nhất nhất.

Sợi dây leo chịu lực bắt đầu lắc lư.

Đu về phía Hồ Bát Nhất.

Lúc này anh cảm thấy sợi dây leo già buông lỏng, không đợi cơ thể

bắt đầu rơi xuống liền nhảy ngang sang một bên, nắm lấy sợi dây leo đó, nhưng như vậy, anh lại cách sạn đạo gần hơn vài phần.

Tay anh vừa nắm chắc sợi dây leo, một con quái vật mắt đỏ từ trên cao đột nhiên nhảy xuống, vừa vặn bám vào lưng tôi.

Cái miệng lớn bốn cánh đầy gai ngược há ra định cắn vào sau gáy, Hồ Bát Nhất cảm thấy một luồng gió tanh tưởi ập vào mũi, thầm kêu không hay.

Nếu bị cắn trúng, dù là Đại La Thần Tiên đến cũng không cứu được.

Hồ Bát Nhất bây giờ chỉ có thể lấy móc leo núi ra chống cự, nhưng lúc này lại bị một con Quái trùng khác cắn chặt, không thể dùng để chống lại đòn tấn công sau lưng.

Hồ Bát Nhất nghiêng đầu sang một bên, nhưng vẫn không thoát khỏi phạm vi tấn công của con Quái trùng sau lưng.

Cái đầu há cái miệng lớn đỏ au, lao về phía Hồ Bát Nhất cắn.

Đột nhiên một loạt đạn xuất hiện, bay về phía da đầu sau gáy nó.

Đầu con Quái trùng sau lưng Hồ Bát Nhất bị bắn đứt lìa khỏi cổ.

Anh cảm thấy trên cổ nóng lên, cả sau gáy chắc hẳn đã bị bắn không ít máu.

Lúc này anh không còn tâm trí để xem là Vương Bàn Tử hay Tuyết Lỵ Dương bắn.

Nhưng chắc chắn không phải Trương Lân, vì anh chưa từng thấy Trương Lân dùng súng, có một câu hỏi là liệu Trương Lân có biết dùng súng hay không.

Cho nên anh đoán không phải vì không biết dùng súng, nên mới không đụng đến!

Bất kể là ai, tính mạng của Hồ Bát Nhất, người bắn chắc chắn đã cân nhắc.

Nếu bắn vào đầu con trùng chắc chắn sẽ làm máu độc của nó bắn vào miệng anh, cho nên đã dùng kỹ năng bắn súng chính xác để bắn đứt cổ nó.

Tuy kỹ năng bắn súng của Tuyết Lỵ Dương cũng rất tốt, nhưng cú bắn của cô thiếu một chút tàn nhẫn.

Người có thể bắn thẳng vào yếu hại, ra tay lại chuẩn như vậy có lẽ là Vương Bàn Tử.

Giải quyết xong con sau lưng, chiếc móc leo núi trong tay bị con Quái trùng kia cắn chặt không buông.

Hồ Bát Nhất dồn hết sức, muốn ném nó đi.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu lại có ba con nhảy xuống.

Bắt chước con bị bắn mất đầu lúc nãy, chúng lao thẳng về phía Hồ Bát Nhất, hai con trong số đó ở giữa không trung đã bị Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất dùng súng bắn chết, con còn lại lại nhảy lên lưng anh.

Sau lưng anh còn có một cái xác không đầu chưa ném đi được, giờ lại thêm một con sống.

Sợi dây leo trong tay dường như chịu lực có chút căng, lập tức đứt ra.

Gần như cùng lúc, cái đầu con trùng thứ hai cũng bị bắn thành mảnh vụn, nhưng Hồ Bát Nhất lúc này cũng đã mất trọng tâm, sau lưng treo hai cái xác không đầu, lộn nhào giữa không trung rơi thẳng xuống.

Chương 245

Trong tai chỉ nghe tiếng nước gầm vang, do trọng lượng nửa thân trên nặng, đầu nặng chân nhẹ, cho nên đầu xuống trước chân lên trên rơi thẳng xuống hồ sâu.

Nước trong hồ mắt thấy chỉ một màu xanh đen, căn bản không phân biệt được đâu là đâu.

Hồ Bát Nhất bây giờ chỉ phân biệt được một vùng trời tròn sáng đang lay động, xung quanh là những vách đá thẳng đứng kéo dài xuống dưới tạo thành bức tường sắt.

Khoảnh khắc này giống như rơi vào một cái phễu lớn màu xanh lá cây, toàn thân lạnh buốt, cảm giác lại như thể một mình rơi vào động phủ âm u mười tám tầng, cách xa nhân gian vô hạn.

Lúc này anh không cảm nhận được một chút hơi ấm nào của nhân gian.

Giống như đang ở trong địa ngục lạnh lẽo vậy.

Ngay cả tiếng la hét của Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng không nghe thấy.

Địa hình địa mạo của thủy quật màu xanh đen nơi Hiến Vương Mộ tọa lạc, trong địa lý học được gọi là phễu.

Nguyên nhân hình thành của nó không ngoài hai loại: thứ nhất, dòng nước mạnh đã phá hủy các hang động đá vôi hòa tan, gây ra sụt lún trên diện rộng; thứ hai, có lẽ là do va chạm của thiên thạch rơi xuống hàng trăm triệu năm trước.

Lưng đeo hai con nửa người nửa trùng không đầu, từ vách đá cheo leo lăn xuống.

Lần này có chuẩn bị tâm lý, cơ thể tuy đang rơi nhanh trong không trung.

Nhưng anh đã bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng cho việc xuống nước.

Anh kéo kính lặn trên mũ leo núi xuống mắt, ném đi hai cái xác không đầu sau lưng, hít một hơi thật sâu, há miệng ra, để tránh bị áp lực cực lớn khi rơi từ trên cao xuống nước làm vỡ màng nhĩ.

Vừa duỗi thẳng cơ thể hoàn toàn, chuẩn bị tư thế cá bay lặn xuống nước, nhưng còn chưa kịp thực hiện.

Cơ thể đã rơi xuống mặt nước, vai và đầu xuống trước, bị lực va chạm cực lớn đập vào mặt nước, ngũ tạng lục phủ đều lộn nhào mấy vòng.

Cực kỳ khó chịu, giống như đập vào một tấm sắt, toàn thân trên dưới đều vô cùng khó chịu.

Anh chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, cổ họng ngòn ngọt, người luyện võ thường nói ngực như giếng, lưng như tấm ván, nhưng không chuẩn bị tốt tư thế xuống nước, lưng xuống trước, không chừng đã bị nội thương.

Nhưng điều đáng mừng là, hồ nước này đủ sâu.

Từ nơi cao như vậy rơi xuống nước, lực tuy đặc biệt lớn, nhưng không đâm thẳng xuống đáy.

Bọt nước trắng xóa nổi lên, chìm xuống vài mét mới dừng lại.

Hồ Bát Nhất mở mắt nhìn, nước trong hồ tuy ở trên nhìn có vẻ sâu thẳm xanh biếc, nhưng khi ở trong nước, anh chỉ cảm thấy nước trong vắt thấy đáy.

Lần đầu tiên anh ở trong làn nước trong vắt như vậy.

Ánh nắng chiếu lên mặt nước, ánh sáng xanh lấp lánh lung linh,

cảm giác lúc này như đang ở trong một cung điện dưới nước, trong hồ có vô số cá lớn, trong đó có cá liệt phúc, thịt cá này tươi ngon, có một không hai, bình thường cũng khó thấy con nào béo tốt như vậy.

Nhưng Hồ Bát Nhất lúc này không có tâm trạng nghĩ lại con cá đầu to liệt phúc đã ăn cách đây không lâu.

Anh vội vàng nổi lên mặt nước để bơi đến sạn đạo bên bờ hồ hội hợp với ba người, liền dang hai tay rẽ nước, bơi lên mặt nước.

Lúc này ba người trên bờ, vẻ mặt mỗi người mỗi khác.

Vẻ mặt của Vương Bàn Tử lúc này như viết hai chữ lo lắng lên mặt.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, trông cũng có vẻ đặc biệt lo lắng.

Trương Lân lại tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Bây giờ Hồ Bát Nhất tạm thời chắc không có nguy hiểm.

Quả thật đúng như Trương Lân nghĩ.

Hồ Bát Nhất bây giờ trông có vẻ khá an toàn.

Nhưng tay chân vùng vẫy, nửa ngày cũng không thấy di chuyển, anh mới cảm thấy mình đang ở trong một dòng chảy ngầm hình xoáy nước.

Hồ nước trong vắt vô cùng, ở trong nước ngay cả rong rêu dưới đáy hồ cũng nhìn thấy rõ mồn một.

Ở đáy hồ không xa, lại có một hình tròn màu đen cực lớn, sở dĩ nhìn thấy màu đen là vì nó quá sâu, cái xoáy nước khổng lồ đó, kéo theo dòng chảy ngầm trong hồ, khiến nước hồ không ngừng nghỉ bị hút vào trong đó.

Cũng vì dưới đáy hồ có một xoáy nước lớn như vậy.

Cho nên dù quần thể thác nước ngày đêm không ngừng đổ xuống, cũng khó mà lấp đầy hồ nước.

Dưới Khang Ba Côn Luân Bất Đống Tuyền cũng có một xoáy nước lớn như vậy.

Tương truyền nó thông thẳng ra Địa Trung Hải cách đó vạn dặm, cho nên xoáy nước trong hồ có thể cũng là một nhãn nước lớn, thông với sông, hồ, biển và các dòng nước lớn khác, khả năng này tuyệt đối không phải là không có.

Nhưng nơi này không phải là nơi Hồ Bát Nhất có thể đặt chân đến.

Nếu vào trong đó, e rằng vớt xác cũng không vớt được.

Hồ Bát Nhất vội vàng dùng hết sức toàn thân bơi ra ngoài xoáy nước.

Câu nói "dục tốc bất đạt" lúc này, càng lo lắng tay chân càng cứng đờ, ở đây đã ứng nghiệm.

Không những không bơi ra ngoài được, ngược lại còn bị dòng chảy ngầm kéo theo.

Lại gần xoáy nước lớn dưới đáy hồ thêm vài mét.

Từ lúc nín thở xuống nước đến bây giờ, mới hơn mười giây, không khí trong phổi Hồ Bát Nhất có thể duy trì thêm một lúc nữa.

Nhưng nếu bị dòng chảy ngầm của xoáy nước hút vào trong, không bao lâu sau, hơi thở cạn kiệt, khó mà may mắn thoát khỏi, chắc chắn sẽ bị xoáy nước cuốn vào nơi sâu thẳm.

Bây giờ anh hoàn toàn không thể chống lại lực hút mạnh mẽ của xoáy nước, không lâu sau đã bị dòng chảy ngầm cuồn cuộn cuốn xuống đáy hồ, trong lúc hoảng hốt.

Anh thấy bên cạnh có một bụi rong rêu rậm rạp, một mảng lớn rong rêu cũng bị dòng chảy ngầm ở rìa xoáy nước kéo theo, đều nghiêng đầu về một hướng, rong rêu mọc trong kẽ đá dưới đáy hồ, kẽ đá đó hẹp, ngón tay cũng khó mà lọt vào.

Nhưng trong mắt Hồ Bát Nhất như thể nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, vội vàng đưa tay ra nắm lấy những cọng rong rêu đó, để cơ thể tạm thời cố định lại.

Tình hình dưới nước bây giờ chỉ cần cách xoáy nước thêm một mét, sẽ không bao giờ ra được nữa.

Chẳng phải ứng với câu nói mà Vương Bàn Tử thường nói, Mạc Kim Giáo Úy đi thắp hương, đến Phật tổ cũng phải ngã nhào.

Khó khăn lắm mới nắm được một nắm rong rêu, ai ngờ trên rong rêu có trứng phù du, trơn tuột, dùng sức nắm một cái lại nắm hụt.

Anh nhắm vào bụi rong rêu lớn đó liên tục đưa tay ra nắm mấy lần, đều không nắm được, mỗi lần nắm hụt, lòng lại chùng xuống một chút.

Không biết hôm nay đã là lần thứ mấy đối mặt với sinh tử, anh thuận tay rút con dao nhỏ ra, lật ngược lại cắm vào kẽ đá nơi rong rêu mọc.

Trên con dao nhỏ này có một cái móc ngược.

Lúc này, cái móc ngược đã phát huy tác dụng vô cùng quan trọng, giúp thân dao cố định ở nơi giao nhau giữa gốc rong rêu và kẽ đá.

Nhưng đúng lúc này, mấy người trên bờ dường như không chờ được nữa.

Vẻ mặt của Vương Bàn Tử ngày càng nghiêm trọng.

Chương 246

Hơi thở của cậu lúc này cũng dần dần nặng nề hơn.

“Không được, tôi phải xuống đó, cứu Lão Hồ!” Cậu vừa bước lên một bước, nhìn độ cao dưới chân, lại không có động tác tiến thêm.

Bệnh sợ độ cao của cậu lại ngăn cản cậu tiến lên.

Không cần ai ra tay, cậu đã bị ngăn cản.

Tuyết Lỵ Dương, đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, vỗ vỗ vào vai cậu nói.

“Bàn Tử, đừng lo, Lão Hồ là người có phúc tướng!” Nghe lời cô, Vương Bàn Tử suýt nữa buột miệng chửi thề.

Cũng chỉ đến bên miệng, rồi lại nuốt trở vào.

Trong lúc hai người nói chuyện.

Tranh thủ lúc họ không chú ý, Trương Lân đột nhiên nhảy xuống nước.

Hai người cũng không ngờ, vị tiểu ca này ngay cả chào hỏi một tiếng cũng không, đã nhảy xuống.

Dưới đáy nước Hồ Bát Nhất cũng chỉ nghe thấy tiếng rơi xuống nước.

Chứ không biết là ai.

Hồ Bát Nhất phát hiện tảng đá dài dưới đáy hồ này dường như là do con người đẽo gọt.

Có lẽ là rơi xuống khi xây dựng Hiến Vương Mộ, do tảng đá nặng, nên không bị xoáy nước hút vào.

Bây giờ anh cuối cùng cũng tìm được nơi có thể cố định, càng không dám có chút chậm trễ nào, bám vào tảng đá đó bò đi xa dưới đáy hồ, dần dần thoát khỏi phạm vi lực hút của xoáy nước.

Nhưng vừa chạm tay vào, cảm giác có chút khác thường.

Lạnh lẽo cứng rắn, dường như là một lớp vỏ thép dày, có rất nhiều vết rỉ sét lốm đốm, nhờ vào ánh sáng lấp lánh trong làn nước biếc.

Anh nhìn thấy tảng đá này, đầu kia nối với một cái trụ tròn khổng lồ, nằm ngang dưới đáy hồ, trên đó toàn là rong rêu xanh biếc, từng đàn cá nhỏ bơi lượn trong rong rêu, khiến cái trụ tròn lớn đó cũng có màu xanh lục.

Một đầu của cái trụ tròn khổng lồ mọc đầy rong rêu hơi nghiêng, đâm vào vách đá bên cạnh, đâm thủng một cái lỗ lớn, trong lỗ cực kỳ tối, như thể có một thế giới khác.

Trong lòng anh lóe lên một ý nghĩ, lập tức có chút hiểu ra.

Người phi công máy bay ném bom bị chôn cất đó, chiếc máy bay ném bom ban đầu đã rơi xuống hồ nước, anh ta nhảy dù xuống rìa núi Già Long, không may bị ngọc quan của vị đại tế ti đó quấn lấy, chết oan ở rìa rừng rậm.

Chính vì người phi công đó mặc đồng phục của phi hành đoàn máy bay ném bom, sự khác thường đó.

Lúc đó mới có thể phán đoán ra khác với chiếc máy bay vận tải bị rơi trên cây, là hai chuyện khác nhau!

Tuyết Lỵ Dương lúc đó miêu tả Trùng Cốc Vân Nam là một tam giác Bermuda, nghĩa địa máy bay, có chút ý kiến.

Bây giờ xem ra cô ấy nói cũng không sai.

Nhìn thấy có hai chiếc máy bay lớn, không thấy thì không biết có bao nhiêu.

Nơi này thật sự là vùng cấm của máy bay.

Nhìn bức tường đá bị đầu máy bay đâm xuyên, trông giống như một hang động đá.

Nhìn vào bên trong dường như có rất nhiều tượng đá của những con thú kỳ lạ.

Phương hướng này vừa vặn trùng với vị trí của cung điện trên đỉnh lăng mộ Hiến Vương ở phía trên hồ sâu, chẳng lẽ địa cung của Hiến Vương Mộ đã bị chiếc máy bay rơi phá vỡ?

Trong đầu Hồ Bát Nhất tuy có câu hỏi này, nhưng tình trạng của bản thân lúc này không cho phép anh ở lại trong nước lâu hơn.

Anh đã ở dưới nước hơn một phút, không thể ở lại thêm nữa, bây giờ việc cần làm là bơi ra ngoài càng nhanh càng tốt.

Sau đó hít một hơi, lúc sắp bơi lên mặt nước, liền bị vạn đạo hồng quang trên không trung làm cho hoa cả mắt.

Mũ leo núi cứng trên đầu tuy có lỗ thoát nước, dùng để bảo vệ đầu khi lặn, và giảm bớt lực cản của dòng nước.

Nhưng bây giờ vẫn cảm thấy vô cùng nặng, đành phải tạm thời tháo mũ leo núi ra.

Địa thế độc đáo của hồ nước hình phễu, giống như một thiết bị khuếch đại âm thanh tự nhiên khổng lồ.

Nó truyền đi âm thanh của dòng nước từ quần thể thác nước, chỉ vang vọng bên trong vách đá, ngoài âm thanh này ra.

Anh không nghe được bất kỳ âm thanh nào khác.

Lúc này Hồ Bát Nhất cảm thấy mặt hồ ngay trước mắt, chỉ cần cố

gắng một chút, chắc là có thể, nhô lên để hít thở không khí trong lành.

Nhưng càng bơi lên, càng không bơi được.

Giống như đang dậm chân tại chỗ.

Dù có dùng hết sức để bơi, nhưng khoảng cách tiến lên được rất nhỏ.

Lúc này khí trong phổi đã đến cực điểm.

Sắp không nhịn được nữa rồi.

Tai anh bắt đầu ù đi.

Lúc này trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ, xong rồi!

Biên độ của tư thế bơi ngày càng nhỏ lại.

Từ trong nước có thể thấy hai người đang chạy nhanh xuống.

Gặp đoạn sạn đạo bị thác nước phá hủy, họ liền dùng dây leo trực tiếp bò xuống vách đá, hai người đó chính là Vương Bàn Tử và Shirley Dương.

Nhưng Hồ Bát Nhất dường như không thể đợi được hai người nữa.

Bây giờ đã đến giới hạn.

Đúng lúc cảm thấy sắp tiêu đời, chân anh đột nhiên có một lực đẩy.

Không lâu sau, anh đã được đẩy lên mặt nước.

Quay đầu lại nhìn, là Trương Lân.

Tiếng rơi xuống nước vừa rồi, anh đã hiểu, đó là Trương Lân.

Trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm.

Ở nơi thác nước gào thét, dù ở ngay bên cạnh, ghé miệng vào tai

đối phương nói chuyện cũng chưa chắc đã nghe rõ.

Cách Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất mấy chục mét, họ dứt khoát từ bỏ việc la hét, cầm mũ leo núi trong tay, vẫy tay trên mặt nước.

Hai người nổi lên trong hồ nước lớn màu xanh đen, từ trên vách đá nhìn xuống, vô cùng dễ thấy.

Chương 247

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức phát hiện ra hai người.

Trương Lân nhảy xuống nước, cũng không hoàn toàn vì Hồ Bát Nhất.

Dưới đáy nước có một trong những bức tượng thú!

Khi hệ thống phát hành nhiệm vụ trong đầu anh, anh đã nhảy xuống nước.

Sau khi lấy xong, tiện thể cứu Hồ Bát Nhất.

Trương Lân ngẩng đầu, quan sát môi trường xung quanh, bốn phía vách đá thẳng đứng như bị đao chém rìu bổ, bầu trời xanh hình tròn, cao vời vợi, xa không thể với tới, đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi khi bị mắc kẹt trong tuyệt cảnh.

Mấy con Quái trùng ít ỏi đó đã rút lui vào trong động, có lẽ vì đây là khu vực lăng chính của Hiến Vương Mộ, có rất nhiều Đoạn Trùng Đạo được thiết lập.

Cho nên chúng không thể thích ứng với môi trường trong phễu, vội vàng rút lui.

Từ những tình huống trước đó, khả năng thích ứng với môi trường của đám quái thai này rất mạnh, không biết liệu chúng có quay trở lại hay không, nhưng ít nhất cũng có thể tạm thời bình tĩnh lại để thở.

Hồ Bát Nhất vội vàng ra hiệu tay với Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử trên sạn đạo, ý là không cần xuống đón.

Anh và Trương Lân có thể tự leo lên.

Hai người đó rõ ràng không hiểu, lại nhảy lại la, ra sức chỉ trỏ, tỏ ra vô cùng lo lắng.

Tuy không nghe thấy hai người nói gì, nhưng từ hành động có thể hiểu được.

Nơi sâu trong hồ nước mà họ đang ở chính là có một nguy hiểm tiềm ẩn đang đến gần.

Hiểu ý, Hồ Bát Nhất lập tức tăng tốc bơi về phía sạn đạo bên bờ hồ.

Trương Lân cũng bám sát theo, không bao lâu đã vượt qua anh.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thấy hai người dưới nước đã hiểu ý, liền lao xuống sạn đạo.

Vương Bàn Tử sợ độ cao, chỉ có thể men theo những bậc đá rộng rãi đi xuống, gặp chỗ đứt gãy mới chổng mông từ từ tụt xuống.

Nhưng so với Tuyết Lỵ Dương, cảm giác hai người như thể đã hoán đổi giới tính cho nhau.

Tuyết Lỵ Dương gần như nhảy từng tầng một xuống, càng vội vàng, càng cho thấy tình cảnh của Trương Lân nguy hiểm đến mức nào.

Hồ Bát Nhất liều mạng bơi về phía trước, nhưng dù bơi nhanh đến đâu.

Vẫn không đuổi kịp Trương Lân phía trước.

Khoảng cách ngày càng tăng.

Tốc độ của Hồ Bát Nhất và Trương Lân lúc này giống như du thuyền và thuyền nhỏ.

Hoàn toàn không có bất kỳ khả năng so sánh nào.

Trương Lân dường như không biết mệt, cứ liên tục tăng tốc.

Hồ Bát Nhất không có được khí thế đó.

Càng bơi càng chậm.

Trên sạn đạo, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn khoảng cách giữa hai người ngày càng lớn.

Trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Điều duy nhất đáng mừng bây giờ là, hai người dưới nước cách sạn đạo không xa.

Theo tốc độ của Hồ Bát Nhất, chắc cũng có thể an toàn lên bờ, với điều kiện là không thể càng ngày càng chậm.

Trương Lân đeo Hắc Kim Cổ Đao và Ma Đao Thiên Nhận, hai vũ khí này dường như không hề ảnh hưởng đến tốc độ của anh.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân trèo lên sàn đá của con đường sạn đạo.

Nhưng Hồ Bát Nhất vẫn cảm thấy chưa ổn lắm, lại đi lên thêm vài bước rồi mới ngồi xuống đất thở hổn hển không ngừng.

Nhìn làn nước hồ xanh biếc, phẳng lặng như gương, chỉ có những gợn sóng lăn tăn do thác nước lớn đối diện đổ xuống, thực sự không nhìn ra được có chỗ nào nguy hiểm.

Hai con quái trùng vừa rồi rơi xuống nước, có lẽ đều đã bị cuốn vào xoáy nước lớn.

Máu của chúng tuy có độc nhưng số lượng có hạn, xuống nước liền bị pha loãng.

Mạch nước lớn dưới hồ có lẽ có lưu lượng thay đổi nước không nhỏ, nên dù có nhiều độc tố hơn nữa cũng không thể tồn tại lâu trong hồ.

Tuyết Lỵ Dương xuống trước Vương Bàn Tử.

Thấy cả hai đều không sao, cô mới yên tâm.

Hồ Bát Nhất định hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng nước quá lớn, không thể nói chuyện được, nghe cũng không rõ.

Anh bèn chỉ vào bảo đỉnh của lăng mộ Hiến Vương trên vách đá, trông nơi đó có vẻ an toàn hơn, tạm thời đến đó nghỉ ngơi một lát.

Bây giờ trang bị trên người họ đã tổn hao không ít, đành phải nghỉ ngơi đợi trời tối rồi ra tay trong đêm, dù sao trong địa cung của lăng mộ cổ thì ban ngày hay ban đêm cũng chẳng khác gì nhau.

Ngước mắt nhìn cung điện trên vách núi cheo leo, nó đang tỏa ra ánh sáng kỳ dị giữa làn hơi nước đỏ rực, vừa như mơ lại tựa như ảo.

Trong chốc lát cũng không thể suy nghĩ nhiều, cả nhóm bèn cất bước đi trên con đường sạn đạo ngàn năm tuổi, tiến về phía thiên cung.

Bám vào dây leo tìm đường, càng đi càng lên cao.

Địa hình hình phễu hút hết âm thanh xuống dưới, khi đi lên cao thì tiếng nước đã không còn cảm thấy lớn nữa.

Nói chuyện bình thường chắc không có vấn đề gì.

Lúc này, Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Vừa rồi hoảng hốt như vậy, rốt cuộc cô đã thấy gì?" Nghe câu hỏi của anh, Tuyết Lỵ Dương liền giải thích.

"Lúc nãy tôi xuống cũng ở một đoạn đường sạn đạo, nhìn xuống thấy hai người nổi lên từ đáy hồ.

Tôi mới tạm yên lòng." "Thế nhưng, tôi lại thấy sâu dưới đáy hồ có một cái móng vuốt quái dị khổng lồ, to bằng mấy gian nhà.

Hai người lại ở ngay rìa bàn tay đó, dường như bất cứ lúc nào

cũng có thể bị cái móng vuốt khổng lồ ấy tóm lấy, vì thế tôi mới vội vàng xuống ứng cứu." Nghe cô nói, tim Hồ Bát Nhất thót lên, lúc ở dưới nước anh hoàn toàn không có cảm giác gì.

Chẳng phải là mình đã bơi lội ngay trước Quỷ Môn Quan sao.

Lúc đó Trương Lân đột nhiên nhảy xuống nước, lẽ nào cũng vì cái móng vuốt khổng lồ kia sao?

Anh không nhịn được cúi đầu nhìn xuống từ con đường sạn đạo, ngoài rìa thác nước đang đổ xuống như một dải lụa.

Trương Lân nghe lời Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn xuống mặt nước bên dưới.

Hồ nước xanh biếc tĩnh lặng và sâu thẳm, vẻ tĩnh mịch sâu hun hút của nó đủ để ngăn cách tâm trí con người.

Không nhìn ra được có chút gì quỷ dị, thậm chí từ độ cao này còn có thể thấy cả đàn cá bơi lội trong nước.

Chương 248

Nhìn kỹ hơn, những khe rãnh lồi lõm dưới đáy hồ cũng có thể phân biệt được, bao gồm cả xác chiếc máy bay ném bom của Mỹ bị rơi dưới nước, mọi đường nét đều lờ mờ hiện ra.

Giữa hồ có một điểm đen tròn, đó hẳn là xoáy nước suýt nữa đã nuốt chửng tôi.

Bên ngoài mạch nước hình xoáy nước có mấy vật hình nón nhô lên, dài ngắn dày mỏng khác nhau, bao quanh xoáy nước dưới đáy hồ, vừa vặn tạo thành một vòng tròn.

Từ trên cao nhìn xuống, giống như một cái móng vuốt của dị thú siêu lớn đang ôm lấy xoáy nước dưới đáy hồ.

Do dòng chảy ngầm của xoáy nước, nên nhìn từ trên không thấy được, nhưng nó lại tạo ra một hiệu ứng động cho các vật thể dưới nước.

Cái móng vuốt khổng lồ ấy dường như đang hơi co duỗi, giống như có sinh mệnh, nhưng có thể khẳng định đó là vật chết.

Vừa rồi lúc nhảy xuống, trong khoảnh khắc đó, mắt tôi liếc qua một cái, cảm thấy không có vấn đề gì.

Lúc đầu, khi ở trên vách đá cheo leo, Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy làn nước xanh biếc bên dưới khiến người ta hoa mắt, cũng chưa từng nhìn kỹ.

Bây giờ quan sát kỹ bờ hồ, sau khi thấy rõ mọi thứ mới biết mình đã được một phen hú vía.

Hồ Bát Nhất lúc này nhìn có chút nhập thần, trong lòng chỉ lặp đi lặp lại: Cái móng vuốt của dị thú này có hình dạng như vậy, lại vừa

vặn đặt ở rìa mạch nước, lẽ nào lúc xây dựng lăng mộ Hiến Vương đã có chủ ý từ trước?

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh thấy Hồ Bát Nhất đứng im không đi, liền lên tiếng thúc giục.

Vương Bàn Tử thật sự rất sợ con đường sạn đạo cổ xưa khiến chân người ta mềm nhũn này, chỉ mong mau mau lên tới nơi.

Dưới sự thúc giục của Vương Bàn Tử, họ lại bắt đầu lên đường.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Hồ Bát Nhất dường như nhớ ra chuyện gì đó quan trọng.

Anh nhớ ra Tuyết Lỵ Dương từng nói địa hình hình phễu này có mấy phần giống với Quỷ Động Vô Đáy dưới ngọn thần sơn Zagrama.

Thế là Hồ Bát Nhất vừa đi lên vừa kể tóm tắt cho Tuyết Lỵ Dương nghe những gì anh đã thấy dưới nước.

"Xoáy nước dưới đáy hồ và Mộc Trần Châu mà chúng ta đang tìm, từ một góc độ nào đó, có mấy đặc điểm trùng khớp một cách kỳ lạ, cả móng vuốt thú vây quanh mạch nước cũng dường như là do con người tạo ra." "Chứng tỏ đáy hồ cũng là một phần của lăng mộ Hiến Vương, ít nhất cũng là một kiến trúc bí ẩn mang ý nghĩa biểu tượng nào đó." Tuyết Lỵ Dương nghe anh nói xong, khẽ gật đầu nói.

"Hồ nước sâu thẳm này chắc chắn có điều kỳ lạ, nhưng thực vật dưới nước mọc um tùm, đã phủ lên đáy hồ một lớp ngụy trang dày đặc." "Chỉ dựa vào ba chúng ta thì khó mà xác định được kết cấu chi tiết bên dưới, chỉ có thể từ trên cao nhìn những đường nét lồi lõm đó mà đoán mò thôi." Sau đó, họ lại nói về chuyện dưới nước, Hồ Bát Nhất không rành lắm về hình dạng máy bay của Mỹ.

Thêm vào đó, chiếc máy bay bị rơi lại không còn nguyên vẹn, trong lúc vội vàng anh cũng không nhìn kỹ.

Anh chỉ có thể miêu tả sơ lược hình dáng, Tuyết Lỵ Dương đoán đó có thể là một chiếc máy bay ném bom tầm xa.

Trương Lân đứng bên cạnh thực ra đã sớm biết đó là thứ gì.

Việc máy bay liên tiếp rơi ở đây có lẽ liên quan đến hai khối thiên thạch ở lối vào Trùng Cốc.

Vốn dĩ những thiên thạch này là một khối, được chia thành nhiều mảnh.

Lấy động Hồ Lô làm trung tâm, chúng phân bố thành hình vòng tròn, lần lượt ẩn ở hai bên lối vào khe núi và một số khu vực xung quanh.

Trong khu rừng rậm rạp này, nếu không đến gần thì khó mà phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

Sóng điện từ gây nhiễu cực mạnh trong đá lại bị ảnh hưởng bởi thần vật trấn sơn trong động Hồ Lô, tức là con thiềm thừ ba chân màu xanh lam được đặt trong thiềm cung.

Vật liệu của con thiềm thừ màu xanh lam đó rất đặc biệt, có thể là một khối quặng Dịch Mật Lôi Tính chứa các nguyên tố hiếm như hạt quark và hạt gluon.

Hạt quark là một loại hạt nhỏ hơn nguyên tử, không mang điện.

Ban đầu người ta cho rằng nguyên tử là không thể phân chia, nhưng sau đó đã phát hiện ra sự tồn tại của quark, có sáu loại quark.

Chúng là một trong hai họ hạt cơ bản cấu thành nên mọi vật chất đã biết.

Có sáu loại quark, tạo thành ba cặp.

Cặp đầu tiên là quark lên và quark xuống, tương ứng với electron và neutrino của nó trong họ lepton.

Một proton được cấu tạo bởi hai quark lên và một quark xuống, một neutron được cấu tạo bởi một quark lên và hai quark xuống.

Cặp quark tiếp theo là quark lạ và quark duyên, tương ứng với muon và neutrino của nó trong họ lepton.

Cặp nặng nhất là quark đáy và quark đỉnh, tương ứng với tauon và neutrino của nó trong họ lepton.

Cứ ba hạt quark kết hợp với nhau có thể tạo thành các hạt hadron kỳ lạ.

Khác với lepton, quark có một tính chất gọi là 'màu', tương tự như điện tích nhưng có ba loại.

Tất cả các hadron được tạo ra từ sự kết hợp thích hợp của ba quark sao cho 'màu' cuối cùng bằng 0.

Đây là lý do tại sao mỗi baryon, bao gồm cả proton và neutron, chứa ba quark. 'Lực màu' hay 'lực tương tác' giữa các quark được mang bởi gluon.

Tương tác hạt nhân mạnh là tác dụng phụ của 'lực màu' tác động giữa các quark.

Hạt gluon truyền tương tác mạnh giữa các quark.

Tương tác điện từ giữa các hạt mang điện được thực hiện thông qua việc trao đổi photon.

Tương tự như vậy, tương tác mạnh giữa các quark có 'màu' được thực hiện thông qua việc trao đổi gluon.

Điểm khác biệt là photon không mang điện tích, bản thân photon không thể phát ra hoặc hấp thụ photon khác.

Gluon có 'màu', giữa các gluon cũng có tương tác mạnh, bản thân gluon có thể phát ra hoặc hấp thụ gluon khác.

Trong proton có cấu trúc dạng điểm, chỉ một nửa năng lượng của proton được mang bởi vật chất dạng điểm mang điện, nửa còn lại được mang bởi các thành phần trung tính không có tác dụng điện từ.

Thứ này khiến phạm vi gây nhiễu của thiên thạch chứa bức xạ điện từ được mở rộng, làm cho các thiết bị điện tử mất tác dụng.

Thậm chí một số loài chim di trú có hệ thống định vị sinh học cũng bị ảnh hưởng, đến nỗi khi bay qua Trùng Cốc sẽ rơi từ trên trời xuống mà chết.

Trương Lân có thể khẳng định rằng tinh thể quặng Dịch Mật hiếm có này bản thân nó có tác dụng bức xạ cực mạnh.

Có lẽ nó đã tồn tại sớm nhất trong một khu rừng cổ đại từ kỷ Tam Điệp, trong trận đại thảm họa khiến khu rừng cổ biến thành hóa thạch.

Do bị nung nóng ở nhiệt độ cao, nó đã tạo ra nhiều chất phóng xạ hơn, hình thành nên lớp đá điệp sinh bán trong suốt màu đỏ sẫm xung quanh, khiến nó hóa thành hình dạng vòm cung.

Thậm chí cả con Hoắc thị bất tử trùng cũng nhờ sự tồn tại của nó mà thoát được trận đại thảm họa hủy diệt đó.

Nếu không, dù sức sống của con trùng đó có ngoan cường đến đâu, cũng không thể thích ứng được với sự thay đổi đột ngột của hàm lượng oxy trong không khí.

Môi trường đặc thù xung quanh quặng Dịch Mật Lôi Tính mới khiến con trùng khổng lồ già nua đó sống sót đến ngày nay.

Còn về số lượng lớn côn trùng và thực vật khổng lồ trong động huyệt cũng là do bị ảnh hưởng lâu dài từ thứ này.

Trong lúc Trương Lân đang suy nghĩ, cuộc thảo luận phía trước dường như đã có kết luận.

Vừa đi vừa bàn bạc những chuyện này, sau đó họ tổng hợp các dấu vết đã thấy để so sánh phân tích theo chiều ngang, cộng thêm một chút suy đoán chủ quan.

Xâu chuỗi tất cả manh mối lại thành một đường thẳng, trong nháy mắt họ đã có chút đầu mối, tuy không nhìn thấu mọi chuyện ngay từ đầu như Trương Lân, nhưng bây giờ nhận ra cũng không muộn.

Chương 249

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương căm phẫn nói.

“Dù thế nào đi nữa, trong hành động lần này phải thêm một nhiệm vụ phụ, đó là phá hủy thần khí của núi Già Long.” Trương Lân đương nhiên hiểu tại sao Tuyết Lỵ Dương lại có suy nghĩ như vậy.

Bởi vì loại vật chất phóng xạ này rất không ổn định, lúc mạnh lúc yếu.

Có thể trong thời kỳ đại chiến là một giai đoạn các nguyên tố phóng xạ hoạt động tương đối mạnh, nên những xác máy bay họ thấy bây giờ đều là từ thời đó.

Nhưng dựa vào mức độ nhiễu loạn của các thiết bị điện tử trên người họ, gần đây nó lại bắt đầu hoạt động trở lại.

Ngày nay khác với thời cổ đại, giao thông hàng không hiện đại ngày càng phát triển, để tránh thảm kịch tái diễn trong tương lai, chỉ có cách mạo hiểm quay lại trung tâm hang núi, tìm cách phá hủy món thần khí đó.

Hồ Bát Nhất nghe Tuyết Lỵ Dương nói xong, khẽ cau mày, sau đó đưa ra ý kiến của mình.

“Cái quyền trượng ngắn song thủ hoàng kim long hổ đó, đầu hổ hẳn là dùng để đóng thiềm cung.” “Vậy thì cái hộp đồng thiềm cung đó có lẽ có thể dùng để phong bế vật chất Dịch Mật Lôi Tính.” “Nếu nó có tác dụng như vậy, chúng ta sẽ cố gắng hết sức không làm hỏng món đồ này, dù sao cũng là báu vật của nền văn minh cổ đại, không đến mức bất đắc dĩ thì đừng phá hủy.” “Nhấn chìm nó xuống hồ sâu, để nó vĩnh viễn ngủ yên dưới đáy nước, mục rữa cùng thời gian, cũng là một kết cục không tồi.” Lúc này Hồ Bát Nhất nhớ ra, mặt sau tấm

bản đồ da người dường như có ghi một vài câu.

Anh liền đọc lên.

"Thần hồn mờ mịt về nơi đâu, nước biếc sinh huyền hiện chân hình." "Núi rồng vào mây, Trùng Cốc sâu thẳm, phúc trạch trăm dặm." "Cách trời đoạn thế, ba dòng nước chảy, tú khí tụ về, các thế riêng biệt." "Trung tâm trấn giữ có Long Vựng, nơi Long Vựng sinh ra tương liên, ẩn hiện quanh tiên huyệt." "Huyền diệu ảo diệu tại nơi đây, ẩn là trong có mà như không, hiện là trong không mà như có." "Hình trạng như bơ trong chén, nhạn giữa mây, sương trên tro, rắn trong cỏ." "Tiên khí vận hành trong đó, vi diệu ẩn phục, thế nhưng hình đẹp thế tốt không gì hơn, Hiến Vương táng, vào trong Thủy Long Vựng, thi giải thành tiên." "Long Vựng vô hình, nếu không phải thiên băng, khó bị người ngoài phá." Mặt sau tấm bản đồ da người viết những lời lẽ tương tự như trong phong thủy Thanh Ô.

Đơn thuần là ca ngợi những điểm tốt của tiên huyệt trong lăng mộ Hiến Vương.

Nhưng hai chữ cuối cùng khiến mấy người nghe mà cảm thấy mơ hồ.

Thiên băng!

Từ này đặc biệt trừu tượng.

Hoàn toàn không biết nó chỉ cái gì?

Vương Bàn Tử thậm chí còn mạnh dạn đoán rằng có thể nó chỉ thời khắc đặc biệt khi sao băng rơi xuống.

Chỉ khi đó mới có cơ hội tiến vào huyền cung của vương mộ.

Nhưng từ khi vào núi Già Long đến nay, họ đã thấy xác của những chiếc máy bay lớn bị rơi, lẽ nào "thiên băng" là chỉ máy bay rơi xuống đã đâm thủng tường mộ.

Nếu như bức tường mộ chỉ như vậy thì cũng không có gì huyền bí.

Trương Lân quan sát môi trường xung quanh, cảm thấy Long Vựng của lăng mộ Hiến Vương hẳn là có thật.

Thần tiên huyệt hiếm thấy trên đời, lúc này lại đang ở ngay trước mắt.

Nghe qua giống như những lời khoa trương, nói năng giật gân trong một truyền thuyết nào đó.

Thần tiên huyệt là không thể gặp, không thể cầu, vì nó đòi hỏi quá nhiều yếu tố, thiếu một cũng không được, chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Trong thực tế chắc chắn sẽ không có chuyện trăm dải cầu vồng bảy sắc tụ tập một nơi ngàn năm không tan, một nơi thần kỳ như vậy.

Nhưng khi đã ở trong cảnh này mới biết, các đế vương xưa quả thực ngoài trường sinh bất lão ra, không có gì là không làm được.

Hiến Vương đó đã có thể thay đổi cách cục, ép tạo ra một cái Long Vựng.

Từ góc độ phong thủy học, cái gọi là Long Vựng chính là nơi giao thoa giữa hai khí âm dương thanh trọc, là một tầng ranh giới rõ ràng.

Tầng ranh giới này là một khu vực không hòa lẫn vào nhau, giống như trạng thái hỗn độn khi trời đất chưa phân.

Người bình thường ở thấp một phân là nước, cao một phân là khí.

Long Vựng chính là không cao không thấp, không phải nước cũng không phải khí, là ánh sáng, là ánh hồng quang ngưng tụ có hình mà không có chất, ngàn năm không tan.

Cộng thêm gần đó có vật chất Dịch Mật Lôi Tính, khiến các ion âm trong Trùng Cốc tăng lên, hầu như không có mây không có mưa,

làm cho hơi nước bốc lên từ các thác nước khó mà khuếch tán.

Trên cái phễu lớn màu xanh lá cây đã hình thành một tầng Long Vựng chỉ có trong truyền thuyết, một loại hiện tượng quang học nhân tạo.

Trương Lân trong lòng thực sự cảm thán trước thủ bút của Hiến Vương.

Vì một ý niệm sau khi chết không biết và không thể đạt được.

Đã bỏ ra nhiều như vậy, mấu chốt là bản thân hắn lại chẳng phải trả giá gì.

Dùng toàn là tính mạng của dân chúng.

Trong lúc Trương Lân nghĩ về những chuyện này, bốn người đã đi trên con đường sạn đạo được một lúc.

Vừa vặn đi xuyên qua tầng Long Vựng bên dưới thiên cung.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương sau khi thấy cảnh tượng đó, ai nấy đều không khỏi kinh ngạc.

Họ chỉ cảm thấy cầu vồng vốn ở xa tận chân trời, lúc này lại đi xuyên qua nó, cảm giác như tiến vào ảo cảnh thái hư, bản thân cũng biến thành tiên nhân.

Ba người đều không nhịn được đưa tay ra chạm vào ánh hồng quang xung quanh, đương nhiên đều bắt hụt, ai nấy đều toe toét cười ngây ngô.

Đột nhiên trong đầu nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ: nếu đây là một giấc mơ, tốt nhất đừng bao giờ tỉnh lại.

Trương Lân lúc này lại cau mày nhìn tất cả.

Bởi vì nó quá đẹp!

Nhưng dải cầu vồng bảy sắc đó cực kỳ mỏng, họ nhanh chóng đi xuyên qua.

Cảm giác tuyệt diệu vừa rồi tan biến không còn dấu vết, Hồ Bát Nhất và hai người kia lại cảm nhận được cảm giác mỏi như chân tay khi leo trên con đường sạn đạo.

Lúc xuống thì dễ, lúc này trèo lên mới cảm thấy con đường sạn đạo xoắn ốc này dài dằng dặc, đi mất hơn một tiếng đồng hồ mới vòng đến trước cửa điện thiên cung.

Lúc này Hồ Bát Nhất tiến lên một bước, nói với mọi người trước mặt.

"Nếu 'thiên băng' được miêu tả trong đoạn văn đó là những chiếc máy bay gặp nạn, vậy thì chúng ta hẳn là đã phù hợp điều kiện." "Vách đá dưới đáy hồ bị đầu máy bay đâm thủng một lỗ lớn, chỉ là không thể khẳng định trong cái lỗ đó có phải là huyền cung hay không." "Mô Kim Giáo Úy dẫu có thể phân kim định huyệt, nhưng lại không định được quy mô của thần tiên huyệt." "Nhưng chúng ta tìm kiếm kỹ lưỡng trong bảo đỉnh của vương mộ, cũng không lo không tra ra được manh mối, bên trong chắc chắn ẩn giấu bí mật." Bây giờ mấy người đang đứng ngay bên dưới cung điện nguy nga tráng lệ như thiên cung, cảm thấy cả người trở nên nhỏ bé.

Cảm giác cung điện trước mặt giống hệt thiên cung trong truyền thuyết.

So với nó, mình chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm.

Cung điện là một loại kiến trúc đặc thù, đại biểu cho toàn bộ tinh túy của phong cách kiến trúc cổ điển và sự thành kính.

Ngay từ thời nhà Hạ, trong lịch sử đã có hình thức sơ khai của cung điện, đến thời Tùy Đường thì đạt đến đỉnh cao.

Các triều đại sau như Minh Thanh cũng không thể vượt qua, chỉ là tinh xảo hơn ở những chi tiết nhỏ mà thôi.

Cổ Điền quốc tuy ở nơi hoang vu phía tây nam, tự cho mình là nước ngoài vòng giáo hóa, nhưng ban đầu là một bộ phận của Đại Việt, vương quyền cũng luôn nằm trong tay người Tần.

Thời Hán Vũ Đế, lăng mộ Hiến Vương được xây dựng tự nhiên không thoát khỏi khuôn khổ kiến trúc Tần Hán, ngoại quan và bố cục đều theo chế độ của vua Tần, vật liệu xây dựng thì hấp thụ rất nhiều kinh nghiệm tiên tiến của thời Hán.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt mấy người giống hệt như những gì được miêu tả trên Trấn Lăng Phổ trước đó.

Dưới chính điện có một dãy bậc thang bằng ngọc dài, ứng với số sao, tổng cộng chín mươi chín bậc.

Do địa hình, dãy bậc thang ngọc này tuy đủ rộng nhưng lại cực kỳ dốc, phần dưới cùng vừa vặn kéo dài từ trong những dải hồng quang lên thẳng đến cửa điện.

Chương 250

Đại điện được cấu thành từ một trăm sáu mươi cây cột gỗ nam làm chủ thể, mái lợp ngói lưu ly màu vàng kim, hai bên là những cây quế vàng bàn long cao vút, lan can và bệ đá bằng ngọc trắng Hán được điêu khắc tinh xảo.

Chưa kể đến những xà ngang cột dọc được chạm trổ sơn son thếp vàng, tất cả đều cực kỳ xa hoa.

Ở nơi vách núi hiểm trở, đá tảng chồng chất, từng tầng cung điện đều được tạc vào vách đá, dần dần lên cao.

Giữa làn khói mờ ảo, có một vẻ hiểm trở như chực đổ mà không đổ.

Ba người Hồ Bát Nhất nhìn mà mặt đầy vẻ chấn động.

Chỉ có Trương Lân lúc này tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Men theo con đường sạn đạo bằng đá bên sườn núi leo lên bậc thang ngọc, phóng tầm mắt ra xa, thấy mái vàng trên đỉnh núi, gác tạc trong vách đá, thác nước treo như rèm trên đường cổ vách cheo leo, cây cổ thụ và dây leo kỳ quái quanh hồ sâu.

Bốn phía ánh sáng hồng kỳ lạ trôi nổi, xa xa nghe tiếng chim hót trong thung lũng sâu, một khung cảnh thoát tục cách biệt với thế gian.

Nếu không phải đã trải qua những chuyện kinh thiên động địa kia, e rằng họ sẽ thật sự coi nơi này là một chốn tiên cảnh.

Có lẽ sẽ đứng ngắm đến không đi nổi nữa.

Cả đời họ chưa từng thấy cảnh sắc như vậy.

Nói là cảnh đẹp nhất đời này cũng không ngoa.

Tuy thiên cung trông thần diệu là thế, nhưng mấy người sau khi nhìn lần đầu tiên, nhìn lại lần nữa đều cảm thấy bên trong toát ra một luồng tà khí.

Dù có trang trí thế nào, xa hoa ra sao, đó vẫn là một cung điện cho người chết ở, một ngôi mộ lớn.

Quan trọng nhất là để xây dựng ngôi mộ lớn này, không biết đã có bao nhiêu người phải bỏ mạng.

Đúng là cái gọi là vạn người đốn gỗ, một người lên trời.

Một nơi như vậy, dù được xây dựng giống như cung điện của tiên nhân, cũng không thể che giấu được tà tính của nó.

Bậc thang bằng ngọc trắng treo lơ lửng trên thung lũng sâu thẳm, vừa dốc vừa trơn.

Có thể do trọng tâm bị dịch chuyển, cả tòa cung điện nghiêng về phía hồ sâu vài độ, có cảm giác như có thể lật nhào xuống hồ sâu bất cứ lúc nào, người nào gan hơi nhỏ một chút cũng không thể đi lên thiên cung.

Vương Bàn Tử trên đường sạn đạo đã sợ đến biến sắc, căng thẳng đến nửa chữ cũng không nói nên lời.

Bây giờ hai chân giẫm lên bậc thang ngọc trắng càng thêm nguy hiểm, mấy lần suýt nữa ngất đi.

Chân anh ta dường như không phải của mình, một chút cũng không nghe theo sự điều khiển.

Thực sự không còn cách nào khác, phải dựa vào Trương Lân, nhắm mắt lại mới có thể từ từ đi lên.

Ở đây cũng chỉ có Trương Lân mới có thể kéo anh ta đi lên bậc thang ngọc.

Khó khăn lắm mới lên được tới nơi.

Trương Lân phát hiện ra môi trường ở đây không giống bình thường.

Không khí ở đây và bên dưới tầng Long Vựng kia hoàn toàn khác biệt.

Dưới Long Vựng hơi nước mịt mù, tất cả mọi thứ bao gồm cả những cây dây leo, phiến đá trên đường sạn đạo đều ẩm ướt như vừa bị mưa dội, còn thiên cung nơi họ đang đứng lại cực kỳ mát mẻ khô ráo.

Chỉ cách nhau một khoảng cao thấp mà độ ẩm không khí lại chênh lệch nhiều như vậy, hẳn là do Long Vựng đã ngăn cách hơi nước bên dưới.

Trong môi trường thanh trọc không phân minh này, kiến trúc cung điện mới có thể giữ được vẻ mới mẻ như ngày nay.

Quả không hổ danh là thần tiên huyệt "vi diệu thông huyền, thiện trạng đệ nhất".

Thế tiên hình của Thiên Luân Long Vựng đó quả thực phi phàm.

Trong lúc Trương Lân đang quan sát thế núi, Hồ Bát Nhất đã đến trước cửa điện, bên cạnh cửa có một tấm bia đá, dưới bia là một con quái thú đang quỳ, tạo tư thế đội bia trên mây.

Trên bia đá có khắc mấy chữ lớn, nét bút phức tạp, anh không nhận ra một chữ nào, chỉ biết có thể là chữ triện cổ.

Anh đành phải tìm Tuyết Lỵ Dương để nhận dạng.

Không hổ là con cháu nhà danh giá, cô liếc mắt một cái là nhận ra những chữ trên đó.

Cô chỉ vào từng chữ một rồi đọc lên.

“Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.” “Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện.” “Thì ra minh lâu của ngôi mộ cổ này có tên là Lăng Vân Cung, có một gian điện các gọi là Hội Tiên Điện.” Hồ Bát Nhất nghe thắc mắc của cô xong, liền cười mắng.

“Hiến Vương chắc là điên vì muốn làm tiên rồi, tưởng rằng xây một cung điện trên vách đá cheo leo là có thể mời thần tiên đến hội họp, cùng ông ta đánh cờ gảy đàn, rồi truyền cho vài thuật trường sinh bất tử.” Tuyết Lỵ Dương gật gật đầu, có phần đồng ý với lời anh nói.

“Lại có đế vương nào mà không theo đuổi trường sinh chứ?” “Chỉ là sau Tần Hoàng Hán Vũ, các quân chủ đời sau phần lớn đều hiểu rằng đó chỉ là một giấc mộng như ánh sáng bóng mây, sinh lão bệnh tử là quy luật của tự nhiên, dù có là chân mệnh thiên tử cũng khó mà nghịch thiên hành sự.” “Dù đã hiểu ra điều đó, họ vẫn hy vọng sau khi chết có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý như lúc sinh thời, nên mới coi trọng cách bố trí của lăng mộ như vậy.” Hồ Bát Nhất lúc này thở dài một hơi nặng nề, “Ai!

Nếu không phải vì sự xa hoa trụy lạc vô độ mà chôn theo nhiều đồ tùy táng như vậy, trên đời này làm gì có Mô Kim Giáo Úy.” Anh ta nói xong liền quay về phía cửa lớn của cung điện, đá một cước.

Cửa điện chỉ đóng chứ không khóa, nhưng lại vô cùng nặng.

Hồ Bát Nhất liên tiếp đá ba cước, mới hé ra được một khe hở nhỏ.

Một người cũng khó mà lọt vào, chỉ có thể đứng ngoài quan sát.

Bên trong tối đen như mực, cũng không nhìn rõ.

Dù có đổi vị trí liên tục cũng vô dụng, không thể thấy được bất cứ thứ gì bên trong!

Mặc dù theo kinh nghiệm của anh.

Trong những công trình như minh lâu, rất ít có cơ quan cạm bẫy,

nhưng Hồ Bát Nhất không muốn mạo hiểm vô ích, vẫn lo lắng sẽ có chuyện bất trắc.

Vừa mở được cửa điện, anh lập tức nép mình sang bên cạnh cửa, giơ ô kim cương lên che những chỗ hiểm.

Đợi một lúc, thấy trong điện không có động tĩnh gì bất thường, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Trương Lân đã đến bên cạnh anh.

Đối với sự xuất hiện của cậu, Hồ Bát Nhất không hề có một chút cảm giác nào.

Ban đầu anh còn bị giật cả mình.

Chỉ thấy Trương Lân dùng hai tay đặt lên cánh cửa đó.

Sau đó, trông cậu ta không tốn chút sức lực nào đã đẩy cửa ra.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử thì không sao, hai người cho rằng đẩy một cánh cửa thì không có gì khó.

Nhưng Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh lại không nghĩ vậy.

Bởi vì anh đã thử xem cánh cửa này nặng đến mức nào.

Trong lúc anh còn đang chấn động, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ở phía sau hỏi có thể vào được chưa.

Chương 251

Trương Lân gật đầu, sau đó dẫn đầu đi vào.

Thấy Trương Lân đã đi vào, hai người phía sau Hồ Bát Nhất tự nhiên không dám chậm trễ.

Họ vội vàng đi theo, Vương Bàn Tử đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất, thấy bộ dạng có chút ngây ngẩn của anh, liền vỗ vai anh nói.

"Lão Hồ, đi thôi!

Sững sờ ra đó làm gì?" Bị Vương Bàn Tử gọi như vậy, Hồ Bát Nhất mới hoàn hồn.

Anh cũng đi theo vào trong.

Ba người Hồ Bát Nhất đều cầm vũ khí và thiết bị chiếu sáng, đi vào trong.

Nhưng do góc độ, tuy là ban ngày nhưng ánh nắng cũng chỉ có thể chiếu đến ngưỡng cửa.

Sâu trong cung điện rộng lớn vẫn tối tăm âm u, họ đành phải giơ đèn pin lên để dò đường.

Vừa bước qua ngưỡng cửa bằng gỗ đỏ cao lớn của cửa điện, họ liền thấy hai bên phía sau cửa có hàng chục pho tượng khổng lồ đang đứng sừng sững.

Đầu tiên là hai con sư tử đồng tịch tà uy vũ, đều cao hơn một người.

Con sư tử đực bên trái, móng vuốt đặt trên một quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực tối cao thống nhất vũ trụ.

Bên phải móng vuốt đang đạp lên một con sư tử con, tượng trưng

cho con cháu nối dõi không ngừng, đây là sư tử cái.

Bệ đồng nơi sư tử đứng được khắc hình phượng hoàng và hoa mẫu đơn.

Ba loài này đều là vua trong lãnh địa của mình.

Lần lượt là vua của loài thú, vua của loài chim và vua của các loài hoa.

Tuy trên đời đa phần là sư tử đá, sư tử đồng tương đối hiếm thấy, nhưng cũng không phải là không có, nên cũng không có gì kỳ lạ.

Trương Lân cảm thấy mấy pho tượng đá này có chút kỳ quái, kỳ quái ở chỗ tại sao sư tử đồng không được đặt trước cửa điện mà lại đặt ở bên trong, không biết vì lý do gì, tóm lại là vô cùng bất hợp lý.

Phía sau sư tử đồng lần lượt là giải trãi, hống, tượng, kỳ lân, lạc đà, ngựa, mỗi loài một cặp.

Phía sau thú đồng là tượng võ tướng, văn thần, huân thần, tổng cộng ba mươi sáu pho.

Thú đồng thì không nói làm gì, nhưng tư thế và trang phục của tượng người đồng lại vô cùng kỳ lạ, trông không giống như đang phụng sự vương đạo trong triều đình, mà giống như đang thực hiện những động tác kỳ quái trong một nghi lễ nào đó hơn.

Cả đám thú đồng người đồng như các vì sao vây quanh mặt trăng, chầu về phía ngai vàng ở nơi sâu nhất trong điện.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ!

“Cung điện này hoàn toàn khác với minh lâu Thập Tam Lăng mà chúng ta từng tham quan?” “Trong kim đỉnh bảo đỉnh của Thập Tam Lăng, tuy cũng là hình thức cung điện, nhưng không có mấy pho

tượng người đồng thú đồng kỳ quái này." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất xua tay nói.

"Cũng không có gì kỳ lạ, dù sao cũng đều theo đuổi 'thị tử như thị sinh', triều đại khác nhau nên hình thức cũng khác.

"Nhưng tôn chỉ của chúng hoàn toàn giống nhau, lúc chúng ta đi du lịch ở đảo Tây... chẳng phải cũng thấy đầy đất những mảnh ngói lớn ở khu lăng mộ Hán sao?" "Đó đều là di vật của cung điện trên mặt đất của các lăng mộ Hán đã sụp đổ, xà gỗ không chịu được sự bào mòn của ngàn năm tuế nguyệt đã sớm mục rữa thành không khí, nhưng gạch ngói thì vẫn còn được bảo tồn đến tận bây giờ." Hồ Bát Nhất vừa rồi nói "triều đại khác nhau, hình chế có khác biệt" chỉ là lời an ủi, còn về việc những pho tượng đồng ngàn năm đứng sừng sững trong cung điện này có ẩn ý gì, anh thực sự không có chút manh mối nào.

Anh không nói ra những lời này, chỉ không muốn biến sự nghi ngờ này thành áp lực tâm lý cho Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Trương Lân.

Tuyết Lỵ Dương thấy khí thế phi phàm trong điện, cũng không khỏi thốt lên một tràng cảm thán.

"Điền quốc là vùng đất của các dân tộc thiểu số phía tây nam, mà lăng mộ vua của họ đã có quy mô hoành tráng như vậy, so sánh với đó, lăng mộ của Tần Hoàng Hán Vũ, những người đại diện cho quyền lực tập trung của nhà Tần, báu vật trong đó đều được tính bằng đơn vị hàng nghìn tấn, không biết quy mô còn lớn đến mức nào." "Thật đáng tiếc, chúng đều đã bị phá hủy nghiêm trọng, người hiện đại chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội được thấy, chỉ có thể mường tượng trong tâm trí." Đối với lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất đưa ra một số quan điểm khác.

“Cũng không phải tất cả các lăng mộ vua chúa đều có khí phách như lăng mộ Hiến Vương, Hiến Vương căn bản không xây dựng cho hậu thế, có lẽ cả đời ông ta theo đuổi việc được chôn cất trong Long Vựng sau khi chết, để có thể thành tiên.” “Thời Tần Hán, phong trào cầu tiên luyện đan là thịnh hành nhất.” Nơi này không phải là mộ thất đặt quan quách, nên tôi cảm thấy khá thoải mái, không căng thẳng như khi vào huyền cung.

Vừa nói chuyện, họ vừa đi sâu vào trong cung điện, đã cách xa cánh cửa vừa vào.

Trong điện tĩnh lặng đến lạ thường, càng không có động tĩnh, càng bắt đầu trở nên âm u đáng sợ.

Lòng bàn tay của ba người Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Dù sao nơi này cũng đã ít nhất hai nghìn năm không có người sống vào, nên cảm giác tử khí nặng nề.

Nhưng ở đây không hề có mùi ẩm mốc, ngược lại có chút khô ráo.

Trên hầu hết mọi vật thể, đều phủ một lớp bụi dày, những lớp bụi này cũng là từ gạch ngói trong điện rơi xuống, mỗi lớp đều bao phủ lịch sử của hai nghìn năm trước, không có một chút bụi bặm nào từ bên ngoài.

Ngai vàng khảm vàng nạm ngọc ở nơi sâu nhất của Hội Tiên Điện, phía trước có một cái ao nước vàng ngăn cách, nhưng ở giữa lại không có cây cầu ngọc trắng nào nối liền.

Ao nước không rộng, nhưng nước bên trong đã cạn khô.

Từ đây, cách ao nước dùng đèn mắt sói chiếu sang, chỉ có thể lờ mờ thấy trên ngai vàng có một con rồng ngọc màu đỏ đang cuộn mình, không nhìn rõ có tượng của Hiến Vương hay không.

Vương Bàn Tử thấy ngai vàng ở xa như vậy, liền mở miệng chửi.

“Không phải mấy tên làm vua đều thích xa rời quần chúng sao?” “Cách quần thần xa như vậy thì bàn bạc triều chính cái quái gì, đi đi, chúng ta qua đó xem thử.” Gã giang hồ này tiên phong nhảy xuống.

Anh ta nhảy xuống cái ao sâu hơn một mét.

Trương Lân không nói một lời, cũng trực tiếp nhảy xuống theo.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng vội vàng theo sát phía sau.

Trong tình huống này, mấy người ở cùng nhau sẽ tốt hơn.

Trong ao có một chiếc thuyền gỗ, được làm theo hình lá sen, từ tình hình này xem ra, muốn qua ao nước này bắt buộc phải đi thuyền.

Xem ra Hiến Vương cũng biết bày ra nhiều trò.

Ba người Hồ Bát Nhất chưa đợi leo lên bờ bên kia của ao nước vàng đã không kìm được.

Họ cầm đèn pin mắt sói trong tay chiếu về phía đối diện.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, trên ngai vàng dường như không có tượng người, nhưng phía sau lại không hề tầm thường.

Ba người càng xem càng tò mò, nóng lòng trèo lên bờ đối diện.

Để trong lòng có cái nhìn sơ bộ.

Bây giờ trong lòng họ có một suy đoán, có lẽ “thiên băng” không phải là cách hiểu ban đầu.

Không liên quan gì đến máy bay rơi?

Thi thể của Hiến Vương bây giờ có còn trong mộ không?

Tâm trạng của ba người Hồ Bát Nhất lúc này có chút nặng nề.

Mọi chuyện dường như không giống như họ nghĩ.

Ngược lại, Trương Lân lúc này lại bình tĩnh quan sát ngai vàng.

Chương 252

Trên ngai vàng có một con rồng ngọc màu đỏ đang cuộn mình, dùng đèn mắt sói chiếu vào, thân rồng lập tức ánh lên những sắc màu lấp lánh, có những luồng ánh sáng đỏ cuồn cuộn.

Bên trong toàn là thủy ngân cũng không kỳ lạ, một con rồng thủy ngân rỗng ruột cũng không kỳ lạ, điều thực sự thu hút sự chú ý của Trương Lân là nửa trước của con rồng này.

Phần cuộn trên ngai vàng chỉ bao gồm một phần nhỏ thân rồng và đuôi rồng, một đầu cắm vào tường, đuôi rồng và hai móng vuốt đặt trên lưng ghế của bảo tọa, trông có vẻ lười biếng.

Nửa thân trước của rồng được chạm nổi trên bức tường phía sau ngai vàng, hòa làm một thể với bức tranh tường, khiến cho toàn bộ bức bích họa thể hiện cảm giác phân tầng mạnh mẽ, nhưng không hề có chút không hài hòa đột ngột nào.

Ý tưởng kỳ diệu, công nghệ tinh xảo, đều đã đạt đến cảnh giới thần sầu.

Người đời thường nói thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Con rồng trên ngai vàng và tường lại thấy đuôi không thấy đầu, dường như con rồng ngọc thủy ngân rỗng ruột này đang biến ảo, bay vào trong bích họa.

Bức bích họa lớn kết hợp với thân rồng thể hiện cảnh tượng Hiến Vương thành tiên lên trời.

Trong tranh, mây tiên như biển, khói hương lượn lờ, những ngọn núi và cung điện trập trùng ẩn hiện trong mây, mây mù và ánh núi đều tràn đầy linh khí.

Nổi bật nhất là con rồng ngọc màu đỏ, đang ngẩng đầu hướng lên biển mây, bầu trời nứt ra một khe hở màu đỏ, đầu rồng đã chui vào được một nửa.

Thân rồng nối liền với bảo tọa trong điện Lăng Vân Thiên Cung, một vị vương giả đang được các thần tử vây quanh, đạp lên thân rồng, từ từ bước lên trời.

Vị vương giả này không cần đoán cũng biết là ai!

Chỉ thấy thân hình ông ta cao lớn hơn người thường rất nhiều, mặc mãng bào cổ tròn rộng, eo thắt đai ngọc, đầu đội kim quan.

Trên quan có khảm một viên châu, giống như mắt người, rõ ràng là hình dạng của Mộc Trần Châu.

Ông ta để ba chòm râu dài, không nhìn ra được tuổi tác cụ thể, gương mặt cũng không quá hung ác.

Về điểm này Trương Lân có chút kinh ngạc.

Cảm thấy pho tượng này có chút không tự nhiên.

Thần thái của tượng Hiến Vương trang nghiêm an tường, có lẽ là do đã được mỹ hóa.

Ở vị trí cao nhất của bức tranh, có một ông lão cưỡi hạc tiên, râu tóc đều bạc trắng, mặt đới nụ cười, đang chắp tay nhìn xuống, phía sau có vô số tiên nhân thanh thoát xuất trần.

Tuy tư thế khác nhau nhưng biểu cảm đều vô cùng cung kính, đang nghênh đón Hiến Vương đạp rồng bước lên thiên đình.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Khắc họa vô cùng vi diệu tinh xảo!

Ngay cả người có tâm cảnh như Trương Lân, nhìn thấy cũng có chút gợn sóng trong lòng!

Huống chi là ba người Hồ Bát Nhất.

Nhìn vẻ mặt họ đều có chút ngây ngẩn.

Lúc này ba người Hồ Bát Nhất mới hiểu ra cái gọi là "thiên băng".

Đây là cảnh tượng tiên vương đắc đạo thành tiên, người ngoài không thể vào được huyền cung minh điện, việc này hẳn là cực kỳ cơ mật, không phải là người thân tín của Hiến Vương thì khó mà biết được.

Ở góc của bức bích họa lớn chính giữa, có hai bức tranh nhỏ, đều là cảnh dâng tế phẩm khi Hiến Vương lên trời.

Trong đỉnh đồng đang thiêu đốt thi thể, cảnh tượng khiến người ta không nỡ nhìn, họ cũng không nhìn kỹ nữa.

Vương Bàn Tử nhìn những bức bích họa này, đột nhiên có chút thất vọng.

"Theo những gì được miêu tả trong bích họa, thì Hiến Vương đó hẳn đã lên trời làm tiên tiêu dao rồi." "Xem ra chúng ta đã công cốc, địa cung vương mộ tám phần đã trống rỗng, tôi thấy chúng ta không bằng đập nát con rồng này, rồi đốt thiên cung đi." "Nhân lúc còn sớm quay về tìm người mua con rồng ngọc này, kiếm một món hời lớn, rồi muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống." Lời của Vương Bàn Tử là vậy, nhưng Tuyết Lỵ Dương lại có một suy nghĩ khác.

"Không đúng, đây chỉ là ảo tưởng si mê một phía của Hiến Vương lúc sinh thời, trên đời làm gì có chuyện phàm nhân thành tiên." Nghe lời cô nói, Hồ Bát Nhất cũng tỏ vẻ tán thành.

Anh nói với cô ấy.

"Đã đến bảo đỉnh của vương mộ, sao có lý nào không vào địa cung đổ đấu, huống hồ cô không thấy sao, trên bức họa tượng Hiến Vương, trên kim quan đội đầu có khảm, đó chính là Phượng Hoàng

Đảm có thể cứu mạng chúng ta.” Bốn người bắt đầu bàn bạc rốt cuộc có nên vào Lăng Vân Cung này không.

Trương Lân nghệ cao gan lớn, biểu cảm trên mặt cho thấy, thế nào cũng được.

Kết quả cuối cùng là trước tiên ra khỏi cung điện, tìm kiếm một lượt.

Sau đó xem cái lỗ thủng đó có thông đến mộ đạo của địa cung không.

Bất kể bức bích họa đó vẽ thế nào, mắt thấy mới là thật.

Chỉ có lật tung minh khí trong minh cung đó lên, đến lúc đó nếu không tìm thấy Mộc Trần Châu, thì là do vận số không tốt, làm lại cũng không muộn, gọi là tận nhân sự, an thiên mệnh.

Trước thời Tần, cung điện là công trình cốt lõi tập hợp các hoạt động tế tự lớn và thống trị chính trị, có nhiều chức năng, mãi đến thời Tần mới được thiết lập riêng, chỉ làm nơi ở của hoàng đế theo kiểu “tiền triều hậu tẩm”.

Còn về minh lâu trên lăng mộ đế vương, hậu điện của nó hẳn là tế đường, không phải tẩm điện, bên trong hẳn có rất nhiều bia văn bích họa ca công tụng đức, để hậu nhân tế bái chiêm ngưỡng.

Những người có mặt ở đây đều chưa từng thấy cung điện thời Tần thực sự trông như thế nào.

Trải qua ngàn năm, rồi còn nguyên vẹn trên đời, ít lại càng ít.

Nhưng cung điện trước mắt này đặc biệt giống với cung A Phòng thời Tần đó.

Tuy quy mô này không thể so sánh với cung A Phòng “ba tháng đốt không hết”.

Nhưng ở các phương diện khác có thể so sánh cao thấp với cung A Phòng đó.

Về hình thế, Lăng Vân Thiên Cung có thể sẽ vượt lên trên.

Về hình thế có lẽ sẽ vượt lên trên nó, Tần Thủy Hoàng cũng là người đầu tiên trong số các đế vương cổ đại cố chấp nhất với việc luyện đan tu tiên.

Nhưng Tần Thủy Hoàng e rằng có mơ cũng không ngờ được, thuộc hạ của ông ta sẽ xây một tòa thiên cung làm lăng mộ, có thể còn hiển hách hơn cả lăng Tần.

Bốn người ở trong đại điện mãi mà không nhìn ra được có vấn đề gì.

Họ quyết định đi về phía hậu điện.

Lúc chuẩn bị đi, Trương Lân không nhịn được quay đầu lại nhìn một cái, nhìn vào những pho tượng người đồng thú đồng ở chính giữa đại điện, trong lòng vẫn không yên, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có một cảm giác không hài hòa không nói nên lời.

Khi Trương Lân quay đầu lại, thấy Tuyết Lỵ Dương đang đứng đối diện chờ mình.

Nhìn biểu cảm trên mặt cô, biết rằng cô cũng nghĩ giống mình.

Cô nhìn pho tượng đồng rồi lại nhìn Trương Lân, nhất thời không biết vấn đề nằm ở đâu.

Trương Lân khẽ lắc đầu với cô.

Sau đó rời đi, Tuyết Lỵ Dương cũng theo sát Trương Lân sánh vai tiến vào hậu điện.

Xuyên qua một hành lang ngắn, họ đến một cung điện phía sau âm u và tối tăm hơn, nhìn chữ khắc trong hành lang, nửa sau được gọi là

Thượng Chân Điện.

Nơi này tuy là khu vực tương đối xa xôi, nhưng những thứ mà lăng mộ Hiến Vương tạo ra, một chút cũng không kém những đế vương có danh có tiếng trong lịch sử.

Chương 253

Trong điện bia khắc san sát, có tám bức tường bích họa riêng biệt, điện đường tuy sâu, nhưng do có bia đá và tường bích họa, nên vẫn có vẻ hơi chật chội, nhưng lại khá hợp lý.

Tám bức tường bích họa được xếp thành hình cửu cung bát quái, mỗi bức tường đều được xây bằng những viên gạch lớn, nền trắng vẽ ba màu.

Trừ một số bức bích họa phản ánh cảnh chiến tranh, hầu như mỗi viên gạch là một bức tranh, hoặc một hai nhân vật, hoặc hai ba động vật, kiến trúc, khí giới.

Bao gồm tất cả các lĩnh vực liên quan đến cổ Điền quốc thời Hiến Vương.

Những thứ này có lẽ đối với các học giả nghiên cứu lịch sử thời kỳ đó mà nói, là báu vật vô giá.

Có lẽ để họ ở đây không ăn không uống mấy ngày mấy đêm cũng không thành vấn đề.

Nhưng đối với những người đổ đấu Mạc Kim, lại không có tác dụng lớn, chỉ hy vọng từ trong đó tìm được một số thông tin về tình hình địa cung của vương mộ, nhưng trong chốc lát, nhìn đến hoa cả mắt, lại làm sao xem được nhiều.

Bích họa trên tám bức tường, không dưới mấy nghìn bức, kết hợp với bia văn trong điện, cả một bộ sử liệu đại toàn của Điền quốc.

Trương Lân đi đầu đến một bức bích họa lớn trong đó, lướt qua vài cái.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng ở bên cạnh anh, vừa xem vừa nói.

Phần lớn các bức bích họa đều nói về chinh phạt.

Ghi lại hai cuộc chiến tranh mà Hiến Vương đã chỉ huy lúc sinh thời, lần thứ nhất với nước Dạ Lang, Dạ Lang và Điền quốc thời Hán đều bị coi là các dân tộc thiểu số phía tây nam.

Cuộc chiến tranh thứ hai là sau khi Hiến Vương thoát ly khỏi hệ thống thống trị của cổ Điền quốc, đã bức hại các dân tộc thiểu số địa phương dưới chân núi Già Long.

Dạ Lang quốc là quốc gia đầu tiên do các dân tộc thiểu số ở khu vực tây nam thành lập.

Dạ Lang thành danh trên đời, khoảng vào thời Chiến Quốc, Sở Tương Vương phái tướng quân Trang Giao men theo sông Nguyên, xuất binh từ Lan đi đánh vua Dạ Lang, Lan đã bị chiếm, Dạ Lang cũng đầu hàng.

Khi đó, người ta mới biết phía tây nam có một nước Dạ Lang.

Theo truyền thuyết, Dạ Lang hưng thịnh vào thời nhà Hạ, trải qua bốn triều đại là Vũ Mễ Dạ Lang, Lạc Cử Dạ Lang, Tát Mã Dạ Lang và Kim Trúc Dạ Lang.

Đến thời Hậu Hán thì triều đại kết thúc, kéo dài khoảng hơn hai nghìn năm.

Thời kỳ lịch sử Vũ Mễ lại được chia thành bốn giai đoạn lịch sử là Dạ Lang, Thải Mặc, Đa Đồng và Hưng và Tô A Nạp.

Bắt đầu từ khi quốc vương Thải Mặc lên ngôi, lấy Dạ Lang làm thủ lĩnh, các nước nhỏ xung quanh đã thành lập liên minh, và thiết lập quan hệ với nhà Chu.

Liên minh do Thải Mặc Dạ Lang thống trị có năm nước thành viên, liên minh do Đa Đồng Dạ Lang thống trị có sáu nước thành viên.

Liên minh do Hưng Dạ Lang thống trị có mười nước thành viên, trong đó có bảy nước do ông ta trực tiếp thống trị; liên minh do Tô A Nạp Dạ Lang thống trị có chín nước thành viên; sau Tô A Nạp, minh chủ của Dạ Lang chuyển sang bộ lạc Lạc Cử, là Lạc Cử Dạ Lang.

Lạc Cử Dạ Lang từng thống trị mười phương quốc.

Nhưng vương triều Dạ Lang đời này sau khi thủ lĩnh Lạc Cử chết thì không có người nối dõi, thế là Tát Mã thuộc chi Vũ kế nhiệm minh chủ, thành lập Tát Mã Dạ Lang.

Tát Mã Dạ Lang từng rất hùng mạnh, nhưng chiến tranh thường xuyên đã làm hao mòn thực lực của vương triều này, bộ lạc Cú Đinh và bộ lạc Mạc Mạt Nhữ Xá Ma dưới sự thống trị của ông ta dần dần lớn mạnh, thủ lĩnh Kim Trúc đã nắm được đại quyền quân chính của Dạ Lang, trở thành minh chủ Dạ Lang, thành lập Kim Trúc Dạ Lang.

Thời kỳ thống trị của Kim Trúc Dạ Lang là thời kỳ thịnh vượng nhất trong lịch sử của nước Dạ Lang, cũng có thể là thời kỳ quá độ của nước Dạ Lang sang xã hội phong kiến.

Đáng tiếc là, quốc vương cuối cùng của Kim Trúc Dạ Lang đã không sáng suốt chọc giận nhà Hán, dẫn đến đại họa nước mất nhà tan.

Nước Dạ Lang tồn tại trên đời khoảng hơn 300 năm, bị diệt vong vào cuối thời Tây Hán.

Vì lợi ích chung và lợi ích riêng, các nước trong liên minh đã chiến đấu dưới sự chỉ huy của nước Dạ Lang; khi chiến sự kết thúc hoặc thực lực của nước Dạ Lang suy giảm, một số nước trong liên minh có thể sẽ tách ra.

Khi đó chiến tranh ở đó rất thường xuyên, trong đó các cuộc chiến tranh liên quan đến Dạ Lang là nhiều nhất.

Tập đoàn thống trị cao nhất của Dạ Lang bao gồm quân, thần, sư và tượng.

Sư có phần giống tế tư, lại có phần giống sử quan, phụ trách giảng giải đạo lý, quy củ, ghi chép các sự kiện lịch sử và lời nói hành động của vua.

Vua thì theo quy củ ra lệnh, thần và tượng thì theo lệnh của vua mà hành sự.

Thần chủ yếu quản lý hành chính và lĩnh binh chinh chiến, tượng thì chuyên quản lý các sự vụ kinh tế, lãnh đạo sản xuất, xây dựng.

Từ đó có thể thấy, Dạ Lang có một bộ chế độ kinh tế, văn hóa, chính trị và quân sự nghiêm ngặt.

Cả hai cuộc chiến tranh đều đại thắng, giết địch rất nhiều, bắt được một lượng lớn tù binh.

Thu được nhiều chiến lợi phẩm, hai đối thủ lúc đó, hình thái xã hội của họ vẫn đang ở giai đoạn cuối của chế độ sở hữu công xã nguyên thủy, phương thức sản xuất cực kỳ lạc hậu nguyên thủy.

Kỹ thuật luyện đồng của họ thua xa Điền quốc kế thừa thủ đoạn của người Tần, nên vừa chạm trán đã tan vỡ, căn bản không phải là đối thủ của người Điền.

Trong số những tù binh chiến tranh này có một lượng lớn nô lệ, những tù binh và nô lệ này, đã trở thành lực lượng chính để xây dựng vương mộ sau này, trong bích họa và bia văn tự nhiên đã tô vẽ rất nhiều về những công tích này.

Bích họa trên đó kể về những chuyện này.

Đối với địa cung không có bất kỳ miêu tả nào.

Có một bức tường bích họa, về việc tế lễ của các pháp sư, bao

gồm các hoạt động như xin gà trời, bói toán, hành vu, cảnh tượng quỷ dị vô cùng.

Khác xa với các lễ tế mà họ biết.

Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh dùng máy ảnh chụp lại hết những bức bích họa này, nghĩ rằng sau này khi giải mã bí mật của Mộc Trần Châu, sẽ dùng đến.

Hồ Bát Nhất cũng rất cẩn thận xem những bức bích họa trên đó.

Chỉ có Vương Bàn Tử không có việc gì làm đi lang thang, những bức bích họa trên đó anh ta cũng không hiểu lắm!

Vương Bàn Tử thấy hậu điện toàn những thứ này, lập tức cảm thấy vô vị, cầm súng tiểu liên, bật đèn pin, đi lang thang trong đó, đột nhiên ở chính giữa vòng vây của các bức tường bích họa phát hiện ra một thứ gì đó, vội vàng gọi những người khác đến xem.

Thì ra ở chính giữa sàn nhà của điện đường, có một cái đỉnh đồng lớn sáu chân.

Trên đỉnh có nắp đồng, hai bên mỗi bên có một cái vòng đồng lớn, đỉnh đồng có sáu chân.

Phân biệt là sáu con thần thú nửa quỳ, tạo hình cổ kính mạnh mẽ, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, khắp người đầy vảy, tạo dáng gầm thét, từ tạo hình xem ra, rất giống với loài kỳ lân.

Đỉnh đồng rất lớn, nhưng có một điểm rất kỳ quái, cái đỉnh đồng này toàn thân đen kịt!

Không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, trong cung điện tối tăm, thứ đầu tiên lọt vào mắt họ là những bia văn bích họa đó.

Nếu không phải Vương Bàn Tử đi lang thang vào giữa, gọi họ đến xem, đến gần mới thấy được, nếu không thì không dễ phát hiện ra cái

đỉnh khổng lồ hòa làm một thể với bóng tối này.

Trương Lân vừa vào cửa đã quan sát những bức bích họa này, cũng không nhìn sang hướng khác.

Cảm giác những bức bích họa này, có một vẻ tà uế không nói nên lời.

Càng đi vào trong, càng phát hiện sự áp chế trên người càng nghiêm trọng.

Lăng mộ Hiến Vương chắc chắn có nhân vật lợi hại.

Vương Bàn Tử cầm súng tiểu liên gõ vào đỉnh đồng, lập tức phát ra tiếng vang trầm đục, anh ta nhìn mọi người.

"Chẳng lẽ đồ tùy táng nhiều quá, trong địa cung không để vừa, nên tạm thời cất ở đây?

Chương 254

Mở ra xem trước cũng được." Nhưng giây tiếp theo, câu trả lời của Tuyết Lỵ Dương khiến lòng anh ta chùng xuống.

"Có lẽ đây là cái đỉnh lớn chuẩn bị để nấu xác trong lễ tế, miệng đỉnh đến nay vẫn bịt kín, chứng tỏ Hiến Vương không hề thi giải hóa tiên, xương cốt vẫn còn trong quan quách ở địa cung, nếu không thì không cần phải bịt kín miệng cái đỉnh khổng lồ này." Hồ Bát Nhất đi một vòng quanh đỉnh đồng rồi nói.

"Quỷ mới biết nó dùng để làm gì, nếu là tế khí dùng để nấu người, bò, dê làm tế phẩm, thì đó phải là đỉnh phủ, lại nữa, sợ rằng đây căn bản không phải là loại đỉnh úng, đỉnh nào lại có sáu chân?" Bây giờ ba người mỗi người một ý, ai cũng có lý của mình, nhưng cũng không ai thuyết phục được người khác.

Lúc này ánh mắt của họ đều hướng về Trương Lân, cậu vẫn chưa tỏ thái độ.

Đối với lời nói của cậu, ba người trong lòng đều có một sự tin tưởng không thể giải thích.

"Có thể xem thử!" Nghe Trương Lân ra lệnh, ba người không chút do dự.

Lập tức hành động.

Lần này họ đến đây là để tìm Mộc Trần Châu, tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ nơi nào đáng ngờ.

Cái đỉnh đồng màu đen đã ở ngay trước mắt, Hồ Bát Nhất lấy từ trong ba lô của Vương Bàn Tử ra cái móc thăm dò dùng để mở quan tài, cạo lớp sơn mài bịt miệng đỉnh, thấy trên lớp sơn mài đó có một

dấu ấn.

Hình vẽ là một tội phạm bị xiềng xích xuyên qua xương đòn, đã có dấu ấn chứng tỏ nó chưa từng được mở.

Sau khi cạo sạch lớp sơn mài, dùng móc thăm dò thử trên chốt của đỉnh, miệng đỉnh không còn chỗ nào bị cản trở nữa, trực tiếp nhấc nắp đỉnh ra là được.

Thứ này một mình Trương Lân cũng không nhấc nổi, liền gọi Bàn Tử giúp một tay, hai người nắm lấy vòng đồng, vừa chuẩn bị dùng sức thì.

Nghe thấy từ sâu trong cung điện tử khí nặng nề, truyền đến một tràng cười "lạc lạc lạc, hắc hắc hắc", nghe âm thanh đó là một người phụ nữ, nhưng lại là tiếng cười vừa sắc vừa lạnh, tuyệt đối không có ý tốt, tiếng cười như băng như sương, tựa như âm thanh từ nơi sâu thẳm.

Trong cung điện tĩnh lặng vô cùng này, sao lại có tiếng cười của phụ nữ?

Ánh sáng từ đèn pin trong tay ba người Hồ Bát Nhất lập tức chiếu về phía góc đó, tiếng cười lạnh lẽo cũng theo đó mà tắt ngấm, chỉ còn lại một góc tường trống trải của cung điện, không có gì cả.

Cảnh tượng này làm họ đều kinh ngạc, nhất thời không nói nên lời.

Lúc này trên trán Tuyết Lỵ Dương cũng đã lấm tấm mồ hôi, một lúc sau mới hỏi: "Vừa rồi âm thanh đó?" Không có ai trả lời, tất cả đều chìm vào im lặng.

Nhưng rõ ràng là kẻ đến không thiện, người thiện không đến, trong quỷ cung dùng để tế tự người chết, làm gì có thứ gì tốt?

Hồ Bát Nhất lúc này đưa tay mở chiếc túi xách đựng móng lừa

đen, gạo nếp và các vật khác.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng bắt đầu tỏ ra căng thẳng, lúc ở đảo Tây nói chuyện với Trần Hạt Tử.

Ông ta rảnh rỗi hay khoe khoang những chuyện anh hùng đổ đấu năm xưa, tuy không coi lời của lão mù là thật, nhưng có mấy câu nói đặc biệt đến nay vẫn nhớ như in.

Theo lời Trần Hạt Tử, mấy câu đó từng được giới trộm mộ tôn làm kim khoa ngọc luật.

Phát Khâu Ấn, Mô Kim Phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng; ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền; thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu; xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc. (Ấn Phát Khâu, phù Mô Kim, hộ thân không hộ quỷ thổi đèn; quan tài lạnh, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ đến gần; hố chôn cây, mộ hộp, Bàn Sơn Tá Lĩnh phải đi vòng; áo đỏ hung, xác mặt cười, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc.) Lúc đó Tuyết Lỵ Dương cũng có mặt, nghe xong tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Ông ngoại của cô là Chá Cô Tiếu và Trần Hạt Tử là người cùng thế hệ.

Tuyết Lỵ Dương nghe ông ngoại nói, mấy câu đó không phải do Trần Hạt Tử bịa ra.

Trong giới thực sự có lưu truyền câu nói như vậy.

Trong số những thứ đáng sợ hơn cả cương thi, cuối cùng khi đổ đấu Mạc Kim gặp phải xác chết mặc tang phục màu đỏ tươi không có màu tạp, hoặc người chết mặt mang nụ cười, đều là điềm đại hung.

Mệnh không đủ cứng khó mà thấy lại ánh mặt trời, tiếng quỷ khóc ở đâu cũng có, có người sẽ nhầm tiếng sói tru là tiếng quỷ khóc, điều

đó cũng không sao, đáng sợ nhất là ở trong khu mộ nghe thấy tiếng cười của lệ quỷ, chỉ có lệ quỷ mới cười.

Tuy thiên cung là kiến trúc trên mặt đất của lăng mộ cổ.

Nhưng nó tuyệt đối một trăm phần trăm thuộc về một bộ phận của lăng mộ cổ, những điều này khắc sâu trong cung điện đen kịt, chỉ có tiếng cười khiến người ta nổi da gà rụng đầy đất, dùng đèn pin chiếu vào lại không thấy gì, làm sao có thể không sợ.

Lúc này tâm trạng của mấy người đều lạnh toát.

Chỉ nghe thấy tiếng, không thấy người.

Trong một môi trường tối đen.

Trong môi trường yên tĩnh lạ thường, ba người Hồ Bát Nhất đều có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim của mình.

Nó đang không ngừng tăng tốc.

Họ đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Thời cổ, Mô Kim Giáo Úy khi gặp phải những thứ không may mắn trong mộ cổ gọi là gặp phải "hắc tinh".

Hắc tinh trong tướng thuật còn gọi là quỷ tinh, phàm nhân một khi gặp hắc tinh, ba ngọn lửa tam muội trên vai lập tức tắt ngấm.

Giống như đi trên cầu độc mộc trên vực sâu vạn trượng, tính mạng khó mà bảo toàn.

Ba người Hồ Bát Nhất đều mang theo Mô Kim Phù thật, có một số khí vật đã được khai quang, dù là lệ quỷ cũng có thể giao đấu vài hiệp, huống chi còn có Trương Lân thần thông quảng đại.

Trong lòng mấy người không khỏi yên tâm hơn rất nhiều.

Tạm thời không để ý đến cái đỉnh đồng màu đen đó, mỗi người

cầm vũ khí, chia làm ba đường bao vây về phía góc vừa phát ra tiếng cười.

Trong điện bia tường san sát, vây thành từng vòng từng vòng.

Nếu chơi trốn tìm ở đây thì quả là thích hợp, không nhìn rõ được những vật ở cách xa hơn mười mét vì bị che khuất.

Từ vị trí ban đầu của họ, chỉ có thể nhìn qua khe hở của bia đá và tường bích họa, góc nhìn có hạn.

Khi dần dần tiếp cận, trong mắt họ ngoài góc tường trống trải, sàn nhà bằng đá, ngoài ra không có gì khác, trong cung điện lại trở nên tĩnh lặng như chết, nếu không phải âm thanh lạnh lẽo đó vẫn còn văng vẳng bên tai, họ thật sự sẽ nghĩ mình đã nghe nhầm.

Trương Lân ở phía sau không xa, cứ đi theo sau, nếu không ba người kia nếu thật sự đụng phải thứ gì không sạch sẽ, không quá ba chiêu là toi mạng.

Lúc đó dọn dẹp có chút phiền phức, để không phiền phức, đành phải đi theo.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương dùng giọng điệu trêu chọc nói.

"Lão Hồ, không phải anh thường khoe với tôi đã đổ rất nhiều đấu sao?

Về mặt thực tiễn, kinh nghiệm của tôi không phong phú bằng anh, gặp phải lệ quỷ trong mộ cổ, theo anh thì nên đối phó thế nào?" Bây giờ đang là lúc hoang mang lo sợ, đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương lại đưa ra một vấn đề khó.

"Tôi khi gặp phải tình huống không biết phải làm thế nào này, đều giao cho người dân địa phương, biến yếu tố không thể thành yếu tố có thể, sức sáng tạo của con người là vô hạn, nhất định sẽ nghĩ ra cách." Vương Bàn Tử nghe lời của Hồ Bát Nhất, có chút không hiểu.

“Lão Hồ, ở trong hoang sơn dã lĩnh này chỉ có bốn người sống chúng ta, đi đâu mà tìm quần chúng nhân dân chứ?” Hồ Bát Nhất bị lời của anh ta chọc cười, cười nói.

“Cậu tưởng ai chứ?

Cậu không phải là quần chúng sao?

Bây giờ tôi giao cho cậu nhiệm vụ tìm kiếm hậu điện thiên cung, dùng mọi cách, tra rõ kẻ đứng sau giở trò, bất kể là lệ quỷ cũng tốt, hay là mèo hoang cũng được, đều giao cho cậu xử lý!” Anh ta nói xong quay đầu tiếp tục đi tra xét manh mối trong cái đỉnh đồng đó, sau đó để Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương ở giữa yểm trợ.

Hai bên đều đừng chậm trễ, cũng có thể đây là kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch, làm chúng ta phân tán sự chú ý khỏi cái đỉnh đồng.” Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức không đồng ý, dựa vào đâu mà việc nguy hiểm lại để anh ta làm.

“Hay là hai chúng ta đổi đi, tôi bỏ sức ra đi nhấc cái nắp đỉnh đó, Lão Hồ không biết tôi sao, anh em mình có hai bắp tay đầy sức lực, đối với những thứ không nhìn thấy không sờ được đó, lại thiếu sức sáng tạo!” Bàn Tử vội vàng khiêm tốn, Hồ Bát Nhất không thèm để ý, quay người lại đi nhấc nắp đỉnh đồng, anh ta cũng vừa quay người, bỗng nghe thấy từ góc tường phía sau, lại phát ra một tràng cười lạnh lẽo khiến người ta dựng tóc gáy.

Chương 255

Tiếng cười quá đột ngột, ba người sợ đến mức vội vàng lùi lại một bước, Hồ Bát Nhất lưng dựa vào một tấm bia đá, vội vàng bật đèn chiếu chiến thuật trên mũ bảo hiểm leo núi, một tay cầm súng tiểu liên, một tay sẵn sàng lấy các vật trừ tà trong túi xách.

Tiếng cười lạnh lẽo sắc bén thoáng qua rồi biến mất, trong góc tường không có thứ gì, đây đã là gian điện cuối cùng, càng không thể có mật thất ám đạo hay các gian phòng xen kẽ.

Lúc này một mình Trương Lân không hề sợ hãi, không tránh không né!

Cậu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hướng phát ra âm thanh.

Nhìn một lúc lâu, cậu liền chậm rãi mở miệng.

"Giả thần giả quỷ!" Lời cậu vừa dứt, ba người Hồ Bát Nhất cảm giác như cả không gian đã hạ xuống mười độ.

Trương Lân cũng rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm!

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này đứng sau lưng Hồ Bát Nhất, cũng sợ đến kinh hồn bạt vía, tiếng cười kia đã nghe hai lần, tuyệt đối không thể nghe nhầm.

Đại điện của cung điện tuy lớn nhưng chỉ có một lối ra, không phải thông tứ phía tám hướng.

Dù sao đây cũng là minh lâu bảo đỉnh, không phải cung điện thật sự, chỉ là một dạng mô phỏng.

Nhìn từ bên ngoài, lớp lang tầng tầng, tựa như ngàn cửa vạn hộ,

nhưng thực chất kết cấu bên trong rất đơn giản, chỉ là nơi để tế tự.

Cùng lúc đó, ba người họ cũng bị khí thế của Trương Lân làm cho chấn động.

Khí trường bùng phát ra lần này còn mạnh hơn lần trước.

Nhiệt độ xung quanh dường như cũng bị ảnh hưởng.

Gương mặt tuyệt sắc của anh vẫn không chút biểu cảm, thoát tục phi phàm!

Tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, mũi đao sắc bén chỉ xuống đất!

Ánh mắt không một gợn sóng, trông như có ngàn vạn quân mã đang đứng sau lưng.

Thật là khí phách!

Cảnh tượng mà ba người Hồ Bát Nhất đang chứng kiến, có lẽ cả đời này cũng không thể quên.

Trong khoảnh khắc, dường như họ không còn sợ sinh vật vô danh kia nữa.

Trương Lân từng bước từng bước đi tới.

Mỗi bước chân của anh như thể sắp vén màn sự thật.

Chỉ có một khu vực nhỏ bé như vậy, âm thanh phát ra từ đâu?

Càng không nhìn thấy, trong lòng càng không yên, ngược lại không bằng lúc chiến đấu với con mãng xà khổng lồ hay bầy cá ăn thịt người.

Tuy lúc đó mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, nhưng ít ra cũng được đánh một trận hả hê.

Tình hình hiện tại tuy yên tĩnh, nhưng không khỏi khiến người ta bồn chồn lo lắng.

Trong Thần Tiên Huyệt lại có lệ quỷ sao?

Có lẽ chỉ ở những khu vực âm dương bất định mới có lệ quỷ.

Đối với chuyện này, Hồ Bát Nhất cũng không dám chắc chắn.

Cây đèn pin trong tay anh cũng di chuyển theo từng bước chân.

Đột nhiên Trương Lân dừng bước, thấy vậy Hồ Bát Nhất lập tức dùng đèn pin rọi xung quanh.

Nhưng đã nhìn hết cả rồi.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, không lẽ là ở trên đầu?

Nghĩ vậy, anh lập tức ngẩng đầu lên.

Theo sau Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng ngẩng đầu.

Cuối cùng, họ chỉ thấy một nữ tử áo đỏ tay áo rộng, lặng lẽ lơ lửng trên đỉnh vòm của đại điện.

Vòm điện tối đen không một tia sáng.

Họ chỉ nhìn thấy nửa thân dưới của cô ta, phần trên đều ẩn trong bóng tối, không biết là dùng dây thừng treo cổ hay treo như thế nào.

Vị trí của cô ta vừa vặn ở phía trên schếch so với đầu Trương Lân.

Điện các cao lớn, không phải kiến trúc tầm thường, nhưng vừa rồi mọi người chỉ chú ý đến mặt đất và các góc tường, hoàn toàn không nhìn lên mái.

Hồ Bát Nhất cả đời cũng đã thấy không ít mộ lớn, tâm lý vững vàng.

Nhưng Vương Bàn Tử thì suýt nữa ngất đi, cơ thể Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng khẽ run rẩy.

Ngược lại, Trương Lân lúc này trên mặt không có chút biểu cảm

nào, chỉ là thần sắc dường như âm trầm hơn trước một chút.

Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng này của anh, trong lòng vô cùng khâm phục.

Khi anh đưa mắt nhìn lên nóc điện một lần nữa, cả người lại toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy bên trong chiếc áo choàng đỏ đó không có chân, quần áo trống rỗng, áp sát vào góc tường trên cao của đại điện.

Thi thể đâu rồi?

Lúc này, cả người anh lạnh buốt, một cơn rùng mình chạy từ chân lên đến đỉnh đầu.

Lần này thật sự gặp quỷ rồi.

Kiểu dáng của bộ quần áo màu đỏ tươi của người phụ nữ hoàn toàn khác với trang phục của phụ nữ thời cổ mà anh biết, không giống Hán phục, có lẽ là trang phục liệm đặc biệt của phu nhân nước Điền.

Bộ quần áo màu đỏ như máu, lẳng lặng không động đậy, tiếng cười quỷ dị kia cũng không còn vang lên nữa.

Lúc này Hồ Bát Nhất đã biết được tính nghiêm trọng của sự việc.

Anh bắt đầu bàn bạc đối sách.

Trước tiên nhìn Trương Lân, anh vẫn cầm đao đứng bất động, không biết có phải đang xác nhận vị trí của thi thể không rõ kia không.

Dù sao thì bây giờ cũng không nên làm phiền anh là tốt nhất!

Thế là ba người họ đơn giản bàn bạc với nhau.

"Quần áo rất kỳ lạ, công nghệ cũng phức tạp, giống như vu bào của các loại thiểm bà, quỷ bà trong các dân tộc thiểu số, hoặc của đại vu trong tộc người Di." Tuyết Lỵ Dương quan sát xong, nói với giọng

hơi run rẩy.

Hồ Bát Nhất nghe lời Tuyết Lỵ Dương, lòng lại chùng xuống thêm một phần.

Chương 256

“Là hung phục mà tử thi mặc sao?

Tiếng cười đó phát ra từ trong quần áo à?” Tuyết Lỵ Dương lúc này lắc đầu, dùng giọng không chắc chắn nói.

“Không dễ xác định, phải nhìn kỹ hơn nữa.

Trên đó tối quá, thử dùng đèn pin Lang Nhãn xem.” Do đèn trên mũ bảo hiểm chủ yếu để chiếu sáng khu vực trước mắt, khó có thể chiếu xa, nửa trên của bộ quần áo lơ lửng hoàn toàn không nhìn thấy.

Mặc dù có khả năng trên đó cũng trống rỗng, nhưng dù sao nhìn rõ ràng thì trong lòng mới yên tâm.

Nếu chỉ là một bộ quần áo tác quái, cùng lắm thì đốt phăng nó đi là xong.

Nghe lời Tuyết Lỵ, Hồ Bát Nhất lại lấy ra cây đèn pin Lang Nhãn có tầm chiếu xa hơn, vừa đẩy công tắc ở đuôi đèn, một cột sáng màu vàng nhạt lập tức chiếu thẳng lên, lúc này mới nhìn rõ tình hình nửa trên của bộ hung phục màu đỏ.

Trên đó không hề trống rỗng, trên cổ áo dựng cao có một thứ gì đó.

Hồ Bát Nhất vừa nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc hô lớn: “Là một cái đầu!” Bây giờ có thể đoán rằng nữ thi có lẽ có nửa thân trên, nhưng các bộ phận còn lại đều ẩn trong bộ áo choàng đỏ, quần áo rộng thùng thình, không nhìn ra bên trong có gì, chỉ có cái đầu và khuôn mặt trên vai là nhìn rõ.

Nữ thi dường như cảm giác được tôi đang dùng đèn pin “Lang Nhãn” chiếu vào mặt mình, đầu hơi lắc lư, quay về phía Hồ Bát Nhất.

Mặt cô ta trang điểm đậm, trong miệng phát ra một tràng cười lạnh lẽo, sắc bén: "Kéc kéc kéc kéc!" Nữ thi động, Trương Lân cũng động.

Tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, vung lên, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trương Lân.

"Thật ngông cuồng!" Lập tức, khí thế quanh người Trương Lân khuếch tán ra.

Chỉ thấy Trương Lân như một thần binh, giơ đao đâm về phía bộ quần áo đỏ!

Hồ Bát Nhất và hai người kia mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bộ quần áo trên cao.

Cái đầu người trên đó đột nhiên quay lại một cách lặng lẽ, cười âm hiểm với họ.

Cả ba người đều thấy da đầu tê dại, lúc này không dám cử động.

Thế nhưng Trương Lân lại giơ Hắc Kim Cổ Đao đâm về phía thứ trông như ác quỷ kia.

Đột nhiên, từ trong bóng tối nhảy ra rất nhiều quái trùng, hình dạng nửa người nửa trùng, chính là loại họ đã gặp ở động Hồ Lô trước đó.

Sau khi nhảy ra, chúng bắt đầu vây quanh Trương Lân, khiến cho đòn tấn công của anh bị hụt.

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Anh nhìn con ác quỷ treo lơ lửng phía trên, chợt nhớ ra một chuyện.

Tương truyền lệ quỷ không thể đi đường vòng, tường chắn trong nhà của những người giàu có ngày xưa chính là để ngăn chặn sát thần lệ quỷ.

Trong hậu điện có toàn tường đá vẽ tranh, có thể lợi dụng để xoay sở.

Hơn nữa, bây giờ bên ngoài đang là ban ngày, cũng không lo không có chỗ thoát.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất lấy dũng khí, rút ra một cái móng lừa đen, hét lớn: "Hồ gia hôm nay mời mày ăn món giò heo om, nhận lấy đi!" Vừa nói, anh giơ tay ném về phía cái đầu người trong bóng tối.

Móng lừa đen chuyên khắc chế cương thi ác quỷ mang theo một luồng kình phong, bay vút qua không trung.

Hồ Bát Nhất dùng hết sức, tay kia cầm đèn pin Lang Nhãn cũng khó giữ ổn định, ánh sáng loạng choạng, đỉnh điện lập tức bị bóng tối bao phủ hoàn toàn.

Chỉ nghe trong bóng tối có tiếng "bộp" một tiếng, một vật thể khá lớn rơi xuống, va thẳng vào một bức tường tranh bên cạnh tấm bia đá nơi Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang đứng.

Hồ Bát Nhất vội dùng đèn pin chiếu tới, xem rốt cuộc là lệ quỷ phương nào.

Nhìn kỹ lại, một con quái trùng nửa người nửa trùng đang nhe răng cười với anh trên bức tường tranh.

Thứ vừa rơi xuống vốn không phải là bộ vu y màu đỏ kia, mà là con quái trùng đã lớn gấp đôi so với lúc mới thoát khỏi cơ thể mẹ.

Trước đó, chúng bị thuốc chống côn trùng trên Lăng Vân Thiên Cung và đường hầm xoắn ốc ép phải lui về động Hồ Lô, nhưng mấy lớp đường hầm chống côn trùng trong quần thể mộ Hiến Vương chủ yếu nhắm vào các loài như mối, kiến, lại đã quá lâu đời, nên không có tác dụng lớn đối với Đằng nhân có kích thước lớn như vậy, chúng đã thích nghi với mùi hương đó.

Con quái trùng này không biết từ lúc nào đã lẻn vào trong điện, nấp trong bóng tối chờ cơ hội tấn công, kết quả đúng lúc lao ra lại đâm đầu vào họng súng, bị móng lừa đen mà Hồ Bát Nhất ném để đánh lệ quỷ trúng phải, rơi xuống bức tường tranh.

Móng lừa đen anh mang theo người là cái mà Yến Tử đã đưa cho lúc ở Nội Mãnh, mang bên mình hơn một năm, cũng chẳng khác gì quả cầu sắt.

Cú ném vô tình này lại trúng ngay vào mắt trái con quái trùng, đánh cho nhãn cầu lõm vào, chảy ra không ít dịch xanh, đau đến mức kêu ré lên.

Hồ Bát Nhất dùng đèn Lang Nhãn chiếu vào con Đẳng nhân trên bức tường tranh, lại vô tình phát hiện trên đỉnh điện phía sau lưng mình có treo một bộ quần áo khác, kiểu dáng cũng vô cùng kỳ lạ.

Đó hẳn là một bộ giáp da của người Di cổ ở Tây Nam, cũng chỉ có giáp trụ, bên trong không có thi thể, bộ giáp thậm chí còn không có đầu, chỉ đội một chiếc mũ giáp sừng trâu, không biết trong mũ có đầu người hay không.

Xem ra trong hậu điện không chỉ có một bộ vu y màu đỏ kia, tám phần đều đã bị Hiến Vương giết để tế trời.

Lúc này, Trương Lân đang thu hút phần lớn hỏa lực.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh biến hóa khôn lường, bộ pháp dưới chân cũng khiến người ta không thể nắm bắt.

Lũ quái trùng không con nào chạm được vào Trương Lân, ngược lại đã ngã xuống không ít.

Những tiếng cười lạnh lẽo trên đỉnh điện vẫn đang văng vẳng bên tai họ.

Ở phía bên kia, Hồ Bát Nhất và hai người kia cũng không hề dễ

dàng.

Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng con nào con nấy đều to lớn!

Khẩu súng trong tay Tuyết Lỵ Dương bắn liên tiếp ba phát, hạ gục một con từ trên không, Vương Bàn Tử ở dưới lập tức xông lên bồi thêm mấy phát nữa.

"Có ngon thì tới đây!

Mẹ nó, định xơi tái Bàn gia chắc!" Miệng thì chửi, tay cầm súng tiểu liên cũng không ngừng quét ra ngoài.

Cung điện tối om lập tức bị ánh lửa đạn chiếu sáng lúc tỏ lúc mờ.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương nói: "Chúng nhất định đã nhớ mùi trên người chúng ta, nên mới truy đuổi không tha.

Tốc độ sinh trưởng của lũ này nhanh như vậy, chắc chắn có liên quan đến môi trường đặc thù trong động Hồ Lô, rời khỏi hang ổ chúng sẽ không sống được lâu đâu." Hồ Bát Nhất vừa cầm súng tiểu liên bắn vào lũ quái trùng, vừa nói với Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương: "Nhân lúc số lượng chúng không nhiều, phần lớn đều đang nhắm vào tiểu huynh đệ Trương Lân.

Chúng ta mau chóng tiêu diệt hết chúng, rồi đóng ngay cửa hành lang ngắn của hậu điện.

Nếu côn trùng kích thước lớn không thể sống lâu trong điều kiện nồng độ oxy bình thường, chúng ta chỉ cần cầm cự một thời gian là được." Lũ quái trùng lẻn vào cung điện lúc mọi người không để ý, tuy số lượng không nhiều nhưng kích thước không nhỏ, nhất thời khó mà tiêu diệt hết, đành phải dựa vào các bia đá và tường tranh trong điện để xoay sở.

Những con còn lại bên ngoài đều là những con chưa trưởng thành, không chịu được dược tính của thuốc chống côn trùng trong điện,

nhưng đó cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lưng tựa lưng vào nhau, lần lượt bắn hạ lũ Đằng nhân.

Vương Bàn Tử thấy tốc độ tiêu hao đạn quá nhanh, vội vàng nói: "Lão Hồ!

Đạn dược của chúng ta không còn nhiều đâu, phải tiết kiệm một chút!" Hồ Bát Nhất nghe nói đạn không còn nhiều, trong lòng bắt đầu có chút sốt ruột.

Khẩu súng Chicago trong tay anh như mất đi sự chuẩn xác, một con Đằng nhân vừa bị đạn găm trúng lưng ba phát, đã nhanh chóng lủi vào sau bức tường tranh, một góc chết của tầm bắn.

Mấy viên đạn sau đó đều găm vào tường, bắn cho gạch bụi bay tung tóe.

Chương 257

Lúc này, Hồ Bát Nhất chỉ có thể hạ được con nào hay con đó.

Anh bám riết không tha, vòng vào phía trong bức tường tranh.

Chỉ thấy con quái trùng bị thương nặng đang nằm trên chiếc nắp đỉnh màu đen, hau háu nhìn Hồ Bát Nhất, miệng mở to bốn phần.

Nó gầm lên để giải tỏa nỗi đau đớn khi gân cốt bị đạn cỡ lớn xé nát, cũng như sự oán hận vô tận của những nữ nô lệ chảy trong dòng máu độc của nó.

Con quái trùng bị thương không nhẹ thấy Hồ Bát Nhất chần chừ, lập tức phát điên.

Nó hung hăng dùng hai chi chống mạnh vào nắp đỉnh, mượn lực lao về phía Hồ Bát Nhất.

Sức của nó mạnh đến kinh người, chỉ một cú đạp, đã đẩy chiếc nắp đỉnh bằng đồng màu đen ra khỏi thân đỉnh về phía sau.

Hồ Bát Nhất lưng tựa vào tường tranh, khó mà né tránh, nhưng anh biết rõ, thế tấn công của đối phương vô cùng dữ dội và hung hãn, nó đã dồn hết năng lượng còn lại của sinh mệnh vào miệng, chuẩn bị đồng quy vu tận.

Hồ Bát Nhất lúc này càng không né tránh, giơ súng định kết liễu nó ngay trên không.

Không ngờ vừa bóp cò, chuyện không mong muốn nhất đã xảy ra, đúng lúc này đạn lại bị kẹt.

Đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó.

Mấy món trang bị này tuy lợi hại, nhưng đều là hàng tồn kho nhiều

năm, dùng đến bây giờ mới kẹt đạn cũng đã là may mắn lắm rồi.

Hồ Bát Nhất quay ngược báng súng để đập vào con Đẳng nhân đang bay tới, nhưng thế của nó vừa nhanh vừa mạnh, mũi anh chỉ ngửi thấy một mùi hôi thối, cái miệng quái dị với răng thịt lởm chởm đã bổ tới trước mặt.

Hiện tại, Hồ Bát Nhất chỉ có thể làm là dùng súng tiểu liên chắn ngang cổ nó, nhưng đối phương dường như sức mạnh vô cùng, lực tấn công không hề giảm, trực tiếp húc ngã Hồ Bát Nhất xuống đất.

Anh thuận thế đạp một cước vào bụng con quái trùng, mượn lực tấn công của nó, đá văng nó ra sau.

Đầu của con Đẳng nhân đó vừa vặn đập vào tường tranh, trên bức tường trắng toát lập tức để lại một mảng máu đen lớn.

Thấy con quái trùng vẫn chưa chết hẳn, anh định tiến lên dùng báng súng đập nát đầu nó, thì lại nghe sau lưng có tiếng kim loại lăn nặng nề, như thể có một bánh xe khổng lồ đang lăn tới từ phía sau.

Hồ Bát Nhất không dám xem thường, vội vàng lộn người né sang một bên.

Chiếc nắp của cái đỉnh đen khổng lồ lăn sượt qua sau lưng anh.

Con Đẳng nhân vừa mới giãy giụa bò dậy từ dưới tường tranh, bị mép nắp đỉnh đâm trúng.

Cùng với một tiếng động trầm đục như quả dưa hấu rơi từ trên lầu xuống, toàn bộ bức tường tranh bị phun đầy máu đen, nó bị chiếc nắp đỉnh nặng nề đè nát thành một đống bầy nhầy.

Nó hòa vào làm một với chỗ tường bị vỡ, không thể phân biệt được đâu là đầu đâu là tường, chỉ còn lại chi trước vẫn dang ra, không ngừng run rẩy.

Tình cảnh lúc này đúng là như câu nói "lấy đá ghè chân mình".

Con quái trùng này chắc kiếp trước tu không đủ quả tốt, chỉ mải mê lao vào cắn xé, bị nắp đỉnh đẩy ra, lăn một vòng trên đất, cuối cùng lại bị chính nó đè lên đầu.

Lũ quái trùng vốn đang bao vây Trương Lân ngày càng ít đi.

Chỉ còn lại lèo tèo vài con.

Thấy Trương Lân giải quyết nhanh gọn như vậy, trong lòng mọi người lại dâng lên một tia khâm phục.

Vốn tưởng sẽ tốn chút công sức, nhưng không ngờ anh lại giải quyết dễ dàng như vậy.

Tiếng súng trong điện vang lên không ngớt, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng đã giải quyết xong hơn mười con Đằng nhân có kích thước lớn nhất, đang truy cùng giết tận mấy con còn lại.

Hồ Bát Nhất thấy nơi này tạm thời an toàn, không khỏi thở phào một hơi dài.

Anh bắt đầu xử lý khẩu súng tiểu liên suýt nữa lấy mạng mình.

Sau khi loay hoay xong, anh đứng dậy định đi giúp Bàn Tử, nhưng vừa mới đứng lên, anh đã thấy một cảnh tượng quỷ dị khó tả.

Cái đỉnh đen sáu chân đã mất nắp, bên trong trắng hếu một mảng.

Có cả nam nữ già trẻ, số lượng ít nhất cũng phải mười bảy, mười tám xác.

Những thi thể này chất đống trong lớp mỡ trắng đã đông đặc, lớp mỡ trong suốt như thạch da heo, vì vậy trông chúng như bị làm thành lạp xưởng.

Vết máu trên thi thể vẫn còn đỏ tươi.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất lúc này vô cùng khó coi.

Lần này thật sự bị Tuyết Lỵ Dương nói trúng rồi.

Quả nhiên là nấu xác tế trời luyện đỉnh.

Những thi thể này có lẽ là chủ nhân của những bộ quần áo kỳ lạ trên nóc điện, có lẽ đều là những người có thân phận cao quý nhất trong số người Di bị Hiến Vương bắt làm tù binh, có cả vương tộc quyến thuộc.

Từ thời Hạ-Thương đã có ghi chép về việc dùng đỉnh nấu người để tế tự trời đất thần minh, thân phận của người bị nấu không thể tầm thường, nếu không sẽ bị coi là bất kính với thần minh.

Từ tình hình hiện tại xem ra, Hiến Vương quả nhiên đã chết trước khi kịp cử hành nghi thức đạp rồng lên trời, vì vậy cái vạc lớn này chưa kịp dùng đến.

Thủ đoạn tàn độc như vậy khiến Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút ngạt thở.

Hiến Vương vì một chuyện xa vời không thể với tới mà đã làm đến mức này.

Hồ Bát Nhất lại nghĩ đến tiếng cười âm u của lệ quỷ ở góc điện vừa rồi, lẽ nào nó ngăn cản mọi người mở nắp đỉnh là vì trong đỉnh có bí mật không thể để người khác biết?

Bộ dạng của những người này có chút kỳ quái, như thể bị ép làm thành hình dáng đó.

Cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn!

Thực sự không thể nhìn thêm lần thứ hai.

Anh liền quay người rời đi.

Nhưng chưa đi được hai bước, anh đã cảm nhận được một luồng

khí nóng rực tỏa ra từ chiếc đỉnh đen.

Chỉ thấy sáu chân thú dưới đỉnh như sáu con hỏa kỳ lân, mặt hướng vào trong tương ứng, từ miệng thú phun ra sáu cột lửa.

Lớp vỏ đen bên ngoài đỉnh, vừa gặp lửa nóng cũng lập tức bùng cháy dữ dội.

Các thi thể trong đỉnh đều bị lửa lớn và dầu nóng bao bọc, nhanh chóng bắt đầu tan chảy.

Một mùi luyện dầu nồng nặc lan tỏa trong điện, mùi hôi nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Hồ Bát Nhất đứng gần như vậy, mùi vị xộc thẳng vào mặt, suýt nữa bị hun cho ngất đi.

Cái đỉnh đen sáu chân trong nháy mắt biến thành một quả cầu lửa khổng lồ, ngọn lửa hừng hực chiếu sáng toàn bộ hậu điện.

Lúc này mới thấy trên đỉnh điện treo mười mấy bộ trang phục kỳ dị, mỗi bộ một khác, những bộ quần áo của người xưa này đều không giống như chuẩn bị cho người sống.

Trương Lân cũng thấy được tình hình bên phía Hồ Bát Nhất, biết được tình hình nguy cấp lúc này.

Chương 258

Cung điện này đều được xây dựng bằng gỗ nam mộc.

Với thế lửa này, chẳng mấy chốc nơi đây sẽ biến thành một cung điện lửa.

Vốn dĩ đây là thứ Hiến Vương chuẩn bị để đốt trên đài thiếu tế trời, nhưng lại bùng cháy trong điện đường, ngọn lửa cháy quá lớn.

Chủ thể của Lăng Vân Thiên Cung có kết cấu gỗ nam mộc và gạch ngói, xây trên long vựng, vô cùng khô ráo, từ lúc cái đỉnh đen sáu chân bốc cháy đến giờ chỉ trong một thời gian ngắn.

Trong điện còn lại bốn năm con quái trùng hung tợn.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đang cùng chúng quần thảo quanh một bia đá trong góc.

Bị ngọn lửa khổng lồ bất ngờ làm cho kinh hãi, cả hai đều biến sắc, nhanh chóng lao về phía hành lang ngắn nối với tiền điện, nếu ở lại thêm một khắc nữa, e rằng sẽ biến thành thịt nướng.

Trương Lân thì ở lại phía sau để chặn hậu.

Nhưng khi ba người Hồ Bát Nhất ở phía trước chưa kịp chạy đến hành lang ngắn, trần nhà của nó như thể sụp đổ.

Một tiếng "ầm", nó sụp xuống, chặn kín lối ra đó, không chừa lại một khe hở nào.

Trong phút chốc, ba người không biết nên mừng hay nên oán.

Nếu vừa rồi họ nhanh hơn vài bước, có lẽ đã bị những tảng đá khổng lồ này đè thành tương thịt.

Bây giờ lối ra duy nhất đã không còn, không có đường thoát.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa trong điện sẽ nuốt chửng họ.

Với trang bị trên người hiện tại, muốn dập tắt ngọn lửa này không khác gì người si nói mộng.

Sóng nhiệt trong điện ập vào mặt, cảm giác lông mày sắp bị lửa lớn thiêu rụi.

Lúc này Trương Lân cũng lui về bên cạnh ba người.

Sự có mặt của anh khiến Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có người này ở đây, anh sẽ cảm thấy an ổn hơn nhiều.

Vương Bàn Tử lúc này lo lắng đi đi lại lại, Hồ Bát Nhất thấy vậy liền kéo cậu ta lại, nói: "Tuyệt đối đừng hoảng, trước tiên dùng nước trong bình làm ướt tóc đi." Lời của Hồ Bát Nhất dường như không khiến cậu ta an tâm chút nào.

Với vẻ mặt lo lắng, cậu ta nói: "Thế chẳng phải là lo đầu không lo được thân sao?

Chút nước này căn bản không có tác dụng… Lại có thứ gì nữa vậy?" Lời của cậu ta còn chưa nói hết, đột nhiên nghe thấy tường trong điện vang lên một tiếng "ầm", vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy trên tường đã vỡ ra một lỗ lớn.

Con rồng thủy ngân ở chính điện phía trước có một đầu đâm vào gác Đăng Thiên của Hiến Vương, đầu rồng đã xuyên qua bức tường ngăn của hậu điện.

Đầu rồng lộ ra từ hậu điện, lập tức phun ra một lượng lớn thủy ngân từ miệng rồng.

Mặt đất lập tức vương vãi đầy những viên cầu lớn nhỏ, Hồ Bát Nhất lo lắng như lửa đốt, vội vàng nói với Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương: "Cửa điện ra không được rồi, phía trên là mái ngói lưu ly lợp trên long cốt nam mộc, chúng ta mau lên bia đá, từ trên đó phá vỡ

mái điện thoát ra ngoài." Vương Bàn Tử nghe lời anh, nhất thời như quên mất mình có chứng sợ độ cao, giơ tay chỉ vào tấm bia đá cao nhất nói: "Chỉ có tấm bia này cao nhất, chúng ta mau bắc thang người leo lên, nhanh lên, nhanh lên, muộn là phải mọc một thân ban thủy ngân dưỡng minh khí đấy." Vừa nói, cậu ta vừa lao tới.

Nghe lời Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đâu dám chần chừ chút nào.

Trương Lân cũng theo sau, tránh thủy ngân dưới chân, chạy đến dưới tấm bia đá cao lớn ở góc điện, mấy người bắc thang người trèo lên bia đá.

Cúi người nhìn xuống, thủy ngân chảy đã sâu hơn nửa mét và vẫn đang nhanh chóng dâng lên, ngọn lửa của cái đỉnh đen sáu chân đang cháy trong điện cũng đã mờ đi.

Ánh lửa phản chiếu trên mặt đất vô số gợn sóng lưu động, khiến ánh sáng và bóng tối trong điện không ngừng thay đổi, vô cùng kỳ ảo, lại mang theo mười hai phần quỷ dị.

Những con quái trùng này dựa vào cơ bắp để kiểm soát sự co bóp của hệ thống khí quản, giúp oxy khuếch tán vào tế bào mô.

Chúng phụ thuộc rất nhiều vào nồng độ oxy.

Lúc này do ngọn lửa cháy dữ dội, không khí trong điện loãng hơn nhiều so với bình thường, vì vậy mấy con còn lại đều ngã trên mặt đất co giật, bị thủy ngân chôn vùi một nửa, trông chúng đang giãy giụa một cách đau đớn.

Nhìn bộ dạng này, không cần ra tay, chúng hẳn là không sống nổi nữa.

Bây giờ đã bớt đi một mối đe dọa, nhưng tình cảnh của họ vẫn không khá hơn.

“Mấy lão Tống này, sao lại thích dùng thủy ngân thế!

Thứ đó rẻ lắm à?” Nghe lời phàn nàn của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng không biết nên trả lời thế nào.

Trong điện có một lượng lớn thủy ngân, cùng với nhiệt độ tăng cao, thủy ngân tỏa ra khí độc gay mũi.

Mức độ nguy hiểm của thứ này, họ đã được lĩnh giáo lúc ở Long Lĩnh Mê Quật.

Điều đáng mừng là, trong thời gian ngắn sẽ không gây ra tổn thương rõ rệt, ít nhất là bây giờ họ vẫn ổn.

Vương Bàn Tử, người có chứng sợ độ cao, đã quên mất mình có một điểm yếu chí mạng.

Cậu ta vội vàng leo lên, tốc độ không giống như Vương Bàn Tử mà họ quen biết trước đây, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Hồ Bát Nhất cũng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó nhanh chóng trèo lên.

Vừa lên tới nơi, họ mới phát hiện trên đó có quần áo.

Đứng trên xà chính nhìn qua, đó chính là bộ áo choàng đỏ lớn mà họ nhìn thấy đầu tiên.

Nó đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng họ, khoảng cách chỉ vỏn vẹn một mét.

Rất gần.

Ba người Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, căn bản không dám cử động.

Lúc này, họ sợ đột nhiên xảy ra biến cố.

Bây giờ cũng không có chỗ nào để trốn, xung quanh đều là thủy

ngân.

Trên các xà nhà khác còn có vài bộ vu y khác có phong cách tương tự.

Dưới ánh sáng của thủy ngân, có thể thấy rõ bộ áo đỏ đang bay phấp phới, lúc này như thể có sinh mệnh.

Đây chính là bộ vu y mà Tuyết Lỵ Dương nói là của thiểm bà trong tộc người Di.

Thiểm bà là nữ vu có thể giao tiếp với thần linh trong trạng thái ảo giác sau khi dùng thuốc.

Mặc dù gọi là thiểm bà, nhưng không nhất thiết phải là phụ nữ lớn tuổi, cũng có thể là người trẻ.

Loại vu nữ này có địa vị cực cao trong tộc người Di, nhân danh thần linh, nắm giữ toàn bộ quyền phát ngôn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều chưa từng thấy trang phục như vậy, nhưng họ biết nếu có liên quan đến tế tự của Hiến Vương, nhất định sẽ có biểu tượng con mắt.

Nhưng bộ đồ trước mắt này lại không có.

Giả sử đây thực sự là vu y, thì hẳn là của một người có địa vị tương đối cao trong số những người đó.

Giống như những bộ quần áo trống rỗng khác treo trên điện, thi thể của họ đều ở trong đỉnh lửa sáu chân, bị nấu thành dầu.

Chương 259

Tương truyền từ xưa, người chết mặc áo đỏ, nếu chết đúng vào năm âm tháng âm ngày âm giờ âm, sẽ biến thành lệ quỷ.

Bởi vì màu đỏ là dương, thời gian là âm, nên loại lệ quỷ này ở nơi tối tăm gần như không có điểm yếu, cực kỳ khó đối phó.

Vì vậy, khi gặp người chết vào thời khắc toàn âm, thậm chí là bán âm tiểu luân, người thân thường cho họ mặc hung y màu trắng, không dám động đến màu đỏ, chính là vì lo sợ họ biến thành lệ quỷ.

Trong lúc họ đang nhìn chằm chằm vào bộ áo đỏ trước mắt, Trương Lân đã lặng lẽ thi triển Phong Hậu Kỳ Môn.

Bây giờ, tất cả mọi sự vật xung quanh đều nằm trong kỳ môn này của anh.

Bất kỳ động tĩnh nào anh cũng đều biết, không một ai có thể thoát ra.

Mặc dù vậy, bốn người họ hiện đang ở trên xà nhà, bị thủy ngân bên dưới nhấn chìm chỉ là chuyện sớm muộn.

Gỗ trên điện vừa bị lửa lớn nung nóng, bây giờ lửa tuy đã tắt, nhưng vẫn do giãn nở vì nhiệt mà phát ra tiếng "két két" và tiếng gỗ nứt vỡ.

Đứng trên cây cầu độc mộc có thể gãy bất cứ lúc nào, ba người Hồ Bát Nhất đều bất giác nghĩ: trên bộ vu y kia không phải có một cái đầu người sao?

Vừa rồi đột nhiên xảy ra quá nhiều chuyện, vừa phải tránh quái trùng, vừa phải né lửa lớn và thủy ngân, gần như mỗi phút, mỗi giây đều đang đấu tranh với tử thần, nên nhất thời đã quên mất bộ áo đỏ

này.

Mãi đến bây giờ mới nhớ ra, còn có một con ác quỷ áo đỏ đang rình rập.

Ba người Hồ Bát Nhất muốn xác nhận lại một lần nữa, nửa thân trên của bộ áo đỏ có thực sự tồn tại hay không.

Vốn định mượn ánh lửa để nhìn, nhưng lúc này họ phát hiện, ánh lửa trong điện đã tắt ngấm, một lần nữa chìm vào bóng tối mịt mùng.

Từng bộ quần áo kỳ quái treo lơ lửng trong không gian, dùng ánh sáng từ đèn trên mũ bảo hiểm chiếu tới, càng trông mờ ảo, như những oan hồn ngàn năm đòi mạng đang lượn lờ trên đỉnh điện.

Bây giờ gần họ nhất chính là bộ áo đỏ họ thấy đầu tiên.

Dựa vào ánh đèn trên mũ bảo hiểm, ánh sáng có chút mờ ảo, nhưng từ đường nét đó có thể thấy, nửa thân trên quả thực có thứ gì đó, nhưng phần quan trọng nhất đã bị một cây xà ngang che mất, không thể nhìn rõ diện mạo cụ thể.

Hồ Bát Nhất đứng ở phía trước nhất lập tức ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ở phía sau, bảo họ tạm thời đừng động đậy.

Hiện tại còn một khoảng thời gian nữa thủy ngân mới dâng đầy, vẫn còn chút thời gian dư dả.

Hồ Bát Nhất lúc này có chút do dự, không biết có nên lên xem nửa thân trên rốt cuộc là thứ gì không, nhưng lại sợ lúc đó sẽ xảy ra vấn đề gì.

Cũng vào lúc anh đang do dự, Trương Lân đã từ sau lưng anh bước ra.

Tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, anh từng bước từng bước đi về phía

bộ áo đỏ.

Dưới ánh mắt của ba người Hồ Bát Nhất, anh từng bước tiến lại gần bộ áo đỏ.

Cùng với sự tiếp cận của Trương Lân, trái tim của ba người họ cũng thắt lại, lo lắng Trương Lân sẽ gặp chuyện.

Trong mắt họ, Trương Lân dù lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một người phàm, còn bộ áo đỏ đối diện, họ căn bản không biết là thứ gì.

Nếu là sinh vật thì còn đỡ, nhưng nếu thực sự là ác quỷ, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Trương Lân lúc này đã nhìn rất rõ.

Một cái đầu phụ nữ, tóc tai rũ rượi che kín, chỉ để lại một khe hở ở giữa.

Cả cái đầu cúi thấp, không một chút cử động.

Trương Lân lúc này sắc mặt có chút âm trầm nhìn bộ áo đỏ tóc tai bù xù trước mặt.

"Loạn Kim Thác!" Chỉ ba chữ đơn giản, thời gian trong toàn bộ đại điện dường như trở nên cực kỳ chậm chạp.

Mọi thứ trong không gian như thể bị quay chậm, giống như đang chiếu phim slow-motion.

"Dù có oan khuất ngút trời, cũng không nên tiếp tục lưu lại thế gian này!" Giọng của Trương Lân lúc này cực kỳ lạnh lẽo, như một vị phán quan đang phân xử mọi việc.

"Sau khi chết, đã không còn liên quan gì đến thế gian này nữa!

Ngươi phải hiểu, mọi việc ngươi đang làm đều là đùa với lửa." Nếu ba người Hồ Bát Nhất có thể cử động, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, Trương Lân lúc này lại nói nhiều lời như vậy.

Bình thường anh đều kiệm lời như vàng.

Giờ phút này, lại nói thao thao bất tuyệt.

“Bất kể Hiến Vương trước kia đã làm những việc tàn bạo đến đâu, nhưng hắn chắc chắn đã phải trả giá!” Lời Trương Lân vừa dứt, đột nhiên xuất hiện một đám sương mù đen!

Sương mù không có thực thể, không có hình dạng nào cả.

Trương Lân chăm chú nhìn vào đám sương mù đen đó.

Đám sương mù cứ lẳng lặng trôi nổi ở đó.

Lúc này, đám sương mù phát ra một tiếng kêu kỳ quái.

Âm thanh này, ở nhân gian căn bản chưa từng nghe thấy.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, Trương Lân thực ra cũng phát ra một âm thanh y hệt.

Anh có thể phát ra âm thanh như vậy, không có nghĩa anh là đồng loại với đám sương mù đen, mà là anh dùng “Phát Khâu quỷ tiếu” để mô phỏng.

Âm thanh mô phỏng như vậy, nghe không khác mấy so với âm thanh gốc.

Cứ như vậy, họ đã trao đổi đơn giản với nhau một hồi.

Nhưng càng về sau, sắc mặt Trương Lân càng khó coi.

“Nếu đã không biết điều như vậy, thì biến mất khỏi thế gian này đi!” Nói xong, Trương Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao, lao về phía đám sương mù đen.

Đám sương mù đen này không cần nói cũng biết chắc chắn là vật ô uế.

Theo suy đoán của Trương Lân, thứ này ít nhất cũng đã ngàn năm

tuổi, thời gian dài như vậy mà tụ không tan, chắc chắn có tâm địa hại người.

Thực ra Trương Lân cũng không muốn quản chuyện này, nhưng hệ thống có nhiệm vụ, có phần thưởng, nên đành phải quản một chút.

"Tốn tự, ngưng không!" Đám sương mù đen cũng nhận ra Trương Lân định ra tay thật, liền muốn lập tức bỏ chạy.

Nhưng điều khiến nó không ngờ tới là, lúc này nó không thể động đậy được nữa.

Trương Lân hiện tại không hề rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vì thanh đao đó để đối phó với những thứ không có hình thể, thực sự không có tác dụng.

Một đao chém xuống, cũng như chém vào bông gòn, không gây ra được chút tổn thương nào.

Để đối phó với thứ này, phải lấy ra một vài bảo bối ra hồn.

Dù sao đây cũng là tà uế ngàn năm, một thanh Hắc Kim Cổ Đao có thể không có tác dụng.

Trương Lân vốn định dùng Kỳ Lân huyết của mình.

Chương 260

Huyết mạch trên người anh cũng có sự áp chế bẩm sinh đối với tà uế.

Nhưng sự áp chế này không gây chết người, nếu dùng máu, sẽ phải tốn khá nhiều công sức.

Anh đã từ bỏ việc dùng máu của mình, loại chuyện tốn công vô ích này, anh sẽ không làm.

Cuối cùng, anh lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn.

Đây mới thực sự là thần khí của phái Phát Khâu, được mệnh danh là trấn áp mọi tà uế dưới mộ.

Đám sương mù đen thấy Trương Lân lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn, giãy giụa càng ngày càng kịch liệt.

Nhưng dù nó giãy giụa thế nào, cuối cùng cũng không thể thoát ra được.

Tiếng kêu thê lương ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng nơi này không có ai khác.

Nỗi sợ hãi một lần nữa ập đến, nỗi sợ hãi trong quá khứ lại một lần nữa ập đến, nó sắp phải đối mặt lại nỗi sợ hãi trong quá khứ, và lần này sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào để nó kéo dài hơi tàn nữa.

Vào lúc này, Trương Lân giơ Phát Khâu Thiên Ấn, đến trước mặt nó.

Từ miệng anh, thốt ra một câu nói lạnh như băng: "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Tám chữ như vậy.

Nói xong, Phát Khâu Thiên Ấn trong tay Trương Lân phát ra ánh

sáng chói mắt.

Ánh sáng này người thường không thể nhìn thấy, nhưng đối với đám sương mù đen, đó lại là ánh sáng chí mạng.

Đám sương mù đen dường như bây giờ cũng không giãy giụa nữa.

Nó biết dù có giãy giụa thế nào, cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nó cũng không phát ra tiếng kêu kỳ quái đó nữa, dường như cũng đã chấp nhận số phận.

Nó đã cảm ứng được ngàn năm nay lần đầu tiên có người tiến vào, vốn định hoành hành một phen, sau đó hả hê phát tiết, nhưng không ngờ, người đầu tiên tiến vào lại có thực lực như vậy.

Đợi chờ ngàn năm, cuối cùng lại nhận được kết cục như thế này.

Vốn định mượn thân thể người để ra ngoài, xem xem thế giới bên ngoài thế nào.

Trương Lân cầm Phát Khâu Thiên Ấn, đứng trước mặt đám sương mù đen, cũng cảm nhận được sự bi thương đó.

Nhưng anh không vì thế mà nương tay.

Phát Khâu Thiên Ấn trực tiếp đóng lên trên đám sương mù đen.

Trong phút chốc, ánh sáng rực rỡ, căn bản không thể nhìn rõ đám sương mù đen lúc này đang ở đâu.

Sau ánh sáng ngắn ngủi, đám sương mù đen biến mất sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Cũng vào lúc này, trong đầu anh cũng vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Ký chủ hoàn thành, tiêu diệt tà uế, phần thưởng tiến độ Phẫn Diễn 2%!】 Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, thời gian của Loạn Kim Thác cũng vừa vặn biến mất.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng đã khôi phục lại hành động bình thường.

Sau khi khôi phục, họ ngay lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nhất thời không nói ra được vấn đề ở đâu.

"Lão Hồ, ông có thấy có gì đó không ổn không!" Vương Bàn Tử tay nắm chặt khẩu súng.

Môi trường xung quanh trong mắt cậu ta vẫn vô cùng nguy hiểm.

Thủy ngân bên dưới đang không ngừng dâng lên, nhìn thế này như muốn nhấn chìm tất cả, không nhấn chìm thì không thôi!

Hồ Bát Nhất nghe câu hỏi của Vương Bàn Tử, cũng không biết nên giải thích thế nào.

Vừa rồi anh cũng cảm thấy có một khoảnh khắc, cảm giác xung quanh trở nên không chân thực.

"Bốp!" Một tiếng tát vang dội, thu hút mọi ánh nhìn.

Trương Lân cũng bị tiếng tát bất ngờ này thu hút, cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử trừng mắt, sau đó với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thì ngơ ngác nhìn cậu ta.

Sau đó, yên tĩnh được vài giây ngắn ngủi, liền vang lên tiếng gầm như phát điên của Vương Bàn Tử: "Lão Hồ, ông điên rồi à!" Bị Vương Bàn Tử hét như vậy, Hồ Bát Nhất mới phản ứng lại, sau đó đến gần mặt cậu ta hỏi: "Đau không?" Câu nói này khiến Vương Bàn Tử tức đến đỏ mặt.

Chỉ nghe tiếng thôi cũng biết một cái tát đó đánh mạnh đến mức nào, còn cần hỏi đau hay không!

Câu hỏi này như xát muối vào vết thương, một lần nữa kích thích cảm giác đau đớn.

"Cô Dương, tôi dám chắc thằng này tuyệt đối không phải Lão Hồ, hay là bây giờ chúng ta ném nó xuống dưới đi?" Vương Bàn Tử lúc này đang ở bên bờ vực của sự nổi điên, có một sự thôi thúc muốn ném Hồ Bát Nhất xuống dưới.

Nếu không phải nơi này chỉ đứng được hai người, chắc chắn đã đánh nhau một trận rồi.

"Hai người đừng cãi nhau nữa, bây giờ là lúc nào rồi, chúng ta phải nghĩ cách phá giải thế cục khó khăn này!" Tuyết Lỵ Dương đối với hành vi của hai người này cũng vô cùng cạn lời.

Sau đó, cô quay ánh mắt về phía Trương Lân.

Vừa rồi Trương Lân một mình tiến lên, trong lòng cô đang lo lắng cho tình trạng của anh.

Theo ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhìn theo.

Lúc này, Trương Lân vẫn dáng người thẳng tắp, đứng ở đó, không nhìn ra chút vấn đề nào.

Nhưng đó đều chỉ là những thứ bề ngoài, họ không biết, lúc này Trương Lân vừa trải qua một trận chiến.

Tuyết Lỵ Dương thấy Trương Lân không sao, định bước lên xem anh có bị thương không.

Khi cô đến gần, Trương Lân đang đứng ở phía trước nhất đột nhiên giơ tay ra, ra hiệu không nên tiến lên.

Đối với mệnh lệnh của Trương Lân, cô sẽ không có chút do dự nào.

Nhìn thấy cử chỉ của Trương Lân, cô lập tức hiểu ý, ngay lập tức dừng bước, không tiến lên nữa.

Cử chỉ này, không chỉ Tuyết Lỵ Dương thấy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng thấy được.

Lúc này cả ba người đều hiểu, nơi Trương Lân đang đứng có nguy hiểm, tạm thời không an toàn.

Nếu không anh sẽ không bảo họ dừng lại tại chỗ, bây giờ điều họ có thể làm là hoàn toàn tin tưởng Trương Lân.

Trương Lân quay đầu vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt cúi gằm của nữ thi trong bộ vu y.

Chỉ thấy mặt cô ta trắng đến rợn người, không phải kiểu trắng bệch không có huyết sắc của người chết, mà là do trang điểm đậm, trát một lớp phấn dày, hai má tô hai mảng phấn hồng đỏ rực, đôi môi đỏ cũng mím chặt.

Chương 261

Trông vô cùng đáng sợ!

Sau lưng bộ vu y treo một sợi dây thừng, đầu trên cũng giống như những bộ quần áo trống rỗng khác, treo một cách kỳ quái trên xà gỗ.

Nhưng từ vị trí của Trương Lân nhìn lại, đầu của nữ thi vẫn cúi với một góc khá lớn, không nhìn thấy được đôi mắt của cô ta.

Trương Lân đưa hai ngón tay của Phát Khâu ra, chỉ về phía đầu.

Lại nghe thấy thi thể đó đột nhiên phát ra một tràng cười âm u, "He he he, hừ hừ hừ, kéc kéc kéc kéc…", trong bóng tối tĩnh mịch, tiếng cười đó khiến máu trong người ta như muốn đóng băng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này rùng mình từ đầu đến chân, lòng càng chìm xuống đáy.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh, dùng hai tay bịt miệng.

Trong mắt cô lúc này có sự sợ hãi, có sự lo lắng.

Sợ hãi nhưng càng lo lắng hơn cho người đàn ông trước mắt.

Mặc dù đã chứng kiến anh lợi hại đến đâu, nhưng trong lòng vẫn không kìm được lo lắng.

Lúc này, Trương Lân đứng trước bộ áo đỏ lại không hề có chút sợ hãi nào.

Ngược lại, anh nhìn xuống thủy ngân bên dưới, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Hậu điện của Lăng Vân Thiên Cung có rất nhiều điểm kỳ quái, đặc biệt là cơ quan thủy ngân bất ngờ này.

Mặc dù lối ra đã bị chặn, nhưng kết cấu tầng trên của cung điện,

cho dù không có thuốc nổ cũng có thể dễ dàng thoát ra, vậy ý nghĩa của cơ quan đó là gì?

Lẽ nào nó không phải để đối phó với kẻ xâm nhập, mà là để dùng một lượng lớn thủy ngân chôn vùi một bí mật ẩn giấu trong hậu điện, một bí mật tuyệt đối không thể thấy ánh sáng?

Đại não của Trương Lân đang vận hành với tốc độ cao, mắt thấy thủy ngân trong điện ngày càng nhiều, đã ngập qua bụng của chiếc đỉnh đồng sáu chân.

Chỉ cần thêm một lát nữa, nó sẽ bao phủ hoàn toàn các bức tường tranh, bia đá, nơi mà chỉ cần chạm vào là sẽ kích hoạt cơ quan thủy ngân.

Trương Lân đoán rằng bí mật đó chắc chắn được giấu ở một nơi nào đó trong các bức tranh tường, bia đá và chiếc đỉnh đồng màu đen, rốt cuộc là ở đâu?

Tám phần là trong số rất nhiều thi thể người Di trong đỉnh đồng đó, có giấu vật phẩm hoặc thi thể quan trọng?

Trương Lân suy nghĩ về vấn đề này một lát.

"Không đúng!" Anh nghĩ xong, lập tức phủ định kết quả trước đó.

Tất cả thi thể bên trong đỉnh đồng, sau khi nắp đỉnh mở ra, đã lập tức bị lửa lớn thiêu thành một nồi dầu hôi thối.

Cho dù có vật gì cực kỳ quan trọng, cũng đã sớm không còn tồn tại, cớ gì phải tốn công sức bố trí cơ quan rồng thủy ngân rỗng ruột đó.

Thời gian trôi qua từng giây, mực thủy ngân không ngừng dâng cao.

Tiếng kêu quỷ dị vẫn tiếp tục phát ra từ bộ áo đỏ.

Nhưng trong tình huống này, Trương Lân càng ngày càng bình tĩnh.

Anh nhìn những bức tranh tường trong điện, càng nhìn càng kỹ, đầu óc lúc này lại vô cùng tỉnh táo.

Nhìn xuống mặt đất trong điện từ trên không, thứ nổi bật nhất trong điện chính là mấy bức tường tranh được xếp thành hình bát quái cửu cung.

Trong số các bức tường tranh hình bát quái đang nhanh chóng thay đổi trước mắt, có một bức đặc biệt nổi bật, chính là bức có con quái trùng bị nắp đỉnh đè nát.

Nó đã làm bẩn bức tường nền trắng như thể bị đổ lọ mực, toàn bộ bức tường đều là màu đen và xanh đậm.

Do nắp đỉnh nặng, bức tường đó cũng bị va đập nứt ra một khe hở, xung quanh lan ra vài vết nứt.

Trên tám bức tường gạch có rất nhiều tranh tường, trong đó đặc biệt nhất, vẽ đầy các loại nghi thức hành vu quỷ dị của nước Điền lại chỉ có một bức.

Chính là bức bị nắp đỉnh va vỡ, bức tường này vừa vỡ, hành lang ngắn trong điện lập tức bị bịt kín, lại có một lượng lớn thủy ngân từ miệng rồng đổ ra.

Tất cả đều chỉ ra rằng, trong tường có giấu thứ gì đó quan trọng, một khi bị ngoại lực xâm phạm, sẽ kích hoạt cơ quan trong điện.

Nếu không kịp né, sẽ bị thủy ngân nuốt chửng, toàn thân biến đen mà chết.

Nếu kẻ xâm nhập thân thủ lanh lẹ, có thể thoát ra từ đỉnh điện, thì trong khoảnh khắc đó, thủy ngân cũng có thể lấp đầy hậu điện, người ngoài tuyệt đối khó phát hiện ra thứ giấu trong tường.

Cứ như vậy, tất cả đều hợp lý.

Thứ đó nhất định rất quan trọng, sở dĩ không làm loại cơ quan tuyệt hộ, có thể là vì sau này muốn lấy vật này ra.

Nhưng không biết vì sao, lúc Hiến Vương nhập táng, lại không mang nó vào huyền cung dưới lòng đất, mà giấu trên minh lâu bảo đỉnh.

Việc cấp bách bây giờ là, trước khi thủy ngân ngập qua vết nứt trên tường, phải lấy được thứ bên trong ra.

Dựa vào trực giác của một Phát Khâu Trung Lang Tướng, anh cho rằng trong tường có giấu đồ.

Trực giác không phải là một phương thức tư duy đặc biệt do ý chí con người kiểm soát, mà là một hình thức tư duy tồn tại dựa trên nghề nghiệp, kinh nghiệm, kiến thức và bản năng của con người.

Trực giác có các đặc điểm như nhanh nhạy, trực tiếp, ý thức bản năng, v.v.

Có người hiểu trực giác là giác quan thứ sáu của con người.

Trực giác giống như không khí trong tự nhiên, khi cố gắng nắm bắt nó sẽ biến mất không dấu vết, khi không để ý đến nó, nó sẽ như một nét bút thần kỳ mang lại những bất ngờ và ngạc nhiên không ngờ tới.

Trực giác là một sự nhận biết nhanh chóng, thấu hiểu sâu sắc, lý giải bản chất trực tiếp và phán đoán tổng hợp toàn thể của bán cầu não phải, nơi có phương thức tư duy logic, đối với những sự vật, hiện tượng mới, vấn đề mới đột ngột xuất hiện trước mắt.

Nói tóm lại, trực giác là một trong những tri giác bản năng của con người.

Cái gọi là trực giác, là do vô số mảnh ký ức trong não, cùng với thông tin nhận được từ năm giác quan, tổng hợp lại.

Nó bỏ qua tầng lớp logic, trực tiếp phản ánh kết quả của những thông tin này vào tư duy, mức độ chính xác của kết quả, phần lớn phụ thuộc vào khả năng phán đoán của một người.

So với tư duy phân tích toán lý hóa, tư duy trực giác có sáu đặc điểm.

Tính trực tiếp, tức là chủ thể không thông qua các bước phân tích mà trực tiếp có được nhận thức toàn thể về sự vật, đây là đặc điểm cơ bản và rõ ràng nhất của tư duy trực giác.

Tính nhanh chóng, chỉ kết quả tư duy được tạo ra nhanh chóng, tốc độ này đến mức người tư duy không thể đưa ra giải thích logic cho quá trình đã tiến hành.

Tính nhảy vọt, trong quá trình nhận thức, tư duy phân tích diễn ra theo các bước thông thường, còn tư duy trực giác một khi xuất hiện, sẽ thoát khỏi sự ràng buộc thông thường ban đầu, từ đó tạo ra sự nhảy vọt nhanh chóng và sự gián đoạn của quá trình nhận thức tiệm tiến.

Tính cá thể, liên quan đến kiến thức, kinh nghiệm và phẩm chất tư duy của người tư duy, thể hiện đặc trưng cá thể của trực giác.

Cảm giác tin tưởng chắc chắn, khi chủ thể đưa ra kết luận bằng phương thức trực giác, lý trí rõ ràng, ý thức minh mẫn, khiến trực giác khác với hành vi bốc đồng, chủ thể có niềm tin bản năng vào tính chính xác hoặc chân lý của kết quả trực giác.

Tính ngẫu nhiên, tư duy phi logic không phải là tất yếu, có thể đúng, cũng có thể sai, thể hiện tính hạn chế của tư duy trực giác.

Mặc dù tư duy trực giác và tư duy phân tích có sự khác biệt rõ

ràng, nhưng sự phát sinh và hình thành của chúng không mâu thuẫn.

Ở một mức độ nhất định, tư duy trực giác là sự cô đọng hoặc giản lược của tư duy phân tích.

Chương 262

Bề ngoài, quá trình tư duy trực giác không có tính gián tiếp của tư duy, nhưng thực tế, tư duy trực giác chính là thể hiện kết quả của sự đồng hóa hoặc chuyển giao kiến thức một cách tập trung cao độ do các tác dụng khái quát hóa, giản lược hóa, ngôn ngữ hóa hoặc nội hóa.

Ngoài ra, cần làm rõ rằng, trong tâm lý học, tư duy phân tích chính là tư duy logic, vì tư duy trực giác đối lập với tư duy phân tích, nên cũng đối lập với tư duy logic.

Trên thực tế, tư duy hình tượng cũng có sự phân biệt giữa tính thông thường và tính trực tiếp.

Ba người thấy Trương Lân cứ nhìn chằm chằm xuống dưới, họ cũng nhìn theo ánh mắt của anh.

Sau một hồi lâu, Hồ Bát Nhất hét lớn: "Ở trong bức tường đó!" Tiếng hét bất ngờ làm Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử giật mình.

Cả hai đều không hiểu, đồng thanh hỏi: "Trong tường?" Hồ Bát Nhất cảm thấy khí độc trong điện ngày càng nồng, không thể ở lại lâu hơn nữa.

Bây giờ mấy người họ đều không quan tâm đến những điều đó.

Việc cần làm nhất lúc này là xuống chỗ bức tường tranh bị vỡ, xem có cơ hội lấy thứ bên trong ra không.

Lúc này, Trương Lân đã dùng đao chọc rơi bộ vu y ma quái, sau đó không quay đầu lại, đến bên cạnh họ.

Tiếp đó, anh bảo Tuyết Lỵ Dương tranh thủ thời gian leo lên chỗ cao nhất trước, phá vỡ ngói điện rồi đi xuống.

Bốn người chia nhau hành động, cố gắng rời khỏi Lăng Vân Thiên

Cung trong thời gian ngắn nhất.

Nếu không, nếu còn trì hoãn thêm, không nói đến sự nguy hiểm của thủy ngân, chỉ cần trời tối mà vẫn còn ở trong cung điện ma quái này, thì sẽ vô cùng bất lợi.

Nơi này có bốn người, lát nữa nếu có đánh nhau, anh không thể bảo vệ chu toàn cho họ được!

Tuyết Lỵ Dương và hai người kia không biết Trương Lân định làm gì, nhưng đã ở cùng nhau lâu, họ đều hiểu rằng nhất định có lý do của anh.

Đợi ra ngoài rồi nói cũng không muộn, thế là mấy người từ trên xà gỗ lớn chia nhau hành động.

Trương Lân tự mình kéo ròng rọc ở eo, chỉ đạp lên một bia đá, đu người từ trên không về phía bức tường tranh đó.

Khi đu người qua không trung, hai tay anh bám vào bức tường, vội vàng leo lên nửa mét trước, tránh thủy ngân bên dưới.

Kỹ thuật nung nóng lưu huỳnh đã phát triển từ thời Tần Hán, là nhờ những nỗ lực không ngừng của long quân kinh vũ trong việc luyện đan cầu trường sinh.

Chỉ thấy ở vị trí bức tường tranh bị nắp đỉnh va vỡ, quả nhiên lộ ra nửa chiếc hộp ngọc, trên hộp có quấn mấy vòng dây vàng.

Thủy ngân đang không ngừng dâng lên, đã sắp ngập qua khe nứt trên tường.

Vội vàng không kịp nhìn kỹ, anh lật ngược cơ thể đang lộn ngược lại, rồi lập tức ra tay.

Anh dùng tiểu thần phong bổ mạnh vào tường, việc phá tường này đối với Trương Lân chỉ là chuyện nhỏ, anh không ngừng vung tiểu

thần phong, khiến khe nứt trên tường ngày càng mở rộng.

Bức tường tranh hoàn toàn được xây bằng gạch đất điềm, không có đá, nên không vững chắc.

Có thể có vài viên gạch đặc biệt có thể di chuyển, để giấu đồ bên trong, nhưng do bị va đập mạnh từ bên ngoài, các khớp nối của gạch di động đều đã hơi biến dạng.

Khó phân biệt được viên gạch nào là cố định, viên nào có thể di động, may mà Trương Lân có Phát Khâu nhị chỉ, có thể phân biệt được.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn phải phá toàn bộ bức tường, tốn rất nhiều công sức.

Hộp ngọc giấu trong tường không nhỏ, cần phải phá một mảng gạch đất điềm khá lớn mới có thể lấy ra.

Đúng lúc này, anh nghe trên đầu có tiếng "ầm", sau đó rơi xuống không ít gạch ngói, một tia nắng chói mắt chiếu vào cung điện âm u.

Không cần nhìn cũng biết Shirley Dương đã mở một cửa sổ trời trên đỉnh điện, nhưng mái lưu ly của thiên cung không dày, cô không dùng thuốc nổ, mà trực tiếp dùng xẻng công binh và móc leo núi phá ra một lỗ lớn.

Ánh nắng chiếu xiên vào điện, vừa vặn chiếu lên bộ vu y ở góc tường.

Bộ vu y màu đỏ như nhuốm đầy máu tươi bùng cháy rồi rơi xuống, hóa thành một đống tro tàn, trong chốc lát đã bị thủy ngân che lấp.

Bên phía Tuyết Lỵ Dương đã thành công, bộ áo đỏ cũng đã hóa thành tro tàn, bây giờ chỉ còn lại Trương Lân ở đây.

Anh phá nốt hai viên gạch đất cản đường cuối cùng, đưa tay lấy ra chiếc hộp ngọc giấu trong tường.

Cầm trên tay, cũng không nặng lắm.

Bây giờ cũng không có thời gian để đoán xem bên trong đựng thứ gì, anh tiện tay kẹp hộp ngọc dưới nách, quay ròng rọc lên xà chính.

Lúc này, mấy đầu thú trong điện vẫn không ngừng phun ra thủy ngân, đã ngập qua độ cao của nơi giấu đồ trong tường.

Chỉ cần vừa rồi chậm hơn một chút, chậm nửa phút thôi, thì sẽ vĩnh viễn không có cơ hội lấy được chiếc hộp ngọc này.

Trương Lân vừa lên xà chính, lập tức hội hợp với Bàn Tử, bắt đầu bám vào gỗ và gạch, từ cửa sổ trời do Tuyết Lỵ Dương dọn dẹp, trèo ra khỏi thiên cung đầy nguy hiểm.

Ở trong bóng tối quá lâu, đột nhiên ra ngoài, ba người Hồ Bát Nhất nhất thời không thể thích nghi được.

Trương Lân lúc này lại không hoàn toàn khó chịu.

Ánh nắng bên ngoài đã xế chiều, do địa hình đặc biệt, thời gian được ánh nắng chiếu rọi ở sâu trong trùng cốc mỗi ngày cực kỳ ngắn, mặt trời vừa nghiêng, bị núi lớn che khuất, trong cốc sẽ dần dần chìm vào bóng tối.

Đứng trên mảng ngói lưu ly lớn trơn trượt, họ thấy long vựng dưới thiên cung đã từ bảy màu rực rỡ khi được ánh nắng chiếu đủ, biến thành một vệt sáng vàng mờ ảo.

Đầm nước hình phễu ở sâu hơn, đen đến mức không nhìn thấy mặt nước, như thể đã hòa làm một với xoáy nước đen ở đáy đầm sâu.

Hồ Bát Nhất thấy họ đã an toàn chạy ra ngoài, liền ngồi phịch xuống nghỉ ngơi.

Nhớ lại những trải nghiệm vừa rồi trong thiên cung, những bộ quần áo kỳ quái treo đầy trong điện, tiếng cười sắc lạnh như băng giá của người phụ nữ, lượng lớn thủy ngân đổ ra, chiếc hộp ngọc giấu trong tường tranh… Những điều này anh đều không bận tâm, bây giờ trong đầu anh toàn là ngọn lửa bùng lên dưới chiếc đỉnh lớn, và những bức tượng đồng có động tác và trang phục khác thường.

Anh rõ ràng cảm thấy có điều bất thường, nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Lúc đó, Vương Bàn Tử nhẹ nhàng đẩy anh, Hồ Bát Nhất mới từ trong suy nghĩ miên man tỉnh lại, định thần lại.

Sau đó, bốn người vây lại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào chiếc hộp ngọc trong tay Trương Lân.

Hộp ngọc được quấn quanh bằng mấy vòng dây vàng, màu ngọc cổ kính, có những đốm đỏ lấm tấm, vừa nhìn đã biết là đồ cổ từ mấy ngàn năm trước.

Nhưng hộp ngọc hình chữ nhật dẹt, trông không giống như vật chứa Phượng Hoàng đảm.

Được cất giấu bí mật như vậy ở hậu điện thiên cung, vật bên trong nhất định không tầm thường.

Hộp ngọc đóng rất chặt, nếu không có công cụ đặc biệt, muốn mở nó ra, chỉ có cách phá hủy miếng ngọc cổ bên ngoài.

Mọi người có mặt ở đây đều hiểu điều đó.

Tuyết Lỵ Dương nhẹ nhàng thở dài nói: “Ngọc cổ này không nhỏ, vật phẩm bên trong cũng không lớn, đợi chúng ta trở về rồi xem kỹ cũng không muộn, bây giờ thời gian gấp gáp, cũng không cần vội xem sớm mấy giờ.” Hồ Bát Nhất cũng gật đầu đồng ý.

Trương Lân cũng không có ý kiến.

Sau khi bàn bạc, họ bọc hộp ngọc lại, cất vào trong ba lô trước.

Lúc này, Vương Bàn Tử ghé sát vào mặt Trương Lân nói: “Huynh đệ Trương Lân, bộ quần áo đó là cậu đốt phải không!

Tôi vừa mới liếc qua một cái, bộ quần áo đó thật sự quá tà môn, nếu Bàn gia tôi mà gan nhỏ hơn một chút…” “Thì lúc này đã phải nhặt xác cho tôi rồi.

Chương 263

Lần sau có chuyện như vậy, tôi kiên quyết không đi xem, hóng hớt nữa, tôi không có mạng lớn như Hồ Bát Nhất, mạng còn lớn hơn cả lão mù đó." Thấy trời sắp tối, bước tiếp theo là phải xuống ngay đáy đầm, tìm ra vị trí mộ đạo.

Hồ Bát Nhất nhân lúc này, vừa thu dọn trang bị vừa nói với Vương Bàn Tử: "Lão mù đó không phải là cậu sao?" "Cậu là Lữ Bố Lữ Phụng Tiên thời Tam Quốc chuyển thế đầu thai, có dũng khí vạn người không địch nổi, lại có thứ gì có thể dọa được cậu?" "Mà cậu có nhìn rõ không, nói kỹ xem, nữ thi nửa người trong bộ quần áo đó trông như thế nào?" Vương Bàn Tử đang ở trên đỉnh cao nhất của thiên cung, nhìn xuống thung lũng sâu hun hút đen ngòm bên dưới, cảm thấy ngói lớn dưới chân trơn trượt lạ thường, trong lòng run rẩy, vội vàng đến bên cạnh Trương Lân, ổn định lại tinh thần.

Nghe Hồ Bát Nhất hỏi vậy, liền thuận miệng đáp: "Kỳ quái lắm, trên đầu nó không phải là cái đầu, mà là căng một lớp da người, còn có tóc giả, là một cái mặt nạ!" "Tôi đã bịt tai lại, nên không nghe thấy tiếng cười quỷ đó, một mồi lửa đốt sạch cả mặt nạ lẫn quần áo." Hồ Bát Nhất đối với câu trả lời của cậu ta, cảm thấy có chút… "Chỉ là trên mặt nạ da người có trang điểm đậm thôi sao?

Vậy tiếng cười sắc lạnh của lệ quỷ từ đâu ra?

Chẳng lẽ có quỷ hồn bám vào bộ vu y đó?" Vương Bàn Tử lúc này khẽ nói: "Tôi không nhìn gần, mặt nạ da người được vẽ nền trắng môi đỏ, cũng không khác gì mặt người chết là mấy." "Bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy bắp chân run rẩy đây, nếu không có quỷ hồn, thì bây giờ tôi làm gì có mạng ở đây nói chuyện với cậu?" "Tiếng cười quỷ đó,

tôi thấy tám phần là trên mặt nạ da người có mấy cái lỗ, bị gió nhỏ trên đỉnh điện thổi qua, mà trên điện lại toàn là gỗ nam mộc lớn có thể phát ra âm thanh trầm vang." "Cho nên chúng ta có lẽ đã nghe nhầm, không cần phải suy diễn lung tung, nghi thần nghi quỷ nữa." Trương Lân ở bên cạnh cũng nghe thấy cuộc đối thoại.

Trên mặt anh tuy không có biểu cảm, nhưng trong lòng lại là một trận cười khổ.

Trương Lân biết Hồ Bát Nhất muốn hỏi lý do.

Bàn Tử trước giờ luôn hồ đồ, nói năng ba láp, tuy đã thấy bộ đồ vu y kia bị thiêu hủy nhưng vẫn không thể yên tâm.

Tiếng cười chói tai của con lệ quỷ đó có thể khiến người ta dựng tóc gáy, lạnh buốt cả người.

Cái thành ma quỷ ở Tân Cương cũng có tiếng gió kỳ lạ, nhưng tuyệt đối không lợi hại bằng, bộ quần áo và cái mũ da người đó chắc chắn không đơn giản như vậy.

Bây giờ mình đang ở nơi hiểm nguy tột độ, mọi việc đều cần phải cẩn thận.

Thử thêm một lần nữa mới có thể yên tâm, đừng để lại sơ suất, gây ra hối hận.

Sợ rằng cậu ta có thể đã bị lệ quỷ nhập vào người.

Hồ Bát Nhất chuẩn bị lấy một ít đồ vật trừ tà ra thử một phen.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, sắp lặn sau dãy núi phía tây, phải hành động càng nhanh càng tốt, mà nếu muốn ra tay cũng chỉ trong chốc lát mà thôi.

Nếu Vương Bàn Tử thật sự bị lệ quỷ nhập, chỉ cần dùng gạo nếp có thể hút quỷ khí thi độc là có thể biết ngay.

Nhưng nếu trực tiếp ra tay, sẽ phá vỡ sự tin tưởng giữa hai người.

Hồ Bát Nhất nghĩ, nếu thật sự có âm hồn tác quái, đối đầu trực diện sẽ có chút bất lợi.

Làm không tốt sẽ ngược lại làm Vương Bàn Tử bị thương, vì vậy chỉ có thể vòng ra sau lưng, đợi thời cơ hành động.

Kế hoạch này, Hồ Bát Nhất đã diễn tập trong đầu mấy lần.

Mọi hành động của cậu ta đều nằm trong tầm mắt của Trương Lân.

Anh hiểu rõ Hồ Bát Nhất muốn làm gì.

Nhưng Trương Lân không ra tay ngăn cản.

Anh muốn xem cậu ta có thể làm được đến mức nào.

Hồ Bát Nhất suy đi tính lại kế hoạch trong đầu mấy lần, bèn đặt trang bị đang kiểm tra xuống, đứng dậy từ trên đỉnh Lưu Ly của Thiên Cung, giả vờ vươn vai, hoạt động gân cốt, rồi đi vòng ra sau lưng Bàn Tử.

Hành động giả tạo rõ rành rành như vậy mà Vương Bàn Tử không hề phát giác.

Cậu ta vẫn đang ăn sô cô la từng miếng lớn.

Nằm nghỉ ở một bên, Tuyết Lỵ Dương nhận ra có điều không ổn.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày hỏi: "Lão Hồ lại lên cơn gì thế?

Không sớm không muộn, sao lại vươn vai lúc này?

Ngói lưu ly trơn lắm, cẩn thận một chút." Trong lúc cô nói, Hồ Bát Nhất liều mạng nháy mắt ra hiệu, hy vọng cô có thể hiểu ra điều gì đó.

Nhưng ngày thường cô rất lanh lợi, giờ lại chẳng hiểu gì cả.

Lúc này Hồ Bát Nhất thầm nghĩ trong lòng.

Tuy cô không tin vào ma quỷ, chỉ tin vào Chúa, nhưng lát nữa thôi, e là cô sẽ được chứng kiến tài liệu sự như thần của Hồ mỗ tôi đây.

Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn không hiểu tại sao Hồ Bát Nhất lại nháy mắt với mình.

Lúc này Vương Bàn Tử nghe thấy lời của Tuyết Lỵ Dương cũng quay đầu lại, miệng nhét đầy sô cô la và thịt bò khô, ú ớ không rõ lời hỏi: "Lão Hồ, không phải lúc ngã từ trên kèo gỗ xuống bị trẹo lưng rồi chứ?" "Tôi nói này, chúng ta cũng đã ngoài ba mươi rồi, không còn như trước nữa, làm gì cũng phải giữ sức một chút.

Về để Hạt Tử xoa bóp cho một phen, hầy, đừng nói chứ tay nghề của Hạt Tử linh thật đấy, lần trước thịt tôi còn bị giật giật..." Vương Bàn Tử còn chưa nói xong đã bị Hồ Bát Nhất ngắt lời, xem ra, trong lời nói vừa rồi của Vương Bàn Tử, có từ nào đó khiến cậu ta nghe không thoải mái.

"Ngoài ba mươi đã già rồi sao?

Đừng quên chiến sĩ mãi mãi tuổi thanh xuân nhé!" "Với lại tôi vốn không bị trẹo lưng, đứng trên đỉnh Thiên Cung, từ trên cao nhìn xuống, ôm trọn non sông gấm vóc, trong lòng dâng trào nhiệt huyết, nên mới đặc biệt đứng dậy, ngâm một bài thơ làm kỷ niệm." Câu nói này lại khiến Vương Bàn Tử bật cười, cậu ta cố gắng nuốt hết thức ăn trong miệng xuống.

"Lão Hồ đừng có mà chém gió với tôi, cậu biết được mấy chữ mà đòi ngâm thơ?

Mau nghỉ ngơi đi, giữ sức một chút, lát nữa chúng ta còn phải xuống huyền cung mò minh khí đấy." Trong lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, Hồ Bát Nhất quan sát cậu ta rất kỹ.

Thấy thần sắc vẫn như thường, không có vẻ gì là bị lệ quỷ nhập

cả.

Tôi thấy thần sắc Bàn Tử vẫn bình thường, không giống bị lệ quỷ ám.

Trong lòng nghĩ, không có quỷ là tốt nhất, nếu thật sự có lệ quỷ, đúng là không chắc có thể đối phó được với con lệ quỷ áo đỏ đó.

Tuy có Trương Lân ở đây, nhưng cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng đã đứng dậy rồi, cứ theo kế hoạch đã định trước mà làm, thêm một lớp bảo hiểm, chung quy cũng chỉ có lợi chứ không có hại.

Thế là Hồ Bát Nhất vừa nói hươu nói vượn, vừa dẫm lên ngói lưu ly vòng ra sau lưng Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử đừng dùng con mắt cũ để nhìn vấn đề mới, các đại thi nhân thời xưa cũng toàn là những kẻ thất học, ăn chơi lêu lổng, chẳng phải vẫn để lại những câu thơ thiên cổ hay sao?" "Tôi thừa nhận hồi nhỏ tôi không thích học hành, vì lúc đó tôi còn bận hưởng ứng lời kêu gọi, ngày ngày quan tâm đại sự quốc gia, nhưng tình yêu của tôi đối với non sông gấm vóc này, tuyệt đối không thua kém ai đâu, tôi..." Vừa bịa chuyện, Hồ Bát Nhất vừa đi đến sau lưng Vương Bàn Tử, miệng vẫn không ngừng nói.

Tay cậu ta cũng không rảnh rỗi, từ trong túi xách lấy ra một vốc gạo nếp lớn.

Chỗ gạo nếp này mua từ năm ngoái, để hơi lâu, màu gạo có chút cũ, nhưng gạo nếp khắc âm, có khả năng trừ tà đuổi quỷ, gạo nếp cũ rồi vẫn dùng được.

Hồ Bát Nhất lập tức vốc một nắm gạo nếp lớn, ném về phía sau lưng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đang ngồi nói chuyện với Hồ Bát Nhất, không ngờ

đột nhiên có một lượng lớn gạo nếp từ phía sau hất tới, giật mình một cái, vội quay đầu hỏi.

"Ăn no rửng mỡ à?

Không phải cậu định ngâm thơ sao?

Lại còn vãi gạo?

Muốn bắt chim à, cậu xem chất lượng không khí trong địa cung cổ mộ này này!" Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Cô nhìn cậu ta bằng ánh mắt kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất thấy gạo nếp không làm văng ra bất kỳ thứ yêu ma quỷ quái lộn xộn nào trên người Vương Bàn Tử.

Chương 264

Cậu ta đành phải cứng rắn giải thích: "Vốn định ngâm mấy câu thơ hay, cũng đều là tuyệt cú thiên cổ." "Đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Vương Bàn Tử chạm vào cái mũ da người kia, da người chết từ thời Hán chắc chắn âm khí rất nặng, nên tôi giúp cậu ta xua đi chút tà khí." "Nhưng theo quy củ của người xưa, chuyện này không thể báo trước, phải làm trong lúc người đó không biết thì mới có tác dụng." "Xua hết tà khí cũ đi, sau này chắc chắn sẽ thăng quan phát tài, đại triển hồng đồ!" "Xem đi, vì tương lai của cậu, tôi đã quên hết mấy câu thơ có thể lưu danh thiên cổ của mình rồi, bây giờ nghĩ lại cũng không ra nữa, mả mẹ nó, mất hết cả cảm hứng rồi." Tiếp theo cậu ta lại bịa ra một vài lý do.

Khiến cho Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương không còn nghi ngờ gì nữa.

Cũng không biết họ có tin hay không.

Lúc quay đầu lại, cậu ta phát hiện Trương Lân đang nhìn mình chằm chằm.

Đột nhiên cảm thấy mặt nóng ran.

Với trí tuệ của cậu ấy, chắc chắn đã đoán ra được dụng ý của mình.

Ngay khi cậu ta định tiếp tục bịa thêm lý do.

Đột nhiên trên trời xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Tuyết Lỵ Dương chỉ vào đám mây trên trời.

"Nhìn đám mây trên trời kìa, lạ quá." Mấy người nhìn theo hướng tay chỉ của Tuyết Lỵ Dương.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên xem rồi liên tục trầm trồ.

“Lão Hồ!

Chẳng lẽ Long Vương gia đang giương cánh à?” Chỉ thấy ở phía chân trời, nơi vẫn còn chút ánh sáng, một đám mây đen dày và dài vươn ra, tựa như một con rồng đen nằm ngang trên không.

Lại giống như một dòng sông đen vắt ngang trời, dần dần hòa làm một với bầu trời đã chìm vào bóng tối bên sườn núi, lập tức phủ một lớp bóng đen lên Thiên Cung và vòng xoáy nước trong thung lũng.

Ở những nơi hoang dã không khí trong lành hoặc trên núi cao không khí loãng.

Chỉ cần đêm xuống và trời ít mây, đều có thể nhìn thấy dải Ngân Hà rực rỡ.

Nhưng so với dải Ngân Hà trên bầu trời sao, dòng sông đen đang bao trùm trên đầu lúc này lại trông vô cùng đáng sợ.

Tràn ngập sát khí âm u, khu lăng mộ trong thung lũng vốn đã tĩnh lặng, lúc này lại càng thêm đen tối và yên ắng.

Lúc này, cảm giác như đang ở dưới địa phủ vậy.

Trương Lân nhìn thế cục xung quanh, cũng có chút ấn tượng.

Loại thiên tượng này có ghi chép trong phong thủy cổ, khí đen nối liền trời đất, điềm trời này gọi là Hắc Trư Thiên Hà.

Trong Thiên Tinh Bí Thuật gọi đây là 'vũ hầu phạm cảnh', còn trong Thanh Trúc Địa Khí Luận thì nói, 'hắc trúc độ hà' ắt là nơi này có cổ thi tác quái, thi khí từ âm xông lên dương, che lấp cả trăng sao.

Trong lúc cậu ta quan sát, Hồ Bát Nhất cũng nhận ra hiện tượng này và nói ra.

Vương Bàn Tử nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, có chút không

hiểu bèn hỏi: “Theo cậu nói thì đây là điềm xấu à, rốt cuộc 'vũ hầu' với 'thi khí' là gì?

Đúng rồi, cái 'vũ hầu' đó có cản đường tài lộc của chúng ta không?” Hồ Bát Nhất kiên nhẫn giải thích: “‘Vũ hầu’ là chỉ lũ lụt dâng cao, chúng ta đến sớm không bằng đến đúng lúc, đêm nay định vào mộ Hiến Vương, lại gặp phải hiện tượng thiên văn trăm năm khó gặp này.” “Không biết có phải liên quan đến việc Hiến Vương thay đổi địa mạch hay không, có lẽ những năm gần đây, nơi này thường xuyên xuất hiện dị tượng như vậy.” “Trận mưa lớn này không sớm thì muộn cũng sẽ gây ra biến cố lớn, không chừng chẳng bao lâu nữa, Thiên Cung trong Trùng Cốc cũng sẽ bị lũ quét nhấn chìm, chúng ta không nên chậm trễ, bây giờ xuống đầm ngay lập tức.” Nghe lời của Hồ Bát Nhất, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều đại biến.

Theo cậu ta nói thì chắc chắn phải tranh thủ thời gian.

Sau đó ánh mắt của họ đều hướng về phía Trương Lân.

Muốn xin ý kiến của cậu ấy.

Chỉ thấy Trương Lân khẽ gật đầu, tỏ ý không có vấn đề.

Bốn người lập tức bắt đầu thu dọn trang bị không ngừng nghỉ.

Lúc này, bầu trời đã biến thành màu đen như đáy nồi, đen đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón.

Ba người Hồ Bát Nhất vội vàng bật đèn trên mũ bảo hiểm leo núi lên, mới có chút ánh sáng.

Sau khi phân chia sơ qua trang bị, vẫn để những vũ khí và thuốc nổ sợ nước vào trong ba lô.

Sau đó họ từ bên cạnh điện thả dây thừng xuống, tìm đúng sạn đạo bằng đá, men theo đó đi xuống.

Đường đi tối đen như mực, cũng chỉ có Trương Lân là có thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Cậu cũng không từ chối mà đi đầu, ba người phía sau không có khả năng nhìn trong đêm như Trương Lân.

Vì vậy chỉ có thể đi từng bước một, thỉnh thoảng gặp phải những đoạn đường bị gãy, phải leo trèo xuống.

Ba luồng sáng trong bóng tối vô tận trông vô cùng nhỏ bé, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ dưới chân, ngay cả địa hình cách đó năm sáu mét cũng khó mà nhận ra.

Cũng không biết đã đi xuống bao xa, ước chừng không dưới hai tiếng đồng hồ, trên đường đi liên tục thấy những xác côn trùng màu trắng dưới chân.

Đó đều là những con quái trùng không thể thích nghi với môi trường bên ngoài, ước chừng những con còn lại đã rút về hang, không còn gây ra mối đe dọa nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Lân, đường đi khá suôn sẻ.

Không xảy ra chuyện gì kỳ lạ, cả nhóm đi được khoảng hai tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cũng đến cuối sạn đạo.

Lúc này, bầu trời hình tròn phía trên cái phễu, cùng với những cảnh vật khác đã hòa vào bóng tối.

Hắc Trư Độ Hà, đến thật nhanh.

Hồ Bát Nhất đột nhiên ngẩn người, hình như cậu ta nhớ ra điều gì đó.

Hôm nay là ngày mười chín tháng bảy, đại sự không ổn rồi.

Thiên tượng kỳ lạ, ngày mai lại là một ngày đặc biệt, phải mở

quan tài vào giờ Tý, nếu không e rằng sẽ có biến cố lớn.

Hồ Bát Nhất nói ra nỗi lo của mình, nhưng lại sợ mấy người không tin, làm không tốt sẽ bị chế giễu một trận.

Trên đỉnh Lưu Ly của Lăng Vân Thiên Cung đã mất mặt một lần rồi, tạm thời không nói ra, chỉ hy vọng chuyến đi này có thể công thành thân thoái.

Cậu ta lại nhìn về phía Trương Lân.

Có thể toàn thân trở ra hay không, chỗ dựa lớn nhất chính là Trương Lân.

Sau đó cậu ta lại nhìn về phía Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, rồi dùng tay chỉ vào đầm nước nói: "Lần trước tôi đã rơi xuống đầm một lần, tuy vội vàng nhưng cũng nắm được đại khái địa hình bên trong." "Vị trí hiện tại của chúng ta, là gần đầu chiếc máy bay ném bom hạng nặng trong đầm, cũng chính là cái lỗ thủng mà tôi thấy dưới đáy đầm, ở hướng lệch hai mươi độ so với chúng ta, khoảng cách rất gần." Tuyết Lỵ Dương nghe lời cậu ta, lập tức phấn chấn hẳn lên.

Cô kích động nói: "Lão Hồ, cậu đoán bên dưới có phải là mộ đạo không?

Nếu toàn bộ địa cung đều bị nước nhấn chìm thì cũng phiền phức đấy, quan trọng là bình dưỡng khí của chúng ta dung lượng quá nhỏ, không thể ở dưới nước quá lâu." Tuyết Lỵ Dương nhìn mặt hồ, suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi thấy ở chỗ vách núi bị vỡ, có tượng dị thú chìm dưới nước, không chừng ở gần mộ môn, phần lớn cũng thông đến huyền cung mộ đạo." "Ít nhất cũng là một công trình ngầm nào đó của lăng tẩm, tôi đoán địa cung của mộ Hiến Vương có hình chữ 'Tỉnh' hoặc chữ 'Hồi', không phải là một mặt phẳng trải dài, cho dù một đoạn mộ đạo bị ngập nước, huyền cung vẫn ở trong một môi trường hoàn toàn khép kín." Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, bốn người

tụ lại bắt đầu thương lượng những việc tiếp theo.

Trước đó họ đã tổng kết các khả năng về kết cấu của vương mộ, đề ra nhiều phương án, lúc này đã chuẩn bị đầy đủ, bèn đeo kính lặn vào, lấy rượu trắng ra uống mấy ngụm để tăng nhiệt độ cơ thể.

Tuyết Lỵ Dương cầm thiết bị chiếu sáng chuyên dụng dưới nước, đèn lặn Bazooka Phantom, xuống nước đầu tiên.

Hồ Bát Nhất cũng không chậm trễ, trực tiếp lao xuống.

Chương 265

Trương Lân lúc này cũng không hề do dự, đang chuẩn bị theo sau, thì thấy Vương Bàn Tử ở phía sau, lề mề có vẻ do dự.

Vương Bàn Tử bị đôi mắt không chút gợn sóng của Trương Lân nhìn chằm chằm, cả người cảm thấy vô cùng không tự tại.

Cậu ta bèn nở một nụ cười gượng.

"Trương Lân huynh đệ, cậu xuống trước đi, tôi theo sau ngay!" Nghe lời Vương Bàn Tử, Trương Lân cũng không chút dây dưa mà nhảy xuống nước.

Không biết vì lý do gì, nước trong đầm vào ban đêm lại lạnh hơn ban ngày rất nhiều, dưới nước càng thêm âm u lạnh lẽo.

Bốn người xác định phương hướng dưới nước, bơi về phía chiếc máy bay ném bom hạng nặng.

Do trong đầm có một cái thủy nhãn lớn, trong bóng tối nếu bị dòng nước ngầm cuốn vào sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy họ cẩn thận bơi men theo bờ, thỉnh thoảng có những đàn cá lớn bị kinh động lướt qua trước mắt, đáy đầm vốn trong xanh như pha lê, trong bóng tối lại hoàn toàn biến thành một thế giới khác.

Ban đầu Tuyết Lỵ Dương bơi ở phía trước, nhưng Trương Lân xuống nước không bao lâu đã vượt qua cô.

Bơi ở phía trước nhất, Trương Lân ra hiệu, đã tìm thấy cái lỗ thủng bị máy bay đâm vào.

Hồ Bát Nhất thấy vậy lập tức bơi lên trước hai mét, nhận lấy chiếc Bazooka Phantom từ tay Tuyết Lỵ Dương, chiếu thẳng luồng sáng vào cái lỗ thủng nối với đầu máy bay.

Công cụ chiếu sáng Bazooka Phantom này tuy trên cạn không có tác dụng, nhưng tính năng đặc biệt của nó lại phát huy tác dụng mạnh mẽ dưới nước, nước đầm đen kịt cũng không làm luồng sáng của nó bị biến dạng.

Khu vực trong vòng mười sáu mét, chỉ cần được Bazooka Phantom chiếu vào, liền sáng rõ như ban ngày.

Khi Đại Kim Nha sắm sửa trang bị, Tuyết Lỵ Dương đã chỉ đích danh muốn thứ này.

Bây giờ xem ra thật sự rất hữu dụng.

Bên trong cái lỗ thủng đúng như đã thấy ban ngày, có mấy con thú đá trấn mộ đang nhe nanh múa vuốt, bên ngoài bị máy bay ném bom đâm vỡ, là một bức tường đá dày.

Xem ra nơi này nối liền với mộ đạo, nhưng không thấy cửa đá của vương mộ đâu cả, những nơi có đặc điểm dưới đáy đầm đều bị thực vật thủy sinh che lấp.

Móng rồng ở chỗ xoáy nước kia, e rằng nên tương ứng với đầu thú trên cửa mộ, nếu bắt đầu từ móng rồng khổng lồ đó, có lẽ cũng có thể tìm thấy cửa mộ, nhưng đã có một cái lỗ thủng ở đây, cũng đỡ được một số phiền phức.

Lúc này Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân gật đầu.

Trương Lân tự nhiên hiểu ý cậu ta.

Bất kể đây có phải là mộ đạo hay không, Hồ Bát Nhất đều muốn vào xem thử!

Thực ra bản thân anh cũng muốn vào xem.

Thấy Trương Lân không phản đối, Hồ Bát Nhất liền cầm Bazooka Phantom bơi vào trước.

Bơi được một đoạn trong mộ đạo dưới nước, cậu ta quay đầu lại nhìn.

Ngoài Trương Lân, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng theo sau.

Nhưng khi nhìn Vương Bàn Tử, cậu ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Bình thường gặp phải tình huống thế này, cậu ta phải xung phong vào hang trước tiên.

Để xem có bảo bối minh khí gì không.

Nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn đi theo sau, không nói một lời.

Bơi còn chậm hơn cả Tuyết Lỵ Dương.

Vốn Tuyết Lỵ Dương đã bơi chậm lại.

Nhưng Vương Bàn Tử còn bơi chậm hơn cả Tuyết Lỵ Dương.

Hành động như vậy thật sự quá bất thường.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc dừng lại để hỏi.

Đành phải tạm thời tiếp tục tiến lên.

Đoạn mộ đạo này không dài, là một bậc thang đá lớn thoai thoải đi lên, hai bên có một số tượng đá đơn giản, đều là những nội dung trấn mộ.

Con đường đá dần dần nổi lên trên mặt nước, Hồ Bát Nhất cũng đưa đầu ra khỏi nước.

Chỉ thấy phía trước hiện ra một bệ đá lớn, trên bệ đá lờ mờ như có rất nhiều người ngựa đang đứng.

Lúc này, chiếc Bazooka Phantom đã mất tác dụng khi ra khỏi mặt nước.

Đành phải đổi lại đèn pin mắt sói, trong môi trường này đèn pin mắt sói hữu dụng hơn nhiều so với Bazooka Phantom.

Trên bệ đá, một số xe ngựa bằng đồng màu xanh lục ngâm trong nước.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng trồi lên khỏi mặt nước, vừa nhìn thấy xe ngựa bằng đồng trên đường đá, lập tức hỏi Hồ Bát Nhất: "Những tượng đồng này là nghi trượng xe ngựa được bày trước cửa huyền cung à?" Hồ Bát Nhất lúc này bị những tượng người bằng đồng màu xanh sẫm làm cho kinh ngạc.

Ở bên cạnh đường đá, rải rác rất nhiều thanh đá lớn bị nước bào mòn.

Từ tình hình hiện tại, mộ Hiến Vương được bảo quản không hoàn toàn tốt.

Sau khi quan sát môi trường xung quanh, cậu ta mới từ từ gật đầu nói: "Không sai, chính là xe ngựa bằng đồng và ba mươi sáu tướng giáo hộ tống Hiến Vương lên trời." Nơi họ vào, là một con đường dùng để thi công khi xây dựng vương mộ, bởi vì lúc đó, phải chặn các dòng nước lớn nhỏ trong Trùng Cốc trước, rồi mới từ đáy đầm đào núi lên.

Lúc này, tiếng nước vỗ phía sau lại vang lên, Hồ Bát Nhất quay đầu lại nhìn, Bàn Tử đang trồi lên khỏi mặt nước.

Cậu ta không bật đèn trên mũ, cũng không nhanh chóng tập hợp lại như thường lệ, mà im lặng đứng trong nước.

Vừa khéo, phần thân thể nổi lên trên mặt nước của cậu ta đều khuất trong bóng tối.

Lúc này, ánh đèn trên mũ bảo hiểm không chiếu vào mặt cậu ta được.

Thấy hành động bất thường của Vương Bàn Tử, trong lòng cậu ta la lên không ổn.

Vội vàng lao về phía cậu ta trong nước, miệng hỏi: "Sao không bật đèn chiến thuật trên mũ?

Trốn trong bóng tối làm gì?" Lời nói ra chưa kịp đợi Vương Bàn Tử trả lời.

Hồ Bát Nhất đã đến trước mặt cậu ta, dù sao cũng là anh em mấy chục năm.

Tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng cũng không khác gì anh em ruột!

Ánh đèn trên mũ bảo hiểm của Hồ Bát Nhất, vừa vặn chiếu vào khuôn mặt to của Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử cười lạnh một tràng, bàn tay chìm trong nước đột nhiên vung lên, trong tay không biết từ lúc nào đã cầm một con dao nhỏ sáng loáng.

Tiếng cười đó khiến người ta sởn gai ốc, trong lòng kinh hãi tột độ, Vương Bàn Tử cười như một người đàn bà.

Đây không phải là Vương Bàn Tử, người này rốt cuộc là ai?

Chương 266

Trong một khoảnh khắc cậu ta ý thức được, hình như sau khi trời tối hẳn, Vương Bàn Tử không hề nói chuyện với mình, luôn lủi thủi ở phía sau không xa.

Nhưng trước đó trên đỉnh Lưu Ly của Thiên Cung, mình đã dùng gạo nếp thử rồi, nếu thật sự bị lệ quỷ nhập, tại sao gạo nếp lại vô dụng?

Lưỡi dao nhỏ được ánh sáng từ trên người Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương chiếu vào, phản chiếu một vầng sáng bạc, vung xuống.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tuyết Lỵ Dương cũng bị biến cố đột ngột làm cho hoảng sợ.

Đầu óc cô trong phút chốc trống rỗng, không biết phải làm gì, lúc này chỉ có thể theo bản năng hét lên: "Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử vung dao đâm về phía mình, biết rằng nếu đánh nhau thật, khó mà hạ gục được Bàn Tử, ra tay phải nhanh, không được có chút do dự nào.

Lập tức sử dụng thế võ Cầm Địch Thủ đã luyện trong quân đội, lấy tiến làm lùi, lao người về phía cậu ta, một tay nắm lấy vai phải của cậu ta.

Tay kia đẩy mạnh vào khớp khuỷu tay, nhân lúc cánh tay cậu ta chưa kịp phát lực, đã triệt tiêu điểm phát lực trước, hai tay vừa tiếp xúc, ngay sau đó tập trung toàn bộ sức lực vào vai phải, cả người lao vào, tức thì quật ngã Vương Bàn Tử xuống đất.

Cậu ta đoạt lấy con dao nhỏ trong tay Vương Bàn Tử, dùng hai chân kẹp chặt thân thể cậu ta, chỉ để đầu cậu ta lộ ra trên mặt nước.

Bây giờ trong lòng cậu ta chắc chắn, Bàn Tử đã bị lệ quỷ nhập, trời vừa tối đã lộ nguyên hình, muốn mưu hại tính mạng.

Nếu phát hiện muộn một chút, có lẽ tất cả mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm!

Lúc này Hồ Bát Nhất cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Cậu ta nghiêm khắc quát: "Biến thành quỷ rồi còn dám hại người, để mày nếm thử móng lừa đen trước đã." Vừa nói cậu ta vừa lấy móng lừa đen từ trong túi xách ra, ai ngờ mò một hồi lại không thấy gì, gạo nếp cũng không còn.

Hóa ra chỗ đó đã ném hết ở Lăng Vân Thiên Cung, đến giờ đã không còn gì.

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất lúc này không lấy ra được vũ khí hữu hiệu nào, lại bắt đầu cười rít lên không ngừng, tiếng cười của người đàn bà quỷ khí âm u, vang vọng giữa những bức tường đá của mộ đạo.

Hồ Bát Nhất lúc này càng tức giận, chửi ầm lên: "Mày mà còn cười nữa, đừng trách lão tử không khách khí, tao có cả đống đinh gỗ đào chưa dùng đấy..." Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh thấy hai người đánh nhau, tuy kịch liệt nhưng lại rất ngắn ngủi, cô nhận ra có điều gì đó rất kỳ lạ.

Bèn mở miệng nói: "Lão Hồ đừng ra tay vội, Bàn Tử có gì đó rất lạ." Hồ Bát Nhất lúc này vừa đè chặt Vương Bàn Tử đang không ngừng giãy giụa và cười rít lên, vừa trả lời Tuyết Lỵ Dương.

"Đương nhiên là kỳ lạ rồi, cậu ta... bị quỷ nhập rồi, mau nghĩ cách đi, tôi sắp không giữ được nữa rồi." "Lưỡi!" Lúc này Trương Lân đột nhiên thốt ra hai chữ.

Sau đó anh im lặng không nói gì nữa.

Nhưng lời nói của anh đã hoàn toàn khai thông tư duy của Tuyết Lỵ Dương.

“Không phải quỷ, mà là thanh đ quản hoặc lưỡi có vấn đề.

Thời xưa, Hàng Đầu Thuật có nguồn gốc ở Điền Nam, trong đó có một loại thuật khống chế giọng nói của người khác gọi là Thiệt Hàng, tương tự như Thiệt Chung.” Trương Lân đứng bên cạnh nghe lời của Tuyết Lỵ Dương.

Cũng không sai, Vương Bàn Tử đã bị trúng hàng đầu rồi.

Hàng Đầu Thuật là một loại vu thuật lưu truyền trong dân gian nước ngoài.

Tương truyền, đây là một trong nhiều loại vu thuật bản địa.

Nội dung thi thuật liên quan đến phạm vi quỷ hồn và vu thuật, đại khái có thể chia làm hai phần là hàng thuật và cổ độc.

Hàng đầu là thi hành pháp thuật lên một người hoặc một vật thể mục tiêu cụ thể.

Sau khi trúng hàng đầu, vận khí sẽ trở nên tồi tệ, tình trạng sức khỏe sa sút, tính tình hoặc tính cách bất thường, xuất hiện ảo thanh ảo giác.

Trên người có những vết bầm không rõ nguyên nhân, hai bên lưỡi có dấu răng, cơ bắp co giật bất thường, da có cảm giác như có côn trùng bò và xuất hiện những cơn đau bụng không rõ nguyên nhân, toàn thân mệt mỏi, trong lòng trắng mắt có vệt đen, v.v.

Hàng đầu sinh hóa vận dụng và vĩ mô tinh thần liên hệ vận dụng, trong đó, vĩ mô liên hệ là hạt nhân của hàng đầu thuật.

Hàng đầu sư thường dùng những loại thảo dược không tên, tro cốt, dầu xác chết hoặc đất mồ, gỗ quan tài, vải liệm làm vật dẫn, và

niệm kinh tác pháp.

Lợi dụng âm thần, sơn tinh yêu mị hoặc sức mạnh của linh thể, khiến người ta vô ý ăn phải, hoặc cầm giữ những vật phẩm của người bị hại, như mảnh ảnh, tên tuổi, búp bê vải người rơm để tạo thành liên kết thông tin.

Đối với cơ thể người sẽ tạo ra dược tính hoặc độc tính đặc thù hoặc khống chế tinh thần để đạt được mục đích khống chế một người.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đã sớm lấy ra sợi dây trói xác có thấm mực đỏ, cùng với Hồ Bát Nhất hợp sức bắt giữ Vương Bàn Tử, sau đó định cạy miệng cậu ta ra xem trên lưỡi có thứ gì không.

Vừa rồi Hồ Bát Nhất tưởng Vương Bàn Tử bị quỷ nhập, nên không để ý đến một số chi tiết.

Vừa nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, ngẫm lại hình như đúng là như vậy.

Miệng không ngừng cười, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hoảng sợ, hoàn toàn không khớp với tiếng cười quỷ dị đó, chẳng lẽ ý thức của cậu ta không mất đi, vừa rồi rút dao là để cắt lưỡi của mình?

Sau đó cậu ta lại nghĩ đến lúc cậu ta cầm dao, nhưng Hồ Bát Nhất thấy vậy lại tưởng cậu ta định tấn công mình.

Vì vậy mới quật ngã cậu ta, nhưng nếu cậu ta không mất ý thức, tại sao không ra hiệu, mà lại trốn ở phía sau làm trò quỷ?

Hồ Bát Nhất linh quang lóe lên, hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện.

Cậu ta ngăn Tuyết Lỵ Dương lại, lúc này cũng không cần phải trói nữa.

Cậu ta biết, Vương Bàn Tử đã làm chuyện tốt.

Hồ Bát Nhất không hề báo trước mà chửi thẳng mặt: "Mẹ kiếp, mày nghèo đến phát điên rồi phải không?

Tao hỏi mày, có phải mày đã tiện tay chôm chỉa, lấy thứ gì đó từ bộ đồ vu y kia không?" Vương Bàn Tử nghe lời cậu ta, cười một tiếng đầy quỷ khí, nhưng ánh mắt lại liếc về phía túi da trước ngực, liên tục nháy mắt.

Cái túi da đó là túi bách bảo mà cậu ta nhặt được ở miếu Xương Cá, Vương Bàn Tử luôn mang theo bên mình.

Hồ Bát Nhất cũng không do dự, lập tức đưa tay vào túi đó mò, lôi ra một vật đen sì, dài và phẳng, một đầu bằng, đầu kia hình bán nguyệt nhọn.

Dùng tay sờ vào, cảm giác vừa cứng vừa bén, bề mặt có chút ngọc hóa, phía đầu bằng có mấy cái chấm tròn màu trắng sữa, được ánh đèn trên mũ bảo hiểm chiếu vào, bên trong ẩn hiện màu đỏ vàng xen kẽ.

Hồ Bát Nhất nhất thời không nhận ra, cầm lên trầm trồ: "Đây là ngọc thạch à?

Ngọc đen thì khá hiếm thấy." Lời cậu ta vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh đã giáng cho cậu ta một gậy vào đầu!

"Không, đó là lưỡi người... là lưỡi của Thiểm Bà Cừu Nữ trong tộc Di." Trời ạ, đây là một cái lưỡi.

Hồ Bát Nhất nghe xong suýt nữa làm rơi nó xuống nước, vội vàng ném cái lưỡi đã biến thành màu đen, giống như ngọc thạch cho Tuyết Lỵ Dương.

"Tôi hơi dị ứng với thứ này, cô cầm trước đi...!" Về phương diện này, Tuyết Lỵ Dương đã thể hiện khí phách của một người phụ nữ khác thường.

Ngay khi cô định đưa tay ra nhận, từ sâu trong mộ đạo, có lẽ là hướng địa cung, vang lên một tiếng cười chói tai.

Giống như con lệ quỷ trong Thiên Cung, đã đi vào sào huyệt của mình trong minh điện.

Tuyết Lỵ Dương vốn dĩ rất mạnh mẽ cũng bị tiếng cười quỷ dị đó dọa cho rụt tay lại, cái lưỡi đó, cứ thế rơi xuống dòng nước đen ngòm sâu đến thắt lưng.

Chỉ nghe thấy từ sâu trong cổ mộ vang lên từng tràng cười kinh hãi.

Lúc này Hồ Bát Nhất mới phát hiện Bàn Tử vốn bị mình đè dưới nước đã biến mất.

Chương 267

Vương Bàn Tử nhân lúc sự chú ý của hai người bị cái lưỡi đen đó thu hút, đã lén lút lẻn vào sâu trong mộ đạo.

Không chỉ vậy, Trương Lân lúc này cũng đã biến mất.

Không ai biết, lần này cậu ấy lại mất tích.

Dường như mất tích đã là chuyên môn của cậu ấy.

Tuy Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã có chút quen rồi, nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng.

Còn Vương Bàn Tử kia cũng rất kỳ lạ, tìm được cái lưỡi rồi, tại sao lại phát ra tiếng cười quái dị lạnh lẽo như vậy?

Chẳng lẽ Vương Bàn Tử thật sự không còn là Vương Bàn Tử nữa?

Lệ quỷ trong bộ đồ vu y thông qua cái lưỡi đó, bám vào người Bàn Tử, để được đưa vào địa cung của vương mộ!

Tuyết Lỵ Dương hình như đã phát hiện ra điều gì đó.

"Thôi chết, trong miệng Bàn Tử có thứ gì đó, cái lưỡi cổ đó rơi xuống nước rồi, nếu không tìm được, e rằng lát nữa sẽ không cứu được cậu ta nữa." Nghe tin tức không tốt từ Tuyết Lỵ Dương, nhưng biết không phải quỷ nhập, tảng đá trong lòng cậu ta cũng đã rơi xuống.

"Chỉ cần không phải quỷ nhập là được rồi.

Chúng ta chia nhau ra hành động, tôi đi trước đuổi theo cậu ta, cô mau chóng tìm cái nửa lưỡi đó trong nước, sau đó gặp tôi trước địa cung." Tuyết Lỵ Dương cũng lập tức gật đầu đồng ý, do hai chiếc bộ

đàm Chicago Typewriter đều để trong ba lô chống nước, nhất thời không lấy ra được, Hồ Bát Nhất bèn đưa khẩu súng lục Type 64 cho Tuyết Lỵ Dương.

Để cô có khả năng tự vệ.

Ít nhất là khi Trương Lân quay lại, cô phải xuất hiện trước mặt cậu ấy mà không bị tổn hại gì.

Hồ Bát Nhất đưa súng xong liền co giò đuổi theo, men theo mộ đạo, chạy theo tiếng cười đó, vừa chạy vừa không ngừng chửi rủa Vương Bàn Tử tham của rẻ mà chịu thiệt lớn, nhưng lại vô cùng lo lắng lần này sẽ xảy ra chuyện.

Không biết trong miệng cậu ta có thứ gì, nhẹ thì mất đi cái lưỡi, nửa đời sau làm người câm, nặng thì bỏ mạng trong mộ Hiến Vương.

Lúc này để đuổi kịp Bàn Tử phía trước, cậu ta cũng không để ý trong mộ đạo có cơ quan bẫy rập hay không, cầm đèn pin mắt sói, trong dòng nước đen ngòm sâu đến eo, cố hết sức tiến về phía trước.

Đoạn mộ đạo này không có ngã rẽ, trước tiên là một đoạn bậc thang đá, sau đó trở nên vô cùng rộng rãi, trên bệ đá khổng lồ bày mấy chục tượng đồng người ngựa và xe đồng.

Hồ Bát Nhất vừa chạy đến bệ đá, đã lờ mờ nhận ra có gì đó không ổn, những tượng đồng người ngựa màu xám xanh này có chút khác thường.

Nhưng lại khác với sự quỷ dị của những tượng đồng dị hình trong chính điện Thiên Cung, những xe ngựa đồng này tuy quy củ, nhưng lại thiếu một chút gì đó.

Đang chuẩn bị quan sát kỹ, thì nghe thấy tiếng phụ nữ từ phía sau xe đồng truyền đến.

Lúc này đành phải tạm thời không quan tâm đến những tượng

đồng người ngựa, đi thẳng về phía trước, chỉ thấy phía sau xe đồng.

Nhưng khi đi đến gần thì không phải là cửa lớn địa cung như dự đoán, mà là một con dốc đá được xây bằng đá xanh, dưới dốc có một cái hang đen ngòm.

Hai bên đều có một gò đất, từ trước đến nay chưa từng nghe nói có kiểu xây mộ trong địa cung, nhất thời không hiểu ra được có gì mờ ám.

Tiếng cười vừa rồi ở khu vực này, lại đột nhiên ngưng bặt.

Môi trường xung quanh vô cùng phức tạp, có những thứ không biết dùng để làm gì, Hồ Bát Nhất đành phải đi chậm lại.

Dựa vào ánh sáng của đèn pin, tìm kiếm từng bước.

Cảnh tượng tiếp theo khiến cậu ta có chút, lông mày nhíu chặt, khó có thể chấp nhận.

Trên mặt đất có những xác khô của nam giới thời cổ đại, đặt lộn xộn, nhìn sơ qua.

Đều là những người chết như vậy.

Bị cắt tai mũi, khoét hai mắt, tuy không nhìn thấy trong miệng thế nào, nhưng có thể đoán được lưỡi cũng đã bị cắt, sau đó bị đổ sáp nóng vào người khi còn sống, sau khi chịu đủ mọi cực hình, mới trở thành bộ dạng hiện tại.

Lúc này, hô hấp của Hồ Bát Nhất dần trở nên dồn dập, tay cầm súng càng siết chặt hơn.

Bây giờ trước mặt cậu ta ngoài cái hang đen trong con dốc đá, không còn con đường nào khác, chỉ có xác khô la liệt khắp nơi.

Hoàn toàn không thấy bóng dáng của Vương Bàn Tử, trong bóng tối, tầm nhìn thực sự quá thấp, đành phải gọi nhỏ: “Bàn Tử, cậu ở

đâu?

Đừng trốn nữa, mau ra đây cho tôi.” Gọi một lần, không có ai trả lời, tiếp tục gọi lần thứ hai.

Vẫn không có ai trả lời.

Hồ Bát Nhất vươn cổ nhìn về phía lối vào mộ đạo.

Lúc này cậu ta không khỏi nghĩ đến Trương Lân, nếu cậu ấy ở đây, sẽ xử lý tình huống này như thế nào?

Thấy mãi không có ai trả lời, cậu ta bèn quay đầu nhìn lại lối vào mộ đạo.

Nơi đó cũng một mảng tối đen, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Tuyết Lỵ Dương lúc này đang tìm kiếm hòn đá của vu nữ trong nước.

Trong lòng cậu ta biết rõ trong cổ mộ có bốn người, nhưng tình hình hiện tại xem ra, trong địa cung dường như chỉ có một mình cậu ta.

Vô cùng âm u, đành phải cứng rắn tiếp tục gọi: “Vương Bàn Tử, cậu cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ khoan hồng cho cậu, chỉ cần cậu đứng ra, tôi nhất định sẽ bỏ qua những gì cậu đã làm...” Khi cậu ta đang nói, thì không nói nữa, đột nhiên nghe thấy dưới chân có tiếng động nhỏ.

Vội vàng hạ thấp đèn pin mắt sói trong tay.

Nhìn về phía trước mới phát hiện Vương Bàn Tử lúc này đang quay lưng về phía mình.

Cũng không biết cậu ta đang làm gì ở đó, hoàn toàn không biết đến ánh đèn phía sau.

Hồ Bát Nhất lúc này không kinh động cậu ta, muốn đi đến gần

xem thử, sợ rằng đã xảy ra chuyện.

Cứ thế rón rén đi vòng ra phía trước.

Phát hiện Vương Bàn Tử lúc này đang ôm một xác khô không đầu gặm.

Hồ Bát Nhất trong lòng vô cùng lo lắng, trực tiếp tung một cước, đá cậu ta ngã ngửa ra sau.

Sau đó lao tới, ngồi lên bụng cậu ta, bóp cổ cậu ta, lớn tiếng nói: "Mẹ kiếp, mày thật sự bị lệ quỷ ám rồi, gặm cái xác khô đó làm gì?

Không sợ trúng thi độc à." Vương Bàn Tử bị đè xuống, vẻ mặt hoảng sợ, dùng một tay che chặt miệng, tay kia không ngừng vung vẩy.

Hồ Bát Nhất cho rằng Vương Bàn Tử lúc này đang cố gắng giãy giụa.

Cậu ta dùng chân kẹp hai cánh tay của cậu ta, dùng hết sức lực toàn thân, dùng tay trái bóp chặt khuôn mặt to của cậu ta, cạy miệng Bàn Tử ra, miệng cậu ta lập tức phát ra một tràng cười âm u.

Hồ Bát Nhất tay phải cầm đèn pin mắt sói chiếu vào miệng cậu ta, lần này nhìn rõ mồn một.

Cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện.

Hoàn toàn giống như Tuyết Lỵ Dương đã đoán, trong miệng cậu ta quả thực có thứ gì đó, trên lưỡi mọc ra một cái lưỡi của phụ nữ, chính xác hơn là một vật giống như cục thịt.

Màu vàng vàng cũng không lớn, chỉ bằng đầu ngón tay cái, nhìn thoáng qua, sẽ tưởng trên lưỡi mọc một lớp rêu lưỡi dày, nhưng trên lớp rêu lưỡi đó lại có đầy đủ ngũ quan, rất giống khuôn mặt của một người phụ nữ trẻ đang nhắm mắt ngủ.

Chương 268

Cục thịt giống như khuôn mặt người phụ nữ trên lưỡi Vương Bàn Tử, trông vô cùng quỷ dị!

Tuy nhắm mắt không động, như đang hôn mê, nhưng cái miệng trên khuôn mặt đó lại không ngừng đóng mở, phát ra từng tràng cười lạnh.

Cái miệng đó đang cười, không biết Vương Bàn Tử đã dính phải loại hàng đầu độc ác nào.

Trên lưỡi mọc ra một cái miệng, hình như rất thích thịt người, sau khi vào mộ đạo, đã không thể khống chế được nữa.

Vương Bàn Tử để tránh cắn phải người khác, nên mới chạy vào sâu trong mộ đạo, gặm những xác khô đó.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đã đuổi kịp, dùng Bazooka Phantom chiếu sáng dưới nước, cuối cùng cũng tìm thấy nửa cái lưỡi đen của người phụ nữ.

Cô vội vàng đuổi theo, thấy cảnh tượng vô cùng quỷ dị này, cũng vô cùng kinh hãi, vội vàng đặt nửa cái lưỡi đã hóa đá lên một phiến đá khô, đổ một ít nhiên liệu rắn lên, dùng bật lửa đốt.

Tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Lúc này Trương Lân cũng đã đến trước mặt họ.

Lúc này Hồ Bát Nhất đang lo lắng như lửa đốt, không hỏi Trương Lân vừa đi đâu.

Thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử.

Trương Lân lập tức hiểu ra chuyện gì.

Chẳng nói hai lời, cậu rạch đầu ngón tay mình.

Sau đó nhỏ một giọt máu vào miệng Vương Bàn Tử.

Đột nhiên trong miệng Vương Bàn Tử phát ra những âm thanh còn khó nghe hơn.

Dường như cục thịt trong miệng Vương Bàn Tử đang phải chịu đựng nỗi đau vô cùng lớn.

"Giữ chặt cậu ta!" Vừa nói xong, trên tay Trương Lân xuất hiện một con dao Tiểu Thần Phong.

Nhìn tư thế này, cậu định khều thứ kỳ quái trong miệng Vương Bàn Tử ra.

Hồ Bát Nhất nghe vậy lập tức đè chặt cậu ta.

Bên phía Tuyết Lỵ Dương cũng đã châm lửa đốt cái lưỡi, lưỡi của Thiềm Bà vừa bắt lửa, lập tức bốc lên một làn khói hôi thối, chẳng mấy chốc đã hóa thành tro bụi.

Bây giờ việc cần làm là giải quyết thứ trong miệng Bàn Tử.

Lúc này Hồ Bát Nhất nói với Vương Bàn Tử: "Đừng động, duỗi thẳng lưỡi ra, tôi giúp cậu khều nó ra." Vẻ mặt Trương Lân vô cùng bình tĩnh, sau đó cậu cầm Tiểu Thần Phong hơ trên lửa một lúc!

Cậu bảo Hồ Bát Nhất giữ chặt đầu Vương Bàn Tử.

Sau đó, cậu vươn ra Phát Khâu Nhị Chỉ, kẹp lấy cục thịt hình đầu người trên lưỡi, dùng Tiểu Thần Phong khều một cái, tức thì một vật máu me đầm đìa bị khều ra.

Bên trong dường như có một cái gai xương, ngoài việc ghê tởm, cũng lười nhìn kỹ, cậu lắc nhẹ lưỡi dao, tiện tay ném vào lửa, cùng với cái lưỡi kia thiêu thành tro bụi.

Vương Bàn Tử vẫn còn tỉnh táo, biết những gì Trương Lân đang

làm hoàn toàn là để cứu mình, mặc cho máu trong miệng tuôn như suối, vẫn cố gắng há miệng chịu đựng không kêu một tiếng.

Đợi đến khi cục thịt trên lưỡi bị khều ra, cậu ta mới hét lên đau đớn, tuy lưỡi bị rách một lỗ lớn, nhưng cuối cùng cũng có thể nói được rồi.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy vội vàng lấy ra một loại keo cầm máu protein đàn hồi giống như kem đánh răng, bôi lên lưỡi cậu ta để cầm máu.

Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử cuối cùng cũng trở lại bình thường, tuy lưỡi bị dao găm khều một lỗ không nhỏ, trong thời gian ngắn nói chuyện có thể sẽ hơi ngọng, nhưng cũng là trong cái rủi có cái may rồi.

Dù sao cũng không bị cụt tay cụt chân, tàn tật, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này ba người Hồ Bát Nhất đều đã mệt lử, không còn sức để điều tra vị trí cửa đá của địa cung, lại không muốn ở lại gần những xác khô này quá lâu, đành phải quay lại bệ đá đặt xe ngựa đồng để nghỉ ngơi.

Tuyết Lỵ Dương nói với Vương Bàn Tử đang tinh thần không tốt: "Cậu cứ há miệng le lưỡi ra trước đi, đợi vết thương khô rồi hẵng ngậm miệng lại, nếu không dính phải nước đầm sẽ bị viêm đấy." Lúc này Hồ Bát Nhất lấy ra một điếu thuốc, châm lửa hút, rồi giả vờ đưa cho Vương Bàn Tử một điếu.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy vội vàng ngăn lại.

Trong miệng cậu ta có vết thương, sao có thể hút thuốc được.

Bị ngăn lại, Hồ Bát Nhất cười nói: "Cần hút một điếu để trấn tĩnh mà, lần này rút ra được bài học rồi chứ, bài học máu thực sự, tôi nói

là đáng đời, ai bảo mày cái gì rách nát cũng nhặt." Vết thương trong miệng Vương Bàn Tử không quá nặng, loại protein keo đàn hồi đó lại vô cùng hiệu quả.

Một lúc sau, vết thương đã lành lại, Bàn Tử dùng nước súc miệng cho sạch máu, đau lòng nói: "Bàn gia tôi lần sau không bao giờ thấy gì cũng nhặt nữa, sau này chỉ lấy những thứ đáng giá nhất thôi." Hồ Bát Nhất hít một hơi thuốc thật sâu, gật đầu.

"Cái tật này mà mày sửa được, họ Hồ của tao viết ngược." "Tao cũng không cần mày viết bản kiểm điểm, chỉ hy vọng sau này những lúc rảnh rỗi, mày có thể dành chút thời gian, đào sâu nguồn gốc tư tưởng sai lầm của mình." "Đối chiếu với tình hình tốt đẹp hiện tại, thể hiện quyết tâm sửa chữa sai lầm, và có hành động thực tế..." Hồ Bát Nhất nhân cơ hội này, trêu chọc cậu ta một phen.

Chưa cười được hai tiếng, đột nhiên cậu ta nghĩ ra điều gì đó.

Lập tức nghiêm mặt, hỏi Vương Bàn Tử.

"Hiện tại tôi vẫn giữ thái độ hoài nghi với cậu, hàng đầu trên lưỡi đã được gỡ bỏ, nhưng tư tưởng và ý thức hệ của cậu, rốt cuộc có bị ảnh hưởng hay không, khó nói lắm!" "Ai có thể đảm bảo được chứ, không chừng cậu đã trở thành một con quỷ dữ tiềm phục trong đội ngũ thuần khiết của chúng ta." Nhìn vẻ mặt đại nghĩa diệt thân của Hồ Bát Nhất, trong lòng Vương Bàn Tử bắt đầu hoảng sợ.

Vội vàng lớn tiếng giải thích ngọng nghịu.

"Lão Hồ, nếu đến cả cậu cũng không tin tôi, tôi sống làm gì nữa, thà đâm đầu vào tường chết cho xong, không tin cậu có thể thử tôi mà!" "Chúng ta nhảy vào chảo dầu, nằm trên bàn đinh, chỉ cần cậu ra đề, tôi lập tức làm theo, nếu không lát nữa lúc mở quan tài lấy minh khí của Hiến Vương, cậu cứ xem tôi!" "Quan tài của Đức Mẹ Maria đựng cả Chúa trời, lão tử cũng mò cho bằng được." Những lời nói vô

căn cứ như vậy, đúng là Vương Bàn Tử rồi.

Hồ Bát Nhất vội vàng bịt miệng cậu ta lại.

"Được rồi được rồi, tao biết rồi, ăn nói giữ mồm giữ miệng một chút, vấn đề của mày chúng ta đã có kết luận rồi, sau này chỉ cần lấy công chuộc tội là được!" "Nhưng bây giờ có một chuyện phải làm rõ, rốt cuộc trên lưỡi mày đã mọc ra thứ gì?" "Thứ đó đi lên, là do mày tay chân táy máy, cũng là do tay mày, liên quan gì đến miệng?" "Bàn Tử, không lẽ mày đã dùng miệng rồi chứ!

Mày có thể làm ra chuyện đó à?" "Ê!

Lão Hồ, có người ở đây đấy, nói năng kiểu gì thế, Bàn gia tôi là loại người làm ra chuyện đó à?" "Thực ra... lúc đó... lúc đó tôi cũng đã giấu một chuyện, không đúng không đúng, không phải giấu, là chưa có thời gian nói." "Tôi nghĩ dạo này chi tiêu của chúng ta khá lớn, chỉ có chi mà không có thu cũng không ổn!" Nhìn dáng vẻ này của Vương Bàn Tử, có vẻ như cậu ta định nói dài dòng.

Trương Lân thấy vậy, lạnh lùng nói từ bên cạnh: "Trọng điểm!" Vương Bàn Tử vốn định nói rất nhiều, nhưng đột nhiên bị nghẹn lại.

"Vậy được, tôi nói ngắn gọn!" "Tôi trèo lên xà nhà, để xem bộ quần áo đang cháy đó, ban đầu cũng bị cái mũ da người giống như cái đầu đó dọa cho một phen!" "Nhưng tôi nghĩ đến những anh hùng kia, trong đầu tôi không có suy nghĩ cá nhân, một tay giật cái mũ đó xuống, ai ngờ bên trong da người chết đó lại rơi ra một hòn đá!" "Tôi nhặt lên xem, vừa đen vừa trơn, giống như ngọc, tôi học theo thằng khốn Đại Kim Nha, theo thói quen dùng mũi ngửi ngửi, rồi lại dùng lưỡi liếm!" "Khổ không thể tả, có lẽ không phải ngọc, tôi tưởng là hòn đá thối trong hố phân." "Nhưng ở Phan Gia Viên chúng ta, lừa đảo là chuyện thường, hòn đá đen này tám phần cũng có thể giả làm ngọc đen bán được giá tốt, tiện tay nhét vào túi bách bảo!" "Sau đó tôi quên bẵng

chuyện này đi." "Lúc đi xuống sạn đạo, đột nhiên cảm thấy trên lưỡi ngứa ran, mãi đến khi vào mộ đạo, có miệng mà không nói được, phải che miệng, nếu không sẽ cười rít lên!" "Cũng dọa tôi một phen, rất muốn ăn thịt người, không thể kiểm soát được..." Tuyết Lỵ Dương nghe đến đây, ngắt lời Vương Bàn Tử.

"Chúng ta đoán hoàn toàn chính xác, cậu thực sự đã trúng phải một loại tà thuật của Điền Nam như Thiệt Hàng hoặc Thiệt Cổ, những bộ trang phục treo trên đỉnh điện, một trăm phần trăm là của những người chủ trong những cái đỉnh lửa sáu chân đó!" "Đều là những thủ lĩnh của tộc Di, rơi vào kết cục này, cũng thật đáng buồn." "Mộ Hiến Vương cả trên và dưới mặt đất đều toát ra vẻ quỷ dị, trước khi chết, Hiến Vương chắc chắn đang chuẩn bị một nghi lễ lớn, nhưng chưa kịp hoàn thành, đã hết dương thọ." Nghe lời của Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Hồ Bát Nhất nhíu mày.

"Những vu cổ tà thuật này tuy quỷ dị, nhưng dù sao cũng có dấu vết để lần ra!" "Tôi thấy những thứ bất thường trong vương mộ này thực sự quá nhiều, những tượng đồng thú và người trong Thiên Cung đã khiến người ta khó hiểu rồi!" "Tôi luôn cảm thấy như đã thấy ở đâu đó, nhưng cũng không nhớ ra được!" "Ngoài ra, hãy nhìn những xe ngựa đồng trong mộ đạo của địa cung, và bên cạnh gò đất ở cuối con đường, có hàng trăm xác khô bị tra tấn dã man, cho dù tất cả đều là người hầu bị tuẫn táng, cũng không nên giết hại một cách tàn nhẫn như vậy!" "Nơi này đâu có giống vương mộ, rõ ràng là một pháp trường." Trương Lân nghe lời của Hồ Bát Nhất, khá đồng tình.

Không giống như chuyện mà con người có thể làm ra được.

Nghỉ ngơi một lát, họ không kìm được, cùng nhau đi kiểm tra những xác khô đó và những xe ngựa đồng trên bệ đá.

Hai thứ đó giống như một tảng đá lớn đè lên ngực họ, không dời tảng đá đó đi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Trên đường đi, Vương Bàn Tử tiếp tục giải thích, do xác khô được bọc trong sáp, lưỡi cậu ta liếm mãi cũng không liếm rách lớp sáp cứng đó.

Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể khiến Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cảm thấy thoải mái hơn một chút, nếu không thật sự không ai muốn ăn cơm cùng cậu ta.

Chương 269

Cả nhóm đến trước những xác khô.

Tập trung nhìn kỹ, phát hiện trong số những xác chết kinh khủng đó có cả người già, người trẻ và người khỏe mạnh, xem ra đều là hạ nhân, không biết tại sao lại bị đối xử như vậy.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, người sống tuẫn táng thời cổ đại tuyệt đối sẽ không bị đổ sáp nóng, cắt tai khoét mắt như vậy, nếu không phải hạ nhân, chắc chắn là những tù nhân đã phạm tội tày trời.

Sau đó họ lại đến trước những tượng đồng người ngựa.

Phát hiện ra thứ còn thiếu.

Người không cầm vũ khí, ngựa không đóng yên, thứ hai là số lượng cũng không đúng, người cổ đại rất coi trọng các con số hai, ba, sáu, bảy, chín.

Đặc biệt là số sáu, theo quy chế, quý tộc cấp vương hầu khi xuất hành, ít nhất có ba mươi sáu kỵ binh đi trước mở đường, cấp thấp hơn là mười sáu kỵ binh, số lượng tượng đồng người ngựa ở đây không đủ ba mươi.

Quan trọng nhất là ngoài ngựa đồng còn khá tốt, những tượng người đồng lại bị mục nát rất nghiêm trọng, thậm chí có những chỗ đã mềm ra.

Trong các ngôi mộ thời Hán cũng từng khai quật được các đồ tùy táng bằng đồng, tuy bị không khí và nước ăn mòn, sinh ra gỉ đồng, nhưng tuyệt đối không nghiêm trọng như những tượng đồng người ngựa này.

Tuy mộ đạo bị nước đầm xâm nhập, nhưng độ ẩm tuyệt đối ở đây không lớn, xuất hiện hiện tượng này, rất khó hiểu, nhất thời không có manh mối.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đã thể hiện sự thông minh của mình.

Sau khi suy nghĩ một lát, cô nói với họ: "Nếu đổi một góc nhìn khác thì không khó hiểu nữa, chúng ta đã có định kiến từ trước, luôn cho rằng đây là địa cung nơi đặt quan tài của Hiến Vương, nhưng có lẽ chúng ta đã nhầm ngay từ đầu!" "Nơi này vốn không phải địa cung, mà là một xưởng gia công đúc tượng đồng, điêu khắc thú đá cho vương mộ!" "Những tượng đồng này bị mục nát nghiêm trọng như vậy, tôi nghĩ có thể liên quan đến việc tỷ lệ hợp kim đồng thiếc bị sai lệch." "Quy mô của vương mộ khá lớn, chỉ dựa vào sức của nước Điền thì khó mà xây dựng được, trong quá trình thi công chắc chắn đã sử dụng rất nhiều tù binh và hạ nhân của các nước xung quanh, trong đó tất nhiên cũng đã đào tạo ra một số công nhân kỹ thuật." "Nhưng nhóm thợ được chọn từ trong số tù binh đã làm sai tỷ lệ nguyên liệu, dẫn đến lãng phí không ít thời gian và nguyên liệu." "Từ xưa đồng thiếc đã có 'lục tề', kim có lục tề, sáu phần kim một phần thiếc, gọi là chung đỉnh chi tề, năm phần kim một phần thiếc, gọi là phủ qua chi tề, v.v.!" "Tuy đều là đồ đồng, nhưng tỷ lệ khác nhau, tính năng của vật phẩm chế tạo ra cũng hoàn toàn khác nhau, nếu mất đi tiêu chuẩn của 'lục tề', những thứ đúc ra đều là phế phẩm." "Vì vậy những hạ nhân phạm lỗi này, đã bị giết để răn đe, sau đó xưởng này bị đóng cửa." Hồ Bát Nhất vỗ vào mũ bảo hiểm, vẻ mặt bừng tỉnh ngộ nói: "Đúng rồi, tôi cũng định nói nhưng bị cô nói trước rồi, thảo nào nơi này không giống huyền cung của cổ mộ, nhưng nếu đây không phải, vậy mộ đạo của vương mộ ở đâu?" Mộ đạo ở đâu, ai mà biết được.

"Trên đời này người hiểu biết về bí thuật Phân Kim Định Huyệt, không ai có thể vượt qua tôi...

đương nhiên là trừ Trương Lân ra, nên tôi phải hỏi hai người, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, phải mau chóng tìm ra lối vào mộ đạo.” Cái gọi là Phân Kim Định Huyệt, chỉ có một số ít người mới nắm vững được bí thuật này.

Có thể thông qua việc phân biệt hình thế lý khí, long sa huyệt thủy những yếu tố phong thủy này, dùng la bàn kim châm, xác nhận vị trí chính xác đặt quan tài của cổ mộ, sai số của nó tối đa không quá đường kính của một cây kim vàng, do đó có tên là Phân Kim Định Huyệt.

Nhưng tình hình hiện tại thực sự có chút khó khăn.

Nếu có thể trực tiếp dùng Phân Kim Định Huyệt để tìm ra mộ thất của vương mộ, đã sớm tìm ra rồi, nhưng vấn đề là la bàn vừa vào Trùng Cốc đã mất tác dụng.

Thủy Long Vựng này chỉ có trong truyền thuyết, Mười Sáu Chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng chỉ đề cập sơ qua một chút, trong sách chỉ đứng trên quan điểm của hậu thế, phân tích bố cục hình thế của nó từ một phía, chưa từng luận bàn chi tiết.

Lúc này Hồ Bát Nhất nhíu mày chặt.

Qua nhiều năm nghiên cứu, cậu ta phán đoán cuốn sách tàn quyển gia truyền của nhà mình xuất phát từ cuối thời nhà Thanh.

Lý luận của nó chủ yếu dựa trên phong thủy tinh vị của thời nhà Đường, nhưng Thủy Long Vựng sâu trong Trùng Cốc lại thuộc về tiên huyệt được đề cập trong phong thủy thượng cổ.

Các cao thủ phong thủy đời sau phần lớn cho rằng trên đời không tồn tại loại tiên huyệt này, vì vậy cuốn sách tàn quyển Mười Sáu Chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà cậu ta luôn dựa vào lại không có nhiều tác dụng ở đây.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lúc, đứng ngồi không yên.

Vẻ mặt cũng không được tốt.

Sau một lúc, cậu ta khẽ thở dài nói: "Muốn trộm mộ, tất phải tìm mộ trước, nhưng có những lăng mộ của vua chúa cứ ở đó, mà chưa từng bị đào bới, chủ yếu có hai nguyên nhân." "Thứ nhất, từ xưa đến nay, việc trộm lăng mộ của vua chúa và những ngôi mộ siêu lớn, đều là do các nhóm người làm, những lăng mộ đó đều được xây dựng bằng cách đào núi, giấu sâu dưới lòng đất, khó mà khai quật, vì nó không đơn giản như đào đất." "Lượng công việc của nó cũng không khác gì đào một đường hầm trong núi, với điều kiện là có thể đào ra mộ đạo." "Không tìm được mộ đạo, cho dù đào đi một nửa ngọn núi, cũng chưa chắc tìm được cửa mộ ở đâu, những người đã từng thấy những ngọn núi thực sự, đều nên biết sự khác biệt giữa dãy núi và sườn dốc là lớn như thế nào." "Thứ hai, lăng mộ của vua chúa dù kiên cố đến đâu, cũng không đối phó được với bọn trộm mộ, dù kiên cố, ẩn mật đến đâu, cuối cùng cũng không có chân, không chạy được, mãi mãi chỉ có thể trốn ở một nơi!" "Cho dù không có đội ngũ lớn khai quật, tám người đào không được, thì có tám người tiếp theo, liều mạng đào mười năm hai mươi năm, sớm muộn cũng trộm được." "Nhưng những người biết dùng Phân Kim Định Huyệt, đều biết địa mạch ngang dọc, những nhánh quan trọng trong tổ mạch ảnh hưởng đến bố cục và sự cân bằng của tự nhiên." "Vì vậy tuyệt đối sẽ không dễ dàng động đến những lăng mộ của vua chúa được xây dựng trên những long mạch quan trọng, để tránh phá vỡ đại phong thủy, dẫn đến tai họa lớn cho thế gian." "Trong mộ Hiến Vương, tôi không thể trực tiếp xác nhận vị trí của quan tài, chỉ có thể dùng cách thô sơ nhất, cũng là cách của các nhóm người để tìm mộ đạo." "Những cánh cửa đá ngàn cân trong mộ đạo của vua chúa, là để đối phó với những kẻ trộm mộ đơn lẻ, vì chỉ cần tìm được mộ đạo, là có thể men theo đó

tìm ra cửa mộ và mộ thất." "Nhưng lúc đầu tôi phát hiện cái lỗ thủng trên vách núi bị máy bay đâm vào, không phải là mộ đạo, vậy thì mộ đạo rốt cuộc được giấu ở đâu?" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, mấy người chìm vào im lặng.

Tuy biết chắc chắn nó ở sâu trong thung lũng, không vượt quá phạm vi một dặm dưới Lăng Vân Thiên Cung, nhưng trong cái phễu lớn màu xanh này, bốn bề là vách đá và đầm sâu, để mấy người tìm, e rằng mười năm cũng không tìm ra.

Khi mọi người, chìm vào sự im lặng vô tận.

Trương Lân khẽ mở miệng.

"Thủy nhãn!" Ánh mắt của ba người Hồ Bát Nhất đều hướng về phía cậu.

Trên mặt ba người đều viết đầy vẻ khó tin.

Nơi vừa rồi đi qua, trông như một con đường chết.

Bây giờ lại biến thành lối vào?

Ngay khi Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị đặt câu hỏi.

Hồ Bát Nhất mở miệng trước tiên.

"Thủy nhãn!

Cái xoáy nước lớn màu đen đó, tôi đoán nơi đó rất có thể là chỗ đặt thi cốt của Hiến Vương." "Nơi có khả năng bị bỏ qua nhất chính là đó, địa cung chắc chắn ở trong núi, nhưng lối vào lại là cái thủy nhãn giống như một cái hang quỷ." Tuyết Lỵ Dương nửa tin nửa ngờ hỏi: "Dưới thủy nhãn đó có quan tài à?

Tốt nhất là anh có thể nói rõ cho tôi biết, phán đoán này có mấy phần chắc chắn?

Dòng chảy ngầm và xoáy nước ở đó rất nguy hiểm, chúng ta có

cần thiết phải mạo hiểm như vậy không?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn Trương Lân, nhìn vào đôi mắt không chút gợn sóng đó.

Sự tự tin trong lòng cậu ta lại tăng lên mấy phần, sau đó quay đầu nói với Tuyết Lỵ Dương.

"Cho dù Hiến Vương không ở trong thủy nhãn, nơi đó cũng nên là lối vào của mộ đạo, tôi có ít nhất bảy phần chắc chắn!" "Được ăn cả ngã về không, cũng đáng để thử một phen, nhưng bốn người chúng ta tuy đều bơi lội giỏi, nhưng tôi đã nếm mùi lợi hại của cái thủy nhãn đó rồi, dù có sẵn sàng mạo hiểm mười phần, cũng không dễ dàng xuống được." Tuyết Lỵ Dương nghe lời nói chắc nịch của Hồ Bát Nhất, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Sau đó cô lại nhìn về phía Trương Lân, dù sao đây cũng là cách do cậu ấy đề xuất.

Sau khi cân nhắc nhiều lần trong lòng, cuối cùng họ quyết định xuống thủy nhãn đó.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những tượng đồng xung quanh nói: "Tôi có một cách có thể tăng hệ số an toàn, hiện tại chúng ta có ba sợi dây thừng dài và dày nhất." "Mỗi sợi đều đủ sức chịu được trọng lượng của ba người chúng ta, để đảm bảo an toàn, có thể cố định ở ba nơi khác nhau." "Cho dù đứt một sợi, vẫn còn hai sợi, chúng ta kéo một con ngựa đồng nặng xuống đáy đầm, sẽ không dễ dàng bị dòng nước ngầm cuốn đi, như vậy muốn xuống thủy nhãn, sau khi xong việc lại rút ra, cũng không phải là không thể." Bây giờ quyết định của mấy người đã thống nhất.

Hồ Bát Nhất nói với Vương Bàn Tử: "Vậy cứ theo kế hoạch mà làm, để Vương Bàn Tử lấy công chuộc tội, là người đầu tiên xuống thủy nhãn đó." Nhờ Trương Lân nhắc nhở, mọi người bắt đầu tin rằng quan quách của Hiến Vương có khả năng nằm dưới đáy đầm

nước.

Hồ Bát Nhất nhớ lại lúc nãy mình đã thấy một cây xà đá khổng lồ dưới đáy đầm, khi đó anh cứ ngỡ là đá bị rơi xuống trong quá trình xây dựng vương mộ.

Bây giờ nghĩ lại, không chừng đó chính là nóc của mộ đạo.

Sau khi quyết định sẽ vào mắt nước, bốn người bắt đầu chia nhau hành động.

Họ lấy ba sợi dây thừng dày và dài nhất, lần lượt buộc vào xác chiếc máy bay ném bom hạng nặng dưới nước.

Không có gì thích hợp hơn để làm điểm cố định so với di thể của pháo đài bay này.

Nó không chỉ có trọng lượng cực lớn mà phần vỏ khổng lồ cũng vượt xa đường kính và lực hút của mắt nước.

Tiếp theo, mấy người bắt đầu ra tay giúp đỡ với con ngựa đồng.

Con ngựa đồng này vô cùng nặng, ba người Hồ Bát Nhất dùng hết sức vẫn thấy rất khó khăn.

Nhưng sau khi Trương Lân đặt một tay vào, cảm giác như dưới chân ngựa đồng có bánh xe, dễ dàng đẩy nó xuống nước.

Sau đó, họ lại lấy túi khí trong bộ đồ lặn ra, cố định vào bụng ngựa đồng.

Làm vậy là để khi quay về từ mắt nước, có thể lợi dụng sức nổi của túi khí để triệt tiêu một phần lực hút khổng lồ trong xoáy nước.

Lúc ra khỏi khe nứt, bên ngoài trời vẫn mây đen kịt, không một ánh sao.

Ban ngày, trên vách đầm còn có cây cối um tùm, dây leo chằng chịt, thác nước lớn như châu ngọc đổ xuống, bọt bạc tung tóe như dải

lụa ngọc treo trên vách đá, tạo nên một khung cảnh thần bí huy hoàng.

Bây giờ tất cả đều không còn thấy nữa.

Chương 270

Tiếng nước chảy ào ào của cụm thác nước chẳng khác nào một con quái thú đang gầm thét như sấm trong bóng tối, nghe mà kinh hồn bạt vía.

Bốn người dẫm lên phao nổi trong đầm, ngoài Trương Lân ra, ba người còn lại đều có vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Thành công hay không là ở lần này, mọi người nhất định phải cẩn thận, không được để ngựa đồng chìm xuống đáy mắt nước.

Nếu không chúng ta sẽ không bao giờ lên được nữa." Hồ Bát Nhất nói với giọng rất nặng nề.

Lúc này, vẻ mặt Tuyết Lỵ Dương cũng chẳng khá hơn là bao.

"Nước tính vô thường, chuyện dưới đáy nước là khó lường nhất, nếu khó vào được mộ đạo từ xoáy nước thì nhất định đừng cố ép, có thể lui về trước, sau đó bàn bạc kỹ hơn!" Dù sao đi nữa, chỉ cần còn mạng là còn hy vọng.

"Còn non xanh đó, lo gì không có củi đốt, nhưng thời cơ chỉ có một, e là không còn cơ hội nào khác để vào vương mộ đâu, hôm nay chúng ta nhất định phải dốc toàn lực." "Nếu như không thành công, đó là ý trời." Anh còn vung tay gõ vào mũ bảo hiểm leo núi, bật đèn chiến thuật lên.

Kéo kính lặn xuống, đeo mặt nạ dưỡng khí, làm một động tác lặn xuống, Hồ Bát Nhất là người đầu tiên chìm xuống đáy đầm.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng lập tức lặn theo.

Trương Lân lại không lặn xuống ngay, anh nhìn lên trời một lúc rồi mới bắt đầu lặn.

Mặc dù có một khoảng cách, nhưng Trương Lân đã dễ dàng đuổi kịp họ.

Bốn người tìm thấy con ngựa đồng dưới đáy, có sợi dây thừng buộc bên trên, họ móc khóa an toàn trên cổ vào đó, khóa chặt vào nhau.

Sau khi đã có ba lớp bảo hiểm, Hồ Bát Nhất giơ đèn chiếu dưới nước Basset Hound lên, dùng luồng sáng mạnh quét một vòng xung quanh.

Anh phát hiện ở mép đầm hoàn toàn không thấy được xoáy nước đen ở trung tâm, trên dưới trái phải đều một màu đen kịt, không thể xác định được vị trí.

Đây không phải là tin tốt.

Nhưng địa hình đáy đầm, Hồ Bát Nhất và Trương Lân đã rất quen thuộc.

Trước mắt là thân máy bay ném bom, phần thân màu xanh lục khổng lồ lúc này như một phao tiêu cỡ lớn, đuôi máy bay đang chỉ đúng hướng.

Mắt nước thần bí đó nằm giữa đuôi máy bay và mắt nước, có một dải đá màu xanh da trời nối liền.

Dựa vào những dấu hiệu này dưới đáy đầm, dù tầm nhìn có tệ đến đâu cũng có thể tìm đúng phương vị.

Lúc này mấy người đều đang ở dưới nước, không thể giao tiếp bình thường.

Chỉ đành dùng thủ ngữ để trao đổi.

Họ dùng thủ ngữ của lực lượng SEAL để giao tiếp.

Đây không phải là thủ ngữ thông dụng trên thế giới, chủ yếu vì nó đơn giản, dễ hiểu và học nhanh hơn.

Hồ Bát Nhất ra hiệu mấy động tác đơn giản với mọi người.

Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ý.

Cô liền tháo phao nổi của túi khí trên ngựa đồng ra, để nó nổi lên mặt nước.

Như vậy, nếu giữa chừng dưỡng khí cạn kiệt hoặc bình khí có vấn đề, vẫn có thể mượn ống khí nối với phao nổi để tạm thời đổi khí.

Khoảng một phút sau, vòi khí của phao nổi đã bơm được khoảng một phần ba không khí vào túi khí, giảm bớt một phần trọng lượng của ngựa đồng.

Họ đẩy ngựa đồng dưới nước, không ngừng tiến về phía xoáy nước dưới đáy đầm.

Càng đi, bùn đất và tảo dưới đáy đầm đều nổi lên, bay loạn xạ trong nước.

Đáy nước vốn đã đen kịt, giờ tầm nhìn càng thấp hơn.

Cảm giác lớp bùn tảo dưới chân không dày lắm, bên dưới rất cứng, dường như đều là những tảng đá lớn phẳng lì.

Lúc này, Hồ Bát Nhất càng tin chắc vào quan điểm của mình và Trương Lân.

Xem ra mộ huyệt của Hiến Vương quả nhiên ẩn giấu dưới đáy đầm, đến đây lại có thêm mấy phần chắc chắn.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương ở vị trí hơi nhích về phía trước cũng dừng lại, nắm chặt hai tay, khuỷu tay ấn xuống dưới, ra tín hiệu dừng lại.

Ba người thấy động tác này, lập tức dừng lại.

Cảm nhận sự thay đổi của dòng nước xung quanh, họ hiểu rõ vị trí

hiện tại của mình.

Không cần Tuyết Lỵ Dương ra hiệu nữa, họ cũng đã nhận ra.

Gần đó bắt đầu xuất hiện dòng chảy ngầm, xem ra đã đến rìa mắt nước.

Theo kế hoạch đã định sẵn, Hồ Bát Nhất ra hiệu với Vương Bàn Tử, duỗi hai ngón tay, chỉ ngược vào mắt mình, sau đó chỉ về phía Bàn Tử: "Cậu đi trước, tôi yểm trợ." Vương Bàn Tử cuộn ngón cái và ngón trỏ lại, ba ngón còn lại duỗi thẳng ra biểu thị đã nhận lệnh.

Anh ta lập tức di chuyển đến trước ngựa đồng, vì thân hình to con nhất trong bốn người, nên anh ta phải ở phía trước để đảm bảo ngựa đồng không bị cuốn vào sâu trong xoáy nước.

Mấy người bơi dưới nước không hề dễ dàng.

Nhưng có con ngựa đồng nặng nề, bốn người lại kết thành một khối, sẽ không bị dòng nước mạnh của xoáy nước cuốn đi.

Dù vậy, họ vẫn cảm thấy lực hút của dòng chảy ngầm ngày càng lớn.

Khi dần dần đến gần, có chút không kiểm soát được cơ thể nữa.

Con ngựa đồng đó không phải là một khối liền, mà được đúc và ghép từ nhiều bộ phận.

Không biết cứ tiếp tục thế này, nó có bị dòng nước xé toạc ra không.

Tình hình bây giờ khá khẩn cấp, Hồ Bát Nhất cũng ý thức được điều này, vội giơ một cánh tay lên, xòe năm ngón tay thành một vòng tròn, rồi nắm lại thành quyền.

Ý của anh là trọng lượng tổng cộng của bốn người cộng thêm ba lô nặng và con ngựa đồng đã gần cả ngàn cân.

Lúc này mới tạm ổn định được trọng tâm, Hồ Bát Nhất từ từ mở khóa an toàn, để sợi dây dài dần dần được thả ra từng mét một.

Vương Bàn Tử rút ra hai cây pháo sáng lạnh, quẹt vào mũ bảo hiểm leo núi.

Lập tức, trong nước bốc lên khói không cháy và tia lửa lạnh.

Anh ta để hai cây pháo sáng cháy trong tay năm giây, sau đó buông ra, hai quả cầu sáng lập tức bị cuốn vào sâu trong xoáy nước.

Hồ Bát Nhất ở sau ngựa đồng, vốn không thể thấy được ánh sáng của pháo sáng trong xoáy nước ra sao.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử quay đầu lại, duỗi thẳng tay phải, che ngang lông mày, rồi lại chỉ xuống xoáy nước bên dưới, cuối cùng giơ ngón cái lên biểu thị đã thấy, nó ở ngay dưới.

Trương Lân vẫn luôn ở phía sau ba người.

Khác với Hồ Bát Nhất, đáy đầm đen kịt trong mắt anh không có chút trở ngại nào.

Anh nhìn thấy rõ mồn một, thấy cả những thứ mà ba người Hồ Bát Nhất không thấy được.

Chương 271

Lúc này, Hồ Bát Nhất cố gắng giữ vững cơ thể, lần lượt chỉ vào Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử, vỗ vỗ vào mũ bảo hiểm ra hiệu chú ý an toàn.

Sau đó, bốn người ôm chặt con ngựa đồng, mượn lực hút, từ từ chìm xuống.

May mà có trọng lượng của ngựa đồng, nếu không người đi xuống khó tránh khỏi bị dòng nước cuốn cho quay cuồng chóng mặt.

Vừa chìm xuống đáy, Tuyết Lỵ Dương lập tức kéo dây bơm khí, bơm đầy túi khí để tránh lực hút xuống quá mạnh, bị dòng chảy ngầm cuốn thẳng vào sâu bên trong.

Lúc này, dưới đáy đầm là một cái hố lớn, chính giữa là mắt nước, trên đáy hố có một cái động lớn.

Ngay cả thiết bị chiếu sáng tiên tiến nhất trong trang bị là Basset Hound cũng giống như một que diêm nhỏ trong mắt nước này.

Tầm nhìn giảm mạnh, chỉ còn khoảng hai ba mét.

Lúc này, cảm giác như đang ở trong một cái động quỷ đáng sợ, bị ác quỷ kéo vào bóng tối vô biên.

Dường như thứ họ vào không phải là mắt nước.

Mà là cánh cửa dẫn đến địa ngục.

May mà bốn người ôm con ngựa đồng khá nặng, nhịp tim của họ mới dần ổn định lại.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên nhìn thấy lối vào mộ đạo, nó không nằm ở vị trí dự đoán trong xoáy nước mà gần như áp sát đáy

đầm, nếu không phải có một tảng đá che ở trên.

Nếu không vào trong mắt nước, có lẽ không thể thấy được lối vào này.

Sau khi phát hiện mộ đạo, mấy người vội vàng dùng sức, để cả nhóm người và ngựa thoát khỏi trung tâm xoáy nước, vật lộn bơi vào trong mộ đạo.

Hồ Bát Nhất phát hiện mộ đạo không có cửa đá, điều này khiến anh hơi nhíu mày.

Bên trong cũng toàn là nước đầm đen kịt lạnh lẽo, nhưng vừa vào mộ đạo, liền không cảm thấy lực hút của dòng chảy ngầm nữa.

Có lẽ đây là một tin tức may mắn!

Tảng đá lớn ở lối vào mộ đạo bằng đá xanh này có mặt cắt nghiêng co rút, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi từ trường của mắt nước cách đó chỉ một mét.

Dù vậy, họ vẫn không dám chậm trễ, lại bơi vào sâu trong mộ đạo hơn hai mươi mét nữa mới dừng lại.

Trước đó vật lộn hết sức trong mắt nước, hoàn toàn không kịp sợ hãi, bây giờ hơi hoàn hồn lại, toàn thân nổi da gà.

Chỉ cần một khâu nào đó có sai sót nhỏ, lúc này khó tránh khỏi đã thành oan hồn dưới đáy đầm.

Nhưng dù sao cũng đã tìm được mộ đạo, trong mắt Hồ Bát Nhất, mạo hiểm lớn như vậy cũng đáng.

Bốn người tháo dây thừng trên người ra, tiếp tục bơi vào sâu trong mộ đạo ngập nước, quan sát sơ qua môi trường xung quanh.

Nếu không quan sát kỹ, lát nữa có vấn đề gì thì hối hận cũng không kịp.

Chỉ thấy mộ đạo rộng rãi bằng phẳng, hai vách và nền đều lát gạch đá vuông lớn.

Chỉ có trên đỉnh là những thanh đá xanh lớn, cũng không có bích họa hay minh văn khắc chữ, thậm chí cả tượng trấn mộ cũng không có.

Kỳ lạ nhất là không có cửa đá, dùng thuốc nổ cũng không biết nên đặt ở đâu.

Trương Lân nhìn trái nhìn phải, bằng mắt thường cũng không thấy cửa đá.

Điều này càng khiến anh tin chắc rằng nơi đây thông đến huyền cung của Hiến Vương.

Vì Hiến Vương mê đắm thuật tu tiên trường sinh, nên cho rằng sau khi chết có thể lên trời, tự tin rằng ngôi mộ của mình sẽ không có người ngoài vào được, vì vậy mộ đạo không cần đặt cửa đá ngăn cản.

Nghĩ lại thì, cửa đá đúng là thứ ngu ngốc nhất, có cửa đá và không có cửa đá chỉ khác nhau ở chỗ tốn thêm chút sức lực và thời gian mà thôi.

Mộ đạo vừa hẹp vừa dài, bơi vào trong một lúc lâu vẫn ở dưới nước.

Lúc này, Trương Lân dẫn đầu bơi ở phía trước.

Anh ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất tiếp tục tiến lên.

Từ quy mô địa hình ở đây để phán đoán, huyền cung đặt quan quách và đồ tùy táng hẳn ở không xa phía trước.

Quả nhiên như Trương Lân dự đoán, bơi thêm vài chục mét nữa, phía trước đáy nước xuất hiện một con dốc đá, mộ đạo cũng trở nên

rộng hơn mấy lần so với trước đó.

Men theo con dốc đá đi lên, sắp vượt qua mặt nước trong đầm, Trương Lân là người đầu tiên trồi lên, nhìn thấy cuối con dốc đá là một cánh cửa đá ngàn cân màu xám xanh sừng sững.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng theo sau nổi lên mặt nước.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt phấn khích, lau nước trên mặt, giọng nói lộ rõ niềm vui vô hạn.

"Cuối cùng cũng đến nơi rồi." Lúc này, anh chỉ muốn phá cửa vào ngay, trải qua bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng tìm được.

Vương Bàn Tử ở trong nước, chỉ lên trên cửa đá lớn: "Này, Lão Hồ, nhìn trên đó xem… có một cái cửa nhỏ?" Mọi người nhìn theo hướng ngón tay anh ta, ở vị trí cao nhất có một lầu cổng bằng đồng, toàn bộ màu đen, kết cấu vô cùng tinh xảo, cửa động vừa đủ cho một người đi qua.

Trên lầu cổng có mái che, xung quanh đúc mây mù chim bay, dường như tượng trưng cho việc ở trên cao tít tầng mây.

Hồ Bát Nhất xác nhận xong, lộ ra một nụ cười.

Sau đó, anh cười giải thích.

"Nơi đó gọi là Thiên Môn, dùng để cho chủ mộ sau khi thi giải thành tiên thì lên trời." "Chỉ có trong mộ của người theo Đạo gia mới có, nhưng cái chuyện thành tiên lên trời tốt đẹp đó, mấy lão già đó đừng có mơ.

Thiên Môn này vừa hay có thể cho đám Mạc Kim Giáo Úy chúng ta dùng làm đạo động có sẵn." Trải qua muôn vàn gian khổ cuối cùng cũng đến được đại môn huyền cung của Hiến Vương.

Trong lòng mấy người Hồ Bát Nhất đều vô cùng phấn khích.

Phấn khích thì phấn khích, nhưng họ vẫn còn chút lý trí.

Tuyết Lỵ Dương vẫn lo lắng bên trong không có viên Mộc Trần Châu.

Cô đột nhiên hỏi Hồ Bát Nhất: "Thời cổ đại ở Trung Quốc, thật sự có thần tiên sao?" Nghe Tuyết Lỵ Dương hỏi, anh nhếch mép cười hỏi lại.

"Cô luôn tin vào khoa học, sao đột nhiên lại hỏi một câu vô căn cứ như vậy?

Nếu nói con người có linh hồn tồn tại thì tôi hoàn toàn tin, nhưng chuyện thần tiên đó, tôi thấy đều là vớ vẩn." Tuyết Lỵ Dương bị Hồ Bát Nhất hỏi vậy, có chút ấp úng.

"Tôi… cũng có tín ngưỡng, tôi tin trên thế giới có Thượng Đế, nhưng…" Lúc này, Vương Bàn Tử nói năng không được lưu loát lại mở miệng.

"Nhưng mà, tôi nói cho cô biết nhé, thần tiên ấy à, chẳng phải có một nhà triết học đã nói sao?

Giết một người sẽ thành tù nhân, giết một triệu người có thể làm quốc vương, có thể giết hết tất cả mọi người, đó chính là thần." Hồ Bát Nhất vừa lục lọi ba lô chống nước bên cạnh, vừa nói với cô.

"Cũng đừng nghĩ nhiều quá, người đổ đấu chúng ta trăm điều không kiêng kỵ, tiên hay thần, đừng quá để tâm đến những thuyết tạo thần ngu muội đó!" "Thời đại khác nhau, quan điểm về thần và tiên cũng khác nhau, tôi thấy thần minh chỉ là một yếu tố văn hóa, một sự tồn tại mang tính biểu tượng, có thể xem như một sự ký thác về mặt tinh thần!" "Đương nhiên cũng tồn tại một quan điểm khác, con người cũng có thể trở thành thần, người có thể tạo ra kỳ tích chính là thần!"

“Vì vậy một số vĩ nhân cũng sẽ được đưa lên thần đàn, nhưng dù vĩ đại hay kiệt xuất đến đâu cũng không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, cho nên chỉ xét từ góc độ sinh vật học, trên thế giới sẽ không có thần, người chung quy vẫn là người.” Hồ Bát Nhất nói một tràng đầu đuôi đâu ra đấy.

Trông bộ dạng rất am hiểu.

Vương Bàn Tử vừa hay thu dọn xong đồ đạc.

Chương 272

Anh ta nói với giọng điệu chế nhạo.

“Được đấy Lão Hồ, gần đây trình độ lý luận lại tăng cao rồi, tục ngữ có câu ‘sống không mang theo, chết không mang đi’, Hiến Vương chết cũng đã hai ngàn năm rồi!” “Chắc là hết hy vọng thành tiên bất tử rồi, không mục nát thành bùn đất đã là may.

Đồ tùy táng trong địa cung cũng chôn theo người chết lâu như vậy, đến lúc lấy ra phơi nắng, hóng gió rồi.

Mọi người, chúng ta lên dọn nhà cho gã này thôi.” Mặc dù bị Vương Bàn Tử thúc giục, nhưng trong lòng anh vẫn có chút bất an.

Anh sờ vào Mô Kim Phù treo trước cổ.

“Được.

Chỉ mong tổ sư gia hiển linh, phù hộ chúng ta mọi việc thuận lợi.

Câu nói kia thế nào nhỉ, một vạn năm quá dài, chỉ tranh sớm tối.

Chúng ta bây giờ gõ cửa Thiên Môn, đổ đầu mô kim, thăng quan phát tài.” Trương Lân đứng bên cạnh, trong lòng cũng dấy lên một trận cảm khái.

Cuối cùng cũng sắp gặp được chính chủ.

Không biết Hiến Vương đang ngủ say phía trước lúc này đã thành ra bộ dạng gì.

Bây giờ chỉ cần chờ họ tiến vào khám phá.

Anh không hề cầu nguyện như những người khác.

Cảm thấy không cần thiết phải làm vậy.

“Lạy Cha chúng con ở trên trời, xin cho con được tôn vinh danh Cha, xin hãy phù hộ con lần này…” Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng hạ quyết tâm cuối cùng.

Quyết tâm này không dễ dàng đưa ra, một khi vào cổ mộ, đã định sẵn phải từ biệt quá khứ trong sạch, trở thành một Mạc Kim Giáo Úy đúng nghĩa, vĩnh viễn phải mang trên mình danh hiệu này.

Sau đó, ánh mắt cô trở nên kiên định.

Cô lấy ra Phi Hổ Trảo, ném lên trên.

Móc được vào lầu cổng Thiên Môn, giật xuống một cái, rất chắc chắn, liền là người đầu tiên leo lên, vẫy vẫy tay với những người bên dưới.

Hồ Bát Nhất cũng nắm lấy dây xích Phi Hổ Trảo, là người thứ hai leo lên Thiên Môn.

Thiên Môn bằng đồng chạm rỗng không có cơ quan, sau khi xác nhận không có gì bất thường, anh liền lấy ra Hắc Chiết Tử của Mạc Kim Giáo Úy.

Thứ này nghe tên thì huyền bí, thực ra là một cây gậy nạy đặc chế, có thể kéo dài thu ngắn.

Nó còn có thể gập lại mang theo bên người, chuyên dùng để nạy cửa mộ, tường mộ, hoặc nạy gạch mộ, có thể phối hợp sử dụng với Tham Âm Trảo để nạy quan tài.

Vương Bàn Tử và Trương Lân cũng lần lượt leo lên.

Cánh cửa Thiên Môn có thể hoạt động được, cũng giống như một cánh cửa thành thực sự.

Có thể đẩy mở từ trong ra ngoài, nhưng bên trong đã bị khóa chết.

Anh dùng Hắc Chiết Tử nạy bảy tám lần mới thấy lỏng ra.

Thấy Vương Bàn Tử thở hổn hển leo lên, Hồ Bát Nhất không do dự giao việc nạy cửa cho anh ta.

Hồ Bát Nhất đứng sau đỡ lưng cho anh ta, để tránh dùng sức quá mạnh mà ngã nhào khỏi lầu cổng.

Vương Bàn Tử dường như để bù đắp cho lỗi lầm trước đó, lúc này tỏ ra vô cùng hăng hái.

Anh ta dùng hết sức lực như trâu mộng của mình.

"Rắc" một tiếng, cuối cùng cũng nạy mở được cửa đồng, Hồ Bát Nhất vội kéo anh ta sang một bên.

Địa cung cổ mộ nằm trong một môi trường hoàn toàn khép kín, không khí không lưu thông, âm khí và thi khí tích tụ bên trong đều gây hại lớn cho cơ thể con người.

Ở đây không thể không nhắc đến một người.

Đó là Đại Kim Nha, lão Kim đầu!

Ông ta là một đệ tử không chính thức của một đạo mộ giả họ Trương nổi tiếng ở Hà Nam.

Trong một lần đổ đấu.

Không chỉ bị liệt hai chân, phổi cũng giống như một cái ống bễ hỏng, mỗi lần thở hổn hển cứ như dùng bàn chải sắt cạo nồi đồng, thường xuyên khạc ra đờm đen.

Trước đây khi gặp, mặc dù ông ta tự nhận là bị lạnh cóng ở chiến trường Triều Tiên, nhưng thực ra mọi người đều hiểu, ông ta không bao giờ hút thuốc.

Đó là do hồi trẻ đi đạo mộ, bị mùi xác thối tích tụ trong quan tài xộc vào, mới để lại căn bệnh vĩnh viễn không chữa khỏi này.

Cứ như vậy, họ đứng bên cạnh cửa, đợi mấy phút.

Tuyết Lỵ Dương châm mấy cây nến.

Đặt lên xẻng công binh, đưa nến vào trong Thiên Môn đen kịt.

Thử xem âm khí trong mộ có nghiêm trọng không.

May mắn là, nến vẫn cháy.

Mặc dù ngọn lửa lúc tỏ lúc mờ, nhưng dù sao cũng không tắt!

"Trong mộ có một luồng gió lạnh âm u, mang theo mùi ẩm mốc mục nát rất nặng, để an toàn, chúng ta đều đeo mặt nạ phòng độc rồi hãy xuống." Nhìn tình hình của nến, cô đại khái suy ra được một số tình huống.

Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, trong lòng Trương Lân cũng có chút suy nghĩ.

Cửa mộ có lẽ nằm giữa vách đá hình phễu, được gia công và xây dựng từ một hang động tự nhiên.

Do niên đại quá lâu, bên trong có thể sẽ có một số nơi bị thấm nước.

Nhưng loại mộ lớn hình chữ "Tỉnh" hoặc hình chữ "Hồi" này có kết cấu đặc biệt, mỗi một đoạn đều có thể tạo thành một không gian kín, tỷ lệ những nơi không khí không lưu động rất lớn.

Không đeo mặt nạ phòng độc, tuyệt đối không thể vào!

Thực ra không cần cô nói, ba người Hồ Bát Nhất cũng rất tự giác đeo mặt nạ lên đầu.

Lúc này, ba người họ bắt đầu hành động.

Họ thả dây leo núi xuống, từ Thiên Môn lật vào bên trong cửa mộ lớn.

Không gian phía sau cửa mộ không lớn, là một đoạn gọi là khảm

đạo, nối liền mộ thất và cửa mộ.

Trong đó bày biện mấy hàng xe ngựa và người bằng đồng.

Ngựa đồng đều cao lớn hùng dũng, ngẩng đầu tiến về phía trước, chất lượng và công nghệ đều tốt hơn lô đầu tiên họ thấy.

Chương 273

Tượng binh sĩ đều cầm những chiếc việt có rãnh và rìu có mấu nhọn mang đặc sắc của nước Điền, mỗi một pho tượng đều có khuôn mặt khác nhau.

Nhưng nét mặt đều nghiêm nghị uy vũ, một đám dũng sĩ bằng đồng không một tiếng động.

Cứ như vậy, họ lặng lẽ đứng trước huyền cung, chờ đợi để mở đường hộ vệ cho chủ mộ lên trời thành tiên.

Địa hình xung quanh vô cùng chật hẹp, nếu muốn đi vào trong.

Bắt buộc phải đi xuyên qua những tượng binh sĩ bằng đồng này.

Những lưỡi binh khí dài giơ cao kia, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, chém vào đầu họ, khiến tim treo lơ lửng ở cổ họng.

Họ không dám dừng lại chút nào, nhanh chóng xuyên qua quân trận tượng đồng.

May mà cho đến hiện tại, chưa gặp phải cạm bẫy, mũi tên độc hay khí độc gì.

"Chắc trong mộ không có cơ quan loại mũi tên độc, khí độc đâu, nhưng chúng ta cẩn thận vẫn hơn, tuyệt đối đừng động lung tung vào đồ trong huyền cung, không khéo lại rước phải lưỡi bà quỷ cỏ, không phải chuyện đùa đâu." Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ lập tức gật đầu đồng ý.

Dù vậy, anh vẫn cảm thấy không yên tâm lắm.

Anh và Trương Lân kẹp Vương Bàn Tử ở giữa, dò đường tiến về phía trước, tiếp tục tìm kiếm vị trí mộ thất trong huyền cung.

Đi qua khảm đạo, lại là một đoạn mộ đạo bằng phẳng, hai bên mộ đạo có mấy hang đá, bên trong đều chứa đầy các loại đồ tùy táng, toàn là đồ đồng, đồ xương, rất nhiều bình gốm, vàng miếng, bạc miếng, ngọc khí, còn có xương cốt động vật.

Nhìn hình dạng có xương ngựa, có cả chim chóc không rõ tên, xem ra đều chuẩn bị mang lên trời.

Các hang động đặt đồ tùy táng đều được chống bằng vòng đồng.

Nhưng vẫn có hai hang động bị sập, trên đó có không ít nước vàng thấm xuống, làm hư hại không ít đồ tùy táng trong hang.

Nhìn cảnh tượng này, người không bình tĩnh nhất chính là Vương Bàn Tử.

Anh ta vò đầu bứt tai, lúc này chỉ hận mình sao chỉ có hai tay, nhìn món nào cũng thấy tốt.

Nhưng lại không thể vác hết từng động từng động minh khí đi được.

Đừng nhìn Vương Bàn Tử bây giờ như vậy, nhưng trong lòng anh ta cũng rõ, chỉ có minh khí trong quan quách của chủ mộ mới có giá trị nhất, cũng là quan trọng nhất.

Anh ta nghiến răng cố gắng kìm nén tâm trạng đói khát, coi như không thấy những món bảo vật đầy hang động.

Điều này đối với anh ta thực sự là một sự dày vò.

Phía trước mộ đạo xuất hiện ba cây cầu đá ngắn hẹp nối liền nhau, dưới cầu là một rãnh sâu có nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy chảy, giống như một vũng nước tù.

"Đây gọi là Tam Thế Kiều, trong truyền thuyết cổ đại ở An Lạc, người sau khi chết hóa tiên lên trời, thì phải bước qua Tam Thế Kiều

trước, thoát khỏi những ràng buộc trần tục, sau đó mới có thể thoát thai hoán cốt, ngao du thái hư, làm một thần tiên tiêu dao." Vương Bàn Tử bĩu môi nói: "Mấy cái trò ma quỷ này cậu biết cũng không ít nhỉ, nhìn xem đối diện cầu dường như có một bức tường trắng, đó lại là nơi nào?" Hồ Bát Nhất vươn cổ nhìn về phía trước nói.

"Qua Tam Thế Kiều, chắc chắn là quan quách của Hiến Vương, nhưng nhìn những con vật điêu khắc trên cầu đều là một đôi trống mái, cho nên quan quách bên đó có thể có hai cỗ, là của Hiến Vương và vợ ông ta, một ngôi mộ hợp táng." Lúc này, Tuyết Lỵ Dương dường như nhận ra điều gì đó, nhíu mày.

"Tôi cứ có cảm giác từ lúc vào Thiên Môn đến giờ, mọi chuyện có phần quá thuận lợi, với sự phức tạp của mộ Hiến Vương, quan quách có dễ dàng bị tìm thấy như vậy không?" Không đợi Hồ Bát Nhất mở miệng, Vương Bàn Tử đã nói bằng giọng lắp bắp.

"Chắc là cô cũng bị lão Hồ lây cái kiểu lý luận đó rồi, vừa nãy tôi còn dám đảm bảo với cô đấy, mở cái nắp quan tài của lão già họ Tống đó, một mình tôi là đủ, lát nữa cứ đứng sau xem là được." Vương Bàn Tử vừa nói vừa bước lên Tam Thế Kiều.

Dù kết quả thế nào, cứ nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt đã.

Theo quy chế lăng mộ, chỉ cần qua cầu, ắt sẽ thấy quan quách, chắc chắn không sai.

Trong lòng Hồ Bát Nhất cũng ổn định hơn nhiều.

Anh bèn khuyên Tuyết Lỵ Dương đừng suy nghĩ nữa, đừng lo lắng nữa.

Dù sao đi nữa, chỉ sau khi mở quan tài đó mới biết bên trong có Mộc Trần Châu hay không, thay vì cứ suy diễn lung tung chịu dày vò, chi bằng cứ trực tiếp lên nạy nắp quan tài ra xem cho rõ.

Lúc này, Vương Bàn Tử tỏ ra vô cùng tích cực.

Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử đã đi đến dưới bức tường trắng.

Hồ Bát Nhất đặc biệt sợ Vương Bàn Tử không đợi bố trí mà đã mở quan tài trước.

Anh vội vàng bước nhanh theo sau.

Trương Lân lại thong thả đi ở phía sau.

Vừa qua Tam Thế Kiều, hang động bỗng trở nên rộng rãi.

Trong hang động tự nhiên, có một nơi để chủ mộ yên nghỉ gọi là âm cung.

Bức tường vi trắng xóa vô cùng nổi bật trong bóng tối, màu trắng này không phải là ngọc Hán Bạch, mà dường như là một loại thạch anh trắng.

Nó nối thẳng lên đỉnh động cao sáu, bảy mét, liền một khối với hang động.

Giữa tường có một cửa động, có một cánh cửa gỗ lớn đóng mười ba chiếc đinh đồng.

Vương Bàn Tử đang dùng Hắc Chiết Tử nạy cửa, cửa gỗ đã mục nát gần hết, chỉ còn lại những chiếc đinh đồng chống đỡ, không tốn nhiều sức đã phá được cửa.

Phía sau cửa chắc chắn là mộ thất đặt quan quách.

Nếu có cơ quan, không gian sau cửa lại rộng và cao.

Cũng chỉ có thể nhìn được đến thế thôi.

Bên trong lại một mảng đen kịt.

Đứng ở cửa không thể nhìn thấy tình hình bên trong, anh bèn bảo

Tuyết Lỵ Dương bắn một quả pháo sáng vào đó, xem tình hình bên trong trước rồi nói.

Tuyết Lỵ Dương lấy súng tín hiệu ra, giơ tay bắn một quả pháo sáng trắng chói mắt vào mộ thất.

Dưới ánh sáng trắng mãnh liệt, bóng tối nặng nề lập tức bị xua tan.

Dưới ánh sáng mạnh, chỉ thấy trong mộ thất có ba chiếc quan tài được bài trí theo một cách vô cùng kỳ dị, vô cùng đặc biệt, xếp thành hình chữ "Nhân".

Mỗi một chiếc quan quách đều hoàn toàn khác nhau.

Không chỉ hình dạng, vật liệu, kiểu dáng khác nhau, ngay cả cách đặt cũng hoàn toàn không giống nhau.

Chiếc ở ngoài cùng nhất được treo lơ lửng giữa không trung bằng những vòng đồng lớn.

Nó gần nhất, nên nhìn rõ nhất.

Ba người Hồ Bát Nhất đều không khỏi hít một hơi lạnh, chưa ai từng gặp loại quan quách như thế này.

Chưa bao giờ thấy kiểu này, lúc này sắc mặt họ đều trở nên âm trầm.

Vương Bàn Tử nhất thời không biết phải làm sao, hỏi ba người kia: "Lão Hồ, mấy câu của lão mù đó nói gì ấy nhỉ?

Lẽ nào là *Âm Tử Quan*?" Lúc này Hồ Bát Nhất trợn to mắt nói.

Chương 274

“Không hợp lẽ thường là yêu, lần này chúng ta phải phá ba cái quan tài yêu quái này.” Chuyện huyền bí như vậy, vốn định hỏi.

Nhưng bị Hồ Bát Nhất ra tay, ngắt lời Vương Bàn Tử định nói tiếp.

“Sợ cái gì, cậu vừa nhìn thấy quan tài đã sợ rồi à?” “Đúng là có Âm Tử Quan, quách đồng, và giới luật người bát tự không cứng thì đừng lại gần, nhưng chúng ta đã qua được Tam Sinh Kiều, đến trước minh môn của âm cung.” “Điều đó chứng tỏ mệnh của ba chúng ta tuyệt đối đủ cứng, nếu không lúc giẫm lên Tam Sinh Kiều, đã sớm rơi vào cõi u minh rồi.” Vương Bàn Tử không cho là vậy.

“Nói đùa, Bàn gia tôi lúc nào mà sợ, chỉ là chưa thấy loại quan tài này, hổ cắn phải con nhím, không biết hạ miệng từ đâu thôi.” Trương Lân đứng bên cạnh nhìn ra được Hồ Bát Nhất cố ý nói vậy.

Là để tiếp thêm chút can đảm cho Vương Bàn Tử.

Đứng trước cửa động của âm tường, cách ba chiếc quan tài kỳ hình quái trạng trong sâu mộ thất một khoảng cách nhất định, pháo sáng tuy sáng đến rợn người, nhưng cũng không thể nhìn rõ chi tiết.

Vì vậy, mấy người quyết định chỉ có thể đợi một chút, thấy cửa bị nạy phá mà không kích hoạt cơ quan nào.

Mới ra hiệu có thể vào được.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương có ô kim cương đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, bung ô kim cương đi trước mở đường.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo sát phía sau, Trương Lân đi cuối cùng.

Quả pháo sáng vừa bắn vào chưa tắt hẳn.

Chiếu sáng cả mộ thất âm u, cảnh tượng bên trong giống hệt như họ đoán trước đó, một mộ thất hình chữ "Hồi" lớn.

Âm cung được chia làm hai lớp trong và ngoài, bên trong bức tường trắng là lớp thứ nhất, cách tường ngoài khoảng bảy tám mét.

Lại có một lớp tường gạch bao bọc ở giữa, cửa mộ của hai lớp tường đối diện nhau, bên trong chỉ có một cửa động vòm thấp, không có cửa ngăn cản, pháo sáng bay thẳng qua, bắn vào sâu nhất trong mộ thất.

Vừa vào cửa ngoài, anh dùng đèn pin mắt sói chiếu vào hai bên, đó là lớp kẹp giữa hai bức tường mộ.

Phát hiện bên trong chất đầy các loại tế khí bằng đồng khổng lồ màu xám xanh, những chiếc mâm đồng, đỉnh đồng, có cả ngà voi, ngọc bích, rìu ngọc xếp chồng lên nhau, tượng trưng cho thân phận của chủ nhân trong mộ thất.

Đồ vật trong mộ vô cùng xa hoa.

Ba người Hồ Bát Nhất lần đầu tiên thấy nhiều đồ tùy táng như vậy.

Mỗi một món đều có công nghệ chế tác rất cao.

Từng chi tiết đều tinh xảo.

Sự hào phóng này lớn đến mức không thể tưởng tượng được.

Những thứ này đều được chế tạo đặc biệt.

Không giống như nước Tinh Tuyệt, chỉ chất đống những thứ đáng tiền.

Thời kỳ Hán Đường, phong tục hậu táng thịnh hành nhất, tương truyền trong thời gian đó, đồ tùy táng trong một số lăng mộ đế vương

vượt quá ngàn tấn, tương đương với một phần ba tài lực của cả mười quốc gia lúc bấy giờ.

Đồ tùy táng trong mộ Hiến Vương, tuy không xa hoa và nhiều như những lăng mộ đế vương đó, nhưng gần như đã đem cả nước Điền chôn vào trong mộ.

Đáng tiếc, bất kỳ món đồ nào trong mộ cũng không thể theo Hiến Vương lên trời, tất cả đều bị bào mòn trong hai ngàn năm tuế nguyệt, mục nát dưới lòng đất âm u tăm tối, không thấy ánh mặt trời.

Trương Lân bề ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Sự giàu có bên trong thực sự có chút khó tưởng tượng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng thở dài một hơi.

Những món đồ cổ quý giá của An Lạc lại bị chà đạp như vậy.

Sau đó, anh bước nhanh hơn, theo Tuyết Lỵ Dương vào mộ thất lớp trong.

Hai lớp mộ thất giống như nội thành và ngoại thành của một thành trì cổ, gian mộ thất sâu nhất chính là phần cốt lõi của cổ mộ.

Ánh sáng của pháo sáng đang dần yếu đi, vừa bước vào mộ thất.

Xung quanh lập tức chìm vào một mảng đen kịt, mấy người Hồ Bát Nhất lập tức bật đèn trên mũ bảo hiểm lên.

Đập thẳng vào mắt là chiếc quách đồng được treo giữa không trung bằng vòng đồng, nó có thể tích lớn nhất, cũng nổi bật nhất trong ba cỗ quan tài, hai cỗ còn lại không được treo trên vòng đồng.

Quách đồng đen kịt không một chút ánh sáng, trên đó phủ một lớp bụi dày.

Lúc này, họ đều đeo găng tay vào, phủi đi một lớp bụi trên quách

đồng, thân quách lập tức bị ánh đèn chiếu thành màu xám xanh quỷ dị, trên quách đồng mọc không ít hoa đồng màu xanh lục.

Thoạt nhìn giống như những con rết màu xanh bạc bám đầy.

Nhìn kỹ, phát hiện trên quách quấn chín lớp đai nặng, bịt kín mít, bên ngoài đúc những loại thực vật kỳ dị, ngoài ra cũng không có đặc trưng nào rõ ràng hơn, chỉ là to, nặng, dày mà thôi.

Quan tài thực sự hẳn phải ở bên trong.

Lại nhìn hai cỗ quan quách còn lại, một cỗ bằng gỗ, nhìn kiểu dáng và kích thước, hẳn không phải là quách gỗ, chỉ có một lớp ván quan tài, nhưng gỗ làm quan tài cũng không phải là vật tầm thường.

Nhìn sơ qua, ván quan tài dày khoảng tám tấc, trên quan tài không sơn, để lộ màu sắc nguyên bản của gỗ, trông như than cháy, nhưng chất gỗ lại cực kỳ mịn màng và cứng rắn.

Mấy người xem xong, trong lòng đều đầy nghi vấn.

Tuyết Lỵ Dương là người đầu tiên đưa ra.

"Quan tài dường như không được gia công đặc biệt, nhưng trên đời lại có loại gỗ có chất liệu này sao?" Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Trương Lân tiến lên dùng tay gõ vào nắp quan tài, phát ra tiếng "công công" như gõ vào chuông đồng, nghe trong mộ thất, âm thanh đặc biệt vang và trầm.

"Đây là Âm Tử Quan!" Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác, không biết thứ này rốt cuộc là gì.

Lúc này, ngoài Trương Lân biết ra, còn có Hồ Bát Nhất cũng biết.

"Âm Tử Quan, được làm từ một loại cây dị thường màu than, mọc ở nơi âm u trong khe núi sâu, nơi ánh mặt trời vĩnh viễn không chiếu tới." "Loại cây này từ khi sinh trưởng đến lúc chết, chưa từng thấy

ánh mặt trời, cây cối bình thường mỗi năm tăng trưởng một vòng tuổi, loại cây không thấy ánh mặt trời này, phải mất mấy chục đến cả trăm năm, vòng tuổi của nó mới tăng thêm một vòng, gọi là gỗ Âm Tử." "Tên gọi rất đặc biệt, hình dung là cây mọc trong địa ngục." Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, Vương Bàn Tử dường như hiểu ra.

Anh ta đưa tay ra cẩn thận sờ mó.

"Trời đất ơi, nếu thật sự là Âm Tử Quan, thì đúng là bảo bối rồi, nghe nói loại gỗ Âm Tử này khó thành tài, vậy mà có thể làm thành quan tài!" "Ván quan tài dày như vậy, không thêm chút dược liệu nào khác, theo giá thị trường hiện nay, có thể còn đắt hơn vàng cùng thể tích đó!" "Tôi thấy nếu thực sự không tìm được thứ phù hợp, chúng ta vác cái này về cũng được, sau này chúng ta về Hà Nam, không cần phải lao động nghĩa vụ vào thứ Bảy nữa, không..." Anh ta còn nuốt nước bọt, giống như con sói lâu ngày không ăn thịt.

Ánh mắt cũng thay đổi.

Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai anh ta nói.

"Vàng làm sao so được với gỗ này.

Mười cái quan tài vàng cũng không đổi được, nhìn xem ván quan tài dày bao nhiêu, đều là tâm cây Âm Tử tốt nhất!" "Có một danh mục gọi là 'Ván Âm Mộc Tám Tấc', nếu không phải là cây Âm Tử vạn năm, làm sao có tâm cây dày như vậy, ngay cả Lão Phật gia cũng không được đãi ngộ này, bởi vì loại cây này đã tuyệt chủng từ thời Hán, đời sau không ai có thể tìm được cây nào to như vậy nữa." "Còn đợi gì nữa, mau vác nó ra ngoài đi." Hồ Bát Nhất và anh ta kẻ tung người hứng, nói năng đâu ra đấy.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương vẫn không để ý.

"Chiếc quách đồng treo lơ lửng trong mộ thất cũng rất đặc biệt, đó

là chuyện gì vậy?

Bên kia còn có một chiếc quan tài kỳ hình quái trạng nữa, lẽ nào bên trong là Hiến Vương và hai vị phu nhân?" Hồ Bát Nhất liên tục lắc đầu.

"Tôi bây giờ cũng có chút không hiểu, quách đồng trong quy chế lăng mộ cũng thuộc loại dị thường, chỉ có một số quý tộc phạm trọng tội hoặc mắc bệnh truyền nhiễm mới dùng quách đồng phong kín!" "Còn một trường hợp nữa, là trước khi nhập liệm có dấu hiệu thi biến, để phòng cương thi phá quan tài thoát ra, nhìn xem trên quách đồng có chín lớp khóa nặng, mở ra đâu có dễ, quỷ mới biết bên trong chứa cái gì." Nghe Hồ Bát Nhất nói huyền bí như vậy.

Chương 275

Tuyết Lỵ Dương không khỏi nhíu mày.

"Tôi chỉ biết có một loại kim quan góc đồng để phòng thi biến, về nguyên tắc quách đồng treo lơ lửng này cũng có lý tương tự, nhưng treo giữa không trung thì có ý gì?" Lúc này, không đợi Hồ Bát Nhất mở miệng trả lời.

Vương Bàn Tử đã chen vào từ một bên.

"Ngay cả tôi cũng biết, tôi đã từng thấy một cỗ quách đồng mặt người, cái đó còn ghê hơn nhiều!" "Lúc đó lão Hồ suýt nữa tè ra quần, sau này tôi nghe nói loại quách treo này chuyên dùng để chứa những người tu đạo cầu tiên, để sau khi chết không tiếp xúc với trọc khí của mặt đất." "Theo tôi đoán, thứ bên trong chứa, chín phần mười khả năng là lão già họ Tống kia, không những không thành tiên, ngược lại lông lá còn mọc ra sắp thi biến, nên mới dùng vòng đồng quách đồng treo trong mộ thất." "Chúng ta tốt nhất đừng đụng vào, chi bằng trực tiếp khiêng cái Âm Tử Quan về, đời sau nằm đếm tiền cũng không hết." Vương Bàn Tử nói đến đoạn sau, khóe miệng không kiềm được mà cười.

"Trương Lân huynh đệ, tôi biết cậu khỏe, lúc đó hai chúng ta khiêng nhé, hai người họ không muốn thì thôi, đợi chúng ta chuyển ra ngoài, bán được giá, mỗi người một nửa, thế nào…" Anh ta vẻ mặt kích động nhìn Trương Lân, lúc này cứ như đã bán được giá rồi vậy.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngắt lời.

"Đừng nghe cậu ta nói bậy, người sợ tè ra quần không phải tôi, nhưng nửa sau cậu ta nói không sai, những người được treo giữa không trung đều là người theo Đạo gia." "Quách đồng dùng để chứa

cương thi, nhưng cũng không thể vì thế mà khẳng định bên trong là Hiến Vương, ba chiếc quan tài này có nhiều điều bí ẩn, chúng ta xem rõ rồi hãy ra tay.” Mấy người quyết định xem xét chiếc quan quách thứ ba trước rồi mới quyết định mở quan tài nào, dù sao quan quách cũng không mọc chân chạy được.

Họ bèn cùng nhau đi đến nơi sâu nhất của mộ thất.

Ở đó là một cỗ quan tài đá không đường nối, được tạc trực tiếp từ một khối đá giảo nguyên vẹn.

Ván quan tài đá giảo trông đặc biệt cổ xưa, thậm chí có phần nguyên thủy, được trang trí bằng hàng trăm chiếc vòng tròn lồng vào nhau.

Những hình khắc vòng tròn này tụ lại một chỗ.

Tạo thành một con dã thú màu đen, cũng không nhìn ra là con gì, trông không giống rồng cũng không giống hổ, tràn đầy màu sắc cổ lão thần bí.

Bên ngoài quan tài đá không đường nối được phủ một lớp sơn mài đỏ bán trong suốt, khe hở của quan tài bị phủ kín bên trong không thể nhìn thấy.

Nhưng thông qua một số kinh nghiệm tích lũy gần đây ở Phan Gia Viên, tuy ở đó hàng giả rất nhiều, nhưng lượng thông tin lại vô cùng phong phú, có thể tiếp xúc với rất nhiều chuyện vượt ngoài kiến thức.

Đặc biệt là một số nhà sưu tập dân gian, từ miệng họ có thể biết được không ít thông tin về các loại minh khí, đều là những thứ khó tiếp xúc trên sách vở.

Trước đây anh đã từng nghe người ta nhắc đến loại quan tài đá không đường nối này không chỉ một lần, nghe nói ở Tây Sơn đã từng đào được hai lần.

Nhưng chiếc quan tài đá này rõ ràng ngắn hơn quan tài bình thường một đoạn lớn, bên dưới có bốn người đá một chân to khỏe khiêng, nên trông nó lại cao hơn chiếc quan tài Âm Mộc kia một khúc lớn.

Vương Bàn Tử thấy chiếc quan quách có khí thế như vậy, không suy nghĩ mà nói.

"Chắc chắn là con trai của Hiến Vương, thằng hoàng tử này, chưa tốt nghiệp cấp hai đã phải đi chôn theo cha nó, cũng không cần bằng cấp.

Chờ để cùng nhau lên trời thành tiên à?" Lời anh ta vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương đã phản đối không thương tiếc.

"Không thể nào, chưa từng nghe ai bắt con cái chôn theo, hổ dữ còn không ăn thịt con." "Đương nhiên không phải là hoàng tử vương tôn, quan tài đá ngắn nhỏ, có thể là do bên trong không phải toàn thây, thời Chiến Quốc cổ đại, các nước tranh hùng, bách gia tranh minh, văn hóa mai táng cũng có xu hướng đa dạng hóa!" "Có loại hình táng ghép, có loại gọi là táng vỡ, có cả táng ngồi, táng úp.

Táng đứng, táng treo, táng nằm nghiêng, v.v., quan niệm về cái chết khác nhau, cách đặt thi thể cũng khác nhau!" "Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là một quan tài đá táng ngồi, đá giảo cũng không phải tầm thường, là một loại đá quý hiếm, tính chất như thủy ngọc, thi thể bên trong lúc sinh thời chắc chắn cũng là nhân vật có máu mặt." "Chỉ là loại hình táng ngồi này, từ thời Vũ Đế đã tuyệt tích rồi, không biết ở Điền Nam có còn lưu lại không, thật khó nói!" "Vấn đề là ba chiếc quan quách này, ngoài việc đều cực kỳ đặc biệt ra, hoàn toàn khó có thể đặt chung với nhau để so sánh, tuy cùng ở trong một mộ thất, nhưng lại dường như không có chút liên quan nào." Lời của Tuyết Lỵ Dương tuy có chút lý, nhưng cuối cùng cũng không làm rõ được.

Bây giờ muốn làm rõ, chỉ có cách mở quan tài.

Cô bèn bảo Vương Bàn Tử đến góc phòng châm ba cây nến.

Họ chọn chiếc Âm Tử Quan trông có vẻ giá trị nhất để ra tay, dù Hiến Vương có mục thành đất, thì Mộc Trần Châu cũng vẫn còn lại trong quan tài.

Lúc Vương Bàn Tử châm nến, thấy ánh nến của ba cây nến sáng lên, soi sáng góc mộ thất âm u.

Hồ Bát Nhất nhìn ánh đèn nhảy múa, trong lòng đột nhiên lóe lên, Tam Thế Kiều, ba cỗ quan quách!

Đúng lúc anh đang suy nghĩ thì nghe Tuyết Lỵ Dương nói.

"Tam Thế Kiều chúng ta vừa qua ở trước cửa âm cung, thi hài trong ba cỗ quan quách này đều là của Hiến Vương cũng chưa chắc, nhưng không thể nào không có thứ chúng ta cần tìm!" "Vị Hiến Vương sở hữu Phượng Hoàng Đảm này, quan tài trong mộ thất có thể là được đào từ một ngôi mộ cổ khác ra, có thể thông qua một phương thức nào đó.

Xác định là thi thể khô của kiếp trước." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất dường như đột nhiên hiểu ra.

"Ồ, vậy thì không khó hiểu nữa rồi, ba cỗ quan quách này không thuộc cùng một thời kỳ, đại diện cho ba kiếp ba đời của Hiến Vương ở nhân gian!" "Đạo gia vốn có truyền thuyết tiên đạo hóa tam sinh!" "Ba kiếp trước được gọi là tam ngục, cái chết cuối cùng đều sẽ cực thảm, cho nên mới dùng loại quan quách đặc thù này để liệm, Hiến Vương thực sự, nhất định cũng được giấu ở một nơi nào đó trong gian mộ thất này!" "Này, hai người chúng ta mải mê xem ba cái quan tài yêu quái, sao thằng Bàn Tử đi đốt nến ở góc tường không thấy về?

Ba… sáu… chín… ở góc tường có chín ngọn nến.

Thằng khốn này đốt nhiều nến thế làm gì?

Người đâu rồi?" Đúng lúc anh chuẩn bị lớn tiếng gọi, Tuyết Lỵ Dương đã làm một động tác im lặng.

"Nghe xem, trong quan tài đồng, có phải có tiếng động không?" Ánh nến ở góc mộ thất, khoảng cách gần nhất tương đồng với vị trí đặt ba cỗ quan tài yêu quái trong thất.

Ba ngọn nến được xếp theo hình tam giác đều, loại ánh sáng này tôi rất quen thuộc, chắc chắn là ba ngọn nến Bàn Tử vừa đốt.

Nhưng bên phải ba ngọn nến lại có thêm hai hàng ánh sáng xanh yếu ớt xuất hiện trên tường, xếp ba ngọn thành một hàng.

Loại ánh sáng này chỉ khiến người ta nhận ra ở nơi tối tăm có ánh sáng, nhưng bản thân nguồn sáng màu xanh u tối lại không có độ sáng nào, nơi tối vẫn tối như vậy, chỉ là trong một mảng đen kịt có thêm sáu ngọn quỷ hỏa màu xanh u ám.

Chiếc quách đồng khổng lồ treo trên vòng đồng cũng đang phát ra những tiếng ma sát của kim loại, chắc chắn là tiếng cương thi đang cào nắp quan tài bên trong.

Lúc này sắc mặt Hồ Bát Nhất vô cùng âm trầm, vừa vào âm cung đã gặp thi biến!

Chẳng lẽ vừa rồi dùng tay lau bụi trên quách đồng, cổ thi trong quan tài đã cảm nhận được sinh khí của người sống?

Lẽ nào đeo găng tay cũng không có tác dụng?

Bây giờ không biết sáu ngọn quỷ hỏa đó từ đâu ra, nhưng ba ngọn đèn mệnh của Mạc Kim Giáo Úy vẫn còn, vị trí cũng không sai chút nào, cho nên trong mộ thất ít nhất đến hiện tại chưa xảy ra thi biến.

Hoặc là chưa có dấu hiệu của những thứ bẩn thỉu như lệ quỷ oan

hồn xuất hiện.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất có chút trấn tĩnh lại, anh lớn tiếng hét trong mộ thất: "Vương Bàn Tử, thằng chó này lại đang nhặt đồ ve chai gì đấy?

Mau cút ra đây cho lão tử!" Tiếng anh vừa dứt, Vương Bàn Tử đã xuất hiện từ đầu kia của quách đồng.

"Lão Hồ tìm tôi à?" "Tôi vừa gỡ được một món đồ tốt trên quan tài đồng, hình như là vàng." Anh ta còn giơ một vật kim loại hình tròn đi tới.

Hồ Bát Nhất nhận lấy xem, thấy đó là một chiếc gương đồng, phủi đi lớp bụi đất trên đó, bề mặt gương đồng vẫn sáng soi được người, không hề bị rỉ sét; nhưng mặt sau lại rỉ sét loang lổ.

Xung quanh gương có một vòng đá cốt màu vàng làm trang sức, những viên đá hình tròn này dễ bị người ta nhầm là vàng.

Mặt sau gương đồng tuy rách nát, nhưng lại mang một vẻ đẹp suy tàn độc đáo của văn vật cổ thời, trên quách đồng trang trí gương đồng để làm gì?

Lẽ nào để trấn áp cổ thi ngàn năm bên trong?

Anh chưa từng nghe nói có thứ này.

Sau khi xem xét kỹ một vòng, anh đưa lại cho anh ta nói: "Gương đồng thôi, đá cốt khảm trên lưng, không phải vàng!" "Lấy ở đâu thì mau lắp lại vào đó đi, chúng ta còn đại sự trước mắt, đừng vì mấy món minh khí không đáng kể này mà làm lỡ việc chính." Tuyết Lỵ Dương cũng đi cùng Trương Lân tới.

Thấy Vương Bàn Tử rồi, cô liền mở miệng hỏi.

"Vừa rồi ở góc đông nam mộ thất cậu đã đốt tổng cộng mấy ngọn

nến?" Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ba ngọn thôi!

Dù sao tôi cũng là người có văn hóa, không lẽ không biết đếm à?

Nhìn xem…" Lúc quay đầu lại, anh ta sững sờ.

Chương 276

Anh ta cũng thấy ngoài ba ngọn nến kia còn có sáu điểm sáng xanh u ám, dường như đó cũng là ánh lửa, do nguồn lửa quá yếu khó cháy hết nên ánh sáng phát ra màu xanh, giống như quỷ hỏa ở những khu mộ hoang.

Sáu ngọn ánh sáng xanh như quỷ hỏa quả nhiên không phải do Vương Bàn Tử làm, nhưng chỉ cần ba ngọn nến không tắt, sẽ không có nguy hiểm lớn, đi xem cho rõ.

Ba cỗ quan quách trong mộ thất đều rất chắc chắn, cần một chút thời gian mới mở được, cho nên nếu thực sự có điềm báo tà môn, thì phải dập tắt nó ngay từ trong trứng nước.

Trước tiên không cần biết có đối phó được không, bớt một chuyện vẫn hơn thêm một chuyện.

Trong mộ thất có thể châm nến, chứng tỏ dưỡng khí đang dần tăng lên.

Trương Lân quét mắt nhìn xung quanh, nhưng mộ thất chôn sâu dưới lòng đất, trong không gian tối tăm tuyệt đối, không khí lại có ít nhiều tạp chất, nhìn hồi lâu cũng không phân biệt được bên trong có gì.

Hồ Bát Nhất chê mặt nạ phòng độc nặng nề, kính nhìn không rõ, bèn tạm thời tháo mặt nạ phòng độc xuống treo trước ngực, đổi sang một chiếc khẩu trang, cầm súng tiểu liên đi tới xem xét.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng theo sau.

Trương Lân đứng tại chỗ quan sát.

Vị trí phát ra ánh sáng xanh quỷ dị là ở bên cạnh cửa mộ thất.

Do diện tích mộ thất trong âm cung không nhỏ, nến của Bàn Tử đốt ở góc tường tương đối tập trung, ánh sáng nến rất hạn chế, khoảng cách giữa hai nguồn sáng khoảng tám chín mét, không bên nào chiếu tới được bên nào.

Đi đến cách quỷ hỏa năm mét, đèn pin mắt sói đã có thể chiếu rõ mồn một bức tường mộ.

Vừa vào mộ thất, tầm mắt đã bị ba cỗ quan quách ở chính giữa thu hút, phạm vi nguồn sáng mang theo người có hạn, nên không để ý bên cạnh cửa động nội thất có đồ vật.

Thứ đầu tiên lọt vào tầm chiếu của đèn pin mắt sói là một khuôn mặt quái dị mọc đầy vảy đen, khuôn mặt này không có môi, chỉ có hai hàm răng sắc nhọn há ra, ánh sáng yếu ớt của quỷ hỏa phát ra từ trong miệng.

Thấy khuôn mặt đáng ghét và đáng sợ như vậy, ý nghĩ đầu tiên trong đầu anh là ác quỷ, cũng không quan tâm đạn có tác dụng hay không, giơ khẩu tiểu liên đã lên nòng lên, lập tức định bắn.

Đúng lúc này, giọng của Trương Lân vang lên từ sau lưng anh.

"Giao nhân vảy đen, đã chết!" Lời của anh đã xoa dịu trái tim đang kinh hoàng của anh.

Anh hạ khẩu súng tiểu liên trong tay xuống.

"Hóa ra là trường minh đăng, vãng sinh chúc trong cổ mộ." Tuyết Lỵ Dương nghe lời của Trương Lân, cũng hiểu ý anh.

Cách đây không lâu họ vừa bàn luận về trường minh đăng vạn năm không tắt trong địa cung, không ngờ vừa vào đã gặp, trong lòng không khỏi có chút tò mò.

"Trên đời thật sự có mỹ nhân ngư sao?

Đó không phải chỉ là cách gọi của người xưa đối với hải ngưu sao?" Hồ Bát Nhất bèn lại đi gần thêm mấy bước, muốn xem con người cá mọc đầy vảy đen đó trông như thế nào.

Giao nhân, còn có tên là Tuyền Khách, là sinh vật thần bí thân người đuôi cá trong thần thoại cổ đại của An Lạc.

Tương tự như mỹ nhân ngư trong thần thoại phương Tây.

Ngoài Nam Hải có giao nhân, sống dưới nước như cá, không bỏ nghề dệt cửi.

Mắt họ khóc có thể ra ngọc châu.

Trong truyền thuyết, giao nhân giỏi dệt cửi, có thể dệt ra lụa giao xuống nước không ướt, nước mắt hóa thành ngọc châu.

Dầu giao nhân có điểm bắt lửa cực thấp, một giọt có thể cháy mấy ngày.

Dân gian thịnh truyền trong lăng Tần Thủy Hoàng có trường minh đăng dùng dầu giao nhân làm nhiên liệu.

Chỉ thấy hai cây cột đồng cắm vào tường mộ, mỗi cây cột đồng đều được chia làm ba phần trên, giữa, dưới, buộc tổng cộng sáu cái xác khô của quái vật nửa người nửa cá.

Nửa thân trên của những giao nhân này giống như phụ nữ, cổ thon, tai mọc trên cổ.

Nhưng không có da người, toàn thân là những vảy lớn màu đen thưa thớt, chỉ có phần bụng không có vảy.

Dường như đã qua xử lý đặc biệt, khô cứng và đen lại, không bị mục nát trong âm cung.

Trên cột đồng có dây xích xuyên qua xương tỳ bà của sáu giao nhân, tạo thành tư thế phục tùng quỳ xuống, bị khóa ngược trên cột

đồng, vừa hay xếp thành một hàng đều đặn từ trên xuống dưới.

Miệng của chúng to đến kỳ lạ, đều há to, tôi dùng đèn pin mắt sói chiếu vào trong, phát hiện cổ họng của giao nhân đều bị một thứ màu trắng giống như amiăng chặn lại, trên chiếc lưỡi khô cứng cắm một đoạn bùi nhùi, đang cháy với ánh sáng xanh u ám.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh vô cùng tò mò, dùng súng trong tay chọc chọc vào con giao nhân vảy đen, phát hiện nó đã cứng lại.

Bèn thất vọng nói.

"Không giống mỹ nhân ngư trong tưởng tượng của tôi lắm, nhưng được cái hình dạng kỳ quái, đều chết cứng rồi, xem ra bán cho sở thú là hết hy vọng, bảo tàng tự nhiên ở Tứ Cửu Thành của chúng ta đúng là thiếu một mẫu vật như thế này." Giao nhân vảy đen tuy kỳ quái, nhưng chỉ là những ngọn vãng sinh chúc bình thường trong địa cung, một đạo cụ mang tính biểu tượng, biểu thị rằng dù thân xác chủ mộ đã diệt, nhưng linh hồn vẫn tồn tại.

Không có hiện tượng kỳ lạ nào khác, anh liền thả lỏng tâm trạng căng thẳng xuống, rút ra một điếu thuốc, châm bằng ngọn lửa xanh trong miệng người cá, rồi phả khói vào mặt Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử lần này giác ngộ khá cao đấy, chưa nghĩ đến bản thân đã nghĩ đến tập thể lớn trước." "Mang cái này về tặng cho bảo tàng tự nhiên, lấp đầy một khoảng trống trong lĩnh vực này, không chừng còn được tấm bằng khen treo chơi." Chưa đợi Hồ Bát Nhất phấn khích, Tuyết Lỵ Dương đã dội gáo nước lạnh.

"Đây không phải là phát hiện lần đầu tiên, trên thế giới đã có người phát hiện hài cốt người cá, thậm chí đã từng bắt được một con sống." "Nghe nói dầu của giao nhân trong biển không chỉ có điểm bắt lửa thấp, mà chỉ một giọt đã có thể cháy mấy tháng không tắt, trong mộ của quý tộc xưa thường dùng dầu của nó làm đèn vạn năm."

“Nhưng trực tiếp dùng thi thể giao nhân làm nến thì tôi chưa từng nghe, tôi nghĩ nó có liên quan đến truyền thuyết về tiên sơn trên biển thời Tần Hán.” Nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, tâm trạng vốn đã thả lỏng của anh lại căng thẳng trở lại.

Lòng anh đột nhiên trĩu xuống, anh nói với Tuyết Lỵ Dương.

“Cô chỉ biết một mà không biết hai, lại càng không biết ba.” “Truyền thuyết giao nhân ở Đông Hải tính dâm đãng nhất, miệng thích máu, đều tụ tập dưới một hòn đảo hình san hô chết ở trong biển.” “Hang động san hô dưới đảo đó chằng chịt, sâu không lường được, đó là sào huyệt của người cá.” “Chúng phát ra tiếng kêu trong vùng biển lân cận, thu hút các thương khách đi biển qua lại, người bị hại đều bị ăn đến không còn một mẩu xương.” “Có người bắt sống được giao nhân vảy đen, đem giết phơi khô, đổ dầu vào, chế thành vãng sinh chúc, trị giá ba ngàn kim châu.” “Những câu chuyện này tôi đều từng nghe ông nội tôi kể, cứ ngỡ chỉ là chuyện cổ tích, bây giờ xem ra đúng là có thật.” “Ngoài ra, môi trường vi mô khép kín ổn định trong mộ thất đã bị chúng ta phá vỡ, bùi nhùi gặp không khí liền cháy, nên những ngọn quỷ hỏa này đột nhiên sáng lên, tôi thấy cũng không có gì kỳ quái.” “Kỳ quái nhất là vãng sinh chúc có tổng cộng sáu ngọn!” “Theo quy chế lăng mộ, vãng sinh chúc trong địa cung chỉ có trong mộ thất, khác với đèn vạn năm, một ngọn vãng sinh chúc tương ứng với một cỗ thi thể quan trọng trong mộ, đương nhiên người bị tuẫn táng không được dùng; ví dụ như mộ hợp táng vợ chồng, trước quan tài thường có hai ngọn vãng sinh chúc.” Trương Lân vừa nghe Hồ Bát Nhất nói, vừa cầm Quỷ Tỳ lên tay.

Không ai để ý đến động tác trong tay Trương Lân.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh đếm ngón tay.

“Trong mộ thất chỉ có ba cái quan tài, cộng thêm ba người sống

chúng ta mới đủ số, tổ tông nhà nó!

Chẳng lẽ ngay cả chúng ta cũng tính vào rồi sao?" Nói xong, trên trán anh ta bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này, giọng nói của Tuyết Lỵ Dương cũng có chút run rẩy.

"Chắc là không phải, tôi nghĩ Hiến Vương chắc không nằm trong ba cỗ quan quách ở chính giữa mộ thất, quan quách tuy không ra khỏi phạm vi gian mộ thất này, nhưng chắc chắn được giấu rất kỹ." "Ba bộ quan quách cổ xưa hơn, thi cốt bên trong lần lượt đại diện cho kiếp trước của Hiến Vương, cộng thêm Hiến Vương nữa là bốn cỗ thi thể." "Lão Hồ từng nói, điêu khắc động vật trên Tam Thế Kiều đều có một đôi trống mái, vương mộ là mộ hợp táng, vậy thì bên trong ít nhất phải có năm cỗ thi thể, nhưng như vậy, số lượng thi thể và vãng sinh chúc không khớp nhau…" Đang nói, một trận gió âm đột nhiên thổi qua, ba ngọn nến ở góc đông nam mộ thất đồng loạt tắt, từ trong quách đồng phía sau truyền đến một tiếng móng tay cào vào kim loại chói tai.

Trong địa cung yên tĩnh âm u, âm thanh này điên cuồng kích thích vào tai của cả đoàn người.

Cả không gian sinh ra một cảm giác sợ hãi áp đảo mãnh liệt.

Họ lập tức quay người lại, Vương Bàn Tử sợ đến mức nói năng lộn xộn.

"Là ai đó… ai đó, tôi không cần biết là ai, tôi xin đảm bảo, lần này thật sự không phải tôi làm." Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh đẩy đẩy Vương Bàn Tử, nói với anh ta.

"Tôi luôn tin cậu, nhưng bây giờ là lúc thử thách cậu!

Mau đi xem trong quách đồng có cái gì… Không đúng, thật sự gặp quỷ rồi!" "Nhìn xem ở đầu kia của quách, lại xuất hiện ba cụm quỷ

hỏa lớn xếp thành hàng ngang?

Lẽ nào bên trong có chín bộ thi cốt?" Kích thích thị giác còn lâu mới bằng thính giác.

Cái trước ít nhất còn có thể nhìn thấy, cái sau lại đại diện cho một nỗi sợ hãi vô hình.

Âm thanh truyền ra từ quan tài đồng lúc này nghe rợn người lạ thường.

Chương 277

Hồ Bát Nhất có vẻ hơi căng thẳng, nói với Vương Bàn Tử: "Chết tiệt, không phải lại lấy nhầm thứ gì không nên lấy đấy chứ?!" Vương Bàn Tử có chút oan ức nói: "Làm gì có?

Tôi đâu muốn bị chỉnh thêm lần nữa!" "Nhanh nghĩ cách đi, âm thanh nghe ghê quá, nếu có thứ gì bò ra từ quan tài thì không hay đâu!" Shirley Dương cũng lên tiếng, quay đầu nhìn sang Trương Lân bên cạnh.

Trương Lân dĩ nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, bèn lạnh lùng nói: "Gương đồng!" Hồ Bát Nhất bừng tỉnh, đã quen với việc có Trương Lân ở bên cạnh giúp đỡ trong những lúc nguy nan, còn bản thân ngược lại không phát huy được nhiều tác dụng.

"Đúng đúng đúng, cái gương đồng đó tuy chưa rõ tác dụng, nhưng có khả năng dùng để trấn áp cổ thi trong quan tài đồng, Vương Bàn Tử mau đưa cho tôi, xem có dùng được không!" Vương Bàn Tử vội vàng đưa gương đồng cho Hồ Bát Nhất: "Đúng rồi, nếu không có em họ tôi nhắc nhở, tôi thật sự quên mất, thứ này nhìn không phiền chút nào, mau lên, mau lên!" Hồ Bát Nhất nhận lấy gương đồng, bảo mọi người đứng cạnh ba ngọn nến, sau khi gắn gương đồng lên thì thắp thêm vài ngọn đèn nữa.

"Gà gáy đèn tắt không trộm mộ, quy củ này hôm nay đành phá lệ, nhưng tin rằng tổ sư gia trên trời có linh thiêng cũng sẽ thể lượng cho nỗi khổ của tôi.

Ai, ai bảo kỹ nghệ đổ đấu của Mô Kim tôi không tinh, lại còn đen đủi nữa chứ!" Tay nghề của Hồ Bát Nhất dĩ nhiên không hề kém, chỉ là có chút hoảng loạn.

Lúc này, anh vội vã cảm nhận bên cạnh quan tài đồng, thấy có một khe hở, rồi dí chiếc gương đồng trong tay vào đó.

Quả nhiên, gương đồng vừa áp sát quan tài, âm thanh kia liền yếu đi rất nhiều.

"Quả nhiên có tác dụng!" Ánh mắt Shirley Dương khẽ lay động, nhìn Trương Lân với ánh mắt càng thêm nồng nhiệt.

Hồ Bát Nhất thở phào một hơi!

Anh không phải tay nghề không tinh, mà mỗi nhà có một phép, Hồ Bát Nhất chỉ biết cách đối phó với cương thi của Mạc Kim Giáo Úy, đối với các thủ đoạn của đạo gia thì quả thực không biết gì.

Nhưng bây giờ, được Trương Lân nhắc nhở, không ngờ làm theo lại có tác dụng, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Nhưng gương đồng gài vào khe hở không chắc chắn, vừa buông tay ra, chiếc gương liền rơi xuống đất.

Gương đồng vừa rời khỏi quan tài, âm thanh bên trong lại vang lên.

Hồ Bát Nhất sờ soạng khắp người, muốn tìm băng dính để buộc gương đồng vào quan tài, nhưng lúc này lại không tìm thấy.

Trương Lân một tay nắm chặt Quỷ Tỳ, nhìn bộ dạng hoảng loạn của Hồ Bát Nhất, tay kia lấy từ trong túi ra một thứ, ném về phía anh.

Hồ Bát Nhất bắt lấy, thì ra là một gói kẹo cao su.

Hồ Bát Nhất nhìn kẹo cao su, thầm nghĩ, cái này cũng tạm dùng được.

Thế là anh bóc kẹo cao su nhét vào miệng, nhai ngấu nghiến, sau đó dán lên mặt sau của gương, dùng sức ấn vào khe hở, lại dùng tay phải đấm hai cái, cuối cùng cũng cố định được chiếc gương đồng.

“Ngôi mộ cổ này quái dị quá, trước đó đã xuất hiện nhiều điểm lạ như vậy, cho thấy thi khí nơi đây ngút trời, cổ thi trong mộ này chắc chắn không phải loại tầm thường, mọi người phải cẩn thận!” Hồ Bát Nhất lau mũi, nói.

“Không phải đã bị gương đồng trấn trụ rồi sao?

Có gì đáng sợ?” Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Nơi này quỷ dị, chưa chắc chỉ có trong quách đồng, e rằng còn có thứ khác.” “Mọi người cẩn thận một chút, cố gắng đừng chạm vào đồ vật, tránh lại gây thêm phiền phức.

Đợi chúng ta tìm được Mộc Trần Châu rồi, muốn quậy phá thế nào cũng không ai cản!” Nói rồi, Hồ Bát Nhất liếc nhìn về phía Vương Bàn Tử.

“Này, Lão Hồ, ánh mắt đó là sao?

Chẳng lẽ chỉ có mình tôi hay gây chuyện à?” Vương Bàn Tử không vui.

“Trên đường đi, việc bẩn việc nặng đều là tôi làm cả!

Tôi là con trâu vàng cần cù chịu khó của các người, nếu còn vu khống tôi, tôi không làm trâu vàng nữa đâu, tôi sẽ ‘hoành mi lãnh đối thiên phu chỉ, phủ thủ cam vi nhụ tử ngưu’ đấy!” “Vương tư lệnh, cậu đang mắng tôi hay khen tôi vậy?” Mọi người vừa nói vừa đi qua chỗ quan tài.

Trương Lân vẫn luôn nắm chặt Quỷ Tỳ trong tay, anh biết nơi này vô cùng nguy hiểm.

Dù theo tình tiết truyện, những nguy hiểm mà Hồ Bát Nhất sắp gặp phải anh đều biết, nhưng vì sự tham gia của mình, anh cũng không dám chắc một số nguy hiểm nhất định sẽ diễn ra theo tình tiết gốc.

Lỡ như có biến động thì sao?

"Giả vờ lạnh lùng thì được, nhưng tuyệt đối không thể đánh cược tính mạng!" Trương Lân thầm nghĩ.

Thực ra anh cũng chỉ cẩn thận một chút thôi.

Bây giờ độ phẫn diễn đã đạt tám mươi bảy phần trăm, Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể cũng gần như thức tỉnh hoàn toàn, cộng thêm các loại kiến thức đạo mộ và kỹ năng cá nhân mà hệ thống thưởng cho, bây giờ dù có ném một mình Trương Lân vào đây, cũng tuyệt đối không gặp nguy hiểm.

Trước mặt mọi người lại xuất hiện ba cây cột đồng, chỉ là ba cây cột đồng này còn đáng sợ hơn cả những ngọn đèn người cá vảy đen lúc trước!

Ba cây cột đồng được làm từ thân thể của những cậu bé khoảng mười một, mười hai tuổi, mỗi cậu bé đều trong tư thế quỳ lạy, cúi đầu nhắm mắt, bấc đèn được nhét vào chỗ rốn, một đoạn dài lộ ra ngoài.

Bụng của chúng lại nối liền với cột đồng phía sau, trong cột có lẽ chứa đầy dầu mỡ, sau đó theo bấc đèn từ rốn nhỏ giọt ra ngoài.

Đây là một phương thức tuẫn táng vô cùng tàn khốc, nhưng vẻ mặt của ba cậu bé lại vô cùng an tường, dường như lúc chết không hề cảm thấy đau đớn.

Shirley Dương bất giác nép sát vào người Trương Lân, trên mặt lộ ra một tia không nỡ.

"Đã từng có người nói, trong bảy tội lỗi hủy diệt nhân loại có hai điều, đó là chính trị không có đạo đức và khoa học không có nhân tính.

Ba đứa trẻ đáng thương này đã trở thành vật hy sinh cho giấc mộng trường sinh bất tử của đế vương cổ đại...!" Hồ Bát Nhất nói:

“Phương thức tuẫn táng này sau đời Minh đã không còn phổ biến nữa, nghe nói là vì Minh Thái Tổ cho rằng cách này quá tàn khốc, có hại cho thiên hòa!” “Trước đời Minh, phương thức này lại vô cùng phổ biến, có thể thấy tư duy của con người cũng đang thay đổi, càng gần thời hiện đại, giấc mộng thành tiên bất tử càng bị người đời cho là hư vô mờ mịt.” “Trong tay mấy đứa nhỏ cầm một tấm bài, trên đó có chữ phải không?

Chữ gì vậy?” Vương Bàn Tử giơ đèn pin soi lên người mấy đồng tử dẫn đường.

Shirley Dương tiến lên xem rồi nói: “Tiếp Tiên Dẫn Thánh!” Hồ Bát Nhất gật đầu: “Nếu vậy, tôi dám chắc rằng mọi chuyện hoàn toàn giống như trong truyền thuyết.

Ba ngọn đèn trường sinh này đóng vai trò như sứ giả dẫn đường cho người thành tiên.” Hồ Bát Nhất cười khà khà.

“Ha ha, Hiến Vương này cũng sắp đặt chu đáo đấy, không chỉ có đèn trường sinh mà còn có các hình thức khác.

Nếu đúng như vậy, chẳng lẽ trong mộ thật sự có chín cỗ thi thể?” Lúc này, trong lòng Trương Lân căng thẳng.

Bởi vì cứ thế này, Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ động đến một trong những chiếc quan tài, nếu anh nhớ không lầm, lúc Hồ Bát Nhất động vào chiếc quan tài đó, đã xảy ra vấn đề!

Quả nhiên, Hồ Bát Nhất chỉ vào chiếc quan tài đồng nói: “Dù sao cũng phải mở, hay là chúng ta xử lý cái quan tài hung hãn nhất này trước thì sao?

Đánh một trận công kiên, gặm xong cục xương cứng nhất này, phần còn lại chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?!” “Đúng đúng đúng, cho dù thật sự có cương thi, chỉ cần chúng ta chuẩn bị đầy đủ thì cũng

không sao cả.

Mạc Kim Giáo Úy đường đường, chẳng lẽ lại bị một cái xác biến dị dọa chạy à?!" Vương Bàn Tử hùa theo.

Shirley Dương nhìn Trương Lân, thấy anh có vẻ hơi căng thẳng, không tin hỏi: "Sao vậy?" Vương Bàn Tử cũng chú ý thấy sắc mặt Trương Lân có chút khác thường, nhớ lại những chuyện đã gặp trước đó, liền vội vàng tiến lên kéo tay Trương Lân: "Em họ à, không sao chứ?

Không phải bị thứ bẩn thỉu nào nhập vào rồi chứ?

Mau nói một câu đi!

Để anh xem có phải là em không." Gã này vừa nói vừa kéo tay Trương Lân, tay kia còn định đưa lên véo má anh, khiến người ta nghi ngờ gã đang mượn cớ sàm sỡ.

"Tránh xa tôi ra!" Trương Lân trong lòng vô cùng ghê tởm, nghĩ bụng Vương Bàn Tử một gã đàn ông to xác, vừa sờ tay vừa sờ mặt, chẳng phải quá kinh tởm sao?

"Đúng là em tôi rồi!" Vương Bàn Tử buông tay ra, rồi nói với Hồ Bát Nhất.

Lời nói ngắn gọn, lạnh lùng, đúng phong cách của Trương Lân.

Hồ Bát Nhất cũng tiến lên hỏi: "Có gì không ổn sao?" Trước đây, những nguy hiểm đều do Trương Lân phát hiện, cũng là anh đề xuất cách giải quyết.

Chương 278

Bây giờ sắp mở một trong những chiếc quan tài, Trương Lân lại tỏ ra có chút căng thẳng, khiến Hồ Bát Nhất trong lòng cũng dấy lên cảnh giác.

Thực ra, Trương Lân căng thẳng không phải vì sợ hãi, mà là vì sau khi Hồ Bát Nhất mở chiếc quan tài đồng này ra, sẽ phải đối mặt với một loạt tình huống, anh chỉ là hưng phấn và căng thẳng mà thôi.

"Cẩn thận, quan tài này không đơn giản!" Trương Lân hiếm khi nói nhiều thêm vài chữ.

Shirley Dương và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc liếc nhìn anh một cái, rồi lại nhìn sang Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nghe Trương Lân nói vậy, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

"Em họ, không phải là thật sự chùn bước rồi chứ?

Mất mặt lắm đấy!" Vương Bàn Tử nói bên cạnh.

Trương Lân bất lực đảo mắt một cái, Vương Bàn Tử này đúng là thần kinh thô!

Chỉ là hành động đó và vẻ lạnh lùng thường ngày khác xa một trời một vực, Shirley Dương đứng bên cạnh nhìn, cảm giác như núi tuyết bị mặt trời gay gắt làm tan chảy, tim đập thình thịch.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận.

Hơn nữa, có cậu ở bên cạnh trông chừng, cũng an toàn hơn nhiều." Nói rồi, anh mỉm cười, sau đó tung người nhảy lên chiếc quan tài đồng đó.

Trương Lân nhìn tình hình trong sân, nghiêm túc cảm nhận sự thay đổi của luồng khí xung quanh.

Bây giờ, cùng với sự thức tỉnh của Kỳ Lân Huyết Mạch và việc học một số kỹ năng của Phát Khâu Trung Lang Tướng, Trương Lân có thể nắm bắt được những manh mối nhỏ nhặt trong đó.

Hồ Bát Nhất thân nhẹ như én, vừa nhảy lên quan tài đồng đã phải cẩn thận quan sát, nghe thấy trên đầu có vài tiếng "rắc rắc".

"Ây da, mấy sợi xích sắt này bị ăn mòn rồi, e là không chịu được trọng lượng nặng!" Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, thầm oán mình quá sơ suất.

Chỉ là chưa kịp có phản ứng tiếp theo, chiếc quan tài dưới chân đã rơi xuống.

Quan tài đồng rất nặng, rơi xuống đất, tạo thành một cái hố lớn, bụi bặm bay mù mịt.

Vương Bàn Tử la oai oái lùi lại mấy bước, Trương Lân kéo Shirley Dương một cái để cô không bị va vào.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng lộn người nhảy xuống từ trên không.

Cú va chạm làm cả hang động rung chuyển, mặt mọi người tái đi, chỉ sợ động tĩnh này lại gây ra chuyện đáng sợ.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, bên dưới truyền đến tiếng gỗ gãy, quách đồng lại rơi xuống một chút nữa, rồi mới hết động tĩnh.

Đợi bụi tan, mọi người vội vàng lại gần xem mặt đất, thấy dưới cái hố lớn là những thanh gỗ vuông đen sì, mỗi thanh to bằng thân người lớn, xếp san sát nhau, giống như một cái đài cao.

Quan tài đồng rơi xuống đài, do bị nước bẩn ăn mòn, những thanh gỗ vuông này không chịu nổi sức va đập của quan tài đồng, đều gãy

hết.

Quách đồng đập vỡ những thanh gỗ mục nát, rơi xuống chỗ sâu hơn.

Hồ Bát Nhất đốt một cây pháo sáng, cảnh tượng bên trong lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

"Nơi này?

Trông giống như quách gỗ vậy?" Vương Bàn Tử vừa bịt mũi vừa nói, không khí nơi đây có một mùi hôi thối.

Hồ Bát Nhất quan sát, thấy gỗ và cách sắp đặt quách gỗ ở đây tuy đã bị gió mưa ăn mòn, nhưng một số vẫn phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, trông không hề tầm thường.

"Tôi đoán, đây chắc là hang ổ của lão già Hiến Vương rồi, he he, tình cờ va phải, bị quan tài đồng đập một cái, cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật." Vương Bàn Tử cười ha hả.

"Ha ha ha, số mệnh!

Mộc Trần Châu chắc cũng ở trong đó nhỉ?" Shirley Dương cảm xúc có chút không ổn định, tìm kiếm lâu như vậy, nỗ lực của hai thế hệ, bây giờ sắp có kết quả rồi sao?

"Không quá một giờ ba khắc, Mộc Trần Châu chắc chắn sẽ là vật trong túi của chúng ta." Hồ Bát Nhất đắc ý nói.

"Lão già này chơi trò liên hoàn kế, nếu là người bình thường chắc không dám dễ dàng động đến quan tài đồng, mà không động đến quan tài đồng thì có lẽ không ai biết được hang ổ của Hiến Vương lại ở bên dưới!" Vương Bàn Tử cầm đèn pin vừa soi vừa cười ha hả.

"Mấy lão già phong kiến, làm sao thông minh bằng người thời đại mới chúng ta được, cơ quan xảo quyệt đến mấy cũng không qua mặt

được ta!" "Hồ tư lệnh, dưới đó có bảo bối quý giá hơn không?!" Trương Lân nhìn xung quanh, lúc này vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có chút bất thường!

Hừ!

Trương Lân hừ một tiếng, cuối cùng, anh cảm nhận được một luồng khí tức bất thường.

Luồng khí tức này lúc có lúc không, yếu ớt như sợi tơ.

"Thứ này quả thật cẩn thận!" Trương Lân cố gắng kiềm chế khí tức của mình, giả vờ như không phát hiện ra gì. [Keng!

Tiêu diệt Thạch Tinh, thưởng tiến độ phẫn diễn 3%!] Tiếng của hệ thống vang lên bên tai Trương Lân.

"He he," Trương Lân xác nhận xung quanh có tình huống.

Anh phát hiện ra còn sớm hơn cả hệ thống!

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đang không ngừng quan sát bỗng chỉ xuống đất nói: "Hồ tư lệnh, cái gương... mới dán lên phải không?!

Dán không chắc rồi..." Gương đồng trấn áp sự quỷ dị trong quan tài!

Sắc mặt Hồ Bát Nhất thay đổi, vừa rồi quá chú ý đến chuyện quách gỗ của Hiến Vương mà quên mất chuyện gương đồng!

Anh vội vàng chạy đi kiểm tra, phát hiện gương đồng đã rơi xuống đất, nhưng may là không bị vỡ.

Anh vội vàng lấy từ trong túi ra một viên kẹo cao su, cho vào miệng nhai loạn vài cái, dán vào sau gương đồng rồi gắn lại.

Chỉ vừa quay đầu lại, anh phát hiện những sợi xích vốn buộc trên thân quan tài, lúc này đã bị đứt mấy sợi.

Nắp quan tài cũng bị hất tung!

“Mẹ nó, sao lại có thêm một cái xác?” Vương Bàn Tử lớn tiếng la lên.

Mọi người vội vàng nhìn qua, quả nhiên thấy thêm một cái xác.

“Sao lúc trước không phát hiện nhỉ?

Cứ như đột nhiên xuất hiện vậy.” Hồ Bát Nhất cau mày nhìn trái nhìn phải, một cái xác đột nhiên xuất hiện khiến anh lòng dạ không yên.

Trước đây từng suy đoán, những cái xác được bày trong mộ Hiến Vương có bao gồm cả mấy người họ không?

Ba đồng tử dẫn đường chắc không nằm trong số này, vì chúng không có tư cách.

“Thứ này chắc là bị rơi ra, chỉ là sao chúng ta đều không để ý nhỉ?!” Hồ Bát Nhất nói.

Chương 279

Vương Bàn Tử đột nhiên chỉ vào cái xác: "Lão Hồ nhìn kìa, móng tay của thứ này sao mọc nhanh thế?!" Hồ Bát Nhất và Trương Lân nhanh chóng tiến lên, xem xét cái xác.

Cũng không biết là do mọi người hoảng sợ sinh ra ảo giác, hay là thật sự như vậy, họ cảm thấy móng tay của cái xác như xúc tu của cây trường xuân, đang mọc dài ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong vài câu nói, móng tay của cái xác đã dài ra hơn một tấc!

"Ây da, có ma!" Vương Bàn Tử lớn tiếng la lên.

"Để lại vào!" Trương Lân trầm giọng nói.

"Không sai, mau tìm băng dính ra!" Hồ Bát Nhất vừa nói vừa nhảy xuống quách gỗ.

Lúc nãy vội quá không tìm thấy băng dính nên đành dùng kẹo cao su, nhưng bây giờ xem ra kẹo cao su không đáng tin cậy lắm!

Hồ Bát Nhất nhảy xuống suýt nữa trẹo mắt cá chân, không khỏi tức giận nhổ viên kẹo cao su trong miệng ra, vội vàng bò dậy.

Quách gỗ bị anh giẫm lún một mảng, bên dưới nước đen cứ sủi bọt lên.

"Ây da, đứa nào sờ mông tao?" Vương Bàn Tử lớn tiếng la lên.

Anh đang tìm băng dính, cảm thấy mông bị ai đó cào một cái.

Anh la lớn vì biết chắc chắn không phải do người sờ, Lão Hồ không rảnh, em họ sẽ không làm vậy, Shirley Dương càng không thể!

Quan trọng nhất là cảm giác như bị dao rạch, đau thấu tim.

“Không phải là bị liệt dương rồi chứ?” Vương Bàn Tử la oai oái.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn cổ thi trên đất, quả nhiên thấy móng tay trỏ bên trái của nó đã xuyên qua tấm ván gỗ, xuất hiện sau lưng Vương Bàn Tử.

Thứ này thật tà ma!

“Mau tìm băng dính, tôi đưa cái xác vào trước!” Hồ Bát Nhất biết không thể chậm trễ, thứ này một ngón tay đã có biến hóa, mấy ngón khác cũng đang dài ra.

Lúc trước nắp quan tài đã bị vỡ hai cái hố lớn, bây giờ như vậy chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?!

Hồ Bát Nhất không màng đến mắt cá chân đau, lập tức nắm lấy một bên chi của cổ thi, rồi hất một cái, định ném cái xác vào quan tài đồng.

Chỉ là cái xác tuy trông đáng sợ, nhưng dù sao cũng đã nhiều năm, Hồ Bát Nhất dùng sức như vậy, lại nghe thấy cánh tay và chân của cổ thi đồng thời phát ra một tiếng “rắc”, dọa anh vội vàng dừng lại.

“Ây da…” Trán Hồ Bát Nhất vã mồ hôi, nếu làm hỏng cổ thi này, không chừng sẽ dính vào nhân quả, mà nhân quả thì anh không gánh nổi.

Nhưng nếu không nhanh chóng đưa cái xác vào quan tài đồng, chắc chắn cũng sẽ xảy ra chuyện!

“Để tôi!” Trương Lân nói.

Trương Lân thấy trên cổ thi này dấy lên một tia lệ khí, nếu không kịp thời phong ấn trong quan tài, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn!

Trương Lân đưa tay lấy một sợi dây câu từ trong túi của Shirley Dương, sau đó vung lên, móc vào eo của cổ thi.

Hồ Bát Nhất vội vàng lùi lại mấy bước.

Trương Lân khẽ dùng sức hất một cái, cổ thi lộn nhào lên ba bốn mươi centimet, sau đó anh nhanh chóng quấn dây thừng quanh người nó, đợi cổ thi rơi xuống, đã quấn được tám chín vòng.

Làm xong những việc này, Trương Lân lại hất một cái, thi thể liền bay về phía quan tài đồng.

Khác với việc Hồ Bát Nhất dùng tay hất một bên chi của cổ thi lúc nãy, Trương Lân dùng dây thừng quấn quanh, thi thể chịu lực đều hơn, cộng thêm thủ pháp cao minh hơn, nên thi thể rơi hoàn chỉnh vào trong quan tài đồng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng cầm lấy gương đồng trong tay, ấn vào rãnh lõm phía sau quách đồng, sau đó nhanh chóng quấn băng dính mấy vòng, rồi nhảy lên nắp quách đồng, dùng cả tay và chân đè mạnh xuống, đóng lại nắp quan tài đã bị hất tung.

Lúc này, cái móng tay dài ngoằng kia như khói bụi, trước tiên vỡ vụn, sau đó tan biến trong không khí.

"Cái quan tài này tà ma quá, có phải là quan tài tương ứng với mười ngọn đèn trường sinh không?" Vương Bàn Tử bị dọa không nhẹ, bây giờ cảm thấy mông lành lạnh.

Câu hỏi của anh, Hồ Bát Nhất không trả lời được, Shirley Dương cũng im lặng.

Thi thể này là ai?

Nhìn tình hình, thuộc loại đại hung, cho dù không phải là một trong mười ngọn đèn trường sinh, cũng không kém là bao.

Trong quan tài không còn tiếng động nữa, anh lại kiểm tra gương đồng, nói: "Dù có phải hay không, bây giờ ít nhất cũng yên tĩnh rồi!" "Tôi thấy cái gương này là đồ tốt, lúc chúng ta ra ngoài, phải tìm cách

cuỗm đi.

Bà nội nó, ít nhất có thể đảm bảo không có thứ bẩn thỉu nào sờ mông tôi!" Mọi người cũng không biết những quan tài này rốt cuộc chứa người nào, càng không biết cái nào là quách của Hiến Vương.

Theo nguyên tắc thà lấy nhầm còn hơn bỏ sót, mọi người định cướp sạch toàn bộ những quan tài này.

Vương Bàn Tử thấy dưới góc có một cái quách gỗ, mới xuất hiện!

"Trong ngôi mộ này đâu đâu cũng có huyền cơ, lúc chúng ta thăng quan phát tài, đều phải cẩn thận!" Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử vừa dọn dẹp đá và gỗ vụn trong quách gỗ, vừa nói: "Đúng vậy, có mệnh kiếm tiền, cũng phải có mệnh tiêu tiền!" Mọi người dọn dẹp một lúc, cái quách gỗ bị che khuất dần dần hiện ra.

Cái quách vốn trông u ám, lúc này sau khi được dọn dẹp lại có một vầng sáng huỳnh quang màu xanh lam, toàn bộ thân quan tài trông nhẵn bóng như gương.

"Thứ này trông có vẻ quý giá!

Làm bằng gì vậy?

Ngọc?

Thủy tinh?

Băng?" Vương Bàn Tử vuốt ve thân quan tài, vẻ mặt tham lam và say đắm, nỗi sợ hãi bị sờ mông lúc nãy đã tan biến sạch.

Nếu là một vật to bằng nắm tay, hay thậm chí là một cái hộp, có thể làm bằng ngọc, nhưng một cái quan tài lớn như vậy, lại ở vị trí này, Trương Lân dĩ nhiên không tin Hiến Vương có đủ khả năng để đặt một cái quan tài bằng ngọc ở đây.

Hơn nữa, lúc nãy quan tài rơi xuống, nếu là ngọc thì e là đã vỡ tan từ lâu.

Nhưng thứ này trong suốt lấp lánh, dù không phải là ngọc, cũng không kém là bao.

Shirley Dương quan sát kỹ rồi nói: "Đây là đá tinh nham màu xanh lam, hoặc là một biến thể của thủy tinh, chỉ hình thành trong các hang động đá chồng lên nhau dưới lòng đất." Trương Lân nghe vậy gật đầu, e là Thạch Tinh!

Trong đầu anh, thông tin về Thạch Tinh hiện ra.

Trong cổ tịch có ghi chép, Thạch Tinh là loại đá chỉ có ở các thung lũng gần Minh phủ.

Dưới địa ngục có cối đá làm bằng Thạch Tinh, nếu người nào lúc sống tội ác tày trời, sau khi chết rơi xuống U Minh đều bị cối đá này nghiền nát, vô cùng thê thảm.

Dưới địa ngục có một con chó đen, chờ bên cạnh cối đá, liếm những mảng thịt bị nghiền ra.

Thịt vụn còn lại mà chó đen không ăn hết sẽ hóa thành ruồi nhặng, muỗi mòng, ở thế gian hoặc bị chim cá nuốt chửng, hoặc bị người ta đập chết, vĩnh viễn không có ngày siêu sinh.

Thứ này tuy lai lịch bất phàm, nhưng nếu dùng làm quách quan tài, thì thật sự không hợp thời!

Quả nhiên, Hồ Bát Nhất cũng nhận ra manh mối, cau mày nói: "Thạch Tinh tuy đẹp, nhưng không mấy cát tường, vốn không thích hợp để làm quách, huống chi là dùng để chứa thi cốt của quý tộc?" Mọi người ánh mắt ngưng trọng, thêm nhiều nghi vấn dâng lên trong lòng.

Chương 280

Cái quan tài này càng giống như quan tài quỷ ở U Minh!

Rốt cuộc có tác dụng gì?

Điều giấu trong đó lại có ý nghĩa khác thường gì?

Thi cốt trong quan tài đồng, có phải là một trong mười cỗ thi thể đó không?

Shirley Dương nhìn quách đồng bên cạnh, rồi lại nhìn quách gỗ trước mắt, nói: "Nơi này đâu đâu cũng toát ra vẻ quỷ dị, khiến người ta cảm thấy như đang đi trên vực sâu, trên băng mỏng.

Nhưng muốn tiếp tục, phải tìm ra một điểm đột phá, mới có thể hoàn toàn vén lên bí mật chôn giấu trong mộ Hiến Vương." "Đánh mười ngón tay, không bằng chặt một ngón.

Vậy thì cứ áp dụng phương pháp phá từng cái một, thấy quan tài thì mở, thấy của cải thì lấy." Hồ Bát Nhất nói, liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái.

"Chính xác, nhiều thế này thì cứ làm hết!

Còn về chuyện quỷ dị, ha ha, không phải còn có em họ tôi ở đây sao, có cậu ấy ở đây, đặc biệt an toàn!" Vương Bàn Tử cười nói.

Mọc ra thêm một cái quách gỗ, dù có nhiều hơn nữa, Vương Bàn Tử cũng chỉ có vui!

"Vương tư lệnh nói rất đúng, treo dây Bán Cước lên, trước tiên xem trong quách gỗ rốt cuộc có phải là Hiến Vương không." Hồ Bát Nhất cười nói.

"Mấy cái trò thăng quan phát tài này Bàn gia tôi đây rất rành,

nhưng nghề nào chuyên nghề nấy, việc mở quan tài, Bàn gia tôi một mình có thể lo hết, nhưng cái dây Bán Cước này thì không chuyên nghiệp lắm, cậu đi đi, kẻo lại xảy ra sai sót!" Vương Bàn Tử đã đạt đến cảnh giới vô liêm sỉ quên mình, nói ra những lời này mà không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Shirley Dương quay đầu hỏi Trương Lân: "Được không?" "Một chút thôi!" Trương Lân nói.

Vương Bàn Tử đảo mắt một cái, nói với Hồ Bát Nhất: "Hồ tư lệnh, ông trông tôi thế nào, chỗ nào 'một chút' kia giỏi hơn tôi, nhớ chiếu cố tôi nhiều hơn nhé!" Hồ Bát Nhất bật cười.

"Không phải cậu một mình là được rồi sao?

Vương tư lệnh, biển cả dậy sóng, mới tỏ mặt anh hùng!" "Tôi tỏ cái bản sắc khỉ gì, làm gì cũng phải có một trái tim hồng, hai tay chuẩn bị chứ?!" Vương Bàn Tử bĩu môi nói.

Trước đây ở Đông Bắc từng có một lần tự cao tự đại, kết quả làm hỏng bét, suýt nữa xảy ra chuyện lớn!

Bên cạnh, Shirley Dương vừa giúp Trương Lân vừa hỏi: "Tại sao cương thi lại sợ chu sa màu đỏ?" Trương Lân thầm nghĩ, tôi làm sao biết được, chu sa rốt cuộc có tác dụng hay không cũng không có ai xác nhận rõ ràng.

Lý do dùng dây Bán Cước, thực ra là vì sau khi thi thể cứng lại, chân không thể gập được, nếu bị dây Bán Cước vướng vào, sẽ khó mà hoạt động được nữa.

Chỉ là những lời này dĩ nhiên không thể nói ra, hình tượng của anh ta chẳng phải sẽ sụp đổ sao?

"Chu sa vô dụng, là dây thừng!" Bất đắc dĩ, Trương Lân cũng chỉ có thể nói theo những gì mình biết.

Hồ Bát Nhất bên cạnh gật đầu nói: “Đúng vậy!

Chu sa rốt cuộc có tác dụng gì, phải hỏi Mệnh Hạt Tử mới biết!

Nhưng tác dụng của dây Bán Cước thì lớn lắm.” “Dùng dây thừng chắn ở miệng quan tài như vậy, thi thể bên trong cứng đờ không gập được, tay chân đều không nhấc lên được, như vậy sẽ không ra được!” Trong lúc mọi người nói chuyện, Trương Lân đã thiết lập xong dây Bán Cước, tốc độ này, có vẻ không giống như “một chút” của anh ta!

Shirley Dương trên mặt có chút tức giận: cái đồ gỗ này, sao nói chuyện khó hiểu thế!

Hồ Bát Nhất thấy Trương Lân đã chuẩn bị xong dây Bán Cước thì nhanh chóng thắp hai ngọn nến ở góc, sau đó giơ tay ra hiệu cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thấy vậy, quay đầu nhìn Trương Lân.

“Em họ, lát nữa nếu có nguy hiểm, nhớ phải cứu anh một phen đấy!” Vương Bàn Tử vừa dứt lời, lập tức dùng “Tham Âm Trảo” sắc bén cạo đi lớp sơn son ở chỗ nối của “quan tài quỷ”.

Cái “Tham Âm Trảo” đó là công cụ đặc chế của Mạc Kim Giáo Úy, giống như một con dao quân đội Thụy Sĩ đa năng, có một đầu chuyên dùng để bẩy chốt đá.

Quan tài này có tổng cộng bảy chốt đá, hai bên mỗi bên ba cái, trên đầu một cái.

Vương Bàn Tử phát huy hết lòng nhiệt tình lao động của mình, bận rộn không biết mệt, hết cái này đến cái khác, trong chốc lát đã bẩy tung nắp quan tài.

Dưới nắp quan tài có một lớp keo cá dính lại, lúc này đã hóa đá, Vương Bàn Tử chỉ có thể dùng đầu nhọn của “Tham Âm Trảo” đâm vào từ từ mài ra.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử hô lên: "Xong!" Trương Lân ném một đầu dây Bán Cước trong tay cho Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất bắt lấy, trong lòng thầm khen tay nghề không chê vào đâu được.

Nắp quan tài vừa mở, hai người liền trùm dây Bán Cước lên quan tài.

Lúc này trong "quách gỗ" không có thứ gì trào ra, cũng không có khói mù mịt, chứng tỏ trong quan tài không có thi khí.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ bên trong không có thi cốt, hay là kết cấu của quan tài quỷ không kín, uế khí sau khi thi thể phân hủy đều theo khe hở quan tài tan đi hết rồi?" Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh quách gỗ, lẩm bẩm một mình.

Vương Bàn Tử thò đầu vào xem, nói: "Bên trong có thi thể!" Hồ Bát Nhất nhìn một cái, liền yên tâm.

Bên trong quan tài có thi thể, ít nhất là chưa bị cương hóa.

Thi thể này là một người đàn ông, phần dưới cổ bị lụa trắng quấn chặt, chỉ có thể nhìn thấy đầu.

Thi thể được bảo quản tương đối tốt, thậm chí cơ mặt cũng không bị sụp lún teo tóp, nói là trông như người sống cũng không ngoa.

Chính vì vậy, Trương Lân và mọi người mới liếc mắt một cái đã nhận ra đó là một nam thi.

Chỉ là khuôn mặt của thi thể trông như người sống này lại vô cùng đáng sợ!

Hai hốc mắt của thi thể lõm sâu vào trong, tạo thành hai cái hố đen pha đỏ.

Xem ra, nhãn cầu của hắn đã bị người ta lấy đi, không biết là tuẫn táng như vậy, hay sau này bị chuột bọ ăn mất!

Do ngũ quan thiếu mất đôi mắt, toàn bộ khuôn mặt trông vô cùng kinh hãi.

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử chửi một tiếng, sau đó lấy từ trong lòng ra "Triền Thi Tác", đưa tay tròng vào đầu chủ quan tài, kéo hắn từ trong quan tài ngẩng đầu lên.

Sau đó Vương Bàn Tử làm một hành động khiến người ta kinh ngạc: giơ tay trái phải vung lên, tát cho cái xác chết đó bảy tám cái tát vang dội!

Mọi người ngây ra, Hồ Bát Nhất còn cho rằng Bàn Tử lại bị thứ bẩn thỉu nào nhập vào rồi!

"Chẳng lẽ mọi người không nhìn ra sao?" Vương Bàn Tử hỏi giọng ồm ồm.

Vương Bàn Tử liên tiếp tát cổ thi mấy cái, lại dọa Hồ Bát Nhất và Shirley Dương giật nảy mình, chỉ có Trương Lân như không có chuyện gì xảy ra.

Trước đó Bàn Tử bị trúng Thiệt Hàng, bây giờ lại có hành vi quái dị như vậy?

Chẳng lẽ Thiệt Hàng chưa giải trừ hoàn toàn, thứ đồ vật đó lại ngấm ngầm khống chế Bàn Tử?!

Ánh mắt Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử thay đổi.

Vương Bàn Tử đang đeo mặt nạ phòng hộ, thầm sảng khoái, bỗng liếc thấy ánh mắt của Hồ Bát Nhất, lập tức sững sờ.

"Lão Hồ, làm gì đấy?

Ánh mắt đó là sao?

Muốn đánh tôi à?!" Hồ Bát Nhất tiến lên một bước túm lấy anh, sau đó giật mặt nạ phòng độc xuống, nhìn kỹ mắt anh, nhưng không

thấy có vấn đề gì.

“Điên rồi à?

Chương 281

Làm gì thế?!

Tôi cho ông xem cái này!" Bàn Tử chỉ vào đầu thi thể trong quan tài.

Đúng lúc này, đầu của cổ thi dường như cử động được, lắc lư hai cái, lộc cộc lăn đến mép quan tài.

Quan tài làm bằng Thạch Tinh, trơn láng, đầu lâu chỉ dừng lại một chút, rồi lại rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử đứng ngây ra.

"Mẹ nó, tôi tát bay nó rồi à?!

Không thể nào, tôi đâu có dùng sức nhiều!" Hồ Bát Nhất nhặt cái đầu lên, xem xét kỹ lưỡng, thầm kinh hãi.

Đầu lâu vì không có mắt, vốn đã đáng sợ, bây giờ xung quanh mắt dường như bị oxy hóa, càng xuất hiện đường viền màu đen.

Nhưng đó là sau khi đầu lâu rời khỏi thân thể, trước đó, nó vẫn còn nguyên vẹn trên cơ thể.

Sức tay của Vương Bàn Tử có lớn đến đâu, cũng không thể dễ dàng đánh bay cái đầu được?

Thạch Tinh tuy bị cho là không may mắn, nhưng thuộc tính âm, bảo quản thi thể tốt không thành vấn đề.

Lúc vừa mở quan tài, thi thể trông như người sống, cơ bắp nhìn cũng không teo tóp, vậy cũng không nên chỉ một lát đã giòn tan như vậy chứ?!

Shirley Dương đưa tay nhận lấy đầu lâu, quan sát kỹ lưỡng.

“Vừa rồi cậu nói gì?

Không nhìn ra sao?” Hồ Bát Nhất nhắc lại lời của Vương Bàn Tử lúc trước.

Vương Bàn Tử nói: “Tôi tát nó là để trấn áp nó, kẻo lúc chúng ta lấy đồ, gã này không phục gây phiền phức!

Mệnh Hạt Tử dạy thế, cậu không biết sao?” Hồ Bát Nhất có chút bực mình, cười mắng: “Mệnh Hạt Tử nói không sai, nhưng đó là thủ đoạn của bọn họ, để lấy can đảm, thường là với người mới chết vừa chôn vào mộ.

Thi thể này đã bao nhiêu năm rồi, còn bị tát như vậy?

Não cậu không đủ dùng à!

Từ bây giờ, hủy bỏ chức vụ phó tư lệnh của cậu!” Trong lúc Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tranh cãi, Shirley Dương cầm đầu lâu đang cùng Trương Lân quan sát.

Trương Lân dĩ nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, ngấm ngầm chỉ điểm vài câu.

Shirley Dương thông minh như băng tuyết, lập tức nhìn ra vấn đề.

“Hai người đừng cãi nữa, mau qua đây!” Hai người lập tức ngừng tranh cãi, xúm lại.

Shirley Dương tay cầm đầu lâu, chăm chú quan sát.

Mỹ nữ như vậy mà lại mạnh mẽ thế này, khiến Trương Lân cảm nhận được một sự va chạm thị giác mạnh mẽ.

Đầu của cổ thi bây giờ lại đen đi một chút, đặc biệt là gần mắt, bây giờ trông cả cái đầu như một cái đầu lâu khô!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhất thời không nhìn ra, hỏi: “Sao vậy, hai vị, phổ cập kiến thức cho chúng tôi đi!” Vương Bàn Tử

ngẩng đầu nhìn Trương Lân một cái, thấy Trương Lân mặt lạnh như tiền: "Em họ nói, nói ra tôi cũng không hiểu, cô Dương, phiền cô vậy!" Shirley Dương trong lòng khẽ động, Vương Bàn Tử là anh họ của Trương Lân, Hồ Bát Nhất cũng là cao thủ trong Mạc Kim Giáo Úy, tuy Trương Lân ít nói, nhưng có đến mức nghe không hiểu sao?

Chẳng lẽ chỉ có mình tôi hiểu?

Shirley Dương trong lòng run lên.

Mọi người vây quanh đầu lâu.

Shirley Dương nói: "Nhìn đây, chỗ hốc mắt này, đây là bị thi hành hình phạt, mắt của hắn bị khoét ra!" "Hít..." Vương Bàn Tử nghe vậy hít một hơi khí lạnh, "Cô Dương, cô nói thì nói, cũng không đến mức dọa người như vậy chứ!" "Nhìn xem, ở đây có vết hằn rõ ràng!" Shirley Dương chỉ vào chỗ hốc mắt nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Ừm, thời cổ đại quả thực có loại hình phạt này, hình cụ có hình dạng như chén rượu, bên trong có lưỡi dao xoay, đặt vào mắt người ta xoay một vòng, có thể khoét sống toàn bộ nhãn cầu ra." "Ây da, mẹ nó, nghe thôi đã thấy đau!" Vương Bàn Tử nhớ lại, hai năm trước từng cùng Hồ Bát Nhất xem loại hình cụ này trong một phòng triển lãm ở Tứ Cửu Thành, lúc đó cũng không thấy thế nào, bây giờ nghĩ lại cả người không thoải mái.

"Còn nữa, vừa rồi Trương Lân nhắc nhở tôi, nhìn xem, dưới đầu cổ thi này, có vết cắt của vật sắc nhọn, nhưng không giống bị chém đầu, mà là sau khi chết bị cắt đi." Shirley Dương chỉ vào chỗ cổ nói.

Chỗ này rất kín đáo, Vương Bàn Tử liếc nhìn Trương Lân một cái, chép chép miệng, cũng không biết em họ này làm sao nhìn ra được.

"Không phải do Bàn Tử vừa tát, vết thương cũ hơn nhiều!

Chẳng lẽ đầu người này vốn bị người ta gắn vào thân xác?

Làm vậy lại vì nguyên nhân gì?

Chẳng lẽ nước Cổ Điền có phong tục sau khi chết cắt đầu, rồi lại gắn lên à?" Hồ Bát Nhất cau mày nói.

Trương Lân đã mở ra một điểm, phần còn lại Hồ Bát Nhất tự nhiên sẽ phá giải được.

"Hừ!

Rốt cuộc là thế nào, lột sạch ra chẳng phải là biết sao?!" Bàn Tử giật mặt nạ phòng độc xuống, chỉ vào cổ thi nói.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Trương Lân, thấy Trương Lân dường như không có ý kiến phản đối, liền để Bàn Tử cầm đèn pin chiếu sáng, dùng dao cắt những lớp lụa trắng quấn quanh thi thể.

Bên trong lớp lụa trắng bọc thi thể là một bộ xương vàng óng!

"Bộ xương vàng!

Chắc chắn là Hiến Vương!" Bàn Tử kích động la lớn.

Trương Lân kéo anh ra một bên, chỉ vào chỗ cổ của thi cốt nói: "Chỗ này, có vấn đề!" Shirley Dương vội vàng tiến lên xem xét, nói: "Ở cổ có một cái ngọc cô, dùng để nối với đầu lâu.

Vừa rồi bị Bàn Tử tát một trận, làm rơi mất ngọc cô, mới khiến đầu lâu rơi xuống đất." Vương Bàn Tử nhìn Trương Lân, rõ ràng hành động vừa rồi của Trương Lân khiến anh cảm thấy tôn nghiêm của một người anh bị xúc phạm, nhưng lại không dám nói gì, miệng lẩm bẩm: "Nếu không phải bản tư lệnh này ra tay vừa phải, làm sao dễ dàng phát hiện bí mật của cỗ thi này được.

Nhóc con có lợi hại đến đâu, chẳng phải cũng là do anh phát hiện trước sao?" "Giữ nguyên hình dạng của thi cốt lúc còn sống bị móc

tim hành hình.

Cổ thi trong quách gỗ, có lẽ là dùng ba cỗ quan tài trong mộ thất, ghép lại thành một cỗ thi thể!

Đều được cho là kiếp trước của Hiến Vương, biểu thị cho việc trải qua ba kiếp nạn, là ảnh cốt lưu lại ở minh thế trước khi thành tiên." "Quách gỗ" dưới âm cung mộ thất đại diện cho minh gian, đem những bộ phận bị hành hình của ba thi hài, ghép lại thành một thế thân hoàn chỉnh ở đây.

Ba thi hài không toàn vẹn kia, do được cho là ba kiếp trước của Hiến Vương, nên không khác gì bản thân hắn, cũng được đặt vào trong chủ mộ thất!

Hồ Bát Nhất đột nhiên sững người, anh nghĩ đến một cổ thi đáng sợ.

"Các cậu có biết 'đoạt phách' không?" Vương Bàn Tử giật mình, trước đó bị Thiệt Hàng hành hạ đau đớn không muốn sống, cảm giác rõ ràng có ý thức nhưng lại không thể làm chủ khiến anh lòng còn sợ hãi.

Bây giờ đột nhiên nghe Hồ Bát Nhất hỏi vậy, lại gợi lên chuyện cũ đau khổ của anh.

Shirley Dương lại nói: "Ừm, nghe nói thời nhà Thương, có một loại vu thuật có thể rút hồn phách của người sống ra, phần thể xác còn lại sẽ trở thành một cái xác biết đi không sống cũng không chết.

Nhưng cụ thể làm thế nào thì trong lịch sử không có bất kỳ ghi chép nào, đến nay vẫn là một bí ẩn.

Đó có phải là loại vu thuật đoạt hồn thần bí đó không?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, bất giác nép sát vào Trương Lân.

Trương Lân trong lòng một trận ớn lạnh, bất giác lùi lại mấy

bước, thầm nghĩ ta cần cảnh giác, đừng có gây rối.

Chương 282

Vương Bàn Tử không khỏi lớn tiếng nói: “Làm gì đấy?

Bị anh đây dựa vào gần không vui à?

Lớn rồi hả?

Cánh cứng rồi hả?” Sợ hãi đến cực điểm sẽ hóa thành phẫn nộ, lúc này trong lòng Bàn Tử tràn đầy lửa giận.

Hồ Bát Nhất bên cạnh liếc một cái, nói: “Bàn Tử, cậu cũng là Mạc Kim Giáo Úy, sao gan nhỏ thế?!” Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột.

“Ai sợ?

Tôi không sợ!” Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống, vừa gỡ lớp vải bọc thi thể, vừa kể một câu chuyện.

“Cách đây không lâu, tôi đến Phan Gia Viên chơi, thấy được mấy món đồ hay.

Một ông chú ở An Dương, Hà Nam, mang hơn một trăm cái khí cụ bằng xương kỳ hình quái trạng đi tìm người mua.

Hình dạng của những thứ đó… à, có chút giống cây kim, đựng trong một cái vò sành cổ toàn chữ cổ.” “Ông chú đó đào được trong ruộng nhà mình, vốn cũng không định mang đi bán lấy tiền, nhưng vùng đó từng xuất hiện không ít văn vật, hàng xóm đều nói thứ này có thể rất có giá trị, đặc biệt là trên đó có một số chữ giáp cốt, dĩ nhiên là lúc đó không ai nhận ra, chỉ cảm thấy thần bí.” “Lúc đó ở Phan Gia Viên có không ít người xem, nhưng mọi người đều không chắc là hàng thật hay giả, dù sao ở đó, cái gì cũng có thể xảy ra.

Ông chú đó ra giá không thấp, người xem náo nhiệt thì nhiều, nhưng người thực sự ra tay thì không có.” “Sau đó, có hai người Nhật

Bản để mắt tới, lúc đó muốn mua hết.

Đúng lúc này, Lôi Tử đến, bắt cả người lẫn đồ.

Nghe nói người nhà ông chú đó ghen tị đào được bảo bối, lén lút báo cáo.

Nhưng như vậy cũng tốt, quốc bảo không bị thất thoát, đồ vật bây giờ đang ở bảo tàng địa phương." "Đúng đúng, bây giờ tôi hối hận chết đi được, nghe ngóng một chút, bộ kim đoạt hồn đó bây giờ một cây có thể đổi được một chiếc ô tô nhập khẩu!

Ây da, nghĩ thôi đã thấy đau lòng đau gan rồi!" "Vậy, 'đoạt hồn', là một loại hình phạt tàn khốc rút cạn máu người sao?" Sự tàn khốc của loại hình phạt đó khiến giọng Shirley Dương cũng không khỏi có chút run rẩy.

"Không!" Hồ Bát Nhất u ám nói, "Nghe nói sau khi rút hết máu, còn phải cho người bị hành hình uống một lượng lớn máu của trâu, dê, gà, các loại súc sinh trộn lẫn, tóm lại là biến người sống thành cương thi!" "Nhìn xem, những chấm nhỏ trên chân này, e là chỗ hạ kim của kim đoạt hồn rồi!" Trương Lân cau mày, tuy bây giờ gần như đã quen với tư duy và kiến thức của Trương Lân, nhưng dù sao cũng là người hiện đại, nghe những chuyện này có chút không thoải mái trong lòng.

"Để phòng ngừa thi biến, chân của cổ thi không nên giữ lại!" Hồ Bát Nhất gật đầu, nếu bị loại cán thi này truy đuổi, chắc chắn không vui chút nào!

Trương Lân lúc này không hề thả lỏng, dù thi thể này hiện tại trông vẫn bình thường.

Trong đầu anh hiện ra một số thông tin về thi biến, anh biết "thi biến" được chia thành nhiều loại.

Có loại thi, là người mới chết không lâu, đột nhiên lao vào người có dương khí.

Có loại thi thể chết mà không thối rữa, tuy đã chết từ lâu, nhưng tóc và móng tay vẫn mọc chậm.

Có loại thi thể do phong thủy không tốt, chôn ở nơi địa mạch trì trệ, cơ thể mọc lông mịn, trong mộ huyệt hóa thành hung thi.

Loại khác là bị hồ ly, chồn già thành tinh hoặc ôn thần mượn xác hoàn hồn, loại này càng đại hung!

Bây giờ thân thể kiếp trước của "Hiến Vương" này liệu có khả năng thi biến không?

Lại thuộc loại nào?

Trương Lân không biết được, dù sao hoàn cảnh ở đây phức tạp, dù bây giờ trong lòng có suy đoán, cũng khó mà đưa ra kết luận!

Nhưng có thể khẳng định, hoàn cảnh ở đây hoàn toàn đủ điều kiện cho việc "thi biến"!

Hơn nữa, "Thạch Tinh" mà hệ thống nhắc nhở vẫn chưa xuất hiện!

Thạch Tinh vốn là một loại vật chất, bẩm sinh đã mang tính âm; phàm là những thứ không phải động vật thành tinh, sự hung ác của chúng còn kinh khủng hơn.

Chỉ là bây giờ không có chút dấu hiệu nào, Trương Lân cũng chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Bây giờ, ba đoạn thi thể đều đã được nghiệm chứng, trong quan tài không có bất kỳ vật dư thừa nào.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn quan tài đồng, thầm nghĩ lúc này chỉ cần thiêu hủy thi thể trong quách đồng, và xác nhận trong quan tài chỉ có

nửa thân trên, thì có thể hoàn toàn chứng thực suy đoán của mình.

Hai cỗ quan quách còn lại trong mộ thất phía trên, cũng không cần thiết phải mở nữa.

"Bây giờ tôi có thể đảm bảo, tuy bố cục của mộ Hiến Vương kỳ quái, nhưng đã có ảnh cốt ở tầng dưới, thì chắc chắn được chia thành thiên môn, địa hộ, khiến long thế ẩn mình chờ thời." "Một ngôi mộ nước ba tầng cấu thành từ đuôi sông, giải thân, mắt cá vàng.

Vị trí thi cốt thật sự của Hiến Vương, nhất định hoàn toàn trùng khớp với ảnh cốt trong quách gỗ.

Đã xác nhận được ảnh cốt, có thể trực tiếp thuận theo dây leo tìm dưa để đào Hiến Vương ra." Hồ Bát Nhất phân tích.

Đã xác định được mục tiêu, mọi người trong lòng đều đã rõ, nhưng không ai dám lơ là, ngược lại có chút căng thẳng.

Lúc nãy Hồ Bát Nhất đã nói, những lỗ kim trên chân thi thể chắc chắn là kết quả của kim đoạt hồn, cộng thêm việc khoét mắt và móc tim trước đó, ba thủ đoạn có thể nói là cực kỳ máu tanh và tàn nhẫn.

Người quý tộc bị hành hình sẽ là ai?

Cam tâm thay Hiến Vương gánh chịu nhân quả kiếp trước, là bị lừa gạt hay bị ép buộc?

Nếu là oan hồn, vậy trong hoàn cảnh như thế này có xảy ra dị biến không?

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng có chút trầm mặc.

Trương Lân cau mày nói: "Đã đến nước này, tùy cơ ứng biến!" Hồ Bát Nhất cười ha hả, nói: "A, oan hồn đại hung thì sao, lại không phải do ta động thủ, nhân quả không ở trên người ta, sợ gì?!" Vương Bàn Tử cũng ngây ngô cười nói: "Đúng, đúng, không sợ, không sợ!"

Nhưng con đường phía trước gập ghềnh, thân phận của Hiến Vương ở đó, sao có thể không khiến người ta sinh lòng e dè.

Từ lúc vào động Hồ Lô, mọi người đã tìm kiếm và thăm dò gần mười mấy tiếng đồng hồ.

Bây giờ cuối cùng cũng có chút manh mối, khiến Shirley Dương tinh thần phấn chấn.

Chuyện mà ông ngoại cô bận rộn cả đời, có khả năng sẽ được giải quyết trong tay cô!

Nhưng mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý, biết rằng con đường phía trước đầy rẫy hiểm nguy.

Hồ Bát Nhất lúc này thể hiện tài năng lãnh đạo của mình.

Anh để Shirley Dương và Bàn Tử thiêu hủy hai cỗ thi thể trong "quách gỗ" trước, như vậy vừa có thể phá vỡ bố cục của "mộ Hiến Vương", vừa có thể tránh cho thi thể xảy ra "thi biến".

Dĩ nhiên, cũng có thể thuận tay lấy đi chiếc gương đồng kia, Vương Bàn Tử rất đồng ý với sự sắp xếp này!

Anh đã thèm muốn chiếc gương đồng này từ lâu rồi!

Hồ Bát Nhất thì đi lên, tìm kiếm "mắt cá vàng".

"Trương Lân huynh đệ, cậu là chỗ dựa cuối cùng của tôi, tôi không giao nhiệm vụ cho cậu, nhưng hy vọng cậu có thể tùy thời chi viện!" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân nói.

Thân thủ của Trương Lân rất giỏi, nếu giao cho anh nhiệm vụ cụ thể, rõ ràng là có chút phí tài, thà rằng để anh ta tự do hoạt động, tùy thời ứng phó.Thà rằng để anh ta tự do hoạt động, tùy thời ứng phó.

Trương Lân cũng vui vẻ như vậy.

Trương Lân đưa "Phi Hổ Trảo" lấy từ chỗ Shirley Dương cho Hồ

Bát Nhất, lúc nãy kéo thi thể về, anh đã dùng Phi Hổ Trảo.

Nhìn Hồ Bát Nhất bám vào "khung gỗ" mục nát leo về mộ thất ở giữa, xa xa dường như thấy được chín ngọn "đèn trường sinh" màu xanh lam u u, Trương Lân siết chặt Quỷ Tỳ trong tay.

Nếu không có gì bất ngờ, tiếp theo sẽ gặp phải phiền phức!

Chương 283

Hồ Bát Nhất quay về mộ thất ở giữa, thấy ba ngọn nến ở góc đông nam vẫn đang cháy bình thường, trong lòng yên tâm không ít.

Xà nhà bằng đồng trên đỉnh mộ đen kịt, không nhìn rõ trên đó có không gian khác hay không.

Hồ Bát Nhất lấy ra "Lang Nhãn", phát hiện phần đỉnh mộ lộ ra là một loại thạch anh trắng hoa, giống với tường ngoài của âm cung, ước chừng ở ngay phía trên "ảnh cốt".

"He he!

Nếu không biết bên trên có thể có một tầng mộ thất, thì căn bản không phát hiện ra đâu!" Hồ Bát Nhất dùng Phi Hổ Trảo lên xà nhà bằng đồng, dọn dẹp những viên gạch vỡ che lấp lớp đá trắng bên trong, lộ ra một lối vào hình ô liu vừa dài vừa hẹp.

Hồ Bát Nhất đưa tay vào, dưới lối vào có luồng khí lạnh lẽo thổi ra.

"Lão già Hiến Vương!

Cho dù chết rồi, vẫn muốn đặt mình ở nơi cao nhất của âm cung!" Hồ Bát Nhất không khỏi thầm mắng.

"Sự cố chấp của lão già này đối với quyền lực và tiên đạo, đã đến mức biến thái." Hồ Bát Nhất thấy đã tìm được đường, liền buộc chặt dây thừng và móc đá, quay trở lại mặt đất của mộ thất tầng giữa.

Lúc này, Vương Bàn Tử và những người khác cũng đã thiêu hủy xong quách gỗ.

Vương Bàn Tử tay cầm chiếc gương đồng, vui đến mức miệng cứ toe toét.

Thứ này không chỉ có giá trị, mà còn có thể trấn áp dị động trong quan tài, tuyệt đối có thể so sánh với bảo bối trong ngọc hàm ở hậu điện thiên cung!

"Cán thi trong quách đồng quả thực không có chân, mà thay bằng chân đá.

Vậy Hồ tư lệnh, anh ở trên đó có thấy minh khí quý giá nào không?" Vương Bàn Tử cười ha hả nói.

Hồ Bát Nhất ngơ ngác nhìn ánh lửa trong "quách gỗ", nghe Vương Bàn Tử nói mới hoàn hồn.

"Phía trên mộ thất tầng giữa có một khoảng trống lớn, Hiến Vương chắc chắn được treo ở trên cùng, vị trí vừa hay tương ứng với ảnh cốt trong quách gỗ. vị trí vừa hay tương ứng với ảnh cốt trong quách gỗ." "Tuyệt vời!" Bàn Tử vỗ đùi một cái, cười ha hả, "Thấy chưa, phong hồi lộ chuyển rồi chứ?

Chịu bao nhiêu khổ cực, bây giờ khổ tận cam lai!" Mọi người cũng không dừng lại, Hồ Bát Nhất đi đầu, Vương Bàn Tử theo sau, Shirley Dương đi tiếp, Trương Lân đi cuối cùng.

Mọi người dùng dây thừng leo lên đỉnh mộ cao hơn ba mét, chui vào lối vào mà Hồ Bát Nhất đã dọn dẹp lúc trước.

Ba mét không cao, nhưng hình dạng kỳ diệu của nơi này khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Xung quanh không gian có rất nhiều bức bích họa lớn nhiều màu sắc, có phong cách Hán, có của dân tộc du mục, có miêu tả cuộc sống, cũng có về các buổi tế lễ tôn giáo.

Tóm lại, trông vừa có sự phồn hoa thế tục, vừa có sự phiêu dật hư ảo thoát trần.

Là một phong cách hội họa chưa từng được lưu truyền trên đời.

Mọi người lại gần xem, dù không chuyên về bích họa cũng có thể nhận ra, bố cục của bức họa chặt chẽ, ý tứ nghiêm cẩn, khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

"Đẹp quá!" Vương Bàn Tử có chút thất thần, "Chỉ có thể nhìn, không thể mang đi, thật khiến người ta khó chịu!" Tuy có tiếc nuối, nhưng mọi người đều biết, chỉ cần nhìn những bố trí tinh xảo này là có thể cảm nhận được, trung tâm của mộ Hiến Vương đã không còn xa!

Trên các nhân vật trong bích họa trên đỉnh đầu có các thiên thần mắt trừng giận dữ, kích thước lớn nhỏ không khác người thường, đều cúi đầu nhìn xuống, dường như đang quan sát những kẻ xâm nhập.

Mắt của các thiên thần trong những bức họa này đều được trang trí bằng một loại vật liệu đặc biệt, dường như làm bằng thủy tinh, vừa có thần thái, vừa có cảm giác sống động như thật.

Mọi người đi bên dưới, mắt của các thần tượng dường như cũng di chuyển theo.

Vương Bàn Tử tay cầm gương đồng, bất giác giơ lên, sau đó dường như có chút tức giận, lấy xẻng công binh ra đào loạn xạ mấy con mắt bằng đá thủy tinh.

Nhưng quy mô của bích họa rất lớn, nhân vật lên đến hàng trăm, Vương Bàn Tử làm sao đào hết được?!

Làm vậy trong lòng vốn đã chột dạ, lúc đào càng như vậy, cuối cùng la lên một tiếng suýt nữa ngồi phịch xuống đất.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng có chút lơ đãng, dường như nghĩ đến điều gì đó.

Trương Lân lặng lẽ đi theo sau, anh biết tiếp theo Hồ Bát Nhất rất

có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này Hồ Bát Nhất đang nghĩ về một chuyện cố chấp sâu sắc.

Nếu theo tình hình thông thường, dĩ nhiên sẽ không có nguy hiểm, nhưng một khi lơ đãng, tâm thần bất an, rất dễ bị trúng chiêu trong môi trường này.

Mọi người bất giác đi đến nơi cao nhất của khoảng trống.

Hồ Bát Nhất lúc này dường như đã hoàn hồn, đi trước năm sáu mét, phía sau là Vương Bàn Tử và Shirley Dương thở hổn hển.

Cuối con đường là một bức tường đá trắng.

Trên tường đá vẽ một người phụ nữ, dáng vẻ yêu kiều, liếc mắt đưa tình, nhưng lúc này xuất hiện ở đây, lại có vẻ hơi quỷ dị.

Hồ Bát Nhất ngước mắt nhìn, thầm nghĩ tám phần là bức tượng vợ của Hiến Vương?

Hồ Bát Nhất vừa nảy ra suy đoán này, đột nhiên cảm thấy cổ tay mình bị siết chặt, không giống bị người ta nắm, mà giống bị còng tay hoặc vòng sắt kẹp chặt.

Hồ Bát Nhất kinh hãi, định rụt tay về, nhưng cổ tay bị kẹp rất chặt, căn bản không thoát ra được.

"Ây da!" Hồ Bát Nhất không nhịn được đau kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một bàn tay trắng bệch, từ trong bức tượng phu nhân đối diện thò ra, nắm chặt cổ tay anh.

Hồ Bát Nhất không kịp nghĩ nhiều, tay kia giơ "súng tiểu liên Chicago", định nhắm vào bàn tay đó, chuẩn bị bắn!

Nhưng họng súng chưa kịp nâng lên, lại có một bàn tay khác từ trong bích họa thò ra, bóp chặt cổ Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cảm thấy cánh tay vừa định nâng lên đột nhiên mất

hết sức lực, sau đó trước mắt đột nhiên trở nên một màu đỏ máu, sau đó thì đen kịt, rồi lại, trước mắt phảng phất xuất hiện một vùng ánh sáng, rồi không biết gì nữa!

Trương Lân thấy Hồ Bát Nhất phía trước đột nhiên biến mất, lại không có tiếng bước chân, không khỏi cau mày.

Nơi này tà ma, bất kỳ ai rời khỏi tầm mắt đều nguy hiểm!

Trương Lân tiến lên hai bước, đi đến chỗ rẽ, thấy Hồ Bát Nhất đang đứng yên ở đó với một tư thế kỳ lạ, chân hơi khuỵu, tay trái đặt ngang ngực, tay phải dường như đang định cầm súng tiểu liên Chicago.

Vương Bàn Tử thấy vậy, kêu lên một tiếng: "Ây da Hồ tư lệnh của tôi, tư thế này độc đáo quá!

Ngẩng đầu ưỡn ngực, có chút khí thế của thời kỳ sản xuất năm xưa đấy!" Trương Lân đưa tay ra, vỗ vào lưng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất "A" một tiếng kêu lên, sau đó vẻ mặt đau đớn nhìn Trương Lân sau lưng.

"Không nhìn thấy sao?" Hồ Bát Nhất chỉ vào bức bích họa phía trước, kể lại chuyện vừa xảy ra.

"Tôi suýt nữa bị bóp chết rồi!" Hồ Bát Nhất thở hổn hển, nói.

Vương Bàn Tử lại chế giễu: "Ây da, hóa ra Hồ tư lệnh không phải đang làm sản xuất, mà muốn làm ngưu quỷ xà thần à?!

Mơ giữa ban ngày... ngay cả Khổng Tử lão gia cũng không tin đâu!" Hồ Bát Nhất lườm một cái, đưa cánh tay ra nói: "Nếu là mơ, vết thương trên tay tôi giải thích thế nào?" "Tôi sớm đã cảm thấy tình thế của mộ Hiến Vương quỷ dị, có những thứ không nên có trong huyệt tiên.

Trong bức tường này chắc chắn có ma.” Vương Bàn Tử lúc này mới cảm thấy sự việc có chút quỷ dị.

Chương 284

Shirley Dương hỏi: "Anh không mang theo bùa hộ mệnh đã khai quang sao?" "Mấy thứ này vô dụng, nếu không phải quý, tôi sớm đã vứt ven đường rồi!" Hồ Bát Nhất túm lấy lá bùa hộ mệnh đang đeo, vừa tức vừa không nỡ vứt.

"Mẹ nó, về phải gọi điện cho mấy lão giả vờ đó, sau này tôi mà còn đeo nữa thì tôi là cháu của bọn họ." Trương Lân chỉ vào bức họa: "Trong đó, có thể lại có thi thể!" Vương Bàn Tử giật mình.

"Lại có thi thể?

Dưới kia đã nhiều như vậy, đây lại có?!

Mẹ nó bị xây vào trong tường à?

Em họ, em không phải đang dọa người đấy chứ?!" Trương Lân dĩ nhiên biết ở đây sẽ có vấn đề, chỉ không biết thứ trong bích họa, theo tình tiết gốc thì đi đâu, biến thành Thạch Tinh rồi.

"Tôi dọa cậu làm gì?" Vương Bàn Tử sững sờ.

Em họ tuy tính cách lạnh lùng, nhưng làm việc chưa bao giờ dây dưa.

"Vậy... thật sự đang động?

Mẹ nó cho Hồ tư lệnh một cái ôm nồng thắm à?!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, lập tức trừng mắt: "Vương tư lệnh, đừng có bỏ đá xuống giếng như vậy!" Vương Bàn Tử cười gượng, sau đó nói: "Dù sao bức tường này cũng cản đường đến mộ thất, chi bằng làm tới cùng, chúng ta không phải có thuốc nổ sao?

Cho nó một quả bom tự chế, trong tường có thứ gì, cũng nổ cho sạch sẽ." Nói rồi, anh đặt ba lô sau lưng xuống, chuẩn bị thuốc nổ.

Trương Lân gật đầu, cùng Vương Bàn Tử loay hoay với thuốc nổ.

"Thạch Tinh, dùng thuốc nổ cũng nổ được chứ?!" Ba lô của Vương Bàn Tử vốn đã gần cạn, nhưng sau khi vào mộ cổ, thấy gì lấy nấy, một lát sau ba lô lại đầy, lật tìm mãi cũng không thấy thuốc nổ.

Shirley Dương thấy vậy, đi cùng Trương Lân giữ ba lô, để Vương Bàn Tử tìm.

Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử lôi từ trong ba lô ra không ít đồ vật, có cả chiếc gương đồng trấn quan tài lúc nãy.

Anh thầm nghĩ, thứ này đã trấn được quan tài, chắc cũng có tác dụng với con ma trên họa chứ?

Thế là anh cúi xuống nhặt gương đồng, định soi.

Chỉ vừa cầm lấy gương đồng, chưa kịp giơ lên, hai bàn tay từ trong bích họa thò ra, bóp chặt cổ anh.

Lần này Hồ Bát Nhất nhìn rõ, là do bà phu nhân trong bích họa làm!

Nhưng dù trong lòng đã biết, Hồ Bát Nhất lại không thể kêu lên được.

Sức tay của bà phu nhân quá lớn!

Trương Lân khóe mắt thấy Hồ Bát Nhất như bị treo lên, quay đầu lại, bật dậy, định ra tay!

"Mẹ nó, một thứ không phải người mà cũng không sợ người, dám giết người trước mặt tiểu gia ta à?!" Trương Lân nổi giận, cánh tay trái dồn sức, đang định cho bà phu nhân đó một trận, thì thấy bức tường vẽ bích họa đột nhiên sụp đổ!

"Mẹ kiếp!" Trương Lân suýt nữa hét lên!

Một thứ từ trong tường lao ra, sức mạnh khổng lồ kéo ngã Hồ Bát

Nhất, lăn ngược xuống con dốc xoắn ốc trong khoảng trống, suýt nữa đụng vào Trương Lân.

Trương Lân né người, thấy thứ đó cuốn lấy Hồ Bát Nhất lăn xuống dưới, mắt thấy sắp rơi xuống, Trương Lân vung Phi Hổ Trảo trong tay, móc chặt vào cánh tay Hồ Bát Nhất.

Thân thể Hồ Bát Nhất khựng lại, thứ đó bị hất xuống, rơi vào bóng tối bên dưới.

"Ây da Hồ tư lệnh,…" Vương Bàn Tử thầm nghĩ, bị nữ quỷ ám à?

Nhớ lại những gì mình đã trải qua, anh lại rùng mình.

"Nhìn rõ không?" Hồ Bát Nhất tháo Phi Hổ Trảo khỏi cánh tay, gật đầu với Trương Lân, lại nhìn Phi Hổ Trảo một cái, thầm nghĩ, cô Dương tặng cả dụng cụ cho Trương huynh đệ rồi!

Shirley Dương và Vương Bàn Tử lắc đầu nói: "Nhanh quá, không nhìn rõ, chỉ thấy một bóng trắng lóe lên, nếu không né kịp, cũng đã bị kéo xuống rồi." Hồ Bát Nhất nói với Shirley Dương và Bàn Tử: "Vừa rồi... bức tượng vợ Hiến Vương đột nhiên sống lại, suýt nữa bóp chết tôi.

Mau bắn một quả pháo sáng xuống xem sao?" Vương Bàn Tử lập tức lấy đồ nghề từ ba lô, nạp đạn vào súng tín hiệu, nói: "Con mụ già này cứ phải gây sự với chúng ta làm gì?!

Để tôi xem nó là cái gì!?" Shirley Dương chỉ xuống phía dưới bên phải: "Ở đằng kia, hướng năm giờ." Vương Bàn Tử bắn pháo sáng ra.

Trong hang động lập tức sáng bừng.

Trên con dốc phía dưới, có một thi thể nữ nằm đó.

Lúc này bị ánh sáng trắng chiếu vào, lại đột nhiên ngồi bật dậy!

"Ây da, mẹ nó!

Trá thi rồi!" Vương Bàn Tử giật mình, khẩu súng tín hiệu trong tay suýt nữa ném đi.

Shirley Dương nhìn, nói: "Sau khi chết, thi khí bị nén trong cơ thể sẽ thối rữa sưng lên.

Thi thể này chết ít nhất đã hai nghìn năm, dù bảo quản tốt đến đâu, cũng không nên đến bây giờ mới bắt đầu bị thi khí làm trướng lên chứ?" "Trong bụng có thứ gì đó!" Trương Lân lạnh lùng nói.

"Cái gì?" Vương Bàn Tử một trận ớn lạnh, dạ dày có chút cuộn lên.

"Có khả năng, trong cơ thể người chết sẽ sinh ra bướm đêm!

Nhìn tình thế này, mẹ nó trong cơ thể không ít đâu!" Hồ Bát Nhất nói.

Quả nhiên, lời Hồ Bát Nhất vừa dứt, thi thể nữ kia như một quả bóng da bị thổi vỡ, nổ tung một lỗ, từ bên trong bay ra vô số bướm đêm, con nào con nấy to lớn, trong nháy mắt đã nuốt chửng quả pháo tín hiệu.

Nhưng Trương Lân lại cảm nhận được một luồng khí âm hàn từ những con bướm đêm này!

"Hừ hừ, Thạch Tinh?!" Trương Lân hừ lạnh một tiếng.

Nếu theo tình tiết tiếp theo, sau khi Hồ Bát Nhất và bầy bướm đêm rượt đuổi một trận, cũng tạm thời kết thúc một đoạn gặp gỡ kích thích.

Nhưng bây giờ nếu theo phán đoán của Hồ Bát Nhất, cho rằng chỉ có thi nga, chắc chắn sẽ gặp tai họa.

Bởi vì kẻ giật dây sau lưng bầy thi nga, chính là Thạch Tinh trong quách gỗ lúc nãy!

Thạch Tinh vốn là vật âm hàn, lại tiếp xúc với những thi thể oan khuất này lâu như vậy, chắc chắn không hề tầm thường!

Nếu Hồ Bát Nhất nhất thời không để ý, chắc chắn sẽ bị nó hành hạ đến chết đi sống lại!

Nhưng Trương Lân từ đầu đã nhận nhiệm vụ của hệ thống, từ lúc bắt đầu đã đề phòng, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng rơi vào bẫy của Thạch Tinh.

Thử thì, sau khi ngọn pháo hiệu tắt ngấm, trong khoang động lại chìm vào bóng tối, chỉ còn lại ánh đèn pin trên người bốn người.

Lũ thi nga thấy ánh sáng liền lao tới.

Mọi người chỉ nghe thấy bên dưới kêu "ông" một tiếng, bầy thi nga liền xông về phía họ.

Hồ Bát Nhất và những người khác giật nảy mình!

Chương 285

Loài thi nga này có tính công kích rất mạnh, lại vì thường xuyên tiếp xúc với thi thể nên trong người chứa đầy phấn xác, một khi dính vào da người sống cũng sẽ nổi đốm tử thi.

Bây giờ thi nga nhiều như vậy, nếu bị chúng bâu vào, chẳng phải là bị bôi một lớp phấn xác lên khắp người sao?!

Với trang bị hiện tại của mọi người, căn bản không thể tiêu diệt hết chúng.

Thế là cả nhóm chỉ đành quay đầu chạy ngược lên trên.

Nơi lúc nãy thi thể người vợ rơi ra bây giờ xuất hiện một lỗ hổng hình người.

Mọi người chui qua lỗ hổng, Vương Bàn Tử dùng bình phun lửa cuối cùng phun ra một bức tường lửa để chặn đường chúng.

Nhưng lũ thi nga này hung hãn dị thường, lại dám lao thẳng vào ngọn lửa.

Vương Bàn Tử vung qua vung lại, nhưng lũ thi nga quá phân tán, dường như chúng có chọn lọc mà tấn công từ tứ phía, không bị ngọn lửa hấp dẫn để tụ lại một chỗ.

"Thứ quái quỷ gì thế này!" Vương Bàn Tử hét lớn.

Đặc biệt là khi nhìn gần hình dạng của lũ thi nga, chúng lại có vài nét giống hình người, Vương Bàn Tử tay chân mềm nhũn, không đợi bình phun lửa dùng hết, hắn trực tiếp ném ra ngoài, định chui vào căn mộ thất ở cuối đường.

Nào ngờ trong lúc hoảng loạn lại giẫm hụt, cả người rơi xuống từ con dốc cao nhất.

May mà gã tuy béo nhưng phản ứng đủ nhanh, kịp dùng tay vịn vào mép dốc đất.

“Em ơi!

Mau giúp anh!” Vương Bàn Tử hét toáng lên.

Bình thường tình huống này chẳng làm khó được hắn, nhưng bây giờ tâm thần rối loạn, toàn thân không dùng được sức, có thể giữ được không rơi xuống đã là tốt lắm rồi.

Trương Lân biết rõ tình hình hiện tại, không dám dùng Phi Hổ Trảo, đang định tiến lên thì thấy Hồ Bát Nhất đã chạy tới.

“Ối, Vương tư lệnh, cậu cũng có lúc yếu bóng vía à!” “Hồ tư lệnh, nể tình đồng chí, mau kéo người anh em này một tay.” Hồ Bát Nhất vừa kéo vừa lôi hắn lên.

Trương Lân lại cất Phi Hổ Trảo về bên hông, thầm nghĩ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đúng là cặp bài trùng sinh tử.

Lúc này, mấy trăm con thi nga còn lại của đợt thứ hai lại hung hãn kéo tới.

Sau khi Vương Bàn Tử được kéo lên, mọi người chui vào mộ thất phía sau lỗ hổng hình người, vội vàng tìm thứ gì đó chặn cái lỗ lại, bên trái có một cỗ quan tài bằng đồng hình thang không lớn lắm, mọi người chẳng nghĩ ngợi nhiều, cùng nhau đẩy nó chặn lên lỗ hổng.

Cuối cùng cũng giải quyết xong nguy cơ từ lũ thi nga!

Mọi người kiểm tra những chỗ da thịt hở trên người, thấy không dính phấn xác mới yên tâm.

Để tránh lũ thi nga bên ngoài phát điên, bốn người chỉ giữ lại đèn pin của Hồ Bát Nhất, những người khác đều tắt hết.

Ánh sáng trong mộ thất tối đi không ít.

Mọi người lúc này mới bắt đầu quan sát xung quanh.

Bên trong đặt mấy món đồ tạo tác kỳ lạ, xem ra đây là gian mộ thất cuối cùng.

Mọi người nhìn về phía cỗ quan tài bằng đồng trước.

Quan tài này là sự kết hợp giữa gỗ và đồng, toàn thân có màu nâu đen, được làm từ gỗ trinh nam.

Bốn mặt được chạm rỗng, đỉnh đúc một con chim đồng khổng lồ.

Là một cỗ quan tài rỗng, chỉ có một bộ Tước Linh Ngọc Y.

Bàn Tử thuận tay lấy bộ Tước Linh Ngọc Y ra, phát hiện chất liệu tinh xảo tuyệt luân, đều được xâu bằng chỉ vàng.

"Quan tài rỗng có thể là một vật bày biện, ý nghĩa tượng trưng lớn hơn nhiều so với công dụng thực tế, nhưng dùng để tượng trưng cho cái gì chứ?

Con chim lớn này giống phượng hoàng, lẽ nào dùng để chứa mật phượng hoàng?" Tuyết Lỵ Dương nói.

Hồ Bát Nhất tiếp lời: "Cũng có thể là để chứa vợ của Hiến Vương, theo vị trí ảnh cốt mà suy đoán, quan quách của Hiến Vương nằm ở phía đông mộ thất.

Nhìn những đồ vật và bích họa trong mộ thất này, toàn bộ bí mật của Hiến Vương hẳn đều nằm ở đây, chúng ta hãy lập tức lật tung nơi này lên tìm kiếm." Thế là, mọi người bắt đầu tìm kiếm.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử tìm từ bên trái quan tài đồng, Hồ Bát Nhất và Trương Lân tìm từ bên phải.

"Trương huynh đệ, cậu có thấy lũ thi nga lúc nãy có chút kỳ quái không?!

Tôi không nói về ngoại hình, ý tôi là..." "Cách chiến đấu!" "Đúng,

cách chiến đấu.

Người ta thường nói thiêu thân lao đầu vào lửa, lũ thi nga lao vào chúng ta tôi có thể hiểu được, nhưng lúc nãy khi Bàn Tử dùng lửa đốt chúng, tôi thấy có không ít con lại tránh né ánh lửa!" Không thể không nói, khả năng quan sát của Hồ Bát Nhất cũng vô cùng nhạy bén.

Hai người vừa đi vừa thảo luận.

"Có khi nào..." "Quỷ nhập!" Trương Lân nói ra suy đoán của Hồ Bát Nhất, khiến Hồ Bát Nhất kinh ngạc đến không nói nên lời.

"Trương huynh đệ, cậu đúng là..." Hồ Bát Nhất cười gượng, đang định nói gì đó thì trong lòng chợt kinh hãi, nhìn chằm chằm Trương Lân một cái.

Trương Lân cũng đang nhìn chằm chằm vào anh.

Hai người đứng yên không động, nhưng lại vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên phía Vương Bàn Tử.

Bên đó Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng vừa rọi đèn vừa thảo luận.

Nhưng mà, rõ ràng là giọng nói của hai người, lại truyền đến tiếng bước chân của ba người!

Hồ Bát Nhất bất giác siết chặt chiếc gương đồng trong tay.

Mẹ kiếp, thừa ra một người!

"Ấy, Vương tư lệnh, bảo bối của cậu ở chỗ tôi này, nhanh lên!" Hồ Bát Nhất ra hiệu cho Trương Lân, rồi gọi Vương Bàn Tử qua.

Trương Lân thản nhiên đi về phía Tuyết Lỵ Dương.

"Ây da không tệ, Hồ tư lệnh, biết của phi lễ chớ cầm." Vương Bàn Tử đi tới, nhận lấy chiếc gương đồng, lật qua lật lại xem xét một hồi, đắc ý bỏ vào ba lô.

Hồ Bát Nhất khoác vai hắn, vừa đi vừa cố ý nói: “Thế không cảm ơn tôi à?

Hả?

Tôi mà giấu đi, cậu cũng chịu thôi chứ gì?!” Vương Bàn Tử đang ngơ ngác, không hiểu vì sao Hồ Bát Nhất đột nhiên khoác vai mình, thầm nghĩ bộ dạng này thật ghê tởm, lại không phải gái đẹp!

“Im lặng, có thêm một tiếng bước chân!” Vương Bàn Tử giật nảy mình!

Hắn vểnh tai lắng nghe kỹ.

Hắn và Hồ Bát Nhất đứng lại, bên kia Trương Lân đang dẫn Tuyết Lỵ Dương đi lại.

Một là của Trương Lân, mạnh mẽ dứt khoát, một là của Tuyết Lỵ Dương, tương đối nhẹ nhàng, mẹ kiếp, còn có một tiếng bước chân mềm oặt là sao?!

Chương 286

"Ái chà, vãi!" Vương Bàn Tử thuận thế ngã vào lòng Hồ Bát Nhất.

"Mẹ kiếp!" Hồ Bát Nhất đẩy hắn ra, rồi lại giả vờ thản nhiên nói: "Không đến mức đó chứ, Vương tư lệnh, bảo cậu mời bữa cơm mà giả vờ ngất à!" "À!

Tôi bị hạ đường huyết!" Vương Bàn Tử trả lời qua loa một câu, rồi hạ giọng hỏi: "Lão Hồ, làm sao bây giờ?

Mẹ nó chắc chắn là quỷ rồi!

Xong rồi xong rồi, hôm nay bộ tư lệnh của chúng ta bị bưng cả ổ rồi!" "Đừng vội, tôi thấy Trương huynh đệ chắc là có cách đối phó, cậu ấy cũng phát hiện ra rồi!" Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn người anh em họ của mình, thấy thần sắc cậu ta vẫn bình thản, trong lòng cũng yên tâm hơn không ít.

"Đúng rồi đúng rồi, có em ấy ở đây, chúng ta chắc không sao đâu, mẹ kiếp, tính về số lượng thì chúng ta cũng là bốn đánh một, sợ cái gì?!" "Mẹ nó, cậu có thể bỏ tay ra không?!

Cậu đang sờ ngực tôi đấy!!!" Nó đang bám trên lưng!

Vương Bàn Tử sợ chết khiếp.

Nếu gặp phải cương thi hắn không sợ, gặp yêu quái cũng không sợ, dù sao những thứ đó còn nhìn thấy được, một thân bản lĩnh của Bàn gia cũng không phải để trưng, cùng lắm thì khô máu!

Nhưng tình hình bây giờ lại khác, không nhìn thấy, không sờ được, chỉ nghe thấy tiếng bước chân?!

Một thân bản lĩnh không dùng được, đây không phải là thuần túy

dọa người sao?!

Vương Bàn Tử cũng không dám la lớn, hắn vẫn còn chút lý trí, biết lúc này mà lên tiếng sẽ đánh rắn động cỏ.

"Hồ tư lệnh, chúng ta cứ đứng chờ thế này à?!" Vương Bàn Tử cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe bình thường.

Hồ Bát Nhất đẩy Bàn Tử ra, miệng thì che đậy: "Mệt thì cũng đừng dựa vào người tôi, ghê tởm quá!" "Này này, sao lúc này cậu không giúp tôi một tay?" "Giúp?

Tôi cũng đang mệt đây?!" Rồi Hồ Bát Nhất thì thầm với hắn, "Chúng ta từ từ tiến lại gần một chút, đông người sức mạnh lớn!" Vương Bàn Tử hiểu ý, bộ giáp tơ vàng đang ở trong tay, thế là hắn nói: "Dương tiểu thư, tôi thấy bộ này rất hợp với cô đấy, hay là, cô thử xem?" Ý của hắn là bộ giáp tơ vàng này chắc hẳn là bảo bối, không chừng có thể trừ tà.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lại nhíu mày nói: "Không cần đâu, cảm ơn!" "Hầy, không biết điều, được thôi, Bàn gia tôi mặc!" Nói rồi, Vương Bàn Tử mặc bộ giáp tơ vàng lên người, trong lòng lập tức cảm thấy an ổn hơn không ít.

"Bảo bối tốt đưa cho mà không dùng, đừng có hối hận nhé, hê hê!" Bên kia, Trương Lân đã nói cho Tuyết Lỵ Dương về tiếng bước chân kỳ quái, Tuyết Lỵ Dương cũng có chút sợ hãi, bất giác tiến lại gần Trương Lân hơn.

"Ây da, sao lại không cần bảo bối của tôi chứ?!" Hắn quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất một cái, nói: "Ê, tôi nói này Hồ tư lệnh, thằng em tôi liệu có bị viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản mê hoặc không đấy?!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Mê hoặc cũng tốt, tảng băng Trương huynh đệ nên tan ra rồi!" Mọi người giả vờ như không có chuyện gì, vừa trò chuyện vừa tiếp tục quan sát xung quanh, thực chất

là đang từ từ tiến lại gần nhau.

Đợi bốn người cuối cùng cũng tập hợp lại, họ lập tức đứng lưng tựa lưng, mỗi người đối diện một hướng, cảnh giác nhìn xung quanh!

"Mẹ kiếp, thứ gì thì mau hiện ra cho Bàn gia xem!" Nỗi sợ hãi trong lòng Vương Bàn Tử bắt đầu được giải phóng, hắn tức giận hét lên.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động.

Vương Bàn Tử lại hét thêm mấy câu, vẫn không có động tĩnh gì.

Hồ Bát Nhất rọi đèn pin khắp nơi, cũng không thấy thứ gì.

"Di chuyển đi!" Trương Lân nói.

Cậu cảm thấy Thạch Tinh chắc đang thăm dò, cũng không biết bốn người đối diện mạnh yếu ra sao.

Con Thạch Tinh này trí thông minh không thấp!

Quỷ quái bình thường đều dựa vào bản năng hoặc trí tuệ thấp, do đó tuy hung ác nhưng chỉ cần bình tĩnh đối phó cũng có thể an toàn.

Nhưng một khi sinh ra linh trí, mức độ nguy hiểm của quỷ quái sẽ tăng vọt!

Con Thạch Tinh trước mắt e rằng cũng rất khó đối phó!

"Chẳng trách lại có phần thưởng 3% tiến độ!" Trương Lân thầm nghĩ.

Nhưng nghĩ đến tiến độ phẫn diễn sắp đạt 90%, trong lòng cậu có chút phấn khích.

"Sắp 100% rồi, nếu như vậy, mình có được toàn bộ năng lực của Tiểu Ca không?" Sự cám dỗ này quá lớn, năng lực của Trương Linh, và sức mạnh trong huyết mạch, e rằng còn lợi hại hơn Ngô Tà rất

nhiều.

“Người trường sinh hoàn mỹ!” Trương Lân nghĩ đến đây, cảm thấy sức mạnh trong huyết mạch đang sôi trào.

Hồ Bát Nhất nghe Trương Lân nhắc nhở, lập tức phản ứng.

Nếu hồn ma trà trộn vào giữa mọi người, lúc đầu không tấn công, ít nhất cho thấy chủ nhân của tiếng bước chân kia vẫn chưa hạ quyết tâm.

Nếu mọi người đứng yên không động, thì chủ nhân tiếng bước chân kia chắc chắn cũng sẽ không động.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng phản ứng lại.

“Xoay, xoay đi!” Vương Bàn Tử huých Hồ Bát Nhất bên trái một cái, thế là, mọi người bắt đầu xoay theo chiều ngược kim đồng hồ.

Tốc độ xoay không chậm, mục đích là để tiếng bước chân kia di chuyển trở lại.

Mọi người vừa xoay ngược chiều kim đồng hồ, vừa di chuyển tổng thể về phía lỗ hổng.

Thứ này xuất hiện sau khi chúng ta vào đây, ở gần lỗ hổng cũng tốt, để lại một đường lui.

Đánh không lại, chuồn là thượng sách!

Lũ thi nga bên ngoài có thể đã rút đi, cho dù không rút, cùng lắm thì ném ra một cái đèn pin!

Chân mọi người di chuyển, đồng thời cũng vểnh tai lắng nghe.

Cộp cộp cộp, đó là Vương Bàn Tử!

Phốc phốc phốc, đó là Hồ Bát Nhất!

Tinh tinh tinh, đó là Tuyết Lỵ Dương!

Và tiếng bước chân yếu hơn là của Trương Lân!

Đợi đã, quả nhiên nó xuất hiện!

Có thêm một tiếng nữa, nhẹ hơn tiếng bước chân của Trương Lân, nếu không chú ý lắng nghe, có thể sẽ không để ý.

Tuy nhẹ, nhưng độ nặng nhẹ gần bằng tiếng bước chân của Trương Lân, chỉ là nhịp bước không giống nhau.

Nhịp bước của người bình thường có quy luật, bất kể đi nhanh hay chậm, ngay cả đứa trẻ mới biết đi, khoảng thời gian giữa hai bước chân trái phải cũng gần như nhất quán, nhưng tiếng bước chân này lại giống như một chân đang nhảy lò cò, khoảng cách giữa hai bước dài ngắn không đều.

"Ái chà, vãi, có thật à!" Vương Bàn Tử dựng tóc gáy.

Quan trọng là bây giờ vẫn chỉ nghe thấy tiếng bước chân, chứ không nhìn thấy gì.

Mọi người lưng tựa lưng, xoay vòng tròn, nếu xung quanh có thứ gì, ít nhất một trong bốn người có thể nhìn thấy!

"Thứ này tà môn thật, chẳng thấy gì cả!" Vương Bàn Tử nói với giọng mếu máo.

"Đừng nói chuyện, nghe cho kỹ!" Hồ Bát Nhất nhắm mắt lại, dựa vào cảm giác để xoay vòng, phần lớn tinh lực bắt đầu tìm kiếm.

Chương 287

Trương Lân cũng đang thắc mắc.

Năng lực cảm tri nhạy bén của cậu đã cảm nhận được sự tồn tại của Thạch Tinh, nhưng nó trốn ở đâu?

Tiếng bước chân gần như vậy, rõ ràng là ở ngay bên cạnh mà?!

"Chết tiệt, đây không phải là trạng thái của Trương Linh!" Trương Lân cảm thấy mình dường như có chút hoảng loạn.

Nhưng sau một lúc, cậu đột nhiên phản ứng.

Thạch Tinh chắc chắn ở rất gần, sở dĩ mình hoảng loạn, là vì Thạch Tinh đang ảnh hưởng đến cảm xúc của mình!

"Thứ này có chút không đơn giản!" Trương Lân biết, máu Kỳ Lân đã hồi phục gần chín thành, tuy không phải là Trương Linh thật, nhưng thi miết, cấm bà bình thường khó có thể đến gần, ngay cả nữ khôi ngàn năm cũng phải cúi đầu thần phục!

Con Thạch Tinh này thông minh hơn lũ thi nga kia, cho dù mình chưa phóng ra máu Kỳ Lân, nhưng cũng không đến mức để nó dám ra tay với mình chứ?!

Gần như vậy?

Chẳng lẽ… Đột nhiên, Trương Lân nghĩ ra điều gì đó, cậu lập tức kéo Tuyết Lỵ Dương nhảy ra.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng theo đó nhảy ra, ba người đứng đối diện với Vương Bàn Tử.

"Làm gì thế?

Tìm thấy con quỷ đó rồi à?" Hồ Bát Nhất gật gật đầu.

Vương Bàn Tử nhìn Trương Lân một cái, phát hiện người em họ này đang lạnh lùng nhìn mình.

"Ý gì đây?" Bàn Tử cảm thấy có gì đó không ổn.

"Không phải chứ?

Lại là tôi à?

Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử kêu gào một tiếng.

"Nó ở đâu?" Hồ Bát Nhất nhìn hắn chằm chằm, nói: "Bám trên lưng cậu đấy!" Ma Đao Thiên Nhận tru diệt Thạch Tinh.

Trương Lân lạnh lùng nhìn Vương Bàn Tử.

Chính xác hơn là nhìn bộ giáp tơ vàng mà Vương Bàn Tử đang mặc.

Vương Bàn Tử thấy vậy, cũng phản ứng lại, biết bộ giáp tơ vàng có vấn đề, trong lòng không khỏi hối hận, đưa tay định cởi ra.

"Đừng động, nó đang giữ cổ cậu đấy!" Đôi mắt âm dương của Hồ Bát Nhất mở ra, tuy không lợi hại bằng mắt của Trương Lân, nhưng anh nhìn thấy rõ trên lưng Vương Bàn Tử, một thứ có hình dạng trẻ con, lộ ra khuôn mặt cười ma quái âm u.

Xúc tu của nó đang siết chặt cổ Vương Bàn Tử, dường như đang uy hiếp.

"Hả?" Vương Bàn Tử không có cảm giác gì, nhưng thấy Hồ Bát Nhất và Trương Lân không giống đang nói đùa, trong lòng càng sợ hãi hơn.

"Mau nghĩ cách đi chứ?!" Hồ Bát Nhất lo lắng, anh và Vương Bàn Tử bình thường hay đấu khẩu cãi cọ, nhưng tình cảm lại vô cùng sâu đậm, hai người dường như đã vượt qua tình cảm bạn bè và anh em, mà giống như nương tựa vào nhau hơn.

Nhưng lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử bị một con quỷ nhỏ khống chế, lại không có cách nào, càng không dám tùy tiện ra tay.

Trương Lân nhíu mày, rồi nhìn con quỷ nhỏ do Thạch Tinh biến thành.

Một tràng tiếng cười khàn khàn vang lên.

Tiếng cười quỷ!

Hồ Bát Nhất, Trương Lân đều đang nói chuyện bằng tiếng cười quỷ!

Cả đám không dám thở mạnh, căng thẳng nhìn Trương Lân và con quỷ nhỏ kia.

Họ biết, bây giờ, Trương Lân đang giao tiếp với con quỷ.

Sở dĩ căng thẳng, là vì con quỷ đang kẹp chặt cổ Vương Bàn Tử, mà Vương Bàn Tử lại không có cơ hội phản kháng.

Nếu là Hồ Bát Nhất bị khống chế, có lẽ họ cũng không căng thẳng đến vậy.

"Ngươi được sinh ra từ Thạch Tinh, cớ gì phải làm khó ta?" Trương Lân bắt đầu giao tiếp với Thạch Tinh.

"Hử?

Ngươi có thể thấy ta?" "Vô nghĩa, thả hắn ra, nếu dám làm hại hắn, ta sẽ diệt ngươi!" "Ây da, tiểu ca ca, trên người ngươi quả thực có mùi khiến ta sợ hãi, nhưng một câu nói mà muốn ta thả người, ta không làm được đâu!" "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Ngươi có biết thứ này không?!" Trương Lân lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn.

Thiên Ấn vừa xuất, quỷ thần lùi bước!

Nhưng Thạch Tinh chỉ nép sau lưng Vương Bàn Tử, chứ không hề lùi lại!

"Hê hê, thứ này quả thực dọa người, nhưng chưa đến mức dọa ta chạy được!" Trương Lân nhíu mày.

Phát Khâu Thiên Ấn, bách vô cấm kỵ!

Tại sao Thạch Tinh lại không sợ?

"Ngươi muốn thế nào?!" Trương Lân vẫn dùng những tiếng cười ngắn gọn để giao tiếp với Thạch Tinh.

"Thả ta ra ngoài, ta sẽ không quấy rầy các ngươi nữa!" Trương Lân sững sờ, rồi hỏi: "Nơi này có thể giam cầm được ngươi sao?!" "Ha ha ha, tuy ta không tinh ranh như loài người các ngươi, nhưng tiếp xúc với mấy cỗ thi thể lâu như vậy!

Ngươi tinh thông trận pháp, chẳng lẽ không nhìn ra nơi này có một đại trận sao?" Trương Lân đương nhiên biết nơi này có đại trận!

Trận pháp ở đây do Hiến Vương bố trí, trận pháp này chủ yếu để thu hút linh khí trời đất, tụ nguyên mà dựng nên, bản thân trận pháp này không có nguy hiểm; nhưng Thạch Tinh là bảo vật cướp đoạt tạo hóa của trời đất, ngược lại bị trận pháp áp chế.

"Ngươi đánh giá ta cao quá rồi, ta chỉ biết sơ về trận pháp, có những thứ ta không nhìn ra được đâu!" Trương Lân kiên nhẫn đối phó với Thạch Tinh, thầm nghĩ may mà mình không phải Tiểu Ca thật, nếu không với tính cách Muộn Du Bình của Trương Linh, thật không biết phải đối phó với Thạch Tinh này thế nào.

Thạch Tinh suy nghĩ một lát, rồi nói: "Ngươi có bằng lòng giúp ta không?" Trương Lân đương nhiên không muốn giúp, không chỉ vì hệ thống đã ban phần thưởng trị giá 3% tiến độ phẫn diễn, mà nếu Thạch Tinh ra thế giới bên ngoài, chắc chắn sẽ gây sóng gió, tai họa một

phương!

“Đừng vội từ chối, hừ, ta có thể khống chế lũ thi nga bên ngoài, ta thấy các ngươi rất sợ chúng!” Thạch Tinh uy hiếp.

Trương Lân hừ lạnh một tiếng, không đáp lời.

“Một cuộc giao dịch, chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ không làm khó các ngươi, đồ trong này các ngươi cứ lấy, ta sẽ không ngăn cản.

À đúng rồi, các ngươi đang tìm mộ huyệt của chủ nhân nơi này phải không?

Ta cũng có thể dẫn các ngươi đi!” Lời của Thạch Tinh vang bên tai Trương Lân.

Trương Lân dường như có vẻ động lòng, chậm rãi bước về phía trước, nhíu mày suy nghĩ.

Thạch Tinh thấy vậy, trong lòng đắc ý, tiếp tục nói: “Ta có thể dẫn các ngươi tránh một số nguy hiểm, đỡ phải chịu khổ, ta có thể dẫn các ngươi đi tìm bảo bối mà hắn giấu, thế nào?

Chỉ cần ngươi đồng ý, chúng ta lập tức có thể hợp tác… Ngươi muốn làm gì?!” Đột nhiên, Thạch Tinh đang dùng giọng nói quyến rũ đưa ra những điều kiện hấp dẫn bỗng kinh hãi, giọng nói cũng trở nên aí nhọn hơn không ít.

Chương 288

Vương Bàn Tử cảm thấy bên tai mình như có tiếng dùng xẻng sắt cào vào đá, khiến hắn không tự chủ được mà nghiêng đầu.

Phong Hậu Kỳ Môn!

Khác với Kỳ Môn Độn Giáp thông thường, Phong Hậu Độn Giáp còn thần kỳ và cao thâm hơn.

Nền văn minh An Lạc đã truyền thừa hàng ngàn năm, trong đó không thiếu những lý luận thần kỳ như Tiên Thiên Bát Quái, Thái Cực Âm Dương, nhưng đều không cao thâm bằng Phong Hậu Kỳ Môn, hoặc không chạm tới những thứ xa hơn.

Lý luận của nó chú trọng thuận theo ý trời, nhìn trộm thiên cơ, phòng họa từ khi chưa xảy ra.

Phong Hậu Kỳ Môn thì lại chú trọng nghịch thiên cải mệnh, biến không thể thành có thể, hóa bất lợi thành có lợi.

Tương truyền năm đó Phong Hậu dựa vào thủ đoạn này, không chỉ giúp Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu, mà còn thường xuyên hô phong hoán vũ trên đất Thần Châu.

Bây giờ, Trương Lân đã nắm giữ loại kỳ môn chi thuật này, tuy không có năng lực thay trời đổi đất như Phong Hậu, nhưng đối phó với một con quỷ non nớt như Thạch Tinh thì không thành vấn đề.

Cậu giả vờ bị Thạch Tinh mê hoặc, khiến Thạch Tinh lơ là cảnh giác, thực chất là để tiếp cận Vương Bàn Tử, tiện cho việc thi pháp.

Thạch Tinh vốn đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên phát hiện khoảng cách giữa nó và Vương Bàn Tử dường như bị kéo dài ra một đoạn rất xa, khiến nó kinh hãi.

Thạch Tinh bản năng cảm nhận được cả đám người này đều không dễ chọc, nếu không đã không lén lút ra tay, Bàn Tử, và cả người phụ nữ kia trông đều không dễ chọc!

Do đó, khi phát hiện con tin Vương Bàn Tử đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của mình, Thạch Tinh lập tức ngây người, định tiến lên bắt lại.

Nhưng lúc này Vương Bàn Tử căn bản không hề động đậy!

Thạch Tinh hoảng loạn một hồi, ngược lại lại buông lỏng Vương Bàn Tử.

Nó cũng khá tinh ranh, lập tức phản ứng, miệng hét lớn: "Ngươi muốn làm gì?

Không cần mạng của hắn nữa sao?" Nhưng lúc này, Trương Lân đang lơ mơ bỗng nhiên bùng nổ.

Trong tay cậu đột nhiên xuất hiện một thanh đoản nhận!

Ma Đao Thiên Nhận!

Hồ Bát Nhất nheo mắt lại.

Cảm nhận được sát khí trên thanh đao, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Thạch Tinh càng bị dọa nhảy dựng!

Trên người Trương Lân vốn đã có khí huyết khiến nó sợ hãi, bây giờ thanh đao này vừa rút ra, càng khiến nó có một cảm giác sợ hãi từ tận linh hồn.

"A…" Thạch Tinh quả thật thông minh, lúc này không lùi mà tiến, muốn bắt Vương Bàn Tử trước, để Trương Lân ném chuột sợ vỡ bình.

Trương Lân ném Ma Đao trong tay, miệng hô: "Thiên Nhận Phi

Tinh!" Trong ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, thanh Ma Đao lập tức hóa thành vô số mảnh vỡ, phản chiếu những điểm sáng lấp lánh, giống như sao băng đêm tối, bay về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử sợ đến oa oa kêu to, tưởng rằng người em họ của mình bị quỷ hồn nhập, muốn giết mình!

Nhưng trận ánh sáng sao băng đó dường như có mắt, lượn quanh người Vương Bàn Tử, sau lưng hắn sưu sưu sưu hình thành một màn ánh sáng, tách một khối ánh sáng xanh ra khỏi Vương Bàn Tử.

Đồng thời, vô số ánh sao chém lên khối ánh sáng xanh, trong nháy mắt đã đánh tan nó, khiến nó hóa thành một làn khói xanh.

Hắc Kim Cổ Đao tiến giai thành Thần binh Trạm Lư!

Trương Lân sử dụng Ma Đao Thiên Nhận ngay trước mặt mọi người!

Điều này khiến cả Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều vô cùng chấn động.

Thanh đoản nhận đó lại có thể hợp nhất và tách ra bất cứ lúc nào như đang làm ảo thuật.

Những lưỡi dao ngắn đó lập tức đánh trúng con quỷ nhỏ sau lưng Vương Bàn Tử, mà không hề làm Vương Bàn Tử bị thương chút nào.

Đặc biệt là khi hai người lúc này mở mắt âm dương ra, ánh sáng trên thanh Ma Đao càng khiến họ như đang chứng kiến một phép màu.

"Ái chà," Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, ngã phịch xuống đất.

Bị con quỷ nhỏ bám vào người đã khiến hắn tiêu hao không ít thể lực.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vội vàng tiến lên đỡ hắn, đồng

thời liên tục quay đầu nhìn Trương Lân.

Trương Lân vẫn lạnh lùng như một Muộn Du Bình, như thể người vừa huýt sáo lúc nãy không phải là cậu.

"Tôi nói này, em họ à… cậu lúc này khác hẳn lúc huýt sáo kiểu lưu manh ban nãy đấy nhé!" Vương Bàn Tử tỉnh táo lại, vốn định khen người em họ vài câu, nhưng thấy bộ dạng này của cậu, không khỏi lại châm chọc.

Hắn đương nhiên biết tiếng huýt sáo của Trương Lân lúc nãy có thể là tiếng cười quỷ trong truyền thuyết, nhưng vẫn không nhịn được mà nói.

Trương Lân không để ý, vì trong tai cậu đã nghe thấy giọng nói của hệ thống! 【Đinh!

Tiêu diệt Thạch Tinh, thưởng tiến độ phẫn diễn 3%】 Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Trương Lân. 【Đinh!

Ký chủ hiện tại có tiến độ phẫn diễn là 90%】 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ phẫn diễn Phát Khâu Trung Lang Tướng Trương Linh đạt 90%, kiểm tra thấy tiến độ phẫn diễn của ký chủ đã đạt 90%!】 【Thưởng một lần rút thưởng khí vận!】 【Ký chủ có muốn tiến hành rút thưởng không!】 Trương Lân cũng không khách sáo, lập tức chọn rút thưởng.

Bây giờ cậu đã nhận được không ít phần thưởng, gần như đã học được hết những gì Trương Linh biết, ngay cả huyết mạch Kỳ Lân cũng đã khôi phục.

Vì vậy, cậu cũng không còn quá coi trọng phần thưởng nữa. 【Chúc mừng ký chủ nhận được Gói Quà Tiến Giai Thần Binh, có thể chọn một vũ khí tùy thân để nâng cấp lên cấp bậc Thần binh.】 【Ký chủ có muốn tiến hành nâng cấp không!】 Trương Lân sững sờ, gói

quà nâng cấp Thần binh?! 【Nâng cấp!】 Trương Lân lập tức quyết định.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao yêu quý của cậu bây giờ không bằng Ma Đao Thiên Nhận, tuy Ma Đao Thiên Nhận cũng là vũ khí của cậu, nhưng cậu vẫn luôn tiếc nuối cho Hắc Kim Cổ Đao.

Bây giờ có cơ hội nâng cấp vũ khí, Ma Đao vốn đã phi phàm, lại mang một chữ "ma", Trương Lân không dám tùy tiện thử, tự nhiên dành cơ hội này cho Hắc Kim Cổ Đao! 【Đinh đông, kiểm tra Hắc Kim Cổ Đao có thể làm phôi thép, Thạch Tinh đã tiêu tán có thể làm thánh tuyền; Thần binh đang được nâng cấp!】 【Chúc mừng ký chủ nhận được Thần binh: Trạm Lư!】 Trương Lân ngây người!

Đầu tiên, thanh đao của cậu lại tiến giai thành một thanh kiếm?

Thứ hai, là thần binh Trạm Lư trong truyền thuyết sao?

Âu Dã Tử là người lấy tinh hoa của trời đất, dồn hết kỹ xảo của mình, tạo ra ba thanh kiếm lớn, hai thanh kiếm nhỏ: một là Trạm Lư, hai là Thuần Quân, ba là Thắng Tà, bốn là Ngư Trường, năm là Cự Khuyết.

Trạm Lư đứng đầu trong ngũ đại danh kiếm, là thanh đại danh kiếm thứ hai trong lịch sử cổ kim, chỉ đứng sau thiên binh Hiên Viên Hạ Vũ Kiếm của Hiên Viên Hoàng Đế!

Truyền thuyết kể rằng, Trạm Lư không chỉ là một thanh kiếm, mà còn là một con mắt.

Sáng ngời, toàn thân đen tuyền, không một tì vết, giống như một con mắt đen sâu thẳm, tinh tường của thượng đế, đang dõi theo mọi hành động của chúng sinh trong thiên hạ.

Chương 289

Tinh hoa của ngũ kim, tinh túy của thái dương, rút ra có thần, cất đi có uy.

Tương truyền đây còn là một thanh kiếm của bậc nhân giả, báo hiệu sự hưng vong của quốc vận.

Nhưng bây giờ nó lại xuất hiện trong tay cậu.

Trương Lân cảm thấy sau lưng mình hơi trĩu xuống.

"Sau khi nâng cấp, trọng lượng cũng thay đổi rồi!" Trương Lân đưa tay ra sau lưng rút thanh Trạm Lư ra.

Vừa ra khỏi vỏ, trong mộ thất như được ánh nắng ấm áp chiếu rọi, càng có thêm một loại sinh khí. 【Thần binh: Trạm Lư, khu tà trừ hung, có thể tru tà ma, có thể trảm quỷ thần; thuộc tính hiện tại chưa thể kiểm tra hoàn tất!】 Ý gì đây?

Chẳng lẽ Trạm Lư còn có tác dụng thần bí hơn?

Chuôi kiếm Trạm Lư rất dài, hai tay cầm vẫn còn dư.

Trương Lân cẩn thận cảm nhận ánh sáng trên thân kiếm, trong lòng dâng trào.

"Trời, em họ, … không phải là một thanh đao sao?

Bị mài thành kiếm rồi à?!

Để tôi xem… Ái chà vãi,…" Vương Bàn Tử ghé lại gần xem, lập tức kinh ngạc!

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trước kia hắn đã từng thấy, biết là vật quý giá, nhưng thanh kiếm trong tay Trương Lân bây giờ, còn cổ xưa hơn!

“Thứ này…” Trương Lân kìm nén sự phấn khích trong lòng, cố gắng không để cảm xúc biến đổi, để không ảnh hưởng đến thân phận Tiểu Ca; chỉ là trong cốt truyện gốc, Tiểu Ca đâu có thần binh như vậy trợ giúp?

Tiến độ phẫn diễn đã là 90%, nếu lên 100%, liệu có thật sự trở thành Tiểu Ca, trường sinh bất lão không?

Nếu có Trạm Lư bầu bạn, thiên hạ này thật sự không có nơi nào Trương Lân không thể đi được!

“Thạch Tinh bị hấp thụ!

Có một chút biến hóa!” Trương Lân nói.

Lời giải thích này có chút gượng ép, nhưng may mà hình dạng của Hắc Kim Cổ Đao vốn đã gần giống với đao Đường, gần với kiếm, mọi người lại đều là người có kiến thức, nên cũng chấp nhận lời giải thích này.

“Trông lợi hại hơn nhiều rồi!” Tuyết Lỵ Dương nói.

Trương Lân đưa tay cắm Trạm Lư vào lại vỏ đao, không nói thêm gì nữa.

Vương Bàn Tử lúc này mới hỏi lại chuyện bị nhập.

Trương Lân giải thích đơn giản vài câu.

Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, nói: “Tôi vẫn luôn đoán cậu có năng lực đặc biệt nào đó, hóa ra, cậu thật sự có thể giao tiếp với những thứ đó à?

Không được, tôi là anh cậu, cậu phải dạy tôi!” Vương Bàn Tử kéo Trương Lân nói: “Nếu không lần sau giao tiếp với quỷ quái, tôi chỉ có thể đứng bên cạnh tè dầm thôi!” Trương Lân nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Học không được!” “Này, nói gì thế?

Không muốn dạy tôi à?" Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói: "Tôi cũng biết, nhưng tôi chắc không tinh thông bằng Trương huynh đệ, thứ này phải dựa vào ngộ tính và sự lý giải; Hồ tư lệnh, tiếng Anh của cậu thế nào?!" Vương Bàn Tử ngẩn người: "Hả?

Sao lại hỏi thế?

COME là đến, GO là đi, gặp mặt thì HELLO, không phải tốt lắm sao?" Hồ Bát Nhất đảo mắt một cái, nói: "Thế mà gọi là tiếng Anh à?

Tiếng cười quỷ cũng giống như học ngoại ngữ, cậu muốn học, tôi có thể dạy, nhưng có tinh thông được không, phải xem cậu có ngộ tính không đã!" Vương Bàn Tử nghe vậy, lắc đầu bỏ đi.

"Thôi thôi, ngoài mấy câu đó ra, 28 chữ cái tiếng Anh tôi còn viết không đủ!

Thôi, lúc đó dùng tay chân giao tiếp vậy!" "Mẹ nó, là 26 cái!" "Hả?! 26 à?

Để tôi đếm… W, sao lại có một cái vậy?!

Chủ nghĩa tư bản vạn ác, một chữ cái mà ám ảnh Bàn gia tôi bao nhiêu năm…" Chuyện học tiếng cười quỷ cứ thế cho qua, mọi người lại bắt đầu quan sát mộ thất này.

Tiếp tục công việc tìm kiếm lúc nãy, cỗ quan tài đồng bị lật ra là hỗn hợp, bên trong có gỗ, toàn thân màu đen.

Lúc nãy Bàn Tử mặc bộ giáp tơ vàng, bây giờ đã được cởi ra.

Gian mộ thất này dường như là một hang động màu trắng tự nhiên, không gian không lớn.

Lần này mọi người không tách ra nữa, mà đi sát vào nhau, từng bước tiến về phía trước tìm kiếm.

"A, ở đó lại có bích họa!" Hiến Vương thiện hay ác?

Những bức tranh màu bên ngoài nét bút tinh tế, giống như những tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, còn những bức tranh trước mắt này đường nét vô cùng đơn giản và trực tiếp, nhưng nội dung của chúng lại càng khiến mọi người kinh ngạc.

Chúng được vẽ theo kiểu kể chuyện liên hoàn, phần đầu của bức tranh kể về quá trình và phương pháp xây dựng lăng mộ Hiến Vương, trong tranh kể lại Hiến Vương đã tiêu diệt tà thần, hàng phục người Di địa phương ở Già Long Sơn như thế nào.

Tà thần trong tranh mặc trang phục như lá tre, mặt mày hung tợn, toàn thân mọc lông đen, trốn trong một hang động sâu.

"Tà thần?!

Tôi nhìn giống con khỉ thì hơn!" Vương Bàn Tử nói.

Quả thực, tuy tà thần trông có vẻ tà ác, nhưng thần thái và khuôn mặt của nó lại có nét của loài khỉ.

"Chỉ là thủ đoạn ngu dân thôi!

Có lẽ vốn chẳng có tà thần nào cả, chỉ là một con khỉ động đực trong núi ra ngoài quấy rối, bị Hiến Vương thuận thế lợi dụng, thần thánh hóa lên mà thôi." Vương Bàn Tử lại nói: "Ừm, hình như vào những đêm trăng tròn, khỉ trong rừng sẽ động đực, nếu ở gần con người, lũ súc sinh này có khả năng làm ra những chuyện quấy rối con người.

Nhưng Hiến Vương thuận thế làm vậy, cũng là trừ hại cho dân, nếu nhìn theo hướng này, ông ta là một vị lãnh đạo tốt!" Hồ Bát Nhất cười mắng: "Vương tư lệnh tư tưởng không kiên định gì cả, không có chút lập trường và nguyên tắc nào!

Thấy chút lợi ích là quên hết những việc ác trước đó của hắn sao?

Quên chuyện hắn biến hơn hai vạn thiếu nữ người Di thành mẹ

của lũ trùng rồi à?

Những thứ đó không phải là bích họa sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy, cảm thấy chuyện này quả thực không thể lý luận được.

Đôi khi người ở vị trí đó làm việc không phải vì cái gọi là nhân đạo và chính nghĩa.

Tất cả là vì lợi ích.

Nhưng có những việc quả thực lại khiến những người xung quanh được hưởng lợi, bất kể là vô tình hay cố ý, cũng không thể phủ nhận.

Đương nhiên, làm việc xấu cũng chắc chắn không thể bị bỏ qua.

Như vậy, bản thân Hiến Vương không thể định nghĩa đơn thuần bằng thiện hay ác.

"Dù thế nào đi nữa, bây giờ hắn là đối thủ, là kẻ thù của chúng ta, Vương tư lệnh đừng có lôi thôi nữa, lúc nãy không phải cậu bị nhập sao?" Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức nổi giận.

Chương 290

Cả chặng đường đi tìm Mộc Trần Châu, lại dính líu đến tên Hiến Vương này, toàn bị hắn hành!

"Mẹ nó, quản hắn làm gì, ít nhất trong lòng Bàn gia đây hắn không phải người tốt, mẹ kiếp, tôi đã bị nhập bao nhiêu lần rồi?!" Mọi người nói đùa một phen, rồi lại quay trở lại chủ đề về mộ Hiến Vương.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Hài cốt của sơn thần, cộng thêm Thiềm Cung, Ngọc Thai và các thần khí khác, đều được phong ấn bên trong độc long của Già Long Sơn, độc long chắc chắn là con trùng lớn đó, nội dung trong tranh gần như giống với suy đoán của chúng ta, phần sau là nội dung về việc thay đổi bố cục phong thủy, cũng không có gì đặc biệt, điều kỳ lạ nhất ở đây là những nội dung miêu tả Hiến Vương chiêm bốc thiên cơ, và một số dị tượng mà ông ta nhìn thấy, ông ta si mê đạo trường sinh, e rằng căn nguyên nằm ở đây." Từ xưa đến nay, đế vương tướng tướng không ai là không say mê đạo trường sinh, trước có Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, sau có Kinh Vũ Đại Đế Lưu Triệt, rồi đến Gia Tĩnh Hoàng Đế thời nhà Minh, kéo dài hàng ngàn năm, cũng không thể dập tắt được ảo tưởng trường sinh của những vị đế vương hùng tài đại lược này.

Đương nhiên, nguyên nhân theo đuổi trường sinh không giống nhau.

Có người muốn mượn trời thêm tuổi thọ, để hoàn thành nguyện vọng thống nhất thiên hạ; có người muốn có thêm thời gian, để dẹp yên biên cương hoang dã; cũng có người muốn tu tâm, nhìn thấu trần thế.

Nhưng những người có hoài bão lớn như vậy dù sao cũng là số ít, đại đa số giống như Hiến Vương, vốn không phải vì trường sinh mà cầu trường sinh, loại người này, thực ra nói trắng ra là không nỡ từ bỏ quyền thế, không buông được cuộc sống xa hoa, chỉ là sợ chết mà thôi.

Hồ Bát Nhất tuy phán đoán vị trí của chân thi và ảnh cốt المفروض là trùng nhau, nhưng địa hình của mộ thất cuối cùng này rất kỳ lạ, cực kỳ khó phán đoán vị trí chính xác.

Anh kiên nhẫn tìm kiếm, lúc này nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên "bức tranh thiên cơ" đó, lập tức sững sờ, không nhịn được mà nói: "Cảnh tượng này hình như đã thấy ở đâu rồi…" "Mật tông Tây Tạng, cảnh quan hồ!" Trương Lân nói.

Hồ Bát Nhất chợt hiểu ra.

Tương truyền Tần Thủy Hoàng đi tuần, từng thấy tiên sơn xuất hiện giữa biển, tiên nhân tay cầm trường sinh kim đan, vì thế mới tin tưởng vào chuyện thần tiên bất tử, cả đời đều đi tìm thuốc trường sinh bất lão trên ba ngọn núi thần.

Đương nhiên là truyền thuyết, Hồ Bát Nhất càng tin rằng Thủy Hoàng Đế lúc đó bị một số thuật sĩ mê hoặc mới có ý định trường sinh, việc nhìn thấy tiên sơn chỉ khiến ý định thành tiên của ông ta càng thêm kiên định mà thôi.

Cho dù truyền thuyết đó là thật, thì tiên sơn mà Thủy Hoàng Đế nhìn thấy e rằng cũng chỉ là ảo ảnh trên biển mà thôi.

Hồ Bát Nhất từ nhỏ lớn lên ở ven biển Phúc Kiến, nghe các ngư dân già kể rằng, trên biển có ba kỳ quan, gọi là hải tư, hải thị, và bình lưu vụ.

Hải thị đó có thể là cảnh tượng tiên sơn mà Thủy Hoàng Đế đã

thấy.

Ở khu vực Tây Tạng cũng có cảnh tượng tương tự, chỉ là cảnh tượng này được các Lạt Ma tăng lữ chấp nhận, và coi đó là một loại điềm báo của Phật.

Thực ra nói trắng ra, bất kể là Thủy Hoàng Đế hay các Lạt Ma ở Tây Tạng, đối với những cảnh tượng ảo ảnh trên biển này đều không hiểu rõ lắm, vì thế mới có cái gọi là trường sinh và tiên sơn.

Bức tranh được ghi lại trước mắt này, gần như là một cảnh tượng "quan hồ cảnh" của Mật tông, chỉ là địa điểm đã được thay đổi, từ thảo nguyên đại hồ, biến thành đầm sâu trong trùng cốc.

Trên đầm cầu vồng bao phủ, hiện ra vô số dị tượng.

Nhưng, trên bức tranh này, thứ mà Hiến Vương nhìn thấy cũng không phải là sông núi, mà là một tòa thành, bố trí của tòa thành rất kỳ lạ, trong cung điện thờ một đồ đằng hình con mắt khổng lồ, xung quanh là những nhân vật mặc trang phục kỳ dị đang thờ phụng.

"Hy vọng hoặc là tiên cảnh trong lòng ông ta?

Cũng quá…" Vương Bàn Tử liên tục lắc đầu, tỏ vẻ không thể chấp nhận.

"Nếu tôi chết đi mà ở trong môi trường như vậy, cả ngày bị một con mắt trừng trừng nhìn, e rằng thần hồn của tôi cũng không thể yên ổn được!" "Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, người như Hiến Vương có một số suy nghĩ kỳ lạ cũng là bình thường!" Hồ Bát Nhất nói.

Tuyết Lỵ Dương lại nhíu mày, nói: "…Không giống Tinh Tuyệt quốc, nhưng lại có nét tương đồng, đây là nơi nào?" Hồ Bát Nhất nói: "Đây có thể là cấm địa ở Tây Tạng." Những năm đầu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tham gia xây dựng ở khu vực Tây Tạng, từng tiếp xúc

với người dân địa phương, ở Khang Ba đã từng thấy những cổ thi mặc trang phục kỳ lạ như thế này.

Trước đó ở Lăng Vân Cung khi nhìn thấy những tượng người và thú bằng đồng, Hồ Bát Nhất đã cảm thấy quen thuộc, lúc đó cảm thấy vừa giống vừa không giống, nên không nghĩ nhiều về phương diện đó.

Dù sao, cổ thi và tượng đồng cũng có sự khác biệt.

Bây giờ nhìn bích họa, Hồ Bát Nhất chắc chắn nơi này tuyệt đối ở Tây Tạng.

"Sao lại liên quan đến khu vực Tây Tạng chứ?!" Vương Bàn Tử nhíu mày nói, "Chẳng lẽ chúng ta phải đi một chuyến đến Tây Tạng sao?" Trương Lân ở một bên im lặng, Tây Tạng, đương nhiên sẽ phải đi.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương trong lòng cũng nặng trĩu, một chuyến đến mộ Hiến Vương đã trải qua nhiều chuyện như vậy, manh mối về Mộc Trần Châu lúc đứt lúc hiện, bây giờ hai người trong lòng cũng không còn chắc chắn nữa.

Mọi người tiếp tục đi xuống, cẩn thận xem những bức tranh trên tường.

Những thứ này tuy có một số chỗ vô lý, nhưng ít nhất có thể từ đó nhìn ra suy nghĩ của Hiến Vương lúc đó, hoặc những gì đã xảy ra lúc đó.

Bức tranh trước mắt miêu tả cảnh tượng Hiến Vương thăng thiên.

Trên tranh, Hiến Vương cưỡi rồng lên trời.

Bố cục của bức tranh đơn giản hơn, chỉ thêm ba đồng tử tiếp dẫn.

Nhưng ba đồng tử tiếp dẫn này, lại khiến ba người Hồ Bát Nhất nhìn mà lạnh sống lưng!

Ba đồng tử hay sứ giả trong tranh đều quỳ gối, nằm rạp trên mặt đất, trên gáy lộ ra, mỗi người đều có một dấu ấn hình con mắt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và cả Tuyết Lỵ Dương đều bất giác đưa tay sờ lên gáy mình.

Hồ Bát Nhất không khỏi tức giận nhìn Vương Bàn Tử một cái, trong lòng thầm nghĩ, tám phần là bị cái miệng quạ của Bàn Tử nói trúng rồi, ba ngọn đèn đồng tử tiếp dẫn "trường sinh chúc" đó đại diện cho ba Mạc Kim Giáo Úy chúng ta.

Vương Bàn Tử hiển nhiên cũng không ngờ lời của mình lại thành sự thật, loại kết quả này, lập tức có chút xấu hổ và tức giận.

"Mẹ nó thật khiến người ta tức điên, sao lại xấu hóa chúng ta như vậy, nằm rạp như ba con chó, tao *** tổ tông nhà mày, vốn định sau khi lấy vàng xong sẽ để lại cho lão tặc một cái toàn thây, bây giờ xem ra mày đã không phải là người, cũng đừng trách bọn tao bất nghĩa." Vương Bàn Tử chửi bới, cũng không biết là sợ hãi hay thật sự phẫn nộ.

Loại chuyện này, rất mâu thuẫn.

Hồ Bát Nhất vẫn luôn nói với anh về khoa học, về chủ nghĩa duy vật, ba người họ cũng đều là thế hệ mới tiếp nhận những sự vật mới; nhưng lại làm nghề trộm mộ này.

Ngay cả trong mộ cổ, ba người cũng dùng đầu óc và lòng dũng cảm được vũ trang bằng chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa Marx, nhưng lại thường xuyên dùng những điều huyền huyễn và thần thoại để giải thích một số chuyện.

Vương Bàn Tử trước đó sở dĩ dám nói bừa phỏng đoán, cũng là vì tâm thái này.

Chỉ là khi những lời phỏng đoán bừa bãi của hắn trở thành sự

thật, hắn lại hoảng sợ trước.

Tuyết Lỵ Dương hơi định thần lại, nói: "Ngược lại đã chứng thực được một chuyện, nhà tiên tri Zagrama ở gần Quỷ Động có thể dự đoán chính xác những chuyện xảy ra sau ngàn năm, nhưng khi rời khỏi Thần Sơn Quỷ Động, năng lực đó đã mất đi.

Tương truyền Mộc Trần Châu được lấy ra từ Vô Để Quỷ Động, có thể trong một môi trường đặc thù nào đó, cũng sẽ biểu hiện ra một số dự báo đặc biệt.

Có lẽ chính vì vậy, Hiến Vương mới có thể thông qua cảnh quan hồ mà nhìn thấy một số dị tượng, Mộc Trần Châu của chúng ta nhất định ở trong mộ thất này." Nhắc đến sự ràng buộc và tâm ma của Mộc Trần Châu, và tung tích của Mộc Trần Châu, Tuyết Lỵ Dương đã bình tĩnh lại không ít.

Trương Lân lại thầm thở dài.

Nếu nói về chủ nghĩa duy vật, ai có thể bì được với cậu?!

Nhưng bây giờ cậu lại trở thành "thầy cúng" lợi hại nhất trong bốn người!

Một thân bản lĩnh xuất thần nhập hóa, lại còn có hệ thống phẫn diễn thần kỳ, sao có thể giải thích bằng chủ nghĩa duy vật được?

Chỉ có thể nói, cái gọi là khoa học, chỉ là những quy tắc dưới nhận thức hiện có.

Có lẽ khi khoa học phát triển đến một tầm cao mới, mới phát hiện ra cái gọi là khoa học hiện tại nực cười và hạn hẹp đến mức nào.

Giống như chúng ta bây giờ xem việc người xưa luyện đan hỏi thuốc là ngu xuẩn vậy.

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, nhíu mày.

“Mọi người có cảm thấy nơi này có chỗ nào không bình thường không?

Chúng ta đã tìm kiếm lật tung lên lâu như vậy, gần như đã đi khắp mọi ngóc ngách của nơi này, nhưng hoàn toàn không thấy quan quách của Hiến Vương đâu cả!” Gian mộ thất trước mắt này là gian mộ thất cuối cùng của mộ Hiến Vương, theo Táng Kinh và kết cấu địa mạch, không thể có thêm mật thất nào khác.

Nhưng trong mộ Hiến Vương lại không có quan quách chứa Hiến Vương?!

Chương 291

Sao có thể?!

Cả một ngôi mộ Hiến Vương lớn như vậy, chỉ có vài món đồ, không ngoài hai thanh cổ kiếm, vài cuộn thẻ tre bằng đồng rơi vãi, đặc biệt là gian mộ thất cuối cùng này, lại không có một món minh khí nào ra hồn.

"Có khi nào giống như thi thể của người phụ nữ sinh ra thi nga trước đó, giấu trong tường không?!" Vương Bàn Tử suy nghĩ, rồi nói.

"Không thể nào, thạch anh nham ở đây khác với đá tường bên ngoài, vô cùng cứng rắn, không có dấu vết bị đục phá.

Thôi thế này, chúng ta tìm lại lần nữa, nếu thật sự không được, chỉ có thể dựa vào định vị phương vị trước đó của tôi, đi đục đá thôi!" Trương Lân quay về phía góc mộ thất, nhìn một lò đồng cao hơn một mét, giống như một lò luyện đan thời cổ đại.

Lò đan rất lớn, cho dù hai người chui vào cũng không thành vấn đề.

"Lò luyện đan?

Quan quách của Hiến Vương?

Thẩm mỹ của lão già này kỳ lạ, không chừng…" Vương Bàn Tử vừa nói, vừa tiến lên đá đổ lò luyện đan, bên trong chỉ rơi ra một ít vụn giống như đan dược, không hề có thi thể.

"Mẹ nó, không phải!" Bàn Tử hung hăng giẫm một chân lên đống đan dược đó.

"Làm ra vẻ lắm, làm cả một lò đan dược?!

Tưởng mình là Thái Thượng Lão Quân à!" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương sắc mặt có chút ảm đạm, lò đan cũng không phải là quan quách, còn lại chỉ có thể dựa vào suy đoán trước đó mà đập đá, nhưng thạch anh nham cứng như vậy, xác suất giấu thi thể cũng không lớn, hơn nữa, nếu ngay cả đại thần và vương phi tuẫn táng cũng có quan quách quý giá, thì đường đường là Hiến Vương sao có thể giấu thân trong đá được?!

Xem ra không thể không chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Trong mộ Hiến Vương không hề có hài cốt của Hiến Vương, chỉ có một bộ ảnh cốt, càng không có Mộc Trần Châu.

Chỉ là suy nghĩ này quá đả kích người ta, cả chặng đường đao quang kiếm ảnh, máu chảy đầu rơi, mọi người cửu tử nhất sinh đến đây, bây giờ lại phát hiện có thể đã công cốc.

Mọi người không nói gì, im lặng tìm kiếm.

Vương Bàn Tử nghiến răng, thu dọn những thứ trong mộ thất, dùng lời của hắn, đến đây cũng không thể về tay không, vặt được cọng lông nào hay cọng ấy!

Trên thạch anh trắng ở góc mộ thất, cũng có một số bức tranh màu.

Tuyết Lỵ Dương phán đoán đây chắc là do đại tế ti vẽ, nội dung trong đó là tế ti đã cấy thi nga vào cơ thể vương phi tuẫn táng để chống thối rữa, và dùng thi thể phong bế lỗ hổng hình người của "động thất mộ".

Làm như vậy là vì trong chủ mộ thất không thể có người tuẫn táng ngoài hoàng thất.

Dường như để giữ trạng thái tự nhiên của địa hình "động thất", bên trong chỉ có một cỗ phượng quan rỗng, vương phi ở trong cửa,

chờ đợi Hiến Vương thi giải thành tiên.

Hồ Bát Nhất càng xem càng kỳ lạ, cảm thấy những nội dung này dường như có ẩn ý sâu xa.

"Nữ thi đó bị phong ấn trong cửa ngàn năm, không có quan quách bảo vệ, tại sao đến nay vẫn chưa mục rữa?" Hồ Bát Nhất không khỏi nói.

Thông thường để bảo quản thi thể, thường là ngậm một viên châu chống thối rữa trong miệng.

Nhưng cho dù như vậy, nếu phá tường ra, thi thể gặp không khí cũng chắc chắn sẽ bị oxy hóa nhanh chóng và đen lại!

Tại sao nữ thi lúc nãy lại có thể ra tay tấn công người khác?

Trước khi thi thể phồng lên, trông nó không khác gì người sống!

Đã chết rồi, lại còn dùng thi nga để chống thối rữa, trứng nga trong thi thể sống bằng cái gì?

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một lúc, không có câu trả lời, lại hỏi: "Tôi cứ cảm thấy kỳ lạ, dù sao cũng là vua của một nước, ít nhất cũng phải có một bộ quan quách chứ!" "Mọi người có nhớ mười ngọn trường sinh chúc ở mộ thất tầng giữa không?" Vai trò của Trương Lân trong đội ngũ này rất đặc biệt, khi có nguy hiểm mọi người đều sẽ nghĩ đến cậu, nhưng lúc bình thường, cậu lại như không tồn tại.

Đợi đến khi đột nhiên phát hiện sự tồn tại của cậu, hoặc là bị dọa một phen, hoặc là bị vẻ mặt lạnh lùng của cậu kinh ngạc!

Sau khi tiến độ phẫn diễn đạt 90%, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Trương Lân lại một lần nữa thức tỉnh lượng lớn, khiến toàn thân cậu toát ra một cảm giác hoang dã khó tả.

Nhưng oái oăm thay Trương Lân lúc này lại tuấn mỹ như Trương

Linh!

Sự tương phản mạnh mẽ như vậy lại hòa hợp hoàn mỹ trên một người, cộng thêm thái độ cao ngạo lạnh lùng, chẳng trách Tuyết Lỵ Dương có chút không thể tự kiềm chế được, ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy người em họ này rất vẻ vang.

Nhưng lúc này Vương Bàn Tử lại bị dọa một phen.

Trương Lân đột nhiên nói một câu, như thể trong phòng bỗng nhiên có thêm một người.

"Em họ, làm anh trai không thể không phê bình cậu, cậu đột nhiên nói chuyện như vậy, sẽ dọa chết người đấy!" Trương Lân nghiêng đầu nhìn hắn, nói: "Sợ rồi à?" "Tôi…" Vương Bàn Tử không nói nên lời.

Hắn quả thực sợ rồi.

Bởi vì trong lòng hắn, ba người lắm mồm chính là ba đồng tử tiếp dẫn đó, bây giờ nhìn thấy trên người ba đồng tử quỳ gối đó cũng có dấu ấn tương tự, tự nhiên là sợ.

Hồ Bát Nhất nhíu mày.

"Ba ngọn trường sinh chúc đó được làm thành hình dạng đồng tử tiếp dẫn, có thể là để dọa chúng ta thôi.

Bảy ngọn trường sinh chúc còn lại, có sáu ngọn là giao nhân vảy đen, thì lần lượt đại diện cho di hài ba kiếp trước của Hiến Vương, ảnh cốt ba ngục của Hiến Vương, và vợ của hắn.

Tuy thi thể thật của Hiến Vương chúng ta chưa tìm thấy, nhưng số lượng này đều có sự tương ứng." "Hồ tư lệnh, ý cậu là sao?

Thật sự tính cả ba chúng ta vào à?!" Bàn Tử không vui.

"Tôi đoán vậy thôi, đừng cãi nữa!" Hồ Bát Nhất tiếp tục nói: "Chỉ

còn lại ngọn đèn đồng hình con bò cổ xưa lớn nhất, dựa vào hai loại trường sinh chúc trước đó mà xem, nó nhất định đại diện cho một thứ gì đó đặc biệt, có thể là thi thể thứ mười trong mộ, chúng ta có lẽ phải tìm ra thi thể thứ mười trước mới có thể tìm ra xương cốt thật của Hiến Vương." Bàn Tử bĩu môi, mặc dù phân tích của Hồ Bát Nhất có lý, nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu.

Vương Bàn Tử đang định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy trên đầu bị thứ gì đó gõ vào.

"Hồ tư lệnh, quy củ đi, động thủ làm gì?!" Hồ Bát Nhất ngẩn người.

"Lão Hồ?" Vương Bàn Tử vội vàng chạy đi, miệng nói: "Này, đánh tôi rồi không thừa nhận à?…" Nói chưa dứt lời, hắn đã trốn sau lưng Hồ Bát Nhất, giọng mếu máo nói: "Mẹ nó, lại là tôi à?!" Hồ Bát Nhất vội hỏi: "Tình hình sao rồi?

Dọa khóc rồi à?!" "Ai biết thứ gì lúc nãy, gõ vào đầu Bàn gia này!" Đang nói, Tuyết Lỵ Dương cũng ngẩng đầu lên, dường như cũng bị tấn công.

Trong ánh đèn chớp nhoáng, tôi thấy có hơn mười con thi nga bay tới, lần lượt đâm vào đèn trên mũ bảo hiểm.

"Ái chà, không phải lối vào đã bị chặn kín rồi sao, để lại khe hở à?" Bàn Tử hét lên.

Tuyết Lỵ Dương đập chết mấy con thi nga, rồi nói: "Chúng ta không phải đã kiểm tra hết rồi sao?" Rồi cô bật một ống huỳnh quang màu xanh lá, ném về phía lỗ hổng hình người đã bị quan tài chặn lại.

"Mẹ nó!

Quan tài biến mất rồi!" Bàn Tử kêu gào một tiếng, giọng run rẩy.

Trên tảng đá trắng, phản chiếu ánh sáng huỳnh quang, chiếu sáng

một vùng rộng lớn.

Cỗ phượng quan vốn chặn lối vào động thất đã biến mất, lỗ hổng hình người mở toang, như một cái miệng khổng lồ đẫm máu, muốn nuốt chửng mọi người.

Mẹ nó quá đáng sợ!

Thần không biết quỷ không hay, một cái quan tài lớn như vậy, lại biến mất không một tiếng động?!

Chẳng lẽ là do "thi thể thứ mười" gây ra?

Chương 292

Mọi người nhìn nhau, thấy được sự bất an trong mắt đối phương.

"Chết tiệt, phải tìm ra nó, nếu không sẽ bỏ mạng ở đây!" Vương Bàn Tử tâm trạng sắp sụp đổ, liếc thấy Trương Lân một bộ dáng mây bay gió nhẹ, không khỏi an tâm hơn không ít.

Em trai tôi lợi hại thế cơ mà?!

Như người không có chuyện gì vậy!

"Việc cấp bách bây giờ là tìm ra thi thể thứ mười trước, nếu không đừng nói là tìm xương cốt thật của Hiến Vương, ngay cả việc có ra ngoài được không, cũng không chắc chắn." Hồ Bát Nhất định đi xem rốt cuộc là chuyện gì, đột nhiên Vương Bàn Tử chỉ vào tường nói: "Vãi, chuyện gì thế, bích họa đều biến mất rồi?!" Trước mặt mọi người, hai bức bích họa trong "động thất mộ" lóe lên mấy cái, rồi biến mất không thấy, như thể chưa từng tồn tại.

Mọi người ra sức lắc đầu, rồi chớp chớp mắt.

Quả thực không còn nữa!

"Hồ tư lệnh, nơi này không phải cũng có yêu hoa, có thể thôi miên người chứ?" Hồ Bát Nhất biết ý của Vương Bàn Tử, nhưng làm gì có nhiều yêu hoa như vậy?!

"Nhìn ra ngoài kìa!" Tuyết Lỵ Dương chỉ ra ngoài nói.

Lúc này, cỗ phượng quan bị mọi người đẩy dựng lên chặn ở cửa mộ thất, đang nằm ngang bên ngoài lỗ hổng!

Nhưng phượng quan này, dường như lại có chút khác biệt.

Trước đó phượng quan chặn ở lỗ hổng, phải lớn hơn lỗ hổng một

vòng, nhưng bây giờ nhìn, phượng quan đang nằm bên ngoài.

Phượng quan nhỏ đi?

Hay lỗ hổng lớn ra?!

Mẹ nó bất kể là ai thay đổi, đều rất đáng sợ!

Quá quỷ dị!

Đương nhiên, có một khả năng, có thứ gì đó đã nhân lúc chúng ta không chú ý, đã đẩy phượng quan nằm ngang ra ngoài!

Nhưng ai đã làm vậy?

Hồn ma của vương phi?

"Thi thể thứ mười" đó?

Hay là Hiến Vương căn bản không chết, đang trốn ở một góc nào đó trong mộ thất, trêu đùa những "đồng tử tiếp dẫn" tự tìm đến cửa như chúng ta?

Vương Bàn Tử chép miệng, không khỏi tiến lại gần Trương Lân một chút, mới cảm thấy an toàn.

Trương Lân đứng ở mép tường, Vương Bàn Tử vốn định chen vào bên cạnh, nhưng nghĩ đến chuyện Lão Hồ trước đó suýt bị thứ trong tường tóm chết, vội vàng lùi ra.

Lúc lùi ra, Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, lập tức lại như bị giẫm phải đuôi mà nhảy dựng lên.

"Chết tiệt, trên tường rỉ nước rồi?!

Mộ của lão quỷ này không phải làm bằng kem chứ?

Chúng ta quậy một hồi, bây giờ nó sắp tan chảy rồi à?!" Mọi người vội vàng nhìn xuống chân.

Tảng đá thạch anh trắng đang tiết ra nước bẩn, cho dù mọi người

đeo mặt nạ phòng độc, lúc này dường như cũng có thể ngửi thấy một mùi hôi thối.

Trương Lân lấy ra Phi Hổ Trảo, hiện tại thứ này trong tay cậu có tác dụng lớn hơn nhiều so với trong tay Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương cũng vui vẻ để Trương Lân dùng.

Phi Hổ Trảo vung ra, chính xác móc vào lò đan mà Bàn Tử lúc nãy đá đổ, kéo đến trước mặt mọi người, mọi người dựng lò đan lên, rồi trèo lên trên đó.

Để tránh bị dính phải thứ nước vàng kỳ quái đó.

Nước vàng trông vừa đặc vừa dính, cũng không biết có độc hay không, mọi người cũng không dám tùy tiện giẫm lên.

Mọi người đứng ở nơi cao nhất, cầm que huỳnh quang và đèn pin quan sát tình hình.

"Ở giữa mộ thất, có một người!" Chúng ta đang ở trong bụng xác chết!

Một người, hay một hình người, xuất hiện một cách khó hiểu trong tình huống này thật đáng sợ!

Mọi người vừa mới trải qua những đòn tấn công liên tiếp của thi nga, nữ thi và Thạch Tinh, bây giờ tự nhiên có chút hoảng sợ!

Ngay cả Mạc Kim Giáo Úy dày dạn kinh nghiệm cũng vậy.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt một cái, tiếng "cô đông" trong mộ thất yên tĩnh nghe vô cùng vang dội.

"Bàn Tử, mẹ nó cậu nhìn cái này mà có cảm giác thèm ăn à?!

Ghê tởm quá!" Hồ Bát Nhất cố ý nói.

"Điên à, Hồ tư lệnh, cậu nói ghê tởm quá!

Tôi ói đây!" Bị chen ngang như vậy, cảm giác căng thẳng của Vương Bàn Tử lập tức giảm đi không ít, tâm trạng của mọi người cũng thả lỏng hơn.

Tuyết Lỵ Dương bật hai ống huỳnh quang, ném về phía hình người đó.

Nước trên mặt đất không sâu, chỉ ngập nửa ống huỳnh quang, còn lại một nửa.

Như vậy ngược lại lại chiếu sáng toàn bộ mặt đất.

Hình người trong mộ thất đó dường như không phải đột ngột xuất hiện!

Mà là do mặt đất thạch anh trắng từ từ tan chảy, mới khiến hình người hiện ra.

Vốn dĩ ở đó chỉ có một khối đá trắng hơi nhô lên liền một khối với xung quanh, không đủ để gây chú ý, cho đến lúc này mới hiện ra hình dáng con người, mọi người mới phát hiện ra ở đó có điều bất thường.

"Có khi nào là thi cốt của Hiến Vương không?" Vương Bàn Tử ổn định lại tinh thần, lại bắt đầu hoạt náo.

"Lão già trước đó cứ chơi trò ú tim với chúng ta, bây giờ cuối cùng cũng lộ mặt rồi, hê hê, để bản tư lệnh đi đào hắn lên!

Hồ tư lệnh, lúc nãy không phải cậu có cảm giác thèm ăn sao?

Cậu xem là hấp hay kho?" Hồ Bát Nhất không tự chủ được mà nuốt nước bọt, trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, thầm nghĩ lúc nãy sao lại nói ra câu ghê tởm như vậy!

Tuyết Lỵ Dương lại nói: "Chỉ là mới lộ ra một hình dạng giống người, không thể quá chắc chắn đó là thi cốt thật của Hiến Vương, hay là cứ bình tĩnh quan sát đã." 【Giải đáp: Mở ra hướng suy nghĩ

cho Hồ Bát Nhất, thưởng tiến độ phẫn diễn 0.5%】 Trương Lân sững sờ, đầu tiên là nhiệm vụ "mở ra hướng suy nghĩ cho Hồ Bát Nhất", mở ra hướng suy nghĩ?

Thật không đầu không đuôi!

Còn nữa, bây giờ phần thưởng lại ít như vậy?! 0.5%?!

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của Trương Lân, hệ thống bắt đầu giải thích.

Chương 293

【Quét thấy độ chính xác phẫn diễn của ký chủ hiện tại đạt 90%, đã nhận được phần lớn năng lực của Trương Linh, do đó hệ thống tiến hành cập nhật, tự động điều chỉnh sau này tiến độ phẫn diễn sẽ tăng chậm hơn, nhưng sẽ nhận được nhiều phần thưởng hơn!】 "Phần thưởng?" 【Trước đó khi tiến độ phẫn diễn của ký chủ đạt đến các mốc tương ứng, ví dụ như 45%, 55%, 60% và một số mốc đặc biệt khác sẽ có phần thưởng rút thăm, sau khi điều chỉnh, phần thưởng mà ký chủ nhận được sẽ được tạo ra ngẫu nhiên.】 Trương Lân hiểu ra, cũng có nghĩa là, nếu theo cách thông thường, cậu chỉ có tối đa hai cơ hội rút thưởng nữa, lần lượt là khi tiến độ đạt 95% và 100%, hai lần này chắc chắn có.

Nếu điều chỉnh lại, ít nhất cậu sẽ có 20 lần cơ hội có xác suất nhận thưởng!

Như vậy, việc điều chỉnh cũng chưa chắc đã là chuyện xấu?!

Ít nhất khi đạt 100% chắc chắn sẽ có phần thưởng! 【Đương nhiên, ký chủ cũng có thể từ chối, sau khi từ chối, hệ thống sẽ giữ nguyên phương thức tính tiến độ phiên bản cũ.】 Trương Lân suy nghĩ một lát.

"Chấp nhận cập nhật!" 【Hệ thống đã xác nhận, đang cập nhật!】 Trương Lân bây giờ đã biết không ít thứ, nhưng lại rất say mê những điển tịch võ học xuất hiện trong hệ thống trước đó.

Linh hồn của cậu đến từ một nơi khác, tự nhiên biết trong hậu thế miêu tả võ học đặc sắc đến mức nào.

Tiểu Ca trong nguyên tác tu vi võ học cao cường, nhưng chưa bao giờ được miêu tả chi tiết, ví dụ như võ công được viết trong tiểu

thuyết Kim Dung?

Võ học trong hệ thống là võ học giang hồ, hay mang màu sắc thần thoại?

Tôn Ngộ Không?!

Ha ha ha.

Nghĩ đến đây, Trương Lân trong lòng không khỏi mong chờ.

Bây giờ có 20 lần cơ hội rút thưởng, cho dù vận khí không tốt, cũng nên có ít nhất 2 lần chứ?!

Trương Lân thấy Hồ Bát Nhất đang nhíu mày nhìn hình người trên mặt đất, biết anh sắp có kết luận.

"Xin lỗi nhé, vì phần thưởng, tôi đành phải đi trước một bước!" Trương Lân đứng lên.

"Hình người chưa chắc đã là thi cốt của Hiến Vương, có lẽ đó là một cỗ quan tài hình người." "Còn nữa… gian mộ thất này có thể cũng không phải là mộ thất, mà bản thân nó chính là một cỗ xác khô!" Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy đều ngơ ngác, đặc biệt là Vương Bàn Tử, nghe Trương Lân nói mọi người có thể đang ở trong bụng một cỗ xác khô, không khỏi cảm thấy cổ họng có chút đắng ngắt.

"Em họ, ý cậu là sao?" Một bên, Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân một cái, trong mắt mang theo sự kinh ngạc và đồng tình.

"Nơi này chỉ có phượng quan, quan tài hình người trên mặt đất lại là quan tài bình thường, nếu là Hiến Vương, sao có thể chỉ có quan mà không có quách chứ?" Vương Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, kéo tay Trương Lân nói: "Không phải mộ thất mà là quách của Hiến Vương?

Cậu có cơ sở lý luận nào không?" Trương Lân không nói thêm gì nữa, chỉ cần mở ra hướng suy nghĩ cho Hồ Bát Nhất là được, nếu nói nhiều, ngược lại không tốt.

Quả nhiên, Hồ Bát Nhất tiếp lời, nói: "Dân gian có truyền thuyết về tiền lệ như vậy." "Tảng đá thạch anh trắng mà chúng ta thấy, căn bản không phải là đá, cũng không phải thạch anh trắng, toàn bộ động thất mộ, rõ ràng chính là thi thể thứ mười mà ngọn đèn trường sinh đầu bò kia đại diện, dường như sắp bắt đầu… phục sinh rồi." "?!" Vương Bàn Tử nghe mà kỳ lạ, hỏi: "Trên đời này làm gì có xác khô lớn như vậy?

Lớn đến mức… có thể chứa hết cả đám người chúng ta?" "Bàn Tử, cậu đã nghe đến tiên quách chưa?" Vương Bàn Tử chép miệng, có thể nào chưa nghe qua, làm nghề trộm mộ bao nhiêu năm, chuyện kỳ lạ quái gở nào chưa gặp, phong tục nào chưa đụng phải?

"Mỗi khi đến ngày hai mươi tháng bảy âm lịch, hung tinh ly cung, Thái Tuế hạ sơn, hung tinh trên trời chủ về trọc khí, Thái Tuế dưới đất chủ về đại trùng đại hung." "Nơi chúng ta đang đứng chính là nơi có phong thủy đại trùng, tôi đoán, chúng ta có lẽ đang ở trong một Lão Nhục Chi vạn năm chết dưới lòng đất, Hiến Vương đã lấy vợ của mình để lấp vào mắt của Thái Tuế, chúng ta đang ở trong xác của Nhục Chi Thái Tuế." Điều này thật không thể tưởng tượng nổi!

Vương Bàn Tử suy nghĩ, rồi tức giận nói: "Nếu sự việc là như vậy, thì tôi cuối cùng cũng biết tại sao chúng ta lại xui xẻo đến thế!" "Ngay từ đầu đã bị nhắm vào, giống như đi đến đâu cũng bị sắp đặt sẵn.

Tại sao ba đồng tử tiếp dẫn kia lại làm thành hình dạng của chúng ta?!

Hầy, chúng ta ở trong bụng nó, đã trở thành giun đũa trong bụng

Thái Tuế!" "Nó muốn phục sinh, tự nhiên phải loại bỏ một số ảnh hưởng, dùng những thủ đoạn này để hại chết hoặc dọa chạy chúng ta!" "Hê hê, lợn đen vượt thiên hà, thi khí xông mây?

Không phải dị tượng đó ứng với nơi này rồi sao!" "Hồ tư lệnh, nó sắp sống lại rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ chờ làm thức ăn của nó à?

Mẹ nó tôi đang bực mình đây, hay là chúng ta làm một trận cho hả giận?

Giống như Tôn Ngộ Không trong bụng Thiết Phiến Công Chúa, chúng ta cho nó một trận long trời lở đất!" Mọi người có thể hiểu được sự phẫn nộ của Bàn Tử.

Còn điều Hồ Bát Nhất lo lắng là, nếu đúng như suy đoán, khối Nhục Chi Thái Tuế này còn sống thì phải làm sao?!

"Nhục Chi" là tổ của vạn vật, tương truyền có người từng thấy "Nhục Chi" còn sống ở một vị trí cố định trong đại trùng, ví nó như tiên nhục trường sinh bất tử, ăn vào có thể hồi sinh.

Nhưng "Tụ Nhục" vận hành tương đối với Tuế Tinh lại là vật hung không may mắn.

Nhưng "Nhục Chi" trước mắt có lẽ đã chết, mất đi sự sống, vì nó đã bị tạc thành quan tài.

Bây giờ, thứ này hít vào không khí, lại bắt đầu "động đậy".

Vật chết mà động đậy, thường rất kinh khủng!

Hồ Bát Nhất đoán, nước trên mặt đất có thể không phải nước thấm vào, mà rất có thể là dịch mô thấm ra sau khi phần thịt khô bên trong thứ này sống lại!

Gay go rồi!

Hồ Bát Nhất cảm thấy không thể đợi ở đây nữa, nếu tiếp tục ở

lại, không biết sẽ gặp phải yêu ma quỷ quái gì!

"Bàn Tử, thuốc nổ, cho nổ tung mẹ nó đi!" "Rõ!" Hai người lấy thuốc nổ ra, tranh thủ từng giây chuẩn bị.

Thứ này biến hóa rất nhanh, chậm một giây có thể sẽ thêm một phần phiền phức.

Đúng lúc này, chiếc quan tài hình người đột nhiên nứt ra một khe hở lớn!

Sau đó mặt đất rung lên, rồi lún xuống, giống như ban đầu nó được đặt trên một cái giá, và giờ cái giá đó đã gãy.

Không hay rồi!

Hồ Bát Nhất lao lên, định nhảy xuống kéo chiếc quan tài hình người lên.

Bỗng nhiên anh cảm thấy cơ thể khựng lại, thì ra Trương Lân đã ném Phi Hổ Trảo, móc chặt vào eo anh, khiến anh không xuống được.

"Trương Lân huynh đệ, cậu..." Trương Lân giật mạnh sợi dây, kéo Hồ Bát Nhất về, gật đầu về phía dưới, nói: "Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn, suýt nữa thì hét lên.

Thì ra, trong cái hố lớn đó đột nhiên thò ra vô số bàn tay trắng bệch, đang vung vẩy, một khi Hồ Bát Nhất rơi xuống, chắc chắn sẽ bị những bàn tay này tóm lấy!

Hồ Bát Nhất rùng mình ớn lạnh.

"Mẹ nó, thì ra khối tiên nhục này được tạo ra từ xác người." Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, vẻ mặt vô cùng ghê tởm.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giải đáp thắc mắc, nhận được phần thưởng tăng 0.5% tiến độ phẫn diễn!" Bên tai Trương Lân vang lên giọng nói của hệ thống, anh lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng đợi mãi cũng không có gì thêm.

Haiz, mất cơ hội rút thưởng lần đầu rồi!

"Ái da!" Hồ Bát Nhất kêu lên một tiếng, những bàn tay không chỉ có dưới đất, mà có một số đã thò ra từ dưới lư đan.

Mắt cá chân của Hồ Bát Nhất bị mấy bàn tay tóm lấy, trông chúng trắng bệch ghê tởm, nhưng sức mạnh lại cực lớn.

Hồ Bát Nhất cảm thấy một cơn đau buốt lạnh lẽo, khẩu súng tiểu liên M1A1 trong tay tuột ra rơi xuống đất, cơ thể anh không tự chủ bị kéo về phía bóng tối.

Trương Lân lại vung Phi Hổ Trảo ra, móc chặt vào chân Hồ Bát Nhất.

Nhưng sức của những bàn tay kia quá lớn, nhất thời không kéo về được.

Hồ Bát Nhất nghiến răng chống cự, do lực kéo hai bên đều quá mạnh, anh không thể xoay người dùng tay nắm lấy dây thừng, gân cốt ở đùi bị kéo căng sắp rách ra.

Trương Lân một tay kéo Phi Hổ Trảo, một tay rút ra Ma Đao Thiên Nhận.

Chương 294

"Thiên Nhận Phi Tinh!" Chỉ thấy một luồng sáng lạnh lóe lên, những bàn tay đang kéo Hồ Bát Nhất đều bị cắt đứt.

"Phụt phụt phụt ~~~" Sau khi Ma Đao đi qua, tất cả quỷ thủ đều biến mất.

Thân đao không dính một chút bẩn thỉu nào!

Trương Lân lập tức kéo dây thừng, đưa Hồ Bát Nhất lên.

Lúc này, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng bị tóm lấy.

Nửa vai của Tuyết Lỵ Dương đã bị kéo vào trong tường mộ, cổ của Vương Bàn Tử bị một bàn tay quái dị thò ra từ trong tường tóm lấy, anh đang liều mạng dùng hai chân móc vào lư đan, cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ.

Những bàn tay này giống như những chiếc xúc tu, có mặt ở khắp nơi.

"Cứu Bàn Tử, tôi đi cứu cô Dương!" Trương Lân nói.

Lúc này tình hình của Tuyết Lỵ Dương nghiêm trọng hơn, nếu không ra tay, có lẽ cô ấy sẽ bị kéo hẳn vào trong tường, những bàn tay ở đó cũng nguy hiểm hơn.

Lúc đầu những bàn tay này không hề phát ra tiếng động, một khi tấn công lại đồng loạt ra tay, thật sự là khó lòng phòng bị.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều có vũ khí trong tay, nhưng một khi bị bóp cổ, nếu sức mạnh quá lớn thì đừng nói đến việc nổ súng, ngay cả ý định nổ súng cũng không còn, chỉ còn lại bản năng tự cứu và giãy giụa.

Hồ Bát Nhất thở hổn hển, nhặt súng tiểu liên lên, lại rút xẻng công binh từ thắt lưng ra, thứ này bây giờ còn hữu dụng hơn súng tiểu liên nhiều.

"Được!" Hồ Bát Nhất cũng không chần chừ, lao về phía Vương Bàn Tử, trước tiên chặt đứt mấy bàn tay đang kéo chân anh ta.

Trương Lân cũng vung Phi Hổ Trảo, cắm sâu vào vách tường, sau đó giật mạnh một cái, người liền bay qua.

Thực ra khoảng cách giữa lư đan và vách tường không xa, chưa đến hai mét, nhưng nếu không có chỗ đặt chân, dù Trương Lân có qua được cũng sẽ rơi vào vòng vây của đám tay người.

Trong kịch bản gốc, lúc này Hồ Bát Nhất vô cùng khó xử, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cùng gặp nạn, một mình anh khó lòng cứu được cả hai.

Nhưng bây giờ thì dễ hơn nhiều rồi!

Không những có người san sẻ áp lực, mà còn là một người cực kỳ mạnh mẽ!

Trương Lân đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương, một tay nắm Phi Hổ Trảo, một tay rút ra thanh Hắc Kim Cổ Đao đã được nâng cấp, bây giờ nó tên là Trạm Lư!

Trương Lân vung một đường quanh chỗ đặt chân, như gió thu quét lá rụng, lại như sắt cắt đậu phụ, những bàn tay kia lần lượt rơi xuống, tức thì dọn ra một khoảng trống!

Thần binh tốt!

Trương Lân trong lòng phấn khích, chỉ thử một chút mà không ngờ uy lực của Trạm Lư lại mạnh đến thế!

Không chỉ sắc bén, trên thân kiếm dường như còn có một luồng

sức mạnh nhiếp hồn, những bàn tay kia bị luồng sức mạnh đó quét trúng, liền tan chảy như băng tuyết.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đang dựa lưng vào vách tường bị kéo giật, trong tay không có điểm tựa để cố định thân mình.

Trương Lân vung kiếm đâm chém một trận quanh người cô, những bàn tay quỷ lần lượt rơi xuống, khi bàn tay cuối cùng bị hóa giải, cơ thể Tuyết Lỵ Dương bất giác rơi xuống.

Bên dưới là vô số bàn tay khác!

Trương Lân duỗi chân ra chặn đường rơi của cô, miệng nói: "Ôm chặt tôi!" Tuyết Lỵ Dương vốn thân thủ cũng không tầm thường, lúc này vừa thoát khốn, sức mạnh toàn thân liền bộc lộ.

Nghe lời Trương Lân, cô sững người một chút, sau đó dùng chân điểm lên chân Trương Lân, rồi lao về phía anh.

Cô biết lời Trương Lân nói thực ra là để cứu cô, nhưng nghe vào tai lại có chút mập mờ.

Điều khiến Tuyết Lỵ Dương càng thêm lúng túng là, sau khi lao về phía Trương Lân, hai người mặt đối mặt, vì hai tay Trương Lân không rảnh, Tuyết Lỵ Dương liền tùy cơ ứng biến, ôm chặt lấy người Trương Lân.

Hai bắp đùi dài đầy hoang dại móc chặt vào eo Trương Lân, sau đó ngồi lên đùi anh!

Tư thế này...

Trương Lân suýt nữa thì buông lỏng Phi Hổ Trảo!

Tư thế này, thật sự quá mập mờ rồi!

Tọa liên?!

Trong đầu Trương Lân hiện ra từ này.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã thoát khốn, đứng trên lư đan, ném ra một sợi dây thừng khác, trước tiên kéo Tuyết Lỵ Dương về, sau đó lại đón Trương Lân.

Mọi người không dám ở lại trong lò nữa, lập tức nhảy vào giữa mộ thất.

"Ha ha, đệ đệ, vừa nãy cậu và cô Dương làm gì thế?" Vương Bàn Tử cười ha hả.

Cảnh tượng vừa rồi Vương Bàn Tử đã thấy hết.

Nếu là người khác, Bàn Tử chắc chắn sẽ mắng to là có thương phong bại tục.

Nhưng đó lại là em họ mình, Bàn Tử lại vui vẻ hóng hớt.

Trương Lân liếc anh ta một cái, không nói gì.

Hồ Bát Nhất cũng cười nói: "Còn làm gì được nữa, anh hùng cứu mỹ nhân chứ sao!" 【Đinh đông, ký chủ kích hoạt tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân, thưởng 0.5% tiến độ phẫn diễn】 【Hồ Bát Nhất hỗ trợ ký chủ kích hoạt nhiệm vụ, đặc biệt thưởng nâng cao thể chất, tố chất thân thể của Hồ Bát Nhất tăng 20%.】 【Ký chủ kích hoạt nhiệm vụ gây ra ảnh hưởng liên đới, thưởng một cơ hội rút thưởng!】 【Quan hệ giữa Hồ Bát Nhất và ký chủ được nâng cấp!】 Ái chà, thật bất ngờ!

Trương Lân sững sờ, không ngờ không kích hoạt nhiệm vụ mà lại có kết quả như vậy!

Nhưng có cơ hội rút thưởng, lại nâng cấp quan hệ với Hồ Bát Nhất, thì cái nhẫn kia coi như chẳng là gì.

Anh phẫn diễn Tiểu Ca, vốn là để có được năng lực của Tiểu Ca, để xem kết quả cuối cùng.

Nhưng sau khi tiếp xúc với Thiết Tam Giác, Trương Lân cảm thấy như mình đã cướp người yêu, cướp mất người phụ nữ của Hồ Bát Nhất.

Mặc dù anh cũng biết, sau khi hệ thống tham gia, quan hệ giữa Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã có thay đổi, nhưng không thể xóa bỏ quan niệm trước đó.

Bây giờ, có thể nâng cấp quan hệ với Hồ Bát Nhất, giúp anh ta nâng cao tố chất thân thể, Trương Lân trong lòng cũng có chút an ủi.

"Có thể ảnh hưởng đến nhân vật trong nguyên tác sao?" Trương Lân sững sờ, nếu vậy, chẳng phải không cần làm nhiệm vụ theo kịch bản gốc, chỉ cần tìm nhân vật tương ứng, dùng hệ thống cảm hóa không phải tốt hơn sao? 【Ký chủ chú ý, xác suất xuất hiện tình huống tương tự nhỏ hơn một phần triệu, về nguyên tắc hệ thống chỉ ảnh hưởng đến ký chủ】 【Sau này, hệ thống sẽ sửa chữa lỗ hổng, nhưng phần thưởng đã xuất hiện sẽ không thu hồi.】 Trương Lân lúc này mới vỡ lẽ, thì ra sự tương tác giữa anh và Hồ Bát Nhất đã khiến hệ thống xuất hiện lỗ hổng!

Nhưng cũng là do Hồ Bát Nhất là thiên mệnh chi tử!

Hồ Bát Nhất vốn dĩ đối với Tuyết Lỵ Dương thực ra cũng không có cảm tình gì, trong lòng anh cô chỉ là một cô gái tư bản chủ nghĩa!

Trong nguyên tác, vì Tuyết Lỵ Dương kính phục thủ đoạn Mô Kim khó lường của Hồ Bát Nhất, sau đó hai người lại cùng nhau trải qua sinh tử, mới từ từ từ hợp tác đơn thuần biến thành tình chiến hữu, cuối cùng trở thành tình nhân.

Nhưng bây giờ, Hồ Bát Nhất đối với Tuyết Lỵ Dương không có cảm giác sinh tử nương tựa đó, vì vậy cũng sẽ không có biểu hiện ghen tuông rõ ràng.

Ngược lại anh còn cảm thấy có lẽ chỉ có người lạnh lùng như Trương Lân mới trấn áp được cô gái Mỹ này!

Tuyết Lỵ Dương mặt đỏ bừng, nói: "Không biết hai người đang nói gì." Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng là người tinh ý, nắm bắt được chừng mực trêu chọc, cũng không nói nữa.

Chương 295

Mọi người nhìn xung quanh, nước bẩn đã thấm ướt cả mộ thất, góc tường bên cạnh lư đan lúc nãy giờ đã mọc ra vô số thân người và cánh tay.

Chúng đang ngọ nguậy.

Cảnh tượng này giống như rêu xanh mọc trên bức tường ẩm ướt, trông trơn trượt nhớp nháp, có chút ghê tởm.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: "Tôi nói các vị này, người sáng mắt nhìn là biết sức mạnh địch ta chênh lệch thế nào rồi!

Tôi thấy chúng ta chuồn là thượng sách thôi!

Không đi nữa là bị Hiến Vương Mộ cho ăn bánh bao nhân thịt đấy." Hồ Bát Nhất trải qua biến cố kinh hoàng trước đó, bây giờ không những không hề mệt mỏi, ngược lại còn cảm thấy tinh thần sung mãn!

Thậm chí còn cảm thấy trạng thái còn tốt hơn trước!

Kết quả do hệ thống thay đổi, chỉ là sau này có lẽ sẽ không có tình huống tương tự xảy ra nữa.

"Phú quý cầu trong hiểm, tuy thứ chúng ta cầu không phải phú quý, nhưng tôi cảm thấy chân tướng cũng cần phải có hy sinh!" Hồ Bát Nhất nhìn xuống dưới, nghiến răng nói.

"Hôm nay tôi nhất định phải đào Hiến Vương ra bằng được, đầu rơi cũng chỉ như cái bát sẹo, cùng lắm thì duỗi thẳng hai chân là xong." "Lão Hồ, cậu định làm gì?!" Vương Bàn Tử giật mình.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân một cái, lại nói với Vương Bàn Tử: "Tình thế hiện tại rất nghiêm trọng, đã đến bước đường cùng rồi."

“Trước đây không ai ngờ rằng quách của Hiến Vương là một thân thể Nhục Chi vạn năm, sự việc còn phức tạp hơn thế nhiều!” Trong tay Hồ Bát Nhất có một bản tàn quyển 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, trong đó quyển “Địa” tự có giải thích chi tiết về “Nhục Chi” mọc dưới lòng đất.

“Phàm những nơi phong thủy đại trùng, thanh trọc mất cân bằng, đều sẽ mọc ra Nhục Chi, nhưng tùy theo hình thái khác nhau mà cát hung cũng khác nhau, loại một mắt là phổ biến nhất, gọi là “Thái Tuế”, loại hai mắt là “Thanh Hốt”, có đủ ngũ quan là “Ô Đầu”, có ba mắt là “Lâu Phế” trước quan sau quỷ, toàn thân mọc mắt thì được gọi là “Thiên Thuế”.” “Nhục Chi Quách” của Hiến Vương, ít nhất có hai mắt, một mắt là cái khe hở bị bà lão bịt kín, mắt còn lại là nơi quan tài của Hiến Vương lún xuống.” “Nơi này không phải ‘Thanh Hốt’ thì cũng là ‘Ô Đầu’, cho nên mới dùng đầu bò bằng đồng làm đèn trường sinh, ngoại hình hẳn là một cái đầu người béo mập hình thịt viên.” Hồ Bát Nhất nói thao thao bất tuyệt, thể chất của anh được nâng cao không chỉ thể hiện ở thể lực, mà là toàn diện, trí lực cũng đã mở ra một gông xiềng.

“Cô Dương, tôi nhớ cô từng nói, ở nơi sâu nhất trong Vạn Thi Động dưới lòng đất của Nhà thờ Đức Bà Paris, Tòa thánh Vatican đã phong ấn một ‘Thi Động’ có thể nuốt chửng mọi thứ?” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Đúng vậy, theo cách nói của Tòa thánh, cái thi động đó là do quá nhiều người chết trên đời, hồn phách tụ tập lại, ăn mòn thế giới tạo ra một ‘khe nứt’!” “Đúng rồi, vừa nãy những bàn tay kia kéo tôi, liệu có phải là tác dụng của thi động không?” “Trong thế giới này, giữa sinh và tử, chính và phản, đen và trắng đều có ‘khe nứt’, trong thi động có vô số bàn tay, những thứ bị những bàn tay này tóm lấy, đều sẽ bị kéo vào trong ‘thi động’, sau đó hóa thành một phần của ‘thi động’?”

Những lời này của Hồ Bát Nhất lúc này nghe có chút huyền ảo, thậm chí là kinh dị.

Nếu thật sự như vậy, thì mộ thất này, hoặc là thi động này tồn tại mang tính hủy diệt, bởi vì một khi để nó không ngừng khuếch đại, tạo thành "hiệu ứng thi động" kinh khủng nhất, thì cả thế giới đều có khả năng bị kéo vào trong đó!

Kết quả xử lý thi động ở Nhà thờ Đức Bà Paris năm đó không ai biết, nhưng từ thái độ của Tòa thánh Vatican, hẳn là đã trấn áp được rồi.

Nhưng ở đây không có người của Tòa thánh, chỉ có bốn người họ!

Mà bốn người họ lại đang đối mặt với một thi động có khả năng hủy diệt thế giới?!

Hồ Bát Nhất hỏi những điều này, Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ra, sắc mặt có chút tái nhợt.

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng biết, liền đứng ngẩn người tại chỗ.

Trương Lân lại nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ đây mới là mục đích và nhiệm vụ cuối cùng của mình ở thế giới này?!

"Cho nên, tôi phải nhân lúc này xuống xem thử!" "Hiệu ứng thi động ở đây vẫn chưa hoàn toàn phát tác, hẳn là vẫn còn một tia cơ hội, có thể ngăn chặn nó, có thể tìm được quan tài của Hiến Vương rơi vào hốc mắt, lấy được Mộc Trần Châu!" Vẻ mặt Hồ Bát Nhất kiên định, cũng không biết là vì muốn đào quan tài Hiến Vương, vì Mộc Trần Châu, hay là vì muốn hủy đi thi động.

Anh nhìn Trương Lân một cái, sau đó buộc chặt một sợi dây thừng, rồi nhảy xuống theo sợi dây đó.

Một chiếc quan tài hình người cao lớn xiên xiên cắm trước mặt anh.

Bên dưới không biết là vì nước thấm vào, hay là do Nhục Chi thức tỉnh, cảm giác không khí vừa ẩm ướt vừa dính dính.

Hồ Bát Nhất chỉnh lại đèn pin trên đầu, lại điều chỉnh một chút, rồi xoay người nhìn một vòng tình hình xung quanh.

Không gian bên dưới không lớn, giống như một cái giếng.

Hồ Bát Nhất đưa tay sờ xung quanh, toàn là những thứ dính nhớp, rất ghê tởm.

Chiếc quan tài hình người bị kẹt ở bên cạnh.

Hồ Bát Nhất nhận định đây là quan tài của Hiến Vương, dựa theo phân tích của anh, kết luận này cũng vô cùng hợp lý.

Tuyết Lỵ Dương ở trên hét lên: "Thi động hình như đang khuếch đại, Lão Hồ, lên đi!" Mặc dù cô rất kiên trì tìm kiếm Mộc Trần Châu, nhưng cũng không đến mức không quan tâm đến sinh tử của đồng đội, đặc biệt là bây giờ còn không biết quan tài đó có phải của Hiến Vương hay không.

Hồ Bát Nhất ở dưới hét lên: "Bây giờ đi, tôi sợ sẽ hối hận.

Chắc vẫn còn thời gian, đợi tôi!

Bàn Tử, ném đồ nghề mở quan tài xuống cho tôi!" Tuyết Lỵ Dương định nói gì đó.

Trương Lân liền nói: "Ý niệm của quan quách đã lâu, tuy đã hình thành thi động, nhưng chỗ sâu bên trong chắc không nhanh như vậy, nếu động tác nhanh, chắc có thể làm được một số việc, chúng ta đừng trì hoãn thời gian, đưa dụng cụ mở quan tài cho cậu ấy đi!" Hồ Bát Nhất ở dưới cười ha hả: "Người hiểu ta, chính là Trương huynh đệ!" Vương Bàn Tử ném dụng cụ xuống, sau đó nói: "Hai người mới quen nhau bao lâu mà đã hiểu nhau thế?!

Tôi không hiểu à?!" Hồ Bát Nhất cười mắng: "Vậy còn lảm nhảm cái rắm!" Hồ Bát Nhất một tay bắt lấy dụng cụ, ngẩng đầu nói: "Tôi bảo mọi người ở ngoài đợi tôi, mọi người sẽ không đi chứ?!" Vương Bàn Tử sa sầm mặt, hơi giận nói: "Nói nhảm nhiều thế, nhanh lên, làm xong rồi đi!

Chỗ quỷ quái này, ghê tởm quá!" Trương Lân đứng bên miệng hố, chú ý tình hình bên trong.

Đối với thủ đoạn Mô Kim đổ đấu, Hồ Bát Nhất vô cùng tinh thông, chỉ trong chốc lát, đã thăm dò ra được quan tài bên trong của chiếc quan tài hình người!

"Hê hê, quả nhiên có quan tài trong, xem ra không chạy đâu được, tuyệt đối là quan tài của Hiến Vương!

Lão già này cũng ghê gớm thật, hư hư thực thực, chỉ cần sai một ly thôi là coi như đoán sai rồi!" Một chiếc "ngọc đỉnh trâm kim lân chỉ quan" bán nhân hình, bên trên có hình dạng một cái đầu người và hai vai.

Ngọc khô kim hạp.

Chỗ miệng quan tài có bốn cái "lân chỉ" bằng vàng đan chéo nhau niêm phong.

Hiến Vương vốn có mộng đẹp thi giải thành tiên, vì vậy trên quan tài không có đóng đinh chết, ngược lại giúp Hồ Bát Nhất tiết kiệm không ít sức lực.

Ở một bên quan tài, có một khe hở.

Trên nắp quan tài khắc một vòng xoáy, bao phủ toàn bộ nắp quan tài.

Vòng xoáy này giống như một con mắt, nhìn kỹ lại thì ra là một con phượng hoàng uốn lượn, cuộn thành hình vòng xoáy.

Chắc chắn là ký hiệu của "Mộc Trần Châu" rồi.

Hồ Bát Nhất không khỏi phấn chấn trong lòng, thầm reo lên một tiếng.

Bốn người bọn họ cũng đã trải qua sinh tử, vì tìm thứ này, vén lên một số câu chuyện quá khứ.

Không chỉ liên quan đến Chá Cô Tiếu, mà còn liên quan đến tính mạng của ba người, hạt châu này đa phần cũng có bối cảnh thần bí.

Bây giờ cuối cùng cũng sắp được thấy bộ mặt thật của nó, Hồ Bát Nhất không khỏi mỉm cười.

Trời cao có mắt, trên đường đi xả thân quên mình, cuối cùng cũng không uổng công!

Hồ Bát Nhất ở dưới loay hoay, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ở trên lại sốt ruột không thôi, tình hình xung quanh ngày càng nguy cấp, bên dưới lại không thể có thêm một người xuống giúp.

Phần tiếp xúc giữa nội quan và quan quách đã mọc liền thành một khối, ở dưới không có cách nào tách ra được, Hồ Bát Nhất nghiến răng, đành phải ra tay trong giếng.

Hồ Bát Nhất lấy ra "tham âm trảo", sau đó lần lượt bẩy từng cái lân chỉ ra.

Mặc dù làm theo từng bước, nhưng tốc độ của Hồ Bát Nhất rất nhanh, là để tiết kiệm một chút thời gian.

"Hồ tư lệnh, nhanh lên, thời gian là sinh mệnh a!" "Mẹ nó, câm miệng cho tôi!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng có chút căng thẳng.

Nếu là lúc huấn luyện, hoặc là lúc bình thường, với tố chất tâm lý của Hồ Bát Nhất, gặp phải chuyện này căn bản không là gì, tốc độ và thủ đoạn mở quan tài sẽ không có bất kỳ sai sót nào.

Chương 296

Nhưng bây giờ ở đây nguy cơ tứ phía, những cánh tay xung quanh ngay trước mắt, bên tai lại có tiếng gió vù vù, tất cả những điều này đều ảnh hưởng đến sự phát huy của Hồ Bát Nhất.

Vì vậy, càng muốn trấn tĩnh, lại càng hoảng loạn, mặc dù đã cố gắng tự an ủi, nhưng tay của Hồ Bát Nhất tuyệt đối càng ngày càng không ổn định.

"Cứ mở, nguy hiểm tôi xử lý!" Trương Lân lạnh lùng nói ở miệng giếng.

Hồ Bát Nhất vô thức ngẩng đầu nhìn một cái, vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng của Trương Lân lập tức khiến anh an tâm hơn rất nhiều.

Một khi đã bình tĩnh lại, tốc độ mở quan tài của Hồ Bát Nhất nhanh hơn hẳn.

Tuyết Lỵ Dương thấy Hồ Bát Nhất sắp mở nắp nội quan của Hiến Vương, liền lập tức ném xuống một cây pháo sáng lạnh.

"Cây cuối cùng, trước khi nó tắt, bất kể có tìm được hay không, đều phải lên." Tuyết Lỵ Dương cũng muốn tìm Mộc Trần Châu, nhưng bây giờ lại không hy vọng bất kỳ ai trong bốn người xảy ra chuyện.

Hồ Bát Nhất cười ha hả, nói: "Cô Dương không cần Mộc Trần Châu nữa sao?

Tôi thì không nỡ bỏ đâu, yên tâm đi, thời gian tuyệt đối đủ dùng, đợi tôi mở quan tài xong, dùng dây thừng buộc nó lại, đợi tôi lên trên, chúng ta cùng kéo nó ra!" "Xong việc!" Bàn Tử thấy vậy, cũng cười.

"Bàn Tử, chuẩn bị sẵn đồ nghề nhà bếp đi, hấp hay kho tàu là tùy

cậu đấy!” Bàn Tử cười ha hả.

Hồ Bát Nhất vừa nói vừa dùng sức mở nắp ngọc ra.

Bên trong có một cỗ thi thể, đầu đội “chiết thượng cân” bằng gỗ khảm vàng nạm ngọc, mình mặc áo liệm ngọc giáp văn mãng xà màu đen, eo thắt đai tử kim.

Không phải Hiến Vương thì là ai?!

Hồ Bát Nhất định há miệng cười to, nhưng đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Thi thể của Hiến Vương lại không có mặt!?

Hoặc là bây giờ mặt của Hiến Vương không còn gọi là mặt nữa, mà đã trở thành một cái đầu méo mó mơ hồ!

Trương Lân ở miệng hố, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt đó, trong lòng cũng thấy khó chịu.

Trong một bộ phim thời trẻ của Tinh Gia có tên là 《Đại Nội Mật Thám Linh Linh Phát》, trong đó từng xuất hiện một người không mặt, gần như đã trở thành bóng ma tuổi thơ của Trương Lân.

Hồ Bát Nhất và thi thể mặt đối mặt, lúc này nhìn còn rõ hơn, khuôn mặt đó giống như được làm bằng sáp, bây giờ gặp nhiệt độ cao bắt đầu tan chảy, ngũ quan đều khó phân biệt, hóa thành một khối.

Nhưng dường như lại được làm ẩm, cả khuôn mặt sau khi tan chảy không hề có vẻ nhăn nheo, ngược lại còn có một trạng thái trơn láng!

Hồ Bát Nhất trong lòng căng thẳng, nhưng ngay sau đó có chút thất vọng và tức giận.

Là người giả?

Không phải Hiến Vương?!

Hồ Bát Nhất trong lòng không cam tâm, nếu lại bị lừa một lần nữa, vậy thì thật là điên rồi, mẹ kiếp, Hiến Vương cũng quá giỏi tính kế người khác rồi!

Hồ Bát Nhất lật cánh tay thi thể ra, xem xét kỹ lưỡng, thấy năm ngón tay nắm chặt, giống như đang nắm thứ gì đó trong tay.

Không biết là vì lúc sống để ý thứ trong tay, hay là vì thi thể xảy ra biến hóa, ngón tay vì nắm quá chặt, có vẻ trong suốt.

"Không phải người giả!

Nhưng tại sao thịt trên người và thịt trên mặt lại không giống nhau chứ!" Hồ Bát Nhất biết hình dạng của "Mộc Trần Châu", cái giả mà anh thấy trong biển cát, tuy là giả, nhưng cũng có giá trị tham khảo nhất định.

Bây giờ trên thi thể của Hiến Vương, lại không tìm thấy thứ gì có hình dạng tương tự!

Hồ Bát Nhất biết thời gian là sinh mệnh, bây giờ cũng không suy nghĩ nhiều nữa, định mang cả cỗ thi thể đi, về từ từ nghiên cứu.

Anh lấy dây trói xác ra, thắt một cái thòng lọng trên thi thể, sau đó kéo thử, thi thể không hề nhúc nhích!

"Chỗ nào lại có vấn đề rồi!" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm một câu, thấy khuôn mặt không mặt kia đang đối diện với mình, không khỏi nhớ lại cảnh Vương Bàn Tử tát thi thể lúc trước, thế là anh cũng không khách khí, tát cho mấy cái bạt tai.

"Đều tìm đến nơi rồi, còn dám ngoan cố chống cự!" Nhưng sau khi tát xong, vẫn không kéo được.

Hồ Bát Nhất hết cách, đành phải làm theo như trong sách nói, trước tiên dùng đinh gỗ đào đóng vào huyệt tâm của thi thể, sau đó bắt đầu kiểm tra thi thể.

Khi kiểm tra bàn tay kia của thi thể, phát hiện bàn tay này hình như cũng đang nắm chặt.

Hồ Bát Nhất vội vàng lại lấy ra đinh gỗ đào, đóng vào cánh tay thi thể, sau đó dùng sức bẻ năm ngón tay ra.

Trong tay trái của thi thể, nắm một hột đào đã biến chất!

Rõ ràng không phải là Mộc Trần Châu rồi!

Ở Trung Nguyên, tập tục hoàng đế sau khi chết tay nắm hột đào đã có từ lâu, đặc biệt là người có thân phận như Hiến Vương, sắp xếp như vậy cũng là bình thường.

Hồ Bát Nhất thất vọng tột cùng, nhưng điều khiến anh kỳ lạ là, hột đào thuộc về thực vật, làm sao có thể bảo quản được nhiều năm như vậy?

Lại còn nhận ra được ngay lập tức?!

Nhìn bàn tay còn lại, Hồ Bát Nhất thầm nghĩ dù sao cũng không kéo đi được, trước tiên xem thử trong bàn tay này có không.

Nhưng khi mở bàn tay này ra, lại thấy bên trong toàn là những chiếc nhẫn ngọc đen.

Hồ Bát Nhất thầm mắng một tiếng, trong lòng nghĩ cũng không giống!

Nhưng tay lại không dừng, thuận thế thu những thứ này lại.

Trương Lân nhìn những chiếc nhẫn ngọc đen này, sững sờ, dường như đã nhớ ra, nhưng lại không nhớ ra.

Vương Bàn Tử sốt ruột, hét lớn: "Xong chưa, lửa cháy đến mông rồi!" Hồ Bát Nhất cũng sốt ruột, tìm lâu như vậy, đã vô hạn tiếp cận, lẽ nào lại bỏ cuộc như vậy?!

Nhìn khuôn mặt quỷ dị của thi cốt, Hồ Bát Nhất linh cơ khẽ động,

thầm nghĩ thịt trên mặt gã này và trên người không giống nhau, không lẽ hắn ngậm Mộc Trần Châu trong miệng sao?

Thời cổ đại quả thật có truyền thống này, bất kể là Tào Tháo thời trước, hay Từ Hi Thái hậu thời sau, đều có lời đồn miệng ngậm bảo châu.

"Kệ nó đi!" Trên kia Vương Bàn Tử hét lớn, lúc này lại không có manh mối, Hồ Bát Nhất nghiến răng, giơ xẻng công binh trong tay lên, sau đó chém về phía cổ thi thể.

Trên kia Trương Lân vẻ mặt không đổi, trong lòng lại một trận ớn lạnh: Hồ Bát Nhất đúng là nghiêm túc thật, cũng là một nhân vật tàn nhẫn a!

Khi Hồ Bát Nhất đang chém hăng say, Trương Lân thấy cánh tay của thi thể dường như động đậy, cánh tay đó còn đang bị đóng đinh gỗ đào!

"Cẩn thận, mau lên!" Trương Lân không khỏi nhắc nhở.

Bây giờ Hồ Bát Nhất là bạn đồng hành thân thiết, Trương Lân tự nhiên không muốn anh xảy ra chuyện.

Hồ Bát Nhất cũng nhận ra sự khác thường của thi thể, lại dùng sức chém thêm hai nhát, cuối cùng chặt đứt đầu thi thể, lập tức bọc lại, rồi trèo lên theo dây thừng.

Lúc này, cây đèn huỳnh quang mà Tuyết Lỵ Dương ném xuống cũng đã mờ đi, trong giếng một mảnh tối đen, thứ bóng tối này dù Hồ Bát Nhất và Trương Lân có mắt nhìn đêm, cũng không nhìn rõ được.

Nhưng hai người không nhìn cũng biết, bên dưới chắc chắn có một cỗ thi thể không đầu đang liều mạng tìm kiếm đầu của mình.

Trương Lân một tay nắm lấy dây leo, vừa kéo lên vừa giúp Hồ Bát Nhất trèo lên.

Chương 297

Hồ Bát Nhất vừa mới trèo được hai cái, cảm giác chân mình bị một bàn tay tóm lấy!

Mẹ kiếp!

Hồ Bát Nhất mặc dù đã có chuẩn bị trong lòng, vẫn giật mình một cái, bên dưới ngoài cỗ thi thể kia ra, còn có ai?

Bây giờ nó đã biến thành thi thể không đầu, e rằng trong cổ họng đang trào ra nước dầu!

Sức mạnh to lớn khiến Hồ Bát Nhất khựng lại.

Trương Lân cảm nhận được một luồng lực kéo cực lớn, sức mạnh đó hoàn toàn không giống của con người, nếu không phải dây leo chịu lực tốt, dây thừng bình thường đã sớm đứt rồi!

Hồ Bát Nhất dùng chân còn lại đạp, đạp trúng một cánh tay?!

"Hê, vừa hay có chỗ đặt chân!" Hồ Bát Nhất cười.

Thi thể giống như cương thi, gặp phải ai cũng sẽ liều mạng tóm lấy, lúc nãy khi leo lên, hai tay của thi thể một tay tóm lấy chân Hồ Bát Nhất, tay kia thì tóm lấy dây leo!

Hồ Bát Nhất ngẩng đầu lên, Trương Lân lúc này đang kéo dây leo ứng cứu!

Bây giờ anh phải chịu lực đạo của cả hai người và thi thể, nhưng không hề có vẻ gì là gắng sức!

"Ha ha, Trương huynh đệ, đợi tôi!" Hồ Bát Nhất không dám để Trương Lân chịu toàn bộ sức nặng, thế là một tay ôm đầu, một tay nắm dây leo, sau đó để lại xẻng công binh ở thắt lưng, duỗi chân đạp

một cái, cố định trên vách giếng, người lại nhích lên một chút, sau đó một chân đạp lên xẻng công binh.

Tình hình trong mộ Hiến Vương bây giờ, gần giống với thi động tồn tại gần Nhà thờ Đức Bà Paris trong truyền thuyết, lại thêm việc thi thể không đầu ra tay, Hồ Bát Nhất càng thêm tin chắc tình huống này có khả năng xảy ra, thầm nghĩ nếu thật sự hoàn toàn hình thành một "thi động" có thể nuốt chửng vạn vật, muốn thoát ra ngoài khó hơn lên trời xanh.

"Lão tử cho nổ tung ngươi, xem ngươi còn làm mưa làm gió được không!" Hồ Bát Nhất ổn định thân mình, sau đó một tay kéo dây leo, một chân đạp lên xẻng công binh.

"Bàn Tử, đỡ lấy!" Hồ Bát Nhất ném cái đầu trong tay lên trên.

Cầm thứ này cũng không phải cách hay, trước tiên đưa ra ngoài, để toàn lực giải quyết chuyện trước mắt.

Trên người Bàn Tử có kíp nổ, thứ đó chắc có thể phá hủy sự biến đổi của xác chết.

Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất hét một tiếng, sau đó thấy bên trong có một vật tròn vo ném ra, theo phản xạ đỡ lấy, cúi đầu nhìn, đèn pin trên đầu chiếu thẳng vào khuôn mặt không có ngũ quan, vô cùng đáng sợ.

Vương Bàn Tử sợ đến mức suýt nữa thì ném đi.

"Hồ tư lệnh, ông bạn già này của cậu ghê tởm quá, làm ra một thứ xấu xí thế này để dọa Bàn gia ta à!" "Ít nói nhảm đi, nhanh, đưa kíp nổ cho tôi!" Hồ Bát Nhất hét lên.

Vương Bàn Tử vội vàng đặt cái đầu người xuống đất, ghê tởm chùi tay, sau đó lôi ra hai cây kíp nổ, ném cho Hồ Bát Nhất.

"Hai kíp nổ này uy lực lớn, cậu mau lên đi, nếu không tôi chỉ có thể ôm cái đầu lâu ghê tởm này mà hoài niệm cậu thôi!" Hồ Bát Nhất

không còn cái đầu trong tay, lập tức nhẹ nhõm.

Ngẩng đầu thấy Trương Lân đang kéo dây leo, trong lòng yên tâm.

Anh lấy kíp nổ mà Bàn Tử ném xuống, sau đó chọn đúng thời cơ, định ném vào cổ họng của thi thể.

"Cho ngươi tan xương nát thịt!" Nhưng đúng lúc này, Hồ Bát Nhất cảm thấy bàn chân bị tóm lấy đã được thả ra, sau đó cúi đầu nhìn, thi thể kia lại đang trèo lên từ vách tường bên cạnh.

"Mục tiêu của nó là cái đầu!" Giọng của Trương Lân nghe như không có chút lo lắng nào.

Hồ Bát Nhất thầm khen một tiếng, nói: "Không tồi, vậy thì dễ rồi!" Nói rồi một chân đạp vào cổ họng thi thể, thi thể lập tức ngã xuống đáy giếng, Hồ Bát Nhất nhân lực đó nhảy lên, đồng thời kéo kíp nổ trong tay, ném xuống.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thấy Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng lên được, thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử đang định nói vài câu, đột nhiên thấy trong tay Hồ Bát Nhất không có kíp nổ, không khỏi sững sờ, sau đó mắng: "Vãi chưởng!" Uy lực của kíp nổ mà Mạc Kim Giáo Úy sử dụng có lớn có nhỏ, hai cái vừa rồi thuộc loại lớn!

Vương Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất chạy ra ngoài.

Trương Lân cũng không nói gì, một tay kéo Tuyết Lỵ Dương đi ra ngoài.

Hồ Bát Nhất trong lòng yên tâm hơn rất nhiều, thầm nghĩ kíp nổ uy lực lớn như vậy, không một cỗ thi cốt nào có thể chịu được!

Trong lúc chạy, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Cậu ném cái đầu người, là minh khí à?!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Tám phần là

đầu lâu của lão già Hiến Vương, bên trong tám phần có Mộc Trần Châu chúng ta cần tìm!" Vương Bàn Tử lại nói: "Tám phần rồi lại tám phần, xác suất cũng chỉ có năm mươi năm mươi thôi!" "Còn hơn là không có hy vọng gì chứ!" Lúc này, quách thịt xung quanh đã hoàn toàn biến dạng, giống như nội tạng bò dê, bên trong vô số chi thể đang không ngừng ngọ nguậy, không đến mười giây nữa, nơi này sẽ hoàn toàn hình thành "thi động".

Lối vào lúc nãy vẫn còn, chỉ là cũng đã mọc đầy màng nhầy màu đen.

Mọi người cầm xẻng công binh, chém phá lớp màng nhầy như thịt thối đang che lối vào, định đi ra ngoài.

Đột nhiên, một vật đen sì, mang theo một luồng khói trắng từ trên trời rơi xuống, vừa hay rơi vào tay Bàn Tử.

Bàn Tử kỳ lạ nói: "Cái quái gì đây?" Nhìn kỹ lại, thì ra là bó kíp nổ vừa ném vào hốc mắt.

"Vãi chưởng, ai đưa cho tôi, tôi không cần!" Vương Bàn Tử kinh hãi, tám phần là thứ bên dưới ném ra, mẹ nó là người hay quỷ vậy!

Bàn Tử vội vàng ném bó kíp nổ ra sau lưng.

"Ầm" một tiếng, trong tiếng nổ lớn một quả cầu lửa nóng rực bốc lên.

Trong môi trường như vậy, e rằng quỷ quái cũng khó mà sống sót!

Mọi người ra khỏi quách thịt, bên ngoài lại không có gì thay đổi, chỉ có những con thi nga vẫn còn đó.

Tuyết Lỵ Dương giơ tay bắn một quả pháo sáng, dụ đám thi nga đi, sau đó mọi người vội vàng chạy theo đường cũ.

Mọi người đều không có thời gian ngoảnh đầu lại, nhưng đều

biết, mang đầu của người ta đi, chắc chắn sẽ bị truy đuổi!

"Hiệu ứng thi động" bây giờ chắc chắn đã lan ra ngoài quách thịt Ô Đầu.

Đuổi theo mọi người.

Vương Bàn Tử chạy đến thở hổn hển, nhưng vẫn nghiến răng kiên trì.

Mọi người nhảy vào tầng mộ thất ở giữa, nghỉ ngơi một chút.

"Mẹ nó, năm đó đánh trận cũng không thảm hại thế này!" Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, mắng.

"Cái đầu Hiến Vương này cũng không thể vứt đi được." Hồ Bát Nhất thở hổn hển nói: "Đương nhiên, nếu không làm vậy thì không có cách nào thoát khỏi sự đeo bám của thi động." Nhưng lúc này ai mà quan tâm đến chuyện đó?

Vì tìm thứ này, mọi người đã trải qua trùng trùng hiểm cảnh, bây giờ không thể dễ dàng ném đi được!

Huống hồ đây là thứ liên quan đến tính mạng của ba người, còn Trương Lân thì vì nhiệm vụ và phần thưởng của hệ thống.

Âm cung của mộ Hiến Vương có ba tầng quách thất, tầng thấp nhất là quách gỗ, tầng giữa là quách đá, và cao nhất là quách thịt.

Bên ngoài có một vòng hành lang, nhìn từ trên xuống, giống như chữ "Hồi", nhưng chu vi lại là hình tròn, cộng thêm ba tầng quách thất lớn nhỏ không đều, thậm chí có thể giống như một vòng xoáy, hoặc là hình dạng một con mắt.

Âm cung này được xây dựng sâu trong vách núi, chỉ có một lối ra, không có chỗ nào có thể phá vỡ, chỉ có thể từ đâu vào, từ đó ra.

"Mẹ nó, sau này vào mộ, phải thử mở một con đường mới!" Bàn

Tử uất ức nói.

Nhưng mọi người đều biết đây chỉ là một câu than thở mà thôi.

Tự ý thay đổi kết cấu mộ thất, đôi khi sẽ dẫn đến họa sát thân!

Chương 298

Mọi người vừa chạy vừa bàn bạc.

Đều không biết tốc độ nuốt chửng vật chất của thi động, vì vậy cũng không dám thả lỏng.

Cuối cùng, mọi người đã đến bên cạnh thạch môn lúc trước.

Động tĩnh phía sau vẫn còn, nhưng đã nhỏ hơn, xem ra đã bị bỏ lại một khoảng cách.

Mọi người lúc này mới thả lỏng một chút.

Bàn Tử thở hổn hển, vẻ mặt thảm hại.

"Vương tư lệnh, về nhà phải rèn luyện cho tốt vào, kẻo lại thảm hại như thế này, bị cuộc sống tư bản chủ nghĩa làm cho mệt mỏi rồi!" "Cứt chó, cái đầu này nặng quá, Hồ tư lệnh, hay là chúng ta nhân lúc có thời gian xem thử, lấy thứ chúng ta cần rồi ném cái đầu đi?

Kẻo cứ bị truy đuổi mãi!" Hồ Bát Nhất nghĩ cũng đúng, cái đầu này không đẹp, cũng không cần thiết phải mang theo mãi.

Nhưng đúng lúc hai người định lôi cái đầu ra nghiên cứu kỹ, Tuyết Lỵ Dương "di" một tiếng, hỏi: "Nước trong khe núi dâng lên rồi sao?!" Hồ Bát Nhất vội vàng chạy đến xem, Vương Bàn Tử cũng ghé đầu vào.

Một phần ba thạch môn đã bị nước nhấn chìm!

"Thủy nhãn bên ngoài bị tắc rồi à?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Trương Lân thấy vậy, nói: "Nhục Chi vạn năm có thể là điểm hội tụ của đại trùng phong thủy ở đây!" Vương Bàn Tử nghiêng đầu nhìn, đợi mãi cũng không có câu tiếp theo, không khỏi hỏi: "Rồi sao nữa?!

Đệ đệ, nói đừng có ngắt quãng thế chứ!" Hồ Bát Nhất vỗ đùi một cái, nói: "Đúng, nếu vậy, Nhục Chi bị kinh động, địa khí bị dồn nén hai nghìn năm ở đây, e rằng cũng sẽ tuôn ra trong một chốc lát, không chừng cả Trùng Cốc cũng sẽ bị nước nhấn chìm!" Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, lập tức hét lớn: "Vậy thì mau chạy đi!

Nếu chạy chậm, chúng ta bị chìm ở đây, chẳng phải thành lương khô cho cá tôm dưới đầm à?!" Nói rồi, Vương Bàn Tử chỉ vào thạch môn, nói: "Hồ tư lệnh, bản tư lệnh quyết định mở một con đường mới!

Phải cho nổ tung nó!" Hồ Bát Nhất cũng không tranh cãi với anh ta, cho nổ tung nơi này, có lẽ có thể trì hoãn sự tiến công của thi động.

Vương Bàn Tử gài xong thuốc nổ, sau đó dùng sức sắp xếp lại cái túi đựng đầu, nói: "Các vị, bây giờ cũng không thể vứt cái sọ này đi được!

Đi!

Bàn gia ta mang theo cái đầu chạy trốn!

Phỉ, mang theo đầu lão già Hiến Vương chạy trốn!" Mọi người tự sắp xếp lại trang bị, sau đó nhảy xuống đầm nước, đi theo đường cũ.

Dưới nước có dòng chảy ngầm cuộn trào, rõ ràng cũng bị ảnh hưởng bởi thi động.

Nhưng khi mọi người bơi đến gần thủy nhãn, không còn cảm giác hung dữ đó nữa.

Mọi người nương theo dòng nước cuộn lên trên, bơi trở lại đầm nước bên ngoài.

"Mực nước ở đây cũng đang không ngừng dâng cao!" Vương Bàn Tử mắng, "Thứ quỷ đó có thể ảnh hưởng xa đến thế sao?!" Mọi người đi lên theo sạn đạo.

Mặc dù nơi này đã xa mộ thất dưới lòng đất, nhưng mọi người cảm thấy vô cùng áp lực, vì bầu trời âm u đến đáng sợ, giống như sắp sụp xuống.

"Trước tiên trèo về Lăng Vân Cung, sau đó nghĩ cách thoát khỏi Trùng Cốc, con Thiềm Cung trong động hồ lô đó, để sau này thu thập cũng không muộn, việc cấp bách nhất hiện giờ là làm rõ trong cái sọ này có thứ gì!" Vương Bàn Tử cũng lẩm bẩm trong miệng.

"Mẹ nó, một cái đầu lợn mà khiến Bàn gia ta thảm hại thế này, về phải hấp cho ngon!

Không, kho tàu!

Thôi, nướng đi!". …..

Trương Lân đi sau cùng, quay đầu nhìn đầm nước phía sau, luôn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm ở đó.

"Hiến Vương?

Không đúng, đầu của hắn không phải đang ở trong tay mình sao?" Trương Lân lắc đầu, không biết có phải vì căng thẳng quá lâu, xuất hiện ảo giác.

Khi anh quay người định đuổi theo, đột nhiên một luồng hương thơm ập vào lòng.

Trương Lân theo phản xạ đưa tay ra, Tuyết Lỵ Dương ngã vào lòng anh, thở hổn hển.

"Cô... sao vậy?" Trương Lân trong lòng nóng lên, tuy rằng càng ngày càng giống Tiểu Ca, ra vẻ ngầu lòi lạnh lùng cũng ngày càng thuận tay, nhưng gặp phải một mỹ nhân như Tuyết Lỵ Dương, có dáng người có dáng người, có dung mạo có dung mạo, tự mình ngã vào lòng, ai có thể làm được như Liễu Hạ Huệ chứ?!

“Chân tôi tê rồi.” Tuyết Lỵ Dương có chút xấu hổ, mặc dù từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu Mỹ, nhưng lúc này trước mặt Trương Lân có chút e thẹn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhận ra, nói: “Cần nghỉ ngơi à?

Cố gắng thêm một lúc nữa đi!” Tuyết Lỵ Dương buông tay Trương Lân ra, sau đó sờ bắp chân của mình, đột nhiên sắc mặt có chút hoảng hốt, nói: “Tôi... chỗ này không còn cảm giác nữa rồi.” Trương Lân nghe vậy, biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong nguyên tác, Tuyết Lỵ Dương bị thi nga đốt, trúng độc rồi!

Xem ra có một số chuyện vẫn xảy ra như cũ!

Trương Lân nhẹ nhàng đặt Tuyết Lỵ Dương xuống đất, sau đó cúi người kiểm tra bắp chân của cô.

Làn da trắng như tuyết dưới bầu trời u ám cũng trông thật chói mắt.

Nhưng trên bắp chân trắng như tuyết, có một mảng bầm đen to bằng lòng bàn tay, đen như bị mực nhuộm.

“Thi ban!” Vương Bàn Tử kinh hãi, Hồ Bát Nhất cũng sững sờ.

“… Bị thi nga cắn, là có thể mất mạng đấy… chúng ta có gạo nếp không?” Thi nga sống lâu trong thi thể, bản thân có độc tính mạnh, nữ thi kia vốn cổ quái, thi nga được thai nghén ra độc tính càng mạnh hơn bình thường!

Nhưng gạo nếp lúc này không có, dù có ngâm ướt, ở đây sao có thể dùng được?!

Thi ban nếu không kịp thời hóa giải, có thể sẽ mất mạng!

Khi mọi người đang hết cách, dưới chân truyền đến từng trận

tiếng động như móng tay cào tường!

Thi động đuổi kịp rồi!

Khoảng cách mười mét.

Bây giờ vị trí của mọi người rất nguy hiểm, nơi này là vách đá cheo leo, hơi bất cẩn là có nguy cơ rơi xuống, phía sau lại có truy binh như vậy!

"Mẹ nó, lão già này vì cái đầu mà có thể đuổi xa đến thế!" Vương Bàn Tử mắng, vô cùng không cam tâm.

Đúng lúc này, bầu trời đen kịt đột nhiên xuất hiện một vết nứt, mây đen bị địa khí dâng lên xé toạc một khe hở, trên trời liền xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

"Ái chà, đây không phải là cảnh tượng trời sụp được miêu tả trong Hiến Vương Thiên Kê Đồ sao?" Vương Bàn Tử giật mình, vốn dĩ có chút bất kính với Hiến Vương, nhưng bây giờ xem ra lão già này không đơn giản a!

Đều có thể dự đoán được?

Hay là, cảnh tượng lão già đó dự đoán chính là cảnh tượng đang xảy ra bây giờ?!

Chương 299

Cảnh tượng kỳ lạ trên trời và không khí dưới đất hình thành đối lưu, dần dần hình thành một cơn lốc xoáy có sức hủy thiên diệt địa.

Mọi người bị kẹt ở giữa, tình hình vô cùng tồi tệ.

"Chỗ đó!" Hồ Bát Nhất chỉ vào một khe hở bên cạnh, Trương Lân ôm Tuyết Lỵ Dương, bốn người chui vào.

Vương Bàn Tử chui vào sâu nhất trong khe hở, sau đó Hồ Bát Nhất để Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương vào, anh che chắn bên ngoài.

Lúc này, lốc xoáy cuốn nước trong đầm lên, biến thành một màn nước khổng lồ, gào thét va đập vào những thứ xung quanh.

Sức mạnh của tự nhiên vô cùng to lớn, khiến mọi người có cảm giác trời sụp đất lở.

Địa khí ở đây bị đè nén quá lâu, lúc này bùng phát ra, giống như núi lửa phun trào, lại thêm sự trợ lực của lốc xoáy, đơn giản là không thể hình dung nổi.

Trương Lân nhìn Hồ Bát Nhất đang che chắn bên ngoài tạm thời không sao, thi động kia dù hung dữ đến đâu cũng chắc chắn không tranh được với sức mạnh của trời đất, nhân lúc này, Trương Lân kiểm tra vết thương của Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này vết đen trên chân Tuyết Lỵ Dương đã lan rộng gấp đôi, tốc độ lan rộng khiến người ta kinh ngạc.

Bản thân Tuyết Lỵ Dương cũng có chút mơ hồ, miệng lẩm bẩm, lúc thì nói tiếng Anh, lúc thì gọi tên Trương Lân và mọi người.

Trương Lân nhíu mày, đưa tay phải ra, rạch một đường trên tay

trái của mình, lập tức một luồng khí hồng hoang lan ra, bên ngoài dường như truyền đến một tiếng gầm rú, trong tiếng gầm đó mang theo sự sợ hãi và tức giận.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cảm nhận được, không khỏi quay người nhìn, chỉ thấy tay trái của Trương Lân có một vết thương rướm máu, máu tươi đỏ rực tuôn ra.

Trương Lân ấn tay trái lên vết thương trên bắp chân của Tuyết Lỵ Dương, lập tức bốc lên một luồng khói đặc, giống như đổ một bát nước vào chảo nóng.

Tuyết Lỵ Dương mơ màng dường như nhìn thấy ông ngoại của mình, đang hiền từ nhìn cô, không nói một lời; Tuyết Lỵ Dương đang định tiến lên, trước mắt lại biến thành Trương Lân!

Tuyết Lỵ Dương trước tiên do dự, sau đó cười đi tới.

Nhưng chưa đi được hai bước, hình dạng của Trương Lân lại biến thành một hố đen, trong hố đen có một con mắt tà ác đang nhìn cô.

Đúng lúc Tuyết Lỵ Dương định quay người, đột nhiên cảm thấy trên chân nóng lên, sau đó cả người như bay lên, bầu trời trở nên trong xanh ấm áp...

Vương Bàn Tử nhìn vết thi ban trên chân Tuyết Lỵ Dương biến mất không thấy đâu, không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Trước đây anh đã biết Trương Lân thần kỳ, lần trước đẩy lùi quái vật trong nước, cứ tưởng trên người mang theo hương liệu hoặc công cụ, bây giờ xem ra, huyết mạch của em trai mình không tầm thường a!

"Đệ đệ, ta… ta chưa từng nghe trong nhà có ai phi phàm như vậy a!" Trương Lân không nói gì, rút tay về, sau đó lau một cái, vết thương trên tay biến mất.

Vương Bàn Tử chép miệng, nói: “Hay là, lại lấy thêm chút máu, ta và Lão Hồ chia một ít, không chừng có tác dụng với lão già kia?” Vừa nói xong, có lẽ lại cảm thấy yêu cầu này không thỏa đáng.

“Thôi, lão già đó mạnh quá, không cần đâu!” Lúc này, trong đầu Trương Lân xuất hiện giọng nói dễ nghe của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ chủ động kích hoạt tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân, thưởng 0.% tiến độ phẫn diễn】 【Tiến độ phẫn diễn hiện tại của ký chủ: 91.5%】 【Ký chủ có cơ hội rút thưởng, có tiến hành rút thưởng không?】 Trương Lân trước tiên sững sờ, sau đó chọn có!

Trương Lân lúc đầu chọn cập nhật hệ thống, chính là để tranh thủ một số cơ hội rút thưởng.

Từ khi nhận nhiệm vụ đến giờ, đã nhận được không ít phần thưởng, nhưng duy chỉ có rút thưởng là không được như ý.

Tất nhiên rồi, có thể tiến hóa Hắc Kim Cổ Đao thành thần binh Trạm Lư, đã là một thu hoạch lớn, nhưng Trương Lân đối với những bí kíp võ công xuất hiện trước đó vẫn thèm nhỏ dãi.

Tiểu Ca bản thân thân thủ không tồi, một thân tu vi có tư thái bán tiên, huyết mạch Kỳ Lân ở cánh tay trái càng là lợi khí sát tà ma.

Nhưng Trương Lân không thỏa mãn, vì anh cảm thấy, nếu chỉ dựa vào hình thái nguyên thủy của Tiểu Ca là được, vậy thì hệ thống cần gì phải để anh phẫn diễn?

Không bằng trực tiếp dẫn bản tôn của Tiểu Ca đến không phải tốt hơn sao?

Cho nên, Trương Lân càng cảm thấy trong nguyên tác, Tiểu Ca có một số năng lực mạnh hơn chưa được giải khóa, một thực thể trưởng sinh hoàn chỉnh, sao có thể là yêu quái đổ đấu Mô Kim bình thường có thể tùy tiện đối mặt?

Vì vậy, Trương Lân không ngừng tìm tòi và rèn luyện, muốn thông qua hệ thống khai quật ra những bí mật kỳ lạ trên người Tiểu Ca.

Trương Lân tự nhận, đối với những thứ xuyên không này không hề xa lạ, thậm chí bản thân còn là một người xuyên không có kinh nghiệm.

"Những gì nhân loại chưa biết, không có nghĩa là không tồn tại!" Trương Lân cho rằng, trước mặt nền văn minh cao hơn, mọi thứ đều có thể.

Mục đích tồn tại của hệ thống Trương Lân không biết, nhưng nếu đã để anh phẫn diễn Tiểu Ca mà anh thích nhất, Trương Lân sẽ ở thời không này, khai quật toàn bộ bí mật trên người Tiểu Ca.

Quả nhiên, cược đúng rồi!

Ba lần nhiệm vụ, xuất hiện hai lần phần thưởng rút thưởng!

Đủ vốn rồi!

Trương Lân lặng lẽ chờ đợi kết quả.

Trước đó đã thất vọng nhiều lần, có lẽ lần này cũng sẽ trắng tay, nhưng cơ hội đã đến, phải thử nắm bắt. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được bí kíp công pháp: .....】 Ông!

Đầu óc Trương Lân nổ tung một tiếng.

Hê hê, cuối cùng cũng không trắng tay rồi!

Chỉ riêng bốn chữ "bí kíp công pháp" đã khiến Trương Lân kích động đến chết, đến nỗi không nghe rõ tên công pháp, nhưng có thể được hệ thống thu nhận, ít nhất cũng là công pháp khá trâu bò!

"Mao Sơn Phái tróc quỷ thuật?

Long Hổ Sơn hàng yêu thuật?

Ha ha, để ta xem xem.” Trương Lân không biểu lộ cảm xúc, nhìn về phía hệ thống.

Trên giao diện rút thưởng của hệ thống, một bản thẻ tre cổ xưa lặng lẽ nằm giữa không trung.

Ở đầu bên trái của thẻ tre, viết năm chữ lớn!

Trương Lân không nhận ra?!

Thật lúng túng!

Bây giờ anh đã giải khóa nhiều kỹ năng, không chỉ là thuật, phương pháp phá trừ cơ quan, mà còn học được nhiều văn tự và ngôn ngữ.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện văn tự không nhận ra!

“Chẳng lẽ là cổ tự?!” 【Ký chủ có học công pháp này không?

Sau khi xác nhận, hệ thống sẽ khắc công pháp này vào trong đầu ký chủ, và mặc định tầng tu luyện là: Sơ Khuy Môn Kính!】 Trương Lân vội vàng chọn có.

Đùa à, nếu không nhờ hệ thống giúp đỡ, ngay cả chữ còn không nhận ra, học thế nào?! 【Đinh!

Chương 300

Chúc mừng ký chủ học được công pháp: Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết!

Tầng tu luyện hiện tại là: Sơ Khuy Môn Kính!】 Trương Lân sững sờ, cảm thấy một luồng sức mạnh mênh mông tràn ngập toàn thân, cả người phảng phất như đang tỏa ra ánh sáng vàng, ngay cả huyết Kỳ Lân trên cánh tay trái cũng đang sôi trào, phảng phất như được dẫn dắt cộng hưởng.

Thứ gì đây?

Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết?

Công pháp?

Nghe tên có vẻ...

"Trời ạ!" Trương Lân đột nhiên nhớ ra, Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết!

Tôn Ngộ Không à?!

Tề Thiên Đại Thánh à?!

Có nhớ không?

Hầu Vương trong truyền thuyết dân gian Trung Nguyên, xưng hùng trên trời dưới đất, Đấu Chiến Thắng Phật!

Tu luyện chính là Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết!

Nhớ trong Tây Du Ký, có những lời miêu tả công pháp này: tu luyện căn bản, diệu quyết dưỡng thành kim đan.

Ngưng luyện tinh khí, trừ bỏ tà dục.

Tôn Ngộ Không ba năm tu luyện, thông pháp tính, đắc căn nguyên, đúc thần thể, tu thành thiên tiên.

Đạo cao đức long, cùng trời đồng thọ, thủy hỏa ký tế, bách bệnh không sinh.

Nhảy ra khỏi luân hồi, vạn kiếp bất lão trường sinh.

Đoạt tạo hóa của trời đất, xâm huyền cơ của nhật nguyệt...

Không cần biết phim truyền hình và điện ảnh miêu tả thế nào, chỉ riêng văn tự thôi, đã đủ ngầu và bá khí chưa?!

Trương Lân không nhịn được muốn cười to.

Trong thế giới đạo mộ, Tiểu Ca không nghi ngờ gì là người khiến người ta đau lòng nhất, không chỉ vì dung mạo đẹp đến nao lòng, tính cách điềm nhiên thoát tục, không chỉ mang lại cho mọi người cảm giác an toàn, khiến người ta có một sự ỷ lại, mà còn vì thân thế của anh.

Gia tộc Trương bí ẩn đời đời bảo vệ cửa đồng Thanh Đồng Môn và bí mật cuối cùng ở Trường Bạch Sơn, nhưng do nội đấu trong gia tộc, tộc trưởng tiền nhiệm đã chết trong nội đấu, dẫn đến việc giao tiếp tộc trưởng bị gián đoạn.

Đồng thời lại vì chứng thất hồn di truyền, Tiểu Ca cứ một khoảng thời gian sẽ quên đi quá khứ, chỉ có thể không ngừng qua lại giữa các lăng mộ cổ tìm kiếm manh mối và ký ức bị thiếu, mò mẫm tiến lên trong mê cục kéo dài ngàn năm.

Thật là một chuyện đáng đau lòng biết bao?

Một người gần như hoàn mỹ, lại khó lòng giữ được ký ức của mình, mọi thứ phải dựa vào việc không ngừng "xúc cảnh" sinh "ký ức"!

Trương Lân khi biết mình phẫn diễn Tiểu Ca, đã luôn đề phòng, cũng luôn tìm cách giải quyết khiếm khuyết này của Tiểu Ca.

Bây giờ, cuối cùng công phu không phụ lòng người, hệ thống đã ban cho thần công này!

Công pháp mà Tề Thiên Đại Thánh tu tập, đoạt tạo hóa trời đất, sao có thể không chữa khỏi được chứng mất trí nhớ?!

Trong đầu Trương Lân có pháp môn tu luyện tiên quyết hoàn chỉnh, thứ được khắc trong đầu, có thể cảm nhận được công pháp này một khi tu luyện đến cảnh giới cao, tuyệt đối có thể đạt đến trình độ của Tề Thiên Đại Thánh năm đó!

Trương Lân thậm chí còn cảm thấy, có bộ công pháp này, những thứ sau này cũng tùy ý rồi, chẳng lẽ còn có thứ lợi hại hơn?

Không thể nào!

Trương Lân hoàn hồn, nhìn Tuyết Lỵ Dương trước mắt đang dần dần khôi phục ý thức, thấy sắc mặt cô ửng hồng, như hoa đào, không khỏi trong lòng xao động.

"Đệ đệ, ta cảm thấy cậu lại đẹp trai hơn không ít nhỉ?!

Ngay cả ta là đàn ông cũng sắp thích cậu rồi!" Vương Bàn Tử không nhịn được nói, rồi lại như cảm thấy không đúng, "Sao ta lại có thể như vậy nhỉ?!" Thật vậy, lúc này ở đây, Vương Bàn Tử có suy nghĩ như vậy quả thật không bình thường.

"Không lẽ bị lão già Hiến Vương kia nhập vào rồi chứ?!" Vương Bàn Tử cảnh giác nói.

"Trương huynh đệ tinh thần càng thêm phấn chấn, một thân chính khí, huyết cũng kỳ đặc!" Hồ Bát Nhất nói.

Trương Lân gật đầu: "Trải qua gia biến, lòng có sở ngộ!" …..

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghe vậy, há miệng, không nói nên lời, thầm nghĩ lòng có sở ngộ mà có biến hóa như vậy?

Cậu tu luyện Mao Sơn Đạo hay Long Hổ Đạo vậy!

Trương Lân vẫn luôn thể hiện thực lực mạnh mẽ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều biết anh không tầm thường, cũng có suy đoán.

Nhưng bây giờ anh tự mình nói ra, lại cảm thấy có chút huyền huyễn.

Mọi người ở trong khe hở né tránh lốc xoáy nước và thi động, Trương Lân nhân cơ hội này làm quen với Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết.

Đây là bộ pháp môn tu luyện hoàn chỉnh đầu tiên mà Trương Lân, hoặc là Tiểu Ca, có được, trước đó những thứ Trương Lân có, đều là do thân thể nguyên thủy của Tiểu Ca chống đỡ, mà thân thể nguyên thủy của Tiểu Ca phần nhiều là do rèn luyện trong năm tháng dài đằng đẵng mà có.

Hoặc là sức mạnh của huyết mạch.

Nhưng lúc này Trương Lân sâu sắc cho rằng, Tiểu Ca ở trạng thái đỉnh cao năm đó, e rằng cũng không hoàn toàn phát huy được sức mạnh của huyết mạch Kỳ Lân.

Bây giờ, dưới sự thúc đẩy của Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Trương Lân đang sôi trào, gào thét, xông đến khắp nơi trong cơ thể, giống như đang khuếch tán, càng giống như đang rèn luyện.

"Thân thế của Tiểu Ca, không đơn giản!" Trương Lân thầm nghĩ.

Tiên quyết vận hành được một chu thiên, Trương Lân cảm thấy huyết mạch Kỳ Lân dường như càng thêm hoạt bát và vận dụng tự nhiên hơn.

Tiên quyết quả nhiên lợi hại!

“Tương truyền Tôn Đại Thánh dựa vào tiên quyết này ba năm đắc đạo, từ đó trên trời dưới đất khó gặp đối thủ.

Ta không phải Tôn Đại Thánh, nhưng cảm thấy tu luyện cũng dễ dàng quá nhỉ?” Trương Lân nhíu mày suy nghĩ.

“Hiểu rồi, ước chừng là do huyết mạch Kỳ Lân, thiên tiên quyết và huyết mạch tương đắc ích chương!” Trương Lân vỡ lẽ, từ khi tiên quyết nhập thể, đã cùng huyết mạch Kỳ Lân sinh ra cộng hưởng, bây giờ hai thứ này ảnh hưởng lẫn nhau, có kết quả tốt.

“Ta nhớ Tôn Đại Thánh năm đó tu luyện tiên quyết, cứ năm trăm năm đều phải chịu trừng phạt của trời đất, học được Địa Sát Thất Thập Nhị Biến mới hóa giải được kiếp nạn trong công pháp, ta phải làm sao đây?” “Thôi kệ, năm trăm năm, còn dài lắm!” Trương Lân không khỏi mỉm cười.

Chỉ một nụ cười này, đã khiến ba người Hồ Bát Nhất đều ngây ngẩn.

Thì ra, khi Trương Lân tu luyện, bề mặt cơ thể tỏa ra một luồng ánh sáng vàng nhàn nhạt, phảng phất như thần phật.

Ba người Hồ Bát Nhất đều không phải người bình thường, đã nhận ra dị tượng này.

Đang định mở miệng hỏi, lại thấy Trương Lân vốn lạnh lùng lúc này lại lộ ra một nụ cười, như nắng ấm tan tuyết.

“Ái da, Hồ tư lệnh, xem tôi có bị ảo giác không?!

Chương 301

Em trai tôi, vừa nãy cười à?" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Tôi cũng thấy rồi!" Tuyết Lỵ Dương bên cạnh thì ánh mắt chứa chan tình cảm.

Không phải là cô Dương dễ thay lòng đổi dạ hay mê trai, dù là người Mỹ cởi mở, cũng không đến mức ngốc nghếch.

Chỉ vì dung mạo của Tiểu Ca vốn đã tuyệt mỹ, lại thêm tính cách điềm nhiên siêu thoát, vô cùng thu hút sự chú ý.

Bây giờ lại tu luyện Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, phát huy huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể lên một tầm cao mới.

Vẻ đẹp vừa hoang dã vừa nội liễm này, đừng nói là người khác giới như cô Dương, ngay cả Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được phải nhìn thêm hai lần.

"Đệ đệ, cậu, cười à?!" Vương Bàn Tử mặc kệ bên ngoài gió mưa gào thét, ghé sát vào hỏi.

Trương Lân lại trở lại dáng vẻ ngày thường.

"Vui thôi!" Nhưng tình cảnh hiện giờ không có gì đáng vui.

"Xì, tôi còn tưởng cậu bị nhập vào rồi chứ!

Bây giờ xem ra chắc chắn không phải." "Chúng ta đều thảm thế này rồi, vui cái gì?!" Vương Bàn Tử có chút mơ hồ.

Hồ Bát Nhất nói: "Trương huynh, chúng ta có thể ra ngoài được không?

Bình bình an an?" Thực lực của Trương Lân đã được Hồ Bát Nhất công nhận.

Trương Lân gật đầu.

Hồ Bát Nhất cười ha hả: "Tốt, nếu Trương huynh đệ đã nói vậy, tôi cảm thấy chúng ta chắc chắn không có vấn đề gì!" Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm giác sau lưng tối sầm lại, đột ngột quay đầu, lại phát hiện thi động kia lại theo lên!

"Mẹ nó, thật là dai dẳng!" Hồ Bát Nhất mắng một câu, thứ này không bị lốc xoáy nước cuốn đi, mà bám vào vách đá trèo lên!

Thi động đó bao chặt lấy chiếc ô mà Hồ Bát Nhất đang dùng để che chắn bên ngoài.

Đó là "Kim Cương Tán" gia truyền của nhà Tuyết Lỵ Dương!

Tuyết Lỵ Dương "ai ya" một tiếng, cô vô cùng trân quý chiếc ô này, vì nó là do Chá Cô Tiếu truyền lại.

Nhưng Hồ Bát Nhất vì an toàn của mọi người, cũng không tiện trách tội.

Huống hồ thi động kia vô cùng lợi hại, trong nháy mắt đã nuốt chửng Kim Cương Tán!

Trương Lân vỗ Hồ Bát Nhất, ra hiệu đổi vị trí.

"Chăm sóc tốt cho cô Dương!" Đối mặt với thi động trước mắt, giống như một khối thịt viên khổng lồ.

Trương Lân lật tay rút Trạm Lư trên người ra, sau đó một chiêu tiên nhân chỉ lộ, đâm thẳng về phía thi động.

Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết nghiêm ngặt mà nói không phải võ kỹ, mà là một loại nội công cao thâm, sự thần kỳ của nó nằm ở chỗ có thể thúc đẩy ra bất kỳ chiêu thức và động tác nào.

Thi động kia hung hãn dữ tợn, nhưng lúc này phảng phất như cảm nhận được nguy hiểm, liền lùi ra ngoài không ít.

Nó vừa lùi, khối thịt thối khổng lồ kia, bỗng nhiên bị một luồng

sức mạnh to lớn, kéo ra khỏi khe đá!

Thì ra thể tích của lão Nhục Chi dù sao cũng quá lớn, tuy đã bám chặt vào vách đá, nhưng vẫn có một phần lớn bị "lốc xoáy nước" bao lấy, cuối cùng bị cuốn lên giữa không trung.

Trương Lân thấy vậy, liền đuổi theo, sau đó cả người nhảy vào trong lốc xoáy nước, theo đó đi đâm giết thi động kia.

"Ái da, sao lại bất cẩn thế, ra ngoài làm gì!" Vương Bàn Tử dậm chân vỗ ngực, thấy Trương Lân lao ra, sốt ruột hét lớn.

Thi động kia đáng sợ biết bao, uy lực của lốc xoáy nước cũng không phải người thường có thể chống lại!

Nhưng ba người đang định hét lớn, lại kinh ngạc đến há hốc mồm.

Thì ra, Trương Lân đang đứng trên thi động, một kiếm đâm trúng rồi!

Thi động kia bị Trương Lân một kiếm đâm trúng, sau đó hất một cái, liền bay lên trời cao.

"Trời ạ!… Tiễn lão già Hiến Vương lên trời sao?" Lốc xoáy nước lúc này cũng đã đến, Trương Lân xoay người, lại trở về khe hở.

"Em trai tôi, là cao thủ võ hiệp sao?!" Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Đúng lúc này, ánh sáng trong khe đá lại đột nhiên tối sầm lại.

Lốc xoáy nước bên ngoài đã ngừng, địa khí trong khoảnh khắc đã được giải phóng sạch sẽ.

Nhưng khối thịt thối kia lại từ giữa không trung rơi xuống, không lệch đi đâu được, chính xác rơi vào chỗ cũ, bám chặt vào khe hở trên vách đá, từng dòng mủ đặc chảy vào trong.

"Mẹ nó, bám riết lấy ta rồi!" Hồ Bát Nhất mắng một tiếng.

Vương Bàn Tử cũng mắng chửi.

"Mọi người xem, không có đầu thì không lên trời được, mẹ nó mệnh trung chú định, chỉ có thể lên được một nửa là lập tức rơi xuống, thật sự tưởng thành tiên là trò đùa à?!" Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn, tiếng kim loại va chạm nặng nề truyền theo vách núi đến.

Một vật thể khổng lồ từ trên cao rơi xuống, khối thịt thối ở miệng hố, bị đập trúng, không hề dừng lại mà bị hất văng xuống đáy đầm sâu.

"Ha ha ha, lão tặc Hiến Vương làm nhiều việc bất nghĩa, bị trời phạt cho sét đánh rồi!" Tuyết Lỵ Dương khẽ nói: "Mảnh vỡ thân máy bay B-24 Pháo Đài Bay…" Hồ Bát Nhất vỡ lẽ, thì ra chiếc máy bay ném bom hạng nặng bị rơi dưới đáy đầm, cũng bị "lốc xoáy nước" mạnh mẽ cuốn lên giữa không trung, lúc này lại rơi xuống, vừa hay đập trúng thi thể của Hiến Vương.

Là thời thế?

Hay là vận mệnh?

Huyền cơ trong đó e rằng không ai nói rõ được.

Nguy cơ lớn nhất sau lưng có lẽ đã được giải trừ, Hồ Bát Nhất bất giác thở phào một hơi, cùng Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất.

"Cuối cùng cũng thoát rồi, mẹ kiếp, cái thứ kia trông vừa ghê tởm vừa đáng sợ!" Vương Bàn Tử chửi.

Hồ Bát Nhất cười ha hả: "Tư lệnh Vương, ý chí lực không đủ kiên cường rồi, cậu không nói lý gì cả!" "Tôi không nói lý chỗ nào?" "Cậu ôm đầu người ta chạy mất, ai mà không đuổi theo chứ?!" "Đúng thật, ha ha ha!" Nhìn cái đầu trong tay, sự uất ức trong lòng Vương Bàn Tử tan biến sạch sẽ.

Hai người đang cười nói thì thấy vẻ mặt của Trương Lân và

Tuyết Lỵ Dương có vẻ hơi nghiêm trọng.

“Này hai vị, hai người có thể đừng đồng bộ như thế không?

Có sao đâu mà mặt mày nghiêm trọng thế!” Hồ Bát Nhất cười nói.

“Phải đấy, lão già Hiến Vương chắc cũng chưa từng thấy kiểu oanh tạc bằng máy bay thế này, chết cũng đáng đời!” Vương Bàn Tử cũng cảm thán.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: “Tôi cứ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy!” “Uy lực của thi động không thể chỉ có thế được, ở Ba Tư, tương truyền nó có năng lực hủy thiên diệt địa, sao có thể bị một chiếc máy bay đè chết được?” Vương Bàn Tử trừng lớn mắt: “Ý cô là sao?

Một chiếc máy bay không đè chết được nó?” “Tôi cũng chỉ nghe nói về thi động, chứ chưa từng biết uy lực của nó thực sự thế nào!” Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía sau, có chút lo lắng.

“Vỏ máy bay ném bom cũng sẽ bị nó nuốt chửng, và cùng với việc nuốt chửng, thể tích của nó sẽ ngày càng lớn hơn.

Bên trong cái đầu người kia chắc chắn có một loại năng lượng nào đó hấp dẫn nó, không bao lâu nữa, nhiều nhất là một tiếng đồng hồ, nó sẽ đuổi kịp chúng ta.” “Hả? ~~~” Vương Bàn Tử méo miệng, vừa mới được nghỉ ngơi một chút.

Chương 302

Muốn thoát khỏi sự truy đuổi của thi động, tự nhiên là có cách.

Hiến Vương muốn lấy lại cái đầu của mình, chỉ cần trả lại cái đầu cho ông ta, tự nhiên sẽ không sao cả; cho dù ông ta có chút tức giận vì bị mọi người mạo phạm, cũng sẽ không bỏ mặc lăng mộ của mình mà truy đuổi ngàn dặm.

Nhưng mọi người đã vượt ngàn dặm xa xôi, khó khăn lắm mới tìm được manh mối về Mộc Trần Châu, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Nếu bị Hiến Vương truy đuổi, có thể là cửu tử nhất sinh, nhưng nếu trả lại cái đầu, từ bỏ manh mối Mộc Trần Châu, vậy thì thật sự là thập tử vô sinh.

"Cái đầu của Hiến Vương, lẽ nào chỉ có thể vứt bỏ thôi sao?" Vương Bàn Tử than một tiếng.

"Không được, nó liên quan đến tung tích của Mộc Trần Châu, tuyệt đối không thể từ bỏ!" Hồ Bát Nhất cắn răng.

"Trương huynh đệ, tôi quyết định phải mang theo cái đầu này chạy trốn, như vậy rất nguy hiểm;" Hồ Bát Nhất đứng dậy, nói với Trương Lân, "nhưng tôi không còn cách nào khác, việc này liên quan đến sinh tử và một số đại sự, tôi không thể tùy tiện từ bỏ." Hồ Bát Nhất nói vậy, một là vì Trương Lân trông có vẻ không có quan hệ lợi hại lớn với Mộc Trần Châu, nếu cưỡng ép kéo cậu ấy vào chuyện này thì không công bằng; hai là vì anh bắt buộc phải giữ lại cái đầu, điều này tất yếu sẽ đẩy Trương Lân vào tình thế nguy hiểm, cũng không có lợi cho cậu ấy.

"Đi cùng nhau!" Trương Lân lạnh lùng nói.

Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái, người em này bình thường lạnh như băng, bây giờ nghe giọng nói lạnh lùng cũng thấy dễ chịu đến lạ.

Không bàn đến lời dặn của Trần Ngọc Lâu, không cần bất cứ lý do gì, có thể cùng nhau đi xa như vậy, e rằng người bình thường cũng sẽ không dễ dàng bỏ rơi đồng đội.

May mắn là, vết thương của Tuyết Lỵ Dương sau khi được máu của Trương Lân thanh tẩy đã gần như khỏi hẳn, tuy đi lại có chút khó khăn nhưng không có gì đáng ngại, chạy trốn không thành vấn đề.

Trương Lân nhớ trong kịch bản gốc, lúc này Hồ Bát Nhất còn phải cõng Tuyết Lỵ Dương, trong tình huống đó mà còn có thể thoát chết, huống chi là bây giờ?

Trương Lân tin rằng, thi động dù lợi hại, nhưng chắc cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn, có lẽ sẽ gây hại cho khu vực này, nhưng nói có thể hủy thiên diệt địa, hủy diệt thế giới thì có chút không thực tế.

Vạn vật tương sinh tương khắc, môi trường trời đất sinh ra nó, sao có thể bị nó nuốt chửng được chứ?!

Nếu Tuyết Lỵ Dương đã nói thi động sẽ đuổi kịp, vậy thì việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng rời khỏi Trùng Cốc.

Vẫn như cũ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi trước mở đường, Tuyết Lỵ Dương ở giữa, Trương Lân đi đoạn hậu.

Bởi vì so với những khó khăn phía trước, có lẽ phía sau còn nguy hiểm hơn.

Mọi người chia nhau lương khô, một hồi lâu như vậy gần như chưa ăn gì.

Trong tình huống ghê tởm như vậy, cũng chẳng có khẩu vị.

Bây giờ thoát khỏi nơi nguy hiểm, hơi thả lỏng một chút mới cảm thấy đói.

May là đồ ăn vẫn chưa hỏng, Hồ Bát Nhất chia cho mọi người.

Mọi người ăn ngấu nghiến như hổ đói, mới cảm thấy trên người có thêm sức lực.

"Tư lệnh Hồ, cậu nói xem chúng ta có phải sắp giành được thắng lợi trong cuộc Vạn lý trường chinh rồi không?" Vương Bàn Tử vỗ cái bụng một cách mãn nguyện, nói.

"Tư lệnh Vương, cậu dễ tự mãn quá rồi đấy, còn xa mới đến thắng lợi!" Phía trước là sạn đạo, nếu đi hết sạn đạo, mối đe dọa từ thi động sẽ giảm đi rất nhiều.

"Mẹ kiếp, về nhất định phải đem cái đầu lâu này đi hấp hoặc hầm, tao đun nhừ nó luôn!" Vương Bàn Tử liếc cái đầu lâu sau lưng, hung hăng nói.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cười, không để ý đến cậu ta, tiếp tục đi về phía trước.

Vương Bàn Tử dừng lại sắp xếp lại ba lô, miệng lẩm bẩm: "Sao lại nặng thế này?!" Cứ như vậy, Vương Bàn Tử bị tụt lại phía sau Hồ Bát Nhất bốn năm mét.

Hồ Bát Nhất thấy cậu ta đang loay hoay, cũng không khỏi dừng lại, quay người nhìn.

"Tư lệnh Vương, phải phân biệt rõ tình hình, cái nào là mâu thuẫn chính, cái nào là mâu thuẫn phụ, nếu cậu cứ làm mất thời gian như vậy, lão già kia sắp đuổi kịp rồi đấy!" Vương Bàn Tử dùng sức lắc lắc ba lô, cũng không thấy có chỗ nào không ổn, đành phải đeo lại, đứng dậy định nói gì đó.

Nhưng khi Vương Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát Nhất, cả người

cậu ta lập tức sững sờ, sau đó bất giác giơ khẩu súng tiểu liên Chicago trong tay lên.

Hồ Bát Nhất đang định trêu chọc Bàn Tử lề mề, bỗng thấy Bàn Tử lại chĩa súng về phía mình, giật nảy mình.

"Tư lệnh Vương, kẻ thù chung của chúng ta là lão già Hiến Vương, tôi chỉ trêu cậu vài câu thôi, không cần thiết phải chĩa súng vào đồng chí chứ?!" Hồ Bát Nhất vừa nói, trong lòng vừa cảm thấy có điềm chẳng lành.

Vương Bàn Tử dù có đùa giỡn thế nào cũng không đến mức chĩa súng vào mình.

Trừ phi bên cạnh hoặc sau lưng anh có thứ gì đó khiến cậu ta cảm thấy nguy hiểm!

Hồ Bát Nhất nghĩ vậy, liền nhảy vọt về phía Vương Bàn Tử, đồng thời quay đầu nhìn lại sau lưng mình.

Vốn dĩ, mọi người sắp đi hết sạn đạo, tâm trạng cũng dần dần thả lỏng.

Nhưng lúc này, ở phía trước sạn đạo, một bóng người giống như một người phụ nữ đang lơ lửng ở đó.

Gọi là lơ lửng, bởi vì hai chân của người phụ nữ đó cách mặt đất hơn một mét, rồi tóc trên đỉnh đầu dựng đứng lên, giống như bị ai đó dùng dây thừng buộc tóc treo lên vậy.

Điều quan trọng là trên đầu cô ta hoàn toàn không có điểm tựa nào để treo!

"Tư lệnh Hồ, cô nương sau lưng cậu là ai thế?

Không phải người tình cũ của cậu, đến đây tìm cậu đấy chứ?!" "Đi chết đi, cô nương nhà cậu mới bị treo ở đó!" Chuyện đáng sợ trên

đời, phần lớn không phải vì bản thân nó đáng sợ, mà vì nó xuất hiện quá đột ngột.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cảm nhận sâu sắc nỗi sợ hãi đột ngột này.

Hai người lùi lại vài bước, tạo thành thế chân vạc, cẩn thận quan sát đối phương.

Đó tuyệt đối là một người có hình dạng phụ nữ, vì tóc cô ta rất dài, ít nhất trông giống như tóc.

Lúc này do sạn đạo gần như nằm lún vào vách đá mặt sau, cách xa nơi xảy ra vòi rồng nước trước đó, nên thiệt hại không lớn.

Nhưng dù sao nơi này cũng đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Bất kể là trên vách đá hay trên sạn đạo, đều mọc đầy rêu xanh và các loại cỏ dại, trông hoàn toàn khác xưa.

Khi đến đây, mọi người đều biết rằng, ở nơi hang động bằng đồng này, do nằm trên vách núi cheo leo, bị âm khí bao phủ ngàn vạn năm, nên thực vật ở đây thường mang theo một chút âm khí.

"Cậu lên xem rốt cuộc là cái gì đi?" Hồ Bát Nhất xúi giục Vương Bàn Tử.

"Tư lệnh Hồ, cậu làm thế là không tử tế đâu đấy!" Hai người cầm chắc khẩu tiểu liên Chicago trong tay, chĩa thẳng vào người phụ nữ đối diện.

Dù sợ hãi, nhưng mọi người không thể ở lại đây quá lâu, dù sao sau lưng vẫn còn thi động đang truy đuổi.

Hồ Bát Nhất cẩn thận nhìn chằm chằm phía trước.

Người phụ nữ đó bị treo lơ lửng trên không, nửa thân trên dường như mặc một lớp áo sa mỏng, gần như trong trạng thái bán khỏa thân.

Hồ Bát Nhất thậm chí có thể cảm nhận được làn da của cô ta hẳn là rất đẹp.

"Chắc chắn có gì đó kỳ quái!" Người xuất hiện ở nơi này, da không thể nào đẹp như vậy được!

Cô ta treo ở đó, dường như đã ở đó từ rất lâu rồi.

Không phải vì khả năng quan sát của mọi người không đủ.

Suốt đường chạy trốn đến đây, tinh thần của mọi người đều đã ở trong trạng thái cực kỳ mệt mỏi, quái vật hình người trước mắt dường như có khả năng ẩn nấp rất mạnh.

Chương 303

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử liếc nhìn nhau.

Hai người lúc đầu định ra tay với kẻ này, nhưng bây giờ nhìn rõ rồi, cũng không dám manh động.

Ai cũng không biết người phụ nữ hay sinh vật trước mắt này là thứ gì?

Rốt cuộc là người hay là yêu quái?

Nhìn bộ dạng bất động của nó, hay là một xác chết?

Nếu là xác chết, sao lại có trạng thái et-va như vậy?

Hơn nữa, lúc này khoảng cách giữa Hồ Bát Nhất và những người khác với nó không xa, nếu là xác chết, sao lại không có một chút mùi hôi thối nào; ngược lại còn có một mùi hương khá dễ chịu.

Trong thế giới văn minh, một số khí thể thơm tho thường có nghĩa là kịch độc, ví dụ như khí sarin, có mùi táo khá dễ chịu.

Nhưng, trong giới tự nhiên, những thứ có thể tỏa ra mùi thơm thường chỉ là những thứ tốt, còn những thứ mang kịch độc thường có mùi khá hăng.

Trước mắt, thứ giống như nữ quái này lại tỏa ra mùi thơm ư?!

"Tư lệnh Vương, cậu đi dò la tình hình địch, tôi yểm trợ!" Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, biết tài bắn súng của mình không bằng Hồ Bát Nhất, nếu yểm trợ ở phía sau, không chừng sẽ bắn nhầm đồng đội.

"Được thôi, bản tư lệnh hôm nay sẽ tự mình làm một lần!" Vương Bàn Tử cầm khẩu tiểu liên Chicago trong tay, tiến lên hai

bước, rồi nói: "Vị đại tỷ này, sống hay chết vậy?" Phía trước không có phản ứng, ngược lại sau khi Vương Bàn Tử hỏi một câu, cả khung cảnh trở nên tĩnh lặng hơn.

Tĩnh lặng cũng đồng nghĩa với đáng sợ, có lẽ là sự yên tĩnh tạm thời trước cơn bão.

Vương Bàn Tử quay đầu lại: "Xem ra không phải người sống, dù sao cũng không gây khó dễ gì cho chúng ta, hay là chúng ta đường ai nấy đi!" Thi động phía sau ngày càng gần, Vương Bàn Tử cũng không muốn gây thêm chuyện.

"Tôi thấy bụng cô ta phập phồng lên xuống, hình như đang thở thì phải?!" Giọng Hồ Bát Nhất hơi run.

Vương Bàn Tử cũng giật nảy mình.

Nếu người trước mặt là ma quỷ, hay là cương thi, họ đều sẽ không sợ hãi, vì trong sự nghiệp trộm mộ của mình, họ đã gặp phải tình huống này không chỉ một lần.

Nhưng nếu gặp phải một người sống, trong tình huống này!

Người đó đã phải chịu đựng điều kinh khủng gì?!

"Tư lệnh Vương, cậu chưa hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao, mau điều tra cho rõ đi!" Vương Bàn Tử mặt mày đau khổ, quay lại nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

"Mẹ kiếp, nếu có thể quay về, tôi nhất định sẽ luyện tập bắn súng cho thật tốt!" Vương Bàn Tử lại tiến lên hai bước, sau đó đưa khẩu tiểu liên Chicago trong tay ra, dùng nòng súng chọc chọc vào người phụ nữ đó, rồi lập tức nhảy lùi lại.

Hồ Bát Nhất giật nảy mình.

"Làm gì thế?

Nhìn rõ chưa?

Sao đột nhiên nhảy về?" Vương Bàn Tử lắp bắp run rẩy nói: "Tư lệnh Hồ, tôi cảm thấy mình gặp phải hàng khủng rồi, cái thứ đó vừa rồi còn cười với tôi nữa chứ?!

Mẹ kiếp, đáng sợ quá!" Hồ Bát Nhất cũng giật mình.

Cảnh tượng trước mắt, quỷ dị đến mức khiến người ta hoảng sợ, lẽ nào trong núi sâu rừng già này thật sự có yêu quái hay sao?!

Trương Lân bước tới.

Từng bước một vững vàng tiến về phía thứ đó.

"Em trai, làm gì thế, đừng có dại dột!

Thứ đó tà môn lắm, phải cẩn thận!" Trương Lân là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong nhóm, nhưng dù vậy, Vương Bàn Tử vẫn có chút không yên tâm, lỡ như Trương Lân có mệnh hệ gì, sức chiến đấu của cả đội sẽ bị tổn thất nặng nề.

Trương Lân vững bước tiến lên, từng bước một tiến về phía quái vật đó.

Nếu anh nhớ không lầm, trong kịch bản gốc, đây không phải là ma quỷ, mà là một loại thực vật giống như nhân sâm ở vùng Đông Bắc.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy Trương Lân và quái vật đó đứng đối mặt một lúc lâu mà không có bất kỳ cuộc đụng độ nào xảy ra, hai người không nén nổi tò mò cũng vây lại.

Nhưng họng súng trong tay vẫn chưa hạ xuống.

Cẩn thận quan sát người phụ nữ treo lơ lửng trên không, cô ta không có lông mày, nhưng ngũ quan đầy đủ, cổ và vai thon gọn, đôi gò bồng đảo cao vút, eo và chân đều rất rõ ràng, có cảm giác yếu đuối đáng thương như thể chỉ cần một vòng tay là ôm trọn, cộng thêm

phần thân trên đầy đặn, quả thực là một tuyệt thế giai nhân.

Tiếc là, tuyệt thế giai nhân này bây giờ lại bị treo lơ lửng trên không, trên mặt mang một nụ cười quỷ dị.

"Tư lệnh Hồ, tôi đột nhiên nhớ ra chuyện tôi từng nghe hồi nhỏ!" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hai người lúc này mới nhận ra, người phụ nữ xinh đẹp đến đáng sợ này là Nhục Quế, một loại thực vật quý hiếm, chỉ tồn tại ở những nơi cực âm trong núi sâu rừng già.

Thứ này sinh trưởng thành hình người, hấp thụ tinh hoa trời đất, sinh động như thật, quả thực sắp thành tinh rồi!

"Tư lệnh Hồ, nhân sâm nếu mọc thành hình người đã là đại bổ, thứ này bây giờ gần như không khác gì người thật, chẳng phải dược hiệu còn tốt hơn sao?!" "Tôi không biết ăn vào có đột nhiên tăng năm trăm năm công lực không, nếu vậy thì còn sợ gì Hiến Vương nữa?!" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, rồi lại nhìn Trương Lân.

Trương Lân ngẩng đầu nhìn lên phần trên của Nhục Quế.

Thứ giống như tóc trên đầu Nhục Quế thực chất là dây leo.

"Bị ảnh hưởng, dây leo đứt rồi!" Vương Bàn Tử nghe vậy vỗ đùi một cái: "Nếu đã vậy, chi bằng hôm nay ăn luôn đi, dù sao cũng mất đi nguồn dinh dưỡng rồi, dù không ăn ngày mai cũng sẽ khô héo!" Trương Lân nhìn Nhục Quế.

Mặc dù những gì Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nói hoàn toàn trùng khớp với loài thực vật trước mắt, xác định nó chỉ là một loại thực vật quý hiếm đã hấp thụ tinh hoa trời đất trong núi sâu rừng già mà hóa thành hình người.

Nhưng trong lòng Trương Lân lại có một tia bất an.

Bây giờ, mặc dù chưa đạt đến 100% tiến độ phẫn diễn, nhưng do vô tình có được Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, thực lực của Trương Lân hiện tại e rằng cũng không kém xa thực lực của Tiểu Ca thật trong nguyên tác, những thứ có thể gây ra uy hiếp với anh không nhiều.

Vậy thì, nguồn gốc của tia bất an này là từ đâu?

Nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, vì thi động phía sau ngày càng gần, nếu không nhanh chóng xử lý Nhục Quế này, lãng phí thêm thời gian ở đây, tiếp theo có thể phải đối mặt với nhiều phiền phức hơn.

"Tôi nói này em trai, không phải cậu đã biết từ sớm rồi chứ, nên mới không sợ hãi gì cả?

Thằng nhóc này, làm tôi lo lắng vô ích!

Đợi lát nữa phần của cậu phải cho tôi một ít, tôi đói chết mất!" Vương Bàn Tử vừa nói, vừa đeo chéo khẩu tiểu liên Chicago lên người, sau đó từ trong ba lô lôi ra một con dao khai sơn.

Cậu ta chuẩn bị chặt đứt dây leo phía trên, sau đó chia nhau ăn Nhục Quế sinh động như thật này.

Nhục Quế không chỉ có tác dụng giải độc, tu luyện thành hình người trong môi trường này, tuyệt đối có công hiệu đại bổ rất mạnh!

Quan trọng nhất, một cây Nhục Quế lớn như vậy có thể làm no bụng.

Vừa rồi tuy đã chia nhau lương khô, nhưng dù sao lương khô cũng không thể no đủ như ăn cơm bình thường.

Năng lượng mà lương khô cung cấp, không phải là cảm giác no bụng.

“Đợi đã!” Trương Lân lên tiếng.

Chương 304

Nhưng đúng lúc này, Vương Bàn Tử đã giơ con dao trong tay lên, và nhanh chóng vung xuống.

Trương Lân muốn ngăn cản cũng không kịp.

Ánh dao lóe lên, Nhục Quế treo lơ lửng trên không rơi xuống.

Giống như một tiên nữ đang bay lượn trên không trung rơi xuống trần gian.

Vương Bàn Tử đưa tay ra đỡ.

"Ôi mẹ ơi, nó lại cười với tôi rồi!" Mặc dù biết thứ này không phải ma quỷ gì, nhưng trong khoảnh khắc nó rơi xuống, Vương Bàn Tử bất giác nhìn vào mắt Nhục Quế.

Lần này, nụ cười của Nhục Quế rõ ràng hơn, và nụ cười cũng nồng đậm hơn trước.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng bất giác đưa tay ra đỡ.

Hai người cũng nhìn thấy nụ cười của Nhục Quế.

Đều là tuyệt thế mỹ nhân, một nụ cười nghiêng thành, hai nụ cười nghiêng nước.

Nụ cười của loài thực vật trước mắt này, lại khiến Hồ Bát Nhất và Trương Lân có suy nghĩ tương tự.

Trương Lân nhìn nụ cười của Nhục Quế, trong lòng chấn động, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Đúng lúc này, Trương Lân đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ diệu bao trùm lấy mình!

"Không ổn rồi!" Quả nhiên có điều kỳ quái!

Luồng sức mạnh kỳ diệu này chính là đến từ Nhục Quế trước mắt!

Trương Lân vội vàng lùi lại một bước, sau đó định kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, nhưng hai người họ như thể bị đóng băng tại chỗ, ngây ngẩn nhìn Nhục Quế.

"Giúp tôi kéo họ lại!" Bây giờ người duy nhất có thể giúp đỡ là Tuyết Lỵ Dương ở phía sau.

"Tại sao tôi phải giúp anh chứ?!" Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói.

Trương Lân quay đầu nhìn cô.

"Cô là ai!?" Tuyết Lỵ Dương cười duyên dáng: "Tôi đương nhiên là người bạn tốt nhất của anh rồi!" Trương Lân nhíu mày, trong lòng có chút căng thẳng.

Căng thẳng không phải vì thực lực không bằng đối thủ, mà vì Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này đã rơi vào ảo giác, Tuyết Lỵ Dương lại bị nhập, đối mặt với một sinh vật không rõ!

"Đừng khiêu khích tôi, tôi có thể dễ dàng giết chết cô." Trương Lân lạnh lùng nói.

"Tiểu ca ca hà tất phải tàn nhẫn như vậy?!" Tuyết Lỵ Dương, hay nói đúng hơn là Nhục Quế, quyến rũ nói.

"Anh xem, phong cảnh nơi đây như tranh vẽ, chỉ có hai chúng ta.

Có thể làm một số việc, chẳng phải nên vui vẻ sao?" Trương Lân trong lòng không khỏi thầm mắng một câu: yêu quái quả nhiên chơi thoáng, muốn dã chiến à?!

"Xem thường cô rồi!" Ngay từ đầu, mọi người đã rơi vào cạm bẫy của Nhục Quế.

Mọi người vừa mới thoát khỏi trạng thái hoảng loạn, tâm trạng

đang ở giai đoạn thả lỏng nhất trong thời gian gần đây.

Lúc này Nhục Quế đột nhiên xuất hiện, khiến tinh thần của họ lại căng thẳng.

Tiếp đó, Nhục Quế lại lộ ra bộ mặt thật, cố ý để Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhận ra thân phận của nó; như vậy, cảm xúc của họ lại một lần nữa bị khuấy động, lần này thả lỏng còn triệt để hơn trước.

Sau đó khi Vương Bàn Tử ra tay, Nhục Quế lại một lần nữa kích thích...

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, đừng nói là người thường, dù là đại la thần tiên cũng có lúc lơ là.

"Đa tạ tiểu ca ca đã khen ngợi!" Nhục Quế nhập vào cơ thể Tuyết Lỵ Dương, cũng không tỏ ra quá phóng đãng, giữa cử chỉ và hành động, ngược lại còn có phong thái của tiểu thư khuê các thời xưa.

"Giữa chúng ta không có thù oán, tôi có thể để anh đi, nhưng anh không được cản đường nữa!" Nhục Quế cười ha hả, chỉ vào Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phía sau nói: "Anh xem, hai người họ đều đã rơi vào ảo cảnh không thể tự thoát ra!

Anh nghĩ nếu tôi đi thì họ có đồng ý không?" "Cô, không phải nợ tôi một thứ sao?" Trương Lân sững sờ.

Anh và loài thực vật này mới gặp lần đầu, nợ nó thứ gì chứ?

Vừa rồi khi nhìn nó, trong lòng anh có một tia bất an và khác thường.

Lẽ nào nguồn gốc của sự bất an này là do anh nợ nó thứ gì đó?

Trương Lân bất giác nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương cúi đầu, sau đó khuôn mặt hơi ngẩng lên, mang

theo một vẻ e thẹn không thể che giấu.

Ánh mắt cô và Trương Lân đối diện nhau, phảng phất như mặt trời rực rỡ gặp phải núi tuyết.

Trương Lân cảm thấy đầu óc mình nổ tung.

Sau đó cả người trời đất quay cuồng, linh hồn như bị kéo vào dòng chảy hỗn loạn của thời không.

"Hỏng rồi, rơi vào cạm bẫy đã được giăng sẵn!" Trương Lân cố gắng điều chỉnh cảm giác mất trọng lượng, nhìn trái nhìn phải.

Nơi này giống như một vực sâu không đáy, Trương Lân đang không ngừng rơi xuống, trong quá trình đó, hai bên có đủ loại cảnh tượng và nhân vật.

Có những cảnh giống như xã hội hiện đại, có những cảnh lại giống như thời cổ đại, mỗi một khung hình đều có một câu chuyện.

Trương Lân bây giờ trong lòng có chút hối hận, nếu Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết có thể tu luyện đến mức đăng đường nhập thất, có lẽ có thể ngự không phi hành, lúc đó sẽ không bao giờ sợ hãi cảm giác này nữa.

Khó khăn lắm, Trương Lân mới cảm thấy mình rơi xuống đất, sau đó sau khi đáp xuống đất một cách trống rỗng, anh nhìn xung quanh.

Một nơi hoang vu, hoặc là một nơi nguyên sinh thái, không có đường sá, không có những tòa nhà cao chọc trời, không có xe cộ tấp nập, không có đám đông ồn ào, chỉ có sự tĩnh lặng và yên bình nguyên sơ nhất.

Thực vật xung quanh trông rất linh động, phảng phất như mỗi cây đều có ý thức của riêng mình.

Trương Lân chậm rãi bước về phía trước, không biết phương

hướng mình đang ở là đâu.

Phía trước là một biển hoa, giữa biển hoa có một người phụ nữ mặc đồ trắng, đang từng đóa một hái những cánh hoa.

Người phụ nữ mặc đồ trắng quay mặt nghiêng về phía Trương Lân, có thể thấy, đây là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp.

Dường như vì vẻ đẹp của những đóa hoa, khóe miệng của người phụ nữ mặc đồ trắng cong lên một đường cong, trông tâm trạng rất vui vẻ.

"Một nụ cười nghiêng thành!" Trương Lân đánh giá người phụ nữ đó.

Đột nhiên ngực Trương Lân đau nhói, giống như có một vài chuyện cũ đột nhiên bị khơi lại, một nỗi sầu không thể nói thành lời dâng trào.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao mình lại cảm thấy đau thương như thế?" Trong một khung cảnh tuyệt đẹp như vậy, vốn không nên có cảm xúc đau thương này.

Nhưng, Trương Lân nhìn thấy nụ cười của người phụ nữ đó, trong lòng lại sinh ra nỗi bi thống vô hạn.

Chương 305

Cô ấy là ai?

Trương Lân bất giác tiến lên vài bước.

Đột nhiên, một luồng khí tức đặc biệt cuộn trào, mảnh trời đất này như bị mở ra một lỗ hổng, sức mạnh từ bên ngoài không ngừng tràn vào, khiến mảnh đất này cảm thấy áp lực.

Trương Lân dừng bước, nhìn xa xăm về phía người phụ nữ mặc đồ trắng.

Người phụ nữ mặc đồ trắng dường như không nhìn thấy anh, chỉ ngắm nghía những đóa hoa của mình, sau đó liền quay người đi về.

Trương Lân nhìn bóng lưng cô ấy, như có điều suy nghĩ, đang định đuổi theo thì bóng lưng của người phụ nữ mặc đồ trắng đột nhiên biến mất, chỉ để lại phía trước một không gian như gợn nước.

Nỗi bi thống trong lòng Trương Lân càng thêm mãnh liệt, giống như đã mất đi thứ quý giá nhất.

Cô ấy là ai?

Trương Lân không ngừng gào thét trong lòng, muốn hỏi người phụ nữ mặc đồ trắng đó, tại sao khi nhìn thấy cô ấy lại có cảm giác này?

Nhưng trong đầu, lại chưa từng xuất hiện khuôn mặt như vậy!

Một chuyện vô cùng giày vò!

Trương Lân bất giác cất bước, sải bước về phía nơi người phụ nữ mặc đồ trắng biến mất.

Xuyên qua biển hoa đó, Trương Lân không thể tiến lên được nữa,

nơi đó dường như có một bức tường vô hình.

Đúng vậy, chính là cảm giác này, muốn đuổi theo, nhưng lại bị thứ gì đó cản lại; sức mạnh của mình không đủ, chỉ có thể đau khổ đứng tại chỗ!

Trương Lân cẩn thận cảm nhận cảm xúc sâu trong nội tâm mình.

"Nhưng tại sao mình lại có cảm xúc này?" Bất kể là ở kiếp trước hay trong nguyên tác, Trương Lân đều không tìm ra nguyên do sinh ra cảm xúc này, anh vốn không có bạn gái, cũng không có người yêu, trong nguyên tác, Tiểu Ca cũng không có một hồng nhan tri kỷ thật sự.

"Tại sao?" Hai chữ đó không ngừng trào dâng trong lòng Trương Lân.

Bức tường vô hình trước mặt cản đường, Trương Lân dùng sức đấm hai cái, nó vẫn không hề suy chuyển.

Đúng vậy, chính là cảm giác này!

Nỗi bi thống trong lòng Trương Lân, từ từ tích tụ, dần dần chuyển hóa thành bi phẫn, dường như cảm thấy cả trời đất đều đang chống lại mình, một cảm giác thất bại bị cả thiên hạ ruồng bỏ.

Tại sao?

Tại sao lại có cảm giác này?!

Lẽ nào vì trên người Tiểu Ca có bí mật?

Trong nguyên tác có điều gì đó mà mình chưa phát hiện ra?

Trương Lân lắc đầu, tuy tự nhận là fan cứng của Đạo Mộ, nhưng những câu chuyện và phim ảnh về Tiểu Ca, anh đã xem không ít, chưa từng có ai đề cập, Tiểu Ca có quá khứ đau thương như vậy.

"Không được, mình phải làm rõ chuyện này!" Trương Lân cảm thấy Nhục Quế tìm đến mình, chắc chắn có mục đích.

Từ diễn biến sự việc, Nhục Quế nhắm vào anh, đặc biệt là lúc cuối cùng, nó nhập vào người Tuyết Lỵ Dương và đối thoại với anh.

"Nó biết mình!" Trương Lân phỏng đoán như vậy.

Nếu Nhục Quế có năng lực này, tại sao khi gặp khó khăn, nó lại không xuất hiện?

"Còn có một khả năng khác, nó đưa mình vào môi trường này, chỉ để mình xem một vài chuyện?" Nhưng nỗi bi thống trong lòng đó lại giải thích thế nào?

Nếu chỉ coi mình là một người ngoài cuộc, không thể nào có nỗi đau đớn đến thấu tim gan như vậy được.

Trương Lân không nhịn được bắt đầu dùng sức đấm vào bức tường vô hình trước mặt.

"Không đúng, cảnh tượng trước mắt này, dường như đã từng xảy ra!" Trong lòng Trương Lân đột nhiên nảy ra cảm giác này, tay bất giác dừng lại.

Đúng vậy!

Đã từng xảy ra!

Trương Lân cẩn thận suy nghĩ, dường như có thể nhớ lại một cảnh tượng mơ hồ tương tự.

Cũng là một cánh cửa lớn, cắt đứt anh và người thương, mặc cho anh có đấm thế nào cũng khó mà mở ra.

"Người phụ nữ đó là ai?!" Trương Lân bây giờ cấp thiết muốn biết điều này.

"Lẽ nào mình xuyên không, là để tìm kiếm sự thật này?!

Để tìm kiếm một bí mật khác trên người Tiểu Ca?" Trương Lân không khỏi nghĩ vậy.

Anh đã sớm có phỏng đoán, nếu chỉ đơn thuần được chọn để phẫn diễn Tiểu Ca, vậy thì ý nghĩa thực sự là gì?

Chỉ là một trò chơi của sinh vật cao cấp?

Không, tuy có khả năng tất cả nhân loại đều là đối tượng thực nghiệm trong mắt của nền văn minh cao cấp hơn, cũng rất có khả năng tất cả những gì chúng ta nhận thức hôm nay đều là một thiết lập trò chơi của nền văn minh cao cấp hơn, nhưng tốn công tốn sức ban cho mình hệ thống thần kỳ, khiến mình tồn tại trong thế giới Đạo Mộ như bật hack.....

Những việc đã làm này, tuyệt đối không chỉ đơn thuần là để tiến hành một trò chơi!

"Vậy thì nỗi bi thống trong lòng mình từ đâu mà có?" Trương Lân lúc này mặt đã đẫm nước mắt, nỗi bi thống này, khó mà khống chế, dường như phát ra từ sâu trong linh hồn.

Trương Lân bất giác vận chuyển Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, từng quyền từng quyền đập vào bức tường vô hình, chấn động cả trời đất vang lên ầm ầm.

Ở đây, uy lực của Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết cao hơn nhiều so với bên ngoài, nhưng dù vậy, vẫn không thể gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào cho bức tường trước mặt.

"Tại sao?

Tại sao lại đưa tôi đến đây?

Lại tại sao cho tôi thấy người đó?

Cô ấy và tôi rốt cuộc có quan hệ gì?" Trương Lân giống như một người vừa mất đi người yêu lại vừa mất đi ký ức, nỗi bi thống bắt nguồn từ sâu thẳm tâm hồn, nhưng lại không nhớ tại sao lại bi thống.

Cứ như vậy, anh ngồi trước bức tường vô hình, không ngừng đấm vào nó.

Ở đây không cảm nhận được thời gian trôi đi, cũng không biết đã ngồi trước bức tường vô hình bao lâu.

Cuối cùng có một ngày, ở phía bên kia bức tường, người phụ nữ mặc đồ trắng xuất hiện, vẫn cầm giỏ hoa trong tay.

Kỳ lạ là, người phụ nữ mặc đồ trắng nhẹ nhàng xuyên qua bức tường vô hình, dường như thứ đã cản trở Trương Lân vô số thời gian, trước mặt cô ấy lại không tồn tại.

"Cô là ai?" Trương Lân run rẩy nói, không chỉ vì mệt mỏi, mà còn vì căng thẳng.

Có lẽ một câu nói của người phụ nữ mặc đồ trắng, sẽ giải khai một bí mật khác.

Nhưng, điều khiến Trương Lân kinh ngạc là, người phụ nữ mặc đồ trắng dường như không nghe thấy lời anh nói, cứ như vậy, đi qua trước mặt anh.

Chương 306

Trương Lân cũng không nhịn được đưa tay ra nắm lấy.

Nhưng dường như anh đã xuyên qua một tia sáng, không nắm được gì cả.

Dường như người phụ nữ mặc đồ trắng không nhìn thấy Trương Lân.

"Không, sao có thể như vậy?!" Trương Lân dùng sức gầm lớn, nhưng, âm thanh dường như bị cách biệt giữa hai người.

Càng khiến anh suy sụp hơn là, từ đầu đến cuối anh đều không thể nhận ra rõ ràng dung mạo của người phụ nữ mặc đồ trắng.

"Không biết cô ấy là ai, cũng không biết cô ấy trông thế nào, nhưng tại sao lại khiến cảm xúc của mình biến đổi dữ dội như vậy?!" Trương Lân khó mà khống chế cảm xúc, nhưng lý trí vẫn khá tỉnh táo.

"Rốt cuộc cô là ai?!!!" Người phụ nữ mặc đồ trắng đang hái cánh hoa, ngạc nhiên nhìn về phía bìa rừng, giữa lông mày mang theo kinh hỷ, mang theo một niềm hạnh phúc!

Trong lòng Trương Lân khẽ động, lẽ nào cô ấy nghe thấy rồi?

Người phụ nữ mặc đồ trắng đặt giỏ hoa trong tay xuống, nhẹ nhàng bước tới, cũng đứng trước bức tường vô hình.

Người phụ nữ đưa tay ra, vuốt ve phía trước.

Bức tường vô hình trước mặt cô ấy không tồn tại, nhưng, người phụ nữ mặc đồ trắng dường như biết bức tường vô hình tồn tại.

Vừa vuốt ve bức tường không tồn tại đó, vừa nói gì đó?

Trương Lân không nghe thấy gì, nhưng có thể nhận ra một số điều

từ khẩu hình của cô ấy.

“Em nghe thấy giọng nói của anh, mặc dù nó không thực tế đến vậy, nhưng em biết anh đang ở bên cạnh em.” “Không biết là em chết rồi, hay thế giới này đã chia cách chúng ta.” “Em khóc, không phải vì, thế giới này chỉ có mình em cảm thấy cô đơn; em khóc, vì thế giới này không có anh.” “Em rất muốn nghe tiếng gọi của anh, cũng có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng anh.” “Nếu có thể, em thà rằng ngay từ đầu, đã không bắt đầu.” .....

Trong lời nói của người phụ nữ có sự tự trách, có hạnh phúc, có áy náy.

“Cô là ai?

Tại sao lại nói với tôi những điều này?” Trương Lân cảm thấy mờ mịt trước tất cả những gì đang xảy ra.

Đối với những chuyện xảy ra trong thế giới Đạo Mộ, anh nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng những gì đang xảy ra trước mắt đã vượt qua nhận thức của anh.

“Rốt cuộc đây là câu chuyện của ai?!” Trương Lân ngồi phịch xuống đất, tất cả những gì trước mắt khiến anh cảm thấy bất lực.

Người phụ nữ ngừng nói, không lấy lại giỏ hoa, cứ thế quay người rời đi.

Xuyên qua bức tường vô hình đó, bóng dáng người phụ nữ liền biến mất.

Giỏ hoa vẫn ở đó.

Trương Lân đứng dậy, từ từ đi đến bên cạnh giỏ hoa, đưa tay ra định chạm vào.

Vốn dĩ anh nghĩ, chắc sẽ không chạm được; nhưng, khi ngón tay

và cánh hoa tiếp xúc, Trương Lân liền nắm lấy quai giỏ hoa xách lên.

"Tại sao, tại sao mình có thể lấy được giỏ hoa, nhưng lại không thể đối mặt trực tiếp với cô ấy?!" Trương Lân xách giỏ hoa, sải bước đến trước bức tường vô hình, lớn tiếng hét: "Rốt cuộc cô là ai?

Tại sao lại để lại cho tôi giỏ hoa này?

Nói cho tôi biết? ....." "Vận mệnh!" Từ phía bên kia bức tường vô hình, lại truyền đến hai chữ như vậy.

Nếu chỉ vì mắt thấy, Trương Lân sẽ không có bất kỳ gợn sóng nào.

Nhưng, từ lúc đầu nhìn thấy người phụ nữ mặc đồ trắng đến bây giờ, cảm xúc trong lòng Trương Lân, không thể khống chế mà bùng phát.

Hoặc là bản thân Tiểu Ca đối với người phụ nữ mặc đồ trắng đó tình sâu nghĩa nặng; hoặc là môi trường này vốn dĩ dễ dàng khơi dậy phần tình cảm nhất trong lòng người.

Trong giỏ hoa có vài đóa hoa, trong đó có một đóa màu trắng, trông khác biệt với những đóa khác.

Trương Lân lấy đóa hoa đó ra, cẩn thận quan sát.

Ngoài việc đẹp, không nhìn ra có dấu vết gì.

"Tại sao đưa tôi đến nơi này mà không cho tôi biết nguyên nhân?!

Tại sao rõ ràng xuất hiện một người, nhưng lại không thể nghe thấy lời tôi nói?

Lại tại sao người này để lại một giỏ hoa mà tôi có thể lấy được?!" Mọi thứ giống như một câu đố, muốn Trương Lân đi giải, nhưng không cho biết phương hướng và chủ đề giải đố.

Giống như bảo một người đi tìm kiếm, nhưng lại không cho biết

tìm kiếm cái gì.

"Cảm giác không có ký ức này thật sự không dễ chịu!" Trương Lân nghĩ, trong nguyên tác, Tiểu Ca cũng thường xuyên phải chịu đựng thử thách như vậy.

Do nội đấu trong gia tộc, Trương Khởi Linh đời cuối cùng của nhà họ Trương, khi tiếp nhận chức tộc trưởng đã xảy ra một số tai nạn.

Mặc dù Tiểu Ca đã giành được phần lớn quyền lợi và sự công nhận, nhưng, ký ức của anh lại thường xuyên xuất hiện đứt đoạn, hoặc là bị thiết lập lại.

Tức là, mỗi một khoảng thời gian, ký ức của Tiểu Ca sẽ bị xóa sạch.

Vì vậy, để hiểu mình đã làm những gì, để ghi nhớ sứ mệnh của mình, cũng để sống giống một người bình thường hơn, Tiểu Ca không thể không đi khắp các lăng mộ, dùng hành động tìm kiếm tất cả những gì liên quan đến mình, khôi phục lại ký ức.

Một chuyện vô cùng tàn khốc.

Nhưng lại bất lực.

"Lẽ nào....." Trương Lân có phỏng đoán.

Có lẽ nguyên nhân xuất hiện kịch bản này chính là để bù đắp cho sự thiếu hụt ký ức của Tiểu Ca trong nguyên tác.

"Nếu là như vậy, tôi có thể chấp nhận!" Trương Lân nghĩ thầm.

Khi Trương Lân lấy đóa hoa đó, thế giới này dường như sắp sụp đổ, trời đất đều đang vặn vẹo, cây cỏ đều đang thoái hóa, biển hoa rộng lớn vừa rồi, bây giờ cũng đang nhanh chóng biến mất.

Trương Lân đứng tại chỗ không động đậy.

Sau đó, trời như sắp sập xuống, cả mảnh trời đất đều trở nên âm u

đáng sợ.

Sau một phút, trời đất lại một lần nữa sáng sủa, mặt trời vốn xuất hiện trên bầu trời, lúc này trông vô cùng ấm áp và mang lại cảm giác an toàn.

Trương Lân cảm thấy trước mắt lóe lên, mắt bị ánh sáng mạnh bên ngoài kích thích có chút mơ hồ, không nhịn được nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa thì phát hiện mình đang đứng bên cạnh sạn đạo.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn giữ tư thế ngắm mỹ nhân.

"Tư lệnh Hồ, vừa rồi cậu không cảm thấy có chút quỷ dị sao?" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Nhục Quế trước mắt, lên tiếng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không đúng, quay đầu nhìn lại, Trương Lân đang ở phía sau, Tuyết Lỵ Dương cũng đang ngồi tại chỗ thở hổn hển.

"Có một chút, nhưng mọi người đều không sao, cũng không cần quá để ý." "Không sao là tốt rồi, tiếp theo, chúng ta bàn bạc xem xử lý cái thứ này thế nào." "Thứ này chúng ta ăn được, lão già Hiến Vương kia chắc chắn cũng ăn được!

Chúng ta không thể để lại bảo bối cho ma quỷ, để nó ăn xong, năng lực càng mạnh hơn, rồi lại hại chúng ta." Hồ Bát Nhất gật gật đầu.

Chương 307

"Đúng là nên như vậy, nơi này không nên ở lâu, nếu đã xác định được giá trị của nó, chúng ta liền ăn nó." Nhưng, Trương Lân lại lắc đầu: "Thứ này có hình người, ăn vào trong lòng thấy khó chịu." Vương Bàn Tử vốn đang hưng phấn, cầm dao định chia cắt Nhục Quế, nhưng nghe Trương Lân nói vậy, con dao trong tay dừng lại, sau đó liên tục nhổ nước bọt.

"Em trai, cậu nói chuyện có thể đừng trực tiếp như vậy không?

Vốn dĩ đang có khẩu vị, bị cậu nói một câu, trong lòng khó chịu chết đi được." Nhưng Trương Lân lại ném cho cậu ta một ánh mắt lạnh lùng, không thèm để ý nữa.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng tiến lại gần vài bước, thấy vậy không khỏi lòng trắc ẩn dâng trào.

Hồ Bát Nhất thấy Tuyết Lỵ Dương cũng lên tiếng phản đối, trong lòng không khỏi có chút do dự, cảm thấy bây giờ phe phái đã có năng lực và cơ hội để khai thác thị trường mới, như vậy phe ăn và không ăn ban đầu được chia thành hai nhóm hai hai.

"Thứ này đoạt tạo hóa của trời đất, cũng được thiên nhiên yêu mến, nếu trực tiếp giết chết, khó tránh sẽ khiến thần linh sau này trong lòng oán trách." Trương Lân giải thích như vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã tiếp xúc không ít; yêu cầu duy nhất là không nên tận diệt những loại dược phẩm như vậy.

Trương Lân miệng thì nói thần linh, nhưng thế gian có thật sự có thần hay không, anh cũng không chắc chắn.

Nếu có thần, tại sao sự tồn tại như Hiến Vương lại có thể bình an vô sự?

Nếu không có thần, người phụ nữ trong thế giới thần bí đó lại là ai?

Lúc này, Vương Bàn Tử nhìn Nhục Quế, cảm giác đói bụng vốn đã bị đè nén xuống, lại một lần nữa bị khơi dậy.

Bây giờ cậu ta cũng chẳng quan tâm nhiều nữa, cầm xẻng công binh, trước tiên chặt đứt một cánh tay của Nhục Quế, sau đó bẻ làm đôi, giống như bẻ một bắp ngô.

Ném cho Tuyết Lỵ Dương một miếng, sau đó mình cầm một miếng.

"Bây giờ chúng ta cũng không có điều kiện nhóm lửa, ăn sống đi." Trương Lân nhìn động tác của Vương Bàn Tử, trong lòng khẽ run.

Hồ Bát Nhất cũng ra tay, bẻ xong đưa cho Trương Lân một miếng.

Trong tay Trương Lân là một miếng ở vị trí vai, lúc này cầm trong tay càng giống một bắp ngô trắng như tuyết.

Không thể không nói, mùi thơm tỏa ra từ thứ này, khiến người ta có cảm giác thèm ăn.

Trương Lân nhìn cũng không nhịn được ngửi ngửi.

Chỉ thấy ở chỗ gãy có dịch trong suốt chảy ra, ngửi thấy mùi thơm thanh mát sảng khoái.

Dùng lưỡi liếm một cái, cảm thấy trong miệng thơm ngát, mang theo một chút vị ngọt.

Trương Lân bất giác, há to miệng, cắn rôm rốp ăn hết.

Không biết vì cũng đói rồi, hay vì tự tay hủy diệt nó mà trở nên nóng nảy, cách ăn của Trương Lân và ngày thường hoàn toàn khác.

Vương Bàn Tử bên kia ba miếng hai miếng cũng đã gặm sạch nửa cánh tay, vung xẻng công binh, lại định chặt những bộ phận khác.

Trương Lân nhìn thấy rõ ràng, khi Vương Bàn Tử bắt đầu ra tay, cơ thể Nhục Quế dường như đang run rẩy nhẹ, dường như mỗi một động tác của Vương Bàn Tử đều khiến nó cảm thấy đau đớn.

Cuối cùng, nó không động đậy nữa, phảng phất như người đã chảy cạn giọt máu cuối cùng, sụp đổ sợi thần kinh cuối cùng.

Thứ này quả nhiên là thảo dược hấp thụ tinh hoa trời đất, chỉ gặm vài miếng, Trương Lân đã cảm thấy toàn thân mát mẻ, cảm giác bụng đói cồn cào vốn có lập tức biến mất, ngược lại cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Tuyết Lỵ Dương tuy đã được máu của Trương Lân thanh tẩy, độc tố trong cơ thể đã loại bỏ được phần lớn, nhưng do thiếu bổ sung dinh dưỡng, sắc mặt vốn có chút xanh xao, bây giờ sau khi ăn một chút, trên mặt cũng bắt đầu hồng hào.

Hình thể của Nhục Quế gần giống người thật, mọi người ăn nửa ngày cũng chỉ ăn được một phần nhỏ.

Vương Bàn Tử lại vứt đi một số vàng bạc không đáng tiền, dọn ra không gian trong ba lô, sau đó cho toàn bộ Nhục Quế còn lại vào một cái túi lớn, nhét vào ba lô du lịch.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, chủ động lấy cái đầu của Hiến Vương nhét vào túi sau lưng.

"Tư lệnh Hồ, cậu thấy đây có phải là đầu của Hiến Vương không?

Hay là trong này có manh mối về Mộc Trần Châu không?" Hồ Bát Nhất im lặng, trước khi nghiên cứu kỹ lưỡng, anh cũng không dám chắc, nhưng lại không dám nói những lời nản lòng, đả kích sĩ khí của mọi người.

Mọi người thu dọn xong, cũng đã hồi phục lại phần nào.

Phía sau, tối đen như mực.

Trời tuy đã sáng, nhưng trong sâu trong núi vẫn còn u ám.

Phía sau dường như không có tiếng động, nhưng mỗi người đều biết, nửa thân dưới của Hiến Vương đang ở không xa, thi động cũng sắp đến.

Có lẽ chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Cuối cùng sau khi thu dọn xong, họ tiếp tục men theo sạn đạo leo lên, tiếp tục hành trình đào vong.

"Tư lệnh Hồ, chuyến đi Vân Nam lần này đúng là liều mạng!

Lần sau có hoạt động tương tự, mọi người phải lên kế hoạch cẩn thận." Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

"He he, không sao, có em trai ở đây, vấn đề gì cũng không phải là vấn đề!" Trương Lân lạnh lùng liếc cậu ta một cái: "Có những vấn đề tôi cũng không giải quyết được!" Trương Lân đang nói về cảnh tượng khi anh rơi vào ảo cảnh vừa rồi, nhưng nghe vào tai Vương Bàn Tử, lại vô cùng khó xử, người em này cái gì cũng tốt, chỉ có điều nói chuyện quá lạnh lùng, khiến Vương Bàn Tử nghẹn lời, nửa ngày không nói được gì.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cười nói: "Cái gọi là phú quý tìm trong nguy hiểm, lần này không phải cũng được mấy món đồ đáng tiền sao?

Về đưa cho Đại Kim Nha xem, chắc chắn hắn ta sẽ ghen tị chết đi được!" "Phải, cái lão keo kiệt đó, lần này phải bắt hắn xuất huyết nhiều mới được!" Vương Bàn Tử tự nhiên biết tính cách của em trai mình, cũng không so đo, quay người cùng Hồ Bát Nhất thảo luận sôi nổi.

"Nhưng tôi phải nói cho cậu biết, bất kể là hộp ngọc tìm thấy ở hậu điện thiên cung, tấm gương đồng trấn áp quan tài đồng, hay là cái

đầu của Hiến Vương, giá trị của những thứ này phi thường, và liên quan đến tính mạng của chúng ta, trước khi tôi chưa làm rõ được huyền bí trong đó, không ai được nói ra, kể cả Đại Kim Nha." "Tôi đương nhiên biết, điểm này tôi nắm rõ, kiếm được nhiều tiền mà không có mạng để hưởng, chẳng phải là làm áo cưới cho người khác sao?

Yên tâm đi!" Hai người đang nói về những món đồ cổ lấy được từ mộ Hiến Vương, tôi đột nhiên, ngoài cái đầu mang ra từ mộ Hiến Vương, từ trong tay hắn còn lấy ra rất nhiều nhẫn đen, thứ đó bị Hiến Vương nắm chặt trong tay, chắc chắn cũng rất quý giá.

Nhưng thứ này rốt cuộc dùng để làm gì?

Nếu là nhẫn, tại sao không đeo trên ngón tay, mà lại nắm trong lòng bàn tay?

Mọi thứ trong mộ Hiến Vương đều toát lên vẻ quỷ dị.

Nếu đã như vậy, sự tồn tại của Mộc Trần Châu chẳng phải cũng quỷ dị như vậy sao?

Phải biết rằng, tổ tiên của Tuyết Lỵ Dương đã phải chịu đựng nỗi đau khổ này, không biết là do trời phạt hay lời nguyền.

Tại sao thứ này lại chọn ở trong mộ Hiến Vương?

Nếu Hiến Vương có được nó, nhưng những thứ có linh tính như vậy, nếu nó muốn trốn tránh, lại có ai có thể chủ động có được nó chứ?

"Có lẽ chỉ khi về, nghiên cứu kỹ lưỡng cái đầu của Hiến Vương, mới có thể phát hiện ra một số bí mật từ đó." Khi Hồ Bát Nhất đang nghĩ về cái đầu lâu của Hiến Vương, đột nhiên trong sơn cốc phía sau truyền đến một tiếng động lớn.

Giống như dùng móng tay cào mạnh vào tường, khiến người ta

nghe mà tê cả da đầu.

Âm thanh ngày càng lớn, cảm giác ngày càng gần, khoảng cách thay đổi rất nhanh.

“Không ổn rồi, lão già đó lại đuổi kịp rồi!” Vương Bàn Tử lớn tiếng hét.

Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn sạn đạo, sắc mặt có chút căng thẳng.

Bây giờ cách điểm cuối của sạn đạo còn một đoạn khá xa, nếu chạy lên đó chắc chắn không kịp.

“Chỗ đó!” Trong lúc nguy cấp, Trương Lân chỉ về một hướng.

Chương 308

Hồ Bát Nhất thuận theo hướng tay Trương Lân nhìn, cách vị trí mọi người đang đứng không xa, cửa động hình quả bầu trên vách đá hiện ra ngay trước mắt.

Lúc đầu, từ cửa động đi xuống không dễ dàng, nhưng nếu dùng phi hổ trảo leo lên, đối với bốn người chắc chắn không khó.

"Chúng ta lên đó ngay!" Hồ Bát Nhất nói.

Anh và Vương Bàn Tử đi trước mở đường, hai người dùng phi hổ trảo móc vào vách đá, nhanh chóng leo lên, sau đó nhìn xuống từ cửa động quả bầu.

"Tôi bế cô lên!" Trương Lân quay đầu nhìn Tuyết Lỵ Dương, người sau sắc mặt có chút ửng hồng, nhưng chủ động tiến lên ôm lấy eo Trương Lân.

Trương Lân một tay ôm lấy lưng Tuyết Lỵ Dương, tay trái nắm lấy dây thừng phi hổ trảo, sau đó hơi dùng sức, cả người như đang bay lên.

Khiến cả Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đang quan sát ở trên đều kinh ngạc không thôi.

Sau khi lên đến động quả bầu, mọi người mới phát hiện mực nước ở đây đã hạ xuống không ít, nhưng rất an toàn.

"Cô Dương lợi hại hơn tôi, tôi sợ độ cao, không, một chút cũng không sợ." Vương Bàn Tử ở trên thở hổn hển, cười nói.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân thì đang quan sát xung quanh, đề phòng những nguy hiểm tiềm ẩn.

Đứng trên cao, Hồ Bát Nhất nhìn xuống, lập tức toàn thân như bị

điện giật, nổi hết da gà.

Từ trên nhìn xuống, lần này nhìn thấy thi động tương đối rõ ràng.

Một khối thịt thối đen ngòm gần như có thể che phủ nửa miệng đầm.

Trên đó có mấy cái lỗ đen khổng lồ, tùy ý tạo thành ngũ quan của con người, đặc biệt là hai cái lỗ đen một lớn một nhỏ đối diện nhau, giống như hai con mắt.

Bây giờ nó đang bám trên vách đá không ngừng bò lên, giống như một con sâu róm.

Mùi của thứ này rất nặng, dù ở trên cao cũng có thể ngửi thấy, nó không ngừng tỏa ra khí đen, khiến bầu trời vốn trong xanh, trở nên như ngày tận thế.

Vương Bàn Tử và những người khác cũng nhận ra hành động của Hồ Bát Nhất, cũng đều ghé vào xem, lập tức đều kinh hãi không thôi, không cần động viên, mọi người lại một lần nữa luống cuống tay chân leo lên vách đá.

Bởi vì ai cũng biết, nếu bị thi động hút vào, không chỉ sống không bằng chết, mà còn ghê tởm đến chết.

Khi mọi người đang leo lên vách đá, đột nhiên trên không trung truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người bất giác nhìn lên, thấy một con điêu hào lớn từ trên không trung lao về phía họ.

"Ôi, không ổn rồi!

Là con súc sinh lông lá mà chúng ta gặp phải trong rừng đêm hôm đó!" Điêu hào rất thù dai, không ngờ, nó lại ẩn nấp lâu như vậy, chỉ để báo thù.

Lúc này mọi người đang leo lên nơi cao hơn, điêu hào đột nhiên tấn công, khiến mọi người trở tay không kịp, hoàn toàn không có thời gian phản kích.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, điêu hào như một tia chớp, lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lúc này tỏ ra vô cùng linh hoạt, cúi đầu tránh được móng vuốt sắc nhọn của điêu hào, nhưng không ngờ ba lô trên lưng lại bị điêu hào quắp lấy.

Điêu hào là sát thủ trên không trong rừng, uy lực của móng vuốt không tầm thường, giống như móng vuốt thép, dù là ba lô vải bạt chống nước cũng sẽ bị rạch ra.

Lập tức, những vật phẩm trong ba lô của Vương Bàn Tử, bao gồm hộp ngọc, gương đồng, đều rơi xuống.

Hộp ngọc màu đỏ vẽ ra một vệt sáng màu máu trên không trung.

Nhìn vệt sáng đó, Hồ Bát Nhất và Trương Lân đều sững sờ.

Hồ Bát Nhất sững sờ, không phải vì tiếc nuối đồ vật bị mất.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu anh đột nhiên, mơ hồ dường như đoán ra được bí mật của hộp ngọc.

Trương Lân sững sờ, vì anh biết, lúc này Hồ Bát Nhất đã được khai sáng, kỳ lạ là dường như trong đầu anh cũng lóe lên một tia sáng, nhưng không nắm bắt được.

"Vệt sáng đó, hình như đã thấy ở đâu đó!" "Tư lệnh Hồ, ông bạn già, có thể giúp tôi một tay không?!" Vương Bàn Tử có chút luống cuống, không khỏi oán trách Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đi tới, kéo ba lô khỏi người Bàn Tử, để tránh khi điêu hào tấn công lại làm Bàn Tử bị

thương.

“Xong rồi, bận rộn mấy ngày, mới gom được chút đồ, bị con súc sinh lông lá này phá hỏng hết rồi!” Vương Bàn Tử đau lòng đến méo cả miệng, vừa rồi bị điêu hào tấn công cũng không thấy bực bội như vậy.

“Cắt đường tài lộc của tao, lão tử bắt mày lấy mạng đền!” Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, cầm khẩu tiểu liên Chicago, bắn về phía điêu hào.

Ai ngờ con súc sinh lông lá đó khá có linh tính, sau khi đồng bạn của nó bị bắn chết, nó đã để ý đến những thứ trên người họ.

Bây giờ thấy Vương Bàn Tử lại cầm cái máy đó, tư thế lao xuống ban đầu của điêu hào lại một lần nữa thay đổi phương hướng, lượn sang một bên.

Vương Bàn Tử trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của nó, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Súc sinh cũng biết tránh họa tìm phúc à?!” Hồ Bát Nhất vội vàng gọi Tuyết Lỵ Dương và Trương Lân đến bên cạnh.

“Mọi người tập trung lại, sức mạnh phản kích lớn hơn, nó không dám dễ dàng tấn công đâu!” Vương Bàn Tử có chút không cam lòng, con điêu hào đó làm rơi mất tài sản mà cậu ta thu thập được, hận không thể vặt lông, luộc thịt, lóc xương nó!

“Rời khỏi đây quan trọng hơn!” Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử mới nhìn lại hoàn cảnh hiện tại của mọi người, mới chịu thôi.

Nhưng mọi chuyện luôn là đơn phương tình nguyện.

Hồ Bát Nhất và những người khác muốn bỏ qua, con điêu hào kia lại không vui!

Đúng vậy, một bên là mối thù sinh tử, một bên chỉ bị quấy rầy.

Trong mắt loài người, mạng sống của động vật khác dường như nhỏ bé như cỏ rác.

Nhưng trong mắt điêu hào, đó là mối thù không đội trời chung!

Vì vậy, khi mọi người định tiếp tục đi lên, điêu hào lại một lần nữa phát động tấn công!

Tấn công của chim săn mồi có một đặc điểm, nhanh chóng và hung mãnh.

Lần đầu tiên điêu hào lao tới, mọi người không kịp phòng bị, nhưng lúc này tuy tốc độ của nó nhanh, mọi người cũng đã có chuẩn bị.

Hồ Bát Nhất cầm khẩu tiểu liên Chicago trong tay, bắn một tràng về phía hướng bay của điêu hào.

Âm thanh của kim hỏa va vào đạn lúc này trong tai mọi người nghe cực kỳ vui tai, mang lại cho mọi người một cảm giác an toàn đã lâu không có.

Điêu hào rất thông minh, biết rằng cuộc tấn công bất ngờ lần nữa đã bị phát hiện.

Điêu hào dang rộng đôi cánh khổng lồ, lập tức quay ngược lại.

Dòng lũ thép do đạn tạo thành, không để lại vết thương nào trên người nó.

"Gặp quỷ rồi, thứ này sao mà lanh lợi thế?!" Vương Bàn Tử đứng sát vách đá, thấy mình bắn loạn xạ nửa ngày, mà lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho điêu hào, có chút tức giận.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cầm súng, bắn hết một băng đạn, cũng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho con điêu hào

đó.

“Tiêu rồi!

Chương 309

Tư lệnh Vương yểm trợ tôi, tôi phải thay băng đạn." Hồ Bát Nhất nói một câu, sau đó cũng không quan tâm Vương Bàn Tử có động tác gì, tự mình lùi lại một bước.

"Mẹ kiếp, giao cho tôi nhiệm vụ lớn như vậy, khiến huynh đệ áp lực như núi!" Miệng Bàn Tử tuy nói vậy, nhưng vẫn không chút do dự lao ra.

Lúc này súng trong tay Vương Bàn Tử cũng đã hết đạn, việc duy nhất có thể làm là dùng súng trong tay làm gậy gộc.

Tốc độ của con điêu hào vừa nhanh vừa ảo diệu, với năng lực của Vương Bàn Tử, lại không thể ngăn cản.

Con điêu hào dùng một kế, trước tiên giả vờ lao về phía Vương Bàn Tử, khi cậu ta phản ứng, đột nhiên thay đổi phương hướng, lao về phía Hồ Bát Nhất.

"Mẹ kiếp, chơi trò dương đông kích tây!" Vương Bàn Tử chửi một câu, muốn đến chi viện cho Hồ Bát Nhất nhưng không kịp.

Hồ Bát Nhất thấy điêu hào lao về phía mình, lớn tiếng chửi một câu: "Tư lệnh Vương, khu vực phòng thủ của cậu có lỗ hổng rồi!" Đúng lúc này, từ bên cạnh Hồ Bát Nhất đột nhiên lóe lên một bóng người.

Như một tia chớp lao lên không trung, sau đó trên bầu trời vẽ ra một vệt sáng đen, ánh sáng chém về phía con điêu hào đang bay trên trời.

Bầu trời âm u đột nhiên xuất hiện một vệt sáng màu đỏ sẫm.

Hồ Bát Nhất kinh hồn chưa định nhìn Trương Lân bên cạnh.

Ra tay như thần nhân giáng thế!

Hồ Bát Nhất kinh ngạc trước thân thủ của Trương Lân.

Một thời gian không gặp, thân thủ của Trương Lân đã tiến bộ không ít, càng giống cao thủ võ lâm trong truyền thuyết, bay ra ngoài cửa động hơn mười mét, chém chết con chim điêu kia xong lại có thể quay ngược trở về, hoàn toàn đi ngược lại nguyên lý vật lý!

Nhưng Hồ Bát Nhất cũng không quá để tâm, bản thân chuyến đi Trùng Cốc Vân Nam tìm Mộ Trần Châu này đã sớm đi ngược lại định luật của ông lão Newton rồi.

Vương Bàn Tử lúc này mới nạp xong đạn.

Chỉ vì cuộc tấn công của con cầm thú kia mà những thứ ban đầu chứa trong ba lô của Vương Bàn Tử đều đã mất hết, bao gồm cả một số công cụ cơ bản như xẻng công binh.

Nhưng Hồ Bát Nhất hiện tại không có thời gian để tính toán thiệt hơn, càng không có thời gian kinh ngạc vì sao Trương Lân lại có thân thủ lợi hại như vậy.

Cần phải nhanh chóng đưa ra phương án, tìm đường lui, để tránh bị Thi Động đuổi kịp.

Bây giờ nghe tiếng động bên ngoài, Thi Động đang dần tiếp cận, thời gian của mọi người không còn nhiều, mỗi một giây đều liên quan đến sinh tử.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh phụ giúp, vừa làm vừa nói: "Tư lệnh Hồ, hôm nay trạng thái cậu không đúng lắm nha, cảm giác như đổi thành người khác vậy." Hồ Bát Nhất đang bận, không rảnh đôi co.

Anh lấy ra hai cuộn thuốc nổ từ ba lô, đưa cho Vương Bàn Tử, bảo cậu ta đặt trên đường rút lui của mọi người để cản Thi Động.

Đợi đến khi làm gần xong, anh mới ngẩng đầu hỏi: “Sao lại nói như đổi thành người khác, tôi có thay đổi gì à?” Vương Bàn Tử đáp: “Ngày thường tôi làm mất đồ, cậu không mắng cho một trận té tát thì cũng sa sầm mặt mày, hôm nay lại như không có chuyện gì xảy ra?” Hồ Bát Nhất ngẩng đầu liếc một cái.

“Sao thế?

Tôi không mắng cậu hai câu thì trong lòng không thoải mái à?” “Đừng mà, cứ để tôi tận hưởng sự quan tâm của lãnh đạo đi, đừng đánh thức giấc mơ đẹp của tôi nhanh như vậy!” Hồ Bát Nhất liếc cậu ta một cái rồi cười, nhưng trong lòng lại nghĩ đến vệt sáng đỏ vừa nhìn thấy lúc nãy.

Vệt sáng đỏ đó khiến lão Hồ nghĩ đến một thứ mà trước đây Tuyết Lỵ Dương từng nói với anh.

“Nói linh tinh gì thế?

Trước đây cậu gây họa cho tôi không ít, nhưng lúc đó tôi phê bình, chẳng phải lúc nào cũng kiên nhẫn lấy giáo dục làm trọng tâm sao?” Vương Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy có chút ngại ngùng, đang định mở miệng biện giải thì lại nghe Hồ Bát Nhất nói tiếp: “Còn về chuyện đồ đạc mất hết, nếu là lúc bình thường tôi chắc chắn sẽ nói, nhưng vào thời khắc nguy cấp này, ai còn lo được mấy thứ đó, chỉ cần người không sao là tốt rồi.” “Đúng rồi, lúc nãy khi tôi thấy thứ đó xuất hiện, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện.” “Trước đây cô Dương từng nói với tôi, trong gia tộc cô ấy có truyền lại Long Cốt Thiên Thư, đều dùng thiên thư để ghi lại truyền thuyết về Phượng Minh Kỳ Sơn, nếu tôi không nhìn lầm, thứ vừa rồi cũng chính là Long Cốt Thiên Thư.” Hồ Bát Nhất chỉ giải thích sơ qua, không nói quá chi tiết, vì tình hình lúc này khẩn cấp, cũng không có thời gian dài dòng, chỉ bảo Vương Bàn Tử cứ làm theo lời anh là được.

Vương Bàn Tử nghe đại khái, biết anh đã có kế hoạch.

Nhưng Trương Lân đứng bên cạnh lại nhíu mày, trong lòng biết rõ, thứ mà Hồ Bát Nhất nói là Long Cốt Thiên Thư.

Thứ này không thể nào là đồ bồi táng của chủ mộ, nhưng tại sao lại xuất hiện trong mộ Hiến Vương?!

Long Cốt Thiên Thư từ xưa đến nay đều vô cùng quý giá, nội dung ghi chép bên trong nếu chỉ là truyền thuyết Phượng Minh Kỳ Sơn thì tuyệt đối không nên giấu kỹ như vậy, bởi vì câu chuyện đó ở An Lạc hầu như nhà nhà đều biết, dù có một vài điểm khác biệt cũng không đến mức phải giấu giếm bí mật như thế.

Hiến Vương giấu nó ở nơi này, trong mật văn của thiên thư chắc chắn còn có bí mật khác.

Có thể ghi chép lại lai lịch của Mộ Trần Châu, hoặc là thuật trường sinh.

Nhưng làm sao để giải mã, e rằng có bí quyết riêng.

Trước đó giáo sư Tôn không hề đề cập, hoặc là lão già đó không nói thật, hoặc là ngay cả ông ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tóm lại, Hồ Bát Nhất cho rằng giữa Long Cốt Thiên Thư và Mộc Thần chắc chắn có mối liên hệ quan trọng.

Nhưng khi Trương Lân nhìn thấy vệt sáng đỏ, trong đầu anh lại hiện ra một bộ phim anh từng xem ở kiếp trước.

Đại Thoại Tây Du.

Trong phim, Chí Tôn Bảo cầm Nguyệt Quang Bảo Hạp xuyên qua thời không, tìm kiếm tình yêu đích thực của mình.

“Tại sao cùng một thứ, tôi lại có hai cảm giác khác nhau.” Trương Lân nhíu mày.

Hộp ngọc kia và Nguyệt Quang Bảo Hạp thực ra có hình dáng khác nhau, trong phim, Nguyệt Quang Bảo Hạp giống hai chiếc hộp gỗ dài ghép lại, ở giữa có thể mở ra.

Còn hộp ngọc lại giống một chiếc hộp vuông vức, ngoại hình hai thứ có sự khác biệt lớn.

Lại liên tưởng đến người phụ nữ gặp trước đó, Trương Lân đột nhiên nghĩ, liệu có phải mình có sứ mệnh đặc biệt hay nhiệm vụ ẩn giấu nào không?

Nếu không, với tư cách là một người chơi xen ngang, chắc chắn sẽ không dẫn ra nhiều tình tiết khác biệt với tuyến truyện chính của các nhân vật chính như vậy.

"Trong đó chắc chắn có liên quan!" Trương Lân nhíu mày, cẩn thận hồi tưởng lại bộ phim năm đó.

Bộ phim đó kể rằng, Chí Tôn Bảo vì tìm kiếm chân tướng cái chết của nương tử, đã nhiều lần xuyên không, mấy lần đầu gần như đã cứu được nàng, nhưng cuối cùng vẫn không thành công, lần xuyên không cuối cùng lại quay về năm trăm năm trước.

Năm trăm năm trước, Chí Tôn Bảo chỉ là một người bình thường trói gà không chặt; Xuân Tam Thập Nương và Bạch Tinh Tinh cũng chỉ là những tiểu nha đầu vừa mới ra ngoài tầm sư học đạo mà thôi.

Từ việc gặp lại Bạch Tinh Tinh, cho đến việc Tử Hà tiên tử bị ép gả cho Ngưu Ma Vương, Trương Lân dường như không thấy có thông tin nào hữu ích.

"Cho mình một gợi ý rốt cuộc là vì sao?

Nếu cần giúp đỡ, tại sao không thể nói thẳng ra?" Trương Lân có chút bực bội.

Trạm Lư trong tay anh đang nhỏ máu tươi, đúng là thần binh bất

quý, sau khi máu chảy xuống, không để lại bất kỳ vết tích nào trên lưỡi kiếm.

"Chẳng lẽ không chỉ muốn mình giúp Hồ Bát Nhất hoàn thành nhiệm vụ, mà còn ngấm ngầm giao cho mình nhiệm vụ giải cứu Tề Thiên Đại Thánh?" Nhưng đây rốt cuộc chỉ là suy đoán, Trương Lân cũng không thể xác định mình cần phải làm gì?

"Bóng lưng của người phụ nữ đó thật cô đơn, giọng điệu khi nói chuyện cũng nghe có vẻ cô độc, cô ấy đã ở trong không gian đó bao nhiêu năm rồi, mười năm, hai mươi năm, hay là một trăm năm?" Lòng Trương Lân bị lay động.

Nếu thật sự như anh đoán, người phụ nữ đó thật đáng thương.

Thật thú vị, cùng một vật mà lại gợi ra hai luồng cảm hứng hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với nhau.

"Thôi cứ đi một bước xem một bước vậy." Trương Lân cũng không rõ mối liên hệ trong đó, đành tạm thời gác lại những suy nghĩ này, chuyên tâm tìm kiếm xung quanh.

Do Thi Động phía sau ngày càng gần, mực nước trong động Hồ Lô ngày càng thấp, dường như có liên quan đến sự biến đổi của địa mạch.

Mọi người không thể không đi nhanh hơn.

Có lẽ vì hơi nước trong không khí, hoặc có lẽ vì vòi rồng nước ở xa, trên vách đá trong này, đâu đâu cũng là những lớp đá ẩm ướt trơn trượt.

Chương 310

Mọi người men theo những chỗ có thể đặt chân để chạy sâu vào trong, trên mặt đất, đám Đằng Nhân ngày càng nhiều, giống như những đống cỏ trong ruộng của nông dân.

Mọi người đi xuyên qua chúng, trong lòng không khỏi có chút kinh hoảng.

Nhưng đám Đằng Nhân này dường như không có phản ứng gì, lẽ nào chúng đều đã chết?

Chẳng lẽ vì địa mạch nơi đây biến đổi dữ dội, dẫn đến môi trường trong động có sự thay đổi?

Từ đó khiến những thứ này không còn môi trường để sinh tồn?

Âm thanh chói tai phía sau không ngừng truyền đến, Thi Động đang từ từ áp sát.

Phía trước, dường như cũng có một đám kẻ địch đang mai phục, chờ mọi người tự nộp mạng.

Nhưng so sánh giữa phía trước và phía sau, mọi người chọn đi về phía trước, đi về phía trước còn có một tia hy vọng sống, nếu đối đầu với Thi Động, e rằng không có một chút hy vọng nào.

Con đường phía trước âm u đáng sợ, mọi người đành phải cứng rắn đi vào.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa đi vừa chuẩn bị vũ khí, khẩu súng tiểu liên Chicago đã được lắp đầy băng đạn.

Chỉ là để đối phó với những con quái vật này, nếu dùng vũ khí nóng, một băng đạn đầy cũng không cầm cự được bao lâu.

“Lần này mới thật sự cảm nhận được cái gọi là đạn hết lương cạn!” Trong lúc hai người đang than thở, xung quanh truyền đến một trận tiếng sột soạt, như có vô số con côn trùng đang bò xung quanh.

Nghe thôi đã khiến người ta tê cả da đầu, bởi vì những con côn trùng này lớn hơn côn trùng bình thường rất nhiều, trắng bệch trông vô cùng kinh tởm.

Một lượng lớn Đẳng Nhân cuối cùng đã xuất hiện.

Lúc này, chúng như nhận được chỉ huy thống nhất, lại hình thành vòng vây đối với bốn người.

Đối với điều này, nhóm Hồ Bát Nhất cũng đã có chuẩn bị tâm lý, dù sao thứ này cũng rất tà môn.

Từ khi bước ra khỏi mộ huyệt, trên đường đi đã trải qua quá nhiều chuyện kỳ quái, mọi người cũng đã sớm có tâm thái cá chết lưới rách.

Nhưng, có tâm thái cá chết lưới rách không có nghĩa là ngồi chờ chết, mọi người liếc mắt ra hiệu cho nhau, liều mạng xông vào trong.

Những thứ xung quanh thấy con mồi bỏ chạy, miệng kêu chí chóe muốn hình thành lại vòng vây.

Nhưng đúng lúc này, phía sau đám quái vật đột nhiên vang lên tiếng kêu chít chít, trong âm thanh tràn đầy sợ hãi.

Hóa ra Thi Động phía sau đã đuổi kịp, một lượng lớn quái vật đều bị Thi Động nuốt chửng.

Có vẻ như lúc đó những con quái vật này không biết Thi Động hung mãnh đến mức nào, đều bị khối thịt thối rữa hôi hám đó hấp dẫn, lần lượt lao tới, há cái miệng lớn như chậu máu ra định cắn xé.

Nhưng, vừa lao tới đã bị Thi Động nuốt gọn.

Mọi người nhân cơ hội này nhanh chóng xông lên phía trước, có

vài con lẻ tẻ cản đường cũng đều bị Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dùng tiểu liên Chicago bắn nát óc.

Trong động lập tức hỗn loạn thành một đoàn.

Mọi người không để sự chú ý của những thứ này chuyển sang mình, trên đường đi ngoài những lúc ra tay cần thiết, toàn bộ đều chọn cách né tránh những con côn trùng khổng lồ và Đẳng Nhân.

Khi mọi người chạy thoát khỏi động Hồ Lô về phía bên trái, bên phải đột nhiên xông ra một đám côn trùng khổng lồ và Trùng Nhân.

Thi Động di chuyển từ trái sang phải.

Mọi người bị kẹt ở giữa, không còn nơi nào để trốn.

"Tư lệnh Hồ, giương đông kích tây, lừa trời dối biển!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh lớn tiếng hét lên.

Hồ Bát Nhất vội vàng lấy đầu người Hiến Vương trong tay ra, rồi ném về phía sau đám côn trùng.

Quả nhiên Thi Động lập tức đổi hướng, đuổi theo đầu người.

Như vậy vừa hay gặp phải đám côn trùng lớn.

Hồ Bát Nhất chớp thời cơ xông ra từ bên cạnh, nhặt lại đầu người Hiến Vương, tiếp tục chạy sâu vào trong động huyệt.

Đầu người Hiến Vương là manh mối quan trọng về Mộ Trần Châu, tuyệt đối không thể bỏ lại.

Cùng lắm vào lúc then chốt, dùng một chiêu dục cầm cố túng.

Cũng may, một lượng lớn sinh vật trong động Hồ Lô đã giữ chân được Thi Động đang truy đuổi không ngừng.

Mặc dù mọi người đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng trong lòng biết rõ, tiếp theo sẽ không còn gì có thể cản được Thi Động.

Lúc này nên chọn cứu mạng trước mắt, hay là phải giữ lại đầu người Hiến Vương, giải mã bí mật Mộ Trần Châu, diệt trừ hậu hoạn?

Vấn đề này mọi người hiện tại không có sức lực để suy nghĩ.

Bởi vì lúc này, trước mặt mọi người lại xuất hiện Đằng Nhân.

"Ái chà, mẹ kiếp, mấy thứ này không có hồi kết à?" Vương Bàn Tử đi lên vài bước, không để ý dưới chân bị vấp ngã sõng soài, ngã sấp mặt.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn, xung quanh cậu ta đã bị một đám Đằng Nhân bao vây.

"Chẳng lẽ thịt của tôi còn ngon hơn cái thi thể cổ kia sao?" Vương Bàn Tử lớn tiếng hét.

Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày, tại sao đám Đằng Nhân này không đi cắn Thi Động, mà lại quay sang vây lấy bọn họ.

Lúc này ném đầu người Hiến Vương ra nữa chắc cũng vô dụng, Thi Động đã ở quá xa đây rồi.

Lúc này, đạn của khẩu tiểu liên Chicago đã hết sạch, súng cũng bị vứt đi, chỉ còn lại bộ dụng cụ leo núi của Tuyết Lỵ Dương và một cây xẻng công binh.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người một cái, Trương Lân rút thần kiếm Trạm Lư ra, bảo vệ Tuyết Lỵ Dương ở giữa.

"Đây không phải là hộp Pandora sao?" Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn, phát hiện thứ vừa làm mình vấp ngã chính là chiếc hòm đồng trước đó được gọi là hộp Pandora, trên mặt đất còn vương vãi một số vật phẩm, đều là những thần khí, hài cốt sơn tiêu, bình ngọc thai nội tàng, và cả những con thiềm cung tinh xảo trước đó lôi ra từ trong đó.

Hồ Bát Nhất trước đó đã nói, con quỷ thiềm này là một tai họa.

Hai người thấy vậy, cầm xẻng công binh trong tay đập nát hết đám quỷ thiềm ba chân màu xanh lam bên trong.

Nhưng, vừa đập vỡ những thứ này, không khí trong toàn bộ động Hồ Lô dường như cũng rung chuyển theo.

Đám Đẳng Nhân xung quanh tỏ ra hoảng loạn không rõ lý do.

Dường như ba con ngọc khí này có mối liên hệ mật thiết với chúng.

Lũ quái vật bắt đầu chạy tán loạn, như thể đang đối mặt với sinh tử, có con thậm chí hoảng quá không chọn đường, đâm đầu chết vào Thi Động.

"Đây gọi là trời không tuyệt đường người!" Sau khi vô tình làm đúng, Vương Bàn Tử cười ha hả, thuận tay nhặt cái bình trên đất ném vào ba lô.

Hồ Bát Nhất dẫn mọi người chạy thoát.

Phía trước, nơi có nữ thi làm vật chủ, lớp lớp chồng chất không đếm xuể, khi mọi người đi qua, họ giẫm lên từng lớp nữ thi để trèo qua khoảng trống ở giữa động Hồ Lô, rồi tất cả đều nhảy vào trong.

Chương 311

Cứ chạy trốn không ngừng nghỉ như vậy, ngay cả những người có thể chất dị thường như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không chịu nổi.

Huống chi còn có một Tuyết Lỵ Dương?!

Nhân lúc tình hình xung quanh không quá nguy hiểm, họ nghỉ ngơi tại chỗ một lát, nhưng mọi người vừa định thở một hơi, từ cửa động phía sau đột nhiên chui ra một con rết khổng lồ.

Con rết này còn to hơn cả một cái lu nước lớn, dài gần chục mét, giống như một con trăn khổng lồ trong rừng rậm nguyên sinh Amazon.

Mọi người hiểu ra, đây chính là con rết già mặc giáp nặng bay lượn trong động.

Bị đám quái vật và Thi Động giày vò một phen, lớp giáp đồng trên người nó đã không còn, lộ ra thân trùng trần trụi bên trong, lúc này có lẽ nó cũng đang bận rộn chạy trốn.

Thể lực của Trương Lân lúc này đang ở trạng thái khá ổn định, nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã mệt thở hổn hển, Tuyết Lỵ Dương càng không nói nên lời.

Trương Lân cất trường kiếm vào, rút Ma Đao ra.

"Theo tôi!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy vậy, lập tức hiểu ý của Trương Lân.

"Cô Dương, nhanh lên!" Hồ Bát Nhất hét lên.

Trương Lân phi thân xông về phía con rết lớn, cắm Ma Đao trong tay vào da thịt con rết, cả người như treo trên thân nó.

Sau đó, anh phản tay ném ra Phi Hổ Trảo, Phi Hổ Trảo được Hồ Bát Nhất bắt lấy, cùng Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương mỗi người một tay quấn chặt vào nhau.

Cứ như vậy, Trương Lân treo trên thân con rết, rồi kéo theo ba người, giống như đang ngồi trên một chuyến tàu hỏa miễn phí.

"Ha ha ha, Tư lệnh Hồ, không ngờ tôi cũng được đi nhờ một chuyến xe, tôi còn tưởng mình sắp mệt chết rồi!" Hồ Bát Nhất định nói gì đó?

Nhưng tốc độ của con rết quá nhanh, vừa mở miệng đã bị gió tạt vào đầy mồm.

"Cẩn thận!" Trương Lân hét lên một tiếng, mọi người thấy vậy vội nhìn quanh, hóa ra con rết này sắp xuống nước.

Ùm một tiếng, thân rết khổng lồ chìm vào trong nước, làm bắn lên vô số bọt nước.

Tiếng động lớn làm rung chuyển xung quanh, các loại côn trùng khổng lồ lũ lượt bỏ chạy.

Tai mắt mọi người đều bị tiếng gió và tiếng nước lấp đầy, hoàn toàn không nhìn rõ mình đang ở đâu.

Nhiệt độ nước ở đây thấp hơn bên ngoài không ít, mọi người cảm thấy toàn thân co rúm lại, ngay cả hơi thở cũng dồn dập.

Trong ba lô mỗi người đều có một số thứ như bình dưỡng khí, nhưng lúc này đâu có tâm trí để ý đến những thứ đó, chỉ có thể liều mạng nắm chặt Phi Hổ Trảo trong tay, rồi nắm chặt đồng đội.

"Xui xẻo nhất là đâm vào đá!" Trương Lân thầm cầu nguyện trong miệng, nghĩ thầm, một thân bản lĩnh nếu đâm vào đá mà ngất đi, chết đuối, thì thật là trò cười.

May mà con rết khổng lồ này cũng cần dưỡng khí, chỉ bơi dưới đáy nước một lúc không lâu, liền nhảy lên khỏi mặt nước.

Con rết hoàn toàn dựa vào bản năng tránh hung tìm cát bẩm sinh để chạy trốn, thực ra nó đã bị thương nặng.

Khi mọi người vào sơn cốc đã từng giao đấu với nó, lúc này rút lui lại gặp nhau, con rết đã kiệt sức.

Cuối cùng, sau một lúc nữa, chuyến tàu tử thần kinh hoàng này cuối cùng cũng bắt đầu giảm tốc.

Hồ Bát Nhất biết, đó là vì con rết đã cạn kiệt tinh lực trong cơ thể, mặc dù hiện tại nó đang cố gắng đi về phía trước, nhưng cũng không trụ được bao lâu nữa.

Trương Lân là người đầu tiên nhảy xuống từ thân con rết, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đứng trên mặt đất.

Mặc dù chuyến tàu này ngồi rất kinh hãi, nhưng dù sao mọi người cũng không tốn nhiều thể lực, bây giờ đột nhiên đứng trên đất, ngược lại cảm thấy trên người có chút sức lực.

Nhưng cuối cùng vẫn mệt mỏi rã rời, từ khi vào đây, có lẽ chưa đến ba ngày, nhưng một ngày dài như một năm, cảm giác còn dài hơn ba năm.

Nơi này chưa rời khỏi Trùng Cốc, nhưng cũng nên bỏ lại Thi Động một khoảng cách không nhỏ.

Thêm vào đó, con rết khổng lồ này, có lẽ cũng có thể trì hoãn Thi Động được một khoảng thời gian, vì vậy Hồ Bát Nhất quyết định mọi người nghỉ ngơi trước.

Nếu cứ chạy như vậy nữa, e rằng chưa bị Thi Động nuốt chửng, mọi người cũng sẽ kiệt sức mà chết.

“Cả đời này được ngồi chuyến tàu như vậy, cũng không uổng kiếp này.” Vương Bàn Tử thở hổn hển, cảm thán nói.

“Cô Dương, ở nước Mỹ phát triển của cô có chuyến tàu như vậy không?

Ha ha ha ha!” Tuyết Lỵ Dương liếc cậu ta một cái, không trả lời, nói với Hồ Bát Nhất và Trương Lân: “Tiếp theo làm thế nào, thứ đó cứ đuổi theo chúng ta, cứ thế này cũng không phải cách.” “Cái Thi Động đó có lẽ là một loại khí hôi thối bám trên nhục quách, hình thành một dạng sinh vật không phân biệt thanh trọc, đụng phải thứ gì cũng sẽ bị ăn mòn, tôi nghĩ có lẽ chỉ khi đến cửa cốc mới có cơ hội giải quyết nó.” Hồ Bát Nhất nhíu mày nói.

Trương Lân biết ý của Hồ Bát Nhất, cửa vào của cốc có địa thế lồi lõm đối xứng, trong phong thủy gọi là Thanh Long Đốn Bút.

Bên trái như trâu chạy, bên phải như hổ, địa thế ở giữa như cổng sao chuông treo, là một nơi có sát khí trời sinh, Thi Động một khi di chuyển đến đó, hỗn độn chi khí trong nó sẽ bị hóa giải.

Nhưng đây chỉ là khả năng trên lý thuyết, cụ thể có hiệu quả hay không, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

Dù sao mọi người lúc này cũng không còn cách nào khác.

Quả nhiên Hồ Bát Nhất cũng nghĩ vậy, sau đó mọi người liền đi về phía cửa cốc.

Trong ba lô còn lại một ít thuốc nổ, Hồ Bát Nhất bảo Vương Bàn Tử đi nổ tung lối vào trước cổng núi, cố gắng tranh thủ thêm một chút thời gian, còn anh thì đến miếu lấy một số thực phẩm, pin, đèn pin và các vật tư bổ sung đã để lại từ trước.

Mọi người nghỉ ngơi xong, ăn một chút đồ rồi vội vàng xuất phát.

Nơi này cách cửa cốc không xa, nhưng rừng rậm khó đi, hai bên

sườn núi lại dốc đứng, địa thế hiểm trở.

Đúng như câu nói một đường thẳng chia trời làm đôi, hai ngọn núi kẹp lại đá làm cổng.

Đừng nói người bình thường, ngay cả những người sống trong rừng lâu năm, đi qua đây tốc độ cũng sẽ chậm lại.

Nhưng địa thế ở đây rốt cuộc có thể làm cho tốc độ của Thi Động chậm lại hay không, mọi người không biết được, chỉ có thể làm hết sức để tăng tốc độ của mình.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi trước chặt gai mở đường.

May mà lúc mọi người vào đã nắm rõ địa hình ở đây, tuy tốc độ chậm lại, nhưng cũng không đến mức lạc đường.

"Ai da, ở đây có một con rắn?!" Vương Bàn Tử tay cầm một con rắn, nắm chặt bảy tấc của nó, gọn gàng giải quyết xong.

"Ra ngoài rồi, xem bản tư lệnh trổ tài cho cậu xem, làm một nồi canh rắn ngon tuyệt." Hồ Bát Nhất không khỏi mắng: "Cái đồ ăn hại, đã lúc nào rồi?

Còn nhớ đến mấy thứ này!" Trong lúc hai người đang đấu khẩu, Trương Lân đột ngột quay người nhìn về phía sau.

Hồ Bát Nhất cũng nhận ra, nhìn về phía sau.

Phía sau, một đàn chim hoảng sợ bay lên, sau đó liền truyền đến tiếng cây cối đổ rạp, như bị một thứ gì đó nặng nề xô ngã.

"Nó đuổi kịp rồi, mau đi!" Mọi người lại tăng tốc, chạy như điên về phía cửa cốc.

Động tĩnh của Thi Động phía sau ngày càng lớn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ, nếu cứ trực tiếp xông ra khỏi cửa cốc, lỡ có sai sót gì thì sao?

Thế là mọi người đổi đường.

Chương 312

Hồ Bát Nhất lấy đầu của Hiến Vương ra khỏi ba lô.

Ngũ quan của đầu người mơ hồ méo mó, dù là ban ngày, nhìn cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Hình như có chút thay đổi?!" Hồ Bát Nhất cảm thấy đầu lâu Hiến Vương dường như đã xảy ra một sự thay đổi nào đó, nhưng lúc này đâu có tâm trí để quan sát kỹ.

Anh lấy Phi Hổ Trảo ra khỏi thắt lưng, sau đó móc vào đầu Hiến Vương, Hồ Bát Nhất chuẩn bị ném nó ra, hy vọng nhờ đó thoát khỏi sự truy sát của vật chất động vật tính kia.

"Anh định làm gì?

Tư lệnh Hồ, chẳng lẽ anh định từ bỏ sao?" Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất làm vậy, kinh ngạc nói.

"Thứ này là tôi đã tốn bao nhiêu công sức mới mang ra được, sắp thấy ánh sáng chiến thắng rồi, anh lại chuẩn bị ném nó đi?" Hồ Bát Nhất liếc cậu ta một cái: "Cậu hiểu gì?

Đây gọi là giương đông kích tây, cắt đứt ý niệm của thứ đó, có lẽ chúng ta có thể thoát khỏi sự truy đuổi." Vương Bàn Tử ngẩn ra: "Nhưng, nếu ném ra rồi, Thi Động không đuổi chúng ta nữa, mà đi thẳng đến cái đầu đó, vậy chẳng phải chúng ta thiệt rồi sao?" Hồ Bát Nhất mím môi suy nghĩ một lúc: "Cho nên tôi cần một người có sức mạnh lớn, ném thẳng nó ra ngoài cửa động, như vậy Thi Động dù có ra ngoài cũng hết cách!" Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Trương Lân.

"Một Cú Ném Càn Khôn: Giúp Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử

ném đầu lâu Hiến Vương ra khỏi cửa cốc; phần thưởng nhiệm vụ, tiến độ đóng vai tăng thêm 0,5%!" Trương Lân vốn đang khoanh tay đứng cạnh Tuyết Lỵ Dương, nghe Hồ Bát Nhất phân tích, trong lòng nghĩ, đây quả thực là một cách hay, nếu không tách mọi người và đầu Hiến Vương ra, thì mọi người sẽ mãi mãi là đối tượng bị truy đuổi, hiện tại tuy đã gần cửa ra, nhưng ai cũng đã kiệt sức, tốc độ leo dốc kém xa trước đây, cứ thế này, liệu có thể thoát chết hay không vẫn chưa biết.

Nếu tách đầu lâu và mọi người ra, Thi Động sẽ đuổi theo đầu lâu, tạm thời sẽ nới lỏng việc truy đuổi mọi người, như vậy cơ hội sống sót sẽ tăng lên rất nhiều.

Đầu lâu rơi bên ngoài cửa cốc, Thi Động chưa chắc đã ra được.

Xem ra phương lược của Hồ Bát Nhất rất khả thi, ít nhất xác suất thành công cao hơn nhiều so với hiện tại.

Thấy hai người nhìn mình, Trương Lân cũng không khách khí, đưa tay ra.

"Đưa đây, giao cho tôi!" Vương Bàn Tử lấy đầu lâu Hiến Vương từ tay Hồ Bát Nhất, đưa cho Trương Lân, cẩn thận dặn dò: "Cậu phải cẩn thận một chút, ném ra ngoài là được, đừng làm vỡ nó!" Hồ Bát Nhất lúc này mới phản ứng lại, vội vàng lấy thêm một ít màng bọc thực phẩm từ trong ba lô, quấn chặt lấy đầu Hiến Vương, để tránh lúc rơi xuống đất làm vỡ sọ.

Từ sườn núi nơi mọi người đang đứng nhìn xuống, bên dưới là một vùng sương mù mờ mịt, vì Thi Động trên đường đi không ngừng mở rộng, gần như sắp lấp đầy cả thung lũng phía sau.

Cũng không biết cửa cốc chật hẹp có thể hóa giải được bao nhiêu hỗn độn ác khí!

Nhưng lúc này lên trời không lối, xuống đất không cửa, mọi người cũng chỉ đành làm theo kế hoạch đã định, còn có thành công hay không, chỉ có thể phó mặc cho số phận!

Trương Lân nhận lấy thứ Vương Bàn Tử đưa, rồi nắm lấy sợi dây của Phi Hổ Trảo, xoay tròn bên cạnh.

Trong chốc lát, đầu Hiến Vương như một quả chùy sao băng, bị Trương Lân vung lên.

Tiếng vù vù, như có một chiếc cối xay gió lớn đang quay bên cạnh.

Đợi đến khi âm thanh liền thành một dải, Trương Lân buông tay, cái đầu đó liền như mũi tên rời cung bay ra ngoài.

"Sức tay gì mà lớn thế?!" Nhìn đầu lâu Hiến Vương bay ra như tảng đá được máy bắn đá ném đi, Vương Bàn Tử thầm lè lưỡi.

Quả nhiên, như Hồ Bát Nhất dự liệu, sau khi đầu lâu được ném ra, tiếng ầm ầm của Thi Động phía sau trước tiên im lặng, như đang xác định phương hướng, sau đó đuổi theo hướng đầu lâu được ném đi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha ha, cái đồ ngu ngốc!" Vương Bàn Tử không khỏi cười lớn.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói: "Mau đi, nếu nó phát hiện không đuổi kịp thứ nó đang đuổi, chắc chắn sẽ tức giận, lúc đó ra tay với chúng ta sẽ càng điên cuồng hơn!" Vương Bàn Tử đang cười toe toét, nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, trong đầu tưởng tượng ra cảnh Thi Động nổi điên, liền rùng mình một cái.

"Mau đi thôi!" Vương Bàn Tử thu dọn qua loa, không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Vọng sơn lộ viễn.

Ý nghĩa là khi chúng ta ở trên núi hoặc nhìn núi từ xa, cảm thấy

khoảng cách rất gần, nhưng thực ra để đến được đích, cần phải tốn rất nhiều thời gian và quãng đường.

Lúc này mọi người đã cảm nhận rõ ràng ý nghĩa của cụm từ này.

Con đường ra ngoài và lúc vào gần như không có thay đổi lớn, chỉ có điều ẩm ướt hơn không ít, do phản ứng dây chuyền từ vòi rồng nước.

Từ đó có thể thấy, uy lực của vòi rồng nước lúc đó mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng vòi rồng nước mạnh mẽ như vậy mà cũng không thể tiêu diệt được Thi Động, có thể thấy thứ đó quả nhiên rất tà môn.

Mọi người lúc này cũng không nói nhiều nữa, giữ sức để đi đường.

Thắng lợi đang ở trước mắt, không ai muốn vì những chuyện vô vị mà làm tan biến hy vọng sắp có được.

Cuối cùng, sau khi đi thêm một đoạn thời gian, rừng rậm ở xa đã thưa thớt hơn không ít, lờ mờ có thể thấy được khói bếp lác đác dưới chân núi.

Lúc này mọi người mới thả lỏng một chút.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng cảm thấy được ánh sáng!

Niềm tin của người duy vật không thể lay chuyển!" Hồ Bát Nhất cười toe toét.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh bĩu môi nói: "Tư lệnh Hồ, trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu còn có tâm trạng bàn luận về chủ nghĩa duy vật?

Che giấu sự thiếu hiểu biết của mình hoặc tự lừa dối bản thân, đó không phải là phẩm chất của người duy vật!" Hồ Bát Nhất ngẩn ra,

suy nghĩ kỹ, rồi xua tay: "Phức tạp quá, mâu thuẫn quá, xung đột quá, thôi thôi, tôi chỉ cảm khái linh tinh thôi, Tư lệnh Vương cũng có thể nâng tầm quan điểm cho tôi sao?!" Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh, lúc này trạng thái đã tốt hơn.

"Không biết về rồi làm sao đối mặt với bà chủ đó." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, sau đó vẻ mặt có chút gượng gạo, có không ít đồ mượn từ bà chủ bây giờ đều đã mất, chỉ có thể xem lúc đó có thể dùng tiền bạc để bù đắp hay không.

Đúng lúc này, hướng Thi Động đi xa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa, âm thanh đó như có người bị sỉ nhục rồi nổi giận.

Dù ở khá xa, mọi người vẫn cảm nhận được một luồng lửa giận ngút trời.

"Không ổn, mau đi!" Có lẽ là Thi Động đã đến cửa sơn cốc, phát hiện không có cách nào đuổi ra ngoài, nên tức giận công tâm.

"Cái quái gì vậy, nổi giận mà lại có tiếng người, tà môn quá, mọi người mau đi!" Hồ Bát Nhất lớn tiếng nói.

"Đây cũng chẳng phải là chứng minh gián tiếp cho suy đoán của Tư lệnh Hồ là chính xác sao, quả nhiên nó không ra được, bị cửa cốc đó xung kích!" Vương Bàn Tử chân bước thoăn thoắt, miệng lại lớn tiếng khen ngợi Hồ Bát Nhất.

Đây cũng là một cách tự an ủi trong tình huống nguy hiểm.

Khi sắp ra khỏi cửa cốc, mọi người thấy Thi Động dưới sự xung kích của hỗn độn chi khí giống như khói sói, không ngừng có khí đen từ trong Thi Động tỏa ra.

Cách một khoảng khá xa, mọi người đều có thể cảm nhận được tính ăn mòn trong làn khói đen đó.

Chẳng trách Thi Động có thể nuốt chửng mọi thứ.

“Tư lệnh Hồ, nếu không phải anh trong lúc nguy cấp nảy ra một kế giương đông kích tây, tôi thật không biết chúng ta có thể thoát ra được không.” Vương Bàn Tử nhìn làn khói đen, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Đừng lề mề nữa, mau đi, hình như nó phát hiện ra chúng ta rồi.” Quả nhiên, Thi Động đang giãy giụa về phía mọi người, chỉ vì bị hỗn độn chi khí của cửa cốc níu kéo, khiến nó nhất thời không thoát ra được.

Nhưng xem ra cũng sắp thoát khốn, thứ này một khi thoát khốn, sẽ nhanh chóng đuổi kịp mọi người.

Thế là mọi người không nói chuyện nữa?

Nhận định con đường xuống núi, nhanh chóng phi nước đại.

Lúc này ở cửa cốc lại truyền đến tiếng động kinh thiên, lúc này tiếng động không còn là tiếng gầm của Thi Động, mà giống như âm thanh do không khí tự nhiên ma sát tạo ra.

Mọi người cúi đầu, nghiêm túc phân biệt đường xuống núi, đều biết rằng, mặc dù bây giờ có vẻ như con quái vật đó đã bị chặn lại, nhưng ai có thể đảm bảo nó không thoát ra được?

Chương 313

Cuối cùng, mọi người đã ở xa cửa cốc.

Trên đường xuống núi xuất hiện một rừng chuối.

Hồ Bát Nhất thở ra một hơi, đang định cảm thán, đột nhiên cảm thấy trên người truyền đến một luồng khí lạnh lẽo, luồng khí này cực kỳ mãnh liệt, trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người.

"Thứ gì vậy?" Mọi người sợ đến mức vội vàng vịn vào cây chuối bên cạnh.

Tận sâu trong lòng Trương Lân dấy lên sự rung động, không tự chủ được mà nhìn lên núi.

Tại cửa cốc, Thi Động bốc lên khói sói cuồn cuộn, bao trùm cả bầu trời, xen lẫn tiếng gầm rú, vô cùng đáng sợ.

Dù vậy, tại sao ngọn núi xanh cũng không thể xua tan cảm giác khiến người ta kinh hãi này.

Nhưng đúng lúc này, trong làn khói dày đặc ở cửa cốc, đột nhiên xuất hiện một bóng trắng.

Đúng vậy, một bóng trắng, áo dài bay phấp phới, như đang lơ lửng trên trời.

Đó hẳn là một người phụ nữ, mặc dù ở khá xa, nhưng có thể thấy được mái tóc dài bay trong gió.

Đó hẳn là một người phụ nữ xinh đẹp, mặc dù ở khá xa, nhưng sức quyến rũ tỏa ra khiến lòng Trương Lân rung động.

"Là ai?" Trương Lân thầm hỏi trong lòng.

Khi nhìn lại bóng người đó, trong lòng Trương Lân có một cảm

giác kỳ lạ, phảng phất như đã quen biết người đó từ lâu, giờ đây, cuối cùng cũng đã trùng phùng sau bao ngày xa cách.

"Các cậu có thấy không?

Trên đó có một người?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dựng cả tóc gáy!

Bởi vì người đó đang đứng trong làn khói bốc lên từ Thi Động, làn khói đó có tính ăn mòn cực mạnh!

Vậy mà người đó đứng trong đó, không hề hấn gì!

Trương Lân nhìn bóng hình đó, không tự chủ được mà bước lên hai bước.

Bóng hình trắng và anh nhìn nhau xa xăm.

Hai người nhìn nhau không nói, nhưng trong đó dường như có cả một câu chuyện.

Xuyên qua khoảng cách xa xôi, Trương Lân thậm chí có thể cảm nhận được biểu cảm trên khuôn mặt đó.

Mặc dù nhìn không rõ, mặc dù hình người đó có chút mờ ảo, nhưng trong lòng Trương Lân, khuôn mặt đó mang vẻ bình tĩnh đã xem nhẹ mọi thứ, lạnh lùng như băng sương.

"Đang nhìn mình, tại sao lại có biểu cảm đó?

Chẳng lẽ giữa chúng ta từng có thù hận?" Trương Lân cho rằng giả thiết này không đứng vững, bởi vì anh vốn không thuộc về thế giới này, sao có thể có giao du với ai?

"Nhưng tại sao cảm giác nhìn cô ấy lại quen thuộc đến vậy?" Trong lòng Trương Lân có một vạn câu hỏi tại sao!

Từ lúc bắt đầu đóng vai Tiểu Ca, Trương Lân đã có được một cuộc đời theo kịch bản, những tình tiết xảy ra sau đó khiến anh cảm

thấy mình và nhân vật trong truyện gần như khó có thể tách rời.

Cùng với tiến độ đóng vai, Trương Lân ngày càng cảm thấy trên người Tiểu Ca có những bí mật, thân thế của anh, gia tộc của anh.

"Câu chuyện của anh ấy chắc chắn không chỉ đơn giản như những gì viết trong sách!" "Nhưng cảm giác của mình với người trước mắt, rốt cuộc là của mình, hay là của Tiểu Ca?" Người trên núi đứng giữa làn khói sói, trên người mang theo sự tà ác vô hạn, nhưng lại cho người ta cảm giác thuần khiết vô ngần!

Một cảm giác hoàn toàn đối lập, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hài hòa đến lạ.

Như trích tiên hạ phàm, lại như tiên tử lâm trần, người đó đang nhìn xuống mọi thứ dưới chân núi.

Từ người đó truyền đến từng luồng khí thế dữ dội, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dù đã vịn vào cây chuối cũng có chút đứng không vững, phía sau họ là Tuyết Lỵ Dương cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ có Trương Lân như một tảng đá vững chắc giữa cơn cuồng phong bão táp.

Anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ lơ lửng trên không, trên mặt mang một biểu cảm kỳ lạ, dường như có hồi ức, có đau khổ, có giãy giụa, có… Người phụ nữ này xuất hiện đột ngột, nhưng cũng chỉ tồn tại một lúc rồi biến mất cùng làn khói sói.

Khói sói tan biến, nguy cơ Thi Động cũng được giải trừ, mọi người tuy bị kinh hách, nhưng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Thật là đáng sợ, tôi còn tưởng công sức đổ sông đổ bể, đến giây phút cuối cùng mới tuyên án tử hình cho mình chứ, may mà chỉ là một phen kinh hãi." Vương Bàn Tử vỗ ngực lớn tiếng hét.

Hồ Bát Nhất vội vàng đỡ Tuyết Lỵ Dương phía sau, rồi lại hét với

Trương Lân: “Trương huynh đệ, quả nhiên thân thủ của cậu là tốt nhất, đứng đó không hề lay động, sau này phải dạy tôi nhiều hơn đó.” Vương Bàn Tử cũng cười ha hả: “Em trai tôi từ nhỏ đã có cái khí chất núi Thái Sơn sụp trước mặt mà sắc không đổi, điểm này, là do tôi dạy từ nhỏ đấy!” Vương Bàn Tử bước tới đứng cạnh Trương Lân, đưa tay định kéo.

Nhưng kéo rồi lại không kéo được, Trương Lân như một tảng đá, đứng yên tại chỗ.

“Em trai, ý gì đây?

Muốn thử công phu của anh à?” Vương Bàn Tử ngẩn ra, rồi lại kéo, vẫn không kéo được.

Hồ Bát Nhất cảm thấy tình hình có chút không ổn, vội vàng bước tới.

Anh không đưa tay kéo Trương Lân, mà đưa ngón tay ra thử dưới mũi Trương Lân.

“Còn thở!” “Ý gì?

Tư lệnh Hồ, chẳng lẽ ông cho rằng người phụ nữ vừa rồi đã câu mất hồn phách của em tôi?” Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng, ở nơi này chuyện gì cũng có thể xảy ra, bây giờ, anh cũng không muốn Trương Lân xảy ra bất cứ vấn đề gì.

“Có chút không đúng, Trương Lân huynh đệ bình thường không phản ứng chậm chạp như vậy, bây giờ rõ ràng đã gặp vấn đề.” Hồ Bát Nhất vừa nói vậy, không chỉ Vương Bàn Tử ý thức được, mà Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy Trương Lân có chút kỳ lạ.

“Cậu ta đang nhìn gì vậy?

Chẳng lẽ bị người phụ nữ trên núi đó câu mất hồn phách rồi sao?

Người phụ nữ đó cũng không nhìn ra xinh hay xấu mà!" Vương Bàn Tử có chút lo lắng.

Không chỉ vì Trương Lân là người có chiến lực cao nhất trong nhóm, mà còn vì Vương Bàn Tử không muốn em trai mình xảy ra chuyện.

Trong ký ức mà hệ thống ban cho, Vương Bàn Tử rất thương yêu người em trai này.

"Lão Hồ, làm sao bây giờ?

Không thể để em tôi sau khi chúng ta thoát khỏi nguy hiểm, lại đột nhiên xảy ra chuyện chứ?!" Vương Bàn Tử có chút sốt ruột.

Hồ Bát Nhất đột nhiên đứng dậy, rồi đưa hai tay về phía Trương Lân.

Lần này thu hoạch thế nào?

Trương Lân mơ một giấc mơ, trong mơ, có một bóng lưng thanh tú quay lưng về phía anh, không nhìn ra là nam hay nữ.

Có một giọng nói đang nói chuyện với anh, cũng không nghe ra là nam hay nữ.

"Anh còn nhớ tôi không?" "Anh có đến nơi đó không?" "Xin anh nhất định phải tìm tôi!". .....

Những câu nói không đầu không cuối, Trương Lân lớn tiếng gào thét trong mơ, hỏi cô là ai, hỏi rốt cuộc phải đi đâu.

Chương 314

Nhưng bóng hình đó chỉ quay lưng về phía anh, lặp đi lặp lại mấy câu nói đó.

Trương Lân trong mơ ra sức giãy giụa, muốn thoát ra, nhưng, một thân công lực bình thường, lúc này lại không dùng được chút nào.

Nơi này, như thể đã kéo anh trở về thế giới ban đầu.

Trương Lân giãy giụa qua lại, muốn lắc lư trái phải.

Ban đầu rất khó khăn, như có một ngọn núi lớn đè lên người anh, vừa không thể thở lại không thể cử động.

Nhưng, anh muốn biết người đó là ai, muốn đứng trước mặt cô, xem cô trông như thế nào.

Trương Lân đang cố gắng.

Cuối cùng, anh cảm thấy vai mình như được gỡ bỏ một lớp trói buộc, cơ thể cuối cùng cũng có thể cử động.

Dần dần, sau khi có thể hoạt động, anh cuối cùng cũng đến được trước mặt bóng hình đó, từ từ đi sang bên cạnh, cuối cùng cũng sắp nhìn thấy mặt chính diện.

Trong mắt Trương Lân từ từ hiện ra một khuôn mặt to bự. ....

"Ây da, em trai, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!" Vương Bàn Tử xuất hiện trước mắt Trương Lân.

Nhìn thấy Trương Lân cuối cùng cũng mở mắt, đôi mắt đỏ hoe của Vương Bàn Tử lúc này cuối cùng cũng nheo lại cười.

Phía sau, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng ghé sát vào, vẻ mặt vui mừng nhìn Trương Lân.

“Hóa ra là một giấc mơ, nhưng tại sao lại chân thực đến vậy?” Trương Lân biết, tất cả những gì vừa rồi chỉ là mộng cảnh của anh.

“Tôi bị sao vậy?” Vương Bàn Tử vội vàng lấy một đĩa lạc từ chiếc bàn phía sau, vừa ăn vừa kể lại.

Hóa ra, hôm đó khi họ xuống núi, trên trời đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ áo trắng bí ẩn, khí thế mạnh mẽ của cô ta thổi mọi người ngã nghiêng ngã ngửa, chỉ có Trương Lân là có thể đối mặt, đứng vững không lay chuyển.

Nhưng khi người phụ nữ đó biến mất, Trương Lân lại như bị tước mất ba hồn sáu phách, cả người trở nên ngây dại, thậm chí không có phản ứng với bất kỳ kích thích nào từ xung quanh.

Trong lúc mọi người đang bối rối, Trương Lân đột nhiên ngã xuống, ngã thẳng về phía sau!

May mà Hồ Bát Nhất tay mắt lanh lẹ ôm chặt lấy anh, nếu không dù Trương Lân có da đồng xương sắt, trong tình huống đó cũng sẽ bị ngã trọng thương.

Trương Lân hôn mê được mọi người khiêng xuống núi, tạm thời ở lại trong quán trọ mà họ đã tiếp xúc khi lên núi.

Bà chủ nói, Trương Lân bị trúng tà, thuốc men bình thường khó chữa trị, chỉ có mời đại vu sư mới có thể trừ tà.

Ở đây lấy đâu ra đại vu sư?

Về phương diện yêu ma tà túy, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng đều đã trải qua trăm trận, nhưng không ai nhìn ra dấu vết tà túy trên người Trương Lân!

Thế là Vương Bàn Tử nài nỉ bà chủ đi lấy một ít thuốc bắc, sắc lên rồi đổ cho Trương Lân uống.

Họ cho rằng, có lẽ là do thời tiết thay đổi thất thường trong Trùng Cốc, hoặc là do mọi người liên tục thả lỏng rồi lại căng thẳng, khiến Trương Lân khí huyết đều hư, thể lực không chống đỡ nổi.

Cứ chăm sóc như vậy hai ngày, Trương Lân vốn không có phản ứng gì, hôm nay đột nhiên có phản ứng, tay chân bắt đầu cử động lung tung.

"Tôi không sao, cảm ơn." Đối mặt với ba khuôn mặt căng thẳng, Trương Lân mở miệng nói.

Nụ cười của Vương Bàn Tử cứng lại, sau đó khoanh tay, bất lực nói với Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương phía sau: "Tên này khỏe rồi, lại trở về bộ dạng cũ!" Trương Lân ngồi trên giường, hồi tưởng lại giấc mơ trước khi tỉnh.

Vương Bàn Tử ăn gần hết đĩa lạc trong tay, sau đó phủi tay: "Được rồi, nếu em trai đã tỉnh, cũng không có gì đáng ngại nữa, vậy tiếp theo chúng ta có nên tiến hành công việc chính của mình không?" Hồ Bát Nhất cười nói: "Đúng vậy, đồng chí cách mạng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta đương nhiên phải bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm lần này." Đối với chuyến đi Trùng Cốc lần này, Hồ Bát Nhất cảm thấy rất có ý nghĩa, không chỉ tìm được minh khí bảo bối, mà quan trọng nhất là thực sự đã tìm được manh mối về Mộ Trần Châu.

Mọi người trước tiên dọn dẹp, sau đó mở ba lô ra.

Những thứ này rất bí ẩn, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không muốn sinh chuyện, vì vậy dù bà chủ trước đó tỏ ra rất nhiệt tình, mọi người vẫn đóng chặt cửa lại.

Trương Lân nhớ trong kịch bản gốc, mọi người sau khi rời khách sạn Thải Vân, đã lên tàu hỏa, nghiên cứu trong toa giường nằm.

“Xem ra, có một số thay đổi.” Chuyến đi này, có những chuyện và những thứ đáng nhớ.

Quan trọng nhất đương nhiên là cái đầu người đó, nếu trong đó có bí mật về Mộ Trần Châu, đối với ba người Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, không nghi ngờ gì là quan trọng nhất.

Bàn Tử đầu tiên lấy ra chiếc bình ngọc từ trong ba lô.

Đây là thứ lấy được từ động Hồ Lô, trong bình vốn có nước trong, ngâm một thai nhi bằng ngọc trắng nhỏ.

Nhưng do trong quá trình chạy trốn, nước trong bình đã mất đi, thai nhi bằng ngọc trắng nhỏ vốn được ngâm trong đó, bây giờ trông khô héo.

Mọi người thử đổ thêm một ít nước trong vào, nhưng không có phản ứng gì.

Thứ này chỉ để cho mới lạ, vì không liên quan nhiều đến Mộ Trần Châu, nên chỉ nghiên cứu qua loa rồi để Vương Bàn Tử cất đi.

Sau đó là mấy chục chiếc vòng ngọc đen mà Hồ Bát Nhất lấy được, thứ này Hồ Bát Nhất lấy ra từ tay Hiến Vương, nếu đã được Hiến Vương coi trọng như vậy, tuyệt đối là thứ quan trọng hơn tất cả các đồ bồi táng khác.

Nhưng thứ quan trọng này vừa được lấy ra, mọi người liền không tự chủ được mà bịt mũi.

Mẹ kiếp, hôi quá!

Thứ này đã tách khỏi thi thể lâu như vậy, mà lại còn có mùi xác thối nồng nặc như vậy?!

Không còn cách nào, mọi người đành phải dùng túi ni lông bọc lại, cách lớp túi mà quan sát.

Những chiếc vòng ngọc này không phải được điêu khắc tinh xảo, cũng không phải được làm từ dược liệu quý giá, chỉ là do niên đại lâu đời, thường xuyên sử dụng, nên đã bị mài mòn rất nhẵn bóng.

"Thứ này rốt cuộc dùng để làm gì?" Vương Bàn Tử gãi đầu nói.

Hồ Bát Nhất đột nhiên nảy ra ý tưởng: "Hiến Vương theo đuổi sự đơn giản, trường sinh thành tiên.

Trong mộ huyệt, không chỉ có lò luyện đan, đủ để chứng minh vấn đề này, nhưng, để thành tiên ngoài việc luyện đan, còn có một hoạt động quan trọng, đó là giao tiếp với thần tiên." Vương Bàn Tử ngẩn ra: "Vòng ngọc dùng để giao tiếp với thần tiên, đeo trên tay, lúc giao tiếp nhìn lên trời có thể cảm giác được thần tiên hơn sao?" Hồ Bát Nhất lườm cậu ta một cái.

"Trương Lân, cậu có ý kiến gì không?" Tuyết Lỵ Dương cười hỏi Trương Lân, người đàn ông lạnh lùng này, luôn khiến cô cảm thấy có chút rung động.

Đối với thái độ của Tuyết Lỵ Dương với mình, Trương Lân không biết phải đối phó thế nào.

Cố ý né tránh, hay thuận theo tự nhiên?

Nếu cố ý né tránh, khó tránh khỏi có ý đồ bóp méo kịch bản.

Nếu thuận theo tự nhiên, để Tiểu Ca và Tuyết Lỵ Dương tu thành chính quả, liệu có phải là sửa đổi nguyên tác quá nhiều?

Nhưng lúc này, Trương Lân đã bị điểm danh, cũng không tiện từ chối?

Lúc này, giọng nói của hệ thống vừa hay xuất hiện trong đầu anh.

"Giải Hoặc: Dùng một câu nói để mở ra tư duy của Hồ Bát Nhất về chiếc vòng ngọc.

Chương 315

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thưởng tiến độ đóng vai 0,5%." Trước đây, Trương Lân đã từng nhận được một nhiệm vụ Giải Hoặc.

Mặc dù tên giống nhau, nhưng nội dung lại không giống.

"Giống tràng hạt?" Trương Lân không dám chậm trễ, bởi vì với trí thông minh của Hồ Bát Nhất, chắc chắn cũng sẽ nhanh chóng đoán ra được một chút, xem mình có thể nhắc nhở anh ta trước khi Hồ Bát Nhất tìm ra chân tướng hay không.

Lông mày vốn đang nhíu lại của Hồ Bát Nhất đột nhiên giãn ra, vỗ đùi nói: "Thứ này, đúng như Trương Lân huynh đệ nói, giống như tràng hạt của hòa thượng.

Chính xác hơn, là một loại vật dụng dùng để bói toán của người xưa, vòng ngọc dùng để lồng vào nhau." "Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ Giải Hoặc, thưởng tiến độ đóng vai 0,5%." Đây có lẽ là nhiệm vụ nhanh và dễ dàng nhất mà Trương Lân nhận được từ khi có hệ thống đóng vai.

Hiện tại, tiến độ đóng vai đã đạt 91,5%.

"Nhưng mà, có đến mấy chục chiếc vòng ngọc, một người có bao nhiêu tay mà dùng được nhiều thế?" Vương Bàn Tử đưa ra nghi vấn, khiến Hồ Bát Nhất không nói nên lời.

"Có lẽ không chỉ đơn thuần là dùng để lồng vào nhau, mà còn mang tính chất mật mã nào đó." Tuyết Lỵ Dương phân tích.

"Tôi phát hiện kích thước chữ trên Long Cốt Thiên Thư và những chiếc vòng ngọc này khá tương đồng, có lẽ, chỉ có dùng mấy chục chiếc vòng ngọc này sắp xếp theo một thứ tự nào đó, mới có thể giải

mã được thông tin thực sự trên Long Cốt Thiên Thư." "Đúng là một lời nói tỉnh cả người trong mộng!" Khuôn mặt Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ vui mừng, vấn đề bấy lâu nay làm anh đau đầu, bây giờ dường như đã có câu trả lời rõ ràng.

"Về rồi, chỉ cần cầm bản Phượng Minh Kỳ Sơn Ký mà giáo sư Tôn đã sao chép cho chúng ta, là có thể biết được bí mật ghi trên thiên thư rồi." "Tôi đã nói mà, chuyện Phượng Minh Kỳ Sơn ai mà không biết, đâu có đơn giản như vậy, hóa ra trong mật văn còn có một lớp mật văn khác, ha ha ha, công tác bảo mật của tổ tiên thật là thiên y vô phùng!" "Nhưng những chiếc vòng ngọc này lại sắp xếp như thế nào?" Vương Bàn Tử ở bên cạnh hỏi.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau, sau đó lại nhìn Trương Lân, Trương Lân vẫn không biểu cảm.

"A, tôi nói này Tư lệnh Vương, cậu có thể đừng lúc mọi người đang hưng phấn lại đưa ra những vấn đề gây mất hứng được không?!" Vương Bàn Tử mặt đầy gượng gạo.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy trong tay Hiến Vương dường như có một ít mảnh vụn màu đen, nếu đó là phần còn lại của những chiếc vòng ngọc bị mục nát, vậy thì hy vọng giải mã bí mật thiên thư thật sự không còn nữa.

Trương Lân trong lòng lại có chút kinh ngạc, bởi vì theo tiến độ hiện tại, việc gợi ý cho Hồ Bát Nhất một hướng suy nghĩ cũng không giúp anh ta có được đáp án thực sự.

Như vậy cũng có thể nhận được phần thưởng nhiệm vụ sao?

Suy nghĩ lại, sau này Hồ Bát Nhất sẽ có những hướng đi khác, tự nhiên sẽ nhận được loại gợi ý này, phát triển tư duy, vậy thì gợi ý của mình cũng đã giúp ích được một phần, nhận được phần thưởng cũng là điều đương nhiên.

Mọi người lại bàn luận về mật mã của những chiếc vòng ngọc, có người nói về Tô Đông Pha, có người nói về âm nhạc, có người nói về Thập Lục Tự Thiên Quái đã thất truyền từ thời thượng cổ.

Trương Lân biết, bản hoàn chỉnh của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền của nhà Hồ Bát Nhất có lẽ có thể giải mã được cách sắp xếp của mười sáu chiếc vòng ngọc.

Nhưng hiện tại Hồ Bát Nhất không có bản hoàn chỉnh.

Rõ ràng Hồ Bát Nhất cũng đã nghĩ đến điểm này, không khỏi có chút sa sút.

Trương Lân trong lòng lại có hy vọng, bởi vì trong phần thưởng của hệ thống, anh đã thấy bản hoàn chỉnh của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nếu có thể nhận được phần thưởng đó, sẽ giúp ích rất nhiều cho anh.

Nói chuyện một lúc, mọi người đều biết trên tàu hỏa cũng không nói ra được gì, đầu lâu Hiến Vương chỉ có thể về Bắc Kinh rồi mới có thể lấy ra Mộ Trần Châu, như vậy mới có khả năng tiếp tục suy đoán, hiện tại, bày những thứ này ra cũng chỉ để cho yên tâm, nhìn cho vui.

Mọi người lại nói chuyện một lúc về những chuyện khó quên trong chuyến đi này, không khỏi dần dần cởi mở, từ từ quên đi những chuyện phiền lòng, sống sót sau kiếp nạn luôn là điều tốt đẹp.

Nhưng trong lòng Trương Lân không ngừng hiện lên hình ảnh của người phụ nữ áo trắng đó.

Rốt cuộc cô là ai?

Có quan hệ với Hiến Vương không?

Có quan hệ với Tiểu Ca không?

Lại có quan hệ gì với mình?

Hơn nữa, Trương Lân luôn có cảm giác mơ hồ rằng, vấn đề mà ba người Hồ Bát Nhất đang đối mặt, trông có vẻ không liên quan đến mình, nhưng thực ra, luôn có mối liên hệ mật thiết.

Ví dụ, việc suy đoán về mười sáu chiếc vòng ngọc, liên quan đến Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền của nhà Hồ Bát Nhất, nhà Hồ Bát Nhất chỉ có bản không đầy đủ, bản bí thư hoàn chỉnh Trương Lân lại có thể nhận được từ phần thưởng?!

Trong bóng tối, liệu có một sợi dây vô hình đang kéo mọi người đi cùng nhau?

Cảm giác này không tốt, nó gần như xóa tan đi cảm giác khoái lạc mà Trương Lân có được khi học Phẩm Thiên Tiên Quyết trước đó.

Nếu bị người khác chi phối, dù có làm được người trên người thì có ý nghĩa gì?

Dù cả thế giới đều xoay quanh mình, lại có tự do sao?

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác cười nói vui vẻ, Trương Lân ở bên cạnh im lặng không nói, mọi người cũng đã quen với bộ dạng này của anh, nên cũng không cảm thấy đột ngột.

"Hơi đói rồi, ở đó gần như không được ăn uống tử tế, hay là để tôi đi lấy chút đồ về ăn, cũng xem xem cơm hộp trên tàu hỏa của tổ quốc ta vị như thế nào?" Vương Bàn Tử vỗ bụng cười ha hả.

"Tư lệnh Vương đừng có vội tham ăn, tìm lý do, phải làm một người chính trực, một người dám đối mặt với nhược điểm và khuyết điểm của mình." Vương Bàn Tử cười ha hả rồi đi ra khỏi toa.

Khoảnh khắc cửa toa mở ra, tiếng ồn ào của tàu hỏa liền truyền vào.

Cảm giác quen thuộc cuối cùng cũng trở lại, sự ồn ào này lúc này không chỉ khiến mọi người cảm thấy yên tâm, mà còn khiến họ cảm thấy mình đã trở lại với cuộc sống.

"Lần này thu hoạch thật sự lớn!" Hồ Bát Nhất ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ toa tàu.

Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, liếc nhìn Trương Lân: "Mọi chuyện có lẽ đều sẽ có kết quả." "Mộc Trần Châu đến từ chỗ của Hiến Vương sao?" Nhanh chóng, Bàn Tử mua về một ít rượu và thức ăn từ toa ăn.

Cả nhóm bày bàn, mở rượu ra, rồi cụng ly và uống ừng ực một ngụm lớn.

Sau khi ợ một tiếng, Vương Bàn Tử vỗ bụng nói: "Chẳng trách có lúc người ta lại lười biếng, nếu không phải Bàn gia tôi có sở thích này, tôi tuyệt đối không muốn trải qua cảnh tượng như vậy nữa, thà giống như bây giờ, vừa chém gió với bạn bè, vừa uống rượu thỏa thích." Tuyết Lỵ Dương mỉm cười, rồi nói: "Vậy thì tôi phải làm anh thất vọng rồi, tiếp theo tôi có một câu hỏi về chuyến đi lần này: Thực ra tôi vẫn luôn thắc mắc, nếu Mộc Trần Châu trong đầu Hiến Vương thực sự tồn tại, vậy thì Hiến Vương lấy nó từ đâu?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngẩn người, rõ ràng, đối với một thứ thần kỳ như Mộc Trần Châu, nguồn gốc của nó đôi khi khó mà giải thích, càng khó mà hiểu rõ.

"Có lẽ có hai khả năng, một là trong thời kỳ cuối Tần loạn lạc, do duyên phận tình cờ, Mộc Trần Châu đã lưu lạc đến tay Hiến Vương.

Một khả năng khác là lấy được từ khu vực Tây Tạng." Hồ Bát Nhất phân tích: "Bởi vì từ các ghi chép dược liệu trong lịch sử, loại đẳng thuật đó có nguồn gốc sớm nhất cũng ở khu vực Tây Tạng." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, rõ ràng là đồng tình với khả năng thứ hai

hơn.

Hiến Vương hy vọng sau khi chết sẽ thành tiên, trong hồ nhìn thấy nơi đó, có lẽ ông ta cho rằng đó là thiên đường.

Ông ta đã cho tạc những bức tượng hình người mặc trang phục kỳ dị mà ông ta thấy trong ảo giác rồi đặt trong cung điện của mình.

Những điều này đều thể hiện rõ tâm trạng của ông ta lúc bấy giờ.

Mộc Trần Châu có khả năng là một loại thần vật của khu vực Tây Tạng, khi Hiến Vương cảm thấy sắp chết, chắc chắn ông ta sẽ liên kết vật này với mình để tăng khả năng thành tiên.

Về bức bích họa mà Hiến Vương vẽ ở nơi bí mật nhất trong quan tài, nó đã mô tả chi tiết địa điểm mà ông ta nhìn thấy trong hồ, trong thành đó có thờ một con mắt khổng lồ.

Cách đó hàng ngàn dặm, cái hang quỷ trong sa mạc Tân Cương và con mắt này liệu có mối liên hệ nào không?

Hồ Bát Nhất mơ hồ cảm thấy giữa hai thứ này có lẽ tồn tại một bí mật nào đó mà mình chưa thể khám phá ra.

"Có lẽ đối với Hiến Vương, Mộc Trần Châu giống như một biểu tượng, một công cụ để tiếp cận thần linh, thứ này có thể tăng xác suất thành tiên, nên dĩ nhiên ông ta phải nắm chặt trong tay." Vương Bàn Tử bĩu môi, rồi tu một hơi rượu lớn.

"Thành tiên thì thành tiên đi, sao lại khiến chúng ta phải chịu khổ thế này?" Hồ Bát Nhất thở dài một hơi.

Nếu thế gian này quả thật có nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai.

Vì Hiến Vương muốn đắc đạo thăng tiên, nên đã chiếm đoạt Mộc Trần Châu, và sau khi chết, còn nhét viên châu vào trong đầu mình để

tiếp cận gần hơn với thần linh.

Vì trong đầu Hiến Vương có Mộc Trần Châu, nên nhóm Hồ Bát Nhất phải liều mạng để khiến thi thể của ông ta không toàn vẹn.

Vì thành phố mắt quỷ mà Hiến Vương nhìn thấy có lẽ có mối liên hệ to lớn với hang quỷ sa mạc ở Tân Cương; nếu hai thứ này thực sự được chứng minh là có liên quan, vậy thì những gian khổ mà cả nhóm phải chịu trong hang quỷ sa mạc thực ra đều không thể tách rời khỏi Hiến Vương.

Chương 316

Có lẽ hắn chính là kẻ chủ mưu năm đó!

Sau khi bị tấn công bởi ấn ký như lá bùa đòi mạng, cả nhóm lại một lần nữa thành lập tiểu đội chiến đấu, đi xa đến Vân Nam để tìm đầu của Hiến Vương, và hoàn toàn loại bỏ thứ nửa người nửa quỷ đó ra khỏi tầm mắt.

"Một lòng muốn thăng tiên sau khi chết, nào ngờ sau khi chết ngay cả thi thể cũng bị người ta vứt ở một nơi xa xôi!" Lời nói của Tuyết Lỵ Dương mang theo một chút đồng cảm, có lẽ đây là tính cách đặc trưng của phụ nữ dân tộc Việt Nam qua mấy nghìn năm.

Có những chuyện trông như ngẫu nhiên, nhưng thực chất là do các yếu tố tất yếu gượng ép vào nhau mới tạo nên sự tình cờ.

Suy nghĩ của Hiến Vương lúc đó, cách ông ta có được Mộc Trần Châu, có lẽ cũng chỉ là một cơ hội ngẫu nhiên.

Nhưng chính cơ hội ngẫu nhiên đó đã để lại một ký ức khắc cốt ghi tâm như vậy.

Đúng như câu nói, mọi thứ đều là sự sắp đặt tốt nhất!

"Tôi nói các vị này, ăn uống cho đàng hoàng đi chứ!" Vương Bàn Tử thấy Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất nói chuyện sôi nổi, tốc độ ăn uống bất giác chậm lại, không thể không lên tiếng nhắc nhở.

Chuyện khó nhất trên đời này, là khi đói cồn cào mà vẫn phải giả vờ giữ kẽ.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cười, rồi lại nâng ly rượu trong tay lên.

"Trương Lân huynh đệ, thực ra ngẫm lại, chuyến đi lần này may

mà có cậu, mấy lần cậu đều xả thân cứu giúp." Hồ Bát Nhất ngồi cạnh Trương Lân, ánh mắt nhìn cậu đầy nhiệt thành.

"Cho nên tìm được một người đồng đội và chiến hữu đúng đắn là vô cùng quan trọng." Tuyết Lỵ Dương vừa nhìn ngọn đuốc, Hồ Bát Nhất vừa nhìn Vương Bàn Tử, mở miệng trêu chọc: "Như vị trước mắt đây, tôi thật không biết ban đầu làm thế nào mà lại làm được?!" Vương Bàn Tử giả vờ không hiểu, lại cầm chai rượu trong tay lên, huơ huơ về phía Trương Lân.

"Em trai, nào, cùng anh cạn chai này!" Vương Bàn Tử cụng ly, rồi tu ừng ực.

Trương Lân đối diện nhìn một cái, không nói gì.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương không khỏi lắc đầu: chỉ một việc nhỏ này thôi cũng đủ để Vương Bàn Tử khoe khoang rất lâu.

"Em trai, thương lượng với em chuyện này, sau này ra ngoài hoạt động, có thể đừng che mặt kín mít như vậy không, nhất định phải hòa nhập với mọi người, em sẽ phát hiện ra đội của chúng ta thực ra rất tình cảm." Vương Bàn Tử cười ha hả.

Lúc này, điều Trương Lân để tâm lại là những lời nói vừa rồi.

Hang đá sa mạc, Mộc Trần Châu, nhẫn ngọc đen... tất cả mọi thứ dường như là một vòng lặp khép kín, cả nhóm bắt đầu trải nghiệm từ một mắt xích nào đó, từng bước từng bước đi vào cái cục diện vòng lặp liên hoàn này, khiến người ta không thể dừng lại.

Bây giờ cuối cùng cũng có chút manh mối.

"Được rồi, được rồi, tôi thấy bây giờ nên làm gì.

Cái đầu lâu đó tôi sẽ đưa cho chuyên gia xem ngay lập tức, chỉ mong trên đường không xảy ra chuyện tà ma gì nữa, có thể bình an về nhà." Vương Bàn Tử lớn tiếng hô, sau khi liên tiếp tu mấy chai rượu,

gã cũng cảm thấy hơi vội, lúc này mới thấy dễ chịu hơn.

"Bây giờ tôi không nghĩ gì nữa, không hỏi gì nữa, chờ về Bắc Kinh rồi sẽ kiểm tra cái đầu đó cho kỹ!" "Yên tâm đi, Bàn gia tôi cũng không phải dạng vừa đâu." Vương Bàn Tử ném một miếng thịt kho tàu vào miệng, chép chép miệng, nhìn Trương Lân và Hồ Bát Nhất đang dần chìm vào giấc ngủ.

Cả nhóm nhất thời không nói gì, chỉ có tiếng bánh xe va vào đường ray sắt tạo ra âm thanh loảng xoảng, loảng xoảng.

Hồ Bát Nhất chùi miệng, nói: "Thực ra cái hình người đó trước đây tôi cũng từng thấy." "Hả, Hồ Tư Lệnh, chẳng lẽ có liên quan đến Hiến Vương?!" Vương Bàn Tử thích la toáng lên, Hồ Bát Nhất lườm gã một cái.

"Đó là chuyện xảy ra khi tôi còn là lính ở núi Côn Luân…" Hồ Bát Nhất trầm ngâm, sắc mặt có chút ảm đạm, có lẽ vì rượu, lại có lẽ vì mệt.

Trương Lân biết, Hồ Bát Nhất sắp kể lại những chuyện xảy ra năm đó khi anh ta còn là lính ở núi Côn Luân.

Trong tình tiết gốc của truyện, đoạn trải nghiệm này của Hồ Bát Nhất có vẻ hơi đột ngột, thừa thãi, nhưng Trương Lân biết, nếu thực sự vô dụng, thì sao lại lãng phí nhiều giấy mực đến vậy?

"Mùa đông năm 1970, đội thăm dò chúng tôi ba người cửu tử nhất sinh, thoát ra từ vực sâu, nhưng cũng vì thế mà mắc bệnh, được đưa về trạm quân y phía sau để cứu chữa…" Một câu chuyện hay không nằm ở việc người kể có tình cảm dạt dào hay không, mà nằm ở sự chân thực của nó.

Hồ Bát Nhất đã tự mình trải qua câu chuyện đó, vì vậy lời kể của anh ta bây giờ rất có sức lôi cuốn.

Khi đó, ba người trong đội thăm dò của Hồ Bát Nhất phải nhập viện, có một nữ bệnh nhân tình trạng xấu đi, phải chuyển viện, Hồ Bát Nhất và một người khác tên Đại Cá Tử đã hồi phục sau hai ba ngày.

Con người thời đó tràn đầy nhiệt huyết sáng tạo thế giới mới, vì vậy hai người họ nóng lòng muốn lao vào công việc.

Đúng lúc này, cán bộ đội tuyên truyền của bộ đội đến, làm công tác tư tưởng và tuyên truyền cho hai người.

Hai người nhân cơ hội này nài nỉ cán bộ tuyên truyền đưa họ đến trạm quân y tìm đội tiền trạm.

Một là thực sự có nhiệt huyết với công việc, hai là vì trong lòng họ khó có thể nguôi ngoai về những người đồng đội đã hy sinh, chỉ có công việc mới có thể làm vơi đi nỗi bi thương trong lòng.

Thế là, cán bộ tuyên truyền bèn đưa hai người đi tìm đội tiền trạm.

Con đường Thanh Tạng nghe thì đẹp đẽ, mộng ảo, nhưng chỉ có người đã đi qua mới biết, đó là hành trình lái xe nguy hiểm nhất thế giới!

Tiếng xích chống trượt khiến người ta kinh hãi, tấm bạt trên xe tải và lá cờ gió trên đầu xe kêu phần phật, gió lạnh buốt lùa vào trong xe, sự lạnh lẽo và nguy hiểm luôn thử thách thần kinh của người lái và hành khách.

Trên đường đi, cán bộ tuyên truyền trò chuyện với hai người.

Không hổ là người làm công tác tuyên truyền, lời nói của anh ta dần dần xua tan đi cảm xúc tiêu cực của hai người, khiến họ có thêm chút sức sống; làm việc tỉ mỉ, ngay cả một câu thành ngữ cũng có thể nghiên cứu nửa ngày.

Hai người hoàn toàn thân thiết với cán bộ tuyên truyền.

Nhưng đúng lúc đó, đại đội trưởng trở về, sắc mặt có chút khác thường.

"Hai đứa đi ăn cơm trước đi, lát nữa có nhiệm vụ khẩn cấp!" Hai người nghe vậy, lập tức chuẩn bị đi.

Hồ Bát Nhất kể đến đây, sắc mặt càng thêm khó coi, dường như đột nhiên nhớ lại chuyện đau khổ.

Câu chuyện này trước đây Vương Bàn Tử có nghe Hồ Bát Nhất kể qua, nhưng không chi tiết đến vậy, lúc này thấy Hồ Bát Nhất như thế, không khỏi nói: "Lão Hồ, nếu không vui thì đừng kể nữa, bỏ đi, bỏ đi!" Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu, lắc đầu, tiếp tục kể.

"Thời đại đó, phong trào quét sạch mọi ngưu quỷ xà thần đang diễn ra trên toàn quốc…" Ra là, sau đội tiền trạm, họ lại cử thêm mấy tiểu đội tiến vào núi Côn Luân, bây giờ trạm quân y không còn nhiều người, nếu không đại đội trưởng cũng sẽ không giao nhiệm vụ ngay khi vừa trở về.

Về phần nhiệm vụ, là vì ở đây đã xảy ra một chuyện bất thường.

Mấy ngày trước, sườn núi ở đây bị sạt lở, lúc đó có hai người dân du mục đang trú tuyết trong chùa Đại Phượng Hoàng, con bò của họ ở bên cạnh.

Nhưng một trận rung động, người thì không sao, bò lại hoảng sợ, chạy loạn trong chùa.

Sân sau của chùa có một cái ao nước thối, trong tình hình băng giá như vậy, cái ao này lại không đóng băng, nước xanh lè, giống như một con mắt tà ác.

Người du mục vội vàng muốn giữ con bò lại, nhưng lại thấy một bàn tay lông lá màu xanh lục thò ra từ ao nước, kéo con bò nặng mấy trăm cân xuống ao.

Hai người du mục tuy sợ hãi, nhưng bò là tài sản của họ, dĩ nhiên phải giành lại, hai người nắm đầu bò kéo về.

Ban đầu kéo không nổi, cuối cùng cảm thấy tay nhẹ bẫng, kéo lên được, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện con bò đã biến thành thịt bò khô và một cái túi da.

Lúc này người du mục mới cảm thấy sợ hãi, cho rằng có ma.

Quân đội đóng quân ở đây nghe được chuyện này, dĩ nhiên phải hỏi han.

Thế là bộ đội tạm thời thành lập một tiểu đội, tập hợp những nhân viên có thể cơ động, biên chế thành một tiểu đội, do hai người du mục đó dẫn đường, đến chùa Đại Phượng Hoàng để xem xét tình hình.

Nhưng hai ngày sau, không những không có kết quả điều tra, mà các đồng chí đi cùng và hai người du mục đều mất tăm, liên lạc cũng bị gián đoạn.

Bộ đội phản ứng ngay trong đêm, cho rằng có một khả năng, hai người du mục đó có lẽ là đặc vụ của đế quốc!

Chương 317

Trong tình huống này, để điều tra sự thật, cũng như để bảo mật cho nhiệm vụ mà đội tiền trạm đang thực hiện ở Côn Luân, bộ đội quyết định phải lập tức cử quân đi ứng cứu.

Vì vậy, trong thời khắc khẩn cấp này, đại đội trưởng mới cho Hồ Bát Nhất và người kia đi làm nhiệm vụ.

Đại đội trưởng lại tìm một vị lạt ma địa phương, nhờ ông dẫn đường.

Lão lạt ma vừa nghe mọi người muốn đến chùa Đại Phượng Hoàng, lập tức kinh ngạc.

Lão lạt ma nói cho họ biết chùa Đại Phượng Hoàng được xây dựng từ thời Càn Long, thờ tượng Đại Uy Đức Kim Cương, bên dưới là nơi phong ấn một ngôi mộ cổ bí ẩn của Ma Quốc, là một nơi cấm địa.

Nhưng những lời này đối với quân nhân chẳng đáng một xu, họ căn bản không quan tâm, đại đội trưởng cho rằng ở khu vực Tây Tạng đều là thiên táng, làm gì có mộ cổ?!

Lão lạt ma cũng không tranh cãi, thấy đại đội trưởng không tin, cũng không nói nhiều nữa, đồng ý dẫn đường.

Nhưng trong lòng ông có chút lo lắng, đi theo cũng là lo đại đội trưởng sẽ kinh động đến hung sơn quỷ hồ.

Dân tộc Tạng là một dân tộc sùng bái núi cao hồ lớn, trong mắt họ, núi và hồ đều là hóa thân của thần minh, ngoài thần sơn và thánh hồ, cũng có núi tà và hồ dữ, nhưng những nơi này đều đã bị Phật pháp trấn áp.

Nhưng Hồ Bát Nhất ở bên cạnh lại để ý.

Từ trạm quân y "Bất Đống Tuyền" xuất phát, cả nhóm lên đường.

Thực ra Hồ Bát Nhất rất hiểu văn hóa khu vực Tây Tạng.

Mặc dù bình thường người ta tuyên truyền rằng khu vực Tây Tạng thực hiện thiên táng, nhưng với nền văn minh truyền thừa hàng nghìn năm, văn hóa lăng mộ dĩ nhiên không chỉ có một loại.

Ở đất Tạng, hỏa táng, thủy táng, thổ táng, thiên táng, tháp táng năm loại tục lệ mai táng đã cùng tồn tại hàng nghìn năm, thổ táng không phải là không có.

Chỉ có điều, thổ táng là loại mộ táng không may mắn nhất, bị người bình thường kiêng kỵ, chỉ có người phạm tội lớn mới bị chôn xuống đất sau khi chết, vĩnh viễn không được chuyển thế.

Không chừng trong ngôi chùa Đại Phượng Hoàng hoang phế này, thực sự có một ngôi mộ cổ như vậy.

Nếu có thật, đó chắc chắn là một ngôi đại hung mộ, có thể nuốt chửng gia súc cũng là điều dễ hiểu.

Đương nhiên, cũng có những quý tộc chịu ảnh hưởng của văn hóa Hán mà thổ táng, ví dụ như Tùng Tán Cán Bố.

Nhưng lăng mộ của những người này khi xây dựng cũng chú trọng phong thủy, khác với ngôi mộ ở chùa Đại Phượng Hoàng lúc này.

Từ trạm quân y đến sườn núi có "chùa Đại Phượng Hoàng", khoảng cách không xa, nhưng không có đường, núi non hiểm trở, cực kỳ khó đi, độ chênh lệch độ cao lớn.

Tục ngữ có câu, ngàn dặm khác trời, đặc biệt là ở khu vực Tây Tạng, sự thay đổi độ cao của cao nguyên tương đối lớn, nhiệt độ và

khí hậu thay đổi càng lớn hơn.

Trên sườn núi đang có tuyết rơi, dưới chân núi lại như bốn mùa xuân.

Khu vực chùa Đại Phượng Hoàng vốn không có người ở, vì ở đây thường xuyên xảy ra những chuyện kỳ quái, thường có người và gia súc mất tích một cách khó hiểu, bị người dân du mục địa phương gọi là nơi không may mắn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không ai đến đây chăn thả.

Cả nhóm đi theo lão lạt ma nửa ngày, qua mấy khúc cua núi.

Tuyết đột nhiên rơi dày hơn.

Khu vực Tây Tạng có độ cao lớn, cảm giác mây đen đè đầu càng chân thực, cộng thêm những dãy núi liên miên xung quanh, mọi người đều cảm thấy như cả bầu trời đang đè lên người mình.

Lúc này, có người trong đội bắt đầu có phản ứng với độ cao.

Mặc dù nhẹ, nhưng đại đội trưởng cũng không dám lơ là, vì nếu không chú ý, phản ứng nhẹ sẽ nhanh chóng trở nên nghiêm trọng, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

Nữ quân y trong đội là một cô gái địa phương, đã kiểm tra cho những người có phản ứng, rồi đề nghị mọi người nghỉ ngơi một lát.

Lão lạt ma bắt đầu nhóm lửa, đun trà bơ.

Khi chia trà bơ cho mọi người, sắc mặt lão lạt ma có vẻ không tốt, mỗi lần chia đều lẩm bẩm những lời cầu mong cát tường.

Vốn dĩ đây là một câu chúc phúc cửa miệng của người Tạng, nhưng Hồ Bát Nhất dường như cảm nhận được điều gì đó khác.

Nhưng lúc đó bụng đói cồn cào, lại đang đội gió đội tuyết, Hồ Bát Nhất cũng không có nhiều sức lực để nghĩ ngợi.

Sau khi ăn một ít đồ, đại đội trưởng lại tìm lão lạt ma trò chuyện, muốn biết tình hình xung quanh.

Hồ Bát Nhất và Đại Cá Tử đã hồi phục một chút thể lực, tinh thần lại phấn chấn, liền trò chuyện với Đại Cá Tử về cô quân y xinh đẹp.

Hai người đang nói chuyện say sưa, thì nghe thấy người lính gác bên ngoài hét lớn có tình huống!

Trong hoàn cảnh như vậy, con người không thể thực sự thư giãn, vì vậy mọi người lập tức đứng dậy, chuẩn bị chiến đấu.

Trong thời tiết khắc nghiệt này, người gặp phải chỉ có thể là kẻ thù, người dân du mục sẽ không đi lang thang trong thời tiết này.

Đại đội trưởng dẫm chân vào tuyết, dập tắt đống lửa.

Mọi người nhanh chóng nằm rạp xuống đất, đồng thời vang lên một loạt tiếng lên đạn súng ngắn gọn, mạnh mẽ.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng tuyết rơi lả tả, và tiếng gió rít qua khe núi xa xa.

Đại đội trưởng cảnh giác nhìn xung quanh, rồi mắng người lính gác: "Có cái quái gì đâu?

Trần Tinh cái thằng ranh con này, dám báo tin quân giả, tao bắn cho một phát tin không?" Thông tấn viên Trần Tinh nhỏ giọng kêu oan, thề thốt rằng mình thực sự đã nhìn thấy gì đó, rất đột ngột.

"Nếu không, với kinh nghiệm và tố chất chiến đấu của tôi, cũng không đến nỗi hoảng loạn như vậy!" "Rốt cuộc thấy cái gì?

Người?

Xe?" "Không phải người, cũng không phải xe, là mấy ngọn đèn xanh." Mọi người ngẩn ra.

Đại đội trưởng suýt nữa đá cho Trần Tinh một cái: "Còn chưa

nhìn rõ đã la cái gì?!

Đánh rắn động cỏ!

Thằng nhóc này, tố chất chiến đấu rõ ràng không đủ, về cho tôi huấn luyện lại!" Hồ Bát Nhất nhíu mày, trong hoàn cảnh này mà gặp đèn xanh, tuyệt đối là rợn người, đừng nói Trần Tinh, đổi lại là người khác cũng vậy.

"Liệu có giống như trong phim 'Dương Thành ám tiếu' không, là tín hiệu liên lạc của địch đặc, không biết chúng ta có bị lộ không.

Hay là để tôi đi trinh sát." Hồ Bát Nhất nói, đương nhiên, trong lòng anh có suy đoán khác, nhưng không dám nói với đại đội trưởng, sợ bị mắng là mê tín phong kiến!

Đại đội trưởng đang định đồng ý, thì đột nhiên dừng lại, đồng thời ra hiệu cho mọi người đừng nói.

Phía trước cách họ mấy chục mét, quả nhiên sáng lên năm ngọn đèn, xanh lè.

Lúc này trời đã tối đen, mặt đất lại trắng xóa một màu, năm ngọn đèn xanh hiện ra vô cùng nổi bật, mặc dù trông không lớn lắm.

Khi mọi người đang quan sát, năm ngọn đèn bắt đầu di chuyển, giống như ma trơi bay lơ lửng, lượn vòng quanh họ.

"Ma à?" Người vốn kiên định theo chủ nghĩa duy vật, chiến sĩ kiên cường, Đại Cá Tử đột nhiên có chút lắp bắp.

Ma, chữ này trong hoàn cảnh lúc đó tuyệt đối là thứ ít đáng sợ nhất, lúc đó tín ngưỡng của con người là vô thần luận, chủ nghĩa duy vật, ma ngược lại trở thành một trò đùa hư cấu.

Nhưng không ở trong hoàn cảnh cụ thể thì không ai có thể bình chân như vại.

Chương 318

Đối mặt với những ngọn đèn xanh đột nhiên xuất hiện, ngay cả đại đội trưởng cũng có chút không chắc chắn.

Mọi người căng thẳng cầm súng trường bán tự động, nhưng tố chất quân sự tốt khiến họ chờ đợi mệnh lệnh của đại đội trưởng, không kích động nổ súng bừa bãi!

Lúc này, con ngựa già của lạt ma đột nhiên hí lên, không ngừng đá hậu.

Động vật vốn có khả năng cảm nhận nguy hiểm cao hơn con người, mọi người thấy ngựa phản ứng như vậy, càng chắc chắn năm ngọn đèn xanh tuyệt đối đầy nguy hiểm.

Lạt ma vội vàng giữ chặt con ngựa, vuốt bờm niệm kinh an ủi.

"Thần hộ pháp chăn nuôi gia súc bị kinh động rồi!" Mọi người không hiểu tại sao, đã là thần minh gia súc, tại sao lại khiến ngựa bất an, tại sao lại rợn người như vậy?!

Nữ quân y đột nhiên nói: "Bầy sói!" Hồ Bát Nhất nhìn năm ngọn đèn xanh trước mắt, trong lòng đột nhiên thót lên.

Khi vừa vào núi Côn Luân, Hồ Bát Nhất nghe lính cũ kể, ở bãi cỏ gần đây, có một con sói vương lông trắng một mắt, vô cùng tà ma, mỗi khi nó xuất hiện, thường sẽ mang đến tổn thất và tai nạn lớn!

Bây giờ, trước mắt có khả năng xuất hiện con sói vương tai ương trong truyền thuyết đó, Hồ Bát Nhất không hề cảm thấy an tâm hơn một chút vì đã loại trừ khả năng ma quỷ, ngược lại cảm giác sợ hãi càng thêm mãnh liệt!

Thứ nhất, ba con sói chắc chắn hung tàn, mắt chúng có thể nhìn

thấy mọi thứ trong đêm tối, tự nhiên có thể thấy rõ mấy người bên này, và vũ khí trong tay họ.

Dù vậy, chúng vẫn dám dùng ba con sói bao vây họ, hoặc là chúng điên rồi, hoặc là chúng thực sự có bản lĩnh.

Hồ Bát Nhất mơ hồ cảm thấy khả năng sau nhiều hơn.

Sói trên thảo nguyên không chỉ là một loài dã thú hung dữ, mà còn được gọi là người bảo vệ thảo nguyên.

Mâu thuẫn, nhưng cũng phù hợp với quan niệm phát triển bền vững.

Bầy sói sẽ ảnh hưởng đến tài sản và an toàn của người dân du mục, nhưng đồng thời có tác dụng quan trọng trong việc cân bằng sinh thái thảo nguyên.

Vì vậy, dù bầy sói sẽ tấn công ngựa và bò cừu của người dân du mục, họ cũng không căm ghét chúng.

Điều này khiến sói trên thảo nguyên trở nên vô cùng bạo dạn.

Nhưng gần đây đang có hoạt động diệt trừ tứ hại, đánh sói tự nhiên là một nhiệm vụ quan trọng, trong bối cảnh này, sói trên thảo nguyên hoặc là đã biến mất, hoặc là đã trốn đi, làm gì có chuyện công khai tấn công con người?!

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, không khỏi nghĩ: lẽ nào sói vương muốn tìm chúng ta tính sổ?!

Trên thảo nguyên, chúng đều mang linh tính, con người và động thực vật dường như cùng tồn tại như đồng loại, giữa chúng có sự tin cậy và sùng bái khó hiểu.

Sói là loài được các dân tộc thảo nguyên sùng bái.

Vì vậy, khi phong trào đánh sói được phát động, có người dân địa

phương lo lắng hành vi này sẽ chuốc lấy sự trả thù của sói.

Trên thảo nguyên, khắp nơi đều lưu truyền chuyện những con sói đã chết hú lên giữa đêm, nhưng khi người ta ra ngoài tìm kiếm thì không thấy đâu.

Nếu vậy, nếu con sói vương lông trắng một mắt có động cơ trả thù, thì cũng có thể hiểu được.

Nhưng hiểu thì hiểu, cả nhóm sẽ không ngồi chờ chết.

Đại đội trưởng thấy ba con sói lượn quanh họ mấy vòng, bèn bảo Đại Cá Tử bắn một phát chỉ thiên.

Đại Cá Tử bắn lên trời, súng trường bán tự động kiểu 56 sản xuất trong nước, tiếng súng độc nhất vô nhị đó xé toang bầu trời đêm.

Động vật phán đoán nguy hiểm chính xác đến bất ngờ, ba con sói ngửi thấy mùi thuốc súng trong không khí, không dám tiếp tục ở lại, chẳng mấy chốc đã nương theo bóng đêm, biến mất trong gió tuyết.

Mặc dù sói vương hung dữ, nhưng qua hàng nghìn năm đối phó với con người, nỗi sợ hãi vũ khí sắt và hỏa khí đã lưu truyền trong gen của chúng và trở thành bản năng.

Sói vương cũng không thể thoát khỏi điều đó.

Đại đội trưởng suy đoán có lẽ tiểu đội đi trước đã bị bầy sói tấn công trên đường về.

Nhưng suy đoán này rõ ràng không đủ thuyết phục, nhiều người như vậy, hơn chục khẩu súng trường bán tự động, có bao nhiêu sói cũng không thể đến gần được.

Có lẽ nguy hiểm thực sự là tên đặc vụ ẩn náu trong hàng ngũ nhân dân.

Cả nhóm lập tức khởi hành, một là lo lắng cho đồng đội, hai là

nếu ở nguyên tại chỗ, e rằng sói vương sẽ có hành động khác.

Sói là sinh vật thông minh!

Cả nhóm vượt qua một sườn núi lớn, đi xuống một con dốc, bên dưới là một bãi cỏ hoang.

Nơi này không có tuyết rơi, nhiệt độ tương đối cao hơn một chút, nhưng vẫn rất lạnh.

Ngôi chùa "Đại Phượng Hoàng" đổ nát hoang tàn nằm giữa đám cỏ hoang, vừa có vẻ cô đơn, lại vừa toát lên một vẻ quật cường và tang thương.

Nơi này không lớn, nhưng còn phải xem có bao nhiêu người đi tìm kiếm, dù sao với mấy người trước mắt mà đi tìm thì khối lượng công việc cũng rất lớn.

Thế là đại đội trưởng chia mọi người thành hai nhóm, anh ta cùng thông tấn viên, đầu bếp, một đồng chí của viện địa chất và nữ quân y năm người thành một nhóm, những người còn lại gồm Đại Cá Tử, lạt ma, cán bộ tuyên truyền, cùng với Hồ Bát Nhất bốn người, là nhóm thứ hai.

Hồ Bát Nhất được giao phụ trách nhóm thứ hai.

Hai nhóm lần lượt tìm kiếm từ hai cánh trái phải, Hồ Bát Nhất dẫn nhóm thứ hai, rẽ đám cỏ dại cao gần bằng người, cầm súng tiến sâu vào trong.

Mọi thứ ở đây đều mang một vẻ hoang tàn, hoặc có thể nói là cổ xưa, cảm giác nặng nề của năm tháng tác động mạnh vào thần kinh của mọi người.

Dưới đám cỏ hoang, những đoạn đường đá cổ xưa mờ ảo uốn lượn quanh co.

Hồ Bát Nhất thấy có đường, liền định đi theo đường để tìm kiếm.

Lão lạt ma vội kéo anh ta lại, sắc mặt có chút căng thẳng.

"Này, chàng trai trẻ, con đường này không phải để cho người đi đâu." Hồ Bát Nhất bị sắc mặt của lão lạt ma làm cho giật mình, nhưng vẫn cố gắng đáp lại: "Tại sao không được đi?" Những người xung quanh cũng có chút không hiểu, đi theo đường tự nhiên sẽ dễ hơn nhiều so với việc mở một con đường trong đám cỏ dại.

Lão lạt ma lấy ra một cây gậy sắt cũ kỹ, Hồ Bát Nhất nhíu mày, nhận ra đó là một loại pháp khí hàng ma của Phật môn, ở khu vực Tây Tạng, có những người chuyên trách hàng ma, có quyền trừng phạt mọi thứ trên thảo nguyên, ngay cả ngao Tạng, sói những loài dã thú hung dữ như vậy, gặp lạt ma cầm gậy cũng đều run rẩy, vô cùng kính sợ.

Lạt ma cầm gậy đại diện cho trời.

"Ta đã làm lạt ma gậy sắt cho hai vị hoạt phật bốn mươi năm, chuyện trong chùa biết rõ mồn một, con đường đó tuyệt đối không thể đi, cứ đi theo sau ta là được, lai lịch của ngôi chùa bỏ hoang này không tầm thường đâu." Lão lạt ma giơ cây gậy sắt trong tay lên, rồi đi vòng từ bên cạnh, vừa đi vừa tụng kinh văn.

Mọi người cũng không hiểu lão lạt ma niệm kinh gì, nhưng cũng không nhịn được tò mò hỏi: "Ông có thể cho chúng tôi biết, tại sao ngôi chùa này vừa xây xong không lâu đã bị bỏ hoang?" Câu hỏi này dường như khiến lão lạt ma nhớ lại một chuyện kinh hoàng, sắc mặt sững lại, kinh văn trong miệng cũng ngừng, mặt mày u ám.

"Truyền thuyết nói rằng Quỷ Mẫu cuối cùng của Ma Quốc và yêu ma bị Đại Thiền Diệt Pháp đánh bại được chôn cất ở đây, ngay cả Đại Uy Đức Kim Cương được thờ trong chùa cũng không trấn áp được, sự việc ngày càng trở nên nghiêm trọng, người và gia súc chết

quá nhiều, đành phải bỏ hoang.” Hồ Bát Nhất giật mình.

Anh ta có biết về truyền thuyết Quỷ Mẫu.

Truyền thuyết này phải truy ngược về thời Công chúa Văn Thành vào Tây Tạng vào thế kỷ thứ bảy.

Khi đó, Thổ Phồn đang là thời kỳ Phật pháp mới hưng thịnh, Công chúa Văn Thành và Công chúa Xích Tôn của Nepal lần lượt kết hôn với Tạng Vương Tùng Tán Cán Bố, đồng thời mang theo tượng Phật Thích Ca Mâu Ni và các Phật vật khác vào Tây Tạng.

Công chúa Xích Tôn của Nepal cho xây dựng chùa miếu, nhưng nhiều lần không thành, bèn đến thỉnh giáo Công chúa Văn Thành, nhờ bà xem giúp địa điểm xây chùa.

Theo như Công chúa Văn Thành lúc đó dựa vào “Bát thập chủng ngũ hành quan sát pháp” của Thăng Long mà tính toán kỹ lưỡng, biết được địa hình Tuyết Vực Tây Tạng, rộng lớn như hình một nữ ma la sát nằm ngửa.

Tức là Lhasa lúc đó và thậm chí cả khu vực Tây Tạng đều là thân thể của nữ ma!

Chương 319

Hồ Ngọa Đường ở Lhasa chính là tâm huyết của nữ ma, ba ngọn núi là tâm khiếu và mạch lạc của nữ ma!

Về phần Nhiễu Mộc Tề là nơi ở của long thần, Lỗ Phổ là nơi hắc ác long nghỉ ngơi...

Tóm lại, lúc đó là một nơi đại hung!

Để hóa giải đại hung, Công chúa Văn Thành quyết định trước tiên điều chỉnh phong thủy của Lhasa và các vùng lân cận, trấn áp tâm huyết và yếu huyệt của nữ ma.

Trên núi cung điện Bố Đạt La đã cho xây dựng vương cung, trấn áp tâm cốt của nữ ma; và báo cho Công chúa Xích Tôn dùng sơn dương chở đất, lấp hồ Ngọa Đường, trên đó xây chùa Đại Chiêu, thờ tượng Phật.

Sau khi được Công chúa Văn Thành chỉnh đốn, Lhasa đã có đủ tám tướng cát tường!

Sau đó, Công chúa Văn Thành ra lệnh cho người xây dựng mười hai ngôi chùa trấn ma ở bốn nơi của Vệ Tạng, để trấn áp tứ chi và khớp xương của nữ ma, khiến nữ ma không thể lật mình làm loạn.

Quỷ Mẫu trong miệng lão lạt ma chính là nữ ma bị Công chúa Văn Thành trấn áp.

Nhưng, mỗi một đời Quỷ Mẫu đều chuyển thế đầu thai, gần như mang theo ký ức của kiếp trước, càng về sau, năng lực của Quỷ Mẫu càng mạnh.

Công chúa Văn Thành dù sao cũng chỉ là một người phàm, thủ đoạn của bà dù có thông thiên, liệu có thực sự trấn áp được Quỷ Mẫu

không?

Cả nhóm tiếp tục tìm kiếm, không ai đi con đường đó nữa.

Lão lạt ma cũng kể lại một số tình hình về ngôi chùa bỏ hoang.

Trong truyền thuyết cổ xưa của đất Tạng, vua Chế Địch Bảo Châu của thế giới, được Công chúa Thụ Gia ủy thác, dưới sự giúp đỡ của Đại sư Liên Hoa, đã tru sát yêu phi trốn vào núi Côn Luân, trong bài thơ tự sự truyền miệng dài hàng nghìn năm, có mô tả chi tiết, trong bài thơ có đề cập yêu phi chính là Quỷ Mẫu của Ma Quốc chuyển thế.

Hồ Bát Nhất thầm so sánh trong lòng, những gì lão lạt ma kể gần như giống với những gì anh ta biết.

Lão lạt ma tiếp tục kể.

Theo lời ông, khu vực này thực ra là một nơi bị nguyền rủa.

Tất cả những người chăn nuôi và gia súc đi qua đây thường xuyên mất tích một cách khó hiểu.

Để điều tra và giải quyết hiện tượng kỳ quái này, hoạt phật địa phương đã không chỉ một lần cử lạt ma gậy sắt và kim cương hộ pháp vào núi điều tra nguyên nhân, nhưng cuối cùng vẫn không có manh mối.

Mãi đến thời nhà Thanh, nơi đây xảy ra một vụ sạt lở núi, mới có người nhìn thấy một ngôi mộ dưới sườn núi.

Người Tạng đối với những thứ này đầy lòng kính sợ, cho rằng bất kể là người hay động vật, sống hay chết, đều nên yên phận ở một góc, tốt nhất không nên quấy rầy nhau.

Có một số người gan dạ đến gần xem, thấy bên trong có một số tượng người đá, thú đá, nhưng không phát hiện bia mộ, vì vậy không biết bên trong chôn cất ai.

Thế là, hoạt phật đương thời cử lạt ma vào ngôi mộ cổ bị nứt ra đó để tìm kiếm.

Lạt ma đào ra một số xương người và một tấm bia đá từ ngôi mộ.

Trên tấm bia đá đó, khắc một cảnh tượng trong truyền thuyết cổ xưa của đất Tạng "Quỷ Mẫu kích bát đồ".

Thế là, ở địa phương liền lưu truyền rằng, đây là nơi chôn cất cuối cùng của yêu phi Quỷ Mẫu Ma Quốc.

Người dân địa phương hoang mang, Hoàng đế Càn Long lúc đó để thể hiện thánh đức và lòng nhân ái của hoàng thượng, liền cho xây ở đây một ngôi chùa thờ "Đại Uy Đức Kim Cương".

Dùng chùa miếu để trấn áp Quỷ Mẫu!

Nhưng, bất kể là Công chúa Văn Thành, hay sau này là Hoàng đế Càn Long, những việc họ làm không thể nói là không nhiều, nhưng dường như không thể hoàn toàn trấn áp được Quỷ Mẫu!

Ở khu vực này, chuyện lạ vẫn tiếp diễn.

Có người vào ban đêm nhìn thấy một người mặc áo xanh lạ mặt xuất hiện ở bờ hồ gần đó, hôm sau, nhất định sẽ có một người chết đuối trong nước, người bị chết đuối, bất kể béo gầy, chỉ cần bị nước ngập quá đầu, dù được cứu lên ngay lập tức, cũng chỉ còn lại da bọc xương, khô héo như vỏ cây.

Thậm chí có người không chỉ một lần chứng kiến, từ trong nước thò ra một bàn tay khổng lồ màu xanh lớn như bánh xe, tóm lấy người và gia súc bên bờ, kéo xuống nước.

Xảy ra những chuyện lạ này, lạt ma không thể ngồi yên, một lòng muốn truy tìm ra ngọn nguồn, chặn dòng chảy, làm cho hồ nước khô cạn, tìm ra căn nguyên, nhưng chỉ thấy dưới đáy hồ xương khô chất đống.

Nhiều năm qua, số người chết ở đây không thể đếm xuể.

Lạt ma niệm kinh siêu độ, làm đại pháp sự, đều không có tác dụng gì, thế là cũng đành dùng đá tảng bịt kín ngôi mộ cổ, bỏ chùa mà đi.

Nhưng, chuyện nguy hiểm đến mấy qua năm tháng lắng đọng, cũng sẽ bị khoác lên một lớp áo "đồn thổi" hoặc "phóng đại".

Người Tạng thấy nơi này đất đai rộng rãi, không nhịn được đến đây đào đông trùng hạ thảo, kết quả tự nhiên lại có chuyện kỳ quái xảy ra.

"Ai, lòng người a, tham dục có thể khiến người ta mê muội, có bao nhiêu người coi lời Phật dạy ra gì?" Lão lạt ma cảm thán một tiếng.

Cả nhóm vừa nghe, vừa tìm kiếm.

Sau một hồi tìm kiếm không có kết quả, họ liền vào "chùa Đại Phượng Hoàng".

Quả nhiên đã đổ nát, không chỉ có dấu vết của năm tháng, mà còn có một số dấu vết của con người, chắc hẳn năm đó ở đây cũng đã xảy ra sự kiện bạo lực.

Lúc này, một vầng trăng sáng đã lên, kỳ lạ là, vừa rồi bên kia gió tuyết mịt mù, qua bên này lại có trăng.

Như vậy, có cảnh tượng tuyết và trăng cùng một trời.

Nhưng Hồ Bát Nhất không có tâm trạng để ý đến những thứ này.

Đại đội trưởng bố trí người tìm kiếm trong chùa.

Ở vị trí trung tâm, có một pho tượng thần mình người mặt bò nhiều tay, mặt mày hung ác phẫn nộ, có thế hàng phục ác ma, có lực phò trợ thiện lương, đó chính là Đại Uy Đức Kim Cương!

Dưới tượng Đại Uy Đức Kim Cương, có một tấm đá lớn dày hơn

một mét, trên tấm đá có khắc hình vẽ, mặc dù đã khá mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy lờ mờ.

Kể đến đây, trong toa xe Vương Bàn Tử hỏi một câu.

"Trên sàn đá dưới tượng Đại Uy Đức Kim Cương, có khắc hình Quỷ Mẫu à?" Hồ Bát Nhất cười khổ, nói: "Đúng vậy, như vậy mới có thể biểu thị Quỷ Mẫu bị Kim Cương trấn áp dưới chân chứ!" Trương Lân sắc mặt có chút khác lạ.

Trong miệng Hồ Bát Nhất, thậm chí trong truyền thuyết của khu vực Tây Tạng, Quỷ Mẫu đại diện cho sự không may mắn, đại diện cho tai nạn.

Nhưng Trương Lân luôn có một cảm giác: Quỷ Mẫu có lẽ là một nhân vật bi kịch.

Cảm giác này không rõ ràng, không thể giải thích.

Hồ Bát Nhất tiếp tục kể.

"Trên sàn đá, khắc họa một người phụ nữ khỏa thân, ba mắt sáu tay, toàn thân đeo đầy trang sức kỳ quái, những trang sức này dường như đều liên quan đến rắn." "Bên cạnh Quỷ Mẫu, đặt một cái bát nước khổng lồ, thân bát có hoa văn cánh ve sầu, trong bát ngồi nghiêng ngả một đứa trẻ vừa đen vừa béo, cũng ba mắt sáu tay, tay cầm một cây gậy ngắn hình rắn, gõ vào thân bát, bối cảnh trong tranh là vô số đống xương đầu bò chất thành núi." Quỷ Mẫu Kích Bát Đồ!

Trương Lân trong lòng đau nhói, khiến anh không nhịn được rên lên một tiếng.

Vương Bàn Tử bên cạnh tưởng anh ta tức giận vì sự tàn ác của Quỷ Mẫu, lập tức nói: "Quỷ Mẫu thật tàn ác!

May mà bị trấn áp!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Khi đó cán bộ tuyên truyền của chúng tôi nói, đây là sự không tôn trọng phụ nữ, không nên

xấu hóa phụ nữ như vậy!" "Tôi hỏi lão lạt ma Quỷ Mẫu là gì…" Lão lạt ma vừa đi vừa kể.

Trong những bài thơ ca lưu truyền ở khu vực Tây Tạng, kẻ thù lớn nhất của Lĩnh Quốc là Ma Quốc, Quỷ Mẫu là người có địa vị cực cao trong Ma Quốc, tương tự như hoàng hậu, chuyên phụ trách việc luân hồi chuyển thế sau khi quân chủ Ma Quốc qua đời.

Quỷ Mẫu cũng sau mỗi lần chết, sẽ lại chuyển thế đầu thai, để tiêu diệt hoàn toàn vương tộc Ma Quốc, phải giết chết Quỷ Mẫu, nếu không ác mộng của Lĩnh Quốc sẽ không bao giờ kết thúc.

Chương 320

Cái chết của Quỷ Mẫu phải là sự kết thúc luân hồi, hoàn toàn diệt vong.

"Lúc đó tôi có chút rối loạn, trong lòng nghĩ trước đây có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, ở đây lại xuất hiện một Quỷ Mẫu, không biết cả khu vực rộng lớn gần đây có phải từng là khu lăng mộ của Ma Quốc cổ đại không?

Dường như đều theo đuổi sự luân hồi trường sinh, đều không dễ đối phó!" Hồ Bát Nhất hiểu biết về chuyện thần quỷ, vì vậy đối với một số sự kiện huyền ảo trong mắt người thường đều có thể chấp nhận, không có sự sợ hãi.

Nhưng duy chỉ đối với Quỷ Mẫu, đối với ngôi miếu thần trước mắt, trong lòng lại run rẩy, toàn thân căng cứng.

Hồ nước sau miếu bây giờ cũng chỉ còn lại một cái ao nhỏ.

Đây chính là nơi con bò bị kéo xuống nước.

Đại đội trưởng quan sát, đã loại trừ khả năng đây là hiện trường tội phạm do đặc vụ ngụy tạo.

Đột nhiên, Đại Cá Tử chỉ vào một vật đen trong nước: "Kia hình như là một cái mũ quân đội." Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, quả nhiên.

Thế là hai người đứng bên bờ ao, Hồ Bát Nhất kéo Đại Cá Tử, để anh ta dùng lưỡi lê trên súng trường hất cái mũ lên xem.

Lưỡi lê của Đại Cá Tử vừa đưa ra, Hồ Bát Nhất ý thức được không ổn, vội kéo Đại Cá Tử lại, tránh xa ao nước.

Nhưng đúng lúc này, nước thối trong ao khẽ gợn sóng, dường như có một bàn tay người khổng lồ màu xanh, lặng lẽ trồi lên từ đáy nước.

Trong ao nước đột nhiên xuất hiện một bàn tay người khổng lồ màu xanh, trồi lên từ đáy nước, tóm về phía Đại Cá Tử.

Hồ Bát Nhất nhớ lại sự việc mà người du mục báo cáo, và những câu chuyện lưu truyền trên thảo nguyên, lập tức biết được bàn tay khổng lồ này muốn hại người!

Anh cũng không do dự, lập tức giơ khẩu súng trường bán tự động đã lên đạn, ngón tay chưa kịp bóp cò, thì nghe thấy phía tây bắc đột nhiên vang lên một loạt tiếng súng dồn dập.

Nhóm người kia, có lẽ cũng gặp phải tình huống đột ngột...

Trong khoảnh khắc do dự đó, Hồ Bát Nhất đã mất đi góc bắn, Đại Cá Tử bị bàn tay khổng lồ dưới nước tóm được trước.

Trong lúc nguy cấp, lạt ma một tay túm lấy dây lưng của Đại Cá Tử, một tay vung gậy sắt đập mạnh xuống nước.

Lạt ma gậy sắt tương đương với võ tăng hộ pháp trong các chùa miếu ở nội địa, trên cây gậy sắt này không chỉ khắc đầy chân ngôn chú ngữ của Mật tông, mà còn vô cùng nặng, đánh cho bàn tay quái vật đó co lại, lập tức cứu được Đại Cá Tử đã bị kéo nửa người xuống nước.

Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng có góc bắn, cầm súng trường, xả một tràng vào ao nước.

Anh ta thậm chí còn lấy ra hai quả lựu đạn ném xuống nước.

Đại Cá Tử la hét thảm thiết, dường như phải chịu đựng một nỗi đau đớn tột cùng.

Hồ Bát Nhất mắng lớn Đại Cá Tử không đủ kiên cường, nhưng sau khi mắng xong lại cảm thấy có gì đó không ổn, quân phục của Đại Cá Tử bị dính nước đen, nhưng tại sao nửa người của anh ta lại như bị xẹp xuống?

Lạt ma thấy vậy, vội vàng lấy ra một cái bình sứ từ trong ngực, xé toạc quân phục của Đại Cá Tử, bôi lên một loại thuốc bột màu đỏ.

Hồ Bát Nhất lúc này có chút tê dại, không phải vì đã quen với sinh tử, mà là khi tình huống siêu nhiên thực sự xuất hiện, thần kinh và nhận thức của anh ta bị tác động đến mức tê dại.

Nửa người của Đại Cá Tử hoàn toàn khô héo, co rút lại thành màu vỏ cây khô, giống như một xác khô mất nước.

"Bác sĩ!

Nhanh, tôi đi tìm bác sĩ!" Hồ Bát Nhất giật mình, đây là việc nên làm, nhưng vừa mở miệng đột nhiên nhớ ra, vừa rồi bên kia cũng có tiếng súng, phần lớn cũng đã gặp phải tình huống!

Cố thủ chờ viện trợ, Hồ Bát Nhất cũng không dám tùy tiện rời đi, bên này vết thương của Đại Cá Tử rất nặng.

"Lão Hồ, cán bộ tuyên truyền đâu rồi?" Đại Cá Tử đỡ hơn một chút, cuối cùng cũng khá hơn, đang định nói gì đó với Hồ Bát Nhất, thì phát hiện cán bộ tuyên truyền đã biến mất.

Hồ Bát Nhất ngẩn người, rồi mắng lớn: "Cái thằng khốn đó chạy đi đâu rồi, tự mình đi lang thang!

Không gây chuyện thì không chịu được à!" Hồ Bát Nhất và Đại Cá Tử bình tĩnh lại, không nhịn được hỏi lạt ma, vừa rồi đó là thứ gì?

"Chẳng lẽ là thủy quỷ sao?" "Không, chùa miếu vốn là nơi thần thánh nhất thế gian, dù nơi này đã hoang phế, cũng sẽ không có ma, những người chết ở đây đều sẽ được giải thoát hoàn toàn." Hồ Bát Nhất trong lòng muốn chửi thề, lúc thì nói nơi này bị nguyền rủa, lúc thì lại là nơi thần thánh, chẳng phải là trước sau mâu thuẫn sao?

"Cái thứ đó rốt cuộc là gì?

Không phải ma sao?

Có thể hại người mà?!" Nhưng lão lạt ma lại không trả lời nữa, chỉ niệm chú Bát Sinh Chuyển Sơn cho Đại Cá Tử.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng không tiện thúc giục, chỉ có thể nghĩ cách liên lạc với đại đội trưởng.

Bên kia đông người, chạy mất một cán bộ tuyên truyền, Hồ Bát Nhất cũng không nên chủ động đi tìm.

Nhưng, đợi thêm một lúc, không thấy động tĩnh gì, Hồ Bát Nhất không nhịn được nữa, quyết định đưa hai người kia đi tìm đại đội trưởng.

Ba người chuẩn bị xong, đang định xuất phát, Hồ Bát Nhất lại thấy bên bờ ao có một vật sáng lấp lánh.

"Máy ảnh?" Máy ảnh rất nhỏ, tuyệt đối không phải loại dùng để chụp ảnh thông thường.

Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ, lẽ nào cán bộ tuyên truyền là đặc vụ?

Thiết bị này đủ để nói lên vấn đề!

Nếu đã như vậy, Hồ Bát Nhất ngược lại không thể ba người cùng hành động.

Bây giờ Đại Cá Tử bị thương, mang theo sẽ làm chậm tốc độ, như vậy, nếu tên đặc vụ chó má đó có ý định hại người, đại đội trưởng sẽ gặp nguy hiểm.

Thế là Hồ Bát Nhất bảo lão lạt ma cầm gậy sắt ở lại chăm sóc Đại Cá Tử, còn mình đi tìm đại đội trưởng.

Lúc này tâm thần Hồ Bát Nhất kích động, vừa thương xót đồng đội, vừa vô cùng phẫn nộ với cán bộ tuyên truyền, vừa đau lòng vừa phẫn nộ, cảm xúc đan xen, trong mắt liền có lệ.

Trong thời tiết này, mắt ngấn lệ không hề đẹp, ngược lại rất khó chịu.

Nhất thời không nhìn rõ dưới chân, Hồ Bát Nhất bị một tảng đá trong bụi cỏ ngáng chân, lập tức đau đến hít khí lạnh, xoa đầu gối nhìn tảng đá trong bụi cỏ đó.

Nói chính xác, đó không phải là một tảng đá, mà là một người được khắc bằng đá, nửa người chôn dưới bùn cỏ, phần lộ ra bên ngoài.

"Kỳ lạ thật, sao ở đây lại bố trí nhiều người đá như vậy?" Hồ Bát Nhất vùng vẫy, mũi lại ngửi thấy một mùi hôi thối, đến gần xem, Hồ Bát Nhất vô cùng kinh ngạc.

Ra là người đá này lại có cả máu thịt!

Thứ quỷ quái gì đây?

Rốt cuộc là tượng thần đá hay là thi thể?

Hồ Bát Nhất cố gắng ổn định tinh thần, định nhìn kỹ.

Nhưng đúng lúc đó, từ trong bùn đất đột nhiên thò ra một bàn tay khổng lồ, tóm về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất giật mình nhảy dựng lên, đây chẳng phải là bàn tay đã kéo Đại Cá Tử, đã nuốt chửng bò của người du mục sao!

Nếu bị tóm phải, làm sao có thể yên ổn?

Hồ Bát Nhất muốn né tránh, nhưng trên người mặc bộ quân phục dày cộm, hành động vụng về, lại bị bàn tay khổng lồ mai phục, muốn thoát ra xem ra không có cơ hội.

Chương 321

Đúng lúc này, đột nhiên bên cạnh xông ra một người, lao thẳng vào trước tượng đá, vừa hay bị bàn tay đó tóm được!

Hồ Bát Nhất nhìn lại, người đó là thông tấn viên Trần Tinh.

Không ngờ trong lúc nguy cấp, đồng chí đã cứu mình.

Hồ Bát Nhất đang định lên tiếng cảm ơn, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Đại Cá Tử chỉ bị dính một chút nước đã đau đến la hét, cả người Trần Tinh từ đầu gối trở xuống đã bị kéo vào bùn, tại sao lại không la hét?

Hồ Bát Nhất nhíu mày, đang định mở miệng hỏi, đột nhiên lại có một người chạy tới.

Đại đội trưởng?!

Hồ Bát Nhất đang định mở miệng, thì thấy đại đội trưởng mặt mày âm trầm, tay cầm súng lục.

Anh ta quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất một cái, ánh mắt lạnh lẽo đó còn lạnh hơn cả tuyết trời, khiến Hồ Bát Nhất không nhịn được rùng mình.

Đại đội trưởng nhìn Trần Tinh đang giãy giụa, giơ tay bắn liên tiếp ba phát, bắn chết Trần Tinh đang giãy giụa, rồi giơ súng lên thái dương, bóp cò.

Giữa hoang dã, tuyết rơi trắng xóa, Hồ Bát Nhất nhìn tượng đá quỷ dị trước mặt, và hai thi thể của đồng đội, ngây người hồi lâu không nói nên lời.

Dưới ánh trăng, miếu hoang mộ cổ như một con quái vật há to miệng, lạnh lùng nhìn đám người đang giãy giụa xung quanh, trên mặt đất, thi thể của Trần Tinh và đại đội trưởng nằm bất động, máu tươi từ vết đạn rỉ ra.

Hành vi của đại đội trưởng và Trần Tinh khiến Hồ Bát Nhất nửa ngày vẫn không hiểu.

Càng không hiểu, càng cảm thấy quỷ dị.

Nơi này có tượng đá quỷ dị, khiến một người gan dạ như Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy trong lòng phát lạnh.

"Chẳng lẽ có người bị quỷ ám rồi?" Suy nghĩ một lúc, chắc không phải đại đội trưởng, vì đại đội trưởng còn biết dùng súng, nhìn anh ta một cái nhưng không ra tay.

Vậy là Trần Tinh sao?

Nhưng Trần Tinh lại làm gì?

Nhớ lại tiếng súng lúc trước, Hồ Bát Nhất lập tức lo lắng cho nữ quân y, vội vàng bò dậy, chạy về phía có tiếng súng.

Trước mặt là một cửa hang tối om.

Hồ Bát Nhất bật đèn pin, xông vào.

Nhưng bên trong không có gì cả, Hồ Bát Nhất lại chạy ra ngoài.

Không khí bên trong ngột ngạt, độ cao ở đây lại cao, vận động mạnh như vậy khiến lồng ngực anh ta như bị đốt cháy.

Trăng trên trời sáng lạ thường, ánh trăng hòa cùng tuyết lớn, khiến cả một khu vực trở nên vô cùng yên bình.

Nhưng dưới sự yên bình đó, lại trông vô cùng quỷ dị.

Bên ngoài truyền đến một tràng tiếng khóc thút thít, Hồ Bát Nhất

không biết đó là tiếng ma, hay tiếng gió.

Hay là bầy sói đang tru lên dưới ánh trăng.

Đối diện mộ cổ là một ngọn núi lớn, Hồ Bát Nhất ngồi bên cạnh mộ cổ, không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, ngẩng mắt nhìn, thấy bên bờ hồ có một người đang nằm, Hồ Bát Nhất vội vàng tiến lên xem, ra là nữ quân y!

Hồ Bát Nhất vội vàng đỡ cô dậy, sau một hồi bấm nhân trung lay lắc, cuối cùng cũng cứu tỉnh cô, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Kể đến đây, Hồ Bát Nhất dừng lại, ném một hạt đậu phộng vào miệng, cắn mạnh một cái, "rắc" một tiếng.

Vương Bàn Tử rụt đầu lại, rồi cười mắng: "Lão Hồ thất đức, có thể kể liên tục không?

Còn tạo ra tiếng động dọa người nữa?!" Hồ Bát Nhất ngẩng đầu cười ngượng ngùng, thực ra, anh ta đang cố gắng bình ổn tâm trạng.

Trương Lân đưa qua một chai rượu.

Hồ Bát Nhất ừng ực uống một ngụm lớn, tiếp tục kể.

Qua lời kể của nữ quân y, Hồ Bát Nhất mới biết, ra là tiếng súng đó không phải là gặp kẻ địch, mà là đồng chí của đội thăm dò tên Lư Vệ Quốc sau khi xuống dưới đã nhìn thấy một xác chết cổ, giật mình, tưởng là người, theo phản xạ đã nổ súng.

Trên mặt nữ quân y lộ ra vẻ sợ hãi, tiếp tục nói: "Vốn tưởng là một phen hú vía, ai ngờ từ trên người xác chết cổ đó đột nhiên chui ra một ngọn lửa ma Dappo, chui thẳng vào tai của đầu bếp." Nữ quân y dường như vẫn còn nhớ cảnh tượng lúc đó, vì vậy giọng nói có chút run rẩy.

Tiếng la hét thảm thiết của đầu bếp vang vọng khắp ngôi mộ cổ.

Nữ quân y nói, cô đã bảo anh ta đừng la, như vậy còn có một tia hy vọng.

Nhưng anh ta đã la lên, cả người cứng đờ như khúc gỗ.

Những người khác thấy vậy, lập tức quay người chạy ra ngoài.

Trần Tinh trong lúc hoảng loạn đã đâm vào cô, chuyện sau đó cô không rõ nữa.

Cái mả quỷ của Ma Quốc chết tiệt!

Hồ Bát Nhất không khỏi mắng một câu, quả nhiên là tà ma!

Xem ra, ngôi mộ này nên là mộ con-mẹ, người thiết kế như vậy, e rằng hoặc là có lòng hại người, hoặc là lo lắng sau khi chết bị người ta đào mộ trộm xác, nghiền xương thành tro.

Bây giờ, đại đội trưởng và Trần Tinh đã chết trước mặt anh, đầu bếp cũng đã chết, vậy còn lại Lư Vệ Quốc không thấy bóng dáng.

Có lẽ vẫn còn trong mộ huyệt chưa ra, Hồ Bát Nhất gọi mấy tiếng vào trong hang, nhưng không có ai trả lời.

Hồ Bát Nhất do dự, rốt cuộc có nên quản không?

Đang lúc do dự, đột nhiên nữ quân y chộp lấy Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ cô ta cũng bị quỷ ám rồi, trước đó chỉ giả vờ không có chuyện gì, đang tìm cơ hội để ra tay với mình sao?

Hành động của nữ quân y rất mạnh, Hồ Bát Nhất bị kéo sang một bên, đang định phản kháng, thì nghe thấy bên tai hai tiếng "phụp phụp".

Đó là tiếng đạn xuyên qua áo bông.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, nữ quân y ôm ngực ngã xuống.

Hồ Bát Nhất vừa kinh ngạc vừa tức giận, đâu phải nữ quân y bị quỷ ám, cô ấy đang cứu mình mà!

Hồ Bát Nhất đang định đến xem vết thương, một nòng súng lạnh lẽo đã dí vào đầu anh.

"Aiya, ở đây có một cái hang à?!

Haha, thằng nhóc, vào trong mở đường, tao phải vào trong trốn một lát!" Thằng cán bộ tuyên truyền chó má!

Thằng chó má đó quả nhiên là đặc vụ!

Chương 322

Trước đó Hồ Bát Nhất mặc dù có nghi ngờ, thậm chí đã định tính, nhưng không có bằng chứng cụ thể, cũng chỉ là suy đoán.

Bây giờ những gì anh ta lo lắng đã thành sự thật, trong lòng Hồ Bát Nhất tràn đầy lửa giận.

Cái thằng chó này lúc chạy trốn chắc chắn đã gặp bầy sói, không thể không quay lại.

Máy ảnh đã mất, để tiếp tục ẩn mình, chắc chắn phải giết người diệt khẩu, vì vậy vừa vào đã định giết người.

Nữ quân y đã chết, chỉ còn lại Hồ Bát Nhất.

Cái thằng chó này không biết trong hang có nguy hiểm hay không, nên không nổ súng nữa, giữ lại Hồ Bát Nhất để đi dò đường.

Bị người ta dí súng ép, Hồ Bát Nhất cũng không còn cách nào khác, đành phải đi vào trong.

Nhưng, giữa huyệt mộ tối tăm trước mắt, lại đang sáng lên một ngọn lửa nhỏ màu xanh lam.

Chính là ngọn lửa ma đã đốt chết đầu bếp, hại chết Trần Tinh và đại đội trưởng lúc nãy!

Hồ Bát Nhất hiểu rõ loại lửa này, trước đây bị ép nhảy xuống hồ, bây giờ bên cạnh anh ta không có hồ.

Điều khiến Hồ Bát Nhất tuyệt vọng nhất là, trong bình nước trên người anh ta cũng không còn nước!

Tên đặc vụ chó má này hiển nhiên không quan tâm đến những truyền thuyết trên thảo nguyên, hoặc là loại tiểu nhân âm hiểm này

vốn dĩ chột dạ với những việc mình làm.

Hắn phát hiện ra sự khác thường trong mộ thất, nhìn thấy ngọn lửa ma khẽ lập lòe trong thất, liền nhỏ giọng chửi rủa xui xẻo, trốn sau lưng Hồ Bát Nhất.

Nói ra thì tên đặc vụ chó má này cũng đủ xui xẻo, đi do thám tình báo kết quả gặp phải sự kiện linh dị, chạy trốn, máy ảnh lại mất, gặp phải bầy sói, bây giờ quay lại tưởng rằng đã tìm được một người dò đường, có thể bình an vô sự, nào ngờ trong mộ thất lại gặp phải chuyện ma ám.

Hai người từ từ tiến về phía trước, tên đặc vụ chó má cũng không dám thúc giục quá vội.

Dựa vào ánh sáng của đèn pin, Hồ Bát Nhất nhìn rõ cấu trúc bên trong mộ thất.

Đó là một không gian chỉ rộng mười mấy mét vuông, ở giữa có một cái bệ đá.

Đó là giường mộ, hình dáng giống một con sói khổng lồ đang nằm phục.

Trên con sói khổng lồ nằm ngang một xác chết mặc trang phục kỳ dị.

Đầu xác chết đội một chiếc mặt nạ trắng tuyết, trên mặt nạ dùng màu đỏ vẽ một biểu cảm kỳ lạ gần như chế nhạo, toàn thân mặc một mạng lưới bạc đan xen, lớp lót bên trong thì mờ ảo không thể nhận ra, tay chân cũng đều được bọc da thú.

Vì vậy, không thể nhìn thấy bất kỳ bộ phận nào của thi thể lộ ra ngoài.

Cách ăn mặc của thi thể này khó mà không thu hút sự chú ý, chỉ nhìn một cái, Hồ Bát Nhất đã lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Dưới giường mộ, có một cái bát đá hình chậu, bên trong ngồi một xác chết thân hình nhỏ bé, xem vóc dáng dường như là một đứa trẻ, cũng đội mặt nạ, thân thể được bọc bằng lưới bạc, ăn mặc giống hệt xác chết nằm ngang.

Trên mặt đất xung quanh, là những mảng tro đen lớn, trông có chút hoang lương, có chút thê lương, có chút quỷ dị.

Đống tro tàn trông có vẻ không bắt mắt, nhưng Hồ Bát Nhất biết, đó hẳn là đội người đã mất tích trước đó.

Chắc tất cả đều bị bọ lửa thiêu chết.

Thứ đó có thể đốt cháy người hoặc vật trong nháy mắt, những người kia không biết cách dập lửa, nếu dùng tay để dập thì cũng sẽ bị bén lửa ngay lập tức.

Trong lòng Hồ Bát Nhất bi thương, còn tên đặc vụ thì sợ hãi, lo rằng mình cũng sẽ trở thành tro bụi trong lăng mộ, có chút do dự không dám tiến lên.

Đúng lúc này, tiếng hú của bầy sói vang lên, tên đặc vụ nghiến răng, bắt Hồ Bát Nhất tiếp tục đi vào trong.

Giữa khoa học và mê tín, gã chọn tin vào cái trước.

Hai người từ từ di chuyển, lại phát hiện đám bọ lửa cũng động đậy, không lao ra ngoài mà co rúm lại vào một góc bên trong.

Hai người cầm đèn pin đi theo vào, lúc này mới nhìn rõ, hóa ra ánh lửa không phải do con bọ phát ra, mà là Lư Vệ Quốc của viện địa chất.

Anh ta hẳn cũng đã nhiễm phải quỷ hỏa, chỉ vì từ nãy đến giờ cứ ngậm miệng nên mới cầm cự được đến giờ.

Vẻ mặt anh ta đau đớn, hai tay không ngừng cào cấu lồng ngực,

như muốn moi cả ngũ tạng lục phủ ra ngoài.

Chỉ cần không nhịn được cơn đau mà há miệng, một luồng sáng xanh lạnh lẽo sẽ phụt ra từ miệng.

Lửa đã cháy vào tận nội tạng! "Lão Lư, sao vậy?" Lư Vệ Quốc yếu ớt nhìn Hồ Bát Nhất một cái, ho dữ dội mấy tiếng, mỗi lần ho lại khạc ra một mảng tro tàn màu đỏ sậm, dường như nội tạng và đường hô hấp của anh ta đang bốc cháy bên trong.

Mỗi lần Lư Vệ Quốc ho, cơ thể lại rung lên dữ dội như bị kéo giật.

Không lâu sau, Lư Vệ Quốc co quắp ngã xuống đất, biến thành một đống tro đen.

Trong đống tro đen, đột nhiên xuất hiện một điểm sáng màu xanh lam, phát ra tiếng vo ve!

Chính là con bọ lửa chết tiệt đó!

Thứ này trông thì nhỏ, nhưng một khi chạm phải sẽ vạn kiếp bất phục, chỉ có thể chờ biến thành một nắm tro tàn.

Thứ đó nhanh chóng bay về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất vội vàng muốn né tránh.

Nhưng tên đặc vụ đứng sau lưng thấy Lư Vệ Quốc chết thảm, cũng đoán ra được sự nguy hiểm của con bọ, để làm chậm đòn tấn công của nó, gã đẩy mạnh vào lưng Hồ Bát Nhất, bắt anh đi chặn bọ lửa.

Hồ Bát Nhất không ngờ tên đặc vụ lại làm vậy, muốn lùi chân lại cũng không kịp.

Hiện tại trên người không có nước, mắt thấy Hồ Bát Nhất sắp đi vào vết xe đổ của Lư Vệ Quốc.

Giữa lúc nguy cấp, Hồ Bát Nhất cắn nát đầu lưỡi, phun một ngụm máu tươi về phía con bọ lửa đang bay tới.

Bọ lửa tuy lợi hại, nhưng cũng phải tiếp xúc với mục tiêu mới phát tác; trước đó, nó cũng không khác gì ngọn lửa bình thường.

Vì vậy, một ngụm máu tươi của Hồ Bát Nhất đã dập tắt nó. "Khá lắm Hồ Bát Nhất, không ngờ cậu lại có tài đến thế!

Giờ thì tiếp tục làm việc đi!

Nhanh lên, khiêng cái giường đá kia ra chặn cửa động!" Thấy Hồ Bát Nhất dập được lửa, tên đặc vụ lại vênh váo.

Hồ Bát Nhất thầm chửi một tiếng, nhưng giờ súng đang trong tay tên đặc vụ, anh cũng đành chịu.

Đột nhiên, trong bóng tối sau lưng tên đặc vụ, một ngọn đèn lớn màu xanh lục sáng lên!

Ánh sáng từ ngọn đèn đó tụ lại không tan, tuy Hồ Bát Nhất nhìn thấy, nhưng tên đặc vụ quay lưng về phía cửa động lại không hề hay biết.

Vốn dĩ, sói trên thảo nguyên bây giờ không dám dễ dàng xuất hiện gần khu dân cư, vì phong trào đả lang đang diễn ra rầm rộ.

Huống chi đây là một ngôi chùa, dù đã hoang phế, nhưng sói thảo nguyên gần như không bao giờ xuất hiện trong chùa!

Chương 323

Nhưng vạn sự đều có giới hạn, hiện tại, những con sói còn sót lại ở vùng cao nguyên này đói đến mức ruột gan cồn cào, bản năng trời sinh cuối cùng cũng chiến thắng lý trí, một lần nữa tiếp cận con người và chùa chiền.

Lúc này, con sói chúa lông trắng chỉ cách tên đặc vụ vài mét, đang từ từ di chuyển.

Hồ Bát Nhất cười, khoanh tay hỏi: "Tên đặc vụ, cậu dám giết tôi không?

Giết tôi rồi, ai khiêng đồ?

Cậu khiêng nổi à?" Tên đặc vụ hiển nhiên không ngờ Hồ Bát Nhất dám hát tuồng đối nghịch với gã. "Phản kháng à?

Hắc hắc, bỏ cái ý định đó đi!" Tên đặc vụ cười gằn nói, "Nếu dám phản kháng, tao sẽ bắn bị thương mày, sau đó lúc bầy sói xông vào thì tự sát, hắc hắc, lúc đó mày chắc chắn sẽ chịu nhiều khổ sở hơn!" Hồ Bát Nhất rùng mình, thầm nghĩ tên đặc vụ này quả nhiên tàn nhẫn!

Phía sau tên đặc vụ, ánh sáng xanh lục tham lam đã đến gần.

Hồ Bát Nhất giả vờ như không có chuyện gì, nhún vai: "Vậy cậu có biết phải làm gì khi gặp tình huống 'sói gác vai' không?" Tên đặc vụ ngẩn ra, không hiểu tại sao vấn đề của Hồ Bát Nhất lại nhảy vọt như vậy, tức giận vung vẩy khẩu súng trong tay, nói: "Sói gác vai?

Tao bảo mày khiêng cái giường đá hình sói kia chặn cửa, nhanh lên, còn lề mề nữa tao..." Đúng lúc này, con sói chúa lông trắng đứng thẳng người dậy.

Con đầu đàn này nhìn từ xa không thấy lớn, nhưng khi so sánh mới

thấy thân hình nó vạm vỡ đến đáng sợ, vì lúc đứng thẳng, nó còn cao hơn tên đặc vụ cả một cái đầu.

Sói chúa lông trắng đặt hai chân trước lên vai tên đặc vụ, từ từ nhe ra hàm răng già cỗi, trong cổ họng thở ra một luồng hơi nóng, phả vào gáy gã.

Tên đặc vụ cảm thấy có thứ gì đó đang vịn vào vai mình, mũi lại ngửi thấy một mùi tanh tưởi, theo bản năng, gã quay đầu lại nhìn, và ngay lập tức để lộ cổ họng cho con sói chúa một mắt.

Trong tình huống này, với tư cách là một con đầu đàn, sói chúa lông trắng chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Nó gầm lên một tiếng, cắn chặt lấy cổ tên đặc vụ, hàm răng sói sắc bén lập tức đâm vào động mạch, từng ngụm từng ngụm hút máu tươi của gã.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng lách ra từ bên cạnh. "Sói gác vai tuyệt đối đừng quay đầu, một khi quay đầu, thần tiên cũng không cứu nổi." Hồ Bát Nhất ra khỏi mộ thất, thấy xác nữ quân y nằm cách đó không xa, có hai con sói già đang lượn lờ quanh thi thể.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, có vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên, anh không ngạc nhiên vì có sói ở đây, mà ngạc nhiên vì sao sói lại không ăn xác nữ quân y.

Mặc dù sói ít khi ăn xác chết, nhưng trong tình trạng đói khát, chúng sẽ không kén chọn.

Chẳng lẽ vì sói sinh tính đa nghi, cảm thấy nữ quân y đang giả chết?

Trong lúc Hồ Bát Nhất kinh ngạc, hai con sói cũng đã thấy anh, lập tức bỏ qua nữ quân y mà lao tới.

Hồ Bát Nhất liền giơ súng bắn chết một con, con còn lại đã lao đến gần, cắn chặt vào nòng súng.

Hồ Bát Nhất và nó vật lộn với nhau, một bên vì thức ăn, một bên vì sinh tồn.

Đột nhiên, lại một tiếng súng vang lên, con sói trên người Hồ Bát Nhất trở nên mềm nhũn, vô lực.

Phía sau, nữ quân y tay cầm súng, đang chĩa vào con sói. "Cô còn sống à?

Tôi cứ tưởng cô chết rồi!" Hồ Bát Nhất vui mừng nói.

Trong đêm đông lạnh giá này, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện kỳ dị và đau khổ, cuối cùng cũng có tin tốt.

Tên đặc vụ bị sói cắn chết, nữ quân y cũng không sao.

Trong hoàn cảnh thê lương, Hồ Bát Nhất thậm chí muốn hét lên một tiếng thật dài.

Nữ quân y không chết, vì phát súng kia của tên đặc vụ đã bắn trúng vào món đồ trang sức cô đeo trên người, một thứ ở vùng Tạng gọi là hộp hộ mệnh Dát Ô.

Nữ quân y nói, trước khi lên đường, cô đã mơ thấy sói nên mới mang theo; không ngờ lúc đầu không dùng để phòng sói, lại khiến phát súng của tên đặc vụ mất tác dụng.

Hộp Dát Ô là bùa hộ mệnh của người Tạng, kiểu dáng nam nữ khác nhau, của nữ giới thì vừa to vừa tròn, bên ngoài làm bằng bạc, bên trong đựng tượng Phật, kinh chú, kết kim cương, có cái còn đựng xá lợi và những vật trừ tà khác.

Trong hộp Dát Ô của Cách Mã đựng đá chín mắt, mã não, và một chiếc răng sói có từ mấy trăm năm trước, tương truyền chỉ có hậu duệ

của người thuần hóa sói mới được dùng răng của sói chúa.

Hai con sói già kia chần chừ không dám hạ miệng, chắc chắn là đã ngửi thấy khí tức của tiên vương trong hộp Dát Ô, nên mới do dự không dám ăn ngay.

Thế là hai người thu dọn đồ đạc, nạp đạn, rồi đi tìm vị lạt ma và anh chàng to con.

Lúc này, bầy sói đói đã tràn ngập khắp nơi, sắp sửa bao vây hai người, họ chỉ đành phải tăng tốc.

Trên đường, con sói chúa thần xuất quỷ một liên tục xuất hiện cách họ không xa.

Sói chúa đã tiêu diệt tên đặc vụ, thể lực cũng đã hồi phục.

Mỗi lần Hồ Bát Nhất chuẩn bị giơ súng nhắm bắn, nó đều biến mất không dấu vết.

Tuy trong tay có súng, nhưng ai biết bầy sói có mưu lược gì không?!

Con sói chúa toàn thân lông trắng, theo lời người già nói, đã thành tinh rồi, không chừng những người và gia súc mất tích của dân du mục đều bị bầy sói này ăn thịt, chỉ vì hành tung của chúng quỷ bí, thủ đoạn kín đáo, nên mới bị người ta hiểu lầm.

Cuối cùng, hai người cũng quay về chỗ anh chàng to con.

Bốn người hội hợp, trong lòng đều an tâm hơn không ít.

Lão lạt ma thấy nữ quân y trở về, miệng luôn hô may mắn, và niệm Phật hiệu.

Hồ Bát Nhất lo lắng.

Tuy tên đặc vụ cuối cùng cũng đã cống hiến cho nhân dân một lần, lấp đầy bụng sói, nhưng đối với bầy sói hung ác, một tên đặc vụ là

không đủ, chúng sẽ tìm đến bốn người họ.

Hồ Bát Nhất không muốn phải chôn thân trong hoàn cảnh giống như tên đặc vụ. "Đạn của chúng ta không còn nhiều, phải đốt lửa mới dọa lui chúng được." Lão lạt ma miệng nói tội nghiệt, nhưng tay không ngừng, nhanh chóng dùng phân bò và một ít củi nhóm lên một đống lửa.

Vị trí của bốn người dễ thủ khó công, nhưng mọi người cũng không dám lơ là, dù sao bầy sói như thế này không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

Nữ quân y xem xét vết thương của anh chàng to con.

Lúc Hồ Bát Nhất đi, anh chàng to con đã tỉnh táo hơn nhiều, anh thầm nghĩ nữ quân y làm chuyện thừa.

Nào ngờ sắc mặt nữ quân y lại nghiêm trọng, tuy che giấu rất tốt, nhưng vẫn bị Hồ Bát Nhất nhìn ra.

Lẽ nào vết thương của anh chàng to con có gì không ổn?

Nhưng lúc này bầy sói có động tĩnh, đang vây lại, Hồ Bát Nhất không kịp hỏi nhiều, thấy bên ngoài xuất hiện một đôi mắt sói xanh lè như đèn lồng nhỏ.

Hồ Bát Nhất muốn ra oai phủ đầu, bèn giơ súng lên, bóp cò, theo sau tiếng súng, hai ngọn đèn xanh đồng thời vụt tắt.

Tuy không biết nó chết hay chạy thoát, nhưng một phát súng này có hiệu quả trấn áp rất tốt.

Chương 324

Những con sói còn lại không dám lảng vảng gần đó nữa, đều ẩn mình vào trong bóng tối.

Bầy sói tan đi, thần kinh của mọi người mới thả lỏng.

Hồ Bát Nhất lúc này kể lại chuyện gặp phải trong khu mộ cổ sau chùa, đặc biệt là những bức tượng điêu khắc nửa máu thịt nửa đá, vô cùng kỳ dị.

Không biết những vụ người và gia súc mất tích có liên quan đến chúng không?

Lão lạt ma lắc đầu, ông chưa từng thấy tượng người đá nào.

Hồ Bát Nhất lại miêu tả kỹ càng tình cảnh lúc đó, và hình dáng của những bức tượng.

Lão lạt ma nghe xong, cả người run rẩy, miệng không ngừng niệm Phật hiệu và Lục Tự Chân Ngôn.

Hồi lâu sau, ông mới nói với Hồ Bát Nhất: "Chỉ biết trong mộ cổ có Quỷ Mẫu yêu phi âm hồn không tan, đã xây chùa, đặt tượng Đại Thịnh Đức Kim Cương, tháp Thông Phật, dùng Bạch Loa trấn áp tà ma, vậy mà bao nhiêu năm qua, các đời Phật gia đều bó tay, cứ ngỡ Phật pháp khó lòng áp chế ma đầu, nào ngờ lại là do tượng người đá trước mộ tác quái!" Hồ Bát Nhất thầm nghĩ có lẽ đây là ý trời, mặt đất nứt ra, hồ sụt lún, lại bị anh bắt gặp; nếu không, có lẽ rất lâu sau cũng không ai tìm ra được nguyên nhân thực sự!

Quỷ Mẫu có lẽ sẽ phải tiếp tục mang tiếng oan.

Lão lạt ma hổ thẹn nói: "Thứ đó tà tính như vậy, nếu còn tu dưỡng thêm trăm năm, e rằng sẽ thành đại họa." ...

Trong toa xe, mọi người nghe kể nhiều như vậy, đều nhập tâm.

Trương Lân thở ra một hơi dài, sau đó vô cùng ngạc nhiên: tại sao khi nghe nói Quỷ Mẫu không phải là kẻ gây họa cho thảo nguyên, mình lại có một chút cảm giác nhẹ nhõm?

Tiểu Ca và Quỷ Mẫu có liên hệ gì sao?

Mình và Quỷ Mẫu có liên hệ gì?

Hồ Bát Nhất lại kể tiếp câu chuyện phía sau.

Mọi người sau trận chiến kinh hoàng với bầy sói, bốn người đã thoát chết trong gang tấc.

Anh chàng to con còn sống, chỉ bị tàn phế.

Còn nữ quân y thì lại hôn mê bất tỉnh, trở thành người thực vật. "Ngôi chùa nát và di tích mộ cổ đó, đến tận hôm nay vẫn được bảo tồn, giờ tôi kể lại, những chuyện khác cũng không quan trọng lắm, mấu chốt là thi thể trong mộ cổ, trang phục và biểu cảm đặc biệt của họ, rất giống với những người đồng và bích họa trong mộ mà chúng ta thấy ở mộ Hiến Vương.

Người Tạng địa phương đều nói đó là mộ của Quỷ Mẫu Ma Quốc thời cổ, nhưng chỉ dựa trên truyền thuyết.

Quỷ Mẫu có thể chuyển thế, chắc chắn không chỉ có một vị, mà đoạn lịch sử về Ma Quốc chỉ tồn tại trong các trường ca truyền miệng, không ai thực sự thấy Quỷ Mẫu yêu phi mặc quần áo như thế nào." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Trương Lân cũng có chút cảm xúc.

Đúng vậy, tại sao khi nghe câu chuyện của Hồ Bát Nhất, mình lại có phản ứng mãnh liệt như thế, giống như đang lo lắng cho Quỷ Mẫu yêu phi vậy.

Phải biết rằng, mình đang mang thân phận Tiểu Ca, không đội trời

chung với yêu ma tà túy, lại tu luyện Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết có thể sánh ngang Tề Thiên Đại Thánh, sao lại có lòng trắc ẩn với Quỷ Mẫu yêu phi được chứ?

Thậm chí còn vượt qua cả lòng trắc ẩn!

Còn nữa, lúc rời khỏi Trùng Cốc, bóng người màu trắng trên núi kia, lại là ai?

Hồ Bát Nhất nói Quỷ Mẫu yêu phi có thể có thân chuyển thế, vậy bóng người màu trắng kia và Quỷ Mẫu yêu phi có liên quan gì không?

Trương Lân đột nhiên cảm thấy, trong thế giới này, việc hỗ trợ Hồ Bát Nhất và những người khác trong chuyến phiêu lưu là cần thiết, nhưng chắc chắn có một số tình tiết chưa biết cần phải đi khám phá! "Thành trì được miêu tả trong bức bích họa, thờ phụng đồ đằng con mắt khổng lồ, nhân vật bên trong giống hệt với thi thể trong ngôi mộ cổ dưới chùa Phượng Hoàng, có lẽ thành trì đó là đàn tế của Ma Quốc, không biết giữa Ma Quốc và Quỷ Động Vô Đáy, có mối liên hệ nào không ai biết đến." Vương Bàn Tử cũng đưa ra giả thiết: "Vậy thì, nếu ban đầu không phải Quỷ Mẫu yêu phi mang lại tai họa cho thảo nguyên, mà là những bức tượng người đá kia, bị oan uổng lâu như vậy, liệu đám đó có sinh lòng oán hận, tái xuất giang hồ gây nên sóng gió không?

Nếu mấy nơi đó thực sự giống nhau và có liên quan, thì ván cờ này lớn quá rồi!" Mọi người bàn tán, nhưng có một việc lại đạt được sự đồng thuận, đó là phải về Bắc Kinh trước để nghiên cứu đầu của Hiến Vương, tra rõ xem trong đó có manh mối về Mục Trần Châu không, sau đó giải mã Long Cốt Thiên Thư.

Ngoài cửa sổ xe, trời đã sáng rõ, Trương Lân nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ đăm chiêu, anh biết, tiếp theo có lẽ Hồ Bát Nhất sẽ đi tìm Thiết Bổng Lạt Ma, một hành trình mới sắp bắt đầu.

Nhưng bí mật mà anh quan tâm liệu có thể được hé lộ cùng lúc không?

Sau khi về đến Bắc Kinh, Hồ Bát Nhất phân công cho mọi người.

Phân tích đầu lâu Hiến Vương cần dụng cụ tinh vi, công việc này không ai thích hợp hơn Tuyết Lỵ Dương.

Hồ Bát Nhất nhận nhiệm vụ phân tích Long Cốt Thiên Thư.

Hai người nhắm vào những việc khác nhau, mỗi người phát huy sở trường của mình cũng hợp lý.

Bên kia Tuyết Lỵ Dương sau khi lấy đầu lâu Hiến Vương đi, tiến hành phân tích ra sao, tạm thời không nói; còn Hồ Bát Nhất đối với Long Cốt Thiên Thư và Thập Lục Tự Phong Thủy Quyết lại chẳng có chút manh mối nào.

Nhiệm vụ của anh trông có vẻ đơn giản, nhưng thực ra lại không có đầu mối.

Cứ như vậy, qua hai ba ngày, cũng không có bất kỳ tiến triển nào.

Một hôm, Hồ Bát Nhất đang nằm trên ghế tựa trong sân, nhắm mắt dưỡng thần.

Đại Kim Nha ở bên cạnh mân mê mấy món đồ chơi nhỏ mang về từ mộ Hiến Vương. "Hồ gia, lần sau nhất định phải cho tôi đi cùng nhé, mấy món này đều là đồ cổ có tuổi đấy!" Đại Kim Nha mân mê món đồ trong tay không nỡ rời, vừa nói với Hồ Bát Nhất. "Thôi đi, một mình Vương Bàn Tử đã khiến tôi đau đầu rồi, nếu cậu mà đi nữa, trên người treo đầy đồ, thế thì tôi chỉ có nước chết trong mộ thôi!" Hồ Bát Nhất lười biếng phe phẩy chiếc quạt trong tay nói. "Cũng phải, sinh ra tôi là cha mẹ, hiểu tôi là Hồ gia!

Nói thật với ngài, lần này đi mang về ít đồ quá." Đại Kim Nha lộ vẻ tiếc nuối. "Tiền tài là vật ngoài thân, Kim gia à, nếu cậu cũng trải

qua cửa sinh tử như thế, cũng sẽ xem nhẹ những thứ này thôi." Hồ Bát Nhất lại tỏ ra không quan tâm. "Tiền tài mà, sống không mang đến, chết không mang đi, lời này nói thì không sai, nhưng nếu lúc sống trong tay không có tiền, chẳng phải rất khó chịu sao?" Đại Kim Nha nhìn món đồ trong tay, đắc ý gật gù.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng giày da lộc cộc.

Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất ngẩng đầu lên, thấy Vương Bàn Tử ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, chải đầu vuốt ngược, tay kẹp một chiếc cặp công văn, đi đôi giày da sáng bóng bước vào. "Em trai, làm gì đấy?" Vương Bàn Tử vào nhà liền thấy Trương Lân ngồi trên chiếc ghế ở góc xa nhất, nhắm mắt dưỡng thần, tư thế đó vừa không lười biếng như Hồ Bát Nhất, cũng không căng thẳng như Đại Kim Nha.

Tuy chỉ ngồi đó, nhưng thần thái này đã thu hút Vương Bàn Tử vừa bước vào cửa. "Ối chà chà, Bàn gia, nếu cậu không nhắc, tôi còn tưởng trong sân chỉ có tôi với Hồ gia thôi đấy.

Này Trương huynh đệ, cậu phải tham gia vào các cuộc trò chuyện của bọn tôi nhiều hơn, như thế mới vui vẻ được!" Đại Kim Nha nhìn Vương Bàn Tử, rồi lại quay sang nói với Trương Lân.

Trương Lân lườm gã một cái, không mở miệng, bên kia Vương Bàn Tử đã không vui. "Ây ây ây, này Kim gia, cậu nói cái gì thế?

Gọi tôi là Bàn gia, lại gọi em trai tôi là huynh đệ ngang hàng à?!" Vương Bàn Tử nói mấy câu cuối cũng có chút líu lưỡi, hơi hóa giận.

Đại Kim Nha suy nghĩ kỹ, trong lòng lẩm nhẩm hai lần, sau đó vỗ tay cười tạ lỗi: "Ối chà, lỗi của tôi, lỗi của tôi, đều là gia, đều là gia cả được chưa?

Sau này nếu ngài có thể gửi nhiều đồ vào nhà kho của tôi, đừng nói là gia, gọi là tổ tông tôi cũng nhận." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cười

mắng một tiếng: "Cậu mà thành tổ tông của tôi thật, chẳng phải ngày nào cũng tơ tưởng đồ của tôi à, hậu bối như vậy tôi nuôi không nổi đâu." Trừ Trương Lân, mọi người đều phá lên cười. "Này, Bàn gia, hôm nay ăn mặc bảnh bao thế, định đi đâu đấy?" Đại Kim Nha đặt món đồ trong tay xuống, tò mò nhìn Vương Bàn Tử.

Chương 325

Hồ Bát Nhất cũng ngồi thẳng dậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử. "Đúng thế?

Ở Vân Nam vào sinh ra tử một phen, về thành Bắc Kinh này không cho phép Bàn gia tôi hưởng thụ một chút à?" "Ối chà, đáng lắm, đáng lắm, mang về nhiều đồ tốt như vậy, nên hưởng thụ." "Ha ha ha ha, đa tạ Kim gia thông cảm, nhưng mà tôi hỏi này, tôi được nhiều lợi ích như vậy, chi phí hưởng thụ của tôi chẳng lẽ cậu không nên chi trả à?" "Trả, tôi trả, cứ chơi hết mình đi." Vương Bàn Tử lúc này mới vui vẻ đi đến bên cạnh Trương Lân, nói: "Em trai, đừng có lúc nào cũng như cái Muộn Du Bình thế, chán lắm, đi, hôm nay anh trai dẫn cậu ra ngoài chơi một phen, cho cậu biết thế nào là thế giới phồn hoa." Trương Lân lạnh lùng đáp lại hai chữ: "Không đi." Không chỉ ngữ khí cao ngạo, câu trả lời còn ngắn gọn, suýt nữa làm Vương Bàn Tử nghẹn chết.

Đại Kim Nha ở bên cạnh cũng khuyên: "Đi đi, Trương gia.

Mọi người chỉ mới thấy thân thủ của ngài, giờ cũng nên để chúng tôi dẫn ngài đi trải nghiệm, thế giới này vui lắm." Trương Lân vẫn giữ vẻ mặt mây trôi nước chảy, thờ ơ.

Hồ Bát Nhất bên cạnh vỗ tay đứng dậy. "Thôi được rồi, nếu Trương huynh đệ không chịu, vậy chúng ta đi chơi thôi." Vương Bàn Tử lại gọi Trương Lân một tiếng nữa, thấy Trương Lân không chịu nhúc nhích, bất đắc dĩ lắc đầu mạnh, cũng không thể nào liên kết con người như cái Muộn Du Bình trước mắt với vị thần nhân đại hiển thân thủ ở Vân Nam được. "Cứ tưởng ở chốn phồn hoa, cuộc sống của em trai sẽ có chút thay đổi, không ngờ lại vô vị đến vậy." Mọi người nói rồi đi ra ngoài, trong sân lớn, chỉ còn lại một mình Trương

Lân.

Những cuộc sống ồn ào này, Trương Lân tự nhiên đã trải qua, ở kiếp trước còn có những cuộc sống đô thị đặc sắc hơn thế.

Bây giờ trong lòng anh chỉ toàn là những cảnh tượng thấy được khi từ Trùng Cốc Vân Nam trở về, và những câu chuyện Hồ Bát Nhất kể trên tàu hỏa. "Rốt cuộc có quan hệ gì với mình?" Trương Lân lần đầu tiên, xuất hiện cảm giác mơ hồ.

Anh lại ngồi thêm nửa ngày, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người đi chơi, cũng chưa về, bữa trưa chỉ có mình anh tự làm.

May mà kiếp trước có kinh nghiệm tương tự, nên cũng không làm khó được Trương Lân.

Anh tìm được một ít trứng gà, mì, và một ít hành lá trong bếp.

Đơn giản làm một bát mì trứng hành.

Đúng lúc này, cửa lớn lại vang lên tiếng 'beng beng beng'.

Trương Lân đặt bát trong tay xuống, đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài cửa lớn, Đại Kim Nha trán đầy mồ hôi, hoảng hốt nói với Trương Lân: "Trương gia, Trương gia, cứu mạng a, Bàn gia và Hồ gia bị người ta bắt giữ rồi, ra tay cũng quá ác, mau cứu mạng a." Trương Lân nhíu mày, trên mặt Đại Kim Nha có vết ngón tay, khóe miệng cũng chảy máu.

Với tính cách của Đại Kim Nha, nếu là người bình thường đánh gã, sớm đã báo cho cục cảnh sát rồi.

Bây giờ không báo cảnh sát mà quay về tìm anh, chỉ có thể cho thấy một vấn đề: thân phận của người đánh gã không tầm thường, không thích hợp tìm cảnh sát. "Bình tĩnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trương Lân tỏ ra bình tĩnh, quay người đi vào nhà.

Đại Kim Nha vội vàng đi theo sau, kể lại đại khái sự việc.

Hóa ra, ba người ra ngoài đến một phòng nhảy gần đó chơi, ở đó thấy một cô gái ăn mặc thời thượng.

Vương Bàn Tử thấy cô gái ăn mặc hở hang, tưởng là gái không đứng đắn, liền buông lời trêu chọc mấy câu, còn tự xưng là công tử nhà giàu.

Nào ngờ thân phận cô gái đó không hề đơn giản, xung quanh có hai ba chục người đàn ông đứng bảo vệ, ai nấy đều to cao vạm vỡ, đều là dân luyện võ.

Ba người họ hảo hán không chấp kẻ trước mắt, cũng không phản kháng.

Người phụ nữ kia nói, nếu Vương Bàn Tử là công tử nhà giàu, vậy thì bảo người nhà mang tiền đến chuộc người, mới thả Đại Kim Nha về. "Thật sự quá ác, ra tay thật tàn độc, giờ tôi toàn thân đau nhức...

Khoan đã, sao thơm thế?

Cậu làm đồ ăn à?

Không ngờ Trương gia lại có tài này, cho tôi một ít trước đi, tôi đói chết mất, vừa đói vừa đau!" Trương Lân trong lòng thầm khinh bỉ, gã này mà thật sự coi Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất là anh em, quay về gọi cứu viện còn phải tranh thủ ăn một miếng. "Ăn xong dẫn đường!" Trương Lân nhìn Đại Kim Nha đang ăn như hổ đói, lạnh lùng nói. "Thôi thôi thôi, về ăn sau đi, tôi sợ đi muộn hai người họ gặp nguy hiểm!" Đại Kim Nha vội vàng và thêm hai miếng, sau đó dẫn Trương Lân ra khỏi cửa.

Nơi họ đến chơi cách chợ Phan Gia Viên không xa, ở đó có một phòng nhảy mới mở.

Phòng nhảy thường đông người vào buổi tối, ban ngày chịu ngồi ở phòng nhảy, đa số là những người không có việc làm hoặc không có việc gì đàng hoàng để làm.

Dân anh chị thường chọn thời gian này để hoạt động.

Cách ăn mặc của Vương Bàn Tử rất khoa trương, tuy trông bóng bẩy, nhưng thực chất toàn thân toát ra một mùi nhà quê nồng nặc.

Lúc này, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều bị treo ở một góc phòng nhảy.

Đôi giày da của Vương Bàn Tử cũng bị cởi ra, tóc bị làm cho rối tung, mặt bị bôi đủ các loại màu sắc. "Tao nói cho mày biết, sớm muộn gì mày cũng sẽ hối hận, Bàn gia tao cũng không phải dạng vừa đâu!" "Thôi đi, Vương tư lệnh, nói ít mấy câu đi, tôi bị cậu liên lụy thành cái dạng gì rồi đây?" Hồ Bát Nhất ở bên cạnh bất lực nói.

Đối diện họ, một cô gái ăn mặc như dân chơi, tóc kiểu punk, mặc một chiếc áo khoác da, toàn thân toát ra một sức quyến rũ hoang dã.

Chả trách Vương Bàn Tử lại trêu chọc, đối với loại phụ nữ như mèo hoang này, Vương Bàn Tử không có sức đề kháng. "Này cô bé, mau thả Bàn gia tao ra, chiêu đãi tao một bữa tử tế, chuyện này cho qua, nếu không thì thật sự có lúc hối hận đấy!" Người phụ nữ cá tính cười. "Thay vì sau này hối hận, không bằng bây giờ cứ để tôi chơi cho đã." "Được được, nếu muốn chơi đã thì tôi có thể chơi cùng, ha ha ha, mau cởi trói." Người phụ nữ cá tính cười, không đích thân làm, mà đưa tay ra sau, một người đàn ông đưa cho một chai rượu, cô ta nhấc lên nhấc xuống, thử trọng lượng. "Chúng ta chơi bowling nhé?" "Được thôi, chơi thế nào?

Dạy tôi được không?" Vương Bàn Tử mừng ra mặt, tưởng rằng sức quyến rũ của mình đã phát huy tác dụng, khiến cô gái này cuối cùng cũng phải khuất phục. "Muốn đánh thì đánh đi, tôi đứng đây là

được rồi." Hồ Bát Nhất thở dài, nghe Bàn Tử mê gái đến mức đầu óc mụ mị, làm gì có chuyện tốt như vậy chứ? "Hồ tư lệnh, cậu không hiểu phong tình gì cả, cơ hội giao lưu tốt thế này mà?

Đánh...

đánh bóng?

Có thể tăng tiến tình cảm giữa chúng ta." "Sao?

Không phải cởi trói à?" "Thả tôi xuống, ái chà, không được rồi, tôi sợ máu." ...

Hồ Bát Nhất nhìn họ thả Vương Bàn Tử xuống trước, sau đó lại đặt mười quả bóng sau đầu Vương Bàn Tử.

Hóa ra họ coi đầu của Vương Bàn Tử cũng là một quả bóng. "Dạy được chứ, giờ bắt đầu nhé." Cô gái cầm quả bóng trong tay.

Vương Bàn Tử thấy quả bóng to vô cùng, thầm nghĩ nếu đập vào đầu mình, chẳng phải đầu vỡ máu chảy sao?

Nhưng bây giờ không có cơ hội phản kháng nào, cô gái đứng dậy, sau đó làm tư thế ném bowling, dùng sức ném quả bóng trong tay ra.

Vương Bàn Tử la oai oái, miệng mắng cô gái máu lạnh vô tình.

Chương 326

"Đồ đàn bà lòng lang dạ sói, mưu sát chồng đây này." "Cứu mạng, giết người rồi." ...

Mắt thấy quả bóng kia sắp va vào đầu Vương Bàn Tử.

Đột nhiên quả bóng dừng lại ở vị trí cách Vương Bàn Tử không đến mười centimet, không hề giảm tốc, giống như đột nhiên mất hết động năng.

Vương Bàn Tử thở phào một hơi, thấy một con dao cắm vào quả bowling đó.

Đó là một con dao màu đen không dài lắm.

Chính là Ma Đao Thiên Nhận của em họ anh, Trương Lân!

Sau khi về Bắc Kinh, Trương Lân không dám lúc nào cũng đeo thanh thần kiếm kia, chỉ mang theo bên mình con dao ma có thể co duỗi này.

Tất cả mọi người trong phòng đều đứng dậy.

Ở cửa, một bóng người đàn ông cao lớn xuất hiện ở đó, tĩnh như núi non.

Phía sau người đàn ông, là Đại Kim Nha rụt rè. "Muốn tiền, tìm tao!" Cô gái đứng dậy, tiến lên hai bước.

Trương Lân đứng ở chỗ ngược sáng, cô gái đi đến gần mới dừng lại, nhìn vào khuôn mặt Trương Lân, cười. "Người nhà của mày à?

Trông không giống chút nào!" Giọng nói không chút cảm xúc của Trương Lân, như được tổng hợp bằng điện tử: "Thả người!" Cô gái phá lên cười: "Có cá tính, tao thích, nhưng ở thành Bắc Kinh này chưa

có ai dám nói với tao như vậy đâu?!

Con lợn béo này dám trêu chọc tao, chẳng lẽ vì một câu nói của mày mà tao bỏ qua sao?" Cô gái tiến lên dí sát mặt, gần như chạm vào Trương Lân. "Người của tôi?

Tôi nói sao thì nghe vậy?!" Trương Lân bất giác lùi lại một bước.

Cô gái cười ngạo nghễ, rồi lại ngồi về chỗ của mình. "Bớt nói nhảm đi, mười vạn!

Không có tiền thì chờ mà nhặt xác!" "Cái gì?

Mười vạn!

Cướp à?" Đại Kim Nha lập tức nhảy dựng lên.

Vương Bàn Tử liền tức giận: "CMN mày có ý gì?

Mạng của Bàn gia tao không đáng mười vạn à?" Người phụ nữ ở xa nhìn. "Không chỉ phải đưa mười vạn, mà còn phải bò đến mà đưa!" Trương Lân nhíu mày, cô ta không giống như một tiểu thái muội bình thường, hành vi như vậy, có vẻ hơi quá trớn.

Trương Lân ngước mắt nhìn, không nói gì, chỉ nhấc chân đi về phía Vương Bàn Tử.

Những người đàn ông xung quanh đều tiến lên một bước, muốn gây áp lực cho Trương Lân.

Nhưng về khí chất, Trương Lân nào đã từng thua ai?

Anh liếc nhìn hai bên.

Tất cả những người đàn ông đang vây quanh, dường như cảm nhận được một luồng sát khí lạnh lẽo, bất giác đều lùi lại một bước.

Trương Lân vừa lúc mọi người lùi lại, bước chân tiến về phía trước, trông cứ như mọi người đang nhường đường cho anh vậy.

Cô gái hoang dã đã nhìn ra anh không tầm thường. "Đứng ngây ra đó làm gì?

Chặn nó lại cho tao!" Cô gái hoang dã hét lớn, tự nhiên không cho phép người khác thách thức quyền uy của mình.

Mặc dù dáng vẻ của Trương Lân rất ngầu, khiến cô cảm thấy tim đập rộn ràng, nhưng, cảm giác ngạo mạn đó, khiến cô gái cảm thấy bị xem thường, vì thế có chút tức giận. "Ha ha ha, em gái, em gặp phải cao nhân rồi, không được lỗ mãng!" Đúng lúc cô gái sắp nổi điên, từ ngoài phòng nhảy lại có một người nữa bước vào, là một người đàn ông mặc đồ thể thao.

Cô gái hoang dã vừa thấy, bĩu môi nói: "Cao nhân à?

Em bị người ta bắt nạt anh cũng không thèm quan tâm." Người đàn ông cười cười, có thể thấy anh ta rất cưng chiều cô gái. "Đồ ngốc, đừng quậy nữa, người ta đều bị em treo lên rồi, em bắt nạt người ta thì có?" Người đàn ông cười nói một câu, sau đó quay đầu nói. "Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất là người mà ông nội muốn tìm, thả họ xuống đi!" Hồ Bát Nhất ngẩn ra, thời đại này có ông nội nào đi tìm người như vậy sao?

Cô gái hoang dã cũng ngẩn ra: "Không thể nào, lão già đó tìm họ làm gì?" Người đàn ông lắc đầu cười nói: "Cha không nói với anh, chỉ bảo anh đi đón người." Cô gái hiển nhiên không dám làm càn nữa, đối với cha mình, cô ta có chút sợ hãi.

Cô quay đầu nhìn Trương Lân. "Này, trông cũng lạnh lùng gớm nhỉ?!

Bữa nào so tài một phen, để tôi xem thử, cậu có thật sự bản lĩnh để lạnh lùng không!" Trương Lân mặt không biểu cảm, phảng phất như không phải đang nói chuyện với mình, khiến cô gái tức đến dậm chân, nhưng cũng không làm gì được.

Người đàn ông đi về phía Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn. "Xin hỏi hai vị, ai là Hồ Bát Nhất, ai là Vương Khải Toàn?" Dưới đất, Vương Bàn Tử hét lớn: "Khoan hẵng quan tâm ai là ai, có thể thả tôi xuống trước được không, giờ hai mắt tôi sung huyết ghê lắm rồi, không thả xuống nữa, tôi sắp ngất rồi!" "Ối chà, quên mất, mau lên mau lên, vừa nãy chẳng phải bảo thả xuống sao?

Sao động tác chậm thế?!" Người đàn ông vừa nói vừa tìm người, cởi trói cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, sau đó mời hai người ngồi xuống, rót cho mỗi người một ly rượu.

Bên kia Đại Kim Nha cũng cười hì hì đi vào: "Tôi đã nói mà, lần đầu gặp mặt đã thấy có duyên, chắc chắn không có thù oán gì, giờ xem ra, mọi người đều là bạn bè cả!" Người đàn ông tự giới thiệu: "Tôi tên A Bân, cha tôi muốn mời hai vị nể mặt, ăn một bữa cơm, mọi người ngồi xuống nói chuyện." Trương Lân thấy vậy, quay người định đi ra ngoài. "Đợi đã em trai, đi đâu vậy?" Vương Bàn Tử trong lòng có chút bất an, sợ rằng Trương Lân đi rồi những người này lại làm khó dễ mình, giữ Trương Lân lại cũng để thêm can đảm. "Trong nhà nấu mì rồi, chưa ăn!" Vương Bàn Tử dở khóc dở cười, chỉ vào A Bân: mày nghe người ta nói không, muốn mời khách ăn cơm đấy?

Ăn mì gì nữa?

Đi, theo anh đi ăn đồ ngon." Trương Lân nhún vai, không nói thêm gì nhưng cũng không đi nữa.

Vương Bàn Tử thấy vậy, trong lòng an tâm hơn không ít. "Không biết lệnh tôn là nhân vật nào?

Bàn gia tôi ở thành Bắc Kinh này tin tức cũng khá nhạy bén, trước giờ chưa từng nghe qua nhỉ?" A Bân cười, rồi nói: "Chúng tôi không thường xuyên sống ở Bắc Kinh, việc kinh doanh của tôi chủ yếu ở khu vực Hồng Kông-Ma Cao, lần này vì cha tôi về Bắc Kinh có việc,

nên mới ở lại một thời gian." "Người Hồng Kông à?" Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ mặt tâm ý tương thông.

Hồ Bát Nhất bên cạnh lắc đầu, tự nhiên biết Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha e rằng đã nhắm vào cha của A Bân, muốn kiếm một món hời từ đó.

Ba người ở thành Bắc Kinh, tuy có chút danh tiếng, nhưng cũng chỉ trong giới đồ cổ, muốn được bao nhiêu gia tộc lớn biết đến, cũng có chút không thực tế. "Chúng tôi trước giờ không quen biết, lệnh tôn lại nghe được tên của chúng tôi từ đâu?" A Bân cười nói: "Thật không dám giấu, cha tôi ngoài việc kinh doanh bình thường, còn rất hứng thú với một số đồ cổ, mấy năm nay cũng sưu tầm được không ít đồ tốt; cách đây một thời gian lúc dạo chợ Phan Gia Viên, gặp một ông lão mù, bói cho cha tôi một quẻ, nói rằng cha tôi gần đây có một tâm nguyện có thể hoàn thành, nhưng, trước tiên phải tìm được Mạc Kim Giáo Úy." "Mạc Kim Giáo Úy từ xưa đến nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, cha tôi một người ngoài cuộc thì biết tìm ở đâu?

Chương 327

Cũng may có ông lão mù đó chỉ điểm, bảo chúng tôi đi tìm Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, thầm nghĩ, có người chỉ điểm tìm mình à. "Ông lão mù đó là ai?" "Người đó tự xưng là Trần Đoàn lão tổ, kỳ lạ lắm, tôi ở đó xem rất lâu." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này trong lòng mới hiểu ra, hóa ra là lão già đó.

Người ta nói người trong nghề nể mặt nhau mới càng được tôn trọng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên không ngu đến mức không nể mặt, hai người giả vờ kinh ngạc nói: "Có kỳ nhân như vậy, hôm nào rảnh nhất định phải đến bái kiến!" A Bân liền nói: "Đúng đúng đúng, nhưng trước mắt xin mời hai vị đến nhà tôi ăn bữa cơm, nể mặt, nói chuyện với cha tôi.

Tôi tin rằng, ông ấy sẽ cho hai vị xem một số thứ mà hai vị sẽ hứng thú." Hồ Bát Nhất bất lực nói: "Lệnh tôn muốn sưu tầm một số đồ cổ ngọc khí, nhưng tôi ra ngoài chơi, trên người không mang theo những thứ đó." "Không sao không sao, cho tôi địa chỉ, tôi đưa hai vị về, sau khi chuẩn bị xong, lại đón hai vị, tránh cho hai vị phải đi lại vất vả." Không thể không nói, so với cô em gái ngang ngược, lời nói của A Bân khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nói đến nước này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên không tiện từ chối nữa.

Thế là, bốn người ngồi xe do A Bân sắp xếp về nơi ở trước. "Bàn Tử, cái miệng của cậu hôm nay không bị ai vá lại à?

Cậu kể chuyện chúng ta đi Trùng Cốc Vân Nam ra ngoài rồi phải không?!" Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nghĩ nửa ngày: "Không có, tôi có nói với ai những chuyện đó đâu..." Nhìn Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ ngơ ngác, Hồ Bát Nhất cũng có chút cạn lời.

Cha của A Bân cụ thể làm nghề gì, không biết, nhưng, họ vừa từ Trùng Cốc Vân Nam về không lâu, đã nhận được lời mời như vậy, hoặc là tâm tư của họ đã bị đối phương biết, hoặc là đối phương trùng hợp, đúng lúc này tìm đến.

Những thứ mang về từ Trùng Cốc Vân Nam, một món cũng không thể bán ra ngoài, đó không phải là chuyện đáng tiền hay không, mà liên quan đến tính mạng của anh, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, bao nhiêu tiền cũng không thể đo đếm được.

Vừa hay lúc nãy Đại Kim Nha có mang theo mấy món đồ khá tốt, Hồ Bát Nhất bảo Đại Kim Nha mang những thứ đó theo, mọi người mới ra khỏi cửa, lên chiếc xe do A Bân sắp xếp.

Ngồi trên xe, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đưa mắt nhìn nhau.

Đại Kim Nha nhìn ngang ngó dọc, đoán ý nghĩa biểu đạt trong ánh mắt của hai người, nhưng đoán nửa ngày cũng không đoán ra được thông tin hữu ích nào, khiến cổ của gã xoay đến đau nhức. "Hai vị gia của tôi ơi, có chuyện gì không thể nói thẳng ra à?

Làm gì mà thần bí thế, cứ như công tác ngầm tiếp đầu vậy." Hồ Bát Nhất liếc gã một cái, nói: "Kim gia, nếu ở chợ Phan Gia Viên, cậu nhắm trúng một món đồ tốt, cậu có mua ngay không?" "Không được, tôi phải xem kỹ món đồ đó rốt cuộc từ đâu ra?

Có lai lịch gì không?

Lỡ nhìn nhầm thì sao!" Đại Kim Nha nói, đầu lắc như trống bỏi, đang nói đột nhiên dừng lại, dường như đã hiểu ý của Hồ Bát Nhất.

"Hiểu rồi, ý của ngài là..." Thấy Hồ Bát Nhất cho một ánh mắt khẳng định, Đại Kim Nha vỗ đùi.

Loại giao dịch này khi tiếp xúc, thường là có người quen giới thiệu, nếu là người lạ thì thường sẽ không thẳng thắn như vậy.

Tuy những người này nói chuyện rất khách khí, nhưng dù sao trước đó chưa từng tiếp xúc, lại biết được hành tung trước đây của họ, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không thể không đề phòng.

Đại Kim Nha trên thị trường này cũng là một tay lão luyện, đi theo hai người họ lâu như vậy, tự nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó.

Chỉ cần gợi ý một chút, liền thông suốt.

Thấy Trương Lân ngồi ở ghế phụ lái một bộ dạng không liên quan đến mình, mây trôi nước chảy, Đại Kim Nha không khỏi hỏi: "Ối chà, Trương gia của tôi, ngài thật sự bình tĩnh được, ngài không lo lát nữa xảy ra chuyện à?" Trương Lân liếc gã một cái, rồi lại nhắm mắt dưỡng thần. "Chậc chậc chậc..." Đại Kim Nha nói với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử. "Xem Trương gia của chúng ta kìa, vững như Thái Sơn, an nhiên như không, cái khí chất này có thể khiến chúng ta an tâm, hai vị đừng lo lắng quá." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử khinh bỉ liếc gã một cái.

Nhưng hai người cũng cảm thấy kinh ngạc là đúng, có Trương Lân ở bên cạnh, quả thực có cảm giác an toàn hơn không ít.

Nói chuyện một hồi, đã đến nơi.

Một tứ hợp viện yên tĩnh, ở giữa thành phố Bắc Kinh ồn ào, có thể sở hữu một khoảng sân tĩnh lặng như vậy đều là những người không tầm thường.

Bốn người xuống xe, vừa đi vừa quan sát.

Bày trí ở đây không giống với tứ hợp viện bình thường, toát lên vẻ

cao quý và tao nhã.

Cách bố trí cũng rất tinh tế, khi vào trong nhà, thấy trong phòng bày đủ các loại giá đỡ, những giá đỡ này đều được điêu khắc từ gỗ thượng hạng, trên đó trưng bày đủ loại đồ vật.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn ngang ngó dọc, Đại Kim Nha cũng say mê nhìn những bảo bối trên giá, nếu không biết quy củ trong nghề, sớm đã nhào tới, mân mê không ngừng rồi. "Hồ gia, đồ ở đây đều là hàng thật, chủ nhân nơi này thật không đơn giản!" Đại Kim Nha mắt sáng như sao, "Người có thể sở hữu những thứ này tuyệt không phải tầm thường, xem xem xem, từ thời Tiên Tần đến Dân Quốc đều có cả!" Hồ Bát Nhất cũng nhìn ra manh mối.

Chủ nhân nơi này tuyệt đối am hiểu đồ cổ ngọc khí!

Đại Kim Nha vội vàng kéo Hồ Bát Nhất lại, nhỏ giọng thì thầm. "Hai vị, lát nữa phải diễn một màn kịch hay cho tôi đấy!" Đại Kim Nha toe toét miệng, nhìn hai người. "Xem bộ dạng này, chỉ là một con cừu non chờ làm thịt thôi, thịt đã dâng đến tận miệng rồi, hai vị phải phối hợp với tôi, để tôi ăn miếng thịt này!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng có chút động lòng, nhưng hai người luôn cảm thấy có gì đó không ổn. "Người ta có thể sưu tầm nhiều đồ cổ thư họa như vậy, chắc chắn cũng là chuyên gia trong lĩnh vực này rồi, lại muốn lừa gạt người ta, không dễ đâu?" "Ha ha ha, đạo lý trong đó e rằng hai vị không hiểu rồi." Đại Kim Nha vỗ ngực cười nói. "Ngài nói không sai, xem bộ dạng này quả thực là một tay chơi lớn, đồ vật bình thường chỉ cần qua tay ông ta xem, cũng có thể nhìn ra tám chín phần mười." "Nhưng, nghề đồ cổ ngọc khí này chú trọng sự gan dạ và cẩn thận, từ này phải giải thích theo hai phương diện." "Tâm tế tự nhiên chỉ việc xem đồ nhất định phải cẩn thận, không được qua loa đại khái, điểm này mỗi người làm ngọc khí đều chú ý." "Hắc hắc, nhưng như tôi đây, không chỉ phải suy nghĩ chu đáo, mà còn phải gan to bằng trời!"

"Người bình thường nếu không hiểu, muốn bán đồ cho họ, thực ra rất khó.

Họ không nhìn ra được điểm tốt và khuyết điểm trong đó, ngược lại không sinh ra hứng thú." "Người trong nghề thì khác, bất kể có muốn hay không, chỉ cần thấy trên món đồ có khuyết điểm hoặc điểm gì khiến họ hứng thú, chắc chắn sẽ không kìm được lòng." "Hoặc là, mở miệng tranh luận, hoặc là phải nghiên cứu triệt để, nếu không sẽ không ngủ được!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mắt tròn mắt dẹt, không ngờ Đại Kim Nha lại phân tích tâm lý con người thấu đáo đến vậy, chả trách ở chợ Phan Gia Viên cũng có chút danh tiếng!

Đại Kim Nha cũng ghé sát vào ba người, sau đó nhỏ giọng nói: "Đừng thấy chủ nhân có vẻ am hiểu, tôi vẫn có thể bán mấy món đồ giả trong tay cho ông ta, tin không?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bĩu môi: "Vậy thì đừng lôi chúng tôi vào, lúc bị đánh tôi đứng xa một chút!" "Ối chà, Hồ gia, ngài không tin tôi à!" Đúng lúc này, từ trong nhà chính có mấy người đi ra, một ông lão ăn mặc giản dị, hai người trẻ, một người trung niên.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy một trong những người trẻ tuổi, không khỏi sắc mặt cứng lại. "Kim gia, lát nữa xem cậu biểu diễn, tôi ủng hộ cậu, lừa được nhiều vào!" Đại Kim Nha hắc hắc gật đầu.

Người đến, chính là A Bân và em gái, xem ra, ông lão hẳn là cha của họ, còn người trung niên kia thì không biết thân phận.

Nhưng Vương Bàn Tử nhìn thấy cô gái kia, tự nhiên trong lòng không vui, trước đó bị cô ta hành hạ đủ rồi, giờ biết Đại Kim Nha có thể lừa gạt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy chủ nhân, mới nhận ra hình như trước đây đã từng tiếp xúc.

Chỉ là lúc đó Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa mới cùng một

thiếu phụ họ Hàn mở cửa hàng đồ cổ ở Thiên Tân làm một vụ giao dịch.

Chủ nhân chính là tình nhân của Minh Thúc. "Quanh đi quẩn lại chúng ta lại liên lạc với nhau, thật đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ." Minh Thúc nói giọng Quảng Đông phổ thông cười nói.

Vốn bốn người không muốn gây chuyện, nhưng giờ Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất muốn xả một hơi giận, liền để Đại Kim Nha lên sàn, đợi tống tiền được một khoản, sau đó đường ai nấy đi. "Lão gia tử, không biết ngài có việc gì mà lại coi trọng chúng tôi như vậy?!

Nhưng cách gặp mặt có vẻ không thân thiện lắm nhỉ, chặn chúng tôi ở phòng nhảy, chắc ngài cũng biết chứ?" "Chuyện lúc đó xảy ra thế nào?

Ai nói với tôi?" Minh Thúc vẻ mặt kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, cũng không biết Minh Thúc rốt cuộc là thật sự không biết hay giả vờ không biết. "Kim gia, trong tay cậu không phải có mấy món đồ hay ho sao?

Lấy ra cho Minh thúc xem đi!" Lúc vào nhà, gã đã quan sát kỹ cách bài trí trong nhà Minh Thúc, biết người trước mặt tuyệt đối là một kim chủ, một tay chơi người Hồng Kông, có lẽ không rành những mánh khóe cụ thể trong giới đồ cổ, sớm đã muốn kiếm chác chút tiền từ ông ta, nghe Hồ Bát Nhất gọi, vội vàng từ trong túi lôi ra một món đồ nhỏ.

Đại Kim Nha mặt mày tươi cười, cẩn thận bưng một chiếc bình sứ trên tay: "Minh thúc, ngài là người trong nghề, ngài xem thử, đây là đồ thật của lò Long Tuyền Bắc Kinh đấy!" Minh Thúc giật mình, nhìn món đồ trong tay Đại Kim Nha: "Có nhầm không vậy?

Chương 328

Đồ quý giá như thế, lại tùy tiện để trong túi áo, không sợ va vỡ à?!" Đại Kim Nha biết, trước mặt người trong nghề tuyệt đối không được giấu giếm, cũng không được tự ti.

Người càng am hiểu, thực ra trong lòng càng đa nghi.

Trước mặt những người này phải nói khoác, nói như thật, khiến ngay cả mình cũng hoài nghi, thì họ sẽ tin lời mình, hoài nghi con mắt và kinh nghiệm của chính họ.

Đây cũng là một loại năng lực, cũng là một loại thủ đoạn.

Bây giờ, Đại Kim Nha phải phát huy tài năng lừa bịp của mình.

Dưới đây là một đoạn thoại kinh điển của Đại Kim Nha. "Ngài không biết đâu, thấy tôi có cái răng vàng này không, là vì tổ tiên nhà tôi chính là Tứ lang chủ của Đại Kim quốc, Kim Ngột Thuật!

Lão nhân gia tôi là hậu duệ đời thứ mười tám chính tông, là biểu tượng của thân phận." "Món đồ này là do tổ tiên nhà tôi, đoạt được từ tay hoàng đế Bắc Tống về, không chỉ đại diện cho tài phú, mà còn đại diện cho công tích huy hoàng." "Món đồ này ở nhà cũ của tôi ở Hắc Long Giang không biết đã cất dưới đáy hòm bao nhiêu năm, hôm nay nếu không gặp quý nhân, tôi cũng không dễ dàng lấy ra đâu." "Minh thúc xem thử, có ưng món đồ này không?" Nhưng sự nhiệt tình và nồng hậu của Đại Kim Nha lại bị dội một gáo nước lạnh.

Minh Thúc hoàn toàn không để ý đến Đại Kim Nha, chỉ nói với Hồ Bát Nhất: "Hồ lão đệ, có món đồ nào thật sự tốt không?

Nếu không thiếu tiền, tôi cũng có thể lấy đồ ra trao đổi, đồ cổ trong nhà này, cậu cứ tùy tiện xem, ưng món nào, cứ việc lấy đi." Lời

này vừa ra, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, rõ ràng Minh Thúc đã có chuẩn bị mà đến.

Nhưng, những thứ mang về từ Vân Nam đều có công dụng, Hồ Bát Nhất không thể nào lấy ra trao đổi, vì liên quan đến tính mạng của mấy người.

Hơn nữa, anh cũng rất hứng thú với bí mật đằng sau Mục Trần Châu.

Vì thế lúc này đừng nói là trao đổi, cho dù đưa ra giá cao gấp hai ba lần Hồ Bát Nhất cũng chắc chắn không đồng ý bán.

Đã như vậy, mọi người đều biết mình biết ta, cũng không cần giấu giếm nữa, Hồ Bát Nhất nói rõ với Minh Thúc, món đồ sứ Long Tuyền trong tay Đại Kim Nha, là đồ phỏng chế tốt nhất trong tay gã, nhưng, cũng là món tốt nhất rồi.

Minh Thúc cười, không tiếp tục chủ đề này nữa. "Hồ lão đệ, xem qua những thứ này trước đã." Minh Thúc đưa cho một cuốn họa sách, trên đó đều là những món đồ sưu tầm ở Hồng Kông.

Hồ Bát Nhất lật qua loa vài trang, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó đưa cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng lật xem, sau đó nhìn Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Hóa ra những món đồ sưu tầm được trưng bày trong họa sách phần lớn đều là xác khô.

Tuy người sưu tầm xác khô không nhiều, nhưng cũng không phải là không có, điều Hồ Bát Nhất kỳ lạ không phải là sở thích sưu tầm của Minh Thúc, mà vào lúc này đưa cho anh xem những thứ này, rõ ràng là muốn có chiếc gương đồng trấn thi trong tay anh!

Mục đích rõ ràng như vậy, Hồ Bát Nhất thậm chí còn tưởng Vương Bàn Tử ở phòng nhảy cao hứng quá đã lỡ miệng.

Nhưng bề ngoài Hồ Bát Nhất vẫn hỏi: "Sở thích sưu tầm của Minh thúc thật đặc biệt." Cô gái bên cạnh bĩu môi, khinh thường nói: "Tưởng sưu tầm mấy thứ này là khác người à, con mắt của ông cũng chỉ đến thế thôi." Vương Bàn Tử lập tức tức giận: "Cô nói cái gì thế?

Khen hai câu không biết à?

Thật sự tưởng tôi chưa thấy bao giờ à?

Ghê gớm hơn của ông tôi còn..." Trương Lân vội vàng ấn vai Vương Bàn Tử xuống.

Hồ Bát Nhất cũng vội vàng kéo Vương Bàn Tử lại.

Tên này miệng không giữ được lời! "Minh thúc, sở thích sưu tầm này của ngài thực ra rất đặc biệt, cũng rất cao nhã, Đại Kim Nha tôi cho là vậy, nhưng, sưu tầm thứ này có nguy hiểm đấy, đã chuẩn bị tốt chưa?" Đại Kim Nha ở bên cạnh nói.

Minh Thúc hiển nhiên bị khơi dậy hứng thú: "Ồ, sưu tầm cái này cần chuẩn bị gì sao?

Ngài không thấy món đồ tôi đặt bên ngoài à?" Minh Thúc chỉ món đồ đặt trên bàn lúc mới vào cửa.

Đó là một con mèo bằng sứ béo ú, hai mắt sáng ngời, nhưng, mép miệng lại có mười ba sợi râu.

Ở Giang Tây, có hai nghề là cản thi và bối thi.

Nghề sau tương tự như trộm mộ, người làm nghề này trong nhà đều sẽ thờ một con mèo sứ như vậy.

Mỗi lần xuống mộ động thủ trước đó đều phải đốt một nén hương, dập đầu mấy cái trước con mèo sứ, nếu trong thời gian đó râu mèo sứ bị rụng hoặc gãy, vậy thì chuyến làm ăn này có nguy hiểm, chắc chắn không thể ra ngoài.

Phương pháp thần bí này lưu truyền trong dân gian, nghe nói trăm lần thử trăm lần linh.

Chủ nhà thờ một con mèo sứ như vậy, tổ tiên hẳn là cự đạo Giang Tây năm đó, gia tộc chuyên làm nghề đó.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc đầu thấy món đồ này có chút thắc mắc.

Người làm nghề đó, ra tay lại hào phóng như vậy, gia cảnh lại xa hoa phú quý đến thế?

Đại Kim Nha cũng hiểu rõ sự bất thường trong đó, nghe Minh Thúc hỏi vậy, liền nói: "Tục ngữ có câu cách nghề như cách núi, nghề đó của ngài là nghề gia truyền, điểm này tôi nhìn ra được, nhưng, có những phương pháp hiệu quả hơn cũng không phải là không thể thử." Đại Kim Nha lại lần nữa lấy ra món đồ sứ Long Tuyền trong tay. "Món đồ này năm xưa được đặt trong hoàng cung của hoàng đế Bắc Tống để trấn tà bảo bình đấy!

Hoàng đế lão nhi còn dùng!

Tuy đã trải qua bao lâu, nhưng pháp lực của nó vẫn còn, đối với những thứ bẩn thỉu kia có sức khắc chế rất mạnh!" "Cho nên món đồ này của tôi, là bảo bối thật sự, không chỉ có giá trị văn vật cao, bản thân nó cũng là một món đồ lợi hại, ngài nếu bỏ lỡ, thật sự sẽ hối hận đấy!" Minh Thúc nghe xong, đứng phắt dậy, có chút tức giận nói với Hồ Bát Nhất: "Có nhầm không vậy?!

Tôi tìm các cậu để bàn chuyện làm ăn đứng đắn, cho dù không bàn được cũng không cần phải qua loa với tôi như vậy chứ, chẳng lẽ tôi trông ngốc lắm sao?!" "Dùng một tên ngốc như vậy để lừa tôi, tưởng tôi là đồ ngốc à?!" Minh Thúc tỏ ra tức giận.

Đại Kim Nha ở bên cạnh còn tức giận hơn. "Ông có ý gì hả?

Lời nói có ẩn ý nha..." Minh Thúc không thèm để ý đến Đại Kim Nha, nói với Hồ Bát Nhất: "Tôi một lòng chân thành muốn làm ăn với Hồ lão đệ, nếu thật sự không muốn, cứ trực tiếp từ chối là được, hà tất phải dùng những lời ma quỷ đó để lừa tôi?!" Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy Đại Kim Nha khoác lác hơi quá, trên mặt không khỏi có chút ngượng ngùng. "Không giấu ngài, gần đây quả thực có được mấy món đồ, nhưng hiện tại không thể mang ra mua bán, sự việc quan trọng, trong đó khúc khuỷu cũng nhất thời khó nói rõ, xin ngài lượng thứ." Minh Thúc nghe xong, liền không tiếp tục dây dưa ở chủ đề này nữa. "Xem trong cuốn album ảnh này, xác khô các niên đại đều có, có cái trong một quan tài chỉ có một cỗ thi thể, có cái lại là vợ chồng hợp táng." Hồ Bát Nhất ngẩn người. "Thân phận của ngài thật không tầm thường!

Hôm nay thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt." "Cậu không biết à, bảo tàng nước ngoài đều có chuyên mua thi thể hoàn chỉnh, những thi thể này là một loại văn vật của vẻ đẹp tử vong vĩnh hằng đã ngưng đọng, trong đó ẩn chứa giá trị thương mại và văn hóa to lớn." Minh Thúc cười giải thích. "Sở dĩ tôi muốn trao đổi với lão đệ chiếc gương đồng đó, thực ra là để làm ăn tốt hơn." "Thế nào?

Hồ lão đệ, nếu có thể, tôi nguyện ý dùng tất cả đồ vật ở đây, để trao đổi với cậu, cậu ưng cái nào cứ tùy tiện lấy đi cái đó!" Hồ Bát Nhất có chút khó xử, anh cũng nhìn ra Minh Thúc là người đứng đắn, ít nhất về mặt đạo đức kinh doanh đáng tin cậy, nếu không cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

Nhưng quả thực không thể làm vụ làm ăn này được.

Gương đồng có tác dụng trọng đại đối với anh, cho dù Hồ Bát Nhất thật sự có ý muốn trao đổi, nhưng gương đồng đã rơi ở Trùng Cốc Vân Nam, lấy gì để trao đổi với người khác.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Trương Lân. "Bí mật!" Trương Lân mở miệng không thành tiếng.

Hồ Bát Nhất lập tức lĩnh hội, Trương Lân bảo anh nhân cơ hội moi móc lai lịch của chiếc gương đồng.

Cũng đúng, Minh Thúc quan tâm chiếc gương như vậy, chắc chắn rất hiểu về nó, nếu có thể tiết lộ một chút thông tin, cũng có thể giải đáp không ít nghi vấn cho anh, có lẽ có thể hỏi ra được thông tin liên quan đến Long Cốt Thiên Thư?!

Chương 329

Nhưng Minh Thúc lại là tay lão luyện trên thương trường, Hồ Bát Nhất vừa hỏi, Minh Thúc cười nói: "Hồ lão đệ đang moi thông tin của tôi phải không?

Nhưng tôi cũng không có gì để giấu cả." "Chiếc gương đồng đó đối với cậu không có tác dụng, đối với tôi quả thực có tác dụng lớn, là thứ trừ tà lợi hại nhất trên đời này!" "Tôi đoán chiếc gương đó hẳn là đồ vật thời Tiên Tần, cậu biết Tần Thủy Hoàng không?" "Thủy Hoàng Đế tin tưởng nhất là Pháp gia, chiếc gương đó có thể là vật tượng trưng của Pháp gia, tương truyền được rèn ở núi Tử Dương, có thể chiếu rọi tứ duy lễ nghi liêm sỉ của trời đất." "Truyền rằng năm đó Hoàng Hà có thi miết nổi sóng, Thủy Hoàng Đế hạ lệnh cho người treo chiếc gương đồng đó ở cửa sông, từ đó giải quyết được phong ba yêu quái.

Sau này không biết sao lại đến Vân Nam." "Hồ lão đệ, cậu thấy tôi biết gì nói nấy, cũng rất thành thật, chiếc gương đồng đó đối với cậu thật sự không có tác dụng lớn, không bằng nhường lại cho tôi, tôi sẽ đưa ra một cái giá khiến cậu hài lòng." Hồ Bát Nhất nghe lời Minh Thúc cũng chân thành, thông tin mà Minh Thúc tiết lộ, tuy khá mới lạ, nhưng dường như không giúp được gì cho anh, thế là anh cũng không giấu giếm nữa, nói cho Minh Thúc biết tung tích của chiếc gương đồng.

Minh Thúc hiển nhiên không tin lời Hồ Bát Nhất, cho rằng Hồ Bát Nhất đang chờ ông ta đưa ra giá cao hơn. "Chờ một chút, xem thêm bảo bối này của tôi đã." Minh Thúc quay người lấy ra một món ngọc khí cổ xưa, giơ lên trước mặt Hồ Bát Nhất.

Chơi đồ sứ có một quy tắc: đồ vật không truyền tay.

Tức là khi hai bên giao dịch, nếu muốn đưa đồ trong tay cho đối phương, thường sẽ đặt đồ lên bàn hoặc một vật chứa khác trước, sau đó đối phương xem trước, rồi mới lấy đồ từ vật chứa đó.

Tuyệt đối không xảy ra hiện tượng chuyền tay.

Làm như vậy là để đảm bảo không xảy ra tranh cãi, vì đồ cổ giá trị không nhỏ, một khi rơi xuống đất vỡ, sẽ không phân rõ trách nhiệm của ai.

Hồ Bát Nhất thấy Minh Thúc hai tay giơ đồ trước mặt mình, liền không tiện trực tiếp cầm, chỉ có thể đi vòng quanh xem xét kỹ lưỡng. "Trên món đồ này có một luồng khí ấm áp, thật là một bảo bối!" Trong lúc hai người đang quan sát, Trương Lân ở bên cạnh đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Thứ phát ra luồng khí tức đó chính là món đồ trong tay Minh Thúc.

Trương Lân bất giác tiến lên hai bước, đứng đối diện Hồ Bát Nhất cùng quan sát. "Cổ nhân có câu, ngọc ở trong núi cây cỏ tươi tốt, ngọc sinh ra ở sông nước chảy thơm.

Món ngọc khí này tuy nhỏ nhắn, nhưng vừa lấy ra cả căn phòng đều trở nên tươi nhuận, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, hẳn là của nương nương nào đó thời xưa đeo phải không?" Đại Kim Nha cũng ghé lại gần.

Minh Thúc nhìn Đại Kim Nha với ánh mắt kinh ngạc, cười nói: "Vốn tưởng cậu là một tên lừa bịp, không ngờ mắt nhìn của cậu lại cao như vậy, quả nhiên có mắt nhìn, Kim lão đệ!" "Sử sách ghi chép tuy phần lớn là diễn nghĩa, nhưng không có lửa làm sao có khói, nếu không có tài liệu thật làm tham chiếu, không ai có thể bịa ra được câu chuyện chân thực như vậy." "Miếng ngọc này được điêu khắc từ cổ

ngọc trầm dưới đáy biển, lại chìm trong nước biển lâu như vậy, càng là bảo vật vô giá!" Đại Kim Nha nhìn đến mắt cũng thẳng ra. "Từ xưa phàm ai đào mộ thấy thi thể cổ xưa mục nát mà như còn sống, trong miệng và bụng chắc chắn có rất nhiều mỹ ngọc.

Cổ ngọc lấy ra từ miệng người chết đều có giá trị liên thành, huống chi là thứ ngậm trong miệng của quý phi nương nương..." Tên này duỗi cổ ra, thè lưỡi định liếm.

Trương Lân một tay tóm lấy cổ gã, kéo lại.

Minh Thúc cũng giật mình một cái, trên mặt có chút tức giận. "Có nhầm không vậy?!

Bây giờ mà còn liếm?!

Thật không có quy tắc gì cả!" Trương Lân nhíu mày, nhìn miếng ngọc mỹ miều đó, hồi lâu không nói.

Hồ Bát Nhất phát hiện ra điểm kỳ lạ, Trương Lân bình thường trầm mặc ít nói, hiếm có thứ gì khiến cảm xúc của anh dấy lên gợn sóng, hiển nhiên, miếng ngọc này đã khiến Trương Lân động lòng.

Mấy người họ cũng đã cùng nhau trải qua sinh tử, mỗi lần đều là Trương Lân vào thời khắc nguy cơ xoay chuyển càn khôn, khiến Hồ Bát Nhất đối với Trương Lân tràn đầy kính sợ và cảm kích.

Đồng thời cũng tăng tiến tình cảm giữa anh và Trương Lân.

Giờ thấy Trương Lân để ý đến miếng ngọc này, trong lòng anh thầm hạ quyết định.

Lúc này Trương Lân nhìn miếng cổ ngọc, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh, khiến anh chìm đắm vào đó, hồi lâu không thể thoát ra.

Năm 184 trước Công nguyên, ngoại ô thành Dĩnh Xuyên.

Trong một sân nhà nông không lớn, một ông lão đang nói chuyện

với một thiếu niên.

Ông lão râu tóc bạc phơ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, còn thiếu niên thì mày thanh mắt sáng, trông như tiên đồng.

"Tử Quân, ta bảo con ẩn danh giấu họ, con có hận ta không?" Ông lão vuốt râu dài, hỏi.

"Phụ thân tự nhiên là vì tốt cho con, Tử Quân không oán hận phụ thân." Một đôi cha con.

Ông lão đã ở tuổi cổ hy, còn thiếu niên đang độ xuân xanh.

Nhưng trong mắt ông lão lại lóe lên ánh sáng trong trẻo, còn trong mắt thiếu niên lại chất chứa nặng nề thế sự trần gian.

"Lý lẽ trong chuyện này khó mà nói rõ, hy sinh quá nhiều, nếu con sinh lòng oán hận, ta cũng hiểu!" "Phụ thân không cần phải như vậy, vì thiên hạ, Tử Quân có thể từ bỏ tất cả." "Ai, thiên hạ, đâu phải là thiên hạ của một người?!" Ông lão nói xong câu đó rồi im lặng.

Từ trong nhà tranh, một nữ tử xinh đẹp thoát tục bước ra, tuổi tác tương đương với thiếu niên, đến trước mặt hai người.

"Hầu gia, Tử Quân, có thể dùng bữa rồi." Ông lão vội vàng đứng dậy, cúi sâu người hành lễ với nữ tử.

"Công chúa vạn lần không được, người là bậc con cháu vạn thánh, sao có thể đối xử với thần hạ như vậy?!" Nữ tử mỉm cười dịu dàng, nhìn thiếu niên tên Tử Quân.

"Hầu gia, người đừng cản con nữa, tâm con đã quyết, Tử Quân đi đâu con đi đó." Nữ tử và thiếu niên nhìn nhau cười, ở tuổi niên thiếu, họ đang tận hưởng thứ tình yêu nồng nhiệt và thuần khiết nhất, trong mắt họ, mọi khó khăn đều không còn là khó khăn.

Ông lão thở dài một hơi, miệng lẩm bẩm: "Tội nghiệt, tội nghiệt

a!” Một ngày sau đó.

Nữ tử hoảng hốt chạy ra khỏi nhà tranh, hoảng loạn gọi lớn tên Tử Quân khắp nơi.

Bên bờ sông không xa nhà tranh, ông lão đứng trên bờ, nhìn về phương Nam, hồi lâu không nói.

Nữ tử đến bên cạnh ông lão, không nói một lời, nước mắt trong hai mắt như sông Hoàng Hà vỡ đê.

Ông lão thở dài: “Nếu hận, thì cứ hận ta đi!” Nữ tử cười thảm: “Hầu gia đã hy sinh lớn như vậy, con có lý do gì để hận người chứ?

Chỉ hận trời, chỉ hận đất, chỉ hận lòng người vô tình đã khiến con và Tử Quân phải chia xa.” Nữ tử quay người nhìn ông lão.

“Hầu gia, người và phụ hoàng đã định ra kế sách gì?

Lại phải đối mặt với kẻ địch như thế nào?

Tại sao phải làm ra chuyện như vậy?

Con không tin phụ hoàng lại sắt đá đến thế, cũng không tin Hầu gia sẽ rời bỏ phụ hoàng mà đi.” Ông lão trầm mặc hồi lâu, lắc đầu, bước những bước nặng nề quay về.

“Về đi, con và Tử Quân cả đời này đã định trước không thể gặp lại.” “Thứ này đưa cho con, giữ lấy, sau này hãy sống cho thật tốt!” Ông lão ném ra một túi thơm.

Nữ tử vội chụp lấy, run rẩy lấy thứ bên trong ra.

Đó là một miếng ngọc, trông ôn nhuận nho nhã, hệt như thiếu niên Tử Quân kia.

Nước mắt vốn đã ngừng rơi của nữ tử, giờ đây lại tuôn trào dữ dội.

“Vì sao chàng lại rời bỏ em?

Lẽ nào trên đời này có người quan trọng hơn em sao?

Vì sao không mang em theo?

Bất cứ chuyện gì em cũng có thể cùng chàng đối mặt.” Nữ tử ngồi xổm bên bờ sông, nức nở không ngừng.

Chương 330

"Được, em sẽ về, nhưng em sẽ tìm chàng, bất kể mười năm hai mươi năm, bất kể một đời hay kiếp sau." Gương mặt nữ tử hiện lên vẻ kiên quyết, một niềm hy vọng mới lại trỗi dậy sau cơn tuyệt vọng.

Nữ tử dịu dàng mang theo giọt lệ tương tư, trên đường về không ngừng ngoảnh lại.

Thiếu niên quật cường mang theo niềm tin kiên định, trên con đường phía trước lòng vẫn còn vướng bận.

Thanh mai trúc mã thuở nào, giờ đây mỗi người một phương trời.

Lời thề ước bên nhau trọn đời từng hứa, giờ chỉ còn là lời hẹn nhân duyên kiếp sau… Những hình ảnh này hiện lên trong đầu Trương Lân!

Rõ ràng như chính mình đã trải qua, rành mạch như chính mình đã chứng kiến!

Thậm chí cậu còn có thể cảm nhận được sự không nỡ trong lòng thiếu niên khi rời xa quê hương.

Trương Lân ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ý trong mắt Trương Lân, quay đầu nói với Minh Thúc: "Hiện giờ gương đồng quả thực không có trong tay tôi, nhưng tôi hứa sẽ tìm lại giúp ông, còn miếng ngọc này…" Hồ Bát Nhất vốn định giữ lại miếng ngọc, không bán đi, đợi lấy lại được gương đồng rồi mới trao đổi với Minh Thúc.

Nhưng Minh Thúc dường như không hề nghi ngờ nhân phẩm của nhóm Hồ Bát Nhất, thấy anh đảm bảo như vậy, ông ta cũng tỏ ra hào phóng, nói thẳng: "Nếu đã có lời hứa của cậu Hồ đây, vậy thì cuộc

làm ăn này coi như xong, các cậu cứ lấy đồ đi trước, chỉ cần sau này mang gương đồng đến cho tôi là được." Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đều sững sờ.

Món đồ này giá trị không nhỏ, Minh Thúc lại có thể yên tâm như vậy!

Cô gái đứng bên cạnh lên tiếng: "Yên tâm đi, nếu các người dám nuốt lời, chỉ cần các người còn ở trên thế giới này, tôi đều sẽ tìm ra, đến lúc đó, kết cục của các người chắc chắn sẽ rất thảm." Minh Thúc giả vờ tức giận: "A Tú, cậu Hồ là bạn của ba, không được vô lễ." Những người này đều là cáo già, Hồ Bát Nhất tự nhiên hiểu, Minh Thúc đang mượn miệng A Tú để làm rõ một tình huống.

Đương nhiên, bản thân Hồ Bát Nhất không có ý định nuốt lời, Minh Thúc đã mượn miệng A Tú nói ra chuyện này, cũng là giữ thể diện cho anh.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nói: "Điểm này thì ông nói đúng rồi đấy, lời nói của Lão Hồ nhà tôi trước giờ như đinh đóng cột, nuốt lời hối hận, đó không phải là chuyện chúng tôi sẽ làm!" A Tú hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Minh Thúc lúc này mới cười, đặt món ngọc trong tay lên bàn.

Hồ Bát Nhất cầm lại món ngọc từ trên bàn, xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên là một bảo vật, lúc này Hồ Bát Nhất cảm thấy toàn thân thông suốt.

Đại Kim Nha định ghé sát lại liếm một cái, Hồ Bát Nhất liền duỗi tay nhét thẳng món ngọc vào tay Trương Lân.

"Hồ gia, ý cậu là?" "Không có ý gì, tặng cho em Trương!" Trương Lân hơi kinh ngạc.

"Cảm ơn!" Cầm miếng cổ ngọc trong tay, máu trong người

Trương Lân như muốn đông lại.

Một cảm giác lạnh lẽo quen thuộc lan tỏa khắp toàn thân.

“Nhiệm vụ ẩn ‘Tiền kiếp và kiếp này’ đã được kích hoạt.” “Tiền kiếp và kiếp này: Tìm kiếm câu chuyện và vật phẩm tiền kiếp của Trương Linh; mỗi lần tìm được một vật phẩm, hoặc biết được một đoạn chuyện cũ, sẽ được thưởng 0.5% tiến độ đóng vai.” “Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm tiền kiếp của Trương Linh: Ngọc phượng.

Nhận được thưởng tiến độ đóng vai 0.5%.” “A, tiến độ đóng vai hiện tại của ký chủ là 92%.” Trương Lân cảm thấy một luồng sảng khoái lan khắp cơ thể, sau khi tiến độ đóng vai tăng lên, huyết mạch Kỳ Lân lại một lần nữa tiến hóa.

Hiện tại, huyết mạch Kỳ Lân ẩn giấu trong cơ thể Trương Lân gần như đã đạt đến đỉnh phong, nhưng dù huyết khí của huyết mạch Kỳ Lân có chí cương chí dương đến thế, cũng không thể ngăn cản được khí tức băng hàn tỏa ra từ ngọc phượng.

“Ngọc như tấm lòng thiếp, quân chớ quên!” Đột nhiên, bên tai Trương Lân vang lên một câu nói như vậy!

Hồ Bát Nhất và Minh Thúc đang trò chuyện.

“Nếu Minh Thúc đã tin tưởng tôi như vậy, vậy tôi cũng xin hỏi thêm một câu: theo tôi được biết, tổ tiên của Minh Thúc hẳn là gia tộc đuổi xác ở Tương Tây.

Trong gia tộc hẳn là có truyền thừa những thủ đoạn đối phó với cương thi, vậy cớ sao lại phải khổ sở truy tìm một chiếc gương đồng?” Minh Thúc lắc đầu nói: “Năm đó trong gia tộc quả thực có thủ đoạn đối phó cương thi, nhưng đó là lúc tôi còn nhỏ.

Cha tôi ra ngoài làm ăn, nhưng chuyến đó gặp vấn đề, đụng phải

thi vương nên mất mạng, vì vậy cũng không truyền lại cho tôi bí tịch và phương pháp đuổi xác." "Tôi thấy mình không thể kế thừa sản nghiệp và thủ đoạn của gia tộc, bèn ra ngoài làm ăn, chuyên buôn bán thi thể.

May mà tôi cũng biết một số thứ cơ bản, nên làm nghề này cũng coi như thuận buồm xuôi gió." "Nghề này quả thực lãi lớn, tùy tiện đào được vài cỗ thi thể ở đâu đó, đóng gói một chút, có thể gắn mác là của vị tướng quân nào đó, hoặc thi thể của một vị quốc vương vương gia, bán sang tay là có tiền." "Cách đây không lâu, một bảo tàng ở nước ngoài tìm tôi bàn chuyện làm ăn, ở đó có một cuốn kinh thư cổ đại lấy được từ Tạng địa.

Bên trong ghi chép lại cảnh tượng kỳ lạ khi một vị công chúa của Ma Quốc ở khu vực Tạng qua đời." "Nghe nói vị công chúa đó mắc một căn bệnh lạ mà chết, sau khi chết biến thành một cỗ thi thể băng tinh.

Vào thời đại đó, đây được coi là điềm đại hung hoặc đại cát.

Để ngăn công chúa gây họa cho một phương, người ta đã dùng Cửu Tầng Yêu Tháp để chôn cất nàng trên núi tuyết, trong cuốn kinh văn đó thậm chí còn đề cập đến địa điểm trấn áp cụ thể." "Thi thể băng tinh ngàn năm, thuộc tính cực hàn, âm khí cực nặng, nếu không có linh tháp của đại sư Liên Hoa Sinh ở khu vực Tạng, người bình thường chỉ cần đến gần là sẽ chết." "Vì vậy tôi nghĩ, thứ có thể phát huy tác dụng, e rằng cũng chỉ có chiếc gương đồng trong tay các vị mà thôi." Trừ Đại Kim Nha ra, bất kể là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, hay Trương Lân, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lại một lần nữa nghe được tin tức về Ma Quốc ở khu vực Tạng.

"Giữa hai việc này, rốt cuộc có mối liên hệ nào khác không?" Ma Quốc đối với mọi người, giờ đây là một cơn ác mộng và ký ức không

thể xua đi, hoặc có thể nói là một mục tiêu.

Bất kể là trong thành cổ Tinh Tuyệt hay ở Trùng Cốc Vân Nam, những nhân tố và manh mối mấu chốt đều chỉ hướng về Ma Quốc, một tổ chức thần bí và lâu đời.

Bây giờ, lại nghe từ miệng Minh Thúc, một cỗ thi thể như vậy cũng có thể liên quan đến Ma Quốc?!

Theo lời Minh Thúc, cỗ thi thể băng tinh này không giống những cỗ thi bình thường, nói là một cỗ thi cổ, thà nói là một pho tượng thần còn hơn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bất giác gật đầu.

"Thấy chưa, tôi đoán có cơ sở mà, hai vị đều cho là tôi nói đúng." Minh Thúc cười rạng rỡ, giống như một đứa trẻ cuối cùng cũng làm đúng bài thi.

"Cho nên tôi mới nghĩ đến việc dùng gương đồng của tổ sư gia phái các vị." Chẳng trách Minh Thúc lại có suy nghĩ như vậy, ở những nơi thần bí đó, mọi chuyện đều khó có thể dùng lẽ thường để suy đoán, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã thấm thía điều này.

"Một khi có manh mối về gương đồng.

Hoặc là, tìm được vật thay thế gương đồng, tôi sẽ lập tức đến khu vực Tạng, đích thân chủ trì công việc khai quật." Lời của Minh Thúc khiến nhóm Hồ Bát Nhất đều rơi vào trầm tư.

Thứ nhất, làm sao Minh Thúc biết họ tìm được một chiếc gương đồng ở Vân Nam, và nó có hiệu quả như vậy?

Thứ hai, mấy nơi khác nhau đều xuất hiện người hoặc sự việc liên quan đến Ma Quốc, liệu có mối liên hệ nào không?

Ví dụ, nữ thi mà Minh Thúc nói, có khả năng là thi hài của công

chúa Ma Quốc, nhưng ở khu vực Tạng, lại bị công chúa Văn Thành và công chúa Nê Bạc Nhĩ hợp lực trấn áp, còn có quỷ mẫu Ma Quốc, trong mộ Hiến Vương, cũng có những nhân vật liên quan đến Ma Quốc xuất hiện.

Mấy nơi này cách nhau nam bắc, sao lại có thể đồng thời xuất hiện những nhân vật cấp cao của cùng một quốc gia?

Liệu có mối liên hệ nào không?

Vấn đề đầu tiên dễ giải quyết, Hồ Bát Nhất trực tiếp mở miệng hỏi, mới biết được nguyên là do một lão mù họ Trần, tự xưng là Trần Đoàn lão tổ, bói quẻ rất linh, đã bói cho Minh Thúc một quẻ, báo rằng nếu muốn tiến hành chuyến làm ăn tiếp theo, thì phải tìm Mạc Kim Giáo Úy, lấy được chiếc gương đồng trấn quan trong tay Mạc Kim Giáo Úy mới được.

Còn vấn đề thứ hai, chỉ có thể chờ đợi để giải quyết từ từ.

Trương Lân sờ vào ngọc phượng trong tay, nghĩ đến cỗ thi thể băng tinh mà Minh Thúc nói, đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo.

Lẽ nào tất cả những nữ tử đó, đều là cùng một người?

Một người không ngừng luân hồi trong lịch sử, là vì cái gì?

Mọi người lại trò chuyện một lúc.

"Hồ lão đệ là Mạc Kim Giáo Úy chính tông, không biết có khả năng cùng tôi đi khai quật cỗ thi thể băng tinh trong Cửu Tầng Yêu Tháp không?" Hồ Bát Nhất cười nói: "Phi vụ này tôi có thể nhận, không có gương đồng của tổ sư gia phái các vị, tôi cũng có cách tìm thứ khác thay thế.

Chỉ là hiện tại tôi có việc vô cùng quan trọng phải làm, nếu không có kết quả cũng không thể yên tâm làm việc khác." "Hay là phiền Minh Thúc đợi thêm vài ngày, đợi chuyện này xác định xong, tôi sẽ trả

lời ông, được không?" Hồ Bát Nhất cũng muốn đi thăm dò bí mật của Cửu Tầng Yêu Tháp, để biết xem vị công chúa đó và quỷ mẫu Ma Quốc có quan hệ gì không.

Minh Thúc hiển nhiên khá tin tưởng bọn họ, cũng không nhất quyết yêu cầu Hồ Bát Nhất phải đưa ra lời hứa, chỉ dặn dò nếu đã quyết định thì nhất định phải báo cho ông, thậm chí không ngại trả trước tiền đặt cọc.

"Tôi rất tin tưởng cậu Hồ, chuyến làm ăn lớn này tôi không yên tâm giao cho người khác, chỉ có cậu là tôi trăm phần trăm yên tâm." Minh Thúc quay người lại lấy ra một món đồ sứ, món đồ sứ này trông rất cũ kỹ, miệng viền đã mòn đến mức không nhìn thấy hoa văn men xanh.

Sứ men xanh mà không có men xanh, giá trị sẽ giảm đi rất nhiều.

Chương 331

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều sững sờ, Đại Kim Nha bên cạnh cũng có chút khó hiểu.

"Minh gia các người giàu có tôi đã được lĩnh giáo, nhưng lại sưu tầm một món đồ rách nát như vậy, cũng quá thiệt thòi rồi, ban đầu chắc chắn đã tốn không ít tiền để mua nó phải không?" Đại Kim Nha không nhịn được lên tiếng.

Quả thực, món đồ này ở Phan Gia Viên, thường chỉ được mua theo xe với giá rẻ bèo!

Nhưng Minh Thúc lại ra vẻ thần bí, như thể đang nói: Các người không nhìn ra được đúng không?!

Minh Thúc đưa tay vào trong đĩa sứ, lấy ra một gói giấy dầu nhỏ.

Xung quanh gói giấy dầu được quấn chặt bằng dây chỉ.

Minh Thúc cẩn thận gỡ dây chỉ ra, sau đó từ từ mở gói giấy dầu.

Giấy dầu có hết lớp này đến lớp khác, Minh Thúc cẩn thận gỡ ra, cuối cùng đặt thứ bên trong trước mặt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất và ba người còn lại nhìn thứ trong gói giấy dầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc!

Thứ được bọc trong lớp giấy dầu dày, lại là hai chiếc lá?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã thấy không ít bảo bối, đủ loại hình dạng, có ngọc khí, có đồ văn hóa, có thư họa, thậm chí cả cương thi mà Minh Thúc trưng bày trước đó họ cũng đã thấy.

Nhưng hai chiếc lá cây lại là bảo bối?

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có lá cây trong bình ngọc của Quan

Âm Bồ Tát?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn nửa ngày, cũng không phát hiện ra điểm gì khác thường.

Hồ Bát Nhất học theo giọng Quảng Đông của Minh Thúc nói: "Oa, Minh Thúc, ông có nhầm không vậy?

Hai chiếc lá cây này là bảo bối à?" Sau đó Hồ Bát Nhất lại giả vờ tức giận, vì anh vốn muốn moi thêm thông tin từ Minh Thúc.

"Minh Thúc, nếu ông không muốn cho tôi xem thì thôi, tại sao lại lấy hai chiếc lá khô ra lừa tôi chứ?" Hồ Bát Nhất ra vẻ giận dữ, tỏ ra rất bực mình.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử phối hợp ăn ý, vội vàng tiến lên kéo Hồ Bát Nhất, quay đầu nói với Minh Thúc: "Hồ gia nhà tôi tính khí như vậy đó!

Ghét nhất là bị người khác lừa gạt, Minh Thúc mau lấy bảo bối thật ra cho chúng tôi xem đi!" Minh Thúc ngơ ngác.

"Hồ lão đệ, cậu có nhầm không vậy?

Sao lại nói bảo bối này là lá cây?!

Cậu không có chút mắt nhìn nào à?!

Đây là bảo bối, tuyệt đối là bảo bối!" "Đây là bảo bối tôi mua được từ tay hải tặc ở eo biển Malacca khi tôi còn đi tàu ở Nam Dương, long lân, vảy rồng đó!" Hồ Bát Nhất có chút ngượng ngùng.

"Vảy rồng mà trông thế này sao?

Có phải ông bị người ta lừa rồi không?!

Trông nó chẳng khác gì lá cây!" Minh Thúc đổ trà trong chén đi, thêm vào một ít nước trong, rồi đặt trước mặt Hồ Bát Nhất.

Sau khi chiếc lá được đặt vào chén trà, vừa gặp nước trong liền lập tức lớn gấp đôi, màu sắc cũng trở nên xanh biếc, óng ánh trong suốt, giống như có một miếng phỉ thúy được đặt trong chén trà.

Hồ Bát Nhất cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, là một tay chơi lão làng trong giới đồ cổ nhiều năm, vậy mà lại không nhận ra một món đồ tốt như vậy!

Anh quay đầu nhìn Đại Kim Nha, ánh mắt như đang nói: Cậu không phải giỏi lắm sao?

Đến cái này cũng không nhìn ra?!

Đại Kim Nha xòe hai tay, tỏ vẻ bất lực.

Mặc dù vẻ mặt Trương Lân phía sau vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm lại một lần nữa cuộn trào.

Bởi vì từ trên miếng vảy này, cậu lại cảm nhận được một thứ khác lạ.

Loại vảy này, ở một số nơi còn được gọi là nhuận hải thạch.

Tương truyền người đi biển đặt một miếng như vậy trên giường có thể tránh gió; nếu thờ cúng ở nơi khô hạn, có thể cầu mưa; nếu dùng nó pha trà, có thể chữa bệnh suyễn.

Tóm lại, đây là một bảo bối hiếm có khó tìm, nhưng nó cụ thể là gì thì không rõ, cũng có thể là vảy của một loài cá khổng lồ nào đó.

Trương Lân cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Dường như từ miếng vảy rồng này đã chạm đến một loại ký ức nào đó.

Trong đầu cũng vang lên giọng nói trong trẻo của hệ thống.

"Kích hoạt tình tiết nhân vật tiền kiếp và kiếp này: Lấy được vảy rồng, và hồi tưởng lại câu chuyện trên vảy rồng; phần thưởng nhiệm

vụ, tiến độ đóng vai tăng 0.5%.” Lẽ nào trên miếng vảy rồng này cũng có bí mật về thân thế của Tiểu Ca sao?

Lúc trước khi nhận nhiệm vụ này, Trương Lân không để ý kỹ, bây giờ, cái gọi là tiền kiếp và kiếp này, lẽ nào là thân thế tiền kiếp và kiếp này của Tiểu Ca sao?

Tiền kiếp là ai?

Kiếp này lại là ai?

“Đồ tốt!” Vương Bàn Tử bước tới.

“Minh Thúc, chúng tôi đều đã nói thẳng với ông rồi, ông còn lấy ra những thứ này.” Hồ Bát Nhất cười nói.

“Như vậy ngược lại khiến tôi cảm thấy không phải, cũng lo lắng sẽ phụ lòng kỳ vọng của ông.” “Cậu nói gì vậy?

Tên tuổi của Hồ lão đệ chính là sự bảo đảm.

Bây giờ không có chiếc gương đồng đó, sau này chắc chắn sẽ có, tôi tin tưởng cậu.” Minh Thúc trực tiếp đưa món đồ trong tay cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhận lấy: “Được, nếu Minh Thúc đã tin tưởng tôi như vậy, tôi chắc chắn sẽ không nuốt lời.” Rồi anh quay người, lại đưa món đồ này cho Trương Lân.

Lần này, nhiệm vụ tiền kiếp và kiếp này không hoàn thành ngay lập tức, vì hệ thống đã nói, chỉ khi làm rõ câu chuyện trên miếng vảy rồng mới có thể nhận được phần thưởng nhiệm vụ.

Minh Thúc liếc nhìn, thấy Hồ Bát Nhất đưa cả hai món đồ quý giá cho Trương Lân, nghe lời nói vừa rồi, không chỉ là để Trương Lân cầm giúp, mà là tặng cho cậu.

“Vị tiểu huynh đệ này…” “Là em họ tôi, một thân kỹ nghệ không

thua kém hai chúng tôi đâu.” Vương Bàn Tử toe toét cười, mặt đầy tự hào.

“Ai nha, nguyên lai cũng là một vị cao nhân, thất kính thất kính!” Minh Thúc cũng là một người sành sỏi trên thương trường, có thể được Hồ Bát Nhất và những người khác đối xử như vậy, chắc chắn người này phải có bản lĩnh ghê gớm.

Minh Thúc đưa tay ra, Trương Lân lại không bắt lấy, khung cảnh nhất thời trở nên khó xử.

“Minh Thúc, đừng để ý, em trai tôi chuyên tâm vào chuyên môn đến mức quên cả bản thân, không hiểu rõ những chuyện xã giao.” Minh Thúc nghe vậy, ngược lại càng cảm thấy Trương Lân là một cao nhân, không những không trách tội, mà còn tôn trọng Trương Lân hơn.

A Tú bên cạnh bĩu môi, nhưng khi Trương Lân xuất hiện cứu Hồ Bát Nhất lúc đó, tim cô đã đập thình thịch.

Lúc đó không kịp suy nghĩ kỹ, bây giờ nghĩ lại, người đàn ông trầm lặng này tuyệt đối là cao thủ trong các cao thủ.

Mấy người lại trò chuyện một lúc rồi mới cáo từ.

Chương 332

Trên đường về, Đại Kim Nha không ngừng muốn lấy hai món đồ trong tay Trương Lân ra xem xét.

Nhưng Trương Lân đều không đồng ý, chỉ sợ gã này lại đưa lưỡi ra liếm.

Đại Kim Nha thấy vậy, cũng không dám đưa tay cướp, bèn quay sang hỏi Hồ Bát Nhất có định đi Tây Tạng, Côn Luân Sơn không.

Hồ Bát Nhất cảm thấy, nếu đi, tuy có khả năng bị Minh Thúc lợi dụng, nhưng vì Minh Thúc nắm giữ nhiều manh mối về lăng mộ Ma Quốc hơn, ngoài việc hợp tác bề ngoài, thông tin ngầm có thể tận dụng lẫn nhau.

"Chuyện này tôi phải suy nghĩ kỹ, chuẩn bị xong xuôi rồi mới trả lời." Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Trương Lân: "Em Trương, tôi thấy cậu rất để ý đến hai món đồ này, chẳng lẽ có câu chuyện gì trong đó?" Vừa rồi ở chỗ Minh Thúc, cảm giác Trương Lân cho người ta là cậu rất tha thiết với hai món đồ này.

"Đúng vậy em trai, trước giờ em luôn có cảm giác siêu thoát thế ngoại, không để ý đến những thứ này, hôm nay sao lại đột nhiên sống chết đòi hai món đồ chơi này vậy?" Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đại Kim Nha bên cạnh cũng hùa theo: "Đúng vậy, cầm trong tay không lấy ra, tôi muốn nhìn thêm một cái cũng không có cơ hội, Trương gia, cậu làm vậy có hơi keo kiệt không?" Vương Bàn Tử đẩy mạnh Đại Kim Nha: "Cậu biết cái gì?

Nghe em tôi nói!" Nhưng, Trương Lân chỉ trả lời hai chữ: "Bí mật." Sau khi trở về, mọi người chia nhau hành động.

Vương Bàn Tử đi tìm Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất dẫn Trương Lân và Đại Kim Nha đi tìm lão mù xem bói.

Lý do là, người này dường như biết rõ hành tung của họ, hơn nữa Hồ Bát Nhất cho rằng lão mù rất am hiểu Dịch Kinh, mà Dịch Kinh xét cho cùng, thực chất là Mười sáu chữ thiên quái, từ phương diện này, có thể sẽ giúp ích cho việc giải mã Long Cốt Thiên Thư lần sau.

Ba người đi thẳng đến Hữu An Môn.

Hỏi thăm một chút, liền tìm thấy Trần Hạt Tử đang xem bói bên cạnh một cái đình nhỏ.

Lão mù đang sờ xương cho một người đàn ông trung niên.

"Mặt như trăng rằm, mũi như túi mật treo, có điềm báo huy hoàng phát đạt.

Tôi dám đảm bảo, trong vòng ba năm, ngài nhất định sẽ giữ chức vụ quan trọng, rất có khả năng là cán bộ cấp bộ, nếu không đúng, cứ để tôi ra đường rơi xuống cống nước thối." Người đàn ông kia mặt lộ vẻ vui mừng, vui vẻ trả tiền rồi hoan hỉ rời đi.

Người đàn ông trung niên vừa đi, lại có một người khác đến.

Nhìn cách ăn mặc, hẳn là một Hoa kiều.

"Hoa kiều này, gần đây trong nhà không yên ổn, luôn xảy ra một số chuyện kỳ quái, có phải cảm thấy phong thủy nhà cửa có vấn đề không?" Lão mù trước tiên ra vẻ lắc đầu vẫy não hỏi một vài vấn đề, sau đó tung ba đồng tiền xuống.

"Trong nhà có nuôi chó không?" "Có nuôi một con chó cưng, rất ngoan, cả nhà đều thích nó." "Ai nha, nhìn thì là một con chó cưng, thực tế lại là oan gia đối đầu từ kiếp trước, kiếp này tìm đến để giải quyết ân oán, rất có khả năng, nó sắp ra tay rồi." Hoa kiều giật mình một cái, vội vàng hỏi lão mù cách giải quyết.

“Để cho nó trút hết hận thù, là có thể tiêu tai.

Sau khi về nhà, có thể giả vờ như bình thường, sau đó nhân lúc con chó ngủ say, đặt một con rối hình người trên giường, kích thước tương đương với ông.” “Sau đó cả nhà rời khỏi nhà, càng xa càng tốt, tốt nhất là đến nơi khác hoặc quốc gia khác, ít nhất phải rời đi ba ngày!

Sau khi trở về, con chó kia đã trút hết lửa giận, mệnh quy Tây thiên, đoạn ân oán cũng kết thúc.” Hoa kiều liên tục cảm ơn, vứt lại một đống tiền lớn rồi đi.

“Hai vị gia, thấy chưa?

Kiếm tiền như thế này dễ thật đấy, chỉ vài câu nói, người ta vừa cảm ơn vừa đưa tiền, hay là chúng ta cũng thử xem?” Đại Kim Nha cảm thán nói.

Hồ Bát Nhất cười mắng một câu: “Ngành nghề nào làm đến cực hạn cũng sẽ lợi hại, cậu đừng có suốt ngày thay đổi mục tiêu cuộc đời của mình!” “Sao có thể chứ?

Mục tiêu cuộc đời của tôi là theo sau Hồ gia, cùng lĩnh hội văn minh lịch sử.” Ba người vừa đi vừa nói, nhanh chóng đến bên cạnh Trần Hạt Tử.

Để ngăn không cho ai khác đến xem bói sờ xương, hai người một trái một phải kẹp lấy Trần Hạt Tử đi ra ngoài.

Trần Hạt Tử giật mình, miệng la hét, tay chân múa loạn: “Ai vậy?

Nếu muốn xem bói sờ xương thì xếp hàng đi, muốn đưa tôi đi đâu?” Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha hai người không nói gì, chỉ kẹp lấy ông ta đi ra ngoài.

“Hai vị tráng sĩ, không biết là hảo hán ở núi nào, có gì từ từ nói, lão phu trên người thật không có mấy đồng tiền, bộ xương già này

cũng không chịu nổi các người kẹp như vậy đâu?" Trần Hạt Tử sợ hãi, nhưng, mắt của lão mù tuy đã hỏng, nhưng tai và mũi lại rất thính, "…Aiya, chẳng lẽ là Mạc Kim Giáo Úy Hồ đại nhân?" "Nếu đã biết là tôi, thì đừng có la hét lung tung, nếu dẫn lôi tử đến, tôi không chịu trách nhiệm đâu." Hồ Bát Nhất ha ha cười lớn, đồng thời buông Trần Hạt Tử ra.

Trần Hạt Tử biết người bên cạnh là Hồ Bát Nhất, cũng thả lỏng, đồng thời ra vẻ một bậc cao nhân thế ngoại đi về phía trước hai bước, nào ngờ vui quá hóa buồn, một chân bước vào cống nước thối, nước bẩn bắn lên làm ướt một mảng lớn quần và áo trên.

"Vô lượng thiên tôn, quả nhiên là tiết lộ thiên cơ, đáng đời bị trừng phạt như vậy." Hồ Bát Nhất ở phía sau cười nói: "Nếu đã bị trừng phạt rồi, vậy chuyện đó coi như qua một đoạn, nhưng hiện tại tôi có một việc gấp muốn hỏi ông." Trần Hạt Tử bí hiểm cười: "Hồ đại nhân đến vì chuyện gì tôi biết, có phải là vì Mười sáu chữ thiên quái không?" Trương Lân sững sờ.

Trước đó cậu cho rằng việc xem bói của Trần Hạt Tử hoàn toàn là nói bừa, nhưng bây giờ Trần Hạt Tử lại biết ba người họ đến vì chuyện gì?

Xem bói thực chất là một nghệ thuật nói chuyện.

Ví dụ như vị Hoa kiều vừa rồi, Trần Hạt Tử hỏi trong nhà có nuôi chó không, thực chất là một câu hỏi có thể giải thích theo hai hướng.

Trước tiên tung ra một mồi nhử, nếu nhà Hoa kiều có nuôi chó, vậy Trần Hạt Tử sẽ thuận theo lời ông ta, nói rằng mọi chuyện đều do con chó trong nhà gây ra, còn về việc xử lý con chó đó như thế nào, đương nhiên sẽ có đủ loại phương pháp và miêu tả thần kỳ.

Nếu nhà Hoa kiều không nuôi chó, vậy Trần Hạt Tử sẽ nói, mọi chuyện đều do trong nhà thiếu một con chó, sau đó nói cho ông ta biết

nên mua chó như thế nào, mua loại chó gì?

Nuôi dưỡng ra sao?

Bình thường cần chú ý những gì?

Những thứ này, đều là một bộ kịch bản cả.

Nhưng, dù sao những lúc đó đều có căn có cứ, nếu tự dưng đoán được nhu cầu của một người, thì rất khó.

Ví dụ như bây giờ.

Đương nhiên, nếu suy xét kỹ, Trần Hạt Tử có thể đoán được bọn họ có khả năng cần tìm Mười sáu chữ thiên quái, nhưng cách nói chuyện bây giờ lại rất khẳng định, không giống như lúc nói chuyện với Hoa kiều, còn chừa lại một đường lui lớn.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Nhưng, lúc đầu Trần Hạt Tử đoán đúng khiến người ta kinh ngạc, nhưng sau đó lại nói, tuy bây giờ ông ta làm nghề xem bói sờ xương, nhưng lúc đầu lại sống bằng nghề trộm mộ, hai ngành này đều dựa cả vào một cái miệng.

"Cho nên, lão phu đối với chuyện đổ đấu thì quen đường thuộc lối, nhưng đối với âm dương bát quái lại không rành." Hồ Bát Nhất ba người không khỏi có chút thất vọng.

Trương Lân trong lòng cũng có chút tiếc nuối, nếu mọi chuyện giống như trong tưởng tượng, vậy thì một số nghi vấn, có thể cũng sẽ tìm được cách giải quyết.

"Nhưng tôi có nghe nói ở Bạch Vân Sơn cách kinh thành không xa, có một vị tiên sinh phong thủy nổi tiếng, người này được chân nhân truyền thụ, có khả năng đoán toàn quái, tinh thông phong thủy, nếu các vị cần, có thể tìm ông ta." Hồ Bát Nhất gật đầu, xem ra bây giờ cũng

chỉ có thể như vậy.

Trần Hạt Tử và Hồ Bát Nhất lại nói thêm vài chuyện, đột nhiên quay đầu đối mặt với Trương Lân.

"Tôi cảm thấy trên người cậu có khí tức của một vài thứ, có thể cho tôi xem một chút được không?" Trương Lân biết, có thể là ngọc phượng và vảy rồng trên người mình, đã để Trần Hạt Tử ngửi thấy mùi vị.

Lão Trần Hạt Tử này chắc chắn không đơn giản!

Người có trình độ cao bình thường, chỉ cần nhìn lướt qua một món đồ, là có thể phân biệt được niên đại, thành phần và giá trị của nó; nhưng, cũng cần phải nhìn thấy mới có thể phân tích được.

Trần Hạt Tử bây giờ một đôi mắt đã hỏng, vậy mà có thể thông qua mũi và tai để cảm nhận được đồ vật mang trên người?!

Người bình thường, ai có bản lĩnh như vậy?!

Trương Lân lấy ngọc phượng và vảy rồng từ trên người ra.

Trần Hạt Tử toàn thân run lên một trận, dường như cảm nhận được một thứ gì đó ghê gớm.

"A, ông ta, bị sao vậy?

Chẳng lẽ gặp chuyện gì phấn khích sao?!" Đại Kim Nha kinh ngạc hỏi.

Chương 333

Trần Hạt Tử run rẩy đưa hai tay ra: "Có thể cho tôi sờ một chút không?" Đại Kim Nha bên cạnh trợn mắt trắng dã: "Phì, còn không biết xấu hổ hơn cả tôi!" Trương Lân đưa đồ trong tay qua.

Trần Hạt Tử mỗi tay nhận một món.

"Bên này là một viên ngọc phượng, bên này là hai miếng vảy rồng!" "Aiya, ông là mù thật hay mù giả vậy?

Không phải cố ý giả mù lừa chúng tôi chứ?" Đại Kim Nha la hét, đưa tay liên tục huơ huơ trước mặt Trần Hạt Tử.

"Tôi tự nhiên là mù thật, chỉ là hai món đồ này, tôi lại rất rõ!" "Thưa các vị, đều biết đạo mộ có bốn môn phái: từ xưa đến nay khai quật cổ mộ, liền có bốn môn phái là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh." "Mỗi môn phái đều có tín vật hoặc biểu tượng đặc thù, Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp, Mạc Kim có phù, còn Phát Khâu thì có ấn." "Bàn Sơn đạo nhân hành tung thần bí, nhưng lại giống với đạo thuật Mao Sơn hơn." "Tá Lĩnh lực sĩ thì ở giữa hai nghề lục lâm và đạo mộ, có lúc đào mộ quật mồ, có lúc lại tụ tập ở núi rừng cướp bóc tài vật." "Mạc Kim Giáo Úy hình thành sơ khai từ thời Chiến Quốc, tinh thông Tầm Long Quyết và Phân Kim Định Huyệt, trên người thường mang theo Mạc Kim Phù, đó là một biểu tượng thân phận, có chức trách và sứ mệnh thiêng liêng do triều đình lúc bấy giờ giao phó." "Phát Khâu Thiên Quan, thực sự hình thành vào thời sau đó, nhưng nếu nói về nguồn gốc thì là vào thời Tần mạt Hán sơ.

Thủ đoạn của Phát Khâu Thiên Quan gần như giống hệt Mạc Kim Giáo Úy, chỉ là Mạc Kim Giáo Úy dùng Mạc Kim Phù để đại diện thân phận, còn Phát Khâu Thiên Quan thì dùng một đồng tiền để đại

diện thân phận, trên đồng tiền khắc tám chữ 'Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ'!" "Trong bốn môn phái, tuy mỗi phái đều có vật đại diện riêng, nhưng thần bí nhất lại là ấn Phát Khâu của Phát Khâu Thiên Quan, nó không chỉ là một biểu tượng thân phận, mà còn là một loại thần vật mà Phát Khâu Thiên Quan dựa vào khi đổ đấu mạc kim." "Vào năm Vĩnh Lạc triều Minh, do một số nguyên nhân lịch sử, ấn Phát Khâu nguyên thủy nhất của Phát Khâu Thiên Quan đã bị tiêu hủy.

Tương truyền sau khi ấn Phát Khâu bị tiêu hủy, nó đã phân hóa thành trạng thái nguyên thủy nhất." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất và Trương Lân trong lòng đều đã có phỏng đoán.

"Hai món đồ ông đang cầm trong tay, thực chất là nguyên liệu của ấn Phát Khâu Thiên Quan?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Chính là như vậy, nếu tôi không đoán sai!" Trần Hạt Tử giải thích.

"Tôi trước đây đã từng xem qua ghi chép tương tự, cũng biết được một số đặc điểm của nguyên liệu.

Mắt tôi tuy đã mù, nhưng mũi lại cực kỳ nhạy bén, vừa ngửi thấy mùi đặc hữu trên hai món đồ này, so sánh với ghi chép trong sách cổ một chút, liền xác nhận không sai." Hồ Bát Nhất ha ha cười lớn, nói với Trương Lân: "Chúc mừng chúc mừng!

Em Trương là Phát Khâu Trung Lang Tướng, cuối cùng cũng có được bảo vật của môn phái, thật là một chuyện đáng mừng!" Trương Lân khẽ gật đầu đáp lại, trong lòng lại nghĩ: Lẽ nào ý nghĩa của những thứ này chỉ tương ứng với ấn Phát Khâu sao?

Nhưng ấn Phát Khâu này, hẳn là do tổ sư gia của Phát Khâu Trung Lang Tướng chế tạo, tại sao mình nhìn vào, lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

Trần Hạt Tử lại đưa hai món đồ cho Trương Lân.

Khi Trương Lân nhận đồ, định rút tay về, Trần Hạt Tử liền nắm lấy tay cậu, nhanh chóng nắn xương, rồi run rẩy nói: "Cổ kim đều thành không, nhân sinh một giấc mộng, tỉnh ra hoa chẳng phải hoa, sương mờ chẳng phải sương!

Nhìn không thấu, nhìn không thấu a." Nói rồi lảo đảo bỏ đi.

Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha ngơ ngác, ngay cả Trương Lân cũng không hiểu được ý nghĩa của bốn câu nói cuối cùng.

May mà Hồ Bát Nhất đã hỏi được thông tin về vị tiên sinh phong thủy kia, tiếp theo, họ phải lên đường đi tìm vị tiên sinh phong thủy trong truyền thuyết đó.

"Em Trương, nghe nói ấn Phát Khâu cũng có thuộc tính trấn trạch tị hung rất tốt, xem thế này có được không?

Chúng ta lúc đó dựa theo ấn Phát Khâu, chế tạo một bản sao, tặng cho Minh Thúc." "Sau này nếu có thời gian, tôi từng hứa sẽ thay ông ta đi Trùng Cốc Vân Nam một chuyến để lấy lại gương đồng.

Nhưng cậu cũng biết, nơi đó nguy hiểm trùng trùng, chúng ta không ai có thể đảm bảo lần nữa đi vào có thể sống sót trở ra." "Thay vì như vậy, chúng ta không bằng tìm cho ông ta một vật thay thế, dù sao mục đích của ông ta cũng chỉ là trấn áp cương thi trong quan tài, chứ không phải bản thân chiếc gương đồng." Trương Lân gật đầu.

"Được, vậy việc này giao cho Kim gia!" "Yên tâm đi, cứ để tôi lo!" Trương Lân tự nhiên không có vấn đề gì.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất cũng dùng phương thức làm giả ấn Phát Khâu để giải quyết việc cấp bách cho Minh Thúc, ấn Phát Khâu trên người cậu là ấn thật, nếu làm giả, uy lực chắc chắn sẽ lớn hơn nhiều so với việc dựa theo ghi chép trong sách.

Lấy ấn Phát Khâu ra, Đại Kim Nha nhận lấy, "ai u" một tiếng.

Nguyên là ấn Phát Khâu trông không lớn, nhưng trọng lượng lại rất nặng, Đại Kim Nha tưởng nó nhỏ nhẹ, nhất thời sơ ý, suýt nữa tuột tay.

"Trương gia nhà tôi ơi, cái ấn này của ngài dùng gì làm vậy?!

Chất liệu kỳ lạ quá!" Trương Lân mặt không biểu cảm.

"Aiya, thôi được rồi, cũng là bí mật của cậu mà, ha ha!" Đại Kim Nha ngượng ngùng cười.

Trương Lân trong lòng nghĩ bí mật cái quái gì, chính tôi cũng không biết nó làm bằng chất liệu gì.

Hồ Bát Nhất bảo Đại Kim Nha cẩn thận một chút, lại không yên tâm, bảo Vương Bàn Tử cũng đi theo.

Đồ trong tay Trương Lân không phải là đồ giả, Hồ Bát Nhất không muốn Đại Kim Nha bị người ta cướp mất.

Lại dặn dò hai người nhất định phải làm giả cho giống, Minh Thúc kia tuy không hiểu về ấn Phát Khâu, nhưng rất tinh ranh, nếu thấy họ lấy đồ giả đi lừa, sau này khó mà gặp mặt.

Hai nhóm người tách ra, Hồ Bát Nhất lại đưa lão mù về, mới cùng Trương Lân về nhà, chuẩn bị đi Bạch Vân Sơn.

Hai người chân trước vừa vào cửa, Tuyết Lỵ Dương đã đến.

Vừa hay, Hồ Bát Nhất cũng muốn biết tiến độ bên phía Tuyết Lỵ Dương, bên anh không có tiến triển gì, chỉ có thể hy vọng Tuyết Lỵ Dương mang đến một vài tin tốt.

Nào ngờ Tuyết Lỵ Dương cũng bất lực lắc đầu.

Trong đầu của Hiến Vương quả thực có thứ gì đó, trong miệng hắn, thông qua máy quét, có thể thấy thứ đó lớn gần bằng mắt người

thật.

Nhưng, vì đầu người đã bị ngọc hóa, thứ đó và khoang miệng bên trong hộp sọ đã dung hợp làm một thể, căn bản không thể tách ra.

Toàn bộ quá trình ngọc hóa của đầu người lấy miệng lưỡi làm trung tâm, nắp sọ và cổ vẫn giữ nguyên dạng, phần mà máy móc có thể phân tích được, chỉ còn lại một khối ở mặt và khoang miệng.

Tuyết Lỵ Dương lấy ra hộp sọ đã qua xử lý, Hồ Bát Nhất nhìn một cái, phần còn lại gần như là một quả cầu ngọc có khuôn mặt người mờ ảo, vân trên bề mặt cũng có hình xoáy ốc.

"Cái đầu người này có thể thu hút 'thi động' nằm giữa năng lượng và vật chất, nhất định không phải vì nó đã ngọc hóa, mà là do vật thể bên trong đó!" Tuyết Lỵ Dương quả quyết nói.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng nhíu mày nhìn, màu sắc vật chất bên trong đầu người dần dần đậm lên, gần với tầng lớp của nhãn cầu, ngoài Mộc Trần Châu ra, còn có thể là thứ gì khác chứ.

Nhưng vì không thể giải mã được bí mật của Long Cốt Thiên Thư, tất cả chỉ là phỏng đoán.

Nếu tự ý ra tay, rất có khả năng sẽ dẫn đến kết quả không tốt.

Giống như Hiến Vương, có thể đã biết được một số thông tin, nhưng thực chất không hoàn toàn chính xác, cho nên sự sắp đặt trường sinh của hắn không thể thành công.

"Tuy bên tôi không có tiến triển, nhưng tôi lại nghe ngóng được một kỳ nhân ở Bạch Vân Sơn, có khả năng biết được toàn bộ mười sáu chữ thiên quái.

Sư phụ của ông nội tôi cũng từng học nghề ở Bạch Vân Sơn.

Không chừng cuốn sách tàn về Âm dương Phong thủy đó cũng lấy

được từ Bạch Vân Sơn, tôi định lập tức đi thử vận may." Tuy không có tiến triển, nhưng đây cũng là một tin tốt.

Tuyết Lỵ Dương vừa nghe, liền muốn đi cùng Hồ Bát Nhất.

"Tôi đi, cô ở lại." Trương Lân đột nhiên nói.

Tuyết Lỵ Dương sững sờ, Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc.

Nhưng Trương Lân không giải thích nhiều.

Thân hình này và Tiểu Ca rất giống, nhưng vì trước đó đã nhận được nhiều phần thưởng, nên dù Trương Lân cảm thấy mình ngày càng có phong thái của Tiểu Ca, nhưng lại không nghe thấy tiếng thưởng của hệ thống.

"Cũng đúng, cô ở lại đây có việc phải làm.

Một khi bên tôi có manh mối, bước tiếp theo chúng ta có thể sẽ phải đến Tây Tạng, đi tìm cái tế đàn đó.

Lúc xuất phát cần trang bị, cần cô hỗ trợ chuẩn bị." Hồ Bát Nhất nhanh trí, biết lúc này nên nói gì.

Tuyết Lỵ Dương nghe phải đi Tây Tạng, bèn hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất liền kể lại tình hình tiếp xúc với Minh Thúc: "Như vậy, dùng tư duy tự do của phương Tây, việc tôi làm như vậy có thể lợi dụng manh mối mà Minh Thúc nắm giữ để giải quyết chuyện của chúng ta không?" Tuyết Lỵ Dương không phản đối rõ ràng, nhưng đề nghị Hồ Bát Nhất nên giữ khoảng cách với Minh Thúc.

Chương 334

"Thương nhân chỉ vì lợi, không thể dễ dàng tin tưởng, hợp tác thì được, nhưng đừng tin tưởng vô điều kiện!" Hồ Bát Nhất gật đầu đồng ý.

Hai người thu dọn đồ đạc, tối đó lại dặn dò Đại Kim Nha.

Lần đi Vân Nam Đại Kim Nha vắng mặt, sau này nghe mọi người gặp được nhiều bảo bối như vậy, Đại Kim Nha hối hận không thôi, lần này chuẩn bị đi Tây Tạng, Đại Kim Nha quyết tâm phải đi theo.

Do đó Đại Kim Nha hứa chắc như đinh đóng cột sẽ hỗ trợ Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị, bảo Hồ Bát Nhất cứ yên tâm.

Vương Bàn Tử thì bận rộn ra ngoài ăn chơi, theo lời hắn nói, lâu lắm mới về, sắp tới lại phải ra ngoài vào sinh ra tử, không thư giãn sao được?

Hồ Bát Nhất cũng lười tính toán với hắn, sáng sớm hôm sau, liền cùng Trương Lân xuất phát, đến Bạch Vân Sơn tìm chân nhân toàn quái Mã Vân Lĩnh.

Bạch Vân Sơn ở đây không phải là Bạch Vân Sơn ở Quảng Châu đời sau, cũng không phải Bạch Vân Sơn ở Lệ Thủy, Chiết Giang, mà là ở khu vực Hoài Nhu, Bắc Kinh, thuộc một đoạn của dãy núi Yên Sơn.

Trương Lân nhớ đời sau nơi này đã được khai thác thành khu danh lam thắng cảnh, chỉ là bây giờ trông có vẻ hoang vắng, giữa núi chỉ có những con đường mòn nhỏ.

Ở một nơi nhỏ như thế này muốn tìm một người nổi tiếng thực ra còn đơn giản hơn cả định vị điện thoại đời sau, tùy tiện hỏi hai nhà

dân, liền biết được nơi ở của Mã chân nhân.

Hai người đến nhà họ Mã, người nhà họ Mã đã lên núi xem phong thủy chọn đất cho người ta rồi.

Chuyện này khẩn cấp, Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng không thể ngồi chờ, nghĩ bụng vừa hay cũng lên núi xem xem, bản lĩnh xem hình đoán thế của Mã chân nhân thế nào, hy vọng không phải loại lừa bịp như lão mù kia.

Bạch Vân Sơn lúc này vẫn còn nguyên sơ, tuy trông khác biệt với khu danh lam thắng cảnh 5A được xây dựng đời sau, nhưng lại có một hương vị riêng.

Trên đỉnh núi, có một nhóm người, trong đó có một ông lão gầy gò, đang hùng hồn chỉ trỏ giang sơn trước mắt.

Ông lão này trông tuy gầy nhỏ, nhưng mắt sáng rực, tay cầm quạt giấy phe phẩy, hai chòm râu trên mặt bay phất phơ, quả nhiên có dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân liếc nhau, đồng thời gật đầu.

Hai người im lặng tiến lại gần.

“Núi tây bắc bằng phẳng, núi đông hơi lõm, có bình phong che chắn, có long mạch quấn quanh, trường học của làng ta nếu xây ở đây, ắt sẽ có nhiều trạng nguyên.” À, thì ra là đang chọn địa điểm xây trường học.

Hồ Bát Nhất gật đầu, thầm nghĩ nếu quả thực như vậy, Mã chân nhân này đúng là có chút bản lĩnh.

Đúng lúc Hồ Bát Nhất định mở miệng, bên cạnh có một người đàn ông nông dân tướng mạo bình thường nói: “Vạn lần không được!” Hồ Bát Nhất và Trương Lân đều sững sờ.

Một người bình thường, bình thường đến mức ngay cả Trương Lân cũng không chú ý.

Nhưng lúc này lại dám công khai chất vấn Mã chân nhân?

“Cậu có ý kiến gì sao?” Mã chân nhân quả nhiên có chút tức giận.

Người đàn ông hỏi: “Xây nhà ở đây, dễ xảy ra tai nạn thương người!” Câu nói vừa thốt ra, những người nông dân xung quanh lập tức xôn xao.

Tìm nơi xây trường học, mong con thành rồng tuy là hy vọng tha thiết, nhưng đảm bảo an toàn cho trẻ con chắc chắn là ưu tiên hàng đầu, bây giờ người này lại nói xây trường học ở đây dễ xảy ra tai nạn?

“Mã chân nhân nói nơi này lợi cho việc xây trường học mà!” Người đàn ông giải thích: “Núi này là nơi kiến trắng tụ tập, vạn lần không được xây dựng dương trạch.” Trương Lân và Hồ Bát Nhất nhíu mày, bất giác nhìn xung quanh.

Nhưng Mã chân nhân bình thường quen được tung hô, đâu dung người khác chất vấn, không khỏi tức giận nói: “Cậu là người ngoài, sao biết trong núi có kiến trắng?” “Núi đông lõm, núi tây bằng, chỗ lõm gập lại làm bình phong tây bắc, gập về phía nam, quay quanh núi này, tuy có hình thế tàng phong, nhưng lại không có thế tàng phong, gió ngưng khí kết.

Gió sinh ra côn trùng, vì vậy trong chữ "phong" (風) cổ mới có bộ "trùng" (虫).

Gió gặp núi, thì sinh kiến trắng.

Nơi này trong thanh ô thuật hoặc ‘Dịch Kinh’, ứng với quẻ Sơn Phong Cổ, xây lầu lầu đổ, cất nhà nhà sập.” Người kia nói một cách lưu loát.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ một người nông dân bình thường, lại có bản lĩnh phong thủy như vậy.

Mã chân nhân không chịu thua, hỏi: "Nơi này núi xanh nước biếc, sao lại có cổ tượng?

Tuy có núi có gió, nhưng chưa từng nghe nói đến Sơn Phong Cổ, nếu đã như vậy, xin hỏi cổ từ đâu mà ra?" "Kiến trắng tụ tập xuất hiện, tự nhiên là một chữ cổ, phía trên ba chữ trùng, ba là tượng trưng cho đám đông, rất nhiều, chữ mãnh phía dưới, hình tượng tổn khí, giống như tổ kiến.

Lớp đất bề mặt ở đây tuy vẫn tốt, nhưng bên dưới đã bị hang kiến ngang dọc ăn rỗng.

Tôi chỉ là người qua đường nhàn rỗi, được mất không liên quan đến tôi, chỉ là không nỡ thấy nhà cửa sụp đổ làm tổn thương người vô tội, nên mới lên tiếng nhắc nhở, lời nói có phần lỗ mãng, nếu có chỗ nào không phải, mong các vị bỏ qua, cáo từ." Một tràng lời nói này Trương Lân đều không nhớ được, nhưng người nông dân nói ra một cách tự nhiên siêu thoát, khiến hai người đều chấn động: bản lĩnh xem phong thủy này, tuyệt đối là có cao nhân truyền thụ a!

Nào ngờ Mã chân nhân không chịu thua, kéo người nông dân lại không cho đi, bắt phải nói cho rõ ràng.

Người nông dân bất đắc dĩ, đành phải giải thích: "Từ xưa phong thủy và dịch số không tách rời, cho nên mới có cái gọi là âm dương phong thủy.

Nơi này nằm bên bờ sông Cư Mã, nước sông vòng qua núi phía tây mà chảy, nơi kiến trắng đi qua cũng tất có nước, cho nên quẻ Cổ trong 'Dịch Kinh', cũng có câu lợi thiệp đại xuyên (có lợi khi vượt sông lớn), Sơn Phong Cổ liền ứng với lợi thiệp đại xuyên." "Ha ha ha,

‘Dịch Kinh’ tôi có thể đọc ngược như lòng bàn tay, trong nhà mấy đời đều là đại tướng sư táng sư, chút dịch số này mà có thể lừa được tôi sao?

Lợi thiệp đại xuyên của quẻ Cổ, nên là hình dung việc cũ đã hỏng đến cực điểm, loạn lạc cần phải được sửa chữa, là tượng của việc dẹp loạn lập lại trật tự, cho nên quẻ này là nguyên hanh lợi thiệp đại xuyên, ngươi lại dám giải thích lung tung như vậy, thật là nực cười.” Người nông dân lại tỏ ra không mấy bận tâm về điều này, nói: “Ngài hà tất phải so đo, hơn nữa, lợi thiệp đại xuyên nói chung đều có ý chỉ riêng, quẻ Cổ là Cấn trên Tốn dưới, vốn thuộc cung Tốn, Tốn là mộc, quẻ Cấn nội hỗ quẻ Khảm, Khảm là thủy, lấy mộc vượt thủy, cho nên mới có lời lợi thiệp đại xuyên.” “Tôi cho rằng các vị không nên quá mê tín quẻ tượng, ví như nếu trên đời thật sự có đất báu phong thủy, chẳng phải đều bị các thầy phong thủy chiếm hết rồi sao?

Những gì các vị thấy chẳng qua chỉ là để an ủi lòng người mà thôi.

Nhưng muốn lòng người yên, trước hết phải bình an, đó cũng là ý định ban đầu khi tôi lên tiếng, hy vọng các vị hiểu rõ!” Nói xong, quay người bỏ đi.

Một phen tranh luận làm Mã chân nhân mặt lúc xanh lúc đỏ, vô cùng lúng túng, định tìm người kia lý luận, nhưng người kia đã đi xa.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân một cái, hai người đều kinh ngạc trước kiến thức của người nông dân kia, một phen luận bàn không chỉ cho thấy anh ta rất tinh thông phong thủy tướng thuật, mà còn dường như có một tâm thái siêu thoát, so với Mã chân nhân chỉ biết rập khuôn văn tự tướng thuật sáo rỗng và cứng nhắc, người nông dân kia mới là cao nhân thực sự!

Hai người tìm Mã chân nhân là muốn tìm hiểu bí mật của Mười sáu chữ thiên quái, bây giờ Mã chân nhân đã bị vạch trần, hai người

cảm thấy ông ta chẳng qua chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, thậm chí còn không bằng Trần Hạt Tử!

Còn người nông dân kia mới là cao nhân thực sự!

Hai người quay người, đuổi theo hướng người nông dân đi.

Hồ Bát Nhất trên đường đi mày nhíu chặt, thầm nghĩ trên đời quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Bản thân có nửa cuốn "Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười sáu chữ", bình thường cũng tự thấy mình có hiểu biết khá cao về phong thủy, nhưng vừa rồi so sánh, đừng nói là người nông dân kia, ngay cả Mã chân nhân chỉ biết rập khuôn kinh nghiệm và văn tự dường như cũng biết nhiều hơn mình.

Người nông dân không chỉ có kiến thức về âm dương mà còn vượt lên trên tướng thuật, dường như đã tiếp cận cảnh giới vô vi và thuận thế trong học thuyết Lão Hoàng.

Nhìn như vậy, Hồ Bát Nhất cảm thấy chút kiến thức của mình có phần không đáng kể.

Trương Lân cũng cảm thấy, một cao nhân như vậy, chắc chắn có thể giúp đỡ Hồ Bát Nhất, cũng nên có thể giúp cậu giải đáp những băn khoăn.

Trên thế giới này có quỷ thần không?

Đề tài này vẫn luôn làm Trương Lân bối rối.

Nếu có, vậy bao nhiêu năm qua họ chung sống với con người như thế nào?

Trong thời đại chủ nghĩa duy vật phổ biến ngày nay, những thứ gọi là thần ma tại sao lại trốn tránh không ra?

Nếu không có, Trương Lân cũng cảm thấy buồn cười, xuyên

không đến thế giới này, học được bao nhiêu tinh túy của Tiểu Ca, học được Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, sở hữu thần kiếm Trạm Lư, nếu nói đây không phải là hiện thực, thì quá hoang đường.

Những trải nghiệm ở Vân Nam chân thực như vậy, những điều thần kỳ trong mộ Hiến Vương, sự hoảng sợ khi bị truy sát, vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Hơn nữa là cảm giác nảy sinh dưới chân núi Vân Nam, trong nhà Minh Thúc...

Trương Lân cũng cần một người giải đáp.

Chương 335

Hồ Bát Nhất và Trương Lân thân thủ không tầm thường, đặc biệt là sau khi Hồ Bát Nhất được tẩy tủy phạt thể, càng cảm thấy như được thăng hoa, nhưng dù vậy, hai người đi sau mấy bước, lại phát hiện người nông dân kia đã đi xa.

Đường núi quanh co, Hồ Bát Nhất và Trương Lân phải tăng tốc, mới đuổi kịp ở sau một khúc cua quanh núi.

Trước mặt một cao nhân như vậy, hai người cũng không che giấu, Hồ Bát Nhất đi thẳng vào vấn đề tìm hiểu một số chuyện về quái số.

Người kia dường như thích thảo luận về chủ đề này, liền trò chuyện với Hồ Bát Nhất.

Lại trò chuyện một lúc, Hồ Bát Nhất trực tiếp hỏi về "Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười sáu chữ".

Sắc mặt người nông dân hơi thay đổi, có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không che giấu, kéo hai người ngồi xuống, kể lại.

Người nông dân dường như rất hiểu về bí thuật phong thủy âm dương mười sáu chữ, không chỉ kể về nguồn gốc, mà còn kể về sự thay đổi của các cao nhân cận đại đối với nó.

Hồ Bát Nhất càng nghe càng kinh ngạc, vì người nông dân đã nhắc đến Trương Tam Gia của Mạc Kim Giáo Úy!

Vị cao nhân đã biên soạn "Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười sáu chữ"!

Hồ Bát Nhất đối với điều này cũng khá rõ, vì một trong những đồ đệ của Trương Tam Gia là Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ chính là sư phụ của ông nội Hồ Bát Nhất!

Người nông dân biết được thân phận của Hồ Bát Nhất, ha ha cười lớn, nguyên lai người nông dân là hậu nhân của Trương Tam Gia năm đó, nếu tính theo bối phận, cũng đồng lứa với Hồ Bát Nhất!

"Tôi đã nghĩ ai có thể thuần thục phong thủy thuật như vậy, nguyên lai là sư ca!" Hồ Bát Nhất cũng cười nói.

Có thể gặp được sư đệ đồng môn, người nông dân rất vui, báo tên của mình, nguyên lai tên là Trương Doanh Xuyên, lần này về thăm người thân.

"Gặp được anh thật là vui quá, nhưng sư đệ hỏi về bí thuật phong thủy âm dương mười sáu chữ, hiện tại tôi cũng không thể biết toàn bộ, vì trong nhà cũng đều là truyền miệng, chứ không để lại bí bản.

Huống hồ năm đó gia tổ cho rằng bí thuật đó có phần trái với lẽ trời, lo lắng hậu bối gặp nạn, nên đã hủy đi một nửa, chỉ để lại một nửa truyền cho hậu nhân." Trương Doanh Xuyên thở dài một hơi, "Hy vọng bây giờ, cũng chỉ có thể gửi gắm vào nửa bản thảo gốc bị lưu lại lúc đầu, nhưng thứ đó e là đã được cất giấu ở một nơi bí mật rồi." "Chuyện liên quan đến thiên cơ, tìm được cũng chưa chắc là chuyện may mắn." Trương Doanh Xuyên liên tục lắc đầu.

Nhưng Hồ Bát Nhất đối với thiên cơ lại không quan tâm, tìm bản bí thuật này chỉ để giải trừ lời nguyền Mộc Trần Châu, cứu vớt vận mệnh.

Còn về chuyện trường sinh, anh không có chút hứng thú nào, đặc biệt là sau khi xem mộ Hiến Vương.

Trương Doanh Xuyên ngẩng đầu nhìn hai người, nói: "Thứ các cậu cần tìm tôi không thể trực tiếp đưa cho, nhưng làm anh đây có thể dùng chút đạo hạnh mọn của mình để đoán cho sư đệ một cái đại khái, coi như có còn hơn không, còn về những băn khoăn trong lòng vị huynh đệ này, tôi có thể giải quyết một hai." Trương Lân sững sờ.

Lời nói của Trương Doanh Xuyên có ý riêng, chẳng lẽ anh ta đã cảm nhận được điều gì?

Hồ Bát Nhất lại rất vui, chỉ cần có thể giải mã bí mật của Mười sáu chữ thiên quái, hoặc có thể được chỉ điểm, tự nhiên là vui mừng.

Trình độ về thuật phong thủy âm dương của Trương Doanh Xuyên không thấp, có lẽ thật sự có khả năng vén mây thấy trời.

"Nhưng tôi không mang theo dụng cụ bói quẻ!" Trương Doanh Xuyên ha ha cười một tiếng, nói: "Quẻ chiêm số, không câu nệ vật gì, trong tâm có chỗ động là có thiên cơ." Nói rồi tùy tay hái mấy chiếc lá, ném xuống đất.

Mấy chiếc lá phân bố không theo quy tắc, Trương Doanh Xuyên nhìn quẻ tượng, miệng thầm kinh ngạc: "Lạ thật, cơ số ở đây, lại là quẻ Sơn Phong Cổ, nguyên hanh, lợi thiệp đại xuyên, tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật." Hồ Bát Nhất ngơ ngác, không hiểu ý của Trương Doanh Xuyên.

"Can cổ chi mẫu đắc trung đạo dã, lợi thiệp đại xuyên, vãng hữu sự dã.

Phong tòng tây, cố chủ bác tại tây, tây hành tất hữu sở hoạch.

Nhiên phong thôi hỏa, thử quái dĩ mộc thiệp thủy, cố thử hỏa vi hung, ngộ thủy hóa vi sinh, như ngộ hỏa vãng vị năng đắc, nhiên ngộ thủy đắc trung đạo, khước diệc vị định kiến kỳ cát.

Tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật, chung tắc hữu thủy, thiên hành dã, thiết ký, thiết ký." "Ý là sao?" Trương Doanh Xuyên trợn mắt, nói: "Ý là không lợi cho việc đi về phía tây!" Hồ Bát Nhất sững sờ, vì theo kế hoạch tiếp theo, họ sắp đi Tây Tạng, mà Tây Tạng chẳng phải ở phía tây sao?

Hồ Bát Nhất vốn đã có chút sợ hãi về khu vực Tạng, chuyện năm

đó đến nay vẫn không thể nguôi ngoai, cho nên dù biết ở đó có thể có manh mối cần thiết, nhưng vẫn chậm chạp không quyết tâm được.

Lúc này đại sư huynh nói như vậy, càng khiến anh thêm rối rắm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này đi Tạng khu có đúng hay không?

Bản thân là tử cục, chỉ có phá cục, mới có thể tìm được một tia sinh cơ!

"Vậy Mộc Trần Châu rốt cuộc là gì?" Hồ Bát Nhất hỏi, vấn đề này cũng phải làm rõ.

Trương Doanh Xuyên vẫn nhìn những chiếc lá bói quẻ trên đất, nói: "Mắt!

Không, cũng là phượng hoàng, trường sinh!" Hồ Bát Nhất sững sờ, mắt, là mắt của con quái vật nào sao?

Phượng hoàng?

Lẽ nào là trứng phượng hoàng?

Nhưng phượng hoàng vốn là thần thú trong thần thoại, nguyên nhân gì có thể khiến mắt của nó lưu truyền xuống trần gian, rơi vào tay con người?

Trương Doanh Xuyên lại tiếp tục giải quẻ cơ số này cho Hồ Bát Nhất.

Nói rằng quẻ tượng có ý luân chuyển qua lại.

Tương truyền phượng hoàng có thân bất tử, có thể niết bàn trọng sinh trong tro tàn, điều này cũng hợp với tượng sinh sinh bất tức.

Mắt có hai, ba ngày là kỳ, ngày tuy giống mắt nhưng không phải mắt, nên không đủ làm mắt, nhưng có ba ở trước, nhiều hơn một, tức lại là mắt.

Dùng cơ số để xem vật này, có thể là một thứ tượng trưng cho ý trường sinh bất tử, cực kỳ giống mắt người, nhưng lại không phải mắt người, nhưng rốt cuộc là gì, thần cơ không đủ, không thể thấu hiểu.

Dù Trương Doanh Xuyên nói có phần huyền ảo, nhưng chung quy vì bản thân Mộc Trần Châu là chuyện trọng đại, có thể giải mã được một phần đã khiến Hồ Bát Nhất khâm phục sát đất.

Những lời này, cũng khiến tư duy của Hồ Bát Nhất được mở ra.

Sau đó Trương Doanh Xuyên quay đầu nhìn Trương Lân, nói: "Vị này có muốn thử một chút không?" Trương Lân trầm mặc, rồi gật đầu.

Cũng như vậy, Trương Doanh Xuyên hái mấy chiếc lá.

"Sư huynh vì sao không dùng lá trên đất?" "Lá trên đất đã dùng một lần, đã nhiễm khí cơ của cậu, dùng để bói sẽ ảnh hưởng đến tình hình." Hồ Bát Nhất "ồ" một tiếng, thầm nghĩ đa số thầy bói đều là lừa đảo, dùng một que tre mà bói cho cả thiên hạ, e là lừa đảo lớn!

Trương Doanh Xuyên rắc lá xuống, nhíu mày nhìn quẻ tượng trên đất.

Hồi lâu, Trương Doanh Xuyên cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào quẻ tượng.

"Sư huynh, thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi.

"Kỳ lạ thật, quẻ tượng này chưa từng nghe, chưa từng thấy a!" Trương Doanh Xuyên có chút kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng không khỏi nhìn về phía quẻ tượng.

Nhìn vào, trên đất chỉ là mấy chiếc lá, nhưng Trương Lân lại toàn

thân run lên, thế giới trước mắt dường như đã thay đổi, sau một tiếng tổ hợp lại, thế giới trở lại bình tĩnh.

Trên núi Bạch Vân.

Cảnh vật xung quanh dường như không có nhiều thay đổi, chỉ là trước mặt Trương Lân, có một nữ tử áo trắng.

Nàng đeo một chiếc mặt nạ kinh kịch, ngồi bên một chiếc ghế đá.

"…" Trương Lân cảm thấy có chút rợn tóc gáy, đây là lần đầu tiên có cảm giác như vậy trong thế giới đạo mộ, dường như nữ tử trước mắt này có một sự kinh khủng lớn lao.

"Hoa trong gương, trăng dưới nước, vạn sự thành không a!" Nữ tử khe khẽ mở miệng, phảng phất có sự cô đơn và mệt mỏi vô tận, nhưng giọng nói lại trời sinh hay đến vậy!

Chương 336

Trương Lân nghe nàng mở miệng, xác định là người, trong lòng mới yên tâm, bèn tiến lên một bước, nói: "Thế sự đều hư ảo, tất cả như sương như điện, có gì là không không đâu?" Rồi lại hỏi: "Trùng Cốc Vân Nam, có phải cô đã đến đó?" Nữ tử dường như đang hồi tưởng.

"Đến rồi, đi rồi, cũng chẳng qua là một trạm dịch trên cõi trần này mà thôi." Trương Lân trong lòng kinh hãi, đồng thời tha thiết hỏi: "Vậy cô là ai?

Lẽ nào cô nhận ra tôi?" "Tôi là ai?

Tôi rốt cuộc là ai nhỉ?…" Nữ tử dường như đang cố gắng hồi tưởng, nhưng lại không nhớ ra, trở nên có chút không bình tĩnh, cây cối xung quanh đều bất an rung chuyển.

Trương Lân thấy vậy, vội nói: "Vậy tôi là ai, tại sao cô lại cứu tôi?" Ở Trùng Cốc Vân Nam, khi nữ tử áo trắng xuất hiện, chính là lúc thi động sắp thoát khỏi sự trói buộc của thiên địa pháp trận ở cửa hang, nữ tử đã đạp gãy sự tập kết năng lượng của thi động, đó phải mạnh mẽ đến nhường nào?

"Tôi cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trên người cậu." Đôi mắt linh động sau mặt nạ của nữ tử nhìn chằm chằm Trương Lân, không còn bận tâm về thân thế của mình, dường như trở nên lạnh lùng và sắc bén, "Tôi không quen cậu, nhưng cảm thấy cậu hẳn là có liên quan đến tôi!" Giải thích như vậy?

Không quen, lại có quan hệ?

Nữ tử phất tay, trên ghế đá xuất hiện một bình trà, hai chiếc chén.

Nữ tử nhẹ nhàng nâng tay, ấm trà lơ lửng rót hai chén trà.

"Mời!" Nữ tử đưa tay bưng một chén, uống một ngụm.

Trương Lân thấy vậy, cũng không khách khí, đưa tay bưng lên cũng uống một ngụm.

Kỳ lạ là trong chén trông như nước trà, nhưng uống vào lại giống như sương mù.

"Hả?" Nữ tử áo trắng sững sờ: "Cậu có thể bưng được chén trà của tôi?" Trương Lân ngẩn ra, cúi đầu nhìn chén trà trong tay, lại thấy chén trà đó như không khí tan biến đi.

"…" Dưới mặt nạ của nữ tử dường như lộ ra nụ cười, nói: "Cuối cùng cũng có người có thể bưng trà của tôi!

Ai, người cuối cùng có thể bưng trà là hai mươi năm trước!" Nữ tử dường như đã mở ra một góc ký ức, nói với Trương Lân: "Giữ kỹ ngọc phượng và vảy rồng trên người cậu, chúng rất quan trọng.

Vị trí của cậu phải nắm chắc, có lẽ, cậu có thể mang đến cho tôi những kỳ vọng khác biệt!" Lời của người phụ nữ mặc áo choàng rộng khiến Trương Lân kinh ngạc!

Cô ta còn chưa hỏi mà đã biết trên người mình có Phượng Ngọc và Long Lân!

Cậu đang định hỏi thì đột nhiên cảnh vật trước mắt thay đổi, xung quanh lại trở về như cũ.

Hồ Bát Nhất đang cùng Trương Doanh Xuyên nghiên cứu quẻ tượng trên mặt đất.

"Sao thế?" Cảm thấy Trương Lân có vẻ khác thường, Hồ Bát Nhất hỏi.

"Vừa rồi cậu có thấy gì không?" "Không, tôi và sư huynh đang

nghiên cứu quẻ tượng mà?

Cậu thấy gì sao?" Trương Lân kinh ngạc không nói nên lời.

Người phụ nữ áo trắng đó là ai?

Trương Doanh Xuyên cũng là cao thủ hàng đầu trong giới âm dương phong thủy mà lại không hề nhận ra sự bất thường ở nơi này!

Trương Doanh Xuyên lại nghiên cứu một lúc, nhưng cảm thấy quẻ tượng này rất kỳ lạ, dường như thiên cơ đã bị che lấp.

"Có lẽ số quẻ hôm nay đã hết, gieo thêm nữa sẽ nghịch lại thiên đạo." Trương Doanh Xuyên thở dài một tiếng rồi đứng dậy.

Vốn định về nhà, nhưng Hồ Bát Nhất lại muốn chuẩn bị cho chuyến đi Tây Tạng, vì vậy hai bên cũng không khách sáo nhiều mà tạm biệt nhau.

"Quẻ số chuẩn hay không chuẩn đều nằm ở chỗ tâm tư có hợp với thiên cơ hay không, có lẽ sai một ly, đi một dặm.

Quẻ vừa rồi có thể dùng để tham khảo, không thể không tin, cũng không thể tin hoàn toàn, mong cậu tự mình lo liệu, sau này có duyên sẽ gặp lại." Lúc chia tay, Trương Doanh Xuyên dặn dò Hồ Bát Nhất, sợ tiểu sư đệ này quá cố chấp mà lầm đường lạc lối.

Hồ Bát Nhất gật đầu, ghi nhớ từng lời.

"Còn về Trương huynh đệ, tôi thực sự không thể nhìn ra được tương lai của cậu, có lẽ thiên số khó định, mong mọi việc đều thuận theo tự nhiên, tránh rước lấy thiên khiển, uổng mạng vô ích!" Trương Lân trong lòng rùng mình, Trương Doanh Xuyên không nói rõ tương lai, nhưng những lời nói dựa vào cảm giác lại quý như châu ngọc.

Cậu đến thế giới này, dùng góc nhìn của Thượng Đế hòa nhập vào thế giới đạo mộ, nếu có thiên đạo, thì cậu đã sớm phá vỡ thiên đạo

rồi, Trương Doanh Xuyên bảo cậu thuận theo tự nhiên, cũng là một cách tự bảo vệ mình.

Sau khi chia tay, Hồ Bát Nhất kể lại chuyện gặp đồng môn Trương Doanh Xuyên cho mọi người nghe.

Theo số quẻ đã gieo, chỉ cần mang theo Mộc Trần Châu đi một chuyến về phía tây, một số vấn đề tự nhiên sẽ được giải quyết.

"Sư huynh nói chuyến đi về phía tây tuy nguy hiểm nhưng cũng có kỳ ngộ, lại bảo tôi không nên tin hoàn toàn vào quẻ tượng, chắc là muốn tôi có sự đề phòng, dám thay đổi vận mệnh!" "Gặp nước thì đắc trung đạo", phải đến nơi có nước mới có tiến triển, Hồ Bát Nhất nghĩ ngay đến Tiên Nữ Chi Hồ ở Tây Tạng.

Tuyết Lỵ Dương đưa danh sách vật phẩm đã nhờ Đại Kim Nha sắm sửa cho Hồ Bát Nhất, anh xem qua không có ý kiến gì, nhưng đặc biệt thêm gừng tươi vào.

"Đến nơi đó, nếu không có gừng tươi, e là khó mà chịu đựng được!" Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lại hỏi tại sao không mang rượu trắng?

Cùng để chống lạnh, hiệu quả của rượu trắng phải tốt hơn chứ?

"Không chỉ dùng để chống lạnh đâu, nó còn có tác dụng khác.

Băng tuyết ở khu vực Tây Tạng hầu như đều là huyền băng vạn năm, những cái cuốc bình thường khó mà đào được, nhưng nếu bôi một ít nước gừng lên thì sẽ giải quyết được vấn đề, rượu trắng không làm được việc này đâu." Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương lúc này mới hiểu ra.

"He he, thấy chưa Bàn gia, động não thì phải là Hồ gia nhà ta!" "Thế còn tôi thì sao?" "Ông á, ông thì cứ lo việc tay chân là được rồi, ha!" Mọi người ngồi lại nói chuyện phiếm, tự nhiên lại nhắc đến câu

chuyện Hồ Bát Nhất kể trên tàu hỏa lúc trước.

Truyền thuyết về Ma Quốc không hề có ghi chép nào trong lịch sử, chỉ có trong "Chế Địch Bảo Châu Vương Võ Huân Thi Thiên" được các nhà thơ hát rong ở Tây Tạng truyền miệng mới có thông tin liên quan.

Vì vậy, nhất định phải đến Tây Tạng, tìm Lạt Ma A Khắc bên bờ hồ Lạp Mẫu Lạp Thác.

Nếu ông ấy còn sống, nhất định có thể giúp tìm một nhà thơ hát rong được trời phú, mọi người có thể từ những câu chuyện lưu truyền mà tìm ra manh mối.

Mấy ngày còn lại không có việc gì, mọi người vừa chuẩn bị đồ đạc lên đường, vừa nghỉ ngơi.

Trương Lân thì đang suy nghĩ về người phụ nữ áo trắng, cậu hỏi Hồ Bát Nhất một vài chuyện về truyền thuyết Ma Quốc ở Tây Tạng, luôn cảm thấy công chúa trong truyền thuyết về quỷ mẫu Ma Quốc, cùng với người phụ nữ xuất hiện ở Trùng Cốc Vân Nam có liên quan, và dường như cũng có quan hệ với người phụ nữ áo trắng xuất hiện trước đó.

Không mấy ngày sau, Đại Kim Nha đã làm xong ấn Phát Khâu.

Thế là, Hồ Bát Nhất nhờ Đại Kim Nha và Minh Thúc hẹn thời gian gặp mặt, cũng là lần đầu tiên hai đội gặp nhau.

Minh Thúc thì không kén chọn thời gian, bảo Đại Kim Nha sắp xếp ngay lập tức, ông ta chờ mọi người bất cứ lúc nào.

Thế là Hồ Bát Nhất và những người khác chuẩn bị xong, liền khởi hành đến tứ hợp viện cổ kính yên tĩnh của Minh Thúc.

"Hồ lão đệ à, bên tôi mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu một thứ để trấn thi thôi!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Cổ kính của tổ sư pháp

gia tuy mất rồi, nhưng may là tôi đã tìm được một cái ấn đồng Thiên Quan Phát Khâu, dù là Tương Tây Thi Vương, bị tám chữ 'Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ' này đè lên, cũng vĩnh viễn không thể tác quái được nữa.

Cái ấn đồng này không chỉ khắc chế thi biến, mà còn có thể ngăn chặn tà trùng, tà thần trong Cửu Tầng Yêu Lâu cũng không thành vấn đề." "Có hiệu quả thật không?" Vương Bàn Tử ở bên cạnh không chịu, kéo tay Trương Lân lên phía trước nói: "Ông chủ, ông nói vậy em trai tôi không vui đâu, cậu ấy là Phát Khâu Trung Lang Tướng chính tông đấy, danh tiếng không thua kém gì Mạc Kim Giáo Úy bên ngoài đâu!

Món đồ này cũng giống như Mô Kim Phù của tôi, linh lắm!" "Ây da, thất kính thất kính, ấn Phát Khâu này là của Trương lão đệ sao?" Minh Thúc kinh ngạc, vội vàng nói.

"Chứ sao, đồ của em trai tôi mà lại đem ra đùa được à?!

Cái này lấy được từ Trùng Cốc Vân Nam đấy, lúc đó một cái ấn Phát Khâu đã trấn áp được cái thi thể khổng lồ có đầu là xác khô!" Minh Thúc mừng rỡ: "Tốt quá rồi, tổ tiên nhà tôi bao nhiêu đời đều lo sợ thi biến, cộng thêm bao nhiêu năm chạy tàu ở Nam Dương, phong tục tập quán là vậy, nên tôi rất mê tín mấy chuyện này.

Có món đồ này, dù có dùng được hay không, lá gan cũng lớn hơn rồi, nếu không thì thật sự không dám động vào băng xuyên thủy tinh thi." "Chắc chắn không vấn đề gì, Minh Thúc cứ yên tâm một trăm phần trăm đi!" Minh Thúc mân mê ngắm nghía cái ấn Phát Khâu không rời tay.

Món đồ này tuy hiệu quả, nhưng dù sao cũng là đồ mới làm, Hồ Bát Nhất sợ Minh Thúc nhìn ra sơ hở rồi không tin tưởng họ nữa, nên vội vàng nháy mắt với Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lập tức ba hoa một tràng về lai lịch của cái ấn này, nói đến mây bay mù giăng, cộng thêm tôi và Bàn Tử ở bên cạnh kẻ tung người hứng, cuối cùng cũng lừa được Minh Thúc.

Chương 337

Nhưng cũng không hẳn là lừa.

Ban đầu ở Trùng Cốc Vân Nam, Trương Lân đã dùng chiếc Thiên Quan Ấn này, uy lực rất lớn.

Lúc làm đồ giả, Trương Lân cũng có mặt, ấn đồng trong tay cậu là hàng thật, vì vậy đồ mô phỏng ra tự nhiên cũng có uy lực.

Thực ra Trương Lân chưa nói cho họ biết, chiếc Thiên Quan Ấn này rất có khả năng là ấn đồng nguyên thủy nhất của Phát Khâu Trung Lang Tướng, nếu biết như vậy, e là lúc đó họ sẽ không lấy đi một cách tùy tiện như thế.

"Hồ lão đệ, lần này đi mấy người?" "Năm người." "Thằng ranh Đại Kim Nha này cũng đi à?" Rõ ràng, Minh Thúc không mấy tin tưởng Đại Kim Nha, nhìn bộ dạng hèn mọn của gã đang thè lưỡi, mặt mày sáng rỡ nhìn chằm chằm Phượng Ngọc mà không khỏi nhíu mày.

Đại Kim Nha nghe vậy liền không chịu: "Ông chủ, ông nói vậy là không đúng rồi, tôi chạy đôn chạy đáo trước sau lo liệu bao nhiêu việc, ông không thể vì tình cảm cá nhân mà xóa bỏ công lao của tôi được!" Hồ Bát Nhất cũng cười nói: "Minh Thúc, Kim gia rất có kinh nghiệm trong việc giám định bảo vật, còn lợi hại hơn nhiều so với mấy chuyên gia trên TV, đến lúc đó cũng nhờ cậu ấy xem giúp!" Minh Thúc lúc này mới "ồ" một tiếng.

Đúng lúc này, một người phụ nữ từ bên ngoài bước vào, chính là con gái của Minh Thúc, A Tú.

A Tú đi thẳng đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương, cố ý chen vào giữa Tuyết Lỵ Dương và Trương Lân, sau đó ưỡn ngực ra hết sức cọ vào ngực Tuyết Lỵ Dương.

“Hừ, ngực không to bằng tôi!” Phải nói rằng, phụ nữ Hồng Kông và Đài Loan rất cởi mở.

Đương nhiên, những lời như vậy ở thế kỷ 21 sau này chẳng là gì, nhưng ở thời đại đó thì lại có vẻ rất táo bạo và thẳng thắn.

Hai người phụ nữ, một người đến từ Hồng Kông – viên ngọc của phương Đông, một người đến từ nước Mỹ tư bản chủ nghĩa, cả hai đối với chuyện này lại tỏ ra khá bình tĩnh, nhưng lại khiến đám đàn ông bên cạnh không chịu nổi.

Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu đi, giả vờ nói chuyện với Vương Bàn Tử.

Đại Kim Nha cũng lẩm bẩm trong miệng, giả vờ bất mãn với Minh Thúc.

“Khả năng giám định bảo vật của tôi rất lớn... không đúng, trắng... không đúng, lợi hại...” Chỉ có Trương Lân là tỏ ra bình thản.

Điều này tự nhiên thu hút sự chú ý của A Tú.

Trước đó ở vũ trường, Trương Lân đã ra tay cứu Vương Bàn Tử, lúc này hai người gặp lại, A Tú tự nhiên nhìn cậu chẳng ưa gì.

“Ai u, vị này bình tĩnh quá nhỉ!

Sao, ăn rồi, thấy nhiều rồi à?” Lời nói này khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Mặt Hồ Bát Nhất và những người khác đều đỏ lên.

Trương Lân thầm nghĩ cô gái này thật sự to gan, dám ăn nói phóng túng như vậy trước mặt cha mình.

Minh Thúc cũng sợ A Tú đắc tội với quý nhân, vội vàng quát mắng.

Nào ngờ A Tú chẳng sợ Minh Thúc, cười nói: “Ba, chuyến này con

cũng muốn đi!

Việc nhà cứ giao cho anh trai!" Minh Thúc sắc mặt trầm xuống, giả vờ tức giận: "Con gái con đứa ở nhà đi, đi đến đó làm gì?" A Tú lại lười biếng ngồi phịch xuống ghế sofa sau lưng, nói: "Con không cần biết, con muốn đi, con cũng phải đi!

Nếu không, mọi người đều đừng đi!" ...

Tuyết Lỵ Dương tự nhiên phải đi, kỹ năng chuyên môn của cô là thứ mọi người cần, nhưng cô gái này đi làm gì?

Trông bộ dạng kia không giúp thì thôi lại còn gây rối thì may lắm rồi!

Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn một cái, cũng không biết người phụ nữ này nổi điên cái gì, cứ nhằm vào mình mà gây sự!

Nhưng Tuyết Lỵ Dương cũng không phải là người nhẫn nhịn, người ta đã ra chiêu, cô cũng không khách khí phản đòn.

"Khu vực Tây Tạng không phải ai cũng đi được đâu, đến lúc đó chịu không nổi cực khổ, khóc lóc sướt mướt thì xấu mặt lắm!" "Hả?!

Không biết ai mới là người yếu đuối đâu nhỉ?

Có bản lĩnh thì lấy ra xem nào?" "Tôi không có tài năng biểu diễn, cũng không cần người khác vỗ tay cổ vũ!" "Chậc, chột dạ rồi thì có, nói nghe hay thế!" ...

Người ta thường nói, ba người phụ nữ là một cái chợ.

Nhưng bây giờ xem ra, hai người phụ nữ cũng có thể tạo thành ba cái chợ rồi!

Một cái chợ so thân hình, một cái chợ so bản lĩnh,... hai người phụ nữ tranh giành vì ai?

Tuy không biết nguyên nhân, nhưng chắc chắn đó là một trong ba

cái chợ rồi!

Vốn dĩ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác có chút không chịu nổi lời lẽ của hai người phụ nữ, nhưng bây giờ lại xem một cách say sưa.

Minh Thúc không làm gì được con gái, cũng chỉ biết thở dài đứng một bên nhìn.

Đại Kim Nha sớm đã cười ra tiếng, mở miệng nói: "Đúng là khăn quàng không thua mày râu, hai vị không bằng so tài một trận, một là để làm quen, hai là để mọi người được mở mang tầm mắt!" A Tú hừ một tiếng, nói: "Làm quen?

So tài là phải phân cao thấp, ai không được thì cút đi, đừng có bám lấy đàn ông!" Hồ Bát Nhất và những người khác đều ngẩn người, hóa ra A Tú cho rằng Tuyết Lỵ Dương là bình hoa, bám lấy đàn ông à?

Nhìn ánh mắt của cô ta, có vẻ như cô ta cho rằng Tuyết Lỵ Dương đang bám lấy Trương Lân?

Cũng đúng, ai bảo cô đứng gần Trương Lân như vậy?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ cô ta thật sự có ý với Trương Lân?

Sắc mặt Hồ Bát Nhất và những người khác có chút khác thường, khiến Tuyết Lỵ Dương cũng có chút khó xử, giận dữ nói: "Chỉ có người xấu xa trong lòng mới luôn nghĩ đến những chuyện xấu xa!" "Ha ha, nói hay lắm!

Đừng có mạnh miệng mà lại không dám làm!" A Tú thấy Tuyết Lỵ Dương nổi giận, rất vui vẻ.

Tuyết Lỵ Dương cũng nổi giận, thầm nghĩ cô gái này phát điên rồi, mình không muốn làm nền cho cô ta, nếu đã muốn chuốc khổ vào thân, mình cũng không khách khí nữa!

“So thế nào?” Tuyết Lỵ Dương tức giận đùng đùng, nếu so tài về khảo cổ, cô có mười phần chắc chắn sẽ hạ gục A Tú!

“Năm ván thắng ba, mỗi người chọn một chủ đề, thế nào?” Mắt Đại Kim Nha sáng lên, khen ngợi A Tú: “Ý này hay, vừa công bằng lại vừa hay!” Tuyết Lỵ Dương nghĩ một lúc cũng thấy đúng như vậy, gật đầu đồng ý.

“Khách trước, cô ra đề trước đi!” A Tú rất hào phóng!

Tuyết Lỵ Dương hừ một tiếng, nói: “Vậy thì so tài giám định bảo vật, đây không phải là sở trường của tôi!

Nhưng cũng có thể xem bản lĩnh của cô!” Đề mục này là để giữ thể diện cho A Tú, nếu đều không phải sở trường thì cũng không chiếm được lợi thế của A Tú.

“Được!

Dương tiểu thư cao thượng!” A Bân ở bên cạnh vỗ tay nói.

Minh Thúc lại có chút không vui, con gái gây chuyện như vậy, mà ông lại không thể ngăn cản.

Hồ Bát Nhất cũng ngạc nhiên nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, không ngờ cô lại từ bỏ cơ hội có lợi cho mình.

Nhưng, chắc là do cô tự tin!

Chương 338

“Không cần, tôi nhận thua!” Câu trả lời của A Tú nằm ngoài dự đoán.

Mọi người đều ngẩn người, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

“Thấy chưa, so tài chẳng phải lãng phí thời gian sao!” A Tú thản nhiên, “Bây giờ có phải đến lượt tôi ra đề rồi không?” Tuyết Lỵ Dương bất đắc dĩ gật đầu.

“Vậy thì tốt, so xem ngực ai to hơn?!” A Tú đứng thẳng người, đắc ý nói.

“Phụt...” Hồ Bát Nhất vừa uống một ngụm nước, lập tức phun ra hết. ...

Tuyết Lỵ Dương tức đến mức ngực phập phồng.

Đây không phải là so tài, mà mang theo sự khinh bỉ và sỉ nhục rõ ràng.

“Quá đáng ghét, cũng chẳng to hơn mình bao nhiêu!

Lại nói, to thì có ích gì?

Lắc qua lắc lại, có đối phó được cổ thi tống tử không?” Nhưng dù bất đắc dĩ thế nào, Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ có thể nhận thua.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương lại ra một đề mục giám định niên đại cổ mộ, A Tú cũng nhận thua như vậy.

“Đến lượt tôi ra đề, chúng ta so xem ai nhảy sexy hơn?!” A Tú cười hắc hắc nói.

Tuyết Lỵ Dương sắp tức đến ngất đi rồi.

Đây là so tài gì vậy?

Nhảy sexy?

Tuyết Lỵ Dương tức đến mức không thèm nói nữa.

“Thấy chưa, ngay cả dũng khí nghênh chiến cũng không có, không phải là bình hoa thì là gì?!” Cuối cùng, Tuyết Lỵ Dương cũng không nghênh chiến, thậm chí còn lười để ý đến cô ta.

Cô đã nhìn ra, A Tú chỉ đang gây sự, mục đích là muốn đi theo họ.

Trương Lân nhíu mày.

Hồ Bát Nhất lại nhìn thấy những điều khác biệt từ A Tú.

Cô ta không phải là một tiểu thư không làm nên trò trống gì chỉ biết chơi bời, mà thân thủ cũng khá.

Về phần giám định bảo vật, Hồ Bát Nhất không tin dưới sự ảnh hưởng của Minh Thúc, A Tú lại không biết gì về lĩnh vực này.

Nhưng khi đối mặt với Tuyết Lỵ Dương, cô ta lại dùng cách này để khiến Tuyết Lỵ Dương rối loạn, chứng tỏ cô ta không chỉ có thân thủ mà còn rất thông minh.

Nếu vậy, có lẽ cô ta thực sự có thể giúp được.

Xem ý của Minh Thúc, dường như ông ta cũng muốn đưa A Tú đi để mở mang tầm mắt.

Dù nguy hiểm hay không, tình hình đã như vậy, Hồ Bát Nhất cũng không còn tranh cãi về vấn đề này nữa.

Dù sao thì trong Cửu Tầng Yêu Lâu ở Tây Tạng có nhiều xương cốt chứ không có vàng ngọc, mục đích của chuyến đi này là dựa vào thông tin mà Minh Thúc nắm giữ để tìm lăng mộ Ma Quốc còn được bảo tồn nguyên vẹn, từ đó có thể tìm ra manh mối về Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư, giúp họ tìm được thần điện thờ phụng đồ

đằng con mắt.

Còn về những thứ cất giấu bên trong, Hồ Bát Nhất không quan tâm, cứ để Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

Thế là Hồ Bát Nhất đứng dậy, an ủi Tuyết Lỵ Dương, rồi nói với Minh Thúc: "Nếu A Tú tiểu thư muốn đi, đi theo cũng được, thân thủ cô ấy không tệ." "Được rồi, không biết trang bị vật tư của chúng ta đã chuẩn bị đến đâu rồi?" Hồ Bát Nhất chuyển chủ đề, khiến không khí ở đây dịu đi không ít.

Minh Thúc thấy Hồ Bát Nhất đã lên tiếng, cũng tiếp lời: "Cái đó tôi cũng đã chuẩn bị rồi, chắc cũng gần xong rồi!" "Vậy thì chỉ cần trang bị, khí giới và các vật tư khác chuẩn bị đầy đủ, trong vòng năm sáu ngày nữa là có thể bắt đầu hành động.

Bây giờ không bằng chúng ta chia sẻ thông tin chi tiết, mọi người cùng phân tích, đưa ra vài phương án để nghiên cứu." Hồ Bát Nhất rất hứng thú với thông tin trong tay Minh Thúc.

Nhưng Minh Thúc lại có chút khó xử, manh mối mà viện bảo tàng đưa cho ông ta chỉ là một cuốn kinh thư bị buôn lậu từ Tây Tạng về trước giải phóng.

"Cuốn sách này ghi lại một số truyền thuyết về vương triều Cổ Cách, trong đó có ghi lại bản đồ phân bố lăng tẩm của các đời Ma Quốc 'Cổ Cách Ngân Nhãn'.

Tòa Cửu Tầng Yêu Lâu chôn cất tà thần đó, và cả cánh cửa ác ma bị đại vương Chế Địch Bảo Châu của thế giới phong ấn, đều có thể tìm thấy manh mối từ Cổ Cách Ngân Nhãn.

Nếu muốn tìm tòa yêu tháp đó, trước tiên phải đến di tích Cổ Cách ở Ali, từ đó tìm kiếm sự khai thị." Hồ Bát Nhất ngẩn người, lời này

nghe không giống bịa đặt.

Minh Thúc tuy đã làm ăn lâu năm, nhưng trong lời nói vừa rồi có đề cập đến văn hóa và truyền thuyết của Tây Tạng, nếu là bịa ra e là không thể tròn trịa như vậy.

Nhưng khi còn ở khu vực giao giới Tây Tạng và Thanh Hải, anh chưa bao giờ nghe nói Tây Tạng có di tích vương triều Cổ Cách.

Anh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, hai người còn ngơ ngác hơn.

Tuyết Lỵ Dương dường như đã bình tĩnh lại, cũng không hiểu tại sao mình lại rối loạn như vậy.

"Vương thành của vương triều Cổ Cách, vào đầu những năm ba mươi đã được nhà thám hiểm người Ý, giáo sư Đỗ Kỳ phát hiện, ông từng khẳng định rằng, đây là một trong những khu vực bí ẩn nhất trên thế giới." Đại Kim Nha không khỏi hỏi: "Dương tiểu thư, đồ của chúng ta, lại bị lão già người Ý phát hiện trước sao?" Hồ Bát Nhất thở dài: "Những năm ba mươi, haizz, mảnh đất màu mỡ của chúng ta là sân chơi của chủ nghĩa đế quốc mà!" Tuyết Lỵ Dương tiếp lời: "Sự việc này đã gây chấn động toàn thế giới, truyền thông Mỹ cũng đã đưa tin chi tiết.

Trong số các thành thị và vương triều biến mất một cách bí ẩn, Cổ Cách là gần với thời đại chúng ta sống nhất, nhưng màu sắc bí ẩn của nó không hề thua kém Tinh Tuyệt, Lâu Lan là bao." Ở Tây Tạng, có những khu vực bí ẩn mà ngay cả người dân địa phương cũng không dám dễ dàng khám phá, được gọi là những nơi thiêng liêng, ví dụ như Cương Nhân Ba Tề nổi tiếng, được Ấn Độ giáo, đạo Kỳ Na, đạo Bổn, bao gồm cả Phật giáo Tạng truyền cùng tôn làm thần sơn, là "nơi ngưỡng vọng" thiêng liêng nhất trong lòng tín đồ.

Trương Lân nhớ rằng, trong nguyên tác có miêu tả về vương triều

Cổ Cách, một vương quốc thần kỳ ẩn mình giữa Cương Nhân Ba Tề và khu vực Ali, do hậu duệ của Thổ Phồn thành lập, kéo dài hơn năm trăm năm, sở hữu nền văn minh Phật giáo huy hoàng.

Nhưng một vương triều được Phật giáo và sự bí ẩn bảo hộ như vậy, lại bị hủy diệt chỉ trong một đêm, giống như chưa từng tồn tại.

Đoạn lịch sử bị hủy diệt này không có bất kỳ ghi chép nào.

Đời sau từng có đội thám hiểm đến đó, thấy trên di chỉ của nó thậm chí còn bảo tồn nguyên vẹn hiện trường chém đầu đồ sát.

Điều này cho thấy tai nạn năm đó xảy ra đột ngột đến mức nào!

"Ai u, không ngờ bại tướng dưới tay mình lại hiểu biết nhiều như vậy!" A Tú tuy dường như cũng đã hiểu về truyền thuyết vương triều Cổ Cách, nhưng lại không có hệ thống như Tuyết Lỵ Dương, được nhắc nhở, trong lòng cũng hiểu ra không ít.

Tuyết Lỵ Dương hừ một tiếng.

Những điều này nghe có vẻ khá mơ hồ, nhưng Hồ Bát Nhất trong lòng lại chợt động.

Anh nhớ hiện trường đồ sát đó dường như được gọi là động không đầu.

Minh Thúc tiếp tục giải thích: "Cổ Cách Ngân Nhãn đó là một bức phù điêu lớn phức tạp, chủ thể là một con mắt khổng lồ.

Hàm nghĩa của bức bích họa này, thông qua ghi chép trong Cẩu Kinh Tạng truyền, có thể là ghi lại sự tích Liên Hoa Sinh đại sư cùng Chế Địch Bảo Châu đại vương tiêu diệt Ma Quốc." Ma Quốc là một quốc gia tin vào luân hồi, thờ phụng tà thần.

Cổ Cách Ngân Nhãn tuy có hình dạng giống một con mắt khổng lồ, nhưng thực tế, trong mắt những người hiểu biết về phong thủy

Mật Tông, nó là một bản đồ chỉ dẫn tọa độ.

Cuốn kinh trong tay Minh Thúc có một tấm bản đồ lãnh địa Ma Quốc, tà sơn quỷ hồ của Ma Quốc, bao gồm cả yêu tháp chôn băng xuyên thủy tinh thi, tất cả những thông tin này đều có thể tìm thấy trong Ngân Nhãn.

Hồ Bát Nhất trong lòng chợt động, tuy không biết về truyền thuyết liên quan đến Cổ Cách Ngân Nhãn, nhưng trong tên có chữ "nhãn" (mắt), Hồ Bát Nhất cảm thấy chắc chắn có liên quan đến chân tướng lời nguyền của Vô Để Quỷ Động.

Hiện tại tất cả manh mối đều nhắm vào Tây Tạng.

Trương Lân cũng suy nghĩ trong lòng, thầm nghĩ Ma Quốc tin vào luân hồi, vậy người phụ nữ áo trắng đó và công chúa Ma Quốc, có phải là những người không thuộc luân hồi không?

Chương 339

Đặc biệt là người phụ nữ áo trắng đó, dường như biết một số bí mật về mình hoặc về Tiểu Ca.

Minh Thúc lại thu thập tài liệu về phong thủy Mật Tông, phong thủy học Mật Tông không phức tạp bằng phong thủy Thăng Long Thanh Ô, chỉ cần tìm một Mạc Kim Giáo Úy biết tầm long quyết, mang theo kinh quyển, đến miếu vũ trong di tích Cổ Cách, đối chiếu với Cổ Cách Ngân Nhãn để xác nhận, là có thể dễ dàng tìm ra nơi cần tìm.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, thực ra là đang nói với Hồ Bát Nhất và những người khác, tôi biết manh mối, nhưng kinh quyển nằm trong tay tôi, chỉ có hợp tác với tôi, giúp tôi tìm cổ thi, tôi mới có thể giúp các người.

Hồ Bát Nhất lại thử thuyết phục Minh Thúc, để họ toàn quyền lo liệu, nhưng bị Minh Thúc từ chối.

"Lần này tôi phải đích thân đi, và phải mang theo mấy người thân tín.

Ngoài tôi ra, còn có vệ sĩ của tôi là Peter Hoàng, còn có phu nhân của tôi ở đại lục là Hàn Thục Na, một chuyên gia về giám định cổ vật, ngoài ra còn có con gái tôi A Tú.

Chúng ta năm ngày sau xuất phát, trước tiên đến di tích Cổ Cách dưới chân Cương Nhân Ba Tề." Trương Lân nhíu mày, so với tình tiết trong phim đã có không ít thay đổi, không biết lần này lại gặp phải những chuyện quỷ dị gì.

Đầu tiên, số lượng người đã vượt xa quy tắc thông thường của một cuộc thám hiểm, tính ra đã có đến 9 người!

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử và những người khác, Vương Bàn Tử không có phản ứng gì, ngược lại là Đại Kim Nha, nháy mắt với Hồ Bát Nhất, ý nói chuyến đi này có chút khác thường!

Hồ Bát Nhất thầm chửi trong lòng, nghĩ thầm đây là cả nhà đi du lịch à?!

Lão già xương cốt yếu mang theo một vệ sĩ cũng tạm được, con gái đi cùng, trông cũng có vẻ có thân thủ, miễn cưỡng có thể chấp nhận, quan trọng là còn mang theo cả vợ bé, tưởng là đi nghỉ dưỡng chắc?

Đúng là gà nhiều không đẻ trứng, người đông chỉ tổ loạn, đi nhiều người như vậy, không xảy ra chuyện mới lạ.

Hồ Bát Nhất đang định tìm lý do khác để ngăn Minh Thúc mang thêm người thì Minh Thúc đã gọi những người đã sắp xếp ra.

Hàn Thục Na thì Hồ Bát Nhất và những người khác đã gặp trước đó.

Sau đó là A Tú.

Trương Lân nhớ trong nguyên tác Minh Thúc mang theo con gái nuôi, tên là A Hương.

Lại không biết tại sao lúc này lại trở thành con gái ruột, tên cũng đổi thành A Tú.

Tính cách của A Tú cũng khác với trong nguyên tác.

"Hồ lão đệ đừng nghĩ con gái tôi chỉ biết xinh đẹp quyến rũ nhé, nó có bản lĩnh bẩm sinh, có thể cảm nhận được những thứ không sạch sẽ!" "Âm dương nhãn"?

Nhìn sắc mặt của Hồ Bát Nhất và những người khác, Minh Thúc tỏ ra đắc ý.

Vẻ mặt miễn cưỡng của Hồ Bát Nhất và những người khác lúc nãy ông ta đều nhìn thấy, lúc này có sự đảo ngược, tự nhiên không giấu được.

"Lúc A Tú vừa mới sinh ra, tôi đã đặt con bé vào trong một lồng kính cách ly với thế giới bên ngoài, có thiết bị lọc không khí, cho đến khi hai tuổi.

Làm như vậy để tránh bị ô nhiễm không khí ảnh hưởng, khiến thần kinh của nó vô cùng nhạy bén, có thể cảm ứng được một số thứ mà người bình thường không cảm nhận được!" Minh Thúc đắc ý nói.

Hồ Bát Nhất nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, ý như muốn hỏi: Mỹ có kỹ thuật này không?

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, cô cũng là lần đầu tiên nghe nói.

"Lúc sinh ra đã giữ lại được tiên thiên chi khí, dưỡng thành tiên thiên thần thai kinh, quả là cao nhân!" Trương Lân đột nhiên nói.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vô cùng kinh ngạc.

Cách nói về tiên thiên chi khí chỉ có ghi chép trong sách cổ, chẳng lẽ đương thời thật sự có người thành công?

Nếu vậy, cũng có thể giải thích tại sao A Tú có thể chắc chắn khiêu khích Tuyết Lỵ Dương đến mức không chịu nổi!

Là vì đã nhìn ra được khuyết điểm trong tính cách của Tuyết Lỵ Dương.

Minh Thúc kinh ngạc nhìn Trương Lân một cái.

Trương Lân từ đầu đến cuối không nói gì, Minh Thúc suýt nữa đã bỏ qua cậu, nhưng bây giờ nghe Trương Lân nói vậy, ông ta vô cùng kinh ngạc.

"Ha ha ha, vị này...

Trương lão đệ, cậu nói không sai, lúc A Tú vừa mới sinh ra quả thực có một cao nhân chỉ điểm, nên mới có được năng lực này!" Nếu vậy, A Tú cũng không phải là gánh nặng.

Tiếp theo là vệ sĩ của Minh Thúc, Peter Hoàng, người gốc Hoa ở Campuchia.

Khi Việt Nam xâm lược Campuchia, anh ta đã đánh du kích mấy năm, sau đó lại từ Tam Giác Vàng lưu lạc đến gần eo biển Malacca làm hải tặc, cuối cùng khi gặp nạn trên biển, được thuyền của Minh Thúc cứu, rồi trở thành vệ sĩ của ông ta.

Peter Hoàng trông khoảng bốn mươi tuổi, da ngăm đen, không hay nói cười, ánh mắt lộ vẻ hung quang, vừa nhìn đã biết không phải dạng hiền lành.

Nổi bật nhất là vóc dáng của anh ta, hoàn toàn khác với những người Đông Nam Á gầy như khỉ, vô cùng vạm vỡ, đứng ở đó giống như nửa cái tháp sắt.

Người này trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh cường đại, chắc chắn không chỉ đơn giản là có sức lực!

Vương Bàn Tử ha ha cười: "Có chút nào hoàng (vàng) đâu, ngược lại còn hơi hắc (đen), nhưng mà Minh Thúc à, có tôi ở đây ông không yên tâm sao?

Cứ phải mang theo vệ sĩ!" Minh Thúc chỉ cười mà không nói gì.

Nhưng nhìn bộ dạng đó, người này ông ta nhất định phải mang theo.

Hồ Bát Nhất cũng không tính toán nữa, dù sao chủ đầu tư muốn mang theo người, anh cũng không tiện nói gì.

Nếu nhân sự và lộ trình đều đã cơ bản được định ra, vậy thì còn lại là mỗi người tự chuẩn bị, sau đó định ngày xuất phát.

“Phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, nếu không có vấn đề gì, năm ngày sau sẽ bắt đầu hành động.” Sau đó mọi người rời khỏi nhà Minh Thúc, trở về chuẩn bị.

Sở dĩ là năm ngày sau, vì Hồ Bát Nhất muốn vào khu vực Tây Tạng trước, tìm Thiết Bổng Lạt Ma năm xưa, nhờ ông ấy tìm một người dẫn đường thông thạo phong tục, địa lý và môi trường của Tây Tạng, tốt nhất là một nhà thơ hát rong được trời phú, nếu không thể một người kiêm nhiệm, tìm hai người cũng được.

Không thể nào mọi người đi giúp Minh Thúc đào thi thể trước, rồi mới làm những việc này, một là thời gian không sắp xếp được, hai là lỡ như Minh Thúc rút lui, chẳng phải là đi một chuyến công cốc sao?

Hồ Bát Nhất lại phân công, để Tuyết Lỵ Dương tạm thời làm đội trưởng, năm ngày sau dẫn Minh Thúc vào Tây Tạng, đến lúc đó sẽ hội họp ở Sư Tuyền Hà.

Trang bị, vật tư các loại tạm thời để lại Bắc Kinh, do Đại Kim Nha trông coi, một khi ở di tích Cổ Cách giữa Cương Nhân Ba Tề và Sâm Cách Tạng Bố tìm được manh mối về tòa tháp mộ đó, sẽ do Đại Kim Nha phụ trách vận chuyển vật tư đến địa điểm chỉ định.

Như vậy, có thể ứng phó với các loại rủi ro bất cứ lúc nào.

Hồ Bát Nhất cười nói với Tuyết Lỵ Dương có vẻ hơi gầy gò: “Khu vực Tây Tạng tương đối an toàn hơn Vân Nam, không cần quá lo lắng, nhân lúc chưa xuất phát, tôi đi dò đường trước, cô cứ nghỉ ngơi đi.” “Tôi không lo lắng đi Tây Tạng có nguy hiểm hay không, mấy ngày nay tôi vẫn luôn suy nghĩ, sau khi chuyện Vô Để Quỷ Động kết thúc thì sẽ đi đâu về đâu?

Có nên về Mỹ không?” Lời này vừa thốt ra, Trương Lân trong lòng trước tiên thả lỏng.

Ban đầu cậu luôn cảm thấy ánh mắt Tuyết Lỵ Dương nhìn mình không đúng, quá mức nhiệt tình.

Nhưng trong nguyên tác, tình bạn chiến đấu của Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất rất bền chặt, đó là tình cảm dần dần hình thành sau khi trải qua bao sinh tử, tuy không mãnh liệt, nhưng quý ở chỗ vững chắc.

Sự xuất hiện của cậu khiến Tuyết Lỵ Dương dường như có chút phân tâm, Trương Lân sợ cuối cùng Tuyết Lỵ Dương sẽ muốn đi theo mình, vậy phải làm sao?

Với tính cách của Tiểu Ca, chắc chắn không thể chấp nhận.

Nhưng Trương Lân lại cảm thấy Tuyết Lỵ Dương quả thực xinh đẹp quyến rũ, đặc biệt là một số tính khí nhỏ, lúc nổi giận cũng rất đáng yêu.

Giống như Thư Kỳ trong phim điện ảnh đời sau.

Chương 340

Cộng thêm dạo gần đây Trương Lân cảm thấy thân thế của Tiểu Ca có thể tồn tại bí mật, người phụ nữ áo trắng đó dường như cũng có bí mật, khiến cho dưới vẻ ngoài bình tĩnh của cậu, nội tâm vô cùng dậy sóng.

Bây giờ, Tuyết Lỵ Dương hỏi như vậy, thực ra cũng là đang hỏi Hồ Bát Nhất về dự định sau này, cho thấy trong sâu thẳm nội tâm của Tuyết Lỵ Dương, vị trí của Hồ Bát Nhất rất quan trọng.

"Xem ra, mình đã nghĩ nhiều rồi!" Trương Lân thầm tự giễu, khóe miệng bất giác cong lên một đường cong.

Hồ Bát Nhất cười nói: "Tôi đến Mỹ thì có gì thú vị, ngôn ngữ lại không thông, cà phê của các cô vị cũng gần giống như canh thuốc bắc, bảo tôi ngày nào cũng uống thì chịu không nổi.

Nhưng nếu cô đã muốn tôi đi, tôi cũng không còn cách nào, trước tiên ở vài năm xem sao, nếu không quen thì tôi phải chuyển về, đau đầu nhất là Bàn Tử, để một mình cậu ta ở Bắc Kinh, chắc chắn sẽ gây họa." Trong lời nói của Hồ Bát Nhất có sự vui mừng, cũng có sự thả lỏng.

Anh cũng là người thông minh, tự nhiên nhìn ra được sự sùng bái của Tuyết Lỵ Dương đối với Trương Lân trước đó, nhưng cũng không tiện biểu đạt, dù sao sự mạnh mẽ của Trương Lân cũng rất chấn động.

Sau này, thậm chí anh còn đang ám chỉ, phụ nữ như Tuyết Lỵ Dương, chỉ có Trương Lân mới có thể chăm sóc tốt.

Nhưng một người đàn ông nếu đã có tình cảm với một người phụ nữ, làm sao có thể thực sự nhường đi được?

Bây giờ xem ra, người Tuyết Lỵ Dương quan tâm là anh.

Tâm trạng Hồ Bát Nhất vui vẻ, quay đầu nhìn Trương Lân đang nở một nụ cười nhẹ trên mặt.

Người thông minh không cần nói nhiều, tự nhiên có thể hiểu được.

Hồ Bát Nhất tiến lên ôm chầm lấy Trương Lân: "Lân đệ đệ cười gì thế?

Lần này cậu phải cùng tôi đi trước đấy nhé!" Tâm trạng cực tốt, Hồ Bát Nhất cũng nói đùa với Trương Lân, gọi thẳng là Lân đệ đệ.

Trương Lân theo phản xạ muốn thoát khỏi cánh tay của Hồ Bát Nhất, nhưng lại dừng lại, dùng giọng điệu vẫn bình thản như cũ nói: "Được!" "Ha ha ha." ...

Mấy người lại nói chuyện một lúc, Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng không trì hoãn thời gian, ngay trong đêm thu dọn đồ đạc, hai người cũng không cần mang theo nhiều thứ, hành trang gọn nhẹ, thẳng tiến đến khu vực Tây Tạng.

Ở miền trung nam của khu vực Tây Tạng, giữa dãy Himalaya và Nyenchen Tanglha, có rất nhiều hồ, lớn nhỏ san sát như quân cờ, nhiều đến hàng nghìn, những hồ có quy mô một chút đều được người dân Tạng coi là hồ thiêng, nếu bên bờ hồ có núi tuyết, thì lại càng thiêng liêng không gì sánh bằng.

Đây không phải là một loại mê tín mù quáng, trong môi trường như vậy, dễ khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ đối với thiên nhiên.

Người dân khu vực Tây Tạng đối với thiên nhiên, hay là trời, có một loại sùng bái và tôn kính xuất phát từ linh hồn, có lẽ họ là những người gần gũi với tự nhiên nhất trên thế giới.

Thông thường, tên các hồ ở khu vực Tây Tạng đều mang chữ

“thác”, ví dụ như Anglarencuo, Dangreyongcuo, Namtso, Zharinanmucuo, v.v., nhiều không kể xiết, mỗi cái đều có những truyền thuyết bí ẩn vô tận, Tiên Nữ Chi Hồ, nơi mà người bạn cũ của tôi Thiết Bổng Lạt Ma tu hành, thuộc về một trong vô số hồ đó.

Ở khu vực Tây Tạng, mỗi ngọn núi, mỗi mặt hồ, tên của chúng đều hàm chứa ý nghĩa sâu sắc.

Tên của Tiên Nữ Hồ tự nhiên cũng có ý nghĩa, tương truyền đó là hồ được hình thành từ một giọt nước mắt của tiên nữ.

Không biết tiên nữ vì sao lại rơi lệ, nhưng chỉ hai chữ “nước mắt” đã khiến lòng người xao xuyến.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người.

Theo lời cậu ta, những việc ở kinh thành đều có thể hoàn thành, còn về việc thư giãn, nghỉ ngơi, không bằng cùng nhau đi mạo hiểm cho kích thích.

Hồ Bát Nhất ha ha cười lớn, vỗ vai Vương Bàn Tử nói: “Quả nhiên, Vương tư lệnh vẫn chưa đánh mất tinh thần gian khổ phấn đấu này, tốt, rất tốt.” Chuyến đi của hai người biến thành của ba người, cũng không sao cả, ba người đều có tuyệt kỹ riêng, phối hợp với nhau sẽ càng thuận lợi hơn.

Chỉ là từ đây trở đi, ba người chỉ có thể đi bộ về phía nam.

Trên đường đi, dưới bầu trời cao rộng, có thể nhìn thấy không ít núi cao và hồ nước.

Lúc này, ánh nắng ban mai dần lên cao, khiến cả bầu trời khu vực Tây Tạng trở nên vô cùng trong trẻo.

Có người đang đi vòng quanh Tiên Nữ Hồ để hành hương.

Trong đám người hành hương có những Phật tử thành tâm, cũng có những tín đồ của các giáo phái khác, và cả một số người không theo giáo phái nào, nhưng lại sùng bái tự nhiên mà đến đây hành hương.

"Phải tin vào luân hồi chuyển sinh, ở khu vực Tây Tạng cũng có những truyền thuyết như vậy.

Tên của các khu danh lam thắng cảnh ở đây, phần lớn đều liên quan đến luân hồi và chuyển thế, tuy nghe có vẻ khó hiểu, không biết ý nghĩa, nhưng cũng có thể cảm nhận được ý cảnh trong đó." Vương Bàn Tử ở bên cạnh hỏi: "Chẳng lẽ thật sự có thuyết chuyển thế sao?

Nếu có, linh hồn người chết sẽ đi về đâu?

Người mới sinh ra lại từ đâu đến?" Về vấn đề này, Trương Lân cũng không hiểu.

Cậu không biết tình trạng của mình, rốt cuộc là chuyển thế, hay là luân hồi?

Xuyên không thực chất cũng là một dạng tái hiện của sinh mệnh thể, điểm khác biệt duy nhất, có lẽ chỉ nằm ở việc có giữ lại được ký ức của kiếp trước hay không.

Nhưng trong truyền thuyết về chuyển thế luân hồi ở khu vực Tây Tạng, có những hoạt Phật và Lạt Ma đương thời cũng giữ lại được ký ức của vòng luân hồi trước đó; từ cách phân biệt thân phận của những Lạt Ma này trong Phật giáo có thể thấy, ngược lại những người mang theo ký ức kiếp trước, sau khi luân hồi chuyển thế sẽ được đối xử ưu đãi rõ rệt, được gọi là hoạt Phật chuyển thế.

Trương Lân muốn làm rõ, cũng chính là vấn đề này.

Cậu luôn cảm thấy giữa mình và Tiểu Ca, dường như có một mối liên hệ kỳ diệu, không chỉ giới hạn ở việc đóng vai.

Còn có câu chuyện về quỷ mẫu và công chúa Ma Quốc.

Tương truyền quỷ mẫu Ma Quốc chuyển thế mang theo ký ức, vì vậy, thân thể đời sau sẽ lợi hại hơn nhiều so với đời trước.

"Liệu có tồn tại một khả năng như thế này không, cái gọi là quỷ mẫu chuyển thế, thực ra, cũng là một dạng xuyên không?" Trong lòng Trương Lân, thuật phong thủy uyên thâm tự nhiên bắt đầu vận chuyển.

Nhưng, kết quả lại giống như tình huống lúc Trương Doanh Xuyên bói quẻ trước đó.

Trên quẻ tượng một mảng mơ hồ, không nhìn ra được bất kỳ manh mối nào.

Không nhìn ra được gì, ngược lại càng khiến Trương Lân thêm bối rối và lo lắng.

Rốt cuộc là vì xuyên không, bản thân thân phận khá huyền bí, hay là thân phận Tiểu Ca mà cậu đang đóng vai, có một bối cảnh khiến trời đất cũng phải run rẩy.

Trương Lân cảm thấy, trong hai khả năng này, khả năng thứ hai có nhiều khả năng xảy ra hơn, vì dù sao khi xuyên không, nếu trời đất có cảm ứng, cũng đã biết rồi.

"Nếu là khả năng thứ hai, trong hệ thống này, cho dù không được đóng vai những người khác, mình cũng đã mãn nguyện rồi." Đối với Tiểu Ca Trương Lân, Trương Lân có một sự sùng bái và yêu thích vô cùng.

Trong nguyên tác, về thân thế của Trương Lân, tác giả vẫn luôn dùng một cách khá mơ hồ để miêu tả, hoặc thông qua lời kể và đánh giá của người khác để làm nổi bật sự bí ẩn và vĩ đại của Tiểu Ca.

Nhưng, càng như vậy, Trương Lân càng muốn tìm hiểu thân thế

thực sự của Tiểu Ca.

"Bất kể là luân hồi cũng tốt, hay là xuyên không, hoặc những cách thức thần kỳ khác, đối với Tiểu Ca, mình phải biết nhiều hơn nữa." Trương Lân âm thầm thề.

Muốn biết nhiều hơn, cũng có nghĩa là tiến trình đóng vai sau này phải đạt được một trăm phần trăm mới được.

Nghĩ đến đây Trương Lân có chút kích động, vì theo tình hình hiện tại, cậu đã đạt được thành tích đáng nể.

Nếu trong năm nay tiếp tục nhận nhiệm vụ, khi tiến độ đóng vai đạt một trăm phần trăm, lại sẽ xuất hiện tình huống thần kỳ gì đây?

Học được Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết trong truyền thuyết của Tôn Ngộ Không, tuy hiện tại xem ra, thành tựu đạt được còn xa mới bằng như miêu tả trong Tây Du Ký, có thể làm rung chuyển trời đất, nhưng thành tựu trong tương lai cũng sẽ không thấp.

Liệu có một ngày nào đó mình cũng có bản lĩnh đại náo thiên cung không?

Đương nhiên đây chỉ là những suy đoán vớ vẩn, Trương Lân chỉ nghĩ vậy thôi.

Tuy tiên pháp mình học cùng tên với của Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, nhưng có khả năng thứ mình học là pháp thuật thật sự, còn những gì ghi chép trong Tây Du Ký có thể là đã qua diễn dịch, uy lực tự nhiên không thể sánh bằng Tề Thiên Đại Thánh.

Chương 341

"Nhưng dù sao, học được pháp thuật này, chắc chắn cũng sẽ không làm nhục danh tiếng của Tề Thiên Đại Thánh." Ba người, chậm rãi đi vòng quanh Tiên Nữ Hồ, quan sát những người hành hương ở đây.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất dừng lại, nhìn về phía xa, một ông lão lưng còng, thất thanh nói: "Là ông ấy!" Đối với Thiết Bổng Lạt Ma, Hồ Bát Nhất có tình cảm sâu sắc, luôn cảm thấy người này thiện lương đến mức không thể hình dung.

Dùng một câu nói thời thượng của đời sau thì là: không phải đang cứu người, thì là đang trên đường đi cứu người.

Chỉ không biết lần này, Thiết Bổng Lạt Ma có thể giúp được không.

Phía sau Thiết Bổng Lạt Ma, có mấy tín đồ thành tâm đi theo, họ đeo những tấm ván gỗ vào hai tay, giơ cao quá đầu, sau đó thu về trước ngực, toàn thân phủ phục xuống đất, trán chạm đất, năm vóc sát đất, dùng thân thể của mình từng chút một đo lường chu vi của thần sơn thánh hồ, mỗi khi đi hết một vòng, sẽ tiêu giảm tội nghiệt, tích lũy công đức, nếu chết trên đường đi vòng quanh hồ, đó sẽ là một loại may mắn.

Đây không phải là ngu muội.

Đây là một loại tín ngưỡng, cũng là một loại kính sợ đối với tự nhiên, và sự suy ngẫm về sinh mệnh.

Hành vi tu khổ hạnh tương tự này, mang lại cho người ta sự tác động thị giác mạnh mẽ.

Vương Bàn Tử nhìn thấy, thái độ cợt nhả ban đầu cũng đều biến mất, ngẩn người một lúc lâu, chép miệng nói: "So với họ, tôi thật sự cảm thấy mình sống không giống người." Không phải về phương diện tiền tài hay hưởng thụ, Vương Bàn Tử không bằng những người này, mà là về sự theo đuổi chân lý của sinh mệnh, Vương Bàn Tử cho rằng mình trước mặt những người này thực sự quá nhỏ bé.

Hồ Bát Nhất bĩu môi, anh ta tuyệt đối không làm được những việc này, không có loại nghị lực và dũng khí lớn lao đó.

"Vương tư lệnh, cậu nói cứ như giác ngộ của cậu cao hơn tôi bao nhiêu vậy, những tai họa cậu gây ra còn nhiều hơn tôi nhiều!" "Hồ tư lệnh, đốn ngộ là hành vi cao thâm nhất trong Phật pháp, cậu không hiểu đâu!" Bàn Tử hiếm khi nghiêm túc.

Thiết Bổng Lạt Ma đi phía trước không làm những động tác tương tự, hành động của ông rất kỳ quái.

Dường như đang tiến hành một nghi thức cổ xưa và bí ẩn nào đó.

Bất luận là chuyển sơn, nhiễu hồ, hay là năm vóc sát đất tham bái, thực ra đều là một cách biểu đạt tín ngưỡng.

Nhưng hành vi của Thiết Bổng Lạt Ma trông càng giống như đang tiến hành một loại tế tự hoặc hoạt động cổ xưa nào đó.

"Trừ tà?" Trương Lân nhíu mày nói.

Trong thoáng chốc, trong đầu cậu xuất hiện một từ ngữ như vậy.

Hồ Bát Nhất đập mạnh vào đùi, nói: "Đúng, giống như đang trừ tà!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh nhe răng nhếch miệng: "Này Hồ tư lệnh, sau này đập đùi có thể đừng đập của tôi được không?

Đau chết đi được!" Hồ Bát Nhất ha ha cười lớn, đi về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

Trí tuệ của Lạt Ma không chỉ thể hiện ở Phật học, mà còn ở trong cuộc sống.

Nhiều năm không gặp, dáng vẻ của Hồ Bát Nhất có chút thay đổi, nhưng Thiết Bổng Lạt Ma vẫn nhận ra anh ngay lập tức.

"Khí tức của cậu không thay đổi!" Thiết Bổng Lạt Ma cười nói.

Hồ Bát Nhất vui mừng trò chuyện với ông.

Hai người nhiều năm không gặp, Hồ Bát Nhất thay đổi khá nhiều, nhưng Thiết Bổng không thay đổi gì, chỉ là quần áo càng thêm rách nát.

Cũng không có gì lạ, Thiết Bổng Lạt Ma tu khổ hạnh, không quan tâm đến ăn mặc và thực phẩm.

Nói về chuyện năm xưa, Hồ Bát Nhất kể về tình hình hiện tại của hai người đồng đội, Thiết Bổng Lạt Ma miệng niệm Phật hiệu, nói: "Mạng của họ được Phật gia bảo hộ rồi!

Đụng phải yêu ma, là Phật gia đã mở lòng từ bi!

Hy vọng trong những năm còn sống, tôi có thể tích lũy thêm công đức bên hồ, cầu phúc cho họ." Lời của Lạt Ma tu khổ hạnh rất chân chất, ngay cả Vương Bàn Tử và Trương Lân nghe xong cũng cảm thấy ấm áp.

Hồ Bát Nhất vội vàng giới thiệu Vương Bàn Tử và Trương Lân cho Lạt Ma.

"Phật gia!" Vương Bàn Tử hiếm khi nghiêm túc, cúi người hành lễ với Lạt Ma.

Lạt Ma nhìn cậu, nói: "Tuy có chút tham lam, nhưng bản tính thuần lương, ta nguyện cầu phúc cho cậu!" Sắc mặt Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không nói gì, cúi người cảm tạ.

Khi Lạt Ma nhìn Trương Lân, ông không nói một lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt Trương Lân.

Trương Lân trong lòng hơi kinh ngạc: Chẳng lẽ ông ấy đã nhìn ra rồi?

Nhưng do tiến độ nhập vai đã đạt 92%, Trương Lân cũng tỏ ra trấn tĩnh.

"Hồng trần khổ nhiều hay vui nhiều?

Mấy kiếp luân hồi vẫn còn lưu luyến, chấp nhất cũng là cố chấp, có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn đấy." Lạt Ma cuối cùng cũng lên tiếng.

Trương Lân thầm than, thầm nghĩ Lạt Ma này không đơn giản, đã nhìn ra được.

"Sư phụ có pháp môn giải thoát không?" Trương Lân hỏi.

Lạt Ma lắc đầu, từ trên người lấy ra một cái chuyển kinh đồng.

"Ngày đêm thường niệm Lục Tự Đại Minh Chú, xoay chuyển kinh đồng, có lẽ sẽ có đáp án, những cái khác, không thể nói, không thể nói." "Không thể nói" trong Phật gia có hai tầng ý nghĩa, một tầng là không thể nói, nói ra sẽ làm loạn túc oán hồng trần, rước lấy nhân quả lớn; một loại là không nói ra được, vì thiên cơ chưa hiển, tình huống này thường không thể tìm hiểu sâu, vì ý trời cũng không muốn hiển lộ nhiều điềm báo, nếu cưỡng ép suy diễn, sẽ bị trời phạt.

Trương Lân đoán "không thể nói" của Thiết Bổng Lạt Ma, nên là loại thứ hai.

Bởi vì không chỉ một người nói rằng không nhìn rõ tương lai của cậu.

Trương Lân gật đầu cảm tạ, nhận lấy chuyển kinh đồng.

Hồ Bát Nhất ngạc nhiên về cuộc đối thoại giữa Lạt Ma và Trương

Lân, nhưng cũng không hỏi gì, chỉ hỏi Lạt Ma nghi thức vừa rồi đang làm gì.

Lạt Ma mới kể, hóa ra có hai kẻ săn trộm từ nội địa, săn bắn ở gần đây, nhìn thấy một con thú nhỏ chưa từng thấy, liền nổ súng bắn chết nó, nhân lúc còn tươi, lột da nấu ăn.

Nhưng hai người sau khi ăn xong, lập tức đau bụng quằn quại, đến khi có người dân Tạng phát hiện, họ đã bất tỉnh nhân sự, miệng sùi bọt mép.

Ở đây căn bản không có bệnh viện và tự viện, ở Tây Tạng, các Lạt Ma dược sư trong chùa miếu phụ trách chữa bệnh cho dân chúng.

Đối với loại người săn trộm giết sinh này, Thiết Bổng Lạt Ma vốn không muốn quản, nhưng Phật pháp vô biên từ bi, người sắp chết không thể không cứu, nên đã đồng ý.

Bây giờ đang giúp hai người họ chữa thương.

Đang nói chuyện, có người đã cõng hai kẻ săn trộm đến.

Hai người mặt mày xanh xao, hơi thở yếu ớt.

Bụng căng phồng.

Lạt Ma cho họ uống mấy viên thuốc Tạng, một trong hai người đã tỉnh lại.

Hỏi han một chút, hai người nói, họ đã bắn một con mèo núi dưới chân thần sơn, vì đói nên mới ăn thịt nó, ngoài ra không giết thêm sinh vật nào khác!

Kẻ săn trộm nước mắt lưng tròng, xin Lạt Ma dược sư nhất định đại phát từ bi, cứu mạng họ, sau này nhất định sẽ cải tà quy chính.

Nói được mấy câu ngắt quãng, cơn đau dữ dội trong bụng lại phát tác, lập tức chết đi sống lại.

Sắc mặt Lạt Ma tối sầm lại.

Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy sự việc có chút nghiêm trọng.

Chương 342

Bởi vì ở khu vực Tây Tạng có một truyền thuyết, dưới chân thần sơn có một loại mèo núi khổng lồ màu đen; đó không phải là mèo, mà là sát khí do người mới chết hóa thành!

Ở nội địa cũng có không ít truyền thuyết tương tự.

Cỏ xanh mọc bên cạnh ngôi mộ mới hoặc quả của các loại thực vật khác mọc ở đó, người thường không thể ăn được.

Không có bằng chứng khoa học nào cho thấy những thứ này chứa chất độc hại, nhưng lại có những trường hợp thực tế chứng minh rằng những thứ này thực sự có hậu quả xấu.

Có người già nói rằng, cỏ xanh mọc bên cạnh ngôi mộ mới đã hấp thụ tử khí trong thi thể, tuy bề ngoài không có gì khác biệt, nhưng nếu người sống ăn vào sẽ bị tử khí bao vây, bệnh nặng quấn thân.

Do đó, Hồ Bát Nhất có thể ý thức được hai kẻ săn trộm này đã gặp phải phiền phức lớn đến mức nào.

"Có cứu được không?" Mặc dù hai người trước mắt dường như đang giãy giụa, nhưng Hồ Bát Nhất không dám chắc họ có thể sống sót.

Dưới chân thần sơn, nơi tích tụ bao nhiêu năm tháng, thi khí ở đó rất nặng, một khi xảy ra vấn đề sẽ vô cùng khó giải quyết.

"Có cứu được không?" Hồ Bát Nhất hỏi Thiết Bổng Lạt Ma.

"Cái này khó nói, người Tạng không bao giờ ăn động vật vừa mới giết trong ngày, vì linh hồn của những con vật đó chưa hoàn toàn thoát khỏi thể xác, một khi ăn vào, ảnh hưởng sẽ rất xấu.

Ta có một số bài thuốc bí truyền, nhưng rốt cuộc có cứu được hay

không, còn phải xem tạo hóa của họ.” Ông bảo những người bên cạnh chuẩn bị một số thứ, sau đó chế biến một loại thuốc có mùi vị kỳ lạ, đổ vào miệng hai người đó, sau khi họ uống xong, bắt đầu nôn mửa dữ dội.

Đợi họ nôn gần hết, Lạt Ma mới cho uống thuốc.

Vương Bàn Tử ghé lại gần xem những thứ họ nôn ra: “Ai da, trời ơi, ghê quá, mình đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, sao lại đi xem làm gì!” Hóa ra, trong những thứ họ nôn ra, có mùi tanh hôi nồng nặc, và có những thứ đang ngọ nguậy, nhìn kỹ thì giống như những con chuột nhỏ.

“Sau này không được ăn thịt nữa, coi như kiêng tanh hôi, tu công đức đi.” Thiết Bổng Lạt Ma nghiêm túc nói.

Sau khi người đó khá hơn, anh ta cầu xin Thiết Bổng Lạt Ma chôn cất thi thể của người bạn đồng hành.

Nhưng lại bị Lạt Ma phản đối kịch liệt, vì theo quan niệm của người Tạng, chỉ những kẻ tội ác tày trời mới bị thổ táng.

Người Tạng cho rằng, người chết sau khi bị thổ táng, chôn dưới đất, ban ngày bị mặt trời chiếu rọi, giống như con chuột bị nhốt trong hũ, ban đêm bị ánh trăng chiếu rọi, lại giống như rơi vào hầm băng, cứ như vậy băng hỏa lặp đi lặp lại, đó là một đại kiếp nạn.

Muốn linh hồn sau khi chết được siêu thoát, người Tạng cho rằng chỉ có thể dùng phương pháp thiên táng.

“Nhưng ở Tây Tạng tôi cũng thấy có người được thổ táng mà!” người đó tranh cãi.

“Nơi thổ táng được chọn, phương thức, cũng như quy mô lăng mộ dưới lòng đất đều khác với người bình thường, chẳng lẽ anh có thể làm được hoành tráng như vậy sao?” Thiết Bổng Lạt Ma nghiêm khắc

từ chối!

Cuối cùng, người đó bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tuân theo cách xử lý của Lạt Ma.

Lúc ra đi, người đó để lại hai khẩu súng trong tay.

Súng săn Remington.

Khi làm việc dưới lòng đất, loại súng này có sức sát thương lớn.

Hồ Bát Nhất cũng không khách sáo, lấy hai khẩu súng, giữ lại một khẩu, khẩu còn lại đưa cho Vương Bàn Tử.

Đợi sau khi tiễn người đó đi, Hồ Bát Nhất mới nói rõ mục đích của chuyến đi này.

Thiết Bổng Lạt Ma nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, nhíu mày nói: "Trộm mộ vốn là một việc thương thiên hại lý, nhưng các cậu muốn khám phá lăng mộ của Ma Quốc, bên trong tuy nguy hiểm, nhưng cũng là một cách để tiêu trừ tai họa cho người dân Tạng." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Vì vậy bây giờ chúng tôi cần một người dẫn đường, phải rất thông thạo nơi này, tốt nhất là có thể tìm thêm một nhà thơ hát rong của Tây Tạng." "Phật gia, tôi nghe nói các nhà thơ hát rong ở Tây Tạng không có chữ viết truyền thụ, đều là truyền miệng.

Nếu vậy, đi đâu tìm đây?

Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?" Vương Bàn Tử nhíu mày nói.

Quả thực, một truyền thống cổ xưa này có vẻ lạc hậu, nhưng cũng có nền tảng văn hóa độc đáo.

Những nhà thơ hát rong này thậm chí còn từ chối hình thức sư phụ dạy dỗ đồ đệ.

Ở Tây Tạng, các nhà thơ hát rong, phần lớn là sau một trận bệnh

nặng, dường như cả ký ức hoặc linh hồn của người đó đều thay đổi, đột nhiên, có được một loại ký ức như vậy.

"Hoạt Phật chuyển thế cũng như vậy, chẳng lẽ giữa nhà thơ hát rong và Hoạt Phật có liên quan gì sao?" Trương Lân tự nói một mình, đột nhiên nhớ đến lời của người phụ nữ mà cậu gặp trước đó.

Chuyển thế luân hồi?

Ở Tây Tạng, Hoạt Phật rốt cuộc là chuyển thế luân hồi?

Còn nhà thơ hát rong thì sao, họ tồn tại như thế nào?

Nếu lịch sử có thể được ghi lại bằng hình thức truyền miệng, nhưng những người truyền bá lịch sử lại không hề dạy dỗ lẫn nhau, mà chỉ giống như đột nhiên tỉnh ngộ sau một giấc mộng dài?!

Quá thần kỳ!

Thiết Bổng Lạt Ma nghiêm túc: "Phật gia chỉ thị, mỗi một người sáng lập đều là nhân chứng của lịch sử, họ có trách nhiệm như vậy!" Sắc mặt của mọi người có chút không tốt.

Ban đầu họ nghĩ rằng, các nhà thơ hát rong ở Tây Tạng cũng không khác gì những người chăn nuôi bình thường, cùng lắm chỉ là một ca sĩ có chút tiếng tăm ở địa phương mà thôi.

Bây giờ xem ra, thân phận của các nhà thơ hát rong rất bí ẩn, trước khi thực sự thức tỉnh thân phận, có thể chính những người thân cận nhất cũng không biết họ có thân phận gì.

"Khu vực Tây Tạng rộng lớn như vậy, biết đi đâu tìm một nhà thơ hát rong thích hợp đây?!" Lạt Ma a a cười nói: "Nếu không phải có Phật duyên.

Ta xuất gia trước đây là người được trời phú, không ngờ đã gần ba mươi năm không nói, ký ức bây giờ dường như cũng khá mơ hồ

rồi...” Hồ Bát Nhất mừng rỡ, không ngờ người dẫn đường mà anh lo lắng nhất lại đang ở ngay trước mắt.

“Nhưng thân thể của ngài có chịu được sự vất vả của chuyến đi không?” Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ, thân thể của Thiết Bổng Lạt Ma có thể không chịu nổi.

Dù sao cũng đã gần sáu mươi tuổi rồi, không thể so với trước đây, hơn nữa, yêu tháp thờ phụng băng xuyên thủy tinh thi được ghi lại trong kinh văn nằm trên đỉnh núi tuyết, hành trình hiểm trở như vậy, nếu Lạt Ma xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì phải làm sao?

“Đây cũng là một việc công đức lớn, bản thân ta đang tu hành, mục đích là để cho đứa trẻ Cách Mã đó có thể sớm ngày hồi phục bình thường.” Cách Mã là nữ quân y năm xưa.

Hồ Bát Nhất thấy Lạt Ma kiên quyết muốn đi, trong lòng cũng khá rối bời.

Nếu có thể đi cùng thì tự nhiên là tốt nhất, vì Lạt Ma không chỉ thông thạo phong tục địa phương, biết một số y thuật, mà còn khá rõ về lịch sử ghi lại trong các danh lam thắng cảnh, có ông ở bên cạnh chỉ điểm giúp đỡ, chắc chắn sẽ làm ít công nhiều.

Lạt Ma thấy Hồ Bát Nhất có chút rối bời, cười nói, thân thể của ông có lẽ cũng không kém người trẻ tuổi là bao, đã thích nghi với khí hậu Tây Tạng, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Như vậy Hồ Bát Nhất mới đồng ý để Lạt Ma cùng đi.

Mấy người thu dọn đồ đạc, theo thời gian và địa điểm đã hẹn, gặp Minh Thúc, rồi lại lên mấy chiếc xe ngựa, cả nhóm cứ theo lộ trình ghi trên bản đồ mà đi.

Đi đường ở Tây Tạng, kỵ nhất là vội vàng, vì dưỡng khí ở đây không đủ, nếu đi đường vội vã sẽ khiến cơ thể không chịu nổi, lúc

này nếu lại xảy ra sai sót thì càng thiệt hại hơn.

Vì vậy, hành trình của mọi người không quá vội vã.

Chỉ có điều khiến Hồ Bát Nhất cạn lời là, số người mà Minh Thúc đã xác định ban đầu lại tăng thêm một người.

“Đó là em kết nghĩa của tôi, lần này cũng muốn ra ngoài mở mang tầm mắt, tôi đương nhiên không thể từ chối.” Minh Thúc giải thích.

Hồ Bát Nhất trong lòng không khỏi oán thán, vốn dĩ là một đội thám hiểm tinh nhuệ, giờ lại biến thành một đoàn du lịch tham quan?!

Nhưng người đã đến rồi, Hồ Bát Nhất cũng đành chịu, quay đầu nhìn Trương Lân một cái, ý là: nếu lỡ có nguy hiểm, chúng ta tự bảo vệ mình trước, những người khác cứu được thì cứu, không cứu được thì thôi.

Trên đường đi, lúc đầu, Minh Thúc, người tình của ông ta là Hàn Thục Na, cùng con gái A Tú, vệ sĩ Peter Hoàng, và người mới đến tên A Đông, đều có thể giữ được tâm trạng vui vẻ, cười nói không ngớt.

Chương 343

Quả thực, đã quen với sự phồn hoa và đông đúc của thành phố lớn, đột nhiên đến một nơi hoang vu rộng lớn thế này, con người khó tránh khỏi có chút chênh lệch về tâm hồn và nhận thức.

Lòng hiếu kỳ sẽ khiến tinh thần hưng phấn.

Nhưng, sự hưng phấn này thường không kéo dài được lâu.

Trên đường đi, xung quanh đều là hoang vu, không một bóng người, những đám cỏ hoang thưa thớt rải rác trên sa mạc Gobi, giữa trời đất không một ngọn gió.

Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời xanh đến mức khiến người ta chói mắt, đối lập với nó là những đám cỏ khô trên mặt đất càng thêm gay gắt.

Xa xa những ngọn núi màu xanh xám, lúc ẩn lúc hiện, có lúc trông phiêu diêu, có lúc lại trông quỷ dị.

Rất nhanh, Minh Thúc và bạn bè của ông ta đã mất đi hứng thú, ngồi trên lưng bò yak, không nói một lời.

Hồ Bát Nhất cùng Trương Lân và Lạt Ma đi cùng nhau.

"Phật gia, nhà thơ hát rong, rốt cuộc là luân hồi, hay là đốn ngộ?" Trương Lân không nhịn được hỏi.

Thiết Bổng Lạt Ma trầm ngâm: "Đó là một hiện tượng huyền bí!

Ở Tây Tạng, bất kể là Hoạt Phật hay nhà thơ hát rong, trước khi chứng thân, đều không khác gì người thường, thậm chí chính họ cũng không cảm thấy mình có gì khác biệt!" "Nếu là luân hồi, theo như ghi chép trong thần thoại, trên đường luân hồi có cầu Nại Hà, trên cầu Nại Hà phải uống canh Mạnh Bà, mọi ký ức của kiếp trước đều sẽ

biến mất!

Vậy sao họ lại nhớ được kinh Phật của kiếp trước, sao lại hát được những bài ca dao truyền miệng của kiếp trước?" "Nếu là đốn ngộ, thì càng không thông, vì trước khi trở thành Hoạt Phật chuyển thế và nhà thơ hát rong, họ chỉ là những người chăn cừu bình thường!

Chưa từng tiếp xúc với những thứ tương tự." "Hoạt Phật chuyển thế thường là những đứa trẻ chưa đầy mười tuổi, nếu là đốn ngộ, vậy một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi, làm sao có thể trong nháy mắt hiểu được Phật học bao la như biển trong Tạng giáo Mật tông?" Lạt Ma từ từ giải thích cho Trương Lân.

"Vậy thế gian này rốt cuộc có chuyển thế không?" Trương Lân không từ bỏ.

Lần này Lạt Ma không nói nhiều nữa, vì những gì có thể nói ông đã nói hết rồi.

"Nhìn xem nơi đó có giống một ngôi mộ cổ không?!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói, chỉ vào một đống phế tích cách đó không xa.

Nghe nói có mộ cổ, Minh Thúc và những người đang ngủ gật trên lưng bò yak liền tỉnh táo lại, lũ lượt hỏi han.

Theo hướng tay chỉ của Tuyết Lỵ Dương, mọi người nhìn thấy phía trước không xa quả thực có một đống phế tích.

"Mộ ở đây đã bị đào trộm từ lâu rồi, bên trong không còn gì nữa." Lạt Ma cười ha hả nói.

"Nơi rõ ràng như vậy, bất kể là đồ tốt hay đồ xấu, đều không thể giữ được lâu." Nhưng dù vậy, cũng khiến trong lòng mọi người dấy lên một niềm tin.

Tiếp tục đi về phía trước, sau khi đi qua khu phế tích hoang vu đó, cuối cùng cũng đến được thành cổ trong truyền thuyết.

Theo lời Lạt Ma giới thiệu, thành cổ này đã được phát hiện từ lâu, ngoài một lượng lớn bích họa và điêu khắc, tượng Phật ra thì chỉ còn lại phế tích, một cảnh tượng hoang tàn.

Đứng dưới chân núi nhìn lên, độ cao chênh lệch khoảng hơn ba trăm mét.

Toàn bộ vương thành được xây dựng dựa vào núi, nơi cao nhất trên đỉnh núi là vương cung, ở giữa là chùa miếu, dưới cùng là nhà dân bình thường và các công trình phòng thủ bên ngoài.

Mặc dù toàn bộ vương thành trông không lớn, nhưng nếu tìm từng phòng một thì sẽ tốn rất nhiều thời gian.

"Minh Thúc, Cổ Cách Ngân Nhãn mà ông nói cụ thể ở đâu?" Không biết có phải vì đang kinh ngạc, hay vì thiếu dưỡng khí trên cao nguyên, Minh Thúc nhất thời không phản ứng.

Hồ Bát Nhất lại hỏi thêm mấy câu, mới biết, trong sách ghi lại là ở trong chùa miếu.

"Kỳ lạ, bảo vật như vậy không phải nên ở trong vương cung sao?" Vương Bàn Tử có chút thắc mắc.

"Không, theo ghi chép trong kinh thư, trong quần thể chùa miếu ở giữa, có một ngôi miếu Luân Hồi, món đồ đó ở trong miếu Luân Hồi!" Trương Lân nhíu mày, lại nghe thấy từ luân hồi này.

Nếu đã xác định được phương hướng, thì cũng dễ tìm.

Toàn bộ ngọn núi từ trên xuống dưới, sự phân bố của các công trình kiến trúc rất có trật tự.

Chùa miếu ở phần giữa, những ngôi miếu này dường như có chút khác biệt.

Trong đó có Hồng Miếu, Bạch Miếu, Luân Hồi Miếu, v.v.

Mọi người không thể phân biệt được, đành phải thỉnh giáo Lạt Ma.

Lạt Ma chỉ vào một ngôi miếu trong số đó, mọi người liền theo sự chỉ dẫn của Lạt Ma mà đi tìm.

Hồ Bát Nhất vỗ vỗ khẩu súng Remington trong tay, ra hiệu cho Vương Bàn Tử.

Nơi này trước đây đã có đội khảo sát đến, chắc sẽ không có nguy hiểm quỷ dị gì, nhưng, đa số nguy hiểm trên thế giới này đâu phải đến từ quỷ dị?

Mọi người đi thẳng về phía trước.

Đi qua khu dân cư phía dưới, sau đó lại đi qua một số thần điện trong các miếu vũ.

Lên núi vận động lượng thường khá lớn, lại thêm dưỡng khí ở đây loãng, trừ Hồ Bát Nhất có kinh nghiệm sống ở đây ra, những người khác đều có triệu chứng say độ cao ở các mức độ khác nhau.

Vì vậy mọi người không thể không thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi.

"Ai da, sao lại thế này?!" Đột nhiên, Hàn Thục Na hét lên.

Vệ sĩ và người đàn ông bên cạnh nghe thấy vội vàng chạy đến, nào ngờ, những người đàn ông này vừa đến gần, tiếng hét của Hàn Thục Na càng lớn hơn.

"Ai da, mau đi đi, không được nhìn!" Bên cạnh Hàn Thục Na, cô nàng A Tú vốn bốc lửa nóng bỏng cũng đỏ bừng mặt.

Mọi người không hiểu chuyện gì.

"Ai u, hóa ra ở đây tồn tại góc chết của văn minh tinh thần à, tranh ảnh khiêu dâm lợi hại như vậy, thảo nào..." Vương Bàn Tử vừa quay

người lại nhìn thấy bức bích họa trên tường phía sau, không khỏi kinh ngạc hét lên.

Mọi người lúc này mới chú ý đến những bức bích họa xung quanh.

Chỉ thấy nội dung trên các bức bích họa quả thực khiến người ta máu huyết sôi trào.

Trong tranh vẽ đều là cảnh nam nữ giao hợp, phong cách vẽ phóng khoáng, dùng màu sắc cũng rất mạnh mẽ, khiến người xem như đang ở trong cảnh thật, mặt đỏ tai hồng.

Thảo nào ngay cả người phụ nữ táo bạo và tân tiến như Hàn Thục Na cũng có chút không chịu nổi!

Thực ra đây là một loại mâu thuẫn.

Trong văn hóa Phật giáo, thất tình lục dục được xem là chướng ngại lớn nhất trên con đường tu hành.

Nhưng trong Mật tông, lại có pháp môn nam nữ song tu!

Thấy vẻ khinh miệt trong mắt bọn Hàn Thục Na, vị lạt ma không nhịn được giải thích: "Song tu trong Phật môn thực ra cũng là một dạng thiên môn, nhưng chung quy vẫn nằm trong Phật pháp.

Mục đích và phương thức có đôi chút khác biệt, nhưng kết quả theo đuổi lại tương đồng." "Yêu cầu của nam nữ song tu rất cao!

Một khi bị can nhiễu, sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhìn những hình ảnh phía sau, toàn là cảnh tượng luyện ngục, có lẽ cũng là ý này." Mọi người nhìn về phía sau, quả nhiên thấy phong cách của bức tranh đột ngột thay đổi, biến thành luyện ngục đẫm máu.

Theo đuổi con đường tắt không chính thống, vì vậy, cũng sẽ phải chịu đựng nhiều ma luyện hơn.

Chương 344

Nhưng điều khiến Hồ Bát Nhất và những người khác không hiểu là, đây dù sao cũng là hoàng cung, sao họ lại dám làm chuyện này một cách trắng trợn ngay dưới mí mắt quốc vương chứ?

Lão lạt ma giải thích: "Khi đó, quy củ trong chùa miếu rất nghiêm ngặt, nếu không phải là thần chức nhân viên, e rằng ngay cả quốc vương cũng không thể vào trong chùa." Hồ Bát Nhất nhíu mày, có chút khó hiểu: "Bất kể là Nho giáo ở nội địa, hay Phật giáo ở đây, phần lớn thời gian đều bị giai cấp thống trị sử dụng như một công cụ cai trị." "Nếu người thống trị cũng bị thần quyền như vậy trói buộc, thì thứ họ theo đuổi là gì?" Hồ Bát Nhất nghĩ đến đây, liếc nhìn Trương Lân một cái.

"Trường sinh!" Trương Lân thốt ra hai chữ.

Hồ Bát Nhất suýt nữa hét lên: Đúng, là trường sinh, hoặc là chuyển thế luân hồi!

Cũng chỉ có như vậy, quốc vương mới cho phép thần chức nhân viên làm những chuyện này ngay dưới tay mình!

Có sở cầu, ắt có sở nghiêng!

Mọi người cũng không ở lại đây lâu, tiếp tục đi vào trong.

Sau khi đi qua một kiến trúc chùa miếu, ngôi chùa trước mắt hiện ra có vẻ khác biệt, nổi bật nhất trong chùa là mấy cây cột lớn màu đỏ, trên thân cột có khảm từng tầng từng tầng đèn cầy.

Sau đó, cảnh tượng xung quanh trở nên khá hoang tàn, một số nơi lộ ra những lỗ hổng lớn.

Một cảnh tượng bị năm tháng ăn mòn và có dấu vết của người đời

sau ghé thăm.

Hồ Bát Nhất quay đầu hỏi Minh Thúc, Minh Thúc chỉ lên đỉnh đầu: "Chắc là chỉ những bức điêu khắc trên mái vòm." Hóa ra trên đỉnh đầu mọi người, có vẽ rất nhiều bích họa.

Trong những bức bích họa trên mái vòm đó, chính giữa là một con mắt khổng lồ, bên ngoài là một vòng họa tiết tỏa ra xung quanh, chia thành tám màu, trên mỗi dải màu đều có một loại thần thú khác nhau, ngoài cùng có một tầng, là hàng chục người phụ nữ ăn mặc hở hang, dáng vẻ muôn màu muôn vẻ, không ai giống ai.

Nếu không có gì bất ngờ, đây chính là Con Mắt Bạc Cổ Cách trong truyền thuyết của Mật tông cổ đại!

Vẻ mặt Minh Thúc có chút phấn khích.

Tìm được Con Mắt Bạc Cổ Cách, đã bước được bước đầu tiên thành công!

Hồ Bát Nhất thì nhíu mày nhìn bức bích họa trên đầu, luôn cảm thấy con mắt to lớn kia như thể còn sống!

Có cảm giác như đang bị ai đó nhìn chằm chằm!

Con mắt đó dường như vừa chào đón, lại vừa như hoan nghênh những vị khách từ phương xa.

Nhưng trong mắt dường như cũng có chút cảnh cáo, cảnh cáo mọi người không được làm bậy ở đây, mau chóng rút lui.

Hai cảm giác kỳ lạ khiến Hồ Bát Nhất có chút hoảng hốt!

Hồ Bát Nhất lắc mạnh đầu, xua đi những cảm giác bất an trong lòng, rồi hỏi Minh Thúc, có thể lấy cuốn kinh thư cổ ra xem được không.

Thông tin ghi lại trong cuốn kinh thư này đối với Hồ Bát Nhất vô

cùng hữu dụng.

Nhưng trước đó, lão già Minh Thúc này không biết có phải vì đoán được ý đồ của mọi người hay không, cố tình câu giờ, cứ không chịu lấy kinh thư ra cho mọi người xem.

Lúc này mọi người đã vào trong mộ cổ, Hồ Bát Nhất lại đề nghị xem manh mối trong cuốn kinh thư cổ, Minh Thúc cũng không thể từ chối được nữa.

Minh Thúc thở hổn hển, lấy bình oxy ra hít mạnh hai hơi, sau đó dựa vào tường, chuẩn bị lấy kinh thư ra.

Trước đó, ông ta lo lắng sau khi Hồ Bát Nhất xem kinh thư cổ sẽ không muốn vào khu vực Tây Tạng nữa; bây giờ đã đến được đích, Minh Thúc cũng không quá lo lắng về điều đó, vì vậy chuẩn bị nói cho họ biết.

Nào ngờ đúng lúc này, bức tường phía sau ông ta đang dựa vào đột nhiên mềm như bông, sụp đổ ầm một tiếng, A Đông bên cạnh thấy vậy vội vàng kéo Minh Thúc một cái, mới khiến ông ta không bị đè trúng.

"Cẩn thận!" Lạt ma Thiết Bổng lớn tiếng hét lên, "Kiến trúc ở đây đã lâu năm không được tu sửa, không chắc chắn lắm, đừng tùy tiện dựa vào!" "Ối giời, Phật gia ơi, giờ ông nói thì hơi muộn rồi đấy!" Vương Bàn Tử giật mình, vội nhảy sang một bên.

May mắn là không có ai bị thương.

Nhưng vì một bức tường đã sụp đổ, mọi người không ai biết những bức tường khác có chắc chắn hay không, đều có chút lo lắng.

"Mọi người lui ra ngoài trước, bước chân nhẹ một chút!" Hồ Bát Nhất nói.

Mọi người vội vàng đi ra ngoài, ngay cả những bức bích họa phun

máu trên tường cũng không còn tâm trí thưởng thức.

Hồ Bát Nhất, Trương Lân và lão lạt ma đi sau cùng, khi ba người chuẩn bị rời khỏi ngôi miếu, Hồ Bát Nhất đột nhiên thấy bên trong bức tường sụp đổ dường như lộ ra một cái hố lớn!

Dường như phía sau bức tường đó vốn có một không gian rộng lớn, bình thường đều bị tường che khuất, bây giờ tường sụp đổ, cuối cùng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Không gian phía sau có lẽ chưa từng bị ai phát hiện!

Hồ Bát Nhất và Trương Lân nhìn nhau, cả hai đều có chút rục rịch.

Lão lạt ma cũng kinh ngạc thốt lên, miệng niệm Phật hiệu.

Khu vực này đã từng có người ghé thăm, những người nước ngoài vào những năm 30, 40, và cả người trong nước những năm gần đây, nhưng dù là người nước ngoài hay trong nước, họ đều không phá hoại những di tích này một cách quy mô lớn.

Đương nhiên, không phải người nước ngoài cao thượng gì.

Cũng không phải họ muốn để lại chút gì đó cho hậu thế phát hiện.

Có lẽ trong lòng họ, họ nghĩ rằng trong vài chục, thậm chí cả trăm năm tới, họ vẫn có thể tung hoành trên mảnh đất yên bình này!

Nào ngờ chỉ qua vài năm, nơi đây đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất, con cháu họ không còn cơ hội ngang ngược như họ nữa.

Nếu những quý ông tự cho là đó biết rằng đó là lần cuối cùng họ ghé thăm thành cổ, e rằng nơi đây sớm đã bị phá hủy như Viên Minh Viên rồi.

Sau này, người trong nước đến thám hiểm, tự nhiên càng không tùy tiện phá hoại.

Cho nên, rất có khả năng không gian phía sau vẫn là một vùng đất còn trinh nguyên!

Theo lời người Ý, họ đã tìm thấy rất nhiều hang động trong khu di tích này, công năng khác nhau, nổi tiếng hơn cả là một động xác khô không đầu, và một động cất giữ binh khí, nhưng đều cách chùa Luân Hồi khá xa, hang động bí mật trong chùa, bên trong sẽ có gì?

Lời của lão lạt ma đã thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả đều vây lại.

Vương Bàn Tử lấy đèn pin ra, chiếu vào trong, mắt của mọi người lập tức bị những thứ bên trong thu hút.

Nhìn qua cái hố, mọi người nhìn vào trong, dưới ánh đèn pin, một pho tượng đồng ba mắt bốn tay, đầu đội bảo quan Hóa Phật, ngồi xếp bằng trên tòa sen thú tọa, ba con mắt sáng lấp lánh ánh bạc, tỏa sáng trên pho tượng Phật màu vàng kim.

Tượng thần Phật gia thoạt nhìn có vẻ dữ tợn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy an tâm không ít.

"Vàng?" Minh Thúc kinh ngạc nói.

Đừng nói ở khu vực Tây Tạng, mà trên toàn thế giới, một pho tượng điêu khắc Phật gia tinh xảo như vậy, giá trị của nó tuyệt đối kinh người!

Mọi người vây quanh pho tượng quan sát.

Hàn Thục Na cũng lộ vẻ kinh ngạc, cô ta cũng là người trong nghề.

Minh Thúc không nhịn được hỏi: "Thứ này có thể mang đi được không?" Lạt ma Thiết Bổng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị, ra hiệu về phía sau mọi người: "E là không được, nơi này không đơn giản!" Mọi người nhìn qua, chỉ thấy phía sau pho tượng ba mắt, có một cánh cửa

sắt màu đen đóng chặt, trên cửa dán vô số phù chú kinh văn, dường như bên trong đang giam giữ một thứ gì đó không thể thả ra ngoài.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân thấy vậy, da đầu tê dại, Vương Bàn Tử cũng không nhịn được thu đèn pin trong tay lại, không dám chiếu vào cánh cửa sắt nữa.

"Ai da, Hồ lão đệ, làm gì vậy?" Minh Thúc không nhìn thấy cảnh tượng đó, miệng phàn nàn.

Đại Kim Nha vốn cũng định tiến lên sờ pho tượng, thấy vậy hỏi: "Hồ gia, có gì không ổn sao?" Hồ Bát Nhất không khỏi mắng: "Mẹ kiếp, mắt mù rồi à!

Chương 345

Không thấy trên cánh cửa sắt đó dán cái gì sao?" "Không có mà?

Tôi đang thưởng thức pho tượng mà!" "Dán đầy một cửa toàn chú phù kinh văn!" Đại Kim Nha ngẩn người, yết hầu nuốt một ngụm nước bọt, không nói thêm gì nữa.

A Đông khinh thường lắc đầu, nói: "Mấy cái này đều là dọa trẻ con thôi mà!

Dán nhiều như vậy, chẳng lẽ thật sự có ma sao!?" Hồ Bát Nhất quay đầu, lạnh lùng nhìn gã, nói: "Nếu không muốn xảy ra chuyện thì tốt nhất đừng có động tay động chân lung tung, nếu không chết tôi không lo đâu!" Vẻ mặt A Đông cứng lại, có chút xấu hổ và tức giận, nhưng thấy Minh Thúc ra hiệu không được hành động thiếu suy nghĩ, mới nhịn xuống.

Trương Lân cũng mơ hồ cảm thấy bất an, luôn cảm giác phía sau cánh cửa sắt đang ẩn náu một sự kinh hoàng tột độ!

Sẵn sàng mở cái miệng máu khổng lồ nuốt chửng mọi người bất cứ lúc nào!

Mọi người hỏi ý lạt ma, trong cái động này đặt một pho tượng Phật mắt bạc, đây là động Tàng Kinh, hay là một Phật đường hình hang động?

Mọi người cố ý bỏ qua những suy đoán bất an.

Lạt ma Thiết Bổng không trả lời, trực tiếp bước qua bức tường vỡ, đi vào không gian bí ẩn đó.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân bảo mọi người đợi bên ngoài, hai người theo lạt ma vào trong.

“Tôi thấy, là họ thấy bên trong có bảo bối, cố ý không cho chúng ta vào!” A Đông hừ một tiếng, sắc mặt âm trầm.

Minh Thúc cũng không nói gì, nhưng nhìn biểu cảm của ông ta chắc cũng có suy đoán tương tự.

Tuyết Lỵ Dương cười, lắc đầu không nói.

“Dương tiểu thư, ý cô là gì?

Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?” Gã lạnh lùng hỏi.

“Đúng, mọi người nói đều đúng!

Nếu muốn pho tượng Phật thì cứ vào lấy đi, chết không ai cản đâu!” Vương Bàn Tử nổi giận.

A Đông định nổi nóng, nhưng nhìn thấy cây lôi minh đốn trong tay Vương Bàn Tử, hừ một tiếng không nói nữa.

“Minh Thúc, tôi tin tưởng ông, nên mới đến đây, nếu thuộc hạ của ông còn vô phép vô tắc, không lớn không nhỏ nói năng lung tung như vậy, tôi sẽ đi ngay, các ông tự đi tìm báu vật đi!” Vương Bàn Tử nói với Minh Thúc.

Minh Thúc vội nói: “Vương lão đệ đừng lo lắng, không có ý gì khác đâu, tôi sẽ dạy dỗ nó!” Bên trong động, Hồ Bát Nhất và Trương Lân kẹp sát lạt ma ở giữa.

Lạt ma ngẩng đầu nhìn pho tượng Phật.

Nhìn gần mới thấy pho tượng này không phải làm bằng vàng ròng, mà được luyện từ ngũ kim, đúc thành một khối.

Kỹ thuật này ngày nay đã thất truyền, chỉ có người Cổ Cách năm đó mới làm được!

Vì vậy, pho tượng Phật thân vàng mắt bạc tuy không phải vàng ròng, nhưng lại quý giá hơn vàng ròng rất nhiều!

Lạt ma thở dài một hơi, rồi lạy pho tượng.

“Phật gia, nơi này có gì không ổn sao?

Tôi luôn cảm thấy bất an!” Hồ Bát Nhất có chút hoảng sợ.

Lạt ma đi vòng quanh pho tượng, phát hiện pho tượng dường như liền thành một khối với cánh cửa sắt phía sau!

Trên cánh cửa sắt, dán Lục Tự Chân Ngôn của Mật tông một cách đáng sợ: “Om Mani Padme Hum.” Hồ Bát Nhất giật mình.

Trong Phật môn, Lục Tự Chân Ngôn tuy thường thấy, nhưng khi thực sự xuất hiện trên kiến trúc hoặc vật dụng, phần lớn đều tồn tại dưới hình thức trấn áp hoặc phong ấn.

Chẳng lẽ nơi này thật sự phong ấn một sinh vật khủng khiếp?

“Ý nghĩa đại biểu của Lục Tự Chân Ngôn thực sự quá nhiều, đệ tử bình thường niệm chân ngôn này, để tâm dung hợp với Phật.

Công lực cao thâm của Mật tông không phải ngày một ngày hai mà có, phải dựa vào sự tu dưỡng tích lũy hàng ngày.” “Giống như chất lượng của trà sữa và bánh ngọt, phải dựa vào việc không ngừng khuấy bơ sữa, chứ không thể chỉ mong niệm Lục Tự Chân Ngôn là thành chính quả được.” Nhưng lạt ma Thiết Bổng nói nửa ngày, cũng không nói rõ ý nghĩa của những thứ trước mắt.

Nhưng từ vẻ mặt của ông, có lẽ cũng đã ý thức được sự khác biệt của nơi này.

“Luân hồi?” Trương Lân nhíu mày, đột nhiên thốt ra từ này.

Hồ Bát Nhất giật mình, nói: “Trương huynh đệ, tại sao lại nói vậy?

Phải biết rằng, hai chữ này còn đáng sợ hơn cả yêu ma quỷ quái nhiều!” Thật vậy, nếu thật sự có luân hồi, vậy thì mọi thứ trong thế

giới hiện thực đều có thể bị đảo lộn!

Nhưng, trong lòng Trương Lân lại vô cùng chắc chắn.

Nơi này cách điện Luân Hồi không xa, chẳng lẽ đây là lối vào luyện ngục?

Những kẻ đại tội đại ác, hồn phách phải chịu sự bào mòn của luyện ngục mới có khả năng có cơ hội đầu thai chuyển thế?

Nếu vậy, phong ấn trên cửa cũng dễ giải thích rồi.

Trong Phật giáo, cũng có thuyết Địa Tạng Vương Bồ Tát trấn giữ địa ngục, cũng nói được!

Vẻ mặt Trương Lân tối sầm lại.

Nếu thật sự có luân hồi, vậy tại sao người con gái áo trắng kia lại có thể thoát khỏi luân hồi?

Hồn phách chân thực, hóa thành quỷ tiên?

Nếu muốn thoát khỏi sự trói buộc của luyện ngục luân hồi, lại phải chịu đựng sự giãy giụa đau khổ thế nào?!

Ba người đang thảo luận, đột nhiên, một bóng đen "vút" một tiếng lướt qua.

Mọi người bên ngoài động cũng dùng đèn pin chiếu xuống đất, hóa ra chỉ là một con chuột xạ đen nhỏ, hình dáng như mèo con, thấy ánh đèn pin loang loáng, hoảng hốt chui vào dưới cánh cửa đen.

"Có khe hở à?!" Hồ Bát Nhất vội nằm rạp xuống đất, dùng đèn pin chiếu vào trong.

Quá sâu, cũng không nhìn thấy gì.

Chỉ có một luồng khí lạnh lẽo phả vào mặt.

Trương Lân một tay tóm lấy Hồ Bát Nhất, để anh đứng dậy.

“Đến điện Luân Hồi trước!” Hồ Bát Nhất gật đầu, biết ý của Trương Lân, nơi này rõ ràng không tầm thường, nếu muốn khám phá e rằng sẽ tốn rất nhiều sức lực, chi bằng đợi giải quyết xong chuyện ở điện Luân Hồi, rồi quay lại xem, như vậy dù không phát hiện được gì, cũng không làm lỡ thời gian.

Minh Thúc thèm thuồng pho tượng Phật mắt bạc đến chảy nước miếng, mặc dù trách mắng A Đông nói năng không biết chừng mực, nhưng thực ra ông ta cũng rất muốn có nó.

Nhưng có lạt ma Thiết Bổng ở đây, ông ta cũng không dám làm càn, đành phải cố gắng nhịn xuống.

“Phàm là người làm được việc lớn, đều không câu nệ tiểu tiết, lần này chúng ta đi đào thi thể thủy tinh băng xuyên, đó mới là phi vụ lớn, pho tượng Phật mắt bạc này tuy cũng đáng mấy đồng, nhưng so với nó, căn bản không đáng để ra tay.” Minh Thúc tự thôi miên mình.

Hai bàn tay vô hình.

Mọi người tạm thời từ bỏ hang động thần bí này.

Chương 346

Lạt ma Thiết Bổng bảo mọi người ra tay, chuyển một ít đất đá, che lại bức tường vỡ.

Hồ Bát Nhất lại đi thử, phát hiện mấy cây cột lớn và các bức tường khác trong điện đường đều cực kỳ kiên cố, bức tường sụp đổ kia, vì là một phần của hang động bên dưới, nên chỉ là một bức tường giả được dựng lên cho bố cục ngay ngắn.

Làm xong những việc này, Minh Thúc lấy ra cuộn kinh thư cổ trong túi, đối chiếu với bức bích họa mắt bạc trên vòm, tìm hiểu huyền bí trong đó.

Có thức ăn, có thuốc giải độc, lại có lạt ma Thiết Bổng giúp đỡ, mọi người hợp sức lại, nhanh chóng kết hợp bản đồ trong cuộn kinh thư với tọa độ của mắt bạc.

Bí mật trong đó đã được giải mã một phần.

Mọi người phát hiện, sự sùng bái con mắt của điện Luân Hồi, nguồn gốc sớm nhất có thể là từ Ma quốc!

Manh mối này đối với Minh Thúc không có gì, nhưng đối với Hồ Bát Nhất và Trương Lân, lại có chút không thể tin được.

Hồ Bát Nhất kể lại sơ lược cho lạt ma về những trải nghiệm của họ ở Vân Nam.

"Trên người Hiến Vương đó dường như cũng có bóng dáng của Ma quốc!" Lạt ma Thiết Bổng niệm một tiếng Phật hiệu, im lặng không nói.

Nhưng, trong đầu họ đều mơ hồ hiện ra một tình huống đáng sợ.

Sau khi Ma quốc diệt vong, vẫn để lại không ít tai họa trên thế

gian.

Tộc người tin vào luân hồi cũng dần dần biến mất trong lịch sử sau này.

Nhưng luôn có một số truyền thuyết được lưu truyền lại.

Cuộn kinh thư cổ trong tay Minh Thúc, tác giả và xuất xứ đã không thể khảo chứng, chỉ biết rằng một đội thám hiểm nước ngoài nào đó vào những năm hai mươi, ba mươi, đã đào được nó từ một động Tàng Kinh ở Tây Tạng.

Sau này, cuốn kinh thư này được một vị tông sư Phật giáo phát hiện, mới được coi trọng.

Việc giải mã kinh thư, cũng gần đây mới có một số manh mối.

Cuộn kinh thư này có thể ghi lại thông tin về một tòa Cửu Tầng Yêu Tháp.

Yêu tháp là một ngôi mộ, bên trong phong ấn thi thể thủy tinh của tà thần mà Ma quốc sùng bái và thờ phụng!

Bất kể là Minh Thúc hay lạt ma, đều có xu hướng cho rằng cuộn kinh thư cổ này rất có khả năng là do di tộc của Ma quốc viết!

Cũng có nghĩa là, có khả năng người của Ma quốc đã để lại manh mối tìm kiếm Yêu tháp!

Tại sao lại như vậy?

Theo lẽ thường, sau khi Ma quốc suy tàn, hậu duệ của họ nên cố gắng hết sức che giấu tung tích của Ma quốc, tại sao ngược lại lại để lại manh mối?

"Có thể nào, bản thân đây là một cái bẫy không?!" Trán Hồ Bát Nhất đổ mồ hôi, rõ ràng, anh cũng bị suy nghĩ của mình làm cho kinh hãi.

“Để lại những manh mối này, thực ra là để chúng ta đi mở Yêu tháp, một khi chúng ta làm vậy, có thể thứ nhận được không phải là báu vật, mà là giải phóng một sự tồn tại kinh hoàng nào đó!?” Trương Lân nhíu mày, đời sau có những tiểu thuyết mạng có trí tưởng tượng phong phú cũng có những tình tiết tương tự.

Minh Thúc và những người khác lại không cho là vậy.

Vương Bàn Tử hỏi: “Vậy có lý do gì không?

Hoặc là cậu nhìn ra được điều gì?” Đại Kim Nha cũng không biết.

“Phải có chứng cứ hoặc manh mối, mọi người mới tin phục.” Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn Minh Thúc và thuộc hạ của ông ta, nói.

Hồ Bát Nhất cúi đầu, vừa suy nghĩ vừa nói: “Bất kể là lúc tôi đi lao động ở nông thôn năm đó, hay sau này đến Vân Nam, đều có một điểm tương đồng quan trọng, đó là đều có bóng dáng của Ma quốc.” “Nếu năm đó và bây giờ có tình huống tương tự xuất hiện, có lẽ có thể gọi là trùng hợp, hoặc cùng thuộc một nơi, cũng có khả năng, nhưng Vân Nam thì sao?” “Từ khi bắt đầu mỗi chuyến hành trình, luôn có những lý do không thể từ chối xuất hiện, nhìn bề ngoài không có vấn đề gì, nhưng lúc nào cũng có cảm giác như bị sắp đặt rõ ràng rành mạch!” Hồ Bát Nhất nói đến đây, Vương Bàn Tử cũng trán đổ mồ hôi.

“Ừm, cảm giác mỗi lần đi đều có lý do bất đắc dĩ, chưa có lần nào đơn thuần là vì báu vật hay để đi chơi cả! .....Đúng là có hơi bất thường!” Trên đời không có gì là tuyệt đối, nếu lý do cho mỗi chuyến đi đều không thể chê vào đâu được, ngược lại đó lại là kẽ hở lớn nhất.

Đại Kim Nha cũng ngẩn người: “Tiểu gia đây chẳng lẽ cũng bị người ta tính kế rồi?” Hồ Bát Nhất tiếp tục nói: “Ví dụ như bức tường mà Minh Thúc vừa dựa vào, vốn là bức tường giả duy nhất

trong bốn bức tường dùng để trang trí, nhưng tại sao Minh Thúc lại vừa khéo dựa vào bức tường đó?

Lại tại sao ngay dưới bức tường đó lại ẩn giấu pho tượng Phật có khả năng phong ấn oan hồn luyện ngục?" Minh Thúc vội vàng lắp bắp nói: "Hồ lão đệ, có nhầm không vậy?

Sao lại dọa tôi thế?

Tôi không bị ai sai khiến đâu!" Hồ Bát Nhất cười một tiếng, tiếp tục nói: "Còn nữa, sông núi trên kinh thư đều được đánh dấu bằng dã thú, hoặc thần linh, khác biệt rất lớn với bản đồ thông thường, nhưng dường như mỗi cái đều có thể suy ra được!

Tại sao?" "Tại sao được nữa?

Thông minh chứ sao!" A Đông ở một bên nói mát.

Hồ Bát Nhất hoàn toàn không để ý.

"Tôi đoán, chắc chắn có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy tất cả mọi chuyện, mục đích là gì?

Tôi không nghĩ ra được!" A Đông ở một bên cười lạnh nói: "Ối giời, tôi cứ tưởng Minh Thúc tìm được một đám chuyên gia trộm đồ cổ, không ngờ lại tìm được một vị tiểu thuyết gia đấy!" Trương Lân quay đầu, lạnh lùng nhìn gã.

A Đông không phục, cũng trừng mắt nhìn Trương Lân.

Nhưng chỉ sau một giây, gã đã cảm thấy hô hấp dồn dập, phảng phất như tim sắp ngừng đập.

"Hừ!" Minh Thúc thấy vậy, quát A Đông, rồi hỏi: "Vậy, có thể tiếp tục được không?" Hồ Bát Nhất lắc mạnh đầu, sau đó cười nói: "Yêu ma quỷ quái, làm sao có thể gây sóng gió trong làn sóng của nhân dân được?

Đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về tay không sao?

Chúng ta tiếp tục!" Minh Thúc mừng rỡ, vừa rồi Hồ Bát Nhất nói nhiều như vậy, ông ta thật sự lo Hồ Bát Nhất sẽ bỏ cuộc.

Mọi người lại tập trung trong điện Luân Hồi, sau đó tổng hợp lại các manh mối.

Lần này, hành trình khá thuận lợi, dễ dàng tìm được tọa độ mục tiêu, ngoài việc Minh Thúc làm sập một bức tường, phát hiện ra một hang động đáng ngờ, thì gần như không có gì bất ngờ.

Bất ngờ nhất, cũng chỉ là suy đoán của Hồ Bát Nhất.

Nhưng ngoài bản thân Hồ Bát Nhất, Trương Lân và lạt ma ra, ngay cả Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng cho rằng đó chỉ là suy đoán của Hồ Bát Nhất, không ai để tâm.

Mọi người đều chìm đắm trong sự phấn khích của việc tìm kiếm Yêu tháp ở bước tiếp theo.

Vầng trăng trên thảo nguyên rất lớn.

Khiến cho cả bầu trời trông rất sáng, ngược lại mặt đất lại có vẻ hơi tối.

Mọi người cắm trại trong một pháo đài, lạt ma nấu cho mọi người trà bơ, làm bữa tối.

Vì không có nguy hiểm, mọi người lại mệt mỏi cả ngày, nên sau bữa tối mọi người liền nghỉ ngơi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trương Lân ba người ngủ ở vị trí ngoài cùng, cũng là để đảm bảo an toàn.

Nửa đêm, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghe thấy bên ngoài có một loạt tiếng bước chân cực kỳ nhỏ.

Ba người mở mắt, thò đầu ra ngoài nhìn, dưới ánh trăng, chỉ thấy

một bóng người màu đen, nhanh chóng đi ra khỏi khu cắm trại, biến mất ở phía xa.

Ai lại lén lén lút lút như vậy?

Chương 347

Hồ Bát Nhất liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, sau đó, lại bảo Trương Lân ở lại đây bảo vệ mọi người, hai người liền theo sau.

Nhìn dáng người đó chắc là tay chân của Minh Thúc, A Đông, gã này ngay từ đầu khi gia nhập đội, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã cảm thấy không phải người tốt, tướng mạo gian manh, mặt mày bôi phấn, vừa nhìn đã biết là một kẻ xảo quyệt.

Bây giờ, đột nhiên lén lén lút lút rời khỏi khu cắm trại, đi về phía di tích Cổ Cách, chẳng lẽ là để ý pho tượng Phật đó?

"Chẳng lẽ Minh Thúc muốn pho tượng đó, rồi phái tiểu mã tử đi lấy?" Vương Bàn Tử nói.

"Chắc không phải, Minh Thúc cũng là một tay chơi lớn, chút đồ này chắc chắn không lọt vào mắt ông ta, tôi thấy chắc là thằng nhóc đó muốn lấy đồ." "Thằng nhóc này quá không ra gì rồi, pho tượng đó ngay cả Bàn gia đây còn không nỡ động thủ, nó dám động thủ à?!" Hồ Bát Nhất cười khà khà: "Chơi trò kích thích không?

Mấy năm nay toàn giao du với ma quỷ, hay tối nay chúng ta cũng giả ma một lần?" Minh Thúc và thuộc hạ của ông ta dường như không hiểu rõ về khu vực Tây Tạng, cứ nghĩ mọi chuyện đều như trong truyền thuyết.

Tổ tiên của Minh Thúc tuy là gia tộc Cản Thi ở Tương Tây, nhưng bây giờ dường như thiếu đi sự kính sợ đối với những thứ trong vùng đất lạnh lẽo này.

Nếu vậy, tìm một cơ hội trêu chọc một phen, cũng không phải là không được.

Hồ Bát Nhất càng nghĩ càng thấy dọa A Đông là một chuyện thú vị, có thể cho gã một bài học, để gã biết kính sợ vùng đất này.

Hai người nương theo ánh trăng trên trời, lặng lẽ đi theo phía sau.

Do ban đêm ở khu vực Tây Tạng, không có quá nhiều thứ che chắn, mặt trăng lại sáng đến đáng sợ, vì vậy, hai người cũng không bám quá sát.

Nhưng cũng không đến nỗi mất dấu.

Cứ như vậy, một người đi trước, hai người theo sau, lần lượt đến dưới ngọn đồi của di tích Cổ Cách.

Đi lâu như vậy, tuy không phải lên xuống dốc, nhưng A Đông cũng tỏ ra mệt mỏi rã rời.

Dù sao ban ngày, gã đã giúp Minh Thúc mang không ít đồ, lại thiếu kinh nghiệm hoạt động ở khu vực Tây Tạng hay cao nguyên.

Lại thêm việc đi ra ngoài vào ban đêm lén lút, trong lòng có chút hoảng sợ, vì vậy lúc này cũng đành phải dừng lại nghỉ ngơi một chút, lấy lại hơi rồi mới tiếp tục.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại không dừng lại ở đây lâu, ai biết gã sẽ nghỉ ở đây bao lâu?

Hai người cũng không bàn bạc, liền đi đường vòng lên phía trước chờ.

Hai người tốn hết chín trâu hai hổ mới từ từ đi vào trong điện Hộ Pháp.

Vương Bàn Tử vừa đi vừa không ngớt lời khen ngợi những bức tranh song tu nóng bỏng ở hai bên.

"Nói nhỏ thôi, không chừng thằng chết tiệt đó đã theo lên rồi, đừng để bị phát hiện." Vương Bàn Tử đang định tranh cãi vài câu,

bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nghe rất mệt mỏi, tiếng thở cũng rất rõ.

Vương Bàn Tử thầm chửi một câu, vội vàng theo Hồ Bát Nhất vào trong đại điện.

Trong đại điện không có gì khác, không có chỗ nấp, hai người, nhìn trái nhìn phải, chỉ đành tạm thời trốn sau một cây cột.

Vị trí này khá tốt, có thể nhìn rõ cảnh tượng trong đại điện.

Dưới ánh trăng chiếu vào, Hồ Bát Nhất cảm thấy sắc mặt A Đông dường như có chút khác lạ.

Không phải vì mệt mỏi, mà dường như trên mặt có một ánh sáng kỳ lạ, giống màu xanh lam, lại giống màu bạc, không biết có phải do ánh trăng hay không.

A Đông đứng giữa đại điện, nhìn xung quanh, sau đó miệng lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất ghé tai lắng nghe, nghe nửa ngày cũng không hiểu.

Lời A Đông nói, giống như ngôn ngữ trong kinh thánh, nhưng lại giống như những chuyện vặt vãnh trong nhà.

Nếu đổi một hoàn cảnh khác, một người tự nói chuyện một mình, nói những lời vặt vãnh trong nhà, cũng không có gì.

Nhưng trong hoàn cảnh này, lại có vẻ hơi quỷ dị.

A Đông trước tiên lạy bốn phía một lạy, sau đó đứng thẳng người, từ từ quỳ xuống, lạy pho tượng Phật mấy lạy, miệng vẫn lẩm bẩm.

Giọng điệu cực kỳ cứng nhắc, giống như đang đọc thuộc lòng một thứ gì đó?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau.

Hai người đều không phải là người nhát gan sợ việc, trải qua những chuyện ly kỳ cũng không phải một hai lần, sớm đã miễn nhiễm với những chuyện này.

Nhưng lúc này cả hai đều không nhịn được mà sau lưng lạnh toát.

"Thằng chết tiệt này chẳng lẽ là đặc vụ cài vào nội bộ chúng ta?" Thân phận của A Đông hai người đều không rõ, chẳng lẽ người nước ngoài cài A Đông vào bên cạnh Minh Thúc, mượn tay Minh Thúc để mưu đồ gì đó ở khu vực Tây Tạng?

Trong lúc hai người đang đoán mò, A Đông lại có hành động kỳ lạ.

Gã vậy mà ôm pho tượng đó, bắt đầu đi ra ngoài?!

"Thằng chết tiệt này mở được khóa trên pho tượng à?!" Hồ Bát Nhất ngẩn người, ngay sau đó trong lòng nghĩ có thể A Đông có thân phận đặc biệt, giỏi mở khóa.

A Đông ôm pho tượng kéo ra ngoài, miệng hát hò để lấy can đảm.

Nhưng, dây xích sắt ở đế pho tượng liền với cửa, A Đông cứ thế kéo pho tượng ra ngoài, xích sắt ma sát trên mặt đất, trong đêm tĩnh lặng nghe đặc biệt chói tai.

"Chết tiệt, có thể trực tiếp như vậy sao?

Lỡ như kéo hỏng cửa, thả ra con quái vật kinh khủng bên trong, chẳng phải là gây ra rắc rối lớn, khiến cả khu vực này đều gặp nguy hiểm sao!" Hồ Bát Nhất ra hiệu cho Vương Bàn Tử làm gì đó.

Đúng lúc này, A Đông dùng sức, kéo hỏng cánh cửa đen.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cả hai không khỏi cùng lúc tim treo lên cổ họng.

Giữa đại điện, A Đông vừa hát, trong lòng ôm pho tượng, vừa kéo dây xích sắt ra ngoài.

Sau khi cánh cửa bị kéo hỏng, loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất, A Đông theo phản xạ nhìn về phía cánh cửa.

Tiếng hát đột ngột dừng lại.

Cả người A Đông cứng đờ đứng tại chỗ.

Mắt chằm chằm nhìn về phía cánh cửa bị phá!

Cổ của gã, dường như bị kéo dài ra, mắt như muốn lồi cả ra ngoài.

Dường như bị ai đó siết cổ.

Khi nỗi sợ hãi đạt đến cực điểm, sẽ trực tiếp khiến tim và não đưa ra những phán đoán sai lầm, trong khoảnh khắc tiết ra một lượng lớn hormone, khiến người ta ngất đi.

Lúc này, ngất đi thực ra là một cơ chế tự bảo vệ của cơ thể.

Nhưng, nếu để A Đông lựa chọn, chắc chắn gã sẽ không muốn chọn cơ chế tự bảo vệ này.

Bởi vì không lâu sau khi ngất đi, từ trong cánh cửa bị kéo ra, thò ra một cánh tay trắng muốt!

Chương 348

Cánh tay đó toàn thân trắng muốt, giống như thân thể của một thiếu nữ thanh xuân.

Nhưng, cánh tay đó lại rất thô và chắc, với một đường cong kỳ dị.

Bàn tay to một cách lạ thường, giữa ngón cái và các ngón khác dường như có màng.

Móng tay rất dài, giống như đã lâu không cắt.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ ước gì mình cũng ngất đi như A Đông, để không phải nhìn thấy cảnh tượng này.

Thật quá đáng sợ!

Cả hai đều nín thở, không dám để hơi thở trong mũi quá mạnh.

Bởi vì từ cánh tay đó phán đoán, có khả năng đó là một con bạch mao tống tử!

Sinh vật tương tự như vậy rất nhạy cảm với hơi người sống.

Cánh tay đó ở bên ngoài dò xét một lúc, dường như cũng đang thăm dò xem có nguy hiểm không.

Sau khi xác định bên ngoài không có nguy hiểm, cánh tay đó từ từ nắm lấy tảng đá trên mặt đất, kéo thân mình ra khỏi cửa.

Một con quái vật không phải người cũng chẳng phải thú.

Thân hình nó giống như một con mèo lớn, lại giống như báo tuyết sống ở vùng cao nguyên, nhưng tứ chi của nó lại giống như tinh tinh đen, chỉ là toàn thân màu trắng.

Quan trọng nhất, con quái vật này có một cái đầu giống như đầu người.

Vốn dĩ, nơi này đầy tà khí, cần pho tượng Phật trấn áp, bây giờ pho tượng bị A Đông ôm đi rồi, cửa cũng mở rồi, bên trong lại chui ra một thứ như vậy, thật đáng sợ!

Hồ Bát Nhất trong lòng kêu không ổn rồi, lần này thật sự gặp phải cương thi rồi, là bạch hung!

Cánh cửa sắt đen dưới chùa Luân Hồi của lạt ma, đại diện cho địa ngục nơi những kẻ tội ác tày trời bị ném vào, thứ bò ra từ bên trong, không phải cương thi, thì cũng không phải là loại dễ đối phó.

Nhìn lại Vương Bàn Tử, cũng một đầu mồ hôi.

Lúc nãy gã còn đang nhịn tiểu, bây giờ một đầu mồ hôi không biết là do nhịn tiểu, hay là do sợ.

Hồ Bát Nhất vội ra hiệu cho Vương Bàn Tử kiểm soát hơi thở, đồng thời bảo gã chú ý đừng sợ đến mức tè ra quần!

Bây giờ chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, sau đó chờ đợi thời cơ thích hợp để chạy trốn.

Lúc này, thứ trong cửa đó từ từ bò ra ngoài!

Dáng vẻ như người, trần truồng, khắp người là lông tơ màu trắng, dày và dài hơn lông người, nhưng lại không rậm rạp và dài như lông của dã thú, ánh trăng tuy sáng, nhưng lại không nhìn rõ mặt mũi.

Cả hai không khỏi rùng mình.

Rốt cuộc là thứ gì?

Nhìn từ phía sau cột, nó dường như đang đi vòng quanh thi thể của A Đông.

Sau đó, gã đó đột nhiên phát ra một tiếng cười kỳ dị như tiếng cú già, còn khó nghe hơn tiếng mèo đêm kêu khóc.

Trong hoàn cảnh như vậy, cực kỳ rùng rợn!

Thứ đó vây quanh thi thể của A Đông, vừa kêu vừa nhảy, có vẻ rất phấn khích!

Đúng lúc này, thứ đó đột nhiên nhìn về phía hai người đang trốn.

Hồ Bát Nhất giật mình, trong lòng nghĩ chẳng lẽ đã bị lộ?

Nhìn sang phía Vương Bàn Tử, chỉ thấy mặt Vương Bàn Tử đầy vẻ lúng túng, bất đắc dĩ dang tay ra.

Dưới chân gã, một vũng nước, dưới ánh trăng, có thể thấy bốc hơi nóng!

"Mẹ kiếp!" Hồ Bát Nhất thầm chửi một tiếng, thằng cha Vương Bàn Tử này tè ra quần rồi!

Sợ đến tè ra quần?

Chắc không phải.

Nhưng lúc này thứ đó sắp đến rồi.

Hồ Bát Nhất trong lúc cấp bách nảy ra ý, lặp lại chiêu cũ, dùng lại chiêu vừa đối phó với A Đông, dùng tay bẻ một mảnh vụn trên cột gỗ, nhắm vào thi thể A Đông bắn tới, hy vọng có thể dùng cách này để thu hút sự chú ý của thứ đó.

Do lo lắng âm thanh không đủ lớn, tôi cố ý tìm một mảnh gỗ vụn khá lớn, mảnh gỗ vụn này vừa hay trúng vào mặt A Đông, trong Phật đường tĩnh lặng, phát ra một tiếng "bốp".

Con quái vật lông trắng đó, quả nhiên nghe thấy động tĩnh, cảnh giác quay đầu lại xem.

Nhưng đúng lúc này, A Đông, gã đó ho một tiếng, vậy mà tỉnh lại!

Hóa ra vừa rồi chỉ là sợ hãi quá độ, một hơi không thở lên được, nên ngất đi.

Gã ho một tiếng như vậy, lập tức thu hút sự chú ý của con quái vật, con quái vật ngẩn người, sau đó gầm lên, dường như không hài lòng với việc A Đông tỉnh lại!

Chỉ thấy gã đó giơ tay lên, nhắm vào đầu A Đông đập mạnh xuống, lập tức đập cho óc văng tung tóe, máu thịt bay tứ tung!

Cánh tay của gã đó trắng nõn, không ngờ lại bá đạo như vậy!

Sau một hồi phát tiết, gã đó lại dùng móng vuốt cào cào thi thể của A Đông, xác nhận A Đông đã chết hẳn, lại từ tức giận chuyển sang vui mừng, liên tục cười quái dị, sau đó cúi người, ôm lấy thi thể, xé bỏ cái đầu lâu bị đập nát, lột bỏ quần áo, kề miệng vào lồng ngực, gặm nhấm và hút máu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử toàn thân lạnh toát!

Thật quá thảm!

Quá rùng rợn!

Đặc biệt là trong đêm tĩnh lặng, nghe thấy thứ đó gặm nhấm thi thể A Đông như đang gặm que cay, thật khiến người ta rùng mình đến tận xương tủy.

Cảnh tượng này, không khỏi khiến Hồ Bát Nhất nghĩ đến bức bích họa trong hành lang, trên đó có giới thiệu về những hình phạt tàn khốc trong luyện ngục, giống hệt như đúc!

Nhớ lúc đó lạt ma nói đó là Thực Tội Ba Lỗ của tông Luân Hồi!

Nếu vậy, con quái vật trước mắt chính là Thực Tội Ba Lỗ!

A Đông tham lam tài vật, vì vậy bị Thực Tội Ba Lỗ trừng phạt, cũng đáng đời.

Thực Tội Ba Lỗ đó hút khô A Đông, dường như rất hài lòng, nhưng lại chuyển ánh mắt về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử!

Mẹ kiếp, mùi nước tiểu của Vương Bàn Tử vẫn còn!

Bàn Tử thấy vậy, không dám phát ra tiếng động, làm một động tác bất đắc dĩ.

Nhưng nhìn biểu cảm, lại có vẻ như trút được gánh nặng!

Chương 349

Chết tiệt, sớm biết không cần khổ sở như vậy, để gã giải quyết ở bên ngoài, bây giờ thì hay rồi, thành ra nguyên nhân lộ mục tiêu rồi!

Lúc này muốn chạy là không thể, hai người đã chống đỡ quá lâu, tay chân tê cứng, Thực Tội Ba Lỗ kia nhìn có vẻ rất khỏe!

Hai người bèn định kế, để Vương Bàn Tử trèo lên cao hơn một chút, sau đó Hồ Bát Nhất sẽ dẫn dụ nó, Bàn Tử ở trên tấn công!

Vương Bàn Tử lại bò xuống một chút, để đảm bảo khi xuống có đủ lực xung kích.

Sau khi giải quyết xong, động tác cũng nhanh hơn không ít.

Đợi chuẩn bị gần xong, Hồ Bát Nhất thò người ra sau cột, nhìn Thực Tội Ba Lỗ đang bò trong động, gã đó đứng lại, lớn tiếng hét: "Này... chưa thấy ai đi tiểu bậy bao giờ à?" Con Thực Tội Ba Lỗ đó hiển nhiên không ngờ tới chuyện này, cũng bị dọa giật mình.

Nhưng phản ứng của nó cũng rất nhanh, "vụt" một tiếng quay đầu lại, hai mắt dưới ánh trăng như hai tia điện, nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, giơ tay cầm đèn pin, luồng sáng mạnh chiếu thẳng vào hai mắt Thực Tội Ba Lỗ.

Thực Tội Ba Lỗ bị chiếu thẳng vào mắt, lập tức mất đi thị lực, phát ra từng tràng tiếng kêu quái dị như tiếng cú mèo già.

Cũng đúng lúc này, Vương Bàn Tử trên đầu hét lên một tiếng quái dị: "Bàn gia đây!" Thật ra, với cân nặng và thân hình của Vương Bàn Tử, người bình thường bị đè như vậy, tuyệt đối không chịu nổi, chắc chắn sẽ nôn cả cơm tối ra!

Nhưng con Thực Tội Ba Lỗ giống như dã thú lại không hề hấn gì, giãy giụa muốn đứng dậy.

Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi: "Hồ tư lệnh, chiêu của chúng ta không hiệu quả rồi, gã này thật sự quá chắc, cấn làm Bàn gia đây đau chết đi được..." Lời còn chưa dứt, đã bị hất xuống.

Hồ Bát Nhất vội vàng quan sát xung quanh, thấy cánh cửa sắt đen ở cửa động tuy đã mở, nhưng bây giờ hoàn toàn có thể lợi dụng để chặn Thực Tội Ba Lỗ ở bên ngoài.

Hai người nhẹ nhàng đi về phía động bí mật, định lặng lẽ rời đi.

Nhưng khứu giác của Thực Tội Ba Lỗ rất nhạy, mùi nước tiểu trên người Bàn Tử, quả thực đã trở thành thiết bị định vị của tôi.

"Vương tư lệnh, cậu có dấu hiệu thông đồng với địch!" Vương Bàn Tử cảm thấy oan ức, nhưng cũng không có cách nào biện minh.

Lúc này, Thực Tội Ba Lỗ nổi giận, rõ ràng là bị người ta chơi một vố, không cam tâm.

Gầm thét, nó lao về phía hai người.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lùi vào bên trong cánh cửa sắt, không kịp nhìn xem không gian sau cửa thế nào, liền vội vàng đóng cửa lại.

Cánh cửa này được kéo ra từ bên ngoài, bên trong căn bản không có then cài, cũng không thể dùng thân mình để chặn cửa, chỉ có thể kéo về phía sau, rất tốn sức!

"Hồ tư lệnh, có kế hoạch dự phòng khẩn cấp nào không?

Chống đỡ không được bao lâu nữa đâu!" Vương Bàn Tử sốt ruột.

"Kêu cái P, nếu không phải cậu tè bậy, chúng ta sớm đã chạy rồi!" Hồ Bát Nhất bực bội nói.

"Con người có ba việc gấp mà!" "Có ba việc gấp cũng không phải

lúc nào cũng kịp!" Đúng lúc này, cả hai đồng thời cảm nhận được một lực lớn va vào cánh cửa sắt.

Điều kỳ lạ là cả hai đều không cảm thấy lực kéo!

"Ha ha, thứ này không có não, chỉ biết đâm, ha ha ha!" Vương Bàn Tử cười lớn.

Hóa ra thứ đó không biết cách mở cửa, theo phản xạ liền đi đâm vào cửa.

Như vậy, ngược lại an toàn hơn không ít.

Nhưng chưa đợi hai người vui mừng, một lực lớn ập đến, hai người suýt nữa không giữ được.

"Mẹ kiếp, dương đông kích tây, Hồ tư lệnh, gã này biết dùng kế!" Hồ Bát Nhất không kịp nói, ra sức kéo chặt cánh cửa sắt.

Vốn dĩ, thể chất của hai người khác với người thường, Hồ Bát Nhất lại có, theo lý mà nói giữ được cánh cửa này không thành vấn đề.

Nhưng vừa rồi hai người đã dán vào cột, tốn không ít thể lực, lại thêm ở cao nguyên, thể lực tiêu hao càng lớn, vì vậy hai người bắt đầu thở khó khăn.

Mắt thấy sắp bị đột phá.

Bỗng nhiên, con Thực Tội Ba Lỗ bên ngoài hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó là tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cảm thấy lực kéo lớn đột ngột biến mất.

Đang lúc ngạc nhiên, bên ngoài có người lạnh lùng nói: "Ra đi!" "Ối giời, em trai, anh yêu em chết mất!" Vương Bàn Tử cười ha hả, định mở cửa.

Hồ Bát Nhất một tay kéo lại, ra hiệu không được hành động thiếu suy nghĩ, sau đó hỏi: "Trương huynh đệ, sao cậu lại đến đây?" Trương Lân bên ngoài có chút cạn lời, trong lòng nghĩ Hồ Bát Nhất này khá cẩn thận, nhưng miệng vẫn lạnh lùng nói: "Không yên tâm!" Vương Bàn Tử ở bên trong đánh vào tay Hồ Bát Nhất, nói: "Không vấn đề gì, tuyệt đối là em trai, ngoài nó ra không có ai nói chuyện ngầu như vậy!" Cánh cửa sắt mở ra, Trương Lân đứng dưới ánh trăng, phía sau cậu, là con Thực Tội Ba Lỗ có ngoại hình đáng sợ.

Hồ Bát Nhất chép miệng, nói: "...chúng ta giết thần thú của tông Luân Hồi, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Trương Lân không nói gì, lặng lẽ tra thanh Trạm Lư thần kiếm vào vỏ.

Vương Bàn Tử cười ha hả: "Hồ tư lệnh, chúng ta là phản kích, chính đáng phản kích, chẳng lẽ phải để nó ăn thịt tôi mới được à!" Hồ Bát Nhất phì một tiếng.

Trương Lân nhíu mày, sau đó bịt mũi nói một chữ: "Hôi!" Hồ Bát Nhất cười ha hả.

Vương Bàn Tử vô cùng lúng túng, bất giác sờ vào quần mình.

Ba người dọn dẹp một chút, sau đó lại quan sát bên trong.

Vốn dĩ họ rất tò mò về cái động sau pho tượng Phật, bây giờ đã mở ra, vừa hay nhân cơ hội quan sát một phen.

Trên mặt đất chất đầy xương trắng, có của người, cũng có của động vật, trên vách tường có những hang động, có lớn có nhỏ; Bàn Tử đột nhiên nói: "Hồ tư lệnh, xem tấm da này?" Hồ Bát Nhất quay đầu: "Da gì?

Da của ai?" Cậu và Trương Lân ghé lại xem, hóa ra Bàn Tử lôi ra từ dưới người một mảng da lông đen thui.

Cả hai cầm lên xem, không giống da gấu ngựa Tây Tạng, cũng

không giống da người, lông quá nhiều, có thể cũng không phải da người.

Hồ Bát Nhất lật qua lật lại xem, tiện tay giũ một cái, từ trong tấm da đó, rơi ra một khối giống như hộp sọ người, giống như một nửa đầu lâu!

Dùng tay bóp, mềm, lại không giống xương.

Hồ Bát Nhất lấy đèn pin chiếu vào, phát hiện trên hộp sọ có chi chít những văn tự, tuy không phải loại chữ kỳ quái trên Long Cốt Thiên Thư, nhưng tôi vẫn không nhận ra một chữ nào.

"Mặt nạ?" Trương Lân nhíu mày nói.

Thứ này giống hệt những chiếc mặt nạ mà các hiệp khách đeo trong phim truyền hình đời sau.

Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, rõ ràng đồng ý với cách nói của Trương Lân.

Chỉ là tại sao lại dùng tấm da dã nhân này bọc lại, rồi ném vào địa ngục sau cánh cửa sắt?

Ba người không hiểu, cũng cảm thấy vô cùng quỷ dị, liền không quan tâm nữa.

Cầm đèn pin tiếp tục nhìn vào trong, ba người phát hiện xung quanh có nhiều động, một số cửa động có lông thú còn sót lại, chắc là nơi Thực Tội Ba Lỗ ra vào.

Ở sâu trong cửa động, một màu đen kịt, ngay cả đèn pin cũng không chiếu vào được!

Hồ Bát Nhất có chút lo lắng, nơi này trong truyền thuyết không đơn giản, nếu chọc ra thứ gì, sẽ không hay.

Chương 350

Vương Bàn Tử lại tỏ ra không quan tâm, có em trai đi cùng, căn bản không sợ hãi, muốn xem thêm.

Trương Lân cũng có chút tò mò, vì khi nhìn vào sâu bên trong, dường như cảm giác bên trong có một luồng sáng, luồng sáng đó không giống mắt, vì cảm giác cho người ta là luồng sáng đó rất lớn.

Điều kỳ lạ là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cả hai đều không cảm nhận được.

"Em trai, đừng nói bừa, nơi này tối om, làm gì có ánh sáng?!" Vương Bàn Tử bị Trương Lân nói làm cho có chút sợ hãi, dù sao hai người nhìn thấy thứ không giống nhau, cho thấy nơi này có sự quỷ dị.

"Hay là, chúng ta về trước đi, tôi thấy đột ngột đến thăm nơi này, rất không lịch sự!" Vương Bàn Tử nói, vừa nói vừa định quay người đi.

Bây giờ gã lại có chút buồn tiểu.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy Trương Lân miệng lẩm bẩm hai chữ: Luân hồi!

Sau đó cảm thấy sâu trong cửa động đột nhiên truyền đến một lực hút khổng lồ, hút thân mình vào trong!

"Ngươi có bằng lòng giao ra một tia linh hồn, để rồi thay đổi cuộc đời mình không?" "Tôi bằng lòng, cuộc sống chó chết này, tôi chịu đủ rồi!" "Được, nhắm mắt lại!" "Đợi một chút, đừng biến tôi thành người tồi tệ hơn đấy!" "Hừ, tồi tệ hơn nữa thì có thể đến đâu?" "Mẹ kiếp, xem thường tôi à!" "Đừng nói nhảm nhiều nữa, nhắm mắt lại cho tôi!" "Ui da, đại ca, nhẹ tay thôi!" .....

Mở chăn ra, Trương Lân cạn lời nhìn trần nhà.

Mỗi ngày, Trương Lân đều mơ cùng một giấc mơ, cảnh trong mơ từ mơ hồ đến rõ ràng, sau này thậm chí còn có thể suy ngẫm được tâm trạng lúc đó.

Trương Lân ngược lại hy vọng giấc mơ đó là thật, không phải vì muốn giấc mơ thành sự thật, mà cảm thấy, nếu giấc mơ đó thành sự thật, có lẽ sau này mơ sẽ có gì đó khác đi.

Cứ mơ mãi một giấc mơ giống nhau, khiến người ta thật bi kịch!

Bởi vì Trương Lân nhớ rất rõ, dường như ở giây trước, cậu còn đang ở trong di tích Cổ Cách ở Tây Tạng!

Bây giờ thì sao?

Mặc dù không biết đây là đâu, nhưng hành vi và động tác của cơ thể này dường như rất thành thạo, không có sự bài xích.

Dường như bản thân thuộc về cơ thể này.

Nhưng Trương Lân chưa bao giờ nhớ mình có trải nghiệm tương tự!

Thật kỳ quái, rõ ràng vừa mới vào thế giới này, lại cảm thấy như đã sống ở thế giới này rất lâu, ngay cả ký ức cũng rõ ràng như vậy.

Càng kỳ quái hơn, tính cách trầm tĩnh của tiểu ca hoàn toàn không thể hiện trên cơ thể này.

Chủ nhân của cơ thể này, lại giống một kẻ tầm thường có tính cách hướng ngoại hơn!

Chênh lệch có hơi lớn!

Nhưng lại khớp với tư duy của Trương Lân, cũng là Trương Lân cảm thấy bất thường, nhưng phản ứng của cơ thể lại rất chân thực!

Cho nên, lúc này cậu cũng muốn có một giấc mơ khác!

Nhưng bi kịch là, không thể thay đổi được.

Chủ nhân của cơ thể này, hoặc là thân phận hiện tại của Trương Lân, những gì đã trải qua, thật có thể nói là một lời khó nói hết.

Thời niên thiếu, ai thấy cũng yêu, hoa thấy hoa nở, khuôn mặt thanh tú đáng yêu, lúc học tiểu học, thành tích học tập lại tốt, các môn như ngữ văn, toán học cơ bản đều đứng đầu.

Nhưng kỳ vọng của cha lại cao đến mức thái quá, một lần không thi được hạng nhất sẽ bị trừng phạt trực tiếp hoặc gián tiếp.

Trương Lân có thể là do trái tim thủy tinh mỏng manh, cũng có thể là do tính cách quật cường phản nghịch, tóm lại, mỗi lần trừng phạt của cha, đều dẫn đến thành tích của Trương Lân trực tiếp sa sút.

Cuối cùng đến lúc học trung học cơ sở, thành tích chỉ có thể loanh quanh ở hạng hai mươi trong khối, bị cha xếp vào hàng "thần đồng chết yểu".

Chỉ là lúc đó cả khối có gần ba trăm người lận, anh bạn của tôi ơi!

Nhưng không sao, Trương Lân không còn phải lo lắng về những lời chỉ bảo và giáo dục kỳ quái của cha nữa, yên tâm tận hưởng cuộc sống niên thiếu sa đọa của mình.

Tốt nghiệp trung học cơ sở, học một trường trung học phổ thông đắt đỏ, thi vào một trường đại học rẻ tiền, cuối cùng thoát khỏi ngôi làng đó, Trương Lân cảm thấy như được tái sinh.

Ở đại học, Trương Lân không có gì kiêng dè, uống rượu chém gió xem phim đen, ba năm đó, quả thực là thiên đường của cuộc đời.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, tốt nghiệp đại học, phải bước vào xã hội mưu sinh, Trương Lân mới phát hiện, ba năm vui vẻ đó, thật

quá ngu ngốc.

Công việc lận đận tìm hai tháng hơn, cuối cùng cũng ổn định, dọn chăn chiếu hành lý, vội vàng đi, giống như đi ăn ở nhà ăn, sợ đi muộn mất việc.

Chỉ là công việc đầu tiên không đáng tin cậy, nhà xưởng mới xây, Trương Lân cứ thế ở hiện trường chờ hơn nửa năm, vùng ngoại ô nông thôn, cũng không có trò giải trí nào, thú vui duy nhất là trêu chọc con gái chủ nhà, mặc dù lúc đó cô bé mới mười lăm tuổi.

Sau này nhà xưởng xây xong, nhân viên lần lượt vào vị trí, mấy thanh niên ngáo ngơ mới đột nhiên cảm nhận được sự tàn khốc và bất lực của xã hội: nhân viên kỹ thuật trong văn phòng không bao giờ nói chuyện nhiều với họ, sợ mất giá, thế là sự ngông cuồng và tự đại vốn có trên người họ, đột nhiên trở nên vô cùng nực cười và đáng thương.

Sau mấy tháng đối đầu và đấu tranh vì danh dự, họ dần dần thỏa hiệp, thuận theo sự lạnh nhạt và khinh miệt đó.

Khoảng thời gian đó, đã ép mấy chàng trai trẻ bồng bột làm mấy việc kinh thiên động địa.

Đại Quân trong số họ không hiểu sao lại tấn công mạnh mẽ vào vị chủ nhiệm phân xưởng tạm thời ở cùng tầng ký túc xá, lúc đó vị chủ nhiệm xinh đẹp đó lớn hơn gần mười tuổi; một anh bạn khác đã tán đổ con gái chủ nhà mà Trương Lân từng để ý, nghe nói, hỏi rõ rồi, con gái chủ nhà vừa tròn mười sáu tuổi; Trương Lân, thì lập tức chuyển mục tiêu, tán đổ một mỹ nữ khác trong văn phòng.

Nhưng chung quy vẫn là sói nhiều thịt ít, ba người sau lưng không ít lần bị người khác trêu chọc, nhưng trêu chọc thì sao?

Thực ra họ cũng biết, với tình hình hiện tại, có thể giữ được bao lâu?

Chỉ có thể sở hữu nhất thời mà thôi.

Thế là, trong sự chờ đợi đã được dự liệu, vị chủ nhiệm xinh đẹp bỏ rơi Đại Quân, cô con gái chủ nhà không hiểu sao lại đá Cát Ba, người yêu mà Trương Lân tưởng là tình yêu đích thực, cũng trong nỗi buồn vô hạn bước vào lễ đường hôn nhân.

Người đàn ông vô dụng có nhiều chuyện buồn nhất, ba người trong cơn say và tiếng cười lớn, cố gắng xoa dịu vết thương trong lòng.

Một năm sau, nhóm bạn bè hoạn nạn chia tay nhau, mỗi người đi về phía tương lai vô định của mình.

Trương Lân may mắn chọn được một công ty bất động sản, lần này vận may không tồi, thậm chí Trương Lân còn cảm thấy lần này đã dùng hết vận may mấy năm gần đây của mình.

Công ty này đủ lớn, sếp trực tiếp là một chị gái xinh đẹp thân thiện, nghe nói là xuất thân từ tiếp viên hàng không.

Trương Lân từng lén lút quan sát, cuối cùng kết luận: nghe nói là đúng.

Các đồng nghiệp khác, cũng đều là mỹ nữ.

Quan trọng nhất, cả bộ phận hành chính, chỉ có Trương Lân là nam!

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, hai năm sau, chị gái xinh đẹp bị chèn ép rời khỏi công ty, các đồng nghiệp bên cạnh người đi thì đi, người chuyển thì chuyển, chớp mắt chỉ còn lại Trương Lân.

Sau này công ty tuyển lại một gã ẻo lả làm phó tổng, suốt ngày tìm lỗi của Trương Lân, cuối cùng, Trương Lân cũng chỉ có thể cuốn gói ra đi.

Mấy năm nay, Trương Lân học kỹ thuật, học luật, thử thi luật sư và công chức, không có ngoại lệ đều thất bại.

Dùng lời của bạn bè thân thiết, có thể tìm được một người thi nhiều lần như vậy mà chưa thành công một lần, cũng không dễ dàng gì.

Điều đáng mừng là, Trương Lân chính là người khó tìm đó.

Trong căn phòng trọ tối tăm, Trương Lân vu vơ lau mặt, ngồi dậy.

Chương 351

Thật sự, nếu không có căn hộ cho thuê được người thân và bạn bè trợ giúp lúc đầu, Trương Lân ước tính bây giờ ngay cả chỗ ở cũng không có.

Điều kỳ lạ là, những gì Trương Lân đang làm bây giờ, rất thành thạo, tự nhiên, giống như đã làm cả nghìn lần.

Nhưng trong ký ức của Trương Lân, không chỉ không có trải nghiệm như vậy trong thế giới đạo mộ, mà ngay cả trong thế giới trước khi xuyên không vào thế giới đạo mộ, cũng không có!

"Tôi đang trải qua luân hồi của ai?" Trương Lân lẩm bẩm.

"Tôi, lại là ai?" Trương Lân gặp ma!

Không thể phủ nhận, mặc dù trong đầu Trương Lân có nhiều nghi vấn về mọi thứ, nhưng phản ứng của cơ thể lại rất chân thực.

Mỗi động tác đều tự nhiên đến thế!

Trong thói quen của cơ thể này, có một thứ mà người khác không có, đó là đủ tự tin, hay còn gọi là mặt dày.

Trương Lân mới này luôn tin rằng, sự huy hoàng thuộc về mình chưa đến, chỉ thiếu một cơ hội bùng nổ.

Cậu ta luôn cho là như vậy, mặc dù đã cho là như vậy gần ba mươi năm.

Hôm nay là thứ bảy, gió buổi sáng thật dễ chịu, nhìn ra ngoài cửa sổ thời tiết chắc là không tệ, có ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Trương Lân cố gắng quấn chặt chăn, đấu tranh với việc có nên mặc quần áo vào hay không.

“Cốp cốp cốp!” Cánh cửa sắt đột nhiên vang lên mấy tiếng động lớn, Trương Lân giật mình, không nhịn được lớn tiếng hỏi: “Ai đấy?

Nhà có người chết hay sao mà gõ cửa kiểu đấy!” Hét xong Trương Lân ngẩn người, rõ ràng cậu không thô lỗ như vậy.

Nhưng đã đến đây rồi thì cứ thuận theo thôi, hiện tại không làm rõ được tình hình, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên xem sao.

Khoác vội áo ngủ, Trương Lân tức giận chạy ra mở cửa.

“Xoạch” cửa mở ra, kỳ lạ là bên ngoài không có ai.

Chỉ có ở cửa có một hộp giấy, vuông vức một thước, trên đó vẽ một chiếc pizza béo ngậy.

“Mẹ kiếp, ai vậy?” Trương Lân vội vàng ra ngoài, đứng ở đầu cầu thang nhìn xuống, không có ai, lại nhìn lên trên.

Mẹ nó, tầng thượng!

“Ai vậy?” Trương Lân thử hét lên một tiếng, trong lòng nghĩ không lẽ là hàng xóm?

Tầng này có ba hộ gia đình, đối diện là một căn hộ cho thuê, ở đó có hai cô gái, một người to béo như thùng phi, một người nhỏ hơn là học sinh.

Hàng xóm bên cạnh là một gia đình lớn, hai vợ chồng già, cùng con trai và con dâu, có một đứa cháu bị thiểu năng trí tuệ.

Trương Lân định đi gõ cửa hỏi, nhưng nhìn lại số nhà rõ ràng trên cửa mỗi nhà, lại đứng lại.

Lúc này sau lưng truyền đến một tiếng kêu nhỏ nhẹ, Trương Lân quay đầu lại nhìn.

“Ai, thật không biết điều, người đã xui xẻo như vậy, còn nuôi chó!” Sau lưng Trương Lân, là con chó husky to lớn mà Trương Lân

của thế giới này nuôi.

Lúc này nó đang nằm sau lưng Trương Lân, hai mắt không động đậy nhìn chằm chằm vào hộp giấy trong tay Trương Lân, mép chảy nước dãi.

"Không phát hiện ra chủ nhân hôm nay có gì khác sao?" Trương Lân không nhịn được hỏi.

Con husky ngẩng đầu nhìn Trương Lân, lại cúi đầu sau đó cả thân mình bò rạp xuống đất, bò về phía trước hai bước, giả vờ tiếp cận hộp pizza đó.

Thằng cha này vừa nhìn đã biết là kẻ tái phạm, chắc chắn bình thường không ít lần tranh ăn với chủ nhân.

"Đồ ăn hại chết tiệt!" Trương Lân bật cười, nói con husky này vì ăn có thể bán đứng tất cả, bây giờ e rằng ngay cả ai là chủ nhân cũng không quan tâm!

Nó nhìn thấy thứ trong tay Trương Lân, trong đầu chắc toàn là đồ ăn, chắc chắn sẽ không để ý đến những thứ khác.

"Thôi vậy!" Trương Lân bưng hộp vào trong, "Kệ xác là của ai, là tôi nhặt được!" Trương Lân từ từ mở hộp.

Đây là một chiếc bánh pizza, làm rất tinh xảo, nhân và thịt xé, nhìn mà không nhịn được thèm ăn.

Lúc này bụng Trương Lân kêu lên ùng ục, rõ ràng hôm qua cũng không ăn gì.

"Ai, đã trải qua những khổ nạn gì vậy!" Trương Lân không nhịn được than thở.

Nhưng nhìn một lúc, Trương Lân lại dừng lại.

"Không lẽ có người cố tình trêu tôi, hoặc là, muốn hạ độc hại tôi?"

Trương Lân cố nén cơn thèm khát trong bụng, không khỏi suy nghĩ.

Cơ thể này năm nay đủ xui xẻo rồi, mất việc, bây giờ đã thất nghiệp ở nhà hai tháng hơn, sớm đã không dám ăn uống no say.

Nếu không phải hôm nay ma xui quỷ khiến có chuyện này, ước tính Trương Lân đã ngủ rồi, để bớt ăn một bữa, tiết kiệm được một chút tiền.

"Có người tặng?

Tôi đâu có duyên tốt như vậy?" Nhìn chiếc pizza trong hộp, trong đầu Trương Lân diễn ra một cuộc đấu tranh kịch liệt.

Ăn hay không ăn, đó là giả, thèm lâu như vậy có miếng thịt trước mặt ăn hay không?

Đừng nói đến ý chí, thứ đó trong tình trạng bụng đói meo không có tác dụng.

Nhưng Trương Lân thật sự không dám ăn, nếu không hiểu sao có thứ đặt ở cửa, bạn có dám lấy ăn không?

Trương Lân không sợ ai đó chơi xấu bên trong, ví dụ như bôi chút nước bọt, thêm chút gia vị mạnh, như vậy tuy sống không bằng chết, nhưng ít nhất còn sống được, nhưng nếu lỡ như bên trong có thuốc chuột, thì chết chắc rồi.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện ở đây, một thế giới trông rất thật, sao dám làm việc không kiêng dè!

"Hú ~~~" Con husky thấy Trương Lân bưng hộp ngẩn người, không nhịn được lại kêu một tiếng, hộp đã mở, mùi thơm càng nồng, đừng nói nó thèm, ngay cả Trương Lân cũng đang do dự.

Nhìn nước dãi chảy ròng ròng, trong đầu Trương Lân đột nhiên nảy ra một ý.

Trương Lân cười gian nhìn con husky, buột miệng gọi tên nó: "Na Nhã..." Trương Lân ngẩn người.

Cảm giác tồn tại này quá chân thực, giống hệt cảm giác khi xuyên không vào thế giới đạo mộ, nhưng lúc đó rõ ràng chỉ thấy sâu trong động truyền đến một luồng sáng, trong luồng sáng xuất hiện hai chữ "luân hồi".

"Chẳng lẽ thật sự là luân hồi sao?" Trương Lân lắc đầu, tạm thời không suy nghĩ đến những thứ khác, tiếp tục nói với con husky trước mặt: "Na Nhã, thương lượng một chuyện nhé, nhìn xem, miếng to như vậy, đều cho mày ăn thì tao tiếc, không cho mày ăn thì cũng không được, thứ này xuất hiện quá quỷ dị.

Hay là thế này, mày, ăn một miếng trước, thử xem, thế nào?" Con chó đó cũng không biết có hiểu không, tưởng Trương Lân thật sự muốn cho nó ăn, đầu gật gật xuống.

"Này!

Như vậy, tao coi như mày đồng ý nhé!" Trương Lân vội vàng kết luận cho hành động của nó, xé một miếng pizza, từ từ đưa đến trước mặt nó.

"Ăn đi!" Na Nhã thấy Trương Lân ra hiệu cho ăn, "hự" một tiếng ngoạm lấy, cái dáng vẻ đó, là một con chó cái, mà còn mạnh hơn cả chó đực!

"Ai, chậm thôi, thanh lịch một chút được không?" Có lẽ vì trong lòng áy náy, Trương Lân không nhịn được nói.

Trong trường hợp bình thường, thời gian phát tác của độc cực mạnh từ vài giây đến vài phút, thuốc độc thông thường cũng sẽ có phản ứng trong vòng mười phút.

Chương 352

Trương Lân nhìn chằm chằm Na Nhã, sợ nó có gì không ổn, lúc nó nuốt miếng pizza vào, trong lòng Trương Lân đột nhiên hối hận, nếu xảy ra chuyện, chẳng phải trong căn phòng này chỉ còn lại một mình cô đơn sao?

Thời gian chờ đợi luôn cảm thấy vô cùng dài, Trương Lân ngồi xổm trên đất, không ngừng nhìn vào điện thoại và Na Nhã.

Con chó đó dường như vẫn chưa thỏa mãn, liên tục ra hiệu Trương Lân nên ném miếng thứ hai.

Nhưng Trương Lân không để ý, cứ nhìn chằm chằm vào mắt và khóe miệng nó, vừa nhìn vừa cầu nguyện, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện bất thường.

Một phút, hai phút, năm phút, mười phút...

Cuối cùng, mười phút sau, con chó đó vẫn sống khỏe mạnh nhìn vào hộp trong tay Trương Lân.

Trương Lân xác định, hộp pizza không có vấn đề gì.

"Được rồi, ha ha, tao sẽ chia cho mày ăn ngay!" Trương Lân cười lớn đứng dậy, vừa hơi hoạt động đôi chân tê cứng, vừa quay người định đóng cửa.

Trước đó, Trương Lân lấy hộp pizza, quay người giao tiếp với con husky Na Nhã, lưng quay về phía cửa, lúc này quay người đi đóng cửa, đột nhiên phát hiện ở cửa đang đứng một cô gái toàn thân áo trắng, tóc bay phất phơ, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm vào tôi.

"Vãi, ma!!!" Ai muốn sống thì đừng có cử động!

Trương Lân suýt nữa thì đái ra quần, chiếc hộp trong tay bay vèo

ra ngoài.

Cậu bất giác ngã ngửa về phía sau.

Con Na Nhã từ phía sau đột nhiên lao tới, động tác cực kỳ nhanh nhẹn.

Nhưng Trương Lân chẳng trông mong gì nó cứu mình, vì dựa theo ký ức còn sót lại của chủ nhân cũ cơ thể này, dùng mông cũng đoán ra được, con hàng này chắc chắn sẽ vẽ một đường cong tuyệt đẹp, đón chính xác hộp pizza bay ra, sau đó chạy sang một bên ngấu nghiến, vài miếng là xong sạch, chỉ sợ Trương Lân giành với nó.

"Ái da!" Trương Lân ngã không hề nhẹ, xương cụt đau thấu tim, nhưng đây không phải điều cậu đang bận tâm, bóng người ở cửa đâu rồi?

Nếu khoảnh khắc vừa rồi Trương Lân kinh hãi, thì bây giờ cậu lại vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào lại xuất hiện ảo giác?

Trương Lân đứng ở đầu cầu thang nhìn lên nhìn xuống, không có một bóng người!

Cậu rùng mình một cái, đứng sững tại chỗ, khí lạnh từ người toát ra, đũng quần chợt mát rượi, Trương Lân cúi đầu liếc xuống.

Sau gần hai mươi lăm năm, Trương Lân lại một lần nữa đái ra quần.

"Rột rột rột rột…" Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng lưỡi ma sát với mặt đất.

Trương Lân quay đầu lại, con Na Nhã đang cố gắng liếm dầu mỡ trên hộp pizza, hộp giấy không chịu nổi sự ma sát của cái lưỡi, bị ép phải trượt trên mặt đất...

Đúng như kết quả Trương Lân dự đoán, điều đáng tức nhất là con hàng này còn nhìn vệt ướt trên đũng quần cậu, lộ ra một vẻ mặt như đang chế giễu.

Nếu là bình thường, Trương Lân chắc chắn sẽ đá cho nó một phát, tặng cho nó một cú nhảy kiểu thỏ.

Nhưng hôm nay cậu chẳng có tâm trạng nào, cuộc gặp gỡ kỳ quái từ sáng sớm khiến tâm trạng Trương Lân tồi tệ đến cực điểm.

Tắm rửa, thay quần áo xong, Trương Lân ngồi trên giường, có chút lơ đãng.

Con Na Nhã lúc bỏ đi còn cố tình dùng chân trước đạp lên chân cậu.

Trương Lân nhìn nó, trong lòng đột nhiên nổi giận.

"Mày vừa rồi chỉ lo ăn thôi hả!" Trương Lân gầm lên, như thể đang cố gắng cứu vãn thể diện vừa đánh mất, dù chỉ là trước mặt một con chó.

Con Na Nhã lúc này lại thể hiện hết mức cái tính "ngáo" của Husky.

Nó ngẩng đầu, há miệng, nhìn Trương Lân, đầu tiên nghiêng sang trái, rồi lại nghiêng sang phải.

Nếu là bình thường, Trương Lân chắc chắn sẽ bị nó chọc cho cười ha hả.

Nhưng lúc này thấy bộ dạng đó, cậu lập tức cảm thấy bị coi thường và chế nhạo, liền tóm lấy đầu nó, vỗ mấy cái vào mông.

Con hàng này cuối cùng cũng biết Trương Lân thật sự nổi giận, không còn giả vờ tỏ vẻ dễ thương nữa, đầu lắc trái lắc phải thoát khỏi sự khống chế của cậu, vèo một cái lao ra ngoài.

Trương Lân vẫn chưa hết giận, chậm rãi đuổi theo, nếu không có gì bất ngờ, con hàng này chắc chắn đã chạy vào lồng, vì an toàn, nó còn thuận thế đóng cửa lồng lại.

"Reng reng reng~~~" Điện thoại đột nhiên reo lên, Trương Lân nhìn con chó đang ngồi đoan trang trong lồng không chút áp lực, hung hăng lườm nó một cái rồi mới đi nghe điện thoại.

Màn hình hiển thị một số lạ, cậu trả lời với giọng điệu lịch sự, vì mấy ngày trước Trương Lân có nộp hồ sơ xin việc, biết đâu hôm nay có điện thoại thông báo phỏng vấn.

"Chào anh, có phải Trương Lân không ạ?" đầu dây bên kia hỏi.

"Chào anh, có chuyện gì không?" Trương Lân cố gắng để giọng mình lịch sự hơn.

"Xin hỏi gần đây anh có nhu cầu về vốn không ạ?" người ở đầu dây bên kia giọng nói hiền hòa.

Hả?

Sao biết tôi cần tiền?

"Cần, cần chứ!" Trương Lân vội vàng nói, cũng không quan tâm sao họ biết rõ hoàn cảnh của mình.

Cơ thể này quá thảm thương, Trương Lân phát hiện bây giờ mình không còn chút năng lực nào của Tiểu Ca, giống hệt một người bình thường trong thành phố.

Đã là người bình thường thì tự nhiên cần tiền, điểm này Trương Lân ở kiếp trước đã thấm thía sâu sắc!

"Công ty tôi chuyên làm các khoản vay tín dụng, chỉ cần có xe có nhà là có thể vay, nhanh nhất trong ngày nhận tiền!" người kia thao thao bất tuyệt, mặt Trương Lân dần dần đen lại.

Mẹ nó chứ tôi mà có xe có nhà thì cần gì phải vay của các anh?

Cậu dập máy thẳng thừng, cả người như bị rút cạn sức lực, ngã vật ra giường.

Trong túi ước chừng còn hơn một trăm tệ, nếu tuần này không tìm được việc, Trương Lân chỉ có nước hít gió Tây Bắc mà sống.

Cậu gọi điện cho Doãn Đại Chùy, hẹn lát nữa đến chợ việc làm xem sao, thử xem hai người có thể chen chân vào đám nhân tài, tìm một công việc đủ nuôi sống bản thân không.

Doãn Đại Chùy tên thật không phải vậy, chỉ họ Doãn, vì ăn nhiều, sức khỏe tốt, nên bị đám bạn của Trương Lân trêu là Đại Chùy.

Tuổi tác lớn hơn Trương Lân hai tuổi, nhưng tình hình có vẻ còn tệ hơn, thường trở thành tấm gương tiêu cực để Trương Lân tự an ủi mỗi khi thất chí, là năng lượng tích cực khơi dậy ham muốn sinh tồn của cậu.

Trong ký ức, anh trai Trương Lân thường nói với cậu, vật họp theo loài, người phân theo nhóm, muốn nhanh chóng tiến bộ thì phải kết giao với bạn bè giỏi hơn mình, ít nhất cũng không được kém hơn.

Nhưng ai mà chẳng có vài người bạn xấu chứ?

Hơn nữa, với tình trạng của Trương Lân bây giờ, dù có muốn kết giao với người thành đạt, người ta cũng đâu có thèm để ý.

Hiện thực thật bi thảm và bất lực.

Chợ việc làm ở trung tâm thành phố, Trương Lân sống ở vành đai 2 phía đông Dung Thành, đi xe buýt phải chuyển hai chặng.

Hóa ra, bây giờ mình đang ở Dung Thành!

Chương 353

Điều này càng khiến Trương Lân chắc chắn về việc mình đã xuyên không!

Một hình thức xuyên không khác!

Ba Thục Dung Thành cũng giáp với khu Tạng, ở đây có không ít người khu Tạng.

Lẽ nào vì thế mà mình xuyên không đến đây?

Trong chợ việc làm người đông như nêm, nhìn đám đông qua lại, Trương Lân đột nhiên có chút tự ti, những người ứng tuyển tinh thần phấn chấn, cảm xúc dâng trào không ngừng đả kích sự tự tin của cậu, cuối cùng, cậu chỉ đặt hai bản sơ yếu lý lịch lên quầy tuyển nhân viên văn phòng rồi vội vàng rời đi.

Vừa ra khỏi chợ việc làm, hai người Trương Lân như vừa từ phòng tắm hơi bước ra, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cũng không biết là do nóng hay do căng thẳng.

Họ lại đi dạo gần đó một lúc, đến hơn sáu giờ chiều, hai người bàn nhau ăn chút gì đó rồi mới bắt đầu về.

Lúc đợi xe buýt, Doãn Đại Chùy có chút chán nản, nói: "Tôi có phải là kẻ thất bại không?" Trương Lân ngạc nhiên: "Cần phải hỏi à?" Doãn Đại Chùy: "Hôm nay ở chợ việc làm, đừng nói đến phỏng vấn giao lưu, tôi nhìn những người đó đã thấy chột dạ rồi." Trương Lân có chút an ủi, vì cậu chỉ ghét cái kiểu bị lựa chọn như bắp cải, chứ không sợ hãi: "Chột dạ cái gì, có đánh mẹ già cướp em gái nhà ai đâu!" Doãn Đại Chùy không cười nổi: "Nhưng mà, tôi nên thay đổi thế nào đây?

Sắp ba mươi rồi, nếu không thay đổi nữa thì muộn mất.” Lần này Trương Lân không cười, cũng không tự an ủi, cậu cũng đang suy nghĩ, với cách sống của chủ nhân cũ cơ thể này, nếu đến ba mươi tuổi vẫn chưa tìm được lối ra, thì con đường sau này sẽ ở đâu?

Hiếm có lần nào trên xe buýt, họ không chém gió ba hoa, mà lại im lặng.

Sau một lần chuyển chặng, xe buýt vắng người hơn.

Chặng xe này trước tiên đi dọc bờ sông qua cổng nam Đại học Dung Thành, sau đó mới rẽ lên vành đai 2, lúc đi dọc bờ sông rất yên tĩnh, trên xe cũng chỉ có khoảng hơn hai mươi người.

Ngoài cửa sổ, đèn hoa đã lên, lấp lánh, chói mắt.

“Tất cả không được động đậy, ai muốn sống thì đừng có cử động!” Trương Lân đang lơ đãng nghĩ vẩn vơ.

Cậu đang suy nghĩ về thế giới này.

Lúc này cũng không có thông báo của hệ thống, cũng không có tin tức gì của Hồ Bát Nhất và những người khác.

Cứ như thể mọi thứ đã trải qua trước đây chỉ là một giấc mơ!

Nhưng, những gì đang trải qua bây giờ lại chân thực đến vậy!

Rốt cuộc cái nào mới là mơ, hay những chuyện trước kia mới là mơ?

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn kéo suy nghĩ của Trương Lân trở lại, đánh thức cậu khỏi cơn mơ màng.

Trương Lân nhìn thấy hai người đàn ông đội mũ trùm đầu màu đen, tay cầm dao dài sáng loáng, một người chỉ vào tài xế, một người đi tuần tra trong xe.

“Tất cả ngồi yên, cũng đừng có ý định gọi điện thoại, đứa nào

dám gọi, tao chém đứa đó!" tên trùm đầu đi tuần tra hăm dọa.

Người còn lại thúc giục tài xế: "Lái ra khỏi thành phố!

Tao chỉ cần tiền, không hại người, nhưng nếu mày dám giở trò, tao xiên mày đầu tiên!" Tài xế có chút run sợ, quay đầu nhìn các hành khách, run rẩy nói: "Được, chỉ cần đừng hại người, thế nào cũng được!" Nói rồi hắn thật sự lái xe dọc theo bờ sông đi thẳng ra ngoài.

Trương Lân và Doãn Đại Chùy nhìn nhau, yếu ớt hỏi: "Thật hả?" Trương Lân cũng có chút không chắc chắn, giơ tay hỏi tên trùm đầu đang đi tuần: "Này, không phải diễn tập chứ?" Tên trùm đầu lườm Trương Lân một cái, chửi: "Diễn tập cái búa, lão tử đi cướp đây!" Trương Lân không tin, Dung Thành là nơi tốt như vậy, cảnh sát mặc thường phục, cảnh sát tuần tra cơ bản đường nào cũng có, lại có người dám làm chuyện này?

Ngu sao, không muốn sống nữa à?

"Không phải đâu?

Ngoài kia nhiều cảnh sát tuần tra như vậy, hai anh gan cũng lớn thật đấy!" lời nói của Trương Lân khiến mấy người khác hùa theo.

Một bà thím tiếp lời: "Làm trò gì thế, tôi còn phải về nhà nấu cơm!" Tên trùm đầu chém một dao vào tay vịn, chém đứt tay vịn, nói: "Đứa nào nói lão tử diễn tập?

Lão tử đến kiếm tiền đây!

Lũ con rùa, đứa nào còn nói nhảm nữa, lão tử xử đứa đó trước!" Lúc này tài xế ở phía trước khóc lóc: "Ôi đừng có nói đùa nữa, là thật đấy!" Lúc này, mọi người mới biết, thật sự gặp phải cướp rồi.

Doãn Đại Chùy có chút ngẩn người, Trương Lân cũng có chút ngơ ngác, chuyện tốt thì không gặp, chuyện xui xẻo lại cứ tự tìm đến mình à?

“Mình, bị cướp?” đầu óc Trương Lân có chút không thông, trên người còn đúng một trăm tệ, nếu bị cướp mất, tháng này Trương Lân ăn cái gì đây!

Thấy tên trùm đầu đang đi tuần, xe buýt đang chạy ra ngoài, Trương Lân lén lút lấy ra hơn một trăm tệ còn lại, giấu vào trong ống tay áo.

Nơi này tuy có vẻ không an toàn, nhưng lại dễ bị bỏ qua nhất.

Chỉ là, động tác giấu tiền của Trương Lân kín đáo, nhưng động tác lấy tiền ra lại bị một anh chàng béo đeo kính bên cạnh nhìn thấy, người đó cũng thông minh, lập tức hiểu ý đồ của Trương Lân, bắt chước, cũng bắt đầu giấu tiền.

Chỉ cần một người giấu, những người bên cạnh cũng sẽ học theo, thế thì việc Trương Lân làm còn có tác dụng gì nữa, nhưng cậu lại không dám nói, rút ra một tờ một tệ, lén lút nhét vào giày, ngồi ngay ngắn lại.

Cuối cùng, hành động giấu tiền của mọi người bị tên trùm đầu phát hiện, hắn gầm lên: “Thằng rùa nào dám giấu?

Tất cả lấy ra!” Nói rồi hắn bắt đầu lục soát từng người một.

Anh chàng béo đeo kính giấu tiền ở vị trí quá tệ, trong tất, bị tên trùm đầu tìm ra, tát cho một cái, những người khác thấy vậy, không dám giấu nữa, ngoan ngoãn nộp ra.

Đến lượt Trương Lân, cậu giơ hai tay lên cao: “Đại ca, em không có tiền, chỉ có thẻ xe buýt, anh có cần không?” Tên trùm đầu ngẩn ra, nhưng anh chàng béo đeo kính đã tức đến hỏng người, hét lên: “Nó có tiền, tôi thấy nó giấu dưới giày!” Chết tiệt!

Tên trùm đầu vung dao trước mặt Trương Lân: “Mày tự lấy ra, hay để lão tử giúp mày?” Trương Lân mặt méo xệch: “Đại ca, đây là

số tiền cuối cùng của em, em còn chưa tìm được việc, phải về mua chai nước, cầm cự mấy ngày." Tên trùm đầu có chút tức giận, nói: "Lão tử mà có tiền, thì giữa ban ngày ban mặt đi cướp à?

Mày bị úng não à?

Mau lấy ra." Trương Lân miễn cưỡng lấy ra tờ tiền cuộn tròn, đưa cho hắn, "Đại ca, một tệ thôi, em thật sự giữ lại mua nước, anh chừa cho em đi." Lúc này, xe buýt cũng đã ra khỏi thành phố, mùa hè ngoại thành khá yên tĩnh, xe buýt dừng lại trong bóng tối của đèn đường, cũng không gây chú ý nhiều.

Tên trùm đầu ngẩn ra, anh chàng béo đeo kính cũng ngớ người.

"Thật đấy, không tin anh có thể lục soát người em." Trương Lân cố gắng tỏ vẻ vô tội trên mặt, mẹ nó chứ để giữ lại mấy trăm tệ kia, lão tử đây không tiếc gì hết, may mà chủ nhân cũ của cơ thể này mặt đủ dày, diễn xuất cũng tinh vi.

Ở thế giới đạo mộ, Trương Lân hành động với góc nhìn của một vị thần, con người cũng lạnh lùng có hình tượng, ở thế giới trước khi đạo mộ, Trương Lân cũng là một người bình thường, không có gì bi thảm, bây giờ lại có thể thể hiện tốt tính cách như vậy, ngay cả cậu cũng thấy kỳ lạ!

Rốt cuộc thế giới nào là thật, thế giới nào là hư ảo đây?

Tên trùm đầu thở dài một hơi, nói: "Không ngờ mày cũng nghèo như vậy.

Thôi được rồi." Hắn nhìn túi tiền trong tay, đếm lại, rồi nói với Trương Lân, "Hôm nay không cướp của mày, nhưng mày phải đi với tao." Trương Lân ngẩn ra, tưởng được tha, nói: "Làm gì?" Tên trùm đầu có chút bực tức, gầm lên: "Làm cái gì?

Lão tử bày trận lớn như vậy, chỉ để cướp mấy ngàn tệ?

Mày không có tiền thì phải góp người, lão tử muốn bắt mày, đòi tiền chính phủ!

Ra đây cho tao, chúng mày, tao nhớ mặt chúng mày rồi đấy, đứa nào dám báo cảnh sát, tao sẽ tìm từng đứa một!" Nói rồi, hắn trùm đầu Trương Lân, dùng dây thừng trói quặt tay lại, một tay cầm đầu dây, đẩy Trương Lân xuống xe, chạy vào vùng ngoại ô.

Người còn lại đợi tên trùm đầu chạy được một lúc, mới uy hiếp tài xế một phen, rồi nhảy ra chạy mất.

Đầu óc Trương Lân trống rỗng, bị tên trùm đầu kéo đi, loạng choạng.

Mình sao thế này, không phải bị cướp, mà là bị bắt cóc!

Thật là một ngày bi thảm!

Từ việc gặp ma buổi sáng, ngã sấp mặt, rồi đồ ăn bị chó cướp mất, tất cả mọi thứ đều có vẻ vô cùng không thuận lợi!

Chương 354

Nhưng cũng khá phù hợp với thiết lập nhân vật Trương Lân của thế giới này.

"Phù hợp thì phù hợp, nhưng đừng phù hợp với tôi chứ!" Trương Lân thầm oán trách, trong lòng kêu trời sao tên lại không hay, cứ phải gọi là Trương Lân?

Nhưng bây giờ tất cả đều đã muộn.

Không có tiền, chỉ có thể đi theo hắn!

Bây giờ Trương Lân không có sở trường gì, Ma Đao và Trạm Lư cũng không biết ở đâu, cậu đã thử vận nội tức trong đan điền, lúc này cũng hoàn toàn biến mất!

Đường chết!

Với sự so sánh như vậy, Trương Lân căn bản không thể có cơ hội phản kháng!

Kiếp trước không chỉ một lần xem cảnh cướp bóc bắt cóc trong phim, không ngờ lần này lại gặp phải.

Quan trọng là không có cơ hội phản kháng nào cả!

"Ha ha, quả nhiên là thần xui xẻo!

Chuyện như thế này mà cũng gặp phải!" Trương Lân không khỏi thầm bội phục Trương Lân của thế giới này!

Tên cướp này hiển nhiên rất quen thuộc với môi trường ngoại thành, đường đi khó khăn, nhưng cũng không gặp phải ngõ cụt.

Cũng không biết đã đi bao lâu, tên trùm đầu cuối cùng cũng dừng lại, giật phăng mũ trùm đầu của Trương Lân.

Ánh đèn có chút chói mắt, Trương Lân phải mất một lúc mới thích nghi được và từ từ mở mắt ra.

Tên trùm đầu nhìn Trương Lân, thở hổn hển: "Mày hy vọng tao tháo mũ trùm đầu ra, hay không tháo?" Trương Lân nghe vậy, lắc đầu: "Nếu anh muốn giết tôi thì cứ tháo, nếu không giết thì đừng tháo, nhưng quyền tháo hay không là ở anh, tôi nói cũng vô dụng." Tên trùm đầu im lặng một lúc: "Thực ra, tao không muốn giết người." Trương Lân nghe câu này, có chút run rẩy, không muốn giết người, ý là lúc bất đắc dĩ, chắc chắn sẽ giết người!

Mẹ kiếp, đây là lần xuyên không bi thảm nhất trong lịch sử xuyên không rồi sao?

Hai người cứ thế ngồi đối diện nhau, cho đến khi người còn lại đến.

Người đó không đội mũ trùm đầu bước vào, Trương Lân không chú ý quay đầu lại nhìn, mẹ kiếp, làm Trương Lân tức đến đau dạ dày, gầm lên: "Hai người cố ý phải không?

Không đội mũ trùm đầu vào làm cái quái gì!

Lão tử đây chưa sống đủ đâu nhé?" Người bước vào có khuôn mặt khá thanh tú, nghe Trương Lân gầm lên như vậy, cười một tiếng: "Lần đầu tiên gặp con tin như cậu, gan cũng không nhỏ nhỉ?" Đã nhìn thấy rồi, Trương Lân cũng không dám hy vọng chúng sẽ không ra tay, chỉ có thể cố gắng tìm cơ hội chạy trốn: "Dù sao cũng là chết, gào mấy câu thì có sao?" Người đó gật đầu: "Tôi tên Tào Quan, hắn tên Lý Phi, cậu tên gì?" Tào Quan trực tiếp nói cho Trương Lân tên của họ, ý là Trương Lân không thể sống được nữa, dập tắt tia hy vọng cuối cùng của cậu.

Lúc này Trương Lân ngược lại cảm thấy thoải mái, cười toe toét với hắn: "Tôi tên là tổ tông!" Tào Quan không hề tức giận: "Nếu có

thể dùng cậu đổi lấy một nghìn vạn, gọi cậu là tổ tông cũng không thành vấn đề!" Trương Lân có chút kinh ngạc: "Các anh định dùng tôi đổi một nghìn vạn?

Tôi có gì đáng giá thế à?" Tào Quan cười ha ha, nói: "Bình thường thì không có gì đáng giá, nhưng bây giờ, cậu đại diện cho người dân, không chỉ cậu, mà là đáng giá một nghìn vạn, còn ít đấy." Trương Lân cười một tiếng, nói: "Sớm biết bắt cóc có tiền đồ như vậy, tôi đã làm nghề này từ sớm rồi!" Tào Quan lại lắc đầu, nói: "Sai rồi, có tiền cũng phải có mạng mà tiêu, nếu tôi không phải đi vào đường cùng, cũng sẽ không làm như vậy." Trương Lân: "Dù sao tôi cũng chết chắc rồi, hay là, trước khi chết kể cho tôi nghe tại sao các anh lại đi vào đường cùng đi?

Cũng để tôi đỡ sợ, lát nữa lúc ra tay, cũng không sợ hãi như vậy.

Nếu kể hay, tôi cũng sẽ kể cho các anh nghe câu chuyện của tôi, ha ha, chắc chắn cũng sẽ khiến các anh hài lòng." Trương Lân không nhịn được nói, cậu thật sự muốn xả hết ra.

Tào Quan liếc nhìn Trương Lân một cái, trong đôi mắt lạnh lùng đột nhiên lóe lên chút dịu dàng.

Nếu không phải bây giờ hắn đang bắt cóc Trương Lân, Trương Lân sẽ nghĩ hắn là một người đa tình và lương thiện.

"Để chữa bệnh cho người nhà!" Tào Quan nói, "Em gái tôi mắc một căn bệnh, từ nhỏ đã mắc phải.

Bệnh này đã tiêu tốn hết tất cả tiền tiết kiệm của gia đình tôi, nhưng bệnh viện nói, nếu đi nước ngoài, ít nhất cũng phải cần hơn hai trăm vạn, ha ha, một người nông dân như tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Chỉ có thể đi cướp." Trương Lân có chút không tin, nói: "Không

cần phải diễn kịch khổ tình trước mặt tôi đâu nhỉ?

Dù sao tôi cũng sắp chết rồi.

Anh em à, làm vậy có chút không tử tế đâu!" Lý Phi cũng đã tháo mũ trùm đầu ra, ngoài dự đoán, thân hình cao lớn của hắn lại có khuôn mặt vô cùng thanh tú.

"Lừa cậu làm gì, nếu có thể sống tốt, ai mà không muốn chứ?" Trương Lân có chút dở khóc dở cười: "Nhưng mà, tôi còn không bằng các anh, dù sao cũng có một gia đình, tôi là kẻ lang thang đây này!

Tôi còn không đi cướp!

Với thân hình và ý thức của hai anh, tìm một công việc đàng hoàng như bảo vệ, một tháng cộng lại cũng có sáu bảy nghìn chứ nhỉ?" Lý Phi ngẩn ra, sau đó nói: "Sáu bảy nghìn?

Không đủ, hai chúng tôi." Trương Lân đột nhiên nghĩ, em gái Tào Quan bị bệnh, Lý Phi lại tham gia cùng, liền hỏi: "Em gái Tào Quan và anh có quan hệ gì?" Lý Phi mặt hơi đỏ lên, nói: "Tôi và Tiểu Miêu có hôn ước từ bé." Trương Lân quay đầu nhìn Tào Quan, nói: "Tào Tiểu Miêu?" Lý Phi vội vàng xua tay: "Không không, họ Hứa, Hứa Tiểu Miêu." "Đợi đã!" Trương Lân có chút tức giận, "Hai người có ý gì, tôi mẹ nó sắp chết rồi, còn lừa tôi, có ý nghĩa không?

Có ý nghĩa không?" Lý Phi rõ ràng không ngờ phản ứng của Trương Lân lại mạnh mẽ như vậy: "Cha tôi và cha cậu ấy đều là cựu chiến binh chiến tranh Việt Nam, nên quan hệ của chúng tôi rất thân, em gái Tào Quan, không sai, nếu tôi và Tiểu Miêu không có hôn ước từ bé, tôi chắc chắn cũng sẽ thương nó như em gái ruột." Trương Lân nghe xong, im lặng, không biết nói gì nữa, vẫy vẫy tay, dựa vào góc tường bên trong.

Tào Quan trầm ngâm, liếc nhìn Trương Lân một cái: "Đừng có lộn

xộn, tôi cũng không làm khó cậu, nếu có thể không giết, tôi tuyệt đối không ra tay, nhưng đừng có ép tôi." Trương Lân nhìn hắn, cười cười, nói: "Có nghĩ đến không, sau khi lấy được tiền, chữa bệnh cho Tiểu Miêu?" Tào Quan ngẩn ra, nói: "Lấy được tiền rồi nói sau!" Trương Lân thuận thế nằm xuống: "Nếu lấy được tiền, chữa khỏi bệnh cho Tiểu Miêu, một người anh chưa từng gặp mặt chúc cô bé sau này khỏe mạnh vui vẻ." Nói xong, cậu liền nhắm mắt lại, tận hưởng giấc ngủ cuối cùng của mình.

Đối với Trương Lân, kết quả hôm nay có lẽ không thể thoát được, hai người này muốn sống, thì phải kết liễu cậu.

Cậu cũng không oán trách, một là vì hoàn cảnh của hai người quả thực đáng thương, hai là Trương Lân cho rằng trong động luân hồi ở khu Tạng chắc chắn đã xảy ra chuyện luân hồi xuyên không, nếu chết đi, có lẽ có khả năng quay về thế giới đạo mộ, hoặc thế giới của kiếp trước.

Dù sao thì kết quả nào cũng an nhàn hơn việc tiếp tục sống cuộc đời của Trương Lân ở thế giới này, kể cả là cái chết.

Tào Quan và Lý Phi nhìn nhau, không nói gì.

Lúc Trương Lân tỉnh lại, Tào Quan không có ở đó, chỉ có Lý Phi ở bên cạnh.

Hắn liếc nhìn Trương Lân một cái, nói: "Tỉnh rồi à?

Ngủ có ngon không?" Trương Lân lắc đầu, hỏi: "Tào Quan đâu?" Lý Phi chỉ ra ngoài: "Đang đàm phán với cảnh sát, bảo tôi ở đây canh chừng cậu." Trương Lân quay đầu nhìn, nơi này là một nhà máy bỏ hoang, chỉ có cánh cửa phía trước có thể vào, Tào Quan ra ngoài đàm phán, Lý Phi ở trong canh chừng Trương Lân, quả thực rất hợp lý và an toàn.

Trương Lân hỏi Lý Phi: "Nguyện vọng lớn nhất của anh là gì?" Lý Phi ngẩn ra: "Chữa khỏi bệnh cho Tiểu Miêu." "Không phải là cưới cô ấy à?" Trương Lân hỏi.

Lý Phi cười nói: "Trong lòng tôi, Tiểu Miêu là người thân, quan hệ của chúng tôi, như anh em ruột, chỉ có thêm cái hẹn ước đó, khiến cả hai chúng tôi đều không tự nhiên." Trương Lân hỏi: "Con đường sau này, các anh có sắp xếp gì không?

Phải biết rằng, các anh đã thấy tôi, chắc chắn sẽ phải giết tôi, tôi chết rồi, các anh mang án mạng trên người, vụ án bắt cóc đó không thể không phá, lúc đó, đừng mong thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát, trốn được rồi, làm sao chữa bệnh cho Tiểu Miêu?" Lý Phi ngẩn ra một lúc, nhìn chằm chằm Trương Lân: "Nếu tôi không giết cậu thì sao?" Trương Lân thở dài một hơi: "Nếu bị bắt, có thể ít nhất phải ngồi tù mười năm, nhưng vẫn tốt hơn là mang án mạng." Lý Phi nói: "Cậu sẽ khai ra hai chúng tôi chứ?" Trương Lân nhìn vào mắt hắn, vô cùng nghiêm túc, nói: "Có thể sẽ, có thể sẽ không, thủ đoạn của cảnh sát, có những vụ án công tố không phải do tôi có thể quyết định.

Nhưng tôi có thể cung cấp cho các anh một chút thời gian, để các anh làm xong việc cần làm trước." "Có thể kéo dài bao lâu?" Tào Quan từ bên ngoài bước vào, đôi mắt dưới mũ trùm đầu lóe lên tia sáng lạnh lùng.

Trương Lân không hề sợ hãi, với tình hình hiện tại, khả năng bị giết là lớn nhất, có thể sống sót hay không, cậu cũng không quá để tâm.

"Không chắc, một tháng?

Hai tháng?" Trương Lân nhún vai vẻ bất cần.

"Thực ra có một cách, nếu hai người bắt cóc không phải vì tiền tài, mà chỉ để chữa khỏi bệnh cho Tiểu Miêu." Trương Lân lại nói.

Tào Quan hỏi: "Cách gì?" Trương Lân: "Lát nữa ra ngoài đàm phán với cảnh sát, nói ra mục đích thật sự của vụ bắt cóc, các anh có thể từ bỏ chống cự, nhưng phải yêu cầu cảnh sát đáp ứng hai điều, chữa trị bệnh cho Tiểu Miêu." Lý Phi có chút phản đối, nói: "Không được, lỡ cảnh sát đồng ý, sau đó lại không đồng ý thì sao?

Tôi muốn gọi điện cho truyền thông, để truyền thông tham gia, như vậy cảnh sát một khi đã đồng ý, thì phải thực hiện lời hứa." Trương Lân cười, nói: "Đừng ngây thơ nữa!

Dùng phương thức phạm tội để đàm phán, vốn đã không được pháp luật và đạo đức dung thứ, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì." "Hơn nữa, nếu mọi chuyện đều phải thông qua thủ đoạn cực đoan như vậy để thực hiện, xã hội chẳng phải sẽ loạn sao?

Không thông báo cho truyền thông thì tốt hơn, tôi tin vào lương tri và tố chất của cảnh sát Dung Thành, nếu họ biết nguyên nhân của vụ bắt cóc, nếu đồng ý thì chắc chắn sẽ làm.

Nhưng nếu thông báo cho truyền thông, sẽ khiến họ phải lựa chọn giữa trách nhiệm và lương tri như thế nào?" Lý Phi nói: "Vậy chẳng phải tôi không có chút nắm chắc nào sao?" Trương Lân cười cười, nói: "Nếu thành công, thì cả nhà đều vui, không cần phải đền mạng, sau khi mãn hạn tù có thể tiếp tục cuộc sống, không phải tốt hơn sao?" Ánh mắt Tào Quan có chút dao động, nói: "Nếu không thành công thì sao?" Trương Lân im lặng một lúc, nhìn Tào Quan, nói: "Tôi không biết, nếu chọn như vậy, nếu họ đồng ý rồi lại không làm, tôi cũng không có cách nào khác, chỉ có thể cố gắng giúp các anh chăm sóc Tiểu Miêu trước, đợi các anh ra tù, lại bắt cóc tôi, chỉ là lúc đó, đừng tin vào đề nghị của tôi nữa." Trương Lân đột nhiên cảm thấy, mạng sống của mình có chút quan trọng.

Tào Quan và Lý Phi đều không nói gì, trong không gian rộng lớn,

chỉ có tiếng thở nặng nề của ba người đàn ông.

Chương 355

Tào Quan châm một điếu thuốc, đưa cho Trương Lân, Trương Lân lắc đầu.

Tào Quan cười, nói: "Không hút thuốc thì tốt, không hút thuốc thì tốt!" Nói rồi ngậm vào miệng, hít một hơi thật sâu.

"Tiểu Miêu là một cô gái tốt, mới mười mấy tuổi không nên sống trong đau khổ.

Ban đầu lúc tôi và Lý Phi làm chuyện này, vốn không định sống, dùng mạng của hai chúng tôi, đổi lấy một cuộc đời vui vẻ cho con bé.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có thể sống, ai muốn chết chứ?

Cậu quả thực đã vẽ cho chúng tôi một cái bánh lớn đầy hấp dẫn!" Trương Lân hỏi: "Tiểu Miêu... nếu, tôi nói nếu, không được chữa trị kịp thời, sẽ phải chịu đựng đau khổ như thế nào?" Tào Quan liếc tôi một cái, ngập ngừng một lúc, nói: "Teo cơ, cậu biết không?" Trương Lân gật đầu.

Tào Quan: "Tiểu Miêu từ năm mười sáu tuổi bắt đầu có triệu chứng, sau đó nghỉ học, ở nhà mẹ vẫn luôn chăm sóc, sau này mẹ lên núi gặp tai nạn qua đời, do hai chúng tôi chăm sóc." "Hai chúng tôi cũng là trẻ mồ côi rồi, sống bằng tiền tiết kiệm của cha mẹ.

Nhưng dù sao hai người đàn ông chăm sóc cũng có bất tiện, chỉ có thể thuê một người giúp việc." "Bây giờ mỗi ngày đều phải tiêm, để kiểm soát bệnh tình, nhưng đó không phải là kế lâu dài, bác sĩ nói, nếu không nhập viện chữa trị kịp thời, e là sẽ đến mức không thể cứu vãn." Trương Lân hỏi: "Có đau không?" Tào Quan: "Thỉnh thoảng." Trương Lân hỏi: "Có thể kiên trì được bao lâu?" Tào Quan: "Không biết, có lẽ một năm, có lẽ mười năm, cũng có lẽ là ngày mai." Trương

Lân im lặng một lúc, nói: "Nếu tôi gặp phải tình huống này, có lẽ tôi cũng sẽ làm như vậy." Tào Quan ngẩn ra, đứng dậy, vỗ vỗ vai Trương Lân, nói: "Được, tôi ra ngoài đàm phán thử xem." Trương Lân gật đầu, nằm xuống lại.

Lý Phi ở một bên, quay lưng về phía Trương Lân, im lặng nhìn con dao trước mắt, lưỡi dao sáng loáng, phản chiếu khuôn mặt mang theo nụ cười nhạt.

Chuyện đời luôn vậy, lúc tuyệt vọng nhất, lại xuất hiện bước ngoặt.

Tào Quan đã chấp nhận đề nghị của Trương Lân, đưa ra yêu cầu với cảnh sát, cảnh sát cũng đã đồng ý yêu cầu của hắn.

Cuối cùng, Tào Quan và Lý Phi bó tay chịu trói, Trương Lân an toàn thoát thân, về cục cảnh sát làm một bản tường trình, mới được về nhà.

Doãn Đại Chùy vừa mừng vừa xấu hổ.

Trương Lân vỗ vỗ vai cậu ta: "Hơn một trăm tệ kia, hay là cậu mời tôi ăn cơm đi." Doãn Đại Chùy vỗ ngực nói: "Chắc chắn rồi, tôi mời!" Sau hai ngày bị giam cầm, Trương Lân lấy lại tự do, và được ăn một bữa no nê.

Chỉ là lúc này Trương Lân không hề có niềm vui lấy lại tự do, lời nói của Tào Quan và Lý Phi vẫn văng vẳng bên tai, cùng lời dặn dò.

Trương Lân cũng cảm thấy, đã đến thế giới này, dù bao lâu, dù kết quả thế nào, việc cần làm, vẫn phải làm!

"Đại Chùy, ngày mai cậu đi Hoa Thánh hương với tôi một chuyến được không?" Trương Lân vừa ăn vừa hỏi.

"Làm gì?

Mua hoa à?" Doãn Đại Chùy hỏi.

"Đi thăm một người bạn, có thể sẽ phải đón cô ấy về đây ở." Doãn Đại Chùy ngẩn ra, rồi cười nói: "Trai hay gái?" Trương Lân: "Một cô gái, mười chín tuổi." Doãn Đại Chùy khoa trương nói: "Á!

Cầm thú thế, vừa mới thoát khỏi miệng cọp, tinh trùng đã lên não rồi à!" Trương Lân lười để ý, và nốt miếng cơm cuối cùng, ném đũa đi về nhà: "Yêu thì đi không thì thôi." Doãn Đại Chùy hét ở phía sau: "Có nói không đi đâu, trêu một chút không được à?" Trêu cái búa, Trương Lân thầm nghĩ, không đi mới lạ, ở nhà rảnh đến mức trứng dái cũng đau.

Trở về chỗ ở, con Na Nhã vì được Doãn Đại Chùy chăm sóc, vẫn sống rất tốt.

Thấy Trương Lân về, nó liền lao tới, Trương Lân không có tâm trạng đùa với nó, đóng cửa lại nằm vật ra giường, nghỉ ngơi một lúc, rồi bắt đầu chuẩn bị chỗ ở cho Hứa Tiểu Miêu.

Chỗ Trương Lân đang ở là căn hộ một phòng ngủ hai phòng khách, vì là nhà thuê công, nên tiền thuê cũng không khác gì căn hộ thông thường.

Vốn Trương Lân định cho thuê căn phòng còn lại để kiếm thêm chút tiền, nhưng bây giờ thì có thể miễn rồi.

Nơi này gần vành đai 2, giao thông và các tiện ích sinh hoạt chắc chắn tốt hơn ở ngoại ô, nên Trương Lân định đón Hứa Tiểu Miêu đến đây, ở phòng bên cạnh, cũng tiện chăm sóc.

Quét dọn nhà cửa, trải giường, lấy bình xịt thơm phòng xịt một lượt, cậu mới hài lòng.

"Tào Quan và Lý Phi đã tha mạng cho mình, lời hứa của mình tự nhiên phải thực hiện." Sáng sớm hôm sau, Trương Lân đến cục cảnh

sát trước, hỏi về việc chữa bệnh cho Hứa Tiểu Miêu.

Cảnh sát rất lịch sự, nói rằng họ đang liên hệ, nhưng việc thực hiện cụ thể phải đợi sau khi có phán quyết cho Tào Quan và Lý Phi mới có thể tiến hành.

Viên cảnh sát đó lại cho Trương Lân một số điện thoại, bảo cậu trước tiên theo dõi tình hình của Hứa Tiểu Miêu, nếu có chuyện gấp, cứ gọi vào số đó, là số điện thoại cá nhân của anh ta.

Trương Lân rất cảm động, đồng thời cũng rất may mắn, vội hỏi tên của viên cảnh sát.

Viên cảnh sát nở một nụ cười ấm áp: "Tôi tên là Cảnh sát." Những năm này, những chuyện cảm động như vậy không nhiều, tôi xem trên tin tức, đều là cảnh sát ở đâu đó lại đánh chết người, lại tra tấn bức cung, lại có án oan sai, quản lý đô thị lại đánh bị thương người bán hàng rong, dường như dần dần mất đi niềm tin vào các cơ quan công quyền của quốc gia này, nhưng thực ra mọi người đều biết, một khi có nguy hiểm thực sự, người đầu tiên đến, chính là các cơ quan này.

Tập thể nào cũng có con sâu làm rầu nồi canh, nhưng không có nghĩa là cả tập thể đó đều là sâu.

Trương Lân cảm thấy may mắn cho mình, cho Tào Quan và Lý Phi, cũng cảm thấy may mắn cho Hứa Tiểu Miêu.

Từ cục cảnh sát ra, đã là giữa trưa, Trương Lân không ăn cơm, đi thẳng đến Hoa Thánh hương.

Vì theo lời Tào Quan và Lý Phi, hôm nay là ngày hết hạn hợp đồng của người giúp việc, người ta không còn chăm sóc Tiểu Miêu nữa.

Trương Lân cảm thấy mình nhịn một bữa cơm cũng được, nhưng Hứa Tiểu Miêu là bệnh nhân thì không thể chịu đựng quá lâu.

Trên đường cậu mua vội ít mì sợi, rau và thịt băm, bắt xe buýt đi Hoa Thánh hương.

Hoa Thánh hương nằm ở phía đông nam Dung Thành, ngoài đường vành đai 3, diện tích hơn 15000 mẫu, trong đó có mấy thôn làng không chỉ là điển hình của cả nước trong việc xây dựng nông thôn mới xã hội chủ nghĩa.

Ngày nay còn trở thành một khu nghỉ dưỡng sinh thái ven đô, lấy nông nghiệp du lịch giải trí và du lịch nông thôn làm chủ đề, tích hợp nghỉ dưỡng, tham quan du lịch, ăn uống giải trí, hội nghị thương mại, trở thành khu du lịch cấp quốc gia "AAAA".

Nhưng ở đâu cũng có khoảng cách giàu nghèo, dù là khu du lịch 4A đẹp đến đâu, cũng có những góc lạc hậu và không ai biết đến.

Chỗ ở của Hứa Tiểu Miêu tự nhiên nằm trong một góc như vậy, xuống xe ở trạm "Mai Lâm", chỉ có thể đi bộ.

Đi dọc theo con đường của khu du lịch, đi thẳng về phía nam khoảng một cây số, mới thấy lác đác vài hộ gia đình, theo mô tả của Tào Quan, trong đó có một ngôi nhà ngói xanh tường gạch, trên tường khắc một ngôi sao đỏ lớn.

Lúc đầu Trương Lân còn oán trách người giúp việc quá vô tình, vừa hết hạn hợp đồng đã đi ngay, nhưng bây giờ nhìn thấy môi trường và đường sá ở đây, Trương Lân lại cảm thấy người giúp việc đó cũng khá tốt rồi.

Nhà ngói lớn không xa đường chính, nhưng toàn là đường đất, ngoằn ngoèo, khoảng cách lại tăng gấp đôi.

Thời tiết đầu thu ở Dung Thành vẫn còn nóng, mưa cũng nhiều, nên đất trồng trọt thường ẩm ướt, đặc biệt là gần núi và rừng, càng ẩm ướt hơn.

Trương Lân bước từng bước trên bùn, loạng choạng tiến về phía trước, vô cùng vất vả.

"Tôi ^#%#@" chân trượt một cái, suýt nữa thì ngã.

Ngã thì không sao, quan trọng là trong tay còn có rau và thịt, làm bẩn thì tiếc lắm.

Cuối cùng, Trương Lân cũng đến trước nhà ngói lớn.

Song song với nhà ngói lớn, có hai nhà khác, chỉ là nhà đất, bên ngoài dùng cành cây cắm thành một vòng sân, con đường bên ngoài ba nhà đều được lát gạch thưa thớt.

Trương Lân biết hai nhà kia chắc chắn là nhà của Tào Quan và Lý Phi.

Cửa nhà ngói lớn đang đóng, Trương Lân nhẹ nhàng gõ cửa: "Hứa Tiểu Miêu có nhà không?

Tôi là bạn của Tào Quan và Lý Phi." Trong nhà có một giọng nói yếu ớt vọng ra: "Có, vào đi!" Giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại.

Trương Lân ngẩn ra, tuy giọng nói rất hay, nhưng cậu luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Đẩy cửa vào, trong nhà không bật đèn, nhờ ánh sáng mặt trời bên ngoài, Trương Lân tìm thấy vị trí của Hứa Tiểu Miêu.

Nhà ngói lớn nếu theo bản vẽ kiến trúc nghiêm ngặt, nên được chia thành ba gian, gian chính là phòng khách, hai bên là phòng ngủ.

Chương 356

Chỉ là phòng khách và phòng ngủ nhà Hứa Tiểu Miêu chỉ dùng một tấm rèm che lại, Hứa Tiểu Miêu đang nằm trong phòng ngủ bên trái.

Trương Lân thấy sau tấm rèm có một bóng người đang giãy giụa, vội nói: "Đừng động, đừng động.

Bây giờ có tiện không?

Tôi có thể vào xem không?" Hứa Tiểu Miêu ngừng cử động, thở ra một hơi, nói: "Ừm, tiện, vào đi." Trương Lân đặt mì và rau lên bàn, vén rèm lên, nhìn Hứa Tiểu Miêu trên giường một cái, chỉ một cái, suýt nữa lại làm Trương Lân đái ra quần.

Đây là Hứa Tiểu Miêu sao?

Tại sao lại giống hệt bóng người phụ nữ mà cậu nhìn thấy ở cửa nhà mình hôm đó?!

Không thể phủ nhận, đây là một người phụ nữ xinh đẹp, nếu đổi sang một bối cảnh khác, chắc chắn sẽ là người đẹp nhất, bất kể khí chất hay dung mạo.

Chỉ là bây giờ thì không được, Trương Lân suýt nữa thì quay đầu bỏ chạy.

Trương Lân thề rằng, khoảnh khắc đó da đầu cậu tê dại, cảm giác bắp chân cứ co rút liên tục, nếu không phải nhìn thấy Hứa Tiểu Miêu mỉm cười với mình, cậu thật sự đã bỏ chạy rồi.

"Chào anh!" cô khẽ nói.

Trương Lân nghe câu nói đó, cảm thấy đỡ hơn nhiều, vội hoàn hồn: "Chào em, anh là bạn của Tào Quan và Lý Phi, hai người họ gần

đây ra ngoài một chuyến, để liên hệ bác sĩ và bệnh viện chữa bệnh cho em, xong rồi phải đi làm, nên tạm thời không thể về thăm em được." Hứa Tiểu Miêu lộ ra một tia áy náy: "Hai anh ấy vì em thật sự đã quá mệt mỏi rồi." Trương Lân thấy biểu cảm trên mặt cô ngày càng nhiều, trong lòng cũng ngày càng ổn định, cười nói: "Vậy nên, đừng phụ lòng vất vả của họ, vui vẻ lên, dưỡng bệnh thật tốt." Hứa Tiểu Miêu nhìn Trương Lân, cười một cái: "Anh nói chuyện thật hay?

Rất biết an ủi người khác." Trương Lân cười nói: "Thế à?

Vậy sau này đừng chê anh nói nhiều nhé.

Vì người giúp việc đi rồi, sau này, đổi lại là anh chăm sóc em." Hứa Tiểu Miêu ngẩn ra, rồi mặt đỏ lên, nói: "Như vậy sao được?

Không thể đâu." Trương Lân cũng ngẩn ra, vì lời nói vừa rồi của mình có vẻ hơi mập mờ, vội nói: "Yên tâm đi, đợi hai thằng nhóc đó về, anh nhất định sẽ bắt chúng nó mời anh một bữa thật ngon mới được." Chỉ sau này Trương Lân mới biết, cái "không thể" của Hứa Tiểu Miêu, không phải vì lời nói của cậu có ý khác, mà là thật sự không thể.

Đương nhiên đó đều là chuyện của rất lâu sau này.

Hiếm có dịp Trương Lân lại nấu được một tô mì ngon, thêm chút thịt băm và hành lá, thơm không thể tả, Hứa Tiểu Miêu ăn hết một tô lớn, khen một tiếng ngon, rồi lại mắt trông mong nhìn Trương Lân, Trương Lân kiêu ngạo vô cùng, lần đầu tiên được một người khác giới nhìn với ánh mắt tha thiết như vậy.

Một cô gái yếu ớt như vậy, lại ăn nhiều mì thế, có thể thấy cuộc sống thường ngày gian khổ đến mức nào.

Cuối cùng, một cân mì, đã biến mất trong cơn gió cuốn mây tan của hai người.

Không chỉ Hứa Tiểu Miêu đói, Trương Lân cũng thèm!

Trương Lân bê một chiếc ghế ra sân: "Tiểu Miêu, ra sân nằm một lúc đi, hít thở không khí trong lành, tắm nắng." Hứa Tiểu Miêu đã quen với Trương Lân hơn nhiều, nói: "Thôi đi, anh Lân, em nằm trong này là được rồi, không sao đâu." Trương Lân ngẩn ra.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tiểu Miêu gọi cậu là anh Lân, Trương Lân cảm thấy một sợi dây nào đó trong đầu như bị gảy lên, nhưng cảm giác cụ thể là gì, lại không nói được.

Trương Lân không cho phép, nói: "Thế sao được?

Tắm nắng nhiều, tốt cho việc hồi phục." Nói rồi cũng không cần phân bua, bế cô ra sân, khiến mặt cô ửng lên hai vệt hồng, rất đẹp.

Hứa Tiểu Miêu rất nhẹ, khoảng chỉ hơn 40 cân, với chiều cao của cô, 1m6, 40 cân, thật sự là mảnh mai.

Trương Lân cười nói: "Em à, tên đặt thật đúng, đúng là một con mèo nhỏ." Hứa Tiểu Miêu nằm trên ghế, tham lam hít thở không khí, cảm nhận sự ấm áp của ánh nắng.

Nghe Trương Lân nói vậy, cô cười một tiếng, nói: "Em từng là một cô bé mập đấy!

Chỉ là sau khi bị bệnh, không còn tâm trạng ăn uống nữa." Trương Lân thấy tâm trạng cô dường như lại có chút đi xuống, thầm mắng mình nhiều lời, vội nói: "Ha ha, vậy đó, anh chăm sóc không tệ chứ?

Cho nên Tiểu Miêu à, yên tâm đi.

Em gái của Tào Quan và Lý Phi, cũng là em gái của anh, yên tâm nhé." Hứa Tiểu Miêu nghe Trương Lân nói "chăm sóc", mặt lại đỏ lên, nhưng không nói gì.

Trương Lân có chút kỳ lạ, thầm nghĩ có chuyện gì giấu mình sao?

Nằm ở sân hai tiếng, Trương Lân thấy Hứa Tiểu Miêu có chút mệt, liền bế cô vào nhà.

"Tiểu Miêu, thế này nhé, anh ở vành đai 2, có một căn phòng trống.

Xem thế này có được không, em đi với anh, ở chỗ anh, như vậy thì, dù là sinh hoạt hay gì, đều rất tiện, có công viên, lúc rảnh rỗi anh có thể đưa em ra ngoài dạo chơi, chỗ này khó tìm quá, đi một chuyến cũng mất hai ba tiếng." Hứa Tiểu Miêu mỉm cười: "Như vậy cũng tốt, lại phải làm phiền anh Lân rồi." Trương Lân vui vẻ, nói: "Vậy tốt, xem em có đồ gì cần mang không, anh gói ghém ngay, chúng ta đi chiều nay." Hứa Tiểu Miêu không có nhiều đồ cần mang, một số quần áo phần lớn đã rách không thể mặc, Trương Lân chọn vài bộ còn tốt một chút, gói ghém qua loa, ra ngoài gọi một chiếc taxi, khóa cửa, rồi đi.

Chỗ Trương Lân ở là một khu chung cư cũ, dù ở tầng cao nhất, nhưng không có thang máy.

May mà Hứa Tiểu Miêu không quá nặng, với thể chất của Trương Lân bây giờ, có thể cõng cô lên một mạch.

Con husky trong nhà thấy người lạ, mừng rỡ nhảy cẫng lên, như đón Tết, chạy tới chạy lui.

Trương Lân thấy Hứa Tiểu Miêu cũng không sợ, ngược lại còn đưa tay ra muốn chơi với nó, liền thở phào một hơi.

Phòng của Hứa Tiểu Miêu, Trương Lân đã dọn dẹp sạch sẽ.

Nơi không lớn nhưng được Trương Lân thu dọn gọn gàng.

"Hài lòng không?" Trương Lân đặt Hứa Tiểu Miêu lên giường, cười hì hì.

Hứa Tiểu Miêu gật đầu, nói: "Hài lòng, sạch sẽ và thoải mái hơn chỗ em nhiều." Trương Lân cười ha hả, đây là lần đầu tiên có người

khen chỗ ở của cậu sạch sẽ thoải mái, lại còn là một mỹ nữ, dù mỹ nữ này là một bệnh mỹ nhân.

Quần áo của cô phần lớn phải giặt, Trương Lân xả nước, ngâm quần áo, sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Hứa Tiểu Miêu bây giờ có con Na Nhã ngáo ngơ kia bầu bạn, cũng không cô đơn, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười khúc khích.

A, căn nhà này, cuối cùng cũng có hơi phụ nữ rồi.

Ăn tối xong, Trương Lân đặc biệt bế Hứa Tiểu Miêu vào phòng mình.

Mở máy tính, hỏi cô thích xem chương trình gì, cô nói xem "Hồ sơ quốc gia".

Trương Lân ngẩn ra, thầm nghĩ một cô gái nhỏ xem cái này làm gì?

Nhưng ngẩn thì ngẩn, Trương Lân vẫn tìm cho cô chương trình đó.

Cô xem rất chăm chú, vô cùng vô cùng chăm chú.

Có lúc Trương Lân nói chuyện cô cũng không nghe thấy, làm Trương Lân có chút ngượng ngùng.

"Hồ sơ quốc gia" tương tự như chương trình tìm kho báu, Trương Lân không thích, không phải không thích thám hiểm, chỉ là xem nhiều rồi, vừa bắt đầu đã biết kết thúc, không có gì thú vị.

Lúc buồn chán, Trương Lân mở điện thoại, phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, thầm nghĩ ai gọi cho mình nhỉ?

Nhìn thời gian, một cuộc lúc hơn hai giờ chiều, một cuộc lúc hơn ba giờ, những cuộc còn lại đều gọi vào khoảng bốn giờ, Trương Lân ngẩn ra, lúc đó không phải đang ở nhà Hứa Tiểu Miêu sao?

Trương Lân không nghe thấy điện thoại reo.

Click vào số điện thoại xem, là số ở Dung Thành, vì lịch sự, Trương Lân gửi một tin nhắn: Xin lỗi, vừa rồi điện thoại hết pin, mới mở máy, xin hỏi ai vậy?

Có chuyện gì không!

Một lúc sau, điện thoại rung lên, một tin nhắn mới, trên đó viết: Mở cửa!

Chương 357

Mở cửa?

Mở cửa gì?

Trương Lân có chút khó hiểu, không phải bảo mình đi mở cửa chứ?

Bên ngoài có người?

Trương Lân nhìn ra phòng khách, chỉ có con Na Nhã ngáo ngơ đang ra sức liếm chân, nếu ngoài cửa có người, con hàng đó đã sớm nhìn chằm chằm ra cửa rồi.

Trương Lân cười một tiếng, trả lời một câu: Có nhầm không vậy?

Xin hỏi có phải anh gửi nhầm số không?

Không lâu sau tin nhắn lại đến, vẫn là câu đó: Mở cửa!

Trương Lân tức điên: Ai vậy?

Không nói rõ, tôi chặn số luôn!

Tin nhắn một lúc sau lại đến, mẹ nó vẫn là hai chữ đó: Mở cửa!

"Tôi mở cho ông nội nhà anh!" Trương Lân có chút tức giận, thầm nghĩ anh đây bây giờ không có Ma Đao Thiên Nhận, cũng không có thần kiếm Trạm Lư, càng không có thực lực của Tiểu Ca, nhưng không phải vì thế mà dễ bắt nạt đâu nhé?

Trương Lân tức giận thêm số đó vào danh sách đen, sau đó ngồi bên cạnh Hứa Tiểu Miêu, cùng cô xem TV.

"Rung rung" điện thoại lại rung lên, Trương Lân cầm lên xem, chết tiệt, số điện thoại vẫn là số vừa rồi, vừa bị cho vào danh sách đen, vẫn là hai chữ đó: Mở cửa!

Vừa rồi không phải đã chặn rồi sao?

Trương Lân có chút bực mình, thầm nghĩ 360 Phone Guardian đôi khi thật không đáng tin cậy.

Thế là lại chặn một lần nữa, và nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc, xác nhận trong danh sách đen có ký hiệu, mới yên tâm đặt điện thoại xuống.

Chỉ là mẹ nó chưa đến hai phút, số đó lại gửi tin nhắn, vẫn là hai chữ đó!

Trương Lân tức giận đi ra cửa, giật mạnh cửa ra, gầm lên: "Mẹ nó tôi mở rồi đây, anh có thể...!" Hai chữ "thế nào" chưa kịp hét ra, Trương Lân đã nghẹn lại, ngoài cửa thật sự có một người.

Một ông già lôi thôi, đầu tóc bạc phơ, cười hì hì nhìn tôi: "Cuối cùng cũng mở rồi!" "Tôi mở cho ông nội nhà anh!" Trương Lân ấn thẳng điện thoại vào mặt ông già, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Chuyện gì vậy?

Trương Lân có chút mơ màng, dạo này sao cứ xuất hiện ảo giác thế này?

Từ ngày 1 tháng đó, hôm nay là ngày 17?

Dương lịch ngày 17 tháng 8, mẹ nó âm lịch không phải là ngày 15 tháng 7 sao, Tết Trung Nguyên à!

Lão tử gặp ma rồi?

"Ái u!" ngoài cửa có tiếng kêu thảm, "Đau chết tôi rồi, tôi...

ân?

Điện thoại không tồi, tốt hơn của tôi!" Trương Lân nghe ông già ngoài cửa nói vậy, thầm nghĩ, không phải ma?

Là người?

Điện thoại thì không thể cho được!

Nghĩ đến đây, Trương Lân giật mạnh cửa ra, trong ánh mắt kinh ngạc của ông già, giật lại điện thoại, rồi lại đóng sầm cửa lại.

Ông già ở ngoài cửa im lặng một lúc, sau đó la lối om sòm: "Thằng nhóc, mày đánh tao, cướp đồ của tao!" Tôi cướp ông nội nhà anh, mẹ nó đó là điện thoại của tôi!

Nhưng tiếng la hét không ngớt của ông già đã thu hút sự chú ý của hàng xóm.

Trương Lân nghe thấy hai nhà bên cạnh đều mở cửa, có người đang nói chuyện bên ngoài, mới mở cửa ra, liếc nhìn ông già một cái, con hàng đó đang tố cáo hành vi xấu xa của Trương Lân với người khác.

Trương Lân lặng lẽ đến gần, túm lấy một sợi tóc bạc, giật mạnh một cái.

"Ái u mẹ ơi!" ông già đau đến méo miệng.

"Thằng nhóc con làm gì thế?" Đã không phải ma, mà là người, mình đường đường là một người đàn ông, sợ gì chứ?

Trương Lân trong lòng tức giận.

Thấy ông ta đau đến mức đó, Trương Lân cuối cùng cũng xác định không phải ma quỷ, cười nói: "Xem ông là người hay ma!" Ông già tức giận nói: "Mày mới là ma!

Cả nhà mày là ma!" Trương Lân không để ý, quay sang nói với hàng xóm: "Là anh họ nhà cháu, đùa giỡn thôi, làm phiền mọi người rồi, làm phiền mọi người rồi." Ông già mắt đảo một vòng, hắc hắc nói: "Đúng, đúng, tao là anh họ của nó." Nói rồi chui vào nhà.

Trương Lân kéo ông ta vào nhà, đóng cửa lại, sau đó ấn ông ta vào cạnh cửa: "Ông già, ông là ai?

Tại sao lại có số của tôi?

Tại sao tôi không thể cho ông vào danh sách đen, tìm tôi có chuyện gì?!" Ông già mặt nín đến đỏ bừng, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, lắc đầu quầy quậy: "Thiên cơ bất khả lộ, bất khả, bất khả!" Trương Lân rảnh ra một tay, cho một cái bạt tai vào trán ông ta: "Nói không?!" Ông già đau đến nhe răng, nói: "Thằng nhóc con ra tay thật đấy!" Trương Lân chửi: "Giả thần giả quỷ, lão tử đây mà đánh thêm một trận nữa, ông có tin không?" Ông già gào lên: "Tin, tin, thằng cháu nào không tin chứ?

Ra tay với cháu mình ác như vậy, giết tôi tôi cũng tin!" Trương Lân đẩy ông ta ra: "Tôi chẳng thèm giết ông, ông đừng có giả thần giả quỷ làm phiền tôi là được!" Ông già vừa được tự do, lại bắt đầu ra vẻ, ung dung nói: "Lão tử đây không giả thần, nhưng lại trừ ma." Trương Lân ngẩn ra, nói: "Trừ ma?

Trừ ma gì?" Ông già không trả lời trực tiếp tôi, mà hỏi: "Thiên Sư giáo, biết không?" Cái tên Thiên Sư giáo nghe quen quen, Trương Lân của thế giới này có thể không biết, nhưng bản thân Trương Lân thì lại rất rõ!

Có thể người bình thường không biết Thiên Sư giáo, nhưng nếu nói đến một cái tên khác và người sáng lập giáo phái này, mọi người chắc chắn sẽ quen thuộc.

Thiên Sư giáo còn gọi là Chính Nhất giáo, tiền thân là Ngũ Đấu Mễ giáo do Trương Đạo Lăng sáng lập, chủ trương thái lực, coi trọng phù chú khoa nghi, có thể tu hành tại gia, đa số là hỏa sĩ tại gia, có thể kết hôn, trừ tam yếm ra, có thể ăn thịt cá.

Trương Lân nhìn dung mạo của ông già, quả thực phù hợp với

giáo nghĩa khoan dung của Thiên Sư giáo, nhưng lại chẳng dính dáng gì đến hình tượng cao nhân trong Đạo giáo.

Thiên Sư giáo chủ trì hiện nay của Trung Quốc là Trương Cẩm Đào thì khỏi phải nói, từ mi thiện mục, khí vũ hiên ngang, vừa nhìn đã biết là trí giả có đạo pháp tinh thâm, còn con hàng trước mắt này, thuần túy là kẻ lừa đảo ăn uống dưới gầm cầu thôi!

Ông già dường như cũng nhận ra ánh mắt của Trương Lân có chút khác thường, nói: "Cảm thấy ta trông không giống à?" Trương Lân khinh bỉ một tiếng, nói: "Thật có tự biết mình!" Ông già có chút phẫn nộ, nói: "Nếu không phải vì bắt ma, lão tử đây mới không thèm đến chỗ ngươi!" Trương Lân cười nói: "Nếu ông thật sự là cao nhân Thiên Sư giáo, vừa rồi tôi đánh ông, sao không né được?" Ông già tức giận nói: "Ngươi biết cái gì?

Bắt ma và đánh người là hai chuyện khác nhau!

Hơn nữa ta mà động một cái, thương gân động cốt, chết cũng có khả năng!" Trương Lân thấy ông ta chém gió, dần dần cũng bỏ qua sự hoang đường vừa rồi, thầm nghĩ con hàng này không phải là đến từ chỗ lão hỗn đản nào đó tìm chỗ ngủ chứ?

"Thôi được rồi, có chuyện gì không?

Chỗ tôi không có chỗ cho ông ở, nhà có phụ nữ, không tiện!" Ông già nhíu mày, cười nói: "Ta ở phòng khách là được!" Đi chết đi, quả nhiên là kẻ lừa đảo tìm chỗ ở!

Trương Lân: "Ông già, tối muộn rồi còn làm loạn, ông có tin tôi báo cảnh sát ngay lập tức để ông cút đi không?" Ông già thấy Trương Lân tức giận, vội nói: "Ta thật sự đến trừ ma!

Hay là thế này, ta lộ hai tay cho ngươi xem trước, được không?" Trương Lân vui vẻ, nói: "Được, nếu trò ảo thuật hay, cũng không phải

là không thể cho ông ở nhờ một đêm.” Bây giờ tuy không còn đạo hạnh, nhưng nhãn lực vẫn còn, thầm nghĩ nếu dám lừa ta, ta không xử chết ngươi!

Ông già nhìn trái nhìn phải, tay phải giơ lên, lòng bàn tay hơi hướng vào trong, ngón cái nhanh chóng bấm trên bốn ngón còn lại, ánh mắt sắc lẹm, nhìn ra cửa, nói: “Mẹ nó, ngoài cửa có ma?” Tôi điên mất, quá trừu tượng, một ông già tóc bạc trước tiên làm một cái thế bấm ngón thần, sau đó miệng trực tiếp văng tục.

Trương Lân không để ý đến lời nói thô tục, nhớ lại ngày Tết Trung Nguyên đó, một bóng trắng ở ngoài cửa, vội hỏi: “Ma gì?” Ông già nhíu mày: “Một bà lão, một người treo cổ, một người dường như là nữ tử áo trắng?

Chương 358

Nhìn không rõ?" Trương Lân thấy mắt ông ta chớp chớp, dường như đang cố nhìn gì đó, lúc nói bà lão và người treo cổ, Trương Lân còn bình tĩnh, nhưng lúc nói đến nữ tử áo trắng, Trương Lân ngây người.

Chết tiệt, con hàng này thật sự nhìn thấy được à.

Trương Lân vội vàng tiến lên: "Không nhìn thấy à?

Nhìn kỹ lại xem?" Ông già lại cố gắng một phen, lắc đầu: "Nhìn không rõ, chỉ thấy áo trắng tóc dài, nhưng cái này không quan trọng, dường như không có ác ý, ngược lại bà lão và người treo cổ kia, đang lang thang trong hành lang đấy!" Trương Lân trong lòng run lên, miệng chửi: "Đừng có dọa người, lão tử đây mà sợ ma à?" Ông già khinh bỉ cười một tiếng: "Ta thấy ngươi không sợ, hay là, ngươi cũng xem thử?" Trương Lân ngẩn ra: "Tôi có thể nhìn thấy?" Bây giờ đạo hạnh không còn, sao có thể nhìn thấy ma quỷ?

Ông già cười nói: "Tất nhiên, ta mở thiên nhãn cho ngươi, thử xem!" Nói rồi đi về phía Trương Lân.

Lúc này Trương Lân thật sự có chút sợ, vì lúc này thật sự không biết sau khi nhìn thấy ma quỷ thì có thể làm gì?!

Đang không biết phải làm sao, nghe thấy trong nhà Hứa Tiểu Miêu gọi: "Anh Lân, anh ở ngoài đó à?

Một tập chiếu xong rồi, bật tập tiếp theo đi!" Trương Lân vội vàng đáp một tiếng, chạy vào, chọn cho cô tập tiếp theo.

Hứa Tiểu Miêu ngẩng đầu nhìn Trương Lân, hỏi: "Sao vậy?" Lúc này ông già đột nhiên bước vào, vừa nhìn thấy Hứa Tiểu Miêu, hắc

hắc cười nói: “Cô bé, ở đây à?

Còn nhớ ta không?” Hứa Tiểu Miêu ngơ ngác nhìn ông ta một cái, hỏi: “Ông ơi, ông là ai vậy?” Trương Lân suýt nữa thì tức ngất đi.

Gọi là ông nội làm gì!

Một tiếng gọi, vai vế của tôi tự nhiên tụt xuống hai bậc!

Ông già thấy Hứa Tiểu Miêu không nhận ra, nhìn trái nhìn phải, nói: “Đợi chút!” Nói rồi lao vào phòng tắm, ào ào rửa mặt.

Trương Lân có chút dở khóc dở cười, lão già này thật không biết ngại.

Một lát sau, một người từ phòng tắm bước ra.

“Lão đầu, là ông à?” Trương Lân có chút ngẩn người, là ông già vừa rồi sao?

Nếu không phải tóc vẫn bạc, Trương Lân ước chừng cũng không dám tin, đây là ông già vừa rồi.

Mặt sạch sẽ rồi, cả người trông cũng không già đến thế, tinh thần phấn chấn, trông rất tháo vát.

“Ha ha ha, không nhận ra đại gia ta rồi phải không?” Ông già vừa mở miệng đã lộ tẩy, Trương Lân tức đến suýt nữa thì đá cho một cước.

Lại hỏi Hứa Tiểu Miêu: “Giờ thì nhớ chưa?” Hứa Tiểu Miêu nhìn kỹ một lúc lâu, đột nhiên mày giãn ra, vui mừng nói: “Bác Trương?” Ông già ha hả cười nói: “Đúng, là bác Trương của con đây, mười mấy năm rồi, khó có được con bé còn nhớ ta!” Hứa Tiểu Miêu vui mừng, đưa tay nắm lấy tay ông già, nói: “Con tự nhiên nhớ chứ!” Điều này làm Trương Lân có chút trở tay không kịp.

Tình huống gì đây?

Ông già đột nhiên xuất hiện này là người quen à?

Lão già này họ Trương?

Thật hay giả, không phải là cố ý chiếm tiện nghi chứ?

Nhưng mà, Tiểu Miêu đã gọi như vậy rồi, Trương Lân cũng không tiện nói gì.

"Này này, tình huống gì đây?" Trương Lân đẩy ông già một cái, chỉ vào Hứa Tiểu Miêu: "Đúng là duyên phận, ta đã nói hôm nay ta sẽ có vận may, quả nhiên như vậy, ta và con bé đã quen nhau từ mười mấy năm trước rồi, ta và cha nó là chiến hữu!" Trương Lân ngẩn ra, nói: "Không phải họ Lý không phải họ Tào, chiến hữu kiểu gì?" Ông già nói: "Con đang nói về Tiểu Quán Quân và Tiểu Phi hai đứa nhóc kia à?

Ta và cha chúng, bao gồm cả cha của Tiểu Miêu, đều là cùng một tiểu đội, cha của Tiểu Miêu là tiểu đội trưởng của ta, ta là phó tiểu đội trưởng.

Lúc chiến tranh Việt Nam vào sinh ra tử, tự nhiên là chiến hữu rồi!" Không ngờ, ông già này cũng có kinh nghiệm, nhưng không đúng, là chiến hữu, sao lâu không gặp mà có thể nhận ra ngay được?

Hứa Tiểu Miêu nói: "Bác Trương lúc em còn nhỏ thường đến nhà em, mang cho em rất nhiều đồ ăn ngon." Trương Lân: "Ông già, ông tên gì?" Sắc mặt ông già hiếm khi tối sầm lại, nói: "Đã lâu không có ai gọi ta là Lão Trương rồi." Trương Lân thầm nghĩ: Có chuyện gì sao?

Nhưng thấy sắc mặt ông ta không tốt, cũng không hỏi nhiều, nói: "Lão Trương, đã như vậy, hôm nay ông ở lại đây đi.

Tôi thấy ông và Tiểu Miêu rất quen thuộc, có thể giúp tôi chăm sóc cô ấy." Lão Trương nghe Trương Lân nói vậy, hớn hở.

Trương Lân cười mắng: "Vốn dĩ là tôi đang chăm sóc, cần gì đến

ông?" Hứa Tiểu Miêu giận dỗi: "Thôi được rồi, em biết hai người đều sẽ chăm sóc em, được chưa?" Trương Lân thấy trên khuôn mặt bệnh tật của cô xuất hiện sắc hồng, cảm thấy rất đẹp, không khỏi nói một câu: "Tiểu Miêu, em thật xinh đẹp!" Hứa Tiểu Miêu sắc mặt đỏ bừng, nói: "Không thèm để ý anh nữa!" Trương Lân có chút ngượng ngùng.

Lão Trương cười nói: "Ta thấy hai đứa rất xứng đôi!" Hứa Tiểu Miêu lần này càng không chịu, nếu không phải thân thể bất tiện, không thể tùy tiện cử động, Trương Lân ước chừng cô đã chạy ra ngoài rồi.

Tình cảnh đùa giỡn này dường như không tồn tại trong thế giới của Trương Lân, nhưng lúc này Trương Lân lại không cảm thấy đột ngột.

Trương Lân vội nói: "Được rồi được rồi, đã như vậy, Lão Trương ra ngoài, chúng ta nói chuyện, Tiểu Miêu, em xem TV trước đi, có chuyện gì gọi anh nhé!" Hứa Tiểu Miêu đáp một tiếng.

Trương Lân và Lão Trương ra phòng khách, đá bay con husky sang một bên, ngồi đối diện với Lão Trương.

Người này có những điểm không ai biết, lai lịch không tầm thường nhưng cũng có chút quỷ dị, Trương Lân không thể không hỏi cho rõ.

"Năm đó ông và Tiểu Miêu quen nhau thế nào, Tiểu Miêu bị bệnh gì?

Sao lại biến thành người của Chính Nhất giáo?" Trương Lân hỏi.

Lão Trương ngẩng mắt nhìn tôi, dường như câu hỏi của Trương Lân khiến ông ta nặng lòng.

"Có thuốc không?" ông ta hỏi.

Trương Lân ném cho ông ta một điếu, châm lửa, hút một hơi, mới

nói: “Ta và cha của Tiểu Miêu là Hứa Hổ, còn có Tào Quân và Lý Đại Ngưu, bốn người chúng ta là anh em cùng một tiểu đội.” “Lúc đó ta mới nhập ngũ, ta lớn tuổi hơn chúng nó vài tuổi, lúc đó ta 21, chúng nó đều là những đứa trẻ mới 18 tuổi, nhưng Hứa Hổ có tố chất quân sự cao, nhanh chóng trở thành tiểu đội trưởng, ta làm phó cho nó, lúc đó là năm 1975, đang đánh chiến tranh Việt Nam, tiểu đội của chúng ta cuối năm 79 được phái ra tiền tuyến.” “Vừa ra tiền tuyến, chúng ta đã được huấn luyện tạm thời hai tuần.

Cùng huấn luyện với chúng ta, còn có những binh lính y vụ và đoàn văn công của hậu cần.” “Lúc đó mấy thằng nhóc chúng ta đều đang ở độ tuổi nhiệt huyết, một lòng vì nước giết giặc, nhưng ta, lại để mắt đến một nữ binh đoàn văn công, ta nói với Hứa Hổ, sau chiến tranh ta sẽ cưới cô ấy.

Hứa Hổ cười, nói rằng cũng phải đợi mọi người đều khải hoàn trở về mới được.” “Tuần cuối cùng, ta cách ba năm ngày lại đi tìm nữ binh đó, cô ấy cũng biết ý của ta, chúng ta từ từ qua lại, cho đến khi huấn luyện kết thúc, đại bộ đội ra tiền tuyến.” Lại hút một hơi thuốc, tiếp tục nói: “Chiến tranh Việt Nam đẫm máu, cũng rất thảm khốc, nhưng cũng không có gì, chiến tranh mà, có cuộc nào không thảm khốc chứ?” “Mỗi ngày đều đối mặt với tử thần, chúng ta cũng không sợ hãi, chín anh em trong tiểu đội chết sống đoàn kết, cũng không có thương vong.

Ta nghĩ, cứ đánh như vậy, trận chiến này chắc chắn sẽ nhanh chóng kết thúc, nhưng ta lại chưa giết đủ, ta nghĩ, nếu kết thúc muộn một chút, thì tốt biết bao!

Hắc hắc, lúc đó ta cũng không biết tại sao lại có suy nghĩ đó.” Ngừng lại, nhìn Trương Lân một cái, nói: “Có lẽ ngươi cũng hiểu, nhưng không tự mình trải qua, tuyệt đối sẽ không thể cảm nhận được không khí ngột ngạt đó.” “Chúng ta không sợ, cùng lắm là chết, hoặc

là bị bắt làm tù binh.

Chỉ cần trong lòng có thể giết giặc, tất cả đều có thể.” Ông ta run rẩy đưa mẩu thuốc cuối cùng vào miệng, hít một hơi thật mạnh, sau đó thở ra.

“Đầu năm 80, tiểu đội của chúng ta nhận một nhiệm vụ, đi chiếm một cứ điểm của quân Việt, trận chiến diễn ra thuận lợi, bọn quỷ Việt Nam không trụ được một ngày, đã rút lui, lúc đó ta rất vui, cắm cờ đỏ lên ngọn núi đó.

Chính lúc ta đang vui mừng, một người lính chạy đến, nói, tiểu đội trưởng bên kia có tình huống, ta và Hứa Hổ vội vàng chạy qua, hắc hắc, đoán xem ta đã thấy gì?” “Chiến đấu có thương vong, có tù binh, đám quỷ tử Việt Nam tuy đáng hận, nhưng một khi đã đầu hàng đều sẽ được hưởng sự ưu đãi nhất quán, nhưng tù binh của phe ta thì sao?” “Đàn ông bị tra tấn đến chết, nữ binh một khi rơi vào tay ma quỷ liền bị lăng nhục có kế hoạch và lặp đi lặp lại, đợi sau khi mang thai thì bị cưa cụt tứ chi!

Biến thành cái gọi là ‘người hải cẩu’ của lũ súc sinh đó!” “Có nữ tù binh tuyệt thực cầu chết, lập tức bị cưỡng chế tiêm đường glucose!” “Trong một cứ điểm, tôi phát hiện mấy nữ ‘hải cẩu’.

Vừa nhìn thấy tôi, có người gào khóc thảm thiết, có người lấy đầu đập vào tường.” “Cậu đoán xem tôi đã thấy ai?” “Không sai, chính là cô nữ binh mà tôi thích!

Xinh đẹp như vậy, nhưng lúc đó cũng giống như các nữ tù binh khác, toàn thân trần truồng, ngực bị khoét đi, tứ chi không còn, nhìn thấy tôi thì giãy giụa, một miệng cắn chặt vào nòng súng của tôi, nghẹn ngào cầu tôi giết cô ấy!” “Ánh mắt của cô ấy rất kiên định, tuy còn sống, nhưng lại lạnh lẽo đến rợn người.” “Cô ấy nói, nếu tôi cứu cô ấy, cô ấy sẽ hận tôi cả đời!

Đầu óc tôi trống rỗng, hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.” “Mẹ nó chứ, chiến tranh không nên như vậy!

Chiến tranh không phải là cuộc quyết đấu giữa hai người đàn ông sao?

Sao chúng có thể làm ra chuyện súc sinh vô liêm sỉ như vậy?” “Tôi rời đi, để lại cho cô ấy một quả lựu đạn.

Tôi nói với cô ấy, nếu cô ấy đồng ý, tôi vẫn sẽ đón cô ấy về, năm người chúng tôi, trong tiểu đội của tôi có tôi và Hứa Hổ, có Lý Đại Ngưu và Tào Quân, cùng với những binh lính khác, nhất định sẽ cưới hỏi đàng hoàng đón cô ấy về nhà, không để cô ấy chịu một chút tủi thân nào; nhưng tôi cũng tôn trọng lựa chọn của cô ấy.” “Tôi vừa đứng vững dưới chân núi, cô ấy đã kéo chốt lựu đạn.

Tiếng nổ lớn đó như sấm sét, lúc nào cũng vang vọng bên tai tôi.” “Nếu như ban đầu tôi đánh giặc vì bảo vệ gia đình và đất nước, thì từ lúc đó, tôi đánh giặc chỉ vì một mục đích, báo thù, đúng vậy, báo thù một cách trần trụi!

Tôi không còn giữ tù binh, dân thường cũng giết không tha!

Chương 359

Tôi như bị nhập ma vậy!" "Có một lần, khi tôi tấn công một ngôi làng, đột nhiên xung quanh xuất hiện những con độc trùng và mãnh thú không biết tên, ảo mộng vô cùng, hai anh em tướng quân và một người anh em ở Liêu Tây đã mất mạng." "Đó là lần đầu tiên tôi trải qua chiến tranh siêu năng lực, lần đầu tiên đối mặt trực tiếp với năng lực siêu nhiên, mấy người chúng tôi có thể sống sót là vì vào thời khắc mấu chốt, trên người tôi đột nhiên xuất hiện một vầng sáng đỏ, chặn đứng cuộc tấn công của độc trùng.

Mãi sau này, trong quân đội có một nhóm người ăn mặc kỳ lạ đến, mới trấn áp được khí thế của đám quỷ tử Việt." "Sau đó tôi về nước, nhưng hình bóng của những nữ tù binh đó cứ lởn vởn không tan.

Tôi nói với Hứa Hổ, tôi muốn học đạo, tôi muốn tiếp tục quay lại giết đám quỷ tử Việt Nam!" "Hứa Hổ gật đầu đồng ý, nói rằng, nếu tôi về nhà, anh ấy luôn chào đón tôi.

Năm đó là năm 85, quan hệ hai nước cũng đang dần dịu lại." "Nhưng quốc gia muốn dịu, không có nghĩa là tôi muốn dịu.

Ưu đãi tù binh, chúng có thể làm ra những chuyện súc sinh đó sao?

Rồi đánh không được, lại quay về muốn hòa hảo?

Đâu có chuyện dễ dàng như vậy?" "Tôi trở về quê ở Giang Tây, đến Long Hổ Sơn bái sư học nghệ.

Đại sư Long Hổ Sơn mở đàn thụ pháp cho tôi, không ngờ phát hiện ra tôi là người thừa kế huyết mạch của tổ sư, thế là thu nạp tôi làm đệ tử cốt cán để bồi dưỡng." "Mãi đến năm 93, tôi đều ở trên núi, sau đó liền lao đến Việt Nam, hắc hắc, mấy năm đó, thật là đã." Sắc mặt Lão Trương hiếm khi dịu đi không ít.

Trương Lân có chút nghi ngờ: "...Thật sự có pháp thuật, ma quỷ sao?" Trương Lân trong lòng có chút mừng rỡ, không ngờ thế giới này cũng có quỷ thần và pháp thuật!

Lão Trương trừng mắt nhìn Trương Lân, nói: "Không có?

Chỉ là cậu không thấy thôi.

Hồi đó tôi cũng không tin, nhưng khi lên Long Hổ Sơn, tôi tin rồi, cũng biết được bản lĩnh của mình.

Hắc hắc, cậu nhóc, hay là hôm nào theo tôi đi xem thử?" Trương Lân thấy tâm trạng ông ta tốt hơn, cười nói: "Thôi đi, tôi nghèo thế này, tiền xe còn không đủ!

Hơn nữa, Tiểu Miêu ở nhà, cần người chăm sóc!" Lão Trương liếc nhìn Tiểu Miêu, trong mắt ánh lên một tia ấm áp, chậm rãi nói: "Lúc tôi gặp Tiểu Miêu, con bé mới hơn 3 tuổi, nhưng lúc đó vì teo cơ, có một số triệu chứng, tôi đã tốn rất nhiều công sức mới trấn áp được bệnh tình của con bé." Trương Lân tò mò hỏi: "Pháp thuật có thể chữa bệnh sao?

Lão Trương, nếu vậy, ông phải là bác sĩ nổi tiếng chứ, sao lại sa sút thế này?" Lão Trương ngẩng đầu nhìn Trương Lân, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Trương Lân cảm nhận được sát ý trong mắt Lão Trương, không khỏi giật thót trong lòng, thầm nghĩ gã này sao đột nhiên nghiêm túc vậy?

Lão Trương chậm rãi nói: "Nguyên nhân của bệnh tật có rất nhiều, nhưng theo tôi thấy, có thể chia làm hai loại, một là bệnh tự nhiên, một là do con người gây ra.

Bệnh tự nhiên không cần tôi giải thích nhiều chứ?

Là chứng bệnh do chức năng nội tại của cơ thể gây ra." "Còn một

loại bệnh khác, cơ thể vốn không có vấn đề gì, nhưng vì có người cố ý hãm hại, thi triển pháp thuật lợi hại, nên mới mắc bệnh." Trương Lân thấy ông ta đột nhiên giải thích điều này, không khỏi hỏi: "Ý ông là, không lẽ Tiểu Miêu bị người ta thi triển pháp thuật?" Lão Trương gật đầu, nói: "Cậu có còn nhớ lúc nãy tôi nói, khi tôi tấn công một ngôi làng, bị người Việt Nam dùng độc trùng tấn công không?" Trương Lân gật đầu.

Lão Trương nói: "Hứa Hổ bị thương trong trận chiến đó.

Sau khi tôi giải ngũ, anh ấy lập gia đình, sinh con, vốn cũng không có vấn đề gì, nhưng năm 95 sau khi có Tiểu Miêu, độc trùng ẩn trong cơ thể anh ấy mới phát tác; đáng hận là lúc đó đạo hạnh của tôi không đủ, không bảo vệ được anh ấy, kéo dài được vài năm, Hứa Hổ ra đi." "Cũng tại tôi quá sơ suất, lúc đó chỉ nghĩ Hứa Hổ không sao thì Tiểu Miêu cũng không sao.

Mãi đến khi con bé 3 tuổi, tôi mới phát hiện độc trùng trong cơ thể nó, chỉ là lúc đó độc trùng đã hòa tan vào máu, không thể loại bỏ được." Lão Trương nói đến đây, vẻ mặt vô cùng đau khổ, có thể thấy, không cứu được tính mạng của chiến hữu, lại không bảo vệ được con gái của chiến hữu, khiến ông ta vô cùng dằn vặt.

Trương Lân có chút bối rối, nếu vậy, chẳng phải Tiểu Miêu vô phương cứu chữa?

Vậy chẳng phải không thể thực hiện lời hứa với Tào Quan và Lý Phi?

"Mẹ của Tiểu Miêu đâu?" Trương Lân hỏi.

"Chết lúc sinh Tiểu Miêu rồi." Lão Trương nói, "Hiện tại, chắc cũng là do con độc trùng đó gây ra!" Nếu vậy, Hứa Tiểu Miêu thật sự là một đứa trẻ mồ côi, bây giờ bệnh lại không chữa được, Trương Lân không khỏi thấy cay mũi: "Lão Trương, Tiểu Miêu có thể sống

được bao lâu?" Lão Trương nhếch miệng cười: "Cái này cậu cứ yên tâm, tôi có cách.

Năm đó tôi cầu xin sư đệ dạy cho tôi một phép, lấy mạng đổi mạng, trước tiên kéo dài cho Tiểu Miêu 20 năm tuổi thọ, sau đó tôi cũng từ từ tìm cổ pháp, xem có thể chữa trị tận gốc không." Trương Lân giật mình: "20 năm tuổi thọ?

Lão Trương, ý ông là ông sắp chết rồi?" Trương Lân nhớ Lý Phi từng nói, Hứa Tiểu Miêu bây giờ mười chín tuổi, Lão Trương lúc cô bé 3 tuổi đã kéo dài mạng cho cô 20 năm, vậy có nghĩa là Hứa Tiểu Miêu còn khoảng 4 năm nữa.

Lão Trương sầm mặt, mắng: "Thằng ranh con nhà cậu mới sắp chết!

Lão tử đây thọ hai trăm tuổi, cho Tiểu Miêu 20 năm thì có là gì!

Ha ha, ghen tị không?" Trương Lân trợn mắt, mắng một câu: "Tôi ghen tị cái ông nội nhà ông!" Việc Trương Lân và Hứa Tiểu Miêu gặp được Lão Trương, thực sự rất kỳ diệu, những con người vốn xa lạ, chỉ qua một thời gian ngắn tiếp xúc, lại cảm thấy vô cùng hòa hợp.

Trương Lân không nói rõ được nguyên nhân, chỉ cảm thấy, khi nhìn thấy Hứa Tiểu Miêu, cậu muốn chăm sóc cô thật tốt, khi nhìn thấy Lão Trương, cậu muốn hòa thuận nhưng cũng muốn cãi cọ.

Những lời Lão Trương nói bây giờ, Trương Lân cũng không biết thật giả, nhưng có một điểm, Hứa Tiểu Miêu nhận ra ông ta, Trương Lân nguyện ý tin tưởng Hứa Tiểu Miêu.

Chưa kể gã này nói chuyện huyền ảo như vậy, nghe thật đã, huống chi vừa rồi không biết vô tình hay hữu ý, gã thật sự có bản lĩnh khiến ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ áo trắng!

"Lão Trương, hay là ông kể chuyện đấu pháp với đám khỉ Việt

Nam đi?" Trương Lân lại đưa cho ông ta một điếu thuốc, cười nói.

Lão Trương có chút khinh thường liếc nhìn Trương Lân, nhưng lại nhanh chóng giật lấy điếu thuốc, nói: "Một điếu thuốc, đổi lấy một câu chuyện?" Trương Lân mặt cứng đờ, hỏi: "Ý gì?" Lão Trương: "Ít nhất cũng phải hiếu kính chút rượu ngon chứ?!" Trương Lân có chút tức giận, gầm lên: "Đi chết đi, có thuốc là tốt rồi, hút hay không thì tùy!" Lão Trương có chút đắc ý, ha ha nói: "Lão tử đây hút!" Trương Lân ha ha cười nói: "Bật lửa ở chỗ tôi, có bản lĩnh thì ông tự tạo ra lửa đi!" Lão Trương sững người, tức đến trừng mắt, nói: "Thằng ranh con, tưởng tao không làm được à?" Trương Lân muốn xem thử liệu ông ta có thể làm được trò gì ra hồn không, ví dụ như biến ra một con cóc chẳng hạn, bèn nói: "Có bản lĩnh thì làm đi, không làm được là lão rùa già!" Lão Trương đột ngột đứng dậy, dọa Trương Lân cũng đứng bật dậy, mắt trợn tròn xoe, không chớp mắt nhìn chằm chằm Trương Lân.

Ba bốn giây sau, ông ta đột nhiên ngồi xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Mẹ nó chứ, tao mà dùng pháp thuật để châm thuốc, tổ sư mà biết được chắc chắn sẽ diệt tao!" Trương Lân ha ha cười nói: "Cầu xin tôi đi, cầu xin tôi thì tôi cho bật lửa!" Lão Trương bất lực nhìn Trương Lân, đặt điếu thuốc lên bàn, nói: "Nghe đây, tao kể cho mày nghe, ngồi xuống đi." Ông ta im lặng một lúc rồi mới nói: "Năm đó tôi lên Long Hổ Sơn, thông qua bài kiểm tra huyết mạch, trở thành đệ tử cốt cán.

Long Hổ Sơn bên ngoài trông giống như một điểm du lịch bình thường, nhưng thực tế lại được che giấu bởi các loại trận pháp, người không phải trong giới tu hành thì không thể tìm thấy Long Hổ Sơn thực sự." "Tôi học đạo thuật ba năm, tự thấy mình có đạo hạnh nhất định, liền vội vã đi báo thù.

Do vấn đề huyết mạch của tôi, việc đi lại trên Long Hổ Sơn hoàn toàn không bị hạn chế, nhưng nếu chưởng môn sư tôn biết tôi đến

Việt Nam báo thù, chắc chắn sẽ không cho phép.

Tổ sư Trương Thiên Sư sáng lập Thiên Sư giáo là để trừ quỷ bảo vệ lê dân bá tánh, không phải để sát sinh." "Nhưng trong lòng tôi luôn ám ảnh hình ảnh những người chiến hữu tứ chi tàn phế.

Tôi biết, nếu không giải tỏa được ngọn lửa giận này, tôi sẽ phát điên, huống hồ, kẻ tôi muốn đối phó cũng không thể coi là người, đúng không?" "Tôi nhập cảnh từ Nam Việt.

Nơi đó trước đây là thuộc địa của Pháp, tương đối phồn vinh, nên cũng là nơi quên đi chiến tranh nhanh nhất.

Ở đó, tôi quen một người Việt Nam tên là Phan Quý, nhưng tổ tiên của anh ta lại là người chạy nạn sang Việt Nam vào cuối triều Thanh để tránh chiến loạn, cho nên, cũng là Hoa kiều." "Anh ta là một vu sư có tiếng ở địa phương.

Vu sư, thực ra cũng là pháp sư của chúng ta.

Tổ tiên của Phan Quý khi đó thuộc môn 'Sơn' trong ngũ thuật 'Sơn, Y, Mệnh, Tướng, Bốc', lấy phù chú làm phương hướng tu luyện chính.

Tôi nhờ anh ta giúp tôi đến Bắc Việt, anh ta đã đồng ý." "Anh ta có một số bạn bè ở miền Bắc Việt Nam, tôi chỉ quá cảnh một chút trên đường là đến được một nơi bí ẩn ở Bắc Việt.

Năm đó cả Pháp và Mỹ đều chịu thiệt thòi lớn ở đó." "Không khí tôn giáo ở Bắc Việt vô cùng đậm đặc.

Đặc biệt là vu thuật, càng khiến người nước ngoài nghe đến đã sợ mất mật.

Do môi trường địa lý của Bắc Việt, nơi đây là thiên đường tự nhiên của vu sư và thầy hàng đầu.

Có rất nhiều vu sư, thầy hàng đầu tu luyện pháp thuật ở địa phương.

Các thầy hàng đầu ở đó vì kiếm tiền mà làm đủ mọi chuyện, ví dụ như chế tác bùa yêu cho người giàu, khiến người giàu có thể cưới nhiều vợ cùng lúc, ví dụ như thuật khống quỷ, chiêu hồn động vật, thuật mê hồn...

Vô cùng tà ác.

Đương nhiên, tôi nói tà ác không phải là pháp thuật tà ác, mà là người dùng những pháp thuật đó tà ác." "Cách một đường biên giới, đối lập với những vu sư đó là một nhánh của Đạo giáo chúng ta.

Nhánh này đã đấu pháp với các vu sư Bắc Việt trong nhiều năm, thắng bại bất phân." "Mẹ kiếp, thực ra cái gọi là vu thuật, hàng thuật của họ cũng chỉ là Mao Sơn pháp thuật thôi.

Chỉ là có người đã kết hợp Mao Sơn thuật với một số vu thuật địa phương, phát triển nó lên, ngay cả phương pháp tu luyện hàng đầu thuật cũng tương tự, có cả những câu chú bùa ngải, căn bản là sao chép của châu Âu!

Nhìn xem, một lũ sói mắt trắng, vừa mới được viện trợ tàu chiến, quay lại đã đánh chúng ta, học văn hóa của chúng ta, quay lưng lại cắn một miếng." "Tôi ở địa phương chỉ tìm hiểu sơ qua rồi vội vàng rời đi, vì tôi cảm thấy, thực lực tổng hợp của các vu sư Bắc Việt lúc đó quá mạnh.

Nếu tôi manh động ra tay, giết vài vu sư hay thầy hàng đầu thì không thành vấn đề, nhưng thoát thân thì khó." "Vừa về đến thành phố Đông Hưng thì nghe tin ở Trúc Sơn có chuyện.

Tôi lúc đó rất ngạc nhiên, vị trí địa lý của Trúc Sơn rất tốt, về mặt phong thủy mà nói, nó nằm ngay vị trí sinh long khẩu, sao có thể xảy

ra chuyện được?" "Lúc đó tôi theo người của đài truyền hình đến đó, thấy một gia đình ngư dân ở địa phương, bị lửa lớn thiêu rụi sạch sẽ.

Chương 360

Người của đài truyền hình khi đó cho rằng có thể là do hỏa hoạn, nhưng khi tôi thấy những con cá ướt sũng phơi bên ngoài cũng bị cháy thành than thì cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhìn tình trạng của người ngư dân, toàn thân không có một vết thương nào, nhưng lại không ngừng la hét nóng, đau, tôi lúc đó khẳng định là đã bị người ta hạ hàng thuật." "Lúc đó, các cao thủ trong giới pháp thuật trong nước cũng lần lượt đến hiện trường.

Mãi sau này tôi mới phát hiện, mảnh đất đó do là đất thăng long, địa thế thuộc dương cực, nhìn trạng thái của người đó, hẳn là đã bị hạ hàng đầu thuộc tính hỏa.

Tại hiện trường có một vị cao nhân giỏi dùng hàng thuật thử một chút, quả nhiên là Hỏa hàng." "Hỏa hàng là một loại hàng đầu thuật vô cùng độc ác.

Sau khi bị hạ hàng, nếu trong bốn mươi chín ngày không thể phá giải, ký chủ vào ngày thứ bốn mươi chín toàn thân sẽ đột nhiên bị ngọn lửa vô hình thiêu đốt.

Nhưng loại lửa này người khác không nhìn thấy, chỉ có ký chủ mới có thể cảm nhận được, cuối cùng chết trong đau đớn và sợ hãi.

Vị cao nhân đó cuối cùng không còn cách nào khác phải lẻn vào Bắc Việt, tìm vị thầy hàng đầu kia, hạ cho hắn một loại 'Châm hàng', mới buộc thầy hàng đầu đó thu lại pháp thuật." "Trận chiến đó, tuy tôi không đích thân ra tay, nhưng cũng tham gia toàn bộ quá trình, cũng khiến tôi có một nhận thức mới về các thầy hàng đầu và vu sư Bắc Việt.

Thật may mắn là trước đó tôi không gặp phải thầy hàng đầu lợi

hại nào!" Lão Trương thở phào một hơi, nói.

Trương Lân sững người, ngạc nhiên nói: "Hóa ra ông chưa từng giao thủ với đám người đó à?" Lão Trương bực bội nói: "Tuy đạo pháp của tôi không tồi, nhưng hàng đầu thuật và đạo pháp có sự khác biệt, mấy năm nay tôi cũng vẫn luôn chuẩn bị." Thấy sắc mặt ông ta không tốt, Trương Lân bèn nói: "Như vậy cũng không tệ rồi, Tiểu Miêu còn có thể được kéo dài thêm 20 năm tuổi thọ cơ mà!" Lão Trương có chút tức giận nhìn Trương Lân một cái, nói: "Tao cần mày khen à!" Trương Lân ném bật lửa cho ông ta, cười nói: "Nếu những gì ông nói là thật, tôi bàn với ông một chuyện, sau này chúng ta ra ngoài chuyên đi bắt quỷ, kiếm tiền chữa bệnh cho Tiểu Miêu." Lão Trương sững người, nói: "Lời của cậu cũng đúng, sao tôi không nghĩ ra nhỉ?

Cứ như vậy, tôi nên vì cứu người, không phải vì tiền tài, đúng không?" Trương Lân thấy bộ dạng bừng tỉnh của ông ta, thầm nghĩ gã này không phải đến bây giờ mới nghĩ ra đấy chứ!

"Thật hay giả vậy?

Đừng có lừa tôi, nếu không đến lúc bị quỷ hại thì không vui đâu!" Lão Trương đang định nổi giận, đột nhiên nhìn về phía cửa phòng, hắc hắc nói: "Tin tôi hay không, lát nữa sẽ biết, cậu nhóc, lại đây, tôi mở mắt cho cậu, gặp quỷ một lần!" Nếu cho Trương Lân một cơ hội, Trương Lân tuyệt đối sẽ không để Lão Trương mở thiên nhãn cho mình!

Đặc biệt là dưới phản ứng vô thức của cơ thể Trương Lân ở thế giới này!

Quỷ, là cách gọi chung cho linh hồn của con người sau khi chết.

Nói cách khác, quỷ, thực ra là một loại linh hồn, chỉ là nó đã thoát ly khỏi cơ thể người và tồn tại độc lập.

Theo cách nói của Lão Trương, linh hồn của con người, là căn bản để truyền đạt ý thức của cơ thể, nếu phải làm một phép so sánh, con người tương đương với một cái USB, là vật chứa, linh hồn là nội dung được chứa trong USB, hai thứ hợp nhất, mới có thể tồn tại một cách có ý nghĩa.

Một khi USB hỏng, thông tin chứa đựng bên trong không thể hiện ra được nữa, nhưng không phải là không tồn tại, mà thông qua một phương thức khác tiêu tán trong tự nhiên.

Người ta thường nói quỷ hồn quỷ hồn, thực ra là một cách nói sai lầm.

Hồn thể chỉ là một loại năng lượng thông tin, tuy tồn tại, nhưng không có ý thức tự chủ.

Quỷ, là sau khi linh hồn trải qua một loại đột biến nào đó, sinh ra ý thức tự chủ mà hình thành.

Một số quỷ có ý thức đột biến tương đối ổn định, có thể giữ lại một phần ký ức và ý chí khi còn sống, có năng lực tự chủ nhất định.

Có một số lại tương đối nóng nảy, sẽ làm ra những chuyện tổn thương người khác.

Nhưng vì quỷ tốt con người không cảm nhận được, chuyện quỷ xấu lại có vẻ đặc biệt nhiều, do đó đa số quỷ đều bị cho là xấu, tà ác, đáng sợ.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Phục Hy Nữ Oa tạo ra con người, Tam Thanh khai đạo lập địa ngục, thế gian đã có thuyết về hai con đường âm dương.

Người sống có không gian của người sống, người chết có nơi của người chết, âm dương tương sinh tương khắc.

Quỷ thuộc âm vật, dương gian dương khí nặng, quỷ hồn khó tồn

tại lâu, lại có âm quan trông coi, cho nên âm dương cân bằng.

Chỉ là đôi khi, oán khí của quỷ hồn quá lớn, hoặc dương khí của người sống quá yếu, sẽ cho quỷ có cơ hội thừa cơ xâm nhập.

Trương Lân thấy Lão Trương nói có lý có lẽ, không khỏi hỏi một câu: "Dương khí là gì?

Tại sao lại có mạnh có yếu?" Lão Trương giải thích: "Trên người có ba ngọn lửa, có nơi gọi là tam trản đăng, cũng có nơi gọi là tam hỏa thiên địa nhân.

Một ngọn ở đỉnh đầu, hai ngọn ở hai vai.

Người bình thường dương hỏa đều tương đối vượng, quỷ hồn không thể đến gần.

Nhưng nếu có người thể chất vốn hư nhược, hoặc làm những việc phạm húy kỵ, hoặc ở vào thời điểm đặc định, đều sẽ làm giảm mức độ vượng của ba ngọn lửa." "Lấy một ví dụ là biết.

Những người đi lại nghênh ngang trên đường cái, rất ít khi bị đâm chết tại chỗ.

Trong lòng không sợ hãi, âm quan bình thường không dám dễ dàng tiếp cận.

Đương nhiên nếu làm quá đáng, âm gian sẽ đặc biệt phái âm quan có pháp lực cao thâm đến thu.

Có một câu cậu chắc đã nghe, một câu ngạn ngữ, gọi là 'quý nhân không đội tóc dày', tại sao vậy?

Bởi vì trán người là nơi ngọn lửa trời cháy vượng nhất, nếu tóc quá dày, hoặc tóc mái dài và rậm, sẽ che mất thiên đình, dương khí không thể tỏa ra, dương khí toàn thân sẽ giảm đi, ảnh hưởng đến vận khí của cả người.

A a, hòa thượng thường cạo trọc đầu, cũng là lý do này.” Trương Lân cảm thấy khá cạn lời.

Những gì Lão Trương giới thiệu, ở thế giới đạo mộ cậu tự nhiên biết rõ mồn một, không chỉ hiểu rõ về quỷ vật, thậm chí còn có năng lực sinh sát trong tay.

Nhưng dưới tác dụng của cơ thể này, dường như cậu đã biến thành một kẻ tay mơ, kiến thức và hiểu biết ở thế giới đạo mộ, đã quên đi quá nửa!

Có một số thứ cũng chỉ nhớ được rời rạc.

“Khá thú vị, vậy, mở thiên nhãn là sao?” Lão Trương nói: “Quỷ hồn là thể năng lượng, người bình thường không nhìn thấy được.

Nhưng con người sinh ra đã có thiên nhãn, chỉ là sau 3 tuổi đã đóng lại.” Trương Lân có chút không hiểu: “Tại sao lại đóng vào lúc 3 tuổi?” Lão Trương tiếp tục nói: “Thái cực sinh vạn vật, đắc nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Ba là điểm giới hạn trong tự nhiên.” “Trước 3 tuổi, sinh mệnh gần với thái sơ tự nhiên, sau 3 tuổi sẽ hình thành tư duy của bản thân.” “Đó cũng là lý do tại sao trẻ con trước ba tuổi dễ nhìn thấy những thứ người lớn không thấy được.

Người lớn luôn cảm thấy trẻ con trước 3 tuổi đáng yêu nhất, là vì chúng chưa thoát khỏi tạo hóa tự nhiên, đang dùng con mắt nguyên thủy và thuần khiết nhất để nhìn thế giới.

Nói một cách khoa trương, tiếp xúc với đứa trẻ trước 3 tuổi, giống như tiếp xúc với dáng vẻ ban đầu của thế giới này.” Trương Lân không ngờ vấn đề tuổi tác của trẻ con lại có nhiều điều phải chú ý đến vậy.

Lão Trương tiếp tục nói: “Cho nên, người trưởng thành muốn

nhìn thấy những vật thể siêu nhiên như linh hồn, phải mượn pháp thuật, mở thông thiên nhãn." Trương Lân nghĩ, vậy chẳng phải Lão Trương ngày nào cũng có thể nhìn thấy những thứ huyền diệu sao?

Nào ngờ Trương Lân vừa hỏi như vậy, Lão Trương đã tức đến râu ria bay loạn, nói: "Mở thiên nhãn vốn là thủ đoạn lừa dối trời đất, nếu là để hàng yêu trừ ma thì không sao, nếu mở lung tung, sẽ gặp quả báo!" Trương Lân miệng thì vâng dạ, nhưng trong lòng lại cho rằng gã này tu vi không đủ, không thể tùy tiện mở.

Phải biết Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có thể tùy tiện mở, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng có một đôi mắt đêm đặc biệt.

Con người là vậy, một khi đã có lòng hiếu kỳ, những chuyện ban đầu không tin, đều muốn thử một lần.

Trương Lân đứng tại chỗ, để Lão Trương mở thiên nhãn.

Trương Lân nhớ cảm giác khi có mắt đêm trong thế giới đạo mộ, mắt đêm vừa mở, bất kể ngày hay đêm, quỷ vật đều sẽ hiện hình!

Cho nên, bây giờ cậu cũng đã có chút chuẩn bị tâm lý, để không bị cơ thể này điều khiển, lại bị dọa cho một phen.

Lão Trương đứng trước mặt Trương Lân, miệng lẩm bẩm một câu chú ngữ khó hiểu, sau đó ngón giữa và ngón áp út tay trái cong vào trong, ngón cái đè lên đầu ngón giữa và ngón áp út, điểm một cái vào giữa hai mắt Trương Lân.

Trương Lân cảm thấy trước mắt một trận mát lạnh, quả nhiên cảm thấy thị lực tốt hơn không ít.

Quả nhiên là thủ pháp của Mao Sơn!

"Lão già, không tệ nha, đọc câu thần chú chó má gì đó, rồi điểm một cái, ai ai?

Tay kia bắt quyết gì thế?" Trương Lân trong lòng tò mò, ha ha cười hỏi.

Chương 361

Lão Trương có chút dở khóc dở cười, nghiêm giọng nói: "Lão tử niệm là Tam Thanh chú pháp, tay bắt là đạo chỉ, mày không học đạo, làm sao biết được cái này!" Trương Lân bĩu môi, tự nhiên biết Tam Thanh chú, chỉ là bây giờ trong lòng có chút chột dạ, cố ý cười cợt.

"Học đạo có thể giúp tôi phất lên ngay lập tức không?

Suốt ngày ra vẻ học giả uyên bác!" Lão Trương hắc hắc cười một tiếng, đưa tay mở cửa phòng, một tay đẩy Trương Lân ra ngoài, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Trương Lân không hề phòng bị, cửa vừa đóng sầm lại, cậu mới nhận ra mình bị gã già đẩy ra khỏi cửa nhà mình.

"Lão già kia, mẹ nó ông ở nhà tôi, mà còn đuổi tôi ra ngoài?

Có lương tâm không?

Cường đạo!

Thổ phỉ!" Trương Lân chửi ầm lên.

Bị Lão Trương trêu chọc như vậy, Trương Lân trong lòng vô cùng tức giận.

Kỳ lạ là, bây giờ cũng khoảng chín giờ, hàng xóm chắc đều vừa ăn cơm xong, đang nói chuyện phiếm, nếu nghe thấy Trương Lân ồn ào như vậy, chắc đã sớm ra xem náo nhiệt rồi.

Chỉ là hôm nay không biết tại sao, hai nhà bên cạnh không có một chút động tĩnh nào.

Trương Lân không để ý đến những điều đó, lúc thì dùng tay đập, lúc thì dùng chân đá, miệng không ngừng chửi rủa Lão Trương, câu

nào câu nấy không trùng lặp.

Dần dần, Trương Lân cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì xung quanh quá yên tĩnh.

Trương Lân cảm giác như mình đang nói to trong một căn phòng trống trải, tiếng hét ra đều phản xạ lại vào tai mình.

Đồng thời cảm thấy xung quanh lạnh lẽo, giống như ở trong tủ lạnh vậy.

Bây giờ là tháng 8 ở Dung Thành, đang là lúc nóng nực nhất, làm sao có thể lạnh như vậy?

Trương Lân đột nhiên nhớ lại lời của Lão Trương, gặp quỷ, lời của gã đó không lẽ là thật?

Hành lang thật sự có quỷ?

"Mẹ kiếp, lão tử đây không sợ!" Theo lời của Lão Trương lúc nãy, chỉ cần con người không nhát gan, một thân chính khí có thể dọa quỷ lui, Trương Lân học lỏm, lập tức làm theo.

Muốn không sợ thì một chút cũng không thể sợ.

Trương Lân đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, cố gắng không nghĩ nhiều, giả vờ như không có chuyện gì mà quay người, thực ra là để xác nhận xem sau lưng rốt cuộc có thứ gì không.

Con người là vậy, một khi trong lòng đã có nghi ngờ, làm rõ rồi mới có thể xua tan nỗi sợ hãi.

Trương Lân bây giờ vừa có sợ hãi, vừa có phẫn nộ, mang theo một chút bực bội.

Bực bội vì bản thân vốn là khắc tinh của quỷ vật, bây giờ lại nhát gan như vậy!

Trương Lân nghĩ rằng chỉ cần gan đủ lớn, cái gọi là dương hỏa

vượng, thì quỷ sẽ sợ mình, sẽ chạy đi, cũng sẽ không thấy được.

Nhưng Trương Lân quên mất Lão Trương vừa mới mở thiên nhãn cho cậu.

Trương Lân vừa quay được ba mươi độ, liền cảm thấy một bóng trắng lấp loáng đang lượn lờ bên cạnh.

Tim cậu như bị ai đó bóp một cái, rồi chân tóc lạnh toát, cảm giác rõ ràng từng sợi từng sợi bắt đầu dựng đứng.

Cơ mặt của Trương Lân bắt đầu co giật không kiểm soát, cố gắng kìm nén sự kích động muốn hét lên trong lòng, từ từ quay lại, nghiến răng, thấp giọng nói: "Lão Trương, mẹ nó mau mở cửa ra!" Cũng không biết gã đó có nghe thấy không, nhưng vào lúc này, Trương Lân cảm thấy có từng luồng khí lạnh thổi vào gáy.

Trương Lân nhớ lại những bộ phim ma trên truyền hình, một nữ quỷ áo trắng tóc dài, bám trên lưng người, lộ ra hàm răng già, thổi khí vào cổ người ta.

Trương Lân cảm thấy bàng quang bắt đầu căng lên, nếu không phải hôm nay uống ít nước, cậu đoán bây giờ đã tè ra quần rồi.

Cửa không mở, khí lạnh trên cổ ngày càng nhiều.

Năng lực tự chủ của con người đều có giới hạn, Trương Lân cuối cùng không nhịn được nữa, hét lên một tiếng, nhanh chóng quay người đẩy một cái.

Trong tay trống không, Trương Lân bị hụt một cú, suýt nữa đâm vào lan can cầu thang.

"Không có gì?

Ảo giác?" Nhưng khi Trương Lân ngẩng đầu lên, cả người cứng đờ, cảm thấy bắp chân run lên, mũi chỉ có hít vào, ngực tức đến phát

hoảng!

Một bóng người, mặc thứ gì đó màu trắng giống như quần áo, tựa như tơ liễu, lơ lửng, phần đầu bị mái tóc dài che khuất, giữa mái tóc, một dải băng màu đỏ tươi khẽ động đậy.

Trương Lân cố gắng hít thở đều, nhìn xem dải băng màu đỏ đó rốt cuộc là gì.

Bóng người từ từ ngẩng đầu, mái tóc rẽ ra, đôi mắt u lãnh lóe lên ánh sáng dị thường âm lãnh, nhìn chằm chằm vào cậu, ánh mắt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Mái tóc cuối cùng cũng rẽ ra hoàn toàn, Trương Lân nhìn một cái, đó đâu phải là dải băng đỏ chó má gì, đó là một cái lưỡi siêu dài!

"Tôi..." Cổ họng Trương Lân bị nghẹn lại, không nói nên lời.

Vốn định chửi một tiếng, để xả hết ác khí trong lòng, nhưng lúc này cơ thể này quá yếu đuối, phản ứng của cơ thể quá mạnh, khiến cậu không nói nên lời.

Bóng người đó phát ra một tràng hô hấp nặng nề "hơ hơ", liền lao về phía Trương Lân, cái lưỡi dài, một phát cuốn về phía Trương Lân.

Xong rồi!

Vào khoảnh khắc này, đầu óc Trương Lân đột nhiên vô cùng bình tĩnh, hình ảnh từ trong đầu nhanh chóng lướt qua, rõ ràng, chân thực, như thể vừa mới trải qua hoặc đang trải qua.

Đồng thời cũng có một chút sảng khoái: "Mẹ kiếp, sắp chết rồi, lão tử không còn yếu đuối như vậy nữa!" Lại có một chút áy náy: "Tiểu Miêu sau này ai chăm sóc?" "Là hồi quang phản chiếu trước khi chết sao?" Nhận ra mình nghĩ nhiều như vậy, Trương Lân có chút tự giễu cười một tiếng, "Lão Trương gã đó, thật sự bị gã hại chết rồi, gã già đó!

Lão lừa đảo, lão rùa già!" Dần dần, ánh sáng trước mắt biến mất, Trương Lân đột nhiên cảm giác như đang bay, cả người không tự chủ được bay lên.

Bầu trời sáng lên, có mây, có chim, ở bên cạnh Trương Lân, đưa tay là có thể bắt được.

Cảm giác mộng ảo, khiến Trương Lân vô cùng căng thẳng, Trương Lân không biết tình trạng hiện tại, nhưng Trương Lân biết, với tình trạng cơ thể hiện tại, chắc chắn sẽ không bay được, bây giờ bay lên rồi, chắc chắn có vấn đề!

Cơ thể đang bay, hoàn toàn không bị ý thức của Trương Lân ảnh hưởng.

Trên trời bay đến một đàn quạ, hung dữ, có một con quạ quay đầu nhìn Trương Lân một cái, ánh mắt dường như có ý chí của con người, sau đó mông co rút một trận, một cục đen sì sì được bắn ra, bay về phía Trương Lân.

"Vãi!

Cứt chim!" Trương Lân tức đến chửi ầm lên, nhưng cơ thể không kiểm soát được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cục cứt chim rơi lên lưng mình.

"Vãi!" Cục cứt chim đó lại nặng dị thường, Trương Lân cảm thấy cơ thể chùng xuống, người lao thẳng xuống dưới.

Trương Lân bị cứt chim bắn rơi sao?

Trương Lân bất lực nghĩ, sau đó mắt tối sầm lại, không biết gì nữa.

Không biết từ lúc nào, Trương Lân đã nằm trên giường của mình, ánh đèn trước mắt chói lòa, Trương Lân cố gắng thích ứng, vội vàng mở mắt ra.

Một khuôn mặt to lớn xuất hiện trước mắt cậu, Trương Lân tim co rúm lại, theo bản năng vung tay phải, tặng cho đối phương một cái tát.

Chương 362

"Bốp!" "Ái u!" "Phịch!!!" "Ai nha!

Sao vậy?" Tiếng tát tai giòn giã, khiến ý thức của Trương Lân từ từ hồi phục.

Trương Lân nghe thấy tiếng kêu của Hứa Tiểu Miêu, nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống bên giường, cũng cảm nhận được cơn đau rát ở tay phải.

"Tôi đang ở đâu?" Trương Lân giãy giụa gọi.

Hứa Tiểu Miêu thấy Trương Lân cuối cùng cũng nói chuyện, vui mừng hét lên: "Anh đang ở nhà mà, vừa rồi không biết tại sao lại bất tỉnh." Vừa rồi?

Bất tỉnh?

Đúng rồi, mình bị một nữ quỷ áo trắng siết đến ngất đi?

Lão Trương gã đó đâu?

Trương Lân trong lòng bùng lên một ngọn lửa, một phát ngồi dậy, nghiến răng hỏi: "Lão Trương đâu?" "Đây này?

Sao thế, vẫn chưa hết giận à?" một giọng nói từ dưới đất thấp giọng gầm lên.

Trương Lân nhìn xuống đất, Lão Trương đang úp mặt xuống đất, sững người, hỏi: "Lão già lại giở trò gì nữa vậy?" Lão Trương khó khăn chống người dậy, vẻ mặt oán hận nhìn Trương Lân.

"Vãi, Lão Trương, nửa bên mặt ông sao thế?

Sao lại sưng to vậy!" Trương Lân ngơ ngác hỏi.

Khóe miệng gã già giật giật, nói một câu, "Bị chó cào!" Trương

Lân sững người, cái gã ngốc nào ra tay thế?

Đáng đời!

Trương Lân hắc hắc cười nói: "Đáng đời!

Mẹ nó ông hại tôi!" Hứa Tiểu Miêu ở bên cạnh yếu ớt nói: "Anh Lân, vừa rồi bác Trương xem anh tỉnh chưa, sau đó anh một tát đánh bay bác ấy đi..." "Ặc?" Tôi đánh?

Quay đầu nhìn Lão Trương, ông ta đang vẻ mặt tủi thân nhìn Trương Lân.

"Ha ha ha ha!" Cảm giác sảng khoái đó, khiến Trương Lân cười đến đau cả bụng.

"Gieo gió gặt bão, ai bảo ông hại tôi?!" Lão Trương cứ nhìn chằm chằm Trương Lân, u ám nói: "Cười đi, tin hay không lát nữa lúc ngủ, tôi cho giấc mơ của cậu đẹp hơn?" Tiếng cười của Trương Lân tắt ngấm.

Nếu là trước đây, Trương Lân chắc chắn sẽ không để ý, nhưng sau chuyện vừa rồi, Trương Lân đã có nhận thức mới về một số việc, Trương Lân biết, Lão Trương có chút bản lĩnh, nếu làm chuyện thất đức, chắc là có thể làm được.

Trước khi có năng lực phản kháng, Trương Lân không định đối đầu trực diện.

Trương Lân liếc nhìn Hứa Tiểu Miêu, hỏi: "Tiểu Miêu, em buồn ngủ chưa?

Có muốn đi nghỉ trước không?" Hứa Tiểu Miêu gật đầu, Trương Lân xuống giường, nhẹ nhàng bế cô bé, đặt vào phòng đối diện.

Đang định đi ra ngoài, Lão Trương theo vào, nói: "Nghỉ ngơi rồi?" Trương Lân có chút ngạc nhiên, hỏi: "Nếu không thì sao?" Lão

Trương không để ý đến Trương Lân, hỏi Hứa Tiểu Miêu: “Bao lâu rồi chưa tắm?

Có muốn đi vệ sinh không?” Trương Lân sững người, mặt Hứa Tiểu Miêu đỏ bừng.

Trương Lân bây giờ, cuối cùng cũng hiểu tại sao trước đây Hứa Tiểu Miêu lại ngại ngùng khi cậu chăm sóc cô bé.

Trương Lân thật sự không nghĩ đến điều này.

Hai chân vô lực, hai tay có chút run rẩy, đi vệ sinh tắm rửa là điều không thể.

Trước đây có một bảo mẫu, có thể đỡ cô bé đi vệ sinh, dăm ba hôm lại giúp cô bé tắm rửa, nhưng bây giờ thì sao?

Trương Lân một gã đàn ông, làm vậy không thích hợp lắm phải không?

Quay đầu nhìn Lão Trương.

“Mẹ nó hai người đừng có nhìn nhau!

Tôi thà giúp còn hơn!” Nhưng Trương Lân đồng ý, Hứa Tiểu Miêu thì sao?

Hứa Tiểu Miêu lí nhí nói: “Em không cần, không cần đâu ạ...” Lão Trương cứ nhìn Trương Lân như vậy, trên khuôn mặt sưng phù, hai mắt bình tĩnh nhìn Trương Lân, đột nhiên Trương Lân cảm thấy ông ta không còn đáng ghét như vậy nữa, sự chân thành trong mắt ông ta khiến Trương Lân xúc động.

“Để anh giúp em nhé!” Trương Lân nhẹ nhàng nói, “Tiểu Miêu, lúc Lý Phi đi, cô ấy đã nhờ anh chăm sóc em, chắc em cũng biết một số chuyện, sau này anh sẽ hỏi rõ cô ấy.

Yên tâm, anh biết chừng mực.” Hứa Tiểu Miêu cúi đầu không nói,

mặt vùi sâu vào cổ áo.

Lão Trương thở phào một hơi, nói: "Tiểu Miêu, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Ta ở đây trông chừng, thằng nhóc đó không dám làm bậy, nếu không thì không phải là đàn ông!" "Lão già tôi giết cả nhà ông!" Lão Trương hoàn toàn không để ý đến Trương Lân, nhìn Tiểu Miêu, nói: "Nếu nó dám làm bậy, yên tâm, bác Trương sẽ khiến nó phải trả giá đắt!" Hứa Tiểu Miêu cúi đầu, không động đậy.

Thấy cô bé không nói, họ tạm thời từ bỏ ý định.

Lôi Lão Trương ra phòng khách, Trương Lân nói: "Ông có ý gì?

Ông mới không phải là đàn ông, mẹ nó có ai hại người như vậy không?

Lão tử suýt nữa thì chết rồi!" Lão Trương khinh bỉ cười một tiếng, nhìn Trương Lân nói: "Không phải chưa chết sao!" Kết quả cười có chút đắc ý, động đến phần sưng, đau đến hít một hơi khí lạnh.

Trương Lân nén cười, nói: "Bên ngoài đó là quỷ thật à?" Lão Trương bực bội đáp: "Hay là cậu ra ngoài xem lại lần nữa?" Trương Lân ngồi phịch xuống ghế sofa, có chút không nói nên lời.

Không phải vì nhìn thấy quỷ mà Trương Lân bối rối, mà cậu cảm thấy thế giới này dường như có liên hệ với thế giới đạo mộ?!

Thậm chí cảm thấy còn có liên hệ với thế giới thực ban đầu của mình!

Nhưng, có liên hệ thì sao chứ?

Lão Trương đấu tranh với đám khỉ Việt Nam còn gian khổ như vậy, nếu mấy thế giới này có liên hệ, Trương Lân không thể tưởng tượng được bàn tay đen đằng sau có năng lượng lớn đến mức nào!

Bây giờ cậu một chút năng lực cũng không còn.

Hệ thống đâu?

Chẳng lẽ đã mất trong lúc xuyên không?

Vậy 92% tiến độ phẫn diễn mà cậu vất vả xây dựng chẳng phải là công cốc?

Còn người phụ nữ áo trắng ở Trùng Cốc Vân Nam, còn người phụ nữ trong ảo mộng, đều đã rời xa cậu rồi sao?

"Vậy tại sao trong trường học lại dạy, trên truyền hình lại nói, chủ nghĩa duy vật?" Trương Lân hỏi.

Lão Trương cũng ngồi xuống, nói: "Cái này, trước hết không phải ai cũng tin vào quỷ thần.

Trong xã hội phong kiến, cũng không phải ai cũng tin quỷ thần.

Khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển như vậy, nếu không phải ai cũng thấy quỷ, thì giai điệu chính của xã hội này chắc chắn là vô thần luận, có liên quan đến bản tính sợ hãi những điều chưa biết của con người, không thừa nhận và bài xích." "Hơn nữa, âm dương hai nẻo, hai giới thường không can thiệp lẫn nhau, mỗi bên sống trong thế giới của mình, vốn không giao nhau, làm sao có giao lưu và nhận biết?

Cũng chỉ có một số cá nhân, gặp phải một số quỷ quái, nhưng số đó trong loài người quá ít có thể bỏ qua." "Nếu đã là hai giới, tại sao lại có những con quỷ ở hành lang đó?" Trương Lân hỏi.

Chương 363

Lão Trương giải thích: "Thùng chứa kín đến đâu cũng sẽ có giọt nước rò rỉ; con người sau khi chết, nếu oán khí quá lớn, hoặc âm quan thu thập không kịp thời, linh hồn phiêu bạt ở một giới quá lâu, chịu ảnh hưởng của khí trời đất, khai mở linh trí, có thể sẽ thành quỷ, ra ngoài hại người.

Để không bị âm quan bắt đi, chúng sẽ tìm hồn phách của người khác để thế mạng." "Vậy những người mới chết, cũng không khớp số liệu được à!" Trương Lân thắc mắc.

Hại người tuy có thể trốn được một thời, nhưng nếu âm quan nghiêm túc kiểm tra, sẽ lộ tẩy.

Lão Trương thở dài: "Thông thường âm quan sợ gánh trách nhiệm, đều không làm rùm beng lên, có âm quan phát hiện bắt nhầm hồn phách, cũng chỉ mời đạo gia ra tay, bắt hồn ma trốn thoát về, hoặc tiêu diệt.

Tục lệ này đã lưu truyền vô số năm, ngay cả đại đế âm gian cũng ngầm thừa nhận, cũng cho âm quan một môi trường tương đối thoải mái, nếu không nếu thật sự truy cứu, e rằng không có một âm quan nào không phạm sai lầm." Trương Lân thở dài, nói: "Nước quá trong thì không có cá." Lão Trương nói: "Vì vậy, dương gian mới có các môn phái đạo gia, để dọn dẹp những con cá lọt lưới này.

Nếu không phải tội ác tày trời, đạo gia đều sẽ lưu lại cho quỷ hồn một con đường sống, trước tiên đưa đến súc sinh đạo, kiếp sau mới có cơ hội tái thế làm người." Trương Lân cười: "Biện pháp trừng phạt có chút thú vị." Lão Trương nói: "Đúng vậy, trải qua một vòng súc sinh đạo, có thể mài mòn lệ khí trên hồn thể, như vậy tái thế làm

người, cũng sẽ không dễ dàng hại người nữa." Trương Lân nhíu mày hỏi: "Nhưng những quỷ hồn bị giết thì sao?" "Tự nhiên là hồn phi phách tán rồi!" Lão Trương lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, nói.

Trương Lân lại có chút tò mò, lời của Lão Trương, có chút khác biệt với thế giới đạo mộ, không lẽ đều có căn cứ.

Trương Lân thầm nghĩ nếu chịu khó quan sát, không chừng có thể học được chút gì đó.

Nếu theo lời của Lão Trương, quỷ hồn không phạm lỗi, được âm gian đại đế luận công, sắp xếp chuyển sinh, phạm lỗi thì hoặc vào súc sinh đạo, hoặc hồn phi phách tán.

Sự sinh tử của hồn phách, như vậy đáng lẽ phải cân bằng chứ.

Nhưng trong vô tận năm tháng, số linh hồn bị hủy diệt vì phạm lỗi nhiều không kể xiết, vậy tại sao linh hồn của con người, động vật... không giảm mà còn tăng lên?

Linh hồn mới được sinh ra từ đâu?

Trương Lân đem thắc mắc này nói cho Lão Trương nghe, Lão Trương sững người, nhìn Trương Lân, nói: "Lần đầu tiếp xúc với chuyện này, mà có thể nghĩ sâu xa như vậy, có thiên phú.

Cậu nhóc, tôi thấy cậu bây giờ cũng khá sa sút, hay là theo tôi, học đạo thì thế nào?" Trương Lân sững người, nói: "Tôi sa sút?

Lão già, bây giờ ông đang ở nhờ nhà tôi đấy!" Lão Trương tự tin khoe khoang cười một tiếng, nói: "Nếu tôi tùy tiện trừ tà xem phong thủy cho một thương gia nào đó, trong chốc lát có thể kiếm được mấy chục đến cả trăm vạn, chỉ là lão Trương tôi không muốn làm thôi." Nếu là người bình thường, sau khi trải qua chuyện hôm nay của Trương Lân, chắc chắn sẽ tâm thần bất định, tinh thần hoảng hốt.

Nhưng không biết tại sao, sau khi trải qua cơn hoảng sợ ban đầu,

Trương Lân lại bình tĩnh một cách lạ thường, giống như đã quen rồi.

Sau này nghĩ lại, cũng có thể là vì Trương Lân biết mình không còn gì để mất, mới có thể siêu thoát như vậy.

Cũng có khả năng là vì Trương Lân từng trải qua những chuyện thần kỳ như vậy, nên mới tiếp nhận nhanh đến thế.

Cái gọi là phản ứng kinh khủng, chẳng qua chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể mà thôi.

"Lão Trương, quỷ từ đâu đến?

Người từ đâu đến?

Người biến thành quỷ, quỷ thành người, những điều này là do ai quy định?" Trương Lân khe khẽ hỏi.

Lão Trương sững người, rít một hơi thuốc thật mạnh, mới nói: "Sự tạo hóa của tự nhiên, vi diệu không thể tả!" Trương Lân cười cười, nói: "Lão Trương, hay là, ông dạy tôi phép bắt quỷ đi, sau này tôi cùng ông ra ngoài kiếm tiền." Nếu Lão Trương bắt quỷ có thể kiếm tiền, Trương Lân tự nhiên muốn thử xem.

Ít nhất, kiếm được tiền có thể chữa bệnh cho Tiểu Miêu.

Mặc dù Trương Lân cũng không biết mình có thể ở lại thế giới này bao lâu.

Lão Trương ha ha cười nói: "Chắc chắn không?

Không sợ à?" Sợ sao?

Trương Lân tự hỏi lòng mình.

Mình có gì để sợ?

Hoàn toàn cô độc, cùng với một thiếu nữ chỉ có thể dựa vào tài năng để sống nốt vài năm cuối đời, mình sợ sao?

“Kiếm đủ tiền, chữa bệnh cho Tiểu Miêu, dù có sợ hãi cũng đáng!” Trương Lân nhàn nhạt nói.

Lão Trương sững người, gật gật đầu, chậm rãi nói: “Bệnh của Tiểu Miêu, người thường không chữa được đâu!” Trương Lân đã sớm dự liệu, khẽ cười nói: “Cho nên, hãy dạy tôi pháp môn, để tôi tìm cách chữa trị cho Tiểu Miêu đi!” Cảm giác mơ hồ nào đó, khiến Trương Lân đưa ra quyết định này một cách nhẹ nhàng.

Có lẽ, đã lâu lắm rồi không quan tâm đến một người phụ nữ như vậy, Trương Lân tự giễu trong lòng, nhìn vào ánh mắt của Lão Trương, lại vô cùng kiên định.

“Đinh đông, hệ thống mở khóa công năng phó bản!” “Xét thấy tiến độ phẫn diễn của ký chủ hiện tại đạt 92%, đã thuộc mức độ phẫn diễn cao, do đó mở khóa công năng phó bản.” “Giới thiệu công năng phó bản: Trong phó bản, tiến độ phẫn diễn của ký chủ sẽ trở về không, nhưng có thể thông qua nhiệm vụ để tu luyện lại.” “Khi tu luyện lại trong thế giới phó bản có thể nhận được tiến độ trưởng thành, tiến độ trưởng thành có thể dùng làm cơ sở nâng cấp cho tiến độ phẫn diễn của thế giới đạo mộ.

Khi tiến độ phẫn diễn của ký chủ ở thế giới đạo mộ đạt 100%, có thể hấp thu tiến độ trưởng thành trong thế giới phó bản, từ đó làm cho hiệu quả tiến độ phẫn diễn trong thế giới đạo mộ được cường hóa.” “Kết quả cường hóa: Sau khi tiến độ trưởng thành của thế giới phó bản được hấp thu, hiệu quả cường hóa tiến độ phẫn diễn của nhân vật trong thế giới đạo mộ, khi lựa chọn phẫn diễn một nhân vật khác, có thể giữ lại một phần năng lực và vật phẩm đã được cường hóa của nhân vật đó!” “Nếu hai thế giới thực hiện cường hóa nâng cấp, có thể thực hiện việc thông thương một phần năng lực và vật phẩm giữa hai thế giới.” “Nếu hai thế giới thực hiện cường hóa nâng cấp 100%, sẽ có xác suất mở khóa công năng phó bản thế giới cao cấp.” ...

Trương Lân ngẩn người tại chỗ.

Trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ.

Đại gia hệ thống, cuối cùng cũng trở lại!

Khoảnh khắc này, Trương Lân có một sự thôi thúc muốn hét lên vì phấn khích.

Cảm giác tìm lại được thứ đã mất này, thực sự khó có thể diễn tả bằng lời.

Trương Lân cũng đã hiểu ra, nói cách khác, thế giới cậu đang ở thực ra là một loại phó bản của thế giới đạo mộ, nhưng hai thế giới này song song với nhau, không tồn tại quan hệ chính phụ.

Dựa vào hệ thống, cậu có thể thực hiện nhiệm vụ phẫn diễn ở cả hai thế giới, phần thưởng có khả năng tương thông.

Ví dụ, hiện tại tiến độ phẫn diễn ở thế giới đạo mộ của cậu là 92%, nói cách khác, về lý thuyết cậu có 92% thực lực đỉnh cao của Trương Lân trong nguyên tác.

Nếu tiến độ trưởng thành ở thế giới phó bản này đạt được các mốc chẵn như 10, 20, 30, có thể thực hiện cường hóa năng lực giữa hai thế giới.

Nếu tiến độ trưởng thành đạt 10%, sau khi cường hóa, tiến độ phẫn diễn ở thế giới đạo mộ sẽ là 92% x (1+10%), hơn 101%!

Điều này thật quá tốt rồi!

Trương Lân vốn đang băn khoăn về việc tiến trình câu chuyện trong thế giới đạo mộ dường như có biến đổi, dường như có một bàn tay đen lợi hại hơn.

Trương Lân lo lắng không đối phó được, phải biết, nhiệm vụ tiến độ phẫn diễn không thể lựa chọn, đặc biệt là ở giai đoạn sau, không

chỉ nhiệm vụ ít đi, phần thưởng phẫn diễn cũng ít đi.

Để đạt được thực lực đỉnh cao của Tiểu Ca, Trương Lân ít nhất cần hoàn thành 16 nhiệm vụ nữa!

Bây giờ, công năng phó bản mới được mở, trực tiếp giải quyết một vấn đề lớn cho Trương Lân!

Mặc dù không biết mật độ nhiệm vụ và tốc độ trưởng thành trong thế giới phó bản, nhưng bây giờ đang ở giai đoạn bắt đầu, lấy được 10% tiến độ trưởng thành ở thế giới phó bản, cũng dễ dàng hơn là lấy 8% tiến độ phẫn diễn ở thế giới đạo mộ chứ?

Trương Lân biết được từ hệ thống, khi chuyển đổi giữa thế giới đạo mộ và thế giới phó bản, thời gian sẽ khác nhau, khoảng 1:24, nói cách khác, 1 giờ trong thế giới đạo mộ, là 1 ngày trong thế giới phó bản.

"Hắc hắc, như vậy, tôi ở thế giới đạo mộ mới đi được vài tiếng đồng hồ?" Trương Lân trong lòng có chút vui mừng, tỷ lệ thời gian này quả thực quá kỳ diệu!

Như vậy, Trương Lân không chỉ có thể lợi dụng chênh lệch thời gian để qua lại giữa hai thế giới, mà còn có thể không bỏ lỡ cả hai bên, nhanh chóng tăng trưởng thế lực và tiến độ phẫn diễn!

Giới hạn duy nhất là giữa thế giới đạo mộ và thế giới phó bản, mỗi 24 giờ chỉ có thể qua lại một lần.

"Đây lại là một phiền phức, không biết đến lúc đó Tiểu Miêu có ai chăm sóc không!" Bởi vì Trương Lân ra ngoài một lần, muốn vào lại, phải sau 24 giờ, mà ở thế giới phó bản, đó là 24 ngày!

"Gợi ý: Ký chủ có thể tiêu tốn 0.1% tiến độ phẫn diễn để tạm dừng tỷ lệ thời gian giữa hai thế giới!" Hệ thống lại gợi ý.

Chương 364

A?

Ra là vậy!

Trương Lân chép miệng, 0.1% tiến độ phẫn diễn, nghe có vẻ không nhiều, nhưng phải biết bây giờ đợi một nhiệm vụ, mới được thưởng 0.5%!

Nhưng, đây cũng là một giải pháp thiết thực, để không phải lựa chọn giữa hai thế giới vào thời điểm quan trọng.

"Học tập pháp thuật Chính Nhất từ Lão Trương, sau khi học thành công, thưởng tiến độ trưởng thành 1%." Trương Lân nén lại sự phấn khích trong lòng, liếc nhìn Lão Trương, thầm nghĩ lão già này thật có bản lĩnh, ngay cả hệ thống cũng biết tên của ông ta?

Nhưng, có thể lập tức nhận nhiệm vụ thế giới phó bản, Trương Lân rất vui.

Cái gọi là Chính Nhất, tức là chính để khu tà, nhất để thống vạn.

Trong «Không Động Vấn Đáp» có ghi rằng: Thế nào là Chính Nhất?

Chính là không tà, nhất là không tạp.

Tâm của Chính Nhất thì vạn pháp quy nhất, nên gọi là Chính Nhất.

Chính Nhất giáo sớm nhất do nhân tổ Đạo giáo là Thiên sư Trương Đạo Lăng sáng lập, sau trải qua bốn đời, do cháu bốn đời của Trương Đạo Lăng là Trương Thịnh, di chuyển giáo phái từ núi Thanh Thành đến núi Long Hổ, cho nên từ góc độ truyền thừa mà nói, Long Hổ Sơn ngày nay không hề thua kém Thanh Thành Sơn về sự tôn quý.

Người Ba Thục tin phụng vu giáo nguyên thủy, vu sư của giáo phái đa số thích tụ tập vơ vét của cải, thê thiếp thành đàn, không việc ác nào không làm.

Trương Thiên sư truyền giáo ở Tây Nam, cùng với Vương Trường, Triệu Thăng hai vị đệ tử, mang theo Hoàng Đế Cửu Đỉnh Đan Kinh, tu hành ở núi Bắc Mang, đã xảy ra nhiều cuộc xung đột tôn giáo quy mô lớn với quần thể vu quỷ, cuối cùng đã đặt nền móng tín ngưỡng cho Chính Nhất giáo ở Tây Nam, và kết hợp với một phần giáo nghĩa hợp lý của vu giáo địa phương, sản sinh ra Ngũ Đấu Mễ đạo.

Đặt định lịch sử Đạo giáo mấy ngàn năm ở khu vực Ba Thục.

Lão Trương trang trọng kể lại một lượt về nguồn gốc của Chính Nhất giáo ở khu vực Ba Thục, sau đó vô cùng cẩn thận lấy ra một quyển sách từ trên người, hai tay nâng lên, đưa cho Trương Lân, nói: "Thuật hàng yêu của Chính Nhất giáo không thể so với Mao Sơn pháp thuật, nhưng chung quy là căn bản của Đạo giáo, nhiều giáo nghĩa càng sâu sắc hơn, tu luyện càng coi trọng cơ duyên.

Pháp thuật Chính Nhất này, ta chỉ cho mượn đọc chứ không truyền thụ.

Chúng ta chỉ là đồng đạo, không phải thầy trò.

Sau này nếu có cơ duyên, lên Long Hổ Sơn đọc kinh văn Linh Bảo, tự khắc có thể lĩnh ngộ pháp thuật cao thâm hơn." Trương Lân thắc mắc: "Tại sao không làm thầy trò, kinh văn Linh Bảo tại sao bây giờ không cho tôi xem?" Lão Trương nói: "Kinh văn Linh Bảo có ba mươi ba quyển, ta làm sao có thể lúc nào cũng mang theo bên người.

Hơn nữa kinh văn có linh tính, có thể lĩnh ngộ được hay không, phải dựa vào cơ duyên; còn về thầy trò, lúc nãy ta có ý nghĩ đó thì trong lòng căng thẳng, chắc là trời không cho phép ta làm thầy trò, thôi

bỏ đi.” Trương Lân cười, đối với kinh văn Linh Bảo của ông ta rất tò mò, hỏi: “Trên mạng tải về một bản không được à?

Chắc chắn có toàn văn.” Lão Trương sầm mặt, mắng: “Tải cái ông nội nhà cậu, sự lĩnh ngộ kinh văn không chỉ dựa vào chữ, mà còn phải dựa vào linh khí trên cuộn sách, nơi đó cất giấu tâm đắc đạo ngân của sư tổ khi soạn kinh văn, trên mạng tải về?!

Cậu cũng nghĩ ra được!” Trương Lân chép miệng, thầm nghĩ cũng đúng, nếu văn tự có tác dụng, thì thế giới này chẳng phải cao nhân thần tiên đầy rẫy khắp nơi sao!

Trương Lân ngắm nghía quyển sách, trên đó viết bốn chữ: Thiên Địa Vô Cực.

Mở ra, trang đầu tiên viết “Thiên khanh trấn pháp”, bên dưới là mấy dòng chữ nhỏ chi chít.

Trương Lân tò mò xem thử, phát hiện thiên khanh trấn pháp có chút kỳ lạ.

Nói một cách thông tục, là đào hố hại người.

Chỉ khác là trong trận pháp này có thái cực đồ, có dùng giấy vàng viết bát tự sinh thần của người đó cùng các đạo cụ khác.

Trương Lân bĩu môi, đang định nói, Lão Trương đã nói trước: “Thiên khanh trấn pháp chủ yếu đối phó ác quỷ, có chút thô tục, nhưng hữu dụng.” Trương Lân nghĩ cũng đúng, Chính Nhất giáo là giáo phái trừ ma vệ đạo, pháp thuật tự nhiên lấy việc bắt quỷ bắt yêu làm chủ.

Nếu vậy, thiên khanh trấn pháp quả thực quá hữu dụng.

Trương Lân tiếp tục xem xuống dưới, lần lượt là: “Tiêu tai pháp”, “Tử hiếu văn”, “Miên tự văn”, “Công danh pháp”, “Khứ bệnh pháp”, “Tiêu nhân quả văn”, “Trường sinh pháp”, “Thiên cân trá”, “Định thân

pháp".

Tổng cộng mười thủ pháp thuật.

Trương Lân xem xong không khỏi cảm thán, giáo nghĩa của Chính Nhất giáo cao xa, nhưng giáo vi lại thân dân như vậy.

Nhìn những pháp thuật tu luyện này, cơ bản đều phục vụ cho dân chúng, gần như không có pháp thuật mang tính sát thương.

Lão Trương nói: "Mười pháp thuật này là nhập môn, cũng là xuyên suốt căn bản của thuật Chính Nhất giáo, hãy tu luyện cho tốt." Trương Lân ngớ người, nói: "Chỉ cần một quyển sách này, là có thể tu luyện rồi sao?

Không cần truyền thừa à?" Lão Trương ha ha cười nói: "Cậu cứ luyện theo sách này, bảy ngày sau ta sẽ kiểm tra, nếu cơ duyên chín muồi, lúc đó ta sẽ điểm khai thiên mục cho cậu, thật sự bước vào giới tu chân." Trương Lân hỏi: "Thiên mục?

Là loại có thể nhìn thấy quỷ đó?" Lão Trương lắc đầu nói: "Không hẳn.

Hiện tại cậu không có căn cơ tu luyện, bảy ngày sau, nếu thích hợp tu luyện, trong cơ thể sẽ có một tia nguyên khí dũng động, đến lúc đó ta giúp cậu mở thiên mục, có thể thông qua thiên mục chuyển hóa nguyên khí của trời đất, tu luyện lâu dài, hưởng thụ tinh hoa của nhật nguyệt." "Nếu bảy ngày sau không có nguyên khí thì sao?" Trương Lân hỏi.

Lão Trương hắc hắc cười nói: "Vậy thì dù ta có mở thiên nhãn cho cậu, ngoài việc có thể nhìn thấy quỷ, cậu cũng không làm được gì cả." Nhìn về phía Hứa Tiểu Miêu, Trương Lân lại cười với Lão Trương: "Vậy tôi thử xem, nhưng, đến lúc đó tôi mà lợi hại hơn ông, ông đừng có xấu hổ đấy!" Lão Trương khinh miệt cười một tiếng, đi vào phòng,

chơi máy tính.

Không thèm để ý đến thái độ của Lão Trương, Trương Lân ở phòng khách, mở quyển sách Thiên Đạo Vô Cực ra, xem xét kỹ lưỡng.

Trong Thiên Đạo Vô Cực có tổng cộng mười pháp thuật, Trương Lân tổng kết lại, trong mười pháp thuật, có bảy pháp thuật là chữa bệnh cứu người chuyển vận, có thể coi là pháp thuật tấn công, cũng chỉ có ba pháp thuật, trong đó "Thiên khanh trấn pháp" là một loại tấn công bị động.

Chiêu đầu tiên "Thiên khanh trấn pháp", tên pháp thuật này thông tục, cách dùng cũng thông tục.

Nói đơn giản, thiên khanh trấn pháp là một loại pháp thuật chế ngự người khác.

Có thể đào một cái hố trên con đường mà mục tiêu chắc chắn sẽ đi qua, trong hố vẽ một thái cực đồ, sau đó dùng chín tờ giấy vàng viết tên đối phương lên chín tờ giấy vàng, mỗi tờ giấy vàng viết một cái tên, đem chín tờ giấy vàng có tên xếp chồng lên nhau hình chữ thập đặt trong hố, tên hướng lên trên.

Dùng một cái bát sứ, trên bát dùng chu sa vẽ Ngũ lôi phù, đương nhiên cũng có thể vẽ Ngũ lôi phù trên một tờ giấy vàng, đóng pháp ấn "Đạo kinh sư bảo" lên, dán vào trong bát.

Miệng bát úp lên trên chín tờ giấy có tên.

Lại dùng một viên gạch xanh mới, trên gạch dùng chu sa vẽ Thái sơn trấn phù, hai bên trái phải của gạch mỗi bên vẽ một Thái sơn trắc phù, đặt viên gạch bằng phẳng lên trên bát, phù hướng lên trên.

Sau đó niệm chú mời thần, đốt một phần giấy vàng trong hố, và thông báo cho thần linh biết việc cần làm.

Sau đó lấp hố lại, chỉ cần đối phương đi qua hố sẽ mắc bệnh,

cũng có thể theo yêu cầu của người thi pháp mà dùng ngũ lôi oanh kích.

Trương Lân hiểu rồi.

Cậu khá hiểu rõ những thứ này.

Bên tai nghe tiếng Lão Trương trong phòng đang xem vũ điệu Latin của Bì Đại Tẩu, vừa nghe tiếng "oa tạp oa tạp ai ai", Trương Lân nghĩ, cái hố trong pháp thuật này chắc không nhất thiết phải đào hố, tìm thứ gì đó che chắn chắc cũng được coi là hố rồi.

Nếu không thì các thành phố lớn hiện nay đều là đường xi măng, đào thế nào?

Tổ tông Thiên sư chắc chắn cũng sẽ linh hoạt biến thông.

Trương Lân đảo mắt một vòng, sau đó lấy một cái áo rách từ trong ổ chó của Na Nhã, ở cửa phòng ngủ lén lút vẽ một cái thái cực đồ, sau đó lấy mấy tờ giấy thảo dùng để luyện chữ, trên chín tờ mỗi tờ đều viết hai chữ Lão Trương.

"Mẹ kiếp, không biết cái tên này có tác dụng không?" Viết xong, Trương Lân đem chín tờ giấy xếp chồng hình chữ thập đặt lên thái cực đồ, sau đó lấy một cái bát, trên bát lại vẽ Ngũ lôi phù, dựa theo hình án Đạo kinh sư bảo trên sách vẽ một cái pháp ấn, dán vào trong bát, lại úp bát lên chín tờ giấy...

Tóm lại sau khi làm xong tất cả, Trương Lân niệm chú mời thần, đương nhiên trong miệng yêu cầu dùng ngũ lôi đánh vào mục tiêu đi qua "thiên khanh".

Niệm xong chú ngữ, Trương Lân lớn tiếng gọi vào trong phòng: "Lão Trương, mau ra đây nhận sét đánh, à không, mau ra hút thuốc uống rượu đi, có một bình Nhị Oa Đầu đấy!" Lão Trương đang hưng phấn ngồi trước máy tính, trong màn hình là một cô nàng bốc lửa đang

uốn éo cơ thể khiến lão già có một loại xúc động muốn đốt cháy thanh xuân.

Lão đang oán thán lúc này mà có rượu trợ hứng thì hay, liền nghe thấy tiếng Trương Lân gọi lớn ngoài cửa.

"Ha ha, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!" Lão Trương cười lớn đi ra ngoài.

Chương 365

Lúc ra khỏi phòng ngủ, Lão Trương thấy một bộ quần áo rách nằm trên sàn, vừa vặn cản đường đi, lão cũng không để ý nhiều, nhấc chân bước qua.

Lúc này, đêm tối mông lung, ngoài cửa sổ, ánh trăng như nước.

Thế rồi, giữa tiết trời trong xanh, đột nhiên một tiếng sấm vang trời nổ vang!

Lão Trương bị tiếng sấm đinh tai nhức óc dọa cho giật nảy mình, miệng lẩm bẩm: "Gặp quỷ à, trời quang mây tạnh mà có sấm?" Vừa dứt lời, Lão Trương cảm thấy da đầu tê dại, dường như có nguy hiểm lớn sắp ập đến!

Lão Trương bất giác liếc nhìn Trương Lân, lại thấy Trương Lân đang căng thẳng nhìn mình.

"Thằng nhóc này giở trò?" Trương Lân có chút thất vọng, tiếng sấm vừa rồi suýt nữa đã khiến cậu tưởng mình thành công!

"Này, Lão Trương, thời tiết thật..." Đúng lúc này, một luồng sáng chói mắt từ cửa sổ phòng khách chiếu vào, Trương Lân bất giác đưa tay che mắt, rồi cảm thấy tai mình như điếc đặc.

Cũng không biết qua bao lâu, Trương Lân cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó mới từ từ hồi phục lại bình thường.

Cậu gắng sức lắc lắc đầu, nhìn quanh bốn phía, dường như không có gì thay đổi.

Lại nhìn sang Lão Trương.

"Mẹ kiếp, Lão Trương, tóc ông dựng hết cả lên rồi?!" Mặt Lão Trương như bị bôi một lớp than, miệng không ngừng phả ra khói.

“Chết tiệt, ta có làm chuyện gì thất đức đâu?

Sao lại bị trời đánh chứ?” Lão Trương vừa uất ức, vừa bấm đốt ngón tay tính toán.

Trương Lân ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại: Sét do mình gọi tới?

Là pháp thuật Thiên Khanh Trấn Pháp!

Trương Lân không nhịn được mừng thầm.

“Ting...” “Phát hiện Ký chủ đang học Chính Nhất pháp thuật - Thiên Khanh Trấn Pháp, thưởng tiến độ trưởng thành 1%!” “Ha ha, nhận được 1% tiến độ trưởng thành rồi!” Trương Lân vui mừng, đồng thời cảm nhận được một luồng khí ấm áp lan tỏa khắp toàn thân.

Đây là lợi ích của việc tăng độ trưởng thành.

“Đúng rồi, nếu Tiểu Miêu cũng có thể có sự thay đổi như vậy, chẳng phải có thể chữa khỏi bệnh của em ấy sao?” Nhưng hệ thống mặc định Ký chủ là Trương Lân, điều này không thể thay đổi.

Ngay lúc Trương Lân đang vui mừng, Lão Trương đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Cậu nhóc...” Trương Lân giật mình, vẻ mặt lão già này có chút nghiêm túc?

Chẳng lẽ định trở mặt?

Không, bị sét đánh thảm như vậy, chắc chắn sẽ nổi giận nhỉ?

Trương Lân lo lắng, liền nói trước: “Sao?

Đùa một chút không được à?

Tôi đâu biết nó lại hiệu quả như vậy?” Lão Trương tiến lên một

bước, nắm lấy tay Trương Lân, nói: "Cậu nhóc, cậu học đạo pháp?" Trương Lân lắc đầu, ở thế giới này, cậu chưa từng học đạo pháp của Thiên Sư giáo.

"Ha ha ha!" Lão Trương đột nhiên cười lớn, "Tốt quá, tốt quá rồi!" Trương Lân bị tiếng cười của lão làm cho khó hiểu, chẳng lẽ lão già này bị sét đánh đến ngốc rồi?

Trong phòng, Hứa Tiểu Miêu cũng không nhịn được hỏi: "Bác Trương, có chuyện gì mà vui thế ạ?" Lão Trương cười lớn nói: "Chuyện tốt, chuyện tốt, ha ha." "Cậu nhóc, ta phát hiện ra rồi, cậu là thiên tài tu đạo!

Chỗ ta ngoài Chính Nhất pháp thuật ra, còn có các pháp thuật chính tông khác của Đạo giáo và Mao Sơn pháp thuật, thậm chí cả Long Hổ Sơn pháp thuật, cậu có muốn học không?" Trương Lân bây giờ có một cảm giác, đột nhiên nhớ đến gã lừa đảo lớn do Viên Hòa Bình đóng trong phim *Tuyệt Đỉnh Kungfu* của Châu Tinh Trì.

Lão Trương và gã đó giống nhau, đều có mái tóc bù xù như vừa bị nổ, khuôn mặt đen nhẻm.

"Thiên tài?!" Trương Lân giả vờ không hiểu.

Lão già có vẻ rất sốt ruột về Trương Lân, kiên nhẫn giải thích cho cậu.

Vạn vật trên đời đều gần gũi với Đạo, chỉ khác là có người thể ngộ được nhiều, có người thể ngộ được ít.

Điều này chia vạn vật thành người có thiên phú cao và người có thiên phú thấp.

Còn những kẻ trời sinh không gần gũi với Đạo, hoặc là kẻ điên, hoặc là thiên tài nghịch thiên.

Trương Lân có thể vận dụng Thiên Khanh Trấn Pháp trong thời

gian ngắn như vậy, chứng tỏ cậu tuyệt đối là thiên tài hiếm có!

Trương Lân bĩu môi, nói: "Tôi còn tưởng ông sẽ nói tôi là người nghịch thiên chứ!" Lão Trương không khỏi mắng: "Cậu biết cái quái gì!

Làm gì có nhiều người nghịch thiên như vậy?!

Trong lịch sử những người nghịch thiên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!" Thấy Trương Lân không cho là đúng, Lão Trương lại giải thích: "Cái gọi là người nghịch thiên, trong lịch sử ví như Thủy Hoàng Đế, ví như mấy vị đã sáng lập ra tân An Lạc, nhưng những người như vậy có được mấy ai?

Ngàn năm mới xuất hiện được vài người đã là phúc đức lắm rồi!

Cậu có biết không, ngay cả tổ sư của Thiên Sư giáo chúng ta là Trương Thiên Sư cũng chỉ có thể được coi là thiên phú tuyệt vời, chứ không phải người nghịch thiên!" Lúc này trong lòng Trương Lân mới khá hơn một chút, thầm nghĩ mình mang theo hack, có thể sánh ngang với Trương Thiên Sư cũng không tệ!

"Thiên phú tốt thì có quan hệ gì đến ông?!" Trương Lân hỏi.

"Sao lại không có quan hệ?

Ta có thể dạy cậu!

Ta có rất nhiều pháp thuật chính thống, đều là ta trộm... không đúng, đều là nhờ ta nghiên cứu, đừng có nhìn ta như vậy, ta là cao nhân đấy!" Lão Trương mồm mép lươn lẹo.

Nhưng Trương Lân lại cảm thấy các pháp thuật trong tay lão chắc chắn đều là hàng thật giá thật, nếu không thì vừa rồi thử nghiệm cũng không tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Ở thế giới đạo mộ, phải hoàn thành tiến độ phẫn diễn mới có khả

năng nhận được quyền hạn rút thưởng, nhưng như vậy cũng chưa chắc có thể có được đạo pháp chân chính.

Bây giờ ở thế giới phó bản, lại có cơ hội học các loại pháp thuật này.

Tuy theo tình hình hiện tại, các pháp thuật cao thâm không thể mang về thế giới đạo mộ, nhưng ký ức thì chắc không bị xóa đi nhỉ?

Có thể nhớ được một vài đạo pháp, ở thế giới đạo mộ cũng có thể vận dụng.

Mặc dù có chút hứng thú học tập, nhưng Trương Lân cũng không vội, cậu nắm chắc Lão Trương sẽ phải năn nỉ mình.

"Cho nên, chỉ cần cậu bái sư, ta sẽ đem hết những bí tịch này cho cậu!" Lão Trương dụ dỗ.

Trương Lân vừa nghe, liền nổi giận, nói: "Bái cái đầu ông ấy, vừa rồi không phải ông nói ý trời không cho ông nhận tôi làm đồ đệ sao?" "He he, thỉnh thoảng đi ngược lại ý trời cũng được mà, với lại, tư chất cậu không tồi, ta cũng nguyện ý mạo hiểm một phen!" "Phì, ông nguyện ý mạo hiểm, cũng phải xem tiểu gia ta có nguyện ý hay không đã!" Trương Lân quay đầu đi, ngồi phịch xuống sofa, "Bây giờ, tiểu gia không muốn học nữa, cứ sống bình bình đạm đạm cả đời, cũng tốt!" Lão Trương sốt ruột muốn chết, nhưng Trương Lân cứng mềm không ăn, khiến lão ngứa ngáy gãi đầu gãi tai.

"Hay cậu ra một điều kiện đi?

Làm thế nào cậu mới chịu học?" Lão Trương cuối cùng bất đắc dĩ nói.

Ai mà ngờ được, một người tu đạo có thân phận cực cao, lại có một ngày phải hèn mọn cầu xin một người đồng ý để mình dạy pháp thuật?!

Trương Lân ngửa người nằm trên sofa, cái vẻ mặt đó khiến Lão Trương hận đến nghiến răng.

Chương 366

"Thứ nhất, tôi không gọi ông là sư phụ, hai chúng ta là anh em!" "Anh em?

Ta là ông ngoại của Tiểu Miêu, cậu dám xưng anh em với ta à?" "Chết tiệt, Lão Trương, chúng ta tính riêng, ông mà dám lấy Tiểu Miêu ra uy hiếp tôi, tôi xử ông đấy!" "Hừ hừ, tiếp tục đi." "Thứ hai, ông phải giúp tôi chăm sóc Tiểu Miêu, bởi vì thỉnh thoảng tôi sẽ phải đi vắng mười ngày nửa tháng, không có người chăm sóc không được, nếu không được nữa thì ông kiếm tiền, thuê một người giúp việc!" "Được, ta không quan tâm cậu đi đâu lêu lổng, chỉ cần cậu đối xử tốt với Tiểu Miêu là không vấn đề!" "Lão già, sao chuyện gì ông cũng lôi Tiểu Miêu vào thế?!

Có ý nghĩa không?" "Đừng nói nhảm nữa, còn gì không?" "Tạm thời hết rồi, à đúng rồi, thứ ba, sau này có gì cần bổ sung, có thể bổ sung bất cứ lúc nào!" "Mẹ kiếp!

Thằng nhóc con này!" "Lão già chết bầm!" ...

Đêm đó, một đêm vô sự.

Nhưng Trương Lân lại có chút hưng phấn đến không ngủ được.

Giống như một người sống cuộc đời bình lặng, đột nhiên gặp được chuyện tốt đẹp nhất trong đời, cảm giác tương lai đều trở nên tươi sáng.

Cứ thế, trong trạng thái mơ màng, Trương Lân mãi đến lúc trời gần sáng mới ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng đẹp, Trương Lân dường như thấy mình cuối cùng đã cường hóa tiến giai ở cả hai thế giới, thực lực đại tăng, tiểu

đội bốn người gồm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương tung hoành ngang dọc.

Dáng vẻ của người con gái áo trắng luôn quấn lấy cậu dần dần trở nên rõ ràng, từ từ biến thành dáng vẻ của Hứa Tiểu Miêu, Trương Lân cười lớn tiến lên, muốn ôm lấy Hứa Tiểu Miêu.

"Thằng nhóc con, đang mơ đẹp à?!" Đột nhiên, bên tai Trương Lân vang lên một tiếng sấm, sau đó cảm giác như một trận mưa lớn ập xuống mặt.

Trương Lân cảm giác mình như vừa rơi xuống biển sâu.

"Phụt~~~" Trương Lân bật ngồi dậy, sau đó nhìn quanh bốn phía.

"Chết tiệt, là mơ!" Trương Lân bừng tỉnh, "He he." Nhớ lại cảnh trong mơ, Trương Lân không nhịn được mà toe toét cười.

"Ừm, không đúng, sao mặt mình lại có nước?" Trương Lân lè lưỡi liếm nước trên mặt, nhíu mày, rồi quay đầu lại, thấy Lão Trương đang đứng bên cạnh, tay cầm một cái chậu nước.

"Tôi (*^%^^%》..." Trương Lân bật dậy, sau đó nhảy cẫng lên chỉ vào mũi Lão Trương mà mắng: "Lão già, ông có ý gì?

Chơi tôi à?" Cũng không biết là do tính cách kiếp trước của Trương Lân, hay là do vẻ ngoài lạnh lùng của tiểu ca Trương đã che giấu đi không ít sự hoạt bát, hoặc có lẽ ở thế giới phó bản này tính cách của Trương Lân được giải phóng, mà bây giờ lời nói của Trương Lân cứ tuôn ra một tràng.

Lão Trương hừ một tiếng, ném chậu nước trong tay xuống đất.

"Hôm qua cậu quên rồi à?" Trương Lân ngẩn ra, rồi cười khẩy nói: "Lão già, ông đánh trống lảng cũng phải tìm một lý do tử tế chứ, cái này gượng ép quá!" "Chăm sóc Tiểu Miêu của cậu?" Trương Lân sững người.

Cậu nhớ ra rồi, tối qua cậu định chăm sóc Tiểu Miêu tắm rửa, sau đó bị từ chối.

Nhưng chuyện này vốn dĩ nam nữ thụ thụ bất thân, Trương Lân tuy biết Tiểu Miêu có chút e thẹn, nhưng cũng bất giác coi sự từ chối của cô là phản ứng của người bình thường.

Trương Lân bật dậy, sau đó đẩy cửa phòng Tiểu Miêu ra.

Hứa Tiểu Miêu đang khó khăn dùng chăn che người, tay thì làm gì đó dưới chăn.

Thấy Trương Lân xông vào, Hứa Tiểu Miêu mặt đỏ bừng, trên mặt vừa có vẻ ngại ngùng, vừa có vẻ uất ức và lo lắng.

"Anh... ra ngoài đi." Trương Lân nhìn thấy vết nước dưới thân Hứa Tiểu Miêu.

Ai!

Đúng vậy, một người bị liệt, đi lại bất tiện, không thể tắm rửa, tự nhiên cũng không thể đi vệ sinh!

Nhưng cô gái quật cường này lại cứ thế nhẫn nhịn sao?

Trương Lân tiến lên một bước, bế bổng Hứa Tiểu Miêu lên, đi về phía nhà vệ sinh.

"Lão già, mang cho lão tử một cái ghế, rồi cút vào phòng cho tôi!" Hứa Tiểu Miêu ra sức giãy giụa, yêu cầu Trương Lân đặt cô xuống.

Nhưng mặt Trương Lân đầy vẻ áy náy, không hề lay động.

Cậu đá cái ghế Lão Trương đưa vào trong nhà vệ sinh, sau đó đóng cửa lại, đặt Hứa Tiểu Miêu lên ghế.

Hứa Tiểu Miêu lúc này biết Trương Lân định làm gì, không giãy giụa nữa, nhắm mắt lại, một giọt lệ lăn dài trên khóe mắt.

Trương Lân lúc này mới nở một nụ cười, nói: “Tiểu Miêu, đừng sợ, anh là anh Lân của em.

Không sao đâu, nếu em muốn anh chịu trách nhiệm, anh sẽ chịu trách nhiệm, hôm nay anh và Lão Trương sẽ ra ngoài kiếm tiền, chăm sóc em.

Nếu em còn nhớ đến Lý Phi, anh cũng sẽ bảo Lão Trương giữ kín chuyện này, bảo vệ sự trong trắng của em, lão mà dám nói lung tung, anh xử lão!” “Thằng nhóc con!” Ngoài cửa, Lão Trương mắng một câu.

Trương Lân không thèm để ý.

“Anh...

đừng nói lung tung, em...” Hứa Tiểu Miêu không biết phải nói gì, lo lắng đến sắp khóc.

Trương Lân ha ha cười, đứng dậy bắt đầu xả nước nóng.

Vừa hát, vừa thử nhiệt độ nước.

“Bây giờ anh sẽ cởi quần áo của em ra.” Trương Lân run rẩy bắt đầu cởi quần áo Hứa Tiểu Miêu.

Hứa Tiểu Miêu nhắm mắt, quay đầu sang một bên.

Trời này, vốn dĩ không mặc nhiều quần áo, nhưng Trương Lân phải mất cả nửa ngày mới cởi xong.

Cuối cùng, khi Trương Lân cởi bỏ lớp quần áo lót của Hứa Tiểu Miêu, cả người cậu đều ngây dại.

Khi mặc quần áo, Hứa Tiểu Miêu trông ốm yếu, chỉ có khuôn mặt khiến người ta động lòng, nhưng thân hình cong vẹo có chút khiến người ta e ngại.

Nhưng lúc này, Trương Lân thực sự cho rằng đây là bức tượng

điêu khắc đẹp nhất trên thế giới!

Da như mỡ đông, thổi nhẹ là có thể vỡ!

Giây phút này, Trương Lân có chút ghen tị với Lý Phi.

"Anh Lân, anh..." Hứa Tiểu Miêu thấy Trương Lân nửa ngày không động tĩnh, liền lén mở mắt nhìn, phát hiện Trương Lân đang nhìn mình không chớp mắt.

Trương Lân lúc này mới hoàn hồn, vội vàng trấn tĩnh lại, đưa tay tiếp tục cởi quần áo dưới của Hứa Tiểu Miêu.

Lúc này, Trương Lân ngược lại trở nên tự nhiên, nhìn Hứa Tiểu Miêu, trong lòng không hề có dục vọng, ngược lại tình cảm nồng nàn.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng lại có một người con gái trần trụi trước mặt mình.

Cầm vòi sen tắm cho Hứa Tiểu Miêu, gội đầu, thoa sữa tắm, sau đó xả sạch...

Khi Trương Lân bế Hứa Tiểu Miêu ra ngoài, Lão Trương đang tựa vào cửa phòng ngủ hừ một tiếng, rồi mới quay người vào phòng chơi máy tính.

Trương Lân thay cho Hứa Tiểu Miêu chiếc áo sơ mi của mình, sau đó lau khô tóc cô, rồi mang hết quần áo bẩn ra ngoài cho vào chậu, rắc bột giặt lên, rồi mới ngồi phịch xuống giường mình, im lặng hồi lâu.

"Lão già, ông có bản lĩnh lớn như vậy, hay là chúng ta đi kiếm tiền đi?" Lão Trương liếc nhìn một cái, nói: "Vậy cậu đi ăn cơm trước đi, chúng ta ra ngoài, he he, có một mối làm ăn lớn!" Trương Lân bật dậy, liếc nhìn Lão Trương, sau đó chạy vào bếp, nhanh nhẹn chuẩn bị bữa sáng đơn giản.

Chương 367

Hứa Tiểu Miêu e thẹn, ngay cả "anh Lân" cũng không gọi nữa.

Trương Lân gọi Nhị Cáp đến, xoa đầu nó, nói: "Ở nhà ngoan nhé, đừng quậy phá, về ta mang đồ ăn ngon cho!" Nhị Cáp cũng không biết là hiểu hay hiểu lầm, liếm mạnh vào tay Trương Lân, rồi chạy đi.

Trương Lân lại dặn Hứa Tiểu Miêu không được cử động lung tung, bế cô vào phòng, chuẩn bị xong máy tính, rồi mới cùng Lão Trương ra ngoài.

Theo lời Lão Trương, thành phố phồn hoa này thực ra có rất nhiều việc có thể làm, chỉ là cậu không muốn làm thôi.

"Cái nhà phía trước kia, sát bờ sông, họ mời ta, lúc đó ta không đi, hôm nay lại có mấy người đến nhà họ, chúng ta cũng đi xem thử, he he, chuyện nhà họ, người thường không giải quyết được đâu!" Hai người đi dọc bờ sông, về phía đông, vào một khu biệt thự, sau đó dừng lại trước một dinh thự sang trọng.

Bảo vệ gác cổng rõ ràng nhận ra Lão Trương, liền mời lão vào.

Sau khi Lão Trương và Trương Lân ngồi xuống, họ im lặng quan sát xung quanh.

Có người gật đầu chào, rõ ràng đều quen biết nhau.

Nhưng Lão Trương vừa nhìn một lúc, liền đứng phắt dậy, kéo Trương Lân định đi.

Hành động này khiến những người xung quanh đều kinh ngạc.

"Trương tiền bối định đi sao?" Có người hỏi.

"Không đi thì làm gì?

Ngồi đây nhìn một lão già sắp chết à?

Đều bị quỷ nhập vào người rồi, không nói thật với ta thì tìm ta làm gì?" Lão Trương lớn tiếng nói.

Lão Trương vừa nói vậy, các vệ sĩ xung quanh lập tức tiến lại, người nào người nấy cao to vạm vỡ, trông như dân luyện võ lợi hại.

Lão Trương thì không sợ, nhưng Trương Lân lại thầm mắng lão già này không biết điều.

"Quả nhiên là cao nhân, mời vào trong sảnh nói chuyện." Không ngờ, gia chủ nhà họ Lý ngồi ở vị trí chính không nói gì, mà một ông lão ngồi bên cạnh lại lên tiếng.

Gia chủ nhà họ Lý đứng dậy, đỡ ông lão vừa nói.

"Thưa các vị, thực ra tôi không có chuyện gì, là chuyện của cha tôi, bây giờ chỉ có Trương tiền bối nhìn ra được, vậy tôi xin mời Trương tiền bối ra tay trước!" Nói rồi, gia chủ nhà họ Lý mời Lão Trương và Trương Lân vào sảnh trong.

Lúc này, Lão Trương vênh váo liếc Trương Lân một cái, nhướng mày, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Trương Lân khẽ gật đầu, cũng hiểu ra nguyên nhân.

Nhà họ Lý xảy ra chuyện, chắc chắn có nhiều "người trong nghề" đến chào hàng, có người có bản lĩnh, có người đục nước béo cò, nhưng nhà họ Lý lại không muốn đắc tội với ai, thế là bày ra màn kịch song hoàng này.

Nhà họ Lý quả thật rất bề thế, từ bãi cỏ ngoài trời đi vào sảnh trong mà mất đến hơn ba mươi mét!

Đây là ở Dung Thành đấy!

Tuy chưa chắc đã tấc đất tấc vàng như Thượng Hải, nhưng có thể

có được một dinh thự như vậy trong nội thành, bản thân nó không chỉ cần tiền là có thể làm được.

Vừa vào sảnh trong, bước qua cửa sảnh, đừng nói Lão Trương, ngay cả Trương Lân cũng nhíu mày.

Một luồng khí âm lạnh ập vào mặt.

"Cậu nhóc, cẩn thận một chút, hít thở ít thôi, âm khí ở đây nặng lắm." Trương Lân gật đầu, đi theo vào sảnh trong.

Bên trong tối om, chỉ có hai ngọn đèn nhỏ đang sáng, phát ra ánh sáng vàng vọt.

Chắc chắn không phải nhà họ Lý muốn tiết kiệm, mà chắc chắn là vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó, các vệ sĩ và bảo vệ xung quanh đều không dám lại gần sảnh trong.

Tất cả đều đứng ở cửa, vẻ mặt căng thẳng.

Lão Lý và gia chủ nhà họ Lý ngồi ở vị trí chủ tọa trong sảnh.

Trương Lân nhìn quanh, phát hiện phòng khách này rất quỷ dị, bởi vì ở chính đường của phòng khách, lại treo một bức di ảnh.

Nhà có người già mất treo di ảnh cũng không có gì lạ, nhưng thường là ở phòng trong hoặc nhà trong, treo ở phòng khách thì rất hiếm.

Trương Lân cảm thấy, người phụ nữ trẻ trong bức ảnh đen trắng lại đang cười, trông rất quỷ dị.

Người phụ nữ rất đẹp, ung dung hoa quý, mang một vẻ đẹp cổ điển.

Trương Lân nhìn thêm vài lần, phát hiện người phụ nữ trong ảnh như đang nhìn chằm chằm vào mình...

Càng có cảm giác này, Trương Lân không nhịn được mà muốn

nhìn thêm vài lần, nhưng cuối cùng không khỏi lùi lại một bước, chân suýt nữa mềm nhũn.

"Chết tiệt!" Trương Lân thầm mắng một tiếng, thầm nghĩ bức ảnh này chắc chắn có vấn đề, trong lòng dâng lên một luồng khí ấm áp, Trương Lân biết, đó là 1% tiến độ trưởng thành đang phát huy tác dụng.

Lão Trương liếc nhìn Trương Lân, hừ một tiếng, rồi nhìn Lão Lý đối diện.

"Đại sư, làm sao ông biết tôi bị nhập?" Lời nói của Lão Lý lúc này mang một cảm giác âm u, rất quỷ dị, kỳ lạ là gia chủ nhà họ Lý lại không thấy lạ, ngược lại còn nhìn Lão Lý, trên mặt mang một vẻ dựa dẫm.

"Của ông, hình như con quỷ đó vẫn chưa rời khỏi thân thể ông." Lão Trương vừa nói, vừa đặt tay lên bàn, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Trên mặt Lão Lý đối diện hiện lên một khuôn mặt khác, một khuôn mặt tương tự như người phụ nữ trong ảnh.

Trương Lân nhíu mày, thầm nghĩ quả nhiên là bức ảnh đó có vấn đề!

"Đừng giở những trò vô dụng đó ra, nếu ta sợ, hoặc không có chút bản lĩnh, thì cũng sẽ không vào đây!" Lão Trương thấy Trương Lân không hề hoảng sợ, hài lòng liếc nhìn cậu một cái, rồi nói với Lão Lý, "Nói đi?

Tại sao lại nhập vào thân xác chồng mình, không chịu đi?" Trương Lân ngạc nhiên, thầm nghĩ lão già này biết người nhập vào ông lão là vợ cũ của ông ta?

Nhưng nếu là vợ cũ, người phụ nữ này cũng không lớn tuổi lắm!

Vẻ mặt của Lão Trương lúc này hoàn toàn khác với vẻ lôi thôi

lếch thếch thường ngày, ngược lại có phong thái của một cao nhân.

"Ông là Chiêu hồn sư?" Khuôn mặt người phụ nữ đối diện trắng bệch đến đáng sợ.

"Ta là đệ tử chính tông của Đạo môn, chuyên quản lý các loại quỷ hồn không an phận trên thế gian, ta có quyền bắt giữ các ngươi, cũng có thể giúp đỡ các ngươi, nói đi, các ngươi muốn làm gì?" Lão Trương ngửa người ra sau ghế sofa, hai chân gác lên bàn.

Trông có vẻ kiêu ngạo!

"Ta hy vọng ông giúp ta tìm một người." Khi con ma nữ đối diện nói chuyện, âm khí âm u, nhiệt độ xung quanh lại giảm xuống vài độ.

"Ai?" "Đứa con gái đáng thương của ta!" Giọng Lão Lý như giọng của một người phụ nữ, vô cùng quỷ dị, nhưng lời nói ra lại khiến Trương Lân sững sờ.

"Con gái ta lúc chết mới chỉ 6 tuổi, rất đáng yêu, nhưng có người nói nó kỳ quái, mắt nó có quỷ khí!

Luôn dùng tóc che mặt, nói nó là mụ phù thủy!

Nhưng thưa đại sư, nó mới 6 tuổi!

Sao có thể là mụ phù thủy được?" ...

Trương Lân đột nhiên nhớ ra, chẳng phải đây là hình dạng của Quỷ mẫu Ma quốc sao?

Chương 368

Nhưng thế giới phó bản sao lại có truyền thuyết này?

Lẽ nào thế giới này song song với thế giới đạo mộ, có mối liên hệ nào đó?

Lời của người phụ nữ rất ngắn gọn.

Sau đó, người ta mời pháp sư đến, treo cổ cô bé trên đàn tế.

Người phụ nữ này là mẹ của Lão Lý, cũng là bà nội của gia chủ nhà họ Lý, còn cô bé đã chết kia, là cô của gia chủ nhà họ Lý!

"Nhiều năm như vậy rồi, ta và nó chưa từng được đoàn tụ một giây phút nào, thật quá đáng thương!" "Bảo con trai bà chuẩn bị 1.000.000 nhân dân tệ, sau khi nhận tiền ta sẽ ra tay chiêu hồn, cho mẹ con bà đoàn tụ, nhưng bà phải biết, người quỷ khác đường, cuối cùng cũng phải đầu thai, đừng tiếp tục như vậy nữa, nếu không lần sau gặp lại, ta sẽ không khách sáo như vậy đâu." Lão Trương trực tiếp đứng dậy, dường như có chút không muốn tiếp tục nói chuyện nữa.

"Ta dựa vào đâu mà tin ông?" Con ma nữ trầm giọng hỏi, ánh mắt đó tà dị đến kỳ lạ.

"Dựa vào việc ta có thể nhìn thấy ngươi, dựa vào việc ta là chính tông Đạo môn!" Hai người ra khỏi phòng khách, bị ánh nắng bên ngoài chiếu vào, Trương Lân cảm thấy rùng mình một cái, lập tức trở nên tỉnh táo, trong mắt nhìn thấy những luồng khí đen xung quanh đang nhàn nhạt tan đi.

"Đó là quỷ khí." Lão Trương nói.

Chẳng lẽ quỷ cũng có tình cảm?

Vừa rồi vẻ mặt của con ma nữ nhớ nhung con gái, Trương Lân

không khỏi hỏi.

"Âm hồn bình thường đều đờ đẫn, xếp hàng đi trong âm gian, không có tình cảm, giống như con rối gỗ." "Nhưng một khi có sự vướng bận to lớn sẽ trở nên ngày càng giống người." "Nhưng, cậu phải nhớ, quỷ vẫn là quỷ, dù có thông tình đạt lý đến đâu cũng chỉ là một con quỷ, đừng bao giờ tin lời của quỷ, đừng bao giờ..." Hai người đợi ở ngoài một lúc, rất nhanh, điện thoại của Trương Lân nhận được một tin nhắn, 1.000.000 đã vào tài khoản.

Lão Trương ha ha cười, nói: "Cậu ở đây canh chừng, ta ra ngoài mua chút đồ dùng để chiêu hồn, đợi ta về!" Sau đó, lão già cầm thẻ của Trương Lân, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người chạy ra ngoài.

Nói là đi mua một vài pháp khí dùng để chiêu hồn, nhưng Trương Lân biết, Lão Trương cái lão già này chắc chắn muốn đi chơi bời một phen, nếu không thì, có tiền rồi, nhất định phải đổi một bộ quần áo.

Lão già này lúc ra ngoài, mặc quần áo của Trương Lân, rộng thùng thình, trông có chút giống áo bào.

Buổi tối, có vẻ nhàm chán, Trương Lân một mình ra ngoài đi dạo.

Dinh thự xa hoa, rốt cuộc xa hoa đến mức nào, hôm nay phải xem cho kỹ.

Trang viên của nhà họ Lý rất lớn, người đi tuần tra cũng nhiều.

Có lẽ vì không quen đường, cũng có lẽ là do số phận sắp đặt, Trương Lân lại đi lang thang đến bên cạnh sảnh trong.

Trương Lân ngẩn ra, chẳng lẽ là vì duyên cớ của cô bé kia?

Lúc này, Trương Lân nghe thấy tiếng nói chuyện từ trong sảnh vọng ra.

Một giọng nữ lạnh lùng, trầm thấp, chính là giọng của con ma nữ kia.

Một giọng khác già nua, khàn khàn nhưng lại mang theo tiếng khóc, lại là Lão Lý.

“Mẹ, vì em gái, nhưng mẹ cũng không thể cứ chiếm lấy con như vậy?

Con bây giờ không chịu nổi nữa rồi!” Lão Lý đang cầu xin!

Trương Lân vừa nghe thấy lời này, lập tức dừng bước, nấp sang một bên nghe lén.

“Hừ, chuyện này ta nhất định phải làm cho ra nhẽ!

Tại sao đứa con gái ta sinh ra khỏe mạnh, lại trở thành yêu nữ?

Vì nó, cả đời ta đều bị hủy hoại, ngay cả lão già chết tiệt kia cũng đổ lỗi cho ta, ta nhất định phải làm rõ chân tướng sự việc, sau đó tự tay hủy hoại nó, mới có thể giải mối hận trong lòng ta! ...” Trương Lân vừa nghe, liền nhíu mày.

Thầm nghĩ, Lão Trương nói đúng, lời của quỷ không thể tin, trước đó thấy vẻ mặt nó bi thương, tưởng nó quyến luyến con gái, bây giờ xem ra không phải như vậy!

Nhưng Trương Lân vừa nghĩ vậy, không nhịn được mà thở dài một hơi.

Quỷ vật rất nhạy cảm với sinh khí.

Tiếng nói chuyện bên trong lập tức dừng lại.

Trương Lân biết mình đã phạm một sai lầm, chắc chắn đã bị con ma nữ bên trong chú ý!

Trương Lân thầm mắng mình sơ suất, cũng là vì còn giữ lại một phần tư duy của thế giới đạo mộ, không sợ những quỷ vật này,

nhưng bây giờ có lẽ đến cả một chút pháp thuật cũng không biết, Lão Trương lại không có ở bên cạnh, không khỏi rùng mình, thầm nghĩ phải chạy mau, không chạy nữa chắc chắn sẽ bị con ma nữ bắt được.

Tình cảm của con ma nữ thất thường, không chừng nó cho mình một đòn tàn nhẫn, thì chỉ có nước ăn không hết mà mang về!

Trương Lân quay đầu co cẳng chạy, trên đường va phải mấy tên bảo vệ.

Lần này thì lại nhận ra đường rồi, trực tiếp chạy về phòng mà Tiểu Lý đã sắp xếp.

Trương Lân vừa đóng cửa lại, đã nghe thấy tiếng đẩy cửa bên ngoài.

Tiếng động không giống như tay người đang đẩy, mà giống như gió đang thổi.

Trương Lân có chút căng thẳng, nghe động tĩnh này, con ma nữ này có vẻ lợi hại!

"Đong đong đong..." Đồng hồ lớn trên tường vang lên.

Chết tiệt, 12 giờ đêm!

Là lúc âm khí nặng nhất!

Tại sao 12 giờ đêm âm khí lại nặng?

Bởi vì, đó là thời điểm giao thoa giữa hai ngày, cái gọi là nhật nguyệt giao thế, thời gian luân chuyển.

Đương nhiên, cũng là lúc cực âm sinh dương, thời khắc huyền diệu.

Tiếng gió ngày càng lớn, ổ khóa cửa dường như sắp bị lung lay hỏng.

Trương Lân trong lòng thầm mắng Lão Trương không đáng tin, lúc này mà còn ra ngoài mua quần áo?!

Nhưng, cậu đã có kinh nghiệm sử dụng Thiên Khanh Trấn Pháp.

Cậu nhanh chóng tìm một ít giấy và bát, sau đó bắt đầu vẽ bùa, trên chín tờ giấy đều viết hai chữ "Lý thị", cũng không biết có tác dụng hay không.

Sau khi bố trí xong Thiên Khanh Trấn Pháp, Trương Lân lại vẽ Ngũ Lôi Phù lên lòng bàn tay mình.

Làm xong tất cả, Trương Lân cũng không còn căng thẳng nữa.

Không phải cảm thấy nắm chắc phần thắng, mà cảm thấy lúc này kết quả chưa định, có thể tranh đấu một phen.

Trong Thiên Khanh Trấn Pháp có chú ngữ cao thâm của Đạo gia, dù không phải là trấn pháp hoàn chỉnh, nhưng vài câu chú ngữ chắc chắn cũng có uy lực vô cùng lớn!

Trương Lân nghĩ vậy.

Đúng lúc này, cửa "ầm" một tiếng bị gió thổi tung.

Chương 369

Một luồng khí âm lạnh thấu xương ập vào mặt.

Trương Lân thấy một con ma nữ bay về phía mình!

Chính là người phụ nữ xinh đẹp đã thấy trước đó!

Nếu chỉ nhìn dáng vẻ bay lượn của người phụ nữ, có lẽ ai cũng sẽ cảm thấy mê người.

Dáng vẻ thướt tha, tóc dài bay bay, linh động!

Nhưng bây giờ mặt cô ta đầy vẻ hung tợn, quan trọng nhất là cô ta thực sự đang bay lơ lửng trong không trung!

Hoàn toàn khác với Nhiếp Tiểu Thiện xem trên TV!

Hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức mỹ nữ, chỉ có sự căng thẳng và khí lạnh bốc ra ngoài.

Con ma nữ vừa bước vào Thiên Khanh Trấn Pháp.

Hử?

Không có tác dụng?

Chết tiệt, tên chắc là không đúng!

Trương Lân thầm mắng một tiếng, xem ra cái tên rất quan trọng.

Sau này Trương Lân tổng kết lại vấn đề này, sở dĩ viết hai chữ "Lão Trương" mà có tác dụng, là vì Lão Trương biết hai chữ này có ý nghĩa gì với ông ta, có lẽ người khác cho là bình thường, nhưng trong mắt Trương Lân và Lão Trương, hai chữ này đại diện cho Lão Trương!

Viết "Lý thị" sở dĩ không có tác dụng, có lẽ là vì người phụ nữ

này sẽ không thừa nhận mình tên là Lý thị!

Cái tên quả thật rất thần kỳ, có người có cái tên, dù người khác thấy khó tin, nhưng nó cũng đại diện cho ý nghĩa đặc biệt.

Một số chữ hoặc từ hoa mỹ, nếu không được người đó công nhận, có lẽ cũng sẽ không có tác dụng của một cái tên.

Ví dụ, đặt cho một người biệt danh là Đại Hoàng, nếu người đó công nhận, dù mọi người đều cho rằng cái tên này không hay, người đó cũng sẽ công nhận, nếu có người tìm Đại Hoàng, họ sẽ tự nhiên đáp lại.

Tương tự, nếu không công nhận, thì dù những người xung quanh đều gọi là Đại Hoàng, họ cũng sẽ không thừa nhận, nếu có người dùng cái tên Đại Hoàng để tìm, họ cũng sẽ không thừa nhận!

Mặc dù Thiên Khanh Trấn Pháp đã thất bại, nhưng Trương Lân cũng không sợ hãi, giơ tay lên, dùng lòng bàn tay có vẽ Ngũ Lôi Phù ấn về phía con ma nữ.

Lúc này, trong cơ thể dường như dâng lên một tia ấm áp, lập tức theo ý niệm của cậu rót vào Ngũ Lôi Phù trong tay!

Cũng khiến động tác vốn có vẻ hơi chậm chạp lập tức trở nên nhanh chóng!

Khi con ma nữ lao tới, nó nhe nanh múa vuốt, nhưng bản năng cảm thấy có chút nguy hiểm, vì vậy thân hình khẽ lách qua, không trực tiếp nhào ngã Trương Lân xuống đất, mà chỉ đưa tay ra, khiến Trương Lân loạng choạng một cái.

Tay Trương Lân nóng lên, sau đó để giữ thăng bằng cơ thể, cậu buộc phải đưa lòng bàn tay ra, hai tay đồng thời ấn xuống đất!

Lúc này, lá bùa trong tay cậu đã ấn xuống đất, khi nhìn lại, nó đã trở nên mơ hồ!

“Hỏng rồi!” Trương Lân thầm kêu không hay.

Ngũ Lôi Phù bị ấn xuống đất, làm bậy như vậy, tổ sư gia có giúp không?

Đúng lúc này, con ma nữ lại lao tới, miệng phát ra những âm thanh đáng sợ.

Cùng lúc đó, Trương Lân đột nhiên liếc thấy bầu trời ngoài cửa trở nên sáng bừng, thậm chí có chút chói mắt, khiến cậu không khỏi nhắm mắt lại.

Sau đó bên tai nghe thấy một tiếng “ầm”.

Dường như có một tiếng sấm nổ vang bên tai!

Sau đó, cả thính giác và thị giác đều dường như biến mất.

Trời quang một tiếng sét đánh!

Trương Lân cảm thấy tai mình bị chấn đến tê dại, cả đầu óc đều ong ong.

Đợi đến khi phản ứng lại, mở mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, cậu không khỏi há hốc mồm!

Trước mắt, con ma nữ kia đang lơ lửng trong không trung, nhưng toàn thân bốc khói, mái tóc dài chấm vai ban đầu, giờ cũng đã thành đầu nổ tung!

“Mẹ kiếp, bị sét đánh rồi?” Con ma nữ phát ra một tiếng hét dài thê lương.

Tức điên lên được!

Ban đầu cứ tưởng đây là một con tép riu, không ngờ lại có thể gọi được thiên lôi!

Con ma nữ nổi giận, giũ sạch tro bụi sét trên người, lại gào thét

lao tới.

Trương Lân lúc này không còn sức chống đỡ, sau khi Ngũ Lôi Phù được kích hoạt, nguyên lực trong cơ thể đã bị tiêu hao sạch sẽ, lúc này mệt lả.

Nhưng con ma nữ đã sắp xuất hiện trước mặt.

Trương Lân thầm mắng một tiếng, thầm nghĩ tiểu gia ta chết cũng phải kéo theo một kẻ đệm lưng.

Trương Lân đưa tay ra, nắm chặt Ngũ Lôi Phù trong lòng bàn tay, tát một cái về phía con ma nữ.

"A!" "Ái da!" Trương Lân cảm thấy như vừa tát vào một người có thực thể, sau đó cả người như bị rút cạn sức lực, ngất đi.

Trong lúc mơ màng, Trương Lân dường như thấy một cô bé, đang đứng bất lực bên đường.

Xung quanh xe cộ qua lại, cô bé bất lực khóc lớn.

Trương Lân đang định đi tới kéo cô bé lại, đột nhiên cảm thấy không thở nổi, như có người đang bóp cổ mình.

Trương Lân bất giác vung quyền, đánh vào xung quanh.

"Ái da!" Nắm đấm đập vào thịt, Trương Lân mở bừng mắt, vội vàng nhìn quanh, phát hiện mình đang ở trong phòng, Lão Trương đang ngồi cách đó không xa, vẻ mặt oán hận nhìn mình, hai mắt đều có chút sưng đỏ.

"Mẹ kiếp, Lão Trương về rồi à?

Vừa rồi con ma nữ kia đánh tôi, tôi phản kích lại, nhưng hình như không trúng, ... không lẽ ông cũng bị nó đấm cho mấy phát?" Lão Trương phì một tiếng, nói: "Lão tử đây mà bị nó đánh à?

Lão tử bị cậu cho một cặp mắt gấu trúc đây này!" Nguyên lai, lúc

Trương Lân và con ma nữ quyết đấu cuối cùng, Lão Trương vừa hay về tới, đang định kéo Trương Lân lại, nào ngờ lúc đó Trương Lân đang trong trạng thái mơ hồ, một quyền vung ra không thể thu lại, tiện tay đấm luôn cả Lão Trương một phát.

Sau đó, Lão Trương chế ngự được con ma nữ, định bấm nhân trung của Trương Lân để cậu tỉnh lại, nào ngờ lại bị Trương Lân đấm thêm một phát nữa.

"Ha ha ha." Trương Lân cười lớn, "Tôi không cố ý đâu, ha ha ha!" Lão Trương có lửa giận mà không thể phát ra, sao có thể chấp nhặt với một người đang hôn mê?

Quay đầu nhìn lại, con ma nữ đang run rẩy ở một bên, Lão Trương không khỏi nổi giận nói: "Đều tại ngươi!" Vừa đưa tay ra, toàn bộ động tác như mây trôi nước chảy, thân thể mềm mại như không có trọng lượng, trong nháy mắt, trên tay Lão Trương xuất hiện một lá bùa, sau đó ấn lên trán con ma nữ.

Con ma nữ lập tức toàn thân bốc lên một lượng lớn khói đen, cả người như tuyết dưới nắng gắt, đang nhanh chóng tan chảy.

Chương 370

“Đại sư, đại sư, tha mạng, tha mạng ạ!” Con ma nữ lớn tiếng cầu xin, giọng nói vô cùng thê thảm!

Thấy cũng gần đủ rồi, Lão Trương mới giật lá bùa trên trán con ma nữ xuống.

“Lần sau còn dám ra tay với người của ta, ta sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán!” Con ma nữ liên tục gật đầu.

Lão Trương lại bảo nó trở về, không được chiếm giữ thân thể con trai nữa, đưa cho nó một cái bình nhỏ để ký thân.

Lại bảo nó thông báo cho Lão Lý chuẩn bị nơi chiêu hồn, rồi mới thả đi.

Lúc này, Trương Lân mới có thời gian quan sát Lão Trương.

Không thể không nói, Lão Trương khá ra dáng.

Trước đây vì lôi thôi, trông như một gã thất bại, bây giờ một thân đồ hiệu, tóc tai bóng lộn, vuốt ngược, hoàn toàn là một ông chú trung niên đẹp trai chín chắn.

Trương Lân đang định trêu chọc vài câu, đột nhiên sắc mặt biến đổi, vội vàng lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

“Chết tiệt, lão già, một buổi tối mà ông tiêu hết hơn 40 vạn?

Sao mà tốn tiền thế!” Trương Lân sốt ruột.

Tiền kiếm được dễ dàng, nhưng Trương Lân định dùng nó để cải thiện cuộc sống và tình trạng sức khỏe của Hứa Tiểu Miêu.

Mặc dù vẫn còn hơn 50 vạn, nhưng Trương Lân không khỏi thấy đau lòng.

“Tiền tài là vật ngoài thân, sao cứ phải tính toán, không làm nên chuyện lớn được!” “Cút đi, vật ngoài thân mà ông ăn diện như vậy làm gì?

Lão tử đi cùng ông trông như một tên ăn mày!” Nhưng đã tiêu thì cũng tiêu rồi, Trương Lân cũng không có cách nào.

“Đừng nháo nữa, chúng ta chuẩn bị chiêu hồn đi?!

He he, nếu có thể giải quyết được chuyện của bà nội nhà họ Lý, kiếm thêm một triệu nữa không thành vấn đề!” Lão Trương dẫn Trương Lân đi ra ngoài.

Chiêu hồn, phải ở nơi gần âm gian.

Khi làm pháp sư, các pháp sư đều sẽ dựng một cái đài cao, chuẩn bị đầy đủ rồi mới bắt đầu.

Nhưng Lão Trương dường như không chuẩn bị những thứ này.

Chỉ bảo người nhà họ Lý vây một vòng lớn xung quanh biệt thự, ngăn không cho người ngoài vào.

Sau đó mới chuẩn bị vài cây nến trắng, và một bó hương.

“Lão già, ông ra ngoài lâu như vậy, chỉ chuẩn bị được có thế này thôi à?” Trương Lân tức giận nói.

Cậu nghi ngờ Lão Trương ra ngoài chỉ để tiêu xài.

Lão Trương he he một tiếng không nói gì.

Lúc này, bên đường có một viên gạch nhỏ nhô lên bị một tên bảo vệ đá một cái.

Lão Trương vừa nhìn, sắc mặt biến đổi, một cước đá bay tên bảo vệ kia đi, sau đó vẻ mặt ngưng trọng, đưa tay ra kéo mấy lá bùa vàng, toàn bộ dán lên bia mộ.

“Bốp bốp bốp...” Bùa vàng cũng không có keo hay hồ dán, nhưng toàn bộ đều dán chặt trên bề mặt bia mộ, gió thổi cũng không rơi xuống!

“Oan hồn thu, oan hồn, thu!” Tên bảo vệ kia đang định nổi giận, thấy Lão Trương như vậy, liền giật mình.

Lão Trương từ thắt lưng lấy ra một cái hồ lô nhỏ, giống như hồ lô đựng rượu.

Nắp hồ lô tự động bật ra, sau đó miệng hồ lô xuất hiện một vòng xoáy có thể nhìn thấy bằng mắt thường, từ từ hút một bóng xám trên không trung vào trong hồ lô.

Đó là một khuôn mặt đầy máu tươi, đang cố gắng giãy giụa, nhưng vô ích.

“Được rồi!” Lão Trương đậy nắp hồ lô lại, thở phào một hơi.

Sau đó, Lão Trương chỉ vào chỗ bên cạnh viên gạch, nói với Trương Lân: “Này, phiền cậu, đào nó lên đi!” Trương Lân ngẩn ra.

“Tại sao lại là tôi, ông không đào?” “Tôi phải canh chừng để không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu đừng tưởng mình có thể đối phó, tôi đào cũng không sao!” Trương Lân bất đắc dĩ, thầm nghĩ đợi tiểu gia ta sau này pháp thuật tinh thông, ngày nào cũng bắt ông đào hố.

Quay đầu lại, đất bên dưới cũng không khó đào, Trương Lân đào mấy nhát, đào được nửa thước sâu.

“Ừm, được rồi!” Lão Trương hài lòng, “Không xảy ra chuyện gì, vậy thì chuyện sau này dễ giải quyết hơn nhiều!” Trương Lân mặt đầy vẻ ngơ ngác.

“Được cái con khỉ, có gì đâu!” “Này, nhìn lại xem, chẳng phải là một cảnh tượng khác sao!” Nói rồi, Lão Trương ném một lá bùa vào

cái hố nhỏ đó.

Trương Lân quay đầu nhìn lại.

“Không có gì cả?!

Lão già này không phải đang lừa người chứ?” Nhưng Lão Trương lại ra vẻ thâm trầm nhìn cậu cười.

Xa xa, mấy tên bảo vệ cũng vẻ mặt kinh hãi nhìn sau lưng Trương Lân!

“Chết tiệt, cảnh này có chút quen thuộc!” Ở nhà, lúc Trương Lân nhìn thấy con ma nữ, cũng có cảm giác như vậy.

Bây giờ, một đám người nhìn sau lưng mình, Trương Lân muốn chửi người!

Chuyện lặp lại thì có, tại sao cứ phải là loại này?

“Nhìn gì thế, chưa thấy trai đẹp à!” Trương Lân giả vờ không quan tâm đi về phía mọi người, đi được vài bước, rồi đột nhiên chạy mấy bước, quay đầu nhìn lại, lập tức giật mình một cái!

Vị trí cậu vừa đứng không còn yên tĩnh nữa, lờ mờ có bóng người.

Những bóng người này có già có trẻ, có nam có nữ, đang lang thang vô định trong nghĩa địa, đều như những con rối gỗ.

Có một đặc điểm chung, chân đều không chạm đất!

“Đây đều là, âm hồn?” Miệng Trương Lân run lên.

“Đi, đừng hít thở.” Lão Trương trước tiên bảo các bảo vệ ở xa không được động đậy, sau đó kéo Trương Lân đi vào giữa đám người!

“Lão già...” Trương Lân cứ lùi lại phía sau, nhưng Lão Trương bảo đừng hít thở, lập tức cậu lại nuốt những lời còn lại vào trong.

Nhưng thân thể lại không tự chủ được mà muốn lùi lại.

Nhưng lúc này tay Lão Trương lại có vẻ đặc biệt khỏe!

Khi Trương Lân đang đổi tư thế, Lão Trương buông tay ra, rồi đứng lại.

Trương Lân lập tức không động đậy nữa.

Cảm giác này rất kỳ lạ, rõ ràng biết thế giới này có thể có ma quỷ, ở thế giới đạo mộ Trương Lân cũng đã chứng kiến những chuyện huyền bí, nhưng bây giờ đối mặt với quỷ hồn một cách chân thực như vậy, cậu vẫn căng thẳng.

Giống như một người đối mặt với một bầy chó vậy.

Chương 371

Bị một đám âm hồn bao vây, cảm giác đó, quả thực còn kích thích hơn cả xem phim kinh dị!

Người nào người nấy đều như không có trọng lượng, không có biểu cảm, không có sức sống.

Lão Trương cúi xuống, cẩn thận nhìn vào vị trí vừa đào.

Trương Lân cũng nhìn theo, cái hố vốn đào không sâu, bây giờ lại như một con đường dài.

Con đường thẳng xuống dưới, mang theo một luồng khí âm lạnh.

Dẫn Hồn Lộ!

Trương Lân nhớ Lão Trương từng nói, người dương gian muốn vào âm gian, hoặc là chết, hoặc là đi qua Dẫn Hồn Lộ!

Dần dần, hoàn cảnh xung quanh bắt đầu thay đổi, Trương Lân cảm thấy mình như sắp bị âm khí nhấn chìm.

Trương Lân sắp hết hơi, đang định không nhịn được nữa, thì Lão Trương bên cạnh nói: "Ấy da, quên không bảo cậu, sau khi vào đây, dừng lại vài giây là có thể hít thở bình thường rồi!" Chết tiệt!

Trương Lân nín thở đến mặt đỏ bừng.

"Bây giờ làm gì?

Âm khí nặng như vậy, không sợ ảnh hưởng đến dinh thự trên đó à?" Lão Trương xua tay, nói: "Không sao, bên ngoài nhìn không đáng sợ lắm đâu, chúng ta vào trong rồi." "Chúng ta đang ở đâu?" "Âm gian chứ đâu, không thì cậu tưởng là đâu!" "Chết tiệt lão già, ông hại chết lão tử rồi à?

Tôi và ông không thù không oán, ...” “Nói nhảm gì thế?

Vào âm gian là chết à?

Đồ ngốc!” ...

Trương Lân truy hỏi nửa ngày, mới hiểu ra, Lão Trương đang thi triển thủ đoạn để vào âm gian tìm người!

Gã này trông có vẻ không đứng đắn, bây giờ xem ra, bản lĩnh không nhỏ!

Đi một lúc, phía trước xuất hiện hai con quái vật.

Ngưu Đầu Mã Diện?!

Mẹ kiếp, có thật à!

Trương Lân thầm kêu không hay, lén lút nghĩ, nếu bị những quỷ thần ở âm gian này nhìn thấy, thì còn ra thể thống gì nữa?

Trương Lân đang định bảo Lão Trương chạy, nào ngờ lão già này lại trực tiếp đi thẳng tới.

“Kẻ nào?

Lộ rõ thân phận!” Ngưu Đầu Mã Diện quát.

Ở âm gian, Ngưu Đầu Mã Diện không phải là tiểu quỷ, mà là cấp bậc thống lĩnh nắm giữ quyền lực lớn.

Trương Lân đang chuẩn bị khắc Ngũ Lôi Phù lên lòng bàn tay, thầm nghĩ nếu đám quỷ này dám quấy rầy, gia gia ta sẽ đánh chết chúng!

Lúc này lại nghe thấy Lão Trương lớn tiếng mắng: “Ông nội của chúng mày là đạo pháp chính tông!” Chết tiệt lão già, chiếm tiện nghi của ta!!!

Trương Lân thầm nghĩ lão già này có lúc thật không đáng tin, dám

vênh váo với những kẻ như Ngưu Đầu Mã Diện à?

Nào ngờ hai vị quỷ sai vốn dĩ uy phong lẫm liệt đột nhiên tươi cười nịnh nọt: "Ấy da, là ngài à!

Ngài có công vụ gì vậy?" "Tìm phán quan của các ngươi, có ở đây không?" Lão Trương không hề nể tình, vẫn có chút ngang ngược.

Trương Lân vừa nghe đã ngơ ngác!

Tìm phán quan?

Phán quan bên cạnh Diêm Vương trong truyền thuyết?

Mẹ nó... quả thực khiến người ta rớt cả cằm!

"Có, có, ngài ấy và Diêm La lão gia đang thương nghị chuyện ở Hoàng Bào Sơn, hình như đã xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa, chúng tôi được cử đi tuần tra, lo lắng có kẻ nhân lúc các đại nhân đang nghị sự ở Hoàng Bào Sơn, ra ngoài gây rối." Trương Lân nhíu mày, cậu nhớ Hoàng Bào Sơn nằm ở đoạn giữa của dãy núi Mạc Phụ, nơi giao giới của hai tỉnh Ngạc Cống, thuộc huyện Thông Thành, thành phố Hàm Ninh, tỉnh Hồ Bắc, là một trong mười ngọn núi nổi tiếng của Hồ Bắc.

Địa phủ cũng có Hoàng Bào Sơn?

Nếu vậy, con đường này xa lắm!

"Ồ?

Có chuyện lớn à?

Ta đi xem thử!" Lão Trương nói.

Ngưu Đầu Mã Diện mừng rỡ, nói: "Nếu ngài có thể đi, chắc chắn có thể giải quyết được việc cấp bách của các đại nhân!" Trương Lân ngẩn ra, không biết tại sao họ lại không quan tâm đến khoảng cách.

Đi một lúc, bốn người đi được một đoạn, Ngưu Đầu Mã Diện liền chỉ về phía trước, nói: "Chúng tôi chỉ có thể tiễn đến đây thôi!"?

Trương Lân ngạc nhiên.

Dung Thành và Hàm Ninh, từ lúc nào lại trở nên gần như vậy, còn gần hơn cả vành đai hai và vành đai ba!!!

Lão Trương cũng không nói gì, gật đầu ra hiệu cho hai quỷ sai Ngưu Đầu Mã Diện rời đi.

"Lão Trương, giỏi thật, Ngưu Đầu Mã Diện trong truyền thuyết mà lại khách sáo với ông như vậy!" "Hừ, nếu không khách sáo với ta, chúng sẽ gặp phiền phức lớn!

Cậu còn nhớ chuyện ta nói về quỷ hồn không?

Nếu không có ta, đám quỷ sai này làm gì có ngày tháng thanh nhàn?!

Hiểu ra điều này, tự nhiên sẽ khách sáo với ta, với lại, chúng cũng không đánh lại ta!" Lão Trương có vẻ đắc ý!

"Hoàng Bào Sơn à?

Tôi nhớ chúng ta muốn đến Hoàng Bào Sơn, e rằng không dễ dàng như vậy đâu?" "Cậu nhóc, đường ở âm gian khác với dương gian, học hỏi đi!" Trương Lân không khỏi thầm than, thế giới này thật kỳ diệu, lại có thể cảm nhận được âm gian một cách chân thực như vậy!

"Ting ting, Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Vào địa phủ!" "Thưởng tiến độ trưởng thành 2%!" "Hiện tại, tiến độ trưởng thành của Ký chủ là 3%." Trương Lân cảm thấy toàn thân trên dưới một trận thoải mái, sự mệt mỏi ban đầu và sự khó chịu do môi trường âm lạnh gây ra lúc này lập tức biến mất.

Lão Trương ngạc nhiên liếc nhìn Trương Lân một cái: "Thích ứng

rồi à?" Trương Lân ha ha cười: "Đương nhiên, ông còn thích ứng được, tôi có gì mà không thích ứng được?" Lão Trương hừ một tiếng, nói: "Vậy lát nữa lên núi, đừng có làm mất mặt!" Nói rồi, cất bước lên núi.

Trương Lân ngẩng đầu nhìn lên.

Hoàng Bào Sơn không cao, cậu nhớ lúc đi du lịch kiếp trước có tìm hiểu, đỉnh chính Hoa La Trại cao khoảng 1200 mét, so với những ngọn núi cao hàng nghìn mét, Hoàng Bào Sơn không hề hùng vĩ, nhưng lịch sử văn hóa thì tuyệt đối lâu đời.

Trương Lân nhớ, năm xưa Lưu Hầu Trương Lương lúc về già đã quy ẩn tại Hoàng Bào Sơn!

Bước chân của Lão Trương rất nhanh, cũng có vẻ không hề lo lắng.

Chương 372

Dường như đi gặp Diêm Vương và phán quan, đối với Lão Trương là một chuyện bình thường.

Trương Lân vội vàng đuổi theo.

Về truyền thuyết Hoàng Bào Sơn, Trương Lân nhớ hai cái.

Một là một góc của Bàn Cổ khai thiên, truyền thuyết này khá mơ hồ.

Còn có một truyền thuyết, là vì từng có tiên nhân phơi áo bào vàng ở đây, nên mới có tên là Hoàng Bào Sơn.

Tương truyền năm xưa Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương mở tiệc đãi các tiên ở Dao Trì, các tiên thưởng thức mỹ tửu, đều khen không ngớt lời.

Toàn Chân giáo tổ Lã Động Tân muốn trộm bí quyết pha chế, liền lẻn vào nhà bếp, trộm được một bình tiên du, giấu trong áo bào, sau đó hạ lạc xuống ngọn núi này.

Tiên trù bẩm báo Vương Mẫu, Vương Mẫu nói: "Đây là thần vật của tiên cung, không thể tiết lộ ra nhân gian." Lập tức phái mười vạn thiên binh xuống núi này, nghiêm tra truy bắt.

Lã giáo tổ tình thế cấp bách, ném bình du đi, bình du vỡ, tiên du văng ra, áo bào của đạo tổ bị nhuộm.

Loại tiên du này, vàng óng ánh, sáng lấp lánh, lại nhuộm áo bào của đạo tổ thành màu vàng cam, giống hệt long bào của Ngọc Đế.

Lã Động Tân kinh hãi, liền giặt áo bào phơi ở đây.

Dân núi địa phương dựa vào đó mà đặt tên là Hoàng Bào Sơn.

Ban đầu, Trương Lân cho rằng đây là do người địa phương bịa ra để làm đẹp cho ngọn núi này.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, Trương Lân cho rằng, có lẽ cái gọi là truyền thuyết cũng chưa chắc đã là không có cơ sở.

Về Diêm Vương, Trương Lân cũng có tìm hiểu.

Diêm Vương không chỉ có một người, mà có tổng cộng 10 người.

Chỉ không biết lần này đi gặp, là vị Diêm La nào.

Đường núi gập ghềnh.

Thế núi ở đây gần giống với Hoàng Bào Sơn trong thực tế, chỉ là không có những con đường và thang máy được xây dựng sau này.

Nhưng Trương Lân lại cảm thấy lên núi còn dễ dàng hơn Hoàng Bào Sơn đã trở thành khu du lịch.

Đỉnh núi.

Mặc dù Hoàng Bào Sơn chỉ cao 1200 mét, nhưng đứng trên Hoa La Trại, lại có một khí phách "nhất lãm chúng sơn tiểu".

Trên đỉnh núi có một cái đình nghỉ mát, mờ ảo không nhìn rõ.

Phía dưới đình nghỉ mát khoảng 20 mét có một cái bàn đá, và vài cái ghế đá.

Lúc này có bốn người đang ở bên bàn đá.

Một người tướng mạo xấu xí, trông như ma quỷ.

Một người tướng mạo đường đường, giống như thư sinh.

Một người không giận mà uy, mang một khí phách quyết đoán sát phạt.

Ba người hình thái khác nhau, nhưng nhìn vào lại khiến người ta không khỏi sinh lòng kính ngưỡng.

Nhưng sau khi Lão Trương đến, lại trực tiếp ngồi xuống ghế, cầm ấm trà trên bàn rót cho mình một chén, không hề khách sáo, "soạt" một tiếng, uống ngon lành.

Trương Lân đứng tại chỗ, có chút ngượng ngùng.

Đối mặt với những quỷ thần trong truyền thuyết này, cậu không dám lỗ mãng.

"Ha ha, Trương đạo huynh thật phóng khoáng!" Thư sinh ha ha cười nói.

Lão Trương xua tay: "Vốn không phải, nhưng có một chuyện cần thỉnh giáo các vị, ở An Lạc Dung Thành, 70 năm trước có một cô bé chết oan, các vị tra giúp ta xem bây giờ đã đầu thai chưa, nếu chưa, ta muốn mang đi!" Thư sinh ngẩn ra.

"Sao?

Không được?" Lời nói của Lão Trương mang một chút ý uy hiếp.

Người có tướng mạo xấu xí bên cạnh nói: "Trương đạo huynh, không phải là không được, ..." "Chung Quỳ!

Ngươi cũng là một người hào sảng, sao chuyện này lại khiến ngươi ấp a ấp úng như vậy?

Nếu giữa chúng ta có chút khoảng cách, thì đạo gia ta từ nay sẽ không đến đây nữa!" Lão Trương đập bàn.

Trương Lân giật mình.

Chung Quỳ à?!

Đó là vị quỷ thần được dân gian truyền tụng từ lâu!

Tuy là phán quan, nhưng trên nhiều phương diện lại tương đương với chiến thần của âm gian, pháp lực cường đại!

Chung Quỳ xua xua tay, không nói nhiều, rõ ràng là có chuyện.

Thư sinh bên cạnh vội vàng khuyên Lão Trương ngồi xuống: "Trương đạo huynh, đừng nóng giận, nghe ta từ từ nói!" "Hừ hừ, Thôi Phủ Quân, ông sẽ không bịa chuyện vớ vẩn lừa ta chứ?" "Nào có, Thôi mỗ thành thật đối đãi!" Trương Lân suýt nữa ngất đi.

Lão Trương có thân phận gì?

Lại quen thân với cả Chung Quỳ và Thôi Phủ Quân?

"Ai!" Lúc này, người đang ngẩng mặt nhìn đình tử lên tiếng, thở dài một hơi, nói: "Sư đệ, không cần nổi giận!" Chết tiệt!

Trương Lân suýt nữa ngã quỵ.

Lão Trương rốt cuộc có thân phận gì?!

Cùng phán quan luận giao tình, cùng người có lẽ là Diêm Vương xưng hô sư huynh đệ?

Lão Trương hừ một tiếng, nói: "Ta còn tưởng huynh không thèm nhìn ta nữa chứ!" Không biết Lão Trương và vị Diêm Vương này có khúc mắc gì, trông có vẻ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Quay đầu thấy Trương Lân đang đứng ở xa, không khỏi mắng: "Thằng nhóc con đứng xa thế làm gì?

Không lại đây?!" "Lão già..." Hai chữ vừa ra khỏi miệng, Trương Lân liền ngậm miệng lại, ở địa bàn của người ta, phải biết kiềm chế một chút.

Chỉ là hai người vừa đấu khẩu, lập tức thu hút ánh mắt của hai vị phán quan và một vị Diêm Vương.

Ba người đồng thời hít một hơi lạnh.

Bởi vì nếu không phải Lão Trương nhắc nhở, họ thậm chí còn không cảm nhận được Trương Lân đang ở bên cạnh!

Nhất là Trương Lân là một người sống, một người có sinh khí!

Chương 373

“Hửm?” Diêm Vương có chút ngạc nhiên, “Kỳ lạ, không nhìn thấu, không nhìn thấu!” Trương Lân không biết ý của họ là gì, nhưng cũng biết người ta không xua đuổi, ít nhất cũng chứng tỏ họ cho phép mình ở đây, thế là tiến lên đứng bên cạnh Lão Trương.

Thôi Phủ Quân mỉm cười gật đầu.

Chung Quỳ ôm quyền.

Trương Lân ngơ ngác.

“Nhìn lên trên xem, trên đó có gì?” Lão Trương hỏi.

Diêm Vương thở dài một hơi, nói: “Một nhân tố không xác định, có người đó ở đây, không biết âm gian có giữ được không!” Lão Trương giật mình, tuy bề ngoài có vẻ không hòa hợp với Diêm Vương, nhưng cậu biết thực lực của ông ta.

“Người?

Lợi hại đến vậy?!” Diêm Vương gật đầu, vẻ mặt có chút cô đơn, cũng có chút áy náy.

“Ta đã phái người đi mời chín điện Diêm La còn lại, hy vọng giữa chúng ta và người đó có một kết cục tốt đẹp!” Lão Trương kỳ lạ hỏi: “Trên đình nghỉ mát của huynh?

Ta đâu thấy có ai?” Diêm Vương hiếm khi cười, nói: “Thực lực đệ không đủ!” Lão Trương nổi giận: “Tưởng Tử Văn, huynh đừng có đắc ý!

Huynh có thể mạnh hơn ta bao nhiêu?

Đánh thật ta không sợ đâu!” Tôi *...%#¥#...% Trương Lân biết, vị

Diêm Vương không giận mà uy trước mắt, chính là người đứng đầu Thập Điện Diêm La, Tần Quảng Vương mạnh nhất!

Tương truyền, thời Tam Quốc có người tên Tưởng Hâm, tự Tử Văn, người Quảng Lăng (nay là Dương Châu), cuối thời Hán làm Mạt Lăng úy, truy đuổi cường đạo đến chân núi Chung Sơn (tức nay là núi Tử Kim), sau khi chiến tử được chôn dưới chân núi Chung Sơn.

Dân gian truyền rằng, sau khi chết ông trở thành Tần Quảng Vương, điện thứ nhất trong Thập Điện Diêm La của âm gian.

Triều Tề Nam triều thời Vĩnh Minh phong tước Đế, Nam Đường truy thụy Trang Võ Đế.

Một nhân vật tuyệt đối thần kỳ, khi làm người tự tin phong lưu, khi làm quỷ quyền khuynh thiên hạ, thực lực cường hãn!

Nhưng sao ông ta lại có quan hệ với Lão Trương?

Với chiến lực của người đứng đầu Thập Điện Diêm La, lại có người có thể khiến ông ta kiêng dè như vậy, thậm chí dự đoán có khả năng cả âm gian đều vì thế mà không giữ được?

Trương Lân không tự chủ được mà nhìn về phía đỉnh nghỉ mát trên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, gió thổi lồng lộng.

Gió nơi này không khác gì dương gian.

Tòa lương đình kia trông không xa, nhưng lại có vẻ mông lung, khiến người ta không nhìn thấu.

Trương Lân đang định nhìn kỹ hơn thì cảm nhận được mấy luồng khí tức hung hãn dưới núi.

"Đến rồi!" Tần Quảng Vương nói, rồi bước lên đón.

Lão Trương cũng đứng dậy.

“Đại ca gọi chúng tôi đến, rốt cuộc là vì chuyện gì?” Trương Lân nhìn qua sau lưng lão Trương, chín người kia ai nấy đều anh vũ phi thường.

Người đứng đầu bên tay phải, mặt ngắn miệng rộng, đầu đội mũ quan, thân mặc trường bào, tay trái cầm hốt.

Nếu không nhớ lầm, đây hẳn là Sở Giang Vương chưởng quản điện thứ hai, nghe nói tiền thế là Lệ Phật Tử thời Bắc Tống!

Sở Giang Vương chưởng quản Hoạt Đại địa ngục và mười sáu tiểu địa ngục, trông có vẻ vô hại, nhưng lại là một nhân vật tàn nhẫn chỉ sau Tần Quảng Vương.

Người thứ hai thân cao bảy thước sáu tấc, phong thái kỳ vĩ, toát ra khí phách đế vương.

Người này hẳn là Tống Đế Vương của điện thứ ba, cũng là Lưu Dụ Lưu Ký Nô, tính tình nhân hậu hiếu thảo, tâm địa thuần khiết, nhưng ghét ác như thù, soi xét từng chi tiết nhỏ, đối với những kẻ truyền bá tà tri tà kiến, nói năng cuồng vọng không biết sợ, vong ân phụ nghĩa, vu khống người khác, hoặc là kẻ giết người thành tính, tàn khốc độc ác, hoặc là kẻ biện hộ cho kẻ ác thoát tội, tuyệt đối không khoan thứ, tất cả đều bị đày xuống các loại địa ngục do điện này thiết lập.

Cũng là một nhân vật đáng gờm!

Vị thứ ba chau mày trừng mắt, tai to dài, đầu đội mũ vuông, thân mặc trường bào, tay trái đặt trước gối cầm một chuỗi niệm châu, tay phải cầm hốt đặt giữa hai đầu gối, người này hẳn là Ngũ Quan Vương!

Vị thứ tư mặt đen vô tư, mang theo hạo nhiên chính khí, gần như không dính dáng gì đến quỷ khí.

E rằng đây chính là Diêm La Vương trong truyền thuyết dân gian!

Theo thứ tự, Trương Lân đoán rằng, những người tiếp theo có thể lần lượt là Biện Thành Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Bình Đẳng Vương và Chuyển Luân Vương.

Trương Lân không khỏi nhìn kỹ Chuyển Luân Vương hơn một chút.

Bởi vì gần đây, Trương Lân vẫn luôn bị vấn đề luân hồi làm cho phiền não.

Chuyển Luân Vương dường như chính là mấu chốt của vấn đề.

Theo ghi chép trong "Kim Cương Kinh", Chuyển Luân Vương có tổng cộng bốn vị, lần lượt là Kim Luân Thánh Vương, Ngân Luân Thánh Vương, Đồng Luân Thánh Vương, Thiết Luân Thánh Vương, mỗi người sở hữu một pháp bảo có thể xoay chuyển như bánh xe làm từ vàng, bạc, đồng, sắt.

Trong bốn người, Kim Luân Thánh Vương có địa vị cao nhất, quyền lực lớn nhất, vì vậy sau này khi các kinh điển Phật giáo đề cập đến Chuyển Luân Vương, về cơ bản đều chỉ Kim Luân Thánh Vương.

Nhưng cũng có người cho rằng, bản thân bốn vị thánh vương thực ra chỉ là một người, chẳng qua là dùng những thân phận khác nhau để trải nghiệm nhân thế.

Chuyển Luân Vương sở hữu "thất bảo", lần lượt là luân bảo, tượng bảo, mã bảo, châu bảo, nữ bảo, chủ tàng bảo, binh bảo.

Chuyển Luân Vương có ba mươi hai tướng, thực lực gần như có thể sánh ngang với Phật Tổ.

Chính vì có nhận thức như vậy, nên Trương Lân cảm thấy, người phụ nữ áo trắng mà mình gặp, có chút gì đó giống Quỷ mẫu Ma quốc,

liệu có phải cũng giống như Chuyển Luân Vương, là một người tu đạo dưới những phân thân khác nhau nhưng cùng một linh hồn?

Nhưng người tu đạo đó lại có quan hệ gì với mình?

Tất cả mọi thứ dường như có một sợi dây vô hình nào đó kết nối mọi người lại với nhau, nhưng Trương Lân lại không thể phân biệt được nguyên do trong đó.

"Đại ca thứ lỗi cho chúng tôi đến muộn!

Chẳng lẽ là người đó sao?" "Chiếm cứ Hoàng Bào Sơn lâu như vậy, chẳng lẽ không chịu rời đi sao?!" "Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, chẳng lẽ thật sự cho rằng Thập Điện Diêm Vương chúng ta dễ chọc sao?". ...

Các vị Diêm Vương lần lượt lên tiếng.

Trương Lân cũng nghe ra được một vài thông tin, thì ra, trong lương đình trên ngọn Hoàng Bào Sơn kia có một người, lại dám chiếm cứ ngọn núi này!

Ai mà to gan như vậy, dám tranh giành địa bàn với Diêm Vương?

Trương Lân không khỏi quay đầu nhìn lại lương đình, nhưng không thấy bất cứ thứ gì.

Tần Quảng Vương xua tay, nói: "Thân phận người đó đặc thù, vả lại cũng không có ý định đoạt lấy quyền sở hữu Hoàng Bào Sơn, chỉ là ở trên đó nghỉ ngơi một chút thôi." "Nhưng cứ thế này cũng không phải là cách, để người đó ở lại đây chung quy cũng là một nhân tố bất ổn." Sở Giang Vương nói.

Trương Lân có chút tò mò, rốt cuộc là người thế nào mà khiến cho cả Thập Điện Diêm Vương đều phải e dè như vậy?

Tần Quảng Vương gật đầu: "Cho nên ta mới mời chín vị huynh đệ

đến, mọi người cùng nhau nói chuyện rõ ràng, hỏi xem rốt cuộc người đó muốn làm gì!" "Đại ca, chẳng lẽ ngài không nhìn ra được chút manh mối nào sao?" "Ta cũng nhìn ra được một chút, nhưng không chắc chắn, hình như người đó đang đợi ai đó, ngoài người cần đợi ra, ai nói chuyện người đó cũng không thèm trả lời." "Đợi người ở Âm gian của chúng ta, lá gan người này cũng thật lớn." "Hoặc là, lá gan của người đó và người mà người đó đợi đều rất lớn, hoặc là thân phận của người mà người đó đợi cực kỳ đặc biệt." "Nếu là về sau, thì nhân quả trong đó lớn lắm."...

Chín vị Diêm Vương vốn khí thế hung hăng, nhưng lúc này cũng tỏ ra có chút lo lắng.

Chương 374

Dù sao trong lòng họ, thân phận của người đó có chút đặc thù.

Đặc thù đến mức không dám tùy tiện ra tay.

“Rốt cuộc là ai?

Có thể nói kỹ hơn không?” Lão Trương cũng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Lúc này chín vị Diêm Vương mới phát hiện, bên cạnh Tần Quảng Vương có một người lạ mặt.

“Vị này là...” “Vị này là sư đệ của ta!” Tần Quảng Vương nói.

Sắc mặt chín vị Diêm Vương sững lại.

Họ đương nhiên đã nghe nói sư đệ của Tần Quảng Vương có bản lĩnh lớn đến mức nào, nhưng lúc này lại phát hiện ra một người như vậy, vừa chấn kinh vừa có chút ngạc nhiên.

Trong đó Thái Sơn Vương tính tình nóng nảy, lên tiếng nói: “Nếu đã là sư đệ của lão đại, vậy cũng là bạn của ta, nhưng điều ta muốn hỏi là, tại sao ngài không giúp sư huynh mình chia sẻ gánh lo?

Ta nghe nói nhiều năm như vậy, ngài vẫn không coi trọng đại ca của chúng ta, lần này lại kiếm cớ gì nữa?” Lão Trương nheo mắt lại, ân oán giữa ông và Tần Quảng Vương, dĩ nhiên không muốn người khác xen vào, nhưng nếu có người xen vào, ông cũng không ngại làm gì đó.

“Ngươi muốn xen vào chuyện của sư huynh đệ chúng ta sao?” Thái Sơn Vương giật mình, tuy có chút không phục, nhưng cũng biết người có thể làm sư huynh đệ với Tần Quảng Vương, người trước mắt này, chắc chắn thực lực phi phàm, nếu tùy tiện chọc vào, tất sẽ có

không ít phiền phức.

Nhưng với tư cách là một trong Thập Điện Diêm Vương, Thái Sơn Vương dĩ nhiên cũng không chịu yếu thế.

"Xen vào thì không dám nói, đó là chuyện giữa hai người, chỉ là có chút chướng mắt mà thôi." Lời này còn quá đáng hơn cả xen vào.

Nếu là xen vào, thì rõ ràng là đứng về một trong hai bên, nhưng nếu là chướng mắt, thì tất nhiên là cực kỳ coi thường một trong hai bên.

Thái Sơn Vương dĩ nhiên không thể coi thường Tần Quảng Vương!

Lão Trương nhìn chằm chằm Thái Sơn Vương, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi muốn khiêu khích ta, cũng không ngại thử một lần, Thập Điện Diêm Vương ở nhân gian có danh tiếng lẫy lừng, nhưng trong mắt ta, cũng chẳng ra gì!" Thái Sơn Vương không nể mặt, lời nói của lão Trương cũng cứng rắn.

Lời này vô cùng ngông cuồng, không chỉ nhắm vào một mình Thái Sơn Vương.

Ngoài Tần Quảng Vương ra, sắc mặt của tất cả các Diêm Vương đều lạnh đi.

Lão Trương không đáng tin cậy, Trương Lân sớm đã lĩnh giáo.

Nhưng không ngờ bây giờ lại không đáng tin cậy đến mức này, đây là địa bàn của người ta, một câu nói đắc tội nhiều người như vậy, còn muốn sống sao?

"Ấy, đừng, đừng mà, có chút nóng nảy rồi, nói chuyện, nói chuyện thôi." Trương Lân vội vàng đứng ra, kéo lão Trương lùi lại.

"Lão già, ông có hơi không đáng tin cậy rồi đó?

Cũng không xem đây là nơi nào?" Lão Trương trừng mắt: "Thằng nhãi con, ở đây có chỗ cho mày nói à?" Trương Lân không phục, thầm nghĩ chẳng trách lão già này lại chiêu người ghét như vậy, một chút cũng không biết cách đối nhân xử thế.

Trong thế giới Đạo Mộ, Trương Tiểu Ca mà Trương Lân đóng vai có tính cách lạnh lùng, ít giao tiếp với người khác, nhưng không có nghĩa là bản thân Trương Lân không giỏi giao tiếp, phải biết rằng mỗi đời Trương Lân đều là người lãnh đạo dẫn dắt gia tộc kháng tranh.

Trương Tiểu Ca không phải không giỏi giao tiếp, mà là không thèm giao tiếp.

Từ lời nói và hành động, thực ra có thể thấy được, đó là một người có sức hút cá nhân mạnh mẽ, dù ít nói cũng có thể được người khác yêu mến.

Nhưng trong thế giới phó bản này, Trương Lân cảm thấy tính cách của mình dường như đã trở lại thế giới ban đầu, dường như ít bị ảnh hưởng bởi tính cách của Tiểu Ca trong thế giới Đạo Mộ.

"Hoặc có lẽ, đây là một dáng vẻ khác của Tiểu Ca?" Trương Lân đôi khi tự hỏi, nếu thế giới này có luân hồi, vậy thì, tiền kiếp của Tiểu Ca là dáng vẻ gì?

Cũng cao cao tại thượng, lạnh như băng sương?

Hay là một người cổ đạo nhiệt tình, hoạt bát cởi mở?

Nhưng ít nhất bây giờ anh cảm thấy tính cách của mình tương đối cởi mở, không giống như trong thế giới Đạo Mộ, không giỏi ăn nói.

"Các vị đại nhân ở đây, ngông cuồng quá mức, nói năng tuyệt tình thì không hay đâu!" Trương Lân cố ý nhắc nhở lão Trương, nhưng người sau dường như không hề lĩnh tình.

"Ngươi là ai?" Đột nhiên, Thái Sơn Vương hỏi.

Vốn dĩ Trương Lân đứng sau mọi người, lúc Thái Sơn Vương nói chuyện với Tần Quảng Vương và lão Trương, cũng không chú ý đến sự tồn tại của anh.

Vừa lên tiếng như vậy, mấy vị Diêm Vương còn lại mới phát hiện ra hiện trường còn có một người như vậy.

Nhưng kỳ lạ là, mấy vị Diêm Vương trước đó lại không hề chú ý!

Mấy vị Diêm Vương nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ chấn kinh.

Vẻ mặt giống hệt Tần Quảng Vương trước đó.

Khác ở chỗ, Thái Sơn Vương lại không kìm nén được sự chấn kinh trong lòng, tức giận hỏi.

Trong cơn tức giận, ẩn chứa một loại sợ hãi và lo lắng, cũng là một cách che giấu.

Trương Lân ngẩn người.

"Tôi cùng vị này đến, có chút chuyện muốn nhờ các vị Diêm Vương giúp đỡ." "Ta hỏi ngươi là ai?" "Văn bối Trương Lân." Mấy vị Diêm Vương nghĩ nửa ngày, cũng không nhớ ra có nhân vật lợi hại nào tên là Trương Lân.

"Điện Diêm Vương là nơi quan trọng trong vòng luân hồi của sinh mệnh, một người dương gian sao dám tự ý xông vào?!" Trương Lân thầm mắng lão Trương không biết điều, đồng thời cũng thầm phỉ báng mấy vị Diêm Vương này, không dám nổi giận với lão Trương, lại trút hết cơn giận lên người mình.

"Văn bối biết sai rồi, nhưng việc gấp phải tùy quyền biến, thật sự có chuyện gấp muốn nhờ các vị Diêm Vương." "Chuyện gấp có thể lớn hơn quy tắc trời đất sao?

Chuyện gấp có thể cho phép ngươi coi thường quy củ của Diêm

La Điện sao?" Trương Lân sững sờ.

Mấy vị Diêm Vương hình như bị lão Trương chọc tức không nhẹ, nếu không cũng sẽ không chụp mũ lớn như vậy?

Trương Lân quay đầu nhìn lão Trương, người sau ngẩng đầu nhìn trời, một bộ dạng bất cần.

"Là thế này, vì một cô gái chết oan vào 70 năm trước, gia đình của cô ấy ở nhân gian đau đớn tột cùng, tôi nghĩ, các vị Diêm Vương tuy ở địa ngục, nhưng, vẫn là thần linh yêu thương vạn vật sinh linh, chắc chắn sẽ không để những vụ án oan sai như vậy xảy ra, cho nên vãn bối mạo muội xin các vị Diêm Vương trả lại linh hồn cô gái đó!" Trương Lân cắn răng nói.

"Hỗn xược!" "To gan!"...

Mấy vị Diêm Vương đồng thanh quát mắng, có mấy người tuy không nói gì, nhưng sắc mặt cũng không tốt.

Trương Lân trong lòng lạnh đi.

Anh biết, đối mặt với những nhân vật thần thoại trong truyền thuyết này, nói ra những lời như vậy, chắc chắn có ý mạo phạm.

Nhưng mục đích của anh bây giờ, cũng không cần che giấu.

Ngay lúc này, trong lòng Trương Lân đột nhiên nảy sinh một cảm giác tự phụ và kiêu ngạo chưa từng có.

"Mấy người sống mấy ngàn năm, đối mặt với một hậu bối mà diễu võ dương oai như vậy, cũng không sợ người khác chê cười!" Lão Trương lúc này đứng ra, hừ một tiếng, nói.

Sở Giang Vương liếc nhìn lão Trương nói: "Lai lịch của các hạ bất phàm, nhưng chung quy vẫn phải tuân thủ quy tắc trời đất." "Quy tắc trời đất đâu có nói là có thể tùy tiện giết người?!

Chẳng lẽ địa phủ làm sai, có thể không cần tuân thủ quy tắc trời đất sao?" "..." Lời của lão Trương nói như vậy dĩ nhiên không sai, nhưng từ xưa đến nay đối mặt với thần quyền, đúng sai không phải là điều bắt buộc, người ta sẽ vì nể mặt thần quyền mà bỏ qua đúng sai phải trái.

Người như lão Trương cứng nhắc như vậy, thực sự không nhiều.

Chương 375

“Được rồi, nếu chúng ta làm sai, tự nhiên sẽ sửa chữa, nhưng hai vị không phải là người của địa phủ, lại có tư cách gì ở lại đây lâu?” “Ta ở đây tự nhiên là để giám sát các ngươi hành sự.” “Bản Diêm Vương hành xử thế nào?

Cần đến hai người dương gian các ngươi giám sát sao?!”...

“Được rồi, đủ rồi!” Tần Quảng Vương lên tiếng.

Lão Trương nể mặt, không nói nữa.

Chín vị Diêm Vương còn lại cũng ngậm miệng.

Tần Quảng Vương quay người nhìn Trương Lân nói: “Ta biết thân thế của cậu phi phàm, ngay cả ta cũng không nhìn thấu.

Nhưng địa phủ chung quy có quy tắc của địa phủ, ta tin rằng dù là thiên thần đến đây, cũng nên tuân thủ quy củ này.” “Nếu đã như vậy, ta tin các hạ cũng sẽ tuân thủ, đúng không?” Trương Lân biết, Tần Quảng Vương đang nể mặt mình, đồng thời cũng để chín người huynh đệ của mình không quá khó xử.

Nhưng mục đích của anh lần này là tìm lại cô gái chết oan cho nhà họ Lý.

Trương Lân quay đầu nhìn lão Trương.

Thái Sơn Vương lúc này trong lòng tức giận, nghe người đứng đầu Diêm Vương nói như vậy, do dự không quyết, chẳng lẽ thật sự không coi địa phủ ra gì?

“Đây là nơi Thập Điện Diêm Vương chúng ta thương nghị đại sự địa phủ!

Người không liên quan xin mời rời đi, nếu không, đừng trách chúng ta ra tay không khách sáo!" Lời này vừa ra, không chỉ Thái Sơn Vương bước lên một bước, mà tám vị Diêm Vương còn lại cũng bước lên một bước.

Lão Trương nheo mắt lại.

Giữa hai bên, khí thế căng thẳng.

Đúng lúc này, trong lương đình trên đỉnh núi, đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ.

Ai!

Tiếng thở dài như từ trên chín tầng trời vọng xuống, đánh thẳng vào tâm linh con người, khiến người ta không khỏi nảy sinh tâm trạng tiếc nuối và hối hận.

Là giọng của một người phụ nữ!

Ngươi đi, cậu ta ở lại!

Trương Lân không nhịn được quay đầu nhìn lên núi.

Thập Điện Diêm Vương, cả lão Trương, lúc này sắc mặt đại biến, như thể có một nỗi kinh hoàng lớn sắp ập đến.

Đặc biệt là lão Trương.

Vốn nghe Tần Quảng Vương nói trên núi có một tồn tại không dễ chọc, ông còn tưởng sư huynh dùng lời lẽ để thoái thác.

Bởi vì ông hoàn toàn không nhìn ra trong lương đình trên núi có người.

Nhưng tiếng thở dài vừa rồi, rõ ràng là từ trong lương đình đó!

Chuyện gì thế này?

Đối với năng lực của mình, lão Trương có một sự tự tin khó hiểu.

Mặc dù ở nhà Trương Lân, lão Trương tỏ ra rất bình thường.

Mặc dù khi cùng với cha của Từ Tiểu Miêu tham gia quân ngũ, lão Trương cũng không thể hiện ra năng lực siêu phàm.

Nhưng sau đó, huyết mạch của ông thức tỉnh, năng lực và ký ức lại một lần nữa bùng phát.

Ông trở thành người có thiên phú nhất trong số các đệ tử Đạo gia đương đại.

Cũng trở thành sư đệ của Tần Quảng Vương mạnh nhất trong số các Diêm La Vương của địa ngục.

Sự phong lưu phóng khoáng của ông chỉ thể hiện trong cuộc sống.

Nhưng điều đó không cản trở sự mạnh mẽ của ông.

Nhưng dù có bối cảnh và thực lực hùng hậu như vậy, lão Trương lại không phát hiện ra sự khác thường trong lương đình trên đỉnh núi?!

Có chút không hợp lý!

Có biểu cảm tương tự, còn có chín vị Diêm Vương vừa mới đến!

Họ cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Quay đầu nhìn Thôi Phủ Quân và Chung Quỳ.

Hai vị phán quan cười khổ gật đầu với chín vị Diêm Vương, ý tứ dường như là, không sai, các ngài nghe đúng rồi, mặc dù không thể cảm nhận được, nhưng trong lương đình trên đỉnh núi quả thực có một người, đó là tôi đã tận mắt nhìn thấy người đó đi lên!

"Là ai?" Thái Sơn Vương không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tần Quảng Vương nhìn lương đình, sắc mặt nghiêm nghị.

"Một người sâu không lường được!" Các vị Diêm Vương sắc mặt nghiêm túc.

Người có thể được Tần Quảng Vương đánh giá như vậy, không quá một bàn tay!

Thôi Phủ Quân lúc này lên tiếng: "Mấy tháng trước, địa phủ đến một người thần bí, không rõ nam nữ, đột nhiên xuất hiện trong điện Quỷ Phán, ngồi đối diện với Thanh Khê tiểu cô." "Trước người này, chúng tôi đều chưa từng gặp, thậm chí cả Thanh Khê tiểu cô cũng chưa từng tiếp xúc." "Không ai có thể dò ra được lai lịch của người đó!

Ngưu Đầu Mã Diện ra tay thăm dò, thậm chí còn không thể đến gần được người đó!" "May là, người đó không làm ra chuyện gì quá đáng, chỉ nói chuyện với tiểu cô một lúc." "Lúc đó Tần Quảng Vương không có ở trong đại điện, có người bẩm báo cho Tần Quảng Vương, Diêm Vương sau khi trở về cũng từng ra tay với người đó, nhưng người đó ngồi yên không động, hóa giải được công kích của Diêm Vương!" Thái Sơn Vương và những người khác đều kinh hãi thất sắc, ngay cả lão Trương cũng sắc mặt ngưng trọng.

Tần Quảng Vương là người có thực lực mạnh nhất trong Thập Điện Diêm Vương!

Lại không thể làm gì được người đó?!

Người đó phải mạnh mẽ đến mức nào?

Giữa trời đất này lẽ nào thật sự có người như vậy sao?!

Thanh Khê tiểu cô là em gái của Tần Quảng Vương, không biết cô ấy có biết người này từ đâu đến không?

Lão Trương hỏi ra nghi vấn này.

"Vừa rồi đã nói, tiểu cô cũng là lần đầu tiên gặp người đó, lúc đầu, tiểu cô tưởng là thần tiên du ngoạn tứ xứ, nhưng, trên người người đó rõ ràng lại toát ra một tia quỷ khí, cho thấy không phải là

sinh linh trên trời hay dưới nhân gian!" Lạ thật.

Nếu không phải là thần tiên trên trời, người sống ở nhân gian, vậy thì chắc chắn thuộc về âm hồn do địa phủ quản hạt.

Thông thường, sinh linh dù khi còn sống mạnh mẽ đến đâu, một khi đã thuộc quyền quản hạt của địa phủ, ở một mức độ nào đó, năng lực sẽ bị áp chế.

Người này trên người mang theo một loại tử khí, lại có thể dưới sự công kích của Tần Quảng Vương mà vẫn ung dung tự tại?!

"Ai..." Trong lúc mọi người đang thảo luận về thân phận của người trong lương đình, người đó lại thở dài một tiếng.

"Tất cả đi đi, ta ở đây cũng không ra tay, cũng không phá vỡ sự cân bằng của nhân gian, chỉ cần đừng làm phiền ta!" Lời này vừa ra, ngay cả lão Trương cũng cảm thấy người này quá ngông cuồng rồi.

Chương 376

Quả nhiên, Thái Sơn Vương không nhịn được lên tiếng: "Dù các hạ là cao nhân ngoại thế, cũng không nên hung hăng ép người, chiếm tổ chim khách!" Tần Quảng Vương vội vàng ra hiệu đừng nói.

Đúng lúc này, trên lương đình đột nhiên phóng ra một luồng khí tức sắc bén, lao thẳng về phía Thái Sơn Vương.

Thái Sơn Vương sắc mặt nghiêm lại, vội vàng đưa tay, một chưởng đánh về phía luồng khí tức đó, muốn ngăn cản.

Ai ngờ, luồng khí tức kia tuy từ trên lương đình đánh xuống, nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ, Thái Sơn Vương một chưởng đưa ra, lại cảm thấy không thể chống đỡ.

Đúng lúc này, Tần Quảng Vương ở bên cạnh đưa tay kéo, kéo Thái Sơn Vương sang một bên, luồng khí tức đó trực tiếp đâm vào vách đá sau lưng Thái Sơn Vương.

Rầm một tiếng.

Con đường đá được tôi luyện bằng âm hồn hàng vạn năm của địa phủ vỡ tan tành!

Thái Sơn Vương trán đổ mồ hôi, lòng kinh hãi không thôi.

"Ta đã nói, rời đi, ta sẽ không gây chuyện!" Nữ tử trên lương đình lạnh lùng nói, dường như việc ra tay vừa rồi không hề làm tâm trạng của cô có chút dao động nào.

"Các hạ có thể cho chúng tôi biết, rốt cuộc ngài ở đây làm gì?

Chúng tôi thân là người cầm quyền của địa phủ, nếu không làm rõ một chút, thực sự không thể yên tâm rời đi." "Ta đang đợi một người, đợi nói với người đó một câu, ta sẽ đi." "Đợi người?

Đã đến lúc rồi sao?" "Đến rồi, cho nên ta mới bảo các ngươi rời đi!" Tần Quảng Vương sững sờ.

Mới đến đây, ngoài lão Trương và Trương Lân ra, còn có chín vị Diêm Vương.

"Có thể cho ta biết, là ai trong số họ không?" "Thập Điện Diêm Vương rời đi, cả lão già không đứng đắn kia nữa, đều đi cả đi, cậu ta ở lại!" Mọi người đều ngẩn người.

Trương Lân cũng ngơ ngác!

Ý gì đây?

Người cô đợi là tôi?

Nhưng tôi đâu có biết mình có một người bạn như vậy?!

Tần Quảng Vương quay đầu nhìn Trương Lân, rồi gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu vị cao nhân kia đợi cậu, xin tiểu huynh đệ lên núi một chuyến.

Cậu hãy nói chuyện tử tế với vị cao nhân, nếu có thể khiến vị cao nhân yên tâm rời đi, địa phủ chúng ta nợ cậu một ân tình, người mà cậu muốn tìm, ta sẽ lập tức sắp xếp người đi làm." "Ý gì vậy?

Tôi không biết chuyện gì hết mà?!" "Ây da, thằng nhãi con, đừng quan tâm nhiều chuyện như vậy, mau lên xem người đó là ai đi!" Lão Trương ở bên cạnh xúi giục.

"Lão già chết tiệt, ông không đi à?

Ông hèn như vậy, dựa vào đâu mà bắt tôi lên một mình?

Lỡ có chuyện gì, ông phủi tay không quan tâm, người chịu khổ là tôi!" "Tiểu huynh đệ, lời này của cậu không đúng, biết đâu trên đó lại có cơ duyên lớn!" Thái Sơn Vương cười ha ha nói.

Trương Lân thầm mắng, vừa nãy còn bảo mình cút đi, bây giờ cần

người chịu trận, lại gọi mình là tiểu huynh đệ, chẳng lẽ thần tiên cũng lật mặt nhanh như vậy sao?

"Đi thì đi!

Nhưng nói trước nhé, mỗi người các người đều nợ tôi một ân tình!" Trương Lân hối hận rồi!

Từ lúc đầu lời nói của Thái Sơn Vương đã có chút không khách khí với anh, bây giờ lại không thể không lên núi, trong lòng Trương Lân thực sự đang nén một cục tức.

Cũng không biết tại sao lại tức giận, dường như thái độ của Thái Sơn Vương khiến anh vô cùng khó chịu.

Nhưng một kẻ phàm nhân, dựa vào đâu mà đi khó chịu với một vị Diêm Vương của Âm gian chứ?

Cho nên, lúc lên núi Trương Lân đã hối hận.

Lương đình đá từ xa trông không xa, nhưng sau khi Trương Lân đặt chân lên, mới phát hiện khoảng cách thực tế ở đây thật sự không ngắn như mắt nhìn.

"Hừ hừ, may mà, mình đã cảm thấy có vấn đề rồi!" Nhưng cũng chính vì vậy, khiến Trương Lân càng hối hận.

"Trên này huyền bí như vậy, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chạy cũng không có chỗ mà chạy!" Trương Lân không phải anh hùng hảo hán gì, một là vì anh và Thập Điện Diêm Vương không thân thiết, hai là vì vừa mới có tiền, bệnh của Tiểu Miêu chắc cũng có chút hy vọng rồi, còn chưa tận hưởng cuộc sống nữa!

Nhắc đến tận hưởng cuộc sống, Trương Lân đột nhiên nghĩ đến lão Trương.

Mẹ kiếp, lão già đó, tiêu sái trước một phen, bây giờ lại đứng lùi

về sau.

Quay người định gọi lão Trương lên, nhưng quay đầu nhìn lại, bóng dáng phía sau đã trở nên nhỏ bé.

“Thôi vậy, ai, mong là lão già đó sẽ không quên Tiểu Miêu!” Tiếp tục đi lên, gió dần dần lớn hơn.

Lúc đầu chỉ là gió nhẹ hiu hiu, bây giờ đã biến thành cuồng phong, thổi đến mức Trương Lân đứng không vững.

“Lạ thật, vừa rồi ở dưới đâu có cảm thấy trên này gió lớn như vậy!” Đúng lúc này, một trận cuồng phong thổi tới, như sóng lớn trên biển, hung hăng đập vào người Trương Lân!

“Ái da!” Trương Lân đưa tay ra, hai tay bám chặt vào một tảng đá, mới không bị gió thổi bay đi.

Càng lạ hơn là sau trận gió đó, con đường núi dường như lại trở nên yên tĩnh.

“Hừ, không hổ là Âm gian, chuyện ma quái thật nhiều!” Phủi tay, Trương Lân tiếp tục đi lên.

“Ting ting, ký chủ Trương Lân hoàn thành nhiệm vụ ẩn ‘Độc sấm Âm gian lộ’, thưởng tiến độ trưởng thành 3%.” “Ting ting, tiến độ trưởng thành hiện tại của ký chủ Trương Lân: 5%.” Trương Lân tập trung lắng nghe, phát hiện ra tình hình tăng tiến độ trưởng thành của thế giới phó bản này thực ra cũng tương tự như tiến độ phẫn diễn của thế giới Đạo Mộ, lúc đầu hệ thống đều khá hào phóng.

“Có lẽ về sau sẽ không dễ dàng như vậy nữa!” Trương Lân cảm nhận một luồng sức mạnh đang lưu chuyển khắp cơ thể, luồng sức mạnh đó trong nháy mắt đi khắp toàn thân, khiến Trương Lân có cảm giác thân nhẹ như yến.

Đi lên tiếp, có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Dưới núi, Tần Quảng Vương "dị" một tiếng, hỏi lão Trương: "Người này là ai?" Lão Trương hừ hừ cười một tiếng: "Đồ đệ của ta!" Tần Quảng Vương liếc một cái, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ.

"Ý gì?

Dám coi thường ta?" "Ta chỉ cảm thấy, ngươi không làm sư phụ được đâu."...

Trên núi, Trương Lân cuối cùng cũng đến gần lương đình.

Lúc này, anh mới nhìn rõ cảnh tượng trên đỉnh núi.

Nơi này so với những tảng đá bên dưới còn rộng rãi hơn, dường như cũng cao hơn không chỉ vài chục mét.

Hoàn toàn không còn khí tức u ám của Âm gian, xa xa mây mù lượn lờ, tùng bách ẩn hiện, lại có cảm giác như một chốn tiên cảnh.

"Đẹp thật!" Trương Lân không nhịn được lên tiếng khen ngợi.

"Ngồi đi!" Đột nhiên, trong lương đình có người nói.

Một bóng người màu trắng xuất hiện.

Trương Lân trước đó không hề nhìn thấy.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện ở đó, lại không hề có vẻ đột ngột.

Chương 377

"A...!" Trương Lân đột nhiên há to miệng, vô cùng kinh ngạc!

Một chiếc mặt nạ kịch kinh kịch.

Một bộ đồ trắng.

"Lại gặp nhau rồi!" Nữ tử thong thả lên tiếng, dường như có vô tận sự cô đơn và mệt mỏi, nhưng giọng nói lại tự nhiên hay đến vậy!

Không còn sợ hãi như trước, Trương Lân ngược lại có một cảm giác thân thiết.

"Tôi còn tưởng là ai, thì ra là vị cao nhân này, lợi hại quá, ngay cả Thập Điện Diêm Vương cũng sợ cô!" Nữ tử áo trắng hiếm khi cười, mặt nạ trên mặt cũng có những biến hóa tinh diệu.

"Ha ha, họ không sợ ta, chỉ là không nhìn thấu ta thôi, con người, luôn sợ hãi nhất những điều chưa biết, giống như cậu vậy!" "Tôi?

Tôi đã trải qua những điều chưa biết gì, có sự sợ hãi gì chứ?!" Nữ tử áo trắng quay đầu nhìn Trương Lân một cái, trong con ngươi dường như chứa đựng một hồ nước trong vắt, trong đến tận đáy.

"Ai, trước đây ta từng gặp một số người, cảm giác có chút quen thuộc, nhưng, cũng chỉ là có chút quen thuộc mà thôi." Trương Lân ha ha cười một tiếng, nói: "Dù chỉ có chút quen thuộc, nhưng cũng cho thấy có duyên, thế giới này kỳ diệu như vậy, tốt đẹp như vậy, thật sự khó có được!" Nữ tử áo trắng dường như bị chạm đến tâm sự, u u nói: "Thật sự tốt đẹp vậy sao?

Nếu thật sự tốt đẹp?

Sao người lại không từ mà biệt, phụ hoàng và hầu gia sao lại quyết liệt như vậy?" Trương Lân ngẩn người, lại không biết nên nói

gì.

“Thế sự đều là hư ảo, tất cả như sương như điện, có gì là không trống rỗng đâu?” Lời này trước đây là của Trương Lân, nhưng lúc này được nữ tử nói ra, lại có vẻ tiêu điều.

Nữ tử rót một chén trà, đưa cho Trương Lân.

Trương Lân nhận lấy, khẽ xoay hai vòng.

Nữ tử thấy vậy, sững sờ, rồi lại lạnh lùng như cũ.

Trương Lân uống cạn một hơi, chép chép miệng, nói: “Nhạt, nhưng có vị.” Nữ tử đứng dậy, dưới chân là đôi giày vải bình thường, nhưng chiều cao gần bằng Trương Lân.

“Đó là nước trà nấu từ Hoàng Tuyền, đương nhiên có vị!” “A...” Trương Lân kinh ngạc, nước Hoàng Tuyền, có thể uống sao?

“Không đáng sợ đến thế, không sao đâu!” Nữ tử dường như nhìn ra được sự lo lắng của Trương Lân.

Nhưng Trương Lân nhớ rằng, nữ tử này dường như có lúc mơ mơ màng màng, ngay cả mình là ai cũng không nhớ, chẳng lẽ là do uống nước Hoàng Tuyền?

Vội vàng đặt xuống, không dám uống nữa.

“Cô, từng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc trên người tôi, cho nên mới ra tay đẩy lùi thi động.

Có một người của hơn 20 năm trước, dường như cũng vì vậy mà gặp cô, rốt cuộc cô đang tìm ai?” Nữ tử áo trắng hình như nhớ lại, nói: “Đúng vậy, người của hơn 20 năm trước cảm giác còn quen thuộc hơn, chỉ là sau đó không biết đi đâu mất.

Về phần ta muốn tìm ai?

Ta cũng không biết, chỉ là đi theo bản tâm của mình thôi.” “Diêm

Vương nói, cô đang đợi người?" "Ừ, đợi cậu đó." "Chẳng lẽ là đợi tôi sao?

Xem ra, cô từ thế giới đó đã truy đến thế giới này rồi!" Nữ tử nhìn anh một cái: "Có lẽ vậy!" Trương Lân có chút cạn lời, dường như không hỏi ra được gì.

"Đúng rồi, cô là người có đại thần thông, có biết thế giới này và thế giới kia có quan hệ gì không?

Ý tôi là, hai thế giới này rốt cuộc có quan hệ gì?" Nữ tử suy nghĩ một chút, nói: "Là cùng một vật chứa dưới những chiều không gian khác nhau, cũng có thể là cùng một thế giới ở những giai đoạn thời gian khác nhau." Trương Lân ngơ ngác, không hiểu.

Nhưng anh cũng không hỏi thêm, nói: "Nếu người cô đợi là tôi, tôi đến rồi, cô muốn làm gì?" Nữ tử lắc đầu: "Đều không muốn." "..." Được rồi, Trương huynh đệ!

Không phải Trương Lân lần đầu tiên đối mặt với nữ tử áo trắng, nên anh không còn căng thẳng nữa.

Nhưng lời nói của nữ tử áo trắng khiến anh khó xử.

"Tại sao cô luôn đeo mặt nạ vậy?" Trương Lân cười nói, "Bản lĩnh lớn như vậy, sợ người khác nhớ mặt sao?" Nữ tử áo trắng sững sờ, nói: "Thích đeo!" Trương Lân bị nghẹn đến mức suýt tắc thở.

"Vậy, cô gọi tôi lên đây, không phải chỉ để cà khịa tôi chứ?" Trương Lân bực bội nói, "Phí công tốn sức như vậy, làm các Diêm Vương địa phủ cũng căng thẳng không thôi, chỉ để cà khịa tôi?

Nếu để mấy người đó biết, không lột sống tôi ra mới lạ!" "Họ không dám!" "..." Nữ tử áo trắng bật cười, nói: "Không biết tại sao, chỉ cảm thấy cậu có thể làm cho tâm trạng người ta vui vẻ hơn." "..." Trương Lân hoàn toàn cạn lời.

“Vì chuyện này sao?

Đúng rồi, cô nói đợi lâu rồi, e là không liên quan nhiều đến tôi đâu nhỉ?” “Ta xuyên qua đường hầm thời không, tự nhiên đến sớm hơn cậu!” “Thôi được rồi!” Trương Lân hoàn toàn cạn lời, “Vậy bây giờ thì sao?

Chắc là không còn chuyện gì nữa, cũng nên đi rồi chứ?” “Đi?

Đi đâu?” “Trời ạ, tôi làm sao biết được, cô nương ơi, chính cô cũng không biết mình làm gì!” “Mời uống trà!” “...” Chẳng lẽ cao thủ đều tùy hứng như vậy sao?

Trương Lân không nhịn được nghĩ.

Hoặc có lẽ, cô ấy thực sự không nhớ mình đang làm gì, chỉ dựa vào một chút ký ức.

Như vậy, không phải người sống?

Đúng rồi, trước đó Tần Quảng Vương đã cảm nhận được một luồng tử khí trên người cô.

“Cô là người sống sao?” Trương Lân không nhịn được hỏi, rồi lập tức hối hận: ai mà muốn mình chết chứ?

“Không phải!” Ngoài dự đoán, nữ tử bình tĩnh trả lời.

“Vậy, là quỷ?!” “Cũng không phải.” “Tôi không hỏi nữa, cô muốn sao thì sao!” Trương Lân tức đến xì khói mũi, thầm nghĩ không có ai trêu người như vậy, không phải người, cũng không phải quỷ, vậy là cái gì?!

Nữ tử lại cười một tiếng, nói: “Hỏi những thứ này làm gì, hỏi thay cho lão già kia à?” “Lão già đó, tôi mới không thèm giúp!” “Ồ, không giúp ông ta hỏi, vậy cậu hỏi những thứ này có ý nghĩa gì?” “Nhưng mà, cô làm ra trận thế lớn như vậy, chỉ để đợi tôi, không có lý

do gì, lại không có ký ức?

Huống hồ, cô là cao nhân, tôi dường như không quen biết cô!" Nữ tử trầm mặc.

Một lúc lâu sau, cô quay người đi.

"Đi đi!" "Ặc..." Lật mặt rồi?

Tính tình thay đổi cũng quá nhanh rồi!

Không phải chứ, cô gọi tôi lên đây, nói vài câu vô thưởng vô phạt, rồi bảo tôi đi xuống như vậy, tôi biết nói sao với họ?

Họ chắc chắn sẽ hỏi tôi!

"Thần tiên ơi, cô phải nói cho tôi biết chút gì đó chứ, nếu không lát nữa đám người dưới kia hỏi tôi, tôi biết nói sao?" Trương Lân lên tiếng cầu xin.

Nữ tử lại không nói gì.

"Tôi đến đây là để cầu xin hồn phách của một đứa trẻ, chết oan khi chưa thành niên, gia đình rất nhớ thương, cô có biết không?" Trương Lân vẫn tiếp tục hỏi.

Nữ tử áo trắng mới quay người lại, nói: "Là ta lấy." "Cô?

Cô hại chết người?" Trương Lân kinh hãi, không ngờ một nữ tử xuất trần như vậy lại coi mạng người như trò đùa.

"Hừ, vốn không nên tồn tại trên đời, vừa không có suất đầu thai, cũng không có tư cách, là tự ý chạy ra ngoài!" Nữ tử áo trắng nói, "Là một đạo linh thân của ta, ta tự nhiên có thể lấy lại, có lý gì là hại chết người?" Có thể thấy, nữ tử áo trắng rất để ý lời của Trương Lân.

"Ồ ~ thì ra là vậy!" Trương Lân sững sờ.

Chương 378

"Vậy thôi, cáo từ, cảm ơn trà của cô, mặc dù tôi cũng không biết cô ở đây rốt cuộc là vì cái gì." Ánh mắt nữ tử lộ vẻ mờ mịt, nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất.

"Không phải cậu có một người bạn thân cần chữa bệnh sao?" Ánh mắt nữ tử áo trắng lóe lên một tia ranh mãnh.

Trương Lân kinh ngạc, đột nhiên nghĩ nếu nữ tử này có đại thần thông, vậy Tiểu Miêu chẳng phải không cần lo lắng vấn đề tuổi thọ nữa sao?

Nhưng nghĩ lại, bây giờ xem ra, lão Trương cũng không có cách nào, nữ tử áo trắng sẽ có cách sao?

Nữ tử dường như nhìn thấu suy nghĩ của anh, nói: "Lão già đó phải tuân theo pháp độ thời gian, có những thứ không thể đụng vào, ta thì không cần để ý." Trương Lân vui mừng, lão Trương từng dùng cách lấy mạng đổi mạng để nối mệnh cho Tiểu Miêu, đã là nghịch thiên rồi, nhưng nếu nữ tử này có thể "quá đáng" hơn một chút, có lẽ có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh của Tiểu Miêu.

"Cầu thần tiên giúp đỡ ạ!" Trương Lân quay người, cười hì hì rót cho nữ tử áo trắng một chén trà, "Mượn hoa hiến Phật, xin thần tiên giúp đỡ!" Nữ tử áo trắng bật cười, nói: "Ta đã đợi nhiều năm, nay gặp được rồi, nhưng cũng có vẻ không có gì để nói, chán quá, hay là thế này, ta theo cậu về một chuyến, có ta ở đây, chúng không dám câu hồn phách của bạn cậu, tự nhiên sẽ không chết được." Trương Lân sững sờ.

Đúng vậy, người mà ngay cả Tần Quảng Vương cũng kiêng dè, tiểu quỷ bình thường nào dám chọc vào?

Nhưng, đây cũng là một nhân tố bất ổn mà!

Trương Lân suy nghĩ một lúc, nói: "Được, nhưng cô phải đồng ý với tôi ba chuyện!

Nếu không, tôi chỉ có thể tìm cách khác!" "Ồ?

Nói xem!" "Thứ nhất, không được tùy ý can thiệp vào cuộc sống của người thường!" "Được!" "Thứ hai, phải đảm bảo có thể cứu sống bạn tôi!" "Cái này đương nhiên!" "Còn thứ ba, không được đoạt xá, tôi cũng không biết diễn đạt có rõ ràng không, tóm lại là không được làm chuyện có hại cho Tiểu Miêu!" Nữ tử áo trắng sững sờ, nói: "Cậu và cô ấy giao tình không sâu, lại quan tâm đến vậy?

Thôi được, ta vốn không có những ý niệm đó, tuy lời của cậu khiến ta tức giận, nhưng ta cũng đồng ý!" Trương Lân lúc này mới ha ha cười, nói: "Lời của thần tiên, chắc đều có ông trời chứng giám, ha ha, không được nuốt lời đâu đấy!" Trương Lân thầm nghĩ, lần này không chỉ có thể tìm bạn cho Tiểu Miêu, có thể chăm sóc cô bé, mà còn tìm được một lá bùa hộ thân!

Hai người từ trên lương đình đi xuống, nữ tử áo trắng dắt theo một bé gái, nhìn dung mạo, chính là cô bé nhà họ Lý.

Dưới núi, Tần Quảng Vương đang cùng các vị Diêm Vương chờ đợi, thấy nữ tử đi xuống, mọi người đều cảm nhận được một luồng khí phách bức người.

Chính lúc các vị Diêm Vương đang nghiêm trận chờ đợi, nữ tử áo trắng quay đầu nói với Trương Lân: "Ta về nhà đợi cậu trước!" Rồi vung tay một cái, như thể xé rách không gian, dắt theo cô bé biến mất không thấy đâu.

Mọi người kinh ngạc nhìn Trương Lân.

Trương Lân mặt mày lúng túng.

“Trương huynh đệ, hay quá, hay là đến điện Quỷ Phán ngồi chơi thế nào?” “A đúng vậy, khó có dịp, sư đệ của đại ca đến rồi, cậu cũng đến rồi, thật là quý khách đến nhà a!” “Đi đi đi, ở chỗ ta có rượu ngon mà dương gian không uống được đâu!”. ...

Mấy vị Diêm Vương này ai cũng sống rất lâu, người nào không phải là cáo già, người nào không hiểu thấu tình đời?

Câu nói vừa rồi của nữ tử áo trắng đã nói rõ, giữa họ chắc chắn có mối quan hệ không tầm thường.

Người này, nhất định phải kết giao sâu sắc!

Điều gì khiến người ta hưng phấn nhất?

Khi bị cuộc sống đè nén đến không thở nổi, cho rằng đời này sẽ cứ thế mà trôi qua, đột nhiên có người lái một đoàn xe sang đến trước mặt bạn, quỳ xuống đất, gào khóc nói: “Ba ơi, con tìm được ba rồi, theo con về nhà đi, mẹ ở nhà mong ba lắm!” Trương Lân bây giờ có cảm giác như vậy.

Mấy ngày trước, vận rủi không ngừng, gặp ma, bị bắt cóc, vân vân.

Bây giờ không chỉ có trong tay mấy chục vạn, mà còn có quan hệ với các đại lão Âm gian!

Phải biết, đó là những đại lão tuyệt đối của Âm gian, chưởng quản sinh tử và luân hồi!

Nhưng bây giờ họ đều muốn trở thành bạn của anh, kiểu bạn thân thiết ấy.

Đương nhiên, tất cả đều là vì nữ tử áo trắng kia!

Trương Lân lúc này, dù cho lai lịch của nữ tử này có chút không rõ ràng, cũng phải giữ quan hệ tốt với cô, đó là bùa hộ mệnh mà!

Anh cũng đã hỏi Chuyển Luân Vương về vấn đề luân hồi và tương lai.

Nhưng theo ý của Chuyển Luân Vương, cái gọi là luân hồi, cũng có hạn chế, không phải tất cả linh hồn đều sẽ luân hồi.

"Thông thường, sinh linh ở nhân gian sau khi chết đều sẽ trải qua luân hồi, một lần nữa trở lại thế gian, hoặc là tiếp tục trả nghiệp tội, hoặc là hưởng thụ thiện quả của kiếp trước.

Nhưng cũng có người năng lực quá lớn, Âm gian cũng không quản được, đành mặc cho họ đi." "Đương nhiên, bộ phận người này không phải là không bị ràng buộc, mà phải chịu sự hạn chế của quy tắc trời đất." Chẳng thu hoạch được gì.

Trương Lân cũng không nhớ trong lịch sử từng xuất hiện một nữ tử vô danh nào, có thể khiến Thập Điện Diêm La cũng phải cúi đầu.

Trên đường về, lão Trương không ngừng nhìn Trương Lân.

"Lão già, ông lại có ý đồ xấu gì nữa?!" Lão Trương phỉ một tiếng, nói: "Đạo gia ta xem xem, rốt cuộc cậu có chỗ nào không đúng!

Người lợi hại như vậy, lại có quan hệ với cậu?" "Ha ha, tiểu gia ta đây là thiên tung chi tư!

Lão già, có muốn bái ta làm sư phụ không!" "Ta phỉ cho một mặt nước bọt!

Cút đi!" "Lão già, bây giờ bảo tôi cút?!

Thẻ của tôi đâu?

Đưa đây!". ...

Sau khi về nhà họ Lý, lão Trương cũng không làm khó mẹ của lão Lý.

Ông cũng nhìn ra, người phụ nữ khổ mệnh này cũng vì yêu sinh

hận, cho rằng con gái út đã gây ra khổ nạn cả đời cho mình, sau khi chết oan hồn không tan, một mực muốn tìm con gái út báo thù.

Lão Trương cảnh cáo nếu còn cố chấp báo thù, hậu quả có thể là hồn bay phách tán, liên lụy đến con cháu đời sau.

Người phụ nữ bị trấn áp một hồi, cũng tỉnh táo ra không ít, vội vàng bái tạ lão Trương.

Sau đó lão Trương đưa cho bà một tấm bài thân phận của điện Quỷ Phán, có thể giúp bà sau khi vào Âm gian, bớt chịu khổ, đầu thai vào một gia đình tốt.

Kết thúc mọi chuyện ở nhà họ Lý xong, hai người liền trở về nhà.

"Ái chà!

Tôi..." Mới một ngày không ở nhà, Trương Lân suýt nữa không nhận ra nhà mình.

Trong nhà hương thơm thoang thoảng, sàn nhà mới tinh, bốn bức tường vốn loang lổ vết bẩn giờ được sơn trắng tinh, phòng khách treo những bức thư họa tinh xảo, trong phòng khách có tivi treo tường mới, sofa...

"Nhà của tôi đây sao?" Lão Trương cũng kinh ngạc vạn phần: "Không phải ảo giác chứ!

Thật đó!" Đúng lúc này, trong nhà có ba người đi ra.

Một bé gái, trông có vẻ là cô út nhà họ Lý.

Một là Tiểu Miêu?

Bây giờ đã có thể xuống đất đi lại rồi!

Còn có một nữ tử, An?

Chương 379

Lý Bí?

Không phải chứ?

Trương Lân ngơ ngác!

Tình cảm là chị thần tiên chính là Lý Bí à! ...

Hoa đán hàng đầu trong nước, ...

"Ta bảo tiểu muội muội chọn cho ta một khuôn mặt, biến hóa xong, rồi tháo mặt nạ ra." Ừm, thì ra là vậy, tình cảm là dáng vẻ sau khi biến hóa của nữ tử áo trắng.

"A, Tiểu Miêu, em khỏe rồi à?" Hứa Tiểu Miêu đỏ mặt nói: "Ừm, chị Lưu nói không thể để anh chăm sóc nữa, không tiện, thế là chị ấy vung tay một cái, em liền khỏe rồi!" "..." Trương Lân quay đầu, trừng mắt nhìn lão Trương, "Lão già, chắc ông cũng có thể làm được như vậy đúng không?" "Đừng, ta mà làm vậy, bị trời đất biết được, ta và Tiểu Miêu đều khó thoát kiếp nạn, vị kia làm được, hẳn là vì có bản lĩnh che đậy thiên cơ, đem nhân quả của Tiểu Miêu chuyển sang người mình!" Lão Trương vừa nói, vừa kính nể gật đầu.

"Chị Lưu?

Họ Lưu sao?" Trương Lân hỏi.

"Ta tên Lưu Nhạc, sao vậy?" Nữ tử áo trắng nói, biểu cảm của cô quả thực không khác gì Lý Bí.

Trương Lân kỳ quái nói: "Không phải cô không nhớ rõ mọi chuyện sao?" Trạng thái của Lưu Nhạc lúc này dường như có chuyển biến, người cũng cởi mở hơn: "Tên thì vẫn nhớ được!" Trương Lân bất lực, nhưng cũng không truy cứu sâu, chỉ sợ quả bom hẹn giờ này lại

gây ra động tĩnh lớn.

Nhưng sau khi quan sát một thời gian, Trương Lân phát hiện, tính tình của Lưu Nhạc cũng dường như có thay đổi, đặc biệt là khi ở cùng Hứa Tiểu Miêu, quả thực giống như hai người bạn thân.

"Không biết, không thể biết!" Lão Trương đánh giá như vậy.

Nhưng, tình hình hiện tại mọi thứ đều ổn, cũng khiến Trương Lân yên tâm không ít.

Điều khiến anh kinh ngạc nhất là, con husky Nhã Na kia lại có thể nói tiếng người!

Mặc dù đã gặp ma, gặp Diêm Vương, nhưng khi con husky mở miệng, vẫn dọa Trương Lân một phen.

Thì ra Lưu Nhạc cảm thấy giao tiếp như vậy tiện hơn, nên mới mở Thập Nhị Trọng Lâu cho con husky.

Nhưng Trương Lân cảnh cáo, không được nói chuyện trước mặt người lạ, nếu không sẽ bảo Lưu Nhạc thu hồi năng lực này.

Con husky tự nhiên không có gì không tuân theo.

Cứ như vậy, Trương Lân cũng tạm thời ổn định lại.

Nhìn mọi thứ trước mắt, ngay cả Trương Lân cũng không thể không tán thưởng, nếu Trương Lân của thế giới này mà thấy tình hình này, chắc chắn sẽ phát điên như Phạm Tiến trúng cử.

Quả thực là kẻ thất bại lật mình, đón mùa xuân rồi a!!!

Cuộc đời là vậy, có những thay đổi to lớn thường xảy ra trong lúc không hay không biết.

"Đúng rồi, đồ đạc trông quen quá!" Trương Lân quan sát mọi thứ trong nhà, dù là tủ quần áo, thảm trải sàn, tivi, sofa mới, hình như đã thấy ở đâu đó?

Đây tuyệt đối đều là hàng hiệu, tuyệt đối thuộc về loại siêu giàu mới có.

"Có chút... giống đồ trong biệt thự nhà họ Lý..." Lão Trương có chút không chắc chắn.

"Đúng vậy, ta ra ngoài, đi ngang qua đó, biết được họ cầu xin ta hai việc.

Trả ơn!" Lưu Nhạc không cho là đúng.

Trương Lân vỗ trán: "Không để lại manh mối gì chứ?" "Ai có thể nắm được manh mối của ta?

Ký ức của những người liên quan đều bị xóa sạch rồi!" Được rồi, vị mỹ nữ xuất trần này làm việc, quả thực không hề xuất trần chút nào, rất chuyên nghiệp!

"Ting, ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Thay đổi vận mệnh, thưởng tiến độ trưởng thành 2%!" "Ting, ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Thủ hộ tình duyên, thay đổi vận mệnh của Hứa Tiểu Miêu, thưởng tiến độ trưởng thành 1%!" "Ting, ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Hồ bằng cẩu hữu, cùng các Diêm Vương Âm gian thiết lập tình hữu nghị, thưởng tiến độ trưởng thành 1%!" "Ting, ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: Lý gia bắt quỷ, thưởng tiến độ trưởng thành 1%!" "Ting, ký chủ tiến độ trưởng thành hiện tại: 10%!". ...

Trong đầu Trương Lân vang lên một loạt âm thanh điện tử, khiến anh có chút mơ màng.

Đạt 10%?

"Ting, ký chủ đạt đến mức độ có thể dung hợp tiến hóa, thưởng một thẻ Tạm dừng thời gian phó bản." "Thẻ Tạm dừng thời gian phó bản, có thể khiến tỷ lệ thời gian giữa thế giới phó bản và thế giới Đạo Mộ tạm dừng, khi xuyên qua hai thế giới sẽ không có thời gian trôi

đi.” “Thẻ Tạm dừng có thể sử dụng tổng cộng ba lần, mỗi lần tạm dừng không quá một ngày trong thế giới Đạo Mộ.” “Khi tiến độ trưởng thành lớn hơn hoặc bằng 50%, thẻ này không thể sử dụng.” Đồ tốt a!

Trương Lân vui mừng.

Ha ha, đây là lần thứ ba nhận được đồ nghịch thiên từ hệ thống.

Thứ nhất là tiến hóa Hắc Kim Cổ Đao thành thần kiếm Trạm Lư.

Thứ hai là nhận được Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết.

Thứ ba chính là cái thẻ Tạm dừng này!

Đúng là đồ tốt!

Trương Lân trốn trong nhà vệ sinh, cố gắng kìm nén sự vui sướng trong lòng.

“Ting, ký chủ có muốn tiến hành dung hợp không?” “Dung hợp!” Trương Lân không do dự hạ lệnh.

Theo kết quả dung hợp hiện tại, thực lực của anh có thể đã vượt qua thực lực đỉnh cao của Trương Tiểu Ca trong nguyên tác!

Hơn nữa, sau này mỗi khi đạt đến mức độ tương ứng đều sẽ có dung hợp, vậy thì chắc chắn dung hợp càng sớm, thực lực tổng hợp có thể thể hiện ra càng mạnh!

“Ting, bắt đầu dung hợp!” Trương Lân cảm thấy trong đầu mình rung lên một cái, sau đó có cảm giác đau đầu như búa bổ.

Hai loại ký ức đang giao dung, hai loại thể chất cũng đang dung hợp.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Trương Lân cảm thấy cơ thể mình lại nhẹ nhàng hơn không ít.

“Ting, dung hợp hoàn tất, tiến độ trưởng thành của ký chủ trong thế giới phó bản hiện tại là 10%, thực lực thực tế là 19.2%.” “Tiến độ phẫn diễn của ký chủ trong thế giới Đạo Mộ là 92%, sau khi dung hợp thực lực thực tế là 101.2%!” Ha ha ha!

Trương Lân không nhịn được cười thành tiếng, hệ thống dung hợp này giống như nhân vật trong game cuồng hóa khi còn trẻ vậy!

Bây giờ nếu toàn lực bộc phát, có thể sẽ lợi hại hơn Tiểu Ca trong nguyên tác một chút!

“Vậy bây giờ tôi có thể lựa chọn phẫn diễn nhân vật khác không?” Trương Lân nhớ hệ thống từng giải thích, nếu tiến độ phẫn diễn không đạt 100%, không thể mở khóa nhân vật phẫn diễn tiếp theo.

Lý do bây giờ hỏi câu này, Trương Lân cảm thấy, tiến độ trong hai thế giới có thể dung hợp, vậy thì trong cùng một thế giới, các nhân vật phẫn diễn khác nhau có được cộng dồn không?

“Nhắc nhở ký chủ, chiến lực thực tế không đại diện cho tiến độ phẫn diễn thực tế!

Do đó chưa thể tiến hành phẫn diễn nhân vật tiếp theo!” “Tuy nhiên, một khi tiến độ phẫn diễn nhân vật của ký chủ đạt 100%, có thể trong tình huống tiếp tục phẫn diễn nhân vật này, đồng thời mở khóa tối đa ba nhân vật phẫn diễn, khi mở khóa đồng thời sẽ không có thưởng nhiệm vụ.” Ha!

Chương 380

Trương Lân phát hiện, cùng với sự tăng lên của tiến độ phẫn diễn trong thế giới Đạo Mộ, tình huống và công năng anh gặp phải cũng ngày càng nhiều!

Nhưng, hiện tại xem ra, những thứ này đều có lợi cho anh!

"Thằng nhãi con, gần hai tiếng rồi, rơi vào trong đó rồi à?" Lão Trương ở bên ngoài gọi.

Trương Lân vội vàng thu liễm tâm thần, đẩy cửa đi ra.

"Môi trường mới, tham quan một chút, không được sao?" Lúc này tính tình của Trương Lân không tự chủ được mang theo khí tức của Trương Tiểu Ca.

Lão Trương sững sờ, phát hiện Trương Lân bây giờ có chút khó nắm bắt.

"Mới không gặp một lúc, thằng nhóc bị sao vậy?" Trương Lân thầm nghĩ lão già này mắt thật độc, nhưng miệng lại nói: "Không có gì." Nói rồi đi ra chỗ khác.

Lão Trương thầm nghĩ thằng nhóc này sao lại trở nên lạnh lùng như vậy, khiến người ta không dám tiếp cận?

Nhưng giây tiếp theo ông liền thông suốt, vì Trương Lân một chân đá vào mông con husky Nhã Na, lớn tiếng mắng: "Con cái nhà mày, tè bậy khắp nơi à?!

Sàn nhà đẹp như vậy, lau sạch cho tao?!

Mẹ kiếp, còn liếm nữa, ghê tởm quá!

Cút đi~~~" Lưu Nhạc ở bên cạnh quay đầu nhìn một cái, mở

miệng, không nói gì.

Buổi tối, đèn hoa mới lên.

Trương Lân hào phóng dẫn lão Trương, Lưu Nhạc và Hứa Tiểu Miêu đến Lam Quý Phường ở cầu Thất Nhãn, Dung Thành.

"Tôi và thế tục đã tách rời quá lâu rồi, phải thử dung nhập lại!" Trương Lân ha ha cười lớn.

Cuộc sống về đêm ở Dung Thành rất phong phú.

Kiếp trước của Trương Lân không có nhiều cơ hội để xa xỉ tận hưởng cuộc sống, cũng không có tiềm lực tài chính như vậy.

Trong ký ức của Trương Lân trong thế giới phó bản, phần lớn thời gian cũng là những ngày tháng tằn tiện, thuộc về tầng lớp thấp nhất.

Về phần Lam Quý Phường, cầu Thất Nhãn những nơi ăn chơi của tiểu tư sản này, cũng chỉ biết qua những mẩu chuyện trên mạng và tin tức lá cải.

Nhưng bây giờ, Trương Lân định đem những khát vọng của kiếp trước và kiếp này, đều sống lại một lần.

Nhà lớn có rồi.

Bạn gái xinh đẹp có rồi.

Xe nếu muốn, cũng sẽ có.

Thực ra, đừng nói là ô tô, máy bay, chỉ cần muốn, Lưu Nhạc vui lên cũng có thể làm ra được.

"Đời này không hối tiếc!" Trương Lân hút một ngụm rượu trước mặt, nghe nhạc sôi động, vô cùng thoải mái.

"Cảm giác, cậu có chuyện!" Lưu Nhạc lúc đầu có chút gượng

gạo, nhưng dần dần cũng nói nhiều hơn.

Từ khi tiếp xúc với Tiểu Miêu, nữ tử vốn cao lãnh này dường như dần dần trở nên gần gũi hơn.

Đương nhiên, cũng chỉ đối với Trương Lân thôi, ngay cả lão Trương cũng không được đãi ngộ như vậy.

Lão Trương ở bên cạnh gật đầu: "Thằng nhóc, có chuyện gì thì nói ra, đừng giấu trong lòng!" Thực ra Trương Lân biết đã đến lúc, nên quay về thế giới Đạo Mộ rồi, bên này đã đi mấy ngày, bên Đạo Mộ chắc cũng đã sáng rồi?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không biết có gặp nguy hiểm không.

Nhưng chuyện này biết mở lời thế nào đây.

Nhìn dáng vẻ rối rắm của Trương Lân, Lưu Nhạc nhấp một ngụm rượu, nói: "Không muốn thì thôi, dù sao tôi ở đây cũng không đi đâu." Trương Lân kinh ngạc, chẳng lẽ Lưu Nhạc biết bí mật của mình?

Nhưng Lưu Nhạc lúc này chỉ lo uống rượu.

"Tôi phải rời đi một thời gian, xử lý một số chuyện của mình, có thể mất khoảng nửa tháng..." Trong lúc Trương Lân định giải thích, đột nhiên bên quầy bar có mấy người đi tới.

Một cô gái bị mấy người đàn ông ôm trong lòng, vẻ mặt căng thẳng bất an.

Trương Lân liếc nhìn một cái.

Nhưng cô gái đó nhìn thấy Trương Lân, thất thanh kêu lên một tiếng: "Trương Lân?!

Sao anh lại ở đây?!" Tiểu An là một cô gái mà Trương Lân quen biết trong thế giới này.

Một người trong chốn phong trần.

Quen biết nhau từ một lần giao dịch không mấy quang minh.

Từ đó về sau hai người liền có liên lạc qua Wechat.

Tiểu An bất đắc dĩ mới làm nghề này; Trương Lân cũng không khinh thường, ngược lại cảm thấy cô gái này có chút đáng thương.

Trong hoàn cảnh hoang đường như vậy, hai người đã xây dựng nên một tình bạn chân thành.

Nghe Tiểu An nói, cô bị bạn bè lừa gạt.

Khi Trương Lân gặp cô, chỉ cảm thấy cô gái này còn trẻ.

Sau đó biết cô mới 17 tuổi, trong lòng Trương Lân nảy sinh cảm giác tội lỗi sâu sắc, cũng chính dưới cảm xúc này, Trương Lân có một cảm giác muốn kéo cô lên.

Thậm chí Trương Lân còn định thuyết phục cô, có thể lấy thân phận bạn trai, trước tiên kéo cô lên bờ, sau đó lại quy hoạch cuộc sống cho cô.

Nhưng, Tiểu An tuy không học đại học, nhưng tâm tư lại nhạy bén, lập tức nhìn thấu ý đồ của Trương Lân.

Cười nói với Trương Lân: "Không sao đâu, sẽ có một ngày tôi thoát khỏi ngành này, nhanh thôi, tin tôi đi!" Quả nhiên, vào năm 18 tuổi, Tiểu An trịnh trọng nói với Trương Lân, cô đã rời xa nghề cũ, và cắt đứt liên lạc với tất cả bạn bè cũ.

"Bây giờ tôi làm việc ở một quán bar, tuy cũng có thể gặp phải một số chuyện không tốt, nhưng dù sao cũng là một công việc chính đáng, tôi cũng biết cách bảo vệ mình." Trương Lân mừng cho cô.

Có lẽ xuất phát từ lòng biết ơn đối với Trương Lân, cũng có lẽ trong tiềm thức đã coi Trương Lân là người bạn thân nhất, Tiểu An

thỉnh thoảng sẽ đến nhà Trương Lân ở tạm.

Hai người vừa giống như bạn thân, lại giống như một đôi tình nhân.

Nhưng Trương Lân cảm thấy, Tiểu An chỉ là vì cái gọi là báo ơn, do đó, sau khi bắt đầu tiếp xúc được một năm, liền nói rõ tình hình với Tiểu An.

Bạn bè có thể tiếp tục làm, nhưng quan hệ không thể tiếp tục phát sinh.

Kỳ lạ là, từ đó về sau, Tiểu An ít liên lạc với Trương Lân hơn.

Trương Lân cũng cảm thấy chắc là vòng giao tiếp của Tiểu An lại có thay đổi, có thể có vòng sinh hoạt và bạn bè của riêng mình, Trương Lân cũng mừng cho cô, thế là không chủ động liên lạc nữa.

Không ngờ lại gặp nhau ở đây.

"Tiểu An, thì ra em làm việc ở đây à, anh và bạn bè đến đây uống chút rượu." Trương Lân nhíu mày nhìn người đàn ông đang ôm Tiểu An.

Chương 381

Tiểu An ngẩng đầu nhìn Lưu Nhạc và Từ Tiểu Miêu, sắc mặt có chút ảm đạm.

"Vậy thôi, em tiếp tục đi." Nói rồi định đi.

Nhưng mấy người đàn ông đang ôm cô lại nắm chặt lấy cánh tay Tiểu An.

"Con ranh con đi đâu vậy?

Đã nói hôm nay uống hết 12 chai rượu, đi với anh một đêm, định chạy à?!" Một người đàn ông có mấy con rồng xăm trên ngực, miệng đầy mùi rượu, ngang ngược nói.

Tiểu An cố gắng vùng cánh tay ra khỏi tay hắn, miệng tranh cãi: "Nói bậy, anh nói gì vậy, rượu đó cũng không phải tôi mời!

Xin anh tự trọng!" "Ái chà, cho mặt lại không biết xấu hổ à?!

Không phải mày là bạn gái của Đại Long sao?

Đại Long cũng là đàn em của tao, mày dám chống lại tao?

Tin không tao cho anh em thay phiên nhau cho mày biết tay?!" Sắc mặt Tiểu An có chút căng thẳng, trở nên tái nhợt.

Trương Lân nhíu mày tiến lên một bước, nắm chặt lấy cánh tay của người đàn ông có hình xăm, khiến cánh tay hắn tê dại, chỉ đành buông Tiểu An ra: "Nơi này tuy là quán bar, nhưng cũng không phải kỹ viện thời xưa, anh tôn trọng một chút." "Ái chà, có anh hùng cứu mỹ nhân à!" Người đàn ông có hình xăm mắt lim dim, nhưng quay đầu lại nhìn thấy Hứa Tiểu Miêu và Lưu Nhạc.

"Ái chà, mẹ kiếp, anh em mau xem, bên cạnh thằng nhóc này có

hai mỹ nữ tuyệt sắc, phen này anh em có phúc rồi!" Mấy người đàn ông bên cạnh, vây Trương Lân và mọi người vào giữa.

"Thằng nhóc, để bạn gái mày lại, mau cút đi, nếu không đừng trách tao ra tay vô tình!". ...

Trương Lân cạn lời.

Dặn đi dặn lại, hy vọng Lưu Nhạc có thể khống chế, không chủ động đi gây sự với người khác đã là phúc lớn của người khác rồi, không ngờ lại có những kẻ không biết sống chết đâm đầu vào họng súng.

Vì cảm thấy bị thiếu tôn trọng với phụ nữ, trên mặt Lưu Nhạc lộ ra vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

"Thế này đi, lần này tự xử, sau này gặp phải người tương tự cũng có thể tự xử." Trương Lân nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Đám thanh niên xã hội bên cạnh ha ha cười lớn, tưởng Trương Lân sợ rồi, lùi bước rồi.

Lưu Nhạc nhìn mọi người một cái: "Đều như vậy sao?" Ý của cô là, mọi người đều cậy thế hiếp người như vậy sao?

Nhưng đám thanh niên kinh nghiệm xã hội kia đầu óc toàn tinh trùng lại cho rằng Lưu Nhạc là một người cởi mở, muốn cùng mọi người vui vẻ, từng người một mắt sáng lên, vội vàng gật đầu.

"Vậy được!" Lưu Nhạc quay người đi về phía nhà vệ sinh của quán bar.

Tuy không hiểu trong lòng những người đó rốt cuộc nghĩ gì, nhưng từ biểu cảm của họ có thể cảm nhận được, đám người này vô cùng xấu xa.

Nếu Trương Lân đã nói tự xử, cô tự nhiên sẽ không khách khí.

Sau khi Lưu Nhạc đi, Trương Lân gọi Tiểu An đến trước mặt, nghiêm túc hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?" Tiểu An mặt mày khổ sở kể lại một lần nữa.

Thì ra, sau khi Trương Lân nói những lời đó, cô cảm thấy không thể tiếp tục qua lại với Trương Lân nữa, thế là, bỏ đi tìm việc ở ngoài, gặp một người đàn ông tên Đại Long, lấy danh nghĩa giới thiệu việc làm để qua lại.

Lúc đầu, Đại Long rất chu đáo, nhưng, chuyện tìm việc mới lại mãi không có kết quả.

Tiểu An mở miệng hỏi Đại Long, Đại Long lại lập tức lật mặt, đánh cô một trận.

Sau đó Tiểu An mới biết, Đại Long này vốn là dân xã hội, tìm một cô gái có chút nhan sắc làm bạn gái, để khoe khoang với bạn bè.

Đại Long uy hiếp Tiểu An, nếu dám bỏ trốn, sẽ cho người dạy dỗ tất cả bạn bè liên quan đến cô một trận.

Tiểu An tuy từng lăn lộn trong chốn phong trần, nhưng lại ít qua lại với loại xã hội đen này, nên bị dọa sợ.

Bây giờ, một số người biết quan hệ của Đại Long và Tiểu An, đều thích đến đây trêu chọc cô.

"Nếu đã như vậy, tại sao không đi?

Có thể báo cảnh sát mà!" Trương Lân hận sắt không thành thép, nhưng nghĩ lại, ở thành phố này, người làm bạn với Tiểu An cũng chỉ có mình anh.

"Thế này đi, công việc không cần làm nữa, sau này tôi thuê em giúp tôi trông nhà.

Lão già này là bạn tôi, đây là em gái tôi." Trương Lân giới thiệu

cho Tiểu An.

“Vậy vị vừa rồi thì sao?” “Em không nhận ra à?

Minh tinh đấy, ha ha ha, nếu không thì sao lại phải tìm một người chăm sóc?” “Vậy... không có chuyện gì chứ?” “Yên tâm đi, người có chuyện không phải là họ, mà là đám người kia!” Trong phòng bảo an của quán bar, nhân viên an ninh nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ trên màn hình giám sát.

Một nhóm đàn ông ồn ào đi vào nhà vệ sinh, sau đó bắt đầu cởi quần, la hét vào không khí, ai nấy đều hưng phấn lạ thường.

Sau đó dường như lại xảy ra tranh chấp, bọn họ bắt đầu đánh nhau.

Ban đầu chỉ là quyền cước, sau đó, gương trong nhà vệ sinh bị đập vỡ, trên tay liền có vũ khí, tức thì máu thịt be bét.

Người mở quán bar ai mà không có chút thế lực đứng sau, nhưng cảnh tượng tàn khốc như vậy khiến nhân viên an ninh cũng phải run sợ.

Nỗi sợ hãi khiến gã không dám giấu giếm, trực tiếp gọi điện báo cảnh sát.

Giữa lúc Tiểu An đang thấp thỏm không yên, Trương Lân và bạn của cô, Lưu Nhạc, vẫn ung dung uống rượu, nghe nhạc, vẻ mặt vô cùng thong thả.

Lưu Nhạc chỉ biến mất một lúc rồi quay lại, thần sắc thoải mái, cầm ly rượu trên bàn lên nhâm nhi một cách khoan khoái.

Tiểu An muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, đang lúc ngồi như trên đống lửa thì đột nhiên bên ngoài tiếng còi cảnh sát inh ỏi, cảnh sát ồ ạt xông vào.

Một lúc sau lại có thêm vài chiếc xe cứu thương.

Cuối cùng, vài chiếc cáng khiêng bảy, tám thi thể ra khỏi quán bar.

Từ đầu đến cuối, Trương Lân đều thần thái tự nhiên, như thể không liên quan gì đến mình.

Tiểu An nhìn mà run sợ, tuy biểu cảm của Lưu Nhạc rất bình tĩnh, nhưng Tiểu An biết, chuyện này tuyệt đối có liên quan đến mỹ nữ trước mặt.

Sau một hồi ngẩn người, một chiếc Rolls-Royce xuất hiện ở cổng Lan Quế Phường, Trương Lân dẫn theo Tiểu An đang mắt chữ A mồm chữ O ngồi vào xe.

Vốn dĩ loại xe này rất dễ thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt là ở những nơi như Lan Quế Phường, nơi thường có những cô gái lắm mưu nhiều kế lui tới. "Ây da, người phụ nữ kia không phải Lý Thấm sao?" "Chắc chắn là cô ấy!" "Người đàn ông kia là ai vậy?

Lại lên cùng một chiếc xe!"...

Bất chấp những lời bàn tán phía sau, sau khi lên xe, người ở vị trí lái xe quay đầu lại nói với Trương Lân: "Trương tiên sinh, tôi là tài xế chuyên dụng do nhà họ Lý phái tới." Trương Lân gật đầu.

Nhà họ Lý kể từ sau chuyện đó, muốn kết thân với Trương Lân và Lão Trương, đối với những siêu phú hào như họ, một chiếc xe chẳng là gì, quan trọng là hai người Trương Lân đã chấp nhận, điều đó đại biểu cho việc mối liên hệ giữa hai bên đã được thiết lập, đây là kết quả mà gia chủ họ Lý rất muốn thấy. "Sau này ở nhà tôi đi, em gái tôi sức khỏe hơi yếu, cần có người chăm sóc, nếu không chê, giúp tôi chăm sóc con bé." Trương Lân nói.

Chương 382

"Yên tâm, sẽ không có ai xem thường cô đâu.

Tôi biết chúng ta đều là những người khổ mệnh, bây giờ, tôi đã có cách thoát khỏi cuộc sống đó, hy vọng cô cũng có thể trở nên mạnh mẽ.

Đây không phải là tôi bố thí, mà là một lời mời chính thức." Mắt Tiểu An đỏ hoe, cô gật đầu lia lịa.

Sau khi về nơi ở, căn nhà vốn hai phòng một sảnh giờ đây càng trở nên chật chội.

Không còn cách nào khác, Lão Trương và Trương Lân đành phải dọn ra ở phòng khách và ban công, may mà sau khi được Lưu Nhạc sắp xếp lại, phòng khách và ban công cũng không còn bẩn thỉu, lộn xộn như trước.

Bây giờ trong nhà có cao nhân như Lão Trương và Lưu Nhạc, Trương Lân cũng không lo lắng sau khi mình rời đi, Tiểu An và Tiểu Miêu sẽ gặp nguy hiểm.

Đêm hôm đó, rạng sáng.

Trương Lân đứng trên sân thượng nhìn lên bầu trời.

Tòa nhà chỉ có năm tầng, không cao lắm, nhưng lúc này Trương Lân cảm thấy mình và bầu trời sao mà gần đến thế.

Dưới lầu, ba người phụ nữ dần dần cởi mở lòng mình.

Tiểu Miêu ngây thơ, Lưu Nhạc cao ngạo, còn Tiểu An thì giỏi quan sát sắc mặt, ba người sống với nhau rất hòa hợp, thỉnh thoảng lại có tiếng cười vang lên.

Điều này khiến Trương Lân khá kinh ngạc, đặc biệt là sự thay đổi của Lưu Nhạc, quả thực có thể nói là thay đổi nghiêng trời lệch đất. "Nhóc con, ta cảm thấy cậu sắp phải rời đi một thời gian, ta không biết cậu sẽ đi bao lâu, cũng không hỏi cậu đi đâu, đó đều là bí mật của cậu." "Nhưng ta có cảm giác, ta có chuyện chưa làm xong.

Có lẽ cậu sẽ hỏi ta, rốt cuộc là chuyện gì?

Ta mà nói bây giờ cậu chắc chắn sẽ không tin, nhưng trong lòng ta thật sự có cảm giác như vậy." "Ta luôn cảm thấy nếu cậu đi quá lâu, có thể sẽ xảy ra chuyện." "Lưu tiểu thư là một người lợi hại, có lẽ nguy hiểm sẽ không giáng xuống đầu cô ấy; sau đó là Tiểu Miêu và Tiểu An.

Bây giờ ta cũng không thể đoán ra hai người đó rốt cuộc ai sẽ gặp chuyện." "Kỳ lạ thật, ta gặp những người này, một thân đạo hạnh của ta lại có thể mất hết tác dụng.

Không đoán ra được tương lai của cậu, cũng không đoán ra được tương lai của con bé Tiểu Miêu, Lưu tiểu thư là cao nhân, ta không đoán ra cũng là điều hợp lý, nhưng bây giờ lại thêm một Tiểu An nữa?!" "Theo như lời cậu nói, cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, tại sao ta lại không đoán ra được nhỉ?" Trương Lân cười xua tay: "Chẳng phải ông đã nói thiên cơ bất khả tiết lộ rồi sao, có lẽ ông trời muốn ông nghỉ ngơi đấy, đừng nghĩ nhiều như vậy.

À đúng rồi, tôi hỏi ông, cô bé trong nhà chúng ta bây giờ tình hình thế nào?

Tối nay tôi không thấy con bé, cảm thấy hơi lạ." "Chắc là Lưu tiểu thư đã dùng một phương thức rất đặc biệt, phong ấn nó vào trong cơ thể Tiểu Miêu rồi." "Ồ, quả nhiên như tôi đoán!

Làm vậy sẽ không ảnh hưởng xấu đến Tiểu Miêu chứ?" "Không đâu, linh hồn đứa bé đó trong suốt, nói một cách ví von, giống như

một vũng nước trong ai cũng có thể uống, uống xong sẽ có lợi." "Vậy chẳng phải nó biến mất rồi sao?" "Cũng chưa chắc, ta cảm thấy chắc là Lưu tiểu thư đã dùng phương thức kỳ lạ nào đó rót phần lớn sức mạnh linh hồn vào trong cơ thể Tiểu Miêu, chỉ giữ lại một chút, rồi lại phong ấn lại." Trương Lân gật đầu, nếu vậy thì anh rời đi hơn hai mươi ngày cũng không cần lo lắng nữa.

Lão Trương nói thêm vài câu, sau đó đi xuống lầu, muốn để lại không gian trên sân thượng cho một mình Trương Lân.

Trương Lân nhìn bóng lưng của ông, cười mắng một câu, nhưng trong lòng lại có chút cảm động, hai người tuy miệng lưỡi hay mắng chửi nhau, nhưng thực ra chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Trương Lân đã nảy sinh cảm giác dựa dẫm vào Lão Trương, xem ông như người bạn thân thiết nhất.

Trương Lân hít sâu một hơi, rồi mở hệ thống ra. "Rút khỏi thế giới phó bản, trở về thế giới Đạo Mộ!" Hệ thống kêu "tít" một tiếng, sau đó Trương Lân cảm thấy trước mắt sáng lên, phảng phất như một mặt trời rực rỡ mọc lên giữa đêm đen, anh không nhịn được phải nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, anh phát hiện mình đang ở trong mật động của Luân Hồi Điện.

Cuối cùng cũng về rồi!

Trương Lân thở phào một hơi, nhìn quanh.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, phương đông sắp có mặt trời mọc.

Dựa theo chênh lệch thời gian mà tính, lúc này chắc đã gần chín giờ sáng.

Một đi mất bảy, tám tiếng đồng hồ.

Cũng hợp với tỉ lệ.

Trương Lân nhìn trái nhìn phải, bên cạnh không thấy bóng dáng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đâu, đoán chừng hai người chắc chắn đã sớm về doanh địa.

Lúc này do dung hợp, Trương Lân cảm nhận được một luồng sức mạnh còn lớn hơn trước, đặc biệt là Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, lúc này như đang sôi trào, đánh tan không ít âm sát khí trong mật động.

Trương Lân cười hắc hắc, sau đó ra khỏi đại điện, đi về.

Thi thể của A Đông và con quái vật kia đã biến mất, chắc là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã dọn dẹp rồi.

Đường về dễ đi hơn nhiều.

Khi Trương Lân sắp về đến doanh địa, anh thấy Vương Bàn Tử đang đứng trên cao ở ngoài doanh địa, ngó nghiêng về phía này.

Xa xa thấy bóng dáng Trương Lân, Vương Bàn Tử nhảy cẫng lên, cùng Hồ Bát Nhất vội vàng chạy tới đón. "Em trai à, đi đâu mà lâu thế?

Bọn anh tìm nửa ngày cũng không thấy, tưởng em xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ..." "Ây da, em trai, một lúc không gặp, hình như lại đẹp trai ra rồi thì phải?!" Nguyên lai hôm đó ở trong mật động Luân Hồi, sau khi một luồng sáng trắng xuất hiện, thị lực của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng bị ảnh hưởng, hai người theo phản xạ đưa tay lên che, đến khi mở mắt ra thì trước mặt đã không còn bóng dáng Trương Lân.

Nơi này vốn đã huyền bí, hai người đều tưởng Trương Lân gặp chuyện không may, nhưng nghĩ lại lại thấy có gì đó không đúng.

Trương Lân là người có năng lực mạnh nhất trong ba người.

Hai người ở trước Luân Hồi Điện, tìm tới tìm lui mấy lần cũng không thấy tung tích Trương Lân, bất đắc dĩ đành phải xử lý thi thể

của A Đông và con quái vật kia trước, rồi về doanh địa chờ đợi.

Trên đường về, Bàn Tử cứ than thở mãi, tỏ ra khá đồng cảm với số phận bi thảm của A Đông.

Hồ Bát Nhất lại không cho là vậy, trời đất có một sợi dây vô hình níu kéo, người ta làm chuyện gì, trời đều thấy cả. "Cho nên ấy à, đừng lúc nào cũng tưởng không ai biết, tham chút lợi nhỏ." "Hồ tư lệnh, tôi cảm thấy lời nói của cậu có ẩn ý đấy nhé?" "Thế thì cậu cứ tự nhận đi!" "Ý của cậu là, sau này chúng ta không trộm mộ nữa à?" "Ha ha, Vương tư lệnh, cậu phải biết, người sống trên đời, nhiều tai họa không lường trước được, giang hồ hiểm ác, đâu chỉ có sóng gió, đối mặt với các loại nguy hiểm có tính chất khác nhau, chúng ta phải có đối sách khác nhau." Vương Bàn Tử nghe vậy, liền cười, hóa ra Hồ Bát Nhất nói nửa ngày là để an ủi mình, bèn tiếp lời: "Cho nên, chúng ta công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách, sau này tôi phải tăng cường tấn công tuyên truyền tư tưởng, cố gắng làm tan rã kẻ địch từ trong tâm lý..." Hai người đang nói chuyện rôm rả thì đột nhiên nghe thấy phía sau có một chuỗi tiếng bước chân, dường như có người đang theo dõi.

Hai người cảnh giác.

Trong lòng nghĩ chắc không phải Trương Lân, nếu là cậu ấy thì đã sớm xuất hiện, không việc gì phải lén lén lút lút như vậy.

Thế là hai người lập tức ngừng nói chuyện, trước tiên tách ra một khoảng cách, sau đó đồng thời quay đầu nhìn về phía sau.

Vùng đất rừng gò tĩnh lặng, bị ánh trăng chiếu ra những bóng đen, in hằn trên mặt đất, đường nét như những con mãnh thú mặt mày hung dữ.

Gió lạnh gào thét trên cao nguyên hoang vu.

Gió nổi lên rồi, có lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nhưng cảm giác tĩnh lặng dưới bầu trời bao la này khiến người ta rợn tóc gáy.

Hai người luôn cảm thấy không ổn, bèn tăng tốc bước chân, vội vã trở về pháo đài nơi đội thám hiểm đóng quân, nhân lúc không ai để ý, chui vào túi ngủ trùm đầu ngủ một giấc.

Hai người thực ra cũng không ngủ được, trong lòng cứ canh cánh lo cho Trương Lân.

Sáng sớm hôm sau, Vương Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa, đứng trên tường cao bên ngoài ngóng trông.

Minh Thúc sau khi tỉnh dậy, không tìm thấy A Đông, cũng đi hỏi mọi người có thấy không. "Thằng ôn con này, sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu!" "Không thấy!

Chương 383

A Đông có lẽ thấy việc vác bình oxy quá vất vả, chịu không nổi cái tội đó, nên chuồn trước rồi cũng nên." Vương Bàn Tử còn giả ngu giả ngơ, A Đông không phải ở Bắc Kinh sao?

Minh Thúc tìm một vòng, không thấy người đâu, bèn vội vàng bảo Peter Hoàng kiểm tra lại trang bị, ngoài việc thiếu một cái đèn pin, các vật tư khác đều còn đủ. "Quả nhiên ta nhìn nhầm thằng ranh này!" Minh Thúc chửi một câu, cũng không quản nữa.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng không lo cho A Đông, dù sao cũng chết rồi.

Nhưng nếu Trương Lân không về, hai người thật sự lo lắng.

Không chỉ lo cho an toàn của Trương Lân, mà còn lo cho sự nguy hiểm của nơi này: nếu Trương Lân còn có thể biến mất như vậy, thì trong đám người này ai có thể chống lại được?

May mà, đúng lúc này Trương Lân xuất hiện.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, la lớn chạy tới đón. "Em trai, cảm giác như lại đẹp trai ra rồi thì phải?" Trương Lân mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Không có gì." Rồi đi vào doanh địa.

Vương Bàn Tử ngẩn ra, chỉ vào Trương Lân hỏi Hồ Bát Nhất: "Hồ tư lệnh, tôi có nhìn nhầm không?

Cái thằng Muộn Du Bình này lại có thể cười rồi, lại còn hiền hòa như vậy, cảm thấy không quen chút nào?

Có phải bị quỷ ám không?" Hồ Bát Nhất cũng nghĩ vậy.

Hai người đi theo vào doanh địa.

Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương cũng đang nhìn Trương Lân với vẻ mặt kinh ngạc.

Thực ra, sự thay đổi của Trương Lân không quá rõ ràng, vẫn kiệm lời, ít nói, yên tĩnh như vậy, nhưng lại khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Nếu Trương Lân trước đây cho người ta cảm giác cao ngạo lạnh lùng không thể tiếp cận, thì Trương Lân bây giờ lại có một cảm giác khiến người ta muốn gần gũi.

Thấy chưa, A Tú không phải đang ưỡn ngực bắt chuyện với Trương Lân đó sao!

Nhưng, bốn người nghiên cứu nửa ngày, cũng thử nửa ngày, rút ra một kết luận: Trương Lân vẫn bình thường, không bị quỷ ám!

Đùa à!

Quỷ nào dám ám lên người anh chứ?!

Trương Lân cũng dở khóc dở cười.

Vốn dĩ trong thế giới Đạo Mộ, tiến độ đóng vai Trương Tiểu Ca đã đạt 92%, tính cách cũng rất gần, mặc dù có tính cách riêng, nhưng vẫn có một sự lạnh lùng bên trong.

Sau khi ở thế giới phó bản, đưa tiến độ trưởng thành của Trương Lân lên 10% và dung hợp tiến hóa, tính cách của Tiểu Ca trong thế giới Đạo Mộ đã xảy ra biến hóa.

Tiểu Ca bây giờ, trong tính cách mang thêm một chút tùy hứng và siêu thoát.

Đúng vậy, Trương Lân cũng cảm thấy như vậy, sự lạnh lùng của Tiểu Ca không phải là cố ý xa lánh người khác, mà là không biết phải đối xử với mọi người như thế nào.

Có lẽ liên quan đến thân thế của anh. "Tiểu Ca bây giờ, mới là Tiểu Ca thật sự chăng?" Bất kể là đọc nguyên tác hay xem phim, sự lạnh lùng, hoặc có thể nói là ngây ngô của Trương Tiểu Ca, đều khiến Trương Lân có một cảm giác đau lòng, anh cảm thấy, nếu không có gánh nặng vận mệnh đè lên, với bản lĩnh và ngoại hình của Trương Tiểu Ca, cũng tuyệt đối là một siêu cấp công tử, tuyệt đối là bạn trai quốc dân! "Nếu mình có khả năng thay đổi vận mệnh của cậu ấy, mình cũng phải nỗ lực, để cuộc sống của cậu ấy không còn u ám và bi thương nữa!" Trương Lân âm thầm thề.

Mọi người tụ lại thương nghị, lạt ma nói đêm qua gió lớn thổi nửa đêm, xem ra hôm nay nhất định sẽ có một trận mưa lớn.

Bây giờ trong đội có quá nhiều bò yak, bò yak trên cao nguyên không sợ sói, cũng không sợ gấu Tây Tạng, nhưng lại sợ nhất là sấm sét, trên đường nếu gặp sấm chớp, nhất định sẽ chạy toán loạn.

Lời nói kinh nghiệm của lạt ma tự nhiên không ai phản bác, mọi người đành phải nán lại thêm một ngày, đợi ngày mai mới xuất phát về Sâm Cách Tạng Bố.

Quả nhiên chưa đến trưa, mây đen trên trời dần dày lên, cuối cùng mưa cũng rơi.

Mọi người ở trong cổ bảo uống trà bơ Tô Du, trái lại có vẻ thảnh thơi hiếm thấy.

Hồ Bát Nhất nháy mắt với Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hiểu ý, bèn kéo Minh Thúc và những người khác kể về sự nghiệp trộm mộ ba lan tráng khoát của mình, hù dọa đám người kia ngẩn cả người.

Hồ Bát Nhất nhân cơ hội kéo lạt ma và Tuyết Lỵ Dương sang một bên, lấy bộ da dã nhân và chiếc mặt nạ giấy kia ra cho hai người xem.

"Sao thế?" Hồ Bát Nhất lại kể vắn tắt chuyện xảy ra đêm qua. "Các anh liều quá rồi đấy, tay không mà dám vào di tích cổ thành lúc đêm hôm để giở trò, uổng công làm trung úy mấy năm, mà chẳng có chút ổn trọng nào, lỡ xảy ra chuyện thì sao?" Tuyết Lỵ Dương trách móc.

Hồ Bát Nhất cười hắc hắc nói: "Chuyện tối qua và cả trước đó, đều đã trở thành một gợn sóng nhỏ trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, chúng ta đừng bận tâm đến những chuyện đã trở thành sự thật khách quan nữa.

Cô xem chữ trên mặt nạ này, có nhận ra không?" Đây là thứ duy nhất có chữ viết trong miếu Luân Hồi, tín ngưỡng của Luân Hồi Tông và Ma Quốc có điểm tương đồng, không chừng trong đó sẽ có thông tin giá trị nào đó. "《Kinh Thánh》 được viết bằng tiếng Bồ Đào Nha?!" Chiến tranh tôn giáo, là chỉ những cuộc chiến tranh do nguyên nhân tôn giáo gây ra, xảy ra giữa các tôn giáo khác nhau, cũng như giữa các giáo phái khác nhau trong cùng một tôn giáo.

Các cuộc chiến tranh tôn giáo thông thường cũng thường xen lẫn tư dục của kẻ cầm quyền, lợi ích kinh tế, dân tộc và các yếu tố khác.

Nhiều cuộc chiến tranh tôn giáo lớn trong lịch sử thậm chí còn xen lẫn ý đồ nô dịch và thực dân.

Các cuộc chiến tranh tôn giáo thời cổ đại chủ yếu có sự tham gia của Hồi giáo và Cơ đốc giáo.

Thời trung cổ, Cơ đốc giáo ở châu Âu không còn đơn thuần là một ý thức hệ, mà dần trở thành một thế lực chính trị hùng mạnh trong giai cấp thống trị phong kiến.

Giáo hội đặt triết học, chính trị, pháp luật và các kiến trúc thượng tầng khác dưới sự kiểm soát của thần học, có quyền trực tiếp điều động quân đội đàn áp và tàn sát những kẻ dị giáo.

Trong thế giới Hồi giáo, Hồi giáo ngay từ buổi đầu đã phân liệt thành các phe phái khác nhau, giữa các phe phái có sự thù địch nghiêm trọng.

Hồi giáo từ khi thành lập vào thế kỷ thứ bảy đã định hình thể chế chính giáo hợp nhất, lãnh tụ tôn giáo cũng là lãnh tụ chính trị.

Trong tình hình đó, các cuộc đấu tranh chính trị của các giai cấp và dân tộc khác nhau cũng thường được tiến hành dưới hình thức đấu tranh tôn giáo, từ đó nảy sinh một loạt các cuộc chiến tranh tôn giáo.

Còn có một loại khác, là cuộc đấu tranh giữa tôn giáo bản địa và tôn giáo xâm lược từ bên ngoài.

Từ năm 1095 đến năm 1291, các lãnh chúa phong kiến Tây Âu, các thương nhân lớn và Giáo hội Công giáo La Mã dưới sự "dẫn dắt của Chúa", mang danh nghĩa giành lại "Thánh địa" Jerusalem từ tay "những kẻ dị giáo", đã tiến hành các cuộc viễn chinh xâm lược kéo dài gần 200 năm vào các quốc gia ven biển phía đông Địa Trung Hải.

Đó chính là cuộc Thập Tự Chinh nổi tiếng.

Những cuộc chiến tranh này đều được hình thành dưới sự thúc đẩy của lợi ích to lớn, đồng thời các lãnh chúa phong kiến tham lam của Tây Âu cũng khao khát bành trướng ra bên ngoài, chiếm đoạt quyền lực và của cải.

Nông dân dần trở thành nông nô cũng không cam tâm chịu sự áp bức và nô dịch của lãnh chúa phong kiến và giáo hội, ảo tưởng đi ra thế giới bên ngoài tìm kiếm đất đai và tự do.

Dưới những mâu thuẫn đó, viễn chinh tôn giáo trở thành phương tiện tốt nhất để chuyển hướng mâu thuẫn trong nước lúc bấy giờ.

Các cuộc Thập Tự Chinh sau này đều như vậy.

Sự tàn khốc của chiến tranh tôn giáo còn hơn cả chiến tranh thông

thường.

Việc Kinh Thánh xuất hiện ở vùng Tạng, tự nhiên không phải là một sự giao lưu hữu hảo.

Chương 384

Thượng đế của phương Tây tuy mang khẩu hiệu cứu thế cứu người, nhưng lịch sử lại luôn để lại những bài học kinh nghiệm đẫm máu.

Phật giáo ở vùng Tạng thì tương đối khoan dung hơn, chỉ có ảnh hưởng sâu rộng trong lòng người dân địa phương.

Cho nên, khi Thượng đế đặt chân đến quốc độ của Phật, tất sẽ có một cuộc đấu tranh xâm lược và chống xâm lược.

Nhìn từ kết quả này, sức mạnh của Phật giáo dường như mạnh mẽ hơn.

Do đó, khi Tuyết Lỵ Dương nói ra hai chữ Kinh Thánh, Hồ Bát Nhất và Trương Lân đều nghĩ đến cụm từ chiến tranh tôn giáo. "Quả nhiên là tiếng Bồ Đào Nha!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Tuyết Lỵ Dương ngẩn ra: "Anh biết tiếng Bồ Đào Nha?" Hồ Bát Nhất chỉ vào chữ viết trên đó, nói: "Cô xem, chữ này viết giống tiếng Bồ Đào Nha quá đi!" Tuyết Lỵ Dương tức đến lườm một cái, rồi bất lực nói: "Tôi chỉ biết một chút, nhưng hai chữ 《Kinh Thánh》 tôi nhìn rất quen, chắc chắn là 《Kinh Thánh》 không sai được." Lạt ma quả quyết, mặt nạ này là một loại hình tượng ma quỷ của Luân Hồi Tông.

Dùng 《Kinh Thánh》 để làm thành một chiếc mặt nạ kinh khủng như vậy, e rằng có liên quan đến xung đột diệt pháp của tôn giáo ở vùng Tạng.

Ở vùng Tạng, có những quý tộc thích sưu tầm da dã nhân Himalaya, coi nó như một loại dược liệu thời thượng, thậm chí trên một số vật tế tự cũng có dùng.

Khắc Kinh Thánh lên một chiếc mặt nạ như vậy, lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Trước hết, chắc chắn không phải do quân Thập Tự khắc, trong lòng họ, Kinh Thánh là thần thánh, sao có thể khắc lên một tấm da người như vậy?

Mọi người đều hoang mang không hiểu.

Trương Lân đứng bên cạnh lại lờ mờ nhớ ra, về cuốn Kinh Thánh này, hình như có một lời giải thích. "Quân Thập Tự xâm phạm vùng Tạng, trước tiên phái người vẽ bản đồ; người này không cẩn thận rơi vào tay hộ pháp của tôn giáo vùng Tạng, bị xử tử, đồ vật bị coi là tội nghiệt, ném vào địa ngục?" Lạt ma và Hồ Bát Nhất ngẩn ra. "Giải thích của Trương tiểu ca, nghe có vẻ hợp lý!" lạt ma nói.

Thời đó nếu có người phương Tây đến, người vùng Tạng cũng tỏ ra rộng lượng, nhưng sau này dường như đã xảy ra chuyện người phương Tây muốn nô dịch người địa phương, dẫn đến sự phản kháng của toàn bộ người dân vùng Tạng.

Trương Lân nhớ đời sau có một bộ phim tên là 《Hồng Hà Cốc》 cũng kể về chuyện tương tự.

Tuyết Lỵ Dương lật giở, phát hiện đó là những trang giấy khô héo trên mặt nạ, sau khi bóc ra từng lớp một, trong những trang kinh thư 《Kinh Thánh》 này, có vẽ những đường cong queo. "Quả nhiên là một tấm bản đồ, có sông ngòi núi non, có thành trì tháp lầu!" Trương Lân nói đúng rồi!

Lạt ma vội vàng xem, căn cứ vào địa hình trong bản đồ mà suy đoán, có thể là ở vùng đất của chim đại bàng, bản đồ của vương triều Cổ Tượng Hùng.

Do thiếu tài liệu đối chiếu, lạt ma cũng không chắc chắn, cảm

thấy lại có khả năng là bản đồ của Thần Cung Phượng Hoàng ở núi Côn Luân.

Bởi vì vương triều Cổ Cách đã diệt vong, có mối liên hệ sâu sắc với hai nơi này, có thể đã lưu giữ thông tin về hai di tích cổ đại.

Thời đó có người cũng đã phát hiện thông tin về di tích, với bản tính truyền đạo và cướp bóc, người phương Tây đã lén sao chép và chuẩn bị đi tìm kho báu.

Có thể vào lúc này, đã xảy ra xung đột quy mô lớn, bí mật của người này đã bị phát hiện.

Đương nhiên rồi, chi tiết trong đó, không phải là điều mà mọi người có thể suy đoán được.

Nhưng có thể khẳng định, trong việc tìm kiếm cổ tích sau này, tấm bản đồ này nhất định có tác dụng vô cùng quan trọng.

Tuyết Lỵ Dương và lạt ma rất hứng thú với bản đồ.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân lại đi ra ngoài. "Trương huynh đệ, cảm giác cậu biết nhiều thật đấy!" Trương Lân cười, không nói gì.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra, cũng cười nói: "Đúng vậy, cười một cái tốt biết bao, không có phiền não!" Lúc này ở bên ngoài, Vương Bàn Tử đang phát huy tài năng chém gió của mình, kể lại những kinh nghiệm phiêu lưu mạo hiểm trước đây.

Bên đống lửa, Minh Thúc, Peter Hoàng, Hàn Thục Na và những người khác đều há hốc mồm lắng nghe chăm chú, nghe đến những chỗ kinh hiểm, Hàn Thục Na thậm chí còn nép vào người Minh Thúc, không nhịn được mà căng thẳng.

Đúng lúc này, trong căn lều phía trong đột nhiên vang lên một tiếng hét thê lương, như ma quỷ, khiến người ta tim đập chân run, phảng phất như có nỗi kinh hoàng tột độ xuất hiện.

Những người có mặt ở hiện trường đột nhiên giật nảy mình, sợ đến mức bật dậy.

Minh Thúc hét lớn một tiếng: "Không hay rồi, A Tú!" Trước đó, A Tú không bị trói, đang ở trong căn lều trong cùng.

Ban đầu có Hàn Thục Na ở cùng, nhưng không lâu sau, Hàn Thục Na cũng thấy chán, liền chạy ra ngoài.

Bây giờ, một mình cô ở trong đó, đột nhiên phát ra tiếng hét thê lương như vậy, thực sự khiến người ta run sợ.

Tất cả mọi người trong nhà đều đứng dậy, ngay cả Thiết Bổng lạt ma và Tuyết Lỵ Dương cũng đi ra.

Minh Thúc đang định chạy vào trong thì thấy A Tú chân trần chạy ra, lao thẳng vào lòng Minh Thúc.

Minh Thúc vội vàng an ủi: "Con gái ngoan đừng sợ, đã xảy ra chuyện gì?" "A Đông!" A Tú uất ức nói.

Minh Thúc nổi giận: "Thằng ranh A Đông đó ở đâu, không có việc gì lại chạy lung tung, bình thường đã không nghe lời, bây giờ lại còn dám sàm sỡ con gái ta, Peter, lôi nó ra đây cho ta!" A Tú liền lắc đầu, có chút lo lắng.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trương Lân nhìn nhau.

Ba người đều biết A Đông đã chết, chết rất thảm.

Nhưng bây giờ nghe A Tú lại nói ra tên của hắn, ai cũng cảm thấy sau lưng lạnh toát.

A Tú đưa tay ngăn Peter Hoàng đang định đi vào, nói với Minh Thúc: "Mặt A Đông nát bét cả rồi, người đầy máu, trông như người chết vậy, nhưng tại sao lại đi được!" Minh Thúc và Peter Hoàng sợ hãi nhảy lùi lại mấy bước.

Người Hồng Kông thật kỳ lạ, rõ ràng rất thời thượng, nhưng lại khá mê tín quỷ thần. "Trung Âm Thân, phải mau chóng làm lễ siêu độ, nếu không sẽ hại chết người sống ở đây." Thiết Bổng lạt ma nhíu mày nói.

Cái gọi là Trung Âm Thân, không phải là oan hồn, nhưng còn đáng sợ hơn cả oan hồn.

Trong Mật Tông cho rằng sau khi một người chết đi, khoảng thời gian trước khi đầu thai luân hồi, trạng thái đó được gọi là Trung Âm. "Nó đi rồi sao?" lạt ma hỏi A Tú.

Gặp phải tình huống này chắc chắn không thể ngồi yên mặc kệ, nếu không loại âm thân này sẽ hại chết người.

A Tú lắc đầu. "Ở đâu?" A Tú nhìn một vòng, đột nhiên nhìn về phía bên cạnh lạt ma.

Trương Lân đứng bên cạnh lạt ma đột nhiên động thủ.

Anh đưa tay chộp về phía lạt ma.

Lạt ma giật mình, không ngờ Trương Lân lại đột nhiên ra tay với mình.

Nhưng vừa định chống cự, lại cảm thấy sau lưng mình một trận lạnh lẽo, tay của Trương Lân cũng chộp về phía đó. "Ây da, không hay rồi!" Sắc mặt Thiết Bổng lạt ma đột biến, chỉ kịp kêu một tiếng không hay.

Nhưng lúc này đã muộn.

Chương 385

Khi tay Trương Lân chộp về phía lạt ma, lạt ma đã chống cự, làm chậm thế tay của Trương Lân, cũng chính vì vậy, lạt ma cảm thấy có thứ gì đó tiến vào cơ thể mình, sau đó liền mất đi tri giác, ngửa mặt ngã ra sau.

Trương Lân mắt nhanh tay lẹ, đổi chộp thành đỡ, đỡ lấy lạt ma.

Hồ Bát Nhất cũng lo lắng tiến lên.

Nhìn lại Thiết Bổng lạt ma, mặt như giấy vàng, hơi thở yếu ớt. "Chuyện gì vậy?

Sao A Đông lại chết?

Chẳng lẽ là mưu sát?" Minh Thúc đột nhiên nhớ lại trước đó Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã lừa gạt mình, không thấy A Đông đâu, bèn lên tiếng chất vấn.

Vệ sĩ Peter Hoàng bên cạnh cũng tiến lên một bước, chắn trước mặt Minh Thúc.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng không vừa, rút ngay con dao găm ra.

Trong cổ bảo nhất thời không khí căng như dây đàn, bầu không khí căng thẳng như một thùng thuốc súng khổng lồ, chỉ cần một chút tia lửa là có thể bị kích nổ.

Nhưng A Tú biết thân thủ của Trương Lân, biết người bên mình thật sự động thủ có lẽ không phải là đối thủ, bèn lên tiếng: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Mọi người đừng kích động!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, thở dài nói: "Mọi người bình tĩnh một chút, đây là một sự hiểu lầm." "Tại sao các anh lại giấu giếm tung tích của A Đông?

Chẳng lẽ các anh đã sớm biết nó chết rồi?" Minh Thúc lớn tiếng hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng không giấu giếm nữa, bèn kể lại chuyện A Đông đến di tích vương thành trộm tượng Phật mắt bạc, cũng như làm thế nào mà chết thảm. "Minh thúc, không phải chúng tôi hại chết nó đâu, là do nó không tuân thủ quy tắc nên mới mất mạng, đây là đáng đời, trộm mộ mà không tuân thủ quy tắc, còn tiếp tục được sao?" Minh Thúc ngẩn ra, tự nhiên hiểu rõ bản tính của A Đông. "Cũng đúng!" Minh Thúc ra hiệu cho Peter Hoàng lùi lại, sau đó nói, "Có chuyện gì cũng dễ thương lượng, thằng ranh A Đông đó tham lam chút lợi nhỏ, sớm đã đáng chết, đừng vì nó mà làm mất hòa khí..." Sau đó lại nói: "Nhưng bây giờ thằng ranh này đòi mạng, phải làm sao đây?" Dừng một chút lại nói: "Bây giờ việc cấp bách là cứu lạt ma đại sư đã, mau đem thi thể nó đi thiêu đi, nếu không, chúng ta đều sẽ gặp họa theo.

Tôi thấy trên cuốn kinh cổ kia, có một phần nói về Trung Âm Thân." Mọi người kiểm tra tình hình của Thiết Bổng lạt ma.

Lúc này trên mí mắt lạt ma nổi lên mấy đường gân máu màu đen.

Giống như bị khí căng phồng lên vậy.

Lật mí mắt của ông ra, phát hiện trên nhãn cầu cũng có, không những gân máu biến thành màu đen, có những đường còn bắt đầu lan ra mặt.

Hàn Thục Na và những người khác sợ đến hồn bay phách lạc, họ có kỹ năng chuyên nghiệp về khảo cổ, nhưng làm sao đã từng thấy tình huống như thế này?

Ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng có chút không biết phải làm sao.

Về Trung Âm Thân, vừa rồi chỉ có lạt ma biết, nhưng bây giờ ông đã bất tỉnh, biết cũng không có cách nào!

Âm hồn này sao lại lợi hại như vậy, có thể nhắm chuẩn vào ai mà tạo ra uy hiếp lớn nhất?!

Trung Âm Thân là bí mật không truyền của Mật Tông, chỉ có một số ít tăng nhân nắm giữ được sự huyền bí thực sự trong đó, e rằng Thiết Bổng lạt ma cho dù thần trí tỉnh táo, cũng chưa chắc có cách giải quyết.

Tuyết Lỵ Dương tuy có nghiên cứu Mật Tông, nhưng đối với tình huống này cũng không có cách nào! "Em trai, có cách nào không?" Vương Bàn Tử hỏi Trương Lân.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn về phía Trương Lân.

Minh Thúc một mặt không hiểu, cho rằng trong các Mô Kim Giáo Úy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã là cao thủ hàng đầu rồi, người im lặng bên cạnh này lại là ai?

Trông có vẻ mọi người đều coi anh ta là chỗ dựa.

Đại Kim Nha cũng hô lên: "Trương gia, cậu xem giúp đi?

Không thể trừ khử nó được sao..." Vừa rồi, Trương Lân là người duy nhất ra tay, có lẽ cũng đã cảm nhận được.

Sự thật đúng là như vậy.

Khi A Tú nói ra, anh đã cảm nhận được một luồng gió âm theo A Tú thổi ra.

Khi lạt ma nói về Trung Âm Thân, Trương Lân đã mở dạ nhãn.

Vừa hay thấy sau lưng lạt ma có một bóng người, bèn ra tay.

Cũng do tính cách của Trương Lân đã dung nhập bóng dáng của Trương Linh, trầm mặc làm việc, đôi khi có vẻ hơi tự phụ.

Bởi vì lúc này không ai nhìn thấy âm hồn, lúc đó đột nhiên ra tay, ai mà không có phản ứng.

Cũng chính vì lạt ma đỡ một cái như vậy, tuy Trương Lân nhanh chóng vòng qua, nhưng tốc độ của âm hồn cũng rất nhanh, sau khi cảm giác không ổn, lập tức nhập vào thân lạt ma.

Hồ Bát Nhất có chút lo lắng, anh và Thiết Bổng lạt ma có tình bạn không tầm thường, cùng nhau trải qua sinh tử, lần này vì giúp mình, nếu lạt ma thật sự có chuyện gì, Hồ Bát Nhất thật sự sẽ hối hận và dằn vặt.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, ở một bên an ủi: "Đừng lo, có lẽ Trương Lân có cách!" Trương Lân bây giờ cũng không nhìn ra được gì, sau khi âm hồn nhập thể, khí tức đã yếu đi. "Cô thấy gì?" Trương Lân quay đầu hỏi A Tú.

A Tú thực ra không chỉ là một cô gái nhà giàu nổi loạn.

Cô gái này có một đôi mắt phi thường.

Trước đây khi lạt ma gặp A Tú, đã khen cô bé sở hữu một đôi "mắt bản năng".

Lúc này A Tú và Hàn Thục Na ôm nhau, run rẩy nói: "Tôi chỉ thấy được một bóng người đầy máu, trông giống A Đông, bị một số thứ màu đen, quấn quanh người lạt ma sư phụ, ở chỗ tay phải quấn dày đặc nhất." A Tú dù sao cũng không phải lạt ma, có thể thấy được những thứ này đã là hiếm có.

Trương Lân nhíu mày, điều này không thể làm căn cứ cho hành động tiếp theo. "Tay phải?" Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói, "Vừa rồi khi xem bộ da dã nhân Himalaya, ngón tay của lạt ma đại sư, đã bị một cái gai cứng trong bộ da đâm vào.

Lúc đó chúng ta đều không để ý, chẳng lẽ căn bản không phải

Trung Âm Thân tác quái, mà là tấm da đó có vấn đề?" Trương Lân vội vàng đi kiểm tra ngón tay của lạt ma, quả nhiên thấy ngón giữa của Thiết Bổng lạt ma bị đâm thủng một lỗ nhỏ.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng nói với Bàn Tử: "Mau vào nhà lấy bộ da ra đốt đi, tấm da đó có cổ quái." Vương Bàn Tử chạy vào nhà, rồi lập tức lại ra. "Mất rồi, chỉ còn lại mấy sợi lông đen của dã nhân..." Trương Lân đứng dậy, nói: "Đó không phải da dã nhân, đó là da của một cương thi đã xảy ra thi biến!" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương chợt hiểu ra.

Trước đây họ suy đoán, có người phương Tây và nhân viên tôn giáo vùng Tạng xảy ra xung đột, cuối cùng chắc là bị xử quyết.

Nhưng bây giờ xem ra, chắc không đơn giản như vậy.

Trong số những người phương Tây bị xử quyết hoặc đối đầu, chắc chắn cũng có người tài. "Chẳng lẽ, trong quân Thập Tự phương Tây cũng có cương thi tồn tại?" "Có lẽ không phải cương thi, mà là quỷ hút máu!" "Có nhầm không vậy, thần phụ không phải là khắc tinh của cương thi sao?

Sao lại biến thành cương thi!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có chút bó tay.

Nếu là cương thi đơn thuần, họ còn có cách, nhưng nếu là loại cương thi đã lột da này, thật sự chưa gặp bao giờ. "Làm sao bây giờ?

Chương 386

Nhìn tốc độ mọc lông, lạt ma sắp thành tháp mã rồi!" Minh Thúc thậm chí còn bảo Peter Hoàng nhanh chóng thu dọn hành lý.

Tuy chưa gặp cương thi quỷ hút máu, nhưng xem ra thứ này rất lợi hại, A Đông cũng mất mạng rồi, Minh Thúc tuy yêu tiền, nhưng so với mạng sống, ông cảm thấy cái sau đáng giá hơn. "Móng lừa đen đâu?" Trương Lân quay đầu hỏi Vương Bàn Tử. "Em trai, đây không phải cương thi đâu!

Mày cần móng lừa đen làm gì?

Hay là, chúng ta rút lui đi!" Hồ Bát Nhất lại như được nhắc nhở, hưng phấn nói: "Trương huynh đệ nói đúng, móng lừa đen, Bàn Tử, lấy ra thử xem!" Vương Bàn Tử ngẩn ra: "Hai người điên rồi sao?" Nhưng vẫn vội vàng lục lọi hành lý, lấy ra một cái móng lừa đen.

Hồ Bát Nhất nhận lấy, chuẩn bị sử dụng.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày nói: "Lại như vậy nữa sao?!

Anh không sợ chết người à?!" Trước đây Tuyết Lỵ Dương luôn phản đối Hồ Bát Nhất sử dụng móng lừa đen. "Ha ha, lần này để cô xem, vạn vật đều có thể dùng móng lừa đen!" Hồ Bát Nhất vừa rồi bị cảm xúc chi phối, nhất thời lo lắng, quên mất chuyện này, lúc này đột nhiên nhớ ra, trước đây hình như Trần Hạt Tử đã nói về cách dùng móng lừa đen, Hồ Bát Nhất một lần thông ba, căn cứ vào ghi chép trong sổ tay gia truyền, đã suy ra được một số cách dùng móng lừa đen.

Lúc này cơ thể Thiết Bổng lạt ma đã cứng lại, trên mặt mọc ra một lớp lông tơ màu đen cực mịn.

Xem ra sắp xảy ra thi biến.

Xung quanh hoang vắng không người, cũng không tìm được cách giải quyết nào khác.

Thế là mọi người không còn nghi ngờ gì nữa, bắt đầu phối hợp với Hồ Bát Nhất. "Mau đốt một đống lửa nhỏ hơn một chút... cần một bát nước trong, một cái ống hút dài ít nhất hai mươi centimet trở lên, càng nhanh càng tốt." Mọi người chia nhau chuẩn bị.

Trương Lân và Hồ Bát Nhất nhìn cơ thể lạt ma.

Lúc này lòng bàn tay phải của lạt ma đã bị thi hóa nghiêm trọng, đó là nơi bị đâm thủng. "Trương huynh đệ, giúp tôi trông chừng, nếu có tình huống gì, xin hãy ra tay!" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Lân, nói.

Trương Lân gật đầu.

Hồ Bát Nhất bắt đầu hành động.

Anh ta đưa Thiết Bổng lạt ma đến bên đống lửa nhỏ vừa đốt, đổ đi một nửa bát nước trong, phần còn lại đặt dưới tay phải của lạt ma, sau đó lấy dao găm ra, cắt một miếng nhỏ từ cái móng lừa đen vừa già vừa cứng. "Có nhầm không vậy?

Thứ này ăn được sao?

Đừng có cứu người chưa xong lại làm người ta chết nghẹn!" Minh Thúc nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, không nhịn được nói.

Bàn Tử cũng tỏ ra nghi ngờ, nói: "Lão Hồ, lạt ma đại thúc chưa tắt thở, cậu thật sự định đối phó với ông ấy như đối phó với đại tông tử sao?" Hồ Bát Nhất lúc này dường như cũng đã lấy lại bình tĩnh, càng lúc càng tự tin, ha ha cười nói: "Trên đời một vật khắc một vật, đó là đạo lý của tạo hóa, Thiết Bổng lạt ma đương nhiên không phải cương thi, nhưng tình trạng hiện tại của ông ấy dường như bị thi khí quấn lấy, chỉ có dùng móng lừa đen đốt khói đặc, hun vào vết thương, mới

có thể cứu được." "Dùng khói hun?" Mọi người không hiểu.

Trương Lân lại âm thầm gật đầu, thầm nghĩ Hồ Bát Nhất quả nhiên là nhân kiệt, có thể nghĩ ra cách như vậy!

Có thể ở thế giới huyền huyễn này tung hoành nhiều năm với thân thể phàm nhân, Hồ Bát Nhất không hổ danh là người tài giỏi trong các Mô Kim Giáo Úy!

Trương Lân nghĩ đến đây, không khỏi tự hỏi.

Rốt cuộc mình là một thân thể phàm nhân như thế nào, có gì kỳ lạ?

Một khắc này, Trương Lân đột nhiên có chút lo được lo mất về thân phận của mình.

Hồ Bát Nhất lúc này từ trong đống lửa lấy ra một cục phân bò khô đang cháy đỏ, sau đó đặt miếng móng lừa đen nhỏ lên trên đó để đốt, miếng móng lừa đen gặp lửa, quả nhiên lập tức bốc lên không ít khói xanh.

Mọi người xem mà say sưa, dần dần quên đi nỗi sợ hãi.

Nhưng cũng lạ thật, khói không đen không trắng, nhẹ nhàng lượn lờ, khói trên đống lửa dần dần bốc lên, ngoài một mùi lá cây mục kỳ lạ, không có mùi gì đặc biệt, hun đến mức nước mắt người ta cứ chảy ròng ròng.

Hồ Bát Nhất xua tay, bảo mọi người lùi lại mấy bước, đừng vây quá chặt, để tránh bị khói hun hỏng mắt, sau đó nhúng ngón giữa tay phải của Thiết Bổng lạt ma vào nước trong, để máu đặc ở mép vết thương tan ra.

Lúc này khói dần tụ lại.

Hồ Bát Nhất cầm ống hút mà Minh Thúc đã chuẩn bị, ngậm trong miệng, thổi khói đang cháy về phía vết thương trên ngón tay lạt ma.

Khói đó bay về phía ngón tay lạt ma, cũng lạ, khói vốn lơ lửng khi đi qua vết thương, đều trở nên nhanh hơn, tụ lại về phía vết thương.

Chưa đầy nửa phút, đã thấy từ lỗ thủng ở đầu ngón tay có nước trong chảy ra từng giọt, chảy ra đủ một bát.

Mọi người thấy vậy, liền khen ngợi không ngớt.

Vương Bàn Tử thấy vậy, thấy vui, xin Hồ Bát Nhất cái ống hút, cũng bắt đầu thổi.

Thấy khói có hiệu quả, Vương Bàn Tử toe toét cười, lại quên mất khói không chỉ thổi được, mà còn có thể hít vào, lập tức hít vào một ngụm khói lớn, sặc đến nỗi nước mũi nước mắt chảy ra hết.

Cảm thấy đầu óc quay cuồng, trời đất đảo lộn. "Ây da, thứ này đủ mạnh thật, Hồ tư lệnh, cậu tiếp tục đi, tôi nghỉ một lát!" Nói xong lại đưa ống hút cho Hồ Bát Nhất, chạy ra ngoài hít thở không khí.

Đợi đến khi Vương Bàn Tử thở xong quay lại, đầu ngón tay của lạt ma không còn chảy ra nước trong nữa, vết thương dường như bị thứ gì đó từ bên trong chặn lại.

Bên trong ngón tay của lạt ma dường như có một khối vật thể màu đen.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng tìm ra một cái nhíp nhỏ, khử trùng, kẹp lấy vật thể màu đen bên trong vết thương, nhẹ nhàng kéo ra ngoài, nhìn kỹ thì ra là một búi tóc đen, đều cuộn lại thành búi, không biết đã vào từ lúc nào.

Lại dùng móng lừa đen đốt khói hun, lại chảy ra nước trong, một lúc sau, lại lấy ra một búi tóc rối bời.

Cho đến cuối cùng, không còn nước trong chảy ra, cũng không còn tóc nữa.

Mạng của lạt ma đã được giữ lại.

Hồ Bát Nhất không yên tâm, lại gọi A Hương đến, xác nhận trên người Thiết Bổng lạt ma thực sự không có gì bất thường nữa, mới yên tâm.

Mất thêm nửa ngày, lạt ma mới tỉnh lại, nhưng thần sắc tiều tụy.

Trương Lân lại biết là vì trong cơ thể lạt ma có Phật pháp tu tập nhiều năm lắng đọng, nếu không một lão già bình thường trải qua một trận như vậy, sớm đã khí huyết tiêu hao cạn kiệt.

Nhưng dù vậy, mọi người cũng biết, lúc này không thể tiếp tục tiến vào khu vực có độ cao lớn ở Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Minh Thúc cũng biết sự lợi hại trong đó, biết ở đây phải dựa nhiều vào lạt ma, do đó cũng không thúc giục, chỉ bảo lạt ma nghỉ ngơi nhiều hơn.

Thiết Bổng lạt ma cũng biết ý trời, nếu miễn cưỡng đi, cũng chỉ trở thành gánh nặng cho người khác.

Nhưng, cuối cùng mọi người thương nghị một hồi, cảm thấy vẫn phải đi, chỉ là áp dụng chiến lược mỗi người tự lo liệu.

Lạt ma sẽ cùng đi đến Khách Lạp Mễ Nhĩ, nhưng không vào núi Côn Luân, mà ở chân núi đợi mọi người trở về.

Chương 387

Trước khi vào núi Côn Luân, lạt ma sẽ cố gắng hết sức dịch khẩu thuật lại những nội dung liên quan đến Ma Quốc trong cuốn trường thi "Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Hùng Sư Đại Vương Võ Huân" sang tiếng Hán cho Tuyết Lỵ Dương nghe.

Tuyết Lỵ Dương có trí nhớ siêu phàm, có thể nghe một lần là nhớ.

Như vậy, cũng là vẹn cả đôi đường.

Hồ Bát Nhất lo lắng cho sức khỏe của lạt ma, bèn nói với Minh Thúc bảo họ đi trước đến Ca Tắc Bố Thanh gần Khách Lạp Mễ Nhĩ ở núi Côn Luân, chuẩn bị trang bị vật tư, Hồ Bát Nhất và những người khác sẽ đợi bệnh tình của Thiết Bổng lạt ma khá hơn rồi mới lên đường.

Nào ngờ Minh Thúc kiên quyết phản đối, muốn hành động thì cùng hành động, không thể chia làm hai ngả.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, biết ông ta sợ mình lại bỏ đi đánh lẻ. "Hồ tư lệnh, hay là cậu đi cùng Minh thúc một chuyến?" Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ, nói. "Hả?

Tôi á?" Hồ Bát Nhất lúc này khá có ý bán đồng đội, thực ra là để xóa tan lo lắng của Minh Thúc, phái Vương Bàn Tử đi là một thái độ.

Nhưng miệng thì chắc chắn không thể nói vậy, nếu không Bàn Tử sẽ xù lông. "Cậu đi chỉ đạo!" Trương Lân nói.

Vương Bàn Tử ngẩn ra.

Hồ Bát Nhất trong lòng chợt lóe lên, chợt hiểu ý của Trương Lân, tiếp lời: "Đúng vậy, Hồ tư lệnh, cậu xem Minh thúc tuy hiểu biết rộng về hàng hải, nhưng vào núi trộm mộ, cần vật tư gì, cần người dẫn

đường như thế nào lại hoàn toàn không biết, Peter Hoàng tuy đã đánh trận trong rừng mấy năm, nhưng dù sao cũng là nghề khác, có sức mà không dùng được, tôi phái cậu đi, để cậu tổng thể điều phối!" Lời của Hồ Bát Nhất nói rất hay, vừa nói rõ mục đích, cũng không hạ thấp Minh Thúc và những người khác, chỉ là lĩnh vực khác nhau mà thôi.

Vương Bàn Tử nghe nói đi điều phối, làm quan một mình một cõi, không khỏi mặt mày hưng phấn, nhưng vẫn giả vờ trầm trọng, nói: "Hồ tư lệnh, tôi tách khỏi đội ngũ đánh lẻ, có được không?

Tôi không có tự tin thì sao?" Hồ Bát Nhất đang định lừa gạt tiếp, nào ngờ tên này lại nói tiếp: "Nhưng, nếu cậu đã cho tôi một cơ hội độc lập như vậy, tôi mà không trân trọng thì cũng không phải!

Yên tâm đi!

Ha ha ha, chết tiệt, sao mình lại vui thế này?

Khốn kiếp, không nhịn được cười ra tiếng...

Không dễ dàng gì, bao năm làm dâu khổ cuối cùng cũng thành mẹ chồng, lần này cuối cùng mình cũng không phải là phó tư lệnh nữa!" Trương Lân và Hồ Bát Nhất đều một trận im lặng.

Thằng cha này vì một cái chức đội trưởng nhỏ mà hưng phấn đến thế.

Trương Lân nhìn Hồ Bát Nhất một cái, ý là cậu áp bức hắn khổ quá rồi.

Hồ Bát Nhất nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

Về phần Minh Thúc và những người khác, quả thực không quen thuộc với việc trộm mộ, lại không có người quen ở nội địa, cho nên những người này tự nhiên đều nghe theo Bàn Tử.

Sau khi tiễn Bàn Tử đi, mọi người tìm một nơi cho lạt ma dưỡng

thương, lại tìm cho ông một bác sĩ giỏi.

Thể chất của lạt ma vốn đã tốt, ngay trong ngày đã hồi phục bình thường.

Nhưng Trương Lân luôn cảm thấy trạng thái của lạt ma có chút bất thường, không như trước đây.

Lạt ma không nói, Trương Lân tự nhiên cũng không muốn nhiều lời, đó không phải là phong cách của anh.

Đợi Thiết Bổng lạt ma có thể hoạt động, ông trước tiên làm một pháp sự siêu độ cho A Đông.

A Đông cũng khổ mệnh, tuy có chút ranh ma, nhưng vì tiền mà chết, cũng không đến mức tội ác tày trời.

Thật sự là vì tiền mà chết!

Nhìn phản ứng của Minh Thúc, A Đông trong lòng ông ta cũng không phải là nhân vật quan trọng, chắc là dùng để mở cửa.

Ai, không biết nếu có vong hồn, A Đông sẽ cảm thấy thế nào.

Vong hồn, trong lòng Trương Lân khẽ động.

Ở thế giới phó bản có thể vào địa phủ, không biết ở thế giới Đạo Mộ có vào được không.

Về việc có địa phủ hay không, Trương Lân bây giờ không thể khẳng định được.

Đùa à, linh hồn của mình còn xuyên không được, còn có thể nghi ngờ cái gì nữa?!

Chỉ không biết nếu ở thế giới này mà xuống địa phủ, Thập Điện Diêm Vương có còn khách sáo như vậy không!

Trương Lân thử giao tiếp với hệ thống, nhưng lại không có phản

ứng. "Có lẽ độ trưởng thành chưa đủ!" Nhưng con đường phía trước còn dài, Trương Lân cũng không lo lắng về vấn đề tiến độ trưởng thành của thế giới phó bản, lạt ma bây giờ tuy đã hồi phục, nhưng bác sĩ dặn cần nghỉ ngơi hai tháng.

Hai tháng chắc chắn là không thể, nhưng nghỉ ngơi nửa tháng thì có thể, nửa tháng đủ để Trương Lân có thể làm nên chuyện lớn ở thế giới phó bản, sau đó lại hội hợp với Minh Thúc, đối mặt với những vấn đề sau này, Trương Lân cảm thấy thực lực sẽ có sự tăng trưởng lớn! "Tốt nhất là đi mua thêm một bản nguyên tác để xem!" Trương Lân nghĩ thầm, không nhịn được cười trộm, cảm thấy như mình đã tìm ra BUG của hai thế giới vậy.

Phần thưởng mà Trương Lân mong muốn nhất là có thể giao tiếp với âm gian trong thế giới Đạo Mộ, giống như ở thế giới phó bản.

Nhưng câu trả lời của hệ thống lại không được như ý, tuy năng lực hiện tại của anh đã được nâng cao, nhưng không thể làm được điều đó. "Tiến độ trưởng thành và tiến độ đóng vai chênh lệch quá lớn!" Nhưng, điều đó cũng cho Trương Lân đủ hy vọng.

Đôi khi kết quả ngược lại lại chứng minh rằng một việc có thể thực hiện được.

Trương Lân thậm chí có thể tưởng tượng, nếu năng lực của mình có thể đạt đến mức đó, e rằng có thể mở khóa thêm nhiều bí mật về Trương Linh. "Thân thế của Tiểu Ca trong nguyên tác rất thần bí, trong thế giới Đạo Mộ, dường như cũng có vô số manh mối, cho thấy anh ta có một bối cảnh như một câu đố." "Hy vọng có thể thông qua nỗ lực của mình để khám phá câu chuyện về Trương Linh." Hệ thống nói, chỉ khi tiến độ đóng vai nhân vật đầu tiên đạt 100%, mới có thể mở khóa nhân vật tiếp theo.

Đây là một sự hạn chế, nhưng thực ra cũng là một quy tắc.

Nếu không, có thể tùy thời đóng vai người khác, thế giới này chẳng phải sẽ không có đối thủ sao?

Đương nhiên, Trương Lân tin rằng, cùng với việc mở khóa thêm nhiều nhân vật đóng vai, con đường sau này sẽ càng thêm đặc sắc, nhưng hiện tại điều quan trọng nhất là phải khám phá xong câu chuyện của Trương Linh.

Sau khi ra khỏi phòng nghỉ của Thiết Bổng lạt ma, Trương Lân nhìn ra thảo nguyên bao la, không khỏi thở dài một hơi. "Tôi cảm thấy, cậu có chuyện gì đó phải không?

Cứ thần thần bí bí." Hồ Bát Nhất xuất hiện sau lưng anh, nhẹ giọng nói.

Trương Lân quay đầu nhìn anh một cái. "Không cần nói nhiều, chỉ là tôi có cảm giác như vậy thôi, cũng không có ý định cố ý theo dõi điều tra cậu." Hồ Bát Nhất nhún vai. "Nhưng có vấn đề, thời gian cậu rời đi và trở về đều vừa đúng lúc." Trương Lân ngẩn ra, không biết có phải vì mình, do quá cố ý, nên người trong thế giới Đạo Mộ có một loại ảo giác.

Có những lúc, sự trùng hợp ngẫu nhiên lại trở thành sơ hở.

Đối với Hồ Bát Nhất, mỗi lần Trương Lân biến mất và xuất hiện đều rất kỳ lạ, như thể đã tính toán thời gian; mỗi lần giải đáp những vấn đề khó khăn, cũng giống như tuyết giữa mùa hè.

Chương 388

Nếu một hai lần thì không sao, nhưng lặp đi lặp lại như vậy thì có chút đáng ngờ.

Huống hồ Hồ Bát Nhất cũng không phải người bình thường, thông minh lanh lợi, nhìn một là hiểu, tự nhiên sẽ nhìn ra. "Mỗi người đều có bí mật của riêng mình." Trương Lân khẽ nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cười nói: "Thực ra tôi không quan tâm, cậu có thật sự có năng lực tiên tri hay không, nếu như vậy, mau nói cho tôi biết chuyến đi Côn Luân Sơn lần này của tôi có thuận lợi không?

Có thể giải khai bí mật của Long Cốt Thiên Thư không, có thể trừ bỏ lời nguyền trên người tôi không?" "Vận mệnh không thể dò xét." Trương Lân cười. "Nhưng tôi sẽ cố hết sức giúp anh." Hồ Bát Nhất gật đầu, không nói gì nữa, cũng nhìn về phía xa. "Trời đất đẹp như vậy, là do ai tạo ra?" Trương Lân không nói gì, không biết Hồ Bát Nhất hỏi câu này có ý gì, là đã phát hiện ra thân phận của mình, hay chỉ đơn thuần là than thở? "Cậu có tin trên thế giới này có quỷ không?" Hồ Bát Nhất hỏi, rồi lại bật cười. "Cậu có thấy kỳ lạ không?

Chính mình đã trải qua bao nhiêu chuyện ma quái như vậy, lại hỏi một câu hỏi ngu ngốc như thế." "Nhưng Trương huynh đệ có để ý không, tại sao trên thế giới này, đại đa số mọi người đều không cho rằng có quỷ hồn tồn tại, chỉ có một số ít người đặc biệt mới có nhận thức này?" Phải thừa nhận câu hỏi của Hồ Bát Nhất khiến lòng Trương Lân gợn sóng.

Ở thế giới kiếp trước của anh, chân lý phổ biến tuyệt đối cho rằng, thế giới này không tồn tại cái gọi là quỷ thần.

Xã hội phương Tây đặc biệt thịnh hành cách nói này, cho rằng, sau

khi con người chết đi, giống như đèn tắt, là điểm kết thúc của sinh mệnh sinh vật, không tồn tại luân hồi.

Nhưng mâu thuẫn là, người phương Tây lại tin vào Thượng Đế!

Ngay cả những nhà khoa học lý trí nhất cũng thường xuyên lẩm bẩm về Thượng Đế.

Nếu không có quỷ hồn, nếu không tin vào luân hồi, tại sao những người này lại làm những việc nói một đằng làm một nẻo như vậy?

Khi trên thế giới xuất hiện những vấn đề mà khoa học không thể giải thích, thuyết quỷ thần lại thịnh hành.

Có những lúc, Trương Lân thậm chí còn cảm thấy những cái gọi là chuyên gia kia chỉ là gió chiều nào theo chiều ấy, khi không thể giải thích bằng khoa học, thì dùng thuyết quỷ thần để giải thích, nhưng bình thường lại tỏ ra vẻ lý trí cao ngạo, đối với thuyết quỷ thần lại khinh thường.

Thật không có tiết tháo!

Trương Lân không biết thế giới Đạo Mộ và thế giới phó bản có liên hệ gì với thế giới thực trước đây, và ai đã tạo ra thế giới này?

Nếu có thể tạo ra một thế giới, chẳng phải là thần trong miệng mọi người sao?!

Nếu có thần, sao lại không có quỷ?! "Có những lúc tôi đều nghĩ, mọi việc chúng ta làm có phải đều do người khác sắp đặt sẵn không?" "Tại sao tôi và Vương Bàn Tử lại gặp gỡ và quen biết Tuyết Lỵ Dương, rồi cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy?!" "Tại sao Trương huynh đệ cũng tham gia vào, vừa hay bù đắp vào mắt xích yếu nhất trong ba người chúng tôi?!" "Phải thừa nhận có những lúc cảm giác này rất vi diệu, nếu không suy nghĩ nhiều, có lúc tôi sẽ cảm tạ ông trời, đã cho tôi gặp các cậu." "Nhưng nghĩ lại, nếu tất cả những

điều này đều do người khác sắp đặt, chúng ta có giống như những quân cờ trên bàn cờ của người khác không?!

Như vậy có cảm thấy vô cùng đáng thương và đáng sợ không?!" "Muốn thoát khỏi xiềng xích của vận mệnh, chỉ có cách trở nên đủ mạnh mẽ." Trương Lân chậm rãi nói.

Ánh mắt của anh nhìn về phía chân trời xa xăm, như muốn nhìn thấu cả bầu trời, muốn xem xem, sau bức màn trời kia rốt cuộc là đôi bàn tay lớn nào đang thao túng trời đất. "Đúng, cậu nói đúng, nếu đủ mạnh mẽ, người khác muốn làm gì thì làm cũng không thể được." Hồ Bát Nhất đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ.

Bất kể là thông tin nhận được từ tổ tiên, hay tất cả những gì đã trải qua, thực ra trong lòng Hồ Bát Nhất đều để lại những xung đột.

Xung đột giữa thế giới bình thường và thế giới đặc biệt, cũng là xung đột giữa hai quan niệm.

Sống kẹt giữa như vậy khiến Hồ Bát Nhất rất khổ sở, mặc dù có lúc anh cũng cố gắng để mọi việc thuận theo tự nhiên, nhưng sự áp lực này ngày càng tích tụ, sớm muộn cũng có một ngày không chịu nổi.

Do đó, khi ở cùng Vương Bàn Tử, anh thích đùa giỡn với Vương Bàn Tử, dùng thái độ và ngôn ngữ cố tỏ ra thoải mái để giải tỏa.

Nếu không có sự xuất hiện của Trương Lân, khiến sự kiêu ngạo và kiên trì trong lòng Hồ Bát Nhất có chút nới lỏng, có lẽ những lời này cả đời anh cũng sẽ không hỏi, chỉ sẽ chôn chặt trong lòng. "Con đường tương lai của cậu, chắc sẽ còn dài, tôi hy vọng chúng ta có thể cùng nhau đi tiếp, làm anh em tốt cả đời!" Ánh mắt Hồ Bát Nhất chân thành, bởi vì Trương Lân cho anh một cảm giác an toàn phi thường, có một người anh em như vậy bên cạnh, gặp phải khó khăn gì, cũng sẽ không cảm thấy tuyệt vọng.

Sau khi nói chuyện một lúc với Hồ Bát Nhất, Trương Lân rời đi, tìm một nơi để trở về thế giới phó bản.

Sau khi trở về, Trương Lân cảm thấy trước mắt mình tối om. "Không thể nào, rời đi một thời gian như vậy, mình bị mù rồi sao?" "Em là quả táo nhỏ của anh..." Một hồi chuông điện thoại cảm động đột nhiên vang lên.

Trương Lân mới phát hiện, mình đã trở về trong tư thế đang ngủ. "Đúng rồi, lần đầu tiên mình cũng đang ngủ!

Không lẽ sau này, đều trở về bằng cách ngủ sao?" Trương Lân không nhịn được mà châm chọc.

Nhưng, bây giờ anh cảm thấy quả thực rất buồn ngủ, do đó có chút bực bội với tiếng chuông bên tai. "Thằng chết tiệt nào phiền phức thế?!" Anh nhắm mắt, mò mẫm một hồi cuối cùng cũng tìm được điện thoại, "Alo, ai vậy, sáng sớm không ngủ à?!" "Thằng nhóc thối đang ngủ à?!

Mẹ kiếp, lão tử ở bên ngoài dầm mưa dãi nắng, cậu thì hay rồi, biết hưởng thụ nhỉ!

Biến mất lâu như vậy, điện thoại cũng không gọi được!" Một giọng nói già nua mang theo sự phẫn nộ vô biên gầm lên.

Trương Lân cười hắc hắc, lại là Lão Trương?!

Anh uể oải nói: "Lão già, ông có mệnh phục vụ cho thiếu gia đây!" Đầu dây bên kia "phì" một tiếng, nói: "Đừng nói mấy chuyện vô dụng đó, mau đến Tòa nhà Đế Đô ở Dung Thành, có người chết rồi?!" "Chết thì chết thôi, tôi lại không phải công an, khoan đã, có người mời ông đi làm pháp sự à?" "...Ai, người chết cậu cũng quen, là Tiểu An!" Đầu dây bên kia trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói.

Trương Lân ngẩn ra, rồi giật mình ngồi dậy, "Ai?

Ở đâu?" "Tòa nhà Đế Đô, Dung Thành." Bụp.

Điện thoại rơi xuống đất, tim Trương Lân đập mạnh, như máy đóng cọc, mỗi nhịp đều va đập đến đau nhói.

Cuối cùng vẫn phải đến sao?

Lúc ban đầu rời đi, Lão Trương đã từng nói với anh, tướng mạo của Tiểu An mang kiếp nạn, mệnh khổ.

Anh đã dặn Lão Trương trông chừng cô cẩn thận.

Sao lại chết được?

Ai có thể giết cô?

Cô ở cùng với Lưu Nhạc cơ mà!

Chết tiệt!

Trương Lân lồm cồm bò dậy.

Nơi này không phải là khu dân cư thường trú, mà là một khách sạn.

Trương Lân không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây, mà không phải ở nhà.

Bây giờ anh rất căng thẳng.

Tiểu An mất rồi, Tiểu Miêu thì sao?

Chương 389

Lưu Nhạc thì sao?

Nơi ở cách Tòa nhà Đế Đô hơn mười cây số, không kịp đi xe, anh vẫy tay gọi một chiếc taxi rồi phóng đi.

Hiện trường đã bị phong tỏa, dây cảnh giới bắt mắt, đèn cảnh sát nhấp nháy, cảnh sát qua lại, và đám đông chỉ trỏ bên ngoài dây cảnh giới, tất cả quay cuồng trước mắt Trương Lân.

Trương Lân cố sức lắc đầu, xua đi cơn choáng váng trước mắt, rồi mới đi về phía một chiếc xe cảnh sát.

Lão Trương đang nói chuyện với một cảnh sát, thấy Trương Lân, liền vẫy tay.

Cảnh sát thấy Trương Lân, gật đầu, nói: "Xin chia buồn." Chắc là Lão Trương đã nói về thân phận của Trương Lân.

Trương Lân hỏi: "Chết thế nào?" Cảnh sát nói: "Rơi từ trên cao xuống." Tôi không nói gì.

Lão già thấy vậy, nói với cảnh sát: "Cậu đi làm việc đi, tôi nói chuyện với sư huynh một lát." Cảnh sát gật đầu, theo phản xạ định giơ tay chào, rồi lại nén lại, nói với lão già: ", Sư phụ." Sau khi cảnh sát rời đi, lão già lấy ra một hộp thuốc, đưa cho Trương Lân một điếu, châm lửa, đưa đến trước mặt Trương Lân.

Trương Lân hít mạnh một hơi, vị cay nồng lập tức tràn ngập lồng ngực, cũng kích hoạt lại những dây thần kinh đang tê liệt hoảng hốt. "Lão già, tôi nhận ông làm sư phụ lúc nào?

Cảnh sát kia mới là đồ đệ của ông phải không?" "Đừng bận tâm chuyện đó nữa, ai, là lỗi của tôi, không trông coi Tiểu An cẩn thận!"

"Tiểu Miêu đâu?" "Lưu tiểu thư đưa con bé đi chữa bệnh rồi, ngày thứ tư sau khi cậu đi, hai người họ xuất phát, chỉ có một mình Tiểu An ở nhà." Lão Trương nói, "Tôi không tiện ở lại nhà cậu nữa, nên ra ngoài tìm việc làm.

Vốn dĩ mọi chuyện đều ổn, chỉ không biết tại sao..." Trương Lân không nói nên lời.

Anh cảm thấy cái chết của Tiểu An, có lẽ Lão Trương cũng không ngăn cản được.

Không có căn cứ, chỉ là có cảm giác như vậy. ", Tôi đi theo cậu có phải là một sai lầm không?

Đã hại chết không ít người." Lão Trương thở ra một hơi, chậm rãi nói.

Ông đang tự trách mình.

Trương Lân vùi mặt vào làn khói thuốc nồng nặc, nói: "Mỗi người có số mệnh riêng, không trách tôi, cũng không trách ông được." "Ông xem chưa?

Nguyên nhân là gì?" Trương Lân hỏi.

Lão Trương hút hai hơi hết điếu thuốc trong tay, ném mạnh xuống đất, nói: "Tự nhảy lầu." Trương Lân ngẩng đầu nhìn một cái, không nói gì.

Vòng qua các chướng ngại vật bị cách ly, Trương Lân đến cửa thông dành cho nhân viên của Tòa nhà Đế Đô.

Cách cửa ba bốn mét, mấy pháp y đang bận rộn quanh một thi thể. "Tất cả tránh ra!" Một ngọn lửa bùng lên trong lồng ngực Trương Lân.

Mấy pháp y nhìn nhau ngơ ngác.

Viên cảnh sát vừa nói chuyện với Trương Lân vội chạy tới, ra hiệu cho pháp y tạm thời rời đi, sau đó nhỏ giọng nói với Trương Lân: "Sư huynh, đừng như vậy." Trương Lân cũng không vạch trần, thuận theo lời nói: "Quách Lâm, chuyện này, tôi quản!" Viên cảnh sát tên Quách Lâm thần tình chấn động, sắc mặt có chút không nỡ, nói: "Sư huynh..." Trương Lân quay đầu nhìn anh ta một cái, cảm xúc trong mắt khiến lời nói của anh ta đột ngột dừng lại.

Lão Trương ra hiệu cho Quách Lâm rời đi, đứng sau lưng Trương Lân, im lặng không nói.

Trương Lân nhìn thi thể trước mắt, rất lâu không nói gì, cũng không có động tác gì.

Cô úp mặt xuống đất, cú va chạm mạnh đã làm vỡ nát toàn bộ xương cốt, tứ chi đặt không theo quy tắc, trông thật nực cười như một con búp bê vải.

Nhưng Trương Lân biết điều đó không hề nực cười, ngược lại khi còn sống cô là một cô gái xinh đẹp đáng yêu. "Nếu cậu không muốn, có thể giao cho Quách Lâm xử lý, coi như tự sát, như vậy không cần phải dính dáng đến nó." Lão Trương nói.

Trương Lân cười khẩy: "A, vừa rồi ông nói rồi, là tự nhảy lầu mà!" Lời nói của Trương Lân lạnh lẽo, bởi vì anh biết, Tiểu An không tự sát.

Tầng hai mươi, gần năm mươi mét.

Nếu nhảy lầu, thi thể cách tòa nhà tối đa cũng chỉ sáu bảy mét. "Ông tưởng tôi ngốc à?" Trương Lân hung hăng nói.

Lão Trương nói: "Tôi đã nói với cậu từ trước, vận mệnh của cô ấy..." Ngẩng đầu, Trương Lân thở ra một hơi dài, nói: "Vận mệnh?

Hừ hừ, vận mệnh có thể tùy tiện cướp đi sinh mệnh của một

người sao?" "Nếu vận mệnh đã ép người quá đáng, vậy thì tôi sẽ ra tay với vận mệnh!" Nụ cười rạng rỡ ngoan ngoãn của Tiểu An, rồi lại nhìn thi thể thảm khốc trước mắt, trong lòng Trương Lân bùng lên một ngọn lửa nghiệp hừng hực.

Trước đây, khi Hồ Bát Nhất hỏi thế giới này có tồn tại một bàn tay lớn đang thao túng không, Trương Lân không có cảm giác gì nhiều.

Dù sao, cho dù có, thì cả thiên hạ đều như vậy.

Nhưng bây giờ, bạn của anh đã chết.

Đó là một sinh mệnh sống động!

Nếu tạo vật chủ cho rằng đã tạo ra sinh mệnh, thì có thể coi thường sinh mệnh, vậy thì đã sai lầm lớn rồi!

Ít nhất ở chỗ của Trương Lân, điều đó không thể được. "Tôi muốn xuống địa phủ!" Trương Lân lạnh lùng nói.

Sức mạnh tổng hợp gần 20% có lẽ không đủ để anh tung hoành âm gian, nhưng có bối cảnh của Lưu Nhạc ở đó, chắc Thập Điện Diêm La cũng không dám làm càn. "Lưu Nhạc có mang theo điện thoại không?" Trương Lân không hài lòng về việc hai người họ rời đi, mặc dù quả thực có việc. "Không, đi gấp lắm." Lão Trương nói.

Trong linh đường nhuốm máu tươi, trên bức ảnh đen trắng đặt trên bàn, Tiểu An vẫn mỉm cười, nhưng cuối cùng đã chẳng thể làm nũng được nữa.

Tang lễ của Tiểu An rất đơn sơ, người tham gia chỉ có ba người: Trương Lân, lão Trương và Quách Lâm.

Ba người đặt một chiếc bàn giữa linh đường.

Vài món nguội, hai bình rượu trắng, bốn chiếc ly.

Căn phòng trống trải, tĩnh lặng.

Ba người nhìn ly rượu đầy đặt ở ghế chủ tọa, rồi nhìn chỗ ngồi trống không phía sau, không ai nói lời nào.

Trương Lân ngửa cổ uống cạn rượu trong ly, lồng ngực như có lửa đốt. "Cạn hết đi!" Lão Trương và Quách Lâm cũng im lặng uống cạn, rồi lại rót đầy. "Cậu quyết định rồi à?" Lão Trương hỏi.

Quách Lâm nhìn chằm chằm Trương Lân, tuy không nói gì nhưng vẻ mặt cũng đầy câu hỏi.

Trương Lân cười khà khà, nói: "Ông già, ông biết tôi mà." Lão Trương nhìn Trương Lân, không nói thêm gì nữa, chỉ ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Quách Lâm thấy vậy cũng uống cạn, cười nói: "Sư phụ, sợ gì chứ?" Lão già trừng mắt nhìn Quách Lâm, nói: "Đừng có tham gia bừa bãi, không có chuyện của cậu, quay về làm cảnh sát cho tốt, phục vụ nhân dân cho tốt!" Trương Lân cũng nhìn về phía Quách Lâm.

Chương 390

Quách Lâm cầm bình rượu lên tu ừng ực một ngụm lớn, nói: "Sư phụ, sư huynh, hai người cũng nên biết, con người thật của tôi không phải thế này." Trương Lân thở dài, cười nói: "Vậy nên thế nào?

Tôi biết sao?" "Sư huynh, đừng coi thường tôi, chẳng phải là ma quỷ thần thánh gì đâu, tôi ổn rồi, đi theo sư phụ!

Dù sao cũng đều là phục vụ nhân dân!" Trương Lân quay đầu nhìn lão Trương, lão già bất đắc dĩ gật đầu.

Lão Trương cũng cảm thấy Quách Lâm là một hạt giống tốt. "Sư huynh, thật ra tôi biết một vài thông tin về cô gái đó, chỉ là vì vấn đề thân phận, không có bằng chứng nên tôi không tiện ra tay.

Nếu có thể làm việc cùng sư phụ, sẽ không có những e ngại đó nữa!" "Thông tin?" "Sau lần thứ hai tôi uống rượu cùng sư phụ, lúc đưa sư phụ về nhà, tôi từng thấy một đám côn đồ đang gây sự với một cô gái ở cổng khu dân cư." "Côn đồ ở đâu?" "Hình như là của một gia tộc lớn ở Dung Thành!" Trương Lân nhíu mày.

Lại dính dáng đến gia tộc!

Nhưng thôi, có manh mối là tốt rồi.

Đến lúc đó lại nhờ Tần Quảng Vương giúp một tay, có lẽ sẽ làm rõ được mọi chuyện.

Nhưng đây cuối cùng không phải là chuyện tốt đẹp, cái giá phải trả là một mạng người tươi sống.

Xử lý những chuyện thế này cũng là một sự giày vò tâm lý. "Trước hết hãy lo cúng tuần đầu cho Tiểu An đã," lão Trương nói, "Tôi đã hỏi sư huynh của tôi rồi, vẫn chưa tra ra thông tin của Tiểu

An, một khi có tin tức, ông ấy sẽ lập tức báo cho tôi!" "Nhờ ông ấy thông báo cho Mạnh Bà, nếu gặp Tiểu An, đừng vội cho uống canh!" "Ối, uống rượu trong linh đường, có nhã hứng nhỉ!" Một giọng nói ngạo mạn vang lên, sau đó là một đám thanh niên tóc tai bù xù bước vào, chen chúc đầy cả linh đường vốn không lớn.

Tính cách thường ngày của Trương Lân thực ra khá ôn hòa, nhưng một khi nổi giận cũng đáng sợ vô cùng.

Tiểu An đối với cậu, ở thế giới này có một ý nghĩa phi thường.

Lúc này, dù trong lòng Trương Lân có vạn phần lửa giận, cũng không thể trút ra trước linh vị của cô. "Để tao xem đứa nào chết thế?" Gã thanh niên tóc tai bù xù nói giọng khinh khỉnh.

Quách Lâm đứng dậy, tay phải khẽ vạch áo, để lộ khẩu súng giắt bên hông. "Mấy người muốn gì?" Gã thanh niên tóc tai bù xù hơi sững người, nhưng rồi lại cười nói: "Không muốn gì cả, anh cảnh sát đừng dọa tôi, dọa tôi sợ thật là tôi cũng nhảy lầu đấy nhé!" Quách Lâm đã uống chút rượu, lúc này cũng không nhịn được nữa, bước tới túm cổ áo gã kia, giận dữ nói: "Mẹ nó mày nói chuyện cẩn thận cho tao!" "Cảnh sát đánh người!" Đám thanh niên sau lưng gã tóc tai bù xù bắt đầu la hét om sòm.

Lão Trương đứng dậy, kéo Quách Lâm lại.

Quách Lâm hét lên: "Sư phụ, chính là bọn chúng hôm đó!" Lão Trương gật đầu, rồi nói với gã thanh niên: "Trần đại thiếu gia, nếu muốn chơi bời, thành phố này chỗ nào cũng đi được, hà tất phải đến trước một linh đường tìm vui?" Gã thanh niên được gọi là Trần đại thiếu chỉnh lại cổ áo, liếc nhìn lão Trương, miệng nói: "Tao cũng có thể đi khắp nơi mà, sao lại không thể ở đây?" "Người chết là lớn nhất, tin rằng Trần đại thiếu sẽ nể mặt chuyện này." Lão Trương nói. "Bất kể trước đây có ân oán gì." Trần đại thiếu cười hai tiếng, tiến lên vỗ

vỗ vào mặt lão Trương: "Lão già, bộ xương già của mày trông không ra gì, nhưng cái miệng cũng lanh lợi đấy.

Được, Trần Long tao nể mặt mày, bảo thằng kia mời tao một ly rượu, hôm nay chuyện đến đây thôi." Trần Long chỉ vào Trương Lân, nói với lão già.

Lão Trương sững người, quay đầu nhìn Trương Lân.

Trương Lân ngẩng đầu, nhìn mấy người trước mặt, trong lòng âm ỉ đau đớn, nhưng cũng có một ngọn lửa tà ác bùng lên.

Vẻ côn đồ của những người này càng khiến Trương Lân cảm nhận được sự bất lực và tuyệt vọng của Tiểu An khi nhảy lầu. "Bảo tôi mời rượu hắn?" Trương Lân đứng dậy, một tay cầm ly, một tay cầm bình rượu, từ từ đi đến trước mặt gã, rót đầy ly. "Tốt nhất là mày không liên quan đến chuyện này!" Trương Lân nhìn chằm chằm Trần Long nói.

Đám thanh niên sau lưng Trần Long thấy vậy liền nhao nhao chỉ vào Trương Lân: "Mày làm gì đấy, cầm bình rượu định đánh nhau à?" Trương Lân giơ ly rượu đã rót đầy đến trước mặt Trần Long, mắt không chớp nhìn hắn.

Vẻ mặt Trần Long lộ ra sự thâm trầm không tương xứng với ngoại hình, hắn nhếch mép cười nói: "Mày đoán xem trước khi nó chết tao có động vào nó không?" "Choang" một tiếng, mặt Trần Long đầy rượu, chưa kịp phản ứng, một chai rượu đã vỡ tan trên đầu hắn.

Trương Lân vứt mảnh thủy tinh và ly rượu trong tay, một tay túm lấy cổ hắn, hơi dùng sức ấn xuống đất, tát liên tiếp mấy cái.

Biến cố xảy ra quá nhanh, ngay cả lão Trương và Quách Lâm cũng không kịp phản ứng, huống chi là đám côn đồ sau lưng Trần Long. "Thằng khốn, mày dám đánh tao, a..." Trần Long lăn lộn trên đất.

Trương Lân ra tay cũng không dùng hết sức, những cái tát như thế này thực sự quá hả giận. "Mẹ kiếp, dám ra tay à?

Anh em, lên!" Đám côn đồ nhao nhao vớ lấy hung khí, rút ra cả dao phay và ống thép.

Trương Lân lúc này mới dừng tay, đứng dậy, lạnh lùng nhìn đám người đó.

Trần Long lồm cồm bò dậy, lùi vào giữa đám đông, chỉ vào Trương Lân: "Tao biết mày quan tâm nó, ha ha ha, nhưng quan tâm thì sao chứ?

Nó chết rồi, mày biết tao có động vào nó không?

Không có, tao không thèm động vào loại tiện nhân đó, nhưng đám anh em sau lưng tao thì không kén chọn đâu, có muốn hỏi cảm giác của chúng nó không?" Đám côn đồ cười hô hố.

Trương Lân thở dài, nói với Trần Long: "Là mày ép tao phải giết mày." Lão già và Quách Lâm sững sờ, định bước tới kéo Trương Lân lại nhưng đã không kịp.

Trần Long sững người, cảm thấy không khí trước mặt lạnh đi, như thể đông cứng lại.

Sau đó hắn cảm thấy như bị ai đó đẩy một cái, cảnh vật trước mắt bắt đầu xoay tròn, lăn lộn, một dòng chất lỏng chảy vào mắt, làm mờ đi tầm nhìn của hắn.

Trần Long đưa tay lên lau mắt, nhưng nhận ra bàn tay trước mặt lại không hề xuất hiện, đang lúc kinh ngạc thì phát hiện trước mặt có một người không đầu đang đứng.

Cách ăn mặc rất quen thuộc, kỳ lạ là dường như đang nằm úp sấp trên đất. "Ực..." Khi hắn nhận ra điều đó thì đã không thể nói được nữa.

Biến cố xảy ra quá đột ngột!

Đám côn đồ chỉ cảm thấy một bóng người lướt qua, sau đó đầu của đại ca Trần đại thiếu đã biến mất.

Máu từ động mạch cổ phun ra, văng tung tóe lên người mấy tên đứng đầu.

Đám người vốn đang hồi tưởng lại hành vi ác độc của mình cuối cùng cũng nhận ra chuyện chẳng lành.

Kẻ phản ứng đầu tiên định hét lên, thân thể đột nhiên bay lên, như thể bị gập lại, rồi mất đi tri giác.

Đối với Trần Long và đám người sau lưng hắn, Trương Lân vốn không định thanh toán ngay trước linh đường của Tiểu An.

Nhưng khi lửa giận đạt đến một mức độ nhất định, phản ứng trong tiềm thức của máu thậm chí cậu cũng không thể kiểm soát được.

Quách Lâm mắt tròn mắt dẹt.

Cậu đã nghe lão Trương nói không dưới một lần, vị sư huynh này phi phàm.

Nhưng sau khi thực sự chứng kiến thân thủ của Trương Lân, cậu mới phát hiện lời miêu tả của lão Trương thực ra quá nhẹ nhàng.

Nào chỉ là phi phàm?

Đơn giản là như huyền huyễn!

Hơn hai mươi người, trong vòng mười lăm giây, không một ai còn sống.

Chương 391

Trương Lân tiến lên nhặt đầu của Trần Long, chậm rãi đi đến trước linh đường của Tiểu An, đặt chiếc đầu lâu lên bàn, dùng máu viết lên dải lụa trắng: Nếu chính nghĩa không đến, ta sẽ tự mình thực thi.

Sau đó, cậu lại viết một lá bùa, ấn lên trán Trần Long, nơi linh hồn còn sót lại.

Bằng cách này, cậu báo cho Tần Quảng Vương: Bất kể bối cảnh của người này thế nào, đều phải tạm giam lại, chờ cậu xuống âm gian tra hỏi.

Trương Lân quay người nhìn lão Trương và Quách Lâm, nói: "Đây là chuyện của một mình tôi, không cần kéo hai người vào, Quách Lâm, mau rời đi." Cổ Quách Lâm đỏ bừng, dường như vẫn còn kinh hãi.

Nghe Trương Lân nói vậy, cậu theo bản năng lắc đầu, "Bây giờ tôi đi được sao?

Đi đâu được chứ?" Lão Trương cũng khẽ lắc đầu, thở dài một hơi nói: "Cái gì đến rồi sẽ đến, cuối cùng vẫn không thoát được." Trương Lân thấy hai người như vậy cũng không nói thêm.

Trong xã hội pháp chế, giết người tự nhiên không thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, huống chi là hơn hai mươi mạng người.

Nhưng Trương Lân cũng không chuẩn bị đầu thú nhận tội.

Trần Long này tuyệt đối không phải người bình thường.

Dường như hắn đang nhắm vào cậu.

Cái chết của Tiểu An, chẳng qua chỉ là một thủ đoạn khiêu khích!

Nhưng cậu vừa mới đến thế giới này, kết thù kết oán với ai chứ?

Hơn nữa, vừa rồi cậu cảm nhận được một loại sức mạnh của bùa chú trên người Trần Long.

Rõ ràng Trần Long chắc chắn có bối cảnh thần bí.

Sự sống chết của hắn còn đứng trên cả pháp luật.

Pháp luật có thể ràng buộc người phàm, nhưng làm sao có thể ràng buộc được những gia tộc cổ xưa hay môn phái thần bí siêu thoát phàm nhân đó?

Dù pháp luật có muốn quản, nhưng không có bằng chứng theo chủ nghĩa duy vật, thì có thể làm gì?

Nếu có thể ràng buộc, Trương Lân cần gì phải ra tay?! "Đi thôi," lão già nói, "Tiểu An hiện không biết ở đâu, tôi phải đi tìm con bé.

Nhưng Trần đại thiếu chắc chắn có chuẩn bị, hắn chết rồi, người sau lưng hắn nhất định sẽ biết!" Quách Lâm lắc lắc đầu, nói: "Được, sư phụ muốn đi đâu, con nhất định đi theo đó, sư huynh không thể cản con được." Trương Lân lại nhìn người con gái đáng yêu trong ảnh, nói: "Tôi cảm thấy tất cả đều là vì tôi, nhân quả kiếp này, chỉ có thể kiếp sau trả lại." Linh đường tĩnh mịch, phía trước là hơn hai mươi thi thể, trăng sáng vằng vặc, cảnh tượng thực sự quỷ dị.

Lão Trương "Hửm?" một tiếng, nhìn lên bầu trời đêm nói: "Bọn chúng đến nhanh thật, không hổ là một gia tộc cổ xưa.

Đi thôi, con đường sau này thật sự là sống chết khó lường." Lão Trương thế lực hùng mạnh, có thể xưng huynh gọi đệ với Tần Quảng Vương, nhưng cũng cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết.

Lai lịch của đối phương rất lớn!

Dọn dẹp xong, Trương Lân liền mang theo Nhị Cáp Na Nhã, rồi

lên xe của Quách Lâm.

Không lâu sau khi họ rời đi.

Một đám người áo đen, mặc trang phục cổ xưa, búi tóc, như thể bước ra từ lịch sử, hoàn toàn lạc lõng với cảnh đèn hoa rượu lục xung quanh.

Mỗi người đều toát ra khí tức kinh khủng, đến cả ánh nến cũng cảm ứng được mà lay động không ngừng. "Thằng nhãi ranh, dám giết Kỳ Lân nhi của tộc ta!" một lão già trùm đấu lạp đen tức giận gầm lên. "Truy lùng cho ta!

Ta muốn lột da rút gân nó!!!" Sau khi những người bên cạnh tản đi, lão già nhìn vào vị trí vốn đặt linh vị, hừ lạnh một tiếng nói: "Bất kể ngươi là ai, đều phải trả giá!" Lão già quay người, nói: "Ta đã theo kế hoạch ép nó ra, chuyện ông đã hứa với ta, không phải nên thực hiện rồi sao?" Trong hư không, như thể không khí gợn sóng rung động. "Yên tâm đi, chỉ cần bắt được thằng nhóc đó, ta sẽ bẩm báo Thiên Chủ, để gia tộc của ngươi trở thành gia tộc đệ nhất thế giới này, còn ngươi sẽ là gia chủ của gia tộc đệ nhất." ...

Trên con đường tối đen, Quách Lâm lái xe không nói một lời, lão Trương hút tẩu thuốc, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. "Sư huynh, hay là anh dạy tôi đi?" Quách Lâm thử hỏi. "Dạy cậu?" Trương Lân nhìn Quách Lâm.

Trong đêm tối, ánh đèn xe sáng rực chiếu rọi phía trước, bên trong xe lại càng thêm tối mịt.

Nhưng đôi mắt đầy khao khát trong bóng tối lại sáng ngời đến thế.

Trương Lân trong lúc hoảng hốt dường như thấy một hình ảnh...

Có một thiếu niên, cũng từng lẽo đẽo theo sau mông cậu. "Tiểu ca ca, dạy em được không?!" "Nhóc con, muốn học gì?" "Học những bài

thơ mà chị gái xinh đẹp trong trường dạy, nghe hay lắm!" ... "Quách Lâm, cậu bị lão già này dụ dỗ à?" Trương Lân hỏi. "Là tôi bám riết sư phụ," Quách Lâm cười. "Thực ra tôi không phải là một cảnh sát đủ tư cách, vì tôi không thể kiềm chế được.

Tôi là người nóng tính, không thể nhìn thấy kẻ xấu ngang ngược, đôi khi sẽ hành động bốc đồng..." Trương Lân quay đầu nhìn lão Trương.

Lão Trương hừ một tiếng, co người vào ghế. "Học hành thì để sau, trước tiên đi đâu đây?

Thế lực của nhà họ Trần ở Dung Thành lớn lắm!" Lão Trương đang nói dở, đột nhiên "ái chà" một tiếng, tay run lên, vứt cả tẩu thuốc ra ngoài.

Vứt xong lại vô cùng bực bội, đấm vào cửa kính xe. "Mẹ kiếp, dám đốt tay lão già này, vậy mà vẫn chạy thoát được!" Rồi lão cũng dựa vào ghế không nói nữa.

Đêm tối, xung quanh tĩnh mịch, chỉ có tiếng gầm rú của động cơ, Trương Lân nhắm mắt lại, trong lòng thở dài một hơi.

Quách Lâm có một nơi ở bí mật ở vành đai ngoại thành Dung Thành, rất ít người biết.

Nơi đó là một khu dân cư cũ từ thời còn ở nông thôn tiến hành cải tạo thành khu đô thị, sau khi di dời đi thì ít người đến.

Tuy nhỏ hơn nơi Trương Lân ở trước đây, nhưng ít nhất cũng có chỗ đặt chân.

Lão Trương và Trương Lân sắp xếp cho Quách Lâm chờ trước, hai người quyết định lập tức xuống âm gian tìm Tần Quảng Vương để tìm hiểu tình hình.

Quách Lâm cũng cho biết sẽ báo với đồng nghiệp, sẽ trông coi thi

thể Tiểu An nghiêm ngặt, một khi có người muốn động vào, sẽ lập tức thông báo.

Người sống muốn đến địa phủ thường phải xuất hồn, linh hồn không thể ở địa phủ quá lâu, nếu không dễ bị lạc lối trong âm gian.

Lúc đó cần phải thắp một ngọn đèn ở dương gian, để lại một phương hướng.

Nếu linh hồn bị lạc trong âm gian, có thể dùng loại Dẫn Hồn Đăng này để tìm đường trở về dương gian.

Nhưng, lão Trương và Trương Lân đều phi phàm, không cần bố trí những thứ này.

Chương 392

Hai người thậm chí không cần xuất hồn, trực tiếp tìm ra con đường xuống âm gian, mở ra lối vào.

Canh giữ lối vào này là một Mã Diện.

Hắn vốn đang gà gật, đột nhiên cảm giác cánh cửa sau lưng bị đẩy ra, giật nảy mình.

Cánh cửa này bình thường không thể bị đẩy ra từ bên ngoài, trừ phi có người có năng lực lớn ở dương gian chủ động công phá. "Ai...?" Mã Diện có chút căng thẳng, nói cũng lắp bắp. "Đừng hoảng, là ta, Tần Quảng Vương đang ở đâu?" Lão Trương mở lời.

Mã Diện hiển nhiên không phải lần đầu gặp lão Trương, lập tức tươi cười. "Ấy da, nguyên là Trương lão gia!

Tôi còn tưởng cao nhân nào ở nhân gian ra tay chứ?" "Bớt lời thừa, ta hỏi ngươi bây giờ Tần Quảng Vương đang ở đâu?

Có ở trong Quỷ Phán Điện không?" "Ấy da!

Diêm Vương gia mấy ngày nay thật sự không có ở đây." Mã Diện bĩu môi nói. "Hình như bị người ta mời đi uống rượu, ngày nào cũng say mèm mới về, thật là tiêu dao tự tại, đâu như bọn tôi làm công việc khổ sai, ngày nào cũng nhàm chán canh gác ở đây." Trương Lân nhíu mày.

Theo lý mà nói, nếu lão Trương đã giao cho Tần Quảng Vương đi tra chuyện của Tiểu An, vậy thì, dù Tần Quảng Vương có tiệc tùng, cũng không đến nỗi ngày nào cũng như vậy. "Ngày nào cũng như vậy?

Thật sự ngày nào cũng có, hay ngươi cố ý khoa trương?" Trương Lân tiến lên một bước, nhíu mày hỏi.

Mã Diện này không quen Trương Lân, nhưng thấy đi cùng lão Trương, đoán cũng không phải hạng tầm thường, bèn giải thích: "Vị đại nhân này, một quy tắc quan trọng ở âm gian là không được nói dối, ngay cả khoa trương cũng không được!

Tôi chắc chắn không dám nói bừa!" Câu trả lời của Mã Diện khiến ngay cả lão Trương cũng có chút ngạc nhiên. "Chẳng lẽ Tần Quảng Vương ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì không, không hề để tâm đến chuyện này?" Trương Lân nói. "Vậy hắn có nhận nhiệm vụ không?

Có bảo ngươi đi tìm một nữ tử vừa mới qua đời không?" "Có tìm, tìm một hai ngày, nhưng không tìm được.

Sau khi người mời khách đó đến, Diêm Vương đại nhân liền không cử tôi làm việc này nữa." Có vấn đề!

Tần Quảng Vương có vấn đề!

Người mời hắn cũng có vấn đề!

Nếu không, sao lại đúng vào lúc mấu chốt này?

Trương Lân có chút không hiểu.

Ai đang ngăn cản tất cả?

Lại vì để tìm cậu, mà ngang nhiên hại chết một mạng người?!

Phải biết, ở âm gian, mỗi một sinh mệnh đều có vị trí đặc định!

Không ai có thể tùy ý thay đổi vận mệnh của con người, nếu không tất sẽ bị Thập Điện Diêm Vương thẩm vấn từng tầng một.

Nhưng, người đứng sau không chỉ hại Tiểu An, bây giờ dường như còn muốn ngăn cản trình tự của Tiểu An ở địa phủ. "Rốt cuộc mình có gì đặc biệt, mà phải khiến họ đối xử như vậy?!" Nhận thấy những thủ đoạn mà những người đó có thể áp dụng với Tiểu An,

Trương Lân càng cảm thấy, trong lòng những người đó, có lẽ cậu mới là mục tiêu quan trọng hơn.

Lão Trương hỏi Mã Diện: "Ngươi có biết họ thường gặp nhau ở đâu không?" "Hình như là ở chỗ Mạnh Bà." Cầu Nại Hà, canh Mạnh Bà.

Mỗi một linh hồn từ dương gian vào địa phủ muốn vào vòng luân hồi tiếp theo, đều phải uống một bát canh Mạnh Bà trên cầu Nại Hà.

Trình tự này đã tồn tại từ khi trời đất khai sinh.

Tương truyền, Mạnh Bà cũng đã ở lại âm gian từ lúc đó.

Địa vị của Mạnh Bà, còn cao hơn cả Thập Điện Diêm Vương!

Vậy mà, bây giờ lại có người mượn địa bàn của bà để yến tiệc mời Tần Quảng Vương?!

Trương Lân và lão Trương đều cảm thấy, thứ họ phải đối mặt, có thể thật sự là một thế lực khổng lồ không thể tưởng tượng.

Theo lời Mã Diện, bây giờ chắc là vừa mới bắt đầu tụ tập.

Thế là, Trương Lân và lão Trương cũng không đến Quỷ Phán Điện nữa, mà đi thẳng đến cầu Nại Hà.

Hai người men theo con đường âm gian, đi về hướng sông Hoàng Tuyền.

Cầu Nại Hà là cây cầu duy nhất bắc qua sông Hoàng Tuyền.

Tương truyền, sau khi qua thẩm phán của Thập Điện, những linh hồn đã trả giá, lại một lần nữa bước lên con đường luân hồi, bước lên cầu Nại Hà, nhận canh Mạnh Bà, sau đó mới vào vòng luân hồi tiếp theo.

Nhưng, do lo ngại trong số những linh hồn này có một số có thể trốn tránh sự thẩm vấn của Thập Điện Diêm Vương, vì vậy, trước

khi uống canh Mạnh Bà, nhất định phải đi qua cầu Nại Hà.

Nếu người đó che giấu tội lỗi kiếp trước, khi đi trên cầu Nại Hà, dòng nước Hoàng Tuyền cuồn cuộn dưới cầu sẽ chiếu rọi ra tội lỗi của họ, và trực tiếp kéo họ xuống Hoàng Tuyền, vĩnh viễn không thể luân hồi.

Men theo sông Hoàng Tuyền, lão Trương và Trương Lân đi về hướng cầu Nại Hà.

Bình thường hai bên bờ sông, cứ cách một đoạn lại có vệ binh tuần tra, phụ trách duy trì trật tự âm gian.

Nhưng kỳ lạ, hôm nay hai người đi nửa ngày, cũng không gặp một vệ binh nào.

Hai người nhìn nhau.

Đi tiếp không xa, đã lờ mờ thấy bóng cầu Nại Hà.

Lúc này càng đến gần cầu Nại Hà, sương mù càng dày đặc.

Lão Trương đang đi đột nhiên dừng lại.

Lão ra một thủ thế với Trương Lân: Phía trước hình như có người đang nói chuyện.

Trương Lân thấy vậy cũng dừng lại, cố gắng điều chỉnh hơi thở, không để lộ sơ hở.

Hai người lặng lẽ tiến về phía trước.

Họ thấy trên cây cầu Nại Hà vốn mờ ảo, xuất hiện hai người.

Một người áo đen đội đấu lạp, từ trên xuống dưới đều bị chiếc áo choàng đen rộng thùng thình che kín, không nhìn ra vóc dáng.

Người còn lại thì lưng còng, tóc hoa râm, mặc một bộ đồ màu xanh thẫm, trông có vẻ là một phụ nữ.

Chương 393

"Ta đã cho hắn uống rượu, trong rượu có thuốc ta điều chế." Người phụ nữ cười khà khà nói. "Không thể sơ suất, người đứng đầu Diêm Vương âm gian, thực lực mạnh mẽ.

Những tiểu xảo của ngươi có tác dụng với hắn hay không còn chưa biết." Giọng của người áo đen vô cùng khó nghe, như tiếng quạ kêu. "Ta biết, ta sẽ cẩn thận, he he he, đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng sắp ra tay rồi." "Tốt nhất nên cẩn thận một chút!" Người áo đen cảnh cáo. "Ta cũng gần đây mới biết thứ đó ở trong tay ngươi, nếu ngươi có thể lấy thứ đó cho ta, kế hoạch của ta sẽ vĩnh viễn tiếp tục!" Nghe cuộc đối thoại, Tần Quảng Vương bị người ta gài bẫy?

Nhưng ai có thể gài bẫy hắn chứ?!

Lão Trương và Trương Lân nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc.

Cái chết của Tiểu An, có lẽ không đơn giản như vậy!

Hai người lại lặng lẽ rút lui.

Đã không hiểu rõ sự việc trước mắt, chi bằng cứ âm thầm quan sát trước.

Đúng lúc này, trên cầu Nại Hà lơ lửng hai bóng ma. "Chết tiệt, Hoàng Tuyền thị vệ!" Lão Trương chửi thầm một tiếng.

Cái gọi là Hoàng Tuyền thị vệ, là binh lính tuần tra trong sông Hoàng Tuyền.

Vì sông Hoàng Tuyền có tác dụng đối với cả quỷ hồn, nên âm binh bình thường cũng không dám ở lại đây, chỉ có binh lính Hoàng Tuyền đặc thù mới có thể.

Linh giác của chúng rất mạnh.

Tình hình không ổn rồi, nếu bị những người phía trước biết được, chắc chắn sẽ đả thảo kinh xà.

Hai Hoàng Tuyền thị vệ không đi theo phía trước, trước mặt hai người còn lại hai con đường để đi.

Một là đi thẳng theo đường cũ trở về, nhưng trở về chưa chắc đã ra ngoài được, vì một khi ra ngoài, dọc đường thế nào cũng sẽ để lại dấu vết.

Hai là ẩn nấp tại chỗ, nhưng độ khó có chút lớn.

Trương Lân nhíu mày. "Có một cách, đả thảo kinh xà!" Trương Lân nói. "Ý cậu là?" Lão Trương ngạc nhiên.

Trương Lân nói rồi rút thanh kiếm gỗ đào giắt sau lưng ra.

Lão Trương thấy thế, lắc đầu, từ trên người lấy ra hai chiếc mặt nạ, vô cùng trân trọng đưa cho Trương Lân một chiếc. "Đeo vào, chắc có thể che giấu một phần khí tức của chúng ta!" Hai người chuẩn bị xong.

Trương Lân lấy ra mấy lá bùa vàng, bùa vàng này là do lúc rảnh rỗi nhờ lão Trương vẽ, chỉ là bùa trừ tà đơn giản.

Nhưng loại bùa này không nhìn ra dấu vết, rất hữu dụng để che giấu thân phận.

Trương Lân vừa lấy bùa ra, một Hoàng Tuyền thị vệ đã phát hiện. "Kẻ nào dám lảng vảng ở sông Hoàng Tuyền?!" Âm thanh chói tai, nghe trong tai như bị kim đâm vào màng nhĩ. "Mẹ kiếp, chắc chắn có vấn đề, Hoàng Tuyền thị vệ có lẽ cũng là người của chúng, vừa ra tay đã dùng thần thông!" Lão Trương chửi một câu, tức giận nói. "Gay go rồi!" Lão Trương nhíu mày, "Nếu đánh Hoàng Tuyền thị vệ, e rằng sẽ dính phải nhân quả, sau này không dễ giải quyết!" Trương Lân cười lạnh nói: "Để tôi thử cái nhân quả này xem!" Nói xong Trương Lân

lao về phía Hoàng Tuyền thị vệ đó. "Lão già, cảnh giới!" Trương Lân nói rồi giơ lá bùa vàng trong tay, dán lên người Hoàng Tuyền thị vệ.

Lão Trương thấy Trương Lân xông lên, đã sớm cảnh giác xung quanh.

Lão hiểu, Trương Lân ra tay là hợp lý nhất, vì thân thủ của cậu hầu như không ai nhận ra.

Nếu lúc này có tình huống đột ngột, lão Trương cũng có thể kịp thời giải quyết.

Thân thủ của Trương Lân so với thế giới đạo mộ kém xa, nhưng trong thế giới phó bản thì lại lợi hại.

Dán lá bùa vàng lên người Hoàng Tuyền thị vệ, lại không thấy có phản ứng gì.

Chết rồi!

Trương Lân cảm thấy ngực mình đau nhói, khiến thân thể run lên bần bật.

Chết tiệt, bùa chú bình thường không có tác dụng với nó.

Nhưng Trương Lân cũng nhận ra, Hoàng Tuyền thị vệ dường như có thù sâu oán nặng với mình, lúc tấn công, có vẻ có chút nóng vội, như thể đã chờ mình ra tay từ lâu.

Trương Lân nén đau, thầm nghĩ không làm rõ nguyên nhân cái chết của Tiểu An, mình sao có thể dễ dàng nhận thua!

Nắm chặt thanh kiếm gỗ đào trong tay, vung mạnh lao tới đâm Hoàng Tuyền thị vệ.

Thiên sinh tương khắc, Hoàng Tuyền thị vệ dù hung hãn, cũng khó chống đỡ được sức phá sát của kiếm gỗ đào.

Nó lùi lại một bước, định bỏ chạy, nhưng đã bị Trương Lân đâm

trúng.

Nhưng kiếm gỗ đào lại không đâm xuyên qua, chỉ đâm vào được một nửa rồi không vào được nữa.

Trong mắt Trương Lân lóe lên hàn quang, phi thân lên trước, làm một động tác đá bay, một cước đá vào chuôi kiếm gỗ đào.

Kiếm gỗ đào cuối cùng cũng đâm vào được. "Không tồi, nhóc con!" Lão Trương không nhịn được khen.

Thứ này không dễ đối phó, một khi bị bám lấy, lúc qua cầu Nại Hà cũng sẽ bị nhận ra, bị chặn lại.

Bây giờ, thứ này dưới tác dụng của kiếm gỗ đào, giống như con búp bê bị xì hơi, dần dần xẹp xuống.

Khi Trương Lân xử lý xong thị vệ này, hai thị vệ bên cạnh lại đứng sững tại chỗ.

Lão Trương nhìn, dường như chúng và thị vệ đã chết không cùng một phe. "Các ngươi cố ý đợi ta?" Do hai người hành động nhanh chóng, nên không gây ra động tĩnh gì, vì xung quanh mọi thứ vẫn như thường.

Nơi này cách cầu Nại Hà khá xa, hai người cũng không lo bị lộ hành tung, thấy Hoàng Tuyền thị vệ như vậy, không khỏi mở miệng hỏi.

Một trong hai người vội nói: "Không biết có phải đợi ngài không, nhưng một canh giờ trước, tôi nhận được lệnh của Thôi Phủ Quân, bảo tôi canh giữ ở đây." "Thôi Phủ Quân?" Trương Lân nhíu mày.

Đối với vị phán quan có khuôn mặt thanh tú này, cậu có cảm tình.

Chẳng lẽ chuyện này ông ta cũng tham gia?

Chương 394

Bây giờ chuyện này quá rắc rối, Mạnh Bà, người thần bí, Tần Quảng Vương, bây giờ Thôi Phủ Quân cũng bị kéo vào.

Vậy những người khác trong Thập Điện Diêm Vương thì sao?

Chung Quỳ thì sao?

Hơn nữa, nếu theo suy đoán trước đó, mục tiêu của những người này nếu là...

Trương Lân đột nhiên quay người hỏi lão Trương: "Ông già, tôi quan trọng đến vậy sao?" Lão Trương á khẩu, cũng đúng.

Từ thế giới đạo mộ, thế giới phó bản, Trương Lân qua một số chuyện có thể suy đoán, sự việc chắc chắn có liên quan đến Tiểu Ca.

Nếu vậy, thân thế của Tiểu Ca phải kinh người đến mức nào, mà khiến nhiều đại lão phải tính kế?!

Lúc này, Trương Lân đóng vai Tiểu Ca, vậy có khả năng nào, kẻ thù của Tiểu Ca đã tìm đến không?

Nhưng không thông?

Đóng vai Tiểu Ca, dù sao cũng không phải Tiểu Ca!

Nếu quỷ thần ngay cả chuyện này cũng nhầm lẫn, thì cũng quá không đáng tin rồi?!

Trương Lân nghĩ.

Lão Trương nghiêm túc cảnh cáo hai thị vệ, chuyện đến đây thôi, không được nói một chữ không nên nói, nếu không sẽ bị âm gian diệt vong.

Hai thị vệ cũng sợ hãi, vội gật đầu đồng ý. "Tôi thấy, chúng ta nên

nhanh chóng đi hỏi Thôi Phủ Quân, bất kể là địch hay bạn, ông ta chắc chắn biết một số chuyện." Thế là hai người liền nhanh chóng rút lui, đến Quỷ Phán Điện của Tần Quảng Vương.

Lúc này trong Quỷ Phán Điện không có ai, ngay cả quỷ binh cũng không có, lạnh lẽo, có vẻ có chút quỷ dị.

Hai người vào đại điện, rồi đi một vòng.

Không một bóng người!

Lại sang bên cạnh xem, thiên điện của Thôi Phủ Quân cũng không một bóng người! "Không đúng, Thôi Phủ Quân đi đâu rồi?" Lão Trương nói.

Đúng lúc này, Trương Lân cảm giác có thứ gì đó lao về phía mình, trước mắt hoa lên, rồi một luồng oán khí ngút trời ập đến.

Trương Lân vội vàng lăn sang một bên, tránh được thứ đó.

Trương Lân liếc mắt nhìn, phát hiện ở chỗ mình vừa đứng có một nữ quỷ tóc tai rũ rượi.

Nhìn bóng lưng, chính là nữ quỷ nói chuyện với Mạnh Bà trên cầu Nại Hà!

Chết tiệt!

Bị phát hiện rồi?

Trương Lân vội vàng hai tay điểm lên vai, xuất ra dương hỏa nguyên thân. "Đừng động, nếu không ta một mồi lửa sẽ thiêu ngươi hồn bay phách tán!" Nữ quỷ đó thấy Trương Lân xuất ra dương hỏa, vẻ mặt âm u vốn có lập tức sợ hãi cúi xuống, cả người co rúm lại.

Hả?

Có thể không đánh mà khuất phục được binh lính của người khác à!

Trương Lân trong lòng không khỏi đắc ý. "Cẩn thận!" Lão Trương hét lên.

Trương Lân sững người, đồng thời đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh gáy, cảm giác có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.

Trương Lân theo bản năng di chuyển thân thể.

Nhưng vừa mới di chuyển, một thứ gì đó lại từ sau lưng lao tới, lao vào chỗ Trương Lân vừa đứng.

Trương Lân nhìn, suýt nữa chửi bậy!

Chính là Hoàng Tuyền thị vệ vừa bị đâm xì hơi!

Thứ này lại chưa chết!

Bây giờ, nó giống như một tấm da người, lại giống như hình vẽ trong múa rối bóng.

Cái quái gì thế này? "Lão Trương?" "Bên tôi cũng có!" Lão Trương suýt nữa chửi mẹ, nguyên là có bốn người giấy giống hệt đang bao vây lão.

Trương Lân thấy vậy, vội vàng chạy về phía lão Trương.

Hai người liên thủ, tổng thể sẽ dễ dàng hơn một chút. "Chết tiệt, chúng nó hợp thể rồi!" Lão Trương hét lên.

Trương Lân quay đầu lại, thấy nữ quỷ và thị vệ đột nhiên dung hợp!

Hai quỷ vật dính liền vào nhau.

Nữ quỷ tóc dài, nhưng không có mặt, nhưng sau khi dung hợp với người giấy, lại có một khuôn mặt da vẽ, giống như xà tinh trong Hồ Lô Oa.

Còn người giấy, lại trở nên tóc dài ngang vai!

Mẹ kiếp, quá ghê tởm!

Thể dung hợp này thấy Trương Lân chạy về phía lão Trương, cũng đuổi theo, hai thứ nhảy về phía trước, hai cái đầu dính vào nhau đồng thời phát ra tiếng thét chói tai của một nam một nữ: "Hồn nhân nhà họ Trương, nạp mạng!" Bị hai con yêu này hét lên, trái tim Trương Lân lại như bị thứ gì đó bóp chặt, thân thể không thể động đậy.

Giây phút quan trọng, lão Trương ở bên cạnh mạnh mẽ kéo Trương Lân, hai người vừa lăn sang một bên.

Hai quỷ vật kia rơi xuống vị trí Trương Lân vừa dừng lại.

Đúng lúc này, trong Quỷ Phán Điện lại tràn vào một lượng lớn quỷ binh!

Trương Lân và lão Trương hiểu ra, mình đã bị người khác gài bẫy.

Quỷ Phán Điện tương đương với đại điện nghị chính của hoàng đế, đâu phải tiểu quỷ bình thường có thể vào?

Trừ phi Tần Quảng Vương yêu cầu làm vậy.

Nhưng hắn và lão Trương quan hệ thân thiết, dù có mâu thuẫn, cũng không nên như vậy.

Vậy thì, có khả năng nơi này đã xảy ra biến loạn!

Chương 395

Là ai?

Sau khi đám quỷ binh này xông vào, đều nhìn Trương Lân một cách hằm hè.

Điều này khiến Trương Lân vô cùng câm nín!

Mẹ kiếp, ta đã chọc giận ai?

Bạn bè vô duyên vô cớ chết, không được điều tra sao?

Đến đây, Trương Lân cũng có chút phẫn nộ, thầm nghĩ nếu quỷ đã không nói lý, vậy thì bắt đầu đại khai sát giới đi!

Thể dung hợp thấy quỷ binh vây quanh Trương Lân, miệng cười khà khà nói: "Hồn nhân nhà họ Trương, xem ngươi chạy đi đâu!" "Tao chạy cái con khỉ!" Trương Lân nổi giận, định cầm kiếm gỗ đào lên, đại chiến một trận.

Đang lúc Trương Lân chuẩn bị đại chiến một trận, đám quỷ binh khí thế hung hăng, oán khí ngút trời trước mặt đột nhiên dừng lại.

Ở không xa trước mặt Trương Lân.

Trong mắt chúng, dường như đầy vẻ kiêng dè!

Trương Lân sững người, thầm nghĩ cái gì thế?

Sợ ta à?

Vậy thì khiêu khích làm gì?

Đang lúc Trương Lân không hiểu chuyện gì, lại phát hiện lão Trương bên cạnh bắt đầu ra hiệu bằng mắt, miệng mấp máy.

Trương Lân nhìn kỹ, phát hiện lão nói: "Đừng, cử, động." Rồi

tròng mắt liếc về phía sau.

Nhìn thấy vẻ mặt của lão Trương, Trương Lân trong lòng chùng xuống.

Mẹ kiếp, sau lưng có thứ gì đó!

Trương Lân cố nén ý muốn quay đầu lại.

Thứ gì sau lưng, sao mình không có cảm giác gì cả?

Có thể khiến đám lính quỷ này kiêng dè là năng lực gì?

Đúng lúc này, bên phải Trương Lân đột nhiên truyền đến một giọng nói ngọng nghịu: "A, đều không động nữa." Câu nói này như một mồi lửa, khiến hang động vừa mới tĩnh lặng lại bùng nổ.

Trương Lân lúc này ngửi thấy sau lưng truyền đến từng đợt hương lạ, và cảm nhận được sát khí ngút trời.

Mẹ kiếp, mục tiêu của thứ này là lão Trương!

Trương Lân không nghĩ ngợi, lao về phía lão Trương!

Đẩy lão Trương ngã xuống đất, vừa vặn vị trí hai người ngã xuống là vị trí của đám quỷ binh.

Xong rồi!

Trương Lân thầm nghĩ, lúc này lão Trương cũng không thể động đậy, đám quỷ binh này mà xông lên, một mình Trương Lân làm sao đối phó?

Vốn tưởng rằng đám tù quỷ này sẽ lao tới, nhưng khi hai người ngã xuống, lại phát hiện đám tù quỷ này đang cố gắng lùi về phía sau.

Thấy phản ứng như vậy, Trương Lân gần như theo bản năng quay đầu đâm kiếm gỗ đào ra.

Cạch!

Kiếm gỗ đào như đâm vào đá, gãy rồi!

Lúc này Trương Lân cũng quay đầu lại, nhìn thấy thứ đó, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đây chắc là một đại tống tử!

Đối phó với thứ này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là sở trường, nhưng bây giờ họ không có ở đây!

Một người trần truồng, trên người không một mảnh vải, kỳ dị nhất là toàn thân lại trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong cơ thể những thớ thịt đỏ au và những mạch máu chằng chịt, trông thật ghê tởm.

Hơn nữa, trên đầu mọc đầy lông đỏ đáng sợ, từ mặt, mũi thậm chí trong tròng mắt cũng chui ra loại lông thi màu đỏ này, chỉ nhìn tướng mạo này cũng biết thứ này chắc chắn không phải loại hiền lành.

Thứ này hiển nhiên không ngờ bị đâm, tuy không có vết thương, nhưng cảm giác bị mạo phạm lại rõ ràng.

Nó nghiêng đầu, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào Trương Lân, định kéo cậu sang một bên.

Nhưng chỉ một cái kéo nhẹ như vậy, thân thể Trương Lân hoàn toàn không kiểm soát được mà ngã sang một bên.

Ái chà!

Trương Lân không nhịn được mà hét lên một tiếng.

Theo tiếng hét của Trương Lân, một chuyện khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra.

Con tống tử hung thần ác sát kia toàn thân run lên bần bật, dường như bị dọa sợ.

Thân thể nó mạnh mẽ co lại về phía sau, tỏ ra hoảng hốt, kêu lên

một tiếng như tiếng dê kêu, rồi đột nhiên cuộn lên một trận gió, nhanh như chớp lao vào một thiên điện bên cạnh.

Tình huống gì thế này?

Gã này sát khí ngút trời, tướng mạo hung ác như vậy, lại như một con mèo, vừa chạm vào đã chạy?

Gan bé thế?

Thẹn thùng à?

Mẹ kiếp, một con đại tống tử lông đỏ, lại làm ra vẻ thẹn thùng như vậy...

Không chỉ Trương Lân và lão Trương, ngay cả đám quỷ binh, và con quái vật dung hợp cũng ngây người.

Cương thi hung lệ vô cùng, sát khí ngút trời lại có đức tính như vậy?

Mẹ nó, Hồng Mao Hạn Bạt, có lẽ còn không bằng một con Bạch Mao Tống Tử nữa?

Đang lúc mọi người ngơ ngác nhìn về phía cửa động nơi con tống tử biến mất, con tống tử đó lại cẩn thận thò đầu ra từ cửa động.

Vừa thấy mọi người đang nhìn, nó lập tức sợ hãi co đầu lại.

Tôi *...%%¥, mày có khác gì con dâu mới về nhà chồng hay ngại ngùng không?!

Đừng có cái đức tính đó được không!

Thấy con tống tử co lại, con quái vật dung hợp kêu lên một tiếng, ra hiệu cho đám quỷ binh lại lao tới.

Lão Trương lúc này đã có thể cử động, lão kết một pháp quyết kỳ lạ, hai tay ôm không một chiếc gương, rồi ném về phía thể dung hợp.

Chương 396

Lão Trương ra hiệu với con quái vật, còn Trương Lân lại nhìn đám quỷ binh trước mặt, trong lòng dấy lên một cảm xúc.

Thực lực của đám quỷ binh này không mạnh, Trương Lân tự tin có thể đối phó.

Nhưng khí thế trên người chúng, cùng với sự căm ghét và thù hận trong mắt, cậu lại có thể cảm nhận một cách chân thực.

Trong lòng Trương Lân dâng lên một nỗi buồn khó tả.

Lão Trương, Tiểu An, có lẽ đã bị loại thù hận này liên lụy.

Kẻ chúng hận là cậu, nhưng lại ra tay với Tiểu An trước.

Nhưng mình vừa mới từ thế giới đạo mộ sang, mình đã làm chuyện gì mà khiến quỷ binh của thế giới này căm hận mình đến vậy?

Trong lúc sững sờ, thể dung hợp kia lại tách ra, người giấy tiếp tục đấu với lão Trương, còn nữ quỷ thì nhanh chóng bay về phía Trương Lân.

Trương Lân đứng yên bất động, như thể đã mất hồn.

Nữ quỷ miệng hét lên thê lương: "Hồn nhân nhà họ Trương, đền mạng!

Đền mạng!" Theo tiếng thét của nữ quỷ, trái tim Trương Lân co thắt từng cơn.

Giây phút này, cậu có chút tiêu điều.

Cảm giác mà đám quỷ binh mang lại cho cậu.

Trương Lân lạnh lùng nhìn, mặc cho thứ đó bay tới.

Nữ quỷ thấy Trương Lân không chạy trốn, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng điên cuồng, dường như cảm thấy đại thù sắp được báo, trong lòng tràn đầy khoái trá.

Cảm giác này lại khiến Trương Lân mờ mịt.

Trương Lân nhìn nữ quỷ, không khỏi mở miệng nói: "Ta trên đội trời xanh, dưới đạp đất dày, đường đường chính chính làm người, sống lớn đến từng này, chưa từng làm một việc thương thiên hại lý nào, hồn nhân nhà họ Trương?

Ai là hồn nhân nhà họ Trương?

Liên quan gì đến ta?

Liên quan gì đến ta?!" Giọng nói của Trương Lân ngày càng lớn, ban đầu là tự nói, sau đã thành chất vấn.

À, tại sao?

Dựa vào đâu?

Nữ quỷ nghe xong, dường như sững người, nhưng ngay sau đó há miệng, lộ ra cái miệng máu tiếp tục lao tới.

Trương Lân nhìn nó lao tới, gầm lên một câu: "Dựa vào đâu!" Nhưng nữ quỷ cuối cùng cũng là quỷ, không phải người.

Sự do dự của nó cũng chỉ là trong tiềm thức.

Nhiều hơn là báo thù và giết chóc.

Trương Lân cảm thấy cổ mình đau nhói, cảm giác như bị cắn đứt.

Cơn đau nhói từ cổ lan ra toàn thân, suýt nữa khiến cậu ngất đi.

Nhưng cơn đau nhói đó mang theo một sự lạnh lẽo âm hàn, lại đúng lúc khiến ý thức Trương Lân tỉnh táo. "Ha ha, vừa lòng các ngươi rồi chứ?!" Trương Lân không nhịn được nhìn đám quỷ binh

nói.

Đám quỷ binh này, như thể những kẻ ngu dân, không biết tại sao mà vây quanh.

Thù?

Oán?

Bây giờ, đã thành công rồi, còn tôi thì sao?

Kẻ giết bạn tôi thì sao? "Các ngươi có thể báo thù, vậy thù của bạn tôi thì sao?!

Dựa vào đâu mà không nói một lời có thể giết người, còn tôi phải bị tấn công một cách khó hiểu?!

Dựa vào đâu!!" Sự phẫn nộ của Trương Lân không thể ngăn cản nữ quỷ.

Cũng không khiến quỷ binh hả giận, ngược lại, chúng cảm thấy Trương Lân tội đáng chết.

Vẻ khoái trá trong mắt chúng khiến Trương Lân căm ghét!

Trương Lân đột nhiên cảm thấy tình cảm trong mắt đám quỷ binh này không đáng đồng tình, một đám quỷ ngu ngốc không biết gì! "Mẹ kiếp, tưởng lão tử thật sự hết cách rồi sao!" Tình cảm trước đó của Trương Lân tan biến. "Mẹ kiếp, dùng giả tượng mê hoặc ta?!

Giả vờ đáng thương?!!!

Mẹ kiếp nhà mày, lão tử bây giờ chết oan, ta tìm ai báo thù, bạn ta chết ai đòi lại công bằng?

Mẹ kiếp cái nhân quả báo ứng, mệnh ta do ta không do trời!

Nếu mệnh do trời định, ta phá nát cả trời này!" Trong mắt Trương Lân lóe lên hàn quang, thi triển dương hỏa, hung hăng kéo nữ quỷ

đang treo trên cổ mình xuống.

Dương hỏa tuy thiêu trên người nữ quỷ, nhưng cảm giác bỏng rát đó vẫn không hề giảm bớt mà lan ra trên người Trương Lân.

Trương Lân cố nén cảm giác, dùng sức đập vào nữ quỷ, rồi lấy ra một lá bùa vàng, dán lên trán nó. "Ting, ký chủ hoàn thành nhiệm vụ đại náo âm gian, thưởng tiến độ trưởng thành 2%" "Tiến độ trưởng thành hiện tại của ký chủ là 12%, thực lực thực tế là 19.2%." A!

Cuối cùng cũng có tin tốt, lại có tiến độ trưởng thành để nhận!

Bên kia, lão Trương cũng đã giải quyết xong người giấy, khiến nó hóa thành một luồng lửa biến mất.

Nhưng lúc này đám quỷ binh xung quanh lại nhìn hai người một cách giận dữ, như thể có thù sâu oán nặng.

Ánh mắt này khiến Trương Lân kinh hãi, nhưng lại vô cùng chán ghét.

Giống như một đám kẻ ngu ngốc máy móc đang ngu muội giữ lấy niềm tin vốn không thuộc về mình.

Trương Lân trong lòng trở nên tàn nhẫn. "Thích hận ta chứ gì, ta sẽ cho các ngươi hận thật đấy!" Bị người ta đối xử như vậy một cách khó hiểu, Trương Lân cũng nổi điên.

Bây giờ trong đầu cậu hình thành một ý niệm điên cuồng: phải đánh tất cả những thứ này vào địa ngục Hoàng Tuyền cùng một lúc!

Chương 397

Không phải hận ta sao?

Được, vậy thì hận cho đã đi?!

Điều khiến người ta phẫn nộ nhất, không phải là thù hận, mà là bị những kẻ bị ngu xuẩn chi phối hướng về phía mình lên tiếng đòi công lý.

Đánh không được, mắng không xong!

Đứng trên đỉnh cao đạo đức!

Đã như vậy, ta sẽ như ý các ngươi!

Lúc này tâm thái của Trương Lân đã điên cuồng.

Lão Trương thì không sao, thấy Trương Lân như vậy, cũng cảm thấy như vậy là hợp lý nhất!

Từ sau chiến tranh Việt Nam, lão luôn giữ một nguyên tắc: đối với kẻ thù, phải không từ thủ đoạn để tiêu diệt!

Hơn nữa, đám chó chết này bắt nạt đến tận đầu, hai người vô duyên vô cớ chịu oan ức lớn như vậy, sao có thể nhịn được?

Có oan ức, cũng không thể tùy tiện hành hạ ta chứ!

Hai người lấy ra mấy lá bùa vàng, theo chỉ điểm của lão Trương, bắt đầu vẽ bùa.

Trong thời gian này, đám quỷ binh vẫn vây quanh như vậy, lạnh lùng nhìn hai người!

Cảm giác này, khiến Trương Lân tràn ngập cảm giác bị khinh miệt.

Trương Lân cười khà khà, trực tiếp cắn rách đầu ngón tay.

Vẽ xong, Trương Lân dán một lá bùa chú lên mặt đất, rồi lại dán một lá bùa khác lên mi tâm, bảo vệ nguyên thần, miệng hô lớn: "Mang mang Phong Đô trung, trùng trùng kim cương sơn, linh bảo vô lượng quang, động chiếu viêm trì phiền, cửu u gia tội hồn, thân tùy hương vân phan, định tuệ thanh liên hoa, thượng sinh thần vĩnh an!" Đây là 《Phá Địa Ngục Chú》.

Theo lời lão Trương, chú này luyện đến cao thâm, tất cả ác quỷ trong địa ngục đều sẽ tan rã dưới chú ngữ.

Trương Lân lặp đi lặp lại mấy câu chú ngữ, và giọng ngày càng lớn.

Đến cuối cùng, cả hang động đều tràn ngập mấy câu hô hoán này.

Trong lòng Trương Lân như thể được giải tỏa một sự đè nén đã lâu, sự giải tỏa này khiến cả người cậu nhẹ nhõm.

Đám quỷ binh nghe thấy chú ngữ, hành động đều chậm lại, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Trương Lân nghiến chặt răng, liên tiếp niệm chín lần, sắc mặt đều biến thành màu vàng kim, xa xa trông như một pho tượng vàng nhỏ.

Cậu cũng đang gánh chịu nhân quả.

Nhưng cậu không quan tâm, lúc này, một loại tình cảm khác lạ chiếm cứ tâm thần cậu. "Tại sao lại là ta?

Tại sao ép ta?

A...

Tự cổ âm dương lưỡng tương cách, quỷ mị vong linh độ quỷ môn, các ngươi không mau mau quy vị!

Tiếp dẫn hà tại?" Theo câu "Tiếp dẫn hà tại", Trương Lân trên

người mạnh mẽ như có thứ gì đó bị rút đi, tuy không đau không ngứa, nhưng trong lòng Trương Lân mạnh mẽ chùng xuống, đoán được thứ đã mất đi là gì.

Bất cứ việc gì một khi đã làm, tất nhiên sẽ có kết quả.

Kết quả này, thường phải lấy một việc khác để bù đắp.

Trương Lân sau khi làm xong những việc này, cảm thấy trong cơ thể thiếu đi một thứ gì đó.

Dùng lời của lão Trương, đó là tuổi thọ của con người, đã bị rút đi.

Đúng vậy, làm như vậy sẽ tổn hại dương thọ, vì cậu không phải là quỷ sai của âm gian!

Lúc này, góc đông bắc của đại điện đột nhiên nổi lên một trận gió âm.

Trung tâm gió âm có một vòng xoáy lớn, vòng xoáy đang từ từ mở ra, bên trong lộ ra một cánh cửa cổ kính, điêu khắc những hoa văn kỳ dị.

Cửa lớn mở ra, định hút đám quỷ binh này vào.

Lúc này, tinh hoa sinh mệnh trôi đi khiến tinh thần Trương Lân uể oải.

Nhưng vẻ mặt cứng đờ của những kẻ trước mắt lại kích thích Trương Lân.

Cậu nghiến răng gầm lên: "Mở!" Cuối cùng, vòng xoáy trong cửa lớn bắt đầu phát lực.

Quỷ binh bị hút vào từng người một.

Trương Lân nhìn thấy vòng xoáy xuất hiện ảo ảnh, đám tù quỷ bên dưới bây giờ tuy không động đậy, nhưng ánh mắt lạnh lùng và

oán độc vẫn nhìn chằm chằm vào cậu.

A~~~~~ Lúc này, ngay cả lão Trương cũng không giúp được.

Sau khi hét lên bốn chữ "Tiếp dẫn quy vị!", Trương Lân cảm thấy toàn thân tinh lực đều tan biến, cả người không còn đứng vững được nữa, toàn thân mềm nhũn, trước mắt tối sầm, thân thể ngửa ra sau.

Trong lúc mơ màng, cậu lờ mờ thấy trên đầu mình thò ra một cái đầu to lông lá, sau đó không biết gì nữa.

Chết tiệt, không biết chết rồi có thể quay về thế giới đạo mộ không!

Trước khi mất đi ý thức, Trương Lân nghĩ như vậy.

Cả thế giới dường như đen kịt, không nhìn thấy năm ngón tay.

Trương Lân mò mẫm, muốn tìm ra phương hướng.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một điểm trắng, trong bóng tối, trông đặc biệt sáng mắt!

Tiếp đó, bên tai Trương Lân truyền đến một trận âm thanh ồn ào.

Cậu từ từ mở mắt, vừa định nói, ai ngờ miệng lại bị bịt lại.

Trong bóng tối không nhìn ra là ai, Trương Lân không phản kháng, vì không có sức để phản kháng.

Cũng không biết bây giờ đang ở đâu, nhưng có thể nghe thấy phía trước có tiếng cãi vã. "Mang nó theo làm gì, lỡ nó dẫn Trương Lân đến thì sao?" "Hừ, Trương Lân có gì đáng sợ?" "Trương Lân không đáng sợ, nhưng người phụ nữ sau lưng hắn thì đáng sợ!" Một người phụ nữ lạnh lùng nói: "Vốn định một lưới bắt hết, quan tâm đến một tên đó làm gì?" ...

Trương Lân cảm giác người bên cạnh là lão Trương, bèn yên tâm.

Nhưng người phía trước đã bắt ai?

Dường như có liên quan đến mình?!

Chương 398

Trương Lân hồi phục một chút, rồi thử từ từ cử động.

Mới phát hiện, mình và lão Trương đang ở trên xà nhà của Quỷ Phán Điện, bên dưới là một đám người.

Quỷ binh biến mất, quái vật cũng biến mất.

Đám người này chắc là vừa đến không lâu.

Vị trí lão Trương chọn rất tốt, từ đây nhìn xuống có thể thấy rõ người bên dưới, nhưng người bên dưới lại không thấy được họ.

Rõ ràng, người bên dưới không phải là Tần Quảng Vương, lúc thương lượng sự việc, họ đã bố trí một trận pháp phức tạp.

Ngồi ở vị trí chính giữa, là một người đội đấu lạp.

Người này nhìn ngoại hình giống người đã nói chuyện với Mạnh Bà trên cầu Nại Hà.

Trương Lân không dám coi thường người này, có thể liên thủ với Mạnh Bà khống chế được Tần Quảng Vương, không chỉ chứng tỏ người này tâm tư tỉ mỉ, e rằng còn có thân thủ vô cùng lợi hại.

Cậu và lão Trương tuy cũng phi phàm, nhưng đối mặt với loại lão quái vật này, Trương Lân cảm thấy nên cẩn thận thì hơn.

Thế là hai người liền trốn trên xà nhà, một bên tranh thủ hồi phục, dưỡng tinh súc duệ, một bên lắng nghe xem họ rốt cuộc có kế hoạch gì.

Đúng lúc này, bên dưới có một giọng nói gầm lên: "Nhìn cái gì?

Cẩn thận tao móc mắt mày ra!" Trương Lân giật mình, tưởng bị phát hiện, nhưng thấy lão Trương vẫn bình thản, bèn yên tâm.

Cậu nhẹ nhàng quay đầu nhìn xuống, thấy ngay giữa đại điện bên dưới có một người bị trói ngũ hoa.

Chỉ là trước đó người đó nằm sấp trên đất, Trương Lân không nhìn thấy mặt, lúc này có một người, như muốn hành hạ, một cước đá người đó lật ngửa. "Quách Lâm?" Trương Lân có chút kinh ngạc, không ngờ người bị bắt lại là Quách Lâm, tại sao cậu ta lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ vì nguyên nhân của mình và lão Trương?

Không đúng, lúc đầu có người chất vấn tại sao lại bắt Quách Lâm, sau đó mới có người giải thích, vừa hay có thể dụ mình và lão Trương đến cứu, từ đó một lưới bắt hết.

Chứng tỏ trước đó, có người vì nguyên nhân khác đã bắt cậu ta.

Là người nhà họ Trần sao?

Tay của chúng vươn dài đến thế sao?!

Trương Lân trong lòng tức giận, cậu không hề muốn liên lụy người khác, nhưng oái oăm thay vì nguyên nhân của mình, không ít người bị liên lụy.

Chó má thật!

Trương Lân không nhịn được chửi thầm một câu.

Thò đầu ra nhìn, phát hiện bên cạnh Quách Lâm đứng một người mặc đấu lạp, đang chỉ tay mắng chửi thỏ tử.

Vẻ mặt không coi ai ra gì đó như thể dưới trời này chỉ có một mình hắn.

Lại một người đội đấu lạp!

Có lẽ là trang phục đặc thù của một tổ chức nào đó, giống như một loại đồng phục. "Sau này nhất định phải điều tra kỹ, những kẻ ăn

mặc như thế này!" Quách Lâm nằm trên đất, không thèm để ý.

Chỉ lạnh lùng nhìn người đội đấu lạp phía trước, dường như có thành kiến sâu sắc với người đó.

Người đội đấu lạp thấy vậy, cảm thấy mất mặt, giật cái đấu lạp trên đầu xuống, ném xuống đất, hung hăng nói: "Lão tử đang nói chuyện với mày đấy, không nghe thấy à?" Quách Lâm lúc này mới thu hồi ánh mắt, liếc người đó một cái, ánh mắt đó như đang nhìn một tên hề nhảy nhót, vẻ châm biếm trong đó không cần nói cũng hiểu.

Người đó vốn định thể hiện một phen, ai ngờ Quách Lâm hoàn toàn không thèm để ý đến hắn, khiến hắn mất hết mặt mũi.

Người đội đấu lạp thấy Quách Lâm dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, trong mắt lập tức lóe lên hàn quang, từ trong túi lấy ra một cái hồ lô nhỏ màu đỏ, hung hăng nói: "Tao cho mày ngông cuồng, lão tử cho mày biết thế nào là sống không bằng chết." Nói rồi hắn từ trong hồ lô lấy ra một con côn trùng nhỏ màu đen, trông giống con giun, chỉ là có chân.

Con trùng đó trong tay người đội đấu lạp ngọ nguậy, vô số chân đạp loạn xạ trên không, thứ đó thỉnh thoảng giương nanh múa vuốt, trông khá đáng sợ.

Trên mặt người đó hiện lên một vẻ đỏ ửng bệnh hoạn. "Tao ghét nhất là những kẻ đẹp trai hơn tao, một thằng đàn ông mà lại mặt trắng như vậy, hôm nay tao sẽ để bảo bối của tao làm cho mặt mày nát bét, ha ha..." Người đó cười như điên.

Đúng lúc này, trong đại điện có người nói: "Long thiếu, đủ rồi!" Người đó nghe xong liền quay đầu lại, gào thét một cách cuồng loạn: "Đủ rồi, đủ rồi!" "Lúc anh tao chết mày cũng ở bên cạnh, bây giờ người không ra người quỷ không ra quỷ, mày cũng có phần!" "He he, thằng cảnh sát chết tiệt, rơi vào tay tao, mày nghĩ có thể tốt đẹp được

sao?" Nói rồi hắn làm bộ định đặt con trùng lên mặt Quách Lâm.

Người bên cạnh thấy vậy cũng không dám nói thêm.

Đúng lúc này, có người mở miệng nói: "Trần Long, làm gì đấy!" Ai da, giọng nói này có chút quen thuộc, nhưng Trương Lân nhất thời không nhớ ra.

Mẹ kiếp, lại là tên ác thiếu Trần Long!

Trương Lân cũng không ngờ, hắn lại có thể hoành hành ở âm gian!

Nơi ở của Quách Lâm chắc là không ai tìm được, sao chúng tìm được Quách Lâm?

Đang lúc Trương Lân suy nghĩ, Trần Long bên dưới lại nói giọng âm dương quái khí: "Ai da, Trương tiểu thư, sao thế, thích tên mặt trắng này rồi à?" "Thích hay không không phiền cậu lo, tôi chỉ biết, nếu cậu còn động tay động chân với người khác, Càn Khôn Đỉnh trong Quỷ Phán Điện, ai cũng đừng hòng lấy đi!" Người được gọi là Trương tiểu thư lạnh lùng nói.

Trương Lân thắc mắc, lại một người họ Trương?

Giọng nói sao quen thuộc vậy!

Kỳ lạ, trong thế giới đạo mộ và thế giới phó bản, những người phụ nữ cậu quen biết cũng chỉ có mấy người đó, chưa nghe ai họ Trương cả?

Trần Long hiển nhiên không thể không để ý đến Trương tiểu thư, vì đây là sự thật.

Trương Lân hiểu ra, nguyên là mục đích của chuyến đi này của đám người này là để lấy Càn Khôn Đỉnh trong Quỷ Phán Điện?!

Càn Khôn Đỉnh là thứ trấn định âm phủ địa phủ, đám người này muốn làm gì?

Tương truyền nó có công năng đảo lộn âm dương thậm chí nghịch chuyển thời gian, nhưng chưa ai từng thấy.

Chẳng lẽ vì thứ này?

Sắc mặt lão Trương cũng không tốt, hiển nhiên, lão cũng nghĩ đến những điều này.

Xem ra, mưu đồ của đám người này rất lớn!

Trương Lân đột nhiên nghĩ, có lẽ mình đã lo xa, mình vốn không phải là mục tiêu của đám người này!

Có lẽ vì quan hệ với Tần Quảng Vương, mới bị để ý.

Nhưng, vì mình, hại chết Tiểu An, bắt đi Quách Lâm?!

Sự bá đạo và ngang ngược này khiến Trương Lân nghiến răng nghiến lợi.

Nghe Trương tiểu thư nói vậy, trong mắt Trần Long lóe lên hàn quang, cân nhắc một lúc, cuối cùng chỉ đành hừ lạnh một tiếng.

Chương 399

Quay người về phía trước, đá vào Quách Lâm một cước, mắng: "Chó tạp chủng mày gặp may." Quách Lâm uể oải.

Trương Lân nghiến răng, thầm nghĩ tên Trần Long này, sau này phải dạy dỗ một trận.

Trần Long quay người, nói với người đội đấu lạp ngồi ở ghế chính: "Hàn muội muội, xem này, ta đã giúp muội trút giận rồi, bỏ đấu lạp xuống, cho ta nhìn một cái đi!" Người được gọi là Hàn muội muội cười khà khà, nói: "Cảm ơn Long ca ca!" Giọng nói vừa dịu dàng vừa quyến rũ, nghe đến nỗi xương cốt Trần Long đều mềm nhũn.

Mẹ kiếp, tên hoàn khố tử đệ này, ngay cả mặt người ta cũng chưa thấy, đã bị một giọng nói chinh phục rồi!

Đúng lúc này, bên dưới một nam tử đột nhiên kinh hãi hét lên: "Đại trưởng lão, mau nhìn, đó là thứ gì?" Vừa dứt lời, đám người bên dưới lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

Trương Lân bây giờ không có hứng thú xem đó là thứ gì, trong đầu toàn là hình ảnh Quách Lâm chịu uất ức và cái chết thảm của Tiểu An.

Nhưng lão Trương bên cạnh sau khi nhìn thấy thứ đó, lại nhẹ nhàng đẩy Trương Lân, ra hiệu cho Trương Lân đi xem.

Trương Lân thò đầu ra, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy đám người bên dưới đã tụ lại thành một vòng tròn quanh một cái đỉnh lớn sau ghế chính, ai nấy đều đang vươn cổ ngóng chờ nhìn vào bên trong.

Đó là thần binh trấn điện Càn Khôn Đỉnh, sau vị trí của Tần Quảng Vương.

Trương Lân thấy Quách Lâm lúc này cũng đã khá hơn một chút, bèn cũng nhìn về phía đám đông.

Trên đỉnh Càn Khôn, có một thứ nhỏ bằng lòng bàn tay, toàn thân như cát mài, lại bẩn thỉu.

Đám người này nhất thời không đoán ra được rốt cuộc đây là thứ gì. "Hình như còn sống..." Trần Long phụ họa: "Sống, sống, Hàn muội muội thật là tuệ nhãn như cự a." Mẹ kiếp, có thể không biết xấu hổ hơn một chút được không?

Trương Lân không nhịn được mà buồn nôn. "Thần khí đều có thần thú hộ bảo, có phải là con này không?" "Thứ này, thần thú?

Vậy ta không phải là Tôn Ngộ Không như Phật tổ rồi sao?" Trần Long có ý muốn thể hiện trước mặt Hàn muội muội, cũng không quản người hầu bên cạnh ngăn cản, đưa tay định sờ thứ đó!

Hắn ra tay nhanh đến nỗi mọi người không kịp ngăn cản.

Trương Lân thậm chí cảm thấy, nếu với trạng thái này, ngày đó giết hắn thật có chút khó khăn. "Long thiếu, cẩn thận!" Người hầu bên cạnh cảm thấy không ổn, lớn tiếng hét lên.

Nhưng tay Trần Long đã chạm vào thứ đó.

Thứ đó phản ứng cũng nhanh, trực tiếp 'oa' một tiếng như tiếng cóc kêu, rồi một luồng dịch thể màu trắng sữa trực tiếp bắn vào tay Trần Long.

Thứ đó như axit sunfuric đậm đặc, vừa chạm vào tay Trần Long, bàn tay đó bắt đầu xì xì khói màu vàng lục.

Khi Trần Long còn chưa kịp phản ứng, bàn tay đó đã lộ ra xương trắng hếu.

Đến lúc này, Trần Long mới hét lên thảm thiết như heo bị chọc

tiết.

Mọi người đều hoảng hốt.

Ai cũng không ngờ, một thứ không bắt mắt như vậy lại có độc lợi hại đến thế?! "Không giữ được nữa rồi, muốn sống, chặt đi!" Trần Long cũng tàn nhẫn, trước tiên sững người, sau đó thét lên chói tai rút một con dao cong từ bên cạnh lão già, mạnh mẽ chém vào cổ tay phải của mình.

Dao rơi tay đứt, máu tươi từ cổ tay Trần Long phun ra như suối.

Lúc này, Trần Long lại không hét nữa, toàn thân run rẩy, nghiến chặt răng.

Mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt, mọi người đều đang trong cơn chấn kinh và sợ hãi. "Mau... mau băng bó cho ta!" Lúc này, người bên cạnh mới xông lên vội vàng băng bó vết thương.

Trương Lân nhíu mày.

Với phản ứng này của Trần Long, hắn không phải người thường, quả quyết, tàn nhẫn, tại sao lại thể hiện ra vẻ nhẹ dạ như vậy? "Oa~~~" một tiếng kêu, vang vọng khắp Quỷ Phán Điện.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, nhao nhao hét lớn: "Mau tránh ra!" Mọi người vừa động, thứ nhỏ bé vốn dường như đang ngủ say đã tỉnh lại.

Nó từ trên đỉnh nhảy xuống, một cú nhảy này, lại làm rụng không ít bụi bẩn trên người.

Lúc này mới lộ ra diện mạo thật sự của nó.

Một con cóc!

Loại cóc xấu xí vô cùng!

Những cái mụn trên người nó trông rất ghê tởm, những vệt màu

xám trắng tùy ý xuất hiện trên người.

Kỳ dị nhất là, trên đỉnh đầu con cóc này lại có một đốm đỏ.

Sinh vật càng kỳ dị, càng nguy hiểm!

Nhưng những người xung quanh nhìn con cóc này, lại đều hai mắt sáng rực!

Ngay cả lão Trương trên xà nhà cũng không nhịn được mà nhìn thêm vài lần. "Chu Cáp, Chu Cáp..." Trương Lân tuy không biết rõ, nhưng nhìn vẻ mặt thở hổn hển của mọi người, cũng biết thứ này tuy kịch độc, nhưng tuyệt đối là bảo bối. "Trưởng lão, ngài có thật sự nhìn rõ, là Chu Cáp không?" Trần Long cũng chen vào, mặt đỏ bừng, nhìn con cóc, kích động hỏi người hầu! "Không sai, không thể sai được, dấu ấn màu đỏ trên đầu nó, rõ ràng như vậy, sao có thể sai được!" Trần Long lập tức cười lớn, quên cả cơn đau trên tay, nói: "Ta phát hiện ra nó, là của ta!!" Sợ người khác ra tay can thiệp, Trần Long hưng phấn lập tức từ trên người lấy ra một cái hồ lô, rồi dùng một cánh tay kẹp lại, tay kia mở nắp, đổ hết thứ bên trong ra.

Trương Lân nhìn kỹ, là cổ trùng.

Làm xong những việc này, Trần Long trực tiếp ném hồ lô đi, rồi ném đám cổ trùng đó về phía Chu Cáp.

Hành động của Trần Long nhanh chóng thu hút sự chú ý của con cóc vàng.

Dường như con cóc đã ngửi thấy mùi của con bọ, đôi mắt đang nhắm hờ bỗng mở ra, kêu lên một tiếng rồi nhảy tới, cái lưỡi đỏ lòm thè ra cuốn con bọ vào miệng.

Trần Long khẽ cười, ném từng con bọ trong tay về phía cóc vàng.

Trương Lân để ý thấy, bên cạnh Trần Long, vị trưởng lão vốn có vẻ mặt hiền từ lúc này lại lộ ra một nét âm hiểm, ông ta đứng nghiêng

người với mọi người, nhưng Trương Lân ở trên cao lại nhìn thấy rất rõ.

Lão già này định chơi trò chó cắn chó đây mà!

Trương Lân thầm nghĩ.

Cóc vàng nhanh chóng đến bên cạnh Trần Long.

Chương 400

Do chỉ còn một tay nên động tác của Trần Long khá vất vả, mồ hôi túa ra đầy đầu.

Dù khó khăn nhưng mọi chuyện vẫn thuận lợi, hắn lấy ra một cái túi lớn, mở miệng túi rồi ném một món trang sức bằng vàng vào trong.

Cóc vàng nuốt vàng, quả nhiên lời đồn trong dân gian là thật.

Con cóc vàng không chút do dự, trực tiếp nhảy vào chiếc túi của Trần Long.

"He he, tuy bị thương nhưng lấy được một món đồ cũng không tệ." Vị trưởng lão lúc này bước tới, vỗ vai Trần Long: "Chúc mừng Long thiếu, được bảo bối tốt!" Hành động này vốn không có gì đặc biệt, nhưng Trương Lân lại thấy rõ một luồng sáng đen lóe lên từ tay trưởng lão, vụt qua rồi chui vào trong người Trần Long.

"Thời gian sắp hết rồi, canh Mạnh Bà chắc không cầm chân được Tần Quảng Vương bao lâu đâu, mọi người ra tay đi, nếu không để hắn phát hiện ra manh mối thì tôi khó xử lắm!" Quả nhiên, Tần Quảng Vương đã bị gài bẫy.

"Càn Khôn Đỉnh không thể để mất, mọi người chuẩn bị đi!" Lúc này, người được gọi là Hàn muội muội lấy ra một chiếc hộp gỗ, nói: "Thứ này chứa vong hồn của ba mươi vạn người, hừ hừ, chắc chắn sẽ không có sai sót!" Trưởng lão nhìn chiếc hộp gỗ, kinh ngạc nói: "Là chiếc hộp gỗ đó sao?!

Trời ạ!

Như vậy thì không sợ Càn Khôn Đỉnh phản kháng nữa rồi, sát khí của nhiều vong hồn như vậy nhất định có thể áp chế ý thức tự thân

của nó, đợi khi rời khỏi đây là có thể từ từ luyện hóa!" Hàn muội muội lạnh lùng nói: "Hừ, nếu lúc đó tìm được thứ này, lịch sử đã sớm bị viết lại, sao có thể để người khác nghênh ngang như vậy?" Trưởng lão nói: "Được rồi, cô cứ yên tâm, đợi tôi dùng xong đỉnh, tự nhiên sẽ trả lại cho cô, lúc đó lịch sử ra sao tôi cũng không quản!" Hàn muội muội gật đầu, nói: "Bây giờ tôi cần mời đại thần nhập thân, những chuyện xảy ra tiếp theo, xin đại trưởng lão chiếu cố." Trưởng lão gật đầu nói: "Cô cứ yên tâm làm đi, sau khi oán khí được giải phóng, mọi chuyện cứ giao cho tôi." Hàn muội muội gật đầu, rồi ngồi xếp bằng xuống.

Trương Lân cảm thấy kỳ lạ, pháp thuật mà Hàn muội muội sử dụng, chẳng phải là đạo thuật chính tông của Đạo gia sao?

Anh quay đầu nhìn Lão Trương, Lão Trương cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Rốt cuộc Hàn muội muội này có thân phận gì?

Vừa có thể cấu kết với Mạnh Bà để hãm hại Tần Quảng Vương, lại vừa có thể sử dụng một bộ đạo thuật chính thống?!

Đúng lúc hai người đang kinh ngạc, đột nhiên nghe thấy vị trưởng lão bên dưới hét lớn một tiếng: "Người nào?

Ra đây!!!" Trương Lân giật mình.

Chết tiệt, bị phát hiện rồi!

Khốn thật!

Với trạng thái hiện tại mà phải đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, thật sự không ổn chút nào!

Lão Trương cũng khó mà một mình chống lại nhiều người!

Nhưng cứ trốn ở đây cũng không phải là cách!

Lão Trương cũng bất đắc dĩ, liếc nhìn Trương Lân một cái, ý nói lát nữa có cơ hội thì hãy đi trước!

Cũng đúng, bây giờ anh là Muộn Du Bình, nếu có thể đi trước, Lão Trương chưa chắc không thể thoát ra được.

Ngay khi Lão Trương chuẩn bị động thủ, Trương Lân đột nhiên nhẹ nhàng ấn ông lại, rồi lắc đầu, cả hai cùng khẽ nhìn xuống dưới.

Vị trưởng lão sau khi hét lên một tiếng thì đứng yên tại chỗ, mắt đảo qua đảo lại quan sát.

Lão cáo già!!!

Gã này đang dùng kế trá!

Trương Lân toát mồ hôi lạnh!

Quả nhiên gừng càng già càng cay!

Nếu không phải Trương Lân có thần giác nhạy bén, e rằng đã bị lừa ra ngoài rồi.

"Ha ha, trưởng lão thủ đoạn cao tay thật, nếu thật sự có người, cũng nên ra mặt rồi!" Hàn muội muội cười duyên nói.

Trần Long thì ở bên cạnh nịnh nọt: "Hàn muội muội nếu thiếu người, tôi có thể để trưởng lão qua giúp cô!" "Tôi không muốn đoạt đi thứ người khác yêu thích!

Sắp bắt đầu rồi!" Hàn muội muội tuy nói vậy, nhưng động tác trong tay không hề bị ảnh hưởng.

Lão Trương nhìn thấy, không khỏi làm khẩu hình nói: "Nếu bàn về thiên phú huyết mạch, lão Trương ta không thua kém bất kỳ ai, nhưng nếu thực sự luận về đạo thuật, người phụ nữ này cũng là đại địch trong đời ta!" Trương Lân gật đầu, cũng cảm thấy Hàn muội muội này không đơn giản!

Hừ hừ, Trần Long có chút giả heo ăn thịt hổ, trưởng lão thì tâm tư bất chính, Hàn muội muội này cũng không đơn giản, lại thêm một Trương tiểu thư, còn có Mạnh Bà...

Hừ hừ, đám người này mà không có chút đấu đá nội bộ thì thật có lỗi với sự kết hợp này!

Quả nhiên, trước khi Hàn muội muội làm xong động tác cuối cùng, cô ta đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn trưởng lão: "Ông nói, sau khi dùng xong sẽ trả đỉnh lại cho tôi, là thật chứ?" Trưởng lão sững sờ, vội vàng gật đầu nói: "Tự nhiên là thật, tôi đã nói rõ ràng rồi mà!" Hàn muội muội "ồ" một tiếng, quay đầu nói với Mạnh Bà: "Vậy phiền Mạnh Bà bố trí thêm canh Mê Hồn xung quanh đây, ai mà có ý đồ xấu, thì đừng mong có thể bước ra ngoài!" Trần Long ngẩn người, sau đó khó hiểu hỏi: "Hàn muội muội, cô có ý gì?

Chẳng phải chúng tôi đã nói sẽ giao cho cô sao!" Hàn muội muội cười ha hả nói: "Trần công tử, mọi người đều là người tu hành, ai có thể lừa được ai chứ?" "Một người vốn có sở thích Long Dương, lại cứ tỏ ra nhiệt tình với tôi như vậy, chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao?" "Còn nữa, trưởng lão, ngài ra tay giở trò trên người Trần công tử, cố ý để tôi nhìn thấy những dấu vết trong đó, tuy cao minh, nhưng vừa khéo tôi lại nhận ra thủ pháp đó, tuy trông có vẻ không tốt, nhưng thực chất lại là bí thuật chữa thương." "Đã như vậy, mọi người không bằng cứ thẳng thắn với nhau, đừng giả tạo như thế nữa!" Trần Long và trưởng lão đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha hả: "Được, nếu đã như vậy, chúng tôi cũng không cần phải vất vả giả vờ nữa, ai, sớm biết Hàn tiểu thư có thể nhìn ra, chúng tôi cần gì phải diễn kịch chứ?!" Hàn muội muội mím môi cười, nói: "Không sao, xem ra cũng khá vui." Trần Long lại cười nói: "Vậy cô diễn kịch, chẳng phải cũng vui sao?!" Hàn muội muội toàn thân lạnh toát, nói: "Chuyện của tôi, tốt nhất anh đừng quản!" Trương tiểu thư dường như đã quen với

cảnh này, không nói gì.

Lúc này, Mạnh Bà đã bố trí xong canh Mê Hồn xung quanh đại điện, đảm bảo không ai có thể chơi trò chó cắn chó rồi bỏ trốn.

"Nhanh lên đi, nếu không, thứ này sẽ thành sợi dây thòng lọng của tôi mất!" Hàn muội muội thấy vậy, mới bắt đầu thi triển pháp thuật cuối cùng.

Trương Lân ở trên xà nhà xem mà ngẩn người, thầm nghĩ hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt, đám người này đúng là cáo già, đấu với họ, không có đầu óc thì đúng là không đấu lại.

Khi Trương Lân đang thầm so sánh trong lòng, liền nghe thấy có người bên dưới hét lớn.

"Mở ra!" Vốn dĩ Trương Lân tưởng Càn Khôn Đỉnh chỉ là một cái giếng, không ngờ trên đó còn có một cái nắp.

"Chẳng lẽ trong đỉnh có phong ấn thứ gì đó?" Hai người ở trên xà nhà lặng lẽ quan sát.

Bên dưới, Hàn muội muội niệm chú, khi nắp đỉnh mở ra một khe hở, cô ta dừng lại.

"Mọi người sẽ không tấn công lén tôi lúc tôi mở nắp chứ?" Hàn muội muội cười nói.

"Không đâu, không đâu, chúng tôi đều sẽ yên lặng quan sát, để cô chủ trì." Trần Long cười nói, tỏ ra một bộ dạng vô hại.

Hàn muội muội tự nhiên không tin, quay đầu nói với Mạnh Bà đang ngồi bên cạnh: "Nếu họ dám manh động, hãy kích hoạt trận pháp, không ai được ra ngoài." "Lão nô tuân lệnh!" Mọi người đều ngẩn ra, trước đó họ tưởng Mạnh Bà và Hàn muội muội là quan hệ hợp tác, bây giờ xem ra, Mạnh Bà lại nghe theo lời của Hàn muội muội, người phụ nữ này rốt cuộc có lai lịch gì?

Về thân thế của Mạnh Bà, trong lịch sử có ba loại thuyết.

Loại thứ nhất, bà là một vị đại thần được sinh ra cùng lúc với những vị đại thần đầu tiên của nhân loại vào thời hồng mông sơ khai, có nhiệm vụ hóa giải sinh lão bệnh tử của con người.

Loại thứ hai, có vẻ hiện đại hơn.

Người ta cho rằng Mạnh Bà chính là Mạnh Khương Nữ.

Mạnh Khương Nữ và chồng chỉ kết hôn được ba ngày thì chồng bà là Phạm Hỷ Lương bị bắt đi xây Trường Thành.

Mạnh Khương Nữ ngàn dặm tìm chồng, nhưng chỉ tìm thấy tin chồng đã mất, bà đau khổ khóc suốt ba ngày, làm sụp đổ Trường Thành.

Thần tiên cho rằng, chỉ có để bà buông bỏ quá khứ mới có thể tiếp tục sống sót.

Vì thế liền giao cho bà chức vụ Mạnh Bà.

Loại thứ ba, thời Hán có một tài nữ họ Mạnh, lòng mang thiên hạ.

Để tiêu trừ mọi đau khổ và ưu sầu của nhân gian, bà khổ công đọc kinh thư, cho đến ngày già đi cũng không từ bỏ.

Thượng thiên cảm động trước hành vi thành tâm của bà, bèn để bà làm Mạnh Bà.

Chương 401

Đây là ba cách nói phổ biến nhất trong dân gian.

Nhưng Trương Lân lại không tìm thấy trong ba cách nói này, cách nào cho thấy Mạnh Bà có bối cảnh sâu xa.

Nếu là loại thứ nhất, người có thể ra lệnh cho bà, lại là tồn tại như thế nào?

Nếu là loại thứ hai, thậm chí bao gồm cả loại thứ ba, đều không có đủ sử liệu chứng minh Mạnh Khương Nữ hay tài nữ họ Mạnh, có bối cảnh và tổ chức thuộc về mình?

Trương Lân và Lão Trương đều không thể nghĩ thông suốt vấn đề này.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, Hàn muội muội này có thể đại diện cho thế lực đứng sau Mạnh Bà.

Trong lịch sử An Lạc, người họ Hàn có địa vị cao quyền trọng cũng có vài người.

Chỉ không biết là ai mà thôi.

Mạnh Bà sau khi nhận chỉ thị của Hàn muội muội, thân thể trở nên vặn vẹo và mơ hồ.

Trần Long và trưởng lão nhìn thấy, cũng không ra tay ngăn cản.

Bất kể bối cảnh sau lưng hai người họ ra sao, nhưng hiện tại đang ở trong địa phủ.

Mạnh Bà ngay cả Tần Quảng Vương cũng dám ra tay, đối với hai người họ tự nhiên sẽ không kiêng dè.

Thay vì gây thêm phiền phức không cần thiết, không bằng cứ

thuận theo tự nhiên.

Cách ra tay của Mạnh Bà rất đặc biệt, giống như múa, nhưng lại mang theo một loại vận luật kỳ lạ nào đó.

"Trông giống như vũ đạo thời Hán?" Lão Trương nhíu mày, chỉ mấp máy môi chứ không phát ra tiếng.

Trương Lân dùng cách tương tự đáp lại: "Vậy, Mạnh Bà này có thể là người thời Hán?" Lão Trương gật đầu.

Nếu như vậy, cũng có thể giải thích vì sao Mạnh Bà dám ra tay với Tần Quảng Vương.

Khi Mạnh Bà thi triển pháp thuật, bà toát lên một vẻ quyến rũ khó tả.

Sau khi kết thúc, đứng bên cạnh Hàn muội muội, bà lại tỏ ra thâm sâu và bình tĩnh.

Mạnh Bà này, sâu không lường được!

Không chỉ Trương Lân và Lão Trương cảm thấy như vậy, Trần Long và trưởng lão cũng nhíu mày.

Trương tiểu thư ở bên cạnh cũng quay đầu nhìn Mạnh Bà, một bộ dạng như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Được rồi, những gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong, bây giờ tôi sẽ mở nó ra!" Hàn muội muội cười duyên, vỗ tay một cái.

Trương tiểu thư và Trần Long đám người không tự chủ được lùi lại một bước.

Càn Khôn Đỉnh là bảo vật trấn điện của Quỷ Phán Điện, cũng là cây kim Định Hải Thần Châm của cả âm phủ.

Ngoài Tần Quảng Vương ra, không ai biết chiếc đỉnh báu này có uy năng như thế nào.

Hàn muội muội tiếp tục pháp thuật vừa rồi.

“Thiên địa vô cực, âm dương khai hợp, mở!” Theo một tiếng quát nhẹ, Càn Khôn Đỉnh bốc lên một làn khói đặc, dường như dưới nắp đỉnh đang phong ấn một ngọn lửa hừng hực.

Mọi người thấy vậy liền vội vàng nhảy ra, như thể trong làn khói đặc ẩn chứa sự kinh hoàng tột độ.

“Khói đặc đại diện cho linh hồn của âm gian, có tính ăn mòn cực mạnh, một khi bị dính phải, sẽ sinh ra nhân quả lớn.” Lão Trương dùng khẩu ngữ truyền đạt thông tin cho Trương Lân.

Trương Lân không khỏi nhíu mày.

Hiện tại, những thứ anh tiếp xúc dường như đều liên quan đến nhân quả luân hồi.

Điều này không khỏi khiến anh càng thêm coi trọng.

“Có nên cướp cái Càn Khôn Đỉnh này về nghiên cứu không?” Trương Lân thầm nghĩ, nhưng rồi lại nghĩ, thứ này là của Tần Quảng Vương, nếu được, sau này có thể tìm Tần Quảng Vương mượn nghiên cứu cũng được.

Nếu đã vậy, không thể trơ mắt nhìn họ cướp đi Càn Khôn Đỉnh.

Hơn nữa, ai cũng không biết, sau khi Càn Khôn Đỉnh bị lấy đi, trong âm phủ sẽ xảy ra hỗn loạn như thế nào.

Liệu có dẫn đến dương gian xuất hiện hoảng loạn lớn hơn không?

“Nếu mình ngăn cản, không biết có được coi là thay trời hành đạo không?!” Trương Lân thầm nghĩ.

“He he, nếu là thay trời hành đạo, sau này có được ông trời chiếu cố không nhỉ?

Lúc đó cho mình một vài gợi ý cũng được.” Đúng lúc này, tình

huống bên dưới đã thay đổi.

Do xung quanh đã bị Mạnh Bà bố trí mê hồn trận, mọi người không thể rời đi quá xa.

Làn khói đặc ngày càng nhiều, không có dấu hiệu giảm bớt.

“Hàn muội muội, mau phong nó lại!

Nếu không, chúng ta không lấy được Càn Khôn Đỉnh, mà ngược lại còn bị khói đặc ăn mòn trước!” Trưởng lão lớn tiếng hét lên, trong lời nói mang theo sự kinh hãi.

Trần Long cũng ở một bên hét lên: “Khói đặc đã ăn mòn cánh tay của tôi rồi, mau dừng lại!” “Nói thì hay lắm, bây giờ tôi cũng không thể đóng nó lại được.” Hàn muội muội cũng không thể bình tĩnh, có chút lo lắng hét lên.

Trương tiểu thư vẻ mặt nghiêm túc, nhanh chóng lấy ra một ít đồ từ trên người rồi nhanh chóng bôi lên cơ thể.

Trần Long ở bên cạnh nhìn thấy, vội vàng tiến lại gần Trương tiểu thư, đưa tay muốn lấy thứ trong tay cô: “Không ngờ Trương tiểu thư lại chuẩn bị đầy đủ như vậy?!

Chẳng lẽ cô đã sớm biết sẽ xảy ra tình huống này sao?” Lời nói này của Trần Long có ý đồ vô cùng xấu xa.

Quả nhiên, Hàn muội muội cũng chĩa mũi nhọn về phía Trương tiểu thư: “Nếu đã sớm biết như vậy, tại sao không nhắc nhở chúng tôi?

Con người cô, tâm thuật bất chính!

Nếu lần này không lấy được Càn Khôn Đỉnh, cô cũng đừng hòng có phần!” Trương tiểu thư hừ lạnh một tiếng: “Tôi đương nhiên không biết sẽ xảy ra tình huống này!

Hai người các người đúng là một cặp, ngay cả cách đổ nước bẩn cũng giống hệt nhau.” Trương tiểu thư nói rồi bôi một ít thuốc bột trong tay lên người Quách Lâm.

Hàn muội muội định nói gì đó thì đột nhiên Mạnh Bà lên tiếng: “Tần Quảng Vương đã tỉnh lại!

Bây giờ không còn nhiều thời gian, hoặc là được ăn cả ngã về không, hoặc là mau chóng rút lui!” Sắc mặt Hàn muội muội vô cùng khó coi.

Kế hoạch đã lâu như vậy, lại thất bại ngay từ đầu, không thể lấy được bảo bối này!

Vì để tiếp cận Càn Khôn Đỉnh, cô ta không tiếc bại lộ thân phận của Mạnh Bà để mời Tần Quảng Vương.

Thậm chí còn trực tiếp ra tay mở phong ấn Càn Khôn Đỉnh!

Làm những việc này trong một thời gian ngắn có thể không bị bại lộ, nhưng cuối cùng vẫn sẽ để lại một vài manh mối.

Chương 402

Nếu có thể thuận lợi lấy được Càn Khôn Đỉnh, liền có thể tiến hành bước tiếp theo, như vậy cho dù bại lộ thân phận hai người cũng đáng.

Nhưng hiện tại Càn Khôn Đỉnh dường như vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người, thứ này không chỉ đơn thuần là một món vũ khí, bên trong nó còn ẩn chứa những bí mật và phương pháp sử dụng khác.

Hàn muội muội thầm trách mình đã không cân nhắc đến tầng này.

"Đi!" Hàn muội muội tỏ ra vô cùng quyết đoán.

Nếu tiếp tục ở lại, có thể lấy được Càn Khôn Đỉnh hay không chưa biết, nhưng chắc chắn sẽ phải đối mặt với Tần Quảng Vương.

Như vậy, thân phận của cô ta sẽ hoàn toàn bại lộ.

Cân nhắc lợi hại, Hàn muội muội lựa chọn tạm thời bảo vệ thân phận, tạm gác lại chuyện trộm Càn Khôn Đỉnh.

Còn non xanh thì lo gì không có củi đốt.

Cô quay đầu nhìn Mạnh Bà một cái.

"Bà tính sao?" "Cô nương cứ rút lui trước, lão thân tự có cách!" Hàn muội muội khẽ gật đầu, xoay người liền đi.

Trần Long và Trương tiểu thư lúc này cũng không còn cách nào khác, thấy Hàn muội muội đi, bèn thi triển thân pháp, rời khỏi âm gian.

Sau khi mọi người rời đi, chỉ còn lại Mạnh Bà trong đại điện.

Bà đi vòng quanh Càn Khôn Đỉnh hai vòng, miệng lẩm bẩm: "Bảo vật định càn khôn, đâu có dễ dàng lấy được như vậy?!" Điều khiến

Trương Lân kinh ngạc là, Mạnh Bà lại thi triển thủ pháp, hai tay liên tiếp vỗ vào Càn Khôn Đỉnh.

Làn khói đặc vốn đang bốc ra ngoài, lúc này như bị bịt lại hang động, cắt đứt nguồn gốc.

Sau đó, bà đưa tay nắm lấy Càn Khôn Đỉnh, lật tay một cái, Càn Khôn Đỉnh vốn to lớn liền nằm gọn trong tay bà, nhỏ như một cái bình trà.

Mạnh Bà này có vấn đề!

Trương Lân và Lão Trương ở trên đỉnh nhìn rõ mồn một.

Mạnh Bà cất Càn Khôn Đỉnh vào trong túi áo, nhìn trái nhìn phải, rồi lóe người rời khỏi Quỷ Phán Điện.

Lúc này không thích hợp để gặp Tần Quảng Vương, tuy có giao tình, nhưng mất đi Càn Khôn Đỉnh là chuyện lớn, nếu không nói rõ ràng cũng không hay.

Hai người quay trở lại lối ra của địa phủ.

"Ông xem, quỷ khí của âm gian hình như đang tụ tập về phía bên này?" Trương Lân nhíu mày nói.

Sắc mặt Lão Trương không tốt: "Chắc chắn là do Càn Khôn Đỉnh biến mất, không trấn áp được, mới có cảnh tượng quỷ khí rò rỉ ra ngoài." "Không ổn, nếu như vậy, dương gian chắc chắn có động tĩnh!" Hai người vội vã từ địa phủ quay về.

Tại nơi ở của Quách Lâm.

Do đám người kia rút lui vội vã, nên cũng không kịp xử lý Quách Lâm, sau khi được giải phong ấn, linh hồn của Quách Lâm liền tự động quay về thể xác.

Thấy Lão Trương và Trương Lân quay về, Quách Lâm đại khái kể

lại sự việc.

Hóa ra sau khi hai người đi không lâu, cậu ta liền bị theo dõi, và đúng như Trương Lân suy đoán, mục tiêu là thông qua Quách Lâm để tìm Trương Lân!

"He he, thật sự để tôi đoán đúng rồi, chuyện này là nhắm vào tôi!" Trương Lân mặt âm trầm cười nói.

Tuy không biết vì sao, nhưng một khi đối phương đã đến, Trương Lân cũng không hề sợ hãi.

Mặc dù ở hai thế giới, tính cách của Trương Lân có chút thay đổi, nhưng sự kiêu ngạo trong xương cốt vẫn không đổi.

Có người khiêu khích, tự nhiên sẽ không né tránh.

Chỉ tiếc là đám người đó vì Càn Khôn Đỉnh xảy ra biến động mà chạy tứ tán.

Nghĩ lại, cũng là do thực lực không đủ, ngay cả một Đại Tống Tử cũng không đối phó được.

"Mình cần thực lực mạnh hơn!" Đúng lúc này, Lão Trương cũng nhận được tin tức từ môn phái: Địa phủ xuất hiện động loạn, tiểu quỷ xuất hiện, nghiêm trọng nhiễu loạn trật tự nhân thế, tất cả môn phái tu đạo tập hợp, cùng nhau phòng ngự các nơi.

"Nhóc con, ta không đi cùng con nữa, đại sự thiên hạ là trọng!

Nếu có thể, con cũng có thể cùng ta về Long Hổ Sơn một chuyến!

Chúng ta cùng nhau trừ ma vệ đạo!" Trương Lân suy nghĩ một lúc, quyết định tạm thời không cùng Lão Trương về Long Hổ Sơn.

"Con muốn đi tìm Lưu Nhạc và Tiểu Miêu trước!" Lão Trương cũng không phản đối, đưa cho Trương Lân một phương hướng, rồi rời đi.

Quách Lâm cũng theo Lão Trương rời đi, chính thức bước lên con đường tu chân.

Những người quen biết xung quanh đều đã đi, Trương Lân có chút trống vắng.

Quay về nơi ở cũ, mở cửa, lạnh lẽo.

Cuộc sống vốn một mình, đột nhiên xuất hiện vài người bạn chân thành, có mỹ nữ bầu bạn, mà nay lại trở nên cô độc.

"Thời cũng là mệnh, có lẽ Trương Lân ở thế giới này nên cô độc như vậy?!" Trương Lân thở dài một hơi.

Anh lại khóa cửa, vừa định ra ngoài thì thấy người hàng xóm ló đầu ra: "Cậu trai trẻ, mấy hôm trước có người tìm cậu, đeo kính râm mặc vest, không phải là dính vào chuyện gì rồi chứ?

Không phải là xã hội đen đấy chứ?" Trương Lân cười lắc đầu.

Nhưng trong lòng cũng rõ ràng, đám người Hàn muội muội quả nhiên có tổ chức, đều mặc đồng phục cả rồi!

Nhưng, bây giờ họ đã thất thủ trong việc lấy Càn Khôn Đỉnh, chắc cũng không còn tâm trí đặt lên người mình nữa.

Mạnh Bà, Trương Lân luôn cảm thấy người phụ nữ này có những kế hoạch và bí mật không ai biết.

"Manh mối tiếp theo có lẽ có thể bắt đầu từ bà ta!" Dựa theo manh mối Lão Trương cho, Trương Lân đi đến núi Thanh Thành ở Dung Thành.

Nhưng khi đến nơi, không thấy hai người Lưu Nhạc.

Người ở trọ nói, hai cô gái xinh đẹp ngày đầu tiên vào ở rồi không quay lại nữa, phòng vẫn được giữ.

"Chắc là đi du sơn ngoạn thủy rồi!" Trương Lân gật đầu.

Anh bèn gửi tin nhắn cho Lão Trương, nói mình sẽ đến khu vực Tây Tạng một chuyến, có thể sẽ chậm trễ vài ngày.

Trương Lân muốn biết, khu vực Tây Tạng ở thế giới này rốt cuộc là thế nào?

Liệu có liên quan đến khu vực Tây Tạng trong thế giới đạo mộ không?

Có lẽ có manh mối có thể tìm thấy trong thế giới phó bản được thiết lập lại?

Lần này, anh không quên mua một bản nguyên tác.

Có một số chi tiết, cần phải tra cứu, để tránh bị động.

Đương nhiên, có một số chi tiết đã thay đổi, mục đích cuối cùng của việc mua bản nguyên tác, cũng chỉ là để tham khảo.

Chương 403

Tàu hỏa gầm rú, xuyên qua thảo nguyên rộng lớn.

Dưới chân núi Himalaya, Trương Lân dựa theo tung tích trong thế giới đạo mộ để tìm kiếm.

Ở đây, quả nhiên anh đã tìm thấy di tích Cổ Cách.

Có hồ tiên nữ thần kỳ.

Nhưng, nơi này chỉ là một khu danh lam thắng cảnh.

Anh vừa không gặp phải những kẻ săn trộm, cũng không thấy thứ thần bí trong Luân Hồi Điện.

"Tuy đại cảnh tương đồng, nhưng có một số chi tiết không giống nhau." Trương Lân thở dài, xem ra không thể gian lận được rồi.

"Mình đúng là tham lam, đã có hệ thống rồi còn không biết đủ, lại muốn đi đường tắt?!" Trương Lân lắc đầu, tự mắng mình.

Do các môn phái trong thế giới này đang hành động, Trương Lân cảm thấy không nên quá nổi bật, nếu không, dễ bị thế lực sau lưng Hàn muội muội và Trần Long gán cho một tội danh, lúc đó thì được không bằng mất.

Thay vì vậy, không bằng cứ quay về thế giới đạo mộ trước.

Khi Trương Lân quay về, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang chuẩn bị lên đường.

Hửm?

Trương Lân có chút ngạc nhiên, theo so sánh thời gian giữa hai thế giới, bây giờ đáng lẽ chỉ mới qua khoảng một giờ thôi chứ?

Lạt ma đã khỏe lại rồi sao?

“Do ký chủ lần này ở âm gian hôn mê ba ngày, thời gian trôi qua ở âm gian của thế giới phó bản và thế giới đạo mộ là như nhau, khác với thời gian trôi qua ở dương gian của thế giới phó bản.” Hửm?

Nói cách khác, nếu hành động ở âm gian của thế giới phó bản, thì hai thế giới thực ra không tồn tại chênh lệch thời gian?

Thôi kệ.

Thấy Trương Lân xuất hiện, Hồ Bát Nhất mỉm cười, không hỏi gì cả, ngược lại là Tuyết Lỵ Dương, hỏi dồn mấy lần, thấy Trương Lân đều không nói, cũng đành bỏ cuộc.

Trước khi đi, Lạt ma lại làm một pháp sự độ vong cho A Đông, rồi mới cùng mọi người cưỡi trâu yak đến Samgar Dzong để bắt xe ô tô.

Suốt đường đi, Lạt ma không ngừng kể cho Tuyết Lỵ Dương nghe về Ma Quốc Thi Thiên.

Chuyến đi thuận lợi.

Trương Lân nhớ rằng quãng đường vốn cần hơn hai mươi ngày, nay chưa đến nửa ngày đã tới.

Bởi vì họ tình cờ gặp được một đội bộ đội đang tiến đến Gêzê.

Nhờ thân phận cựu binh của Hồ Bát Nhất, mọi người cũng không cần phải ngồi xe khách đi đi dừng dừng, vòng vèo nữa.

Xe quân sự đi một mạch không nghỉ, giữa trưa xuất phát, trời vừa tối đã đến Gêzê.

Lúc này, Bàn Tử và Minh Thúc đã đến từ sớm.

Chức lãnh đạo của Vương Bàn Tử làm thật khổ sở, cuối cùng cũng hiểu được sự không dễ dàng của Hồ Bát Nhất.

Đợi Hồ Bát Nhất đến, Vương Bàn Tử kéo cậu ta ra một chỗ không người, than thở một trận, rồi nhanh chóng giao lại quyền chỉ

huy.

“Hồ tư lệnh, sau này tôi xin nghe theo lệnh cậu!” Vương Bàn Tử vỗ ngực nói.

Minh Thúc cũng ra đón, bây giờ lòng ông như lửa đốt.

Vốn dĩ đối với thủy tinh thi ông cũng không mấy để tâm, bây giờ càng lúc càng gần mục tiêu, Minh Thúc càng khó khống chế được lòng mình.

“Ai da Hồ lão đệ, cậu đến rồi, chúng ta khi nào thì lên đường đây?!” Hàn Thục Na đứng sau lưng có chút oán trách nói: “Mọi người vừa mới đến, không cần nghỉ ngơi sao!

Hồ huynh đệ, đừng để ý, mau nghỉ ngơi đi!” Mọi người vừa ngồi xuống, Vương Bàn Tử lập tức lo liệu sắp xếp nghỉ ngơi ăn cơm.

Nơi ở là một nhà dân của một hộ chăn nuôi.

Trước bữa tối, Minh Thúc kể lại tình hình chuẩn bị.

“Tôi đã thuê một anh chàng đẹp trai làm hướng đạo, xem này, lợi hại chưa, đúng kiểu đàn ông Khangba, tinh anh cường tráng, tôi hỏi rồi, tên anh ta có nghĩa là 'mùng một', he he, báo hiệu chuyến đi này của chúng ta sẽ là một khởi đầu tốt, mời anh ta chắc chắn không sai!” Hồ Bát Nhất dò hỏi kỹ, người hướng đạo này là người duy nhất ở vùng này từng đến Karamir.

Ngoài ra, còn có mười mấy con trâu yak, mười mấy con ngựa, và năm người khuân vác.

“Hồ gia, vật tư đã đầy đủ, nhưng môi trường ở đây không tốt, nhiều khe rãnh, chỉ có thể dựa vào trâu yak để vận chuyển.” Đại Kim Nha vỗ vào con trâu yak khỏe mạnh, nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Minh Thúc, vũ khí thì sao?” “Hồ lão đệ, ở bên này!” Minh Thúc dẫn mọi người ra sau lều của nhà dân, lúc này Bàn Tử và Peter Hoàng hai người đang bày biện súng ống, dài ngắn đủ cả, loại súng ngắn khá thống nhất, đều là hàng buôn lậu từ Đông Nam Á qua, có thể là vật tư quân đội Mỹ để lại.

“Hồ tư lệnh, hàng này không tồi!” Vương Bàn Tử ha hả cười nói.

“Tốt!” Hồ Bát Nhất quay đầu, nói với Trương Lân, “Trương huynh đệ, xem có cần bổ sung gì không?” Trương Lân thản nhiên nói: “Tôi sao cũng được!” Minh Thúc và những người khác ngẩn ra, thầm nghĩ người này không phải là ngoại đạo chứ?

Chẳng hiểu gì cả?!

Vương Bàn Tử và những người khác lại vô cùng yên tâm.

“He he, em trai tôi bá khí thật!” “Trương gia phóng khoáng, đủ ngầu!” Đại Kim Nha cũng giơ ngón tay cái.

Hai người họ đều đã trải qua một đoạn thời gian với Trương Lân, đặc biệt là Vương Bàn Tử, từ Vân Nam trở về, đối với người em trai này đã vô cùng tin tưởng và dựa dẫm.

Mặc dù theo thói quen vẫn trông cậy vào Hồ Bát Nhất, nhưng khi gặp khó khăn, người thứ hai anh ta nghĩ đến, chắc chắn là Trương Lân.

Mọi người ăn tối xong, lại trò chuyện một lúc, rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thời gian xuất phát được định vào sáng ngày hôm sau, vì vậy vào rạng sáng hôm đó, Trương Lân lại quay về thế giới phó bản một lần nữa, dặn dò Lão Trương một vài việc, để lại tin nhắn cho Lưu Nhạc, rồi quay lại.

Sáng sớm hôm sau, mọi người liền từ biệt Lạt ma Thiết Bổng,

chuẩn bị tập hợp xuất phát.

“Bồ tát phù hộ, nguyện cho chuyến đi đến Phượng Hoàng Thần Cung của các vị đều được cát tường bình an.” Lạt ma đặt một dải khăn Hada lên vai Hồ Bát Nhất.

Do vấn đề sức khỏe, Lạt ma không thể tiếp tục đi cùng, chỉ có thể ở lại nhà dân nghỉ ngơi.

Mọi người thúc giục đoàn đội gồm trâu yak và ngựa, tiến về phía tây bắc.

Nguyên tác ở thế giới này không lấy ra được, cũng là một loại kiềm chế.

Trương Lân nhớ hôm qua khi quay về thế giới phó bản có lật qua nguyên tác, nhớ rằng con đường tiếp theo không hề thuận lợi, thậm chí có phần thần thoại.

Anh mơ hồ nhớ rằng ở kiếp trước, có người trên mạng bình luận, gọi đoạn hành trình này của Hồ Bát Nhất là hành trình mang màu sắc thần thoại nhất trong nguyên tác.

Cao nguyên Bắc Tạng.

Nơi này thuộc nội địa, khí hậu khô hanh lạnh lẽo.

Chương 404

Vị trí địa lý đặc thù khiến nhiệt độ và lượng mưa ở đây cũng thay đổi theo chiều dọc.

Mùa đông lạnh lẽo và kéo dài, mùa hè mát mẻ và ngắn ngủi.

Hiện tại đang là cuối hạ, thời điểm nhiệt độ bất ổn nhất trong năm.

Có nhà thơ từng viết "Sa mạc khói lẻ bay thẳng, sông dài mặt trời lặn tròn." Nơi này tuy không phải sa mạc, nhưng cánh đồng hoang vu cũng cho người ta một cảm giác tâm hồn rộng mở.

Nơi này hoang vu không người ở, nhưng sinh linh lại không ít.

Chim chóc thành đàn, từng đàn động vật hoang dã xuất hiện.

Dãy núi xa xa uốn lượn, màu xanh sẫm như mực tàu.

Núi và bầu trời xanh biếc giao nhau, nơi giao nhau là một mảng trắng xóa, cũng không biết là núi tuyết hay là mây.

Đi trong khu không người đã năm ngày, trong thời gian đó Trương Lân thỉnh thoảng xuyên không về thế giới phó bản, giúp Lão Trương thu phục một số quỷ binh, tiến độ trưởng thành cũng đạt 20%.

Như vậy, ở thế giới đạo mộ, thực lực thực tế đạt 110.4%, ở thế giới phó bản thực lực thực tế cũng đạt 38.4%.

Sự thay đổi này, không chỉ Vương Bàn Tử và những người khác ở thế giới đạo mộ, mà cả Lão Trương ở thế giới phó bản, đều kinh ngạc không thôi.

Điều duy nhất đáng tiếc là, mấy tháng trôi qua, Lưu Nhạc và Hứa Tiểu Miêu vẫn bặt vô âm tín.

Vào ngày thứ sáu ở thế giới đạo mộ, mọi người cuối cùng cũng xuyên qua khu không người.

Trương Lân biết, con đường phía trước còn hoang vắng hơn cả khu không người.

Ở cửa núi có một hồ nước, trong hồ có rất nhiều chim nước cổ đen, trong tình trạng không bị ai quấy rầy, chúng liền thành đàn bay về phía nam.

"E là có chuyện không hay sắp xảy ra!" Có một người khuân vác nói với Hồ Bát Nhất, đề nghị mọi người quay về.

Nhưng Minh Thúc không đồng ý.

"Có nhầm không vậy, đã đi đến đây rồi, chỉ vì mấy con chim, một câu nói mà bảo tôi quay về à?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cho rằng đó là mê tín.

"Với lại, em trai tôi còn chưa phản đối!" Nhưng Trương Lân không những không phản đối, mà còn muốn đi xem chuyện về công chúa Ma Quốc.

"Chúng ta nghỉ ngơi một chút, tôi biết vài con đường an toàn, hai mươi phút nữa, chúng ta sẽ đến Tàng Cốt Câu!" Sơ Nhất nói.

Minh Thúc thấy vậy, tâm trạng vui vẻ: "Nào, vị tiểu tử này nói đúng, nghỉ ngơi một chút, rồi lên đường ngay, mà, Tàng Cốt Câu là nơi nào?" Những người khác nghe cái tên này đều có chút ngẩn ra.

"Tàng Cốt Câu"?

Giấu xương người?

Dãy núi này tên là Karamir, vậy lại có ý nghĩa gì?

"Trong Tàng Cốt Câu có xương người hay không, điều đó tôi không rõ.

Sở dĩ gọi là cái tên này, vì đó là nơi bách thú trong núi tự sát, mỗi năm đều có một lượng lớn linh dương, bò yak hoang dã, gấu Tây Tạng, chạy đến đó nhảy xuống tự sát." Không biết có xương người hay không, khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy an toàn hơn một chút.

Nhưng hành vi này của động vật lại khiến mọi người lo lắng trở lại.

Đây không phải là một loài động vật, mà gần như tất cả động vật trên thảo nguyên đều có hành động như vậy.

Tại sao?

"Chẳng lẽ là vì vấn đề từ trường của Trái Đất?" Tuyết Lỵ Dương cố gắng dùng khoa học để giải thích, nhưng cũng thất bại.

Nếu từ trường có thể ảnh hưởng lớn như vậy, thì chính phủ chắc chắn đã sớm đưa ra giải thích rồi.

"Đáy khe toàn là xương trắng của dã thú, người gan lớn đến mấy cũng không dám đến đó vào ban đêm." Sơ Nhất tiếp tục nói, "Còn về Karamir, ý nghĩa của nó là biển cả tai họa, tại sao lại đặt một cái tên không may mắn như vậy, thì ngay cả người chăn nuôi có bộ râu dài nhất cũng không biết." Hồ Bát Nhất nhíu mày, nhìn Trương Lân và Tuyết Lỵ Dương một cái.

Bên cạnh Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng háo hức nhìn ba người.

Nhưng không ai có câu trả lời.

Đặc biệt là về ý nghĩa của Karamir.

Người Tây Tạng đặc biệt sùng bái núi lớn và hồ nước, sao lại dùng từ tai họa để đặt tên?

Tiếc là Lạt ma không có ở đây, nếu không có thể hỏi ông.

Hướng đạo Sơ Nhất giải thích rằng, truyền thuyết về Tàng Cốt Câu, là do các cụ già nhiều đời kể lại.

Mỗi khi trăng tròn như mâm, dã thú trong núi sẽ nhìn lên mặt trăng, từ trên cao nhảy vào khe núi mà chết, dùng cái chết của mình để xoa dịu cơn giận của thần linh; cũng có truyền thuyết rằng, phàm những con vật nhảy vào khe sâu mà chết, có thể thoát khỏi kiếp súc sinh, chuyển thế làm người.

Lại liên quan đến luân hồi chuyển thế?!

Trương Lân nhíu mày.

Dường như những gì anh trải qua, trong đó đều có những ám chỉ như vậy!

Chẳng lẽ thật sự có một bàn tay vô hình đang chủ đạo mọi thứ, dẫn dắt anh?

Theo Sơ Nhất, nơi mọi người cần tìm là sông băng Thần Loa Câu.

Đến đó, ước chừng cần năm ngày đường trở lên.

Trương Lân không khỏi có chút mất lòng tin vào đội ngũ hiện tại.

Không phải lo cho mình, mà là lo cho Minh Thúc và Hàn Thục Na trong đội.

Địa hình của Thần Loa Câu phức tạp hiếm thấy trên đời.

Cao nguyên Bắc Tạng, vốn đất rộng người thưa, môi trường sinh tồn khắc nghiệt.

Gần Karamir gần như toàn là khu không người, đại bộ phận khu vực người khó đến.

Ngay cả người hướng đạo cũng chỉ từng vào Thần Loa Câu hái

thuốc, sâu hơn nữa cũng chưa từng đi.

Trong tình huống này, với thể chất của Minh Thúc và Hàn Thục Na, liệu có chịu đựng được không?

Tối qua lúc uống rượu, Minh Thúc từng nói trong lúc say rằng hy vọng đây không phải là lần cuối cùng mọi người vào núi.

Lời nói đó sẽ không trở thành hiện thực chứ?

Thấy sắc mặt Trương Lân cũng trở nên nghiêm trọng, Hồ Bát Nhất không khỏi hỏi: "Sao vậy?" "Cẩn thận một chút!" Trương Lân kiệm lời như vàng, nhưng Hồ Bát Nhất lại hiểu ý của anh.

Đội ngũ nghỉ ngơi ở cửa núi hơn nửa giờ, rồi tiếp tục tiến lên.

Lúc này, Minh Thúc và những người khác vì kiệt sức, thở khó khăn phải ngồi trên lưng ngựa.

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện.

Chương 405

Từ miệng Hàn Thục Na, mọi người cũng biết được tình hình của Minh Thúc.

Hóa ra gia sản của Minh Thúc thực ra đã bị phá gần hết, hai đứa con trai không ra gì, thích cờ bạc, đã làm cho cơ nghiệp lớn của Minh Thúc gần như tan tành.

Minh Thúc muốn để lại chút gì đó cho con gái và người tình.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người nghe vậy, cũng có chút nể phục Minh Thúc.

Ít nhất, ông đối với Hàn Thục Na thật sự tốt, Hàn Thục Na cũng đối với Minh Thúc không rời không bỏ.

Khi mọi người đang trò chuyện, người hướng đạo đột nhiên dừng lại, ra hiệu cho mọi người nhìn về phía trước.

Mọi người nhìn sang.

Phía trước mặt đất xuất hiện một khe nứt, giống như bị nứt ra.

Rất sâu, như vực thẳm.

Bên trong có sương mù lượn lờ, trông vừa thần bí lại vừa đáng sợ.

Đó chính là Tàng Cốt Câu!

Vị trí mọi người đang đứng, chính là nơi trong truyền thuyết vô số dã thú nhảy xuống bỏ mạng, người dân địa phương gọi nơi này là Yển Thú Đài.

Vương Bàn Tử không khỏi lùi lại một bước, lẩm bẩm: "Chết tiệt, sao tôi cảm thấy mình cũng không tự chủ được mà tiến về phía trước nhỉ?" Mọi người kinh ngạc, đều lùi lại vài bước.

Trương Lân và Hồ Bát Nhất tiến lên vài bước, cúi đầu nhìn xuống.

Một luồng khí lạnh lẽo ập vào mặt.

Bên dưới mây mù càng dày đặc, không nhìn thấy gì cả.

"Hồ tư lệnh, em trai, mau lùi lại, đừng có nhảy xuống đấy!" Vương Bàn Tử hét lớn.

"Hồ gia, Trương gia!" Đại Kim Nha cũng sốt ruột.

Hai người mới lùi lại vài bước.

Hướng đạo Sơ Nhất và mấy người khuân vác khác kinh ngạc nhìn hai người, trong mắt mang theo sự kính sợ nồng nhiệt.

"Từ nay, tôi sẽ gọi các vị là đô cát, đô cát trong tiếng Tạng có nghĩa là kim cương dũng cảm, chỉ có những dũng sĩ thực sự mới dám từ Yển Thú Đài nhìn xuống Tàng Cốt Câu.

Hai vị đô cát huynh đệ, giỏi lắm!" Con đường phía trước không đi được, chỉ có thể đi vòng.

Mọi người đang định thúc giục trâu yak đi, thì gió núi lại nổi lên, những đám mây dày đặc trên đầu từ từ tan ra, một ngọn núi tuyết sừng sững vạn trượng hiện ra từ biển mây.

Ngọn núi tuyết màu bạc như ở trên trời này, dường như có thể chạm tay tới.

Hướng đạo và những người khuân vác địa phương thì bình tĩnh, nhưng Minh Thúc và những người khác lại mắt tròn xoe.

Lại thêm sự chấn động của Tàng Cốt Câu vừa rồi, khiến họ dễ dàng liên kết hai thứ lại với nhau, sinh ra cảm giác sợ hãi.

Mọi người vội vàng lên đường, muốn tìm một nơi nghỉ chân.

Trên đường hướng đạo Sơ Nhất nói, những chuyện ma quỷ hay dã thú tự sát đều là truyền thuyết xa xưa, người chăn nuôi địa phương cũng giữ thái độ hoài nghi.

Nhưng truyền thuyết ở khu vực Tây Tạng cuối cùng vẫn có ảnh hưởng nhất định.

Giống như lúc nhỏ cha mẹ thường dặn buổi tối không được đến gần nghĩa địa, lớn lên dù không tin có ma, nhưng vẫn giữ thái độ thà tin là có còn hơn không, mà tránh xa nghĩa địa.

Vì vậy Sơ Nhất đề nghị mọi người buổi tối không nên đến đó.

"Nơi đó tuy không bị tuyết lở đe dọa, nhưng nếu trên vách núi hai bên có những tảng đá lỏng lẻo, dù chỉ rơi xuống một mảnh nhỏ, dù có đội nồi sắt trên đầu, cũng sẽ bị đập xuyên!" Sơ Nhất cố gắng quy kết sự lo lắng của mình là vì sự an toàn của mọi người.

Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy khó xử, anh biết, ma quỷ là thứ huyền bí, mấu chốt là bên trong đó có hàng vạn dã thú chết, xương trắng chất đống, lân tinh lập lòe, lỡ như có lửa ma, trâu yak và ngựa dễ bị kinh hãi.

Con trâu yak đó, tuy bình thường trông hiền lành thật thà, nhưng một khi phát điên, cũng rất đáng sợ.

Tàng Cốt Câu lại hẹp như vậy, lúc đó e rằng trốn cũng không có chỗ mà trốn!

Sơ Nhất dẫn Hồ Bát Nhất và mọi người vào Tàng Cốt Câu, nói thật, địa hình của nơi này vô cùng tồi tệ.

Vách đá hai bên tạo thành một rào cản lớn, con đường hẹp và dài.

Vách đá hơi nghiêng, tạo thành hình thức dưới rộng trên hẹp.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên đầu tạo thành một đường chỉ trời.

“Hồ tư lệnh, nơi này là đại kỵ của binh gia đấy.” Vương Bàn Tử vừa nhìn vừa nói với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nhưng cũng không còn cách nào khác, vì tình hình hiện tại, đây là nơi thích hợp nhất để mọi người nghỉ ngơi.

Nếu ở bên ngoài, có gió tuyết, lúc đó đừng nói là nghỉ ngơi, e rằng ngay cả đứng vững cũng khó khăn.

Sơ Nhất và mấy người khuân vác tìm một khoảng đất trống bên dưới, rồi đặt tất cả trang bị của mọi người lên mấy con trâu yak đó.

Lại lo trâu yak đột nhiên phát điên, nên họ đã dắt trâu yak đi thật xa.

Sau đó họ dọn dẹp xác dã thú xung quanh khu cắm trại, mới dám nhóm lửa đun nước nấu cơm.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cảm thán mấy người này quả nhiên chuyên nghiệp.

Nếu là người bình thường, sau khi ổn định một chút, chắc chắn sẽ vội vàng nhóm lửa nấu cơm.

Thường sẽ bỏ qua việc nơi này có rất nhiều xác dã thú, có thể có một lượng lớn lân tinh dễ cháy, nếu không chú ý, dễ làm cháy cả đáy khe.

Dù vậy, mấy người khuân vác vẫn dựng một hàng rào bảo vệ quanh đống lửa.

Mấy người khuân vác và người hướng đạo bận rộn, Minh Thúc và thuộc hạ của ông cũng có thời gian nghỉ ngơi, xoa bóp chân, quan sát xung quanh.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân đi sâu vào trong một chút, muốn thăm dò con đường phía trước.

“Trương huynh đệ, cậu có cảm thấy nơi này kỳ lạ không?” Hồ Bát Nhất chỉ vào xác dã thú phía trước nói.

Trương Lân không nói gì, đợi cậu ta nói tiếp.

“Xem những xác dã thú này, từ mức độ phong hóa, hình như mỗi đợt đều có chút khác biệt.” Hồ Bát Nhất tiện tay nhặt hai khúc xương, so sánh, lòng đầy nghi hoặc.

“Tôi dám chắc, thời gian chênh lệch giữa những bộ xương này khá dài, và bộ gần nhất cách đây cũng phải hai ba trăm năm rồi.” Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đi theo, nghe lời của Hồ Bát Nhất, tiếp tục nói.

“Hai ba trăm năm?

Vậy tức là những năm gần đây không còn xảy ra chuyện động vật tự sát nữa?” Điều này Hồ Bát Nhất không nhận ra, nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Cho nên đây cũng là điểm nghi vấn của tôi.” Tuyết Lỵ Dương kiểm tra xung quanh, “Tôi vừa rồi cũng đã kiểm tra sơ bộ, xung quanh dường như không có từ trường dao động bất thường, tức là những con vật tự sát không phải vì từ trường mà mất phương hướng.” “Ngẩng đầu nhìn xem, nơi hẹp như vậy trên đầu, động vật thông thường chỉ cần nhảy nhẹ một cái, hoặc khi tốc độ tương đối nhanh, cũng có thể lao qua.” Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương nghiêm trọng, “Trừ khi chúng từ từ đi vào đây!

Chương 406

Nhưng nếu từ từ đi vào đây, trong tình huống bình thường, những con vật khác nên cảm nhận được sự bất thường ở đây!" Tàng Cốt Câu vốn đã kỳ quái, lúc này qua phân tích của hai người càng trở nên thần bí hơn.

Loại bỏ sức mạnh của tự nhiên, nơi này càng giống như có một sức mạnh quỷ dị nào đó, đang dẫn dắt động vật nhảy xuống.

"Nơi này giống như một nơi tế tự!" Trương Lân lạnh lùng nói.

Đây không phải là manh mối từ nguyên tác, vì trong nguyên tác, nơi này thực ra là nơi săn mồi của bầy sói...

Trên cao nguyên, ngay cả hành động của sói cũng bị hạn chế, khó mà chạy được lâu.

Vì vậy, dưới sự mài giũa của tự nhiên, bầy sói này đã hình thành một bộ chiến lược săn mồi hoàn chỉnh.

Khi thấy một đàn lớn động vật ăn cỏ, mấy con sói sẽ biến thành mấy hướng đồng thời tấn công, khiến những con vật đó tập thể chạy trốn về phía Tàng Cốt Câu.

Nếu một con vật đột ngột nhảy, có khả năng không nhỏ có thể vượt qua khe nứt.

Nhưng nếu hàng trăm con vật tập thể hành động, con vật sẽ bị chen lấn rơi xuống khe nứt.

Về việc tại sao hai ba trăm năm sau nơi này không còn xác động vật mới, đó chỉ có thể là do phương thức săn mồi của sói đã thay đổi.

Nhưng, sau khi Trương Lân trải qua một loạt kinh nghiệm, anh luôn cảm thấy, một phần bối cảnh và tình tiết trong thế giới đạo mộ

đã có những thay đổi nhỏ.

Đặc biệt là chuyện liên quan đến luân hồi chuyển thế.

Khi bước vào Tàng Cốt Câu, anh đã có cảm giác này.

Nơi này dường như là lối vào của một thế giới khác.

Phía trước u ám xa xôi, càng giống như một cái bẫy đã mở miệng lớn.

"Hả?!

Nơi tế tự?!" Hồ Bát Nhất kinh hãi, sau đó cười khổ nói: "Trương huynh đệ, cậu đúng là không nói thì thôi, nói ra một câu lại dọa người!" Nhưng nghĩ lại, cũng có khả năng này.

Hồ Bát Nhất nhớ rằng trong cuốn sổ tay gia truyền, hình như đã từng ghi lại một chuyện như vậy.

Đó là chuyện thời nhà Thanh, thời gian cũng khớp.

Thời nhà Thanh có người lợi dụng thiên táng hoặc các phương thức khác để tiến hành tế lễ sinh mệnh, thật sự có khả năng này!

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương cũng có chút thay đổi, cô tự nhiên cũng có thể liên tưởng đến, rốt cuộc là ai có thể trong hoàn cảnh như vậy tiến hành tế lễ?!

Luân Hồi Tông!

Ma Quốc!

Suy đoán này của Trương Lân khiến mọi người vừa hưng phấn vừa căng thẳng.

Hưng phấn vì cuối cùng cũng ngày càng tiếp cận manh mối cần tìm; căng thẳng vì, nhiều xác chết như vậy có thể tưởng tượng được lễ tế lúc đó đẫm máu đến mức nào!

Ba người lại lật tìm trong một đống xác chết, may mắn là, trong những bộ xương này không phát hiện ra xương người.

"May quá, may quá, dù là tế lễ cũng không dùng người sống!" Hồ Bát Nhất vỗ ngực cười hì hì.

"Cảnh tượng này nên gọi Vương Bàn Tử đến, không để cậu ta cảm nhận, thật quá đáng tiếc!" "Hồ tư lệnh, có phải cậu đang gọi tôi không?" Lời vừa dứt, giọng của Vương Bàn Tử đã vang lên từ phía sau.

Hóa ra, Vương Bàn Tử sau khi sắp xếp cho Minh Thúc và những người khác, thỉnh thoảng cũng ra ngoài đi dạo, cũng không nhịn được muốn theo ra xem.

"Ha ha, quả nhiên đồng chí một lòng, Vương tư lệnh mau xem trong đống phía trước có thứ gì không?!" Hồ Bát Nhất ha hả cười nói, chỉ vào đống xác động vật phía trước.

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, thầm nghĩ chẳng lẽ bên trong có bảo bối sao?

"Có gì?

Có gì?

Để tôi giám định!" Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên, rồi lật tìm trong đống xương.

Phải nói, qua nhiều năm tích lũy, xác xương dưới đáy khe nhiều đến mức vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Trước đó mọi người chỉ tìm qua loa trên bề mặt, nhưng Vương Bàn Tử lật tung như vậy, mọi người mới phát hiện những lớp xương trải trên mặt đất, thậm chí dày hơn một mét?!

"Hồ tư lệnh, rốt cuộc ở đây có gì vậy?" Thời tiết ở đây lạnh,

nhưng Vương Bàn Tử lại lật tìm đến toát mồ hôi.

Xa xa nghe thấy Hồ Bát Nhất nói: "Không biết, tôi chỉ cảm thấy ở đây có thứ gì đó, không thể nói cho cậu biết được, chúng tôi đều nhất trí suy đoán, nơi này có thể là một nơi tế tự!" Phía sau một trận yên tĩnh.

"Ối mẹ ơi, Hồ tư lệnh lừa tôi!

Mau chờ tôi với!" Khi trở về khu cắm trại, Sơ Nhất đã đun xong nước nóng, mọi người quây quần bên đống lửa.

Hồ Bát Nhất kể lại suy đoán của mình cho mọi người.

Hướng đạo Sơ Nhất lắc đầu nói: "Nếu có, cũng không phải là tôn giáo chính thống của khu vực Tây Tạng chúng tôi, một là vì tôn giáo chính thống không dùng phương thức trái với đạo trời này, hai là vì phương thức tế tự của tôn giáo chính thống đều rất hoành tráng, nếu thật sự cử hành ở đây, không thể không có người biết." "Tôi cũng nghĩ vậy, tôi đoán có thể là thủ đoạn của Ma Quốc mà chúng ta lần này muốn tìm, hoặc là của Luân Hồi Tông?" "Điều này thì có khả năng, những truyền thuyết về tà giáo ở khu vực Tây Tạng đều rất đẫm máu!" Minh Thúc ở bên cạnh cũng nói: "Thông thường, những tôn giáo tế tự bằng cách sát sinh đều có mặt tối.

Tôi đã thấy trong mấy cuốn sổ tay gia truyền."...

Mọi người uống nước nóng, trò chuyện.

A Tú ở bên cạnh thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn xung quanh, dường như muốn xem thứ gì đó.

"Con gái ngoan, sao vậy?

Xung quanh có gì không ổn à?" Minh Thúc nhận ra sự bất thường của con gái, lên tiếng hỏi.

“Con thấy xung quanh có bò, ngựa, linh dương.” A Tú có vẻ hơi căng thẳng.

Vương Bàn Tử ngẩn người, rồi bừng tỉnh: “Đúng rồi, đúng rồi, A Tú tiểu thư có thể nhìn thấy một số thứ!

Mau xem có người không?!” Ý của Vương Bàn Tử là, xem thử có người không, nếu không có người tức là họ cũng an toàn.

Nhưng A Tú rõ ràng đã bị câu nói này dọa sợ, hét lên một tiếng, rồi ngã quỵ vào lòng Hàn Thục Na.

Thiên nhãn tự nhiên có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thể nhìn thấy, nhưng cũng rất tổn hao tinh thần.

Thể chất của A Tú tuy khá mạnh, nhưng việc kiểm soát thiên nhãn còn non nớt, lại thêm kinh hãi, tinh thần liền suy sụp.

May mà không có chuyện gì lớn, Hàn Thục Na không ngừng an ủi A Tú.

Minh Thúc oán trách nhìn Vương Bàn Tử một cái, thầm nghĩ thằng nhóc này thật không biết nói chuyện!

Vương Bàn Tử nhún vai, giả vờ vô tội.

Hồ Bát Nhất lại hỏi Minh Thúc về cấu trúc của Cửu Tầng Yêu Tháp, cũng là để chuẩn bị trước một số công việc.

Minh Thúc đại khái kể lại, Hồ Bát Nhất cũng dựa vào thông tin mình nắm được để đối chiếu.

Chương 407

Nửa cuốn sách tàn mà ông nội Hồ Bát Nhất để lại là do một cao thủ Mạc Kim cuối đời Thanh viết, bên trong cũng có đề cập đến cấu trúc bố cục của Cửu Tầng Yêu Lâu ở Tây Tạng.

Có lẽ trong những năm tháng đã qua, cũng từng có Mạc Kim Giáo Úy đến Cửu Tầng Yêu Lâu.

Loại lăng mộ hình thức yêu tháp như vậy, nhất định có hai rãnh tuẫn táng hình rồng quy mô tương tự đi kèm.

Có khả năng Tàng Cốt Câu là một trong số đó.

Như vậy cũng có thể giải thích, tại sao ở đây có thể tiến hành những nghi lễ tế tự không ai biết.

"Tôi tìm thấy một cái ở bên cạnh!" Tuyết Lỵ Dương đưa cho Hồ Bát Nhất một khúc gỗ.

Trên khúc gỗ có một mặt quỷ đầu người ba mắt rất mờ, ít nhất cũng là di vật của mấy trăm năm trước, gần như đã bị phong hóa hết.

"Ký hiệu này đã xuất hiện nhiều lần rồi." Tuyết Lỵ Dương nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, anh cũng đã chú ý, từ khi vào Tàng Cốt Câu, đã thấy vài chỗ có ký hiệu đồ đằng tương tự.

Nhưng, đây nên là một tin tốt, chứng tỏ mọi người không còn xa Phượng Hoàng Thần Cung nữa.

"Chẳng lẽ năm đó ở vùng đất hoang vu này, có người của Luân Hồi Tông khống chế, hoạt động ở đây sao?" Nhìn những ký hiệu tương tự, Hồ Bát Nhất không khỏi nghĩ.

Rất có khả năng.

Khi tổ chức này cực thịnh, ở khu vực Tây Tạng cũng thuộc hàng đầu.

Lúc đó chắc chắn đã mê hoặc không ít dân chúng tin theo.

Từ ghi chép xem ra, thần thông quảng đại, đồng thời cũng để tránh sự đàn áp của tôn giáo chính thống, lựa chọn hoạt động ở nơi hoang lương khắc nghiệt như vậy, cũng có thể hiểu được.

Khi mọi người đang nghiên cứu về khe nứt có thể là nơi tế tự này và vị trí của yêu tháp, đột nhiên nghe thấy trên đầu dường như có thứ gì đó động đậy.

Nơi này thuộc khu vực cao nguyên, lại ở nơi ít người qua lại, nên một khi có động tĩnh, sẽ truyền đi rất xa.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo thói quen, dựa vào độ lớn của âm thanh phán đoán, nhìn về phía giữa vách đá.

Hướng đạo Sơ Nhất thì kinh hãi chỉ lên đường chỉ trời trên đầu, căng thẳng đến không nói nên lời.

Mọi người thuận theo tay anh ta nhìn, từ trên trời, có một vật đen sì rơi xuống.

Vật đó ở quá cao, khiến mọi người không thể phán đoán được điểm rơi, bèn không khỏi hoảng hốt đứng dậy, cố gắng nép vào sát vách đá.

Đợi đến khi vật đó rơi xuống gần, mọi người mới phát hiện, đó là một con gấu Tây Tạng to lớn vô cùng, đang giương nanh múa vuốt rơi từ độ cao nghìn mét xuống.

Mặt con gấu Tây Tạng mọc mấy phần giống vượn, trông vô cùng xấu xí, và cực kỳ hung dữ.

Nhưng, cảm giác mất trọng lượng đối với bất kỳ sinh linh nào

cũng đều kinh khủng.

Con gấu Tây Tạng này hoàn toàn không có vẻ oai vệ trên thảo nguyên, nó kinh hãi bất lực vung vẩy móng vuốt, phát ra tiếng gào thét từ tận sâu trong linh hồn.

Tiếng kêu này trong đêm đen nghe vô cùng rợn người.

Khe nứt này qua năm tháng, trên vách đá mọc ra không ít cây cối, nên khi con gấu Tây Tạng rơi xuống, nó va vào những cây này mà nghiêng ngả, nhưng do thân hình quá lớn, độ cao rơi lại rất sâu, những cây này không thể cản được xu thế rơi của con gấu Tây Tạng.

Ngược lại còn tạo ra cho con gấu Tây Tạng rất nhiều vết thương khó lành.

"Ầm"!

Một tiếng động lớn, con gấu Tây Tạng như một quả dưa hấu khổng lồ rơi xuống đất, vỡ tan tành, máu thịt và nội tạng văng tung tóe, dù mọi người đứng xa, cũng bị văng đầy người.

Mọi người đều kinh ngạc, quên cả lau đi những vết bẩn trên mặt.

Tất cả mọi người đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ truyền thuyết cổ xưa kia đã thành sự thật?

Hay là loại tế tự đó lại bắt đầu rồi?

Nhưng Luân Hồi Tông cũng đã diệt vong từ mấy trăm năm trước, không còn tồn tại trên đời, con gấu Tây Tạng này chẳng lẽ đang dùng một phương thức hoài niệm?

Kết cục bi thảm của vị khách không mời mà đến này, lại khiến tim mọi người cũng treo lên tận cổ họng.

Dù sao cũng đang ở trong một bầu không khí đặc biệt.

"Ôi trời ơi, mau nhìn lên trời!" Mọi người không tự chủ được

nhìn lên trời.

Đêm trên cao nguyên, khác với nội địa, có chút sáng sủa.

Ban đầu, đường chỉ trời tuy hẹp, nhưng vẫn có thể lọt vào một chút ánh sáng.

Mà hiện tại, trên đầu là một mảng đen kịt.

Mọi người nhìn qua những đốm đen lốm đốm, toàn thân toát mồ hôi lạnh!

Trên trời đột nhiên xuất hiện vô số động vật đang kêu la thảm thiết, giãy giụa rơi xuống.

Giống như trời đổ mưa vậy.

Mưa rơi là một chuyện bình thường.

Nhưng nếu thứ rơi xuống là động vật thì lại không bình thường chút nào!

Động vật rơi từ trên trời xuống, lốm đốm đen kịt, lúc này hệt như những hạt mưa, nện xuống đáy cốc.

Hồ Bát Nhất cảm giác như được quay về thời đi lính năm xưa, tham gia diễn tập bắn đạn thật, cảm nhận uy lực của đại pháo.

Mỗi một con vật rơi xuống, thung lũng dường như lại rung chuyển.

Chỉ trong chốc lát, thung lũng đã chấn động dữ dội, tựa như có thể làm tim người ta văng ra ngoài.

Điều quan trọng là sau chấn động, thịt nát và bùn đất văng tung tóe khắp nơi.

Cảnh tượng này khiến một người thần kinh thép như Vương Bàn Tử cũng không nhịn được mà hét lên: "Trời đất ơi, đây là biệt đội cảm

tử Thần Phong đấy à!" Cả nhóm nép sát vào vách đá cho an toàn.

Lúc này, điều Hồ Bát Nhất lo lắng nhất lại là đàn bò ly và ngựa ở phía xa.

Vật tư đều ở trên đó, nếu chúng hoảng loạn bỏ chạy, tuy không gây nguy hiểm cho mọi người, nhưng chắc chắn nguồn cung cấp sẽ mất hết!

Trên hoang nguyên, không có đồ tiếp tế chẳng khác nào tự sát từ từ!

Điều đó không chỉ bất hạnh mà còn vô cùng tàn khốc!

May mắn thay, cơn mưa động vật tuy thanh thế lớn nhưng không làm đàn bò ly và ngựa bị thương.

Lúc này, chúng dường như cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hãi, đứng bất động, mắt nhìn chằm chằm vào đống thịt nát bầy nhầy.

Nhưng tình hình này chung quy cũng không ổn.

Chương 408

Sơ Nhất nghiến răng, gọi hai phu khuân vác cùng đi khống chế đàn bò ly, ít nhất cũng phải dỡ một ít vật tư trên lưng chúng xuống.

Là một người dẫn đường, anh ta hiểu rõ tầm quan trọng của vật tư lúc này.

Đúng lúc đó, mười mấy con dê sừng dài từ đỉnh khe rơi xuống.

Do bị cành cây cản lại, điểm rơi của chúng thay đổi, rơi chết ngay gần đàn bò ly và ngựa.

Đàn ngựa lập tức hoảng sợ, mấy con ngựa hí dài, giật đứt dây cương, nhảy khỏi lưng bò ly, men theo Tàng Cốt Câu khúc khuỷu, cắm đầu chạy thục mạng về phía trước.

Xong rồi!

Sắc mặt Sơ Nhất biến đổi.

Bò ly thực ra là loài động vật có xu hướng bầy đàn, nếu đàn ngựa bên cạnh ổn định, chúng cũng sẽ cảm thấy không có chuyện gì.

Nhưng bây giờ ngựa đã phát điên, những con bò ly phản ứng chậm chạp này cũng nổi tính, cúi đầu chạy theo đàn ngựa.

Tiếng vó bò, vó ngựa giẫm đạp cùng tiếng hí của gia súc dần xa trong khe sâu, chỉ để lại tiếng vang ầm ầm trầm đục.

Âm thanh trong đêm đen nghe dị thường chói tai.

Xong đời rồi!

Sơ Nhất và những người khác định ăn cơm uống rượu xong mới dỡ đồ cho bò ly, nên phần lớn vật tư vẫn còn trên lưng chúng, chưa kịp dỡ xuống.

Quan trọng nhất là nước gừng tươi, không có nước gừng thì không thể phá băng được.

Lần này tổn thất quá lớn, có khả năng cả đội không thể tiếp tục tiến lên, Sơ Nhất và phu khuân vác cũng sẽ thiệt hại nặng nề.

Phải biết rằng nhà Sơ Nhất ở địa phương tương đối giàu có mới có được ba con bò ly, hai mươi mấy con dê, nếu một lần mất đi mười con bò ly thì sẽ là một tổn thất cực lớn.

Phải đuổi theo lấy lại!

Mặc dù cách này xem ra khá khó khăn, nhưng vẫn tốt hơn là quay về rồi lại xuất phát!

Sau khi bàn bạc với Minh Thúc, mọi người đều đồng ý.

Ngay lập tức, họ chia làm hai nhóm, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trương Lân một nhóm, Sơ Nhất và mấy phu khuân vác một nhóm.

Peter Hoàng ở lại chăm sóc Minh Thúc và Tuyết Lỵ Dương.

Hồ Bát Nhất thấy trên đỉnh đầu không còn dã thú rơi xuống nữa, bèn không màng nguy hiểm, chia quân hai đường, cầm vũ khí, lập tức xuất phát đuổi theo đàn gia súc.

Những người còn lại thu dọn đồ đạc, đi theo sau.

Tàng Cốt Câu vừa dài vừa hẹp, Hồ Bát Nhất và Sơ Nhất cho rằng có thể ra khỏi khe núi phía trước, ngựa và bò có thể đi theo hai hướng khác nhau, nên họ dự định sẽ chia quân ở lối ra.

Men theo Tàng Cốt Câu khúc khuỷu tiến về phía trước, trên mặt đất đầy dấu vết giẫm đạp của bò và ngựa, rất nhiều xương khô vùi trong đất đã bị lật lên.

Những mảnh xương này đều từ hơn hai trăm năm trước, đã mục nát từ lâu, chỉ thỉnh thoảng mới thấy một tia lân quang như ma trơi lóe

lên.

Khi ra khỏi Tàng Cốt Câu, mọi người phát hiện cỏ dại mọc um tùm hai bên khe núi, cao hơn nửa người.

Vài bóng cây lay động trông như bóng người, trông vô cùng đáng sợ.

Sao lại không có động tĩnh gì nữa?

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, hệt như bị bom oanh tạc, sao bây giờ lại yên tĩnh thế này?!

Sự chênh lệch này khiến người ta gần như suy sụp.

Mọi người nhìn trái nhìn phải, lại đi thêm một đoạn nữa, cả phía trước và phía sau đều không có động tĩnh, vừa không nghe thấy tiếng bò ngựa chạy, cũng không thấy ánh đèn của nhóm người đi sau.

"Lão Hồ, chúng ta lạc mất người dẫn đường rồi à?" Vương Bàn Tử thở hổn hển nói, "Chuyện này đúng là quái đản!" Hồ Bát Nhất gật đầu, theo kinh nghiệm của anh, lúc này kỵ nhất là hoảng loạn.

Ba người đứng tại chỗ, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

"Dương tiểu thư, thi cốt gần đây nhất cũng đã hơn hai trăm năm, vậy mà chúng ta lại gặp phải một lần, mẹ nó cũng quá trùng hợp rồi phải không?" Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, nói.

Trương Lân không nhịn được nhíu mày.

Anh không thích cảm giác bị người khác dắt mũi đi thế này, mặc dù anh không quan tâm đến cái gọi là âm mưu.

Hồ Bát Nhất một tay cầm đèn pin, một tay rút con dao găm gài bên hông, nói: "Mấy anh em, cẩn thận đi, tôi cũng thấy có chút kỳ lạ, nơi này chúng ta không quen, đừng để bị người khác chơi xỏ!" "Lão Hồ, ý cậu là người dẫn đường có khả năng..." "Vương tư lệnh, đừng có

hẹp hòi như vậy, 'người khác' mà tôi nói chưa chắc đã là người, nói chung chung cậu hiểu không?" "Mẹ nó, có cả người không phải người à?!

Hồ tư lệnh, tín ngưỡng duy vật chủ nghĩa của cậu không được lung lay đâu đấy!" "Lúc này mà còn giảng duy vật chủ nghĩa với tôi à?

Vương tư lệnh, cậu ngây thơ quá rồi đấy!" "Tôi..." Vương Bàn Tử đang định cãi lại thì thấy Trương Lân đột nhiên rút thanh Trạm Lư thần kiếm, rồi chém về phía mình.

"Ái chà, em trai..." Vương Bàn Tử không kịp né, mắt nhìn kiếm quang lướt qua người.

"Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn người một lúc, không cảm thấy có động tĩnh gì, chỉ thấy trên cổ mình nóng nóng, không nhịn được quay đầu lại.

"Ối mẹ ơi!" Một cái đầu sói to tướng đang áp sát vào đầu Vương Bàn Tử!

Nguyên lai, lúc Vương Bàn Tử đang lải nhải, một con sói đột nhiên từ trong bụi cỏ vồ về phía anh ta.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy, nhưng không kịp phản ứng.

Trương Lân lại nhanh như chớp, một kiếm chém bay đầu con sói.

"Đao pháp giỏi!" Hồ Bát Nhất không nhịn được tán thưởng.

Cái đầu sói mất đi sự chống đỡ của cơ thể, cũng không còn lực lao tới, chạm vào cổ Vương Bàn Tử rồi lăn lông lốc xuống đất.

"Dọa tôi hết cả hồn..." Vương Bàn Tử không khỏi có chút ngượng ngùng, cứ tưởng Trương Lân nổi điên muốn giết mình.

Nơi này lại có sói sao?

Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Liệu có phải nơi này thực ra là địa

điểm bầy sói vây bắt con mồi không?

Chứ không phải nơi tế tự?" Lẽ nào, bầy sói mới là sự thật kinh hoàng đằng sau Tàng Cốt Câu?

Đối với lời giải thích này, cả Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều sẵn lòng chấp nhận, dù sao cũng không phải nơi tế tự.

Hai người họ năm xưa đều có kinh nghiệm quân ngũ, ở khu vực Tây Tạng cũng có kinh nghiệm săn sói.

Nếu sói Tây Tạng có thể làm được những chuyện này, hai người họ không hề nghi ngờ.

Sói, đặc biệt là sói Tây Tạng, là loài động vật mang sứ mệnh thần thánh!

Nhưng Trương Lân lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Ba người tìm kiếm xung quanh, quả nhiên tìm thấy một ổ sói con.

Chương 409

Vương Bàn Tử lập tức muốn tận diệt.

Nhưng Hồ Bát Nhất ngăn lại, quay đầu nhìn Trương Lân một cái, nói: "Ít giết chóc một chút, có lẽ có thể bớt đi một phần tội nghiệt." Trương Lân gật đầu.

Cũng không biết bầy sói này có liên quan đến Ma quốc hay không, hay là có tác dụng gì đối với khu vực Tây Tạng.

Thay vì ra tay tàn nhẫn, không bằng tĩnh quan kỳ biến, cũng là để lại một đoạn thiện duyên.

Nhưng cũng chính vì có người, những con sói con vừa mới biết chạy này đã theo bản năng mà bỏ đi.

Vương Bàn Tử ghé lại gần xem.

"Lão Hồ, em trai, xem này, cái hang này lớn thật đấy!" Vương Bàn Tử hét lớn, "Đây đâu phải hang sói, đây là hang núi do người đào thì phải?!" Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử quay lại, ném một ngọn đuốc vào trong, một mặt để đề phòng có sói bên trong, mặt khác để dùng lửa đuốc loại bỏ chướng khí.

Đợi khói tan, ba người mới tiến vào hang sói.

Quả nhiên, như lời Vương Bàn Tử nói, không gian hang núi này lớn đến kinh người.

Đây đúng là một hang động do người đào, sau này mới bị sói chiếm cứ.

Bên trong có mảnh vỡ đồ đồng, đồ vật và ký hiệu đều đã bị phá hủy, không thể nhận dạng được.

Ba người phát hiện một lượng lớn hài cốt động vật, có một số còn chưa bị gặm hết.

“Hiểu rồi, sở dĩ nơi này khiến người ta cảm thấy không thoải mái, là vì nơi này đúng là nơi tế tự.

Nhưng thi cốt của những động vật kia lại không phải đều dùng để tế tự.” Hồ Bát Nhất đã hiểu ra.

“Nơi tế tự và Tàng Cốt Câu cách nhau gần như vậy, chắc chắn không phải ngẫu nhiên.

Sau này nơi này bị bỏ hoang, mới bị bầy sói này lợi dụng.” “Sói vốn không thích nghi với việc chạy trên núi cao, khó mà đuổi kịp con mồi, vì vậy chúng mới tìm cách dồn con mồi đến đỉnh sườn dốc này.” “Hắc hắc, đừng nói là động vật, kể cả con người, nếu không biết trước, rất khó phát hiện ra có một khe sâu nứt ra giữa sườn núi từ xa.” “Bầy sói bị dồn từ vùng thảo nguyên lên vùng núi, về cơ bản đã tiêu thanh nặc tích, không còn đường lui, nên đành phải dựa vào di tích khe tế tự cổ đại này để sinh tồn.” Vương Bàn Tử lại nói: “Không đúng nha, Hồ tư lệnh, theo như cậu nói, mọi chuyện đều do sói thảo nguyên làm, nhưng phong trào săn sói mới diễn ra bao lâu?

Thi cốt ở đây có lịch sử mấy trăm năm rồi đấy!” Hồ Bát Nhất sững người, rõ ràng, điều này anh cũng không thể giải thích.

Nhưng có thể khẳng định, đây đúng là nơi tế tự.

Vụ động vật tập thể tự sát vừa rồi, lại do bầy sói chủ đạo.

Còn chuyện mấy trăm năm trước, không tiện đưa ra kết luận vội vàng.

Sau khi ra khỏi hang sói, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bắt đầu thảo luận sôi nổi.

“Không ổn, Dương tiểu thư!” Đột nhiên, sắc mặt Trương Lân

biến đổi.

Vương Bàn Tử đang thảo luận hăng say, nghe Trương Lân nói vậy, liền bảo: "Em trai, bây giờ đang thảo luận về sói thảo nguyên, chứ không phải sói tư bản chủ nghĩa, cô Dương kia tuy không đơn giản, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của thanh niên quân xã hội chủ nghĩa chúng ta!" Hồ Bát Nhất sững người, nhìn Trương Lân, đột nhiên sắc mặt cũng đại biến.

Vương Bàn Tử nói xong, đột nhiên cũng biến sắc.

Gay go rồi!

Lúc này, nếu bầy sói có thể dồn nhiều động vật như vậy xuống, thì chắc chắn không phải chỉ có một con!

Cụ thể là bao nhiêu?

Không biết, nhưng chắc chắn là một bầy, một bầy có thể áp chế được một đàn động vật lớn như vậy!

Bây giờ, chúng đã đạt được mục đích, muốn thu hoạch thành quả lao động, chắc chắn sẽ phải đi vào từ hướng mà mọi người xuất phát.

Người dẫn đường Sơ Nhất cũng đã nói, phía trước Tàng Cốt Câu, nối liền với sông băng Thần Loa Cổ, khu vực sông băng đó dốc đứng, chỉ có một con đường có thể đi vào, vì vậy bầy sói muốn quay lại lấy những con vật bị ngã chết, không thể đi từ hướng đó.

Như vậy, có khả năng chúng sẽ gặp phải nhóm người đi sau.

Nếu Minh Thúc bị tấn công, khó đảm bảo sẽ không có thương vong.

Nghĩ đến đây, ba người liền chạy như điên về đường cũ!

Nhưng vừa đi được không xa, đã thấy ánh đèn lấp lóe, Tuyết Lỵ Dương dẫn Minh Thúc và những người khác đuổi kịp.

Hóa ra cô cũng cảm thấy đợi ở đáy cốc không an toàn, nên đã đi ra ngoài để hội hợp với mọi người.

Hai nhóm người gặp nhau, Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cái gì kia?" Minh Thúc chỉ về phía xa, nói.

Mọi người quay đầu lại, phát hiện phía trước không xa xuất hiện mấy con sói dữ.

Vương Bàn Tử vội vàng giơ súng lên.

Nhưng những con sói đó chỉ dừng lại ở khoảng cách ngoài tầm bắn của vũ khí, không tiến lên nữa.

"Trời ạ, mấy con này thành tinh rồi hay sao?" Minh Thúc kinh ngạc.

Dưới màn đêm, từng cặp mắt xanh lét và những bóng hình mờ ảo lúc ẩn lúc hiện, gây áp lực lớn cho mọi người.

Peter Hoàng cũng giơ súng lên, chuẩn bị bắn.

Trương Lân đưa tay ấn vào nòng súng, lắc đầu.

"Mấy con sói này đang thử hỏa lực của chúng ta, đừng dễ dàng nổ súng!" Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói.

Peter Hoàng tuy không giơ súng nữa, nhưng cũng không phục việc Trương Lân ngăn cản, cố ý dùng đầu súng hất lên, phát hiện không thể nhúc nhích được khẩu súng một li nào!

Peter Hoàng kinh hãi.

Minh Thúc lúc này cũng nói: "Không sai, sói thật giảo hoạt, hải!

Thành tinh rồi!" Ở nơi này, nói thành tinh cũng có chút rợn người.

Mọi người giơ súng, nhưng không nổ súng, bầy sói cũng không dám tiếp cận.

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên xuất hiện một bóng trắng.

Lông nó rung lên trong gió đêm.

Hồ Bát Nhất trong lòng trầm xuống.

Anh lập tức nhớ lại đêm đó ở ngôi miếu đổ nát trong Đại Phượng Hoàng Tự, cảnh tượng kịch chiến với bầy sói.

“Hồ tư lệnh, cái bóng đó quen quen, giống hệt trong câu chuyện của cậu nhỉ!” Vương Bàn Tử nói.

Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy không thể tin được.

“Nhiều năm như vậy, lại có thể...” Hồ Bát Nhất thầm mắng một tiếng.

Đây là một mâu thuẫn kỳ lạ.

Chương 410

Anh trộm mộ đào mả, liên tục gặp phải những chuyện kỳ quái, nhưng lại không muốn tin vào ma quỷ.

Nhưng con sói trắng này cũng quá tà tính rồi, nhiều năm như vậy mà vẫn tìm được?!

Hồ Bát Nhất lén ra hiệu cho Vương Bàn Tử.

Súng trường trong tay hai người, một lần giải quyết dứt điểm hậu hoạn này!

Nhưng đúng lúc hai người chuẩn bị ra tay, con sói trắng đột nhiên vòng ra sau bỏ đi, trước khi đi, nó còn ném cho Hồ Bát Nhất một ánh mắt khiêu khích.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất tức giận, nhưng cũng đành bất lực.

Mọi người lại đi một lúc, cuối cùng phát hiện ra Sơ Nhất và các phu khuân vác, có vẻ mệt mỏi, nằm nghỉ trên mặt đất; bên cạnh, đàn bò ly đang gặm cỏ.

Hồ Bát Nhất và những người khác thấy đàn bò ly bình an vô sự, vật tư đều còn nguyên, đều vui mừng khôn xiết, quên cả mệt mỏi, vội vàng chạy lên sườn dốc.

Khi lên đến sườn dốc, mọi người đều sững sờ.

Sơ Nhất và những người khác đâu phải đang nghỉ ngơi, rõ ràng là họ đã bị một cú sốc lớn, đang nằm trên đất, toàn thân run rẩy!

Chuyện gì đã dọa họ thành ra thế này?

Trương Lân bước một bước, tiến lên theo hướng họ đang phủ phục, vừa bước ra khỏi khe núi hẹp, liền lập tức đứng sững tại chỗ.

Trên bầu trời, một vầng sáng trắng mờ ảo, ánh sáng lấp lánh chao đảo.

Vầng sáng kỳ dị đó vừa vặn bao quanh đỉnh núi tuyết trắng bạc, trong khoảnh khắc dường như tạo ra một vầng hào quang thần thánh như nhật nguyệt giao hòa, hợp nhất đồng huy!

Trời ơi!

Thiên niên nhất hiện, Phật quang ngọc đỉnh!

Quá khứ đã qua, hiện tại đang ở đâu?

Bóng ảnh trùng điệp in trên vách đá, không phải khói, không phải sương, không phải tranh vẽ.

Ta cùng người trong cảnh sống chung, ánh sáng phản chiếu đối diện nhau.

Không phải mây, không phải sương bao phủ bầu trời, ánh sáng kỳ lạ rực rỡ khác thường.

Thử lên đài đá cao trông ra xa, ai ai cũng ở trong Phật quang.

Đây là một bài thơ của Phạm Thành Đại, miêu tả hiện tượng quan vũ Phật quang.

Quan vũ Phật quang, bất kể cổ kim, đều có ghi chép và giải thích.

Hiện nay, điều mà người ta thường nói đến thực ra là Phật quang ở núi Nga Mi.

Khi du khách đứng trên Kim Đỉnh của núi Nga Mi, lưng quay về phía mặt trời, phía trước và phía dưới có mây mù bao phủ, đôi khi sẽ thấy trên bức màn trời phía trước một vầng hào quang bảy màu ngoại hồng nội tử, ở giữa hiện ra bóng của người quan sát, người động bóng theo, người đi vầng quang tan.

Cho dù hai người đứng cạnh nhau, mỗi người cũng chỉ có thể thấy

bóng của chính mình.

Một hiện tượng thần kỳ!

Cứ mỗi buổi sáng sớm hoặc chiều tối, nếu đứng trước Xá Thân Nham, người ta sẽ thấy bóng mình xuất hiện trong mây mù ở hướng ngược lại với mặt trời.

Bên ngoài bóng ảnh, bao quanh là một vầng hào quang bảy màu khổng lồ, vầng hào quang này giống như vòng sáng trên đầu các vị Phật trong tranh cổ.

Thực tế, đó là kết quả của việc ánh sáng mặt trời nhiễu xạ qua vô số giọt nước lơ lửng trong không khí.

Mặc dù có lý thuyết khoa học để giải thích, nhưng luận điểm này cũng khó tránh khỏi cảm giác võ đoán.

Phải biết rằng, sự khúc xạ này làm thế nào để người động bóng theo?

Không phải ai trong cùng điều kiện cũng có thể nhìn thấy.

Đặc biệt, hiện tượng này làm thế nào mà vào năm 63 Công nguyên đã được phát hiện và vận dụng vào Phật học?!

Đến nay đã hơn 1900 năm, thời đó làm gì có khoa học!

Đặc biệt, cảnh tượng tương tự cũng xảy ra ở khu vực Tây Tạng!

Không chỉ ở trong nước, mà ở nước ngoài cũng có một số ghi chép.

Goethe trong tác phẩm 《Faust》 cũng miêu tả nơi này là nơi tụ tập của các nữ phù thủy: dưới khu rừng rậm rạp, các con sông dưới chân núi chằng chịt như mạng nhện, thường có mây mù bao phủ giữa lưng chừng núi, những ngọn núi cao chót vót như những hòn đảo cô độc, đứng sừng sững trên biển mây.

Nhìn như vậy, quả thực phù hợp với các điều kiện để tạo ra hiện tượng quang học.

Nhưng chính những điều kiện này đã giới hạn nhận thức của con người trong phạm vi khoa học hiện có, mà bỏ qua ý nghĩa ban đầu trong ghi chép của người xưa.

Có lẽ, thời đó thực sự có Phật quang, hoặc là có phù thủy?!

Điều đáng sợ hơn là, những ghi chép ở trong nước và nước ngoài đều gần như coi đó là một thần tích!

Tự nhiên không phải lúc nào cũng là không có lửa mà lại có khói!

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng bị cảnh tượng thần thánh này khuất phục.

Mặc dù tự xưng là người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, nhưng trước cảnh tượng chấn động này, mọi người đều khuất phục trước vẻ đẹp tráng lệ, vội vàng quỳ xuống đất bái lạy.

Lúc này, những người phía sau lần lượt đi lên, nhưng chưa kịp nhìn rõ, vầng hào quang thần kỳ đã biến mất trong màn đêm.

Minh Thúc và những người khác chỉ nhìn thấy được một nửa, đều đấm ngực dậm chân, hối hận không kịp.

Trương Lân cảm thấy kỳ lạ, anh cảm nhận tốc độ gió và độ ẩm ở đây không thay đổi, tại sao lại biến mất?

Khi vầng sáng đó biến mất, anh có một cảm giác hụt hẫng.

Tuyết Lỵ Dương đi lên, thấy vậy liền nói với mọi người, đừng hối hận nữa, đó không phải là Phật quang nghìn năm có một, vừa rồi chỉ là hiện tượng phóng điện đồng bộ trong tầng mây, dưới chân núi tuyết mây dày, ban đêm sẽ có hiện tượng này, Phật quang nghìn năm mới xuất hiện một lần, làm gì có chuyện dễ gặp như vậy.

Nhưng cô cũng không nhìn thấy Phật quang, nên giọng điệu cũng không chắc chắn.

“Phật gia phù hộ!” Lúc này, Sơ Nhất và những người khác cuối cùng cũng hồi phục bình thường.

Theo lời anh ta, vì nhìn thấy Phật quang, trong lòng không nhịn được mà muốn quỳ lạy.

“Thật là ‘ba ô’!” Sơ Nhất giơ ngón tay cái lên tán thưởng, “Có thể giữ được tư thế đứng trong Phật quang, đều là người có đại trí tuệ đại đảm lược!” Sơ Nhất nói với mọi người, loại Phật quang nhỏ này ở Khách Lạp Mễ Nhĩ thường thấy, không phải là đại Phật quang nghìn năm thực sự, loại đó phải ở đỉnh núi tuyết Khạp Ngõa Bác Cách xa xôi ở quê nhà Vân Nam của anh ta mới có, nghe nói chỉ xuất hiện vài giây vào khoảng một nghìn năm trước, được vẽ lại trong “Thập Tương Tự Tại Đồ”, lưu truyền đến nay.

Nhắc đến Vân Nam, Trương Lân không nhịn được lại nghĩ đến người phụ nữ ở cửa Trùng Cốc.

“Có liên quan đến công chúa Ma quốc không?

Lưu Nhạc thì sao?

Lại là ai?!” Sơ Nhất thấy được Phật quang, những lo lắng trước đó ở đáy Tàng Cốt Câu cũng tan biến hết, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

Chương 411

"Nghe người già nói, Phật quang ngọc đỉnh là vị lai Phật, có thể soi rọi tương lai quang minh, ha ha, vốn dĩ tôi còn lo lắng cho chuyến đi này, bây giờ xem ra chắc là không có vấn đề gì." Sơ Nhất cười nói.

Trương Lân tự nhiên cũng biết về thuyết luân hồi của Phật giáo, chia Phật thành quá khứ Phật, hiện tại Phật và vị lai Phật.

Nếu Phật có luân hồi, vậy con người thì sao?

Những điều này Trương Lân vẫn luôn giấu trong lòng.

Thậm chí anh còn nghĩ, liệu có khả năng phó bản thế giới kia, Trương Lân kia, có phải là cái gọi là vị lai không?

Hoặc là quá khứ?

"Liệu có khả năng, tôi, Trương Lân, và Trương Lân trong phó bản thế giới, thực ra giống như tam thế thân của Phật không?" Trương Lân bị giả thiết này dọa cho một phen!

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng cảm thấy không đúng.

Tính cách của Trương Lân trong phó bản thế giới và hiện tại có sự khác biệt khá lớn, giai đoạn thời gian cũng gần như nhất quán với trước khi xuyên không.

"Có lẽ, là một dạng tương tự tam thế thân chăng?" Trương Lân hít sâu một hơi, thầm nghĩ.

Càng nghĩ, càng thấy có khả năng này, không chỉ vì anh được chọn để trải nghiệm câu chuyện của Trương Lân, mà còn vì những người hoặc sự việc xuất hiện một cách mờ ảo.

"Sự liên kết trong đó, cần tôi tự đi khám phá!" Mọi người lại bàn

luận một lúc về Phật quang, rồi bắt đầu chuẩn bị cho chặng tiếp theo.

Chỉ có Hồ Bát Nhất là không yên tâm về con sói trắng, anh và nó dường như có một mối dây dưa định mệnh.

Mặc dù bây giờ không thấy tung tích của nó, nhưng không biết nó đang rình mò ở đâu, khiến Hồ Bát Nhất không dám lơ là một khắc.

Đặc biệt là khi mọi người sắp tiến vào một khu vực nguy hiểm và bí ẩn hơn - Thần Loa Câu.

Sông băng Thần Loa Câu là sông băng cổ có độ cao thấp duy nhất trên thế giới, độ cao thấp nhất chỉ có hai nghìn tám.

Sông băng len lỏi giữa hai ngọn núi tuyết lớn, kéo dài vào khu rừng nguyên sinh bên dưới khoảng vài km.

Dưới sông băng là khu rừng nguyên sinh rậm rạp, cây cổ thụ chọc trời, mọc vô số loài hoa cỏ kỳ lạ, có nguồn tài nguyên động thực vật phong phú của vùng núi cao hàn đới.

Đây là một kỳ quan của khu vực Tây Tạng.

Trên thảo nguyên, những khu rừng tương tự thực sự không nhiều.

Ở đây, một số vấn đề khách quan như thiếu oxy ở cao nguyên và cái lạnh khắc nghiệt có thể được giải quyết, nhưng những khó khăn mới cũng theo đó mà đến.

Nơi này không có đường đi, bò ly và ngựa đều không thể đi xuống dưới sông băng, vì có một vách băng lớn.

"Vạn lý trường chinh, mới chỉ bắt đầu bước đầu tiên!" Do môi trường địa lý đặc thù của Thần Loa Câu, Hồ Bát Nhất quyết định đặt trạm tiếp tế ở chân núi, và để lại hai phu khuân vác canh giữ vật tư, những người còn lại đều mang theo một ít đồ đạc tiến vào sông băng.

Trạm tiếp theo có khả năng sẽ gặp phải yêu tháp của Ma quốc.

Trong lòng mọi người đều vô cùng căng thẳng, nhưng cũng có chút phấn khích.

Hồ Bát Nhất và những người khác vốn không muốn cho Sơ Nhất đi cùng, vì họ cũng không biết phía trước sẽ phải đối mặt với nguy hiểm gì.

Nhưng người đàn ông Khang Ba này lại nhất quyết muốn đi, cho rằng việc diệt trừ yêu ma tà túy như vậy là một ân đức lớn đối với khu vực Tây Tạng.

Anh ta tin rằng nếu thành công, gia đình và hàng xóm của anh ta có thể sống hạnh phúc an lành cả đời.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng không nỡ làm mất hứng của anh ta, liền đồng ý.

Mọi người thu dọn đồ đạc, chỉnh lý trang bị, rồi chuẩn bị xuất phát.

Lần này cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Ngoài những trang bị cần thiết thông thường, còn có một số thiết bị lặn và áo chống va đập.

Những thứ khác như mũ bảo hiểm leo núi, đồ bảo hộ, v.v.

Súng đạn càng được chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Vương Bàn Tử rất trang trọng phân phát súng, theo lời anh ta, dựa vào đặc điểm của mỗi người, sử dụng súng khác nhau mới có thể phát huy tối đa hỏa lực.

Hai khẩu súng trường thể thao, Vương Bàn Tử lấy một khẩu, Tuyết Lỵ Dương lấy một khẩu.

Hồ Bát Nhất và Peter Hoàng dùng súng săn.

Sơ Nhất dùng súng săn.

A Tú, Minh Thúc, Hàn Thục Na, v.v.

đều lấy một khẩu M1911.

Trương Lân không được trang bị súng trường, thậm chí cả súng lục cũng không.

Đối với điều này, Vương Bàn Tử tỏ ra rất hiểu.

Cửa ngõ của sông băng Thần Loa Câu, người dân địa phương thường gọi là đại băng khảm.

Địa hình ở đây vô cùng đặc biệt, đi xuống rất dễ, sườn dốc hơn bốn mươi độ bám vào dây thừng, giống như ngồi cầu trượt, có thể xuống một cách thuận lợi.

Nhưng khi quay về e là sẽ tốn chút sức lực.

Người dẫn đường Sơ Nhất đưa mọi người đến một vị trí xuống dốc, nơi đã thiết lập sẵn mấy sợi dây thừng cố định.

Tảng băng lớn trông có vẻ bằng phẳng, nhưng thực ra bên trong có những khe nứt băng mỏng manh, những nơi này mới nhìn qua không có gì bất thường, nhưng một khi có áp lực, sẽ làm vỡ lớp băng mỏng.

Giống như bầu trời được phủ một lớp kính mỏng, một khi kính vỡ, sẽ rơi từ trên xuống mà chết.

Đây cũng là uy lực của tự nhiên, khi bạn không chạm vào nó, trước mắt bạn là một khung cảnh tuyệt đẹp.

Nhưng khi bạn cố gắng chinh phục nó, bạn sẽ phát hiện ra, chỉ trong một ý niệm, đã có sự khác biệt giữa sinh và tử.

Sơ Nhất đi đầu, vì anh quen thuộc với vị trí ở đây, năm xưa anh cũng từng theo các lạt ma Tây Tạng vào Thần Loa Câu hái thuốc, mới phát hiện ra một khu vực hẹp tương đối an toàn.

Sau khi xuống dưới, mọi người giơ ống nhòm nhìn ra xa.

Lúc này mới phát hiện, đáy sông băng lại rộng lớn đến vậy.

Khác với cảnh tượng ở khu vực Tây Tạng trước đó, nơi này có rừng, có núi sông, lại giống như sự bao la của Đại Hưng An Lĩnh.

Phóng tầm mắt ra xa, rừng biển tuyết nguyên, một màu trắng mênh mông.

Vị trí địa lý ở đây khá phức tạp, cấu trúc sinh vật cũng thuộc loại phức hợp.

Không chỉ có sông băng hình thành từ các trận tuyết lở ở các thời kỳ khác nhau, mà còn có đủ loại thực vật.

Sức sống của thực vật đã được rèn luyện trong môi trường khắc nghiệt, toàn bộ sông băng đều có thực vật bao phủ, các sông băng ở các thời kỳ khác nhau thì bị rừng rậm chia cắt bao vây, hình thành nên một cảnh tượng thiên nhiên đáng kinh ngạc.

Chương 412

Nếu là đi du lịch, cảnh tượng như vậy mọi người sẽ vui mừng khôn xiết.

Nhưng, môi trường địa lý phức tạp như vậy, trời mới biết cái tháp kia bị chôn ở đâu?

"Nếu có thể không nổ súng, thì cố gắng đừng nổ súng, tiếng súng sẽ kinh động đến thần linh tuyết sơn màu bạc." Sơ Nhất nghiêm túc dặn dò.

"Một khi thần minh nổi giận, sẽ gây ra tuyết lở!" Mọi người nghe xong, cũng đều có chút căng thẳng.

Nơi họ đang đứng địa thế trũng, nếu thực sự xảy ra tuyết lở thì vô cùng nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất nhắc nhở mọi người khóa an toàn súng, trước khi xác nhận an toàn, cố gắng không nổ súng, nếu chỉ là dã thú, chỉ cần chúng không dễ dàng tấn công, tốt nhất không nên trêu chọc.

"Cho dù có dã thú tấn công, cũng cố gắng dùng vũ khí lạnh!" Mọi người men theo sông băng tiến vào rừng rậm, vừa đi vừa đối chiếu địa hình trên bản đồ để tìm kiếm.

Mặc dù nơi này khá phức tạp, nhưng chỉ cần phương pháp đúng, vẫn dễ tìm.

Luân Hồi Tông đã phát triển trong một thời gian dài, thường xuyên tổ chức các hoạt động tế tự long trọng.

Trong thời gian dài như vậy, chắc chắn sẽ để lại những dấu vết.

Dựa vào đó để suy luận, có lẽ có thể tìm thấy di tích tế tự từng tồn tại trong sông băng được bao quanh bởi bốn ngọn núi tuyết.

Theo ghi chép trong bí truyền kinh của Luân Hồi, đó có lẽ là cái gọi là Phượng Hoàng thần cung trong phong thủy Mật Tông.

Trên đường đi cũng không có tai nạn lớn nào, vừa không có dã thú tấn công, cũng không xảy ra tuyết lở.

Trong thời gian đó, Trương Lân đã hai lần quay về phó bản thế giới.

Dường như ở phó bản thế giới, vì âm phủ địa phủ xảy ra động loạn, một số môn phái tu chân ở nhân gian cũng bắt đầu ra tay.

Phái Long Hổ Sơn nơi Lão Trương ở đã cử ra một lượng lớn tu chân nhân sĩ, duy trì trật tự cho đại địa Thần Châu.

Lưu Nhạc và Hứa Tiểu Miêu vẫn không thấy tung tích.

Trương Lân thuận tay hoàn thành mấy nhiệm vụ, tiến độ trưởng thành cũng tăng 15%.

"Rốt cuộc đã đi đâu?" Trương Lân có chút không hiểu.

Hơn một tháng trời không có tin tức gì!

Trương Lân không lo lắng Lưu Nhạc sẽ làm điều gì không tốt với Hứa Tiểu Miêu, chỉ lo lắng cho sức khỏe của Hứa Tiểu Miêu.

Nhưng, lo lắng như vậy cũng vô ích, may mà Lưu Nhạc thân thủ cao cường, gặp phải khó khăn gì cũng không chịu thiệt, chắc sẽ không có vấn đề gì về an toàn.

Hiện tại, Trương Lân cảm thấy, khi Lưu Nhạc nhìn Hứa Tiểu Miêu, phảng phất mang theo một vẻ vui mừng.

Giống như mẹ nhìn con.

Giống như chị nhìn em.

Nhưng, Trương Lân có thể khẳng định hai người trước đó không

hề có bất kỳ mối liên hệ nào.

Lưu Nhạc có lẽ có liên quan đến bóng hình gặp ở Vân Nam, và bóng hình gặp khi vào thành, nhưng, Hứa Tiểu Miêu lại là người tồn tại thực sự trong phó bản thế giới.

Hai người con gái này có thể có liên hệ gì?

Nhưng nếu không có liên hệ, tại sao Lưu Nhạc lại có biểu cảm đó với Hứa Tiểu Miêu?!

Trong đình nghỉ chân trên Hoàng Bào Sơn, Lưu Nhạc từng nói, vì cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc trên người anh, nên mới giúp đỡ ở Vân Nam.

Nhưng tại sao lại xuất hiện ở phó bản thế giới, cô ta cũng không biết.

"Tổng cảm giác cô ta như đang tùy tâm sở dục, nhưng lại, chỉ đang đi theo bản tâm của mình.

Lẽ nào cô ta cũng đang tìm kiếm?

Liệu có phải, giống như Trương Lân trong nguyên tác, đã bị mất một đoạn ký ức, chỉ tuân theo bản năng, đang dò dẫm tìm kiếm?!" Trương Lân đột nhiên giật mình, dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: "Trời ơi, cô Hàn Thục Na đâu rồi?!" Sau khi vào núi, Sơ Nhất đã phổ cập cho mọi người một số kiến thức.

Phiến sông băng mà mọi người đang đi dưới chân, thực ra là một biển nội lục.

Tương truyền, dưới đáy biển trước đây có một con hải loa khổng lồ, năm tháng dài lâu, nuốt thổ tinh hoa nhật nguyệt, liền tu thành một

thân năng lực, biến hóa thành yêu ma, pháp lực vô biên.

Vì con hải loa này gây tai họa cho người dân xung quanh, nên mọi người đã cầu cứu Phật tổ.

Phật tổ thấy hải loa tu hành không dễ, liền dùng thủ đoạn thông thiên, biến phiến biển này thành núi cao.

Hải loa không thể mượn sức mạnh của nước để chạy trốn, đành khuất phục dưới sức mạnh của Phật tổ, và trở thành hộ pháp kim cương của Phật môn.

Sau khi thoái biến, bản thể của hải loa lưu lại nhân gian, vỏ hải loa chính là phiến sông băng này.

Cách nói này không phải là Sơ Nhất bịa chuyện.

Trong kinh văn Tây Tạng cũng có ghi chép tương tự.

Có lẽ chính vì câu chuyện hấp dẫn này, mà khi đi, mọi người đều không tự chủ được mà tập trung sự chú ý vào Sơ Nhất.

Không biết tự lúc nào, Hàn Thục Na đã bị tụt lại phía sau.

Mọi người đều giật mình, đặc biệt là Minh Thúc.

Mặc dù Minh Thúc không phải là chuyên gia đổ đấu, nhưng điều đó không cản trở ông nhận thức rõ ràng sự phức tạp và nguy hiểm của môi trường địa lý hiện tại.

Khắp nơi đều là những khe băng không nhìn thấy, một khi rơi vào, chỉ có chết không có đường sống.

Nhưng kỳ lạ là, Hàn Thục Na là một người sống sờ sờ, cho dù bị ngã, cũng sẽ hét lên một tiếng chứ?!

“Sao có thể biến mất một cách lặng lẽ như vậy?!” Mọi người đều cảm thấy quỷ dị.

Đúng lúc này, trên sườn dốc cao xa của sông băng, vang lên một tràng tiếng sói tru lanh lảnh.

A, chết tiệt, con sói trắng đó lại theo đến đây!

Hồ Bát Nhất liếc nhìn một cái, nhưng không có tâm trí để quan tâm đến con sói trắng.

“Chúng ta quay lại tìm thử!” Hồ Bát Nhất nói.

Tìm Hàn Thục Na không chỉ vì thương hoa tiếc ngọc, Hồ Bát Nhất cũng biết đã xảy ra chuyện, nếu không, sau này sẽ xảy ra những chuyện tương tự, thì không hay rồi.

“Bàn Tử, cậu ở đây bảo vệ, tôi và Trương huynh đệ quay lại xem!” Hồ Bát Nhất để Vương Bàn Tử ở lại, hỗ trợ Minh Thúc.

Chủ yếu là Hồ Bát Nhất lo, Minh Thúc và những người này chạy lung tung, đừng để lúc đó một người chưa tìm thấy, lại lạc mất cả một nhóm người.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân hai người đi ngược lại, hai người men theo con đường lúc đến, cũng không quá lo lắng về nguy hiểm từ khe băng.

Chương 413

Hai người chưa đi được mấy bước đã cảm thấy có người theo sau, quay đầu lại thì thấy Tuyết Lỵ Dương.

"Tôi đi cùng, có một số chuyện có phụ nữ ở đó sẽ tốt hơn, tiện hơn." Được rồi, Hồ Bát Nhất và Trương Lân hai người cũng thấy có lý, liền dẫn theo Tuyết Lỵ Dương.

Đi lại con đường này, trong lòng ba người liền có cảm giác khác lạ.

Dường như con đường này sau khi đi qua đã có một số thay đổi, dấu chân dưới đất đều không thấy đâu, cảnh vật hai bên cũng dường như đã thay đổi.

Ba người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều nhận ra một tia nghiêm trọng và bất an.

"Không lẽ cả phiến sông băng này đều sống sao?" Tuyết Lỵ Dương có chút run rẩy, nói.

Hồ Bát Nhất không nói gì.

Nếu như lời Tuyết Lỵ Dương nói là thật, vậy thì, ngay từ đầu, mọi người giống như những quân cờ hoặc con rối bị người ta giám sát, đang dẫn dắt mọi người từng bước từng bước đi vào trong.

Mọi người giống như con mồi đang bước vào miệng của con thú dữ hung mãnh.

Ba người tạo thành ba hướng, mỗi người tự cảnh giác.

Mặc dù cảm giác có chút áp lực, nhưng đi một quãng đường xa, đều không phát hiện ra tung tích của Hàn Thục Na.

“Lạ thật, theo lý mà nói, cho dù có sự kiện đột ngột, Hàn Thục Na cũng nên hét lên một tiếng chứ?!” Hồ Bát Nhất nhíu mày nói.

“Nếu không phát ra được âm thanh thì sao?!” Trương Lân nhẹ nhàng nói.

“Ý anh là sao?

Sao lại không phát ra được âm thanh?” Tuyết Lỵ Dương có chút không hiểu.

Hồ Bát Nhất lại mắt sáng lên, dường như đã hiểu ra.

“Đúng đúng, có khả năng, nếu cô Hàn Thục Na nhìn thấy một số ảo ảnh, nếu ở trong ảo ảnh, bị người ta bóp cổ, thì trong tình huống thực tế, cũng sẽ theo tiềm thức cho rằng không thể phát ra âm thanh.” Tư duy của Hồ Bát Nhất dường như đã được khai thông.

“Nghệ cảnh!” Trương Lân lạnh lùng thốt ra hai chữ.

Hai chữ này khiến Hồ Bát Nhất như rơi vào hầm băng.

Cái gọi là nghệ cảnh, là chỉ khi con người đang trong giấc ngủ, giấc mơ và hiện thực xung đột, theo tiềm thức cho rằng giấc mơ là hiện thực, từ đó có những hành vi sai lầm.

Theo khoa học, đây là một vấn đề sinh học.

Nhưng hiện tại, bất kể là Trương Lân hay Hồ Bát Nhất, đều muốn quy kết nó là -- linh dị!

Loại ảo ảnh này giống như một mê trận, thường khó đối phó hơn cả yêu ma quỷ quái thực sự.

Do đó, Hồ Bát Nhất không thể không đánh giá lại tình hình hiện tại.

Mối đe dọa từ bầy sói, có lẽ phải xếp ra sau rồi.

Nhưng là một người sống, mọi người cũng đành phải cẩn thận tìm kiếm khắp nơi.

"Ở kia!" Trong một cái hố băng, Tuyết Lỵ Dương thấy Hàn Thục Na đang hôn mê nằm trong đó.

Nằm nghiêng, cơ thể co quắp, hai tay đặt trước ngực.

Giống như một đứa trẻ.

Ba người nhìn nhau một cái, sau đó Hồ Bát Nhất rút xẻng công binh, đào mở một khe nứt bên cạnh.

Hố băng sâu bảy tám mét, Hàn Thục Na đang rơi ở trong đó, hôn mê bất tỉnh.

Tuyết Lỵ Dương ở trên gọi tên cô, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Sao lại chạy vào đây?" Lúc này Hàn Thục Na đã cách xa tuyến đường di chuyển của mọi người một khoảng khá xa, chắc chắn không phải bị lạc khi đi theo đội.

Càng giống như lén lút chạy ra ngoài.

Lẽ nào, Hàn Thục Na giống như A Đông, có ý đồ khác?

Lúc này, phía sau có bóng người lay động.

Hóa ra, Minh Thúc cũng không chịu đợi tại chỗ, đã đuổi theo.

"Ối giời ơi, Hồ tư lệnh,..." Bàn Tử liếc mắt một cái đã nhận ra sự bất thường của Hàn Thục Na.

"Hồ lão đệ, mau đưa cô ấy lên đi, còn đợi gì nữa?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, chỉ vào xung quanh Hàn Thục Na, nói: "Nhìn xung quanh đi!" Minh Thúc nhìn một lúc lâu, cũng không nhìn rõ, liền giật một que pháo sáng lạnh từ tay Peter Hoàng, ném xuống.

Pháo sáng lạnh chiếu sáng xung quanh, mọi người nhìn xuống, đều "A" lên một tiếng.

"Mẹ kiếp, có người!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, giơ khẩu súng trường trong tay lên.

Những người khác cũng giật mình, vội vàng chĩa súng trong tay xuống dưới.

Hồ Bát Nhất ra hiệu cho mọi người đừng hoảng sợ.

Trong hố băng bên dưới, trong bức tường băng cao vài mét, đóng băng những người chết mặc trang phục cổ, đều giữ tư thế đứng cúi đầu.

Kỳ lạ nhất là, những xác cổ này vây thành một vòng, giống như đều đang sống.

Chúng vây xung quanh, tư thế hơi cúi về phía trước, phảng phất như đang cúi đầu nhìn chằm chằm vào Hàn Thục Na đang hôn mê bất tỉnh.

Cảnh tượng này, có chút quỷ dị!

Đặc biệt là tư thế của Hàn Thục Na, không giống bị uy hiếp hay hoảng sợ, càng giống như đang ngủ say ngọt ngào.

Nhưng dù thế nào, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, dù sao cũng không biết tình hình thực sự của cô ấy.

Hồ Bát Nhất để Trương Lân ở trên yểm trợ, rồi nhảy xuống.

Vừa đáp đất, đã cảm thấy xung quanh dường như rung lên.

Hàn Thục Na nằm trên đất cũng phát ra tiếng lẩm bẩm như nói mớ.

Mặc dù lớn tuổi hơn A Tú một chút, nhưng không thể không thừa nhận, so với A Tú, Hàn Thục Na càng có thể khiến đàn ông mê mẩn.

Trí thức, mang theo vẻ quyến rũ.

Vóc dáng cũng đẹp.

Nếu bên cạnh không có Tuyết Lỵ Dương, một siêu cấp đại mỹ nữ, Hồ Bát Nhất tự nhận cũng sẽ không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Giống như bây giờ, nằm trên đất, trông vừa xinh đẹp vừa đáng thương.

"Lão già Minh Thúc này thật biết hưởng thụ cuộc sống!" Hồ Bát Nhất ác ý nghĩ.

Chương 414

"Cẩn thận!" Trên đó, Trương Lân đột nhiên nhắc nhở.

Hồ Bát Nhất sững người.

Trương Lân vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng ầm ầm.

Mặc dù trầm đục, nhưng lại như một tiếng sét đánh!

Dọa cho mọi người trong lòng thắt lại, căng thẳng vô cùng.

Nơi này không nên có sấm, nếu có sấm, cũng sẽ là tai nạn.

Tuyết lở vốn là chuyện mà mọi người lo lắng hàng đầu!

Hồ Bát Nhất ngẩng đầu, trên đỉnh đầu, vách băng bắt đầu rơi lả tả những mảnh băng tuyết vỡ.

Mẹ nó, Hồ Bát Nhất chửi một câu.

"Sớm biết vậy đã từ chối đưa nhiều người thế này ở kinh thành!" Bây giờ, xem tình thế này, không biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt.

Hồ Bát Nhất vội vàng lăn sang một bên, trên đỉnh đầu có một vật lớn hơn rơi xuống, đập vào chỗ Hồ Bát Nhất vừa đứng.

Vừa hay cũng dập tắt hoàn toàn que pháo sáng lạnh trước đó.

Trong hố băng một mảnh tối đen.

Nhưng đối với Hồ Bát Nhất và Trương Lân, thị lực không bị ảnh hưởng.

Nhưng khi Hồ Bát Nhất định lấy ra một que pháo sáng lạnh khác, đột nhiên cảm thấy bắp chân mình bị siết chặt, như có một bàn tay

nắm lấy.

Lúc này, trong tình huống này, Hồ Bát Nhất không cần nghĩ nhiều, trực tiếp đá một cước ra sau.

"Rắc" một tiếng, âm thanh xương gãy, nhưng bàn tay đang nắm lấy đó vẫn không buông ra.

"Mẹ nó!" Hồ Bát Nhất đưa tay rút khẩu súng săn, liều mạng luồn nòng súng vào khe hở giữa bàn tay đó và ống quần, rồi vặn một cái, mới hất được bàn tay đó ra.

Nhưng bàn tay vừa bị hất ra, Hồ Bát Nhất cảm thấy dạ nhãn của mình dường như cũng mất tác dụng, xung quanh trở nên tối tăm.

Lần này, là bóng tối thực sự!

Đưa tay không thấy năm ngón, có thể nhìn thấy, chỉ là những đường nét tối hơn trong bóng tối!

Một đường nét hình người, ở chỗ Hàn Thục Na vừa nằm!

Tim Hồ Bát Nhất thắt lại, nhưng nhìn thân hình, có thể thấy nó to lớn hơn Hàn Thục Na nhiều!

"Chạy!" Trên đỉnh đầu, Trương Lân quát lạnh một tiếng.

Hồ Bát Nhất theo tiềm thức lùi về phía sau theo lời nhắc của Trương Lân.

Không thể nhìn rõ, một thân bản lĩnh không thể sử dụng.

Trên đó, Trương Lân xoay người nhảy xuống.

"Đinh đông, quét sạch Yểm Ma, thưởng tiến độ phẫn diễn 0.5%, có tỷ lệ nhận được chức năng rút thưởng." Trương Lân thầm chửi một tiếng, quả nhiên là ảo ảnh kiểu ác mộng.

Hệ thống còn đưa ra danh hiệu Yểm Ma!

Yểm Ma trong lịch sử, chẳng lẽ là ma quỷ thật sự, giống như tồn tại dị loại của thi thể Hiến Vương?!

Không kịp nghĩ nhiều, bóng người bên dưới nhân lúc Hồ Bát Nhất mắt kém, đã nhanh chóng tiếp cận.

Trương Lân nhảy vào giữa Hồ Bát Nhất và Yểm Ma.

Một luồng mùi sữa chua hôi thối, khiến người ta đầu óc choáng váng, không nhịn được muốn ngất đi.

Nhưng Trương Lân lại chịu đựng được mùi vị đó, rút Trạm Lư ra, một kiếm chém tới.

Hồ Bát Nhất nghe có người nhảy xuống, đoán là Trương Lân, không khỏi trong lòng thả lỏng, sau đó rút que pháo sáng lạnh trên người, đốt lên rồi ném về phía trước.

Vừa chiếu sáng thì thôi, trừ Trương Lân ra, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, dạ dày co giật; Minh Thúc ở trên kinh hãi hét lên một tiếng, sau đó nôn mửa dữ dội.

Bóng người đó, nhìn quần áo là Hàn Thục Na, nhưng bây giờ lại trông vô cùng to lớn.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp, bây giờ như bị phù thũng!

Đầu lâu rất to, ngũ quan trên mặt đều bị dồn lại một chỗ, không phân biệt được mũi mắt!

Điều quỷ dị nhất là do hình thể thay đổi, áo ngoài toàn bộ bị rách toạc, bên trong lại mặc một cái yếm!

Nếu là bộ dạng trước đây, trang phục như vậy của Hàn Thục Na đủ để khơi dậy hùng phong của Minh Thúc!

Nhưng bây giờ nhìn vào, lại vô cùng ghê tởm.

"Tiếc quá đi!" Minh Thúc hét lớn một tiếng, cũng không biết ông ta

tiếc cái gì.

Hàn Thục Na thay đổi đột ngột.

Khi Hồ Bát Nhất đến, cô vẫn ở trạng thái bình thường yên tĩnh, nhưng bây giờ đột nhiên như vậy, khiến mọi người nhất thời không phản ứng kịp.

Trương Lân vì cứu người không phải để gây thương tích, sau khi bức lui Hàn Thục Na, anh liền cất thần kiếm vào, sau đó tung một chưởng hư không về phía Hàn Thục Na.

"Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" Trong lòng bàn tay Trương Lân xuất hiện Phát Khâu Thiên Ấn, trùm về phía Hàn Thục Na.

Lúc này, Hàn Thục Na dường như rất ghét khí tức của Phát Khâu Thiên Ấn.

Phải biết rằng trước đây, khi Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha gửi đến món đồ nhái, Hàn Thục Na còn vui mừng khôn xiết, cầm trong tay mân mê rất lâu.

Lúc này, cô lại dùng bàn tay sưng phù che trước mắt, trong miệng phát ra tiếng hét chói tai.

Giọng hét chói tai, tuy thân thể lớn hơn mấy vòng, nhưng giọng nói dường như vẫn là của Hàn Thục Na.

Chỉ là âm thanh có tính xuyên thấu mạnh hơn!

Âm thanh này lan ra khắp nơi, trong nháy mắt bao trùm cả hai người trong hố băng và những người ở trên.

Hồ Bát Nhất rên lên một tiếng, rõ ràng đã bị tiếng hét ảnh hưởng.

Sau tiếng hét, cơ thể Hàn Thục Na dường như lại lớn thêm một vòng, sau đó lại lao về phía Trương Lân.

Hải~ quả nhiên không dễ đối phó!

Vừa rồi khi hệ thống nhắc nhở, Trương Lân đã cảm thấy thứ này có lẽ không dễ đối phó.

Bởi vì theo tiêu chuẩn phát nhiệm vụ hiện tại của hệ thống, những nhiệm vụ nhỏ bình thường sẽ không xuất hiện!

Chương 415

Nhưng Trương Lân cũng không hoảng sợ, nắm chặt Thiên Ấn trong tay, hóa chưởng thành quyền, một quyền đấm về phía Hàn Thục Na.

Nhưng, điều khiến cả Trương Lân cũng phải kinh ngạc là, nắm đấm của anh lại xuyên qua cơ thể Hàn Thục Na!

Không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào!

Ý gì đây?

Chẳng lẽ Hàn Thục Na là một linh thể?

Không có thực thể?

Nhưng mọi người đều có thể nhìn thấy mà, ngay cả Minh Thúc cũng có thể nhìn thấy, sao có thể là một linh thể?

Thực lực của Trương Lân hiện tại rất lợi hại, vậy mà lại không phát hiện ra tình huống này?!

Sinh linh trên thế gian, thật vô cùng phức tạp!

Trương Lân nhíu mày, bàn tay đang nắm Phát Khâu Thiên Ấn lại một lần nữa xòe ra, trong ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng.

Trước đó anh đã nảy sinh lòng nhân từ với Hàn Thục Na, đã bị lợi dụng!

"Hừ!" Trương Lân xòe bàn tay, lộ ra Thiên Ấn, sau đó chỉ về phía Hàn Thục Na, Thiên Ấn lại tự mình bay ra, đập về phía Hàn Thục Na.

Lần này, Hàn Thục Na vội vàng né tránh!

Trương Lân liếc nhìn Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất hiểu ý.

Anh lấy ra Mạc Kim Phù trên người, cũng xòe ra trên tay.

Anh chỉ nghĩ Mạc Kim Phù là một biểu tượng thân phận, có lẽ có tác dụng trừ tà, nhưng chưa bao giờ biết cách sử dụng.

Bây giờ xem ý của Trương Lân, Mạc Kim Phù cũng có tác dụng lớn!

Chỉ là nên niệm cái gì?

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng sơn... phi, đây cũng không phải chú ngữ!" Hồ Bát Nhất ngơ ngác.

Đúng lúc này, thấy Trương Lân chỉ một cái từ xa, Mạc Kim Phù trong tay Hồ Bát Nhất bay ra!

"Có thể dùng như vậy sao!" Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự thấy Mạc Kim Phù bay ra, Hồ Bát Nhất vẫn kinh ngạc.

Anh đột nhiên cảm thấy, trên người mình phảng phất như bị một ngọn núi lớn đè lên, thay đổi theo sự nhảy múa của Mạc Kim Phù.

Trương Lân điều khiển hai món pháp khí, lúc này Hàn Thục Na mới hoảng loạn, phảng phất như ý thức được tình hình không ổn, lại muốn rút lui.

Trương Lân sao có thể để cô ta đi?!

Vì phần thưởng của hệ thống, vì con đường sau này, cũng không thể để Hàn Thục Na đi!

"Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" Tiếng quát của Trương Lân vang vọng, làm suy yếu tiếng hét của Hàn Thục Na, khiến mọi người đều dễ chịu hơn một chút.

Nhưng Hồ Bát Nhất cảm giác không tốt, vốn dĩ anh cảm thấy Hàn Thục Na dường như không dễ đối phó, nhưng lúc này Trương Lân lại hình thành thế cục cân bằng với nó.

Lúc này nếu có thể liên hệ với Mạc Kim Phù chặt chẽ hơn một chút, có thể phá vỡ thế cục cân bằng giữa sư phụ Trương Lân và Hàn Thục Na, Hàn Thục Na nhất định sẽ bị Trương Lân nhanh chóng đánh bại!

Nó cũng sẽ trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Nhưng mọi chuyện lại trái với ý muốn, Hồ Bát Nhất cảm thấy, Mạc Kim Phù và anh liên hệ càng chặt, anh càng không thể cử động!

"Cẩn thận!" Trương Lân lại hét lên một tiếng.

Hồ Bát Nhất thầm kêu một tiếng toi rồi!

Hiện tại xung quanh hố băng, ngoài Hàn Thục Na ra, còn có những xác khô xung quanh!

Hiện tại, chỉ có khả năng chúng cũng đã động!

Trương Lân lúc này cũng không để ý đến Hàn Thục Na, rút kiếm chém tới, sau đó đồng thời ném Ma Đao ra.

Ma Đao bay trên không trung đánh trúng ba cái thi thể băng, lại một lần nữa quay về tay Trương Lân.

Nhưng lúc này, Hàn Thục Na lại nhanh nhẹn nhảy ra sau lưng Hồ Bát Nhất, muốn vồ lên người anh.

Hồ Bát Nhất cảm nhận được, nhưng lại khó mà cử động.

Có thể thấy, lúc này Hàn Thục Na có lẽ đã bị âm hồn khống chế cơ thể, sức mạnh của âm hồn quá mạnh mẽ, nên đã làm rách cơ thể của cô.

Như vậy, cho dù âm hồn ly thể, cô cũng không sống được!

Nhưng bây giờ con quỷ này lại lao về phía mình?!

Nếu bị nó thành công, e rằng kết cục cũng không khác gì Hàn

Thục Na!

Nhưng vào lúc này, Hồ Bát Nhất lại tỏ ra có chút bình tĩnh!

Sau đó, những chuyện mấy năm qua lần lượt hiện ra trước mắt.

Người ta thường nói khi chết, sẽ trong nháy mắt hồi tưởng lại cuộc đời, Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng, xem ra hôm nay đã gặp phải thất bại!

Chỉ là không biết đây là thứ quái quỷ gì, quá đáng tiếc rồi!

Vào lúc này, không vui không buồn.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử nhảy xuống, lao về phía Hàn Thục Na, trong tay cũng học theo cầm một Mạc Kim Phù.

Lần này anh không dùng súng, cứ thế lao tới.

"Mẹ nó, Hồ tư lệnh, muốn giơ tay đầu hàng à?!" Vương Bàn Tử đột nhiên chửi.

Tiếng hét lớn này khiến Hồ Bát Nhất giật mình.

Đúng vậy, mình là ai, là Mạc Kim Giáo Úy tung hoành cổ mộ mà?!

Sao có thể bị con quỷ này làm cho cam chịu số phận?!

Hồ Bát Nhất tỉnh táo lại, cố gắng giao tiếp với Mạc Kim Phù.

Trước đó anh không biết Mạc Kim Phù có thể giao tiếp, nhưng dưới sự điều khiển của Trương Lân, dường như anh đã ghi nhớ, một cách tự nhiên bắt đầu thi triển.

Lúc này Trương Lân cũng cuối cùng thoát khỏi vòng vây của các thi thể băng, những xác cổ xung quanh anh lần lượt nổ tung như băng vụn, sau đó Trương Lân liền lao nhanh về phía Hàn Thục Na.

Hồ Bát Nhất cử động cơ thể, đồng thời điều khiển Mạc Kim Phù lao về phía Hàn Thục Na.

Chương 416

Anh không cho rằng có thể dựa vào một Mạc Kim Phù mà ngăn cản được Hàn Thục Na.

Nhưng anh cũng không muốn nhắm mắt chờ chết.

Đúng lúc này, trong hố băng kim quang đại thịnh.

Ánh sáng vàng phảng phất như kích thích Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, khiến động tác của hai người cũng trở nên nhanh nhẹn.

Hàn Thục Na thì dường như hoảng sợ trước ánh sáng vàng, gào lên một tiếng rồi lùi lại.

Lúc này, hai Mạc Kim Phù, và Thiên Quan Ấn của Trương Lân cũng đập vào người Hàn Thục Na.

Hàn Thục Na lảo đảo mấy bước, cả người giống như con búp bê bơm hơi bị xì khí, xẹp xuống, cuối cùng, biến thành kích thước ban đầu của Hàn Thục Na.

Sức lực của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất phảng phất như bị rút cạn, hai người cũng không có sức lực để tìm hiểu ánh sáng vàng từ đâu ra, ngồi trên đất thở hổn hển.

Một lúc sau, hai người mới hồi phục, quay người nhìn xem, Trương Lân đang đứng bên cạnh, một vẻ bình tĩnh.

"Em trai, ..." Vương Bàn Tử không nhịn được muốn phàn nàn, nhưng cũng không nói ra được.

"Trương huynh đệ, cậu biết Mạc Kim Phù có thể dùng như vậy sao?" Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi.

Trương Lân trong lòng nghĩ, tôi nào biết, chẳng qua là suy đoán

thôi, Mạc Kim Phù có lịch sử nghìn năm, nếu chỉ là biểu tượng thân phận, sớm đã bị thay thế rồi!

"Nghe nói." Trương Lân nói.

Mặc dù không có nguyên nhân cụ thể, nhưng ba chữ này khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vui mừng: không ngờ tấm phù này lại có uy lực lớn như vậy!

Nhưng khuyết điểm duy nhất cũng là chí mạng là sau khi dùng, cơ thể nửa ngày không cử động được.

Lúc này, Hàn Thục Na lại co quắp trên mặt băng.

Trương Lân tuần tra một vòng, cũng không phát hiện ra thứ gì đã nhập vào Hàn Thục Na.

"Con đường phía dưới, phải cẩn thận rồi!" Hồ Bát Nhất và hai người gật đầu.

"Trương gia, Hồ gia, Bàn gia, sao rồi?" Trên đó, Đại Kim Nha đang gọi.

Vương Bàn Tử đáp một tiếng, không nhịn được nói: "Xem ra, những người ở trên không nhìn thấy vầng sáng vàng vừa rồi?!" Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng lúc này không có thời gian, Đại Kim Nha đã dẫn người xuống.

Hóa ra Minh Thúc không yên tâm về Hàn Thục Na, thấy bên dưới an toàn, nhất quyết muốn xuống xem.

Minh Thúc và Đại Kim Nha xuống, Tuyết Lỵ Dương và Sơ Nhất thì ở trên canh gác.

Hồ Bát Nhất lấy tiêu thạch, quẹt qua mũi Hàn Thục Na, Hàn Thục Na lập tức hắt hơi một cái, tỉnh lại.

Đầu tiên cô "ái chà" một tiếng, cảm thấy toàn thân đau nhức.

Theo lời cô, vừa rồi dây giày bị tuột, cô cúi đầu buộc lại, khi ngẩng đầu lên, Minh Thúc đã gọi cô đi theo.

Cô đi theo Minh Thúc, phát hiện những người khác đều không thấy đâu.

Khi cô định hỏi, thì cảm thấy trước mắt tối sầm, không còn tri giác nữa.

Xem ra, có thứ gì đó có thể dẫn dắt cô!

Lúc này, trên người Hàn Thục Na bắt đầu có nước chảy ra, giống như bông gòn bị ngâm nước.

Minh Thúc ôm lấy cô, không nhịn được nói: "Ai, sớm biết vậy, tôi đã dắt tay cô đi!" Hàn Thục Na dường như cũng biết tình hình, cười nói: "Làm gì có nhiều sớm biết vậy?!" Hai người nhìn nhau không nói nên lời.

Hồ Bát Nhất có ý để cho hai người một chút thời gian riêng tư, liền cầm đèn pin chiếu xung quanh quan sát.

Vầng sáng vàng vừa rồi từ đâu ra?

Trương Lân cũng có chút kỳ lạ.

Vốn dĩ vừa rồi anh định dùng Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết để diệt Hàn Thục Na, nhưng khi chuẩn bị ra tay, anh cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ dị, sức mạnh đó phảng phất như từ hư không không biết, tự nhiên xuất hiện.

Nhưng Trương Lân có thể cảm nhận, nó nhắm vào Hàn Thục Na mà đi.

Thế là anh thu hồi công lực, chỉ hỗ trợ đánh ra một chưởng.

"Phật lực?!" Anh mơ hồ cảm nhận được luồng sức mạnh đó,

nhưng lại không chắc chắn!

Xung quanh không thấy có tung tích của Phật a?

Đây là địa bàn của Luân Hồi Tông, làm sao lại có loại Phật lực thuần chính như vậy?

Đúng lúc này, Đại Kim Nha đang tìm kiếm đồ minh khí có thể chôm được, hét lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng nhảy ra, giống như thấy có rắn độc trên đất.

Đại Kim Nha hét lên một tiếng khiến mọi người giật nảy mình.

Mọi người vội cúi đầu nhìn xuống, dùng đèn pin rọi vào mặt băng phẳng lặng và nhẵn bóng dưới đất.

Chỉ thấy dưới lớp băng trong suốt có một bóng người màu đen mờ ảo, đang co quắp cuộn tròn lại.

Tư thế đó giống hệt tư thế của Hàn Thục Na lúc nãy.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy cái xác này có lẽ là nguyên nhân khiến Hàn Thục Na phát điên.

Chẳng trách nó xuất hiện đột ngột như vậy!

Nhưng lúc này, thứ đó đã tan biến trong ánh vàng, thi thể cũng không còn, anh không khỏi nói với Đại Kim Nha: "Có gì đáng sợ đâu?

Chỉ là một người chết cóng thôi, Lão Kim, cậu cứ như đàn bà ấy!" Vương Bàn Tử cũng tỏ vẻ khinh bỉ, sau khi nhìn cái xác thì nói: "Sao lại làm cái tư thế kỳ quái thế nhỉ?

Mẹ nó, trông như thai nhi!" Trương Lân vẫn luôn cảnh giác.

Thứ vừa rồi rất lợi hại, tuy thực lực không bằng thi động của Hiến Vương nhưng lại rất gian xảo!

Bị kim quang chiếu rọi, có lẽ nó vẫn chưa chết!

Bởi vì Trương Lân không nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ từ hệ thống!

Đại Kim Nha có chút ngượng ngùng.

“Tôi không nhìn rõ bên dưới, vừa rồi không phải đáng sợ lắm sao, tôi còn tưởng là một cái khác…” Phía trên, Tuyết Lỵ Dương cũng đang hỏi, biết bên dưới đã an toàn nên cũng muốn xuống.

“Tôi nghe thấy tiếng sói tru!” Hồ Bát Nhất thấy vậy liền bảo những người khác cũng xuống theo, để tránh bị bầy sói đột kích.

“Bóng người dưới đất cuộn tròn lại, trông giống thai nhi quá!” Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào bóng người dưới lớp băng, nói.

Trương Lân sững người.

Chương 417

Không chỉ một người nói vậy.

Chẳng lẽ, người này thật sự đang làm tư thế của một thai nhi?

Hồ Bát Nhất khoanh tay, phân tích: "Nơi này có thể là mộ huyệt của giáo chủ Luân Hồi Tông." Nếu là Luân Hồi Tông thì đúng là có khả năng họ sẽ làm những việc liên quan đến luân hồi, nhưng chôn cất một người theo cách này, có ý nghĩa luân hồi sao?

Hồ Bát Nhất cho rằng, mộ huyệt này có thể chôn một vị tà thần trong Yêu Tháp Băng Xuyên, là thánh địa trong mắt tín đồ Luân Hồi Tông đời sau, các giáo chủ và tín đồ qua các đời có lẽ sau khi chết cũng đều được chôn ở đây, động băng này chỉ là một trong số đó.

Cái bóng đen cuộn tròn dưới đất có lẽ là một vị giáo chủ nào đó, những người xung quanh là tín đồ được chôn theo.

Nếu vậy thì dưới sông băng, bao quanh Cửu Tầng Yêu Lâu, không biết có bao nhiêu mộ táng trong động băng như thế này.

"Hay là chúng ta đào thi thể của vị giáo chủ dưới băng lên, xem trong đồ bồi táng có thông tin gì không." Hồ Bát Nhất nói.

Nếu có thể nghiên cứu thứ này, biết đâu sẽ giúp ích cho việc thám hiểm sau đó.

Nói là làm.

Mọi người chia thành hai nhóm.

Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương đều quay lại mặt đất, cùng Sơ Nhất cắm vài lá cờ gió làm dấu hiệu, dựng lều trại, giao cho Bỉ Đắc Hoàng và người dẫn đường Sơ Nhất phụ trách canh gác, đề phòng bầy sói tấn công.

Hồ Bát Nhất cũng để lại súng trường và súng săn, chỉ mang theo súng ngắn.

Minh Thúc, A Tú ở cạnh Hàn Thục Na, Vương Bàn Tử và Trương Lân đều ở dưới.

Lúc này trời đã về chiều, từ khu rừng xa xa vọng lại từng tràng tru ai oán của sói hoang.

Xem ra sói vương cũng đã tập hợp bầy sói, theo đuôi đến đây.

Tình hình này, cả trên và dưới đều phải đối mặt với thử thách không nhỏ.

Minh Thúc sở dĩ ở lại vì ông ta là tay lão luyện trong việc xử lý cổ thi, thi thể dưới lớp băng này đương nhiên thuộc phạm vi nghiệp vụ của ông ta.

Hàn Thục Na thì không thích hợp ở trên, lỡ bầy sói đến, cô ta chạy cũng không nổi.

Còn A Tú thì có thể nhìn thấy một vài thứ, có thể cảnh báo trước.

Để cho chắc chắn, Hồ Bát Nhất đốt một cây nến làm từ mỡ bò ở góc đông nam.

Vương Bàn Tử đổ nước gừng tươi vào một bình xịt áp suất, xịt vài lần lên mặt băng dưới đất, đợi nước gừng ngấm vào lớp băng rồi mới bắt đầu đào.

Cảnh tượng này thật quỷ dị.

Trong những vách băng xung quanh đều đông cứng các thi thể, tất cả đều cúi đầu nhìn chằm chằm vào mọi người.

Giống như một nhóm người đang làm việc, còn một nhóm khác thì đứng xem.

Chỉ là nhóm người này có vẻ mặt lạnh như băng, không nói một

lời.

"Mẹ nó, khó chịu thật, hay là chúng ta tìm một tấm vải che hết các vách băng xung quanh đi, nhìn thế này trong lòng cứ thấy sợ sợ." Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất không có tâm trạng đùa giỡn, nói: "Cậu lại không phải con gái lớn, sợ bị người ta nhìn à, cứ coi như những cái xác chết đó không tồn tại là được…" Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng anh cũng rất căng thẳng.

Cuộc gặp gỡ vừa rồi đã chứng tỏ động băng này tà môn cực kỳ.

Đổ đấu bao nhiêu năm, trước đây chưa từng thấy mộ huyệt nào như thế này!

Mộ chủ không có quan tài!

Lại được sắp đặt như một đứa bé sơ sinh to lớn, đông cứng ở dưới đó, lát nữa đào lên được thứ gì thật khó mà nói.

"Có lẽ Luân Hồi Tông đã giữ lại truyền thống tà giáo của Ma Quốc." Minh Thúc nói, ông ta dường như cũng đã đọc được điều này trong kinh thư.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương không có ở đây, nếu cô ấy ở đây thì có thể hỏi thử.

Lúc này, nước gừng tươi đã ngấm gần hết.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người một cây khoan băng, bắt đầu đào lớp băng.

Nước gừng tươi chính là khắc tinh của băng cứng, ngay cả huyền băng vạn năm cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Hai người đào một lúc, bóc đi một tảng băng hình vuông, bên dưới không còn băng nữa.

Mọi người phát hiện dưới lớp băng có dính một lớp da cá, thi thể được quấn trong đó.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, mọi người vẫn không khỏi rùng mình.

Trước khi phá băng, cái họ nhìn thấy chỉ là một cái bóng đen.

Giờ nhìn lại, toàn thân thi thể đều màu trắng, được bọc một lớp kén cứng dày cộm, có vài chỗ lớp kén trắng đã bong ra, để lộ ánh sáng vàng óng bên trong, dường như bên trong toàn là vàng.

Mặc dù mọi người biết thi thể này có thể liên quan đến giáo lý của Luân Hồi Tông, mang ý nghĩa chuyển sinh và luân hồi, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy ghê tởm.

"Trời ơi, là Tuyết sơn mộc nãi y, không xong rồi, không xong rồi, một bộ Tuyết sơn kim thân mộc nãi y trị giá hơn một trăm vạn đấy… Chỉ là niên đại gần quá, nếu lâu hơn một chút, thì cũng không kém thi thể pha lê trong băng xuyên là bao." Minh Thúc đột nhiên hét lớn, giọng nói đầy kinh ngạc và vui mừng.

"Tuyết sơn kim thân mộc nãi y?" Hồ Bát Nhất và những người khác không hiểu.

Minh Thúc giải thích đại khái.

Phương pháp xử lý thi thể này vô cùng phức tạp.

Cố định thi thể, đặt vào một tư thế đặc định, cho vào quan tài đá, rồi lấp đầy bằng một loại muối đặc biệt.

Để yên khoảng ba tháng, để muối thấm hoàn toàn vào các bộ phận của cơ thể.

Sau đó lại bôi lên một lớp vật chất giống như xi măng, vật chất này được điều chế từ gỗ đàn hương, hương liệu, đất sét và các loại

dược phẩm khác.

Đợi những vật chất này dần ngưng tụ và cứng lại, lại bôi lên một lớp sơn mài vàng tan chảy, tạo thành kim thân.

Cuối cùng lại dùng muối đặc biệt bọc thêm một lớp nữa.

Hồ Bát Nhất và những người khác nghe mà mắt tròn mắt dẹt, trong lòng thầm tính toán, cảm thấy đúng là đáng tiền.

Hàn Thục Na cũng đi tới, liếc nhìn một cái, nói ra một vài điều, đại khái cũng tương tự như của Minh Thúc.

Cô ta đưa tay kéo thi thể, thi thể đó dường như rất nhẹ, bị kéo động đậy, rồi từ bên dưới thi thể phảng phất có một luồng khí phụt ra, và ngay lập tức biến thành một cột lửa màu lam khổng lồ, dài ngoằng.

Hàn Thục Na không kịp né tránh, cô ta còn không kịp hét lên một tiếng đã ngã gục xuống bên cạnh thi thể.

Ngọn lửa đột ngột xuất hiện giống như thứ mà Vương Bàn Tử dùng để phun nước gừng trong tay.

Chỉ là uy lực lớn hơn vô số lần.

Ánh lửa tạo thành một cây cột, mang theo tiếng rít chói tai muốn xé rách màng nhĩ, từ nơi sâu nhất của động băng phóng thẳng lên trời, phảng phất như một con hỏa long bay lên.

Chương 418

Những người khác phản ứng nhanh hơn một chút, Vương Bàn Tử liều mạng đẩy A Tú ngã xuống đất, Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng nhanh chóng giúp đỡ Minh Thúc và những người khác.

Mọi người co rúm người lại trong góc động băng, tiếng gió rít bên tai không ngớt.

Giây phút này, bất kỳ thân thủ hay kinh nghiệm nào cũng đều vô dụng.

Mọi người đều cảm thấy hơi nước trên người mình như sắp bị bốc hơi sạch sẽ.

Ngọn lửa đó dường như có sức mạnh dai dẳng, sau khi phun lên vẫn có thể duy trì rất lâu.

Trong không gian chật hẹp, không khí đối lưu dữ dội tạo ra tiếng ồn cực lớn.

Nhưng mọi người không quan tâm đến những điều đó, chỉ hy vọng ngọn lửa mau chóng tắt đi, nếu cứ cháy như vậy, không có không khí trong lành tràn vào, sẽ không ai có thể cầm cự được bao lâu.

Cuối cùng, tiếng gào thét của Vô Lượng Nghiệp Hỏa cũng đã ngừng lại.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Minh Thúc vẫn chưa hoàn hồn, lẩm bẩm: "Vô Lượng Nghiệp Hỏa!" Theo kinh thư của Luân Hồi Tông ghi lại, ngọn lửa màu lam được gọi là "Vô Lượng Nghiệp Hỏa", tương truyền là ngọn lửa có thể thiêu cả linh hồn thành tro bụi.

Ai có thể ngờ được, bên dưới Tuyết sơn kim thân mộc nãi y lại ẩn

giấu một cạm bẫy cổ xưa và độc địa đến thế?!

"Mẹ nó, đám tà giáo này quả nhiên không có đứa nào tốt lành!" Vương Bàn Tử phủi những mảnh băng trên người, hít một hơi thật sâu rồi chửi rủa.

Vừa rồi may mà mắt nhanh tay lẹ, liều mạng đẩy Minh Thúc và A Tú ra, nếu không cũng sẽ bị thiêu thành tro như Hàn Thục Na.

Động tĩnh trong động băng cũng thu hút sự chú ý của những người ở trên.

Sơ Nhất và những người khác phát ra những tiếng hét kinh hoàng.

Bởi vì trong mắt họ, cảnh tượng này tuyệt đối là điềm báo của một đại nạn.

Trước đó còn thầm mừng vì thấy được Phật quang; không ngờ vừa mới bước vào địa bàn của Luân Hồi Tông đã xảy ra chuyện quỷ dị như vậy.

Vương Bàn Tử tiến lên xem xét cái kim thân mộc nãi y kia.

Lúc này nó đã biến thành một đống than đen.

Minh Thúc thở dài một hơi, dường như rất tiếc nuối, một thứ đáng tiền như vậy lại bị hỏng mất.

Cũng vào lúc này, mọi người mới chú ý đến Hàn Thục Na đang ngã bên cạnh thi thể.

Hồ Bát Nhất bước đến xem, sắc mặt lập tức thay đổi.

Thực ra trong lòng anh đã có sự chuẩn bị, mọi người đứng xa như vậy mà còn cảm nhận được uy lực của ngọn lửa đó.

Hàn Thục Na ở ngay bên cạnh ngọn lửa, sao có thể sống sót?

Chỉ là hiện tại, mặt của Hàn Thục Na đã bị lửa thiêu đến không

còn hình dạng, cảnh tượng kinh hoàng này còn vượt xa dự liệu của anh.

Mũi, mắt, môi như thể bị nung chảy dính chặt vào nhau như đất sét.

Đặc biệt là đôi môi.

Toàn bộ một mảng đã bị thiêu rụi.

Hàm răng trắng muốt, sự tương phản này khiến cho dáng vẻ của Hàn Thục Na càng thêm kinh khủng.

Theo cách nói của Trương Lân, vận mệnh của Hàn Thục Na không nghi ngờ gì là bi thảm.

Vì một lý do nào đó, cô ta đã thiết lập mối quan hệ tình nhân với Minh Thúc; vất vả lắm mới kiên trì đến được đây, để khám phá bí mật của thi thể pha lê, lại chết trong cái động băng này.

Phải biết rằng, nơi này có thể liên quan đến luân hồi chuyển thế.

Hàn Thục Na chết ở nơi này, nếu có linh hồn, chắc hẳn cũng vô cùng đau khổ.

Minh Thúc bước đến xem, vẻ mặt vô cùng bi thống.

Mộc nãi y hoàng kim đáng tiền không còn, bây giờ cả tính mạng của người tình cũng mất, cũng không biết phen này phải kiếm được bao nhiêu mới có thể bù đắp tổn thất của ông ta.

Nơi này là băng cứng, cũng không có cách nào chôn cất, chỉ đành để thi thể Hàn Thục Na ở đó.

“Hồ tư lệnh, tôi dám cá, luồng kim quang vừa rồi tuyệt đối không phải phát ra từ bên cạnh thi thể.” Vương Bàn Tử thở hổn hển nói.

Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn cậu ta: “Không phải nói nhảm sao?” Chỉ là, nếu không tìm ra luồng kim quang đó từ đâu đến?

Mọi người cũng không dám hành động tùy tiện nữa, ai cũng không dám đảm bảo sẽ không xuất hiện thêm một ngọn Vô Lượng Nghiệp Hỏa nữa.

"Mẹ nó, đã đến nước này, tôi phải làm rõ bên dưới có cái gì!" Minh Thúc dường như cũng bực mình.

Vương Bàn Tử đi tới, vỗ vai ông ta, không nói gì.

"Tôi đi xem xem thứ gì đã cứu mạng chúng ta, nhìn ánh vàng đó, chắc là pháp khí!" Hồ Bát Nhất không từ bỏ ý định với luồng kim quang đó.

Thực ra mà nói, Vương Bàn Tử cũng có chút thèm muốn.

Đúng như Hồ Bát Nhất nói, thứ đó chắc chắn là một món pháp khí, nếu có được nó, trong môi trường khắc nghiệt như thế này, cũng có thể tăng thêm một phần năng lực tự vệ.

Mọi người điều chỉnh lại một chút, rồi đi về phía nguồn gốc của luồng kim quang.

Sau khi trừ khử tà ma trên người Hàn Thục Na, kim quang đã biến mất không thấy tăm hơi, mọi người chỉ có thể dựa vào trí nhớ để tìm đến nơi nó xuất hiện lúc nãy.

Thế nhưng, khi mọi người tìm đến nguồn gốc của luồng kim quang đó, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Trước đó, kim quang cho người ta cảm giác tràn đầy Phật tính, khiến người ta như tắm gió xuân, giống như đang đối mặt với một vị cao tăng đắc đạo.

Cảm giác này, Hồ Bát Nhất đã từng cảm nhận được trên người của Thiết Bổng Lạt Ma.

Nhưng lúc này xuất hiện trước mặt mọi người lại là một pho

tượng có vẻ mặt gian xảo.

Nó nằm trong cái hố dưới đất nơi Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun ra.

Mọi người lại tìm kiếm xung quanh một lần nữa, dường như ngoài pho tượng này ra, không còn thứ gì khác.

Chẳng lẽ thứ này thật sự có tác dụng?

Thấy mọi người gặp nguy hiểm, nó đặc biệt hiển linh, đuổi đi đối thủ?!

Nhưng vẻ mặt gian trá trước mắt này, thật sự khiến người ta không thể liên hệ với Phật gia cứu khổ cứu nạn.

Mọi người đều ngơ ngác.

Minh Thúc lúc này lại đang đi vòng quanh pho tượng quan sát.

Trương Lân lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, không tự chủ được mà tiến lên nhìn chằm chằm pho tượng, quan sát kỹ lưỡng.

Chương 419

Thực ra, pho tượng này theo mắt nhìn của mọi người thì tay nghề chế tác rất thô sơ, nhiều chỗ chỉ được phác qua loa, trông rất cẩu thả.

Nhưng chính sự cẩu thả và thô khoáng này lại mang đến một cảm giác sống động như thật.

Ví dụ như đôi mắt của pho tượng, chỉ có một khe hở, không có con ngươi và lông mi, nhưng lại mang đến một cảm giác linh động.

Đột nhiên, trong đầu Trương Lân nhanh chóng hiện ra một vài thông tin.

Nó tồn tại trong ký ức của Tiểu Ca.

Khi những ký ức này hiện lên, giúp Trương Lân cuối cùng cũng hiểu rõ pho tượng trước mắt là gì, anh không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, không khỏi hỏi: "Trương huynh đệ, lẽ nào cậu đã nhìn ra điều gì rồi?" Minh Thúc am hiểu những thứ liên quan đến cổ thi, nhưng những thứ khí mãnh như thế này thì ông ta lại không rành.

"Trương lão đệ, pho tượng này có gì quỷ dị không?" Minh Thúc hỏi, từ thái độ của Hồ Bát Nhất đối với Trương Lân, ông ta đã nhận ra Trương Lân chắc chắn là một cao nhân, vì vậy cũng mở miệng hỏi.

"Tác phẩm thời Chiến Quốc!

Dường như có một ít chúng sinh niệm lực ở trên đó!" Trương Lân lạnh lùng nói, anh thật sự cảm nhận được thứ gì đó phi thường từ pho tượng này.

Vương Bàn Tử nhìn hồi lâu, cũng gào lên một tiếng: "Đúng đúng,

dựa vào trang phục của pho tượng, và cả thủ pháp điêu khắc nữa, chắc chắn là tác phẩm thời Chiến Quốc!" Nói đến đây, Vương Bàn Tử không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Nhưng em trai, nếu đây thật sự là đồ thời Chiến Quốc, được bảo quản đến bây giờ, chẳng phải đã sớm phong hóa thành một nắm đất vàng rồi sao?!" Rồi Vương Bàn Tử chỉ vào pho tượng nói: "Nhưng cậu xem pho tượng này bây giờ, tuy có chút hư hỏng, nhưng vẫn còn rất mới." "Chà, Vương lão đệ, cậu có nhầm không vậy?

Lại dùng từ 'mới' để hình dung thứ này?!

Tưởng đang ở chợ hải sản mua đồ tươi sống hả?!" Minh Thúc nghe Vương Bàn Tử giải thích như vậy, không khỏi bật cười.

Vương Bàn Tử lắc đầu nói: "Ngành nào cũng có quy tắc của ngành đó, không chỉ có hải sản mới có thể tươi mới!" Trương Lân cũng nhận ra sự bất thường.

Theo suy đoán của anh, trên pho tượng này hội tụ chúng sinh niệm lực của gần 2000 năm, nhưng đúng như Vương Bàn Tử nói, nếu dựa vào thời gian pho tượng được tạo ra thì lại không có độ dày như vậy.

Nói cách khác, pho tượng này tồn tại chưa được bao lâu, không thể có chúng sinh niệm lực sâu dày như vậy tồn tại trên đó, ngay cả Phật gia văn minh nhất cũng không thể!

Đương nhiên, cái gọi là độ dày của chúng sinh niệm lực này không phải chỉ số lượng nhiều ít, mà chỉ mức độ của một loại niệm lực trong khoảng thời gian.

Ví dụ, một vị Phật gia hưởng thụ hương khói nhân gian, 1000 năm trước có tín đồ đầu tiên, 100 năm trước có 1000 tín đồ.

Vậy thì, độ dày chúng sinh niệm lực của vị Phật gia này là 1000 năm!

Nhưng, pho tượng trước mắt này được tạo ra chưa đến 2000 năm, vậy tại sao độ dày của chúng sinh niệm lực ẩn chứa trên thân nó lại lên đến 2000 năm?!

Đây chẳng phải là một chuyện quỷ dị sao?!

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều có vẻ mặt nghiêm trọng.

Minh Thúc và A Tú rõ ràng không hiểu điều này, không nhịn được mở miệng hỏi: "Chúng sinh niệm lực là gì?" "Chúng sinh niệm lực chính là sức mạnh của hương khói!" "Ví dụ như tượng thần trong chùa miếu nhận hương khói của nhân dân, ngày tháng tích lũy, trên tượng thần sẽ xuất hiện loại niệm lực này!" "Thông thường hương khói càng nhiều, niên đại càng lâu thì miếu vũ càng linh, thực ra đều là do được ban cho linh khí." Minh Thúc nghe vậy, gật đầu lia lịa.

Nhưng quay đầu nhìn lại ngoại hình của pho tượng này, không khỏi bĩu môi nói: "Cái bộ dạng này mà cũng có người tín phụng à, tôi thấy, thứ này có khi nào là yêu ma quỷ quái không, ngọn lửa vừa rồi thực ra là do nó làm, hại chết người yêu của tôi!" Rõ ràng, Minh Thúc vẫn chưa thực sự thoát khỏi nỗi đau mất Hàn Thục Na, tự nhiên liên hệ thứ mình nhìn thấy trước mắt với cái chết đó.

Trương Lân gật đầu chắc nịch, cho rằng thật sự có khả năng này.

"Một số tượng thần lại được người ta bái lạy một cách vô tội vạ, mà tượng thần lại chưa được khai quang, thường sẽ thu hút một số cô hồn dã quỷ bám vào tượng thần, để mượn sức mạnh của hương khói đạt được mục đích tu luyện." Hồ Bát Nhất nói.

Đây là lần đầu tiên Minh Thúc nghe cách nói này.

Nguyên tưởng rằng, cái gọi là thần tiên chẳng qua chỉ là sự ký thác tâm linh của con người, các hoạt động tế tự, phần lớn là để cho mình một sự an ủi.

Nào ngờ, những hành vi này trong cuộc sống lại có khả năng mang đến tai họa cho chúng ta, chứ không phải hạnh phúc.

Quan điểm này có phần lật đổ nhận thức của Minh Thúc.

Thử nghĩ xem, chúng ta thành kính quỳ lạy tượng thần, tưởng rằng có thể mang lại may mắn cho mình; nào ngờ có lúc chúng ta quỳ lạy lại là dã quỷ hay yêu quái đội lốt người!

Nghĩ kỹ lại, thực ra cũng khá kinh khủng, Minh Thúc không khỏi vuốt trán, tự lẩm bẩm: "May mà, thực ra tôi cũng không có bái lạy thần tiên lung tung." Lúc này, Vương Bàn Tử đang lạy bừa ở cửa động đột nhiên mở miệng nói: "Trong tượng thần có đồ." Minh Thúc nghe trong tượng có đồ, lập tức tỉnh táo lại, quên sạch những lời nói về quỷ thần lúc nãy.

"Vương lão đệ, sao cậu biết bên trong có đồ?" Vương Bàn Tử cầm pho tượng gõ gõ, bên trong liền vọng lại tiếng vang trống rỗng.

Mọi người đều nhận ra pho tượng này không tầm thường.

Sức gõ của Vương Bàn Tử không lớn, pho tượng cũng không to.

Nhưng, tiếng gõ lúc này lại vang vọng khắp cả động băng.

Hồ Bát Nhất nghiêng tai lắng nghe, nhíu mày, rồi ra hiệu cho Vương Bàn Tử đặt pho tượng xuống, sau đó lùi ra xa.

"Vương tư lệnh, đặt kẻ địch xuống đất đi, để tôi đập vỡ nó ra, xem thử bên trong rốt cuộc là cái gì!" Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử đặt pho tượng xong, mọi người đều lùi ra xa, rồi nhặt một tảng băng từ bên cạnh, định đập tới.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên.

Phải biết rằng, lúc này mọi người đều đang ở trong động băng.

Gió từ đâu tới?

Mọi người không khỏi nhìn về phía pho tượng, vì họ phát hiện ra, cơn gió này rất kỳ lạ, dường như phát ra từ miệng pho tượng?!

Chẳng lẽ mẹ nó cái tượng này đang thở ra?

"Ấy, trên tượng xuất hiện một cái lỗ?" Vương Bàn Tử tiến lên ghé sát vào, thò đầu nhìn một cái rồi không khỏi hét lớn.

Nguyên lai, sau khi Vương Bàn Tử đặt pho tượng về chỗ cũ, dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó bên dưới, khiến cho bên dưới pho tượng xuất hiện một cái hố đen ngòm.

Một lối ra khác?!

Hay là một mộ huyệt khác?!

Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu vào cửa động, phát hiện cái hố trên tượng sâu hun hút không thấy đáy, giống như một con đường thẳng đứng đi xuống.

Phát hiện này khiến mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Pho tượng vốn đang nghiêng, xung quanh tượng thần chỉ có phần chân nghiêng xuống tiếp xúc với mặt đất, cái hố này lại nằm ở bụng tượng, quả thực như tạo ra một lối đi từ hư không, lại có thể tự tạo thành một không gian bên trong bụng thần tượng?!

Mọi người nhìn trái nhìn phải, tuyệt đối không phải là một loại ảo giác!

Những thứ như "giới tử nạp tu di", chỉ có thể thấy trong truyền thuyết, không ngờ lại thấy được trên pho tượng này.

Vương Bàn Tử đi tới, ôm pho tượng lên lần nữa, nhưng thử mấy lần, bây giờ pho tượng như bị đóng đinh trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn cây nến ở góc đông nam, không có gì

bất thường.

Minh Thúc lúc này lại mở miệng nói: “Tôi vào trong bây giờ, đi tìm thứ vừa rồi.” Vẻ mặt của ông ta không có chút gợn sóng, phảng phất như đã biết bên dưới có một không gian.

Hồ Bát Nhất ra hiệu bằng mắt cho Trương Lân.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền tiến lên kéo Minh Thúc lại: “Ối dào, chú Minh à, bên trong nguy hiểm lắm, lại có chút quỷ dị!

Con đường bên dưới rốt cuộc dẫn đến đâu?

Chương 420

Ai cũng không biết, cẩn thận vẫn hơn!" Minh Thúc lại khăng khăng muốn đi xuống: "Chính cái gọi là không vào hang cọp sao bắt được cọp con, giới tử nạp tu di tuy hiếm thấy, nhưng cũng không phải chưa từng nghe qua." A Tú bên cạnh cũng nhìn xuống, vẻ mặt rất hứng thú.

Đã như vậy, Hồ Bát Nhất và Trương Lân cũng không ngăn cản nữa.

Hai người lại một lần nữa phân công thứ tự xuống hang.

Nào ngờ Minh Thúc không nhịn được, đi xuống trước tiên.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lo lắng cho sự an toàn của Minh Thúc, một mặt gọi theo rồi đi xuống, một mặt miệng gọi tên Minh Thúc, bảo ông ta đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi Minh Thúc vào trong, Vương Bàn Tử theo sát phía sau, tiếp đến là Hồ Bát Nhất.

Sau khi họ xuống, trong động băng chỉ còn lại một mình Trương Lân đứng trơ trọi.

Kim y thị vệ xung quanh đã bị đánh vỡ, nơi này dường như không còn nguy hiểm, vậy thì, manh mối tiếp theo chắc hẳn nằm trong con đường bên dưới.

"Liên quan đến Luân Hồi Tông, hay là xuống xem thử." Sau khi vào trong, Trương Lân phát hiện, Minh Thúc và Vương Bàn Tử đi ở phía trước, Hồ Bát Nhất và A Tú ở phía sau.

Lúc này, họ đều đứng bất động tại chỗ, nhìn chằm chằm vào những bức bích họa hai bên.

Trương Lân cũng quay đầu nhìn sang.

Hai bên vẽ hẳn là một bộ truyện ký về cuộc đời của một nhân vật, nhân vật chính trong tranh hẳn là cùng một người!

"Không thể nào, người được vẽ trong mấy bức tranh này cũng là cái gã mỏ nhọn má khỉ ở bên ngoài kia sao?!" Cầm đèn pin vừa đi vừa xem, càng xem trong lòng càng kinh ngạc thậm chí là sợ hãi.

Câu chuyện được miêu tả trên tranh bắt đầu từ lúc pho tượng còn trẻ.

Người này dường như có đầu óc kinh doanh rất tốt, tích trữ một số vật phẩm hữu dụng, rồi bán lại với giá cao từng chút một.

Nhìn đến đây, Vương Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm một câu: "Đồ đầu cơ trục lợi!" Trong những bức tranh sau đó, nhân vật chính không chỉ có được của cải, mà còn bắt đầu giao du với một số quan lại quyền quý, và tặng cho những người này một số quà cáp.

Hối lộ!

Sự khinh bỉ trong mắt Vương Bàn Tử càng rõ ràng hơn.

Minh Thúc lại vô cùng tán thưởng.

Đương nhiên, trong tranh không có nói cụ thể đã tặng gì, tóm lại từ sau đó, người này một bước lên mây, thăng quan tiến chức.

Chỉ là nội dung bích họa tiếp theo đã có sự thay đổi.

Nhân vật chính vẫn là pho tượng, nhưng lúc này trang phục ăn mặc đã có sự thay đổi lớn.

Giống như một người phương Tây đột nhiên đến một quốc gia Ả Rập vậy.

Theo câu chuyện trong tranh, pho tượng dường như đã đi thực hiện một công việc chính trị đặc biệt.

Giống như là đưa người đi làm con tin.

Vào thời Chiến Quốc, con trai của các nhân vật quan trọng trong một quốc gia thường sẽ bị gửi đến quốc gia khác làm con tin, để đổi lấy hòa bình giữa hai nước.

Về điểm này, mọi người cũng không tìm hiểu sâu.

Đối với thân phận của con tin, trong tranh cũng có giải thích, dường như dùng chữ Tạng viết hai chữ "dị nhân".

Ý gì đây?

Chẳng lẽ người này trông kỳ lạ, hay là có bản lĩnh phi thường?

Nhưng, văn tự thời cổ và ý nghĩa hiện tại có sự khác biệt lớn, không thể chỉ dựa vào mặt chữ để suy đoán.

Sau khi người này được gửi đi làm con tin, pho tượng liền đi khắp nơi chiêu binh mãi mã.

Sau đó pho tượng dẫn đội quân này đi đánh chiếm một số nơi, đại thắng, và đón người kia trở về, tôn làm hoàng đế.

Xem đến đây, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dường như đã đoán ra là ai.

Trong lịch sử An Lạc, có kinh nghiệm tương tự như vậy, cũng chỉ có một cặp vua tôi.

Thực ra, từ lúc người đó tích trữ hàng hóa, rồi bán ra với giá cao, mọi người đã cảm thấy dường như đã thấy giới thiệu tương tự ở đâu đó.

Vào thời Chiến Quốc, người có thể làm như vậy không nhiều, có được tư tưởng này, đều là kỳ nhân dị sĩ.

Nhìn về sau, thấy những hành động sau khi gửi con tin đi, cũng như tôn con tin làm vua, đây chính là câu chuyện của Tần Trang

Tương vương và Lã Bất Vi thời Chiến Quốc!

Mọi người đều nói ra phát hiện này, mấy người đều nhất trí một cách kỳ lạ.

Chỉ là không hiểu, tại sao ở khu vực người Tạng lại xuất hiện tượng của Lã Bất Vi?

Chẳng lẽ năm đó còn có một câu chuyện khác?

Mọi người xem đến đây trong lòng đã hiểu rõ, ít nhất cũng biết pho tượng mỏ nhọn má khỉ bên ngoài không phải là kẻ đại gian đại ác.

Xem đến đây mọi người đều có vẻ mặt thoải mái.

"Ba ba, phía trước hình như có ánh sáng!" A Tú đột nhiên chỉ về phía trước nói.

Minh Thúc nhìn ánh vàng phía trước, vẻ mặt có chút thay đổi.

"Đi, chúng ta đi xem!" Mọi người đi về hướng ánh vàng.

Vì trước đó đã xác định được thân phận của Lã Bất Vi, mọi người đều nhất trí cho rằng, nơi này có thể là nơi hậu duệ của họ Lã ở.

Để trốn tránh sự thanh trừng của Tần Thủy Hoàng, những người này chạy đến khu vực người Tạng, cũng có thể giải thích được.

Vì vậy, bất luận là Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, hay Minh Thúc, đối với thứ này đều không còn quá sợ hãi.

Ít nhất không phải tà giáo!

Cái chết của Hàn Thục Na, lúc này xem ra càng giống một tai nạn.

Để đảm bảo an toàn, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi ở phía trước, Trương Lân đi sau cùng, Minh Thúc và A Tú đi ở giữa đội hình.

Nhưng trong lòng Trương Lân vẫn luôn có một cảm giác không lành.

Anh không nhớ trong nguyên tác có trải nghiệm như vậy!

"Chẳng lẽ vì sự xuất hiện của mình, câu chuyện trong thế giới đạo mộ cũng đã xảy ra một chút thay đổi?" Trương Lân đột nhiên nhớ lại mấy bộ phim xem ở kiếp trước, bất kể là Tần Suất Lỗ Đen hay Hiệu Ứng Bướm, dường như đều có cách nói này.

Khi xuyên qua thời không để thay đổi quá khứ, tương lai cũng sẽ không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng.

May mà sự thay đổi này vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của Trương Lân.

Đúng lúc này, Trương Lân đột nhiên nghe thấy tiếng Hồ Bát Nhất kinh hãi hét lên một tiếng.

Chương 421

Trương Lân vô cùng ngạc nhiên, Hồ Bát Nhất không phải là người chưa từng trải sự đời, lúc này sao lại kinh ngạc như vậy?

Trương Lân không khỏi bước nhanh hơn, lướt qua bên cạnh Minh Thúc.

Chỉ là, ngẩng mắt nhìn lên, anh cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Trước mặt mọi người là một cái hang lớn hơn, rộng rãi hơn cái hang trước đó gấp hai ba lần.

Ở trung tâm hang có một cái bệ cao, trên bệ đặt một vật gì đó màu vàng khổng lồ.

Do phản xạ ánh sáng mạnh, mọi người không nhìn rõ hình dạng của nó.

Nhưng, cảnh tượng xung quanh bệ lại khiến người ta có chút rợn tóc gáy.

Đó là những khuôn mặt người, xếp dày đặc, san sát vào nhau.

Dưới ánh vàng chiếu rọi, mỗi khuôn mặt người đều trông lấp lánh, giống như từng vị La Hán kim thân!

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy khó chịu là, những vị La Hán này, chỉ có một khuôn mặt!

Minh Thúc cũng xông lên, nhìn ánh vàng lấp lánh trước mắt, không khỏi cũng phát ra tiếng hét kinh hoàng tương tự, nhưng, tiếng hét của ông ta chưa kịp phát ra đã bị Trương Lân bịt miệng lại.

“Nhện mặt người!” Mọi người nghe lời của Trương Lân xong,

sắc mặt đều thay đổi.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, suýt nữa thì nôn ra.

“Mẹ kiếp, nhiều nhện mặt người thế này, đang họp à?” Vương Bàn Tử thấp giọng chửi một câu.

Hồ Bát Nhất đưa tay ra hiệu cho mọi người lùi lại.

Thứ này không nên chọc vào, nếu chỉ có một hai con thì mọi người đối phó hoàn toàn không tốn sức, nhưng trước mắt dày đặc như vậy, tốt nhất là không nên trêu chọc.

Nhưng, không đợi mọi người phản ứng, những con nhện mặt người đó đã lần lượt động đậy.

Nhìn từ xa, giống như một đám mặt người màu vàng đang lúc nhúc.

Mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Vương Bàn Tử không nhịn được mà nôn khan một tiếng!

“Chết tiệt, Vương tư lệnh, cậu để lộ vị trí của chúng ta rồi!” Hồ Bát Nhất không nhịn được mà mắng một câu.

“Ối, không xong rồi, nó lao về phía chúng ta!” Minh Thúc lúc này trong lòng cũng sợ hãi tột độ.

Chỉ là đối mặt với những thứ này, có mấy ai có thể giữ được bình tĩnh chứ?

“Hồ lão đệ, trước đây Thiên Quan Ấn của Trương lão đệ có tác dụng, sao bây giờ không lấy ra?

Nhiều thứ thế này không dễ đối phó đâu!” Minh Thúc lén lút gọi Hồ Bát Nhất.

Nhưng, không đợi Hồ Bát Nhất có phản ứng, những con nhện đó

đã lao tới.

Trải rộng khắp nơi!

Hồ Bát Nhất vốn định hỏi một chút, nhưng lúc này lại kiên quyết quay đầu lại, thấp giọng nói: "Mau đi!" Đám quái vật từng điều khiển Hàn Thục Na lại xuất hiện.

Mọi người nhìn thấy, ngẩn cả người.

Không phải là không đánh lại, mà là thật sự bị làm cho ghê tởm.

Một con gián có thể tùy tiện giẫm chết, nhưng nếu hàng vạn con gián hợp lại thành một quả cầu lớn, bạn có chạy không?

Mọi người nhìn thấy, ngẩn cả người.

Không phải là không đánh lại, mà là thật sự bị làm cho ghê tởm.

Một con gián có thể tùy tiện giẫm chết, nhưng nếu hàng ngàn hàng vạn con gián hợp lại, cuộn thành một quả cầu lớn, bạn có chạy không?

Vương Bàn Tử và những người khác thầm chửi một câu, quay đầu bỏ chạy.

"Hồ tư lệnh, thứ này thật sự không giết người, mà làm người ta ghê tởm chết đi được!" Vương Bàn Tử vừa cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn vừa nói.

Đúng lúc này, đột nhiên có một vật đen sì xuất hiện trước mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không kịp phanh, suýt nữa thì đâm vào nó, hóa ra lúc này cậu ta đang nghiêng đầu nói chuyện với Hồ Bát Nhất, không hề nhìn đường.

"Cẩn thận, quay lại!" Hồ Bát Nhất lo lắng hét lớn.

Vương Bàn Tử cũng cảm giác trước mắt dường như có vật gì đó, vì cậu ta ngửi thấy một mùi chua thối!

"Mẹ kiếp, là con quái vật đã nhập vào người Hàn Thục Na!" Vương Bàn Tử trong lòng kinh hãi.

Thứ này không phải đã chạy rồi sao?

Bị kim quang làm tan chảy rồi?

Sao bây giờ lại xuất hiện?!

Không đợi Vương Bàn Tử hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cậu ta cảm thấy mình đã đâm vào một khối thịt mềm nhũn.

"Chết tiệt, thứ này có cảm giác, nóng hổi!" Vương Bàn Tử trong lòng kinh ngạc, đồng thời cảm thấy một trận rùng mình.

Cảm giác này khiến trong lòng cậu ta nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: hình như mình vừa đâm vào một đống phân nóng hổi!

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Vương Bàn Tử đã bị khối vật đen sì trước mắt bao vây.

Sau khi bị bao vây, Vương Bàn Tử mới phát hiện khối vật này dường như có cả xúc tu.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thứ này lại như một miếng bọt biển, từ từ ép Vương Bàn Tử vào trong cơ thể nó, muốn làm cho Vương Bàn Tử ngạt thở mà chết.

"Hồ tư lệnh, em trai…" Đúng lúc này, Vương Bàn Tử cảm thấy khối quái vật dường như bị thứ gì đó chấn động.

Sau đó cậu ta nghe rõ tiếng bước chân mạnh mẽ từ phía sau truyền đến.

Ngay sau đó Vương Bàn Tử cảm thấy một đôi tay bị ai đó nắm lấy, cánh tay dùng sức, liền kéo cậu ta ra khỏi đống quái vật đó.

Cũng không biết là ai, kéo cậu ta quay đầu bỏ đi.

Vương Bàn Tử bị thứ quỷ quái đó hun cho đầu óc choáng váng, theo bản năng đi theo người đó.

Đi được một đoạn, đột nhiên kim quang lóe lên, khiến ý thức của Vương Bàn Tử có chút hồi phục, đợi khi xác định được phương hướng, trong lòng suýt nữa thì khóc không thành tiếng.

Hướng chạy trốn chính là hướng của đám nhện đó sao?!

Môi Vương Bàn Tử khô khốc, muốn hét lên nhưng lại không thể.

Chương 422

Lúc này cậu ta cũng đã nhìn thấy người đang kéo mình, chính là em trai Trương Lân.

"Em trai, cậu điên rồi à, nhìn cái thứ trước mặt kia kìa…!" Vương Bàn Tử suýt nữa thì khóc, trước sau hai thứ đều khiến người ta ghê tởm như vậy, phải làm sao bây giờ?

Hai đầu đều là những thứ ghê tởm, chẳng lẽ hôm nay phải đối đầu với những thứ này sao?

Trương Lân không nói gì, quay đầu hét với Hồ Bát Nhất và những người khác: "Chạy về hướng con nhện!" Nói xong, anh cõng Vương Bàn Tử đi đầu, nhảy vào giữa bầy nhện.

Cũng lạ, những con nhện ghê tởm đó tuy lao về phía hai người, nhưng dường như lại không tấn công họ.

Nhện dày đặc, khi Trương Lân chạy qua, mỗi bước chân đều giẫm chết không ít nhện, tức thì, nước thịt văng tung tóe khắp nơi.

Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, em trai của mình có tác dụng khắc chế những thứ quỷ tà này.

"Ha ha ha, sơn cùng thủy tận ngỡ hết lối, liễu rủ hoa tươi lại có thôn!" Vương Bàn Tử đắc ý nói.

Nhưng Trương Lân lại không hề thả lỏng.

Con quái vật từng nhập vào người Hàn Thục Na bây giờ lại xuất hiện, đã chứng thực suy đoán của anh.

Thứ này ngay cả luồng kim quang thần kỳ kia cũng không giết được, xem ra không dễ đối phó!

Trương Lân thúc đẩy Kỳ Lân huyết mạch trên người, khi những con nhện mặt vàng đối diện lao tới, chúng tự giác nhường ra một con đường, sau đó, số nhện bị giẫm chết cũng ít đi không ít.

Vương Bàn Tử lo mình sẽ làm vướng chân Trương Lân, bèn nói: "Em trai, bây giờ tôi khỏe rồi, thả tôi xuống đi, tôi tự chạy." Trương Lân liếc nhìn cậu ta một cái, rồi đặt cậu ta xuống đất.

Vương Bàn Tử vừa chạm đất, cũng chạy nhanh như bay về phía trước.

Nào ngờ chân cậu ta vừa chạm đất, những con nhện vốn đối với hai người họ như không thấy, lúc này lại ào ào lao về phía Vương Bàn Tử.

"Ối, chuyện gì thế này?

Em trai, mau lên!" Hồ Bát Nhất thấy vậy không khỏi mắng một câu: "Tên Bàn Tử chết tiệt, đừng có làm hỏng chuyện!" Vương Bàn Tử trèo lên lưng Trương Lân, cũng không dám làm loạn nữa.

Chỉ là vừa nhảy lên lưng Trương Lân, cậu ta cảm thấy bắp chân mình nhói lên một cái, ngay sau đó lại vừa tê vừa ngứa.

"Trời ơi, em trai, tôi bị nhện cắn một miếng rồi, cái thứ này trông có vẻ có độc lắm, tôi sắp chết rồi!" Vương Bàn Tử gào khóc thảm thiết.

Trương Lân bị chọc tức đến bật cười, không khỏi buông một câu lạnh lùng: "Yên tâm, không chết được, cậu có chết tôi cũng có thể cướp cậu về từ tay Diêm Vương!" Câu nói này thể hiện sự điềm nhiên của Trương Lân.

Một phần là vì anh có sự tự tin đó, một phần khác là do tính cách.

Nhưng, trong hoàn cảnh tồi tệ thế này, bất kể là Hồ Bát Nhất hay Vương Bàn Tử, nghe được câu nói này đều cảm thấy vô cùng an toàn.

Ngay cả Minh Thúc và A Tú bên cạnh cũng cảm thấy trong lòng yên ổn hơn không ít.

Nói xong, Trương Lân bật mạnh lên, nhảy cao, hất văng toàn bộ những con nhện bám trên người Vương Bàn Tử, một giây sau hai người đã xuất hiện ở vị trí cách đó hơn mười mét.

Do tác dụng của Kỳ Lân huyết mạch, xung quanh hai người hình thành một khu vực trống nhỏ.

Nhưng lúc này trong bầy nhện dường như cũng bị kích thích.

Chúng không dám tiếp cận Trương Lân, nhưng lại vây hai người ở giữa.

Vương Bàn Tử lúc này cảm thấy không ổn, trên người có vài chỗ bắt đầu tê ngứa, dấu hiệu độc tính phát tác, nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần những con nhện khác tấn công, Vương Bàn Tử sẽ toi mạng.

"Ối, sao ở đây lại có nhiều thứ sặc sỡ thế này?" Vương Bàn Tử bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Đúng lúc này, Trương Lân vội vàng kết ấn hai tay, miệng niệm chú.

Trên người anh đột nhiên bốc lên một luồng khí màu đỏ nhạt.

Những người khác không nhìn thấy sự thay đổi này, nhưng Trương Lân lại có cảm giác rõ ràng.

Trương Lân đã kích hoạt Kỳ Lân huyết mạch.

Giờ đây, cùng với sự gia tăng tiến độ phẫn diễn, việc lợi dụng huyết mạch của anh càng trở nên thành thục hơn.

Đám nhện đó lần lượt lùi về phía sau, miệng phát ra tiếng kêu chi chi.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Minh Thúc đã lùi đến cái bệ cao nơi bầy nhện vốn ở, nhện đều đã xuống hết, nơi đó không còn một con nào, ngược lại có vẻ an toàn.

Trương Lân thấy vậy, một tay nắm lấy thắt lưng Vương Bàn Tử, giơ lên quá đầu, ném về phía Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử vừa rời tay, Trương Lân liền rút thanh Trạm Lư đeo trên lưng ra, thuận thế xoay người một vòng đẹp mắt.

Thần binh Trạm Lư phát ra luồng kiếm mang dài hơn hai thước, tức thì lại chém chết một mảng lớn nhện xung quanh.

Luồng hồng quang đó phảng phất có thể thiêu đốt, ngay cả những con nhện đã chết trên người cũng bốc khói, khiến những con nhện khác lũ lượt lùi lại.

"Hay!" Hồ Bát Nhất đứng trên bệ cao, căng thẳng nhìn hai người, thấy Trương Lân ra một chiêu như vậy, không nhịn được mà hét lớn một tiếng.

Minh Thúc và A Tú thấy vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, tuy không nhìn thấy luồng hồng quang trên thần binh, nhưng lại có thể cảm nhận được, kiếm của Trương Lân cách những con nhện đó gần một mét, mà chúng lại bị chém đứt?!

"Kiếm khí trong truyền thuyết?!" Trong đầu Minh Thúc không khỏi hiện ra một danh từ như vậy.

Nhưng cũng không có nhiều thời gian để cảm thán, vì khi Hồ Bát Nhất đỡ được Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử đã hôn mê bất tỉnh.

Tuy trước đó Trương Lân đã cho mọi người sự tự tin, nhưng Minh Thúc và những người khác không thể tin được.

Rốt cuộc tự tin là một chuyện, sự thật lại là một chuyện khác.

Nhìn sắc mặt Vương Bàn Tử trắng bệch, thần trí không rõ, Minh Thúc cũng có chút run sợ.

Trước đó, vì cái chết của Hàn Thục Na mà trong lòng còn tức giận, nhưng bây giờ, Minh Thúc bị những tình huống nguy hiểm này dọa cho tỉnh táo hơn không ít.

"Có chết không?" Minh Thúc lo lắng hỏi.

Chuyến đi đến khu Tạng này chưa thấy được thi thể pha lê đâu, đã chết hai người.

Nếu Vương Bàn Tử lại vì vậy mà mất mạng, Minh Thúc e rằng sẽ chọn quay về ngay lập tức.

Thật sự không chịu nổi bi kịch xuất quân chưa thắng đã chết này.

"Đừng xuống, đề phòng nhện lại lên, đợi tôi." Trương Lân ở xa hét lớn, anh cũng nhận ra những con nhện này dường như có chút khác biệt.

Nếu anh không đoán sai, trước khi Vương Bàn Tử xuống, anh đã che giấu khí tức trên người cậu ta, những con nhện này lại bị Kỳ Lân huyết mạch xua đuổi, vì vậy không tấn công.

Ngược lại lao về phía con quái vật phía sau, có lẽ những con nhện này cho rằng, con quái vật đó đã xâm phạm lãnh địa của chúng.

Nhưng, khi Vương Bàn Tử đáp xuống đất, những con nhện này cho rằng mình bị khiêu khích, càng thêm tức giận, vì vậy đã tấn công Vương Bàn Tử một cách dữ dội.

Sự phẫn nộ này khiến bầy nhện thậm chí mất đi lý trí, không còn e dè sự trấn áp của Kỳ Lân huyết mạch.

May mà thân thủ của Trương Lân phi phàm, những con nhện đó hoàn toàn không thể đến gần anh.

Chương 423

Đánh một hồi, những con nhện đó dường như cũng phản ứng lại, bèn không tấn công Trương Lân nữa, lại lao về hướng con quái vật.

Trương Lân nhân cơ hội cũng nhảy lên bệ cao.

"Trương huynh đệ, mau xem thử, tình hình của Vương Bàn Tử không ổn!" Hồ Bát Nhất lo lắng.

Trương Lân tiến lên kiểm tra tình trạng của Vương Bàn Tử, phát hiện sắc mặt cậu ta trắng bệch, ý thức có chút mơ hồ, vội vàng đưa hai ngón tay ra, điểm vào những chỗ bị cắn trên người cậu ta.

"Tôi làm vậy tạm thời chỉ có thể áp chế độc tính của cậu ta, muốn giải độc, phải có thứ này!" Trương Lân đưa tay chỉ về phía cái bệ lấp lánh ánh vàng.

Chính cái gọi là trong vòng trăm bước của vật độc tất có thuốc giải, những con nhện này sống ở đây quanh năm, nơi chúng chiếm cứ có lẽ thật sự có thứ khắc chế độc tính.

Hơn nữa, những con nhện này dường như có thể khắc chế con quái vật bên ngoài, nếu có thể tìm được thứ ở dưới bệ cao, có thể sẽ có tác dụng một công đôi việc.

"Bên dưới có đồ sao?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Trương Lân gật đầu.

"Lúc kim quang xuất hiện, tôi đã nghi ngờ bên dưới có thứ gì đó không thể tả được." "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau tìm ra để giải độc cho cậu ta chứ!" Minh Thúc căng thẳng.

Trương Lân lắc đầu: "Những con nhện này không phải vật tầm

thường, thứ chúng bảo vệ có thể nào không có cơ quan?!

Nơi này có thể là do Lã Bất Vi bố trí lúc sinh thời, bên trong chắc chắn cơ quan trùng trùng." Hồ Bát Nhất biết Trương Lân nói đúng, nhưng nhìn Vương Bàn Tử đang hôn mê bất tỉnh, không khỏi vô cùng lo lắng.

"Yên tâm, tôi nói cậu ta không chết được là không chết được!" Trương Lân nghiêm túc nói.

Trong lòng Hồ Bát Nhất lúc này mới yên ổn hơn một chút.

Đúng lúc này, đột nhiên phía trước truyền đến một tràng gào thét phẫn nộ.

Là tiếng gầm giận dữ của con quái vật.

Nhện mặt người cuối cùng cũng đã đánh nhau với con quái vật.

Con quái vật đó thân hình cao lớn, gần hai mét.

Xúc tu khắp người giống như vô số vũ khí, có thể trực tiếp đập chết con nhện, có thể quấn quanh như rắn.

Nhưng dù vậy, những con nhện màu vàng đó cũng không hề lùi bước, ngược lại càng đánh càng hăng.

Con quái vật gầm thét liên hồi, nhưng mãnh hổ không địch lại bầy sói, con quái vật tuy không tầm thường, nhưng những con nhện mặt người này quá nhiều, dù có xúc tu khắp người cũng không thể phòng bị được từng con nhện.

Dần dần, nhện bò đầy người con quái vật.

Trong tình huống này, da thịt con quái vật có dày đến đâu cũng không thể trong nháy mắt diệt được nhiều nhện như vậy.

Những con nhện bò trên người nó không ngừng đâm xuyên qua da của con quái vật.

Điều đáng kinh ngạc là, những con nhện này lại có thể trực tiếp làm bị thương con quái vật!

Mắt thấy thân thể con quái vật ngày càng nặng nề.

Đúng lúc này con quái vật gầm lên một tiếng, lao mạnh về phía mọi người.

Hồ Bát Nhất giật mình, tưởng rằng con quái vật muốn gieo họa cho người khác.

Nào ngờ con quái vật đó sau khi tạm thời thoát khỏi sự tấn công của bầy nhện, không thèm nhìn mọi người phía sau, quay người gầm thét liên hồi.

Sau đó từ trong cơ thể nó, từng con một bò ra mấy con quái vật giống hệt nhau.

Những con quái vật này sau khi thấy bầy nhện trước mắt, lần lượt giơ xúc tu khắp người lên, đập về phía bầy nhện trên mặt đất.

Tình thế vốn đang nguy cấp, lập tức trở nên cân bằng.

Số lượng nhện nhiều, sau khi chết đi còn một đống, ưu thế của quái vật lại nằm ở xúc tu và thân thể to lớn.

Hai bên đấu nhau bất phân thắng bại.

Trương Lân thấy thời cơ đã gần chín muồi, nói với Hồ Bát Nhất: "Bên dưới chắc chắn có thứ gì đó rất quý giá, bầy nhện cho rằng chúng ta không đủ sức uy hiếp, vì vậy không để ý đến chúng ta, tưởng rằng con quái vật đó muốn cướp đồ." "Nếu chúng ta lấy đồ đi, có khả năng sẽ phải đối mặt với sự tấn công của chúng." "Đợi lát nữa các người đi trước, tôi đoạn hậu, ra ngoài, chuẩn bị sẵn súng phun lửa!" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Trong tình huống này không thể khách sáo với Trương Lân, cũng

chỉ có Trương Lân mới có thể đoạn hậu.

"Được, tôi chuẩn bị đây, cậu phải cẩn thận!" Hồ Bát Nhất bắt đầu chuẩn bị khai quật thứ bên dưới.

Hồ Bát Nhất lặng lẽ nhảy xuống bệ cao, nấp sau bệ, tránh khỏi tầm nhìn của bầy nhện và quái vật.

Trương Lân nhìn về phía trước, đề phòng những thứ đó lao tới.

Đúng lúc này, một bộ phận nhện dường như phát hiện Hồ Bát Nhất đã biến mất, quay đầu chạy về hướng bệ cao.

Nhưng phần lớn vẫn đang chiến đấu với quái vật.

Trương Lân nhìn chằm chằm phía trước, đột nhiên cảm thấy cả hang động rung chuyển dữ dội, phảng phất như có tuyết lở.

Cả nhóm bị tiêu diệt rồi sao?

Trương Lân biết Hồ Bát Nhất đã ra tay.

Những tảng băng trên nóc động băng lần lượt rơi xuống, đập vào người bầy nhện và những con quái vật.

Một số con nhện bị đập nát tại chỗ, dịch thể văng tung tóe.

"Trương huynh đệ, lấy được rồi!" Hồ Bát Nhất từ phía sau bệ cao đứng lên, trong tay cầm một miếng đĩa tròn to bằng lòng bàn tay.

Đồ đã lấy được, mọi người cũng không cần ở lại.

Hồ Bát Nhất từ dưới bệ đào ra miếng đĩa tròn đó, cũng không kịp xem xét nó là gì.

Minh Thúc và A Tú nhảy xuống bệ cao, theo sau Hồ Bát Nhất.

Trương Lân thấy họ đã chuẩn bị xong, cũng nhảy xuống bệ cao, lao về phía bầy nhện và quái vật.

Hồ Bát Nhất theo sát phía sau Trương Lân.

Lúc này, trong động khói bụi mịt mù, những tảng băng rơi xuống.

Điều khiến mọi người kinh hoàng nhất là, cái động băng này dường như đang từ từ thu nhỏ lại, lối đi cũng ngày càng hẹp.

Vốn dĩ lúc mọi người xuống, lối đi có thể chứa hai người khá thoải mái, nhưng bây giờ, lại trở nên vô cùng chật chội.

Trương Lân hành động nhanh nhẹn, lao ra trước tiên, khi đến bên cạnh thi thể Hàn Thục Na, cửa động phía sau đã thu nhỏ lại chỉ còn rộng một mét.

Trương Lân trong lòng lo lắng, anh có thể đẩy lùi quỷ quái, nhưng nếu vì cửa động sập mà mọi người chết, thì không ổn rồi.

Chương 424

Nhưng lúc này quay lại cũng không hợp lý, chỉ có thể đợi ở cửa động, một mặt giảm bớt thời gian trì hoãn khi hai đội va chạm, mặt khác cũng là để sau khi Hồ Bát Nhất và những người khác ra ngoài, có thể kịp thời ra tay ngăn chặn quái vật và bầy nhện.

Trong lúc Trương Lân đang lo lắng chờ đợi, đột nhiên thấy trong động truyền đến một luồng kim quang chói mắt.

Trương Lân trong lòng vui mừng, biết Hồ Bát Nhất và những người khác đã theo kịp, nhưng bây giờ cửa động lại hẹp đi mấy phần, Hồ Bát Nhất cõng Vương Bàn Tử, với tốc độ này, mọi người có thể không ra được, chỉ có thể bị ép chết.

Hồ Bát Nhất lúc này dường như cũng ý thức được vấn đề này, xa xa nhìn Trương Lân ở cửa động, một tay ném vật màu vàng óng trong tay về phía Trương Lân.

Trương Lân một tay bắt lấy miếng đĩa tròn màu vàng, một tay từ thắt lưng rút ra Phi Hổ Trảo, vung một cái liền móc trúng tay Hồ Bát Nhất.

Anh dồn khí xuống đan điền, thuận thế kéo về phía sau, giống như kéo một con lươn, kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ra khỏi động.

Phía sau Minh Thúc và A Tú hai người cũng hoảng hốt.

Trương Lân lặp lại chiêu cũ, lần lượt kéo hai người ra khỏi động.

Trong gang tấc, mọi người đều đã thoát khỏi cửa động đang thu hẹp.

A Tú vừa ra khỏi cửa động, cửa động đó liền truyền đến tiếng khóc thét xé lòng, Trương Lân mượn ánh đèn nhìn vào, bên trong có

một con quái vật đen sì, đang giãy giụa muốn ra ngoài, nhưng bị kẹt trong động không thể cử động.

Con quái vật vừa gào thét vừa cố hết sức đưa tay ra ngoài, nhưng, năng lực của nó có cao đến đâu cũng không thể chống lại sức mạnh của tự nhiên.

Cuối cùng, con quái vật đó lại gào thét một hồi, rồi dần dần không còn động tĩnh.

Phía sau con quái vật có những tiếng ầm ầm, chắc là của bầy nhện.

Lần này thì tốt rồi, không chỉ nhốt được con quái vật, mà còn nhốt được cả bầy nhện.

Mọi người ngồi trong động băng thở hổn hển.

Sau khi thoát chết trong gang tấc, trong lòng vẫn còn sợ hãi khiến mọi người không khỏi toàn thân phát lạnh.

"Trương huynh đệ, mau cứu Bàn Tử đi, tình trạng của cậu ấy không ổn!" Hồ Bát Nhất chỉ vào Vương Bàn Tử trong lòng nói.

Trước đó Vương Bàn Tử tuy sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn còn chút hơi thở, bây giờ hơi thở dường như sắp biến mất.

Trương Lân thấy vậy, bảo Hồ Bát Nhất đặt Vương Bàn Tử xuống đất.

Anh rút miếng đĩa tròn màu vàng ra, định đặt lên vết thương của Vương Bàn Tử.

Đúng lúc này, đột nhiên bên cạnh truyền đến một trận gió.

Trương Lân miệng hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại, xoay người đánh ra một chưởng.

Đồng thời ném miếng đĩa tròn màu vàng trong tay cho Hồ Bát

Nhất: "Đặt thứ này lên vết thương, giữ khoảng 10 giây." Hồ Bát Nhất thấy trong động đột nhiên xuất hiện một thứ khác, giật mình.

Nhưng tính mạng của Vương Bàn Tử quan trọng hơn, bèn không quan tâm nữa, cầm miếng đĩa tròn màu vàng đặt lên người Vương Bàn Tử.

Thứ đột nhiên xuất hiện giống như một trận gió, cuộn theo khói đen.

Nó lao về phía miếng đĩa tròn màu vàng trong tay Trương Lân, lúc này thấy miếng đĩa đã chuyển sang tay Hồ Bát Nhất, lại đi tấn công Hồ Bát Nhất.

Trương Lân nhoáng người chắn trước mặt Hồ Bát Nhất, hai tay liên tiếp đánh về phía con quái vật.

Trương Lân lúc này có chút tức giận.

Làn khói đen trước mắt này, chắc chắn là linh thể đã nhập vào người Hàn Thục Na trước đó.

Ngay cả con quái vật trong động, chắc cũng là thực thể do nó tạo ra.

Giao thủ mấy lần, Trương Lân đều không hoàn thành nhiệm vụ, lúc này gặp lại, Trương Lân toàn lực ra tay.

Thứ này lại dám cướp miếng đĩa tròn màu vàng?!

Thứ đó là vật cứu mạng của Bàn Tử!

Con quái vật rõ ràng không ngờ Trương Lân đột nhiên hung mãnh như vậy, dường như có chút kinh ngạc.

Nhưng thấy Trương Lân cản đường, nó cũng có chút tức giận.

Con quái vật gào thét lao về phía Trương Lân.

Trương Lân hừ lạnh một tiếng, cũng không dùng ma đao hay thần kiếm, chỉ giơ nắm đấm đấm mạnh vào làn khói đen.

Con quái vật đó rõ ràng không biết Trương Lân lợi hại đến mức nào, vì vậy thấy Trương Lân lao tới, từ trong làn khói vươn ra một vật giống như xúc tu, cũng đập về phía Trương Lân.

Rầm một tiếng.

Làn khói đen, giống như thực thể, bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào vách băng.

Làn khói dường như bị thương nặng, giãy giụa muốn đứng lên.

Trương Lân một bước đã đến bên cạnh nó, giống như bắt châu chấu, ôm trọn làn khói trong hai tay.

"Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết!" Trương Lân vận chuyển võ công từ hệ thống.

Làn khói đó trong hai tay Trương Lân, phảng phất như tuyết trắng trên lò lửa.

Vừa phát ra tiếng xèo xèo, vừa dần dần tan chảy.

Cuối cùng, những làn khói đó biến thành một pho tượng to bằng lòng bàn tay, không còn phát ra bất kỳ tiếng động nào, bất động.

Dáng vẻ của pho tượng trông vô cùng hài hước.

Mặt người đầu bạch tuộc mắt chuột, xem ra là một người đàn ông, tuổi không nhỏ, kỳ lạ là trên mặt không có chút râu nào, ngược lại mang một vẻ quyến rũ.

Trương Lân cũng không để ý, nhét thứ này vào túi, rồi quay đầu nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng vừa hay hút giọt độc dịch cuối cùng trên người Vương Bàn Tử ra bằng miếng đĩa tròn màu vàng.

Nói ra, miếng đĩa tròn màu vàng này rất hữu dụng, phảng phất như thật sự là khắc tinh của nhện.

Độc dịch còn sót lại trên người Vương Bàn Tử, một khi bị miếng đĩa tròn màu vàng áp sát, giống như bọt biển hút nước, tự động chảy ra ngoài.

"Ối, em trai, tôi chết rồi à?

Cậu cũng ở đây sao?

Toang rồi, cả nhóm mình bị diệt sạch rồi à?!" "Cả đám toi đời rồi!", Hồ Bát Nhất giận dữ nói: "Bàn Tử chết bầm, chân tôi mềm nhũn cả rồi, còn nói mát!" Vương Bàn Tử không hiểu gì, nghe Hồ Bát Nhất quát, sắc mặt biến đổi: "Chân... mềm rồi?" Hồ Bát Nhất liếc mắt, lười nói nhảm với cậu ta, đi tới trước mặt Trương Lân, nói: "Trương huynh đệ, xong rồi à?" Thấy trong tay Trương Lân có một bức tượng đen hình con vượn mỏ nhọn, anh ta lấy làm lạ: "Thứ này có vẻ hơi khác với Lã Bất Vi kia nhỉ!" Trương Lân gật đầu, đưa tay lấy lại miếng ngọc tròn màu vàng từ trên người Vương Bàn Tử, đưa cho Hồ Bát Nhất, nói: "Đưa cho Lạt ma!" Hồ Bát Nhất cũng nghĩ vậy, thứ đồ kỳ quái thế này, e rằng phải để Lạt ma xem mới được.

Cả nhóm lại thu dọn một phen rồi ra khỏi hầm băng.

Lên khỏi hầm băng, Tuyết Lỵ Dương và Peter Hoàng đang đợi ở cửa động.

Chương 425

Vương Bàn Tử kể lại sơ qua tình hình trong hầm băng, mọi người đều hít sâu một hơi.

Hồ Bát Nhất đưa miếng ngọc tròn cho Tuyết Lỵ Dương, nhưng cô cũng không nhìn ra manh mối gì.

Thi thể của Hàn Thục Na thì không cần thu dọn, tư thế cơ thể vốn được giữ nguyên vẹn, bây giờ lại như bị phong hóa.

Minh Thúc cũng thấy kỳ lạ.

Không thể để thi thể nhập thổ, điều này cũng hợp ý ông ta.

Chuyện ở đây tạm thời kết thúc một giai đoạn.

Tâm trạng mọi người nặng nề, chưa đạt được mục đích thực sự mà đã chết mất hai người!

Chẳng lẽ trong cõi u minh có một bàn tay vô hình đang cản trở mọi thứ?

Hồ Bát Nhất hỏi Sơ Nhất, lát nữa có thể tiếp tục đi không?

"Đúng vậy, lát nữa có đi tiếp được không?

Mẹ kiếp, tôi không tin vào tà ma, trời không cho tôi đi, tôi lại cứ muốn đi!!", Minh Thúc cũng gằn giọng ở bên cạnh.

Sơ Nhất có vẻ khó xử: "Các vị, tôi hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng bây giờ e là đi cũng không đi nổi." "Nhìn mây trên trời dày thế kia kìa, chúng ta đang ở cửa núi Karamil, nhìn những con chim nước đen kia bay đi xa, xem ra thật sự sắp có đợt rét đậm rồi." Trên núi tuyết, một ngọn núi có bốn mùa, thời tiết thay đổi rất nhanh.

Theo lời Sơ Nhất, một năm chỉ có những ngày tốc độ gió thấp,

không có mưa tuyết mới có thể tiến vào sông băng.

Tháng năm là thích hợp nhất, bây giờ là giữa tháng chín, theo lý cũng là một thời điểm tốt lành, nhưng thời tiết trên núi tuyết không thể dùng lẽ thường để suy đoán, nói đổi là đổi.

"Chưa đầy hai tiếng nữa, tuyết lớn sẽ rơi.", Sơ Nhất phán đoán.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, cô biết nơi này trước kia chắc chắn là một hồ trên núi, sau đó do vận động của dãy Himalaya, độ cao tăng lên, nhiệt độ giảm xuống, cả cái hồ biến thành một dòng sông băng lớn.

Thêm vào đó, thỉnh thoảng có tuyết lở, khiến sông băng ngày càng dày, địa hình bên trong cũng ngày càng phức tạp.

Trong tình huống này, quả thật không thích hợp để vào núi.

Nếu lúc vào không có tuyết rơi thì tốt, nhưng một khi trong núi xuất hiện đợt rét đậm, tuyết lớn phủ kín trời đất, không đến hai ba tiếng sẽ bao phủ toàn bộ sông băng.

Lúc đó, những nơi yếu ớt dưới lớp băng chưa kịp đông cứng, rất dễ xảy ra tình huống như của Hàn Thục Na, rơi vào kẽ băng.

"Ngay cả người dẫn đường kinh nghiệm nhất cũng không dám dẫn đội mạo hiểm vào lúc này.", Sơ Nhất nói.

Hồ Bát Nhất cũng không phải người hành động theo cảm tính, chỉ cảm thấy nơi này có chút kỳ quái, không muốn ở lại lâu.

Nhưng bây giờ Sơ Nhất đã nói vậy, bên ngoài ngược lại còn an toàn hơn một chút, không cần thiết phải vào ngay bây giờ.

Bầy sói cũng đã vào núi, nếu họ cũng vào, môi trường khắc nghiệt sẽ có lợi cho lũ động vật hung tàn đó.

Trong lúc mọi người đang bàn bạc, Trương Lân cảm thấy trên mặt

lành lạnh, ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời đang trở nên xám xịt, những bông tuyết bắt đầu bay lượn.

"Nhưng mà lão đệ Hồ, tuyết một khi đã rơi là phải hai ba ngày, chúng ta đợi được sao?", Minh Thúc không cam lòng, hỏi.

Hồ Bát Nhất ngẩn người.

Đúng vậy, nếu phải đợi ở đây hai ba ngày thì tuyệt đối không được.

Chưa nói đến vấn đề dự trữ vật chất, bầy sói xung quanh cũng là một mối đe dọa lớn!

Minh Thúc bảo Peter Hoàng gọi tất cả mọi người lại, bao gồm cả nhóm của Sơ Nhất.

Theo lời Minh Thúc, mọi người cùng nhau bàn bạc.

Cuối cùng, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy không thể đợi ở bên ngoài được nữa.

Nhưng cũng không thể vào hết.

Đội ngũ đông người có thể làm được nhiều việc, nhưng cũng có thể gây ra nhiều nguy hiểm hơn.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đã có quyết tâm phá phủ trầm châu, không đào tung tòa yêu tháp của tà thần Ma Quốc lên thì quyết không bỏ cuộc, đừng nói là tuyết rơi, dù trời có đổ dao xuống cũng không lùi bước.

Còn Trương Lân, tự nhiên càng không sợ hãi.

Minh Thúc ở bên cạnh nước mắt lưng tròng, miệng nói lần này ra quân không thuận lợi, mọi người tưởng ông ta định rút lui, không ngờ đột nhiên thốt ra một câu: "Không thể mất cả chì lẫn chài được, lần này phải cứng rắn đến cùng, không đào được Thủy Tinh Thi thì không

về.” Tình cảm và bản tính của nhà tư bản luôn huyền diệu, không thể thiếu thứ nào, thường có thể xử lý cả hai một cách vô cùng lý trí.

Cuối cùng, Minh Thúc ra vẻ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, dặn dò Hồ Bát Nhất và những người khác, nếu có bất trắc, nhất định phải đưa A Tú trở về.

“Trong nhà chỉ có một đứa con gái có thể gánh vác việc lớn, nếu nó cũng không về được, vậy lần này tôi thật sự đã làm mất hết sản nghiệp của tổ tông!”, Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không khuyên can.

Thứ nhất là vì không khuyên được, thứ hai là vì trong lòng Hồ Bát Nhất bây giờ cũng nghĩ như vậy.

Đôi khi, sở dĩ công bại thành công, không phải vì mưu trí không đủ, mà là không dám bước ra bước đi quyết định sinh tử đó.

Chờ đợi, nói dễ nghe là lượng sức mà làm, nói khó nghe là do dự không quyết.

Đến khi mọi người đạt được sự đồng thuận, trời đã gần nửa đêm.

Tuyết rơi rõ ràng lớn hơn trước.

Xa xa, tiếng sói tru lúc ẩn lúc hiện trong gió tuyết.

Mọi người đều chuẩn bị công cụ và hành lý trong tay.

Hồ Bát Nhất cảm thấy, lần vào núi này có thể là lần quyết định thắng bại, trước khi vào phải chuẩn bị thật kỹ.

Vị trí cụ thể của Cửu Tầng Yêu Tháp, nhất định phải làm rõ.

“Tôi xuống xem lại lần nữa, lúc tôi lấy miếng ngọc tròn, luôn cảm thấy bên dưới có thứ gì đó.”, Hồ Bát Nhất nói: “Có khả năng, thật sự có bí mật của yêu tháp.” Lần này, Hồ Bát Nhất để Vương Bàn Tử ở lại, chỉ huy mọi người phòng ngự sự tấn công của bầy sói, còn mình cùng Tuyết Lỵ Dương và Trương Lân xuống dưới một lần nữa để tìm

hiểu.

Ba người lại xuống hầm băng, Tuyết Lỵ Dương rõ ràng cảm thấy không khí ở đây không giống trước, rùng mình một cái.

Nghe Hồ Bát Nhất và những người khác vừa kể lại mọi chuyện xảy ra ở đây, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy nơi này thực sự giống như địa ngục Satan của phương Tây, đâu đâu cũng là chuyện sinh tử.

Lúc nãy cô tưởng thứ phun ra ngọn lửa màu xanh có thể là một loại cơ quan cổ xưa, một thiết bị phun lửa nhân tạo, nhưng bây giờ xem ra, thiết bị đó căn bản không có dấu vết lắp đặt.

Hoặc là vì bên dưới pho tượng vàng là một không gian kín, do một số chất nào đó biến đổi trong môi trường hoàn toàn khép kín qua nhiều năm, hình thành một loại khí đặc biệt, một khi chạm vào xác ướp của tượng vàng núi tuyết, lớp băng bị phá vỡ sẽ khiến khí này phun ra, gây cháy.

Hoặc có lẽ, đây là sự sắp đặt của chủ mộ, thà để thi thể bị thiêu thành tro cũng không muốn bị người ngoài quấy rầy.

Ba người tìm kiếm khắp nơi trong hầm băng.

Họ không dám chạm vào bức tượng Lã Bất Vi nữa, chỉ sợ bên dưới lại xuất hiện thứ gì đó đáng sợ.

Trước kia còn có cách đóng cửa động lại, nhưng bây giờ tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Ba người tìm kiếm xung quanh hầm băng.

Chương 426

Trước đó sự việc xảy ra đột ngột, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng không quan sát kỹ bố cục xung quanh hầm băng.

Bây giờ nhìn lại, sau khi bị ngọn lửa làm tan chảy, không gian trong hầm băng đã lớn hơn không ít.

Những thi thể đang nhìn chằm chằm xung quanh đã biến mất.

Phía sau bức tường băng bị ngọn lửa làm tan chảy, có một hang băng lớn hơn.

Giống như một căn phòng băng bí mật, xem ra dùng để đặt các vật phẩm tùy táng của giáo chủ.

Nhìn xuyên qua lớp băng, có thể lờ mờ thấy ở trung tâm phòng băng đặt một tòa linh tháp ba tầng, tượng trưng cho trời, đất và nhân gian.

Linh tháp cao khoảng một mét rưỡi, đều được làm bằng vàng, trên đó nạm đầy các loại trân châu, châu báu, ánh sáng chói lòa.

"Trộm cướp không bao giờ về tay không, nếu có Bàn Tử ở đây, chắc chắn cậu ta sẽ cuỗm đi vài thứ.", Hồ Bát Nhất nói.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân dùng Tham Âm Trảo mở phòng băng ra.

Tầng giữa của linh tháp có hơn mười hộp đựng bùa hộ mệnh giống như bùa hộ thân dát vàng, cùng với san hô đỏ trắng, vân thạch, mã não và các loại bảo vật khác.

Tầng dưới cùng đại diện cho thế giới dưới lòng đất, đều là những thứ như lương thực, trà, muối, quả khô, dược liệu.

Tầng trên cùng có một bộ áo bào bằng sợi vàng, cùng với các tác phẩm điêu khắc rỗng.

Tay nghề vô cùng tinh xảo, cách làm này giống như tam tài Thiên-Địa-Nhân, càng giống phong tục của vùng đồng bằng.

Ba người nhìn vào bức bích họa điêu khắc ở đỉnh linh tháp, không ngờ lại tương tự với bức bích họa mắt bạc trong miếu Luân Hồi ở di tích Cổ Cách.

Lại một lần nữa chứng minh đây là mộ huyệt của một nhân vật nào đó trong Luân Hồi Tông.

Dùng dị thú để biểu thị tọa độ phương vị, ở giữa bức bích họa có một người phụ nữ khỏa thân bán trong suốt.

Đó hẳn là Thủy Tinh Thi.

Ba người thảo luận một hồi, từ vị trí đặt linh tháp tùy táng, cũng như miêu tả trong cuốn kinh cổ kia, suy đoán rằng yêu tháp thờ phụng tà thần nằm ở phía tây của hầm băng, trong phạm vi không quá ba mươi mét.

Nơi này quả thật là địa bàn của Luân Hồi Tông, bất kể khi xưa còn sống hay bây giờ đã chết.

Theo phong tục của tông môn, cũng như suy đoán từ bức bích họa, trên sông băng Long Đỉnh, có ít nhất hàng trăm, thậm chí vài trăm mộ huyệt của các đời giáo chủ Luân Hồi Giáo.

Những mộ huyệt này đều được sắp xếp theo tinh đồ của Mật Tông, vây quanh bảo vệ Cửu Tầng Yêu Lâu do Ma Quốc để lại từ thời cổ đại.

Nếu vậy, những thứ còn lại không cần tìm nữa.

Hầm băng trước mắt này có thể chỉ ra vị trí của yêu tháp.

Đúng là việc tốt thường gặp nhiều trắc trở.

Hầm băng này, mọi người tổng cộng đã xuống ba lần, nhưng lần cuối cùng mới tìm được manh mối cần thiết.

Hồ Bát Nhất quan sát những bức tranh trên tường của phòng băng.

Trong tranh có những hình ảnh đáng sợ, đang nhìn chằm chằm vào tài vật trong phòng băng.

Kỳ lạ là, bất kể tiếp cận tài vật từ hướng nào, chỉ cần ngẩng đầu lên, đều có thể thấy bức bích họa đáng sợ trên tường đang nhìn mình một cách hung ác.

"Kỹ thuật vẽ thật tinh xảo!", Hồ Bát Nhất cảm thán.

"Xem ra, những tài vật này đều bị chủ mộ nguyền rủa rồi!" Ban đầu Hồ Bát Nhất định mang hết những thứ này đi.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương cho rằng không hợp thời.

Việc cấp bách trước mắt là vào núi, những thứ này sau khi mang ra ngoài, khó đảm bảo sẽ không khiến một số người nảy sinh ý đồ xấu.

"Dù sao nó cũng không chạy được, hay là lúc ra ngoài rồi lấy sau!", Tuyết Lỵ Dương nói.

Hồ Bát Nhất cũng nghĩ vậy.

Nếu chuyến này bình an vô sự, vậy lúc về tiện tay mang theo.

Nếu chuyến này gặp đại hung, có lẽ mang những thứ này vào cũng là để dâng cho người khác.

Thế là, Hồ Bát Nhất và Trương Lân đặt lại mọi thứ như cũ, rồi quay trở lại mặt sông băng.

Khi đã tìm được vị trí của yêu tháp, mọi người chuẩn bị sáng mai

sẽ lên đường.

Đêm hôm đó, gió tuyết gào thét, xa xa tiếng sói tru không ngớt.

Hồ Bát Nhất thầm mắng một tiếng, lũ súc sinh này đúng là kẻ thù không đội trời chung.

“Mẹ kiếp, các ngươi ghi hận ta, ta cũng ghi hận các ngươi!”, Hồ Bát Nhất nghĩ đến nữ quân y, trong lòng không khỏi tức giận.

Nhưng, bây giờ không phải lúc tính sổ với chúng.

Ban đêm, mọi người thay phiên nhau canh gác, đề phòng bầy sói đột kích quấy nhiễu.

Hồ Bát Nhất và người dẫn đường Sơ Nhất gác ca đầu tiên.

Hai người nằm sau bức tường băng, vừa quan sát động tĩnh xung quanh, vừa uống rượu sưởi ấm.

Trước đó, bầy sói rình rập xung quanh, rục rịch muốn tấn công, nhưng bây giờ hành tung của chúng đã hoàn toàn bị gió tuyết che lấp.

Điều này lại làm tăng thêm độ khó cho việc giám sát của hai người.

Sơ Nhất lại nói, bầy sói nếu không tấn công đêm nay, có thể đã rút vào rừng để tránh tuyết rồi.

So với Sơ Nhất, Hồ Bát Nhất cảm thấy mình khá xa lạ với tập tính của sói; Sơ Nhất đã nói vậy, thì có lẽ thật sự là như thế.

“Nghe nói ông từng là đội trưởng đội săn sói ở Karamil?”, Hồ Bát Nhất hỏi.

“À, trước giải phóng, gia đình tôi đời đời làm việc cho tù trưởng.” “Khi tôi còn là một đứa trẻ, năm lên bảy tuổi, một bầy sói đã cắn chết mấy chục con cừu.” “Hiện tượng này rất bất thường, tù trưởng cho rằng có người đã đắc tội với sơn thần, liền lột da ông nội tôi sống sờ

sờ, còn định đem tôi đi tế thần." "Sau đó, cả nhà tôi trốn đến Karamil cách xa ngàn dặm để định cư." "Nhưng, trên đường đi cha tôi cũng bị đội kỵ binh đuổi theo giết chết..." Đây không phải là một trải nghiệm vui vẻ, mà đầy máu và nước mắt, Sơ Nhất mỗi khi nói một đoạn, lại phải im lặng hồi lâu.

Hồ Bát Nhất có chút ngượng ngùng, không ngờ sự tò mò của mình lại khiến Sơ Nhất đau lòng đến vậy.

Sơ Nhất im lặng một lúc, rồi cười nói: "Nhưng, cũng không sao, cha tôi đã đến Trường Sinh Thiên, sớm ngày thoát khỏi biển khổ.", ông ta nhìn vào màn đêm xa xăm: "Tôi cũng đã vượt qua những năm tháng khó khăn nhất." Lúc này, đêm đã khuya, tuyết tích trên mặt đất dần dần dày lên.

Hồ Bát Nhất dựa vào tường băng, nhìn ánh lửa không xa.

Một đống tuyết không xa đột nhiên lồi lên, đó là nơi đặt thi thể của Hàn Thục Na.

Hồ Bát Nhất bỗng nhiên phát hiện đống tuyết đó động đậy.

"Mẹ kiếp!", anh ta giật mình đứng dậy, một tay cầm súng săn, một tay cầm đèn pin chiếu tới.

"Mẹ kiếp, bầy sói lẻn vào, còn định trộm xác chết!?" Anh ta định gọi Sơ Nhất, xử lý lũ sói to gan này, nhưng ngay lập tức phát hiện không phải vậy.

Chương 427

Từ trong đống tuyết thò ra một bàn tay, như có người từ bên trong đang cào tuyết ra để bò dậy.

Sau đó, trong sự kinh ngạc đến ngây người của Hồ Bát Nhất, Hàn Thục Na với tay chân cứng đờ từ từ bò ra khỏi đống tuyết.

Chùm sáng đèn pin xuyên qua màn đêm gió tuyết, bị những bông tuyết cản lại, trông lốm đốm.

Ánh sáng lốm đốm vừa hay chiếu vào khuôn mặt không còn da, đen như than.

Hai hàng chân răng lộ ra trông thật ghê tởm và khát máu.

Khuôn mặt bị ngọn lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành một cái hố đen, gắng sức há miệng về phía Hồ Bát Nhất, dường như muốn phát ra âm thanh, nhưng cái miệng không có môi đó, chỉ có thể há ra một cách vô ích.

"Ối mẹ ơi, Hàn Thục Na sống lại rồi?!!!" Thật kinh hãi!

Ít nhất đó là cảm giác của Hồ Bát Nhất bây giờ!

Có nên gọi Sơ Nhất, hỏi xem chuyện gì đang xảy ra không?

Vùng núi Karamil có tiền lệ nào như vậy, người bị thiêu chết sẽ bị biến đổi thi thể không?

Nhưng vừa quay đầu lại, anh ta phát hiện Sơ Nhất, người vẫn luôn nói chuyện với mình, đã biến mất.

Gió lạnh trong đêm đông mang theo những bông tuyết lớn ào ào thổi vào tường băng, khiến Hồ Bát Nhất lạnh buốt toàn thân.

Tiếng thở khò khè trong cổ họng Hàn Thục Na nghe rợn người,

Hồ Bát Nhất không kìm được rùng mình một cái, chết lặng.

"A!" Hồ Bát Nhất vừa ngẩng mắt lên, phát hiện Sơ Nhất đang ôm súng săn ngồi bên cạnh, tay cầm túi da, uống rượu lúa mạch.

Dường như không hề bị kinh hãi.

Nhìn lại nơi đặt thi thể của Hàn Thục Na, lớp tuyết phủ trên đó không có bất kỳ dấu vết nào.

Ủa?

Chẳng lẽ vừa nãy mình ngủ gật sao?

Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, lại gặp một cơn ác mộng?!

Nhưng tại sao lại mơ về Hàn Thục Na?

Nếu ban ngày có suy nghĩ, ban đêm sẽ có giấc mơ, nhưng người mình nghĩ đến nhiều nhất cũng không phải là cô ta chứ?

Cảm giác hoảng sợ trong giấc mơ, thực sự quá chân thực!

Giống như thật vậy.

Một điềm báo tinh vi nào đó?

Hành động của Hồ Bát Nhất dường như khiến Sơ Nhất nhận ra, ông ta quay đầu nhìn, cười nói: "Anh vừa nói chuyện vừa ngủ gật, tôi thấy hôm nay anh mệt lắm rồi.

Tôi hâm nóng rượu, uống vài ngụm đi, rượu lúa mạch rất thần kỳ, sẽ giúp anh giảm bớt mệt mỏi." Hồ Bát Nhất nhận lấy túi rượu, tu một hơi hai ngụm lớn, rồi đứng dậy.

Bây giờ cơ thể anh ta có chút lơ lửng, chủ yếu là vì cảm giác vừa rồi quá chân thực!

Nếu không đi xác nhận, anh ta không thể yên tâm.

Nhưng Hồ Bát Nhất vừa đứng dậy, liền nghe thấy sau tường băng, một tiếng "vút" vang lên.

Một quả pháo sáng bay lên trời đêm.

Có sói dữ tấn công!!!

Khi dựng trại, để đề phòng sói dữ tấn công, Sơ Nhất và những người khác đã đặt vài quả pháo sáng bán tự động ở vòng ngoài, đều được đặt sau vài gò băng, đó là những nơi bắt buộc phải đi qua để tiếp cận trại.

Chỉ cần có sói dữ đi qua, chắc chắn sẽ có động tĩnh.

Hơn nữa, những quả pháo sáng này đều có một chiếc dù nhỏ, có thể treo lơ lửng trên không trung một lúc.

Tiếng vang dài trong đêm đen nghe thật chói tai.

Sông băng vốn u ám, dưới ánh tuyết và ánh sáng, bừng lên ánh sáng trắng lóa mắt.

Bên ngoài tường băng, không xa, hơn mười con sói khổng lồ đang đứng tại chỗ do dự không biết làm gì.

Phải nói rằng, lũ sói này rất gian xảo.

Sơ Nhất, người am hiểu nhất về tập tính của sói, đã đoán rằng bầy sói có thể đã đi tránh tuyết.

Tất nhiên không phải Sơ Nhất nói bừa.

Nhưng bầy sói lại làm ngược lại, quyết định tấn công đêm nay.

Nếu không bố trí những quả pháo sáng này từ trước, e rằng đêm nay lại là một đêm đẫm máu.

Hồ Bát Nhất và Sơ Nhất phản ứng nhanh chóng, hai người rút súng lục, bắt đầu bắn vào những con sói trên sông băng.

Những con sói này bị ánh sáng đột ngột chiếu vào không biết làm gì, trở thành những tấm bia sống.

Tiếng súng của hai người vang lên, những người bên trong cũng bị đánh thức.

Bàn Tử và những người khác nghe thấy tiếng súng, cũng lập tức cầm vũ khí chạy ra hỗ trợ, súng dài súng ngắn đồng loạt nổ, lập tức bắn chết hơn mười con sói.

Trong các cuộc chiến tranh cục bộ, văn minh nhân loại thường có thể chiến thắng sự nguyên thủy và tự nhiên.

Bầy sói dưới sự tấn công của vũ khí nóng, tổn thất nặng nề, xác sói nằm la liệt trước tường băng, trên mặt tuyết trắng xóa điểm xuyết những vệt máu.

Khi con sói cuối cùng bị Bàn Tử bắn chết, quả pháo sáng treo lơ lửng trên không cũng dần dần tắt đi.

Sông băng lại bị bóng tối bao phủ, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió rít qua tuyết như đang than khóc.

“Ha ha ha, không hổ danh Bàn gia ta uy phong không giảm!”, Vương Bàn Tử thở hổn hển, cười lớn nói.

Trải nghiệm trong hầm băng khiến cậu ta canh cánh trong lòng, bây giờ trút được một hơi bực tức, tâm trạng tốt hơn không ít.

“Tư lệnh Hồ, lần này chúng ta đã cho bầy sói một đòn phủ đầu, chắc chúng cũng không dám đến nữa, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc yên ổn!”, Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, không thể khinh địch, dù sao, lần này hóa hiểm thành an là nhờ tác dụng của pháo sáng bán tự động.

Bây giờ, hệ thống cảnh báo này đã mất, nửa đêm sau có thực sự

yên ổn không?

Người dẫn đường Sơ Nhất cũng nói: "Đúng vậy, lũ sói này rất gian xảo, cần phải đề phòng chúng thu hút sự chú ý của chúng ta ở đây, trong khi có những con sói khác vòng ra phía sau.

Một khi đã đến gần sói dữ, không thể dùng súng, sẽ vô tình làm bị thương người của mình." Nghe Sơ Nhất nhắc nhở, mọi người đều cảm thấy có khả năng này.

Tập tính của sói vừa gian hoạt, lại vừa thù dai.

Chương 428

Nếu lần này thất bại, lần sau chắc chắn chúng sẽ càng gian xảo hơn, chứ không bỏ đi dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, cho dù ở những nơi khác có pháo sáng, nhưng đó là vật chết, sói cũng sẽ học cách linh hoạt.

"Phòng thủ tốt nhất là tấn công, hay là, tôi xông lên, giết cho chúng sạch sẽ?", Vương Bàn Tử lúc này cũng không còn buồn ngủ, xúi giục.

Sơ Nhất cho rằng việc này khả thi, ít nhất có thể làm rối loạn kế hoạch của bầy sói.

Bởi vì, cho dù gian xảo, kế hoạch tấn công của bầy sói cũng không thể có hơn hai phương án.

Nếu mọi người chủ động tấn công, có khả năng sẽ phá hủy hoàn toàn kế hoạch của sói vương.

Mọi người bàn bạc, phía sau mới là chủ lực của bầy sói.

Từ vị trí đó, chúng đi ngược chiều gió, như vậy có thể che giấu hành tung, có thể trinh sát tình hình của chúng ta.

"Tôi luôn cảm thấy, có lẽ chúng đã lường trước được cuộc tấn công đầu tiên sẽ không thuận lợi, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh!", Vương Bàn Tử nói: "Sau đó, nhân lúc chúng ta mất cảnh giác sau khi thắng lợi, đột nhiên lao vào." Nói đến đây, Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình, nói: "Mẹ kiếp, lũ sói này tà môn quá!" Khi đã định ra chiến lược, tiếp theo là thực thi.

Tuyết Lỵ Dương lại lo lắng hành tung của mọi người không thể che giấu được bầy sói, nếu chúng cảm nhận được họ chủ động tấn công, chắc chắn sẽ không ngồi yên chờ chết.

“Khả năng cảm nhận của sói rất mạnh, chúng ta lại đi xuôi gió, dễ bị lộ, phải làm thế nào để mê hoặc chúng?”, đây là một vấn đề.

Người dẫn đường Sơ Nhất cười, lật người nhảy ra khỏi tường băng, kéo một xác sói gần nhất vào.

“Mọi người đều bôi một ít máu sói lên trán.” Theo truyền thuyết của người địa phương, trong vạn vật, linh hồn của con người trú ngụ ở vùng trán.

Sói dữ, tu la, ngạ quỷ, mũi và mắt của chúng không cảm nhận được cơ thể con người, chỉ có thể nhìn thấy linh hồn của con người.

Người và động vật sau khi chết cần một ngày đêm, linh hồn mới rời khỏi thể xác.

Vì vậy, trong máu của con sói vừa chết, cũng mang theo hồn sói.

Dùng nó bôi lên trán, che đi linh hồn của con người, có thể mê hoặc bầy sói.

“...”, Minh Thúc suýt nữa thì cho rằng đây là chuyện nhảm nhí, nhưng đã trải qua không ít chuyện kỳ ảo, ông ta đành nhịn xuống.

Hồ Bát Nhất lại nói, về cách này tuy chưa chắc đã đúng, nhưng bôi máu sói có mùi nồng lên người, quả thực có thể che giấu mùi của con người.

Thế là theo lời Sơ Nhất, Hồ Bát Nhất ra hiệu cho mọi người bôi máu sói lên trán.

Sau đó, những người xuất phát mang theo vũ khí, tắt hết các nguồn sáng trên người, lặng lẽ tiến về phía sườn băng phía sau.

Hồ Bát Nhất dẫn theo Vương Bàn Tử, Sơ Nhất và Tuyết Lỵ Dương, bốn người giống như những đặc công xâm nhập vào hậu phương địch, xuyên qua vùng tuyết nguyên mênh mông, lợi dụng cây

cối và những tảng băng khổng lồ để che giấu thân hình.

"Không biết em trai đi đâu mất rồi!", Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, nhưng lại không thấy bóng dáng Trương Lân đâu.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã quen với việc Trương Lân xuất quỷ nhập thần.

Trên mặt đất đen kịt, chỉ có những bông tuyết bay lượn khắp trời.

Tầm nhìn không tốt, Hồ Bát Nhất nhìn mãi cũng không phát hiện ra gì.

Lớp mây xám trên trời như muốn đè xuống người họ.

Tầm nhìn thực sự quá thấp.

Lúc này, Sơ Nhất kéo áo Hồ Bát Nhất, từ từ chỉ tay xuống sườn dốc.

Hồ Bát Nhất nhìn theo tay ông ta, chỉ thấy trong màn đêm gió tuyết, có vài đốm sáng xanh lục đang khẽ lấp lánh.

Bốn người nằm xuống, chuẩn bị vũ khí trong tay.

Mẹ nó, thời tiết này, nếu không dùng não, chỉ dựa vào thị lực của con người để chiến đấu với bầy sói, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Hồ Bát Nhất ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, chỉ cho họ cách tấn công.

Nào ngờ lúc này, người dẫn đường Sơ Nhất đang nằm trên đất, đột nhiên nhảy dựng lên, lao xuống sườn băng, thẳng đến những đốm sáng xanh trong bóng tối.

Tình huống gì đây?

Hồ Bát Nhất, ba người đều ngây người!

Hành động của Sơ Nhất quá bất ngờ!

Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố đột ngột?

Nhưng bên dưới là một bầy sói dữ mà!

Hồ Bát Nhất phản ứng đầu tiên, không dám hét lớn, chỉ có thể cầm khẩu M1911, cầm đèn pin mắt sói chạy theo.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng, hô lớn: "Mau quay lại, hai người đi đâu vậy?" Hồ Bát Nhất di chuyển nhanh, mấy bước đã đuổi kịp Sơ Nhất.

Hai người đứng ở phía dưới.

Hồ Bát Nhất định hỏi chuyện gì xảy ra, thì phát hiện trên mặt tuyết có bảy tám con sói khổng lồ đang nằm.

Cổ của chúng đều bị một lưỡi dao sắc bén cắt đứt, máu tươi rỉ ra.

Có vài con chưa chết hẳn, dùng đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm hai người.

Ai đã giết chúng?

Có chút quỷ dị!

Vừa rồi mọi người ở trên nhìn thấy đôi mắt sói màu xanh biếc, đúng là của chúng.

Nhưng bây giờ chúng nằm trên mặt đất, khó mà gây ra mối đe dọa nào cho họ nữa.

Sơ Nhất ngồi xổm xuống xem xét vết thương trên cổ sói: "Đêm nay chúng sẽ không đến nữa.", rồi dùng dao Tạng đâm chết từng con sói chưa chết hẳn.

Làm xong những việc này, Sơ Nhất dẫn Hồ Bát Nhất quay trở lại.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, đều cảm thấy có chút khó hiểu.

Họ đã dự đoán các hành động có thể xảy ra của bầy sói, nhưng không ngờ, những con sói này lại bị thứ gì đó giết hại!

"Sói vương!", Sơ Nhất trầm giọng nói.

"Không thể nào!", Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh.

Sói vương bị điên à?

Vừa phải dựa vào bầy sói để tấn công, lại vừa cắn chết nhiều con sói khổng lồ như vậy?!

Chương 429

Tuyết Lỵ Dương ngẫm nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói: “Rất có thể!” “Dương tiểu thư, sao cô cũng nói vậy?

Không thể nào!”, Vương Bàn Tử bất mãn nói.

“Nếu tôi đoán không lầm, dưới lớp băng này chín phần mười chính là Cửu Tầng Yêu Tháp mà chúng ta đang tìm.”, Tuyết Lỵ Dương nói.

“Theo phong tục của Ma Quốc, chỉ có quốc chủ và tà thần sau khi chết mới có thể được an táng trong tháp, những người có địa vị cao như giáo chủ của Luân Hồi Giáo, cũng không đủ tư cách, chỉ có thể được chôn cất trong các hang băng xung quanh thánh địa.” “Trong cuốn trường thi mà Lạt ma Thiết Bổng giao cho tôi, có ghi chép rằng, sói trắng là nô lệ của Ma Quốc, vua Chế Địch Bảo Châu từng dẫn quân đội, nhiều lần ác chiến với bầy sói do sói vương lãnh đạo.” “Vì vậy, tôi có lý do để tin rằng, mặc dù Ma Quốc đã diệt vong từ lâu, nhưng khế ước cổ xưa giữa quốc quân và bầy sói có thể vẫn chưa mất hiệu lực, bầy sói vẫn đang gánh vác lời nguyền cổ xưa.” “Có lẽ sói vương cũng đã phát hiện ra yêu tháp thờ phụng tà thần ở đây, buộc phải từ bỏ kế hoạch ban đầu, và cắn chết vài con sói để tiến hành nghi lễ hiến tế.”, Tuyết Lỵ Dương nói rành rọt.

Vương Bàn Tử há hốc miệng.

“Có chút giống với truyền thuyết cổ xưa của người da đỏ châu Mỹ về bầy sói, không ngờ ở khu vực Karamil của núi Côn Luân cũng tồn tại chuyện như vậy?”, câu cuối cùng, Tuyết Lỵ Dương đang hỏi Sơ Nhất.

Nhưng nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, Hồ Bát Nhất lại nhớ đến

tấm da sói khổng lồ, cùng với bức bích họa miêu tả việc điều khiển nô lệ sói trong mộ thất của Quỷ Mẫu ở chùa Ô Đại Phượng Hoàng.

"Nếu vậy, rất có thể!" "Lão Hồ...", Vương Bàn Tử không ngờ Hồ Bát Nhất cũng tin, nhưng cũng không tìm ra được lời giải thích nào khác, nhất thời không biết nói gì.

Khi mọi người đã đồng ý như vậy, thì cơ bản có thể xác định đêm nay sẽ không có chuyện gì nữa.

Mọi người liền quay về trại nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai khai quật Thủy Tinh Thi.

"Đúng rồi, chú Minh, tôi nghĩ thế này, có thể sau khi chúng ta khai quật được Thủy Tinh Thi sẽ rời đi, để thi thể của cô Hàn ở đây có thích hợp không?

Hay là thiêu hủy hoàn toàn, mang tro cốt về an táng!" Minh Thúc cũng cảm thấy được, rõ ràng cảm thấy có chút áy náy với Hàn Thục Na.

Tất nhiên, Hồ Bát Nhất nói vậy không hoàn toàn vì Minh Thúc, giấc mơ trước đó khiến anh ta cảm thấy sự việc dường như không đơn giản như vậy.

Hàn Thục Na thực sự đã chết?

Hoặc là, nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô ta thực sự chỉ là cơ quan do người xưa bố trí sao?

Tâm trí Minh Thúc lúc này rối bời, liền gật đầu đồng ý.

Nhưng Sơ Nhất lại phản đối.

Theo lời ông ta, Hàn Thục Na vừa mới chết, chưa đầy một ngày đêm, linh hồn của cô ta vẫn chưa rời đi, nếu dùng lửa thiêu thi thể, linh hồn của cô ta cũng sẽ cảm nhận được nỗi khổ bị nghiệp hỏa thiêu

đốt, điều đó không tốt cho người chết, cũng sẽ mang lại tai họa cho mọi người.

Hồ Bát Nhất đành chịu.

Dù lo lắng, nhưng cũng không thể không tôn trọng phong tục của vùng Tạng.

Nếu lời của Sơ Nhất thật sự có căn cứ, vậy thì bây giờ thiêu xác, thật sự có khả năng mang lại hậu quả không tốt.

Hồ Bát Nhất lại hỏi, có thể dùng chăn quấn lấy thi thể không, làm vậy chỉ có lợi chứ không có hại.

Minh Thúc im lặng một lúc, rồi mới từ từ gật đầu.

May mà lần này Sơ Nhất không phản đối.

Mục đích của Hồ Bát Nhất cũng đã đạt được: anh ta muốn xem thi thể của Hàn Thục Na có còn ở đó không.

Hồ Bát Nhất cào lớp tuyết phủ trên thi thể ra, tay vừa chạm vào tấm chăn, lòng anh ta lập tức lạnh đi một nửa.

Thi thể, biến mất rồi!!!

Tấm chăn trống không vòm lên, bên dưới không có gì cả!

Hồ Bát Nhất đột ngột giật tấm chăn ra, ngây người.

Tại nơi vốn đặt thi thể, xuất hiện một cái hố băng không lớn lắm, sâu hơn nữa là một khe băng khổng lồ.

Vốn dĩ có sao?

Thi thể của Hàn Thục Na rơi xuống dưới đó rồi?...

Hồ Bát Nhất rùng mình một cái!

Mọi người đều vây lại xem.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pin mắt sói chiếu xuống, phát hiện trong

vực băng sâu không thấy đáy, có một bóng người lướt qua, rồi biến mất vào chỗ tối.

Mọi người lần lượt bật đèn pin, chỉ thấy trên bức tường băng thẳng đứng trong khe băng, có một người phụ nữ đang dùng tay chân bám vào đó!

Dù quay lưng về phía mọi người, nhưng mái tóc của cô ta đã nói lên tất cả: Hàn Thục Na!!!

Lòng mọi người lạnh buốt, như bị thứ gì đó bóp chặt...

Người đã được chôn cất, lại sống lại?

Làm sao có thể di chuyển nhanh nhẹn như vậy trong khe băng?!

Vương Bàn Tử giơ súng trường định bắn.

Hồ Bát Nhất đè nòng súng của cậu ta xuống, hét lớn xuống dưới: "Hàn Thục Na, cô định đi đâu!" Hàn Thục Na rõ ràng đã nghe thấy tiếng của mọi người.

Cô ta từ từ quay đầu lại từ bức tường băng.

Khuôn mặt đáng sợ đó, chỉ là khuôn mặt vốn bị thiêu thành than đen đã biến mất, thay vào đó là một màu trắng bệch.

Trên khuôn mặt trắng bệch đó chỉ có hai hàng răng, không có mắt và mũi.

Minh Thúc cũng cầm đèn pin nhìn xuống, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Thục Na, ông ta đã sợ đến ngây người, tay chân lập tức mềm nhũn, chiếc đèn pin trong tay rơi xuống khe băng, nếu không có Peter Hoàng giữ lại, suýt nữa cả người cũng rơi xuống khe băng.

Trong lòng vốn áy náy, lúc này thấy Hàn Thục Na sống lại, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Hàn Thục Na dường như bị chiếc đèn pin rơi xuống làm kinh động, nhanh chóng bò xuống vực băng tối tăm, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Chiếc đèn pin mắt sói rơi xuống, cũng lăn tròn rồi biến thành một chấm nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy!

Sâu không thấy đáy!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không khỏi nhớ đến vực sâu năm đó.

"Nhanh, chúng ta mau đuổi theo.", Tuyết Lỵ Dương vội vàng buộc chặt dây thừng cố định cơ thể, xem ra cô định xuống vực băng để đuổi theo Hàn Thục Na.

Đúng vậy, hướng Hàn Thục Na biến mất chính là hướng của Cửu Tầng Yêu Tháp mà họ đã suy đoán trước đó.

Chẳng lẽ Hàn Thục Na có liên quan đến Thủy Tinh Thi?

"A!!!", đột nhiên, A Tú hét lên một tiếng kinh hãi, rồi ngất đi.

Hồ Bát Nhất không kịp nghĩ nhiều, tưởng rằng A Tú nhìn thấy Hàn Thục Na, trong lòng kinh hãi.

Lúc này, việc cần làm là tìm ra Hàn Thục Na trước khi tình hình trở nên tồi tệ hơn!

Thế là, anh ta để Vương Bàn Tử ở trên cảnh giới, còn mình và Tuyết Lỵ Dương bật tất cả các nguồn sáng trên người, đu dây xuống.

Chương 430

Mặt băng trong vực băng cực kỳ trơn trượt, căn bản không có điểm tựa để đứng vững.

Những ống huỳnh quang màu xanh và đèn pin chiến thuật trên người hai người, phản chiếu trên bức tường băng như gương, tạo ra những tia sáng kỳ lạ, mờ ảo.

Giống như một thế giới huyền ảo.

Hai người cảm thấy sắp mất phương hướng.

Thế là họ phải tạm dừng lại để xác định vị trí.

Hai người đã xuống sâu như vậy, nhưng nhìn xuống vẫn không thấy đáy.

"Bên dưới ít nhất sâu vài trăm mét!", Hồ Bát Nhất nói: "Có khả năng nào bên dưới là mạch nước còn sót lại của hồ Tai Nạn Chi Hải không?

Đèn pin của chú Minh rơi vào nước, nên mới biến mất?" "Có khả năng!", Tuyết Lỵ Dương gật đầu, sau đó rút ra một ống huỳnh quang, vặn sáng rồi ném xuống vực băng.

Qua một lúc lâu, ánh sáng huỳnh quang màu xanh đó mới biến mất khỏi tầm mắt.

Hai người áp tai vào tường băng, quả nhiên, lờ mờ nghe thấy tiếng nước chảy.

Khi đã biết có đáy, hai người cảm thấy yên tâm hơn không ít.

Vừa rồi Hàn Thục Na di chuyển về phía dưới bên trái, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại hạ xuống theo phương thẳng đứng,

muốn đuổi kịp, phải di chuyển ngang.

Hai người thử mấy lần, đều không thể mượn lực.

Trên kia, Vương Bàn Tử hét lớn gọi hai người lên, không nên mạo hiểm.

Hai người ngẫm lại, trong lòng cũng thấy vậy.

Truy đuổi cần nhất là tốc độ, bây giờ hai người rõ ràng đã bỏ lỡ thời gian truy đuổi tốt nhất.

Thế là, hai người dùng đèn pin ra hiệu hình chữ thập với những người ở trên, Bàn Tử và những người khác hiểu ý, liền hỗ trợ kéo họ lên.

Lúc này, mắt Hồ Bát Nhất liếc qua, đột nhiên nhìn thấy trên bức tường băng tối tăm bên cạnh, có một người phụ nữ đang bám vào đó.

Nửa người cô ta giấu trong một khe nứt trên tường băng, chỉ thò ra một nửa.

Khuôn mặt trắng bệch, chỗ mắt cũng chỉ là hai cái hố lõm xuống, hai hàng răng lộ ra cả chân răng.

Nhìn mái tóc và bộ quần áo màu vàng trên người, chính là Hàn Thục Na.

Hồ Bát Nhất vội vàng ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương.

Hai người đều tưởng cô ta đã trốn thoát, không ngờ lại ở ngay gần đó.

Trạng thái của Hàn Thục Na lúc này rất kỳ lạ, không có động tác gì, như một con vật đang ngủ đông.

Dù vẫn duy trì sự phòng bị cơ bản, nhưng đối với những sinh vật không tiếp cận, cô ta không còn cảnh giác.

Cô ta đang làm gì?

Do khuôn mặt của Hàn Thục Na đã bị thiêu rụi, hai người cũng không nhìn ra được biểu cảm gì.

Nhưng có thể khẳng định, Hàn Thục Na trước mắt... nếu đó là Hàn Thục Na... chắc chắn không có ý định ngồi xuống nói chuyện với hai người.

Mặc dù bây giờ có vẻ như không có tính công kích.

Hồ Bát Nhất rõ ràng cũng hiểu điều này, thay vì như vậy, chi bằng kết liễu sớm!

Hồ Bát Nhất rút khẩu súng lục M1911 chuẩn bị một phát kết liễu.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: "Đừng, cẩn thận tường băng vỡ!" Chỉ là, chưa đợi Hồ Bát Nhất tìm cách giải quyết khác, Hàn Thục Na như một con thú hoang đột nhiên tỉnh giấc, vụt ra khỏi khe băng.

Cô ta dang rộng tay chân, như một con thằn lằn trắng khổng lồ, vù vù mấy cái đã nhanh chóng bò về phía họ.

Cái thứ này... bị thiêu như vậy rồi, mà còn có năng lực này?

Hồ Bát Nhất không kìm được.

Phải biết rằng, bức tường băng ở đây trơn nhẵn, người bình thường mặc thiết bị đặc biệt cũng chưa chắc đã tự nhiên như vậy!

Nhưng tình thế không cho phép Hồ Bát Nhất cảm thán nhiều, hai người trong tình huống này không thể địch lại một Hàn Thục Na linh hoạt như vậy.

Hai người ra sức kéo dây leo núi trong khóa an toàn, nhanh chóng nâng cơ thể lên khỏi vực băng, tốt nhất là có thể dụ Hàn Thục Na lên trên sông băng.

Nhưng tốc độ đi lên của hai người tuy nhanh, nhưng tốc độ bò trên tường băng của Hàn Thục Na còn nhanh hơn.

Khi cách mặt băng không đến năm sáu mét, khuôn mặt trắng bệch đó đã có thể chạm tới giày của Tuyết Lỵ Dương.

Những người ở trên cũng đã nhìn thấy tình cảnh phía sau Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất bất chấp sự ngăn cản của Minh Thúc, giơ súng thò vào trong hố băng đồng loạt bắn, đạn đều trúng vào mặt Hàn Thục Na.

Uy lực của súng săn có thể phá nát mọi thứ, nhưng khi bắn vào mặt Hàn Thục Na, lại chỉ có hai cái lỗ!

Nếu là người bình thường, chắc chắn cũng không sống nổi!

Nhưng Hàn Thục Na lại chỉ bị bắn rơi xuống vài mét, sau đó dừng lại một chút, ngẩng đầu lên, hai lỗ thủng do súng tạo ra từ từ lành lại, rồi lại bò lên!

"Mẹ kiếp!

Zombie à!!!" Rõ ràng, chỉ có zombie mới không chết không lùi sau khi bị bắn như vậy.

Về zombie, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã nghe Tuyết Lỵ Dương kể.

Từ này xuất hiện sớm nhất trong giáo phái Voodoo của Haiti, sau đó bộ phim 《Đêm của những xác sống》 của Mỹ đã khiến từ này nổi tiếng khắp châu Mỹ và xã hội phương Tây.

Lúc này, trong đầu Vương Bàn Tử không khỏi hiện lên từ này.

Trương Lân cũng nhíu mày.

Tình hình của Hàn Thục Na bây giờ rất quỷ dị, chẳng lẽ thực sự là zombie?

Sau khi mọi người lên trên, nhìn xuống dưới, một số khối băng lớn bị sụp xuống đã chặn kín khe băng.

Lúc này muốn đi tìm Hàn Thục Na là không thể.

Bên dưới khe băng chằng chịt phức tạp, không ai biết khe nào thông với khe nào, như vậy, Hàn Thục Na có thể tự do đi lại trong đó.

Tuyết bay mang theo gió lớn táp vào mặt mọi người, nhưng không ai có tâm trạng để ý đến điều đó.

Chương 431

Quá quỷ dị!

Những chuyện này bình thường khó mà tưởng tượng được.

Sơ Nhất không tự chủ được niệm kinh trong lòng, Minh Thúc cũng không ngừng niệm A Di Đà Phật.

Nửa đêm mới vừa qua, còn một khoảng thời gian dài nữa mới đến sáng.

Xem ra đêm nay đừng hòng ngủ yên.

Nhưng cứ chờ đợi ở đây cũng không phải là cách, nếu không nghỉ ngơi tốt, ngày mai lấy sức đâu mà đối mặt với Cửu Tầng Yêu Tháp?

Mọi người đành phải quay về lều băng trước, sau đó bàn bạc đối sách.

"Có thể cô ta không bị thiêu chết, chỉ bị thương nặng, chôn trong tuyết lại sống lại...", Peter Hoàng yếu ớt nói, vẻ mặt phức tạp.

"Không thể nào!", Sơ Nhất nói: "Đầu cũng không còn, nếu như vậy mà không chết, thì dưới gầm trời này e là không có người chết." "Vậy thì sao?

Quỷ quái nhập vào thân?!", Peter Hoàng nói.

Nói vậy, mọi người đều im lặng.

"Nhìn khuôn mặt trắng bệch đó, phần lớn là lông trắng, chắc chắn đã biến thành cương thi núi tuyết rồi, rất rất khó đối phó.", Vương Bàn Tử suy đoán.

"Liệu có phải là một sinh vật đặc biệt tồn tại ở đây không?", Trương Lân nói một câu.

“Aiya!”, Sơ Nhất đột nhiên vỗ tay nói: “Cậu nói vậy làm tôi nhớ ra, chắc chắn là Tuyết Di Lặc...” Quả nhiên!

Trương Lân không khỏi thở dài.

Trong ký ức của anh dường như có một thứ như vậy, trong nguyên tác đã hành hạ mọi người một phen.

Bây giờ từ góc độ của mình, Tuyết Di Lặc này có thể có nhiều thân phận hoặc mục đích hơn, điều đó không được thể hiện trong nguyên tác.

“Chắc chắn đã bị Tuyết Di Lặc bám vào!”, Sơ Nhất quả quyết.

“Hai năm trước từng có đồng chí của viện địa chất, gặp phải chuyện này ở vách đá Ma Kiệt núi Côn Luân, nhưng khu vực Karamil lại chưa có tiền lệ...”, Sơ Nhất nói: “Tuyết Di Lặc ở núi Côn Luân còn đáng sợ hơn ác quỷ, thi thể của nó sẽ ngày càng lớn...” Mọi người đều lắng nghe chăm chú, nhưng biểu cảm của Sơ Nhất dường như đột nhiên cứng lại.

Ông ta và Minh Thúc, A Hương, Peter Hoàng ngồi bên cạnh cũng đồng loạt nhìn chằm chằm vào sau lưng Vương Bàn Tử.

Như thể có thứ gì đó đáng sợ ở đó.

“Ý gì vậy?

Đừng có dọa người như thế!”, Vương Bàn Tử thấy vậy, biết rằng sau lưng mình chắc chắn có chuyện đáng sợ.

Hồ Bát Nhất và những người khác quay đầu lại nhìn, lập tức kinh hãi.

Nguyên lai, tấm vải bạt của lều mà mọi người đang nghỉ ngơi, bị hai dấu tay khổng lồ từ bên ngoài ấn vào, ở giữa có một dấu tròn lớn.

Giống như một người đang dùng hai tay ấn vào đó rồi nhìn vào

trong.

Hành động của nó rất mạnh, lều sắp bị đè sập!

“Đừng động!”, Trương Lân lạnh lùng nói.

Nhưng, nỗi sợ hãi tột cùng khiến Minh Thúc không thể nhịn được nữa.

Mặc dù thứ đó mang ngoại hình của Hàn Thục Na, nhưng Minh Thúc cũng biết, đó không phải là Hàn Thục Na.

Ông ta giật lấy một khẩu súng từ tay Peter Hoàng, rồi dí thẳng vào mặt thứ đó.

“Ai?!

Không muốn sống nữa à, tôi sắp nổ súng rồi!”, nhưng thứ đó không nghe, tiếp tục ấn vào trong.

Minh Thúc nghiến răng mắng lớn một tiếng: “Tao nhịn hết nổi rồi!”, sau đó nổ súng.

Một tiếng “bùm”, lều cũng bị bắn rách, từ lỗ thủng bay vào không ít thứ giống như bông tuyết.

Thứ đó cũng lùi lại một chút.

Quả nhiên!

Trước đó mọi người nghe Sơ Nhất nói, chỉ tưởng là truyền thuyết, nhưng bây giờ lại tận mắt chứng kiến.

Bên ngoài là một hình người màu trắng, nhưng không nhìn rõ hình dạng, toàn thân bị tuyết bao phủ.

Bị Minh Thúc bắn một phát, trên trán xuất hiện một vết rách lớn.

Nhưng vết rách đó lại đang từ từ lành lại.

Nó dừng lại một chút, lắc đầu, rồi lại xông lên.

“Tập trung hỏa lực bắn!”, Hồ Bát Nhất thấy Minh Thúc đã khai chiến, lúc này cũng không còn đường lui, mọi người qua lỗ thủng, đều nhắm vào thứ đó mà bắn.

Chỉ cần nổ súng như vậy, lều không thể chống đỡ được nữa, “ầm” một tiếng sập xuống.

Mọi người kêu lên kinh hãi, cũng không dám bắn nữa, sợ bắn trúng người.

Trương Lân vén tấm vải bạt, đứng dậy.

Hồ Bát Nhất cũng chui ra, hai người nhìn ra ngoài.

Lúc này trời đã dần sáng hơn một chút.

Trong vùng tuyết mênh mông, một bóng người màu trắng khổng lồ, đội gió tuyết chạy về phía sâu thẳm trắng xóa.

Tuyết Di Lặc!

Hai người nhìn nhau.

“Đuổi theo!” Thứ này quá tà môn, nếu có thể giải quyết một lần thì đương nhiên là tốt nhất!

Trương Lân có lý do để tin rằng, chỉ khi giải quyết được Tuyết Di Lặc, nhiệm vụ của anh mới có khả năng hoàn thành!

“Ai, bây giờ muốn nhận được một phần thưởng thật không dễ dàng!” Trong vùng tuyết mênh mông, muốn tìm một thứ màu trắng thật không dễ.

May mà thị lực của hai người đều không bình thường, xác định mục tiêu, lao ra như đạn bắn.

“Đừng đuổi theo nữa, cẩn thận khe nứt dưới tuyết...”, Tuyết Lỵ Dương hét lớn, nhưng hành động của Trương Lân và Hồ Bát Nhất quá nhanh!

“Aiya!

Hai người này thật lỗ mãng!”, Tuyết Lỵ Dương tức giận dậm chân, sau đó quay người nói với Sơ Nhất và Vương Bàn Tử: “Chúng ta chuẩn bị phòng hộ, đề phòng thứ đó quay lại tấn công bất ngờ!

Chương 432

Còn có bầy sói, không thể lơ là!" Tuyết trên sông băng đã ngập đến bắp chân.

Tốc độ của thứ đó rất nhanh!

Tốc độ của Trương Lân và Hồ Bát Nhất cũng không chậm.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, anh ta cảm thấy trạng thái hiện tại của mình rất kỳ diệu, như thể khi chạy trên tuyết, cơ thể nhẹ đi, lại có thể chạy như trên đất bằng!

Thấy sắp đuổi kịp thứ đó, đột nhiên, bóng người màu trắng khổng lồ đó đột ngột chìm xuống, biến mất trên tuyết nguyên.

Hai người theo sát đến nơi thứ đó biến mất, tìm kiếm kỹ lưỡng, phát hiện ở đó có một hang băng sâu.

"Nơi này dường như nối liền với vực băng lúc trước, cũng có thể thông đến Cửu Tầng Yêu Lâu dưới sườn băng!" Trương Lân nhìn xuống dưới, nói: "Tôi xuống dưới dò đường, cậu quay về tìm họ!" "Cậu?...", Hồ Bát Nhất không yên tâm, nhưng nghĩ đến năng lực của Trương Lân, cũng có chút nhẹ nhõm.

"Vậy cậu cẩn thận, tôi quay về hội hợp với họ!", dặn dò một câu, Hồ Bát Nhất liền quay người đi về!

Trương Lân nhìn vào lối đi bên dưới, rút Ma Đao ra.

So với Trạm Lư, Ma Đao thích hợp hơn để chiến đấu trong phạm vi hẹp này.

Lúc này, chém bổ sẽ dễ thi triển hơn là đâm.

"Không biết tiêu diệt nó, nhiệm vụ có thể hoàn thành không!" Sau

khi chuẩn bị xong, Trương Lân nhảy vào trong hang băng.

Trong quá trình rơi xuống, dường như có một cảm giác: mình đang bị vô số cặp mắt nhìn chằm chằm!

Khi Trương Lân rơi xuống, anh cảm thấy có vô số cặp mắt đang nhìn mình.

Trong đôi mắt đó mang theo sự vui mừng!

Chân vừa chạm đất, toàn thân cảnh giác, nhưng cảm giác đó lại biến mất!

Ân?

Bên tai dường như nghe thấy một số âm thanh.

Tiếng hò hét chấn động trời đất lúc giao tranh?

Có tiếng vạn ngựa phi nước đại?

Nhưng khi Trương Lân nhìn quanh, không thấy gì cả!...

Chỉ còn một khả năng.

Không gian bên dưới không nhỏ, giống như một cung điện dưới lòng đất.

Phân tích trước đó quả nhiên không sai, nơi này có khả năng là gần Cửu Tầng Yêu Tháp.

Khi mà Tuyết Di Lặc có thể xuất hiện ở đây, thì phải giải quyết nó, nếu không, khi mọi người thám hiểm chẳng phải sẽ phải đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn sao?

"Soạt!" Một bóng người lướt qua.

Trương Lân sắc mặt nghiêm túc!

Anh lại không cảm nhận được khí tức của bóng người đó!

Nhưng có thể khẳng định, đó không phải là Tuyết Di Lặc, hình thể

khác nhau, khí tức cũng không giống.

Nơi này có người khác?

Trong lúc do dự, đột nhiên một bàn tay lớn từ trong bức tường bên cạnh thò ra.

Khí thế ngút trời, làm cho hang băng rung lên ầm ầm, băng tuyết bay tứ tung.

Những khối băng đó dưới sự kiểm soát của bàn tay lớn, lần lượt lao về phía Trương Lân!

Trương Lân hừ lạnh một tiếng.

"Keng", Ma Đao vung lên, đánh tan từng khối băng đang lao tới.

Thân hình Trương Lân không vạm vỡ, nhưng lại có sức mạnh bạt núi.

"Bốp", "bốp"... băng khối rất nhiều, Trương Lân vung Ma Đao thành một vầng sáng đen, một số khối băng bay ngược trở lại, cũng đập vào bàn tay lớn đó.

Sau một hồi phòng ngự, Trương Lân nhún chân một cái, lao lên đón đầu những khối băng.

Bị động chịu đòn, không phải là phong cách của tiểu ca, càng không phải của Trương Lân!

Ma Đao trong tay Trương Lân vung lên, như một chiếc ô mở ra, lại như thổi ra một luồng gió vạn cân, đẩy một phần băng khối trở lại.

Bàn tay lớn trong tường rõ ràng không ngờ Trương Lân lại lợi hại như vậy, hơi chững lại, sau đó lại thò ra một bàn tay nữa.

"Đi!", Trương Lân đứng vững, rút thần kiếm Trạm Lư ra, từ dưới lên trên lia một kiếm.

Trên mặt băng, một luồng sức mạnh sắc bén vô cùng xé toạc mặt băng trước mắt, sau đó hung hãn chém vào hai bàn tay lớn!

Hai bàn tay lớn đó hợp lại, giữ chặt kiếm khí, sau đó lại điều khiển băng khối ném về phía Trương Lân.

"Ông!", không gian rung lên.

Toàn thân Trương Lân phát ra ánh sáng đỏ nhạt.

Sức mạnh của Kỳ Lân Huyết Mạch đang được tích tụ.

Huyết khí bành trướng, tinh khí như thủy triều.

"Đi!", Ma Đao trong nháy mắt cuốn lấy một khối băng lớn, sau đó Trương Lân lướt tới, khối băng đó liền như một quả pháo đạn ném về phía hai bàn tay!

Từ trong bức tường đó dường như phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Bởi vì, dưới sự thúc đẩy của Trương Lân, khối băng lớn đều mang theo màu máu nhàn nhạt, rõ ràng, nó đã cảm nhận được sức mạnh bên trong.

Hai bàn tay không kịp điều khiển băng khối, phải chống đỡ khối băng lớn đang lao tới.

Hai tay đón đánh, định ôm lấy khối băng.

"Bốp!", khối băng vỡ tan, băng vụn bay tứ tung.

Và mỗi mảnh băng dường như đều được bao bọc bởi một lớp màu đỏ, như mưa trút nước, bay khắp trời, như những con dao đâm vào bức tường băng nơi hai bàn tay đang ở.

"Gào...", từ trong bức tường băng, phát ra một tiếng hét thảm thiết!

Âm thanh đó mang theo nỗi đau đớn tột cùng, lại như bị chọc giận.

Chương 433

Nó phát ra khí tức uy hiếp.

Đối với điều này, Trương Lân hừ lạnh một tiếng, vung tay ném Ma Đao ra.

Ma Đao xoay tròn trong nháy mắt đã đến trước mặt tường băng, sau đó như một bánh xe mài sát vào tường băng, nhanh chóng cắt ra một vết rách sâu!

Một cảnh tượng khiến người ta kinh hãi.

Uy lực phát ra từ Ma Đao như một cơn bão tố, xen lẫn tiếng gầm rú rợn người.

Trương Lân suy đoán, nơi này có thể là một nơi ẩn náu của Tuyết Di Lặc.

Ngoài ra, có khả năng có những thứ khác tồn tại.

Ví dụ như bóng người lúc nãy.

Vì vậy, Trương Lân ra tay cuồng bạo, một mặt để nhanh chóng giải quyết Tuyết Di Lặc, mặt khác không yên tâm về bóng người lúc nãy.

Không ai biết đó là gì, càng không biết là địch hay bạn.

"A...", đột nhiên, sinh vật trong bức tường băng phát ra âm thanh kinh hãi.

Trong lớp băng bên cạnh Ma Đao, một bóng người màu trắng đang giãy giụa.

Bên cạnh bóng người màu trắng, một bóng đen dường như dùng một tay bóp cổ bóng người màu trắng đó, nhấc bổng lên không trung.

Bóng người màu trắng vùng vẫy tay chân, giãy giụa kịch liệt, nhưng lại không thể thoát ra được.

"...", bóng đen đột nhiên xuất hiện khiến Trương Lân cảm thấy bị đe dọa, mặc dù bây giờ nó đang ra tay với Tuyết Di Lặc.

"Hừ, đừng cướp nhiệm vụ của ta!", Trương Lân hừ lạnh một tiếng, thân hình di chuyển, thần kiếm Trạm Lư sau lưng bay ra, đâm vào cổ Tuyết Di Lặc.

Bóng người màu đen rõ ràng không ngờ Trương Lân phản ứng kịch liệt như vậy, định né tránh, nhưng kiếm của Trương Lân đã sượt qua tay nó, đâm vào cổ Tuyết Di Lặc, chém đầu nó!

"Ting!

Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng tiến độ phẫn diễn 0.5%, tiến độ phẫn diễn hiện tại của ký chủ là 92.5%." Nghe thấy âm thanh này, Trương Lân mới thả lỏng.

Mặc dù mạng của nó đã bị người khác lấy, nhưng Trương Lân rất dè chừng bóng người đó.

Phải biết rằng, đó là Tuyết Di Lặc đấy!

Anh nhớ trong nguyên tác có miêu tả về Tuyết Di Lặc.

Tuyết Di Lặc là một loại yêu quái sống theo bầy đàn dưới lớp băng cao nguyên, thích chui vào các rãnh tuyết và hố băng.

Chúng chỉ xuất hiện vào ban đêm, cướp lấy những thi thể vừa chết, nhiều nhất một thi thể có thể bám tới hàng chục con.

Chúng chui vào quần áo của thi thể, hấp thụ máu thịt bên trong, trở nên béo phì, như những khối mỡ, sau đó dính từng lớp lên người chết.

Bề mặt thi thể sẽ biến thành màu trắng, ngày càng phình to, lớn nhất có thể to bằng hai người cộng lại.

Nói cách khác, thứ này giống như virus, tiếp xúc có thể gây hại cho mục tiêu, phòng không kịp.

Thứ này quanh năm sống bằng thi thể, có độc tính cực mạnh, không được chạm vào, ngay cả khí tức của nó cũng có tính ăn mòn.

Đó cũng là lý do tại sao thi thể của Hàn Thục Na trông như bị tan chảy.

Trong kinh quyển của các ngôi chùa ở vùng Tạng, có một bộ 《Chí Tôn Tông Khách Ba Đại Sư Truyện》, trong đó có ghi chép chi tiết về đại nạn do Tuyết Di Lặc gây ra hơn bảy trăm năm trước.

Đó tuyệt đối là một đoạn lịch sử kinh hoàng.

Nhưng bây giờ, một Tuyết Di Lặc đáng sợ như vậy lại bị bóng người đó dùng một tay bóp cổ?!

Không sợ sao?

Trừ khi nó không có thực thể!

Nhưng không có thực thể thì làm sao có thể bóp cổ Tuyết Di Lặc?

Giống như một con gà con, hoàn toàn không tốn sức!

"Ầm!", bóng người đó phá vỡ bức tường băng, dường như ngạc nhiên trước Trương Lân, sau đó tan biến vào không khí.

Trương Lân nhíu mày.

Thứ này lại có thể rời đi như vậy sao?!

Lúc này, một ngọn núi nhỏ từ từ nhô lên từ lòng đất.

Như trăng sáng mọc trên biển, lại như ánh thần quang chiếu rọi núi sông, tráng lệ và hùng vĩ.

Ngọn núi nhỏ trông không lớn, trên đó có một ngôi đình, trong đình có một bàn đá.

Ngọn núi không lớn, nhưng lại nguy nga hùng vĩ, cho người ta một cảm giác khí thôn sơn hà.

“Đo kia núi Bắc, hái cây kỷ tử.

Sĩ tử tài hoa, sớm tối chuyên cần.”, đột nhiên, từ ngọn núi nhỏ trước mắt truyền ra một tiếng ngâm thơ sang sảng.

Nghe thấy giọng nói ngâm thơ trong trẻo như tiếng suối trong núi, Trương Lân sững sờ.

Chàng phát hiện ra bây giờ mình không thể nói, không thể động đậy, chỉ có thể bị động chờ đợi!

Không được, không thể như vậy!

Nếu không thể cử động, ở nơi này sẽ rất nguy hiểm, vì gần đây rất có thể có Tuyết Di Lặc!

Người ngâm thơ cổ này không biết là địch hay bạn!

Trong lúc đang cố gắng tìm cách thoát ra, chàng đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lên.

Trương Lân cảm thấy xung quanh lúc này lại trở nên rộng lớn vô cùng.

Xung quanh không còn trống rỗng nữa, phảng phất như đang ở trong một thế giới bao la.

Lại là ảo cảnh?

Theo như chàng biết từ cốt truyện gốc, tình tiết xuất hiện ảo cảnh không hề ít, chỉ không biết lần này là do ảnh hưởng của môi trường tự nhiên, hay thật sự có người đang ở trong ảo cảnh.

Ừm!

Mình đang ở trong một ngọn núi nhỏ!

Trương Lân cũng không biết mình đang ở đâu trên ngọn núi.

Chương 434

Ngước mắt nhìn xa, nơi đây núi non trập trùng, sông ngòi ngang dọc, chim hót hoa thơm, vô cùng tươi đẹp.

Trương Lân toát mồ hôi lạnh.

Trước đây chàng cũng từng gặp ảo cảnh, ví dụ như lúc gặp Lưu Nhạc.

Nhưng ảo cảnh được huyễn hóa ra kiểu đó thường có vẻ mờ ảo và thô sơ.

Có lẽ thực lực của Lưu Nhạc mạnh, nhưng để bố trí cả một thế giới chân thực thì có chút khó khăn.

Nhưng lúc này, nhìn cảnh vật và vùng đất tràn đầy sức sống trước mắt, chàng căng thẳng.

Nếu ảo cảnh này là do con người bố trí, chẳng phải còn lợi hại hơn cả Lưu Nhạc sao?!

Thế giới trước mắt một mảnh yên bình, trông có vẻ tĩnh lặng an ninh.

Nhưng Trương Lân biết đây chỉ là giả tượng.

Người đó sẽ là ai?

Người của Ma quốc?

Nghe giọng ngâm thơ, lại có một vẻ rất khí phách.

Ừm, nếu đã như vậy, đã đến thì cứ bình tĩnh, tùy cơ ứng biến vậy.

Trương Lân cố gắng vừa tích tụ lực lượng, vừa giả vờ kinh ngạc.

Chàng cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, thử cử động, không ngờ lại

được.

Trong lòng vui mừng, chàng tiến lên một bước.

Nơi chàng đặt chân là một đỉnh núi, dưới chân có một con đường nhỏ lát đá, Trương Lân vừa nhìn ngó xung quanh, vừa men theo bậc đá đi lên.

Trên đường đi chim hót hoa thơm, suýt nữa khiến Trương Lân tin rằng đây là thế giới thật.

Đi được một lúc, chàng đã lên đến đỉnh núi, một tòa phủ đệ hiện ra trước mắt.

Trương Lân nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy người nói chuyện đâu cả.

Chàng từ từ đến gần, đưa tay đẩy cửa viện, cảnh vật trong sân hiện ra trước mắt.

Cảnh trong sân đơn giản mà khoáng đạt, một cây đào, một bàn đá, mấy chiếc ghế đá.

Trên bàn đá có một ấm trà và mấy chiếc chén đang bốc hơi nóng.

"..." Nhìn bộ ấm chén trên bàn đá, Trương Lân không khỏi kinh ngạc, "Chẳng lẽ là Lưu Nhạc?" Nhưng Lưu Nhạc là nữ, giọng nói vừa rồi rõ ràng là của đàn ông!

Xung quanh vẫn tĩnh lặng, phảng phất như bàn đá và ấm trà đó vốn dĩ nên ở đó.

Vắng lặng, yên tĩnh, đôi khi lại là thứ đáng sợ nhất.

Chàng đứng tại chỗ chờ một lúc lâu, không thấy có động tĩnh gì.

Trương Lân lấy hết can đảm đi vào trong vài bước, khóe mắt liếc qua, cả người sởn gai ốc.

Ở rìa tầm mắt, một bên sân, rõ ràng có một nữ tử mặc cung trang màu trắng đang đứng ở đó!

Thực lực của Trương Lân bây giờ tuyệt đối là hàng đầu thế gian, nhưng lại không hề cảm nhận được sự tồn tại của nữ tử này!

Trương Lân cứng người, không dám cử động lung tung, miệng khẽ nói: "Vô tình xông vào quý phủ, thực sự là vô ý mạo phạm!" Chờ một lúc lâu cũng không thấy hồi âm.

Trương Lân từ từ xoay người, nhìn kỹ mới thấy bóng người đó là một pho tượng đá mặc cung trang, chỉ là pho tượng này được chế tác tinh xảo, biểu cảm và thần thái trên mặt đều sống động như thật, một thân áo lụa cung đình tung bay theo gió, vô cùng chân thực.

Trương Lân thầm nghĩ pho tượng chân thực như vậy quả thực khiến người ta khó phân biệt, chỉ không biết nữ tử này là chủ nhân nơi đây, hay là chủ nhân nơi đây cố ý điêu khắc nên.

"Có chút giống...

Lưu Nhạc?" Trương Lân ngẩn người, thầm nghĩ chẳng lẽ nơi này thật sự có liên quan đến Lưu Nhạc?

Phải biết đây là nơi có Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma quốc, rốt cuộc Lưu Nhạc có thân phận gì, ở đây cũng có tượng điêu khắc của cô ấy?

Tay nghề của pho tượng đá này khéo léo tuyệt vời, đặc biệt là đôi mắt, trong đó toát ra linh khí, ẩn hiện có ánh sáng lưu chuyển.

Tục ngữ nói tinh khí thần của con người truyền qua đôi mắt, mắt mà linh hoạt thì cả pho tượng càng giống thật hơn.

Sở dĩ pho tượng sống động như thật là vì đôi mắt đã điểm hóa cho cả tác phẩm điêu khắc, dù nhìn từ hướng nào cũng sẽ cảm thấy ánh mắt đang dõi theo mình.

Trương Lân di chuyển sang trái phải, ánh mắt của pho tượng cũng di chuyển theo, nhìn từ các hướng khác nhau lại truyền tải những cảm xúc khác nhau, tựa vui tựa buồn, tựa thẹn tựa giận, tựa tình ý triền miên, lại tựa bóng lẻ tự thương.

Trương Lân nhìn một lúc lâu, thở dài: "Cũng không biết người si tình đến mức nào mới có thể dựng nên một pho tượng sống động như vậy, một niềm vui một cơn giận, người điêu khắc chắc hẳn đã gửi gắm đầy ắp tình ý sâu đậm vào trong đó." Ánh sáng trong mắt pho tượng lưu chuyển, một nỗi bi thương lan tỏa, dường như nghe hiểu được lời chàng nói, khơi dậy sự dịu dàng trong lòng.

Trần tình của Trương Lân xao động, bị ánh mắt ấy nhìn đến ngẩn ngơ, một trái tim không khỏi trở nên mềm yếu, miệng nói: "Nếu cô độc ở đây, có oán trách người điêu khắc quá vô tình không?

Chỉ là nếu thật sự vô tình, sao lại có thể điêu khắc ra một tác phẩm chân thực đến thế?!" Tâm hồn thư thái, tựa như đang nói chuyện với pho tượng, lại như đang nói cho chính mình nghe: "Nếu không si tình, lấy đâu ra vô tình?" Trương Lân đột nhiên nhớ lại dáng vẻ lúc mới gặp Lưu Nhạc ở Trùng Cốc Vân Nam, có những chú mèo con, và cả Tiểu An đã chết.

Những tình tiết quấn quýt vào nhau, khiến chàng nảy sinh một ý niệm thê lương.

"Hự!" Cảm nhận được cảm xúc của mình, Trương Lân vận chuyển Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, cắn vào đầu lưỡi, tỉnh táo lại.

Chàng kinh hãi toát mồ hôi lạnh!

Thủ đoạn cao tay!

Không hề ra tay, chỉ dựa vào một pho tượng đã khiến mình chìm vào cảm xúc bi thương.

Vừa rồi, nếu có người ra tay với chàng, có lẽ Trương Lân đã gặp nguy hiểm!

Nhưng lại không có ai ra tay.

Trương Lân quay người, quan sát bốn phía, lại thấy ấm trà trên bàn đá vẫn đang bốc hơi nóng, trong lòng kinh ngạc, đến gần xem xét mới phát hiện đó chỉ là một ấm đá, bên dưới ấm đá là một dòng suối nước nóng được dẫn vào.

Bốn chiếc ghế đá được bày theo vị trí của Tứ Tượng, phần giữa của ghế lần lượt khắc hình rồng, hổ, chim, rùa.

Cây đào thì được trồng ngay giữa bàn đá và pho tượng đá.

Trương Lân khẽ cau mày, trong lòng đột nhiên nhớ đến một câu chuyện Lão Trương từng kể.

Thượng cổ đại năng có tu vi thông thiên triệt địa, còn có những người giỏi về luân hồi sinh mệnh có thể xây dựng trận pháp âm dương, đánh thức người đã khuất.

Trận pháp đó cần có sự kết hợp của Tứ Tượng trận pháp và một loại thực vật đại diện cho sinh cơ, tuy không biết bố trí thế nào, nhưng đột nhiên nhớ đến câu chuyện này, lại nhìn những bài trí trong sân, Trương Lân trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ, chẳng lẽ chủ nhân nơi này muốn hồi sinh nữ tử trong pho tượng đá kia?

Cứ thế xem ra, Lưu Nhạc và Ma quốc dường như thật sự có quan hệ mật thiết!

Trương Lân nhìn về phía nhà chính, nhà chính trang nghiêm túc mục, cửa phòng đóng chặt, hai cây cột trước cửa có khắc chữ, nhưng dường như đã bị năm tháng ăn mòn, loang lổ khó nhìn hết, mấy chữ có thể nhìn rõ thì chàng cũng không nhận ra, chắc hẳn là một loại văn tự cổ xưa.

Chương 435

Trương Lân định quay người, chữ trên cột đá phảng phất có sự thay đổi, nhìn lại, lại phát hiện mình có thể đọc hiểu, chỉ thấy trên đó viết: "Miểu Cô Xạ chi sơn, có thần nhân ở đó, da thịt như băng tuyết, dáng vẻ như xử nữ, không ăn ngũ cốc, hít gió uống sương".

Trương Lân sững sờ, thầm nghĩ đây là một đoạn trong《Nam Hoa Kinh》, chẳng lẽ người này là Trang Thiên Sư?

Lúc này quay lại nhìn pho tượng đá của nữ tử, trong lòng kinh hãi không thôi.

Trang Thiên Sư là thánh hiền thượng cổ, nhân vật trong thần thoại, lại dùng lời của ông để điểm xuyết cho tượng điêu khắc của một nữ tử!

Nữ tử này rốt cuộc là ai?

Nhưng trong lòng Trương Lân cũng hơi an tâm, dù sao Trang Thiên Sư là thánh hiền, nếu xuất hiện ở đây, e rằng tất cả những điều này không phải do người của Ma quốc bày ra.

Chàng lùi lại vài bước, đang định xem làm thế nào để vào phòng, lại phát hiện trên cửa phòng đầy những phù văn, từng cái một lóe lên, cực kỳ nhanh chóng.

Chàng vội vàng nhìn, nhưng cũng chỉ thấy được những từ như "đoạn chế", "do", "nhất miết", "tẫn vạn vật", "phượng hề", "thế", "thánh nhân".

Còn nhiều chữ hơn lóe lên trong chớp mắt, nhưng không thể nhìn rõ.

"Mấy chữ này hẳn là xuất phát từ mấy câu trong Nam Hoa Kinh,

‘Nhất nhân chi đoạn chế, sở kiến hữu hạn, do mục chi nhất miết, khởi năng tẫn vạn vật chi tình hồ.

Hữu phượng hề phượng hề, hà đức chi suy dã.

Thế bất khả đãi, vãng thế bất khả truy dã.

Thiên hạ hữu đạo, thánh nhân thành yên; thiên hạ vô đạo, thánh nhân sinh yên.’” “Nhưng hai câu này dường như không liền mạch trong kinh thư, lúc này lại xuất hiện trong cùng một đoạn, thật khiến người ta khó hiểu.” Trương Lân cúi đầu suy tư.

Chàng không thể không chú ý, vì hoàn cảnh mình đang ở thật sự đặc biệt.

Hai câu này tuy có vẻ chắp vá, nhưng cũng có thể đoán ra đạo lý trong đó.

Câu trước chắc chắn nói sự quyết đoán của một người không phải là chân lý, câu này hẳn là Trang Thiên Sư không đồng tình với một số quyết sách của tiên hiền.

Câu sau “phượng hề phượng hề” thì hẳn là lời cảm thán đối với nữ tử trong lòng.

Trước đây Trương Lân chỉ cảm thấy có người mượn câu thơ của Trang Thiên Sư để cảm thán về quân chủ xã tắc, nhưng lúc này nhìn đủ mọi thứ trong sân, chàng lại tin rằng, con chim phượng hoàng được nói đến, chắc chắn là chỉ nữ tử mà pho tượng đá đại diện.

Cái gọi là thế sự và quá khứ, e rằng cũng là tình cảm không nỡ rời xa đối với người đẹp; còn về câu nói cuối cùng về thánh nhân, Trương Lân lại khó giải thích.

Đúng lúc này, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên mây đen cuồn cuộn, trong nháy mắt trở nên u ám.

Gió lớn không biết từ đâu thổi tới, cây đào lay động, nữ tử trong pho tượng đá càng như đang múa theo gió.

Trương Lân toàn thân cảnh giác, nhìn về phía mây đen.

Nơi chân trời có một đám mây đen đang nhanh chóng cuộn tới, hướng về phía sân viện, vô cùng rõ ràng.

Có một bóng đen, đang bay nhanh phía sau đám mây đen, không ngừng thi triển pháp thuật về phía đám mây đen.

Đám mây đen vừa đối phó với sự quấy nhiễu của bóng đen, vừa bay về phía sân viện.

Bóng đen tuy ra sức ngăn cản quấy nhiễu, nhưng lại bất lực.

Cuộc chiến diễn ra đột ngột đến nỗi Trương Lân còn chưa kịp hiểu rõ tình hình, đám mây đen đã nhanh chóng bay đến phía trên sân viện.

"Mau mở nắp ấm đá trên bàn đá ra!" Lúc này, tâm tính của Trương Lân đã giúp chàng rất nhiều, chàng không hề hoảng sợ, một bước đến trước bàn đá, đặt tay lên ấm đá, rồi ngẩng đầu quan sát.

Liếc mắt một cái, chỉ thấy hai bóng đen trên không trung đều dần dần hiện ra hình dáng.

Người vừa hét lên mặc áo bào dài, hơi có râu, mặt như ngọc quan, lại vô cùng anh tuấn tiêu sái.

Nhân vật mà đám mây đen hóa thành lại là một gã mặt xanh nanh dài, khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ hãi.

Hai người lơ lửng trên không trung sân viện, đều đang nhìn chằm chằm Trương Lân.

Nam tử anh tuấn tiêu sái kia giơ tay nói: "Chàng trai trẻ, mau mở ấm đá ra!" Trương Lân quay đầu nhìn nam tử mặt xanh nanh dài,

người đó lại lạnh lùng nhìn Trương Lân, không nói một lời.

Trương Lân thấy thần sắc của gã lạnh lùng, tuy đáng sợ vô cùng, nhưng lại cho người ta một cảm giác khác biệt.

Phảng phất như cảm thấy người này đáng tin hơn.

Ít nhất sẽ không ra tay với mình.

Trong lúc nam tử mặt xanh nanh dài đang nhìn xuống dưới, nam tử anh tuấn kia lặng lẽ lùi lại một chút, đột nhiên từ phía sau đánh lén.

Nam tử mặt xanh nanh dài lại không quay đầu, hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhiều năm như vậy, quả nhiên không hề có chút thay đổi!" Gã lao về phía trước, hơi kéo dãn khoảng cách với nam tử anh tuấn, quay người lại tung một chưởng, chưởng đó trông có vẻ bình thường, nhưng Trương Lân lại nheo mắt, lông tóc dựng đứng.

Nam tử anh tuấn thấy gã quay người lại, nhưng không đối đầu trực diện, nghiêng người quay tay đỡ, trên tay dường như có một luồng thanh quang nhàn nhạt nhanh chóng biến đổi, nam tử mặt xanh nanh dài "hừ" một tiếng, trong giọng nói có vẻ đau đớn.

Hai người chạm vào rồi tách ra, lại đối đầu.

Trương Lân cảm thấy tu vi của hai người chắc chắn ở một độ cao không thể tưởng tượng.

Nếu không thì tại sao những cú ra tay của họ trông có vẻ bình thường, mà chàng lại cảm thấy đáng sợ hơn cả khi đối mặt với Lưu Nhạc hay Thập Điện Diêm Vương?

Nhưng đây là một tin tốt!

Rõ ràng trên thế giới này, mình không phải là không có đối thủ, cho dù bây giờ chỉ đang ở trong ảo cảnh.

Trương Lân tuy thấy ngoại hình hai người khác biệt, nam tử anh

tuấn kia còn có cảm giác khiến người ta như tắm gió xuân, nhưng để an toàn, chàng không có hành động gì.

Nam tử anh tuấn mở miệng nói: "Bấy nhiêu năm nay, trốn đi quả nhiên đã tu luyện được bí pháp không tồi, lại có thể đỡ được một đòn của ta!" Nam tử mặt xanh nanh dài lạnh lùng nói: "Bí pháp tuy bá đạo, nhưng ngươi lại dùng võ kỹ huyền môn chính tông để kết hợp, trời đất không dung!" Nam tử anh tuấn ha ha cười nói: "Bất kể có dung hay không, có thể khắc chế ngươi là được." Nam tử mặt xanh nói: "Thủ đoạn ti tiện như vậy, cũng hợp với tính cách của ngươi.

Nhưng, ngươi cho rằng chỉ dựa vào một yêu pháp là có thể ngăn cản được ta sao?" Nói đến đây, gã hơi tiến lên một bước, khí thế như cầu vồng.

Nam tử anh tuấn lại không hề để ý, nói: "Có lẽ nếu ngươi liều mạng, ta không ngăn được, nhưng ngươi sẽ làm vậy sao?

Hay là, ngươi dám sao?" Tình cảm của nam tử mặt xanh dao động, cúi đầu nhìn pho tượng đá trong sân, có chút bi thương, chỉ là nỗi bi thương hiện trên khuôn mặt đáng sợ, lại càng thêm rợn người.

Nam tử anh tuấn cũng nhìn xuống, nói với Trương Lân: "Chàng trai trẻ, nếu ngươi mở nắp ấm đá đó ra, ta sẽ tặng ngươi một cơ duyên lớn, được không?" Nam tử mặt xanh nghe vậy cũng nhìn về phía Trương Lân, không nói gì, nhưng lại từ từ lắc đầu.

Trương Lân nhìn nam tử mặt xanh một cái, nhưng gã không nhìn chàng, chỉ lạnh lùng nhìn Trương Lân, nhưng ánh mắt đó lại khiến Trương Lân giật mình.

Không đợi Trương Lân suy nghĩ nhiều, nam tử mặt xanh kia lại đột nhiên tấn công nam tử anh tuấn.

Một ngón tay điểm về phía trước, nam tử anh tuấn không ngờ gã

đột nhiên ra tay, vội vàng ứng đối, vừa tiếp xúc với chỉ phong của nam tử mặt xanh, đã hét lớn: "Ngươi điên rồi!" Sau đó hai tay biến đổi, hai luồng khói màu xám nhạt bốc lên trên hai tay, bao chặt lấy cánh tay của nam tử mặt xanh.

Lúc này, ngón tay của nam tử mặt xanh cũng đã điểm lên người hắn.

Trương Lân không động đậy.

Không phân biệt được đúng sai, cách tốt nhất là tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Trong nháy mắt, trời đất trở nên tĩnh lặng không một tiếng động.

Hai người như bị đóng băng trên không, tuy không nói lời nào, nhưng lại đang so đấu pháp lực.

Chương 436

Một lúc lâu sau, mới nghe nam tử anh tuấn nói: "Này, chàng trai trẻ, ngươi phải ra tay giúp ta!" Trương Lân hỏi: "Ta nên giúp thế nào?" Nam tử mặt xanh đang tập trung đối đầu với hắn, nghe nam tử anh tuấn và Trương Lân đối thoại như vậy, không khỏi có chút phân tâm, lại bị nam tử anh tuấn nắm lấy cơ hội, ngấm ngầm phản kích.

Nam tử anh tuấn vui mừng nói: "Cách giúp có hai, một là trực tiếp mở nắp ấm đá, như vậy ta cứu được người thương của hắn, hắn sẽ không còn gì vướng bận, cho dù liều chết với ta, cũng không hối tiếc;" "Hai là bẻ một cành đào kia, đó là nơi có pháp trận, chỉ cần bẻ một cành, ác ma sẽ bị thương, lúc đó ta sẽ có thể phản kích giành thắng lợi!" Trương Lân khẽ trầm ngâm, chưa nói gì, lại nghe nam tử mặt xanh nói: "Chàng trai trẻ đừng bị hắn mê hoặc, ta không phải ác nhân.

Ân oán của hai ta, sinh tử do cá nhân, cớ gì phải lôi kéo người ngoài?" Nửa câu sau là nói với nam tử anh tuấn.

Trương Lân trong lòng trầm ngâm, có chút do dự.

Nam tử anh tuấn lại nói: "Yêu ma tà đạo, người người đều phải diệt trừ, lại có ai nói với ngươi về việc bắt cặp đấu riêng?" Quay đầu lại nói với Trương Lân: "Ta đã chiếm thế chủ động, muốn hàng phục hắn chỉ là vấn đề thời gian, lúc này để ngươi giúp ta là cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi làm theo, đợi ta thoát thân, sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi, nhưng nếu không nghe lời, sau khi ta thoát thân, sao có thể tha cho ngươi?" Thần sắc Trương Lân lạnh đi, lạnh lùng nói: "Uy hiếp tôi?!" Nam tử anh tuấn quát lên: "Trừ ma vệ đạo, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?" Trong lòng Trương Lân càng ngày càng sáng tỏ, lạnh lùng nói: "Cái gọi là ma là ai?

Đạo lại là ai?" Nam tử anh tuấn hét lên: "Tất nhiên hắn là ma, ta là đạo!" "Sự quyết đoán của một người, những gì thấy được đều có hạn, cũng như liếc mắt một cái, sao có thể thấy hết được tình hình của vạn vật?" Nam tử mặt xanh đột nhiên ha ha cười lớn, nói: "Tốt, nói hay lắm!

Không ngờ ngươi lại biết câu này!" Trương Lân lạnh lùng nói: "Cho nên, tôi không can thiệp." Sắc mặt nam tử anh tuấn trở nên âm trầm đáng sợ, ánh mắt như có thể ăn tươi nuốt sống người ta.

Hắn khẽ trầm ngâm, nói: "Tốt, nếu ngươi đã cẩn thận như vậy, ta cũng không trách." Nhưng có thể mở nắp ấm đá đó ra không?

Ân oán của hai ta, sao có thể để một nữ tử bị liên lụy vào trong?

Chỉ cần ngươi mở nắp ấm đá, ta sẽ vô cùng cảm kích!" Trương Lân khẽ trầm ngâm, nhưng nam tử mặt xanh lúc này lại nói: "Chàng trai trẻ, ngươi thật sự cho rằng hắn muốn cứu nữ tử trong pho tượng đá sao?" Nam tử anh tuấn giận dữ nói: "Nàng thuộc về ta, sao ta lại không cứu?!" Nam tử mặt xanh lạnh lùng nói: "Thuộc về ngươi?

Thật không biết xấu hổ!" Trương Lân thấy hai người tranh cãi, không khỏi mở miệng hỏi: "Nữ tử đó là ai?

Tên gì?" Nam tử mặt xanh nghe vậy, thở dài: "Tên là Lưu Nhạc!"?!!

Trương Lân trong lòng kinh hãi, là thật sao?!!

Rốt cuộc cô ấy có lai lịch gì?

Tại sao lúc nhìn cô ấy lại có một cảm xúc khác lạ?

Tại sao lại dính líu đến Ma quốc?

Trong lòng suy nghĩ miên man, tay không tự chủ được khẽ đặt xuống, ấn lên bàn đá.

Chỉ trong chớp mắt, bàn đá đột nhiên xảy ra biến cố.

Bàn đá vốn trông như được điêu khắc từ đá hoa cương đột nhiên như quả bóng bay bị xì hơi, đang nhanh chóng tan chảy, điểm cuối của sự tan chảy lại chính là cơ thể Trương Lân.

"Không hay rồi, nơi này không ổn định, đã bị thiên địa chi lực cảm nhận được!

Sư huynh, ha ha, cứu nàng sao?

Lão thiên gia sẽ không để ngươi như ý nguyện!" Nam tử anh tuấn nói xong, tay siết chặt, ép nam tử mặt xanh phun ra một ngụm máu tươi, rồi hắn thản nhiên lùi lại.

"Chờ chết đi!" Hắn nhanh chóng bay đi xa.

Nam tử mặt xanh một tay vịn ngực, một bên thở hổn hển, cúi đầu nhìn Trương Lân dường như đang bị thổi phồng lên, không khỏi thở dài một hơi.

Lúc này trên người Trương Lân phảng phất có một vạn con côn trùng đang chạy loạn, trong đầu xuất hiện vô số thông tin, nhưng lại không nắm bắt được.

Chàng gầm lên, nhưng cuối cùng không hét ra tiếng.

Đúng lúc này, nam tử mặt xanh mở miệng nói: "Ta đã làm một việc sai, phụ một người mấy ngàn năm, không biết có cơ hội bù đắp không, bên kia có việc ta phải làm, nơi này giao cho ngươi, chống đỡ được, mới có tương lai, nguyện ngươi bình an!" Nam tử mặt xanh thao thao bất tuyệt một hồi, Trương Lân lại nghe không hiểu.

Chàng định hỏi, lại thấy gã đi về phía pho tượng điêu khắc.

Đúng lúc này, bên tai Trương Lân vang lên giọng nói của nam tử mặt xanh.

“Hình tại giang hải chi thượng, tâm tồn ngụy khuyết chi hạ, cố tịch nhiên ngưng lự, tư tiếp thiên tái, tiễu nhiên động dung, thị thông vạn lý...” Trương Lân mới nghe thì không có cảm giác gì, nhưng nghe xong lại kinh hãi, thầm nghĩ có chút tương tự với Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết?

Tuy không phải là bản thân Thiên Tiên Quyết, nhưng lại giống như phần mở rộng của nó.

Dưới sự dẫn dắt của nam tử, Trương Lân vận chuyển Thiên Tiên Quyết, mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Chỉ nghe nam tử mặt xanh tiếp tục nói: “Năm đó, chúng ta gặp nhau vui vẻ biết bao!

Nàng cười thật ngọt ngào, thật xinh đẹp.” “Nàng có biết không, đó là nụ cười đẹp nhất ta từng thấy.” “Nhưng trời đất chung quy khó như một, ai có thể dưới sự xúi giục của thời gian mà không thay đổi?” “Chỉ là chủ thượng thay đổi quá kinh ngạc, phụ thân cũng không thể không lùi bước, nhưng nàng lại không màng hoàng mệnh mà theo ta.” “Chỉ là ta không làm được, sau đó lại là ta phụ nàng!” Trương Lân nghe một lúc lâu, lờ mờ hiểu ra.

Nam tử và Lưu Nhạc (tạm gọi là Lưu Nhạc) quen nhau, nhưng vì sự chia rẽ của thế hệ trước mà tạm thời xa cách.

Sau đó Lưu Nhạc theo hắn ra ngoài, cùng nam tử ẩn cư.

Nhưng dường như thế hệ trước của hai người lại hòa giải, cùng nhau mưu đồ chuyện gì đó.

Hai người lại không thể không xa nhau.

Lần này, ngay cả nam tử cũng không thể tự lo cho mình, phải tham gia vào chuyện đó.

Cứ như vậy, hắn đã luôn phụ lòng Lưu Nhạc.

Trương Lân cảm thấy, có lẽ Trương Lân hoặc có lẽ có liên quan đến hắn, vì mấy lần giải cứu, có cảm giác tương thông giữa họ, thật vi diệu.

"Chỉ không biết rốt cuộc là chuyện gì." Trương Lân đè nén sự khó chịu trên người, hỏi: "Tôi từng gặp một vị cô nương, không biết có phải là cùng một người không!" Nam tử mặt xanh đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm chàng, trong mắt có kinh ngạc vui mừng, có ngưỡng mộ, có... một tia ghen tị?

"Hẳn là vậy, hẳn là vậy!

Tốt, tốt hơn ta!" Nam tử lẩm bẩm.

Trương Lân cau mày, hỏi: "Các hạ cao danh đại tính?" Nam tử sững sờ, phảng phất như đã quên mất, rồi lẩm bẩm: "Ta tên là gì? ..." Rồi cả người hắn đột nhiên trở nên nhạt đi, đang từ từ biến mất.

Ngay sau đó, cảnh vật xung quanh cũng đang từ từ biến mất, phảng phất như sương mù.

Đúng lúc này, Trương Lân cảm thấy mình đá phải một thứ gì đó, cúi đầu nhìn, lại là một thứ lông xù, giống khỉ, lại giống hồ ly, dài hơn nửa mét.

Tuyết Di Lặc?!!

Khi tất cả tan biến, Trương Lân thấy Tuyết Di Lặc vốn đã chết trong hang băng.

Ảo cảnh trước mắt cũng đã biến mất.

Trong lòng Trương Lân có một vạn câu hỏi, không biết tại sao về sau lại luôn gặp phải những vấn đề như vậy.

"Chẳng lẽ, thân thế của Trương Lân, thật sự có câu chuyện riêng?" Cùng với sự gia tăng của tiến độ phẫn diễn và sự tăng trưởng

của thực lực thực tế, có lẽ câu chuyện thân thế ẩn giấu của Trương Lân đang được mở ra.

Trương Lân lại xem xét trong động, xác định rõ nơi này không còn nguy hiểm gì khác, liền quay về.

Lúc quay về, Hồ Bát Nhất đang cùng Bàn Tử hỏi Sơ Nhất về chuyện Tuyết Di Lặc.

Cả hai đều không hiểu, Tuyết Di Lặc kia rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, sao lại bỏ chạy trước?

Rốt cuộc nó là thứ gì?

Chương 437

Dùng phương pháp gì mà chỉ trong vài giờ đã biến xác một người phụ nữ thành bộ dạng đó?

Sơ Nhất qua loa nói vài câu, rồi đi lo liệu chỗ ở.

Trương Lân thì không nói nhiều.

Hồ Bát Nhất lại hỏi Trương Lân về chuyện hang băng, Trương Lân gật đầu nói một câu không vấn đề.

Hồ Bát Nhất trong lòng yên tâm, sau đó mới đi cùng Vương Bàn Tử chuẩn bị.

Lúc này trời đã sáng, nhưng tuyết lớn vẫn đang rơi.

Chỗ ở tạm thời mà Sơ Nhất và những người khác dựng lên không vững chắc, tuyết dày, không thể cố định được, chỉ cần có gió lớn là sẽ bị thổi bay.

"Hay là, chúng ta đi đào Cửu Tầng Yêu Tháp, ít nhất là đào tầng trên cùng trước, chúng ta đều vào đó tránh trận bão tuyết này." Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói.

Hồ Bát Nhất cười lớn nói: "Cách này hay đấy, ở đó đốt một đống lửa, luồng khí nóng sẽ bốc lên, ngăn tuyết ở lối vào, đủ để tránh trước khi tuyết ngừng rơi, lối vào bị tuyết phủ kín, bầy sói sợ lửa, cũng không dám dễ dàng xâm phạm.

Một công đôi việc a!

Cô Dương, tôi phát hiện cô thật sự thông minh như băng tuyết!" Hai người vừa bàn bạc, mọi người đều cảm thấy rất tốt.

Mọi người cũng đều biết rốt cuộc trong yêu tháp đó có gì.

Mọi người quyết định 10 giờ sáng sau khi trời sáng sẽ chính thức bắt đầu.

Trương Lân còn thời gian, có thể quay về thế giới phó bản một chuyến.

Kết quả đến đó, phát hiện thế giới phó bản cơ bản không có thay đổi.

Mấy đại chính thống giáo phái đang thanh trừng những quỷ hồn còn sót lại trên thế gian, cũng đang điều tra xem rốt cuộc ai đã phát động hoặc dẫn dắt trận tai nạn này.

Lão Trương đã bị người của Long Hổ Sơn mời về, để lại lời nhắn, hình như xuất hiện ở tỉnh Hồ Bắc.

Tỉnh Hồ Bắc?

Chẳng lẽ lại đến Hoàng Bào Sơn?

Nhưng, hai người không để lại phương thức liên lạc, Lão Trương dường như lại đang bận rộn, Trương Lân liền không ở lại thế giới phó bản lâu.

Lúc Trương Lân quay về, mọi người đã chuyển trang bị vật tư đến một bên sườn dốc tuyết khuất gió, và đào đi một khối tuyết lớn, sớm đã bôi nước gừng lên mặt băng, chờ thấm vào rồi bắt đầu đào.

Mọi người đang vây quanh Sơ Nhất, nghe anh ta kể chuyện.

Trong dân tộc Tạng lưu truyền một câu chuyện cổ xưa kinh hoàng, trên núi tuyết, mỗi khi đêm đen buông xuống, sẽ có một loại yêu quái sống dưới băng, tụ tập lại để cướp lấy những xác chết vừa mới chết không lâu.

Chúng chui vào quần áo của xác chết, xác chết sẽ biến thành màu trắng, nếu tiếp tục tấn công người và gia súc sống sẽ càng ngày càng

lớn, sau đó sẽ vì tiêu hao mà teo lại, nếu trong hai ba ngày không ăn được người sống, chúng sẽ tan ra, chui xuống dưới sông băng ẩn náu, cho đến khi tìm được xác chết mới.

"Tuyết Di Lặc?

Thứ này không phải một con, mà là một bầy à?

Tụ tập lại với nhau?" Sơ Nhất gật đầu nói, không sai, nhiều nhất một xác chết sẽ có hơn mười con bám vào.

Hấp thu máu thịt trong xác chết, chúng trở nên béo phì, giống như cả một khối thịt mỡ, nhìn từ xa giống như một người tuyết béo ú, người dân địa phương mới gọi nó là "Tuyết Di Lặc".

Tuyết Di Lặc gây tai họa đã là chuyện của nhiều năm về trước, mọi người đều dần dần quên lãng.

Nhưng hai năm trước, một đội khảo sát địa chất vào núi Côn Luân, kết quả từ trong tuyết đào ra mấy người tuyết to béo trắng hếu, không đợi đội địa chất làm rõ tình hình, đã bị những hình người màu trắng đó tấn công vào hố tuyết, cả đội mười người, chỉ có hai người sống sót trở về.

Trước khi họ gặp nạn, có một đội leo núi đa quốc gia đã mất liên lạc do tuyết lở.

"Theo các vị tăng nhân lớn tuổi trong chùa, những người tuyết béo mà đội địa chất gặp phải, có thể là xác chết của các thành viên đội leo núi bị Tuyết Di Lặc bám vào." Kể đến đây, mọi người đều không nhịn được nhìn xung quanh, phảng phất như lo lắng sẽ có Tuyết Di Lặc lao ra.

Sơ Nhất cười nói: "Điểm yếu duy nhất của Tuyết Di Lặc là chỉ có thể ra ngoài vào ban đêm, ban ngày cho dù có mưa tuyết cũng không dám hiện thân." Về lý do tại sao, Sơ Nhất không nói, nhưng dù sao

đây cũng là lời của cao tăng khu Tạng, mọi người cũng đều tin.

Hồ Bát Nhất cau mày nói: "Bây giờ chúng không ra, nhưng buổi tối thì phải ra chứ?

Lúc đó chúng ta muốn vào yêu tháp, chắc chắn sẽ phải đối mặt với không ít khó khăn, nếu lại có Tuyết Di Lặc quấy rối, e rằng sẽ khó khăn hơn rất nhiều!" "Còn có bầy sói!" Mọi người vừa thả lỏng tâm trạng, lại một lần nữa bị nhắc nhở.

Ai cũng biết, bất kể là Tuyết Di Lặc, bầy sói, hay những trở ngại chưa biết trong yêu tháp, đều vô cùng khó giải quyết.

"Xem ra tối nay trên sông băng sẽ có một màn kịch hay." Vương Bàn Tử nhếch miệng nói, "Đáng tiếc vũ khí không thuận tay lắm, cộng thêm hoàn cảnh đối với chúng ta vô cùng bất lợi, nếu không Bàn gia một mình dám đơn đả độc đấu, Tuyết Di Lặc, tao bóp cho mày thành gầy nhom." Lời nói của Vương Bàn Tử khiến Minh Thúc và những người khác đang căng thẳng thả lỏng hơn rất nhiều.

"Trương huynh đệ, cậu thấy thế nào?" Peter Hoàng hỏi Trương Lân.

Trương Lân nhàn nhạt nói: "Không sao!" Peter Hoàng ha ha cười nói: "Vậy thì, Trương huynh đệ nói không sao, thì chắc là không sao rồi!

Ha ha ha!" Vương Bàn Tử đi tới khoác vai Trương Lân, Trương Lân gạt ra, nhưng do dự một chút lại không động đậy.

Vương Bàn Tử hắc hắc nói: "Em trai, lần này phải nghe lời anh, chúng ta phải có chiến lược, chơi đùa với chúng, đừng có xông bừa, nếu không anh đây không thể phát huy được đâu!" Trương Lân liếc hắn một cái, không nói gì.

Vương Bàn Tử ha ha cười quay người nói: "Thấy chưa, em trai

tôi đồng ý với tôi rồi, ha ha, cứ chờ xem Bàn gia tôi đại náo địa phủ nhé!!!" Một lát sau, nước gừng đã thấm vào mặt băng.

Mọi người liền cùng nhau ra sức, đào lớp băng ra.

Nơi này tuy cách nơi Tuyết Di Lặc biến mất một đoạn, nhưng mọi người phân tích, có thể lối vào yêu tháp không chỉ có một, thế là họ chọn một nơi không xa doanh địa.

Đào khoảng năm sáu mét, đã đào ra những khối gỗ lớn giống như loại bách tròn Kỳ Liên, kết cấu gồm gỗ vuông, gỗ tròn và đất nện.

Mọi người thấy vậy, biết kế hoạch không sai, tiếp tục đào, chưa đầy nửa giờ, đã đào ra tầng thứ nhất của yêu tháp.

Tất cả mọi người đều toàn thân cảnh giác, đề phòng nguy hiểm từ trong yêu tháp lao ra.

Nhưng điều bất ngờ là, tầng thứ nhất dường như rất yên tĩnh, không hề có nguy hiểm.

Ở tầng này, chỉ có một bàn băng khổng lồ đặt trên mặt đất, bàn băng mỏng và trong suốt, bề mặt khắc một thần tượng.

Nếu muốn tiếp tục, chỉ có cách đập vỡ thần tượng này.

Thần tượng đó là hình tượng một võ tướng thân người đầu sói, mình mặc chiến giáp.

Minh Thúc vừa thấy hình tượng thân người đầu sói, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hét lớn: "Không được đào ở đây!" Minh Thúc thần sắc căng thẳng, tay cầm cuốn kinh thư của Luân Hồi Tông, chỉ vào ma thần đầu sói trên bàn pha lê, nói tảng băng pha lê này không thể phá hủy, bên trong có lời nguyền của yêu nô sói trắng Ma quốc, một khi đập vỡ, lời nguyền sẽ thoát ra.

Mọi người kinh hãi.

Bầy sói đã gây ra áp lực lớn cho mọi người, bây giờ lại thêm một thân phận yêu nô, càng khiến người ta kiêng dè.

Hồ Bát Nhất cũng có chút do dự.

Vốn dĩ, theo bố cục của Cửu Tầng Yêu Tháp được giải thích trong《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, tầng một không thể có cơ quan.

Nhưng bị Minh Thúc nói một câu, lại có chút không chắc chắn.

Cũng là vì trước đó sơ suất bị dính lời nguyền, bây giờ có chút cẩn thận.

Chương 438

Đúng lúc này, Trương Lân tiến lên, nhẹ nhàng gõ vỡ bàn pha lê che đậy thành vô số mảnh vụn.

Mọi người thấy vậy, mới yên tâm.

Quả nhiên, sau khi tảng băng pha lê hình tròn vỡ nát, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Vương Bàn Tử vừa khen ngợi Trương Lân, vừa không ngừng oán trách Minh Thúc chuyện bé xé ra to.

"Cứ làm người ta giật mình thon thót, dễ dọa người ta đến nhồi máu cơ tim, còn có sức sát thương lớn hơn cả lời nguyền và cơ quan đấy." Trương Lân lại lạnh lùng nói: "Ở đây không có, phía sau sẽ có!" Vương Bàn Tử sững sờ, nói: "Em trai, ý cậu là sao?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Trương Lân nói không sai, bàn pha lê này là giả, bàn pha lê thật sự có lời nguyền ở nơi sâu nhất." Tuyết Lỵ Dương sau đó kể câu chuyện được nhắc đến trong bài trường ca của đại vương Chế Địch Bảo Châu.

Yêu nô sói trắng màu bạc, tên là Thủy tinh tự tại sơn, được phụng thờ bên cạnh tà thần dưới đáy tháp, một khi có người tiếp cận, đại quân yêu sói sẽ từ trên trời giáng xuống, nuốt chửng kẻ xâm nhập.

Lang thần "Thủy tinh tự tại sơn" là yêu nô của Ma quốc, trong hệ thống thần thoại sớm nhất của Tây Tạng cũng có những truyền thuyết liên quan.

Sau khi lang thần bị Liên Hoa Sinh đại sư giết chết, thi thể hóa thành một tảng băng pha lê khổng lồ, cho nên mới được gọi là "Thủy tinh tự tại sơn".

Trong tảng Thủy tinh tự tại sơn do thi thể của yêu nô sói trắng hóa thành này, chôn giấu lời nguyền độc ác của vong hồn yêu nô, bất kỳ ai có ý định tiếp cận, đều sẽ chết không có chỗ chôn.

Nghe những điều này, mọi người đều cảm thấy có chút nặng nề.

Ma quốc là dân tộc sùng bái vực sâu và động huyệt, thi thể băng pha lê tượng trưng cho tà thần, chắc chắn ở tầng thấp nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Lúc đó nhất định sẽ gặp phải thử thách lớn.

Mọi người thu dọn tâm trạng, phân chia từng tốp để khai quật.

Trong lúc đó, Trương Lân và Hồ Bát Nhất một mình đi xuống tìm đường khác, cũng là để thăm dò hư thực, nhưng không có phát hiện lớn nào.

Đến chiều, mọi người đã đào được sáu bảy tầng.

Chỉ là trong tháp dường như không có minh khí quý giá nào, khiến Bàn Tử và những người khác thất vọng không thôi.

Minh Thúc cũng lấy ra con mèo sứ hoa gia truyền, cẩn thận đếm mười ba sợi râu của con mèo sứ đó, không hề thiếu nửa sợi, sau đó đặt trên mặt đất, lạy hai lạy.

"Râu mèo sứ không gãy, chẳng phải chứng tỏ chúng ta có thể mã đáo thành công, toàn thân trở ra sao?" Minh Thúc một mặt đắc ý, nói: "Đương nhiên rồi, thứ này rất linh nghiệm, nhất định mã đáo thành công, toàn thân trở ra, cho nên tổ tiên mới có câu 'toàn tu toàn ảnh' (râu nguyên vẹn, bóng nguyên vẹn)." Vừa nói, vừa giao con mèo sứ hoa mười ba râu cho A Tú, sau đó lấy ra chiếc ấn đồng Thiên Quan giả.

Có lẽ Minh Thúc cũng biết, sắp đến nơi quan trọng nhất của yêu tháp rồi.

Mấy tầng trước không có đồ vật gì, có lẽ đồ vật lớn nhất ở cuối cùng.

Giữa tầng thứ bảy và tầng thứ tám cũng có một nắp pha lê.

Khi mở nắp ra, bên dưới yên tĩnh.

Nhưng khi nhảy xuống, lại phát hiện xung quanh có bóng người!

"Ối, không xong rồi Hồ tư lệnh, tôi bị kẻ địch bao vây rồi!" Vương Bàn Tử hét lớn.

"Im miệng, nhìn cho rõ!" Hồ Bát Nhất bị dọa giật mình, quay đầu dùng đèn pin soi, lại phát hiện xung quanh là mười chín bộ thi thể cổ của nam giới cao lớn.

"Người dọa người, dọa chết người!

Cậu có thể gan lớn hơn chút được không!" Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử đỏ bừng mặt, nhưng không nói nên lời.

Mười chín bộ thi thể đều giữ tư thế ngồi, ngồi thành một vòng xung quanh.

Nơi này nhiệt độ thấp tự nhiên, cho nên những thi thể cổ này không bị phân hủy.

Khuôn mặt đen kịt, giống như cố ý bôi lên.

Cách ăn mặc rất giống với những tượng người đồng được bày trong thiên cung của Hiến Vương Mộ.

"Có thể là những người như tế ti hộ pháp tự nguyện tuẫn táng sau khi thi thể băng pha lê được nhập táng.

Cẩn thận tầng này có mai phục!" Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở.

Mọi người gật đầu.

Đúng như câu nói, sóng ngầm cuộn trào.

Càng bình tĩnh, thường càng nguy hiểm.

Chín tầng tháp, đào được có phần quá thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến người ta không dám tin.

Nhưng Trương Lân và Hồ Bát Nhất đều đã kiểm tra khắp nơi, dường như không phát hiện điều gì không ổn.

Nhưng có lần gặp nạn ở Hàn Thục trước đó, ai cũng không dám lơ là.

Mọi người cẩn thận, mở nắp tầng đó ra, bên dưới lộ ra một không gian hình vuông.

Mọi người không cần biết ba bảy hai mốt, ném xuống một vài que phát quang, để bên dưới sáng lên.

Nhưng trước khi que phát quang sáng hết, không biết là hoa mắt hay sao, bên dưới dường như có bóng người lóe lên!

Điều này khiến những người canh gác ở trên đều giật mình.

"Thấy không..." Minh Thúc lắp bắp nói.

Mọi người gật đầu.

"Vậy là thật sự có..." Minh Thúc sốt ruột, sắp xuống đến nơi rồi, lại xảy ra chuyện.

Công sức đổ sông đổ bể, không thể chấp nhận được.

"Hay là, chờ một chút?" Tuyết Lỵ Dương nói.

Cô không muốn mọi người gặp chuyện.

Hồ Bát Nhất ngước mắt nhìn A Tú, nói: "Cô có thấy không?" A Tú lúc này căng thẳng vô cùng, nghe Hồ Bát Nhất hỏi vậy, mới ngẩng đầu, liếc mắt xuống dưới, nói: "Bên dưới không có gì cả!" Mọi người sững sờ.

Đều nói A Tú có thiên mục, nhưng tại sao chuyện mọi người đều thấy rõ, cô ấy lại không thấy?

“Con gái ngoan, con xem lại đi, bên dưới...” Minh Thúc cũng cảm thấy quỷ dị.

Nhưng A Tú xem đi xem lại mấy lần, đều không có.

Vương Bàn Tử liếc mắt ra hiệu với Hồ Bát Nhất, hai người cùng Trương Lân và Đại Kim Nha lùi sang một bên.

“Thấy vấn đề chưa?” Vương Bàn Tử nói.

Đại Kim Nha đầu tiên nói: “Hình như không có vấn đề gì?

Nhưng sao cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhỉ?” Trương Lân và Hồ Bát Nhất cũng cau mày, hai người cũng có cảm giác này.

Chương 439

"Aiya, đúng rồi!" Đại Kim Nha đột nhiên nhớ ra, nói, "Hồ gia, Bàn gia, hai vị có cảm thấy không?

A Tú có chút không giống trước đây?" Mấy người nhìn về phía A Tú.

Chỉ thấy lúc này A Tú trông thật đáng thương, cộng thêm thân hình gợi cảm nóng bỏng, khiến người ta dễ nảy sinh lòng muốn bảo vệ.

Đại Kim Nha vừa nhắc nhở, Vương Bàn Tử lập tức phản ứng.

"Đúng vậy, cô nàng này lúc đầu dữ dằn lắm mà, sao đến đây lại giống như biến thành người khác vậy?" Vương Bàn Tử bừng tỉnh nói.

Lúc đầu, hắn bị A Tú treo ngược đánh bowling!

Nhưng, hình như từ khi vào khu Tạng, A Tú lại tỏ ra yếu đuối dịu dàng?

Chẳng lẽ, A Tú có vấn đề?!!!

Cứ thế mà nói, A Tú quả thực có vấn đề!

Tính cách của cô không thể thay đổi lớn như vậy!

Trương Lân lại nhớ ra, trong nguyên tác, Minh Thúc có một cô con gái nuôi tên A Hương, theo ông đến khu Tạng.

Nhưng bây giờ theo Minh Thúc lại là con gái ruột, tên cũng đổi thành A Tú.

Chàng đoán có thể vì nguyên nhân của mình, khiến thế giới đạo mộ ban đầu xuất hiện một mức độ thay đổi nhất định.

Nhưng con gái ruột này trước và sau khi vào khu Tạng quả thực

khác biệt rất lớn!!

Dường như từ lúc hồn ma của A Đông tìm đến báo thù, cô đã trở nên yếu đuối.

"Chẳng lẽ, lúc đó đã bị nhập?" Hồ Bát Nhất đoán.

"Hồ gia, ý ông là, bị ác quỷ nhập vào người?" Đại Kim Nha kinh hãi nói.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ, lắc đầu, sau đó hỏi Vương Bàn Tử: "Cậu thấy thế nào?" Vương Bàn Tử sờ sờ cằm, quay đầu nhìn Trương Lân.

Trương Lân quay đầu lại nhìn một cái: "Tìm người thử xem!" Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha vỗ tay, hai người vô cùng tán thành, sau đó nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử sững sờ, nói: "Ý gì, nhìn tôi làm gì?" "Vương tư lệnh, bây giờ cần cậu vì tổ chức mà cống hiến, chuyện này, không phải cậu thì không ai làm được!" Hồ Bát Nhất khoác vai Vương Bàn Tử, nói, "Cậu có kinh nghiệm, đối phó với phụ nữ!" "Nhảm nhí, Kim gia cũng từng đối phó với phụ nữ, không được sao?" Vương Bàn Tử sốt ruột.

Đại Kim Nha lắc đầu nói: "Bàn gia, tôi thật sự không hợp, nhỡ đâu thật sự có vấn đề, tôi sao có thể giải quyết được?

Chuyện này không phải phải do Bàn gia ngài gánh vác sao?" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu nói: "Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng, Vương tư lệnh, thời khắc quan trọng, phải xông lên!" Vương Bàn Tử yếu ớt hỏi: "Ý các người là vậy?" Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đều điên cuồng gật đầu.

Vương Bàn Tử suy nghĩ một lúc lâu, nói: "Mặc dù tôi tin vào thực lực của mình, nhưng để đảm bảo an toàn, lúc tôi la lên, mọi người đều phải để ý." "Được, cậu cứ cố gắng nói chuyện, tôi yểm trợ, tình

hình không ổn là tôi xông lên trấn áp ngay!!!" Hồ Bát Nhất cười nói.

Lúc này, mọi người đã quay về tầng bảy để nghỉ ngơi.

Tuyết Lỵ Dương đang cùng Sơ Nhất bàn bạc bước tiếp theo.

Minh Thúc và A Tú hai người đang nghỉ ngơi bên cạnh.

Một lúc sau, Minh Thúc không nhịn được sự tò mò về thi thể pha lê, đi cùng Tuyết Lỵ Dương ra cửa động nghiên cứu, chỉ còn lại A Tú ở một góc tầng bảy.

"Tôi cảm thấy, trên đó có lẽ có thứ gì đó chúng ta đã bỏ sót!" Tuyết Lỵ Dương nói, "Tôi thấy mình nên lên đó xem sao!" Hồ Bát Nhất trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ vừa hay có thể nhân cớ tách họ ra: "Vậy đi, cô đưa Minh Thúc, Peter Hoàng và Sơ Nhất lên tìm manh mối, bốn chúng tôi canh giữ cửa động, tránh có thứ gì đó chui ra." Sau đó nhìn A Tú nói, "A Tú cứ ở đây nghỉ ngơi trước nhé!" Minh Thúc và Tuyết Lỵ Dương cũng không nghĩ nhiều, đưa Peter Hoàng và những người khác lên trên.

Tầng bảy.

Hồ Bát Nhất và ba người đàn ông khác nhìn A Tú.

A Tú trốn trong góc, dường như có chút e thẹn.

Không phải sợ hãi.

Cũng không phải khinh thường.

Vương Bàn Tử do dự một chút, tiến lên vài bước.

"Yo, ngài Vương đây là muốn báo thù riêng sao?" A Tú đột nhiên e thẹn nói, "Để cha tôi cũng đi rồi, bây giờ, không phải là để ngài muốn làm gì thì làm sao?" A Tú vừa mở miệng nói một câu, Vương Bàn Tử đã bị dọa giật mình.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

Đại Kim Nha cũng không tự chủ được mà sởn gai ốc!

A Tú, rõ ràng lại không giống như vừa rồi!

A Tú tiến về phía trước.

Lúc này, Đại Kim Nha đứng ở phía trước nhất, muốn động cũng không động được.

Mặt đầy căng thẳng, giống như một trai tân, nhìn một cô gái khỏa thân đang đi về phía mình.

Tuy nhiên, A Tú hoàn toàn không để ý đến ông ta, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Gầy quá, tôi thích người béo béo." Sau đó, người mềm nhũn, ngã vào bên cạnh Vương Bàn Tử, cả người gần như muốn bám lên người Vương Bàn Tử!

Lần này, mọi người đều hiểu ra: người trước mắt, chắc chắn không phải A Tú, hoặc không phải là A Tú mà họ từng quen biết!

"Mẹ nó!" Vương Bàn Tử tuy mặt dày, nhưng đối với hành động như vậy của A Tú cũng không thích ứng được.

Hắn cố ý sa sầm mặt, nghiêm túc hỏi.

"Anh thật đáng yêu, là người sói sao?

Tôi cảm nhận được mùi sói trên người anh!" Lời nói của A Tú khiến mọi người sững sờ.

A Tú, nói trên người Bàn Tử có mùi sói?

Ý gì?

Nhưng Vương Bàn Tử bây giờ không nghĩ được nhiều như vậy, Hồ Bát Nhất đang định hỏi, nhưng thấy A Tú không ngừng sờ soạng trên người Vương Bàn Tử, không khỏi thầm nghĩ: gái Cảng lại cởi mở đến vậy sao?

Nhưng, rõ ràng Vương Bàn Tử không chống đỡ nổi.

Đối mặt với thi thể của Hiến Vương còn không sợ, nhưng lúc này đối mặt với A Tú lại liên tục lùi về sau!

Cuối cùng, thậm chí trốn sau lưng Hồ Bát Nhất!

“Trốn à?

Em lại không ăn thịt anh!!” A Tú trêu chọc?

“Cô rốt cuộc là ai?” Hồ Bát Nhất tiến lên một bước.

A Tú đang định tiếp tục trêu đùa, đột nhiên nhìn thấy Trương Lân, không khỏi lùi lại một bước, cười gượng nói: “Tôi là A Tú mà!” A Tú lùi lại vài bước.

“Cô có nhớ chuyện trước đây ở phòng khiêu vũ không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 440

A Tú rõ ràng thần sắc do dự, sau đó cười nói: "Nhớ, sao lại không nhớ được, nhưng em muốn nói chuyện bây giờ, hoàn cảnh bây giờ, chẳng phải tốt hơn sao?" "Hừ, cô nghĩ tôi sẽ tin sao?" Vương Bàn Tử hừ một tiếng nói, "Cô và trước đây thay đổi lớn lắm đó!" A Tú nghe vậy, thần sắc dường như đột nhiên thoải mái, ngồi xuống lại, tự mình nghịch tóc.

Vương Bàn Tử thấy cô không để ý, tức chết đi được!

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là thần thánh phương nào, thật sự coi Bàn gia ta dễ bắt nạt sao?" Vương Bàn Tử tiến lại gần vài bước, nhìn A Tú đối diện.

Trương Lân thì từ từ giơ tay lên.

A Tú thấy trên tay chàng vô số kim quang đang lóe lên.

"A, định giết tôi sao?

Vậy đi, giúp tôi một việc, nếu anh đồng ý, tôi sẽ nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra!" A Tú vượt qua Vương Bàn Tử, nhìn Trương Lân, "Cô nương kia là kiểu anh thích, nhưng không phải kiểu tôi thích, chỉ cần anh đồng ý để vị Bàn ca ca này ở bên tôi một chút, tôi sẽ nói cho anh biết ai đã cứu anh ở Vân Nam." Câu nói này khiến Trương Lân chấn động.

Chuyện về nữ tử ở Vân Nam kia, không ai biết cả?!

Nhưng lúc này A Tú lại nói ra câu này, rõ ràng, cô ta biết nội tình.

Chắc chắn có thể giúp Trương Lân giải đáp thắc mắc, là một manh mối quan trọng!

Có lẽ, cô ta biết thân thế của Lưu Nhạc?!

Nhưng, trong lòng Trương Lân lại khó chịu.

Trương Lân từ trước đến nay không chịu sự uy hiếp của bất kỳ ai, cũng từ trước đến nay không chấp nhận sự đe dọa của bất kỳ ma quỷ nào.

"Hừ!" Kim quang trên tay Trương Lân lóe lên.

A Tú thấy trên bầu trời phía trên đầu Trương Lân, ít nhất có mấy chục đạo kim quang lơ lửng, mỗi đạo tỏa ra hàn quang lạnh lẽo, chiếu rọi khuôn mặt băng giá của Trương Lân.

"Ngươi không có tư cách mặc cả, hoặc là nói, hoặc là chết!!" "Nhóc con thối, đừng có hù ta, ngươi sẽ không giết ta.

Chẳng lẽ ngươi không biết ta là ai sao?

Chẳng lẽ ngươi không quan tâm đến tính mạng của con nhóc này sao?

Ta chết?

Tất cả đều không xong, trừ khi ngươi đồng ý yêu cầu của ta!" Bốn người đều biết, người phụ nữ trước mắt chắc chắn không liên quan gì đến A Tú.

A Tú thật sự đang ở đâu?

Cô ấy có thiên mục, tại sao lại không cảm nhận được có người tiếp cận?

Tuy chỉ là suy đoán, nhưng mọi người đều hiểu, phải ổn định người này, ít nhất là để A Tú sống sót.

Nếu không Minh Thúc có lẽ sẽ phát điên!

Cho nên, sự việc tạm thời biến thành thế bị động cho mọi người.

Hiện tại tất cả đều đang ngồi ở một góc tầng bảy.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha mặt mày khó chịu, Trương Lân nhắm mắt dưỡng thần, A Tú thì dựa vào người Vương Bàn Tử, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, thỉnh thoảng lại dùng tay sờ đùi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thì dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn Hồ Bát Nhất và Trương Lân, người cứng đơ.

Chỉ vì, vừa rồi ba người đã nhất trí đồng ý một quyết định: Bàn Tử, cần phải hy sinh sắc tướng rồi!

A Tú vuốt ve khuôn mặt của Vương Bàn Tử, có chút xuất thần.

Vương Bàn Tử sắp chịu không nổi, đang định đưa tay đẩy ra, lại nghe A Tú nói.

"Ta vốn gặp chàng trong nhà công chúa, uyên ương nghịch nước, vốn là ân ái, lại có thêm muội muội, hai chị em ta cùng chàng như cầm sắt hòa minh, vui vẻ biết bao?" "Câu được làm tiệp dư, quý nghiêng hậu cung, ha ha, hậu cung giai lệ vô số, nhưng chỉ có hai chị em ta có thể cùng rồng hí thủy!" "Chàng vì ta phong cho cha ta làm hầu tước, lập ta làm hậu, ai ngờ cũng vì thế mà mất đi sự sủng ái của chàng!" "Nhưng ai biết được sủng ái cũng có cái giá của nó?!

Vì giữ trái tim chàng, vì giữ gìn dung nhan, hai chị em ta khó mà có con nối dõi." "Ha ha, nhưng, lại có ai có thể được yêu chiều cả đời?

Triệu Chiêu Nghi khuynh đảo thánh triều, tàn sát con nối dõi, gia tộc đáng bị trời tru đất diệt, ha ha, thật là một trái tim tàn nhẫn!" "Tiền Hoàng thái hậu cùng Chiêu Nghi đều là kẻ ác, chị em chuyên sủng cố tình, có mưu đồ phản nghịch, tàn sát con nối dõi để gây nguy hiểm cho tông miếu, bội bạc trời đất, vi phạm tổ tông, không có nghĩa làm mẹ thiên hạ.

Phế Hoàng thái hậu thành Hiếu Thành hoàng hậu, dời đến Bắc

cung...” A Tú nói đến đây, trong mắt đầy vẻ hồi tưởng.

Nhưng Hồ Bát Nhất và những người khác lại trợn tròn mắt!

Dường như đã đoán ra được lai lịch của A Tú trước mắt.

Thân nhẹ có thể múa trên lòng bàn tay!

Câu chuyện về vũ hậu nổi tiếng một thời Triệu Phi Yến, chỉ cần có chút kiến thức đều biết.

Lời tự thuật trong miệng A Tú, không phải là câu chuyện của Triệu Tiệp Dư sao?

“Triệu Phi Yến...?” Vương Bàn Tử không khỏi hỏi.

A Tú cười duyên dáng, nói: “Ta là ta thôi, ta không phải ai cả!” Sắc mặt Hồ Bát Nhất tối sầm lại, nói: “Rốt cuộc là sao?” A Tú sờ sờ Vương Bàn Tử, nói: “Tôi không báo thù, không, tôi tìm người của tôi!

Năm đó tôi đấu không lại cô ta, bây giờ có thể đè cô ta cũng không tồi!” Vương Bàn Tử sững sờ, thầm nghĩ chuyện này là sao?

Linh hồn của Triệu Phi Yến, liên quan gì đến mình?

“Hoặc là nói, hoặc là chết!” Trương Lân quay đầu, nhàn nhạt nói một câu.

A Tú, không, lúc này nên gọi là Triệu Phi Yến.

Triệu Phi Yến hiển nhiên rất kiêng dè Trương Lân, nói: “Hà tất phải ép tôi?

Tôi không báo thù, chỉ là...” Đại Kim Nha cũng không nhịn được nữa, A Tú chỉ nói một nửa, úp úp mở mở, thật khiến người ta sốt ruột: “Này, không báo thù, sao lại nhập vào người khác?

Còn bắt Bàn gia phải lấy thân báo đáp?

Sao không tìm tôi?” Câu cuối cùng, có vẻ vô cùng chân thành.

Hồ Bát Nhất nói: “Mấy người trên kia cũng không phải dạng vừa, chúng tôi không ra tay, nhưng không có nghĩa là cha của cô ấy không quan tâm.

Bây giờ, hoặc là cô đi, hoặc là nói ra nguyên nhân xuất hiện, chúng tôi giúp cô giải quyết, rồi cô rời đi.” Nhưng đây là nhân vật mấu chốt của hai triều đại Đông Tây Hán giao thời!

Hồ Bát Nhất có ý muốn kết giao, muốn khai thác thêm nhiều thông tin hữu ích.

Triệu Phi Yến ha ha cười, nói: “Trừ khi, các người giết hắn!” Giết Bàn Tử?

“Có thù?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Triệu Phi Yến từ trong lòng Vương Bàn Tử đứng dậy.

Vương Bàn Tử mới phát hiện, lúc này dường như không cảm nhận được bất kỳ sự thay đổi áp lực nào!

Nữ tử này quả nhiên quyến rũ như yêu nghiệt!

Chương 441

"Chính xác mà nói, ta và tổ tiên của hắn có thù!" Triệu Phi Yến từ từ xoay người, "Hắn ra tay tàn độc với ta, bức chết muội muội ta, khiến ta uất ức mà chết, tự nhiên là có thù!" Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ đến một người.

Người đó cực kỳ có màu sắc truyền kỳ.

Cải cách siêu việt, hùng tài đại lược, nhưng cuối cùng vì không thể xoay chuyển được quan niệm cố hữu ngàn năm mà thất bại.

Hoàng đế triều Tân, Vương Mãng.

Về Vương Mãng, có nhiều truyền thuyết, thậm chí có người cho rằng ông ta là người xuyên không, vì những phát minh và quan niệm của ông ta, cơ bản là đời sau mới có, ví dụ như thước kẹp, ví dụ như bộ đội đặc chủng.

Trong dã sử, ân oán giữa Vương Mãng và triều Hán cũng rất thú vị.

Tương truyền một ngày nọ, Cao Tổ uống không ít rượu, nhân lúc say tiếp tục lên đường.

Đi đến vùng núi Mang Nãng, gặp một con rắn trắng chặn đường.

Lúc này Cao Tổ say mèm, mượn men rượu, hào khí dâng trào, lớn tiếng nói: "Anh hùng hào khí, đi đâu thắng đó, một con rắn cỏn con, sao dám cản đường ta?" Nói rồi còn định dùng kiếm chém con rắn.

Con rắn trắng vội vàng nói: "Ta là thiên tử cao quý, rong chơi bốn bể, cùng ngươi diệt Tần chia đôi thiên hạ." Con rắn trắng này cũng là một thiên tử, muốn cùng Lưu Bang chia đôi thiên hạ.

Nhưng lúc này Lưu Bang say mèm, hoàn toàn không nghe lọt tai

câu nói này.

Rắn trắng thấy vậy, uy hiếp: "Nếu ngươi thật sự muốn chém ta thì cứ chém, nhưng phải nhớ: nếu chém đầu ta, ta chết sau sẽ loạn đầu ngươi, nếu chém đuôi ta, ta chết sau sẽ loạn đuôi ngươi." Lưu Bang cười lớn nói: "Vậy ta không chém đầu cũng không chém đuôi, ta chém ngươi từ giữa." Nói rồi một kiếm chém xuống, chém con rắn trắng thành hai đoạn từ giữa.

Không lâu sau, rắn trắng báo mộng cho Lưu Bang: "Hôm nay ngươi giết ta, bao giờ trả nợ?" Lưu Bang qua loa: "Ở đây núi cao vực sâu làm gì có nợ?

Đồng bằng mới có nợ." Rắn trắng: "Hôm nay ngươi nợ món nợ này, một ngày nào đó phải trả.

Ngươi chém ta đứt đôi, ta sẽ ở giữa thời Bình Đế, cướp ngôi của ngươi." Đồng bằng của Lưu Bang, ý là khi địa thế bằng phẳng.

Nhưng ai ngờ, con cháu đời sau thật sự có người niên hiệu là Bình Đế!

Cũng chính sau khi Hán Bình Đế băng hà, người khiêm cung Vương Mãng lập tức cướp ngôi nhà Hán, lập ra triều Tân, và bức tử một loạt hoàng thân quốc thích Tây Hán.

Triệu Phi Yến, chính là một trong số đó!

Chẳng lẽ, Vương Bàn Tử có quan hệ với Vương Mãng?

Hiển nhiên, Vương Bàn Tử cũng đã nghĩ đến điều này, đang định nói, đột nhiên sắc mặt biến đổi, toàn thân run rẩy.

"Ai... các ngươi là hậu bối tiểu sinh, sao dám ở trước mặt đại hoàng đế triều Tân của ta mà xấc xược!

Còn không mau quỳ xuống tham kiến!" Đại Kim Nha bị dọa giật

mình.

Ông ta cũng là người có đầu óc lanh lợi, nhưng lúc này bị kinh ngạc đến mức không thể tả: thật sự là Vương Mãng à!

Đầu gối Đại Kim Nha mềm nhũn, định quỳ xuống!

"Vương tư lệnh, mẹ nó cậu định làm hoàng đế xã hội phong kiến, đi ngược lại với nhân dân à?

Nếu là vậy, tôi đập cậu một trận trước!" Hồ Bát Nhất lạnh lùng nói.

Vương Bàn Tử ha ha cười nói: "Lão Hồ, ông nói nhanh quá, có thể để Kim gia lạy tôi một cái rồi hẵng nói không!" Đại Kim Nha sững sờ, mới biết mình bị Vương Bàn Tử lừa.

Nhưng mọi người cũng lười truy cứu, bây giờ, phải làm rõ mấy chuyện.

Chuyện thứ nhất, tại sao Triệu Phi Yến lại xuất hiện ở khu Tạng?

Khi đó bà ta chết ở Trường An, cũng chính là Tây An bây giờ!

Theo ký ức của Triệu Phi Yến, sau khi chết, bà ta phát hiện mình bị nhốt trong một cái bình, quanh năm không thể rời đi, cũng chỉ mấy năm gần đây mới thoát khỏi bình hoa, đi loanh quanh gần đó.

Chuyện thứ hai, quan hệ giữa Vương Bàn Tử và Vương Mãng?

Giải thích của Triệu Phi Yến về điều này cũng mơ hồ, chỉ cảm thấy có một cảm giác đặc biệt đối với Vương Bàn Tử, cụ thể thế nào, bà ta cũng không nói rõ.

Chuyện thứ ba, A Tú ở đâu?

Về điều này, Triệu Phi Yến không che giấu, tạm thời bị áp chế, linh hồn rơi vào giấc ngủ sâu, nhưng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trong lòng tôi vẫn luôn tìm kiếm bệ hạ, nhưng không có đầu mối, các người có thể giúp tôi không?" Triệu Phi Yến nói, "Còn có thể giúp tôi tìm linh hồn muội muội tôi không?" Hồ Bát Nhất cau mày: "Chúng tôi gặp được bà đã là kinh ngạc rồi, đi đâu mà tìm muội muội bà?" Triệu Phi Yến ha ha cười, nói: "Tìm không được là tốt nhất, chỉ cần các người đồng ý." "Triều đình to lớn không chỉ có mình tôi là sủng phi, vốn tôi được hưởng sủng ái của bệ hạ, nhưng tôi tốt bụng để muội muội cũng vào cung, không ngờ lại bị nó cướp đi sủng ái đáng lẽ thuộc về mình!" Triệu Phi Yến giơ tay lên, trên lòng bàn tay xuất hiện một người được mây mù bao phủ, tuy không chân thực, nhưng khiến người ta cảm thấy muôn phần kiều mị, phong lưu vô hạn.

Thân hình có vẻ đầy đặn hơn.

"Lục phì hồng sấu (xanh mập đỏ gầy), ha ha, đàn ông quả nhiên đều thích thế!

Chỉ cần các người giúp tôi tìm nó, và để nó vĩnh viễn biến mất, tôi có thể đưa các người đi xem nơi này!" Triệu Phi Yến quả thực đã đưa cho mọi người một bài toán khó.

Bà ta có thể lang thang ở đây, tự nhiên biết bí mật của nơi này, nếu đi theo bà ta, ngược lại sẽ tránh được nguy hiểm.

Nhưng linh hồn của Triệu Hợp Đức ở đâu?

Nếu dễ dàng đồng ý, liệu có bị báo ứng không?

Mọi người trước đây không quan tâm, nhưng nhìn thấy một vị thái hậu từ ngàn năm trước đột nhiên xuất hiện, ai cũng không dám nói thế gian không có ma quỷ nữa!

Trương Lân quay người đi sang một bên.

Hồ Bát Nhất đứng dậy, nói: "Được, chúng tôi đồng ý, nhưng manh mối về muội muội bà phải về Tây An mới tìm được, ở đây không thể tìm." Triệu Phi Yến cười, nói: "Tôi tự nhiên biết, nhưng chỉ cần các người, và cả anh ta, đồng ý, là được rồi!" Cuối cùng, Triệu Phi Yến chỉ vào Trương Lân, thần tình có chút căng thẳng.

"Được!" Trương Lân cũng biết chuyện về Triệu Phi Yến, chàng cảm thấy, liệu Lưu Nhạc có liên quan gì đến Triệu Phi Yến không?

Triệu Phi Yến là hoàng hậu Tây Hán, người đàn ông của bà ta cũng họ Lưu!

Đạt được thỏa thuận, Triệu Phi Yến đứng dậy, vươn vai một cái.

Thân hình của A Tú vốn đã nóng bỏng, Triệu Phi Yến lại là cao thủ quyến rũ, trong từng cử chỉ, vẻ mê hoặc hiện rõ, khiến Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Triệu Phi Yến cười duyên dáng.

"Tốt nhất bà đừng quá phô trương, nếu không để người khác biết sự tồn tại của bà, chắc chắn sẽ bắt bà về, bán được giá tốt!

Hừ hừ, một danh hậu một thời, nếu bị người ta bán đi, không biết khi gặp Thành Đế bệ hạ sẽ giải thích thế nào!" Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Triệu Phi Yến nghe vậy quả nhiên ngoan ngoãn hơn.

Một lúc sau, bà ta dứt khoát ra khỏi cơ thể A Tú, rồi nhập vào người Vương Bàn Tử.

Được Triệu Phi Yến giúp đỡ, mọi người yên tâm hơn rất nhiều.

Họ gọi Tuyết Lỵ Dương và những người khác xuống.

Chương 442

Tuyết Lỵ Dương và những người khác ở trên cũng không tìm được manh mối nào.

“Con gái ngoan, con sao vậy?” Minh Thúc nhìn A Tú yếu ớt bên cạnh, không khỏi hỏi.

A Tú kinh hãi nhìn xung quanh, rồi lắc đầu: “Chỉ cảm thấy hơi mệt.” “Vậy con nghỉ ngơi cho khỏe, Hoàng, trông chừng tiểu thư!” Minh Thúc vội vàng muốn xem thi thể băng pha lê mà ông ngày đêm mong nhớ, cho nên dặn dò xong, chen lên phía trước cửa động.

Nhìn một lúc lâu, càng nhìn trong lòng càng lạnh, bên dưới làm gì có manh mối về thi thể tà thần?

Theo ghi chép trong kinh thư, thi thể ở tầng thứ chín, nhưng nếu tầng thứ tám không có chút động tĩnh nào, thì tầng thứ chín liệu có được không?

Hiện tại, tầng thấp nhất chỉ có hai viên pha lê tròn có kích thước tương đồng.

Một viên màu trắng, một viên màu xanh, đặt trên đài đá, được que phát quang chiếu vào, lấp lánh ánh sáng, có thể thấy trên đó có những hình sao được hình thành tự nhiên, ngoài ra không còn gì khác.

Mọi người bàn bạc, thà rằng xuống tầng tám, trực tiếp khai quật tầng thứ chín!

“Như vậy mới có thể nhanh nhất vén màn sự thật!” Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất và những người khác biết đây chắc chắn là đề nghị của Triệu Phi Yến.

Thế là cũng không do dự, gọi mọi người xuống tầng tám khai quật.

Quả thật không có biến cố gì.

Nhưng sau khi lối đi giữa tầng tám và tầng chín được đào ra, tầng thứ chín có vẻ tối tăm.

Vương Bàn Tử ném mấy que phát quang xuống.

Mọi người nương theo ánh sáng quan sát, dường như cũng không thấy thi thể pha lê?!

Bên dưới chỉ có hai khối tinh thể tự nhiên, hiển nhiên không thể là thi thể băng pha lê.

Cũng không thể là Thủy tinh tự tại sơn cất giấu lời nguyền, vì chúng chỉ to bằng nắm tay.

Vương Bàn Tử vội vàng an ủi Minh Thúc, tuy không tìm thấy chính chủ, nhưng hai món đồ này trông cũng đáng giá không ít bạc, không phải về tay không.

Minh Thúc có chút lo lắng.

Hồ Bát Nhất nói: "Không gian tầng này quá tối, chúng ta ở đây nhìn, khó tránh có sơ sót, phải xuống xem mới có thể xác định, biết đâu nó được giấu ở nơi khác.

Đã đến thì cứ bình tĩnh, không lật tung lên thì không về!" Minh Thúc mới ha ha cười nói: "Phong cách của Hồ lão đệ tôi thích, vậy xuống thôi!" Thế là mọi người lần lượt xuống tầng sâu nhất của yêu tháp.

Xuống nữa là nền tháp.

Xuống rồi mới phát hiện, loại mộ tháp này không giống tháp Phật hay địa cung trong chùa, nơi này hẳn là không gian cuối cùng rồi.

Vương Bàn Tử nghe theo sự dẫn dắt của Triệu Phi Yến, dời hai viên pha lê màu xanh và trắng ra.

Mọi người mới phát hiện đài đá có thể di chuyển.

Đẩy ra sau, bên dưới có một hố đất nông, bên trong có một tảng pha lê mỏng lớn.

Trên pha lê có những đường vân tự nhiên dày đặc như gợn nước, khắc một thần tướng thân người đầu sói, mặt mũi hung ác dữ tợn, đầu đội mũ trắng, mình mặc giáp bạc áo bào trắng, tay cầm trường mâu tua bạc, tạo tư thế nhảy xuống từ trên không, uy phong lẫm liệt.

"...Thủy tinh tự tại sơn cất giấu lời nguyền yêu nô?" Bàn Tử kinh hô, trong lòng không khỏi muốn ôm linh hồn Triệu Phi Yến hôn mấy cái.

Tuyết Lỵ Dương tiến lên xem xét, gật đầu xác nhận, nói: "Đừng động lung tung, trên đó có lời nguyền!

Tuy không biết lời nguyền trong truyền thuyết rốt cuộc là gì, nhưng những đường vân sóng trong tảng pha lê rất kỳ lạ, dường như bị khóa chặt bên trong.

Một khi tảng pha lê này vỡ ra, cả ngọn núi tuyết Long Đỉnh và sông băng đều có nguy cơ sụp đổ..." "Vương Mãng~~~" Đột nhiên, trong đầu Vương Bàn Tử vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Vương Bàn Tử suýt nữa ngã nhào xuống đất!

Dưới áp lực của Bạch Lang chiến thần, Triệu Phi Yến đang ẩn mình đột nhiên hét lên một tiếng đầy u oán và sợ hãi.

Vương Bàn Tử sợ đến mức suýt ngồi phịch xuống đất. "Sao thế?

Vương lão đệ?" Minh Thúc ngạc nhiên.

Vương Bàn Tử nhìn lang thần trước mắt, trong lòng không khỏi

dâng lên một cảm xúc kỳ lạ, buột miệng hỏi: "Ai vậy?" Tuyết Lỵ Dương không hiểu, nói: "Không phải là Lang Nô sao?" Lòng Vương Bàn Tử cuộn sóng.

Không thể nào, "kẻ xuyên không" Vương Mãng, người đã chia đôi vương triều nhà Hán, lại là một thần tướng Ma quốc đầu sói mình người ư?!

Chuyện này thật quá kinh người!

Nếu Vương Mãng chỉ là một thần tướng, vậy thân phận thật sự của Quỷ Mẫu Ma quốc là gì?

Lẽ nào thật sự giống như trong kinh sách, là mặt đối lập của tất cả thần phật?

Vương Bàn Tử an ủi Triệu Phi Yến, sau đó cũng cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Hồ Bát Nhất bên kia thấy Vương Bàn Tử đã yên tĩnh nên cũng không nói thêm gì. "Đây là dáng vẻ của hắn khi uy hiếp hoàng đế!" Lời nói của Triệu Phi Yến lộ rõ sự sợ hãi, "Hắn trục xuất người nhà họ Triệu chúng ta, bao nhiêu người vì thế mà chết!" Vương Bàn Tử đương nhiên biết chuyện này, nhưng đây là đấu tranh chính quyền, từ xưa đến nay đều như vậy, cũng không tiện bình luận. "Nhất định phải lật đổ pho tượng lòng lang dạ sói này, nếu không tôi dự cảm sẽ có tai họa." Triệu Phi Yến dặn dò.

Vương Bàn Tử dĩ nhiên vui vẻ làm theo.

Vốn dĩ mọi người đã có ý định diệt trừ Bạch Lang, chắc chắn không thể giữ lại pho tượng này!

Mọi người nhìn vào ngọn Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Bên trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn có những đường vân vảy cá dày đặc, có thể là một loại sóng âm đặc thù bị nén

lại bên trong.

Một khi khối thủy tinh này vỡ, sẽ lập tức gây ra một trận tuyết lở quy mô lớn." "Ngoài ra, tư thế của Bạch Lang Yêu Nô cũng đã nói rõ tất cả, mang theo sức mạnh hủy diệt màu trắng từ trên trời giáng xuống, cũng phù hợp với miêu tả về cảnh tượng tuyết lở, băng sập trong thần thoại cổ đại." Mọi người không khỏi có chút căng thẳng.

Trí tuệ của người xưa đôi khi khiến người hiện đại cũng phải tự than không bằng.

Rốt cuộc họ đã dùng phương pháp gì để lưu giữ nhiều sóng âm như vậy, rồi đặt ở đây để kích hoạt tuyết lở?

Chắc chắn đây là một thủ đoạn tự bảo vệ, một đại sát khí dùng để tấn công những kẻ xâm nhập!

Những người chưa từng trải qua tuyết lở có lẽ không thể cảm nhận được sự khủng bố tột cùng đó.

Sơ Nhất, người dẫn đường, vừa biết có khả năng xảy ra tuyết lở, cơ mặt đã không tự chủ được mà căng cứng lại.

Đó là sự kính sợ và phản ứng bản năng nhất đối với sức mạnh của tự nhiên.

Ở Khách Lạp Mễ Nhĩ, tuyết lở rất thường gặp.

Có khi ở ngoài núi sẽ nghe thấy tiếng sấm rền vang không ngớt ở chân trời, đó chính là âm thanh của tuyết lở trong núi.

Ở khu vực Tây Tạng, từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu người và gia súc bị "cơn thịnh nộ màu trắng của thần minh" nuốt chửng.

Chương 443

Những người sống dưới chân núi tuyết, bẩm sinh đã có một sự kính sợ phức tạp đối với sự cuồng bạo và thiêng liêng của núi tuyết.

Đó cũng là một trong những lý do người Tạng sùng bái núi non và thiên nhiên, cũng giống như người ở đồng bằng sùng bái Hà Thần vậy.

Hồ Bát Nhất và những người khác nghe Tuyết Lỵ Dương nói xong, không khỏi căng thẳng, nhìn lang thần trên Thủy Tinh Tự Tại Sơn, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, đây chẳng phải là một quả bom hẹn giờ sao..." Nhưng không biết thì không sợ.

Minh Thúc tuy đã nghe nói về tuyết lở, nhưng chưa từng trải qua, vì vậy cũng không mấy để tâm.

Lúc này dường như ông ta muốn được ăn cả ngã về không, giơ đèn pin lên chiếu vào vật thể bên dưới khối thủy tinh, muốn xem thử cái thi thể băng xuyên thủy tinh quý giá khiến người ta thèm nhỏ dãi kia rốt cuộc trông như thế nào.

Chùm sáng đèn pin chiếu lên khối tinh thể, còn chưa kịp nhìn rõ, ông ta đột nhiên giật mình rụt tay lại.

Chiếc đèn pin tuột khỏi tay, sắp sửa đập vào bề mặt mỏng manh của Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Mọi người trong khoảnh khắc đều chết lặng!

Ai nấy đều nhìn chiếc đèn pin rơi xuống, không một ai kịp đưa tay ra đỡ. "Keng..." Tiếng đèn pin va vào khối thủy tinh.

Âm thanh không lớn, nhưng như một chiếc búa tạ hung hăng gõ mạnh vào tim mọi người mấy cái.

Vương Bàn Tử hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

Toàn bộ đáy tháp tĩnh lặng như tờ, không một tiếng động.

Thời gian dường như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc đó.

Mãi một lúc lâu sau, thấy Thủy Tinh Tự Tại Sơn không có dấu hiệu bị vỡ, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Không sao, không sao, dù sao cũng chỉ là một khối đá, chắc chắn hơn chúng ta tưởng nhiều." Hồ Bát Nhất lau mồ hôi trên trán, cũng nói: "Minh Thúc à, hôm nay đèn pin của ông rơi hai lần rồi, lần sau cầm chắc một chút được không?

Ông đừng tự mình làm nữa, để lão Hoàng cầm đèn pin chiếu sáng cho." "Không... không phải... tôi vừa nãy nhìn thấy thứ bên dưới khối thủy tinh, nó sống... nó đang động đậy!" Giọng Minh Thúc kinh hãi, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

Ông ta run rẩy lấy Thiên Quan Đồng Ấn ra, ôm chặt vào lòng.

Thứ bên trong đang động đậy?

Mọi người ngẩn ra.

Lẽ nào thi thể băng xuyên thủy tinh đó sống lại rồi sao?

Trái tim vừa mới thả lỏng của mọi người giờ lại treo lên.

Nếu thật sự là như vậy thì nguy hiểm thật rồi!

Một thứ sống, lỡ như nó không thân thiện với mọi người, đánh nhau ở đây thì chẳng phải chắc chắn sẽ gây ra tuyết lở sao?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, cứng rắn da đầu đi xem lại thứ bên trong Tự Tại Sơn, càng xem tim đập càng nhanh.

Bên trong thật sự có thứ gì đó đang động đậy...

Thủy Tinh Tự Tại Sơn không lớn như một ngọn núi, nhiều nhất cũng chỉ bằng một cái bồn tắm, được đặt ngang trong một cái hố ở đáy tháp.

Tượng Bạch Lang Yêu Nô tượng trưng cho sức mạnh của núi tuyết băng tháp được khắc ở mặt chính hướng lên trên.

Nhìn từ trên xuống, nó có phần giống một con mắt được khảm trong hốc mắt.

Bên trong lớp vỏ tinh thể, có thứ gì đó giống như thủy ngân đang từ từ chảy.

Đường nét của bóng thủy ngân rất rõ ràng, vừa vặn là hình một người phụ nữ.

Trong cơ thể hình người bằng thủy ngân đó, có một vài thứ màu đỏ sẫm đang khẽ phát sáng, trông như tim, gan, lá lách, phổi và các cơ quan nội tạng khác của con người.

Tám phần chính là thi thể băng xuyên thủy tinh mà Minh Thúc đang tìm.

Nhưng lúc này, dưới sự phản chiếu của dòng thủy ngân đang lưu động, pho tượng lang thần bên ngoài dường như sắp sống lại.

Mắt và móng vuốt trước của con sói đều đang rục rịch.

Điều này khiến pho tượng lang thần vốn không lớn trông vô cùng đáng sợ! "Lang thần lẽ nào là vật sống?" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên, định hỏi Triệu Phi Yến, nhưng lúc này Triệu Phi Yến dường như đã ngủ say.

Mọi người càng nhìn, lang thần càng giống vật sống, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trương Lân tiến lên, kéo Vương Bàn Tử và những người khác lùi

lại.

Anh cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ đang lan tỏa ở đây, tuy không nhắm vào ai, nhưng cảm giác luôn không được yên tâm.

Hồ Bát Nhất cũng cảm nhận được, hỏi Trương Lân: "Có gì không ổn phải không?" Trương Lân gật đầu: "Mọi người lên trước đi, tôi xem thử!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội gọi Vương Bàn Tử và những người khác đi lên. "Cẩn thận!" Vương Bàn Tử muốn ở lại giúp, nhưng có lẽ sẽ làm vướng tay vướng chân Trương Lân, nên không nói thêm gì.

Tuyết Lỵ Dương đưa súng cho Trương Lân, nói: "Tôi ở trên đợi anh, mọi việc cẩn thận!" Trương Lân nhận lấy, khẽ mỉm cười, không nói gì.

Sau khi mọi người lên trên, Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi Hồ Bát Nhất: "Trương Lân... cảm giác có chút thay đổi nhỉ?

Vừa rồi hình như cậu ấy cười." Minh Thúc ở bên cạnh: "Ý cô là sao?

Bình thường cậu ta không cười à?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngẩn người, không nói gì.

Ở trên này, họ phân tích rằng thi thể nữ mà họ vừa thấy, rốt cuộc có phải là thi thể của người thật không, hay cũng giống như lớp Thủy Tinh Tự Tại Sơn bên ngoài, chỉ là một vật mang tính tượng trưng?

Nếu không mở ra xem, không có cách nào biết được.

Minh Thúc muốn thi thể thủy tinh, còn ba người Hồ Bát Nhất thì hy vọng có thể tìm được cách sử dụng Trần Châu để loại bỏ lời nguyền trên người từ trong tòa yêu lâu chín tầng này.

Nhưng tòa yêu tháp được kỳ vọng rất nhiều lại không có chút

thông tin nào.

Bây giờ chỉ còn lại thi thể tà thần chưa xem, ba người đợi Trương Lân xác nhận không có nguy hiểm rồi mới khiêng Thủy Tinh Tự Tại Sơn ra khỏi hố.

Trương Lân nằm ở miệng hang, thấy Hồ Bát Nhất và những người khác đã đi, liền nhẹ nhàng nhảy xuống.

Không phát ra một tiếng động nào, giống như một chiếc lông vũ rơi xuống đất.

Nhưng Trương Lân vừa đứng vững, đã cảm thấy mặt đất bắt đầu rung chuyển điên cuồng!

Chương 444

Như thể đã xảy ra một trận động đất lớn.

Trương Lân giật mình.

Anh không sợ yêu ma quỷ quái, nhưng nếu ở đây xảy ra tuyết lở thì trốn đi đâu?

Còn những người ở trên thì sao?

Lúc này, dưới chân anh xuất hiện những vết nứt.

Trương Lân nhẹ nhàng đặt phẳng bàn chân, lùi lại vài bước.

Cùng lúc đó, phía trước truyền đến một tiếng "cạch" nhẹ, như thể có thứ gì đó phá vỏ chui ra.

Trương Lân ngẩng đầu nhìn, phía trước xuất hiện một luồng hắc khí khổng lồ, trong nháy mắt tràn ngập khắp tầng thứ chín.

Trương Lân đã từng thấy trong thế giới phó bản, Lão Trương cũng đã giới thiệu, quỷ khí thông thường đều có màu đen, nhưng nhìn kỹ quỷ khí trước mặt lúc này, bên trong lại có lẫn một ít màu đỏ như máu!

Quỷ khí màu huyết hồng mang theo sát khí kinh người.

Đại hung!

Ban đầu Lão Trương đã định nghĩa, loại quỷ này không hề thua kém Thập Điện Diêm La!

Sát khí nồng đậm đến mức khiến Trương Lân cũng phải rợn tóc gáy, như thể tận mắt nhìn thấy núi thây biển máu vô biên!

Gió lốc thổi qua, khiến quần áo Trương Lân bay phần phật.

Giữa huyệt mộ, dường như mọc lên một vầng trăng đen, càng lúc càng tròn.

Sau đó, vầng trăng đen đó đột nhiên nổ tung, khiến toàn bộ tầng thứ chín tối đen như mực, không thấy năm ngón tay.

Trương Lân lật tay rút Trạm Lư thần kiếm ra.

Mặt đất lại rung chuyển dữ dội hơn, như thể có dư chấn. "Ha ha, ra được rồi, đợi mấy ngàn năm, trẫm cuối cùng cũng có ngày được thấy lại ánh mặt trời, ha ha ha!" Một giọng nói thô kệch vang vọng khắp tầng thứ chín.

Lúc này, trời đất một màu đen kịt, quỷ khí màu đen như dao gió thổi vào khiến Trương Lân không khỏi nhíu mày.

Giữa một mảng đen tối, một vệt màu đỏ hiện ra vô cùng chói mắt, khiến sắc đen xung quanh trở nên huyền ảo.

Nhìn kỹ, ở nơi màu đỏ đó, dường như có một bóng người khí thế nuốt cả núi sông đang đứng thẳng, khuôn mặt mang theo khí phách vô biên và vẻ kiêu ngạo không ai bì kịp.

Trương Lân chỉ liếc một cái, đã cảm nhận được sát khí vô biên truyền đến! "Vương Mãng?!" Trương Lân nhíu mày, trong vẻ mặt lại có một tia tức giận kỳ lạ.

Tuy bị hắc khí xung kích đến chao đảo, nhưng trong lòng không hề có chút sợ hãi nào.

Bóng đen dường như nghe thấy lời của Trương Lân, không khỏi dừng lại, nhìn thẳng vào anh. "A?

Tiên sinh?" Trong lời nói của Vương Mãng mang theo một tia bất an và căng thẳng, "Không đúng, không phải tiên sinh!" Vương Mãng dường như bị Trương Lân kích động, ngửa mặt lên trời hét lớn: "Dám mạo danh tiên sinh để dọa ta, tội đáng muôn chết!

Còn những kẻ chuột nhắt trốn trong bóng tối kia, hiện thân đi!

Để ta giết cho đã tay!" Vương Mãng gầm lên một tiếng, tiếng vang như sấm!

Trên người Trương Lân xuất hiện một lớp màu đỏ nhàn nhạt, bao quanh toàn thân.

Đó là sức mạnh của Kỳ Lân huyết mạch!

Trên đại địa Thần Châu, lịch sử phồn thịnh mấy ngàn năm, có bao nhiêu mãnh tướng, bao nhiêu bá chủ?

Những người được nhớ đến không nhiều, như Vương Mãng, Tào Tháo chính là những đại diện trong số đó.

Vương Mãng, người đời sau đều gọi là kẻ xuyên không, vì hành vi của ông ta dường như đều có dấu vết rõ ràng của hậu thế.

Ông ta say mê phục cổ, lấy Tây Chu hơn một ngàn năm trước làm tiêu chuẩn để tạo ra một thế giới đại đồng.

Ông ta cấp tiến tiến hành cải cách xã hội, những việc ông ta làm gần như là phiên bản của một số cuộc cải cách hơn hai ngàn năm sau.

Thậm chí cuối cùng còn điên cuồng, đẩy cả quốc gia và xã hội vào tình trạng hỗn loạn liên miên.

Khi còn là Hán thần, ông ta cung kính khiêm tốn, biến một ván bài xấu thành hiệu quả vương tạc hoa lệ; nhưng đến giai đoạn sau, dường như vì quá nóng vội, lại tự tay phá hủy tất cả những gì đã làm trước đó! "Ngươi là ai?

Tại sao trên người lại mang theo khí tức đó?

Không, sao ngươi có thể có khí tức đó?!" Vương Mãng gầm lớn.

Trương Lân trong lòng khẽ động: Lẽ nào Vương Mãng và Trương Linh có liên quan? "Hừ, ta là ta!" Trương Lân lạnh nhạt nói. "Không,

ngươi không phải tiên sinh, ngươi là kẻ mạo danh!

Ta sẽ giết ngươi!" Vương Mãng dường như vì căng thẳng và sợ hãi mà trở nên bạo nộ.

Ở tầng thứ tám, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ghé tai lắng nghe, nói: "Bên dưới điên rồi à?" Nhưng ngoài ra, không có âm thanh đặc biệt nào khác.

Mọi người lại bắt đầu nghiên cứu bản đồ của Minh Thúc.

Ở tầng thứ chín, Vương Mãng tức giận há to miệng, khuôn mặt anh vũ biến thành đầu sói, vô cùng hung tàn. "Hừ, người tốt không làm, lại đi làm súc sinh!" Trương Lân lạnh lùng nói. "Lũ kiến hôi, các ngươi hiểu gì?

Vì tiên sinh, ta không tiếc bất cứ điều gì!" Vương Mãng lớn tiếng hét.

Lúc này Vương Mãng vô cùng kiêu ngạo, dường như ngoài "tiên sinh" trong miệng, không ai có thể gây ra bất kỳ mối đe dọa hay áp chế nào đối với hắn.

Kể cả đế vương nhà Hán cũng không được.

Quả nhiên, sau khi xưng đế, Vương Mãng không còn cung kính khiêm tốn nữa. "Chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Hừ, ngươi đã trộm đồ của tiên sinh, ta sẽ thay ngài ấy lấy lại!" Nói xong, Vương Mãng giơ thanh đại kiếm trong tay lên, chém mạnh xuống.

Trương Lân mắt co lại, nhìn thấy một luồng kiếm khí hình bán nguyệt do gió tạo thành từ đại kiếm bay ra, lao thẳng về phía anh.

Chương 445

Anh tin rằng, nếu bị kiếm khí này đánh trúng, chắc chắn sẽ có kết cục thịt nát xương tan!

Trương Lân cầm chắc thần kiếm trong tay, thân người vọt lên, đâm về phía Vương Mãng trên không.

Thần kiếm trong tay Trương Lân phát ra ánh sáng đỏ chói mắt.

Ánh sáng đỏ đó không sắc bén như kiếm khí của Vương Mãng, nhưng lại mang theo một khí phách một đi không trở lại.

Ánh sáng đỏ và kiếm khí của Vương Mãng gặp nhau, như một lưỡi dao sắc bén đâm vào đậu hũ, trong nháy mắt phá tan kiếm khí của Vương Mãng. "Sao có thể?!" Vương Mãng gầm lên một tiếng.

Hắn bị ép rơi xuống đất!

Kiếm khí của Trương Lân khiến hoàng đạo bá khí của hắn rơi vào thế hạ phong.

Vương Mãng bị ép xuống đất, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ, nhưng đã bị ánh sáng đỏ áp chế.

Trương Lân lạnh giọng nói: "'Tiên sinh' của ngươi là ai?

Có quen biết Trương Linh không?" Lúc này, kiếm quang màu đỏ của Trạm Lư bị hắc khí đánh tan, một bóng người từ trong kiếm quang lao ra. "Ha ha, nếu chỉ có thực lực như vậy mà đòi trấn áp ta?

Cút!" Kỳ Lân kiếm khí của Trương Lân không áp chế được Vương Mãng.

Điều này cũng hợp lý, dù sao, đối thủ cũng là một đại hùng chủ!

Nhưng nghĩ lại, người có thể khiến một đại hùng chủ như vậy

bảo vệ, lại là ai?

Vương Mãng rốt cuộc có phải là kẻ xuyên không không?

Trương Lân phải làm rõ.

Vương Mãng đánh ra một luồng kiếm khí mạnh mẽ lao lên trời, phá tan Kỳ Lân kiếm khí của Trương Lân.

Trương Lân hừ lạnh một tiếng, thần kiếm trong tay biến ảo, vẽ ra một chữ "X" khổng lồ bao phủ lấy Vương Mãng!

Kỳ lạ là, đối mặt với một người như Vương Mãng, Trương Lân lại không hề có chút áp lực nào, thậm chí còn mơ hồ có cảm giác cao cao tại thượng. "Trò mèo!" Thấy kiếm khí Trương Lân chém tới, Vương Mãng khinh thường nói.

Nhưng sau khi hai luồng kiếm khí va chạm, lại hình thành một con hổ đang điên cuồng lao tới!

Truyền ra từng tiếng hổ gầm kinh thiên động địa! "Hừ, hổ?

Trong mắt ta, cũng giống như mèo thôi!" Vương Mãng vung một kiếm về phía Trương Lân, kiếm khí khổng lồ rơi xuống, cắt ra một vết sâu trên mặt đất.

Trương Lân nhíu mày, không thể để hai người đánh nhau gây ra tuyết lở được.

Nhưng như vậy, anh cần phải đón đỡ mọi đòn tấn công của Vương Mãng!

Trương Lân vung một kiếm tạo ra Bạch Hổ kiếm khí, tiếp đó lại một luồng kiếm khí như kinh hồng, điểm về phía Vương Mãng! "Thanh Long chi lực, phá!" Trong khoảnh khắc, sau lưng anh như có một con cự long màu xanh đang gầm thét! "Có chút thú vị!" Lúc này vẻ mặt Vương Mãng mới có chút nghiêm túc, không khỏi than thở,

"Lại có thể điều khiển được sức mạnh của song linh!

Cũng không tệ!" Nhưng dù miệng nói vậy, tay Vương Mãng không hề dừng lại.

Hai người triển khai một cuộc đối công kịch liệt tại tầng thứ chín.

Vương Mãng ra tay không chút kiêng dè, Trương Lân không thể không vừa tấn công vừa cản lại những luồng kiếm khí chém ra bốn phía.

Sát khí nồng đậm tỏa ra từ hai người trên chiến trường.

Một bên là nhân vương đế chủ từ ngàn năm trước, một bên là người mang huyết mạch Kỳ Lân bí ẩn.

Sau một hồi giằng co, Vương Mãng chiếm thế thượng phong, cố ý để lộ một sơ hở, dụ Trương Lân tấn công, sau đó gạt bay Trạm Lư, một tay tóm lấy Trương Lân, giơ cao lên, hung hăng ném ra ngoài, theo sau là vài luồng kiếm khí vung ra, đánh trúng người Trương Lân.

Trương Lân bị kiếm khí đánh trúng, bất ngờ bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống đất, miệng thổ huyết tươi, sát khí trên người cũng bị đánh tan!

Từ khi vào thế giới đạo mộ đến nay, đây là lần đầu tiên Trương Lân bị trọng thương!

Ha ha, Vương Mãng, quả nhiên không tầm thường! "So đấu sát phạt với ta?

Không biết tự lượng sức mình!" Đối với việc Trương Lân cứng đối cứng, Vương Mãng tỏ ra bất mãn.

Trương Lân cười khẩy.

Đột nhiên trong lòng nảy sinh một cảm giác, một cảm giác tranh cường háo thắng đã lâu không có.

Trong thế giới đạo mộ, Trương Linh cả đời khó có đối thủ, sở dĩ xuyên qua các sa mạc lớn, là để tìm kiếm ký ức và bí mật.

Giờ đây, trên người Trương Lân không tồn tại vấn đề về ký ức, nhưng cũng chưa từng thất bại.

Vậy mà hôm nay, lại bị đánh thành trọng thương!

Cũng không biết có phải do Trương Linh gây ra, hay là cảm xúc tự nhiên của Trương Lân, tóm lại, bây giờ anh lại có một chút hưng phấn!

Khí thế trên người Vương Mãng kinh người, đến cả thiên tượng cũng đang thay đổi!

Trong một huyệt mộ đóng kín lại như có áp lực của một trận cuồng phong.

Trương Lân đứng dậy, sắc mặt lạnh tanh. "Tốt, có thể đứng vững, không tệ!" Vương Mãng lớn tiếng nói. "Hê hê!" Trương Lân cười lạnh.

Thần kiếm trong tay liên tiếp đâm ra, ảo ảnh Bạch Hổ, Thanh Long bay ra. "Chỉ vậy thôi?

Còn lâu mới đủ!" Vương Mãng cười khẩy, nhưng lời chưa dứt, đã thấy từ kiếm của Trương Lân lại bay ra một đạo quang ảnh. "Cái gì?!" Vương Mãng kinh ngạc.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn là động tác của Trương Lân vẫn chưa dừng lại, theo sau lại một đạo quang ảnh nữa bay ra. "Chu Tước?!" "Huyền Vũ?!?!?" "Tứ Tượng Kiếm Pháp?!!!" "Ngươi có quan hệ gì với tiên sinh?!" Vương Mãng kinh hãi.

Chương 446

Bốn đạo thân ảnh lượn lờ sau lưng Trương Lân, xa xa đối diện với Vương Mãng.

Hư ảnh không ngừng xoay quanh, như thể thật sự có bốn loại thần thú đang bay lượn.

Anh bình tĩnh nhìn Vương Mãng, không chủ động tấn công.

Chờ đợi, chờ đợi Vương Mãng ra tay trước!

Đó là một sự khinh thường!

Quả nhiên, Vương Mãng trong nháy mắt bị lửa giận bao trùm, gào thét, đại kiếm trong tay chém ra một luồng kiếm khí dài!

Toàn bộ kiếm khí dài đến mấy mét, đen kịt đáng sợ, vô cùng khủng khiếp, thậm chí dư chấn còn làm vỡ nát những bức tường băng xung quanh! "Keng!" Nhưng đúng lúc này, thân thể Trương Lân khẽ rung lên, Tứ Tượng sau lưng lao lên, cứng rắn đỡ lấy kiếm khí, phát ra tiếng kim loại va chạm. "Thật không tệ nha, ta nhìn nhầm rồi, thú vị, thú vị, thật quá thú vị!

Ngươi, ta càng lúc càng muốn giết ngươi!

Càng không quan tâm ngươi là ai!" Vương Mãng cảm thấy người trước mắt có thể giống với người đó, nhưng chắc chắn không phải.

Giọng nói càng lúc càng lớn, sau đó hắn giơ cao đại kiếm trong tay.

Hắc khí trên người càng thêm nồng đậm, sát ý so với trước đó càng thêm cuồng bạo! "Hừ, tốt, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì!" Trương Lân cũng không khách khí, toàn lực thúc đẩy Kỳ Lân huyết mạch.

Vương Mãng lao thẳng về phía Trương Lân.

Lúc này Vương Mãng vốn là thân quỷ thần, mỗi bước đi dường như làm cho không khí xung quanh nổ tung.

Trương Lân hoàn toàn không để ý, từ từ giơ tay, đầu ngón tay chỉ lên trời, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: "Hỗn Độn chi lực!" Kỳ Lân bắt nguồn từ hỗn độn, trời sinh đã nắm giữ Hỗn Độn chi lực.

Đây là một đại sát khí.

Trong khoảnh khắc, Vương Mãng đang lao tới đột nhiên dừng lại, sau đó trên mặt lộ ra vẻ ngây ngốc! "Không thấy đâu nữa?" Sau đó trong lúc hắn còn đang ngẩn người, hư không bỗng xuất hiện một luồng sức mạnh, hung hăng đánh vào người Vương Mãng.

Vương Mãng hừ một tiếng, nặng nề ngã xuống đất! "Dám làm ta bị thương!" Vương Mãng nổi điên gầm lên.

Hắn là đế vương, một hoàng đế cực kỳ có màu sắc truyền kỳ, sao có thể bị một phàm nhân làm bị thương?

Trương Lân hừ lạnh một tiếng, nói: "Đừng tưởng ta không dám giết ngươi!" Một tay nắm kiếm, một tay dùng một phương thức kỳ quái điểm lên thần kiếm.

Tức thì, một luồng khí màu trắng bắt đầu bay ra. "Tiên nhân?

Tiên khí?

Thế giới này sao có thể có tiên nhân?" "Tiên?

Thế gian làm gì có tiên?

Nhưng, ngược lại có thể đánh tan ngươi!" Trương Lân lạnh lùng nói.

Trong tầng thứ chín, toàn thân Trương Lân có một lớp màu đỏ nhàn nhạt, bên ngoài lớp màu đỏ là một lớp khí thể màu trắng nồng

đậm. "Lại có khí tức của tiên sinh?

Không đúng, công pháp của tiên sinh?!

Ngươi rốt cuộc là ai?" Vương Mãng nhận ra sức mạnh trong khí thể màu trắng, lớn tiếng hét.

Trương Lân không để tâm, Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết do hệ thống cung cấp được thi triển, anh có đủ tự tin!

Còn ai sáng tạo ra nó, anh không quan tâm.

Vương Mãng thấy Trương Lân không nói, đại nộ, đại kiếm trong tay lại lần nữa vung mạnh, chém ra một nhát kiếm dài, kiếm quang khổng lồ chém về phía Trương Lân.

Trương Lân cầm kiếm xông lên, Trạm Lư đỡ lấy cự kiếm của Vương Mãng, sau đó một chưởng đánh về phía hắn.

Trương Lân cảm thấy, Vương Mãng trước mắt chưa chắc đã là nguyên hồn thật sự.

Có lẽ là thần niệm tự sinh ra từ pho tượng, hoặc là một tia nguyên hồn từ tiền kiếp.

Vì vậy, anh có mười phần chắc chắn sẽ chế ngự được hắn.

Quả nhiên, Tứ Tượng chi lực đồng loạt thi triển, Vương Mãng cuồng bạo đối diện lập tức như sa vào vũng lầy, động tác cứng ngắc.

Cuối cùng, bị Trương Lân kề kiếm vào ngực. "Ta phục rồi!" Vương Mãng cúi đầu. "Ting, chúc mừng Ký chủ đã kích hoạt nhiệm vụ cốt truyện: Trảm Nhân Vương, nhận được 0.5% tiến độ phẫn diễn." "Ting, tiến độ phẫn diễn hiện tại của Ký chủ là 93%." "Ting, Ký chủ nhận được thần linh niệm của Vương Mãng: có thể dùng để triệu hoán tác chiến, có thể dùng để xuyên qua thời không." Trương Lân đang dọn dẹp chiến trường.

Theo anh thấy, chế ngự Vương Mãng nhận được phần thưởng không có gì lạ, nhưng cái thứ thần linh niệm này là gì?

Có thể dùng để xuyên qua thời không? "Nghĩa là, Ký chủ có thể tùy thời mở ra thông đạo giữa thế giới phó bản và thế giới đạo mộ, nhưng sau khi lần đầu tiên sử dụng thần linh niệm để mở, tốc độ thời gian của hai thế giới sẽ duy trì nhất quán, không còn sự chênh lệch nữa." Ra là vậy!

Trương Lân không chắc tác dụng này tốt hay xấu.

Nếu có sự chênh lệch tốc độ thời gian, sẽ có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ ở một thế giới khác, nhưng nhược điểm là thời gian không đồng bộ.

Trương Lân quyết định tạm thời không sử dụng. "Đều nói Vương Mãng là kẻ xuyên không, thần linh niệm của hắn lại có chức năng này, cũng coi như hợp lý." Trương Lân nói.

Hiện tại, Trương Lân có thể cảm nhận được trong hệ thống đã xuất hiện một ký hiệu thần linh niệm uy vũ. "Nhưng, điều này cũng chứng minh, pho tượng này không phải là bản thân Vương Mãng!" Cũng phải, dù sao cũng là một nhân vương đế chủ, sao có thể làm hộ sơn thú cho một tông giáo?!

Còn đây là đâu? "Ta cũng không biết, hiện tại ta chỉ giữ lại được rất ít ký ức tiền thế." Giọng thần linh niệm có chút tiêu điều.

Trương Lân gật đầu, không hỏi thêm.

Anh đoán được, nếu là Vương Mãng thật sự, anh sẽ không thắng dễ dàng như vậy.

Chương 447

Anh lại hỏi thêm một chút, xác định nơi này không còn tà túy nào khác, Trương Lân mới đi ra, lên tầng thứ tám.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và những người khác đang thương nghị làm sao để lấy thi thể thủy tinh bên dưới.

Minh Thúc hy vọng vận chuyển ra khỏi Khách Lạp Mễ Nhĩ rồi mới mở, như vậy không cần lo lắng gây ra tuyết lở, muốn đập phá thế nào cũng được.

Nhưng Hồ Bát Nhất không đồng ý, cho rằng vận chuyển ra ngoài không thực tế, bởi vì dùng dây leo núi buộc vào rồi từng tầng kéo lên, chẳng khác nào đội một quả bom trên đầu chơi xiếc.

Đường về gập ghềnh, còn phải đi qua Thần Loa Câu đầy băng tuyết.

Điều đó còn khó hơn lên trời.

Vì vậy, ông đề nghị, muốn lấy thi thể băng xuyên thủy tinh ra, chỉ có thể mạo hiểm tiến hành ở đáy tháp.

Thấy Trương Lân đi lên, mọi người vội hỏi bên dưới có chỗ nào kỳ lạ không.

Trương Lân lắc đầu, chỉ nói pho tượng lang thần không còn nữa.

Mọi người đều vui mừng, nghĩ thầm nếu không có nguy hiểm gì thì lát nữa có thể ra tay rồi.

Nhưng mọi người có một chút lo ngại.

Trời sắp tối, bầy sói có lẽ sẽ phát động tổng tấn công vào tối nay trước khi tuyết ngừng.

Bây giờ pho tượng lang thần không còn, e rằng chúng sẽ càng điên cuồng hơn!

Bây giờ, chúng đang chịu đói chịu rét trong khe núi tuyết, cũng đã gần đến giới hạn rồi.

Yêu tháp một khi bị đào ra, tương đương với việc dỡ bỏ một rào cản, lúc đó bầy sói không còn gì kiêng dè, thế tấn công e rằng sẽ càng dữ dội hơn.

Tối nay, chắc chắn sẽ có một trận đại chiến!

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất dẫn mọi người quay lại tầng một của yêu tháp, chất thêm củi vào đống lửa.

Lại để Minh Thúc và A Hương ở lại đây, tránh bị thương ở bên ngoài, sau đó mới dẫn những người còn lại quay trở lại sông băng, không biết trong bóng tối có Tuyết Di Lặc hay không.

Một đêm nay chắc chắn sẽ rất khó khăn. "Có thể ngăn cản bầy sói không?" Trương Lân thầm hỏi thần linh niệm.

Thần linh niệm bất đắc dĩ giải thích: "Thực ra ta không phải lang thần, sau này bị người ta gắn pho tượng đó lên.

Cho nên, chúng chắc sẽ không nghe lời ta đâu!" Trương Lân cũng không hỏi nhiều.

Lúc này bên ngoài trời đã tối đen, tuyết cũng dần nhỏ lại.

Cứ đà này, không đến nửa đêm tuyết sẽ ngừng, lúc đó có lẽ là lúc bầy sói bắt đầu tấn công.

Mọi người chất đống những khúc gỗ đen đào ra từ trong tháp, làm thành vòng phòng thủ, mỗi người tự kiểm tra vũ khí đạn dược.

Sự chờ đợi trước trận chiến thật dày vò.

Sơ Nhất chăm chú nhìn về phía trước.

Khi một số người bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, đột nhiên thấy Sơ Nhất giơ túi rượu lên uống một ngụm lớn rượu Thanh Khoa, sau đó rút dao Tạng ra, phun hết rượu trong miệng lên lưỡi dao, trầm giọng nói với mọi người một tiếng: "Đến rồi." Lời vừa dứt, anh ta một tay giơ súng săn lên, "pằng" một tiếng súng vang.

Trên nền tuyết trắng không xa, một đám sương máu màu đỏ bắn tung tóe.

Một con sói khổng lồ toàn thân trắng như tuyết, bị đạn bắn trúng, ngã lăn ra đất.

Sau tiếng súng, trên nền tuyết trước mắt mọi người, từ bốn phương tám hướng đồng thời lao ra mấy chục con sói hung dữ.

Giống như một đám kỵ binh hạng nặng đang xung phong, cuốn theo một lượng lớn tuyết vụ lao nhanh tới. "Hây!

Lang thần đi rồi, bầy sói đến!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, đồng thời trong lòng gọi Triệu Phi Yến, bảo cô ra giúp.

Nào ngờ cô nàng lúc này lại yếu đuối như không chịu nổi gió, sợ đến run rẩy. "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử chửi một câu, sau đó giơ tay bắn.

So với bầy sói, số người của họ quá ít.

Nhưng mọi người trong tay đều có súng, không thiếu những tay súng cừ khôi.

Bây giờ súng nổ loạn xạ, trên nền tuyết trắng lập tức nở rộ vô số đóa hoa máu tươi.

Không thể không nói, bầy sói rất giảo hoạt, chúng mai phục ở một khoảng cách thích hợp, muốn đánh cho mọi người một đòn bất ngờ.

Nhưng uy lực của vũ khí nóng nằm ở chỗ có thể phá vỡ sự tính

toán của những cuộc xung kích nguyên thủy.

Sói dù sao cũng là sói, có thể dự cảm được nguy hiểm, nhưng không thể dự cảm được nguy hiểm lớn đến mức nào!

Vì vậy, đợt đầu tiên, chúng đã tổn thất hơn ba mươi con sói.

Nhưng ưu thế của bầy sói nằm ở số lượng, tuy tổn thất không ít, nhưng khoảng cách giữa chúng và mọi người lại đang rút ngắn lại.

Khi đạn trong súng của mọi người bắn hết, những con sói phía sau đã đến gần.

Nếu chưa từng đối mặt, không ai có thể hình dung được cảm giác khi bị bầy sói tấn công.

Cái cảm giác bị áp bức đó, nỗi sợ hãi sinh ra từ sâu trong nội tâm khiến cả những người như Peter Hoàng cũng không nhịn được mà run rẩy.

Mọi người cũng không phải kẻ ngốc, lúc này căn bản không kịp thay đạn, tất cả đều rút súng lục ra bắn.

Họ biết, đợi đến khi đạn trong súng lục bắn hết, sẽ là lúc đối đầu bằng vũ khí lạnh.

Bầy sói cũng biết điều đó, vì vậy chúng xung kích càng thêm mãnh liệt!

Động vật sở dĩ nguy hiểm, là vì một khi đã xung kích, chúng không hề sợ hãi.

Tuy súng lục bắn ổn định hơn súng trường, giết chết từng con sói đang lao tới, nhưng trong lòng mọi người đều hoảng loạn, đặc biệt là những người như Peter Hoàng chưa từng đối mặt với cảnh tượng này.

Đến cả Sơ Nhất đáng thương cũng có chút hoảng, huống chi là

họ?!

Sơ Nhất bắn hết đạn đầu tiên, rút dao Tạng ra chém loạn xạ.

Một con sói già né tránh hơi chậm, bị lưỡi dao nhanh như chớp chém mất nửa cái mũi, đau đến mức tru lên ai oán, Sơ Nhất lại lần nữa vung dao, chém bay đầu nó.

Trận chiến giáp lá cà, cuối cùng cũng chính thức vén màn!

Một trận chiến không cần động viên.

Peter Hoàng và những người khác chiến đấu để sống sót.

Chương 448

Sơ Nhất thì mang theo niềm tin trừ ma vệ đạo.

Anh cho rằng, nếu có thể trừ bỏ Lang Nô của Ma quốc, sẽ nhận được phúc trạch và báo đáp to lớn.

Hồ Bát Nhất thì muốn kết thúc một đoạn ân oán, vì nữ quân y, vì những chiến hữu năm xưa.

Vì vậy, trận chiến vô cùng thảm liệt, từ khi Sơ Nhất nổ phát súng đầu tiên, không đầy hai phút, trên mặt đất đã ngã xuống một mảng xác sói.

Trên đất nằm mấy con sói hung dữ chưa hoàn toàn tắt thở, máu từ thân thể chúng tuôn ra róc rách, nhuộm đỏ cả nền tuyết dưới thân.

Cuối cùng, cuộc xung kích nguyên thủy không thể phá vỡ được tấm lưới lớn được dệt nên bởi vũ khí nóng lạnh. "Hừ," Sơ Nhất hừ lạnh một tiếng, tuy mệt mỏi, nhưng tỏ ra mãn nguyện.

Đúng lúc này, khi mọi người vừa thoát khỏi trạng thái căng thẳng của trận kịch chiến, có chút thả lỏng, một bóng trắng như ma trơi đột nhiên xuất hiện sau lưng Sơ Nhất.

Lang vương!

Sơ Nhất không kịp né tránh, bị lang vương vồ trúng vai.

Mọi người đều ngẩn ra, định bắn, nhưng lúc này chưa kịp thay băng đạn, căn bản không có đạn để bắn.

Không ai ngờ, ngay cả Trương Lân cũng không ngờ con sói trắng này lại lẻn đến gần một cách lặng lẽ, không một tiếng động!

Con sói già chột mắt lông trắng này thật sự sắp thành tinh rồi!

Bạch Lang hành động như quỷ mị, Sơ Nhất không phòng bị, không kịp phản ứng.

Một người một sói, giằng co như vậy, đồng thời ngã xuống, sau đó cùng nhau lăn vào cái hố trên tầng cao nhất của yêu tháp.

Mọi người lúc này mới tay chân luống cuống thay xong băng đạn, nhảy theo xuống.

Minh Thúc ở dưới thấy mọi người nhảy xuống, vội vàng chỉ xuống tầng dưới: "Nhanh, lăn xuống dưới rồi..." Mọi người căng thẳng, Sơ Nhất là người dẫn đường, suốt quãng đường mọi người sống với nhau rất vui vẻ.

Ngay cả Peter Hoàng cũng nổi điên, từng tầng từng tầng đuổi theo.

Ai nấy đều ôm hy vọng, hy vọng Sơ Nhất không xảy ra chuyện gì.

Nhưng hy vọng cuối cùng cũng chỉ là hy vọng.

Ở tầng đáy, thi thể của Sơ Nhất và lang vương ôm chặt lấy nhau.

Lang vương cắn chặt vào cổ Sơ Nhất, còn con dao găm lột da sói trong tay Sơ Nhất thì cắm ngập vào tim lang vương.

Bộ lông trắng lấp lánh ánh bạc của lang vương đã bị máu tươi nhuộm đỏ, từ trên đỉnh yêu tháp vật lộn rơi xuống, máu đã chảy cạn, sớm đã không còn hơi thở.

Tư thế của Sơ Nhất cũng có chút kỳ quặc, vặn vẹo, chắc là lúc rơi xuống đã gãy không ít xương.

Nhưng dù vậy, tay anh vẫn ôm chặt lang vương.

Đồng quy vu tận!

Vương Bàn Tử ngẩn người.

Đại Kim Nha không nói gì.

Peter Hoàng hung hăng ném con dao găm trong tay xuống đất.

Hồ Bát Nhất thì lòng đau như cắt.

Anh ngồi phịch xuống đất, ngơ ngác nhìn thi thể Sơ Nhất và lang vương.

Trương Lân biết, con sói này đối với Hồ Bát Nhất có ý nghĩa phi thường.

Đó là cục diện không chết không thôi đã tồn tại suốt nhiều năm.

Giờ đây, lang vương cuối cùng đã chết.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại mất đi một người bạn.

Trương Lân bước tới, vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất.

Tuyết Lỵ Dương cũng nắm lấy tay Hồ Bát Nhất an ủi: "Nếu muốn khóc, cứ khóc ra sẽ thấy thoải mái hơn." Vương Bàn Tử lại nói: "Lão Hồ, cậu thương tâm cái gì?!

Sơ Nhất huynh đệ giết chính là lang vương, hậu duệ của Bạch Lang Yêu Nô, cái chết của anh ấy công đức vô lượng!" "Tráng sĩ chết trước trận tiền, chết đúng chỗ, cũng là tâm nguyện của anh ấy!

Chúng ta hãy cầu phúc cho anh ấy, chúc phúc anh ấy sớm ngày thành Phật." Vương Bàn Tử vẻ mặt nghiêm nghị.

Lúc này Minh Thúc cũng đi xuống, cũng không biết an ủi Hồ Bát Nhất thế nào, chỉ nói: "Hồ lão đệ, người chết là lớn, chúng ta cứ theo phong tục, lo hậu sự cho tử tế trước đã." Hồ Bát Nhất ngây ngốc gật đầu.

Nhưng việc dọn dẹp thi thể thực ra không hề đơn giản.

Sơ Nhất và lang vương rơi xuống, vừa vặn đè lên Thủy Tinh Tự Tại Sơn, cũng không biết đã gây ra va chạm lớn đến mức nào.

Vì vậy Vương Bàn Tử ra hiệu cho Đại Kim Nha ngồi xuống, để Peter Hoàng và những người khác đợi ở một bên.

Hai người vừa nhấc xác lang vương lên, đã nghe bên tai một tiếng "xoảng", hóa ra, nó đã làm vỡ Thủy Tinh Tự Tại Sơn!

Tiếng động không lớn, nhưng nghe vào tai mọi người lại vô cùng chói tai.

Ai nấy đều hít một hơi lạnh, tim đập thình thịch, vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không dám thở mạnh một hơi.

Tuyết lở, không ai muốn gặp phải.

Đợi một lúc, mọi người vểnh tai, dường như cũng không nghe thấy tiếng núi sụp.

Không sao rồi?

Hay là trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn căn bản không có sóng âm gây tuyết lở?

Hoặc là, năm tháng đã lâu, cơ quan bị gió tuyết ăn mòn, mất tác dụng?

Nhưng dù thế nào, đây cũng là một chuyện tốt.

Không ai muốn ở đây thử đấu trí đấu dũng với cơ quan của người xưa.

Lúc này, mọi người quan sát, thấy trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn lộ ra một thi thể nữ toàn thân trong suốt, dưới da lưu động ánh sáng màu bạc, xương cốt và nội tạng bên trong đều màu đỏ sẫm, như mã não.

Nhìn không giống thi thể người thật, mà giống một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Hồ Bát Nhất đi tới xem, dường như cũng không thấy có gì đặc biệt, lại thêm việc Sơ Nhất vì chuyện này mà chết, anh càng có cảm

giác chán ghét đối với thi thể nữ này.

Nhưng dù sao, lang vương đã chết, Hồ Bát Nhất cảm thấy một gánh nặng lớn trong lòng đã được trút bỏ.

Trương Lân bước tới, nhìn chằm chằm thi thể thủy tinh một lúc, sau đó thầm hỏi thần linh niệm: "Ngươi nhìn ra gì không?

Chương 449

Có quen thuộc không?" Thần linh niệm đáp: "Không cảm thấy quen thuộc, nhưng ta luôn cảm thấy thứ này không dễ chọc!" "Không dễ chọc?" Trương Lân nhíu mày, nghe thần linh niệm nói vậy, lẽ nào thi thể thủy tinh là vật sống?

Có pháp thuật gì sao? "Trương huynh đệ, có phải tôi rất xui xẻo không?

Phàm là những người đi theo tôi, dường như đều không có kết cục tốt!" Hồ Bát Nhất chán nản nói. "Chiến hữu của tôi, chết vì tai bay vạ gió; Bàn Tử và cô Dương vì đi cùng tôi mà cũng dính phải lời nguyền chí mạng, Lạt Ma cũng bị thương nặng, bây giờ, Sơ Nhất huynh đệ cũng không còn..." Anh ngẩng đầu nhìn Trương Lân, tự giễu cười nói, "Bây giờ tôi thật sự sợ sẽ liên lụy đến cậu!" Trương Lân liếc nhìn anh ta một cái, nói: "Tôi không sao." Hồ Bát Nhất ngẩn ra, cười nói: "Cũng phải, Trương huynh đệ chắc chắn không sao, ai, tôi thật là..." Bên cạnh, Vương Bàn Tử cũng cười nói: "Hồ Tư lệnh, đừng nói nhiều như vậy, liên lụy đến tôi và cô Dương, ngay cả Kim gia cũng không liên lụy, có phải là không coi bọn tôi là bạn không!" Đại Kim Nha lập tức không chịu, nói: "Bàn gia, lời này... tôi nên phản bác thế nào đây?

Bạn bè là bạn bè, đừng hại người ta chứ!" Nhưng, bị hai người pha trò như vậy, tâm trạng của Hồ Bát Nhất đã tốt hơn không ít.

Vương Bàn Tử lại nói: "Tôi nói này Hồ Tư lệnh, chúng ta có thể lên tầng trên nghỉ ngơi được không, canh giữ mười tám con chó la hán đen thùi lùi này, khiến người ta nổi hết cả da gà." Hồ Bát Nhất ngẩn ra, cái gì?

Mười tám la cẩu?

Không phải là mười chín hộ pháp sao?!!!

Hồ Bát Nhất sững người.

Tuyết Lỵ Dương cũng sững người.

Cả Minh Thúc, Đại Kim Nha, Peter Hoàng... trước đó họ đều biết, từng người đếm, nhìn thấy mười chín hộ pháp!

Sao bây giờ Bàn Tử lại nói là mười tám la cẩu?

Mọi người da đầu tê dại.

Nếu mối đe dọa từ bầy sói vừa rồi có thể nhìn thấy được, thì nỗi sợ hãi bây giờ lại đến từ sâu trong nội tâm.

Mọi người vội vàng di chuyển, sau đó đếm đi đếm lại.

Nhưng, thật sự chỉ có mười tám cỗ!

Lúc này các thi thể được xếp thành hình vòng cung, sáu cỗ một hàng, chia làm ba hàng.

Nhưng mọi người nhớ rõ ràng có một hàng có bảy cỗ thi thể!

Xuất hiện ảo giác sao?

Nhưng làm sao mọi người có thể cùng nhìn nhầm được?

Nếu mọi người không nhầm, vậy chỉ có một lời giải thích: có một cỗ đã biến mất!

Lúc này mọi người cũng không có tâm trạng đi lo thi thể thủy tinh nữa, Minh Thúc cảm thấy, nếu pho tượng biến mất một cách quỷ dị như vậy, thì việc mang thi thể thủy tinh đi e rằng không đơn giản.

Hồ Bát Nhất dự cảm có chuyện không lành, thấp giọng nói với Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử: "Mọi người rời khỏi đây trước, tôi và Trương huynh đệ đi xem có chuyện gì, nhanh chóng lên trên, chúng ta mau rời khỏi nơi quỷ quái này." Hồ Bát Nhất để Vương Bàn

Tử và Tuyết Lỵ Dương ở lại bảo vệ mọi người, cũng sợ Tuyết Di Lặc lúc này lại ra gây rối.

Hai người Vương Bàn Tử gật đầu, gọi Minh Thúc lên trước.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân đến gần những hộ pháp cổ thi cao lớn đó, muốn kiểm tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong góc tối đen của tầng tháp gỗ này, xuất hiện một vết nứt lớn.

Vốn dĩ những cỗ thi thể này đều dựa vào tường, như vậy, liệu có cỗ thi thể nào rơi vào trong không?

Hồ Bát Nhất đang định tiến lên, Trương Lân đã tóm lấy anh ta.

Trong khe nứt đó có một khúc gỗ lớn đang động đậy, như thể có người đang xoay nó ở bên trong.

Hai người từ từ tiếp cận.

Khe nứt dường như ngăn cách một không gian, bên dưới tối om.

Nhưng lại có thể nhìn thấy một hình người màu trắng mập mạp, đang từ từ đẩy những tấm ván gỗ đen ra, dường như đang vội vã dọn ra một không gian để có thể bò vào yêu tháp.

Tuyết Di Lặc!

Lại có Tuyết Di Lặc!

Thứ này thật tà ma!

Hồ Bát Nhất lấy ra một ống thuốc nổ, chuẩn bị cho nổ sập hang động bên dưới, chôn vùi nó.

Đúng lúc này, Trương Lân đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm về phía Minh Thúc và những người khác.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra, đang định mở miệng hỏi, thì nghe thấy Minh Thúc và Peter Hoàng đồng thời hét lớn "không hay rồi".

Sau đó là một loạt tiếng vỡ vụn dồn dập, trong khoảnh khắc đã vang thành một mảng.

Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ra.

Cơ quan của Thủy Tinh Tự Tại Sơn vẫn còn!

Mẹ kiếp!

Thiết kế cơ quan này thật thâm độc, không phải kích hoạt ngay lập tức, mà là lúc bọn trộm mộ tưởng đã thành công, chuẩn bị mang đồ đi, mới kích hoạt!

Trương Lân lại không nghĩ vậy.

Cách làm này dường như có chút vẽ rắn thêm chân.

Nếu cơ quan được thiết kế để ngăn chặn bọn trộm mộ lấy trộm thi thể, vậy thì nên đảm bảo không có bất kỳ cơ hội nào cho bọn trộm mộ tiếp cận thi thể mới đúng!

Tại sao lại phải để thi thể rời khỏi vị trí của khối thủy tinh rồi mới kích hoạt cơ quan?

Điều này tương đương với việc trong một thành trì không thể bị công phá, bên phòng thủ trong tình huống không địch lại được số đông, đã mở cửa cho quân địch vào thành, sau đó đóng cửa thành, cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Nhưng rõ ràng có thể không mở cửa thành mà?

Trương Lân không thể hiểu nổi.

Nhưng lúc này cũng không thể nghĩ nhiều, vì từng trận âm thanh như sấm rền đang truyền đến từ phía trên.

Tuyết tích tụ nhiều năm, nặng hàng vạn tấn, sắp sửa bao phủ cả đỉnh sông băng.

Sau đó không đầy nửa giờ, hàn triều sẽ đóng băng lớp tuyết này, phải đến khi băng tuyết tan vào năm sau mới có thể ra ngoài.

Minh Thúc và những người khác sợ đến run như cầy sấy.

Dù trước đó chưa từng gặp tuyết lở, nhưng lúc này nghe thấy thanh thế đáng sợ như vậy, cũng tuyệt đối kinh hãi!

Chương 450

Hồ Bát Nhất sợ họ chạy loạn, lớn tiếng hét: "Đừng hoảng, tất cả trốn vào góc tường trong tháp, chỗ đó tương đối chắc chắn..." Nhưng lúc này tạp âm quá lớn, họ cũng không nghe thấy Hồ Bát Nhất hét. "Hử?" Trương Lân nhíu mày, nhìn về phía thi thể nữ thủy tinh.

Hồ Bát Nhất dường như cũng cảm nhận được, quay đầu nhìn.

Một khối tuyết lớn rơi xuống, vừa vặn đập về phía thi thể nữ.

Cả hai đều cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt từ trên người thi thể nữ, sau đó nó há miệng, như thể sắp nôn ra thứ gì đó.

Hồ Bát Nhất nhớ đến con Hỏa Trùng đó!

Nhưng Trương Lân không động, anh thấy từ miệng thi thể nữ đó dường như bắn ra một luồng hàn khí, sau đó khối tuyết đó bị đóng băng ở vị trí cách mặt nó một thước!

Bị đóng băng giữa không trung!

Sau khi đóng băng khối tuyết, từ miệng thi thể nữ lại bay ra một con bọ cánh cứng nhỏ.

Hồ Bát Nhất kinh hãi, nhớ lại cảnh tượng con Hỏa Trùng đó thiêu chết đồng đội năm xưa, theo phản xạ lấy nước gừng ra phun hai lần về phía nó.

Không có chút tác dụng nào! "Sao lại vậy?!" Hồ Bát Nhất kinh ngạc, con trùng này chẳng lẽ đã biến dị?!

Đúng lúc này, con trùng bay về phía Peter Hoàng gần nhất.

Hồ Bát Nhất hét lớn "cẩn thận!".

Peter Hoàng thấy con trùng, nhưng không biết nó lợi hại, tưởng là

độc trùng bình thường, nên đưa tay ra đập.

Nhưng con trùng đó chui vào tay hắn, sau đó thân thể Peter Hoàng cứng đờ, cả người trông như rất khó chịu, toàn thân trở nên đỏ rực, như một chiếc đèn lồng rỗng.

Sau đó một luồng hàn ý lạnh thấu tim gan sinh ra từ lòng bàn tay hắn, trên tay hắn lập tức kết một lớp băng sương.

Peter Hoàng nhíu mày, tỏ ra vô cùng đau đớn, nhưng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Trong nháy mắt, băng sương lan ra toàn thân, thân thể cứng đờ của hắn lập tức ngã xuống đất, vỡ thành vô số mảnh băng vụn.

Một tia sáng lạnh lẽo từ trong đó bay ra.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Trương Lân đều đã nhìn rõ hình dạng của con trùng này.

Một nửa màu đỏ, một nửa màu xanh lam!

Hai người không hẹn mà cùng hét lên: "Nãi Cùng Thần Băng!" Hai người đã từng thấy bích họa Quỷ Mẫu ở chùa Đại Phượng Hoàng.

Khi đó bức họa do Lạt Ma Thiết Bổng vẽ đã bị hư hại, nguyên bản của nó nên có hai màu xanh lam và trắng làm chủ đạo, tượng trưng cho Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng mà Quỷ Mẫu sở hữu.

Hai loại sức mạnh tà ác có thể nghiền nát linh hồn của người thường.

Nhưng hai loại sức mạnh của Lạt Ma, tại sao lại xuất hiện trên người một con côn trùng nhỏ?

Lẽ nào con trùng này là mẫu trùng?

Một loại sức mạnh đã khủng bố rồi, hai loại sức mạnh hợp nhất,

lại sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Peter Hoàng chết rất đau đớn, trước bị lửa thiêu, sau bị băng đông cứng.

Nếu thế giới này cũng có âm gian, thì linh hồn của Peter Hoàng e rằng cũng không còn!

Trong lúc hai người còn đang kinh ngạc, con trùng hai màu đó bay một vòng trên không, vỗ cánh bay về phía Bàn Tử gần nhất.

Vương Bàn Tử đã nghe Hồ Bát Nhất kể chuyện về con trùng này, không chút do dự, giơ súng bắn.

Ở khoảng cách ngắn, Vương Bàn Tử có thể coi là thần súng, một phát đã bắn trúng.

Vương Bàn Tử chưa kịp đắc ý, đã thấy con trùng sau khi bị bắn trúng, vỡ thành hơn mười khối băng tinh nhỏ trên không, rơi xuống đất, sau đó ngọ nguậy vài cái trên đất, lại biến thành hơn mười con trùng, rồi bay lên! "Mẹ ơi!

Thiên nữ tán hoa à!" Một con băng trùng suýt chút nữa đã diệt sạch cả nhóm, giờ biến thành hơn mười con, trong tòa tháp gỗ thấp và chật hẹp này, căn bản không thể chống đỡ, ai nấy đều sẽ chết không có chỗ chôn.

Hồ Bát Nhất vội vàng lấy bật lửa ra, sau đó chộp lấy bình rượu bên ba lô trên đất, uống một ngụm lớn, một tay bật lửa, phun rượu mạnh trong miệng về phía hơn mười con băng trùng trên đất.

Một mảng lửa bùng lên, phần màu xanh lam của những con trùng đó có vẻ tối đi, nhưng phần còn lại lại càng thêm đỏ rực! "Mẹ kiếp, thủy hỏa bất xâm à!" Hồ Bát Nhất chửi một câu.

Lúc này, khí tức của những con trùng tràn ngập khắp các ngóc ngách trong tháp.

Nóng rực và lạnh buốt, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Đây không phải là cảm giác sung sướng khi một bộ phận nào đó trên cơ thể tận hưởng băng hỏa!

Cảm giác này, giống như vào mùa đông bóc lớp vảy vừa mới kết lại trên vết thương bị bỏng lạnh vậy.

Mọi người khó chịu, nhưng đối với những con trùng đó lại rất tự tại.

Chúng tụ lại một chỗ, trong không gian tối tăm, tạo ra những vệt sáng xanh lam âm u.

Sau đó tản ra, lao về phía năm người sống xung quanh.

Mọi người kinh hãi.

Trương Lân cũng rút ma đao ra.

Trong không gian chật hẹp này, ma đao có thể chém có thể chặt hiển nhiên có sức sát thương lớn hơn.

Nhưng đúng lúc này, mọi người cảm thấy toàn bộ hang động vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó xung quanh đều rung chuyển, như thể động đất.

Tuyết trên đỉnh băng phong cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Bắt đầu từ tầng một, lần lượt lấp đầy bảy tầng đầu, bây giờ, sắp đổ vào tầng thứ tám rồi.

Minh Thúc và những người khác trong lòng tuyệt vọng, chạy đi đâu bây giờ?

Nhưng tuyết rơi xuống như vậy, lại cản trở cuộc tấn công của những con ma trùng đó.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội ra hiệu cho mọi người nhanh chóng

xuống tầng thứ chín.

Thế là, Trương Lân và Hồ Bát Nhất bọc hậu, mọi người lần lượt xuống tầng thứ chín.

Mọi người vừa xuống, tuyết lớn ở tầng bảy đột ngột rơi xuống, trong nháy mắt sắp lấp đầy tầng thứ tám.

Hồ Bát Nhất và Trương Lân xuống sau, tiện tay lấy hai tấm ván gỗ, chặn kín lối vào.

Chương 451

Vương Bàn Tử thấy vậy, vội gọi Đại Kim Nha khiêng mấy khúc gỗ tròn, chống vào tấm ván.

Chặn được tuyết, cũng coi như tạm thời ngăn cách những con trùng đó với mọi người.

Vương Bàn Tử thở hổn hển, nói: "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi rồi!" Đúng lúc này, trong đầu đột nhiên vang lên giọng của Triệu Phi Yến: "Cẩn thận!" Vương Bàn Tử giật mình, sau đó thấy Trương Lân kéo mình một cái, rời khỏi vị trí cửa hang.

Vương Bàn Tử đang định hỏi, thì nghe thấy trên đầu vang lên một tiếng nổ lớn, vô số mảnh gỗ vụn và tuyết rơi xuống.

Tấm ván vừa mới vá lại lúc này dường như không chịu nổi trọng lượng, trực tiếp sụp đổ!

Điều này lại gây ra một trận tuyết lở nhỏ ở mấy tầng dưới.

Vương Bàn Tử đang định chửi bới, thì thấy trong đống tuyết rơi xuống, dường như có thứ gì đó đang động đậy! "Ôi mẹ ơi, là thi thể nữ đó!" Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Vừa rồi lúc nhảy xuống, căn bản không kịp lo đến thi thể nữ, vội vàng ném nó xuống, không ngờ bây giờ lại rơi xuống!

Miệng của thứ đó đang động, dường như sắp phun ra ma trùng!

Vương Bàn Tử không nhịn được muốn lao lên bịt miệng nó lại, nhưng trên đầu lại vang lên tiếng nổ lớn.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, một hình người trắng mập, đang từ trên dùng sức bò xuống.

Mẹ kiếp!

Mọi người mới nhớ ra bên ngoài tháp có một con Tuyết Di Lặc, do tuyết lở hỗn loạn, gần như đã quên mất nó.

Bây giờ, bị ảnh hưởng bởi tuyết lở, cơ duyên xảo hợp lại cũng rơi xuống.

Bây giờ thật sự là cường địch vây quanh!

Tuyết Di Lặc không dễ đối phó, ma trùng của thi thể thủy tinh cũng vô cùng quỷ dị, ngoài ra còn có tuyết lớn phong sơn...

Xem ra, đều là đường chết cả! "Bàn gia, Hồ gia, tôi cảm thấy lần này tôi thật sự toi rồi!" Giọng Đại Kim Nha như muốn khóc. "Nhảm nhí, có phải là không trị được đâu!

Minh Thúc, muối đâu?" Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt.

Đã cường địch vây quanh, vậy thì từng cái đánh tan!

Minh Thúc mặt như màu đất, ngây ngốc: "Xong rồi, lần này chết chắc rồi, muối đều để ở trên đỉnh tháp không mang xuống..." ...Bàn Tử tức chết: "Minh Thúc, ông bảo tôi nói gì đây,... cứ như người Ý bên cạnh tôi vậy." Trước đó, ông ta từng bị Tuyết Lỵ Dương trêu chọc là người Ý; bây giờ Bàn Tử cuối cùng cũng có thể nói người khác rồi.

Nhưng cảm giác này không hề tốt!

Bởi vì nếu không tìm được cách giải quyết, bất kể là người nước nào, cũng sẽ trở thành người chết.

Lúc này, Tuyết Di Lặc đầu hướng xuống, không ngừng bò xuống, chắc là một phần thân thể bị kẹt ở trên, đầu ở dưới, nên mới vội vã chạy xuống.

Nhưng, thân thể nó quá mập, cửa hang có chút nhỏ, bây giờ bị kẹt

ở hố phía trên, không thể động đậy.

Nhưng sức của gã này rất lớn, kết cấu thổ mộc của yêu tháp không thể giam giữ nó, thoát ra chỉ là vấn đề thời gian.

Bây giờ muối không còn, thứ có thể uy hiếp nó có lẽ thật sự không có.

Lần này mọi người mới nhìn rõ dáng vẻ của Tuyết Di Lặc.

Đầu không có ngũ quan, chỉ là những vòng tròn đồng tâm, giống như đang mặc một bộ quần áo có hoa văn vòng tròn.

Nếu là trước đây, dáng vẻ này khá thú vị, nhưng bây giờ không ai có tâm trạng để xem. "Xấu thật!" Vương Bàn Tử ghê tởm nói.

Thứ xấu xí này, mang lại áp lực cho mọi người.

Vì nó đang xoay trái xoay phải, muốn thoát ra.

Kết cấu thổ mộc ở đây căn bản không thể giam giữ được gã khổng lồ này!

Mắt thấy tầng đó sắp bị xé rách, đột nhiên Minh Thúc nói: "Thứ đó... trong miệng nó phun ra..." Mọi người vội vàng nhìn, thi thể thủy tinh trên đất lại há miệng, từ miệng nó bay ra mấy con ma trùng!

Mẹ ơi!

Minh Thúc giật nảy mình.

Khó khăn lắm mới có những con trùng ở trên bị đè lại, kết quả bên dưới lại xuất hiện nguy hiểm mới!

Trong lúc mọi người không biết làm sao, thì thấy những con ma trùng từ thi thể thủy tinh bay ra, lại bay lên nghênh đón Tuyết Di Lặc ở trên...

Mọi người hoang mang.

Lẽ nào trong thi thể thủy tinh có thứ gì đó giống như Triệu Phi Yến, Vương Mãng, bây giờ đã tỉnh lại, bảo vệ mọi người? "Hừ, nó cảm thấy con Tuyết Di Lặc kia có uy hiếp hơn chúng ta!" Trương Lân lạnh lùng nói.

Mọi người bừng tỉnh.

Tuyết Di Lặc vốn ký sinh trên thi thể, thi thể thủy tinh cảm nhận được mối đe dọa của nó, tự nhiên coi nó là đại địch hàng đầu!

Còn về Hồ Bát Nhất và những người khác, có lẽ nó cho rằng đã nằm trong tầm kiểm soát của mình. "Ha ha!" Hồ Bát Nhất nhìn rõ tình thế này, không khỏi cười lên.

Vương Bàn Tử cũng nhìn ra, cười nói: "Hồ Tư lệnh, kẻ địch xảy ra nội chiến rồi, có lợi cho chúng ta!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Chiến đấu vẫn chưa kết thúc, đồng chí cần phải nỗ lực, không được chủ quan!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Trương Lân, nói: "Em trai, cậu thấy sao?" Thấy Trương Lân không nói gì, Vương Bàn Tử phá lên cười ha hả.

Đại Kim Nha ngơ ngác.

Anh cảm thấy trong hoàn cảnh như vậy, sao Vương Bàn Tử còn cười được? "Bàn gia, chỉ giáo với, chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử chỉ vào Tuyết Di Lặc, nói: "Bây giờ nó là lá chắn của chúng ta, hiểu chưa?" Đại Kim Nha phúc chí tâm linh, trong nháy mắt hiểu ra, cười nói: "Ha ha, kẻ địch chết lại trở thành chiến hữu." Những con ma trùng bay ra lập tức lao lên người Tuyết Di Lặc.

Tuyết Di Lặc cũng cảm nhận được mối đe dọa từ ma trùng, càng điên cuồng giãy giụa hơn.

Kết cấu phía trên cuối cùng không chịu nổi sự va chạm của Tuyết Di Lặc, sắp rơi xuống.

Mọi người kinh hãi. "Cẩn thận!" Trương Lân vừa xoay người định ra tay thì thấy đám ma trùng đột nhiên chia thành hai tốp, một tốp màu đỏ, một tốp màu xanh lam.

Chương 452

Hai tốp côn trùng đồng thời tấn công từ hai hướng, khiến một bên của Tuyết Di Lặc lập tức bị tan chảy, trong khi bên còn lại bị đóng băng, không thể cử động.

Tuyết Di Lặc bị kẹt ở cửa hang, chỉ có thể mặc cho đám ma trùng tấn công.

Đám côn trùng màu đỏ lập tức làm tan chảy một bên cơ thể của con quái vật trắng, sau đó lập tức đổi hướng tấn công bên còn lại.

Đám côn trùng màu xanh lam liền đổi vị trí cho chúng, tỏa ra khí lạnh vô tận, khiến chỗ tuyết tan chảy lại đóng băng một lần nữa.

Cứ như vậy, con quái vật trắng vốn tròn trịa, lớp tuyết trên người bị lột ra như quần áo, để lộ bộ xương đẫm máu bên trong.

Mọi người biết rằng, đó chắc chắn là con Hàn Thục Na đã bị Tuyết Di Lặc nuốt chửng trước đó.

Mặc dù con quái vật trắng lúc trước đã chết, nhưng cơ thể nó đã bị thứ khác chiếm giữ.

Máu trên bộ xương có cả của thi thể Hàn Thục Na và của chính con quái vật trắng.

Chỉ là lúc này, con quái vật trắng trước mắt đã mất hết sức sống, biến thành một tác phẩm điêu khắc bằng băng.

Hai bên thân thể nó, phần tan chảy rồi lại đóng băng trông như một đôi cánh, tựa hồ sắp bay vút lên từ đỉnh tháp.

Những con côn trùng màu đỏ và xanh lam kia cũng bị đông cứng trong tác phẩm điêu khắc bằng băng, cùng Tuyết Di Lặc đồng quy vu tận.

Vào lúc này, e rằng chỉ cần khẽ động ngón tay là có thể khiến bức tượng vỡ tan tành.

Nhưng nếu không có ngoại lực tác động, có lẽ nó sẽ mãi mãi ở lại trong hang động này, giữ nguyên tư thế như vậy.

Chờ đợi một người nào đó tình cờ nhìn thấy.

Ai mà ngờ được, một thứ đẹp đẽ như vậy lại được hình thành trong một tình cảnh nguy hiểm đến thế.

Mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thốt lên một tiếng: "Thế sự vô thường." Sau khi hoàn hồn từ cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi, mọi người cảm thấy tuy nguy cơ từ Tuyết Di Lặc đã được giải trừ, nhưng nếu cứ tiếp tục ở trong môi trường này thì cũng sống chẳng được bao lâu.

Dù sao thì mấy tầng trên cũng đã bị tuyết lớn lấp đầy, nếu không nhanh chóng đào một lối đi từ bên hông tháp, cứ tiếp tục ở trong không gian chật hẹp và kín mít này, chẳng mấy chốc sẽ chết ngạt mất!

Tuy nhiên, đúng là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng có thể tập trung vào việc làm sao để đào thông lối đi, đáy tháp đột nhiên vang lên một tràng tiếng cánh đập!

Vừa rồi ai cũng tưởng đám côn trùng đó đã chết hết, không ngờ bây giờ lại xuất hiện.

Nghe âm thanh thì có vẻ số lượng không ít.

Mọi người bị tiếng động này dọa cho hồn bay phách tán, cảm giác như từng sợi lông tơ trên người đều treo đầy băng giá, chẳng khá hơn tình trạng của con quái vật trắng bây giờ là bao.

Mọi người quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Ngay bên dưới đống ván gỗ lộn xộn, thi thể pha lê sông băng thò ra

nửa cái đầu, một đàn côn trùng đang bay ra từ miệng nó.

Không phải vài con, mà là cả một đàn lớn.

Trong đàn côn trùng có cả màu đỏ và màu xanh lam, dày đặc đến mức không nhìn rõ.

Vương Bàn Tử lúc này ở gần thi thể pha lê nhất, mắt lanh tay lẹ, lấy từ trong túi ra một chiếc móng lừa đen, nhân lúc đám ma trùng còn lại chưa bay ra hết, nhét vào miệng thi thể pha lê sông băng.

Bên trong thi thể pha lê sông băng loé lên một tia sáng lạnh rồi im bặt.

Nhưng bây giờ trên không trung vẫn còn côn trùng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, ra hiệu cho Vương Bàn Tử yểm trợ mọi người trước, còn mình đi tìm băng keo.

Nhưng ba lô chứa băng keo lại rơi ở giữa lang vương lông trắng và thi thể pha lê sông băng.

Hồ Bát Nhất cẩn thận đi tới, vừa định kéo ba lô thì nghe thấy Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử đồng thanh hét lên: "Lão Hồ, mau tránh ra...!" "Không ổn rồi!" Hồ Bát Nhất thầm kêu trong lòng, bên tai đã vang lên tiếng vù vù.

Anh định nhảy sang một bên, nhưng chân lại bị thứ chất lỏng dính dính làm trượt ngã, mặt úp xuống đất, trên mặt cũng dính đầy thứ dịch nhầy tanh tưởi.

Hồ Bát Nhất thuận tay quệt mặt một cái rồi lật người lại.

Ngẩng mắt nhìn lên, toàn bộ thi thể pha lê sông băng đã nứt toác, nội tạng màu đỏ sậm trong suốt rơi cả ra ngoài.

Một đàn côn trùng băng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, như một cơn lốc màu bạc từ trong thi thể bay ra, toàn bộ lao về phía Hồ Bát Nhất.

Hay thật, không chui ra từ bảy khiếu nữa mà mổ bụng thi thể pha lê luôn!

Lúc này, mọi người đều ở xa Hồ Bát Nhất, muốn cứu cũng không kịp.

Ma Đao trong tay Trương Lân bay ra, trong nháy mắt chém đứt hơn mười con ma trùng, nhưng vẫn có mấy con đã lao đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào đám côn trùng băng đang lao tới.

Lúc này hai tay anh trống trơn, không có gì để chống đỡ.

Dùng tay đập ư?

Đúng là tự tìm cái chết!

Giây phút này, Hồ Bát Nhất cảm nhận được cái chết, trong đầu thoáng qua hình ảnh nữ quân y, những người trong đội khảo sát...

Trương Lân sốt ruột, thầm nghĩ nếu Hồ Bát Nhất mà toi đời, mình còn có thể tiếp tục ở lại thế giới đạo mộ này không?

Cậu rút thần kiếm Trạm Lư ra, định ném nó đi như phi kiếm.

Thần kiếm Trạm Lư vừa xuất hiện, cả tầng thứ chín đều rung chuyển, mấy con côn trùng đang bay dường như cũng bị một lực hút nào đó chi phối, khựng lại.

Ngay lúc đó, Trạm Lư và Ma Đao trong tay Trương Lân lại một lần nữa bay ra.

Đám côn trùng như bị đóng đinh trên không trung, lại bị tiêu diệt thêm vài con.

Nhưng lúc này chúng lại bắt đầu cử động.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, những con côn trùng đó dường như bị mất phương hướng, bay loạn xạ trước mặt Hồ Bát Nhất.

“Đúng rồi, máu của lang vương!” Trương Lân thấy vậy, đột nhiên hiểu ra nguyên nhân.

Trương Lân nhớ Sơ Nhất từng nói, trong truyền thuyết của người Tạng, sau khi người và dã thú chết đi, trong vòng một ngày một đêm, linh hồn sẽ không rời khỏi máu và thể xác.

Linh hồn của con người trú ở trán, nếu dùng máu sói vừa chết bôi lên, có thể che giấu hành tung.

Lang vương vừa mới chết, rất có thể nó là hậu duệ của thủy tổ bầy sói núi Côn Luân ở Thủy Tinh Tự Tại Sơn, trong huyết quản vẫn còn dòng máu của tiên vương.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn và Nãi Cùng Thần Băng đều là những hộ vệ bảo vệ tòa yêu tháp này, đám côn trùng băng nhất định đã ngửi thấy mùi máu tanh trên trán Hồ Bát Nhất, tưởng anh là sói trắng, cho nên mới ngừng tấn công.

Hồ Bát Nhất như được khai sáng, vừa thoát chết trong gang tấc, vội vàng bôi thêm máu sói lên trán mình, sau đó dùng ba lô thấm thật nhiều máu sói rồi ném mạnh cho Vương Bàn Tử.

Trương Lân trong lòng càng vui hơn, cậu đã có một ý tưởng khác.